

Cô Vợ Trẻ Con Của Lãng Thiếu Bá Đạo

Contents

Cô Vợ Trẻ Con Của Lãng Thiếu Bá Đạo	10
1. Chương 1: Cứu Cô Một Mạng	10
2. Chương 2: Ai Chưa Đủ Tuổi Trưởng Thành Chứ	11
3. Chương 3: Bị Đả Kích	13
4. Chương 4: Lại Bị Thúc Cười	14
5. Chương 5: Tội Đau Bụng Quá	16
6. Chương 6: Lại Gặp Mặt	17
7. Chương 7: Làm Gì Mà Hung Dữ Như Vậy Chứ	19
8. Chương 8: Bám Lấy Không Buông	20
9. Chương 9: Phát Sốt	21
10. Chương 10: Kiên Cường Và Trách Nhiệm	23
11. Chương 11: Gọi Anh Là Ông Chú Già	24
12. Chương 12: Mắng Anh Là Đồ Háo Sắc	25
13. Chương 13: Lo Lãng Cho Cô Làm Gì	26
14. Chương 14: Hiểu Lâm Anh	28
15. Chương 15: Thả Cô Đi	29
16. Chương 16: Bệnh Vực Ké Yếu	30
17. Chương 17: Chú Thật Thô Lỗ	32
18. Chương 18: Bạn Trai Của Cô	33
19. Chương 19: Diễn Một vở Kịch	34
20. Chương 20: Muốn Nhóm Lửa Sao	35
21. Chương 21: Chú Oi, Đến Đây Đi...	37
22. Chương 22: Đừng Có Làm Càn	38
23. Chương 23: Anh Ấy Sẽ Cưới Tôi	39
24. Chương 24: Đối Tượng Kết Thông Gia	40
25. Chương 25: Dở Khóc Dở Cười	41
26. Chương 26: Con Đồng Ý Gả	42
27. Chương 27: Hai Người Gặp Mặt	44
28. Chương 28: Thì Ra Là Cô Ấy	45
29. Chương 29: Nói Thật	46
30. Chương 30: Thỏa Thuận Trước Khi Kết Hôn	47
31. Chương 31: Cuối Cùng Cũng Thông Suốt	48
32. Chương 32: Cố Ý	50
33. Chương 33: Lớn Lên Sẽ Cưới Em	51
34. Chương 34: Trêu Anh Một Chút	52
35. Chương 35: Thay Đổi Cách Xưng Hô	53
36. Chương 36: Cướp Đi Nụ Hôn Đầu Của Cô	54
37. Chương 37: Phạt Anh Tư Thế Hành Quân	56
38. Chương 38: Gọi Bà Xã Đại Nhân	57
39. Chương 39: Tiến Hành Kết Hôn (1)	58
40. Chương 40: Tiến Hành Kết Hôn (2)	59

41. Chương 41: Tiến Hành Kết Hôn (3)	60
42. Chương 42: Tiến Hành Hôn Lễ (4)	61
43. Chương 43: Tiến Hành Kết Hôn (5)	63
44. Chương 44: Tiến Hành Kết Hôn (6)	64
45. Chương 45: Tiến Hành Kết Hôn (7)	65
46. Chương 46: Tiến Hành Kết Hôn (8)	66
47. Chương 47: Tính Số Sau	68
48. Chương 48: Tôi Muốn Cùng Anh Quyết Đấu	69
49. Chương 49: Tôi Muốn Ly Hôn	70
50. Chương 50: Hôn Lễ Ở Nhà Trai	72
51. Chương 51: Sau Khi Kết Thúc Hôn Lễ	73
52. Chương 52: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (1)	74
53. Chương 53: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (2)	75
54. Chương 54: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (3)	76
55. Chương 55: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (4)	78
56. Chương 56: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (5)	79
57. Chương 57: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (6)	80
58. Chương 58: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (7)	81
59. Chương 59: Gạo Nấu Thành Cơm	83
60. Chương 60: Thích Mềm Không Thích Cứng	84
61. Chương 61: Đàn Ông Tốt Tiêu Chuẩn	85
62. Chương 62: Xin Chú Tha Cho Tôi	87
63. Chương 63: Người Đàn Ông Nhu Tình	88
64. Chương 64: Lại Bị Bắt Làm Tù Binh	89
65. Chương 65: Lệ Mộ Phạm Gọi Điện Tôi	91
66. Chương 66: Lỡ Mất Một Người	92
67. Chương 67: Trút Giận Vào Trò Chơi	93
68. Chương 68: Bất Ngờ Thỏ Lộ	95
69. Chương 69: Một Mục Chờ Đợi	96
70. Chương 70: Cái Giá Phải Trả Để Trưởng Thành	97
71. Chương 71: Bị Bạn Chơi Xấu	99
72. Chương 72: Thật Sự Là Người Yêu	100
73. Chương 73: Hai Người Rất Xứng Đối	102
74. Chương 74: Không Nỡ Rời Xa	104
75. Chương 75: Dọn Về Nhà Lớn Ở	104
76. Chương 76: Lại Gặp Hạ Tĩnh Sơ	104
77. Chương 77: Nguyên Nhân Chia Tay	104
78. Chương 78: Cấp Trên Mới Đến	104
79. Chương 79: Gọi Điện Thoại Về	104
80. Chương 80: Đến Sân Bay Đón Anh	104
81. Chương 81: Gặp Lại	104
82. Chương 82: Giả Vờ “đi Că” Tôi!	104
83. Chương 83: Tự Tay Đẩy Anh Ra	104
84. Chương 84: Nghiêm Túc Dạy Đỗ Cô Một Trận	104
85. Chương 85: Muốn Vì Anh Thay Đổi	104
86. Chương 86: Anh Lo Lắng Cho Hạ Tĩnh Sơ	104
87. Chương 87: Cậu Yêu Anh Ta Rồi Sao	104
88. Chương 88: Em Muốn Anh Ấy Về Nhà, Ôm Em Ngủ	104
89. Chương 89: Làm Người Phụ Nữ Quyến Rũ Của Anh	104
90. Chương 90: Về Vấn Đề Đứa Bé	104
91. Chương 91: Dây Dưa!	104
92. Chương 92: Thế Giới Quan Bất Chính, Tư Tưởng Không Trong Sáng	104
93. Chương 93: Một Cô Gái	104
94. Chương 94: Anh Phải Trở Về Đơn Vị	104

95. Chương 95: Tôi Sẽ Ly Hôn Với Em	104
96. Chương 96: Nấu CƠM Chờ Anh Về	104
97. Chương 97: Em Đã Rất Cố Gắng Rồi	108
98. Chương 98: Sự Khác Thường Của Cô	115
99. Chương 99: Anh Không Trở Lại Đơn Vị	118
100. Chương 100: Đừng Bỏ Rơi Em	122
101. Chương 101: Em Đi Tìm Trai Bao	128
102. Chương 102: Bị Hắt Rượu Vang	131
103. Chương 103	134
104. Chương 104: Cần Gì Phải Nín Kéo Không Buông	139
105. Chương 105: Ôm Nhau	142
106. Chương 106: Tặng Hoa Hồng Cho Cô	146
107. Chương 107: Bà Xã Ngoan Nào, Mở Cửa Ra Nào!	150
108. Chương 108: Phạt Cởi Quần Áo	155
109. Chương 109	160
110. Chương 110: Bảo Bối Của Lăng Bắc Hàn	163
111. Chương 111: Đưa Anh Về Đơn Vị	167
112. Chương 112: Hy Sinh	171
113. Chương 113: Nghe Được Chân Tướng	174
114. Chương 114: Lão Già Vô Tình	178
115. Chương 115: Hung Thủ Giết Người	182
116. Chương 116: Có Nên Đi Tìm Anh Không....	185
117. Chương 117: Đi Tối Đơn Vị	192
118. Chương 118: Anh Vốn Không Hay Biết Gì	195
119. Chương 119: Em Có Quà Tặng Anh	198
120. Chương 120: Anh Tự Có Tính Toán	201
121. Chương 121: Tôi Chỉ Tin Lời Vợ Tôi	206
122. Chương 122: Quyến Rũ Lăng Bắc Hàn	209
123. Chương 123: Coi Như Nghỉ Đông Sớm Đi	214
124. Chương 124: Trao Đổi Văn Hoá Trung Nhật	217
125. Chương 125: Anh Chỉ Bị Thương Một Chân	222
126. Chương 126: Họ Đang Làm Gì Thế	226
127. Chương 127	231
128. Chương 128: Trước Đây Anh Rất Lãng Mạn Ừ.....	231
129. Chương 129: Gặp Phải Tên Đàn Ông Xác Láo	234
130. Chương 130	237
131. Chương 131: Rốt Cuộc Ai Khiến Ai Phải Phập Phồng Lo Lắng	242
132. Chương 132: Đòi Nợ	245
133. Chương 133: Đừng Phản Bội Anh	249
134. Chương 134: Giữ Vững Phòng Tuyển	254
135. Chương 135: Mãn Khiêu Vũ Nóng Bỏng	257
136. Chương 136: Ánh Mắt Khiêu Khích	264
137. Chương 137: Cô Vợ Không Biết Tốt Xấu	268
138. Chương 138: Đau, Đau Quá	271
139. Chương 139: Phạt Anh Sau Đây Không Được Phép Phạm Vào Em....	275
140. Chương 140: Rõ Ràng Là Em Rất Muốn	279
141. Chương 141: Tặng Quà Cho Anh	284
142. Chương 142: Cổ Tình Dụ Dễ	288
143. Chương 143: Cô Cho Rằng Tôi Để Ý Anh Ấy Không Còn Là Xử Nam Sao	292
144. Chương 144: Lăng Bắc Hàn, Anh Là Của Em	296
145. Chương 145: Chàng Chàng Thiếp Thiếp	305
146. Chương 146: Căn Nhà Làm Bằng Vô Đạn	310
147. Chương 147: Uống Súp Thịt	318
148. Chương 148: Đưa Em Đi Hưởng Lạc	324

[illegible]

365. Chương 365: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 33: Mỹ Nhân Kế	1079
366. Chương 366: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 33.2: Mỹ Nhân Kế	1081
367. Chương 367: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 33.3: Mỹ Nhân Kế	1083
368. Chương 368: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 34: : Không Kim Chế Được.	1086
369. Chương 369: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 35: Giả Say	1089
370. Chương 370: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 35.2: Giả Say	1091
371. Chương 371: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 36: Tự Nguyên Chịu Đựng	1093
372. Chương 372: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 37: Vận Động Lúc Sáng Sớm	1096
373. Chương 373: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 37.2: Vận Động Lúc Sáng Sớm	1100
374. Chương 374: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 38: Chỉ Có Một Giây	1102
375. Chương 375: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 39: Đại Kết Cục	1108
376. Chương 376: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 1: Lần Thứ Sáu Xem Mắt	1113
377. Chương 377: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 2: Gã Đàn Ông Xấu Xa.	1117
378. Chương 378: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 3: Chúng Ta Rất Xứng Đãi.	1121
379. Chương 379: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 4: Phát Triển Thêm Một Bước.	1124
380. Chương 380: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 5: Gặp Nhau Như Không Quen Biết.	1128
381. Chương 381: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 6: Chúng Ta Chia Tay Đi.	1131
382. Chương 382: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 7: Cùng Giường Chung Gối.	1134
383. Chương 383: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 8: Bạn Gái Cũ Của Anh.	1139
384. Chương 384: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 9: Kết Hôn	1142
385. Chương 385: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 10: Buổi Tối Tuyệt Vời.	1146
386. Chương 386: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 11: Rơi Vào Cạm Bẫy Và Phản Công Lại	1149
387. Chương 387: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 12	1153
388. Chương 388: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 13: Âm Ỗ Một Trận	1156
389. Chương 389: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 14: Rốt Cuộc Cũng Gặp Nhau	1160
390. Chương 390: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 15: Cùng Chung Hoạn Nạn	1164
391. Chương 391: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 16: Lộ Ra Chân Tình	1168
392. Chương 392: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 17: Ôn Uyển Tỉnh Lại	1175
393. Chương 393: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 18: Không Muốn Xa Cách	1178
394. Chương 394: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 19: Em Là Vợ Anh	1181
395. Chương 395: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 20: Kiên Trì Rồi Đi	1184
396. Chương 396: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 21: Tự Tay Đẩy Cô Ra	1188
397. Chương 397: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 1: Sẽ Không Yêu Nữa	1192
398. Chương 398: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 2: Bị Anh Làm Hư	1195
399. Chương 399: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 3	1198
400. Chương 400: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 4: Anh Muốn Từ Hôn	1203
401. Chương 401: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 5: Tàn Tích Của Tình Yêu	1206
402. Chương 402: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 6: Lại Muốn Cưới Cô	1210
403. Chương 403: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 7: Hoa Hồng Trắng Hay Hoa Hồng Đỏ	1214
404. Chương 404: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 8: Tân Hôn	1217
405. Chương 405: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 9	1220
406. Chương 406: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 10: Uống Thuốc Tránh Thai.	1224
407. Chương 407: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 11	1228
408. Chương 408: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 12: Một Tiếng Cười Của Hồng Nhan	1232
409. Chương 409: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 13: Không Yêu Không Hận	1236
410. Chương 410: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 14: Cô Uống Say	1241
411. Chương 411: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 15: Cô Đi Tìm Anh	1244
412. Chương 412: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 16: Chủ Động Yêu Thế	1247
413. Chương 413: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 17: Cô Hèn Hạ	1250
414. Chương 414: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 18: Cố Diệt Thần Khó Chịu	1253
415. Chương 415: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 19: Rõ Ràng Là Con Sói	1258
416. Chương 416: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 20: Bí Mật Không Thể Nói	1264
417. Chương 417: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 21: Bắt Đầu Lại Lần Nữa	1269
418. Chương 418: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 22	1274

419.	Chương 419: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 23: Cạm Bẫy Khấp Chấn	1277
420.	Chương 420: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 24: Bà Xã, Buông Lỏng Một Chút	1280
421.	Chương 421: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 25: Án Bình Bất Động	1283
422.	Chương 422: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 26: Thủ Đoạn Tà Ác	1287
423.	Chương 423: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 27: Gạt Không Nói	1290
424.	Chương 424: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 28: Biết Vậy Chẳng Làm	1294
425.	Chương 425: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 29: Một Tia Đầu Mối	1297
426.	Chương 426: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 30: Tất Cả Đã Kết Thúc	1301
427.	Chương 427: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 31: Phần Mộ Của Tình Yêu	1305
428.	Chương 428: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 32: Còn Là Vợ Chồng	1310
429.	Chương 429: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 33: Sau Đó	1313
430.	Chương 430: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 34: Một Loại Kết Cục	1318
431.	Chương 431: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 35: Có Thể Không Rời Sao?	1321
432.	Chương 432: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 36: Biệt Thự Trái Tim	1325
433.	Chương 433: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 37: Âm Thanh Kỳ Quái	1328
434.	Chương 434: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 38: Ăn Sầu Bén Rễ	1331
435.	Chương 435: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 39: Tráng Âm Bỏ Dương	1336
436.	Chương 436: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 40: Phun Máu Mũi !	1339
437.	Chương 437: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 41: Hậu Quả Của Việc Chọc Giận	1343
438.	Chương 438: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 42: Vẩn Ồ Sau Lưng	1346
439.	Chương 439: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 43: Sau cơn Mưa Xuất Hiện Cầu Vồng	1349
440.	Chương 440: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 44: Nghiêm Hình Bức Cung	1351
441.	Chương 441: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 45: Kết Quả Khiêu Khích	1355
442.	Chương 442: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 46: Thương Người Chính Là Tự Tổn Thương Mình	1358
443.	Chương 443: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 47: Một Khắc Kia, Hạnh Phúc Đã Định	1362
444.	Chương 444: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 48: Dịu Dàng Bồi Thường	1365
445.	Chương 445: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 49: Nửa Đêm Vui Vẻ	1368
446.	Chương 446: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 50: Anh Len Lén Nhìn Qua	1373
447.	Chương 447: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 51: Có Sai Lầm Còn Để Ý	1376
448.	Chương 448: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 52: Yêu Nữ	1381
449.	Chương 449: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 53: Hậu Quả Kịch Tình Độc Ác	1384
450.	Chương 450: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 54: Cô Gái Khó Hầu Hạ	1388
451.	Chương 451: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 55: Kết Cuộc Sam Thần	1391
452.	Chương 452: Kết Thúc: Cho Tình Yêu Một Con Đường Sống (phần 1)	1400
453.	Chương 453: Phần 2	1401
454.	Chương 454: Phần 3	1403
455.	Chương 455: Phần 4	1405
456.	Chương 456: Ngoại Truyện Cuối: Chương 1: Chú Chân Dài	1406
457.	Chương 457: Chương 2: Gặp Lại	1409
458.	Chương 458: Chương 3: Hồ Thẹn Với Cô	1412
459.	Chương 459: Ngoại Truyện Cuối: Chương 4	1416
460.	Chương 460: Chương 5 : Em Trộm Của Tôi Một Thứ.	1419
461.	Chương 461: Chương 6: Tìm Kiếm Manh Mối Chú Chân Dài.	1423
462.	Chương 462: Chương 7 : Rốt Cuộc Cũng Bằng Lòng Gặp Cô.	1426
463.	Chương 463: Chương 8 : Cơ Hội Cuối Cùng!	1431
464.	Chương 464: Chương 9 : Bị Anh Cho Vào Bẫy!	1434
465.	Chương 465: Chương 10 : Đột Nhiên Ngắt Xỉu!	1437
466.	Chương 466: Chương 11: Anh Ấy Không Phải Đã Có Vị Hôn Thê Sao?	1440
467.	Chương 467: Chương 12 : Kết Hôn Đi!	1444
468.	Chương 468: Chương 13 : Không Còn Nhiều Thời Gian Nữa.	1448
469.	Chương 469: Đại Kết Cục: (Một)	1451
470.	Chương 470: Đại Kết Cục: (Hai) Gió Và Cát Quấn Quýt Lấy Nhau	1456
471.	Chương 471: Đại Kết Cục: (Ba) Lệ - Thôi, Chú - Duyệt Duyệt, Ông - Lục Nhan Tịch	1463

Cởi chiếc giày thể thao trên chân xuống, rút miếng băng vệ sinh ướt sũng từ trong chiếc giày ra, cô bịt mũi lại nhìn ngó chung quanh bốn phía mà không biết ném nó đi đâu bây giờ. . . ?

“Cô bé, xin chào, tôi là Lục Khải ban trưởng ban cấp dưỡng*!” Ngay lúc này, một anh chiến sĩ nhìn còn rất trẻ chạy tới chỗ cô, đứng trước mặt cô mộc mạc thật thà vừa cười vừa nói. (quản lý khâu nấu nướng)

Khi nhìn thấy miếng băng vệ sinh trong tay Úc Tử Duyệt thì hai gò má anh chiến sĩ trẻ ngay lập tức xấu hổ đỏ bừng lên.

“Hi, chào anh!” Úc Tử Duyệt ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn lễ phép chào lại, lộ ra hai hàng răng trắng sáng xinh xinh, vẫn đứng đưng tự nhiên mà gơ lên miếng băng vệ sinh trong tay.

“Cô bé, đợi đến sáng sớm ngày mai, tôi sẽ đưa cô về lại khu chợ bằng xe của tôi, đến lúc đó gọi người chiến sĩ nào phụ trách cô để đưa giúp cô đến trạm xe ở gần đó!”

“Này, đợi một chút..... Anh.....Anh nói vậy là có ý gì?”

“Cô bé, Doanh trưởng chúng tôi nói, cô là cô bé còn vị thành niên, ở nơi này không được an toàn cho lắm, vì vậy chúng tôi phải có trách nhiệm đưa cô về đến tận nhà!”

“Chưa đến tuổi vị thành niên á? Ai chưa đến tuổi trưởng thành hả? Ai nói muốn về nhà? Tôi còn muốn đi bộ đến Lhasa* nữa đấy!” Úc Tử Duyệt nghe xong lời của anh chiến sĩ trẻ nọ nói, lập tức nhảy dựng lên, một chân không có mang giày vắt lên một chân đang mang giày, ngẩng đầu ưỡn ngực mà rống lên nói.

3. Chương 3: Bị Đả Kích

Thân hình mảnh khảnh như cây gậy trúc của Úc Tử Duyệt đứng lung lay không vững. Còn có điệu bộ một chân chấm đất một chân không chấm, cộng thêm khí thế của dáng vẻ ngẩng đầu ưỡn ngực như muốn cãi lộn kia đã làm cho Lục Khải thiếu chút nữa phải bật cười ra tiếng.

Nhận thấy mình đứng như vậy có vẻ không ổn lắm, Úc Tử Duyệt để chân xuống giẫm lên một chiếc giày còn lại. Đôi mắt đen nhánh sáng ngời bắn khoả nhìn tới một dãy lều quân doanh màu xanh lá cây ở cách đó không xa.

Dường như đang tìm kiếm người đầu sỏ nào đó đã gây nên chuyện! Tên quân nhân đáng ghét kia còn dám nói mình chưa đến tuổi trưởng thành? Rõ ràng mình đã 19 tuổi rồi, không phải sao?

“Cô bé à, doanh trưởng chúng tôi cũng là vì lo lắng và muốn tốt cho cô thôi. Cô hãy nghĩ xem, một cô gái vị thành niên như cô mà một mình đi trên con đường này thì rất nguy hiểm!” Lục Khải ghen cười khuyên bảo Úc Tử Duyệt.

Khách du lịch đi bộ từ tuyến đường Tứ Xuyên qua Tây Tạng anh thấy nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái nhỏ bé gầy teo như thế, trông như chưa được phát triển hoàn toàn vậy.

“Anh hai à! Anh nghe không rõ lời tôi nói hay sao? Tôi không phải là vị thành niên mà tôi năm nay đã 19 tuổi, 19 rồi đấy!” Úc Tử Duyệt nổi sùng lên hét lớn quát lại Lục Khải, bàn tay nhỏ nanh kích động vung vẩy loạn xạ, miếng băng vệ sinh trong tay còn phất qua phất lại, nhìn thì rất bất nhã nhưng lại có chút buồn cười.

Cũng hết cách, ai bảo bọn họ cứ nhắm vào nỗi đau ấy của mình chứ.

Cuộc đời Úc Tử Duyệt ghét nhất là bị người ta hiểu lầm mình chưa đủ tuổi trưởng thành, nhất là cái “tên khốn kiếp” lúc nào cũng làm mình vừa tức vừa giận kia, cũng chính là người mà cô luôn chôn chặt ở đáy lòng.

Ánh mắt Lục Khải rơi vào trên miếng băng vệ sinh trong tay Úc Tử Duyệt, đối với một người thường hay xấu hổ như anh thì làn da râm nắng trên mặt ngay tức khắc ửng lên hai vầng đỏ ửng.

“Ban trưởng ban cấp dưỡng Lục Khải!”

“Có mặt!”

Ngay lúc Lục Khải đang muốn bật cười lên thì từ sau lưng truyền đến một giọng nói vang dội, Lục Khải vội vàng xoay người lại hô to.

“Tên quân nhân xấu xa kia! Chú dựa vào đâu mà nói tôi là chưa đến tuổi trưởng thành hả? Tôi tên là Úc Tử Duyệt, năm nay 19 tuổi, số chứng minh thư là XXXXXXXXXX. . . .Không tin chú có thể tự đi điều tra! Trong túi của tôi còn có thẻ căn cước đấy!” Úc Tử Duyệt nhìn thấy Lăng Bắc Hàn đi đến vội vàng đi giầy vào vọt tới trước mặt anh nói lộp bộp rôm rả như pháo nổ.

“Lục Khải, giờ đã mấy giờ rồi mà còn chưa đi chuẩn bị cơm tối?” Lăng Bắc Hàn coi như không có mặt Úc Tử Duyệt nhìn thẳng về phía Lục Khải lạnh giọng quát, âm thanh đó rất là nghiêm nghị và hùng tráng.

“Rõ!” Lục Khải rống lên thật to đáp lại sau đó động tác lưu loát chạy bước nhỏ về lại nơi trú quân.

Cừ thật, làm lính như bọn họ nói chuyện đều rống như vậy sao? Sau khi Lục Khải đi rồi, Úc Tử Duyệt mới mở đôi tay nhỏ nanh trên lỗ tai mình ra.

Đôi con người thâm thúy và sắc bén của Lăng Bắc Hàn lướt qua Úc Tử Duyệt vài lần. Đứng nhìn cô đang ngồi xuống tảng đá lớn ở kế bên rồi để miếng băng vệ sinh trong tay sang một bên, sau đó cởi luôn chiếc giày thể thao Adidas còn lại, tiếp tục rút thêm miếng băng vệ sinh từ trong ấy ra.

Nhóc con này cũng rất thông minh, còn biết dùng băng vệ sinh để làm đệm giày, vừa không bị bong da vừa hút được cả mồ hôi chân.

Năng lực tự giải quyết như cầu riêng cũng không tệ lắm!

Trong lòng Lăng Bắc Hàn thầm đánh giá nhưng nghĩ đến khi này suýt nữa cô đã bị nhấn chìm dưới lớp bùn đất, thần sắc trong mắt anh bỗng trở nên nặng nề. 7, 8 tháng qua, tuyến đường từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng có thể so với Quỷ Môn Quan, cô nhóc này chỉ có một thân một mình mà cũng dám xông đến nơi này? Đã bị cái gì kích thích?

Giận đối với cha mẹ? Thất tình? Hay là kì thi bị thất bại?

Tuy trong lòng Lăng Bắc Hàn nghĩ như thế nhưng thân là một lính Trinh sát vì vậy chẳng mấy chốc lại cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều.

“Không cần biết cô có đủ tuổi trưởng thành hay chưa, sáng sớm ngày mai cô mới được rời khỏi đây!” Anh không hài lòng trợn mắt lườm cô trầm giọng nói.

“Êh! Cái tên quân nhân đáng ghét này! Chú dựa vào cái gì chứ? Con đường này là nhà của chú hay sao?” Úc Tử Duyệt nghe Lăng Bắc Hàn nói vậy thì tức giận kích động nhảy tưng tưng lên, trừng mắt nhìn anh thét to đến chói tai.

Đồ đáng ghét! Đồ quân nhân thói tha! Đừng tưởng rằng mình đã cứu tôi một mạng là có thể chỉ tay năm ngón với tôi nhá!

4. Chương 4: Lại Bị Thúc Cười

Editor: TiêuKhang

Điều bộ hung dữ không khuất phục ấy khiến cô càng thêm tràn đầy sức sống và tinh thần vô cùng phấn chấn.

Lúc này, rầm rộ tiếng bước chân chinh tề âm vang có lực vang lên cuốn theo từng trận cát bụi tung bay.

“Úi....Ồi.....Khụ khụ.....” Úc Tử Duyệt bị sặc đến phải ho khan vài tiếng.

Một vị quân nhân dẫn đầu đi tới trước mặt Lăng Bắc Hàn, quay mặt hành lễ báo cáo với anh ta, đưa lên một chiếc túi du lịch giao cho Lăng Bắc Hàn.

“Túi xách của tôi!”

“Dựa vào chiếc túi xách của cô đang ở trong tay tôi!” Lăng Bắc Hàn giơ túi du lịch lên cao. Cô nhóc này cũng thật may mắn, túi du lịch vậy mà không hề bị cuốn đi, hơn nữa hình như vẫn còn nguyên vẹn không sức mẻ gì, chỉ bị văng lên một ít bùn đất.

“Này.....Quân nhân các người là cường đạo hay sao? Trả ba lô lại cho tôi!” Úc Tử Duyệt bước lên hét lớn muốn đoạt lại túi du lịch trong tay Lăng Bắc Hàn. Ai ngờ, Lăng Bắc Hàn đã cất bước đi nhanh về hướng quân doanh.

“Êh! Trả cái túi lại cho tôi!” Nhìn theo bóng lưng cao lớn của Lăng Bắc Hàn cô rống lên thật to, đang muốn cất bước đuổi theo nhưng vì phải khom người nhặt miếng băng vệ sinh trên đất lên.

Bởi vì cô chính là một người công dân tốt biết giữ gìn bảo vệ môi trường!

Nhưng khi đứng dậy thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Lăng Bắc Hàn đâu nữa, cô chỉ đành chạy đi về hướng quân doanh.

Khi chạy đến nơi đóng quân dựng bằng lều vải quân dụng thì trong quân doanh đang chuẩn bị cơm chiều. Nhóm nhóm chiến sĩ đang xếp hàng chỉnh tề thành đội ngũ để đợi lấy cơm.

Cặp mắt đen sáng quắc của Úc Tử Duyệt linh loạt ngó dáo dác trong đám người họ một hồi lâu, nhưng cũng không tìm ra được bóng dáng của người sĩ quan kia!

“Cậu Lăng, bà cụ Tư lệnh nhà cậu hôm nay đã gọi điện thoại cho cậu rất nhiều lần rồi đấy, mau mau gọi lại cho bà cụ ấy một cuộc điện thoại đi!” Lăng Bắc Hàn vừa mới bước vào lều trại, chính trị viên Trương liền trầm giọng nói với anh rồi chỉ chỉ tới điện thoại ở trên bàn.

“Bà cũng thật là, tôi đã tắt máy rồi vậy mà còn gọi đến tận đây!” Hai hàng lông mày của Lăng Bắc Hàn chau lại, anh để chiếc túi xuống nhận lấy điều thuốc lá từ chính trị viên Trương đưa tới, tự châm lửa rút vào một hơi nhả ra từng đợt khói rồi nói,

“Tôi nói này cậu Lăng, cậu năm nay cũng đã 30 rồi, khó trách ông bà cụ sốt ruột như vậy, ông bà cụ đang mong đợi được bế cháu đấy!” Chính trị viên Trương hút một hơi thuốc rồi trầm giọng nói với Lăng Bắc Hàn đang đứng thẳng tắp như cây tùng ở bên cạnh.

Lăng Bắc Hàn đương nhiên hiểu lời của chính trị viên Trương vừa nói, bởi vì hai vị nhà anh đã làm việc qua tư tưởng với anh rồi!

Lăng Bắc Hàn liếc xéo chính trị viên Trương đang ngồi ở cạnh bên, vừa định mở miệng nói chuyện ai ngờ một bài nhạc Rock’n Roll hết sức chói tai không biết từ đâu vang lên.

Chính trị viên Trương sững người ngó dáo dác một vòng trong lều trại. Chợt thấy Lăng Bắc Hàn mở ra chiếc túi ba lô du lịch kia, lục lọi ở trong đó một hồi rồi móc ra một cái điện thoại di động.

“Tên khốn kiếp?” Lăng Bắc Hàn nhìn tên cuộc gọi đến trên màn hình điện thoại, còn có tấm hình gọi tới là một gương mặt bị đánh dấu chéo đỏ chói. Phía sau dấu gạch chéo màu đỏ ấy là gương mặt của một người thanh niên đang mím môi lại còn hơi nhú mày.

Úc Tử Duyệt lần theo tiếng chuông gọi đến cho điện thoại di động của mình mà tìm được Lăng Bắc Hàn, “Ồi! Điện thoại của mình đây rồi!” Cô chẳng thêm để ý đến hình tượng mà xông thẳng vào trong lều, nhón chân lên muốn đoạt lấy chiếc điện thoại từ tay của Lăng Bắc Hàn.

“Ồ! Cô bé này ở đâu ra thế?” Chính trị viên Trương cười nhẹ hỏi.

Lúc này Lăng Bắc Hàn mới trả điện thoại lại cho Úc Tử Duyệt, đứng nhìn cô sau khi lấy được điện thoại rồi vội vàng chạy ra khỏi lều.

“Vừa qua khỏi sông, thiếu chút nữa đã bị thường luồng nuốt rồi đó.”

Ánh mắt Lăng Bắc Hàn đang nhìn ra ngoài từ hướng khung cửa sổ nhỏ của lều vải, vừa hay nhìn thấy Úc Tử Duyệt đang gọi điện thoại, âm thanh của cô rất lớn, anh đứng tại chỗ này mà vẫn có thể nghe được loáng thoáng, sau đó anh kể lại câu chuyện khi nãy cho chính trị viên Trương nghe.

“Vậy dựa theo những điều cậu nói thì chính là anh hùng cứu mỹ nhân rồi, lần này con dâu của ngài Tư lệnh đã kiếm được rồi, ha ha. . .” Chính trị viên Trương đứng dậy cười sảng khoái thốt ra lời trêu ghẹo, sau đó đội mũ lên đi ra khỏi lều, chuẩn bị đi dùng cơm chiều.

Mỹ nhân? Đôi môi mỏng của Lăng Bắc Hàn hơi hơi nhếch lên, hoàn toàn xem lời nói của chính trị viên Trương chỉ là đùa cho vui.

“Lệ Mộ Phàm! Cái tên khốn kiếp này!”

Vừa ra khỏi lều liền nghe được từ nơi không xa truyền tới tiếng rống giận dữ chói tay của một cô gái.

5. Chương 5: Tôi Đau Bụng Quá

Editor: TiêuKhang

“Úc Tử Duyệt! Cậu hung dữ như thế, mai này còn ai dám cưới cậu đây?” Trong loa điện thoại vang lên lời nhạo báng của Lệ Mộ Phàm cũng chính là oan gia đối đầu một mất một còn với cô từ nhỏ đến lớn, Úc Tử Duyệt tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ sần giờ phút này lại càng đỏ hơn.

“Lệ Mộ Phàm! Dù cho Úc Tử Duyệt tôi có làm ni cô đi chẳng nữa cũng sẽ không bao giờ lấy cậu đâu!” Úc Tử Duyệt tức quá chỉ biết gào lên thật to sau đó liền cúp điện thoại, suýt nữa dẫn không được mà toan vứt luôn chiếc điện thoại đi động.

“Đồ khốn kiếp.....Đồ khốn kiếp xấu xa....” Một chân đang đá liên tục lên mặt cỏ, miêng thì không ngừng lẩm bẩm mắng chửi, nghĩ tới mình khi nãy suýt chút nữa đã mất mạng vậy mà ở trong điện thoại còn bị cậu ta giễu cợt, lồng ngực liền buồn bực khó chịu, lại còn tủi thân, thật là khó chịu!

Mình thực sự căm ghét cái cảm giác khó chịu này!

Vẫn im lặng đứng gần một nơi gần đó, Lăng Bắc Hàn dường như đã hiểu ra được điều gì, té ra nhóc con này cũng có lúc cau có không vui, cất bước vững vàng ổn định đi về hướng cô.

“Úc Tử Duyệt!”

“Có mặt!”

Bỗng đâu một giọng nói hùng hậu to lớn đầy từ tính vang lên, trong lòng vốn đang tủi thân khó chịu Úc Tử Duyệt liền tỉnh táo tinh thần hẳn lên, phản xạ có điều kiện mà trả lời. Khi xoay người lại về phía sau thì lại đối diện với gương mặt cương nghị của Lăng Bắc Hàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc xụ xuống, “Chú à, làm ơn tha cho tôi đi.....Hiện tôi không có tâm tình để đấu võ mồm với chú đâu.....” Bờ vai nhỏ nhắn cũng rụt lại, chẳng những người mệt mỏi mà lòng cô cũng rất mệt mỏi.

Nhóc con này lại gọi mình là chú?

Nhưng khi nhìn thấy kiểu cách dễ dàng buông xuôi ấy của cô Lăng Bắc Hàn ngược lại hơi bất ngờ, “Tôi cũng không có thời gian nói nhảm với cô, nhanh đi rửa tay ăn cơm!” Lăng Bắc Hàn nói xong liền xoay người bước đi về hướng quân doanh.

Hứ! Giọng điệu miệng lưỡi nói chuyện của người này sao lại giống y hệt như cha già thân yêu ở nhà của mình vậy chứ?

Trong lòng Úc Tử Duyệt thầm nghĩ vậy tâm tình cũng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Tối đến, cô được nhân viên cần vụ sắp xếp cho ngủ lại ở một lều trưởng trong quân doanh. Cũng nhờ thông qua vị đồng chí nhân viên cần vụ tốt bụng nhiệt tình mới biết được, cái người doanh trưởng gì đó tên là Lăng Bắc Hàn quân hàm là Trung tá.

Doanh trại này của bọn họ là được quân khu tạm thời điều tới trợ giúp.

“Lăng Bắc Hàn. . . .Trả lại chiếc túi cho tôi. . . . Tôi còn phải đi Lhasa đấy. . .” Ngã xuống tấm ván giường thô cứng, Úc Tử Duyệt mơ mơ màng màng nói sau đó dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt mới vừa rời giường thì đã bị ban trưởng ban cấp dưỡng Lục Khải lôi kéo lên xe chuyển vận để bắt đầu xuất phát.

“Anh hai à! Ngày ông anh, tôi.....Tôi thật sự là 19 tuổi rồi!” Úc Tử Duyệt ngồi trong xe, chốc lát thì nhìn ngó ra ngoài cửa sổ, chốc lát thì quay lại nhìn Lục Khải đang rất nghiêm túc chuyên tâm lái xe sốt ruột giải thích.

“Cô bé! Doanh trưởng chúng tôi nói rồi, không cần biết cô có phải là vị thành niên hay chưa, hôm nay nhất định cô phải an toàn về đến nhà!” Lục Khải cũng không có nhìn sang cô mà chỉ trầm giọng nói, có vẻ như nói nhưng không cho người ta phản bác lại.

“Doanh trưởng chúng tôi, doanh trưởng chúng tôi, bộ người đó là cha của anh sao? Anh tin anh ta đến nỗi ngay cả chứng minh thư của tôi cũng không chịu xem? Không nhận sự cầu xin từ người khác là tác phong quân nhân của các người sao?” Úc Tử Duyệt sắp bị đám quân nhân này làm cho tức chết rồi, trơ mắt ngồi nhìn xe chạy càng lúc càng xa, trong lòng cô nôn nóng như lửa thiêu đốt!

“Tất cả hành động nghe theo chỉ huy! Doanh trưởng nói thế nào thì tôi liền làm theo thế đó! Nhất định phải nghe theo!”

Lúc nghe Lục Khải rống to hô một câu, lần này Úc Tử Duyệt không bị lố tai nữa mà len lén vác chiếc túi ba lô của mình lên.

“Ây da.....Đau quá.....”

“Này! Cô bé, cô làm sao vậy?”

“Anh hai à, bụng của tôi, bụng tôi, đau quá. . . . Híc. . . .Tôi muốn, muốn đi toilet.....” Hai tay Úc Tử Duyệt ôm chặt lấy bụng nhăn mặt khổ sở nói.

“Két....”

Lục Khải thật thà vội vàng đạp xuống thắng xe lo âu nhìn sang cô hỏi, “Cô....Cô không có lừa tôi đây chứ?”

“Tôi xin thề với Mao chủ tịch! Tuyệt đối không có!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng tuyên bố xong đưa tay mò tới chốt cửa mở cửa xe nhảy xuống.....

Kếp tiếp, Lục Khải cũng nhảy xuống theo cô.

6. Chương 6: Lại Gặp Mặt

Editor: TiêuKhang

“Anh hai à, tôi...Tôi đi ngoài mà anh cũng muốn đi theo hả?” Úc Tử Duyệt vừa định chạy trốn nhưng thấy Lục Khải cứ đuổi theo mình, cô nhanh nhẹn núp ở phía sau một tảng đá lớn làm bộ muốn cởi quần ra, chỉ lộ lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về hướng Lục Khải hét lớn.

“Tôi, tôi không nhìn thấy gì đâu!” Lục Khải thật thà vội vàng xoay người đưa lưng về phía cô.

Úc Tử Duyệt che miệng cười trộm, anh lính này thật là đáng yêu nha, “Vây, vây anh không được nhìn lên đầu đó!” Cô lại lớn tiếng quát lên, sau đó rụt đầu nhỏ xuống, hai mắt ngó dáo dác chung quanh vùng thôn quê hoang vu một vòng, ngay sau đó cong chân bỏ chạy thật nhanh.

Năm phút đồng hồ trôi qua.....

“Cô bé, xong chưa vậy?” Lục Khải thoáng nhìn xuống đồng hồ trên tay mình, vẫn đứng đưa lưng về phía khối đá lớn kia la lớn.

“.....” Không có ai đáp lại.

“Cô bé à?”

“.....”

Lúc này, điện thoại di động trong túi Lục Khải bỗng rung lên.

“Lục Khải!”

“Dạ, doanh trưởng!”

“Úc.....Úc Tử Duyệt đâu?”

“Cô ấy, cô ấy đang đi vệ sinh ạ!”

“.....”

Lăng Bắc Hàn ở đầu điện thoại bên kia vừa nghe Lục Khải nói xong lập tức biết ngay Úc Tử Duyệt đã bỏ trốn.

Thật là khó lòng phòng bị!

Anh dự đoán được Úc Tử Duyệt sẽ bỏ trốn nên cố ý gọi điện thoại để nhắc nhở Lục Khải, không ngờ cô gái nhỏ kia còn hành động nhanh hơn mình tưởng!

Thành công chạy trốn, Úc Tử Duyệt lại lần nữa tiếp tục cuộc hành trình, lần này khi đến gần những đoạn đường có quân doanh đóng quân thì cô chuyển sang đi đường vòng. Dù biết là bọn họ cũng vì muốn tốt ỉnh, nhưng nơi mà Úc Tử Duyệt này đã muốn đi thì nhất định phải phải đến cho bằng được.

Tuy nhiên, từ bài học lần trước, cô sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận, không để ỉnh xảy ra nguy hiểm là được rồi.

Nhớ tới cái người quân nhân tên Lăng Bắc Hàn đó đã cứu mình một mạng, thực sự mà nói thì trong lòng cô vẫn thấy rất cảm kích anh ta.

Trời lúc này đang vào đêm, lại thêm đổ xuống trận mưa to, cũng may, cô và mấy người bạn đồng hành khác đã tìm được một nhà trọ để ngủ lại. Đợi ngày mai mưa giảm bớt rồi tiếp tục lên đường.

“Nè! Mọi người nghe tin gì chưa? Ở phía trước có một khu trường tiểu học vừa mới bị sạt lở, bị sụp đổ nát bét hết. Bên trong đó còn bị mắc kẹt hơn mười đứa trẻ cơ đấy!” Trên đường đi có bạn đồng hành thấy được cái tin tức này trên Microblogging thông qua điện thoại di động.

“Trường tiểu học? Ở đâu vậy?” Đang đi ở đằng trước Úc Tử Duyệt nghe được tin này lập tức chạy trở lại hỏi thăm.

“Đợi tôi đọc xem.....” Người nam sinh đó nhìn vào điện thoại di động, cẩn thận xem rồi nói lại cho cô biết.

Vừa nghe nam sinh đó nói ra địa chỉ thì Úc Tử Duyệt cũng liền vội lấy điện thoại di động ra, mở ra bản đồ, sau đó không chần chừ cô đeo túi ba lô lên cấp tốc chạy về phương hướng bị nạn.

Khi Úc Tử Duyệt chạy tới chỗ trường học bị núi lở sạt lún kia thì cô bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Nhóm chiến sĩ có người thì đang đào đồng đổ nát, có người thì đang khiêng ra những người đã chết, hoặc có nhiều đứa bé bị thương rất nặng, còn có nhiều khối đá vẫn đang đổ xuống. . . .Cũng có tốp phụ huynh đang chạy tới, họ đều là người dân Tạng nghèo khó, bị nhóm chiến sĩ cản lại đứng sang một bên.

“Báo cáo Doanh trưởng! Phát hiện có một đứa bé ở chỗ này, bị xà nhà chắn ngang đè lên một chân!”

“Để im đó! Đừng đào nữa!” Lãng Bắc Hàn liền vội vàng tiến lên, quỳ xuống men theo khe hở mỏm đá lần mò tìm kiếm ở phía dưới, ngay sau đó dùng hai tay đào bới từng khối đá lên.

Nhóm chiến sĩ còn lại thấy anh dùng tay đào cũng rồi rít quỳ xuống theo, động tác đào rất nhanh nhưng cũng không kém phần cẩn thận, chỉ có như vậy mới có thể tránh cho những đứa bé ở bên trong bị thương thêm lần nữa.

“Híc. . . . Sao lại như vậy. . . .Bọn chúng. . . .Thật, thật đáng thương quá. . .” Úc Tử Duyệt nhìn tới đám con nít chết ra chết, bị thương ra bị thương mà bụm miệng khóc nức lên, nước mắt không ngừng lăn xuống.

Bỗng chốc, cô như nhớ tới cái gì, móc mấy chai nước suối trong ba lô đeo lưng của mình ra, “Cho, cho nó uống nước đi....” Nhìn hai người chiến sĩ khiêng bé trai đã bị thương cả khuôn mặt đều là bụi bẩn và vết máu tươi ra ngoài, cô tiến lắp ba lắp bắp nói.

Ánh mắt đau đớn của đứa trẻ đó làm cô gần như tan nát cõi lòng. Từ nhỏ đến lớn cô được ăn sung mặc sướng, lần đầu tiên nhìn thấy chuyện bi thảm thế này.

Chỉ chốc lát sau, cô lại xông về đồng hoang tàn đổ nát, cùng nhóm chiến sĩ kia bắt đầu đào bới lên đồng phế tích.

7. Chương 7: Làm Gì Mà Hung Dữ Như Vậy Chứ

Editor: TiêuKhang

“Ai bảo cô tới đây?” Bỗng Lúc này, vang lên một giọng quát thật to, Úc Tử Duyệt cảm thấy mình như đang bị tập kích, đột nhiên cổ áo bị người từ phía sau túm lại, cả người gần như là được ai đó nhấc bổng lên!

Sau đó cô chợt thấy trên đầu tối sầm lại, như có thứ gì đó đè nặng lên!

“Vương Đại Hải! Lôi cô gái này ra ngoài cho tôi!” Tiếng quát to ấy lại vang lên.

Úc Tử Duyệt ngẩng đầu nhìn lên, đối diện chính là khuôn mặt xanh mét của Lãng Bắc Hàn! Mà trên đầu cô không biết từ lúc nào đã được ai đó đội lên cho cái mũ bảo hiểm!

“Êh.....Đừng có lôi kéo tôi! Tôi đang muốn cứu người mà!” Úc Tử Duyệt bị một tên binh lính giữ chặt, cô giùng giàng muốn vùng ra, miệng thì không ngừng kêu la.

“Ồ ồ! Lôi cô ta ra ngoài!” Lúc này, Lãng Bắc Hàn lại lớn quát chỉ huy tên binh lính kia, gương mặt tuấn tú xanh mét như sắp muốn giết người! Còn hung tợn trừng mắt nhìn tới cô!

Úc Tử Duyệt bị bộ mặt xanh lét của anh dọa sợ, trong lòng bỗng thấy hơi hơi tủi thân, mình cũng chỉ là muốn đi cứu người thôi mà, anh ta.... “Anh...Anh làm gì mà hung dữ vậy chứ!” Cô trừng mắt lớn tiếng quát lại anh, thế nhưng đã bị tên lính lôi kéo đến chỗ đất bằng ở trước trường học.

Lãng Bắc Hàn không quan tâm đến cô nữa, tiếp tục tập trung vào việc cứu trợ, một vị đồng đội không quên mang tới cho anh một chiếc mũ bảo hiểm khác.

“Ai thềm nón của mấy người!” Úc Tử Duyệt lấy cái nón trên đầu xuống, giắc dỗi rống lên nói, đáng vẻ ban nãy Lãng Bắc Hàn hung dữ với cô ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, vẫn còn hiện rõ ở trong đầu cô.

“Cô bé! Nơi này là khu vực nguy hiểm, đâu phải chỗ để cho cô đến vui chơi? Cô không thấy tất cả mọi người đều đang bận cứu viện sao? Có gì vui để cô tới xem chứ!” Vị binh lính nhấc chiếc nón bảo hiểm trên mặt đất lên rồi nhìn cô nói lý lẽ cho cô hiểu.

“Tôi....Tôi cũng muốn giúp một tay mà!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói.

“Giúp một tay? Có cô ở đó chỉ cản trở chúng tôi thêm mà thôi chứ không giúp được gì đâu!” Vị binh lính nọ nói xong liền cấp tốc chạy đi.

Úc Tử Duyệt cũng không thềm để ý đến lời của những binh sĩ kia, nếu cô không thể vào bên trong cái đồng hoang tàn đó để giúp một tay, vậy thì để cô chăm sóc những đứa trẻ đáng thương kia vậy, nhưng mà khi thấy những thi thể bé nhỏ đắp tấm vải trắng nằm đó, nước mắt của cô lại giống như nước lũ không thể kiềm chế được.....

Lúc này, xe cứu thương rốt cuộc cũng khoan thai đến nơi, còn có một vài nhà báo, có cả đài truyền hình địa phương, cũng có người của tỉnh, còn cả người từ trung ương.

Một vài người bạn đồng hành cũng chạy đến đây với cô, cô cùng những người bạn đó trở thành những tình nguyện viên tạm thời, lấy đồ mang theo của mỗi người ra phát cho những đứa trẻ và phụ huynh.

Ngôi trường tiểu học này có hai tầng, lúc đó có năm mươi đứa trẻ đang học thêm trong lớp, cơn sạt lở đất đột ngột ập tới khiến cho toàn bộ khu nhà bị phá sập, trước mắt những đứa trẻ đã được xác định tử vong lên đến con số 17 người!

“Mẹ nó mấy cái phòng học này đều làm từ bã đậu hay sao? Chứ sao vừa mới động một cái mà đã đổ rồi?”

“Đúng thế ! Kiểu gì cũng là bê tông cốt thép đấy! Tại sao trụ sở huyện ủy lại không sập?”

“Những đứa trẻ đó đều là những bông hoa của tổ quốc đấy, bảo vệ cái kiểu gì thế?”

Phóng viên đến phỏng vấn những người bạn đồng hành của cô, họ cầm phần bắt bình gào thét bên cạnh ống kính của đám phóng viên.

Lúc này, hành động cứu viện đã kết thúc, chỉ nhìn thấy Lăng Bắc Hàn chỉ huy một nhóm chiến sĩ lần lượt ngã mũ cúi đầu trước thi thể của mười bảy đứa trẻ.

Úc Tử Duyệt cả người nhếch nhác đứng ở nơi đó, nhìn thi thể của 17 đứa trẻ kia bật khóc lên thật to, lại nhìn thấy người nhà của những đứa trẻ đó đang vật vã khóc trên đất, trong lòng cô đau như cắt.

Lăng Bắc Hàn đau khổ nhìn những thi thể bé nhỏ đó, trái tim nhói lên đau đớn, hướng về những người đã chết ấy, mặc niệm cho sự vinh quang của sinh mệnh, những đầu ngón tay của chiếc găng tay màu trắng đều bị mài đến mức thủng lỗ, còn có máu đang chảy.

Có phóng viên bước lên phỏng vấn anh, anh chỉ nói một câu nói: “Chúng tôi thật xin lỗi những đứa bé này!” Cùng với tất cả các chiến sĩ đang có mặt, cùng nhau cúi đầu ba cái, ngay sau đó lại tiếp tục bắt đầu loay hoay bận rộn.

8. Chương 8: Bám Lấy Không Buông

Editor: TiêuKhang

Sau đó, các cấp lãnh đạo đến thị sát khu vực gặp nạn, Úc Tử Duyệt và một đám “Tạp vụ” bị đưa đến Thanh Trường làm người tình nguyện cả ngày, cô sức cùng lực kiệt ngồi ở bên lề đường, các bạn đồng hành khác nói muốn tìm nơi nghỉ lại, cô không đuổi theo.

Có thể do vẫn còn bị vây trong sự hoảng sợ và bi thương của ngày hôm nay, cô cứ mệt mỏi ngồi ở ven đường như thế. Trong đầu vẫn là những gì hôm nay đã thấy, những đứa bé đáng thương kia, những người lớn tuyệt vọng kia.....

Rồi sau đó, cô lục trong túi xách ra chiếc điện thoại di động bấm số gọi cho ba mình.

“Baba.....” Vừa mới mở miệng, giọng gọi khàn khàn suýt tí nữa cô đã òa khóc.

“Duyệt Duyệt, sao vậy? Bị ai bắt nạt rồi hả? Nói cho ba nghe xem nào!” Đầu điện thoại bên kia Úc Trạch Hạo nghe thấy giọng nói khác thường của con gái vội vàng đau lòng hỏi. Thường ngày, con gái bảo bối của ông gọi điện thoại đều là vui mừng.

Nghe được giọng nói hiền lành hòa ái của ba mình, chớp mũi Úc Tử Duyệt cay cay, suýt chút nữa là òa khóc nhưng vẫn cố nén!

“Baba, con không sao, con rất ổn!” Không thể để cho ba mẹ lo lắng, cô nói thầm nói với lòng mình như thế.

“Ồ.....”

“Cái đó, baba, tiền mừng tuổi lúc trước ba cho con còn giữ lại, bây giờ con lấy ra dùng được không?” Lúc này, Úc Tử Duyệt mỉm cười hỏi.

“Dĩ nhiên là được rồi! Ba đã nói, chỉ cần con tròn mười tám tuổi, khoản tiền kia tùy con muốn dùng thế nào cũng được!” Úc Trạch Hạo hòa ái nói.

“Vậy ba giúp con gọi người quyền khoản tiền kia cho khu vực ở vùng Tây Tạng xây trường tiểu học Hi Vọng có được không? Còn nữa, tuyệt đối lần đừng để mấy tên cướp chính quyền kia ăn hối lộ nha! Con muốn mỗi một phòng học đều có phòng chống động đất, có thể ngăn chặn được đất sạt lở!” Nhớ tới hôm nay bởi vì công trình bị chặn mà trường học sụp xuống và những đứa bé vô tội kia, trong lòng Úc Tử Duyệt dâng lên một nỗi bi phẫn.

Úc Trạch Hạo ở đầu điện thoại bên kia vui mừng cười cười, con gái bảo bối của ông đã trưởng thành rồi, “Được, được! Ba còn sẽ thành lập một quỹ chuyên nghiệp hạng nhất, đặc biệt trợ giúp cho trẻ em vùng Tây Tạng, có được không?” Tin thời sự hôm nay ông cũng có xem.

“Dạ! Baba thật tốt! Ba là nhà từ thiện vĩ đại!” Úc Tử Duyệt gần như nhảy cẫng lên, mừng rỡ lớn tiếng nói vào loa điện thoại. Cô không để ý thấy một bóng dáng giống như cây tùng đang đi về phía mình.

Những lời vừa rồi của cô, Lăng Bắc Hàn đều nghe được.

Cúp điện thoại, Úc Tử Duyệt xoay người lại thì vừa khéo nhìn thấy khuôn mặt không cảm xúc của Lăng Bắc Hàn. Nhớ tới hôm nay anh ta hung dữ với mình, ngực cô không hiểu sao cảm thấy vô cùng tủi thân.

“Tên lính xấu xa! Anh tới nói xin lỗi với tôi sao? Tôi sẽ không chấp nhận đâu!” Cô nhanh trí, chặt chẽ bảo vệ balô của mình, nhìn về phía anh thở phì phò quát. Trước mặt nhiều người như vậy, không cho cô chút thể diện nào, coi cô như đứa trẻ ba tuổi mà mắng, cô nhớ kỹ chuyện này!

“Lần trước để cho cô chạy thoát, lần này.....” Nói xin lỗi? Lăng Bắc Hàn hừ lạnh trong lòng, ngay sau đó trầm giọng nói, còn chưa nói hết, Úc Tử Duyệt đã nhanh chân chạy mất. Nhưng người nào đó tiến lên hai bước, đưa tay ra, cánh tay dài kẹp lấy thân hình nhỏ bé mảnh khảnh của cô.

“Á..... Anh buông tôi ra!” Úc Tử Duyệt hét to, ngay sau đó cả người đã bị anh ném vào một chiếc xe Jeep quân đội.....

“Này! Tên lính xấu xa kia! Sao anh cứ bám lấy theo tôi thế hả?” Úc Tử Duyệt hét lớn, nhưng thấy Lăng Bắc Hàn đã ngồi vào chỗ tài xế, còn giúp cô thắt dây an toàn, sau đó đạp mạnh chân ga.....

Vừa nãy anh chống đối lãnh đạo tỉnh ở trong hội nghị, vốn đang muốn tranh chấp cùng những viên chức kia, bị chính trị viên Trương la bảo dừng lại, phạt về quân doanh viết báo cáo tư tưởng!

Báo cáo tư tưởng báo này Lăng Bắc Hàn anh chắc chắn không viết, anh cũng chỉ vì những đứa bé vô tội và những sinh mạng đã mất kia nói lên sự thật!

Lăng Bắc Hàn không trả lời Úc Tử Duyệt, mặt không thay đổi lái xe chạy thẳng tới nơi đóng quân!

9. Chương 9: Phát Sốt

Editor: TiêuKhang

“Á.....Không chịu nổi nữa, đau đầu quá, tôi muốn ới quá! Này chú, chú lái xe kiểu gì vậy?” Trở lại nơi đóng quân, Lăng Bắc Hàn vừa mới dừng xe, Úc Tử Duyệt liền nhảy xuống xe ngồi chồm hổm nôn thốc nôn tháo.

Nhớ buổi sáng anh hung ác với cô ở hiện trường tai nạn, trong lòng cô liền cảm thấy tức tối.

“Chú, bây giờ chú muốn đuổi tôi đi ư.....” Úc Tử Duyệt vẫn chưa biết mình bị sốt, chỉ cảm thấy cả người dinh dính vì thời tiết quá nóng, dường như còn chảy rất nhiều mồ hôi.

Nhìn trời ngoài cửa sổ tối đen như mực, hiện cô cũng không dám ra đường. Nếu anh ta muốn đuổi mình đi, mình nhất định phải sống chết nhờ vả, cho dù là ngồi cả đêm!

Lăng Bắc Hàn đứng dậy, quay đầu nhìn cô nói, “Cô đi theo tôi!” Lời vừa dứt anh đã ra khỏi lều.

“Ê.....Chú muốn đuổi tôi đi thật á, tôi không đi!” Cô dẫu môi lên nói, vẻ mặt cũng không tình nguyện.

“Dẫn cô đi tắm rửa!” Lăng Bắc Hàn đứng ngoài cửa nhẹ giọng quát.

“Á! Tốt quá! Tôi...Tôi tìm quần áo đã!” Cô mừng rỡ nói xong chạy đến bên ba lô đặt dưới đất, sờ vào bên trong lấy ra một cái túi nệm, trong ấy chính là đồ lót của cô! Rồi lấy khăn lông, áo ngủ, còn có một túi đồ rửa mặt.

Chú quân nhân thật chu đáo, mình đang lo cả người dính dính khó chịu đây.....

Anh đưa cô đến trước một cái lều, “Mau vào đi, tôi ở đây coi chừng cho!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Chú coi chừng?” Khuôn mặt nhỏ của Úc Tử Duyệt tràn đầy nghi ngờ, nghĩ thầm “anh ta sẽ không nhìn lên chứ”?

Nhìn vẻ mặt đỏ của cô, Lăng Bắc Hàn hiểu ngay cô đang nghĩ gì, “Yên tâm đi, tôi không có hứng thú với một con nhóc chưa dậy thì!” Anh rút thuốc trầm giọng nói.

Anh vừa nói xong, Úc Tử Duyệt giận suýt chút nữa thì hét lên. Nhưng nửa đêm canh ba, cô nhịn, không đành lòng quấy rầy những binh sĩ đang ngủ say.

“Ha ha.....Chú, so với ông chú già hơn ba mươi tuổi như chú, đương nhiên tôi là nhóc con rồi!” Trong đêm tối, cô về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói với anh, ôm một đồng hồ đi vào lều!

Ông chú già?

Bóng đêm đã che đi vẻ mặt phức tạp của Lăng Bắc Hàn!

12. Chương 12: Mắng Anh Là Đồ Háo Sắc

Editor: TiêuKhang

Mới vừa vào lều, thấy một bồn nước lớn màu xanh đặt ở giữa, sương mù mờ mờ từ bên trong bốc lên, bên cạnh còn có một thùng nước màu xanh cũng đang bốc hơi nóng, bên trong có một chậu rửa mặt bằng thép màu vàng.

Trong lều trừ hai thứ này và nhang muỗi ở góc tường, thì chẳng còn gì, xem ra hình như là xây tạm.

Úc Tử Duyệt không biết, lều này thật sự do Lăng Bắc Hàn dựng tạm, hơn nữa nước nóng cũng tự anh đun, không làm phiền một người lính nào.

Cô hơi lo lắng nhìn về phía màn cửa, ngay sau đó hạ quyết tâm đưa lưng về phía cửa nhanh chóng cởi quần áo ra, hai chân nhanh nhẹn bước vào bồn lớn. Nước nóng vừa đủ ấm, cô vội vàng ngồi xuống, có không ít nước tràn ra vì động tác của cô.

“Thật thoải mái.....” Ngồi trong nước nóng, cầm khăn lông chà lau người, chỉ chốc lát đã cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, cô sáng khoái nhẹ giọng nói. Trong hoàn cảnh gian khổ như vậy, có thể có nước nóng tắm, còn thoải mái hơn mát sa trong bồn tắm lớn xa hoa ở nhà mình nữa.

Từ trong lều truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Lăng Bắc Hàn di chuyển hai bước nhỏ đi về phía trước, một con muỗi để mắt tới cánh tay anh, anh nhanh nhẹn đập chết nó.

Trong bóng tối, hai mắt lơ đãng bị đom đóm bay lượn giữa không trung hấp dẫn, trong đầu hiện lên một hình ảnh thời niên thiếu.

Giữa đêm hè, chàng trai và cô gái sóng vai ngồi với nhau ở bờ sông, đom đóm bay múa, ve kêu không ngừng.....

“Á...” Từ trong lều truyền ra một tiếng thét chói tai làm anh hoàn hồn, ngay sau đó, bóng dáng cao lớn nhanh nhẹn cấp tốc chạy vào lều!

“Xảy ra chuyện gì?” Lăng Bắc Hàn xông vào trong lều giọng hỏi.

“Á...Đồ háo sắc kia! Chú.....Chú mau ra ngoài!” Úc Tử Duyệt ngồi trong bồn nước lớn tóc xỏa còn ướt sũng, đôi vai nhỏ trơn bóng trắng mịn lộ ra không che đậy với bờ xương vai gợi cảm, khăn lông canh ở trước ngực, đầu tóc ướt nhẹp hết to với Lăng Bắc Hàn đứng ở cửa.

Khoảnh khắc đó, Lăng Bắc Hàn hơi ngẩn người, ngay sau đó vội vàng xoay người đi! Chết tiệt! Sao mình lại xông vào đây!

“Cô là cái gì!” Anh tức giận gầm nhẹ, danh tiết của mình đều bị nhóc con này phá hủy rồi!

Nhưng trong đầu bây giờ lại không ngừng hiện lên một màn “kiểu diễm như hoa” mới vừa rồi nhìn thấy.

“Tên lính xấu xa! Đồ dê xồm thối! Chú núp sau cửa sổ rình tôi có đúng không?” Úc Tử Duyệt tức giận hét to với bóng lưng cao lớn đứng ở cửa.

Mình đã bị anh ta nhìn thấy sạch sẽ rồi!

Lần thứ hai trong đời bị đàn ông nhìn thấy hết, hơn nữa còn là đàn ông thành thực chân chính!

Trong lòng Úc Tử Duyệt tức giận gào lên. Trong đầu hiện lên gương mặt của Lê Mộ Phàm, trong lòng càng tức giận hơn!

“Doanh, doanh trưởng?” Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến giọng nói của một binh lính, Lăng Bắc Hàn nhanh chân bước ra ngoài.

“Lục Khải? Cậu ở đây làm gì?” Lăng Bắc Hàn nhìn thấy Lục Khải, ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi.

“Em, vừa nãy em đi vệ sinh, nghe thấy tiếng phụ nữ la hét làm em sợ muốn chết.....” Lục Khải thật thà nói đồng thời hai mắt tò mò nhìn tới căn lều sau lưng Lăng Bắc Hàn không biết mọc lên từ lúc nào.

“Không có chuyện của cậu! Mau về đi!” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng quát, mày rậm nhíu chặt, không ngờ nhóc con kia hiểu lầm tưởng mình rình trộm?

Lục Khải không dám hỏi nhiều, xoay người rời đi.

Bóng Lục Khải vừa mới biến mất, thì thấy một cái bóng nghiêng phản chiếu trên đất tạo ra vầng sáng sáng lên từ phía sau, làn hương thơm xông vào mũi, Lăng Bắc Hàn quay đầu lại.....

“Đồ dê xồm!” Úc Tử Duyệt mặc áo ngủ có hình cartoon rất dài, tóc còn ướt xỏa ra đứng ở cửa trống nhìn anh chằm chằm, tức giận mắng.

13. Chương 13: Lo Lắng Cho Cô Làm Gì

Editor: TiêuKhang

Lăng Bắc Hàn cất bước đi lên, Úc Tử Duyệt theo bản năng lùi lại phía sau, lo sợ anh làm gì đó với mình! Đêm hôm khuya khoắt, đường đường một người đàn ông cao lớn như anh muốn làm gì với cô cô cũng không có cách nào chống cự.

“Đồ dê xồm, chú.....”

“Câm miệng! Đừng quấy rầy lính của tôi nghỉ ngơi, họ mệt cả ngày rồi!” Lăng Bắc Hàn rất muốn nói, cả ngày nay anh cũng mệt mỏi lắm rồi, đêm hôm khuya khoắt đừng lêu, đun nước nóng cho cô, cô còn không biết điều mắng anh là đồ dê xồm?

Mình cũng thật sự uống nhầm thuốc rồi, lo lắng cho cô ta làm gì!

Dưới ánh đèn, thấy anh hung tợn trừng mắt nhìn mình trông ngực cô chột căng thẳng, Úc Tử Duyệt bị sợ đến rụt người lại, “Đêm nay bỏ qua cho chú trước đã!” Cô cũng không quên thở phì phò trừng mắt lườm anh một cái, ngay sau đó bỏ đi vào lều.

Mình còn phải giặt quần áo nữa đây.

Lăng Bắc Hàn thầm nghĩ sao nhóc con này không đi ngủ đi còn lách ca lách cách ở trong đây làm gì, đẩy cửa thì thấy cô đang đứng bên bồn lớn, một tay cầm xà phòng, một tay đang cầm áo ngực màu trắng vò vò.....

Động tác cũng lưu loát, chịu khó, xem ra cũng hay làm chuyện này rồi.

Nhóc con này cũng không đến mức được chiều sinh hư.

“Cô nhỏ tiếng một chút! Giặt xong thì về lều trại ngủ đi, đừng làm phiền lính của tôi!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói xong, xoay người ra khỏi lều.

“Hung dữ cái gì chứ!” Cô lầm bầm nói, thở phì phò ra sức chà chà vò áo ngực cup B, “Rõ ràng người ta bị chú nhìn thấy hết mà còn quát to hùng hồn như thế!” Càng nghĩ càng thấy tức.

Dù gì mình cũng còn là một cô gái nheo nhéo, vậy mà bị một lão già thấy sạch bách rồi, bảo sau này mình làm sao còn dám đi lấy chồng đây!

Trong đầu bỗng hiện lên gương mặt Mộ Lệ Phàm khiến trong lòng Úc Tử Duyệt càng phiền muộn hơn, chỉ có thể trút giận lên quần áo! Không bao lâu, giặt sạch sẽ xong một bộ đồ lót, một áo T-SHIRT, còn có một bộ quần áo xung kích kiểu đồ thể thao, một mình bê cả chậu quần áo đi tìm dây phơi quần áo ở trong đơn vị rồi treo lên.

Trở lại lều, lấy điện thoại di động trong túi ra, thấy có mấy tin nhắn của Lệ Mộ Phàm gửi đến, cô giận dữ không thèm đọc xóa sạch luôn.

Có lẽ cũng chính vì giận dữ trong lúc nhất thời như thế, mà bọn họ đã để lỡ mất cơ hội.....

Trời còn chưa sáng hẳn. Ráng mây phía Đông vừa mới dâng lên một luồng đỏ ửng, nhóm lính đã lần lượt thức dậy, nhìn lên dây phơi quần áo đột nhiên ở đâu xuất hiện một đồng quần áo của phụ nữ. Mới sáng sớm, mọi người đã ở đó đoán bóng đoán gió ầm lên.

“Sao lại có quần áo của phụ nữ ở đây?”

“Chẳng lẽ chị dâu Trương đến thăm chính trị viên Trương hả?”

“Không phải, cậu xem size nhỏ thế này mà là của chị dâu Trương sao....”

“Tiểu tử cậu thiệt là, đồ quỷ!”

“Bíp, bíp, bíp.....” Lúc này, tiếng còi báo khẩn cấp vang lên, binh lính còn đang đùa giỡn nhanh chóng tập hợp. Không tới năm giây, bốn năm trăm người đã tập hợp xong.

Ngậm còi nhìn đoán thời gian, cả người Lăng Bắc Hàn nghiêm như cây tùng đứng đó. Thời gian vừa đúng, anh ngẩng đầu lên, sau đó tất cả liên đội bắt đầu theo thông lệ điểm số.

“Một, hai, ba, bốn.....” Sáng sớm từng đợt âm thanh vang vọng mà chinh tề phá tan bầu không khí yên tĩnh, chấn động đến bầy chim nghỉ chân không biết từ đâu bay ra tụ thành đàn bay về phía bầu trời bao la trong xanh rộng lớn.

Úc Tử Duyệt bị âm thanh to của đám lính đánh thức, “Ủm.....Ồn ào quá.....” Lười biếng trở mình qua lại ở trên giường mấy lần, cô ngáp một cái rồi thở phì phò nói mà vẫn chưa muốn dậy.

Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân lộp cộp làm cô hoàn toàn tỉnh táo, mặc váy ngủ, khoác áo khoác, ra khỏi

Lúc này, trên đường lớn đang vang lên tiếng còi ồm ồm thúc giục. Bởi vì hai người họ với một chiếc xe Jeep quân dụng nằm chắn ngang chính giữa đường đi gây cản trở lưu thông.

“À, tôi không sao....” Úc Tử Duyệt giật mình vội vàng đứng lên, “Ai da.....” Nhưng vì đầu gối đau quá suýt nữa cô đã bị ngã, cũng may là Lăng Bắc Hàn kịp thời đỡ cô đứng vững lại!

17. Chương 17: Chú Thật Thô Lỗ

Editor: TiêuKhang

Cảnh sát giao thông đi đến nhìn thấy Lăng Bắc Hàn ngay lập tức hành lễ. Lăng Bắc Hàn cũng đứng nghiêm chào lại cảnh sát giao thông, báo cáo lại chuyện vừa mới xảy ra. Úc Tử Duyệt cũng thừa nhận khi nãy mình nhất thời nóng vội, không nhìn kỹ đèn xanh đèn đỏ.

Sau đó Lăng Bắc Hàn đỡ Úc Tử Duyệt lên xe mình, rồi cũng tự mình nhảy lên, khởi động máy nghênh ngang rời đi.

“Lính thôi.....À không, này chú.....”

“Tên của tôi là Lăng Bắc Hàn!” Úc Tử Duyệt ngồi ở ghế phụ vừa mở miệng liền gọi “Lính thôi” nhưng cô đã kịp thời dừng lại, cảm thấy cứ gọi như vậy thật sự không được, vì vậy vội vàng sửa lời. Ai ngờ hai mắt Lăng Bắc Hàn vẫn luôn nhìn thẳng phía trước, đang chuyên chú lái xe mà vẫn mấp máy đôi môi mỏng trầm giọng nói.

Dưới chiếc mũ lính màu xanh là đường cong gò má cương nghị, góc cạnh rõ ràng. Trên bờ vai mặc quân phục màu xanh ngắn tay là quân hàm hai sao hai vạch phát ra tia sáng chói mắt.

Cô quay đầu lại nhìn anh. Môi hơi nhếch lên, kinh ngạc nhìn đến gần người, không biết là bị khí chất hay vẻ đẹp của anh hấp dẫn nữa.

“Ha ha.....Vậy tôi vẫn nên gọi chú là chú quân nhân thì hơn!” Chốc lát sau, cô mới cười đùa nói, nghĩ thầm thật đúng là oan gia ngõ hẹp, ở Lhasa mà cũng có thể gặp anh ta!

Lăng Bắc Hàn hơi nhú mồm, khóe miệng giật giật.

Chú, chú, mình thật sự già vậy sao? Vừa mới tròn ba mươi tuổi thôi mà.

Nhưng nhớ ra bà ngày nào cũng giục mình lấy vợ, anh cảm thấy mình thật sự đã già rồi.

Thoảng cái đã mười năm trôi qua. Trong đầu bỗng hiện lên một khuôn mặt nhả nhận tao nhả dịu dàng.

Sau khi hoàn hồn thì đã đến bệnh viện tư nhân, tìm chỗ đậu xe rồi cho xe dừng lại. Sau đó anh nhảy xuống, Úc Tử Duyệt mở cửa xe cũng muốn nhảy xuống theo, nhưng anh lại đưa tay đỡ lấy cơ thể mảnh khảnh nặng chưa đến 90 pounds của cô.

“Chú quân nhân, thật sự không có gì nghiêm trọng đâu.....” Bình thường Úc Tử Duyệt ghét nhất là cái mùi gay mũi của thuốc khử trùng trong bệnh viện, cũng sợ nhất bị tiêm thuốc. Nhìn chữ thập màu đỏ to đùng ở cửa bệnh viện cô liền hoảng hốt muốn tránh né Lăng Bắc Hàn để nhảy xuống.

“Không nghiêm trọng thì tự đi đi!” Lăng Bắc Hàn tưởng rằng cô mất tự nhiên, cũng tức giận với việc cô băng ngang qua đường khi này, bất thành lời để cô xuống. Đầu gối sưng đau khiến Úc Tử Duyệt suýt nữa ngã nhào, cô theo bản năng đưa tay bắt lấy cánh tay trắng kiện màu đồng kia.

“Chú thật thô lỗ, ày da!” Bướng bỉnh buông cánh tay anh ra, cô cật lực di chuyển bước chân, “Tự đi thì tự đi!” Kiểm chế cơn đau rát ở đầu gối Úc Tử Duyệt thở phào nói.

Lăng Bắc Hàn không nói gì, mặt hầm hầm đi theo sau lưng cô.....

Anh cầm chứng minh thư cô xếp hàng đăng ký cho cô, chứ không dùng đặc quyền không cần xếp hàng dành riêng cho quân nhân hay gia đình quân nhân đi cửa chuyên dụng. Sau đó đưa cô đi chụp hình, bôi thuốc, lấy thuốc. Cũng may đầu gối của cô chỉ xước da không có gì đáng ngại.

Vừa ra khỏi bệnh viện, cô liền sống lại nhảy loạn lên.

“Hôm nay tổng cộng tốn bao nhiêu tiền?” Sau khi lên xe Lăng Bắc Hàn ngồi lần nữa, Úc Tử Duyệt móc ví của mình ra lớn tiếng hỏi, cô không muốn nợ ông chú này một xu nào!

“160 tệ!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“À, tiền còn dư coi như tôi mời chú ăn cơm! Cảm ơn chú hôm nay đã chiếu cố tôi! Hai chúng ta không ai nợ ai nhé!” Úc Tử Duyệt móc 100 tệ trong ví ra để xuống, rất thẳng thắn nói.

“Chỉ có 40 tệ?” Lăng Bắc Hàn vừa nói xong thì xe cũng dừng lại, nhìn cô trầm giọng hỏi sau đó cầm lấy hai trăm tệ bước xuống xe.

“Vậy chú muốn bao nhiêu?” Sau khi Úc Tử Duyệt xuống xe liền chạy đuổi theo bóng dáng cao lớn của anh mà hét âm ỉ.

“Này! Lăng Bắc Hàn, chú đi đâu chứ?”

“Không phải cô muốn mời tôi ăn cơm sao?” Lăng Bắc Hàn đứng lại nhìn quán cơm nhỏ ở đối diện bên kia đường, rồi nhìn sang cô hỏi ngược lại.

18. Chương 18: Bạn Trai Của Cô

Editor: TiêuKhang

Quán ăn không lớn, cũng không phải là nhà hàng cao cấp gì, nhưng điều kiện trong quán cũng coi như lịch sự.

Lúc gọi đồ ăn, Lăng Bắc Hàn đưa thực đơn cho Úc Tử Duyệt ngồi ở đối diện, cho cô tự mình chọn để xứng với tiêu chuẩn 200 tệ.

“Này chú, hôm nay chú nghỉ phép à?” Úc Tử Duyệt uống một ngụm trà, nhỏ giọng hỏi Lăng Bắc Hàn ngồi thẳng như cây tùng ở đối diện, “Không đứng nha, chú mặc quân trang, lái xe quân dụng ra ngoài đi nghỉ phép, không phải là làm trái với kỷ luật sao, cẩn thận coi chừng tôi đến quân khu tố cáo chú đấy!” Nhìn Lăng Bắc Hàn này giờ toàn nghiêm mặt chẳng nói năng gì, Úc Tử Duyệt lại nói tiếp.

Trong lòng Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn này quá buồn chán, thường xuyên chẳng nói lấy một câu. Cô ở đây nói bô bô như đồ ngốc, còn anh ta thì lại làm ra cái vẻ chẳng để ý gì đến cô!

Lăng Bắc Hàn uống một ngụm trà, cánh tay phải chống trên bàn, ly trà vẫn đặt ở khóe miệng không thèm lấy ra nhìn cô bằng nửa con mắt, “Tôi tới làm việc.” Nhóc con này cũng hiểu rõ kỷ luật của quân đội đấy.

Thì ra là doanh trại của Lăng Bắc Hàn mấy hôm nay chuẩn bị về thủ đô, anh đến Lhasa làm ít thủ tục, việc vẫn chưa xong tới buổi chiều thì gặp nhóc con này trên đường, cũng khéo thật.

Quan sát người ngồi đối diện, xem ra cô gái này cũng có ý chí và nhanh nhạy, âm thầm hơi khâm phục cô thật sự đi hết được tuyến đường từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng, hơn nữa còn bình yên vô sự. Nhưng nhớ đến vừa này suýt nữa cô bị xe anh đụng vào, ánh mắt chợt sa sầm xuống.

“Vậy hôm nay có làm trễ nãi công sự của chú không?” Úc Tử Duyệt nhìn anh, nhỏ giọng hỏi. Nhân viên phục vụ đặt lên bàn hai món ăn nguội, trứng muối đậu hũ và rau trộn sữa.

Úc Tử Duyệt cầm thìa lên, múc trứng muối đậu hũ cho vào miệng, con người long lanh nhìn Lăng Bắc Hàn ở đối diện.

Cô không đề cập tới còn may, nhắc đến lại làm khuôn mặt không biểu cảm của Lăng Bắc Hàn hiện lên chút tức giận, trừng mắt nhìn cô, “Một mình nấu lại bọ bánh cắt? Úc Tử Duyệt, cô nghĩ cô là ai?” Lăng Bắc Hàn vừa mở miệng đã là một câu trách cứ.

Là một người luôn dò xét kín đáo, lúc ấy anh đã chú ý ngay đến bọ bánh cắt.

Úc Tử Duyệt gấp một miếng nộm sứa bỏ vào miệng, bắt mắt nhìn anh chăm chăm, dùng sức nhai phát ra tiếng vang rồi nuốt xuống sau đấy mới mở miệng, “Hừ....Chú biết tôi bị bọn bánh cắt đuổi giết à? Vậy sao chú không giúp tôi bắt bọn họ lại! Bọn người đó quá ghê tởm, rõ ràng nói 8 tệ một cân, xong lại lật lọng nói là 8 tệ một lạng, lừa bịp trắng trợn!” Úc Tử Duyệt cảm thấy Lăng Bắc Hàn này không đủ nghĩa khí, lại còn trách cô bệnh vực kẻ yếu!

“Đừng có nói tôi, cho dù tôi là cảnh sát cũng không trị được bọn họ, đây là vấn đề dân tộc! Lần sau cô ít gây ra chuyện một chút đi!” Lăng Bắc Hàn trợn ngược nhìn cô, lời thật mất lòng, có một số việc thật sự không phải anh có thể quản được.

“Này! Dựa vào đâu mà chú ngoảnh mặt làm ngơ thì cũng muốn tôi khoanh tay đứng nhìn theo chứ? Úc Tử Duyệt tôi thích lo chuyện bao đồng như thế đấy, thì sao! Ai cần chú lo.....” Cô tức giận uất ức nói xong, bị anh liếc xéo một cái lại ngoan ngoãn cúi đầu xuống bởi cơm trong bát.

Câu nói phía sau kia thật đúng là yếu ớt, hôm nay nếu không có anh ta thì ai đưa mình đi bệnh viện?

“Lười phải quản cô.” Lăng Bắc Hàn lạnh lùng nói, cảm thấy mình đúng thật là nhiều chuyện.

Ăn tối xong, Lăng Bắc Hàn lái xe đưa Úc Tử Duyệt về khách sạn cô ở, Lăng Bắc Hàn xách theo chiếc ba lô nhỏ của cô xuống xe, “Chú, hôm nay cảm ơn chú ha...!” Xốc ba lô lên lưng, cô vẫn liến thoắng nói cảm ơn với anh.

“Đừng gây chuyện nữa, về nhà sớm đi!” Vừa nãy khi ăn cơm nghe cô nói ngày mai trở về thành phố A , rất khéo, vừa đúng ngày mai anh cũng về Bắc Kinh.

Anh như bậc phụ huynh dặn dò cô.

“Chú! Chú nói như thế....” Úc Tử Duyệt liếc anh bằng một đôi mắt trắng dã, cô y hệt như một đứa trẻ con nghịch ngợm gây sự quát lên.

“Úc Tử Duyệt!” Lúc này, một giọng nói vang lên từ cửa khách sạn. Úc Tử Duyệt khó tin quay đầu lại, Lăng Bắc Hàn cũng theo tiếng gọi to ấy nhìn sang.....

19. Chương 19: Diễn Một vở Kịch

Editor: TiêuKhang

Dưới ánh đèn đường, một thanh niên trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, quần jean màu tối đẹp trai như sao điện ảnh trong phim, tay trong tay với một cô gái dáng người nóng bỏng xinh đẹp đang đi từ từ đến chỗ họ.

Một tay của anh ta đút vào túi quần, một tay khác được hai cánh tay của cô gái giữ chặt rất thân mật. Mái tóc cắt xéo rũ xuống trán thoáng che mất đi một phần mắt của anh ta. Được ánh đèn đường chiếu xuống, đường nét ngũ quan lập thể hiện ra vô cùng rõ ràng.

“Lệ Mộ Phàm?” Là mình hoa mắt sao? Úc Tử Duyệt tập trung nhìn lại, nhìn một đôi người ngọc đi tới trước mặt mình, rốt cuộc mới chắc chắn là không phải mình hoa mắt! Tên đàn ông khốn kiếp trước mặt thật sự chính là Lệ Mộ Phàm - oan gia đối thủ một mắt một còn của cô!

Bên cạnh anh ta chính là cô bạn gái tên Giảo Giảo mà cậu ấy nói trong điện thoại sao? Cơn đau không tên xa lạ quặn thắt tận tim khiến cô cảm thấy tưởng chừng như không thở nổi.

Cậu ấy gấp gáp ra uy với mình như vậy sao?

Lăng Bắc Hàn nghe được từ cái miệng nhỏ của Úc Tử Duyệt phát ra tiếng nói rất nhỏ, cái tên này cũng không phải là lần đầu tiên anh nghe thấy, anh đã lơ mờ hiểu ra.

Xoay người muốn đi, ai ngờ một cánh tay của anh bỗng chốc bị Úc Tử Duyệt ôm lấy, “Lệ Mộ Phàm! Cậu đến Lhasa làm gì?” Úc Tử Duyệt trợn mắt nhếch môi nở nụ cười đắc ý nhìn tới Lệ Mộ Phàm lớn tiếng nói,

chiếc cảm nhỏ hất lên thân mật ôm cánh tay Lăng Bắc Hàn, ôm siết thật chặt giống như đang bảo Lăng Bắc Hàn hãy phối hợp diễn trò với cô.

Cô không muốn bị Lệ Mộ Phàm cười nhạo cô không tìm được đàn ông, không còn cách nào khác đành phải lôi kéo ông chú này góp mặt vậy! Hơn nữa ông chú này còn là một Trung tá đấy!

Thấy Úc Tử Duyệt thân mật ôm cánh tay một tên quân nhân xa lạ như vậy, nhớ tới khi này cô còn nhảy xuống từ xe người đàn ông này, ngực Lệ Mộ Phàm cũng trĩu nặng buồn buồn bực bội, đồng thời cơn ghen bùng từ đâu ập tới, anh trừng mắt nhìn Úc Tử Duyệt.

“Tóm lấy một ông chú làm cái phao tạm bợ là có thể chứng minh cậu có thể gả đi được sao?” Lệ Mộ Phàm liếc Úc Tử Duyệt hằm hè giễu cợt nói.

Lăng Bắc Hàn không nói lời nào nhìn hai người trẻ tuổi bọn họ đang chơi mấy cái trò trẻ con, nhưng cũng cảm thấy rõ ràng cơ thể Úc Tử Duyệt đang run rẩy, chẳng lẽ nhóc con này thực sự để ý người thanh niên kia?

“Ai làm dáng hả ? Anh ấy là Lăng Bắc Hàn, là quân nhân, là Trung tá, là bạn trai của tôi!” Úc Tử Duyệt ôm chặt cánh tay Lăng Bắc Hàn, nhìn Lệ Mộ Phàm trừng mắt hét to.

Cô gào xon, lại ngẩng đầu lên nhìn Lăng Bắc Hàn cười ngọt ngào, “Hàn.....Chúng ta mau về phòng đi!” Lần đầu tiên trong đời Úc Tử Duyệt dùng giọng nói dịu dàng, êm ái mà nũng nịu làm cho người ta nghe cả người nổi da gà nói với Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn run lấy bầy da gà cũng nổi hết cả lên. Cô gọi anh như vậy, chỉ bằng cứ gọi anh là ông chú đi thì hơn.

Lệ Mộ Phàm nghe Úc Tử Duyệt gọi quân nhân bên cạnh cô như vậy, sắc mặt trong nháy mắt xanh mét, cũng may, bóng đêm đã che giấu đi sắc mặt anh ta. Cơn ghen trong ngực đang sục sôi gầm thét!

Cảm thấy Úc Tử Duyệt không giống đang diễn trò, nếu không sao người quân nhân kia lại không đẩy cô ra?

“Xin phép nhé, Duyệt Duyệt chúng ta đi thôi!” Đầu tiên, Lăng Bắc Hàn thoáng quét mắt nhìn tới Lệ Mộ Phàm, sau đó cố nhẹ giọng nhất có thể để nói với Úc Tử Duyệt.

Lúc này, Úc Tử Duyệt thật lòng vô cùng cảm kích Lăng Bắc Hàn, mà cô cũng hết sức hả hê nhìn Lệ Mộ Phàm. Tên khốn kiếp này, khoe mắt liếc về cô gái có dáng người nóng bỏng, gương mặt xinh đẹp kia, chắc là một con cừu non bé bỏng đây?

Trong lòng uất ức tủi thân liền thân mật lôi kéo Lăng Bắc Hàn đi đến cửa khách sạn.

Lệ Mộ Phàm tức giận hận không thể đi lên bóp chết cô, cũng chỉ có thể kéo cô gái kia đến khách sạn.

Diễn trò, chắc chắn là cô đang diễn trò với tên quân nhân kia! Lệ Mộ Phàm thầm nhủ với lòng như thế, cũng đi theo con đường mà hai người Úc Tử Duyệt đi. Mà phòng của anh ta và cô gái kia lại ngay sát vách phòng Úc Tử Duyệt đang ở!

20. Chương 20: Muốn Nhóm Lửa Sao

Editor: TiêuKhang

“Biến thái!” Vừa vào cửa, Úc Tử Duyệt vội vàng buông cánh tay Lăng Bắc Hàn ra, thở phà phò để ba lô xuống máng. Trong đầu hiện lên hình ảnh Lệ Mộ Phàm ôm cô gái đó.

Trong lòng buồn bã, cô cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy.

Là người từng trải, Lăng Bắc Hàn đương nhiên biết cô đang ghen, “Úc Tử Duyệt, tôi có thể đi được chưa?” Anh không rảnh rỗi cùng những đứa bé này chơi trò chơi, có chút không kiên nhẫn nói.

“Này! Chú, chưa được! Dù có chết chú cũng không thể đi được! Nếu không tôi sẽ bị vạch trần đấy! Cái tên khốn kiếp đó sẽ càng thêm xem thường tôi!” Úc Tử Duyệt nghe Lăng Bắc Hàn muốn đi liền vội vàng tiến lên, lại ôm chặt lấy cánh tay anh, gương mặt tức giận nhìn anh cau mày nói.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?” Lăng Bắc Hàn trầm mặt, nhìn khuôn mặt nhỏ của Úc Tử Duyệt thở phà phò hỏi ngược lại.

Đúng rồi! Chuyện này có liên quan gì đến người ta? Tại sao người ta phải giúp mình?

Úc Tử Duyệt bị Lăng Bắc Hàn hỏi lại một câu thì trong chốc lát không biết trả lời thế nào, “Cộc, cộc, cộc.....” Lúc này, cửa phòng bị gõ, Úc Tử Duyệt vội vàng nhón chân lên, đưa tay muốn cởi cúc áo trên quần trang của Lăng Bắc Hàn.

Bàn tay to của Lăng Bắc bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, nghiêm mặt nhìn cô chăm chăm, nhóc con này muốn châm lửa sao?

Nói gì đi nữa thì anh cũng là một người đàn ông trưởng thành chân chính!

“Hàn à.....Em giúp anh cởi áo nha.....” Úc Tử Duyệt một mặt nhìn Lăng Bắc Hàn như khẩn cầu van xin, mặt khác lại rướn cổ lên nói to về phía cửa, lời vô nói cùng mập mờ.

Đôi tay nhỏ bé linh hoạt kia đã mở được vài cái cúc áo của Lăng Bắc Hàn.

Lệ Mộ Phàm ở bên ngoài nghe thấy giọng của cô mà ngực căng thẳng, “Cốc, cốc, cốc....” Dừng hết sức để đập cửa, “Úc Tử Duyệt, mau mở cửa cho tôi?”

Quả thật là tên khốn kiếp đó, Úc Tử Duyệt ôm lấy thắt lưng trắng kiện của Lăng Bắc Hàn, một tay nhỏ bé đặt trên lồng ngực màu đồng của anh, một tay mở cửa, “Ai vậy”

“Rầm”

“Á” Cửa phòng vừa được mở, Lệ Mộ Phàm dùng sức đẩy vào. Bờ eo thon nhỏ của Úc Tử Duyệt bị Lăng Bắc Hàn dùng sức tóm nhẹ xoay người, hai người thuận thế lại ôm chăm nhau.

Khuôn mặt nhỏ của Úc Tử Duyệt dán chặt trên lồng ngực nóng bỏng của Lăng Bắc Hàn, cảm thấy nhiệt độ của anh khiến má mình nóng rực lên. Mà lúc này, Lệ Mộ Phàm ôm Giảo Giảo kia đang đứng ở cửa. Anh ta sững sờ nhìn hai người họ ôm nhau mà vẻ mặt không thể tin được.

“Lệ Mộ Phàm! Cậu làm gì chứ? Không thấy người ta đang bận sao? Có hiểu lễ phép hay không hả?” Úc Tử Duyệt làm bộ như hoảng sợ lao nhanh ra khỏi lòng Lăng Bắc Hàn, còn cố ý chỉnh lại vạt áo T-shirt vuốt vuốt mái tóc rối bù, đỏ mặt nhìn bọn họ quát.

Nhìn Úc Tử Duyệt như vậy, trong lòng Lệ Mộ Phàm càng thêm luống cuống, chẳng lẽ là thật?

Lăng Bắc Hàn quần áo xộc xệch lúc này xoay người qua, cài lại từng chiếc cúc áo, vừa nãy bị nhóc con giày vò chỉ một lúc mà nơi nào đó đã không tự chủ căng lên.

“Col-in.....Chúng ta về phòng thôi.....Không nên quấy rầy người ta.....” Lúc này, bình hoa bên cạnh Lệ Mộ Phàm cuối cùng cũng mở miệng nũng nịu nói.

Lệ Mộ Phàm không cam lòng chỉ có thể ôm lấy cô gái kia rồi đi, “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, đừng nên để lãng phí.....” Lệ Mộ Phàm lớn tiếng sâu xa nói.

Cửa phòng lần nữa đóng lại. Úc Tử Duyệt đỏ mắt nhìn chăm chăm cánh cửa, chớp mũi hơi cay cay, sau đó nước mắt không thể tiếp tục khống chế được nữa, từng giọt lăn xuống.

“Bây giờ tôi có thể đi.....”Lăng Bắc Hàn mới vừa nói muốn đi, ai ngờ lại trông thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô!

21. Chương 21: Chú Oi, Đến Đây Đi...

Giọt nước mắt lóng lánh trong suốt dính trên hàng lông mi dày mà đen dài, chậm rãi chảy xuống đôi gò má mềm mại. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nhóc con không sầu không lo này khóc, hơn nữa còn là đáng vẻ đau lòng như vậy. Lăng Bắc Hàn sưng sờ, lòng không khỏi có chút phiền muộn.

“Khóc cái gì?” Anh mở miệng nặng giọng quát.

Úc Tử Duyệt xoay người lại, vội vàng chạy đến tủ cạnh đầu giường rút giấy ăn không ngừng lau nước mắt, “Chú, chú cứ coi như không nhìn thấy đi, cũng không được nói với người khác đó!” Cô đã khôi phục lại bình thường còn ngang ngược nói với anh.

Rõ là một bé con quật cường!

Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, cô không chỉ có quật cường mà còn cực kỳ sĩ diện.

“Diễn xong rồi, bây giờ tôi có thể đi được chưa?” Lăng Bắc Hàn ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên tay, đôi con ngươi đen sâu thẳm lại liếc sang cô hỏi.

“Á.....Ồi.....Colin.....” Lúc này, từ sát vách truyền đến tiếng phụ nữ yêu mị rất nhỏ nhưng lại rõ ràng khiến Úc Tử Duyệt nhú mày tìm run lên. Cho dù cô mới 19 tuổi, cho dù cô còn là con gái nheo nhèo cũng hiểu được âm thanh kia đại biểu cho cái gì!

Lệ Mộ Phàm! Cái tên ngựa đực này! Sao không thể kiềm chế chứ, đột tử tại chỗ luôn đi?

Lòng ngực Úc Tử Duyệt run lên thình thịch, kích động đến muốn giết người.

“Không cho! Không cho chú đi!” Úc Tử Duyệt trừng mắt giận dữ nhìn Lăng Bắc Hàn, ngang ngược quát lên bước tới túm lấy Lăng Bắc Hàn đẩy anh lên giường.

Lăng Bắc Hàn vì bị cô đẩy bất ngờ mà thân thể ngã xuống giường lớn, đã vậy cơ thể nhỏ nhắn của cô còn trực tiếp nằm đè lên người anh.

Lúc đó đang là mùa hè, trên người Lăng Bắc Hàn chỉ mặc một bộ quần trang tay ngắn rất mỏng. Úc Tử Duyệt mặc trên người một cái áo cánh dơi cũng mỏng, anh có thể cảm nhận được có hai khối ấm áp mềm mại áp sát ở trước ngực mình, nơi nào đó lại căng lên, cổ họng không tự chủ được nhúc nhích. Mùi hương tươi mát chỉ có trên người cô gái này xông vào mũi làm lòng người xao động không thôi.

“A.... Hàn..... Nhanh lên chút.....Cho em đi.....” Lúc này, Úc Tử Duyệt đang nằm trên người anh nhưng đầu nhỏ lại ngẩng lên há miệng bắt chước giọng nữ nũng nịu kia cũng tự mình hô lớn.

Đáng chết!

Lăng Bắc Hàn cảm giác bấp thịch cả người mình vì tiếng mời gọi này của cô mà căng thẳng lên. Da thịt hai người dính sát vào nhau, cùng với tiếng kêu gọi của cô, hai khối mềm mại kia còn cọ qua cọ lại ở trước ngực anh, chợt cảm thấy tình thế như sắp lau súng cướp cò!

“A..... Hàn.....Lớn quá.....Ừm.....” Úc Tử Duyệt lại hả hê kêu lên, càng kêu càng nhập tâm diễn y như thật!

“Ừm.....Colin, nhanh lên! Nhanh.....”

Hai cô gái như đang thi đấu với nhau, phòng khách sạn vốn đã cách âm không tốt, lần này.....

Lăng Bắc Hàn quả thật dở khóc dở cười. Anh không phải là thánh nhân, chỉ là đàn ông bình thường! Anh ngồi dậy, hai tay giữ chặt eo của nhóc con.

“Chú, chú muốn làm gì?” Úc Tử Duyệt dừng lại tiếng “mời gọi quyến rũ” nhỏ giọng hỏi Lăng Bắc Hàn.

“Cô còn đề tôi nữa...Tôi không thể bảo đảm mình diễn giả làm thật đâu?” Ngón tay dài thô ráp giữ lấy chiếc cằm tinh tế của cô. Trong con ngươi Lăng Bắc Hàn lóe ra ánh lửa, nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tình quá nói.

Úc Tử Duyệt giật mình bừng tỉnh hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ lên.

“Ồi...Colin, nhanh, mạnh một chút, á.....”

“Làm thì làm! Ai sợ ai! Chú ơi, đến đây đi!” Úc Tử Duyệt bị âm thanh sát vách kích thích, cố nén tủi hờn trong lòng nổi giận nói.

Nhảy phóc qua, cô giạng chân ngồi lên ngực anh. Một bàn tay to của anh vẫn giữ chặt eo của cô. Ngón tay dài giữ chặt cằm của cô. Cô đỏ mặt vươn bàn tay nhỏ bé bắt đầu cởi cúc áo trước ngực anh.....

22. Chương 22: Đừng Có Làm Càn

Nói cho cùng, chú quân nhân này không xấu, trong ánh mắt soi mói của cô anh là một trai đẹp thượng đẳng, vừa chính chắn lại còn rất man! So với bình hoa Lệ Mộ Phàm kia thì rất có tố chất! Mình có phát sinh quan hệ với anh ta cũng chẳng có thiệt thòi gì!

Úc Tử Duyệt giận dữ nghĩ như vậy, tay cũng đã cởi hết cúc áo sơ mi của Lăng Bắc Hàn. Bên trong lộ ra lồng ngực lớn màu đồng, cùng với cơ bụng sáu múi hoàn mỹ, thật sự hoàn mỹ! Không hề có miếng thịt mỡ dư thừa nào!

Trong đầu trào lên dòng nhiệt nóng. Bàn tay nhỏ bé của cô không tự chủ xoa bụng anh, từng đầu ngón tay hơi tái nhẹ nhàng sờ sờ, hình như là đang thử dò xét xem những bắp thịt kia có phải là thật hay không.

Bụng bị ngứa ngứa, Lăng Bắc Hàn cúi đầu xuống nhìn thì thấy bàn tay nhỏ bé của cô như móng mèo nhỏ đang gãi gãi bụng mình, nhóc con này lại đang nhóm lửa?

“Oa cơ bắp.....Là thật nha!” Úc Tử Duyệt thèm thuồng nhìn cơ bụng sáu múi Lăng Bắc Hàn, nước miếng suýt nữa đã chảy ra ngoài.

“....” Lăng Bắc Hàn cúi đầu không nói gì nhìn vẻ háo sắc đó của cô.

“Đừng có làm càn!” Tay anh giữ chặt eo cô, nhỏ giọng quát, một tay kéo cô xuống giường, còn mình thì đứng lên.

“Này! Chú! Sao chú lại bỏ cuộc nửa đường chứ?” Nghe âm thanh sát vách truyền ra, Úc Tử Duyệt vội vã, nhỏ giọng hỏi.

“Thích cậu ta thì cứ nói rõ cho cậu ta biết, đừng làm những chuyện như thế này để rồi mình phải hối hận!” Lăng Bắc Hàn hơi cúi đầu nhìn cô trầm giọng răn dạy.

Anh cảm thấy hai người này đang phung phí tuổi trẻ, vì sự tự ái của mỗi người mà làm lãng phí thời gian không đáng. Đến khi để mất mau nhau rồi lúc đó mới biết hối hận thì đã muộn.

“Thích? Ai thích cậu ta? Chú, chú không biết đâu, cậu ta là đối thủ một mất một còn từ nhỏ đến lớn của tôi đấy! Cậu ta là tên ngựa đực, đối bạn gái còn chịu khó hơn thay quần áo!” Chỉ là, trong mắt cậu ấy, đó giờ chưa từng xem cô là phụ nữ, đương nhiên là cậu ta không có thèm rồi.

Hừ! Cậu ta không thèm mình, tất nhiên mình cũng chẳng cần tới cậu ta làm gì!

Trong lòng Úc Tử Duyệt chưa xót nghĩ.

“Không đúng.....Chú, trong mắt chú, có phải tôi cũng không phải là phụ nữ không.....Nếu không, nếu không tại sao tôi đưa tới tận miệng cho chú ăn, mà chú lại.....” Úc Tử Duyệt chợt nhận ra được một vấn đề rất nghiêm trọng. Hơn nữa, nhìn thấy Lăng Bắc Hàn bình tĩnh như không gì xảy ra, trong lòng cảm thấy hơi bị tổn thương!

Đang nói nửa chừng, cổ họng như bị nghẹn lại không nói được gì nữa.....

Úc Tử Duyệt, chẳng lẽ mà quên rồi sao? Anh ta từng nói mình là cô gái mới lớn chưa dậy thì! Không có hứng thú với mình!

Lăng Bắc Hàn cúi đầu nhìn cô, rất muốn phản bác lời của cô, nhưng cũng không thể nói anh không hề có chút cảm giác nào với cô được!

“Tôi còn có việc!” Anh nặng nề mở miệng, nói xong cầm túi của mình đi ra cửa.

Úc Tử Duyệt không nhìn anh lấy một cái. Âm thanh sát vách vẫn còn kéo dài khiến cho trong lòng buồn bã. Lúc này, cô thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Tên lính xấu xa! Chú cũng là bình hoa nông cạn!” Sau khi Lăng Bắc Hàn đóng cửa lại, cô oán hận nhìn cánh cửa chầm chầm, lòng chua xót mà hét lên.

Không chịu được tiếng phụ nữ quyền rũ kêu lên truyền từ sát vách, Úc Tử Duyệt nhốt mình vào trong phòng tắm, mở vòi hoa sen không thêm cởi quần áo cứ thế để cho nước xối ướt người mình, kỳ thật dưới bề ngoài quật cường ấy là một trái tim bị tổn thương.

Lăng Bắc Hàn vừa lái xe, vừa hút thuốc, vô cùng phiền muộn vì khi này bản thân suýt nữa đã làm một việc sai lầm.

Nếu quả thật không tìm chế được mà xảy ra quan hệ với nhóc con kia, chắc hẳn là Úc Tử Duyệt sẽ rất hận chết mình? Nhìn ra được, người cô thích là Lệ Mộ Phàm kia.

Ảo não lắc lắc đầu, như muốn vứt đi sự nóng nảy trong lòng không muốn nghĩ nhiều nữa.

Úc Tử Duyệt vừa ra khỏi phòng tắm. Cửa phòng lại bị gõ lần nữa, trông thấy Lệ Mộ Phàm mặc một bộ áo ngủ sang trọng đứng ở ngưỡng cửa hả hê nhìn cô.....

23. Chương 23: Anh Ấy Sẽ Cưới Tôi

Editor: TiêuKhang

Tuy chỉ mặc một bộ đồ ngủ sang trọng nhưng cũng thể hiện được ra hết dáng dấp vóc người cao lớn. Trên mái tóc màu đen còn vương lấm tấm ánh nước, giống như mới vừa tắm xong, trong con ngươi trong suốt màu lam nhạt trên ngũ quan tinh tế ấy còn mang theo vẻ đặc ý.

Bờ môi mỏng quyền rũ hơi nhếch lên, “Bạn trai cậu đâu? Đi rồi hả? Hay đó vốn chỉ là diễn viên tạm thời cậu mời đến?” Đóng cửa lại, anh đi đến gần Úc Tử Duyệt, đưa tay vịn lấy cằm cô, cúi xuống nhìn cô hỏi bằng giọng trên trêu tức.

“Bỏ cái bàn tay thú vị của cậu ra đi!” Úc Tử Duyệt tức giận quấy người né tránh sự đụng chạm của anh, mùi bạc hà nhẹ nhàng thanh mát thoang thoảng lan tỏa xung quanh cô, cô vội vã lui về sau hai bước trợn to mắt nhìn anh lớn tiếng quát.

“Bingo! Bị tôi nói trúng rồi!” Lệ Mộ Phàm búng tay cái chóc hả hê nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang giận dữ thở hổn hển cười nói.

“Còn lâu đó! Anh ấy là quân nhân nên anh ấy rất bận, không thể ở lại đây qua đêm với tôi được! Hai chúng tôi cũng vừa mới làm xong đó!” Úc Tử Duyệt thấy trên lồng ngực đang để hở của Lệ Mộ Phàm có vài dấu tròn hồng hồng liền tức giận phản bác, khuôn mặt nhỏ cũng nóng nảy đỏ bừng.

“Úc Tử Duyệt!” Lời nói tùy tiện của cô đã kích thích được anh, nhất là câu “chúng tôi cũng vừa mới làm xong” mà cô vừa nói ra kia, khi này ở sát vách anh cũng đã nghe thấy rất rõ ràng. Lệ Mộ Phàm bước nhanh lên phía trước, đưa tay nhốt lại vòng eo thon mảnh khảnh của cô, tay còn lại giữ chặt chiếc cằm thon gọn của cô, oán hận gào thét tên cô.

“Cậu buông tôi ra!” Úc Tử Duyệt hất đầu sang một bên tức giận quát, nhớ tới người này mới vừa ôm xong người phụ nữ khác đã cảm thấy kinh tởm không thôi!

Thấy cô tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, từ trước đến giờ Lệ Mộ Phàm đều lấy sự trêu ghẹo cô để làm niềm vui, vẻ mặt vừa mới nổi giận ngay tức khắc chuyển thành cợt nhả cười nói, “Ông chú kia đã vứt lại cậu ở đây rồi đúng không? Duyệt Duyệt, hay là để mình thế vào chỗ đó giúp cậu ném trả thử mùi vị của

đàn ông nha, cậu thấy thế nào?” Lệ Mộ Phàm cười xấu xa ranh mãnh nói, môi mỏng còn phà hơi nóng mê hoặc lên gương mặt cô.

“Cậu cút ngay đi!” Lời của anh vừa nói xong, Úc Tử Duyệt vung ra quả đấm nện vào bụng anh một cái thật mạnh, Lệ Mộ Phàm bị đau lui ngược lại mấy bước, Úc Tử Duyệt nhắc chân định đạp anh thêm một đá nhưng đã bị Lệ Mộ Phàm nhanh nhẹn né tránh.

“Chắc chắc Bị mình nói đúng chỗ đau rồi sao? Mình đã nói rồi, nhóc con thối muốn dăng người không có dăng người, muốn xinh đẹp không đủ xinh đẹp, còn phơi nắng đến thành cục than đen như cậu, đàn ông nhìn thấy cậu nào còn ai có thể nổi lên ham muốn nữa!” Lệ Mộ Phàm cười gian ác mỉa mai cô.

Bị chọc đúng chỗ đau, trong bụng Úc Tử Duyệt càng phát hỏa, nhưng lại không có rống như lúc đầu nữa, cô cũng gian xảo cười cười, “Lăng Bắc Hàn nhà tôi yêu chính là con người của tôi, anh ấy không bao giờ quan tâm đến vẻ ngoài của tôi! Cũng không giống như một số loài động vật nào đó chỉ biết dùng nửa người dưới để suy xét! Anh ấy nói rồi, trong năm nay anh ấy sẽ cưới tôi, Lệ Mộ Phàm, anh đợi uống rượu mừng của tôi đi!” Úc Tử Duyệt ngoài miệng cười nói thơn thớt nhưng trong bụng lại vắt một bồ dao găm.

Nói xong, còn dùng sức đẩy Lệ Mộ Phàm đi ra ngoài cửa.

“Ha ha ha.....” Lệ Mộ Phàm chống tay ở cửa ra vào, ngửa mặt lên cười to ba tiếng, giống như vừa nghe được một câu chuyện buồn cười nhất thế gian, cũng không để ý đến hình tượng, “Úc Tử Duyệt, mình chờ rượu mừng của cậu! Nhớ đó, là trong năm nay nha, chúc cho cậu trước ngày 31-12-2012 được thành công gả đi nha, nếu không thì.....” Lệ Mộ Phàm cười cười nói.

“Về nhà ngồi chờ thiệp mừng đi!” Úc Tử Duyệt phóng lao đành phải theo lao nói, đẩy anh ra khỏi khe cửa, kế tiếp là đóng mạnh cửa một cái “rầm”.

Sau khi đóng cửa lại cô liền thấy hối hận!

Trời ạ! Mình lại diên đến nỗi cùng cái tên khốn Lệ Mộ Phàm kia cực một ván cờ mà không có khả năng thắng nổi!

Cũng tại vì khi nãy mình quá mức tức giận, trong lúc nóng giận nhất thời mới hờn dỗi nói ra cho đỡ tức vậy thôi!

24. Chương 24: Đối Tượng Kết Thông Gia

Editor: TiêuKhang

“Bốp.....” Một bàn tay già nua nhưng sức vỗ lên chiếc bàn được làm từ gỗ đàn hương thì vô cùng mạnh mẽ, chấn động đến cả ly trà trên bàn cũng run run, nước trà màu xanh sẫm cũng bắn ra ngoài.

“Lăng Chí Tiêu!” Giọng nói già nua nhưng tràn trề sức sống lại vang lên, chỉ thấy một bà lão tóc đã hoa râm đang đứng ở cạnh bàn, sắc mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên mặc quân trang quát lên. Người đang đứng cạnh bên người đàn ông trung niên chính là một người phụ nữ trung niên mặc một bộ váy dài toàn thân màu đen, nhìn có vẻ chừng chặc nhưng lại vô cùng đoan trang.

“Có mặt! Lưu tư lệnh, người có chỉ thị gì ạ!” Người đàn ông trung niên hướng về phía bà cụ trầm giọng hỏi, đồng thời cũng ngượng ngùng liếc nhìn sang vợ mình đang ở ngay bên cạnh, hai người đương nhiên hiểu rõ tại sao bà lão này lại nổi giận.

Còn có chuyện gì ngoài hôn sự của thằng cháu trai - Lăng Bắc Hàn năm nay đã đến tuổi lập gia đình chứ? Bà cụ bắt mắt lại trợn mắt nhìn tới hai người.

“Mẹ! Xin mẹ bớt giận đi, ba ngày nổi giận, hai ngày hờn dỗi, mẹ nên giữ gìn sức khỏe ạ!” Bỗng phận làm dâu Tiểu Đình liền vội vàng tiến lên cười nói.

“Tức chết thì có! Chờ ta chết rồi, để tên tiểu tử thúì Lăng Bắc Hàn kia trở thành tội nhân thiên cổ của nhà họ Lăng chúng ta!” Bà lão tức giận rống lên nói, thở hỏn hển ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ son.

“Duyệt Duyệt, hôn nhân không thể coi là trò đùa, huống chi là quân nhân kết hôn! Sao có thể tùy tiện như vậy? Nói ẹ biết, con làm sao vậy?” Tô Mạt Hề ôm con gái, đau lòng nhìn hai mắt sưng đỏ của cô, dịu dàng hỏi.

“Ba! Mẹ! Con không có nói giỡn, con rất nghiêm túc! Ba mẹ không biết đó, Lăng Bắc Hàn là của ân nhân cứu mạng con.....” Úc Tử Duyệt nói xong lời này, lại hối hận, bởi vì nếu cô nói cho họ biết mình xui xẻo xém bị đất đất sạt hại chết, nhất định sẽ hù chết mọi người!

Quả nhiên, nghe được cô nói như thế, sắc mặt cả nhà đều trắng bệch nghiêm mặt.

27. Chương 27: Hai Người Gặp Mặt

Editor: Gamapdethuong

Úc Tử Duyệt khoe khoang Lăng Bắc Hàn quả thực là một người đàn ông tốt hiếm thấy!

“Anh ta không chỉ đã cứu mạng con, dọc theo đường đi còn hết sức chăm sóc con nữa!” Úc Tử Duyệt trái lương tâm nói tốt cho anh, trong lòng nghĩ đến Lăng Bắc Hàn đối xử với cô “luôn gây khó dễ”.

Ví dụ như sai Lục Khải tóm cô về nhà; ví dụ như cô tốt bụng muốn giúp đỡ cứu viện, thế nhưng anh lại ở trước mặt của mọi người hung dữ với cô; còn nữa, cô đã chủ động làm cái chuyện kia thế nhưng anh lại không thêm cô.....

Thao thao bất tuyệt nói Lăng Bắc Hàn chăm sóc cô thế này, thế kia, người cả nhà thật là kinh ngạc, “Duyệt Duyệt, em không phải là rất ghét quân nhân sao?” Lúc này, Lệ Huyền xen miệng vào hỏi.

“Hi, chỉ là trước đây, em cảm thấy anh ta cố tình đối nghịch với em, bây giờ suy nghĩ thoáng một chút, thật ra là anh ấy muốn tốt cho em! Hơn nữa em đối với anh ấy cũng rất có cảm tình á.....” Duyệt Duyệt cúi thấp đầu, đỏ mặt nói.

“Vậy con và Phàm Phàm thế nào? Các con không phải.....” Tô Mạt Hề mở miệng, trước đây bà cảm thấy Duyệt Duyệt rất thích Lệ Mộ Phàm, sao đột nhiên lại.....

Ngược lại Úc Trạch Hạo trợn mắt nhìn vợ, trong lòng ông Duyệt Duyệt cùng Lệ Mộ Phàm không thể nào xứng đôi.

“Mẹ! Con và cậu ta không có gì đâu, hơn nữa, con không thích cậu ta chút nào cả! Cứ quyết định như vậy đi, con đồng ý gả cho Lăng Bắc Hàn!” Úc Tử Duyệt cũng vội vàng cắt đứt lời của mẹ, vô cùng kiên quyết nói.

“Anh Hạo, anh thấy chúng ta có phải quá qua loa rồi không? Duyệt Duyệt chưa tới hai mươi tuổi, hơn nữa nó và Lệ Mộ Phàm vẫn.....” Trước lúc ngủ, Tô Mạt Hề lo lắng hỏi.

Úc Trạch Hạo nhìn bà an tâm cười cười, “Đôi oan gia kia căn bản không hợp nhau, cả ngày cãi nhau quyết liệt, làm sao có thể sống chung được! Ngược lại anh hết sức coi trọng Lăng Bắc Hàn, dĩ nhiên không phải bởi vì quyền thế của nhà họ Lăng.” Úc Trạch Hạo trầm giọng nói.

“Nhưng mà, Duyệt Duyệt tính tình trẻ con, ở nhà họ Lăng không biết có bị ức hiếp không?” Nhắc tới tính cách lí lắc tùy tiện của con gái, Tô Mạt Hề chỉ sợ cô sẽ chịu nhiều thiệt thòi, lo lắng trùng trùng, bà cũng không hiểu sao tính cách của con gái lại khác thường không có chút nào giống bà.

Úc Trạch Hạo thoáng lắc lắc đầu, “Em yên tâm, mấy đời nhà họ Lăng đều là quân nhân, đàn ông nhà bọn họ chính là kiên cường cùng trách nhiệm, nhà bọn họ sẽ không bao giờ bắt nạt con gái đâu!” Nhìn vợ, Úc Trạch Hạo lại trầm giọng nói.

“Ngoài ra, địa vị của nhà họ Lăng trong quân ngũ rất vững, trừ bỏ nhiều đời từng đi bộ đội, Lăng Bắc Hàn còn có một người chú làm thư ký tỉnh ủy, đúng rồi, mẹ cậu ta lại chuyên về kinh doanh, quan hệ rất rộng, đừng nói ở đây, hay là cả nước địa vị nhà anh cũng không dễ lung lay được.” Úc Trạch Hạo nói.

“Duyệt Duyệt gả cho người như vậy, anh mới yên tâm. Cũng là thật lòng vì muốn tốt cho nó!” Úc Trạch Hạo lại nói. Tô Mạt Hề như có điều gì suy nghĩ gập đầu một cái.

Lăng Bắc Hàn biết nhà gái đồng ý kết thân thì vẫn còn ở trụ sở huấn luyện tự mình huấn luyện lính của anh đấy.

Bà gọi điện thoại cho anh, mệnh lệnh anh phải tự mình đi xem mắt. Tuy rằng anh không quan trọng, nhưng nhà họ Lăng rất có ý tứ, anh là người trong cuộc phải tự mình ra mặt, cũng coi như là coi trọng con gái nhà người ta. Điểm lễ này vẫn phải có, Lăng Bắc Hàn rất phối hợp.

Chỉ là, nghe nói ở thành phố A, Lăng Bắc Hàn trong lòng thất vọng đau khổ nhưng vẫn rất hồi hộp, trong đầu không giải thích được hiện lên về mặt của Úc Tử Duyệt.

Anh nhớ cô cũng ở thành phố A.

Xin phép về nhà, anh nghỉ ngơi một đêm ở trụ sở quân đội, ngày thứ hai, anh ngay cả tên của đối phương cũng không nhớ, liền chạy thẳng tới thành phố A!

Mới vừa phá kén chui ra bỏ hết những thứ trẻ con trước đây, mang vào giày xăng-đan thủy tinh cao bảy cm Úc Tử Duyệt thiếu chút nữa bị ngã nhào! Tức giận nhìn đôi giày cao gót dưới chân mình, hận không được lập tức quăng nó đi.

Mà bộ đồ hôm nay cô mặc cũng ra dáng rất nữ tính, điển hình thùy mị.....

28. Chương 28: Thì Ra Là Cô Ấy

Editor: Gamapdethuong

Một nhà hàng tây sang trọng ở thành phố A, người đàn ông ngồi ở trong góc mặc bộ âu phục, khi giờ tay nhắc chân tản mát ra một loại khí chất không tầm thường, khách đi vào chột liếc nhìn anh, còn tưởng rằng nơi này là ở phim trường đấy.

Lăng Bắc Hàn hôm nay không mặc quân trang, chính là muốn phù hợp với buổi xem mắt thôi. Đối với lần xem mắt này, đến bây giờ trong lòng anh vẫn muốn nói không hơn là vui mừng, hoặc là kháng cự. Dù sao, hòa hoãn đã nhiều năm như vậy cũng nên kết thúc rồi.

Anh muốn kết hôn sớm một chút.

Úc Tử Duyệt tiến vào phòng ăn, đôi mắt đen nhánh ngó nhìn bốn phía, tìm kiếm một vị quân nhân mặc quân trang, nhìn hết một vòng cũng không phát hiện!

Cái tên Lăng Bắc Hàn này! Làm cái gì vậy!

Cô tức giận giẫm mạnh đôi giày cao gót bảy cm của mình, đi tới một vị trí gần cửa sổ đang muốn đặt mông ngồi xuống thì cô dừng lại, sau đó rất thực nữ duy trì hình tượng dùng đôi tay che váy, ngồi xuống.

Hành động như vậy từ trước đến nay đều không có trong tự diễn của cô, cực kỳ phiền phức. Đều do mẹ gây ra, còn nói lần gặp gỡ này không giống với lần gặp mặt ở Tây Tạng trước đây, nhất định phải trở thành hình tượng một thực nữ đoan trang.

Cô chỉ cảm thấy giả tạo, mình vốn cũng không phải là thực nữ, sống theo quán tính, hiện tại mang giày cao gót, mặc váy công chúa chất liệu chiffon viền hoa, tóc xõa dài, túi xách phong cách luôn cầm trong tay, cảm giác mình giống như là cái tượng gỗ con nít.

Huống chi, diện mạo thật của cô Lăng Bắc Hàn đã từng thấy, nhưng vì không để ẹ lo lắng, cô rất phối hợp.

Lăng Bắc Hàn nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian hẹn gặp mặt cũng qua hết nửa tiếng, nhưng đối phương lại không thấy tới? Chẳng lẽ đối phương đổi ý rồi sao?

Thời bây giờ, hôn nhân tự do, có ai lại đồng ý lấy một người đàn ông chưa gặp mặt?

Ánh mắt sâu xa và nhạy bén như chim ưng có chút không kiên nhẫn quét một vòng ở phòng ăn, nhìn thấy vị trí bên cạnh cửa sổ, một bóng dáng màu trắng thì tay Lăng Bắc Hàn đang cầm ly nước đưa lên khoe miệng chợt cứng ngắt.

Là anh hoa mắt? Gương mặt của cô gái kia sao lại quen thuộc như vậy?

Cô ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ăn mặc vô cùng ngọt ngào tươi mát xem ra là trang phục thực nữ, cầm trong tay điện thoại màu trắng, nếu như mới vừa rồi anh vẫn còn không xác định người đó chính là nhóc con, như vậy giờ phút này, vẻ mặt không kiên nhẫn, bộ dạng tức giận trước mặt làm anh lập tức xác định người này chính là

Úc Tử Duyệt?

Bống chốc, trong đầu thoáng qua một cái tên mơ hồ mà bà đã từng nói qua.....

Cho dù nội tâm đang đảo lộn, nhưng anh vẫn giữ được vẻ tỉnh táo bên ngoài, đứng dậy, sai bước hướng xéo đối diện cửa sổ đi tới.

“Úc Tử Duyệt?” Úc Tử Duyệt đang cầm điện thoại di động chơi Ninja trái cây “cho hả giận” thì nghe được từ trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói trầm thấp mà giàu từ tính vang lên thì động tác dừng lại, ngẩng mặt lên, nhìn người đứng đối diện từ trên cao nhìn xuống như canh chừng người thì cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch.

“Tên lính thối.....” Vừa hô lên, cô vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đã ngồi xuống đối diện với cô, cho dù không có mặc quân trang, tư thế ngồi như cũ cao lớn nghiêm chỉnh mà không mất đi vẻ ưu nhã cùng với phong cách nhà hàng Tây thật giống nhau.

“Không ngờ anh không mặc quân trang!” Úc Tử Duyệt không có câu nào hờn giận oán trách, có chút ngượng ngùng không dám nhìn anh, có thể là bởi vì hôm nay trang phục cô mặc không hợp với tính cách đi, như vậy xem ra mình “rất nữ tính” đột nhiên cũng có chút ngượng ngùng đối mặt với cái người mình từng hô to gọi nhỏ chú quân nhân.

Hơn nữa, anh cũng sắp trở thành chồng của mình!

Mặt cô hồng? Lăng Bắc Hàn khó có thể tin nhìn khuôn mặt đỏ nhỏ nhắn đối diện, không khỏi lại quan sát bộ đồ cô mặc lần nữa, thật sự không nghĩ tới, đối tượng kết thân lần này lại chính là cô!

“Bà Tiểu, bà nói cái gì đó?” Lăng Bắc Hàn nhìn vào mắt của mẹ, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Đứa con này, biết rõ còn hỏi!” Tiểu Dĩnh chỉ vào Lăng Bắc Hàn mắt không chế hết lớn, lại bị chồng kéo lại.

“Tiểu Dĩnh! Phụ nữ của họ Lăng, chồng chịu trách nhiệm trông nom! Bà lo cái gì.” Lăng Chí Tiêu nghiêm mặt dạy dỗ vợ, ngược lại ông không cho là điểm hoạt bát lanh lợi của Úc Tử Duyệt có gì không được!

Con trai ông vốn khó hiểu, nếu như Úc Tử Duyệt không hoạt bát, sao có thể tạo được lửa đây?

Lăng Bắc Hàn không để ý bọn họ, đi thẳng lên lầu về phòng mình.

33. Chương 33: Lớn Lên Sẽ Cưới Em

Editor: Gamapdethuong

Nghe nói phải chờ tới buổi chiều mới có điện, vẻ mặt Úc Tử Duyệt hiện lên ba vạch đen cùng Lăng Bắc Hàn rời khỏi cục dân chính, hai người lên chiếc Hummer, nhìn những đôi tình nhân khác vẫn còn ở đứng xếp hàng chờ có điện.

“Chú, Chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?” Sau khi ngồi vào chiếc Hummer của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt nghi hoặc hỏi, chỉ thấy vẻ mặt Lăng Bắc Hàn vẫn bình tĩnh như cũ, hình như vĩnh viễn đều là dạng bình tĩnh thong dong như vậy, nhìn đồng hồ trên cổ tay, anh trầm giọng nói, “Chụp hình cưới.”

“Sặc! Đừng đùa nha? Còn phải chụp hình cưới á?” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói.

Lăng Bắc Hàn quay đầu, nghiêm túc nhìn cô một cái, hôm nay cô ăn mặc vẫn là rất thực nữ, “Đùa? Nhìn tôi giống đùa lắm sao?” Anh bỗng chốc đưa tay, nắm cái cằm nhỏ nhìn cô trầm giọng nói, hơi thở nóng bỏng nam tính phun trên gương mặt cô, làm nhịp tim của cô không khỏi có chút tăng nhanh.

“Tôi...Tôi.....” Úc Tử Duyệt đỏ mặt mở miệng, anh đã buông cô ra, khởi động động cơ, chiếc Hummer màu xám đậm hung hân giống như là con vật khổng lồ lái về phía trước lập tức hòa vào dòng xe trên đường.

Cô quay đầu, nhìn người bên cạnh sống mũi cao thẳng, môi mỏng quyến rũ khẽ nhếch lên, trong lúc nhất thời, tầm mắt cô đắm chìm trong đó quên mất thu hồi, cho đến khi xe dừng lại.

Hình như có hẹn trước, người trong studio thấy bọn họ vào cửa, liền lập tức lôi kéo Úc Tử Duyệt phải đi đổi áo cưới hóa trang, Lăng Bắc Hàn dặn họ đừng trang điểm quá đậm, thật ra thì anh muốn nói, cô không cần hóa trang cũng rất dễ thương.

Trong nháy mắt sau khi thay áo cưới, nhìn mình trong gương, trong lòng Úc Tử Duyệt chợt buồn phiền, trái tim giống như là bị người nào đó đập một quyền rất nặng.

“Cậu che cái gì? Không phải bị mình nhìn thấy hết rồi sao? Cùng lắm sau này lớn lên mình sẽ lấy cậu, bà chẳng!” Âm thanh bé trai non nớt truyền vào bên tai, cô sững sờ, trong lòng đột nhiên run rẩy.

“Thưa cô? Áo mặc không vừa sao?” Lúc này, người thay lễ phục gõ cửa phòng thay quần áo, nhìn cô hỏi.

Lăng Bắc Hàn cau mày, anh nghe người thay lễ phục kêu cô vài một tiếng, anh vội vã bước nhanh vào, trực tiếp đẩy cửa phòng thay quần áo ra, đi vào.

“Thế nào?” Nhìn người mặc áo cưới đang đứng ngẩn người, trên mặt Lăng Bắc Hàn có chút lo lắng, cau mày. Hơi suy nghĩ một chút, nghiêm nhiên hiểu vì sao cô lại khác thường.

“Úc Tử Duyệt! Cô không muốn gả cho tôi thì dứt ngay lập tức! Lăng Bắc Hàn tôi không phải không có cô thì không thể lấy được vợ!” Lăng Bắc Hàn biết lúc này trong lòng cô nghĩ tới chính là Lệ Mộ Phàm, làm sao không cảm tức, dè bả vai nhỏ hẹp của cô, lớn tiếng rống lên!

Bị anh hét to như vậy, Úc Tử Duyệt ngược lại hỏi hờn, “Lính thói này! Chú hung dữ làm gì chứ? Tôi có nói không muốn gả sao?” Úc Tử Duyệt cũng không cam chịu yếu thế hết lại, ngoài cửa nhân viên làm việc nghe được sợ hết hồn hết vía, sợ bọn họ sẽ đánh nhau.

Chỉ thấy cô dâu mới tóc tai bù xù vọt ra, “Chị ơi, phiền chị mau giúp tôi trang điểm đi.” Úc Tử Duyệt đã khôi phục lại bình thường, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào nói.

Thời điểm chụp ảnh, Úc Tử Duyệt cười đến tự nhiên, Lăng Bắc Hàn mặc quân trang vẫn bộ dạng thâm trầm như cũ.

“Chú, bây giờ đi đâu?” Nhìn Lăng Bắc Hàn nghiêm mặt, Úc Tử Duyệt lấy lòng hỏi.

Người đàn ông thối này, đừng tưởng rằng mặt anh đen lại là tôi sợ anh nhá!

“Mua nhẫn.” Lăng Bắc Hàn nhìn đồng hồ, trầm giọng nói.

Không ngờ anh cũng lên kế hoạch rất tỉ mỉ, Úc Tử Duyệt thầm nghĩ thế rồi liếc xéo anh. Không bao lâu, hai người vào một cửa hàng nữ trang rất nổi tiếng.

“Thích gì thì tự mình chọn đi.” Sau khi vào tiệm vàng, hai người đi tới khu bán nhẫn kim cương, Lăng Bắc Hàn tùy ý mở miệng.

“Càng lớn càng tốt.” Úc Tử Duyệt giận dỗi mở miệng nói, cô như thế nhưng rất thù dai.

34. Chương 34: Trêu Anh Một Chút

Editor: Gamapdethuong

Vào tiệm vàng, Lăng Bắc Hàn đưa đơn đặt hàng, nhân viên phục vụ lập tức lấy ra một hộp nhung đỏ tinh xảo, “Thưa ông Lăng, đây là chiếc nhẫn mà ông đặt đây ạ.”

Lăng Bắc Hàn nhận lấy cái hộp, ra dấu bảo Úc Tử Duyệt tới đây, Úc Tử Duyệt bất đắc dĩ đi tới bên cạnh anh, “Thích không?” Lăng Bắc Hàn mở miệng hỏi, thật ra thì chiếc nhẫn này cũng không phải là anh đặt, áo cưới cũng vậy, đều là người nhà giúp anh thu xếp.

Đoán chừng bọn họ là đôi tình nhân hoang đường đệ nhất thiên hạ? Nhẫn cưới, áo cưới đều do người nhà chuẩn bị!

Nhìn chiếc nhẫn kim cương với nhiều viên kim cương không lớn không nhỏ xung quanh, Úc Tử Duyệt giận dỗi liếc anh một cái, “Không thích!” Trước kia cô cũng từng mơ ước nhìn thấy bộ dạng Lệ Mộ Phàm cầm chiếc nhẫn kim cương cầu hôn với cô, nhưng thực tế lại thành thế này.....

“Vậy cô thích gì thì tự mình chọn đi.” Lăng Bắc Hàn cũng cảm thấy, một cô gái kết hôn ngay cả chiếc nhẫn kim cương cũng không phải là kiểu dáng mình thích, cũng thật sự là quá đáng rồi.

“Tôi thích cái này.” Úc Tử Duyệt chỉ vào trong quầy một đôi bạc trắng 925 tinh khiết, nhìn Lăng Bắc Hàn mừng rỡ nói.

Lăng Bắc Hàn nhìn nụ cười sáng lạn của cô, không khỏi cười lạnh, “Xung quanh đây không có cửa hàng nhỏ, lo cho cô thì cô không thích”. Nhóc con này lại dám trêu mình?

“Ai mà thêm.” Cô cau mày phản bác.

“Cái này thì sao?” Lăng Bắc Hàn giống như là không nghe thấy, chỉ chỉ quầy đối diện chiếc nhẫn bạch kim tạo hình đơn giản nhưng rất trang nhã, nhìn Úc Tử Duyệt hỏi.

Mẹ nó! Anh không bỏ mặc cô, cô làm sao có thể bỏ anh?

Úc Tử Duyệt ghét liếc anh một cái, “Khó coi, xấu muốn chết, đeo vô người còn xấu xí hơn.” Cô tức giận nói, thật ra thì chiếc nhẫn kia tạo hình đơn giản nhưng rất trang nhã, rất tốt!

Quân nhân thối này, ánh mắt cũng không tệ nha!

Lúc này, cô vừa đứng đi tới khu hoàng kim, thấy một chiếc nhẫn hoàng kim lớn, trong lòng sáng lên, đôi mắt to chuyển động, cười xấu xa nói, “Lăng Bắc Hàn! Mau tới đây, chiếc này đẹp lắm.”

Lăng Bắc Hàn tin là thật mà thẳng bước đi đến, Úc Tử Duyệt chỉ vào một chiếc nhẫn lấp lánh, chính giữ chiếc nhẫn còn khắc một chữ ‘Tài’ “Cái này, cái này xứng với chú nhất.”

Nhìn mặt của Lăng Bắc Hàn xanh mét, trong lòng Úc Tử Duyệt hả hê cười!

“Cái này thật phù hợp với phong cách của chú á.” Một phong cách của nhà giàu mới nổi, ha ha ha.....

Những nhân viên cửa hàng nhìn một màn này, ở một bên cười trộm, đây đúng nghĩa của câu “chồng già vợ trẻ”.

Lăng Bắc Hàn cười cười nhìn cô sau đó rời đi, gọi nhân viên phục vụ lấy chiếc nhẫn do mình chọn kiểu dáng đơn giản trang nhã không có bất kỳ kim cương, chất liệu bạch kim trang trí thêm hoa văn.

Ra khỏi tiệm vàng, Lăng Bắc Hàn nhìn đồng hồ, chở Úc Tử Duyệt đi tới cục dân chính.

Giống như có hẹn trước, khi bọn họ đến cục dân chính thì chỉ có 3 cặp tình nhân xếp hàng, bọn họ đến rất đúng lúc, Úc Tử Duyệt không khỏi âm thầm bội phục quá trình sắp xếp cùng hiệu suất làm việc của Lăng Bắc Hàn.

Còn phải đóng con dấu đỏ nữa là xong, chỉ là thời gian tan làm cũng đã đến, có điều bác gái thấy bọn họ tới lần thứ hai, liền tốt bụng giúp bọn họ làm xong giấy kết hôn.

Kết hôn! Cô và Lăng Bắc Hàn đã thật kết hôn! Nhìn thấy con dấu đỏ thắm trên giấy hôn thú, còn có hình chụp của người nam và người nữ, Úc Tử Duyệt ở trong lòng âm thầm nghĩ.

“Bây giờ cô muốn đổi ý cũng không thể được!” Lăng Bắc Hàn thấy cô nhìn giấy hôn thú sững sờ thì trầm giọng nói, ngay sau đó nắm bàn tay nhỏ bé của cô đi tới chỗ đậu xe.

“Tôi có nói đổi ý đâu.” cô lớn tiếng nói, “Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đến nhà tôi.” Bà nội đang la hét muốn gặp đứa cháu dâu này.

35. Chương 35: Thay Đổi Cách Xưng Hô

Editor: Gà

Lần đầu tiên Úc Tử Duyệt thấy được trụ sở chính của quân đội.

Khí thế uy nghiêm của lớn đứng thẳng, lính gác ngẩng đầu ưỡn ngực đeo súng thật đạn thật, thấy xe Lăng Bắc Hàn chạy vào, vội vàng hướng bọn họ nghiêm túc kính cẩn hành lễ, sau đó cho đi.

Tư thế này, rất oai phong.

Úc Tử Duyệt cảm giác mình có chút hư vinh nho nhỏ cảm thấy thỏa mãn cực lớn, âm thầm đắc chí.

Vào cửa chính, Úc Tử Duyệt nhìn một vòng chung quanh, nơi này giống như là một con đường đi, hai bên trái phải đều dùng tường rào vây quanh, bên trong đều là những ngôi nhà cũ thấp.

“Chú àh Chúng ta sau khi kết hôn cũng sẽ ở nơi này sao?” Úc Tử Duyệt mới ý thức tới một vấn đề rất nghiêm trọng, sau khi kết hôn, bọn họ sẽ ở đâu?, “Chỉ là trước đây tôi nói chưa đủ lắm, chúng ta ai đi đường này”

“Xuống xe” Lăng Bắc Hàn không trả lời vấn đề của cô, lạnh lùng nói, tự mình mở cửa xe, Úc Tử Duyệt cũng mở cửa xe, bước xuống, mang theo lễ vật Lăng Bắc Hàn cố ý mua, hướng về một cánh cửa cũ kỹ đi tới.

Xuyên qua khu vườn, Úc Tử Duyệt vội vàng sửa lại đầu tóc trang phục, “Chú àh! Mau nhìn tóc của tôi có rối không?” Vì sao cô cảm giác mình thật khỉnh khỉnh, Úc Tử Duyệt nhớ tới lời mẹ nói, sửa sang lại bề ngoài, hướng về phía bóng lưng cao lớn của Lăng Bắc Hàn nói.

Lăng Bắc Hàn xoay người nhìn cô, lấy tay chủ động sờ lên đầu nhỏ của cô, lấy xuống một bông hoa điệp, một nháy kia, cô lại quên mất tránh né.

“Nhớ, đừng gọi tôi là chú” Lăng Bắc Hàn cúi đầu nghiêm túc nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, trầm giọng nói.

“Dạ” Úc Tử Duyệt kịp phản ứng, lớn tiếng nói, sau đó đi song song với Lăng Bắc Hàn vào cửa.

“ỒTôi rồi” Bọn họ mới vào nhà, Lăng Chí Tiêu liền nhiệt tình ra đón.

“Bác trai, xin chào” Úc Tử Duyệt ngọt ngào mở miệng.

“Khụ khụ” Lúc này, chỉ nghe âm thanh hai tiếng ho khan già nua truyền đến, Úc Tử Duyệt nhìn về phía bên trong, chỉ thấy một bà cụ tóc hoa râm chống gậy được một người dì đỡ ra ngoài.

“Đăng ký xong chưa?” Bà cụ không nhìn bọn họ, trầm giọng hỏi.

“Đã xong” người trả lời là Lăng Bắc Hàn.

“Đăng ký xong mà không biết xưng hô thế nào à?” Bà cụ ngồi xuống ghế sofa, nhìn Úc Tử Duyệt, cất giọng nói.

Úc Tử Duyệt nghe nhưng không hiểu ra sao, ngẩng đầu lên nhìn Lăng Bắc Hàn, cô nói bậy gì sao?

Lăng Bắc Hàn nhìn ánh mắt cầu cứu của Úc Tử Duyệt, dặt bàn tay nhỏ bé của cô, đi tới trước mặt bà nội, “Vẫn chưa thay đổi cách xưng hô, nên vẫn chưa quen” Lăng Bắc Hàn không chút khách khí phản bác bà nội.

Thằng bé này, còn rất che chở cho con bé! Lăng Chí Tiêu trong lòng cười thầm, móc bao tiền lì xì đã chuẩn bị ra.

“Thằng bé này! Nhanh như vậy liền bỏ gian tà theo chính nghĩa rồi hả?” bà cụ nghiêm mặt dạy dỗ, Lăng Bắc Hàn từ chối cho ý kiến.

Đổi xưng hô, cái gì thay đổi xưng hô?

Bàn tay Úc Tử Duyệt cầm chặt bàn tay của Lăng Bắc Hàn, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Mẹ àh, mẹ quá cổ hủ rồi, Duyệt Duyệt, gọi cha” Lăng Bắc Hàn từ trong tay cha anh không khách khí khéo léo nhận bao lì xì, nhét vào trong tay Úc Tử Duyệt, nhìn cô dịu dàng nói.

“À” Úc Tử Duyệt còn chưa kịp phản ứng, kinh ngạc nói.

“Thôi, mau ăn cơm đi, mẹ con tối nay bận xã giao” Lúc này, Lăng Chí Tiêu tới hoà giải, người đàn ông thẳng thắn sẵn khoải chú trọng những thứ này, nếu Úc Tử Duyệt thật gọi ông là cha, ông lại có cảm giác ngượng ngùng đấy.

Chân mày Lăng Bắc Hàn nhíu lại, xã giao? Rõ ràng anh có nói trước.

Bữa ăn tối này cũng rất náo nhiệt, biểu hiện của bà cụ cũng bình thường, không nhìn ra đối với Úc Tử Duyệt thích hay không thích. Hơn nữa nghe Úc Tử Duyệt kể lại quá trình gặp nhau với Lăng Bắc Hàn, có đến vài lần cùng Úc Tử Duyệt đứng cùng một trận tuyến.

“Sao lại giúp cái đứa cháu khốn kiếp này, nếu có lão ở đây, một phát bắn chết bọn anh, xem bọn anh còn khi dễ cô bé không?” bà cụ sau khi nghe Úc Tử Duyệt nói sự kiện bánh cắt, vỗ bàn cơm, mặt chính nghĩa nói.

“Oh.....Ú! Bà nội thật oai phong” Úc Tử Duyệt kích động vỗ tay bảo hay, len lén trợn mắt nhìn Lăng Bắc Hàn. Hai cha con Lăng Bắc Hàn nhìn một già một trẻ này, hai mặt nhìn nhau, không nói lời nào.

Sau buổi cơm chiều, Úc Tử Duyệt bị Lăng Bắc Hàn kéo lên lầu, mới vừa vào phòng của anh, Úc Tử Duyệt liền bị hấp dẫn bởi tủ kính bên cạnh cửa sổ nơi để mô hình máy bay đại pháo xe tăng còn có các loại súng.

36. Chương 36: Cướp Đi Nụ Hôn Đầu Của Cô

Editor: Quyền

“Ồi thật tuyệt!” Úc Tử Duyệt nhìn mô hình bên trong tủ thủy tinh lớn tiếng nói.

Lăng Bắc Hàn tiến vào sau nhìn dáng vẻ vui mừng của cô không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ cô đối với mấy loại đồ dành cho đàn ông cũng có hứng thú. Mà những thứ kia là lúc niên thiếu anh thật yêu thích.

Quân nhân vẫn là lý tưởng từ nhỏ cho đến lớn của anh. Dĩ nhiên lý tưởng này đã từng có lúc xung đột với thực tế.

“Ôi, còn có súng máy tự động AK 47!” Thấy Lăng Bắc Hàn đến gần, Úc Tử Duyệt chỉ vào một mô hình súng trường màu đen quay về phía Lăng Bắc Hàn hân hoan nói.

Cô nhóc này còn biết AK 47? Lăng Bắc Hàn mở tủ kính thủy tinh lấy mô hình nặng trĩu ra ngoài “Không sai! Sao biết nó?” Anh đưa mô hình dài ba tấc cho Úc Tử Duyệt.

“Ui, thật nặng! AK 47 nổi danh như vậy, là một người chơi CS* sao lại không biết được?” Úc Tử Duyệt cầm mô hình nhắm ngay đầu Lăng Bắc Hàn lớn tiếng nói.

*Game bắn súng Counter Strike 3D

“Lính đánh thuê!” Lăng Bắc Hàn mím môi nói.

“Mẹ nó, chú, không phải chú chỉ nông cạn như thế chứ. Ai nói con gái chơi CS điều là lính đánh thuê?” Úc Tử Duyệt không vui nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn buồn bực nói, ghét nhất là bị người ta nói cô như vậy! Nhất là tên khốn Lê Mộ Phàm kia!.

Nhớ tới Lê Mộ Phàm tim cô thật rối rắm, tên khốn kia nếu biết cô một tuần lễ nữa lập gia đình sẽ phản ứng như thế nào đây?

“Ai da...” Đang lúc cô mất hồn cái eo nhỏ liền bị Lăng Bắc Hàn giữ chặt, Úc Tử Duyệt hoảng hốt kêu một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt cương nghị, thâm thúy tuần tú của anh.

“Chú, anh...uhm...” Cô kinh ngạc muốn mở miệng nhưng chỉ thấy ánh đèn trên đầu tối đi, một cổ hơi thở nam tính nóng bỏng đập vào mặt, một đôi môi lửa nóng che phủ đôi môi của mình.

Đầu óc oanh một tiếng nổ tung, Úc Tử Duyệt trợn to hai mắt nhìn gương mặt tuần tú phóng đại, tim nhảy tán loạn.

Lớn...không, Lăng Bắc Hàn anh...anh hôn cô?

Nụ hôn bá đạo mang theo mùi vị trường phạt, cuồng tứ mà mạnh mẽ, Lúc Úc Tử Duyệt gần như ngạt thở anh mới buông cô ra. Sau đó buồn cười nhìn khuôn mặt kinh ngạc, bộ dáng ngu ngơ của cô.

“A..uhm...” vài giây trôi qua Úc Tử Duyệt thét chói tai nhưng rất nhanh bị bàn tay của Lăng Bắc Hàn chặn lại.

“Uhm..Uhm..” Cái miệng nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt bị bàn tay anh che lại, tay chân còn lại ra sức quỳên đâm cước đá anh.

Tên lính thối này lại dám sàm sỡ cô!

Lăng Bắc Hàn thấy cô giãy dụa, một bàn tay to ra sức giữ chặt cổ tay cô, một bàn tay khác nâng cao đỉnh đầu của cô “Uhm...”

Tên lính thối này, anh muốn cưỡng bạo cô sao? Úc Tử Duyệt giãy dụa lợi hại hơn, lúc này anh buông lỏng miệng cô ra, tay giữ chặt hông cô, xoay thân thể cô đến bên tường.

“Đàng hoàng một chút!” Lăng Bắc Hàn nhìn chằm chằm cô, hét to, thở hổn hển vài hơi Úc Tử Duyệt muốn thét to lên nhưng kịp dừng lại.

“Tên lính thối này, anh dám vô lễ với tôi” Úc Tử Duyệt trợn to con ngươi hung hăng quát anh. Xong đời, nụ hôn đầu của cô đã mất.

“Vô lễ? Tôi hôn em là chuyện tất nhiên” Lăng Bắc Hàn nhìn chằm chằm cô quát to, buông cổ tay cô ra. “Đứng ngay ngắn cho tôi! Đặt hai tay dọc xuống quần! Giữ vững tư thế đứng nghiêm.” Lăng Bắc Hàn lui ra một bước lại quát lên.

“Anh cút đi! Tại sao tôi phải nghe lời anh” Úc Tử Duyệt không chút nào sợ mặt lạnh của anh đang nhìn chằm chằm cô lớn tiếng phản bác, đôi tay luân phiên chà xát cổ tay vừa bị anh bóp đau.

37. Chương 37: Phạt Anh Tư Thế Hành Quân

Editor: Quyền

Anh tại sao lại cướp đi nụ hôn đầu của cô? Sao lại phạt cô đứng?

“Rốt cuộc là đứng hay không?” Lăng Bắc Hàn trầm mặt, con người thâm thúy nhìn cô bắn ra đầy uy nghiêm.

“Không đứng, anh làm gì được tôi...ưhm..” Úc Tử Duyệt ngược khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phò nói, ai ngờ chưa nói hết đôi môi bị cặp môi kia bao trùm.

Giống như là hôn đến nghiện, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào đến không thể tin, vốn chỉ là trừng phạt nhưng từ từ lại có cảm giác.

Úc Tử Duyệt bị dọa đến không dám có một cử động nhỏ nào, chỉ trốn to con người nhìn anh, trong lúc nhất thời quên cả giận dũa.

Cái hôn này càng ngày càng khó kiểm soát, Lăng Bắc Hàn cảm thấy mình sắp mất khống chế mới buông cô ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, anh nhếch môi cười nhạt “Có nghe lời không?”

“A...Lăng Bắc Hàn..Anh..” Úc Tử Duyệt rốt cuộc cũng bình tĩnh nhìn anh chằm chằm, tức giận rống to liều mạng đưa tay lau đôi môi sưng đỏ của mình.

“Lau cái gì mà lau? Không phục tùng mệnh lệnh phải chịu phạt, từ giờ trở đi làm tư thế hành quân một giờ” Lăng Bắc Hàn nhìn xuống cổ tay ghi nhớ thời gian, trầm giọng quát cô.

“Tại sao?” Úc Tử Duyệt tức giận hét to.

“Còn hỏi tại sao?” Hai cánh tay giữ chặt hông cô lại muốn hôn cô, Lăng Bắc Hàn mị mị hỏi, hơi thở nóng bỏng nguy hiểm phả vào mặt cô.

“Anh khi dễ người! Tôi không lấy chồng” Úc Tử Duyệt vội lui ra khỏi vòng vây của kẻ địch, nhìn anh chằm chằm uy hiếp nói.

Lăng Bắc Hàn sợ hù dọa cô, lập tức chuyển chiến thuật lấy lui làm tiến “Em đã đồng ý gả đi, lần này tha cho, lần sau kêu anh lính thổi, chú gì đó, xem anh trừng phạt em như thế nào”

Cá tính Úc Tử Duyệt anh hiểu, ép cô nóng nảy thì chuyện gì cô cũng có thể làm, thậm chí là từ hôn... Lúc này anh nhất thời xúc động không khắc chế được, nhớ tới điểm này anh cảm thấy tối nay đứng tư thế hành quân là anh mới phải.

“Anh nói chuyện không giữ lời. Chúng ta đã nói không can thiệp của nhau đấy” Úc Tử Duyệt tức giận quát.

“Được rồi! Anh thừa nhận, anh chịu phạt được chưa? Phạt thế nào tùy em” Lăng Bắc Hàn cúi đầu nhìn vẻ mặt thở phì phò của cô trầm giọng nói.

Phạt anh? Cô không nghe lầm chứ?

Úc Tử Duyệt khó tin nhìn anh, cặp mắt long lanh như đang hỏi: có thật không?

“Anh đếm đến ba, nếu không thì không cần! Một, hai..” Lăng Bắc Hàn nhìn cổ tay cất giọng nói.

“Lăng Bắc Hàn”

“Có”

“Vừa rồi anh vô lễ với Úc tiểu thư, hiện tại phạt anh tư thế hành quân! Thời gian tôi quyết định” Úc Tử Duyệt chống nạnh, di di mũi chân hả hê nói.

“Dạ!” Ai ngờ Lăng Bắc Hàn nghe chỉ huy đứng ở góc tường thân thể to lớn thẳng tắp đứng tư thế hành quân.

“Hắc! chơi thật vui” Úc Tử Duyệt chấp hai tay sau lưng nhìn từ trên xuống dưới Lăng Bắc Hàn đứng thẳng băng hả hê nói.

Cười đi, cho em hài lòng bây giờ, Lăng Bắc Hàn âm thầm nghĩ.

Tư thế hành quân năm phút, Úc Tử Duyệt thấy chơi không thích con người chuyển một cái “Hai tay chống xuống, dựng ngược!” Cô hả hê lớn tiếng nói.

Nhóc con này thật có gan, dám chơi anh như vậy.

Lăng Bắc Hàn cong người xuống, song chưởng lòng bàn tay hướng xuống, hai chân dùng sức đạp cả người thẳng tắp dựng lên.

“Ai, thật giỏi, chú! Chính là như vậy” Úc Tử Duyệt cảm thấy giờ phút này cô thật có thành tựu, tên lính thối này lãnh khốc không ai bằng thế nhưng lại nghe lời của mình.

Hắc hắc, sau này chắc sẽ rất vui đây.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” Tiểu Dĩnh vừa tiến vào cửa phòng Lăng Bắc Hàn thấy con trai cô đang dựng đứng.

38. Chương 38: Gọi Bà Xã Đại Nhân

Editor: Quyền

Con trai luôn ít nói ít cười trầm ổn kín kẽ giờ phút này lại cùng con bé Úc Tử Duyệt chơi vui vẻ như vậy? Tiểu Dĩnh thật kinh ngạc, bất động thanh sắc đi vào, vẻ mặt thật nghiêm túc.

“A...Bác gái” Úc Tử Duyệt đang cười ha ha nhìn gương mặt nghiêm túc của Tiểu Dĩnh vội vàng thu lại la lớn. Lăng Bắc Hàn giống như không thấy Tiểu nữ sĩ, cầm đầu cầm cổ dựng ngược.

Con trai không nhìn làm lòng Tiểu Dĩnh không vui, nhất là anh lại ở trước mặt Úc Tử Duyệt. Đây không phải là dạy Úc Tử Duyệt không coi bà ra gì sao?

“A, Bác gái là anh ấy đang rèn luyện thân thể” Úc Tử Duyệt cảm giác không khí quỷ dị, thật ra thì lúc này ăn cơm cũng có cảm thấy. Nhà họ Lăng rất kì quái, Lăng Bắc Hàn không gọi bà nội là bà nội mà là bà cụ, còn ba thì lại gọi là ông cụ.

Cô vội vã cười cười nói với Tiểu Dĩnh, một tay nho nhỏ len lén đưa về sau lưng lúi kẻo quần Lăng Bắc Hàn nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

“Lăng Bắc Hàn” Bỗng Úc Tử Duyệt hét to.

“Dạ! bà xã đại nhân có chỉ thị gì?” Lăng Bắc Hàn vội hét to trả lời, âm thanh cực kì vang, Tiểu nữ sĩ nghe cực kì chói tai, trong lòng cực kỳ không vui.

Bà xã đại nhân? Sao lại gọi cô như vậy?

Úc Tử Duyệt vì bị câu nói của Lăng Bắc Hàn làm cho sững sờ “Đứng, đứng lên” Cô vội mở miệng, lại cảm giác có chút xấu hổ.

“Tuân lệnh!” Lăng Bắc Hàn thân thể nhẹ nhàng linh hoạt trở mình, cả người thẳng tắp đứng trên sàn, sàn nhà bị động tác của anh rung động.

Tiểu nữ sĩ cau mày nhìn Lăng Bắc Hàn vỗ vỗ tay “Ồ, Tiểu nữ sĩ có gì chỉ thị?” Lăng Bắc Hàn làm như vừa phát hiện ra bà trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt lần này thật loạn rồi? Cái gì, anh gọi mẹ mình như thế sao?

“Không việc gì thì nghỉ sớm một chút, đừng ồn ào như thế làm phiền bà cụ” Tiểu nữ sĩ liếc nhìn Úc Tử Duyệt nói xong xoay người rời đi.

“Rầm..” Tiểu Dĩnh vừa ra khỏi phòng, Lăng Bắc Hàn lập tức đóng cửa lại.

“Này, chú, anh đối với mẹ anh như thế sao, còn nữa anh gọi bọn họ đều rất kì quái” Tiểu Dĩnh rời đi, Úc Tử Duyệt tò mò hỏi.

Anh không ngờ cô tỉ mỉ phát hiện sự khác thường của nhà mình, không ngờ mình lại biểu hiện rõ ràng như thế.

“Đây là thái độ anh đối với họ nhưng em cũng đừng học theo anh” Đôi tay Lăng Bắc Hàn ẩn bả vai cô, nhìn đáng vẻ nhỏ bé của cô giống như gia trưởng dạy dỗ đứa bé.

Úc Tử Duyệt nghe không hiểu, cô từ nhỏ đến lớn sống trong ấm áp cùng hạnh phúc, đối với cha mẹ càng thân cận không lớn không nhỏ, không như thái độ của Lăng Bắc Hàn đối với người nhà của anh.

“Còn kêu anh là chú, anh sẽ không khách khí” Lăng Bắc Hàn nhìn vẻ mặt mê man của cô lại nói.

“Không gọi anh là chú vậy gọi anh bằng gì?, Hàn, Bắc Hàn? Quá chua, nghe thật tê dại luôn” Úc Tử Duyệt khôi phục như cũ, liếc anh một cái, le lưỡi nói.

Sau đó đẩy cánh tay anh ra thối lui đến một khoảng cách an toàn, cô cũng không quên lúc này thiếu chút nữa anh ăn luôn cô.

Lăng Bắc Hàn không để ý cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé cô đi ra ngoài “Định đi đâu?” Úc Tử Duyệt hỏi

“Phòng khách, Nếu em muốn ở lại anh cũng miễn cưỡng chứa chấp em” Ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt nói, gương mặt tuấn tú vẫn lãnh khốc như cũ.

Miễn cưỡng? Hừ, cho là cô không muốn đi ra à! Úc Tử Duyệt tức giận, ngoài cười trong không cười mở miệng “Hắc hắc... Vậy tôi cũng miễn cưỡng chấp nhận ông chú già như anh”

39. Chương 39: Tiến Hành Kết Hôn (1)

Editor: Quyền

Anh muốn khích cô, cô không chút nào khách khí mà đáp lễ, ở phương diện này Úc Tử Duyệt không hề kém cỏi.

Lăng Bắc Hàn dẫn cô đến một gian phòng khách sạch sẽ chỉnh tề, vừa vào phòng vừa ngã xuống giường Úc Tử Duyệt vừa mở miệng gọi “Chú” liền bị Lăng Bắc Hàn lấy ánh mắt hung tợn nguýt nhìn.

“Gọi Lăng Bắc Hàn được chưa?” Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, tướng nằm không tốt lệch qua một bên giường.

“Chuyện gì?” Anh nhìn cô trầm giọng hỏi.

“Chú....Không Lăng Bắc Hàn, anh có từng thích ai chưa?” Úc Tử Duyệt ngồi dậy, ôm gối trước ngực, nhìn Lăng Bắc Hàn nghiêm túc hỏi.

Vấn đề này làm Lăng Bắc Hàn sững sờ, mắt âm trầm “Hỏi cái này làm gì?” chẳng lẽ cô nhớ đến Lệ Mộ Phàm?

“Người ta tò mò, anh ba mươi tuổi mới tìm bà xã, nhất định là tình cảm lúc trước bị ngăn cản đúng không?” Úc Tử Duyệt lại hỏi cô cũng không biết sao rất muốn biết chuyện tình của Lăng Bắc Hàn.

Nha đầu này đừng xem bình thường cô diên diên khùng khùng, ý nghĩ cũng nhiều thật đấy, thật ra thì vấn đề này chỉ cần phân tích một chút là được “Đừng hỏi nhiều như vậy không là anh cho rằng em thích anh đấy” Lăng Bắc Hàn cười nhạt nói với cô.

“Stop! Ai thích một ông già như anh, hỏi thăm một tí không được sao?” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác.

“Trong ngăn kéo có áo ngủ, tắm sớm một chút rồi đi ngủ đi, ngày mai anh còn phải trở về đơn vị” Anh chỉ tú treo quần áo, nói thêm sau đó rời đi.

“À! Ngày mai anh phải trở vào quân đội à?” Úc Tử Duyệt có chút kinh ngạc, không phải chỉ còn năm ngày nữa là họ tổ chức hôn lễ sao?

“Nếu không?” Lăng Bắc Hàn quay đầu hỏi ngược lại sau đó lại xoay người.

“Đúng rồi, ngoan ngoãn ở nhà chờ gả cho anh, không cần chạy loạn” Trước khi đóng cửa, Lăng Bắc Hàn không yên tâm dặn dò một câu, ngay sau đó đóng cửa phòng lại.

Ngày thứ hai Úc Tử Duyệt rời giường, tên Lăng Bắc Hàn kia đã dậy sớm chạy về đơn vị rồi.

Đối với người con rể Lăng Bắc Hàn này nhà họ Úc đối đãi lòng, nhất là Tô Mạt Hề, bà cảm thấy Lăng Bắc Hàn rất có trách nhiệm, lại là một quân nhân, tương lai nhất định rất thành tựu.

Cả nhà đang vui mừng cho Úc Tử Duyệt nên cũng không có ai nhắc đến chuyện Lệ Mộ Phàm.

Mãi cho đến trước ngày kết hôn hai ngày Lăng Bắc Hàn mới từ đơn vị về nhà, vì nhà họ Úc muốn tổ chức tiệc rượu cho nên anh phải tới nhà vợ trước một ngày.

“Alô” Điện thoại đổ chuông Úc Tử Duyệt nhận cuộc gọi nhưng đợi một lúc lâu cũng không nghe đối phương trả lời “Alô? Ai vậy? Ai tìm tôi?” Cô không nhận được tức giận hỏi lại, cô đang bận mặc áo cưới.

Bởi vì khăn trang trong miệng còn nhai kẹo cao su.

“Lúc nghe điện thoại đừng ăn đồ” Úc Tử Duyệt giận dữ, cô đang vì cổ áo cưới chật một chút mà tức giận, lại không thích bị người xa lạ dạy dỗ “Anh là ai? Sao lại trông nom tôi?”

“Chồng em”

Úc Tử Duyệt mở miệng nhất thời không phản ứng kịp “Lính thôi...À chú...Ồ không Lăng Bắc Hàn” lần trước anh gọi đến cô nhất thời quên lưu.

“Chưa tới 20 phút nữa là đến nhà em, chuẩn bị xong chưa?” Cô không chạy trốn rất tốt! Lăng Bắc Hàn khẽ hài lòng.

“A..Đã xong rồi, Anh đến nhanh đi” Úc Tử Duyệt vui vẻ nói, còn chưa ý thức được là Lăng Bắc Hàn đang kiểm tra cô.

“Rồi, lát nữa gặp” Lăng Bắc Hàn nói xong nhanh chóng tắt điện thoại.

Úc Tử Duyệt chỉ nghe điện thoại truyền đến tiếng ục ục, nhấn tắt trò chuyện, nắm chặt khóa kéo sau đó nâng váy đi ra cửa.

“Úc Tử Duyệt” Vừa ra cửa liền nghe âm thanh quen thuộc, ngẩng đầu thấy một người mặc âu phục trắng - Lệ Mộ Phàm.

40. Chương 40: Tiến Hành Kết Hôn (2)

Editor: Quyền

Ánh mặt trời ấm áp, dáng dấp trắng bóng loáng, như bạch mã hoàng tử trong phim thần tượng, người đàn ông đó đứng trước mặt cách cô không xa.

Áo cưới trắng đuôi dài thướt thướt, cổ mảnh khảnh thon dài xinh đẹp như cổ thiên nga không có bất kỳ trang sức nào, thấy cả xương quai xanh lộ ra bên ngoài. Khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn trang điểm nhàn nhạt, hai cặp mắt đen nhánh linh động trong sáng như quả nho.

Tóc dài vén lên cao tạo thành búi tóc tao nhã. Lệ Mộ Phàm nín thở nhìn Úc Tử Duyệt xinh đẹp như Thiên Nga trắng. Kinh ngạc, vui mừng chán nản...Tâm tình của anh trong thời gian ngắn ngủi dần dần biến hóa.

Một khắc kia Úc Tử Duyệt cũng nín thở nhìn anh giống hệt bạch mã hoàng tử, trong lòng mất đi vài phần hài lòng ngược lại Không khỏi có cảm giác cô đơn.

Cô cười, hài lòng dí dỏm cười.

“Lệ Mộ Phàm, hôm nay tớ và Lăng Bắc Hàn tổ chức hôn lễ, mấy ngày trước đã làm giấy kết hôn rồi” Cô

Đúng lúc này điện thoại chợt reo lên, anh không chút do dự bắt máy.

Trên đường cao tốc Tân Hải, Lăng Bắc Hàn mượn một chiếc xe thể thao từ nhà họ Úc, lần nữa gia tăng tốc độ, lễ phục của trung tá nằm tay lái phụ bên cạnh, nút cổ áo sơ mi xanh nhạt được mở ra, cà vạt không biết lúc nào cũng bị kéo lỏng ra.

Nhưng sắc mặt của anh vẫn bình tĩnh như trước không có sóng, con người sắc bén như điều hâu thỉnh thoảng nhìn lồi ra trên đường cao tốc bần khoản.....

43. Chương 43: Tiến Hành Kết Hôn (5)

May mắn là buổi sáng Úc Tử Duyệt len lén đổi thành giày vải búp bê, nếu không vào lúc này mà mang giày cao gót, xách áo cưới chạy trên đường cao tốc, vậy có tính là quá cực hình hay không.

Nhân lúc Lệ Mộ Phàm sững sờ, cô đẩy anh ra, chạy ngược lên đường cao tốc.....

Cái người tự cao tự đại này có phải vì cô nói không thích anh, nên anh mới bị tổn thương?

Chỉ là cô cũng không thể lo nghĩ nhiều đến như vậy, hiện tại, cô chỉ biết hôm nay là hôn lễ của cô, cô không thể để cho người nhà mất thể diện, không thể để cho nhà họ Lăng mất thể diện!

“Két”, một chiếc xe thể thao màu đen trắng gấp ở bên cạnh của cô, Úc Tử Duyệt dừng chân, cúi người xuống, thở dốc từng ngụm từng ngụm không khí, sau đó thấy một đôi giày da màu đen cùng với quần màu xanh thẫm đến gần.

“Phù Phù”, cô thở mấy hơi, ngẩng đầu lên, chống lại gương mặt cương nghị điển trai của anh.

“Hơ một chết tôi! Sao đến giờ anh mới đến?”, cô ngược đầu nhìn anh, tức giận trách móc.

Anh còn chưa kịp trách cô, cô ngược lại đi trách anh!

“Nhanh lên xe!”, anh mở miệng, cứng rắn nói. Dám chạy trên đường cao tốc, không muốn sống nữa à!

Anh tức giận sao?

Lòng Úc Tử Duyệt bỗng nhiên có chút sợ sệt.

Lăng Bắc Hàn, anh dám mắng tôi đánh tôi, tôi sẽ cùng Lệ Mộ Phàm chạy ngay lập tức! Úc Tử Duyệt nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo của anh, trong lòng âm thầm nghĩ.

Ai ngờ, anh lại mở cửa sau xe, sau đó vòng qua sườn xe ngồi vào chỗ tài xế.

Úc Tử Duyệt mới vừa vào xe thể thao, ngồi ở ghế sau, mệt mỏi nằm xuống.

“Ngồi đằng hoàng cho tôi”, Lăng Bắc Hàn ngồi ở ghế phía trước của tài xế quát lớn, con người thâm thúy xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô lười biếng nằm ở trên ghế ngồi.

“Này! Anh hung dữ cái gì? Sớm biết tôi sẽ không trở lại”, anh quát lớn làm cô kinh hãi, nhưng vẫn thức thời ngồi dậy, lo lắng sợ anh lại tức giận lần nữa.

Sau khi khởi động xe, anh mới mở miệng: “Vậy thì trở về làm chi? Sao không cùng tên kia bỏ trốn?”, nghe không ra giọng điệu của anh là tức giận hay là còn gì khác, thật bình tĩnh, ngoài suy nghĩ và dự đoán của Úc Tử Duyệt.

Anh là quân nhân, độ lượng hẳn đủ lớn, hơn nữa bọn họ vừa không có tình cảm gì, anh cũng sẽ không thể nào tức giận mới đúng.

Nghĩ như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt coi như cũng không cần phải chịu trách nhiệm gì.

“Làm vậy chẳng khác nào mắc tội quấy rối sao? Tôi không muốn Lệ Mộ Phàm bởi vì tôi mà ngồi tù”, Úc Tử Duyệt nửa cười đùa nói, nhìn về phía bên trong kính chiếu hậu liếc anh một cái.

Nghe lời của cô..., khoe miệng Lăng Bắc Hàn khẽ nhếch lên, “Không tệ, tư tưởng giác ngộ rất cao! Sớm biết thế sao vẫn còn chạy?”, theo tầm mắt của anh, có thể thấy đôi giày búp bê màu hồng trên chân cô, giống như là chuẩn bị bỏ trốn bất cứ lúc nào, anh cố tình dò xét hỏi.

“Này! Không phải là tôi muốn trốn! Nếu không tôi cũng sẽ không nói cho anh biết tôi đang ở chỗ nào”, bị oan uổng, Úc Tử Duyệt đỏ mặt lập tức phản bác, cô cũng không phải là cái hạng người “tam quan bất chính” đó. Cùng lúc thấy anh đã chạy ra khỏi đường cao tốc, có thể là đang nghĩ biện pháp quay đầu.

“Vậy cô mang giày vải làm gì?”, Lăng Bắc Hàn nhin không được, hét lên.

Úc Tử Duyệt cúi đầu nhìn đôi giày vải trên chân mình, hôm nay thật là cảm ơn đôi giày này rồi, lúc này, cô len lén bật cười, “Nếu không phải hôm nay phải đứng cả ngày, mang giày cao gót thì không quen. Cho nên len lén mẹ thay đôi giày vải này, dù sao đám cưới cũng che lại rồi, đâu có ai nhìn thấy”, Úc Tử Duyệt nhìn anh trong gương chiếu hậu, cau mày bủi môi nói đáng về hết sức đáng yêu.

Cực kỳ giống một đứa trẻ nghịch ngợm.

Lăng Bắc Hàn nhìn về mặt cô biến hóa phong phú, khoe miệng không tự chủ nhếch lên.

44. Chương 44: Tiến Hành Kết Hôn (6)

Editor : Gà

Nhà họ Úc quan hệ rất rộng, nhưng bởi vì toàn bộ khách mời đều ở khách sạn, cho nên, trừ những người có quan hệ rất gần, phần lớn khách mời cũng không biết tin cô dâu mất tích.

Lăng Bắc Hàn cùng Úc Tử Duyệt trở lại thành phố A thì đã là hơn năm giờ chiều, bọn họ phải đi suốt đêm trở lại Kinh Thành, cho nên căn bản không có thời gian căn dặn họ hàng nhà họ Úc.

Xa xa, đoàn xe rước dâu đang chờ bọn họ. Úc Tử Duyệt bị Lăng Bắc Hàn nắm tay đi đến bên cạnh ba mẹ, bọn họ vừa đi tới gần, thì thấy Úc Trạch Hạo tiến lên, vung tay lên hướng mặt của Úc Tử Duyệt giáng xuống.

“Úc Trạch Hạo”

“Ba”

Mọi người thấy Úc Trạch Hạo muốn tát Úc Tử Duyệt, vội hô to, nhưng lại bị Lăng Bắc Hàn kịp thời ngăn lại.

Mặt của Úc Trạch Hạo giận đến đỏ lên, một cái tát kia ông có thể bỏ qua, nhưng ở trước mặt nhà họ Lăng, ông muốn cho người ta một lời giải thích.

“Duyệt Duyệt! Nếu sau này còn để chuyện quá quắt này xảy ra một lần nữa, ba đây sẽ không nhìn nhận có đứa con gái này”, Úc Trạch Hạo trừng mắt nhìn Úc Tử Duyệt núp ở sau lưng Lăng Bắc Hàn, tức giận hét lên.

Úc Tử Duyệt sững sờ nhìn người cha luôn luôn cưng chiều, yêu thương mình, lúc này lại với “Vô tình” với mình, tim hung hăng quặn đau, hiện lên chút chua xót, về mặt lại bị thương.

“Úc Trạch Hạo sao anh có thể đối xử với con gái như vậy?”, Tô Mạt Hề thấy chồng tức giận như vậy, càng đau lòng hơn con gái bảo bối của bà, hôm nay là ngày con gái bà vu quy.

“Ba”, Úc Tử Mạt tiến lên, kéo ba mẹ ra, hoà giải, Lệ Huyền Huyền cũng phụ một tay lôi kéo Tô Mạt Hề ra.

Được Lăng Bắc Hàn bảo vệ Úc Tử Duyệt vòng ra ngoài, nhìn ba mẹ, “Ba, mẹ, hai người yên tâm, con gái sẽ không để cho hai người mất thể diện lần nữa”, cô nói xong, lòng chua xót khóc lên.

Đây tuyệt đối là khoảnh khắc tồi tệ nhất của cô, ngày bi ai nhất! Cũng là ngày cô thực sự trưởng thành nhất!

“Duyệt Duyệt”, thấy con gái khóc, hơn nữa còn hiểu chuyện như vậy, thật làm động lòng người, Tô Mạt Hề cũng khóc lên, Lệ Huyền Huyền cũng đau lòng theo, họ đều hiểu Úc Tử Duyệt thật là oan ức.

Nhưng, con đường này cũng là chính cô giận dữ chọn không phải sao?

“Lăng Bắc Hàn, chúng ta đi thôi”, Úc Tử Duyệt thật sâu liếc nhìn mẹ cùng Lệ Huyền Huyền. Ngay sau đó xoay người, nhìn Lăng Bắc Hàn nói.

Thật mất thể diện! Làm trò cười cho Lăng Bắc Hàn.

Úc Tử Duyệt gạt nước mắt, phần trang điểm trên mặt cũng phai rồi, cúi thấp đầu.

“Ba mẹ con mang Duyệt Duyệt đi đây”, Lăng Bắc Hàn hướng vợ chồng nhà họ Úc lễ phép cáo biệt, rồi hướng Úc Tử Mạc gật đầu, phát tay.

“Bắc Hàn! Duyệt Duyệt giao cho con”, Tô Mạt Hề cơ hồ là nện ngào nói, con gái bảo bối của bà mới mười chín tuổi, mà đã vu quy..... sau này sẽ là người của người khác rồi.....

Càng nghĩ trong lòng càng chua xót, lại càng giận chồng mình, tại sao lại đồng ý kết thân, tại sao lúc ấy không khuyên nhủ Duyệt Duyệt trong lúc nó hồ đồ.

Lăng Bắc Hàn trịnh trọng gật đầu.

Cô không quay đầu lại liếc mắt nhìn ba mẹ, người nhà, cơ hồ là bị Lăng Bắc Hàn ôm lên chiếc hoa Hummer trong đội xe rước dâu, chỉ chốc lát sau, đoàn xe khởi động cùng lúc chậm rãi rời đi kèm theo tiếng pháo nổ ầm ầm.....

“Còn khóc?”, trên xe Lăng Bắc Hàn nhìn vẻ mặt khóc lóc lem hết phấn son của Úc Tử Duyệt, trầm giọng dạy dỗ, trong lòng lại có chút đau, lấy ra chiếc khăn tay màu xanh nhạt chậm rãi đưa trước mặt cô.

Anh biết, cô bởi vì không thể cùng người trong lòng ở chung một chỗ mà đau lòng chua xót, cũng bởi vì lời dạy dỗ của cha mà uất ức, hơn nữa bởi vì cuộc hôn nhân này không phải cô muốn mà cảm thấy khổ sở.....

“Ngày vu quy cô dâu nào mà không khóc. Nếu không tương lai sanh đứa trẻ sẽ bị câm”, không muốn mất hết thể diện trước mặt Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt tìm lý do phản bác, cô nhận lấy khăn tay, động tác vô thuật đẹp mắt gương mặt nhìn anh chăm chăm.

Có chuyện này sao? Lăng Bắc Hàn nghĩ ngợi, chỉ là chợt hiểu, cô là vịt chết còn cứng mỏ. Rõ ràng trong lòng uất ức, cũng không muốn thể hiện trước mặt anh.

Thì ra với cô, anh cũng chỉ là người không quen biết.

Úc Tử Duyệt dùng sức lau nước mắt, cũng lau sạch hết mascara, phần trên mặt cũng mất, khăn tay của anh bị cô làm ô nhiễm không còn hình dáng,

Đêm đó, bọn họ ngủ lại khách sạn cách Kinh Thành trăm dặm.

45. Chương 45: Tiến Hành Kết Hôn (7)

Editor : Gà

“Cái gì? Ở cùng một phòng?”, Úc Tử Duyệt vẫn còn mặc áo cưới cùng Lăng Bắc Hàn đứng ở trong phòng được bố trí hết sức lãng mạn, nhìn căn phòng bày biện thật vui mắt, cô nhìn nhân viên phục vụ hỏi một câu khó có thể tin.

Quản lý khách sạn toàn thân mặc bộ váy màu hồng đương nhiên nhìn bọn họ lý sự, “Hôm nay không phải là ngày kết hôn của hai người sao? Chẳng lẽ không nên ở cùng một phòng?”.

Úc Tử Duyệt quả thật dở khóc dở cười, quay đầu nhìn Lăng Bắc Hàn, “Đồng chí, cảm ơn, không có chuyện gì”, Lăng Bắc Hàn nhìn quản lý khách sạn khách khí nói.

Trong nháy mắt cửa vừa đóng lại, Úc Tử Duyệt rốt cuộc cũng thể hiện sự căm tức, “Lăng Bắc Hàn! Anh

chấp nhận đứng bất động cho cô đánh rõ là khinh thường địch quá mức, Úc Tử Duyệt tuyệt đối có lòng tin hạ được anh.

Dùng hết sức quảng cú đá xoay rất đẹp mắt, bàn tay Lăng Bắc Hàn vừa đỡ, giữ chặt mắt cá chân của cô lần nữa đem cô quật ngã trên mặt đất, trên sàn có trải thảm lông cừu thật dày cho nên anh không sợ làm cô bị thương.

Cô đứng lên tiếp tục xông về phía anh, mắt cá chân lần nữa bị anh chụp lấy, lần này, Lăng Bắc Hàn dùng sức lôi kéo đem cả người cô kéo gần mình, đưa tay giữ chặt cằm của cô nói, “Có phục hay không?”

“Không phục”, Úc Tử Duyệt tức giận, há mồm hướng anh tấp tới, hận không được cắn rơi đầu mũi của anh, ánh mắt Lăng Bắc Hàn lạnh lùng nhanh tay đẩy ra cô.

“Đồ lão già háo sắc! Tôi đã chết anh”, Úc Tử Duyệt vẫn không chịu thua, liên tiếp xuất ra rất nhiều chiêu thức, bị Lăng Bắc Hàn nhất nhất hóa giải toàn bộ, ngược lại mỗi lần cô đều bị anh quật ngã trên mặt đất, làm cho cực kỳ nhếch nhác, áo ngủ rộng giắt trên người, thiếu chút nữa bị tuột ra.

Thấy cô té xuống đất khó khăn bò dậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm khỗ sở, Lăng Bắc Hàn có chút không đành lòng, “Tôi đã học qua võ thuật, cái người này chỉ mới học được chút ít thì không để người ta vào mắt, ít khoe khoang đi”, nhìn cô chằm chằm, anh trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt chặt chẽ cắn môi dưới, vẫn bất mãn nhìn anh chằm chằm, trong lòng tức giận, rồi lại không biết nên đấu với anh như thế nào, trên người còn chưa xót đau đớn hơn.

“Thức thời nhanh lên một chút đứng tư thế hành quân, không đứng được một canh giờ, tôi không cần biết em có phải là phụ nữ hay không, phạt theo quân lệnh”, Lăng Bắc Hàn lại nhìn người trước mắt, lạnh lùng nói.

“Anh dùng bạo lực gia đình! Tôi muốn kiện anh”, Úc Tử Duyệt tức giận hét lên, mình trêu chọc tới ác ma sao?

“Bạo lực gia đình? Thế nào, hiện tại biết là vợ của tôi rồi hả?”, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng đưa tới, anh hỏi ngược lại.

49. Chương 49: Tôi Muốn Ly Hôn

Editor : Gà

Ý của Lăng trung tá chúng ta là: Úc Tử Duyệt, cô còn biết mình là vợ của tôi àh, vậy sao trong lòng còn băn khoăn cái người tên Lê Mộ Phàm kia? Còn muốn ly hôn với tôi? Vì phạm hiệp nghị điều thứ nhất, điều thứ ba.

Úc Tử Duyệt bị một câu nói của anh chặn lại không có cách nào trả lời, vẫn trừng mắt nhìn anh.

“Đứng ở cạnh tường, bây giờ là chín giờ rưỡi, đứng mười giờ rưỡi mới được đi ngủ”, Lăng Bắc Hàn đi tới bên cạnh bàn, cầm lên một cái chén trắng bằng sứ lại đi tới bên người cô.

Úc Tử Duyệt còn muốn phản kháng, bị nét mặt hù dọa như muốn ăn thịt người của Lăng Bắc Hàn hù dọa, ngoan ngoãn đứng ở bên tường, vùng lưng mềm mại dán lên vách tường.

“Không cho phép dựa vào tường”, Lăng Bắc Hàn hét xong, đem lấy cô hướng ra ngoài kéo xa một mét, còn đá đá khuỷu chân của cô. Úc Tử Duyệt hai mắt nhìn anh chằm chằm, thất bại đứng thẳng người, đôi tay đặt ở hai bên đùi, sau đó trên đầu có thêm một cái chén.

“Không được cử động, không được làm rơi chén”, anh lại quát.

Úc Tử Duyệt không dám động, thế nhưng cái miệng nhỏ hồng hồng lại không ngừng ngoa nguỵ, dùng khẩu ngữ mắng anh.

Lăng Bắc Hàn trở lại bên cạnh bàn, ngồi xuống, cầm đầu cầm cổ vừa ăn bữa tối, vừa giám thị cô.

Biến thái! Úc Tử Duyệt bất mãn nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi ở bên cạnh bàn, ở trong lòng hung hăng mắng! Chỉ chốc lát sau, Lăng Bắc Hàn đã nhanh chóng ăn xong bữa ăn tối, nhìn đồng hồ đeo tay, mới có mười phút, “Chớ có biếng nhác”, anh nói xong, liền đi vào phòng ngủ.

Úc Tử Duyệt thấy cửa phòng ngủ đóng lại, lập tức đưa tay lấy cái chén trên đỉnh đầu xuống, “Lão Biến Thái! Anh cho rằng tôi ngu à”, cô nhỏ nhỏ nói thầm, bắt đầu xoa bóp những nơi đau nhức.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô lười biếng qua khe cửa, khóe miệng không tự giác mỉm cười.

Đợi anh tắm xong đi ra cửa, Úc Tử Duyệt vội vàng đứng thẳng người, đem cái chén sứ đặt lại ở đỉnh đầu.

Sao Lão Biến Thái tắm nhanh như vậy? Cô vẫn còn chưa nghỉ ngơi đủ! Úc Tử Duyệt ở trong lòng lại nói thầm, rủ lông mi, không nhìn anh. Ở trong lòng buồn bực, toàn thân lại rất đau nhức.

Càng nghĩ trong lòng càng uất ức, rất muốn cầm cái chén trên đầu ném vào gương mặt của anh.

Hôm nay là một ngày cô cực kỳ xui xẻo! Không ngờ còn mấy tiếng cuối cùng còn bị cái “Tên lính xấu xa” này phạt đứng..... Một cổ ướt át xông lên hốc mắt, nhớ tới Lệ Mộ Phàm, nhớ tới lời ba trách mắng, nhớ tới mình gả ột người không thích, nhớ tới không thể ly hôn.....

Các loại uất ức xông lên, nước mắt mãnh liệt chảy ra.

“Anh.....”, Lăng Bắc Hàn nghe được tiếng nước chảy, sững sờ, nhìn về phía cô, lại thấy cô đang khóc, bước nhanh đến phía cô, đưa tay lấy cái chén trên đỉnh đầu của cô xuống.

Cuối cùng anh lại mềm lòng trước cô.

“Khóc cái gì”, anh tức giận nói, nhìn nước mắt óng ánh trong suốt theo gương mặt của cô chảy xuống, cảm giác lòng của mình lần nữa mềm mại.

“Không cần anh lo! Hic hic”, cô gào xong, lại khóc lên, giống như đang làm nũng. Cô cũng chỉ là đứa con gái mới mười chín tuổi, cho dù cô có mạnh mẽ quật cường, sau những chuyện xảy ra hôm nay, trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy uất ức.

Thấy cô khóc, lòng của Lăng Bắc Hàn càng mềm mại, anh phát hiện mình đối với nước mắt của cô không có sức miễn dịch.

Anh vươn cánh tay, không tự chủ giữ lại eo nhỏ của cô, ôm cô ngồi xuống, “Anh đừng đụng tới Ô..... “cái tên lính xấu xa” này tôi hối hận..... Tôi muốn ly hôn..... không muốn gả cho anh.....”, Úc Tử Duyệt vừa đắm lung tung vào trong ngực của anh, vừa khóc nước nói.

Toàn bộ nước mắt đều rơi vào trong ngực anh.

Những lời cô nói đều là thật lòng, ngay thời khắc Lệ Mộ Phàm tỏ tình cô đã hối hận, vì mặt mũi của nhà họ Úc nên mới quay trở về.

Anh không nói gì, vẻ mặt nghiêm túc trầm xuống, đặt cô nằm xuống giường lớn, mình cũng lên giường. Úc Tử Duyệt hình như là rất mệt mỏi, sau khi lên giường không có giấy giữa, vô lực cuộn tròn thân mình, Lăng Bắc Hàn cũng lên giường, kéo cô vào trong ngực.....

“Đừng đụng tới.....”, cô nửa tỉnh ngủ gật mơ hồ nói, lại không đẩy anh ra, Lăng Bắc Hàn lấy chân mỏng, đắp lên người cả hai.

Cúi đầu nhìn thì thấy cô vùi ở trong ngực của mình hình như là ngủ thiếp đi, trên gương mặt còn lưu lại nước mắt óng ánh trong suốt, làm người thương yêu..... Ngón tay dài êm ái lau chùi hết những thứ ướt át kia, cẩn thận, chỉ sợ hơi dùng sức liền đụng hư da thịt mềm mại của cô.

Cô chỉ là cô gái chưa tới hai mươi tuổi, ước chừng so với mình nhỏ hơn mười tuổi đấy.....

Lăng Bắc Hàn nhìn người con gái nào đó trong ngực, con mắt sắc trong suốt nhuộm đầy tình cảm mềm mại như nước, đưa tay tắt đèn trong phòng, ôm lấy cô chìm vào giấc ngủ.....

50. Chương 50: Hôn Lễ Ở Nhà Trai

Editor: Gà

“Ghét..... Tránh ra.....” Năm giờ rạng sáng, Úc Tử Duyệt đang ngủ say, cảm giác có người đang gọi, cô cau mày cái miệng nhỏ nhắn lầu bầu nói, lười biếng trở mình, chân dài mảnh khảnh vòng quanh chân.

Lăng Bắc Hàn thấy cô còn không chịu tỉnh lại, cầm huyết gió, cúi người “Hoét hoét hoét” Âm thanh thanh thúy vang lên, đây là cách gọi bộ đội rời giường vào buổi sáng.

“A! Ôn chết rồi”, Úc Tử Duyệt bị ồn phải ngồi dậy, bật lấy lỗ tai tức giận quát, chống lại chính là người đã ăn mặc chỉnh tề Lăng Bắc Hàn, anh cầm cái còi nhìn mình lom lom.

“Lính thôi! Sáng sớm anh làm gì đấy?”, cảm giác bị quấy nhiễu, Úc Tử Duyệt trừng mắt nhìn Lăng Bắc Hàn, tức giận hét lớn.

“Đồng chí Úc Tử Duyệt! Em có mười phút thay quần áo, 30 phút hóa trang! Bây giờ lập tức rời giường cho tôi, rời giường! Hoét!”, Lăng Bắc Hàn nhớ lại buổi tối hôm qua, nhìn chằm chằm người ngồi ở trên giường gương mặt mơ hồ, vừa quát lên vừa huyết sáo.

“Biến thái”, cô tức giận hét to, buồn ngủ biến mất, nhớ tới tối hôm qua bị anh đập, Úc Tử Duyệt lại không dám lỗ mãng, vội vàng lật người xuống giường.

Chỉ chớp lát sau, chuyên viên hóa trang đi theo giúp cô thay lễ phục sườn xám đỏ thắm. Hôm nay mới chính là ngày bọn họ chân chính thành hôn đây..... Nhìn chính mình trong gương cực kỳ giống một cô vợ mới cưới, Úc Tử Duyệt kích động muốn chạy trốn.

Nhưng cô cũng biết, không thể mặc cho cảm tính.

Ngồi ở trên xe hoa Hummer khổng lồ như con vật, hai mắt lóe lên, vừa nhìn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, vừa nhìn về phía sau lưng một đoàn xe Hummer lay động lay động.“Nhà anh thật sa đọa”, cô nửa ngày không lên tiếng, rốt cuộc mở miệng, bất mãn nói.

Lăng Bắc Hàn hồi hồn nhìn cô, thấy cô đang nhìn đoàn xe phía sau, khóe miệng anh nâng lên, “Nhà chúng ta sa đọa như thế nào?” .

“Tám chiếc Hummer! Các người là quân nhân không phải nên khiêm tốn một chút sao?”, Úc Tử Duyệt quay đầu, bĩu môi nói.

“Nhà khác có lẽ cần, nhưng nhà họ Lăng không cần”, Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, “Tham gia nhập ngũ là phải khiêm tốn, nhưng nhà họ Lăng hơn phân nửa từ thương gia, tại sao phải khiêm tốn? Tại sao phải tự lừa dối mình?”.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, không để ý tới anh. Thật ra thì anh nói không sai.....

Hôn lễ được cử hành ở khách sạn lớn nhất Kinh Thành, phóng tầm mắt một vòng, hầu hết khách mời nếu không mặc quân trang thì mặc âu phục, giống như là đang mở cuộc họp đại hội đại biểu nhân dân. Còn có những người đứng thẳng như nhân viên bảo vệ, chỉ là số lượng nhân viên bảo vệ đủ bày chường mười mâm rượu thịt đi.

Toàn thân mặc sườn xám đỏ thắm, cô dâu vóc người xinh xắn lạnh lợi rúc mặt vào chú rể toàn thân mặc lễ phục của trung tá, đang lúc mọi người vui vẻ đưa tiễn, hướng về phía lễ đài đi tới.

Mặc sườn xám, mang giày đỏ, nghe nói đây là yêu cầu của cụ bà nhà họ Lăng. Úc Tử Duyệt ngược lại rất là cảm kích sự sắp xếp của bà cụ, ít nhất cô không cần mang giày cao gót đi theo Lăng Bắc Hàn chạy tới chạy lui.

Nguyên nhân là hôn lễ này không phải cô mong đợi, cộng thêm tâm tình không tốt, cho nên ngày đặc biệt như vậy, trường hợp đặc biệt như vậy, Úc Tử Duyệt không có chút nào khẩn trương, cô cảm thấy mình hôm nay chỉ cần làm một con rối là được rồi, Lăng Bắc Hàn làm cái gì, thì cô làm cái đó, chính xác không sai.

Ổ trong lòng lại mong hôn lễ này sớm kết thúc.

Thỉnh thoảng len lén liếc nhìn Lăng Bắc Hàn bên cạnh, anh mặc lễ phục trung tá, hôm nay nghiêm nhiên là rất xuất chúng. Nếu như không phải là trong lòng cô có Lệ Mộ Phàm, mình có thể hay không yêu người đàn ông như vậy?

Úc Tử Duyệt! Mày ở đây tư tưởng đi hoang cái gì? Làm sao mày có thể thích một ông chú vui buồn thất thường phúc hắc xảo trá đây? Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng cô một hồi tức giận, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay của Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn cảm giác lòng bàn tay có chút đau nhói, cúi đầu, trả lời anh chính là biểu tình phức tạp trên khuôn mặt nhỏ nhắn, anh ngằm trừng mắt nhìn cô một cái, dắt tay cô lên đài.

Trong góc khuất của đại sảnh khách sạn, có một cô gái vóc người cao gầy đứng ở trong góc, đôi mắt khóa chặt đôi tân nhân ở trên đài sắp trao đổi nhẫn cưới

51. Chương 51: Sau Khi Kết Thúc Hôn Lễ

Edit: Gà

Xa xa thấy Lăng Bắc Hàn dắt tay cô gái kia, lòng chiếc nhẫn vào ngón tay của cô. Hạ Tĩnh Sơ cảm thấy lòng mình quặn đau như rỉ máu, lại có phần không cam lòng.

Tại sao anh có thể cưới người khác? Tại sao có thể?

Cô kích động muốn tiến lên ngăn cản, trên thực tế, cô đã chuẩn bị bước đi.....

Nhưng, còn chưa đi được hai bước, đã bị người khác giữ lại, quay đầu nhìn thì thấy gương mặt nghiêm túc của Lăng Bắc Diệp, “Chị Hạ, chỗ này không phải là nơi chị nên tới.” Lăng Bắc Diệp nhỏ giọng nói, giọng nói mang vẻ uy nghiêm không cho cự tuyệt.

“Anh.....” Vẻ dịu dàng nhã nhặn lịch sự trên mặt nhuộm đầy sự tức giận, muốn phản bác nhưng không thể không để ý thể lực của nhà họ Lăng.

“Anh buông tôi ra! Tự tôi sẽ đi” Mang theo chua xót cùng bất đắc dĩ trong lòng, Hạ Tĩnh Sơ hất tay Lăng Bắc Diệp ra bỏ đi từ cửa sau.

A Hàn, anh vẫn thích em chứ, bất đắc dĩ mới kết hôn phải không.....Cũng như bản thân cô bất đắc dĩ rời đi, có đúng hay không? Nghe từ trong lễ đường truyền tới tiếng vỗ tay, bước chân cô loạng choạng đi trên hành lang, trong lòng lo lắng tự hỏi.

“Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi.” Giọng nói của MC điều khiển chương trình vang dội trong lễ đường, cũng truyền ra phía ngoài, có người cười vui, cũng có người rơi lệ.....

Có thể không hôn không?

Úc Tử Duyệt ngược đầu nhìn Lăng Bắc Hàn, cặp mắt sáng như hai quả châu đặt câu hỏi, hết sức không vui vì bị Lăng Bắc Hàn hôn.

Vậy mà, Lăng Bắc Hàn lại không khách khí chút nào cúi đầu, bàn tay giữ chặt cái ót của cô, động tác lưu loát dứt khoát hôn xuống, đưa tới tiếng vỗ tay như sấm của toàn hội trường.....

Bà cụ nhà họ Lăng ngồi ở phía dưới, cũng không ngừng gật đầu, miệng thì thảo nói, “Làm tốt lắm, làm tốt lắm.....” Tiểu Đình cùng Lăng Chí Tiêu trên mặt cũng tràn ngập nụ cười, riêng vẻ mặt của Tiểu Đình thì không còn biểu cảm nào khác.

“Sao chưa chịu buông ra?” Đồ lính thói lại bị anh ta chiếm tiện nghi, môi bị anh hôn đến nóng bỏng, Úc Tử Duyệt trong lòng tức giận nói, sau đó cô cố ý, hung hăng dùng sức dùng răng lưỡi của anh.

Lăng Bắc Hàn đau đến thiếu chút nữa rên lên, kịp thời ắt hẳn được, buông môi cô ra, khoe miệng mỉm cười hai mắt lại bén nhọn nhìn cô chằm chằm.

Bày tay to lớn bắt được bàn tay nhỏ bé của cô, dắt cô đi xuống sân khấu.....

Nhân viên phục vụ bưng khay đi theo sau lưng của bọn họ, bên trong là năm chai rượu, cô dâu chú rể bắt đầu đi mời rượu. Hai mắt Úc Tử Duyệt thoáng nhìn tới khách mời trên trăm bàn, một bàn mời một chén? Cũng có thể say chết à?

Nhưng làm cô kinh ngạc chính là bình rượu kia lại là nước! Cho nên, cô uống rất sáng khoái, bắt chước Lăng Bắc Hàn mời rượu hết ly này tới ly khác.

Đến bàn bạn bè của Lăng Bắc Hàn thì chai rượu giả bị hết sạch, “Không được! Phải quyết tâm, nếu không lão Lăng cậu một hồi khỏi phải nghĩ đến vào động phòng!” Chính trị viên Trương dẫn mấy tên quân nhân nhất quyết không tha nói.

Anh cũng không quên, ban đầu anh một câu cười giỡn thế nhưng thành sự thật, vợ của Lăng Bắc Hàn lại chính là cô bé gặp ở Tây Tạng, còn cứng rắn nói mình là bọn mai mối, ép Lăng Bắc Hàn kính anh ba ly rượu.

“Tôi uống thay cho cô ấy.” Lăng Bắc Hàn uống liền 3 chén, lão Trương đối với bọn họ lại nhất quyết không tha lại nói tiếp.

“Mọi người nhìn một chút, đừng xem Lăng trung tá của chúng ta bình thường ma quỷ trong mắt binh lính, thật ra thì cũng là.....Ha ha.....”

Lời nói của lão Trương làm gò má khê nhuộm đỏ ửng gương mặt lạnh lùng của Lăng Bắc Hàn, đang muốn nâng chén lại bị Úc Tử Duyệt đoạt lấy, “Ai cần anh tat hay mặt! Tôi tự uống!” Lăng Bắc Hàn còn chưa kịp ngăn cản thì cô vừa dứt lời đã ngửa đầu uống cạn!

“Wow!”

“Chị dâu nhỏ thật sáng khoái.” Các chiến hữu nhìn Úc Tử Duyệt ngửa đầu uống cạn, lại uống liền hai chén, rồi rít vỗ tay ồn ào lên kêu,

“Đừng uống nữa.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng, Lăng Bắc Hàn ở bên tai cô nói nhỏ.

“Tôi đang vui mà, anh phiền quá?” Cô liếc anh bằng nửa con mắt, hết sức không cảm kích.

Thời gian còn lại, thừa dịp Lăng Bắc Hàn xã giao thì Úc Tử Duyệt len lén lại uống rất nhiều rượu trắng, giống như đang mượn rượu giải sầu.

Hậu quả là, cô bị Lăng Bắc Hàn bế ra khỏi khách sạn! Vốn bạn bè sẽ tổ chức náo động phòng tân hôn đã bị Lăng Bắc Hàn lấy lý do say từ chối hết!

52. Chương 52: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (1)

Edit: Gà

Xe hơi dừng lại ở trước một khu chung cư, Lăng Bắc Hàn bế Úc Tử Duyệt xuống xe, cô vẫn còn say nói năng lung tung.

Tài xế ném cho Lăng Bắc Hàn một xâu chìa khóa, nói đôi lời chúc phúc liền mở cốp xe xách valy ra. Lăng Bắc Hàn ôm cô say túy lúy đi vào chung cư, vừa đi vào trong anh mới chợt nghĩ ra, còn chưa biết nhà bọn họ ở lầu mấy.

“Đứng vững đó!” Thả nhẹ người đang say khướt xuống, để cô dựa vào mình, anh lấy điện thoại di động ra bấm dãy số gọi tài xế họ ở hồi lâu mấy.

“Uống rượu.....Tôi muốn uống rượu..... Đừng cản tôi..... Ai cũng đừng cản tôi! Uống....Uồ...ng!” Đôi tay Úc Tử Duyệt nắm lấy vạt áo của anh, vừa đánh vừa nắc cựa vừa nói, Lăng Bắc Hàn cũng thật bó tay dĩ lắc đầu một cái.

“Đúng là nhóc con phiền phức.” Vừa bế cô lên vừa than phiền như thế nhưng trong lời nói lại mang theo sự cưng chiều.

Anh là quân nhân, nên tìm một cô gái hiền hậu sẵn sàng dịu dàng mới đúng? Vì sao lại chọn cô?

Bế cô lên lầu năm, mở cửa đi thẳng tới phòng ngủ.

“Ừm.....” Cô được anh đặt lên giường lớn mềm mại, cái miệng nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt lằm bằm ú ớ, cả người nóng bỏng, bàn tay nhỏ bé cổ cởi bỏ sườn xám. Lăng Bắc Hàn ra khỏi phòng ngủ, đi phòng bếp tìm trà giải rượu.

Đèn treo thủy tinh sáng chói, trên giường lớn màu trắng, một thân thể nhỏ nhắn như ngọn lửa đang vặn vẹo, một cái tay nhỏ đang không ngừng xé rách sườn xám, mấy nút cài áo buông ra, lộ ra làn da mịn màng phiếm hồng mê người.

Lăng Bắc Hàn bưng trà giải rượu đi vào, thấy chính là hình ảnh chọc giận mình như vậy. Con mắt sắc trở nên tỉnh mạch, cảm giác cổ họng đang rứt rịch, đưa tay kéo cà vạt ở trên cổ ra ném nó qua một bên.

“Úc Tử Duyệt” Trà giải rượu được để ở bên trên đầu giường, anh cúi người xuống, hai tay chống ở hai bên thân thể cô, nhìn về mặt phiếm hồng mê người của cô, khàn khàn nói.

“Uhm.....” Hình như cô hơi tỉnh táo được đôi chút, Úc Tử Duyệt mở đôi mắt ngu ngơ của mình ra, nhìn gương mặt tuần tú của anh, cái miệng nhỏ lầu bầu: “Lăng Bắc Hàn! Tôi nói cho anh biết.....Mặc dù chúng ta..... Chúng ta kết hôn..... Nhưng mà! Khụ.....Chưa được sự cho phép của tôi thì anh không được tự ý động đến tôi” Một cái tay nhỏ cổ cởi bỏ sườn xám, một cái tay khác đưa ra, chỉ vào gương mặt tuần tú đang mơ hồ không rõ, lầu bầu nói.

“Không đến lượt em lên tiếng quyết định” Nhếch miệng lên cười tà mị bá đạo nói, đầu ngón tay linh hoạt bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình, làn da màu đồng khỏe mạnh sáng bóng từng chút lộ ra, gương mặt tuần tú tàn khốc nhưng nhuốm đầy tình cảm.

“Uhm.....Nóng.....Nóng quá.....” Người trên giường không ngừng uốn éo, lại đang cố gắng cởi bỏ sườn xám, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng càng không ngừng lầu bầu, chân mày nhíu lại.

Tác dụng của cồn làm cho cô cảm giác toàn thân nóng bỏng, nóng đến miệng đắng lưỡi khô, “Khát.....Tôi muốn uống rượu.....” Miệng nhỏ lại lầu bầu nói.

Lăng Bắc Hàn bắt đầu dĩ cười cười, cúi người xuống, một tay chống trên giường đệm, một tay nhẹ nhàng mở từng nút áo trên sườn xám của cô, da thịt bóng loáng mịn màng phiếm hồng từng chút lộ ra ngoài.....

Hương thơm của thiếu nữ hòa lẫn với mùi rượu thoang thoảng phả vào mặt làm say lòng người, bụng dưới từng trận bành trướng càng dữ dội, như muốn bộc phát ngay lập tức.

“Ừm..... Nóng.....” Người nào đó đang say mơ hồ, đôi tay vòng chặc cổ của anh, dùng sức xé áo ra, kéo anh xuống thấp, giống như là gọi mời, càng thêm giày vò dụ hoặc.

Lăng Bắc Hàn không thể kiềm chế được nữa, anh cúi xuống hôn cô, thân thể to lớn của anh nằm đè lên người cô, một bàn tay to đặt lên khuôn ngực khéo léo đầy đặn tròn trịa của cô, cái tay khác nhấc xốc lên vạt áo sườn xám, cảm giác da thịt non mềm bóng loáng dưới bàn tay anh thật tuyệt.....

53. Chương 53: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (2)

Edit: Gà

Trong hơi thở dịu ngọt ngào mang theo một chút đậm đà của rượu, anh cuối xuống ngậm lấy đôi môi nhỏ ngọt ngào của cô, nóng nẩy cạy hàm răng cô ra trượt vào trong đó, xâm lược cổ họng ngọt ngào của cô, tấn công tới tận không buông tha từng góc nhỏ, cùng với cái lưỡi nhỏ nhắn của cô không ngừng dây dưa.

Như người đói khát đã lâu nay tìm được nguồn nước, cái lưỡi nhỏ nhắn của cô cùng cái lưỡi nóng bỏng của anh quấn quýt, chủ động nghênh hợp, không ngừng nuốt xuống. Sự nhiệt tình dường như càng thêm cổ vũ anh.

Cách một lớp vải mỏng, một bàn tay to lớn đang đặt ở bên ngoài nhẹ nhàng chà xát một bên ngực của cô, ngực cô không lớn không nhỏ, cảm giác rất vừa tay làm anh rất yêu thích không muốn buông tay, theo động tác của anh, nụ hoa ở bên trong nghịch ngợm nở ra, nổi bật một màu đỏ hồng trên da thịt, càng thêm mê người.

Một cái tay khác đang vuốt ve ở trên đùi của cô cảm giác dường như tốt hơn, hướng về dây dắt thần bí kia lặng lẽ tiến công, cách lớp vải tơ tằm thật mỏng, nhẹ nhàng chà xát.....

“Uhm.....” Trong nháy mắt buông tha đôi môi của cô, cô lại ngậm nga cái từ mê hồn đó, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, mang theo mùi rượu làm người ta say mê, “Nóng quá..... Khát..... Uống nước..... Muốn uống nước.....”

Mất đi nguồn nước, Úc Tử Duyệt không vui, cau mày, chu cái miệng nhỏ tinh nghịch kháng nghị, đôi tay thon dài trắng nõn như dây leo lại quấn lấy cổ của anh, thân thể cũng chủ động tựa sát vào anh.

“Đừng nóng vội.....” Lăng Bắc Hàn yêu chết sự nhiệt tình giờ phút này của cô, cảm giác cô giống như một đốm lửa, đang thiêu đốt anh, không do dự nữa, bàn tay anh dùng sức xé ra, tàn phá toàn bộ nút cài của sườn xám, trên người cô hiện ra áo lót chỉ che được một nửa khuôn ngực.

Khuôn ngực đầy đặn được bao bọc bởi một cái áo lót chỉ che được một nửa, mặc dù không quá phong phú, nhưng lại hiện ra rãnh sâu thanh tú mê người, đủ làm anh ngập chìm trong đó.....

Đây là lần thứ hai anh chân chính nhìn thấy vóc người của cô, nhưng mỗi lần anh lại cảm giác khả năng kiềm chế của mình có thể dễ dàng rối loạn. Lăng Bắc Hàn không tự chủ nuốt nước miếng một cái, bàn tay không ngừng cởi ra, cởi phẳng chiếc sườn xám của cô ra.

Thân thể trẻ con trắng nõn, chỉ mặc một bộ đồ lót, thân thể hoàn toàn hiện ra trong tầm mắt của anh, luôn giữ sự tỉnh táo nhưng giờ phút này trên mặt anh lại nhuộm đầy thú tính.

“Ừm.....Không.....” Cảm giác rất khó chịu, toàn thân chợt run lên một cái, Úc Tử Duyệt uốn éo người ngậm ra tiếng. Chỉ cảm thấy toàn thân nóng bỏng, giống như sắp hòa tan thành sô cô la.....

Ngoài miệng mặc dù nói không, nhưng anh rõ ràng cảm thấy thân thể cô đang nghênh hợp cùng mình, Lăng Bắc Hàn không nén được, cởi thắt lưng ra.....

Nóng quá, ai đó đang hôn mình? Cảm giác nóng bỏng dưới chân rất tốt, giống như có một trận điện chạy qua, nơi đó lại truyền tới cảm giác tê tê đại đại, Úc Tử Duyệt cảm giác nóng hơn, miệng khô lưỡi nóng không ngừng liếm liếm môi.....

Nghe tiếng cô nỉ non, Lăng Bắc Hàn cảm thấy đất trời như bùng nổ sập xuống, toàn thân cứng ngắc, bởi vì lúc này cô đang gọi cái tên Lệ Mộ Phàm kia.....

54. Chương 54: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (3)

Edit: Gà

Cảm giác của anh lúc này như bị tạt nước đá từ trên đầu xuống, toàn thân lạnh thấu, bản tính tự ái của đàn ông bị đả kích. Một sự ghen tuông hòa lẫn lửa giận lên men ở trong ngực, Lăng Bắc Hàn cúi đầu, trừng mắt nhìn về mặt của Úc Tử Duyệt, bàn tay bỗng chốc giữ cầm của cô lại.

“Úc Tử Duyệt! Em nhìn cho rõ! Tôi là Lăng Bắc Hàn là chồng của em” Âm thanh bá đạo mà trầm thấp, lời nói ra càng giống như ra lệnh, ngón tay hung hăng bóp cầm cô, cảm giác như muốn bóp vỡ xương cốt của cô.

Mặc dù vẫn chưa có tình cảm, nhưng lúc này, trong miệng cô lại kêu tên của Lê Mộ Phàm, làm Lăng Bắc Hàn bản tính trời sinh kiêu ngạo cường thế cảm thấy bị đả kích. Huống chi, cô hiện đang là vợ của anh.

“ỪmĐau Đừng đụng tôi.....” Úc Tử Duyệt nhắm mắt lại, hình như thấy được vẻ mặt của Lăng Bắc Hàn, cô lầu bầu nói, động đưa eo thon nhỏ, động tác mè nheo của cô lại chọc đến ngứa rần vẫn chưa mềm xuống của anh.

“Không đến lượt em quyết định đâu” Anh không muốn kiềm chế nữa, chỉ muốn hung hăng trừng phạt vật nhỏ không biết phân biệt này! Eo hồ giật giật, lửa nóng cứng ngắc đang chà xát ở bên ngoài, men theo khe hẹp, chuẩn bị tiến vào.

“Ừa..... Ừa” Vào lúc anh muốn dùng sức động thân vào thì nghe được tiếng nồn mưa, mùi hôi tanh xông thẳng vào hơi thở, người phía dưới đang nồn mưa như bắn pháo hoa....

“Khốn kiếp!” Lăng Bắc Hàn ảo não khê nguyên rửa một tiếng, liền vội vàng đứng lên, nhìn người không mảnh vải che thân trên giường trở mình lật qua lật lại nghiêng người, “Ừa.....” Những thứ dơ bẩn từ trong miệng cô phun hết ra ngoài.

“Khó chịu quá.....Chua quá Nước Ừm..... Lăng Bắc HànỪm.....” Úc Tử Duyệt lẩm bẩm réo gọi làm cho Lăng Bắc Hàn đang đứng ở một bên sửa sang lại quần áo quả thật dở khóc dở cười.

Nhóc con này muốn chơi mình?

Vật nhỏ này thật biết cách hành hạ anh. Dù dục vọng của anh có cao trào hơn nữa nhưng chứng kiến cảnh tượng nhếch nhác này, nghe thấy mùi chua này cũng bị dập tắt.

Lăng Bắc Hàn tiến lên, một tay ôm trọn thân thể mềm mại của cô móc vào khuỷu tay, đi thẳng tới phòng tắm, động tác có chút thô lỗ ném cô vào bồn tắm to, lý do có thể lý giải là do cô nồn mưa, lúc này Úc Tử Duyệt đã tỉnh táo lại đôi chút.

“Phụt.....Phụt.....” Trong miệng toàn mùi chua, thật khó chịu, cảm giác chua trong cổ họng làm cô cau mày, dần dần mở hai mắt ra, nhìn tới gương mặt xanh mét tuần tú của Lăng Bắc Hàn.

“Á..... Anh.....” Nhìn xuống toàn thân lỏa lồ bên dưới của mình thì cô rớt cuộc hét rầm lên, “Cứu mạng.....Đồ bất lịch sự..... Á.....” Úc Tử Duyệt cố gắng gào lên nhưng ngay tức khắc cái ót bị người khác dùng sức tóm lấy, nhúng nguyên khuôn mặt cô vào trong nước, cảm giác hít thở không thông làm cô kinh hoảng, giống như là người chết đuối, đôi tay khổ sở quơ quơ.

Lăng Bắc Hàn đúng thật là có tức giận! Nhưng trước khi cô bị sắc nước rất lý trí mà kéo cô lên.

“Khụ khụ..... Khụ.....Phù” Úc Tử Duyệt khổ sở ho khan, thở hồng hộc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Anh.....Anh.....Anh muốn mưu sát tôi!” Hồi lâu sau cô mới phản ứng được, trừng mắt nhìn khuôn mặt xanh mét của Lăng Bắc Hàn rống lên.

Cảm giác say cũng hoàn toàn biết mất, gào xon ý thức được cái gì đó, hai tay vội vàng che lấp lồng ngực của mình.

“Tôi quả thực muốn chìm chết em.” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm hung tợn nói nói.

“Anh.....Anh.....” Úc Tử Duyệt thật là bị khuôn mặt tuần tú hung tợn của Lăng Bắc Hàn cùng với tiếng rống to hù cho sợ, toàn thân run cầm cập, giống như một con thỏ con bị hoảng sợ, trợn to hai mắt thỏ đen nhánh, nhìn anh, muốn phản bác nhưng cứ lắp ba lắp bắp mãi chẳng thốt thành lời.....

Cô thật lo lắng anh sẽ giết chết mình.....

“Cho em mười phút tắm rửa, tắm xong đi quét dọn phòng ngủ đằng hoàn cho tôi” Lăng Bắc Hàn đứng lên cúi người nhìn xuống con thỏ con đang bị dọa sợ nằm trong bồn tắm trầm giọng nói.

55. Chương 55: Chọc Giận Đêm Tân Hôn (4)

Edit: Gà

Lăng Bắc Hàn gào xong rồi rời đi, một mình Úc Tử Duyệt ngâm mình ở trong bồn tắm xoa bóp tay chân, “Đúng là lính thổi! Hung dữ cái gì? Tôi sợ anh sao” Cô giống như “Tiểu nhân đắc chí” ngồi trong bồn tắm mắng, chỉ là nói không có lớn tiếng.

Đầu óc mơ hồ nhìn phòng tắm xa lạ trước mắt, nghĩ thầm, đây là ở đâu vậy? Tại sao mình lại bị Lăng Bắc Hàn thấy hết toàn thân? Chỉ là, khi hai mắt nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trứng chim bồ câu chiếu lấp lánh trên tay thì lúc này mới nhớ tới hôm nay là ngày họ kết hôn.

Vậy nơi này là nhà của cô và Lăng Bắc Hàn?

Vậy tối nay là, là đêm tân hôn?

“APhiền chết rồi” Hai bên huyết thái dương đau nhói, Úc Tử Duyệt bưng lấy đầu, ảo não nói, ngay sau đó tháo chiếc nhẫn bên tay trái ra, tức giận nhét vào trong bồn tắm.

Giống như là vứt bỏ một thứ gì đó rất đáng ghét.

Lăng Bắc Hàn đi ra ban công, đốt một điếu thuốc rít thuốc, đứng hít thở không khí trong sạch. Khẽ nhếch đầu, đôi mắt bén nhọn như chim ưng nhìn bầu trời mênh mông như có điều gì suy nghĩ.

Tại một buổi cây nhãn lồng bên đường, một bóng dáng hình như đứng ở nơi đó đã lâu, người con gái ấy ngẩng đầu lên, con mắt vẫn nhìn về hướng lâu năm. Nhìn tia sáng ấm áp tản ra từ cửa sổ, trong lòng dâng lên hàng loạt chua xót

Đêm tân hôn, tối nay là đêm tân hôn của anh.

Chuyện cũ lần lượt hiện lên trong đầu cô, anh đã từng muốn cùng cô ở chung một chỗ, không tiếc làm trái ý với gia tộc, người đàn ông dám mang cô bỏ trốn, muốn kết hôn cùng cô, giờ phút này đang cùng vợ anh ta “Động Phòng Hoa Chúc”

Hạ Tĩnh Sơ nghĩ đi nghĩ lại, chớp mũi dâng lên cổ ghen tuông, nhưng ngay khi cô tuyệt vọng xoay người rời đi, ở lâu năm trên ban công chợt thấy được một bóng dáng, khoảng cách xa như vậy, nhưng cô vẫn dễ dàng nhận nhận ra chủ nhân của bóng dáng ấy.....

A Hàn!

Cô thiếu chút nữa la lên, trong lòng kịch liệt kích động.

Hút xong một điếu thuốc, Lăng Bắc Hàn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã đến lúc rồi, xoay người đi vào phòng ngủ, đúng lúc đó anh nhìn thấy một bóng dáng bên kia đường.

anh nhẹ nhàn cọ xát vào lông mi của mình, cô cảm giác trái tim mình cũng không thể không chế đập loạn xạ lên.

Lăng Bắc Hàn thấy cô bởi vì thiếu dưỡng hít thở không thông mới buông môi cô ra, lại nhẹ nhàn hôn lên vành tai, ngậm dải tai nhỏ của cô anh nhẹ liếm, hút, hà hơi vào đó.

Nơi mẫn cảm đó làm toàn thân cô rung động, tê dại, co quắp, vô lực không có hơi sức, nhưng lại thích anh hôn vào đó, đầu óc chóng mặt trong lúc nhất thời quên hết tất cả.

Cảm thấy cô mềm mại, Lăng Bắc Hàn mừng rỡ, bàn tay đặt vào bên ngực của cô, nhẹ nhàng chà xát, miệng lại ngậm lấy điểm đỏ nhỏ còn lại, sự yêu thương được chia đều cho cả hai bên.

Toàn thân cô nhẹ nhàng giống như đang bay.

Không biết do kỹ thuật của anh quá cao hay do anh đã quen thuộc với thân thể của cô, hay là do cô vốn trẻ người non dạ, chưa từng trải qua việc đời, vốn là một con mèo nhỏ giương mắt múa vuốt, giờ phút này lại khéo léo nằm dưới thân của anh, hai mắt khép hờ, hơi thở thơm như hoa lan, vẻ mặt mê người.

Dáng vẻ non nớt khéo léo làm người ta hận không được lập tức vọt vào trong thân thể của cô, hung hăng chiếm lấy.

Sự dịu dàng của anh không phải là qua loa, anh hết sức kiên định muốn cùng cô hưởng thụ, giống như là rất kiên định muốn cùng cô xây dựng một tương lai mới, mà hành động bây giờ, chính là chứng minh tốt nhất.

Đã chấp nhận cô làm vợ, cuộc đời sau này của Lăng Bắc Hàn chỉ có mỗi mình cô là người phụ nữ duy nhất.

Giống như chấp nhận quên đi quá khứ.

Không chần chừ eo hỏ động một cái, anh rõ ràng cảm thấy như có hàng rào che chắn, ngăn chặn quy đầu của mình, lại còn rất khít, anh thậm chí có thể cảm nhận được có thứ gì đó bắn ra ở trong đó, trong lòng vui mừng không thôi, cùng lúc cô cau mày mở mắt ra, anh không ình do dự tấn công vào.

“Á.....” Đối lấy chính là tiếng hét chói tai đau đớn của cô. Cùng lúc đó dây lưng cũng buông lỏng ra, giải thoát cho đôi tay của cô.....

“Đau....Ra ngoài đi! Lăng Bắc Hàn Tôi.....Tôi hận anh! Ô” Theo sự xâm nhập của anh cũng làm cô thanh tỉnh, bất tri bất giác ý thức được xảy ra chuyện gì, nỗi đau này như muốn lấy hết sức lực của cô, nhân lúc hai tay được giải phóng ra sức đánh, cắn vào bả vai cứng rắn của anh.

Xong rồi, cô và Lệ Mộ Phàm xong rồi.....

Ý thức được điểm này, nước mắt cô cuộn cuộn chảy xuống.....

“Đừng cử động! Ngoan.....Ráng chịu ột chút.....” Nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng Lăng Bắc Hàn dâng lên nỗi áy náy, nhưng lại không muốn thoái lui, cúi đầu, dịu dàng ở bên tai cô dụ dỗ nói, âm thanh khàn khàn mà giàu từ tính, môi mỏng đang nhẹ nhàng hôn nước mắt của cô.

Giống như bị anh mê hoặc, Úc Tử Duyệt ngừng giãy giụa, sững sờ nhìn anh, người đàn ông này đối với cô mà là xa lạ, nhưng lại là chồng của cô, cô nhất thời xúc động không biết nên làm gì.

Cô thất chặt làm anh đau đớn không nhận được động thân.

Vốn là bớt đau đớn, theo động tác của anh lại phát tác, “Anh đi ra! Đau chết mất! Hu hu..... Anh là tên lính thói! Khốn kiếp! Tên sói già! Anh cưỡng ép tôi! Anh lừa tôi” Đầu ngón tay bấu mạnh vào trong bắp thịt của anh, cái miệng nhỏ nhắn cũng không còn nhàn rồi, càng không ngừng cắn vào bả vai của anh.

Mèo nhỏ? Em là con cọp mẹ thì đúng hơn.

Lăng Bắc Hàn cảm giác trên bả vai hơi đau, ở trong lòng hừ lạnh, chỉ là khoe miệng cũng nâng lên một tia cười hả hê cùng cứng chịu.

Có thể hưởng thụ sự thất chặt, thân thể nhỏ bé ấm áp của cô, nỗi đau này có đáng là gì.

Vì kìm nén đã quá lâu, thân ở dưới càng động càng hăng. Mãnh liệt, dịu dàng, cứng chịu. Nỗi đau lúc đầu dần dần bị tình dục thay thế, cô ở dưới thân anh không ngừng ngân nga rên rỉ.....

59. Chương 59: Gạo Nấu Thành Cơm

Editor: Gà

Cô gái nhỏ bé lười biếng ở trên giường lật người, chân ngọc trắng nõn thon dài từ chăn mỏng lộ ra ngoài, nghịch ngợm dè vào chăn, một cây cánh tay cũng ôm lấy chăn. Đầu nhỏ cọ xát, giống như tìm được tư thế thoải mái, ngáp một cái nặng nề ngủ tiếp.

Lăng Bắc Hàn ngồi ở bên giường vốn muốn gọi cô dậy nhưng nhìn bộ dáng lúc ngủ của cô, người luôn luôn lạnh lùng như anh, lúc này thế nhưng không đành lòng đánh thức cô.

Một bàn tay to nhẹ nhàng vươn tới đem mái tóc đen nhánh che hết gương mặt của cô vén lên, lộ ra gò má mềm mại. “Ừm.....Tránh ra.....” Trong giấc mộng, mơ hồ cảm giác trên gương mặt truyền đến cảm giác ngứa ngáy, Úc Tử Duyệt kháng nghị lâu bầu nói.

Anh giờ cổ tay nhìn đồng hồ, đã qua bảy giờ, đối với một quân nhân coi thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất nghiêm khắc mà nói, anh đã châm chước cô hai giờ rồi, “Úc Tử Duyệt” Anh đứng lên, nhìn xuống cô nghiêm giọng quát lên.

“ỪmAi vậy.....Ồi..... Đau quá.....” Nghe được âm thanh ồn ào, Úc Tử Duyệt không vui cau mày, cảm giác đau đớn từ thân thể truyền đến, cô khẽ than thở nói.

“Hoét.....”

“Ái.....”

Lăng Bắc Hàn không khách khí, cầm cái còi dùng sức thổi, một tiếng này so đồng hồ báo thức hữu hiệu hơn nhiều, chỉ thấy Úc Tử Duyệt chợt thức tỉnh, hét lên một tiếng, mở hai mắt ra, tỉnh táo lại ngay, nhìn lại người đang ngậm còi đứng trước mặt, người đàn ông mặt nghiêm túc.

Trong lúc mơ hồ chưa tỉnh trí nhớ chợt ủa về, nỗi đau giữa hai chân, như nhắc cho cô nhớ toàn bộ chuyện xảy ra tối hôm qua.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ hồng, cô tức giận ngẩng đầu lên, nhìn lại vẻ mặt của người đàn ông không ra gì này, “Lăng Bắc Hàn! Cái tên biến thái này! Anh giỏi lắm. Anh dám dùng bạo lực gia đình với tôi” Ngồi ở trên giường, mặc đồ ngủ, nhìn ngón tay áp út của Lăng Bắc Hàn, bất tri bất giác hét to.

Cường hiếp?

Vật nhỏ này! Tối hôm qua là người nào ở dưới thân của anh ghênh hợp cầu hoan?

“Đừng nói nhảm! Lập tức rời giường! Đây là mệnh lệnh” Lăng Bắc Hàn rốt cuộc là người nghiêm túc, nói không được những lời nói mập mờ, mặt lạnh hướng về phía cô vợ mới dạy dỗ.

“Ra lệnh, ra lệnh, tôi đâu phải là lính của anh! Lăng Bắc Hàn cái người này cái tên sói già, tôi.....Tôi giết chết anh” Úc Tử Duyệt tức giận nhảy lên, nhưng hai chân lại vô lực, cả người lại muốn ngã xuống.

Lăng Bắc Hàn bước nhanh đến phía trước, ôm cô lại, cả người cô ngã ở trên người của anh.

“Anh đừng đụng tôi.....Đồ sói già” Cô vừa la hét, vừa hung tợn đánh lồng ngực của anh, “Ai biểu anh cưỡng ép tôi! Nói không giữ lời! Anh trả sự trong sạch cho tôi! Anh trả cho tôi.”

“Đủ rồi” Lăng Bắc Hàn bị cô cố tình gây sự đến tức nghẹn, cong người để cô ngồi ở bên giường, hai tay giữ chặt bả vai của cô, “Úc Tử Duyệt! Nên xảy ra, không nên xảy ra, cũng đã xảy ra! Nếu như tối hôm qua tôi không động vào em, nhưng cả đời này không thể không động vào em! Em bây giờ là vợ của tôi! Tôi cho em thấy rõ ràng thực tế” Anh nhìn cô, từng chữ từng câu, kiên định nói.

Tất cả đường nét trên gương mặt tuấn tú cương nghị này đều nghiêm túc và nghiêm túc.

Úc Tử Duyệt sững sờ, tim căng đầy ghen tuông cùng đau lòng, anh nói không sai, gạo đã gạo nấu thành cơm rồi.....

Nhưng chẳng lẽ cô và Lệ Mộ Phàm thật sự là không khả năng sao? Cậu ấy thích mình mà mình cũng thích cậu ấy..... Nếu như trước đây cô còn chưa biết rõ tim mình, nhưng thời điểm Lệ Mộ Phàm thổ lộ với cô, cô đã hiểu, thì ra là nhiều năm như vậy, lòng mình luôn quan tâm đến cậu ấy vẫn len lén thích cậu ấy.

“Nhưng tôi không thích anh.....Anh cũng không ưa gì tôi! Tôi còn đang định muốn ly hôn đấy” Cô lấy một tia ý thức còn lại cả gan nói lên, cô cảm thấy hai người bọn họ căn bản không tình cảm, chỉ cần anh đồng ý, ly hôn cũng không khó. Cô và Lệ Mộ Phàm vẫn có khả năng, nhưng mà bây giờ.....

60. Chương 60: Thích Mềm Không Thích Cứng

Editor: TiêuKhang

Lần đầu tiên ở trước mặt anh cô nói chuyện bằng giọng nghiêm túc, trên mặt còn có vẻ tuyệt vọng và đau khổ khiến cho trái tim anh chợt đau nhói khó hiểu, đặc biệt là cái câu kia: Cô nói không thích anh khiến cho lòng anh nổi lên sự hờn ghen vô cớ.

“Ly hôn? Em hãy nên từ bỏ ý niệm này đi! Nếu em đã gả cho Lăng Bắc Hàn anh rồi, thì cả đời này đừng hòng nghĩ tới việc ly hôn!” Anh rống lên trừng mắt nhìn cô nói.

Thái độ ngang ngược, mặt mày lạnh lùng cùng với lời nói hung ác nhấn tâm thực sự đã khiến cho Úc Tử Duyệt thấy hơi sờ sợ, sợ anh nổ một phát súng bắn chết mình!

“Tôi.....Tôi nói đùa chút thôi, anh, anh đừng giận.” Thôi được, mình lại nhụt chí chịu thua rồi, hoàn toàn là bị cái bộ dáng muốn giết người kia của anh ta ép bức, cô gơ bàn tay nhỏ bé lên đầu hàng nói.

Cô không trả lời câu nào đi thẳng ra khỏi phòng. Cô không đi tới phòng tắm mà lại đi sang phòng khách ở sát vách, sờ soạng trong bóng tối bò lên giường. Một chết đi được, trong lòng cực kỳ uất ức, tâm tình thì tệ hết chỗ nói! Nghĩ tới cái tên Lăng Bắc Hàn kia lại hận nghiêng răng trèo trẹo.

Hình như anh ta ghét mình lắm thì phải? Nếu không sao cứ luôn ăn hiếp mình như thế? Còn dùng phương thức trừng phạt bằng thể xác nữa! Coi mình là con nít sao? Càng nghĩ càng mủi lòng, mắt mở trao trảo trong bóng tối, cô cuộn người lại, bàn tay nhỏ xoa nắn nhiều lần lên chỗ chân bị nhức.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đã qua 25 phút rồi mà anh vẫn chưa thấy cô trở lại, sức nhớ khi này cô có cái gì đó không bình thường lập tức đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Phòng tắm, toilet đều tìm kỹ hết cũng không tìm được cô, trong lòng phập phồng lo lắng, chẳng lẽ cô bỏ trốn? Ngay sau đó, lại đi tới phòng khách, vừa mở đèn lên thì nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ kia đang co rúc ở trên giường lớn, anh thở phào nhẹ nhõm đi tới bên giường, cúi người xuống muốn bế cô lên.

“Đồ lính thoái! Chú cút đi! Đừng đụng vào tôi.....Tôi không muốn nhìn thấy chú!” Trong lòng trào dâng uất ức, Úc Tử Duyệt bật khóc nức, hai tay dùng hết sức đâm vào ngực anh, vừa gào khóc vừa rống lên nói, y hệt như một đứa bé đã chịu nhiều oan ức.

“Chú là đồ không có nhân tính, chỉ biết bắt nạt tôi! Tôi và chú có thù oán gì hay sao?” Được anh bế trên tay, cô gào khóc lên nói.

Anh vẫn không nói gì bế cô đi thẳng về phòng ngủ, đặt nhẹ cô nằm xuống giường rồi kéo chăn lên đắp cho cô, còn mình cũng tự nằm xuống bên cạnh cô.

Cô vẫn đang khóc lóc tiếp tục lâu bầu kể lẽ tội ác của anh, còn đưa tay xoa xoa lên bắp chân bị đứng đến đau nhức ê ẩm.

Lăng Bắc Hàn kéo bàn chân cô qua đặt lên người mình, tựa như dáng vẻ lúc cô ngủ say gác lên người anh vào cái đêm ở khách sạn lần đó. Bàn tay nhẹ nhàng massage ở phần bắp chuối cho cô, “Chú đừng đụng vào tôi!” Cô vùng vẫy bàn chân nhỏ lúc thì đạp lúc thì đá túi bụi lên người anh, vì tức giận mà không ngừng giãy giụa, anh cũng không nổi giận cứ để mặc cô tùy ý xả giận.

Cuối cùng cô cũng sức cùng lực kiệt không còn hơi sức để chiến đấu, xoay người lại dựa lưng về phía anh, nhưng vẫn vùi đầu tủi thân khóc thút thít, còn anh thì vẫn tiếp tục massage chân cho cô, dần dần, Úc Tử Duyệt cảm thấy chân mình không còn đau nhức như hồi này nữa.

Lăng Bắc Hàn lật người cô lại để cô gối đầu lên cánh tay tựa vào trong ngực mình, bàn tay dịu dàng vén lên sợi tóc dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xinh, “Khóc tới mắt sưng hết lên rồi kìa, xấu xí thật!” Giọng anh nói trầm ấm lạ thường, mơ hồ mang theo chút cưng chiều, trong đáy mắt cũng đầy tràn nét nhu tình.

Cô hơi sững sốt, trong chớp nhoáng bị vẽ dịu dàng trên gương mặt điển trai của anh mê hoặc, “Tôi vậy đó! Ai cần chú lo!” Cô bủi môi nói cho hả giận, nói xong muốn xoay người lại nhưng động tác của anh còn nhanh hơn cả cô, thoát cái trở người nằm đè lên cô!

64. Chương 64: Lại Bị Bắt Làm Tù Binh

Edit: TiêuKhang

“Anh.....Ừm.....” Cái miệng nhỏ vừa định phản bác nhưng đã bị hôn tới tấp, cô chỉ có thể phát ra tiếng ú ở dùng hai tay đẩy ngực anh ra thế nhưng bàn tay to lớn ngang tàng của anh lại kiềm chặt hai tay cô tạo thành tư thế đầu hàng kẹp sát vào hai bên gối nằm.

Khoảng cách của hai người như keo dính sát vào nhau, bầu ngực mềm mại bị anh ép đến tới căng cứng vô cùng đau đớn.

Anh đưa lưỡi tiến vào khoang miệng mút hết chất ngọt trong cô, điên cuồng khuấy đảo làm loạn truyền hơi thở nồng đậm của mình sang miệng cô. Cái cảm giác kỳ lạ kia lại tới khiến cả người cô dần dần mềm nhũn, cô cho rằng mình sắp nghẹt thở chết rồi thì anh mới nhả môi cô ra, bờ môi mỏng men lăn xuống dưới luồn vào trong cổ áo.

“Này.... Lãng Bäck Hàn.....Anh không thể! Anh mau buông tôi ra....Nè...” Hai tay bị anh chế ngự làm cô không thể động đậy, cô cảm thấy nguy hiểm đang đến gần, ngốc đầu dậy thì thấy vạt áo mình đã bị anh cởi ra lại còn đang hôn lên ngực mình, miệng anh không khác gì loài dã thú, cũng dùng phương thức gặm cắn mà đẩy cho áo ngực cô trôi lên trên.

Ý thức của Úc Tử Duyệt bị tấn công mãnh liệt, mặt cô ửng đỏ tim đập nhảy loạn xạ, trong đầu cô lại nghĩ tới những hình ảnh của truyện đam mỹ mà mình từng đọc qua, tiểu công cũng bá đạo cường chế đối xử với tiểu thụ như thế, trống ngực đập thành thịch dồn dập....Hơi khấn trương nhưng cũng rất mong đợi!

Mong đợi? Trời đất! Úc Tử Duyệt, mày thật đúng là một đứa háo sắc không biết xấu hổ.....Sao mày có thể.....

“A.....” Một cảm giác từ nhẹ nhẹ như mèo quào rồi chuyển sang rần rần tê dại, cô không kiềm chế được bật lên tiếng rên rỉ, cúi đầu xuống thì thấy miệng của tên đàn ông như mảnh thủ nơ hoang dã đang gặm cắn quả hồng nhỏ của mình, cô còn thấy anh đang dùng lưỡi liếm vào nơi đó của mình, làm cho tim cô càng đập dữ dội hơn, cảm thấy ở chỗ nào đó trong thân thể đang co giật liên hồi....

“Tập trung vào đi!” Anh chợt phát hiện suy nghĩ của cô đang đi hoang, mang tính chất trừng phạt mà điên cuồng cạy cắn cô như thú hoang, trong đôi mắt giờ đây đã bị dục vọng không chế nhìn cô trừng trừng lại còn ngang ngược ra lệnh.

“Anh.....Anh.....Không được! Không được ép buộc tôi!” Lý trí thoảng quay trở lại cô liền kháng nghị nói.

“Cô bé, em đừng nói dối, cơ thể em đã tố cáo cái miệng nhỏ chanh chua của em rồi!” Nhếch môi cười tinh quái, Lãng Bäck Hàn gian ác nói, bàn tay to để ngoài lớp quần nhỏ của cô, hài lòng khi thấy nơi đó đã hơi ẩm ướt.

“Đừng.....” Mặt cô đỏ rực như lửa thì thào kháng nghị.

Anh, anh ta chạm vào nơi đó của mình....!

Úc Tử Duyệt cảm thấy đầu như muốn nổ tung, đưa tay tính đẩy ngực anh ra, nhưng bàn tay nhỏ bé của cô không có chút hơi sức nào xui xuống quàng lên cổ anh.

“Đừng mà....Lãng Bäck Hàn....Tôi, tôi vẫn chưa có tắm.....Dơ lắm, để tôi, tôi đi tắm cái đã!” Tia lý trí còn sót lại ngay lập tức giúp cô nghĩ tới biện pháp đào tẩu vì vậy vội vàng nói.

“Làm xong rồi đi tắm cũng không muộn!” Lãng Bäck Hàn ranh mãnh cười, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, ngày mai sau khi cùng cô về nhà xong anh còn phải quay lại doanh trại. Nghĩ đến hai tháng tới không được nhìn thấy cô lòng lại có chút không đành, giờ phút này chỉ muốn tham lam tấn công vùi sâu vào nơi ẩm áp kia của cô mà thôi.

“.....” Tên khốn thú tha này..... Úc Tử Duyệt âm thầm rửa xả, “Á....Lấy nó ra....Anh....” Trời ơi! Đó là gón tay mà? Sao lại để ở nơi đó.....

Cô có thể cảm nhận được ngón tay thô ráp của anh.....Ngón tay nhích từng chút tiến vào rồi rút ra, cũng không biết đang ma sát cọ nhè nhẹ ở chỗ nào mà khiến cho khắp người cô tê dại, mềm nhũn nhẹ hẫng như bay, thực sự rất muốn cứ nằm im như thế nhưng ngược lại thì muốn anh vẫn tiếp tục....

Mật dịch của cô chảy ra càng lúc càng nhiều, Lãng Bäck Hàn thấy thế vô cùng thỏa mãn xoay người ngồi dậy, đem hai chân cô gấp thành chữ M để thuận tiện khi anh yêu cô.....Sự âu yếm ướm ve của anh càng làm cho chất mật dịch trong cô chảy ra nhiều hơn.....

“Ừm.....” Khoảnh khắc này, Úc Tử Duyệt đã thực sự đầu hàng trước kỹ thuật cao siêu của anh, đắm chìm say mê, quên mất mình phải giẫy dụa và phản kháng mà ngược lại còn rất vui sướng rên rỉ ra tiếng.....

65. Chương 65: Lệ Mộ Phàm Gọi Điện Tới

Edit: TiêuKhang

Lúc này, quần áo cô đã bị anh cởi sạch, nhưng anh vẫn từ từ dạo chơi tại vùng đất huyền bí kia chứ không vội tiến vào. Kiên nhẫn quan sát phản ứng của cô, thấy cô hơi ưỡn đầu lên, giãy giụa vòng eo nhỏ nhìn anh nói với vẻ mặt dè dặt như van xin, “Làm ơn....”

Lời cô nói khiến anh đắc ý nở nụ cười, cúi người xuống ngậm lấy vành tai cô nói, “Em cũng nhiệt tình thật đó...” Thốt xong lời nói quý quai rồi thúc người về phía trước nhưng lại không chịu tiến vào.

“Ừm.....” Ánh mắt dè dặt của cô hơi hơi mở ra, nhìn tới khuôn mặt tuấn tú cương nghị kia, Úc Tử Duyệt cảm thấy cái loại cảm giác hụt hẫng ở chỗ nào đó sâu tận trong cơ thể mình càng lúc càng nghiêm trọng, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ mình thật sự “cần” đến vậy sao? Đối với một người đàn ông mà bản thân không yêu, hơn nữa có thể nói còn chưa đến mức quá thân mật, thế nhưng lại chủ động nhiệt tình đòi hỏi....

Cô thật thất vọng về bản thân mình, nhưng mà cơ thể thực sự là đang rất muốn.....

“Tại anh khơi mào chứ ai....Hừ.....” Cái miệng nhỏ nhắn của cô lẩm bầm phẫn bác. Phải, là do kỹ thuật của anh ta quá cao siêu khiến cô không kiểm chế được mới thành ra như vậy!

Đôi mắt đen sâu thẳm của Lăng Bắc Hàn nhuốm đầy dục vọng nhìn tới cô vợ trẻ con khéo ăn khéo nói của mình mà trong lòng vô cùng đắc ý! Anh thích ngắm nhìn vẻ mặt gọi tình dè dặt của cô hiện bây giờ, hơn nữa rất là yêu thích sự nhiệt tình này của cô.

Cảm thấy rằng lựa chọn cô là một quyết định hoàn toàn đúng đắn.

Hai tay tách hai đùi cô ra, đặt mình vào giữa hai chân cô để cho tiểu đệ đang căng cứng sưng phồng của anh cọ quẹt qua lại vài lần, sự trêu chọc này càng khiến cho cô run rẩy liên hồi, cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại như đang khát khao anh nhanh chóng tiến vào.

Rốt cuộc cũng không kiểm chế được nữa, Lăng Bắc Hàn thẳng lưng dùng sức.....

“Đả đảo Lăng Bắc Hàn.....Đả đảo Lăng Bắc Hàn.....Đả đảo Lăng Bắc Hàn.....”

Một âm thanh kỳ quặc không biết từ đâu vang lên, khiến hành động của Lăng Bắc Hàn bỗng chốc khựng lại, Úc Tử Duyệt ở bên dưới cũng đột nhiên mở to mắt ra, “Ồ.... Là điện thoại của tôi đây.”

Cô thốt xong ngồi bật dậy, hai mắt vô tình nhìn thấy vật nam tính đang dựng đứng sừng sững kia của Lăng Bắc Hàn thì vội vàng bịt mắt hô lên, “Á.....”

Chuông điện thoại di động vẫn reo lên inh ỏi phá tan phong cảnh trong căn phòng, mà tiếng chuông quái dị trong điện thoại chính là cô tự mình cài vào.

Mặt Lăng Bắc Hàn sa sầm cực kỳ khó coi, thực sự có chút kích động muốn một súng bắn nát cô! Lại thấy Úc Tử Duyệt nhặt lên áo ngủ của anh mặc đại vào người, rồi bước xuống giường bôi lên đồng quần áo nằm trên mặt đất để tìm điện thoại di động của mình.

Là số lạ! Ai vậy nhỉ?

Cô đi chân trần bước tới cầm lên di động đi tới gần cửa sổ mới nhận cuộc gọi, “À lô.....”

Lăng Bắc Hàn ở đằng kia cũng đã mặc vào áo ngủ, đôi con ngươi đen láy sâu hun hút liếc nhìn tới chỗ cô bằng nửa con mắt, vừa đốt điều thuốc cũng vừa suy đoán, rốt cuộc là ai lại không biết điều như thế, đã trễ vậy rồi mà còn gọi điện thoại tới cho cô.

Khi nhìn thấy cô đi chân không, anh liền xách lên đôi dép lê mang tới đưa cho cô.

“À lô? Ai đó? Nói chuyện đi!” Đối phương vẫn im lặng không lên tiếng làm cho Úc Tử Duyệt phải gắt giọng hỏi.

“Á...Lăng Bắc Hàn, anh....” Thắt lưng đột nhiên bị anh ôm lấy, Úc Tử Duyệt bực mình thốt lên, nhưng khi cúi đầu xuống thấy anh đang xỏ đôi dép lê mang vào chân mình thì trái tim cùng lòng bàn chân của cô đều thoáng qua một chút ấm áp.

“Là mình!” Lệ Mộ Phàm trầm giọng nói, trong giọng nói còn mang theo sự tức giận!

“Hả....” Úc Tử Duyệt nghe thấy tiếng của Lệ Mộ Phàm thì toàn thân cứng ngắc, chột dạ nhìn về phía Lăng Bắc Hàn, cũng không biết nên trả lời Lệ Mộ Phàm như thế nào. Đã vậy tên Lăng Bắc Hàn đáng ghét kia còn đang nhìn chăm chăm về phía mình!

“Đã muộn rồi, cậu gọi mình có việc gì không?” Cô cố gắng giữ bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang nhào lộn kích động, nhớ lại vừa nãy suýt chút nữa đã cùng Lăng Bắc Hàn làm cái chuyện kia, giờ đây khi đối mặt với Lệ Mộ Phàm thì trong lòng lại nảy sinh cảm giác áy náy.

Nghe giọng nói của cô hơi khác thường, là một lính Trinh sát, ngay lập tức Lăng Bắc Hàn hiểu được người gọi điện tới là ai!

Lòng ngực bỗng xông lên nổi hờn ghen khó hiểu, cái tên Lệ Mộ Phàm kia còn chưa chịu chết tâm sao? Trông thấy Úc Tử Duyệt đang nhìn mình bằng ánh mắt mập mờ thì anh lại càng có cảm giác cả hai người họ như đang ngang nhiên “vụng trộm yêu đương” ở ngay trước mặt mình!

66. Chương 66: Lỡ Mất Một Người

Edit: TiêuKhang

Thời gian gần mười năm đã dạy cho Lăng Bắc Hàn hiểu rõ một điều, nếu để lỡ mất một người thì đó đã là chuyện của quá khứ. Cuối cùng chỉ có người chờ đợi mình ở trạm kế tiếp mới cùng mình đi hết quãng đời còn lại. Nghĩ như thế, Lăng Bắc Hàn dần dần bình tĩnh lại, đi tới mở ra một cánh cửa sổ khác rồi bước ra ngoài ban công.

Úc Tử Duyệt liếc mắt thấy Lăng Bắc Hàn đi ra ban công, tay nắm chặt di động âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Lệ Mộ Phàm! Cậu còn gọi điện thoại tới làm gì?” Cô lớn tiếng quát vào loa điện thoại.

Đó chỉ là biểu hiện che giấu cho bề ngoài mà thôi, chứ còn thật chất trong tim cô thì làm sao tránh khỏi rung động đập liên hồi, bản thân cô cũng không có cách nào điều khiển được nó.

Trong màn đêm lạnh lẽo, một người thanh niên mặc áo sơ mi trắng ngồi trên bãi cỏ tại một công viên, lưng dựa vào gốc cây khô lớn cao vút, bên cạnh còn có những chai rượu nằm ngổn ngang. Trái tim vốn đã bị nồng độ rượu mạnh thiêu cháy lúc này lại vì lời quát nạt của cô mà càng thêm nóng bỏng.

“Vì mình nhớ cậu quá....” Lèm nhèm trong men say khiến cho giọng nói cậu ta càng trở nên khào khào, có thể là do tác dụng của độ cồn.

Trái tim cô như bị gậy điện quất trúng một roi, run rẩy dữ dội khiến cho hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Khi một người mà bạn đã thầm mến từ rất lâu nói với bạn những lời lẽ chân thành tha thiết động lòng người như thế, mà bạn vẫn vô tâm xem như không có gì là điều không thể nào. Huống chi, còn là từ miệng một người xưa nay luôn kiêu ngạo tự cao tự đại như Lệ Mộ Phàm nói ra.....

Làm cho tâm tư của Úc Tử Duyệt rối bời, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời cậu ấy như thế nào, hơn nữa còn nhận ra được hình như cậu ấy đang uống rất nhiều rượu.

”Cậu, bây giờ cậu có nói ra những lời này cũng không có ích gì! Ngoài mặt cô vẫn ra vẻ tức giận quát tháo nhưng trong lòng lại phức tạp chua chát.

“Ngày mai về hãy tới hồ nước Duyệt - Mục ở công viên, mình sẽ chờ cậu ở chỗ cũ....” Lệ Mộ Phàm lèm nhèm nói xong, trong tai nghe cũng chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề.

Hồ nước Duyệt - Mục ở công viên.....

“Đó là quả bóng của mình!”

“Không phải! Nó là từ trên trời rơi xuống bị mình nhặt được!” Tại một thảm cỏ dưới tàng cây trong công viên, không biết một quả bóng từ đâu bay tới được một bé gái nhặt được, rồi một bé trai cũng chạy tới nói đó là quả bóng đó là của cậu.

Bé gái ôm chặt trái bóng trong tay, hung dữ trừng mắt nhìn bé trai quát lại....

“Cậu đừng nói xạo! Rõ ràng là quả bóng của mình, sao phải đưa lại cho cậu!” Cậu bé trai từng bước từng bước tiến đến gần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp trai khôi ngô là sự hung tợn giận dữ, bé gái cũng không chịu tỏ ra mình yếu thế, một tay chụm quả bóng ném thẳng vào mặt cậu bé trai.

.

Hai người bỗng lặng thinh không ai nói lời nào, đôi bên đều có thể nghe được tiếng thở của nhau, mỗi người đều tự chìm vào trong ký ức thưở xa xưa, “Giờ mình vẫn đang ngồi ở dưới gốc cây hồi đó, ngày mai gặp!” Lệ Mộ Phàm hồ hững nói xong thì cúp luôn điện thoại.

“Nè!” Nghe tiếng tí tí trong điện thoại, cô theo thói quen gọi lại.

“Nghe xong rồi sao?” Lăng Bắc Hàn đi tới, mặt không có biểu hiện gì chỉ nhìn cô nhỏ giọng hỏi.

Khi nhìn thấy cái bộ mặt đó của Lăng Bắc Hàn, tâm trí cô liền bị kéo về hiện thực, sự rung động mới vừa rồi cũng theo đó biến mất, thay vào đó là sự hờn giận vô cớ, không phải cô giận Lăng Bắc Hàn mà chính là giận bản thân mình.

Cô không nói năng gì, đi tới giường xóc chăn lên rồi nằm xuống, cuộn tròn người lại quấn chặt trong tấm chăn.

Lăng Bắc Hàn bởi vì sự lạnh lùng của cô mà buồn bực, nhưng anh vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, anh cũng cảm thấy bản thân mình thật khó hiểu, hình như đã quá để ý tới cô thì phải?

Cũng có lẽ do bản tính tự ái của đàn ông đang trỗi dậy, hướng chi anh vốn cũng là một người kiêu ngạo! Anh tự giải thích với lòng mình như thế rồi thở phào một hơi sau đó leo lên giường.

Cảm nhận được cái giường lún xuống, Úc Tử Duyệt càng cuộn tròn người lại, hơi run rẩy thực sự lo sợ Lăng Bắc Hàn sẽ tiếp tục làm chuyện lúc này, “Anh đừng chạm vào tôi!” Khi anh kéo chăn ra, Úc Tử Duyệt vội vàng quất lên.

“Nằm im!” Cánh tay bá đạo của anh vòng qua ôm lấy cơ thể cô, cũng nặng giọng quát lại, cô nằm cứng đờ trong ngực anh, trong lòng cứ nơm nớp lo sợ, thật sự cô không thể nào cùng anh làm lại cái chuyện lúc này được nữa.....

Nếu như anh ta thật sự còn muốn, mình nhất định sẽ liều chết phản kháng! Trong lòng Úc Tử Duyệt âm thầm suy nghĩ.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng, anh lại không hề có hành động nào khác, mà chỉ kề sát vào bên tai cô thì thầm nói: “Ngủ đi.”

Vừa mới hừng sáng ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt lại bị tiếng còi phiền lòng kia đánh thức, cô vừa định mở miệng mắng thì Lăng Bắc Hàn đã giành nói trước: “Hôm nay đi về nhà em!”

67. Chương 67: Trút Giận Vào Trò Chơi

Edit: TiêuKhang

Chiếc Hummer có ngoại hình mạnh mẽ dừng lại trước cửa ngôi biệt thự mang phong cách Châu Âu.

Trước khi xuống xe, Úc Tử Duyệt hơi lưỡng lự, nhớ tới những lời lẽ nghiêm khắc mà ba đã nói với mình trong ngày cưới, trong lòng bỗng thấy tủi thân, cũng sợ rằng ba vẫn còn giận mình, “Xuống xe!” Thấy đáng về do dự đó của cô, anh trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt nguyền anh có nữa con mắt, sau đó nhảy xuống xe.

“Mẹ....” Vừa đi vào sân, từ xa cô đã dang rộng hai cánh tay lao về phía toàn thể gia đình đang đứng trước cửa ngôi biệt thự.

“Thiên thần nhỏ của mẹ, rốt cuộc cũng chịu về rồi.” Ôm con gái vào lòng, Tô Mạt Hề vỗ về phía sau lưng con gái run giọng nói, nghĩ tới con gái cứng gờ đã là con dâu người ta, trong lòng ít nhiều cũng có chút vui lòng.

Cha con Úc Trạch Hạo cùng với Lệ Huyền đứng bên cạnh, Lăng Bắc Hàn mặc một bộ quân phục phẳng phiu xách theo quà cáp đi tới hướng mọi người.

“Mẹ, con nhớ mẹ muốn chết luôn....” Úc Tử Duyệt còn đang làm nũng trong lòng mẹ, nhưng khóe mắt vẫn len lén nhìn trộm sang ba mình, cô vẫn không dám tới gần.

“Ba! Mẹ!” Lúc này, giọng nói hùng hậu của Lăng Bắc Hàn cất lên chào hỏi ba mẹ vợ, sau đó quay sang lễ phép gật gù chào Úc Tử Mặc và Lệ Huyền.

Hai tay Úc Tử Duyệt quàng lên cổ mẹ mình, quay đầu sang nhìn Lăng Bắc Hàn, thầm nghĩ, anh ta gọi cũng thật ngọt xuôi tai ấy nhỉ, làm cho ba mẹ mình vui cười hơn hở. Còn mình ngày hôm qua về nhà chồng, nhìn thấy ba mẹ anh ta thì cứng miệng lú lú không mở lời được....

“Bắc Hàn , mau vào nhà đi....”

Nhìn thấy mẹ cô đối xử tốt với Lăng Bắc Hàn như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt hết sức ghen tị! Lính thối này, sao ai gặp cũng thích anh ta vậy chứ, thậm chí hoa gặp cũng muốn nở luôn á? Đoạt hết sự yêu thương của mình.

“Con bé này, còn đứng thần thờ ra đó làm gì?” Lúc này, Úc Tử Mặc một tay đẩy bả vai em gái, một tay ôm eo bạn gái, nụ cười trên khuôn mặt điển trai đầy vẻ cưng chiều.

Sau khi vào nhà, cha con Úc Trạch Hạo cùng Lăng Bắc Hàn ngồi xuống ghế sofa, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, mà chủ đề nói chuyện của đàn ông lúc nào cũng nào là tài chính trong nước, rồi nào là chính trị gì đó.

Hôm nay Tô Mạt Hề muốn đích thân xuống bếp, cho nên Lệ Huyền đi theo phụ giúp bà.

Úc Tử Duyệt ngồi nghe mà ngáp liên tục, nhàm chán bỏ đi lên lầu.

Vào lại căn phòng của mình, tuy rằng chỉ mới xa nó có ba bốn ngày, nhưng có cảm giác dường như đã xa lâu lắm rồi vậy, nói chung là cảm thấy có gì đó là lạ.... Tầm mắt thoáng nhìn tới quả bóng đèn trên kệ sách, lồng ngực không kiềm được mà đập thình thịch.

Quên đi! Đừng nghĩ nữa, nghĩ tới cái tên khốn ấy làm chi!

Cô cực kì không thích cái loại cảm giác đau buốt tim thể này!

Mở máy tính lên, đeo tai nghe vào, nhìn biểu tượng game CS trên màn hình, cô kích động mở bung nó lên, trên màn ảnh rộng LCD liền hiện ra hình ảnh 3D của trò chơi, tay trái Úc Tử Duyệt ấn phím WASD, tay còn lại thì cầm con chuột, động tác rất nhanh nhẹn thành thạo, khẩu AK47 màu đen nhắm chuẩn ngay mô hình Zombie đang lao về phía cô. (CS: Counter-Strike (loạt trò chơi bắn súng.) Phím WASD: Trong game phím WASD dùng để kiểm soát vận chuyển nhân vật)

“Bằng, bằng, bằng....” Cô nhắm chính xác ngay đầu Zombie tấn công nổ súng.

“Đồ lính thú! tôi bắn chết anh!”

Gõ cửa vài lần không thấy có người mở, Lăng Bắc Hàn đẩy cửa đi vào đúng lúc nghe được tiếng mắng chửi của Úc Tử Duyệt, dù vậy nhưng anh vẫn nhàn nhả nhìn tới người nào đó đang ngồi ở trước máy tính thuần thục điều khiển ngang dọc chuột cùng bàn phím.

“Haha, bắn nát đầu anh! Xem anh còn lên mặt nữa không?” Sau khi giải quyết mô hình Zombie kia xong, Úc Tử Duyệt đắc chí ngửa đầu cười to, nào ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đen thui của Lăng Bắc Hàn.

Cô gái này, sao lại thù hận mình đến vậy?

Khuôn mặt tươi cười của Úc Tử Duyệt đột nhiên cứng ngắc, cái miệng nhỏ xíu còn há to thêm, hết hồn nhìn tới bộ mặt đẹp trai đen thui kia, “Anh, sao anh vào được chứ?” Cô lắp bắp hỏi.

Ồ sao thế, đây là nhà của mình mà, mắc gì phải sợ anh ta cơ chứ?

“Nè! Đồ lính thú! ai cho phép anh ngang nhiên vào phòng tôi!” Cô giống như tiểu nhân đắc chí tháo tai nghe xuống thở phì phò gào lên.

68. Chương 68: Bất Ngờ Thổ Lộ

Edit: TiêuKhang

Lăng Bắc Hàn cũng không có giận những lời nói của cô.

Toàn thân anh hiện đang mặc quân trang, bóng dáng cao lớn dạo quanh căn phòng được trang trí rất cá tính hóa của cô vài vòng, phát hiện ra cô rất yêu thích những món đồ chơi con trai, trong tủ kính thủy tinh còn có mấy mô hình Transformers toàn cầu chỉ sản xuất số lượng có hạn. (Transformers là một siêu phẩm điện ảnh của Hollywood trong năm 2007. Bộ phim đặc biệt nổi tiếng bởi những cảnh chiến đấu hoành tráng của những con Robot khổng lồ và những màn biến hình ngoạn mục của chúng)

Trong ngăn tủ bên cạnh là một số giấy chứng nhận và đủ loại cúp thưởng được xếp ngay ngắn, “Tôi có thể xem một chút được không?” Lăng Bắc Hàn vô cùng giữ thái độ đúng mực lên tiếng hỏi cô.

Có điều vẫn chưa được sự đồng ý chủ nhân anh đã kéo mở ngăn tủ lấy ra một tờ giấy chứng nhận thành tích, mà trên giấy viết toàn tiếng anh, “Cái đó là do năm ngoái tôi đi tham gia hoạt động tình nguyện giúp đỡ người bệnh AIDS ở Châu Phi đoạt được đó!” Úc Tử Duyệt đi tới bên cạnh giải thích với anh, trong giọng nói còn mang theo niềm tự hào.

Lăng Bắc Hàn quay đầu lại rất nghiêm túc nhìn cô, lại thấy cô cầm lên mấy miếng huân chương giữ trong lòng bàn tay, còn sẫm soi cẩn thận mà vuốt ve chúng, “Chúng nó đều là của cái quý giá nhất của tôi!”

Nhìn thấy cô như thế, giây phút đó Lăng Bắc Hàn có cảm giác đã nhìn cô với một ánh mắt khác xưa.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp cô, cho rằng cô chỉ là một cô gái con nhà giàu ngang tàng bướng bỉnh, một mình đi từ tuyến đường Tứ Xuyên qua Tây Tạng chắc chỉ là do sở thích của cô, không màng đến nguy hiểm, cũng chẳng quan tâm đến cảm nhận của người thân.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy cô từng tham gia các hoạt động tình nguyện có ý nghĩa, nhìn thấy cô chụp ảnh chung với một đứa bé Châu Phi gầy teo, lại nhớ tới dáng vẻ đau buồn khóc lóc của cô ngày đó ở ngôi trường tiểu học khu dân cư Tây Tạng.

Đây là một cô gái rất giàu lòng thương người, cũng là người rất có ý thức trách nhiệm, nếu như cô quá mức tùy hứng chỉ làm theo ý mình thì ngày kết hôn đó cô hoàn toàn có thể bỏ trốn đi theo Lệ Mộ Phàm, bằng thể lực của nhà họ Úc, việc hỏi cưới này cũng có thể hủy bỏ.

Nhưng cô lại không làm vậy! Tuy rằng cô nói đó là vì Lệ Mộ Phàm, còn thực chất là cô nghĩ tới thể diện của hai nhà, cảm giác của cha mẹ. Từ những điều này, khiến anh không khỏi nghĩ đến Hạ Tĩnh Sơ, người từng bảo anh từ bỏ kỳ thi vào học viện quân sự mà ở lại bên cạnh cô, bây giờ trong mắt anh cô ta chỉ là một cô gái ích kỷ chỉ biết nghĩ cho riêng bản thân mình.

Cánh tay không tự chủ vòng qua siết chặt cơ thể cô, “Úc Tử Duyệt, tôi mặc kệ trong lòng em trước kia đã từng có ai, nhưng từ bây giờ, nơi này chỉ được có mình tôi mà thôi!” Cô vừa định giãy giụa thì anh đã dùng

một ngón tay điểm ngay vị trí tim cô, hơi thở nam tính nóng bỏng từ đỉnh đầu phả xuống, kế tiếp chính là lời nói hết sức bá đạo mà kiên quyết.

“Anh..... Anh nói gì.....”

“Ồ.....” Úc Tử Duyệt tính hỏi anh nói vậy là có ý gì, nhưng lúc này lại thấy Lê Huyền với khuôn mặt đỏ bừng đứng ở cửa phòng, thấy hình ảnh cả hai đang thân mật ôm nhau, vội vàng biết điều xoay người lại nói, “Thức ăn đã làm xong rồi, mau xuống ăn cơm đi!” Nói xong cô lập tức chạy đi.

“Lăng Bắc Hàn! Anh còn không buông ra!” Úc Tử Duyệt đỏ mặt đẩy anh ra, bực bội nói, trong nhất thời cũng quên luôn đề cần hỏi anh. Lăng Bắc Hàn cũng gượng gạo ho khan hai tiếng để che dấu sự mất tự nhiên của mình.

Chẳng lẽ cô không biết rằng, thực ra ban nãy chính là anh đang trá hình để thổ lộ với cô sao?

Chán nản lắc lắc đầu, bước theo bóng dáng của cô đi xuống lầu.

Trên bàn cơm, người nhà họ Úc cư xử với Lăng Bắc Hàn rất lễ độ, vợ chồng họ Úc đỡ lời nói, Duyệt Duyệt còn nhỏ chưa hiểu chuyện, mong muốn Lăng Bắc Hàn khoan dung cho con bé nhiều hơn một chút, Lăng Bắc Hàn lại nói: “Cô ấy là một cô gái tốt, con sẽ không bạc đãi cô ấy!”

Lúc đó Úc Tử Duyệt thật sự muốn đập bàn đứng lên ngay trước mặt mọi người vạch trần là anh ta nói dối! Là ai lúc nào cũng coi cô như con chó, con mèo hủ, còn hay phạt cô đứng tư thế hành quân nữa?

Sau khi ăn xong, Lăng Bắc Hàn bị Úc Hạo Trạch kéo đi chơi cờ, hai người đàn ông ngồi tán gẫu với nhau, Úc Tử Duyệt nhìn ra được cha cô rất thích Lăng Bắc Hàn....

“Cái gì? Mộ Phàm vẫn chưa về?” Trong góc phòng, giọng nói lo lắng của Lê Huyền đã thu hút sự chú ý của Úc Tử Duyệt.

Chỉ chốc lát sau, chiếc Beetle màu trắng nho nhỏ từ gara nhà họ Úc vọt ra, “Duyệt Duyệt, con đi đâu vậy?” Tô Mạt Hề nhìn theo bóng dáng chiếc xe đã rời khỏi, nghi hoặc hỏi.

69. Chương 69: Một Mực Chờ Đợi

Edit: TiêuKhang

Chẳng biết lúc nào trời đã đổ mưa xuống, cô cứ thế chạy trong màn mưa. Mặc dù đã lâu không có tới nơi ấy, nhưng cô rất nhanh chóng tìm ra gốc cây đại thụ ngày nào.

Một bóng dáng màu trắng ngồi dựa vào thân cây, hai chân thon dài một duỗi thẳng, một co lại, chung quanh những chai rượu nằm la liệt, cho dù có bóng cây đại thụ che chắn, nhưng từng giọt mưa vẫn len qua từng kẽ lá thấm ướt quần áo cậu ta.

“Lê Mộ Phàm!” Cô ghen giọng gào lên.

Cô cho rằng cậu ấy chỉ lừa mình chứ không đến thật, không ngờ cậu ấy vẫn luôn đợi ở nơi này?

Lê Mộ Phàm vui sướng quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh đang đứng trong màn mưa....Anh mừng rỡ đứng dậy, bóng dáng cao lớn lao đảo suýt ngã, nhờ bám vào thân cây mới có thể miễn cưỡng đứng lên được, sau đó siêu vọt đi về phía Úc Tử Duyệt.

Trời ơi! Đây chính là một Lê Mộ Phàm ngạo mạn trước kia hay sao?

Nhìn khuôn mặt tiều tụy, đôi môi nứt nẻ tái nhợt, khóe miệng mọc đầy râu làm cho Úc Tử Duyệt kinh hãi, sau đó cô bị anh ôm chặt siết thật chặt, dán sát t y h u c o c

“Chị tên Hạ Tĩnh Sơ, cũng xem như là bạn chơi từ thuở nhỏ đến lớn cùng với mấy người họ.” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt, cười mở giới thiệu.

“Hạ Tĩnh Sơ.....Cái tên này nghe thật có phong cách! Rất giống với vẻ ngoài của chị.” Cái miệng nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt xưa nay luôn ngọt như đường, cô lo ca ngợi Hạ Tĩnh Sơ mà không chú ý tới vẻ mặt cười cợt xấu xa của mấy người bạn Lăng Bắc Hàn.

“Nhóc con, còn anh, anh là ai? Em cũng quen chứ?” Lục Khải Chính cảm thấy cô vợ trẻ của Lăng Bắc Hàn rất thú vị, vì vậy nhìn cô hỏi.

“Cái gì nhóc con? Cậu nói chuyện kiểu gì thế hả?” Cố Diệc Thần vội vàng túm tóc Lục Khải Chính, nhìn cậu ta nói.

“Phải đó! Không biết phân biệt lớn nhỏ, mau gọi chị dâu đi! Phạt rượu! Phạt rượu!” Hai người đàn ông còn lại cũng nhốn nháo nói.

“Ồ kìa, mọi người không cần khách sáo thế đâu ạ! Anh là Lão Lục, có phải không?” Úc Tử Duyệt vui vẻ cười nói.

“Sao em biết?” Từ này giờ Lăng Bắc Hàn vẫn không mở miệng, lúc này cứng chiều nhìn Úc Tử Duyệt mỉm cười hỏi. Hành động này rơi vào trong mắt Hạ Tĩnh Sơ, khiến tim cô đau đớn như bị ai bóp nghẹt.

Ánh mắt dịu dàng kia, nụ cười cứng chiều kia, đã từng thuộc về cô...

“Lúc anh nói chuyện điện thoại đã gọi Lão Lục đó.....Mà mấy người kia em đều đã biết rồi, chỉ còn lại anh ta thôi!” Úc Tử Duyệt lại cười nói.

“Nè! Chị dâu nhỏ cũng có tư chất của lính Trinh sát đó chứ! Sẵn đây chị dâu nhỏ cũng điều tra thử xem, ở đây có một đôi đã từng là người yêu cũ, là ai và ai nào? Đoán thử xem!” Sau khi nói xong, Tôn Đại Phi cười xấu xa hỏi.

Lăng Bắc Hàn lơ đãng quét ánh mắt hung tợn lườm Tôn Đại Phi.

Cái đám hại bạn! Thì ra cuộc hẹn tối nay là cố tình muốn chơi mình!

72. Chương 72: Thật Sự Là Người Yêu

Edit: TiêuKhang

Úc Tử Duyệt bần khoản nhìn mọi người một vòng, thầm nghĩ: “Ở đây chỉ có mình và Hạ Tĩnh Sơ là nữ, vậy chắc chắn nữ là Hạ Tĩnh Sơ rồi. Trừ khi ý bọn họ nói đó là.....Đồng tính?”

Úc Tử Duyệt cười trộm trong lòng, nếu là đồng tính cô cảm thấy Cố Diệc Thần và Trần Mặc rất xứng đôi, Cố Diệc Thần chắc chắn là tiểu công....

“E hèm.....” Cô kịp thời tạm ngưng ý nghĩ tự sướng của mình, sau đó bắt đầu dùng biện pháp loại trừ.

Vấn đề ở chỗ Tôn Đại Phi là người đề xướng lên, trông anh ta và Cố Diệc Thần cười đến bỉ ổi như vậy, thì nam diễn viên chính không phải là hai người bọn họ. Còn Trần Mặc thì sao? Tuổi tác xem ra còn quá trẻ, vậy thì chỉ còn lại Lão Lục và Lăng Bắc Hàn.

Nhưng Lão Lục và Hạ Tĩnh Sơ ngồi gần nhau như vậy, Lão Lục còn rót nước cho Hạ Tĩnh Sơ mà không hề có vẻ mất tự nhiên chút nào, nếu đã chia tay thì không thể nào tự nhiên như vậy được?

Ánh mắt cô chuyển qua Lăng Bắc Hàn.....

Chẳng lẽ Hạ Tĩnh Sơ và Lăng Bắc Hàn đã từng yêu nhau sao? Lăng Bắc Hàn thấy cô nhìn mình thì hơi chột dạ, “Đoán cái gì mà đoán, gọi đồ ăn đi? Tranh thủ ăn xong rồi giải tán, sáng mai tôi còn phải bay sớm!” Lăng Bắc Hàn quay mặt lại, quét mắt nhìn mấy tên bạn xấu xa, trầm giọng nói.

Có vắn đề! Tuyệt đối có vắn đề!

“Đoán! Phải đoán! Chị dâu nhỏ, chị nói xem, ở đây ai với ai đã từng là người yêu cũ?” Tôn Đại Phi nhìn Úc Tử Duyệt hỏi.

Lúc này, Hạ Tĩnh Sơ cười nhạt mở miệng, nhìn Tôn Đại Phi nói: “Đại Phi, cậu đang lấy tôi ra để trêu đùa sao?” Cô cười rất là tự nhiên.

A Hàn, anh không muốn nói cho vợ anh biết chúng ta đã từng có một tình yêu nồng thắm sao? Trong lòng cô lại âm thầm nghĩ.

“Ấy chết.....Làm gì có chuyện đó! Chị Hạ, tiểu nhân mạo phạm, phạt rượu, phạt rượu!” Tôn Đại Phi cợt nhả nói rồi ngửa đầu uống cạn một ly Mao Đài.

“Được rồi, đừng đùa nữa, mau gọi đồ ăn thôi, ưu tiên cho phái nữ gọi trước!” Lục Khải Chính hòa giải, kêu người phục vụ đem thực đơn đưa cho Úc Tử Duyệt.

“Cám ơn!” Úc Tử Duyệt lễ phép nói, “Thịt bò thăn cắt lát.....”

“Em đang bị cảm, ăn những món nhẹ một chút!” Úc Tử Duyệt vừa nói tên đồ ăn liền bị Lăng Bắc Hàn cắt ngang, anh dịu dàng nói, giọng nói nhẹ bồng làm cho toàn thân Úc Tử Duyệt nổi da gà, “VẬY anh gọi đi!” Cô nhanh trí đưa thực đơn cho Lăng Bắc Hàn.

“Wow, tình cảm vợ chồng thật tốt nha, làm cho người ta ghen tị chết mất!” Lúc này Cố Diệc Thần vui đùa nói.

Hạ Tĩnh Sơ cũng nghe thấy lời nói quan tâm của Lăng Bắc Hàn dành cho Úc Tử Duyệt, lòng cô chưa xót không ngừng uống nước.

Nhưng Lục Khải Chính lại nhìn xa trông rộng, vừa uống trà vừa quan sát Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn cũng gọi mấy món có hương vị nhẹ, thanh đạm nhưng đầy đủ dinh dưỡng.

“À cô này, tất cả những món ăn đừng có bỏ tiêu vào, cảm ơn!” Khi người phục vụ chuẩn bị rời đi, Hạ Tĩnh Sơ dường như chợt nhớ tới điều gì đó, liền gọi đến dặn dò thêm.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Bắc Hàn đột nhiên cứng ngắc, mấy người còn lại thì cười xấu xa, “Chị Hạ vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của lão Lăng à.” Tôn Đại Phi xấu xa cười nói.

“Ừm hừm.....Hừm.” Úc Tử Duyệt đang uống nước nghe được lời nói của Tôn Đại Phi thì suýt chút nữa bị sặc, liền tục ho sụ sụ, vậy suy đoán của mình là chính xác rồi!

Lăng Bắc Hàn và Hạ Tĩnh Sơ trước kia thật sự từng là người yêu của nhau.

Bây giờ, Lăng Bắc Hàn đang giúp cô lau miệng, ánh mắt hai người giao nhau. Úc Tử Duyệt thấy vẻ mặt vẫn bình tĩnh thản nhiên đó của Lăng Bắc Hàn, thực sự rất muốn hỏi rõ anh để chứng thực.

Lăng Bắc Hàn này cũng thật thâm sâu quá chứ? Bạn gái cũ đang ngồi ngay ở trước mặt, thế mà vẫn có thể bình tĩnh đến vậy.

Giữa lúc ăn, Lăng Bắc Hàn đi toilet, Lục Khải Chính cũng đi theo, “Lục Khải Chính, cậu đang mưu tính cái gì? Sao lại gọi cô ấy tới đây?”

“Oan quá, Lão Lăng, cái này thật sự là bị oan! Tôi mời Hạ Tĩnh Sơ tới công ty làm luật sư cố vấn, lúc đó bàn chuyện ở dưới lầu nhà hàng Tây, thuận tiện mời cô ấy đi ăn một bữa cơm mà thôi!” Lục Khải Chính không giống như đang nói dối.

Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn cậu ta rồi bỏ đi, lúc đi ra lại vô tình gặp Hạ Tĩnh Sơ ở trên hành lang.

“Không muốn gặp em đến vậy sao? Sợ em phá hoại gia đình anh hay như thế nào?” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn cười nói với vẻ mặt thật tự nhiên, nhưng ngược lại như cố ý nói Lăng Bắc Hàn là người lòng dạ hẹp hòi.

Lúc này Úc Tử Duyệt cũng đi ra khỏi phòng tiệc, vừa khéo nhìn thấy hai người họ đang đứng cạnh nhau ở đường hành lang.

73. Chương 73: Hai Người Rất Xứng Đối

d4Hai người 3frất xứng 6đôi

Edit: 5TiêuKhang

Úc 9cTử Duyệt fthấy cả ehai đang đứng bngơi đó, 3cô liền 7lui về phía a9sau, núp 4sau cửa efòng nhìn detrộm họ.

Hai bngười họ 8fđang nói dfchuyện gì 37vậy nhỉ? 81Minh thật f1tò mò. Trông fhọ có vẻ 01xứng đôi efnhư vậy, 3btại sao a1lúc trước 6phải chia 5tay?

Nghe 6Hà Tĩnh b2Sơ nói vậy, ceLăng Bắc eHàn cũng 0cảm thấy flòng dạ 09minh như 4bcó chút 7hẹp hòi, 70lo sợ Hà aTĩnh Sơ 13làm ảnh b5hưởng tới emình hay 2asao? Anh thăm 4hừ lạnh, 00năm đó 21chính cô 4bmới là 9người nói cfcâu chia 9tay.

“Buồn fccười thật cđấy, cô 33ấy đang acđợi tôi, 1xin phép 6đi trước.” f2Lăng Bắc 9Hàn thản eenhiên nói, 29cũng chẳng 98thêm nhìn eHà Tĩnh adSơ thêm 89lần nào bnữa, ngữ 3adiệu còn a0có ý nhấn cmạnh chữ b2“cô ấy” 04như đang 24nhắc nhở c6Hà Tĩnh dSơ điều gì đó.

Khi 42Hà Tĩnh 4Sơ xoay người 7dquay lại, 8anhìn thấy 6Lăng Bắc 4Hàn ôm ấp dÚc Tử Duyệt a1rất thân a1mật đi 4về phía 75cuối hành 19lang.

A c3Hàn, anh 24đang ra oai 9cho em thấy 1sao? Em hiểu 2anh hơn ai hết.

“Nè! d3Chúng ta 3bỏ đi như 0fvậy có 9bổn không?” eVừa vào 34thang máy, 07Úc Tử Duyệt d3lập tức d2giây ra khỏi 8bngực Lăng bBắc Hàn, cfxoay lại dhỏi anh.

“Sao bả? Em cười 1đùa với fbọn họ evậy còn 6chưa đủ 9sao?” Cô cbé này, 8tiếp xúc 2avới đám 9người Cố 44Diệc Thần 35thể nhưng fchẳng hề 6acó sự xa lạ bở 1ngỡ nào bdường như 6acòn rất a0thân thiết, 8đã vậy 5còn gọi 1aanh xưng 9fem, khiến 4danh âm thầm 9aăn dấm 04chua.

Cô 7đấy và mình 6dcòn chưa fthân thiết 4đến mức bbấy nữa eemà, chẳng ehạn như 30bây giờ, 7eanh rõ ràng 57cảm nhận 3dđược là 4cô đang 9trốn tránh.

“Ôi.... 44 © DiendanLeQuyDon Buồn ngủ bquá.....Không cbphải, nhưng a1mà, nếu fđi mà không enói tiếng 0fnào thì ebthật là acó chút 2không được 5lẽ phép 5bdó.” Úc a5Tử Duyệt 2vừa ngáp 0vừa nói.

“Không cần khách a6sáo với 7họ.” Lăng c3Bắc Hàn bvẫn giữ d4sắc mặt dnư cũ nói.

“Vậy a9còn mối 78tình đầu 1ccủa anh 57thì sao?” 4Lúc này 6Úc Tử Duyệt 3giống như 12trẻ con 06tò mò cười cnhìn Lăng 50Bắc Hàn 26hỏi.

Ánh cmắt sắc 40bén như 9chim Ưng bcủa Lăng 3aBắc Hàn 1nhìn cô achằm chăm, 23tựa như bmuốn tìm 1kiếm trên 53khuôn mặt acnhỏ nhắn 9của cô abchút ghen btức nào c4đó, nhưng bchoàn toàn e0không có! 9Điều này 8khiến trái etim anh vô 1cùng chua b9xót, còn 2mơ hồ đau cam ỉ.

Cô edấy là vợ emình, thế 2mà chẳng dcó chút 1quan tâm fgì về quá 0khứ của cmình. Anh 8không trả 70lời cô, 60khuôn mặt 7tuần tú 1phủ một 56tầng

ực t a 7v chaấ ộ b

“Lão Lăng! Hôm nay tôi không thể không nói với cậu một câu rồi! Cậu nói xem, năm nay cậu vừa mới đám cưới, hôm nay được về Kinh Đô cũng không chịu về thăm nhà một chút, việc này nếu để con gái người ta biết được thì sẽ suy nghĩ thế nào?” Chính trị viên Trương nhìn Lăng Bắc Hàn nghiêm nghị nói.

“Nếu trong doanh không có tôi, vậy hoạt động này làm thế nào?” Lăng Bắc Hàn lạnh mặt nói, sau đó cầm điện thoại di động đi tới thao trường.

Chuông điện thoại di động không ngừng vang lên, làm Úc Tử Duyệt đang sững sờ bỗng hoàn hồn, ngồi xổm người xuống nhìn số gọi tới trên màn hình mà tìm nhoi nhói từng cơn. Rốt cuộc anh đã chịu bố thí mình một cú điện thoại rồi sao?

Giờ phút này, cô cảm thấy mình vô cùng hèn mọn.

Cô vẫn nhìn không được vươn tay bấm nút nghe. Một tay quạt cường lau nước mắt lia lịa, miếng băng dán trên ngón trỏ trái bị máu nhuộm đỏ, nhìn vô cùng nhếch nhác.

“A lô...” Lên tiếng nói với giọng khàn khàn, cô lại háng giọng, khóe miệng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Gọi điện có gì không?” Cô vừa lên tiếng, Lăng Bắc Hàn liền nhận ra giọng nói cô như nghẹn lại, cau mày giữ bình tĩnh hỏi.

97. Chương 97: Em Đã Rất Cố Gắng Rồi

Edit: TiêuKhang

Úc Tử Duyệt nghe giọng nói của anh rất lạnh, giống như rất phiền khi cô gọi điện thoại tới, một nỗi chua xót cùng uất ức cuộn cuộn dâng lên nghẹn lại ở cổ họng.

Chịu đựng sự chua xót cùng uất ức vào lòng. Giữ vững sự kiêu ngạo của bản thân, cô trả lời cực kỳ bình tĩnh: “Không có chuyện gì, Nguyên Đán vui vẻ.”

Nhưng sau đó lại tự hỏi: Rốt cuộc ở trong lòng Lăng Bắc Hàn anh có người vợ là em hay không? Tại sao về Kinh Đô một chuyến cũng không đến liếc mắt nhìn em một lần? Tại sao lại đi tìm Hạ Tĩnh Sơ?

Cô có lòng tự trọng của mình, cô không muốn hỏi thẳng anh, như vậy ở trước mặt anh cô chẳng khác gì một tên ăn xin.

Lời của cô khiến cho anh áy náy.

Lễ Giáng Sinh không có ở bên cạnh cô. Hôm nay trở lại Kinh Đô cũng không về nhà một chuyến, nửa tháng qua điện thoại cũng không có gọi cho cô.....

“Bây giờ đang ở đâu?” Minh đóng quân ở đơn vị cùng với chiến hữu, còn cô thế nào? Nghĩ như vậy, anh càng cảm thấy áy náy với cô hơn, lòng cũng đau không kém.

Bây giờ đang ở đâu?

Khóe môi Úc Tử Duyệt nhếch lên nụ cười chua xót. Cô nhắm hai mắt lại để nước mắt lặng lẽ rơi xuống, “Em đang đi ăn với chị Nhan, cúp máy nha....” Cô cứng rắn nói, nhưng hai mắt lại nhìn trừng trừng một bàn thức ăn vương vãi bữa bãi ở trên bàn.

Không đợi anh lên tiếng trả lời, cô đã cúp luôn điện thoại.

“Á.....” Khổ sở gào thét lên, cô lao đảo đi đến cạnh bàn ăn ngồi xuống, cầm dưa lên tự gấp sợi khoai tây mình làm anh vào miệng nhai.

“Phụt.....Mặn quá!” Quả thật là mặn kinh khủng, cô bực mình nhổ ra, bưng lên ly rượu đỏ uống ừng ực như trút nước.

Lăng Bắc Hàn vẫn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, mới đến nó tắt đèn mới dời tầm mắt đi. Làn gió mát khẽ thổi qua, trong đầu anh thoáng hiện lên gương mặt nhỏ nhawscn của cô. Nghe cô nói đang đi ăn với Nhan Tịch, trong lòng anh cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, ít ra cô không có cô đơn một mình.

Úc Tử Duyệt, em có nhớ anh hay không?

Hay chỉ nhớ có mỗi tên Lê Mộ Phàm kia thôi? Đây là một cái gai tồn tại trong lòng anh, anh cũng có sự kiêu ngạo của mình.

“Doanh trưởng! Được thưởng rồi!” Lúc này, từ lễ đường truyền tới tiếng quát tháo của binh lính khiến Lăng Bắc Hàn hoàn hồn lại, sai bước đi ới lễ đường.

Thật ra thì chuyện liên hoan quân đội này căn bản không cần anh nhúng tay, anh cũng có thể về nhà ăn mừng tết Nguyên Đán.....

Bên ngoài tiếng pháo nổ rền vang, nghe thật náo nhiệt. Minh lại cô độc ở nhà một mình.

Úc Tử Duyệt uống cạn sạch hai ly rượu đỏ, lại tiếp tục rót đầy thêm hai ly nữa ình, mặt ửng hồng đã ngà ngà say.

“Ừc.....Lăng Bắc Hàn....Anh là tên khốn kiếp.....Một tên khốn kiếp hết chỗ nói!” Vừa uống rượu, vừa vươn một ngón tay chỉ vào cái ghế trống ở đối diện, tưởng tượng ra anh đang mặc một bộ quân trang màu xanh lá cây anh ngồi ở chỗ đó.

Cô chỉ vào cái bản mặt không chút biểu tình của anh rồi la lối om sòm lên.

“Anh thật khốn kiếp! Tại sao tôi phải vì anh.....Vì anh mà thay đổi chứ?”

“Úc Tử Duyệt tôi là vậy đó! Anh muốn yêu ai thì mặc kệ anh!”

“Anh không yêu tôi....Còn có.....Còn có Lê Mộ Phàm yêu tôi mà!”

“Xoảng....” Chiếc ly xinh đẹp hình Tulip trong tay bị cô ném thẳng vào mặt “Lăng Bắc Hàn” đang ngồi ở phía đối diện.

“Anh có gì mà chảnh? Không phải chỉ là một tên lính thối thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người đâu!”

“Nhà họ Lăng các người không ai thích tôi, tôi cũng chẳng thèm thích các người làm quái gì! Mỗi một người đều là mụ phù thủy già!”

“Ừc....” Úc Tử Duyệt nấc cục lên một cái, tựa lưng vào thành ghế. Trên gương mặt chẳng biết từ lúc nào đã chảy đầy nước mắt, cô vốn là một người không buồn không lo thế nhưng bây giờ lại biến thành một người đa sầu đa cảm.

“Hạ Tĩnh Sơ.....Cô ta ưu tú, tài giỏi chẳng chác hơn tôi...Vậy tại sao lúc trước anh không đến với cô ấy...Tại sao lại chọn tôi...” Tại sao khi tôi động lòng với anh thì anh lại đối xử với tôi như vậy?

Một chai rượu đỏ bị cô uống gần hết, đầu óc bắt đầu mơ hồ, cô đứng dậy lảo đảo đi về phía phòng ngủ, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi ngã ập xuống giường lớn. Vuốt ve chiếc gối nằm của anh rồi ôm nó vào lòng, trong men say khướt nói nhảm một tràng dài mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

“Sao giờ này mà Duyệt Duyệt vẫn chưa về?” Tiểu Dĩnh ra ngoài đi xã giao xong về nghe dì Vương người giúp việc trong nhà đang thấp thỏm nhìn về phía cửa chính, nhỏ giọng lầm bầm đang không biết có nên đi khóa cửa hay không.

“Con bé vẫn chưa về sao?” Tiểu Dĩnh nhìn đồng hồ, nghi ngờ hỏi. Con nhỏ này bình thường về nhà rất đúng giờ mà. Hôm nay con bé lại được nghỉ, tại sao trễ như vậy vẫn chưa về?

Tiểu Dĩnh âm thầm tự hỏi, gần đây biểu hiện của Úc Tử Duyệt thật sự rất tốt, cho dù lên trên trường luyện thi thì mỗi ngày buổi tối cũng trước mười giờ đã về, sao hôm nay lại...

“Bắc Hàn về chưa?” Tiểu Dĩnh lại hỏi dì Vương

“Không có nghe nói !” Dì Vương nhún mày trả lời.

Tiểu Dĩnh đi tới bên sofa ngồi xuống, cầm điện thoại lên.

Kết quả là Lăng Bắc Hàn thật sự không có về nhà.

“Bà chủ có muốn sai người đi tìm không?” Di Vương nóng lòng hỏi.

Tiểu Dĩnh chỉ khoát khoát tay đứng dậy bỏ đi lên lầu.

Theo bà, Úc Tử Duyệt là người mà dù cho người khác không muốn đối phó với nó, thì tự bản thân nó cũng sẽ gây ra phiền phức, bà lười phải để tâm đến đứa con dâu này.

Doanh trại vào đêm chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh. Đêm đông không gió không trăng khiến ọi âm thanh đều im ắng tĩnh lặng, chỉ có vì sao trên bầu trời đang lóe sáng. Binh sĩ trong doanh phòng đều đã chìm vào giấc mộng đẹp, chỉ còn mỗi Lăng Bắc Hàn là nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được. Trái tim lại đang bắt đầu nhớ nhung cô, đó là loại cảm xúc nhớ thương không thể khống chế được.

Điện thoại để cạnh gối bỗng run lên, anh mừng rỡ lấy qua, không kịp chờ đợi mở ra, khi nhìn thấy không phải là tên của cô thì trong lòng cảm thấy thất vọng buồn bực.

Tin nhắn là của Hạ Tĩnh Sơ gửi tới: Chi phiếu đã chuyển giao, năm mới vui vẻ!

Một câu nói rất ngắn gọn khách sáo. Theo lẽ phép, anh nên trả lời lại, nhưng trong đầu lại hiện lên gương mặt của Úc Tử Duyệt khiến anh do dự. Nhưng cảm thấy mình làm vậy có phần chột dạ, cuối cùng vẫn gửi tin trả lại: Cảm ơn, năm mới vui vẻ!

Trễ thế này mà anh ta còn có thể gửi tin nhắn lại nhanh như vậy? Lẽ nào anh ta không có ở nhà?

Hạ Tĩnh Sơ nằm trên giường nhìn tin nhắn Lăng Bắc Hàn gửi tới, trong lòng âm thầm phán đoán. Muốn gửi lại thêm một tin nữa hỏi thăm, nhưng lại sợ Lăng Bắc Hàn nghi ngờ. Hai mắt không đành lòng nhìn chằm chằm cái tin nhắn trên màn hình, “A Hàn, Úc Tử Duyệt đó có chỗ nào xứng với anh! Tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy....

Hạ Tĩnh Sơ nhắm mắt lại, để điện thoại di động ở vị trí ngay tim mình, trong đầu không ngừng hiện lên từng đoạn kí ức của cô và Lăng Bắc Hàn rõ ràng như mới ngày hôm qua. Cô không thể nào không bỏ xuống được, nhất là vào hôm nay, anh đã trưởng thành ưu tú như vậy!

Cô cho rằng, tất cả những cố gắng nhiều năm qua của mình, chính là vì muốn được ở bên cạnh anh một lần nữa.

Huống chi cô vợ đó của anh, ngoại trừ được sinh ra trong một gia đình giàu có, thực tế chẳng có điểm nào xứng nổi với Lăng Bắc Hàn, chỉ là một con bé ngu ngốc mà thôi.

Nghĩ như vậy khiến trong lòng Hạ Tĩnh Sơ sáng khoái không ít.

Úc Tử Duyệt cả đêm không về, bà nội Lăng sáng sớm thức dậy liền một bụng tức giận, vội vàng kêu người gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn. Tiểu Dĩnh đang muốn kêu người đi sang nhà bên kia xem thế nào, xác định xem có ở đó hay không mới quyết định, ai ngờ lại để bà nội Lăng nhanh chân đi trước.

“Lăng Bắc Hàn! Vợ của con cả đêm hôm qua không về đấy!” Bà nội tức giận quát vào ống nghe điện thoại, còn không giấu được sự bất mãn.

Cả đêm không về?

Trong lòng Lăng Bắc Hàn lộp bộp hoảng sợ, điều đầu tiên nghĩ đến chính là, cô ấy có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Anh không đợi nghe bà nội dài dòng hết câu, lập tức lao tới nhà để xe trong doanh trại, chỉ chốc lát sau, một chiếc xe quân đội liền lái ra khỏi doanh trại.

Trong đầu hiện lên phản ứng tối hôm qua của cô trong điện thoại, giọng nói có chút khàn khàn, chung quanh rất yên tĩnh, không giống như đang đi ăn ở bên ngoài, nghĩ như vậy, Lăng Bắc Hàn ảo não nện mạnh tay xuống tay lái!

Tức giận mình tối hôm qua sao không phát hiện ra sự khác thường của cô.

Giờ phút này, anh sợ nhất là cô gặp chuyện không may. Cho dù cô có chạy tới chỗ Lê Mộ Phàm cũng không sao, anh đều bằng lòng hết chỉ cần cô được an toàn.

Một tay cầm điện thoại di động để gọi cho cô, nhưng vẫn không ai nghe. Anh gấp gấp tìm trong danh bạ điện thoại nhưng không thấy số của Nhan Tịch bạn cô, ngấm lại liền gọi cho bạn tốt Lục Khải Chính.

“Số điện thoại của Nhan Tịch là số mấy?”

“Diễn trò? Cái gì diễn trò?” Lục Khải Chính mơ mơ màng màng hỏi.

“Là Nhan Tịch, bạn của Úc Tử Duyệt, cái người lần trước rơi xuống nước đấy.” Lăng Bắc Hàn tức giận mắt không chế quát vào trog điện thoại, anh như vậy khiến Lục Khải Chính cảm thấy buồn cười.

Không cần đoán cũng biết, lại là bởi vì cô vợ nhí kia của mình rồi.

“Tôi làm sao biết được số điện thoại của cô ấy.” Lục Khải Chính ngồi ở đầu giường, híp mắt lại rít thuốc nói, trong đầu mơ hồ hiện lên hình ảnh người con gái đứng ở trong đài phun nước.

“Không có thì đi hỏi cho tôi! Nhanh đi!” Lăng Bắc Hàn nói như ra lệnh.

“Nè! Lão Lăng, cậu thật sự bị lâm vào trận địa thất thủ rồi à?” Tuy miệng Lục Khải Chính trêu ghẹo nói nhưng một cái tay khác cũng đã gửi tin nhắn đi, chỉ chốc lát sau liền có tin trả lời.

“Mẹ nó, bốt nói nhầm đi.” Lăng Bắc Hàn lại rống lên, tròng mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng về phía trước.

Lục Khải Chính biết Lăng Bắc Hàn đang rất nóng lòng, cho nên không chọc ghẹo anh nữa, chuyển dãy số điện thoại sang cho anh.

Khó khăn lắm Nhan Tịch mới có một giấc ngủ sảng khoái, kết quả bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, khó chịu trả lời “Ai vậy....”

“Úc Tử Duyệt có ở đó không?”

“Chú? À không, Trung tá Lăng?” Nhan Tịch lập tức ngồi dậy che miệng ngáp một cái, “Duyệt Duyệt thế nào? Không phải đang ở nhà với anh sao?” Nhan Tịch hỏi ngược lại.

“Tôi đang ở doanh trại, cả đêm qua cô ấy không về nhà ba mẹ tôi.” Biết được cô không có ở chỗ của Nhan Tịch, Lăng Bắc Hàn như mất đi sự bình tĩnh, mấy đốt ngón tay trái cầm vô-lăng trở nên trắng bệch, nổi cộm lên trông thật đáng sợ, tưởng chừng như muốn bật ra khỏi làn da.

Giọng của anh bị dồn nén tới mức nghẹn lại, đang cực lực đè nén cảm xúc không thể khống chế của mình.

“Tại sao anh không về nhà chứ? Chiều hôm qua Duyệt Duyệt cố ý đi chợ nấu cơm chờ anh về nhà đó!” Con buồn ngủ ban nãy của Nhan Tịch hoàn toàn biết mất, cô tức giận rống lên. Cũng mặc kệ đối phương là cái gì Trung tá hay Thượng tá, cô thấy bất bình thay cho Duyệt Duyệt.

Lăng Bắc Hàn nghe Nhan Tịch nói như thế lồng ngực căng đến phát đau. Ngay lập tức cúp điện thoại, chuyên tâm lái xe.

Chạy xe suốt 2 tiếng đến thẳng nhà mới của họ, nhảy xuống xe chạy như bay tới lầu năm, phóng bước lên những bậc thang lầu.

“Úc Tử Duyệt!” Vừa vào cửa anh liền rống to, tầm mắt bị những mảnh miến bẻ vụn văng trên đất gây chú ý, trên sàn nhà còn có một dòng dịch đổ chưa khô, nhưng khi nhìn thấy chai rượu đổ kề bên thì anh lập tức thở phào một cái.

Trên bàn ăn là bữa bãi của đĩa rau củ xào, kể bên hình như là món canh giống như hỗn hợp từ trứng và cà chua, khoai tây không giống khoai tây, còn có một đĩa lợn xộn giòn ngang không biết là món gì.

Đây là những món ăn mà cô ấy làm sao?

Nhớ tới lời nói của Nhan Tịch, chớp mũi của Lăng Bắc Hàn ê ẩm, “Úc Tử Duyệt!” Xoay người, sải bước đi nhanh tới phòng ngủ....

Trên chiếc giường lớn màu trắng có một dáng người mặc áo len màu trắng cùng với quần ống túm màu đen, nằm co ro ở trên giường, trong lòng còn ôm chặt chiếc gối đầu. Lăng Bắc Hàn càng đi đến gần thì càng nghe mùi rượu xông lên nồng nặc.

Mái tóc rối loạn che mất nửa bên gò má, không thấy rõ mặt cô. Lăng Bắc Hàn đến gần cúi người xuống, lặng lẽ ngồi xuống một bên giường, đưa tay vén nhẹ qua những sợi tóc dính quện cùng nước mắt xoa trên mặt cô, nơi khóe mắt vẫn còn những vết ướt dường như đã khóc rất nhiều.

Cô ấy biết ngày hôm qua mình đã về? Cho nên ở nhà làm sẵn cơm tối đợi mình về, kết quả mình lại không về nhà, sau đó mới gọi điện thoại qua hỏi.....

Nghĩ như vậy, Lăng Bắc Hàn thật muốn bóp chết sự vô tâm của mình.

“Duyệt Duyệt...” Chất giọng khàn khàn gọi tên cô, sự nhớ thương bị đè nén sau nửa tháng trong nháy mắt mãnh liệt tuôn trào, Lăng Bắc Hàn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mà thì thào gọi.

“Lạnh.....Lăng Bắc Hàn.....Em lạnh quá.....” Bàn tay nhỏ bé lạnh như nước đá nhanh chóng bắt lấy bàn tay anh, Úc Tử Duyệt gọi tên anh trong cơn ngủ mê.

Nằm cả đêm không đắp chăn thế này, máy sưởi cũng không chịu mở, hỏi sao lại không lạnh, lại còn dám uống rượu? Lăng Bắc Hàn thấy vừa giận vừa thương, giận cô tại sao không biết tự chăm sóc bản thân mình.

Đang muốn rút tay về giúp cô đắp chăn, nhưng cô đã với tay bắt lấy tay anh giữ lại thật chặt, “Đừng đi...Em sẽ sửa đổi mà....Anh cho em cơ hội đi...” Nghe thấy lời cô nói và khi nhìn thấy ngón trỏ của cô bị quần miếng băng gạc nhuộm vết máu mà lòng Lăng Bắc Hàn đau như dao cắt.

Lăng Bắc Hàn không ngờ cô lại để tâm đến lời mình nói như vậy. Anh cho rằng cô luôn ước gì có thể ly hôn với mình.

Đắp chăn lên cho cô rồi mở máy sưởi. Rồi anh ngồi lên giường, đỡ cô lên nằm ở trên đùi mình. Anh yêu thương tự tay vuốt ve tóc cô, người con gái khiến mình nhớ thương da diết này, rốt cuộc mình phải đối với cô ấy ra sao đây?

“Ừm...” Trong cơn mê man, cô cảm thấy đầu căng thẳng như muốn nổ tung, huyết thái dương từng đợt từng đợt nhảy động đau không thể tả, đầu óc cứ mơ mơ màng màng mà cổ họng thì lại khô rát.

“Duyệt Duyệt.....” Lăng Bắc Hàn giật mình, thấy cô nằm ở trên đùi mình khẽ tựa quây, anh vội vã dụi tắt tàn thuốc, nhỏ giọng gọi tên cô.

Lăng Bắc Hàn?

Nghe được giọng của anh, cô nghĩ mình vẫn còn ở trong mộng. Đầu lắc lắc rồi ngẩng lên, thấy gương mặt tuần tú phóng đại ngay trước mắt, đôi mắt tròn tròn nhìn rõ khuôn mặt kia, không phải Lăng Bắc Hàn thì còn ai vào đây?

“Hả....?” Cô lại lắc lắc cái đầu nhỏ như cái trống bỏi, ngẩng đầu lên nhìn kỹ anh lần nữa, đúng thật là anh rồi.

Cố gắng chấp nối lại mảng trí nhớ, Úc Tử Duyệt đã nhớ lại tất cả, sững sờ nhìn gương mặt tuần tú của anh mà thật sự kích động muốn xe nát nó.

“Anh về nhà làm gì chứ?” Cô lạnh lùng hỏi rồi dịch người về phía sau tránh sự đụng chạm của anh. Chuyển người sang hướng khác rồi bước xuống giường, chân vừa chạm đất thì cảm thấy cảnh vật chung quanh như đang xoay tròn.

Bước chân nhẹ hẫng, cơ thể mất thăng bằng chực chờ ngã về sau. Chẳng biết lúc nào Lăng Bắc Hàn đã theo tới ra ngồi cạnh giường, cô may mắn ngã ngồi vào trong lòng anh.

Đang muốn ra sức giãy ra thì nửa người trên của cô bị anh ôm thật chặt vào lòng. Cô ngồi ở trong ngực anh, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt gương mặt tuần tú nặng nề của anh, gương mặt mà suốt nửa tháng cô không được gặp.

Khóe miệng nhếch lên cười khỏ, cô lẳng lẳng nhìn anh, đầu óc đang hỗn loạn hò hét, lồng ngực căng đau nhói.

“Hôm qua em đứng ngoài cửa sổ quán cà phê nhìn thấy anh và Hạ Tĩnh Sơ. Em nghĩ là anh sẽ về nhà, nên em liền về đi chợ làm cơm đợi anh về cùng ăn. Nhưng em đã đợi anh rất lâu, rất lâu mà anh vẫn không về. Em gọi điện thoại cho anh thì mới biết là anh đang ở doanh trại. Dù cho anh có về Kinh Đô là do công việc đi nữa, nhưng bận đến nỗi ngay cả dành chút thời gian để gặp em cũng không có hay sao? Anh cùng chiến hữu mình ăn liên hoan, đón mừng năm mới vui vẻ, còn em là vợ của anh thì ở nhà ngu ngơ mòn mỏi đợi anh về. Anh đối với bạn gái cũ, đối với đồng đội của mình còn tốt hơn em rất nhiều.”

Úc Tử Duyệt ngơ ngác nhìn thẳng vào mắt anh, rất bình tĩnh gần từng tiếng nói. Nhưng lời nói không hề có sự chỉ trích, mà giống như tự nói với bản thân mình.

Hai cánh tay đang ôm Úc Tử Duyệt của Lăng Bắc Hàn càng siết chặt hơn, áy náy nhìn cô, muốn mở miệng nói gì đó nhưng cổ họng như bị nghẹn lại nói không ra lời.

“Em biết bản thân không phải là mẫu người mà anh thích, em biết em không có điểm nào tốt, thậm chí người nhà của em hiện giờ cũng chẳng thêm quan tâm đến em nữa. Lăng Bắc Hàn, nếu như anh không cần em nữa thì hãy dứt khoát bỏ em đi! Em không muốn sống hèn mọn như vậy nữa, em muốn là chính bản thân mình!” Cô nhìn anh khỏ sở rống lên, đôi tay nín chặt lấy vạt áo trước bộ quân trang của anh.

Miệng vết thương trên đầu ngón trỏ tay trái bị rách ra, dòng máu đỏ tươi từ từ thấm ra bên ngoài, dính lên hai vạch hai sao tượng trưng cho sự thiêng liêng trên bả vai anh tỏa ra tia sáng chói mắt.

Là một quân nhân, người phụ nữ bên cạnh phải thế nào mới xứng với anh đây?

Là một cô gái luôn vốn rất tự tin thế nhưng giờ phút này cô lại cảm thấy tự ti như vậy.

“Anh quá ưu tú, em không xứng với anh, chúng ta ly hôn.... Ừm.....” Lăng Bắc Hàn rút cuộc không nhận được đau lòng, cúi đầu xuống hung hăng hôn lên môi cô. Nụ hôn chứa đầy sự nhớ thương và đau lòng, cùng với muôn vàn áy náy.

Nụ hôn khiến tim cô tim đập nhanh liên hồi, tâm trí bị mê hoặc khiến cô đắm chìm trong nụ hôn đó. Hơi thở nam tính phả vào mặt cô làm cô vừa rung động đồng thời cũng thấy tủi thân, nước mắt lặng lẽ rơi xuống thấm ướt sang mặt anh. Lăng Bắc Hàn càng mút chặt môi cô mãnh liệt hơn, hai cánh tay đang vòng ôm cô cũng càng siết chặt lại.

Lăng Bắc Hàn biết, với tư cách một người chồng bình thường thì mình nợ cô nhiều lắm.

Nhưng anh không phải là một người bình thường, anh là quân nhân! Không hứa hẹn với cô được điều gì cả.

Anh cảm thấy ép cô thay đổi là quá tàn nhẫn! Cô vốn là cô gái không buồn không lo, vốn có một người yêu thanh mai trúc mã, vốn nên tiếp tục cuộc sống được mọi người yêu thương nuông chiều.

Hôn được một lúc, cô bắt đầu chủ động hôn đáp lại anh, hai tay giữ chặt vạt áo anh. Mặc kệ anh làm đúng hay không, cô chỉ biết một điều là: Bản thân vẫn luôn nhớ mong anh, thích anh, không bỏ được anh.

Càng nghĩ lòng càng chua xót, vì vậy nước mắt rơi xuống càng thêm mãnh liệt.

Cô không muốn ly hôn, thật sự không muốn.

Anh buông cô ra, nhìn nước mắt trên mặt cùng dáng vẻ uất ức của cô mà Lăng Bắc Hàn thấy lòng đau nhói. Úc Tử Duyệt khóc càng thêm dữ dội, trong đôi mắt đó chứa rất nhiều tâm tình, anh có thể cảm nhận được Úc Tử Duyệt rất thích anh, quan tâm đến mình.

Nếu không, cô sẽ không khóc, sẽ không nói nhiều những lời nói khác thường như vậy.

“Thật muốn ly hôn sao?” Lăng Bắc Hàn tự tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, nhìn cô run giọng hỏi.

Câu hỏi của anh khiến cô càng khấn trương, mũi lòng ngược mặt lên nhìn anh, chẳng lẽ anh ấy muốn ly hôn thật sao?

“Anh...Anh về doanh trại đi! Anh đi đi! Coi như anh về nhà không thấy em đi, coi như không nghe thấy những lời em nói hồi này, Anh đi.....”

“Úc Tử Duyệt!”

“Em đã rất cố gắng rồi.....Em thật sự đã cố gắng hết sức rồi....” Cô bị anh tiếng quát nhẹ của anh làm cho bình tĩnh lại không ít, chỉ nhìn anh nghen ngào nói.

Nhìn cô gầy hơn nhiều so với nửa tháng trước, nhìn đôi mắt cô khóc bị sưng cả lên, cả gương mặt lấm lem nước, Lăng Bắc Hàn từ tốn mở miệng nói: “Đừng khóc....Anh thích nhìn em cười, thích nhìn dáng vẻ em giở trò khôn vặt ở trước mặt anh.”

“Ai bảo anh làm cho em đau lòng! Anh là tên Trung tá xấu xa! Là đồ khốn!” Nghe anh nói như thế, cô nhịn không được nữa vùng vằng quả đấm liều mạng đập vào ngực anh. Anh cúi đầu nhìn thật sâu vào mắt cô mặc cho cô trút giận.

Cô như vậy mới giống như ngày thường.

Thấy cô đánh mệt trút giận đủ rồi, anh mới nâng mặt cô lên, nhìn cô nhỏ nhẹ nói, “Em ở nhà có thể đánh anh, mắng anh, nhưng mà nhớ, ở trước mặt người ngoài không được làm như vậy!”

Đương nhiên cô biết ý anh muốn nói gì, “Hôm đó tại em quá kích động, Lệ Mộ Phàm sống chết không rõ, lại thấy anh ôm cô gái khác, sau đó lại còn thêm Hạ Tĩnh Sơ nữa! Em.....” Cô tức giận rống lên xong cũng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Lăng Bắc Hàn không nhìn cô nữa mà cầm lên bàn tay nhỏ bé của cô, tháo băng gạc ra, nhìn vết thương không sâu không cạn vẫn còn đang rướm máu, đôi mắt thoáng chốc trĩu nặng, anh há miệng ngậm lấy ngón tay mút máu cho cô.

Cảm giác tê dại kèm theo chút ran rát, Úc Tử Duyệt cau mày sững sờ nhìn hành động đó của anh, cảm giác đau lòng được hóa giải không ít. Anh luôn dễ dàng khiến cô khổ sở, lại dễ dàng khiến cô cảm động....

Nở nụ cười chua xót, có lẽ, anh chính là khắc tinh trong đời cô!

“Không phải anh rất bận sao? Sao lại về đây?” Thấy anh rất nghiêm túc mút ngón tay ỳnh, cô thở phì phì hỏi.

Lăng Bắc Hàn biết cô sẽ không dễ dàng bỏ qua ỳnh, nhưng anh cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị cô trả thù.

“Về nhà đón mừng năm mới với em.” Lăng Bắc Hàn bịa chuyện nói, nhớ tới buổi sáng lúc nhận được điện thoại của bà nội, giọng nói oán trách tức giận trong điện thoại của bà nghe như thể Úc Tử Duyệt bỏ đi thật vậy.

Có thể thấy được, người trong nhà không hoan nghênh cô lắm.

Về điểm này, Lăng Bắc Hàn biết rất rõ.

Lời của anh khiến cho trái tim không có tiền đồ của Úc Tử Duyệt bỗng mềm nhũn, “Ai cần anh ở bên cạnh chứ?” Cô dối lòng nói.

“Không muốn ăn Tết cùng anh vậy làm nhiều thức ăn như vậy làm gì?” Lăng Bắc Hàn cương chiều ngắt chóp mũi cô, rất thích nhìn bộ dáng thờ khi dối hờn của cô.

Nhắc tới thức ăn, Úc Tử Duyệt lại càng thấy đau lòng. Bật ngồi dậy hắt ra không cho Lăng Bắc Hàn đụng vào, sải bước đi nhanh ra cửa chạy thẳng tới phòng ăn.

Lăng Bắc Hàn vội vàng đuổi theo.

“Đổ bỏ làm gì? Định tiêu diệt chúng cơ à?” Anh ngăn tay cô lại trầm giọng hỏi.

“Những thứ này em làm cho heo ăn đấy!”

“Phải, anh chính là heo, để anh tới tiêu diệt bọn chúng cho!” Đây chính là thức ăn cô làm cho anh, mặc dù nhìn có vẻ còn thua xa thức ăn của heo, nhưng mà nó khiến anh rất cảm động, trong lòng cũng rất áy náy.

Anh lại còn nói mình là heo? Úc Tử Duyệt thiếu chút nữa bật cười, tâm tình rất khoái chí, “Vậy anh phải ăn sạch sẽ hết những thứ này cho em! Nếu không anh hãy mau cút ngay về doanh trại đi!” Cô chống nạnh trợn mắt nói.

Coi coi cái dáng vẻ tiểu nhân được lợi của cô xem!

Rất lâu rồi mới thấy được dáng vẻ này của cô, tim Lăng Bắc Hàn thấy ầm ập như cơn gió xuân. Nghiêm túc ngồi xuống bên bàn, nhìn những “kiệt tác” trên bàn ăn mà có cảm giác như bó tay chịu chết nơi sa trường.

Bưng lên một chén cơm đã lạnh tanh, anh nhìn tới những món ăn ngổn ngang ở trên bàn chỉ chỉ, “Đây là món gì?”

“Ốt xanh và khoai tây thái sợi!” Úc Tử Duyệt phản ứng nhanh nhẹn nói.

“Nên gọi nó là Bạch Gia Hắc*! Ốt xanh cháy thành màu đen, khoai tây căn bản là chưa xào!” Lăng Bắc Hàn gấp lên một ít, lắc lắc đầu, bất đắc dĩ mà nói đôi câu nhưng vẫn há miệng nuốt vào.

“Nè! Anh ăn thật á?” Tối hôm qua cô đã ăn thử rồi, mùi vị thật là không dám khen ngợi.

Nhưng Lăng Bắc Hàn chẳng những không phun ra, ngược lại lùa cơm vào miệng, bắt đầu nhắm nháp nhai rồi nuốt, điệu bộ đoán chừng là ăn rất ngon miệng khiến Úc Tử Duyệt tròn mắt há mồm đờ lưỡi.

98. Chương 98: Sự Khác Thường Của Cô

Edit: TiêuKhang

Cô ấy nếm hết bao muối vào đây sao? Lăng Bắc Hàn cố che giấu biểu hiện của mình, còn làm ra vẻ rất tâm đắc thưởng thức. Thức ăn này sợ rằng cho heo ăn nó còn chê nữa là.....Vậy mà thỉnh thoảng còn phải ngẩng đầu lên nhìn cô cười lấy lòng!

Thật sự ngon đến vậy sao?

Úc Tử Duyệt cầm đôi đũa lên đưa vào đĩa trứng sốt cà chua gấp định gấp thử một miếng, nhưng còn chưa kịp gấp đã bị đôi đũa của Lăng Bắc Hàn chặn lại, “Không được giành ăn với thủ trưởng!” Anh liếc nhìn cô trầm giọng nói, sau đó lại gấp một món khác cho vào miệng!

Giỏi thật....Món này thì mặn chết người, món này thì ngọt chết khiếp! Hơn nữa còn ngọt đến phát ngáy.

Lăng Bắc Hàn ăn một bàn thức ăn đã hoàn toàn bị thay đổi này mà cảm thấy như đang nuốt tất cả đau khổ vào trong bụng, lại còn phải duy trì vẻ mặt bình tĩnh!

“Món trứng sốt cà chua này không đến nỗi tệ chứ?” Nhìn vẻ mặt hết sức tự nhiên mà thưởng thức của anh, cô hơi có chút đắc ý hỏi, khóe miệng còn nở nụ cười hả hê.

Trứng sốt cà chua?

Nhìn một bàn đầy ắp thức ăn đều đã bị nguội lạnh, cà chua ở đâu, trứng ở nơi nào?

“Ừ, không tệ!” Anh nở nụ cười miễn cưỡng nhìn vẻ mặt đang vô cùng đắc ý của cô nói.

“Thật sự không tệ? Thức ăn để lâu bị nguội rồi, ăn sẽ đau bụng đấy!” Úc Tử Duyệt thiếu tự tin hỏi, còn rất quan tâm nhớ ra thức ăn đã bị nguội, nhưng khi nhìn đến những mảnh vỡ của chiếc ly vương vất trên ghế cùng bai rượu đỏ bị bể nát trên sàn nhà, đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua bản thân phải chịu khổ sở như thế nào, thì cảm thấy để Lăng Bắc Hàn ăn chút đồ ăn nguội này cũng thật xứng đáng!

“Không sao, khi đi tập huấn luyện dã ngoại, có lúc đói quá cả rễ cỏ và vỏ cây cũng còn ăn được!” Lăng Bắc Hàn thần nhiên nói, nhưng trong bụng thầm nghĩ thà rằng bây giờ mình đi gặm cỏ cây còn hơn!

Nhưng ai bảo hôm qua mình sơ xuất không về nhà làm chi? Cho nên bây giờ mình chỉ có thể cắn răng cố ăn hết những món ăn khó có thể nuốt trôi này, coi như là tự trừng phạt.

“Vậy anh hãy ăn nhiều chút nha!” Úc Tử Duyệt thở khì nói, đứng lên lấy cây chổi quét dọn những mảnh vỡ trên ghế và dưới đất. Lăng Bắc Hàn khổ sở nuốt từng miếng thức ăn, khi thấy hành động đó của cô thì trong lòng càng thêm phiền muộn, không cảm thấy nổi nữa.

Buông chén đĩa xuống, đi tới bên cạnh đưa tay giữ lại bàn tay nhỏ bé của cô rồi đoạt lấy cây chổi kê khàng nói, “Để anh, đi rửa mặt đi.”

“Không cần!” Úc Tử Duyệt thở mạnh hất anh ra, cố chấp tự mình quét dọn, giống như cũng đang trừng phạt chính mình, vạch trần sẹo của vết thương cũ ra, tự nhắc nhở chính mình, anh đã bỏ lơ không quan tâm tới mình.

Tại sao bỏ lơ không quan tâm?

Bởi vì mình không hấp dẫn, mình không phải là một cô vợ ngoan hiền chẳng?

Lăng Bắc Hàn rõ ràng cảm nhận được cô có cái gì đó là lạ, nhìn cô xách cây chổi quét sạch hết miễn bai rượu trên đất rồi đi xuống nhà bếp, chỉ chốc lát sau lại trở ra đi thẳng vào phòng tắm.

Úc Tử Duyệt như bây giờ, nào có phải là cô gái hoạt bát ngây thơ nữa?

Trong khi cô rửa mặt thì anh dọn dẹp sạch sẽ phòng ăn, còn rửa hết chén đĩa, cũng không quên pha cho cô một ly trà giải rượu.

Kéo cô tới ngồi xuống ghế sofa, đưa ly trà giải rượu cho cô, anh bá đạo nói, “Từ nay về sau, không cho phép em được động tới một giọt rượu nào nữa!” Sau đó cầm bàn tay cô qua xử lý miệng vết thương.

Úc Tử Duyệt, có lẽ anh ấy rất bận, thực sự rất bận.

Anh từng nói, không thể nào đối với mình bình thường giống như những người chồng khác, nếu như mình còn không hiểu chuyện nữa thì sẽ ly hôn với mình.

Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt em thật sự không phải là người cần đến sự chăm sóc hay yêu thương của người khác! Em từng một mình đi qua tuyến đường từ Tứ Xuyên đến Tây Tạng, cũng từng sang Châu Phi rồi đi qua sa mạc.....

Bởi vì em coi anh như người thân duy nhất, cho nên mới phải ỷ lại vào anh.

Tầm mắt dần dần mơ hồ, cô quay kiếng xe xuống cho cơn gió lạnh lẽo thấu xương từ bên ngoài thổi vào để mình được tỉnh táo lại. Không thể dựa dẫm vào sự cưng chiều của anh nữa.....

Điện thoại di động bỗng vang lên, là số của Nhan Tịch.

“Duyệt Duyệt, em không sao chứ?” Nhan Tịch không yên lòng về Úc Tử Duyệt, cố ý gọi điện để hỏi thăm. Nghe được tiếng của Nhan Tịch, Úc Tử Duyệt vội vàng hắng giọng nở nụ cười thật tươi.

“Chị Nhan, em không sao.” Cô vừa lái xe vừa nói, gió lạnh cũng lùa vào trong microphone.

“Trung tá Lăng đâu?” Có tiếng gió, vậy có nghĩa là em ấy không có ở nhà, Nhan Tịch lại hỏi.

“Anh ấy về đơn vị rồi, hôm nay em đi phỏng vấn mấy cụ già neo đơn sống ở ngoại thành!” Úc Tử Duyệt nói với vẻ bình thường như chuyện này cũng chẳng có gì cả.

“Trở về đơn vị?” Ông chú thú kia làm cái gì vậy chứ? Nhan Tịch có cảm giác như hai người họ lại xảy ra vấn đề nữa rồi, thầm giận nói, “Vậy em nhớ chú ý an toàn đó, không nên quá liều lĩnh!” Nhan Tịch đau lòng dặn dò Úc Tử Duyệt.

“Em biết rồi! Với lại em cũng không còn nhỏ nữa mà!” Úc Tử Duyệt cười nói. Phải, mình đã không còn là đứa trẻ nữa, từ trước đến nay cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình là một đứa trẻ con, chỉ là có đôi lúc hay bướng bỉnh với Lăng Bắc Hàn một chút thôi.

Sau khi cúp điện thoại, cô thở một hơi đập chân ga, mở ra bản đồ hướng dẫn rồi chạy về hướng vùng ngoại thành.

Không có anh ấy bên cạnh, mình vẫn còn có công việc mà.

Đối tượng hôm nay Úc Tử Duyệt phỏng vấn là mấy cụ già sống ở vùng nông thôn. Họ cũng không hẳn là tuổi già neo đơn, mà là con cái của họ đều làm việc ở xa, không thể ở bên cạnh chăm sóc cho họ.

Họ không lo về chuyện ăn mặc, cũng không thiếu tiền xài, con cái họ mỗi tháng đều gửi tiền về, điều duy nhất họ thiếu thốn chính là sự quan tâm chăm sóc của con mình.

Có một cụ nói với cô thế này: Bà không cần chúng nó cho bà bao nhiêu tiền, những thứ đó có chết bà cũng không mang theo được, bà chỉ cần vào những ngày lễ Tết chúng nó nhớ về thăm bà, cho bà ấm lòng cháu, như vậy bà đã mãn nguyện lắm rồi.

Phỏng vấn xong mấy cụ già thì trong lòng Úc Tử Duyệt càng thêm phiền muộn. Bước đi trong gió lạnh trên con đường nhỏ ở vùng nông thôn, cô lấy điện thoại di động ra gọi ẹ.

Kể từ khi Lệ Mộ Phàm xảy ra tai nạn, người nhà cũng không hề gọi điện thoại cho cô, mà cô cũng không có gọi về cho nhà lần nào cả, cô biết mình đã làm người nhà thất vọng lắm.

“Mẹ!” Mở miệng gọi tiếng mẹ thiếu chút nữa Úc Tử Duyệt đã bật khóc lên, trong lòng cảm thấy rất uất ức nhưng ngoài miệng vẫn cố gắng nở nụ cười.

“Duyệt Duyệt.....” Tô Mạt Hề đè nén đau lòng, nghẹn ngào gọi tên con gái. Bà biết đứa con gái luôn vô tư này đã chịu không ít uất ức, cũng có thể hiểu rõ nỗi khổ trong lòng nó.

“Mẹ.....Mẹ lại lo lắng lung tung cho con nữa có đúng không? Con thật sự rất tốt....” Cô cũng biết, mẹ luôn rất yêu thương mình, cô có thể nhận ra được qua giọng nói của bà.

Cô cũng tin rằng, ba mẹ mình hoàn toàn không giống với ba mẹ Lăng Bắc Hàn, họ đều thật tâm thương yêu cô.

“Duyệt Duyệt, mẹ không muốn con không vui, nếu như con thật sự không thích Bắc Hàn.....”

“Mẹ! Con đâu có nói không thích anh ấy! Mà thật ra là con rất thích anh ấy. Mẹ yên tâm đi, con không sao đâu! Thiệt đó, mẹ và ba cũng phải để ý sức khỏe nha....” Úc Tử Duyệt vội vàng ngắt lời mẹ cô, ngược lại còn căn dặn bà.

Nói ra lời này xong, cô cũng chợt nhận ra, hóa ra mình thật là thích Lăng Bắc Hàn ư?

Tô Mạt Hề nghe được lời nói hiểu chuyện của con gái, trong lòng vừa vui lại vừa đau lòng. Bà cũng tin rằng Duyệt Duyệt đã thương Lăng Bắc Hàn rồi, nếu không, với cá tính của nó thì sao có thể để mình chịu uất ức như thế được.

“Duyệt Duyệt, nếu con thích nó thì phải nói cho nó biết, không nên giấu ở trong lòng, có biết không? Hai đứa chung sống với nhau, cần nên thẳng thắn và bao dung cho nhau!” Tô Mạt Hề lại nói thêm.

Nói cho anh ấy biết sao?

Mí mắt Úc Tử Duyệt liên tục nháy nháy, như đang suy ngẫm về vấn đề này.

“Mẹ! Con hiểu rồi!” Úc Tử Duyệt đỏ mặt nói, hàn huyên với mẹ cô thêm mấy câu rồi mới cúp điện thoại.

Nói cho anh ấy biết? Tạm thời không được.....Mình có sĩ diện của mình, huống chi, mình còn chưa hiểu rõ mối quan hệ giữa anh ấy và Hạ Tĩnh Sơ.....

Nghĩ tới chuyện tình cảm thì trong lòng lại càng phiền não. Về đến Kinh Đô thì đã sáu giờ tối, cô lại phải vội vàng đi học bổ túc. Mua hai cái bánh bao nhân thịt ở trước cửa trường học rồi ăn như hổ đói xong liền lên lớp học.

Dưới ánh đèn trang trí lộng lẫy, khu vui chơi giải trí Goldwater vào buổi tối sừng sững hiện ra như tượng trưng cho sắc màu rực rỡ xa hoa. Từng chiếc xe sang trọng có giá trị xa xỉ đỗ ở trước cửa được xếp chỉnh tề hai bên đài phun nước, mỗi một bảng số xe đều là những con số mang ý nghĩa may mắn. Tất nhiên, cũng không thiếu xe của những quan chức chính phủ.

Bước xuống từ một chiếc taxi, Lăng Bắc Hàn nhìn ngó bốn phía xung quanh, nhíu môi kéo cao cổ áo khoác gần như che hết phân nửa gương mặt. Đôi mắt sắc bén liền phát hiện ra chiếc Land Rover Discovery 4 nằm trong một dãy xe sang trọng, chính là xe của Lục Khải Chính.

Trông mắt anh thoáng tối lại, bước chân hơi ngập ngừng nhưng ngay sau đó vẫn cất bước đi vào Goldwater.

Hoàn cảnh mờ ảo ở bar rượu tại sàn nhảy tầng một vô cùng âm ỉ, Lăng Bắc Hàn ngồi xuống quầy rượu gọi một ly Tequila, vừa uống hai vừa dáo dác nhìn vào trong sàn nhảy.

Chùm đèn thủy tinh đầy màu sắc sắc sỡ thỉnh thoảng xoay về hướng bên này, lúc sáng lúc tối chiếu rọi lên khuôn mặt điển trai của anh. Cũng thỉnh thoảng có vài cô gái mặc váy ngắn da bóng đen nhìn tới anh giờ lên ly rượu trong tay nhưng anh chỉ cười lắc lắc đầu.

Lúc này, có một người đàn ông mặc áo khoác Jacket, miệng ngậm điếu thuốc ngồi xuống vị trí bên cạnh anh. Người đàn ông đó gọi một ly bia, ngay sau đó hơi nghiêng cơ thể sang một bên như lơ đãng loạng nói: “Trạm xe lửa ở cửa Nam, Kinh Đô.”

“Trạm xe điện ở cửa Bắc.” Lăng Bắc Hàn cũng lơ đãng đáp lại, ngón tay điểm điểm ở miệng ly rượu, không nói thêm gì nữa. Người đàn ông kia sau khi uống hết ly bia liền hạ chân ghế cao xuống rồi đi.

Lăng Bắc Hàn lặng lẽ bỏ tay phải xuống, siết chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, ngay sau đó móc bóp ra tính tiền.

Vừa ra khỏi quầy rượu thì gặp được Lục Khải Chính trên đường hành lang, nhìn thấy Lăng Bắc Hàn giống như rất kinh ngạc thốt lên, “Lão lăng, thẳng nhóc cậu....” Lục Khải Chính vươn ngón trỏ chỉ vào Lăng Bắc Hàn, còn điểm điểm tỏ vẻ như đang phê phán Lăng Bắc Hàn.

“Bỏ mặc vợ yêu không lo, tới đây hưởng lạc?” Lục Khải Chính đương nhiên hiểu rõ tính cách của Lăng Bắc Hàn, tiến lên trước chụp một phát lên vai Lăng Bắc Hàn, Lục Khải Chính nhỏ giọng hỏi “Hay là, có nhiệm vụ?”

“Có nhiệm vụ cũng không tới phiên mình.....Lại cãi nhau, tới đây để thư giãn một chút thôi.” Lăng Bắc Hàn cũng nhỏ giọng đáp lại, nhưng câu sau thì thanh âm có tăng cao hơn một chút.

“Đi! Nhất định phải đi! Để mình dẫn cậu lên lầu sáu, nghe nói mới tới mấy em nhìn bắt mắt lắm.....Bảo đảm mùi vị sẽ khác xa con mèo hoang nhỏ nhà cậu đấy!” Lục Khải Chính tà tâm nói.

Lăng Bắc Hàn dùng cùi chỏ thúc cho Lục Khải Chính một cái thật mạnh, nhưng đã bị Lục Khải Chính nhanh nhẹn né tránh: “Mình về đây....” Lăng Bắc Hàn liếc mắt nhìn Lục Khải Chính, nói xong đi thẳng ra khỏi đại sảnh Goldwater.

“Sao vậy.....Không phải tới đây hưởng lạc sao....” Lục Khải Chính không nghiêm túc hô lên, nụ cười trên môi từ từ biến mất sau khi Lăng Bắc Hàn rời đi.

“Học trò Úc!”

Sau khi tan học ra khỏi cổng trường, Úc Tử Duyệt nghe thấy có người gọi tên mình. Cô quay đầu lại thì trông thấy một thanh niên mang mắt kính gọng đen trông rất lịch sự nhã nhặn, cô nghĩ ngợi một hồi mới mỉm cười chào lại, “Thầy Thắm!”

“Thế nào, nội dung của buổi học tối nay nghe có hiểu không?” Thầy Thắm là một thầy giáo trẻ thuộc hệ tin tức ở trường đại học gần đây, cũng là thầy dạy phụ đạo cho lớp Úc Tử Duyệt, cũng rất quan tâm cô.

“Vâng, cũng tạm thôi ạ, em về sẽ xem lại nội dung của ngày hôm nay!” Úc Tử Duyệt cảm kích nói, sau đó cùng thầy Thắm đi tới hướng bãi đậu xe, dọc đường đi hai người cười nói rất vui vẻ.

Lăng Bắc Hàn đã sớm đứng cạnh chiếc xe màu trắng của Úc Tử Duyệt đợi cô. Từ xa đã nhìn thấy cô và một thanh niên mang kính vừa đi vừa nói chuyện rất vui, trong lòng Lăng Bắc Hàn cảm thấy như đang lên men, nhưng ngay sau đó lại cho rằng lòng dạ mình thật hẹp hòi.

“Em lưu lại số điện thoại của tôi đi, có chỗ nào không hiểu có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào!”

“Da, được!”

Lăng Bắc Hàn nhìn thấy Úc Tử Duyệt ngu ngơ cùng tên mang kính kia định trao đổi số điện thoại, máu ghen nổi lên anh lập tức rảo bước nhanh đi tới gọi, “Duyệt Duyệt....”

“Hả?” Úc Tử Duyệt còn tưởng rằng mình nghe lầm, nghi ngờ ngẩng đầu lên, nào ngờ lại trông thấy khuôn mặt của Lăng Bắc Hàn càng lúc càng đến gần! Anh ấy không có vẻ đơn vị sao? Sao lại ở đây?

Thầy Thắm cũng nhìn thấy Lăng Bắc Hàn, còn thấy anh ta bước tới thân mật ôm eo Úc Tử Duyệt.

“Sao anh còn chưa đi vậy?” Úc Tử Duyệt cười hỏi, eo bị anh tóm chặt, còn có chút xấu hổ kỳ lạ.

“Anh đây là?” Lăng Bắc Hàn không trả lời câu hỏi của cô mà lễ phép đưa tay ra chào hỏi với anh chàng mang kính.

“Đúng rồi, em quên giới thiệu, đây là thầy Thắm, thầy dạy học của em!”

“Thầy Thắm, anh ấy là.....Là Lăng Bắc Hàn, chồng của em!” Úc Tử Duyệt ngây ngô cười nói, câu giới thiệu này của cô khiến cho Trung tá Lăng của chúng ta hết sức hài lòng, liền lịch sự đưa tay phải ra xã giao với thầy Thắm.

“Thầy Thắm, rất vui được gặp anh! Về việc học, mong thầy chiếu cố giúp vợ tôi nhiều hơn nhé!” Lăng Bắc Hàn lịch sự khách sáo nói, trong việc học đúng là cần phải quan tâm nhiều hơn, nhưng ngoài giờ học thì xin miễn đi!

Anh có thể nhận ra được, anh chàng thầy Thắm này chắc chắn có mưu đồ với Úc Tử Duyệt!

Sắc mặt thầy Thẩm hơi sượng lại, nhưng đó chỉ là thoáng qua, rất nhanh chóng liền trở lại tự nhiên cũng đưa tay ra bắt tay với Lăng Bắc Hàn, “Nhất định, nhất định!” Thầy Thẩm ái ngại cười nói.

Hai người đàn ông bắt tay chào hỏi nhau, thầy Thẩm nói thêm đôi câu rồi chào tạm biệt đi tới hướng xe của mình, “Thầy Thẩm, hẹn gặp lại!” Với bản tính đơn thuần như cô, làm sao có thể biết thầy Thẩm kia có ý với mình chứ, còn vô tư vẫy vẫy tay nói tạm biệt với người ta.

“Về nhà!” Lăng Bắc Hàn lạnh mặt không vui kéo cô đi, mở cửa xe nhét cô vào trong rồi tự mình mình bước lên xe ngồi vào vị trí tài xế.

“Sao anh không về doanh trại hả?” Cả ngày cô cứ bị cảm giác mất mát quá nhiều, tuy trong lòng đang âm thầm vui sướng nhưng ngoài mặt thì vẫn lạnh nhạt hỏi.

100. Chương 100: Đừng Bỏ Rơi Em

Edit: TiêuKhang

Nhận ra sự lạnh nhạt của cô qua cách nói chuyện, Lăng Bắc Hàn đạp mạnh chân ga, chiếc xe nhỏ màu trắng lao nhanh như bay về hướng đường quốc lộ.

“Nè! Anh lái chậm chút! Coi chừng làm hư xe của em đó!” Úc Tử Duyệt hâm hực nói khi thấy anh coi chiếc xe con bộ của mình như chiếc Hummer đại bàng của anh.

“Hư anh đền!” Anh trầm giọng nói, trong giọng nói còn mang vẻ không vui. Vật nhỏ này, mới tức thì còn cười cười nói nói với cái tên thầy giáo kia, còn bây giờ nói chuyện với mình thì là cái bộ dạng lạnh nhạt thờ ơ này!

Lăng Bắc Hàn loáng thoáng nhớ tới có một câu nói thế này: Đàn ông thông minh phải cưng chiều vợ đến không coi ai ra gì mới được, để những tên đàn ông khác nhìn vào đều không chịu nổi mà đừng có ngáp ngé.

Hiện tại, dường như nguồn tiêu thụ của cô càng ngày càng có giá rồi, đến cả đi học huấn luyện cũng có thầy giáo theo đuổi....Lăng Bắc Hàn vừa nghĩ đến đây, chuông cảnh báo ngay lập tức vang lên mãnh liệt. Dừng đuôi khóa mất liếc về hướng cô, chỉ thấy cô vẫn mặc kệ mình cứ cầm đầu cắm vào máy ảnh, hình như đang lật xem hình ở trong đó.

Úc Tử Duyệt thật sự coi như không thấy Lăng Bắc Hàn, mà chỉ lo xem máy ảnh, chọn ra những ảnh phù hợp cho những kế hoạch có thể dùng làm phông nền. Mãi đến khi về đến, bị Lăng Bắc Hàn nhắc nhở cô mới cất máy chụp hình vào.

Úc Tử Duyệt đã không còn thấy chiếc xe quân đội rầm rì kia ở dưới lầu nữa, cô buồn ngủ ngáp một cái. Lăng Bắc Hàn nhận lấy chiếc máy ảnh và túi xách từ tay cô rồi bỏ đi trước, cô đi theo phía sau anh bước lên lầu.

Lần này Úc Tử Duyệt không quên gọi điện thoại về nhà cũ, nhắn lại với Dì Vương là mình và Lăng Bắc Hàn sẽ ở lại nhà trọ, tránh cho họ lại nghi ngờ lung tung.

Lăng Bắc Hàn đi ở đằng trước khi nghe được lời cô nói, khóe miệng khẽ nhếch lên, cảm thấy cô quả thật đã chính chắn không ít.

Úc Tử Duyệt vừa vào cửa, sau khi đổi đôi dép, cô giút lại túi xách từ tay Lăng Bắc Hàn, “Em đến phòng sách làm việc.....” Cô lạnh nhạt nói xong liền đi tới hướng phòng sách, bỏ lại Lăng Bắc Hàn đứng đó với vẻ mặt ngờ ngàng ngơ ngác.

Úc Tử Duyệt đúng thật là đến phòng sách làm việc, cô mở nội dung hôm nay phông nền trong máy ghi âm ra chăm chú nghe. Sau đó đánh máy lại những vấn đề mình phông nền máy cụ già ra thành bản thảo. Do ngón tay trái bị thương nên cô gõ chữ cực kỳ chậm.

Còn phải loay hoay đem toàn bộ ảnh chụp được trong máy SLR ra rồi điều chỉnh sàng lọc lại từng tấm một. (SLR là tên viết tắt của máy ảnh Single Lens Reflex)

Lăng Bắc Hàn bưng một chén bánh trôi nước nóng hổi đứng ở cửa phòng, lẳng lặng nhìn Úc Tử Duyệt ngồi trước máy vi tính nghiêm túc chuyên tâm làm việc, trên môi bất giác nở nụ cười nhẹ.

Anh đã hỏi Trình Ngọc Bách có phải yêu cầu cô tăng ca vào Tết Nguyên Đán hay không. Trình Ngọc Bách nói đó là do cô tự nguyện, cô nói nghỉ phép mấy ngày cũng không biết làm gì, cho nên muốn tìm chút việc để làm. Trình Ngọc Bách chỉ thuận miệng nói vài chủ đề nội dung phỏng vấn với cô, không ngờ cô đi làm thật, mà lại còn nghiêm túc và hết mình như vậy.

“Ăn chút đồ ăn khuya đi!” Lăng Bắc Hàn đi vào trong nhẹ giọng nói, sau đó để chén trôi nước nóng hổi lên bàn trà cạnh ghế sofa.

Úc Tử Duyệt ngửi thấy mùi thơm, bụng đúng lúc kêu lên ục ục. Cả ngày nay chỉ ăn có hai cái bánh bao nhân thịt, Úc Tử Duyệt cũng không làm màu vội vàng ngồi xuống ghế dựa kế bên ghế sofa.

Lăng Bắc Hàn ngồi xuống bàn làm việc, tiện tay sắp xếp lại bàn sách hơi lộn xộn cho cô.

“A....Nóng quá....” Do ăn quá vội, đầu lưỡi bị phỏng nước chè, Úc Tử Duyệt hết hồn hô lên.

“Em chưa ăn cơm tối?” Nhìn dáng vẻ nhai nuốt ngấu nghiến của cô, Lăng Bắc Hàn đau lòng hỏi, ngồi xuống thành ghế dựa Úc Tử Duyệt đang ngồi, đôi mắt sâu nhìn cô chăm chăm.

Nuốt xuống miếng trôi nước trong miệng, Úc Tử Duyệt ngược mắt nhìn anh nói, “Ăn bánh bao nhân thịt!” Cô có sao nói vậy, nói ra khỏi miệng mới cảm thấy mình nói nhiều với anh làm gì chứ, lập tức cúi đầu xuống.

Đồ lính thú! Còn lâu em mới nói chuyện lại với anh!

Nhưng nhờ ăn được viên trôi nước giòn ngọt mà trái tim cảm thấy ấm áp hơn nhiều, vết thương kia cũng được an ủi phần nào. Nhưng khi nghĩ tới anh nói sẽ ly hôn với mình, trong lòng lại cảm thấy đau nhói như kim châm.

Chuyện đó cứ như cơn ác mộng đeo bám cô suốt mấy ngày nay, cô còn thường hay mơ thấy cảnh anh lôi kéo mình đòi ly hôn.

“Ai cho phép em ăn mấy thứ không có dinh dưỡng đó hả?” Lăng Bắc Hàn nghe cô nói ăn bánh bao nhân thịt liền tức giận nói.

“Ai cần anh lo.....” Úc Tử Duyệt thở khi lâu bầu nói. Lăng Bắc Hàn ném cho cô ánh mắt cảnh cáo làm cô phải ngoan ngoãn cúi đầu xuống vì rất sợ Lăng Bắc Hàn sẽ đánh mình!

Lăng Bắc Hàn tiện tay mở ra những hình ảnh cô đã chụp được. Dưới ánh sáng của màn hình, từng tấm ảnh của những cụ già với gương mặt phủ đầy nếp nhăn lần lượt hiện ra.....

Kỹ thuật chụp ảnh của cô rất tốt, phác họa cũng rất khéo.

Ví dụ như: Có một bà lão đang cầm bức ảnh gia đình, tấm ảnh nói lên sự gửi gắm với mong muốn được cả nhà đoàn tụ. Còn có hình ảnh một người lớn tuổi đứng ở đầu thôn, trông ngóng nhìn về phía một đoàn tàu lửa ở ngoài đường cái với niềm chờ mong “Con ơi hãy trở về đi”. Còn có một người tay bê một rổ trứng gà, như đang muốn nhắn nhủ với ai đó là rổ trứng gà này đang để dành đợi họ trở về nhà cùng ăn.

“Anh sang ghế sofa ngồi đi, em phải làm việc tiếp!” Úc Tử Duyệt ăn hết sạch chén chè trôi nước rồi đi tới cạnh bàn sách, thấy Lăng Bắc Hàn đang lật xem mấy ảnh kia, cô nhỏ giọng nói.

Lăng Bắc Hàn nhường lại chỗ cho cô nhưng không rời đi, mà kéo lại một chiếc ghế xoay khác ngồi xuống cạnh cô.

“Sau này anh hãy bớt chống đối với bà nội và ba mẹ đi, thực ra họ cũng chỉ vì muốn tốt cho anh thôi!” Úc Tử Duyệt thành thạo chèn một tấm ảnh vào trong văn bản word, vừa nhìn những cụ già trong hình vừa nói.

Làm bậc cha mẹ thật ra cũng đâu có dễ dàng gì. Hôm nay sau khi đi phỏng vấn những cụ già kia về cô đã hiểu ra được điều đó, cho nên đã ngay lập tức gọi điện thoại về ẹ.

Trên gương mặt tuần tú của Lăng Bắc Hàn thoáng hiện vẻ nghi ngờ, cau mày nhìn cô hỏi, “Tốt cho anh?”

Trong lòng Úc Tử Duyệt thấy tủi tủi, sau đó nở nụ cười nhạt nhẽo nói, “Sợ em cảm sùng anh.....Hơn nữa người nhà anh vốn dĩ là vừa ý chị Huyền Huyền, họ cho rằng người như em không xứng với anh, sợ làm mất thể diện của anh không phải sao? Đó là ý nghĩa của câu là vì muốn tốt cho anh!” Úc Tử Duyệt cố chịu đựng sự chua xót trong lòng nói.

“Úc Tử Duyệt! Anh không cho phép em nói mình như vậy!” Lăng Bắc Hàn vừa đau lòng lẫn tức giận nạt lại cô.

Cô quay đầu lại nhìn anh, “Phản ứng dữ dội như thế để làm gì, dù sao kẻ da mặt dày như em đã miễn dịch với mấy chuyện thế này rồi.” Cô nói xong lại quay về nhìn lên màn hình máy vi tính.

Lăng Bắc Hàn bất thành linh vươn tay tới giữ chặt eo cô, kéo mạnh cô ngã vào lòng rồi nhắc cho cô ngồi lên đùi mình. Chiếc ghế dựa xoay vòng vòng khiến Úc Tử Duyệt choáng váng mặt mày, ngay sau đó cảm giác đôi môi đã bị anh ngăn lại.

Một tay ôm cô, một tay nâng phía sau đầu cô, Lăng Bắc Hàn quyết liệt mút lấy hương vị thơm ngọt của nước chè còn sót lại trong miệng cô, đầu lưỡi của anh nóng lòng vờ vét không bỏ sót một chút ngọt ngào nào ở bên trong.

Úc Tử Duyệt bị anh hôn đến ngất ngây choáng váng, tim đập loạn xạ, thỉnh thoảng nhút nhát đáp lại anh vài lần, khi sắp không thể nào thở nổi nữa anh mới buông cô ra.

Đôi mắt hạnh phúc lung nhìn gương mặt tuấn tú của anh, ghét mình còn hôn mình?

“Đồ lợn giống!” Cô tức giận thở khì khì mắng, “Em phải làm việc đấy, đừng quấy rầy em nữa! Tối nay em ngủ phòng khách, anh cứ về phòng ngủ đi!” Cô như một bà chủ độc tài ra lệnh cho anh.

Nhóc con không biết phân biệt lớn nhỏ này! Dám mắng mình là đồ lợn giống?

Mặt Lăng Bắc Hàn tái mét nhìn cô chằm chằm, “Vậy thì đi ngủ với anh!” Dứt lời bế bổng cô lên đi nhanh ra cửa.

“Đừng! Em còn phải làm việc! Lăng Bắc Hàn, anh thả em xuống!” Cơ thể nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt giãy dụa, tức giận đánh đấm vào ngực anh. Nhưng Lăng Bắc Hàn vẫn bế cô, một cước đá văng cửa phòng ra, sau đó đi tới ném cô lên giường, kế tiếp bá đạo cúi xuống bao phủ thân thể nhỏ bé của cô.

Úc Tử Duyệt ý thức được nguy hiểm sắp tới, giận dữ trừng mắt nhìn anh, “Anh đừng chạm vào em! Không được ép buộc em!” Cô nhìn anh nói với vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

“Em là vợ anh! Phải có trách nhiệm thỏa mãn anh!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm gần giọng nói, sau đó luồn một tay vào trong lớp áo len của cô.....

“Không thích em thì đừng đụng em! Em không phải là công cụ để anh thỏa mãn!” Lòng tràn đầy bi thương, Úc Tử Duyệt căm ghét trừng mắt nhìn lại anh rống lên.

Lăng Bắc Hàn bị cô quát lại như vậy, ngay lập tức dừng lại động tác, nhìn vẻ mặt căm hận cùng sự chán ghét đó của cô, trong lòng anh bị tổn thương đau nhói. Ánh mắt trách giận này của cô giống y với cái ngày mà Lệ Mộ Phàm xảy ra chuyện.

Thấy Lăng Bắc Hàn chịu buông tha ình, Úc Tử Duyệt vội vàng lao xuống giường, xỏ dép chạy ra khỏi phòng ngủ về thẳng tới phòng sách đóng cửa lại, tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt, cô mệt mỏi tựa vào sau cánh cửa.

Tại sao không nói thích mình?

Bởi vì vốn dĩ anh ta không hề thích mình!

Nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy thật thất bại, cô lại ngồi xuống trước máy vi tính sững sờ nhìn màn hình.

Không có tâm trạng để làm việc nữa, cô mở Microblogging ra, luôn ghi nhớ lời căn dặn của tổng biên tập, bình thường những lúc rảnh rỗi nên xem nhiều tin tức trên mạng, điều này cũng có thể phát triển về mặt kiến thức.

Đã 11 giờ 30 tối, không còn nhiều người online lắm. Nhưng Nhan Tịch vẫn còn đang online. Úc Tử Duyệt mở Microblogging gọi IQ Úc Tịch Nhan. Chỉ một lát sau, Nhan Tịch đã chủ động gửi tin lại cho Úc Tử Duyệt, hỏi sao cô còn chưa ngủ.

“Chị Nhan, anh ấy không thích em, vậy sao còn đòi làm chuyện kia với em chứ?”

.....

Nhan Tịch im lặng một lát sau mới gửi tin lại.

“Sao em biết anh ta không thích em? Chú ấy trầm tính như vậy, dù có thích em cũng không dễ dàng mà mở lời nói ra đâu. Cũng giống như em vậy đó.”

“Nhưng em vừa mới hỏi rồi, anh ấy không trả lời!”

“Chú già đó đang ở nhà á? Duyệt Duyệt, em vừa làm sai chuyện gì à? Em từ chối cùng chú ấy làm chuyện ấy sao?”

“Đa.....”

“Miếng thịt ngon đến miếng sao lại để vuột mất chứ! Duyệt Duyệt, chú ấy thích em, yêu em mới muốn làm chuyện đó với em. Đúng ra em không nên cự tuyệt chú ấy như vậy, đàn ông tự ái thực sự rất đáng sợ”

“Cự tuyệt thì làm sao? Cho dù em không làm, anh ấy cũng đâu có chết! Anh ấy muốn làm thì đi tìm mấy em chân dài kia đi! Bên ngoài thiếu gì hồng nhan tri kỷ!”

“Úc Tử Duyệt! Em đúng là đồ ngốc mà! Bây giờ hãy nhanh đi dỗ ngọt ông chú đi! Em như vậy, sẽ chỉ khiến cho khoảng cách của cả hai càng lúc càng xa thôi! Nhanh đi!!!!”

“Không được đâu! Lần trước em mặc đồ đến nhìn thấy cả bên trong đến quỳ rũ anh ấy, anh ấy cũng.....Ai, không nói nữa! Chán chết đi được! Đồ đàn ông thôi! Không có ai là người tốt cả!”

“Duyệt Duyệt! Bệnh bà cụ non của em lại tái phát rồi đấy! Chắc chắn bây giờ ông chú đang rất đau lòng đấy. Mau đi đi! Có vấn đề gì thì đôi bên cùng nhau nói rõ ràng là được thôi mà, đừng kìm nén trong lòng!”

Đọc những lời ca cẩm của Úc Nhan Tịch, Úc Tử Duyệt thở dài một hơi rồi tắt máy tính, đứng dậy đi về phòng ngủ.

Mở đèn lên thấy Lăng Bắc Hàn đang nằm trên giường trùm kín chăn, thật đúng là bí hơi mà! (từ bí hơi này cũng đồng nghĩa với từ đầm tính hay ít nói mà khi này Nhan Tịch nói ý ^^)

Úc Tử Duyệt đi tới tủ quần áo, lấy quần áo đi tắm rửa. Tắm rửa xong, lúc sấy tóc bỗng nhớ tới sự dịu dàng của Lăng Bắc Hàn lần trước khi sấy tóc ỉnh, trong lòng cô bắt đầu chuyển động, liền rút máy sấy ra đi trở lại phòng ngủ.

“Lăng Bắc Hàn! Mau ngồi dậy giúp em sấy tóc!” Úc Tử Duyệt đứng cạnh giường, một tay xốc chăn lên nhìn anh bá đạo nói.

Lăng Bắc Hàn mở mắt ra, thấy cô mặc áo ngủ, đầu óc ướt sũng, vẻ mặt ngông nghênh đang đứng bên giường nhìn mình, dáng vẻ này ngược lại khiến anh cảm thấy cô thật đáng yêu, chuyện không vui vừa xảy ra khi này lập tức biến mất không còn bóng dáng.

“Lại đây, ngồi xuống!” Anh trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt vội vàng chui vào lòng anh. Lăng Bắc Hàn cầm điện, bật công tắc, một tay luồn vào mái tóc ướt sũng của cô, một tay cầm máy sấy tóc hong tóc cho cô.

Cô rút vào lòng anh, cảm nhận sự chăm sóc, sự ấm áp của anh, trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào vừa đau nhức.

Cô không biết yêu cầu này của mình có tính là không hiểu chuyện hay không. Bởi vì bản thân rõ ràng có thể tự mình hong khô tóc, nhưng lại muốn được anh ân cần làm thế ỉnh.

Có lẽ người phụ nữ nào khi yêu cũng mong muốn được quan tâm chăm sóc như thế.

Yêu.....

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về mặt dịu dàng của Lăng Bắc Hàn.

Anh tắt máy sấy, nhìn cô nhíu mày hỏi: “Nhìn cái gì?”

Úc Tử Duyệt xoay người lại nhìn anh, đôi tay lớn mật ôm lấy gương mặt tuấn tú của anh, nhìn chăm chăm vào gương mặt đó: Hàng lông mày đen rậm, mắt sâu, sống mũi thẳng, môi mỏng, khuôn mặt thon gầy cương nghị.

Cô bạo dạn nhìn anh, không tự chủ nuốt nước miếng cái ực, sau đó đột nhiên ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh!

Lăng Bắc Hàn, em yêu anh!

Đáy lòng cô không ngừng gào thét. Chiếc lưỡi nhỏ linh hoạt khéo léo tách hàm răng anh ra tham lam tiến vào, học theo cách của anh vụng về trêu chọc đầu lưỡi anh.

Sau một hồi sững sốt, Lăng Bắc Hàn mới hoàn hồn, bàn tay to giữ chặt lấy gáy cô, từ bị động chuyển sang chủ động, điên cuồng mút lấy cái miệng nhỏ của cô, hai tay giữ chặt eo cô để cô áp sát vào mình.

Tim đập vô cùng nhanh. Lăng Bắc Hàn điên cuồng như thế khiến Úc Tử Duyệt không khống chế được, hai tay đành bất lực ôm lấy cổ anh, quỳ gối trước mặt anh, để mặc anh tàn sát bờ môi mình, nghe âm thanh mờ ám của đầu lưỡi hai người giao nhau, nước miếng từ khóe miệng chảy lan tràn ra khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên.

“Cho anh nha.....” Lăng Bắc Hàn rời môi cô, để vật nóng như lửa của mình giữa hai chân Úc Tử Duyệt, khàn giọng thì thầm nói vào tai cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt mông lung nhìn anh, dùng lý trí duy nhất còn sót lại hỏi: “Cô gái kia là ai?”

Ánh mắt Lăng Bắc Hàn thoáng tối lại, trong mắt hiện lên vẻ khó xử: “Bí mật quân sự.....Anh tuyệt đối sẽ không phản bội em!” Anh cắn dãi tay cô, nhỏ giọng nói vô cùng kiên định.

Cô nhìn anh với vẻ mặt tin tưởng. Ngay sau đó, liền chủ động cởi áo ngủ trên người ra.

Chiếc cổ thon dài đẹp đẽ, bờ vai mảnh khảnh bóng mịn, xương vai nhỏ hẹp gợi cảm, làn da trắng nõn mềm mại như tuyết cùng với bầu ngực đáng yêu khiến người mê mệt bỗng chốc hiện ra trước mắt Lăng Bắc Hàn.

Úc Tử Duyệt nở nụ cười duyên dáng đầy mê hoặc ngả người về phía sau. Lăng Bắc Hàn cũng thuận thế nằm đè lên cô, há miệng ngậm lấy nụ hoa nõn nà của cô.

Đôi chân suông dài mảnh khảnh của cô như yêu tinh trường lên quấn chặt eo Lăng Bắc Hàn, cơ thể khéo léo uốn cong lên nghênh đón sự tấn công của anh, trong miệng còn phát ra âm thanh mờ ám ru hồn người....

Lăng Bắc Hàn yêu chết mất dáng vẻ lả lơi hoang dã của cô vào giây phút này, hai tay cô ôm lấy đầu anh không ngừng ma sát, khiến anh cảm thấy như có luồng điện lủi khắp toàn thân....

Ừm....Một bên ngực bị anh bao phủ, cô bắt lấy bàn tay của anh để lên một bên còn lại của mình, để bàn tay thô nhám ma sát nhào nặn vuốt ve, cái cảm giác sung sướng tê tê dại dại từ đỉnh đầu lan tỏa khắp toàn thân, khiến Úc Tử Duyệt ậm ừ rên rỉ ra tiếng.....

Cái đầu nhỏ của cô không ngừng lắc lư qua lại, mái tóc đen nhánh xõa ra như rong biển trải dài, vẻ mặt mê ly, đầu lưỡi hồng hào còn thỉnh thoảng hé ra liếm liếm cái miệng nhỏ, hình ảnh này khiến nơi nào đó của Lăng Bắc Hàn tưởng đến muốn nổ tung.

Bàn tay to di chuyển xuống phía dưới, tà áo cộ cộ vào sâu trong khu rừng rậm kích thích điểm nhạy cảm của cô. Úc Tử Duyệt nhìn anh bằng đôi mắt mê ly, oàn oại kêu ra tiếng, như đang cầu xin anh.....

Ngón tay từ từ tiến vào bên trong, ra vào lúc sâu lúc cạn.....

Cô không kiềm được bật lên tiếng rên rỉ, nửa người trên lắc lư dữ dội nhiệt tình nghênh đón sự tấn công của anh, chỉ chốc lát sau đã phải chịu khuất phục trước ngón tay treu đùa của anh, một lượng lớn chất nhờn tuôn trào ra mãnh liệt....

“Ah....” Thấy nơi đó của cô bắt đầu co rút, Lăng Bắc Hàn vội rút ngón tay ra đút vào miệng cô, Úc Tử Duyệt như con mèo nhỏ thấy được miếng mồi liền vội vàng ngậm lấy.....

Trong khi cô còn chưa khôi phục lại dư âm sau cuộc cao trào, anh bỗng thúc người tiến vào trong cô, “Ừm....” Cô rên rỉ mút chặt ngón tay anh, mùi vị dịch yêu ngai ngái thuộc về bản thân đều bị cô mút sạch.

Hai người quấn chặt nhau không rời, cô như cảm nhận được sự hiện hữu của anh, vẻ mặt mê ly nhìn tới anh, gắt gao siết chặt cơ thể anh, “Đừng bỏ rơi em....” Kề sát vào tai anh, cô rướm nước mắt nghẹn giọng nói.

Lời của cô khiến trái tim Lăng Bắc Hàn đau nhói, ôm chặt cô hơn, càng không ngừng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhưng không trả lời chỉ có thể dùng hành động trực tiếp nhất để nói nói cho cô biết: Mình rất muốn cô, rất cần cô!

Không biết đã muốn cô bao nhiêu lần, đến khi cô mệt mỏi kiệt sức vẫn chưa chịu buông tha, một hồi lâu sau, từ tiếng rên rỉ biến thành từng tiếng cầu xin tha cho, ở lần cuối cùng cô tưởng chừng mình như sắp sửa ngất đi, anh mới chịu buông tha cho cô.

Khi Úc Tử Duyệt mơ màng tỉnh lại là đang ở trong bồn tắm, cô ngồi ở trong lòng anh, nhìn ngón tay anh đang từng chút trượt dọc trên cơ thể mình, mặt cô thoáng hồng lên nói, “Ngủ đi...Em mệt quá....” Cô vô lực xụi lơ trong ngực anh, nhắm mắt lại hưởng thụ sự âu yếm của anh.

“Nếu không ngủ, em cho rằng anh sẽ làm gì đây? Hử?” Lăng Bắc Hàn hôn lên trên trán cô thì thầm hỏi, trong giọng nói còn có vẻ tà tâm, vật cứng rắn kia lại ngóc đầu cộm lên từ phía sau cô.

“Hả....Anh là đồ ngựa.....Á.....” Nói còn chưa hết lời, anh đã thủ sẵn ở bên hông cô, dùng sức nhấn một cái tiến vào cô ngay tại trong bồn tắm!

“A....Lấy ra đi....Em khó chịu quá....” Úc Tử Duyệt uốn éo bờ eo nhỏ của mình tức giận nói, hai tay nắm chặt thành bồn tắm.

Anh đâu dễ gì mà bỏ qua cho cô, theo động tác của anh, chỉ chốc lát sau, trong phòng tắm lại diễn ra một màn ân ái kích thích, tiếng nước chảy rào rào xem lẫn tiếng rên rỉ của cả hai, cùng với bọt nước bắn tung tóe như mưa nặng hạt âm âm nện xuống nền đất.....

Sau khi đại chiến trong phòng tắm, anh tắm rửa lại cho cô sạch sẽ rồi bế cô đi về phòng ngủ, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn yêu kiều của cô mà thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Suốt nửa tháng qua, đây cũng là giấc ngủ mà Úc Tử Duyệt cảm thấy ngủ ngon nhất, đang ngủ mơ mơ màng màng, cô có cảm giác như có người đang hôn mình, cô duỗi chân đạp thẳng lên cái gì đó đang đè nặng lên người, sau đó ngáp một cái mới từ từ mở mắt ra.....

Cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, Úc Tử Duyệt mở to mắt thì nhìn thấy Lăng Bắc Hàn đang vùi đầu ở trước ngực mình!

“Khốn kiếp! Đừng.....Á.....” Úc Tử Duyệt tức giận quát lên, thế nhưng anh lại gian ác mút một cái thật mạnh.....

Đúng là đồ ngựa đực không biết sao cho đủ! Úc Tử Duyệt buồn bực mắng thầm, nhưng cơ thể lại không tự chủ mà cùng anh nghênh hờp. Lăng Bắc Hàn mừng rơn, đang chuẩn bị tiến vào trong cô thì chuông điện thoại di động bỗng vang lên.

Đó là tiếng chuông đặc biệt mà Úc Tử Duyệt chưa bao giờ nghe qua, trông thấy sắc mặt anh nghiêm túc bước xuống giường, khoác áo ngủ vào rồi cầm điện thoại di động vọt ra khỏi phòng ngủ mà cô chẳng hiểu gì. Thân thủ nhanh nhẹn giống như mấy đặc công được huấn luyện nghiêm khắc trong phim bom tấn của Mỹ vậy!

101. Chương 101: Em Đi Tìm Trai Bao

Edit: Phong

Úc Tử Duyệt không còn chút sức lực xụi lơ trên giường, cuối cùng cô cũng hiểu được thế nào là cảm giác ‘dung dục quá độ’ như trong tiểu thuyết thường hay miêu tả. Cả người không có chút sức sống nào, eo mỗi lưng đau, ngay cả một ngón tay cũng lười động đậy.

Nhìn trên ngực chi chít dấu hôn, nhớ lại thời điểm kích tình hôm qua, trái tim nhỏ của cô không khỏi lại đập rộn lên. Nhất là lúc ở trong phòng tắm, lúc Lăng Bắc Hàn tiến vào kéo theo lượng lớn nước lớn cũng tràn vào trong....Loại cảm giác vừa căng cứng vừa tê dại ấy quả thật khiến cô không chống lại được, cô chỉ nhớ được một phút sau đó, cô cũng liền tiết ra.....

Úc Tử Duyệt, mày thật là háo sắc! Mới sáng sớm đã ở nơi này tự sướng!

Dừng lại! Dừng lại!

Trong đầu lại hiện lên câu nói của Lăng Bắc Hàn: “Bí mật quân sự....Anh tuyệt đối sẽ không phản bội em!”

Sao lúc ấy mình lại tin lời anh ta được cơ chứ?

Một người phụ nữ thì sao có thể là bí mật quân sự được. Có điều, lúc đó nghe anh nói như vậy, thấy ánh mắt lại kiên định như thế, bản thân lại tin tưởng, một loại tin tưởng không cần lí do!

Ừ, cứ tin đi! Tin tưởng anh chính là tin tưởng vào cặp mắt mình!

“Đang nghĩ gì?” Trong lúc Tử Duyệt đang ngẩn người, Lăng Bắc Hàn đã lặng lẽ đi tới gần, gương mặt tuần tú kẻ sát mặt cô, nhìn cô nhẹ giọng hỏi. Giọng của anh trầm ấm hùng hậu dồi dào từ tính, chỉ giọng nói thôi đã khiến tim cô đập loạn nhịp.

“À....Không có gì....” Khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng chợt hoàn hồn, cô động đậy muốn ngồi dậy, nhưng lưng eo đều đau vô cùng, không khỏi khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vắn vẹo, trong cặp mắt đen nhánh tràn đầy sự u oán và trách móc.

Đồ đàn ông thói tha! Dám lấy hành động thực tế để chứng minh lý thuyết “Một đêm làm bảy lần” thực sự tồn tại!

Cả người cô đều tê dại cả rồi!

“Dừng nhìn anh chăm chăm như thế nữa! Đau ở đâu?” Lăng Bắc Hàn vẫn mặc áo ngủ ngồi xuống bên giường, xốc chân lên kéo cô lại gần, ôm cô vào trong lồng ngực.

“Eo nè, lưng nè, còn có cả bắp chân nữa! Lính thôi, dù em có từng luyện tập Taekwondo, nhưng anh cũng không thể biến em thành búp bê để sử dụng như thế được!” Nhớ lại hôm qua lúc anh ta tách chân cô ra rộng đến chín mươi độ, gác lên bắp vai anh để anh dễ dàng tiến vào, Úc Tử Duyệt nhìn khuôn mặt tuần tú của Lăng Bắc Hàn ai oán nói.

Lăng Bắc Hàn nghe vậy liền nhếch môi cười, để lộ ra hàm răng trắng toát đều đặn. Úc Tử Duyệt nhìn nụ cười của anh, trong lòng liền chấn động. Nhưng ngay sau đó, cơ thể cô liền bị anh lật lại, “Nằm im đó!”

Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, sau liền đứng lên. Đặt Úc Tử Duyệt nằm trên giường, còn anh ngồi ở mép giường, đưa tay kéo chiếc áo ngủ bằng bông trên người cô xuống, để lộ tấm lưng trắng mịn.

Cô rất gầy, nhưng mà là gầy cân đối, không phải kiểu gầy sờ đến xương.

“Lính thôi! Em mệt sắp chết đi được! Dừng....mà....”

Thấy áo ngủ bị Lăng Bắc Hàn kéo xuống, Úc Tử Duyệt cứ nghĩ anh lại giở trò cầm thú. Nếu vừa rồi không phải anh có điện thoại, thì cũng sớm được thỏa mãn rồi.

Vùng eo truyền đến cảm giác vừa đau lại vừa khoan khoái, khiến cô thoải mái kêu ra tiếng. Hóa ra anh đang giúp cô xoa bóp!

Úc Tử Duyệt nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác được phục vụ, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Tên lính thối này thực ra thì cũng không tệ lắm, tối hôm qua còn nấu cả bánh trôi cho cô ăn đêm nữa. Quả thực anh cũng rất quan tâm tới mình.

“Đúng rồi.....Chỗ đó rất đau.....Ừm....Ừm.....Thật thoải mái....” Lòng ngón tay Lăng Bắc Hàn dùng sức ấn xuống vị trí ở vòng eo, , Úc Tử Duyệt hí mắt, ngẩng mặt nhỏ kêu lên mấy tiếng.

Thanh âm mềm mại khiến Lăng Bắc Hàn nuốt nuốt hầu kết. Nhớ tới sự nhiệt tình tối qua của cô cùng với thanh âm yêu kiều khiến người ta mềm nhũn xương cốt kia của cô, anh cảm thấy nơi nào đó của mình lại muốn bạo phát.

Anh thật không ngờ mình lại dễ dàng nghiện cô đến vậy. Mỗi lần tiến vào cô dường như muốn bao nhiêu cũng không đủ, chỉ muốn hung hăng chiếm lấy cô, một lần lại một lần, chỉ hận không thể đem cô hòa vào xương cốt của mình.

“Ừ....Đó....Chân cũng đau nữa! Đều tại anh cả!” Cảm thấy thất lưng đã không còn đau, Úc Tử Duyệt liền chỉ cho Lăng Bắc Hàn xoa bóp chỗ khác, cũng không quên oán trách một câu. Chính là đang nhắc nhở anh, chính anh là người hành hạ cô đến thâm thúy như vậy, anh phải giúp cô giải quyết hậu quả!

“Tối hôm qua em cũng được hưởng thụ mà!” Lăng Bắc Hàn nhếch môi cười nói với vẻ ái muội, bàn tay to rộng đã lặng lẽ kéo áo ngủ của cô xuống, cặp mông bóng tròn vun cao từ từ hiện ra.

Hầu kết không ngừng rụt rịch chuyển động, Lăng Bắc Hàn không tự chủ được nuốt bọt ừng ực.

Tối hôm qua lúc ôm Úc Tử Duyệt đi tắm, mình quên mất không mặc quần trong cho cô rồi!

“Đúng rồi! Ai, cổ cũng thấy đau!” Úc Tử Duyệt đang đưa lưng lại với Lăng Bắc Hàn, nào có thấy được phản ứng của anh lúc này, cô vẫn không hề e sợ, thản thờ nói.

“.....” Nhóc con này còn cố ngọ nguậy nữa? Cố tình sao?

Lăng Bắc Hàn cảm thấy trên trán mình đã mướt mồ hôi, hai bàn tay đang xoa bóp trên người Úc Tử Duyệt như bị điện giật. Anh dùng cả mười ngón tay, bốn ngón giữ lấy phần xương, ngón tay cái ấn xuống phần da thịt trơn mịn của cô.

“Ừm.....Đúng! Đúng như thế!.....Ừm, dùng.....dùng sức một chút nữa!” Bị Lăng Bắc Hàn nhấn xuống như vậy, Úc Tử Duyệt cảm thấy đau, nhưng cũng vô cùng thoải mái. Cô nhắm mắt lại, không ngừng khẽ kêu lên.

“Chú à, kỹ thuật mát xa của chú thật là tốt! Chú đi hộp đêm làm Ngưu Lang chắc chắc sẽ kiếm chác không ít đâu!” Úc Tử Duyệt được đặc ý cả ngày, lúc này lại lên mặt trêu chọc.

“Bóp.....!” Lăng Bắc Hàn mạnh tay đánh xuống cổ cô.

“A.....Đau quá! Lính thối, anh làm gì thế? Định giết người sao?” Úc Tử Duyệt quay đầu nhìn gương mặt tuần tú nửa đỏ nửa đen của Lăng Bắc Hàn, tức giận quát.

Lăng Bắc Hàn một tay kéo cô dậy, một tay bóp cằm cô: “Qua đêm ở phòng trọ? Đi tìm Ngưu Lang?” Gương mặt tuần tú trở nên xanh mét, mồ hôi lấm tấm trên trán, anh nhìn cô, chất vấn.

“Phi.....” Nhìn thấy Lăng Bắc Hàn nghiêm trọng như thế, Úc Tử Duyệt bật cười, “Anh ghen sao?”

Hai tay cô quấn lên cổ anh, ngây thơ cười hỏi, trong lòng có chút mong đợi.

“Rốt cuộc có đi hay không?” Về mặt Lăng Bắc Hàn lạnh lùng, nhìn chằm chằm khuôn mặt bướng bỉnh của cô, hỏi lại.

“Đi.....” Úc Tử Duyệt nhìn anh, vừa nói ra một từ đã thấy vẻ mặt Lăng Bắc Hàn càng thêm tái nhợt, “Đi.....Không có.....Đi đâu?” Úc Tử Duyệt giở trò trêu chọc. Bộ dạng Lăng Bắc Hàn bây giờ thật đáng yêu!

“Úc Tử Duyệt!” Cô lại dám trêu chọc anh. Hai tay Lăng Bắc Hàn bóp eo cô, gặm nhẹ.

“A.....Đừng đánh tôi! Em có đi tìm Ngưu Lang!” Cô thấy anh như vậy, cười nhẹ nói. Môi anh co rút một cái, sắc mặt từ xanh mét chuyển sang đen, đáng vẻ muốn giết người.

“Tôi bóp chết cô!” Lăng Bắc Hàn nghiêng răng nói.

“A.....Đừng.....Ngưu Lang kia chính là anh mà! Em....bây giờ em trả tiền cho anh! Anh đừng giết em mà! Ai, tiếc quá.....”

Thân hình Úc Tử Duyệt nhanh nhẹn như rắn trườn, nhanh chóng từ trong lồng ngực Lăng Bắc Hàn chui ra, bò đến bên giường, mở tủ đầu giường lấy ra mấy tờ tiền đỏ thắm, cầm trong tay hươ hươ trước mặt anh.

“Chú à..... Chú phải phục vụ tận tình đấy nha!” Áo ngủ trên người cô rộng rãi nửa kín nửa hở, dáng người mảnh mai, bờ ngực trơn mịn lúc ẩn lúc hiện, Úc Tử Duyệt dùng tư thế mê người nằm xuống, chân dài vươn ra, đá đá phần eo của Lăng Bắc Hàn, xòe tiền trong tay thành hình quạt, lắc lắc trong tay.

Lăng Bắc Hàn ngây ngốc nhìn bộ dáng mê hoặc của cô, sững sờ một lát mới chợt phát hiện ra là cô đang đùa với anh.

Sắc mặt anh khê trầm xuống, cúi người, hai tay chống ở hai bên người cô, “Để tôi tiếp tục phục vụ cô có được không?” Môi anh gần như dán lên người cô, dùng giọng điệu vô cùng ái muội nói.

Lời nói của anh khiến Úc Tử Duyệt cảm giác được sự nguy hiểm đang tới gần, trong lòng có chút hoảng hốt,

“A.....Không.....Ngài hãy toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân đi!” Cô ngoài cười nhưng trong không cười, thân hình khê giãy giụa định chuồn ra.

Lăng Bắc Hàn dễ dàng tóm được cô, một tay cầm lấy hai cổ tay cô, một tay dùng sức khê kéo cô lại, đưa lưng về phía mình.

“Em cũng nằm trong số nhân dân đó đấy!” Anh gian xảo nói một câu, sau lại nâng mông cô lên, để cô quỳ gối trên giường, bản thân từ phía sau cô đi vào.

Đây là lần đầu tiên Úc Tử Duyệt được trải qua tư thế như thế này, dường như ngay lúc anh vừa đi vào, cô đã lập tức buông vũ khí đầu hàng.

Hai người lại ở trên giường giằng co hồi lâu, Lăng Bắc Hàn mới thỏa mãn buông tha cho cô.

Anh dường như đang dùng hành động nói cho cô biết thế nào là hậu quả nhỏ lông trên miệng hổ.

“Không dám, sau này không dám trêu chọc anh nữa.....Bỏ qua cho em đi.....” Khi anh đã thỏa mãn rút lui, cô vẫn còn ở trên giường cầu xin tha thứ. Lăng Bắc Hàn thấy vậy liền cười một tiếng. Sau đó mím môi, vẻ mặt nghiêm túc.

“Đồng chí Úc Tử Duyệt! Em có mười phút để rửa mặt!”

Lại nữa rồi!

Úc Tử Duyệt mở đôi mắt mơ màng, ai oán nhìn người đàn ông bá đạo nào đó. Dưới sự uy nghiêm của anh, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn xuống giường, kéo thân thể mệt mỏi không chịu được đi rửa mặt.

Úc Tử Duyệt ngấu ngiến ăn bữa sáng của Lăng Bắc Hàn làm. Sau đó, cô vào phòng sách, lấy ra cuốn “Giới thiệu phổ biến học quần chúng”. Còn Lăng Bắc Hàn ở trong bếp làm công việc rửa bát.

Cô đọc lại một lần nội dung sách học hôm qua, sau lấy bài tập ra, nghiêm túc làm. Bây giờ cô còn chưa có chứng nhận ký giả, giờ phải học ở lớp huấn luyện này là do cô muốn thi lấy chứng nhận ký giả.

“Sao lại không tìm được đáp án thế này?” Úc Tử Duyệt cau mày, đầu bút bi không ngừng đảo qua đảo lại sách giáo khoa nhưng vẫn không tìm được đáp án chính xác.

Nhìn điện thoại trong tay, cô chợt nhớ tới thầy Thẩm.

Cô lập tức gọi điện thoại.

“Thầy Thẩm, chào thầy! Em là Úc Tử Duyệt ạ! Thầy vẫn còn nhớ sao ạ?” Úc Tử Duyệt cười nói, thanh âm sang sảng lọt qua khe cửa truyền đến tai Lăng Bắc Hàn. Anh lập tức như nhìn thấy tình địch, nhanh chóng lén lút đứng ở cửa rình nghe.

“À, chuyện thế này! Bài tập có vấn đề ạ. Em không tìm ra được đáp án.....”

Không tìm được đáp án sao? Thế máy tính dùng để làm gì?

Sắc mặt Lăng Bắc Hàn xanh mét, tiếp tục ghé tai nghe lén! Nhóc con này, rõ ràng tên đeo kính kia có ý với cô, cô lại còn chủ động gọi điện cho hắn ta!

“Vâng....Cám ơn thầy Thẩm! Em hiểu rồi ạ! Vâng, hôm nào sẽ mời thầy đi ăn cơm! Vâng, chào thầy!”

Còn muốn mời đi ăn cơm?

Lăng Bắc Hàn không nhin được nữa, lập tức xanh mặt đẩy cửa đi vào phòng.

“Ồ? Sao anh lại vào đây? Cũng không gõ cửa một tiếng nữa! Thật quá đáng! Em còn phải làm bài tập. Phiền anh ra ngoài đóng cửa lại!” Tâm tình Úc Tử Duyệt đang rất vui vẻ, nói một hơi, không thèm liếc mắt nhìn Lăng Bắc Hàn một cái, cầm quyển sách giáo khoa lên tiếp tục làm bài.

Lăng Bắc Hàn đi lại gần, bá đạo giật lấy quyển sách của cô. Lúc này Úc Tử Duyệt mới ngẩng đầu lên nhìn anh, nhận ra sắc mặt anh đang đen sì kì lạ.

102. Chương 102: Bị Hắt Rượu Vang

Edit: Phong

“Sao lại lấy sách của em. Em còn phải làm bài tập!” Không chút sợ hãi khi thấy sắc mặt đen sì của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm anh, tức giận nói.

Lăng Bắc Hàn chậm rãi khoác một tay lên chiếc ghế dựa cô đang ngồi, một tay cầm quyển sách của cô. Cô đưa tay định giật lại, anh lại đưa lên cao hơn.

Gương mặt tuấn tú quay sang nhìn cô, ánh mắt sắc bén: “Bài tập có vấn đề gì sao?” Anh hỏi.

“Xong rồi! Em hỏi thầy Thẩm rồi!” Úc Tử Duyệt không để ý trả lời. Thật không thể hiểu được người đàn ông này.

“Còn mời cả anh ta đi ăn cơm?” Lăng Bắc Hàn ăn giấm chua hỏi, nhìn bộ dạng lơ ngơ không hiểu của cô, liền hiểu được cảm giác thế nào là bị người ta quyền rũ.

“Đúng vậy! Tối nay sau khi tan học sẽ mời thầy ấy ăn cơm!” Úc Tử Duyệt gật đầu, nghiêm trang nói. Sắc mặt Lăng Bắc Hàn trở nên xanh mét.

“Anh không cho phép!” Anh trầm giọng nói. Tên đeo kính kia cũng thật là, rõ ràng biết cô đã có chồng lại vẫn đồng ý lời mời của cô. Lăng Bắc Hàn nổi cơn ghen tuông, xanh mặt nhìn cô.

“Lăng Bắc Hàn! Sao anh lại không cho phép? Em thích ai mời ai liên quan gì đến anh? Hơn nữa, không phải anh cũng mời Hạ Tĩnh Sơ uống cà phê hay sao?” Úc Tử Duyệt trợn mắt nhìn Lăng Bắc Hàn, giận dữ nói.

Bộ dạng gương nanh múa vuốt của cô thật giống một con mèo con.

Lăng Bắc Hàn liền trở nên vui vẻ. Nói như vậy là cô vẫn còn để ý cảnh anh và Hạ Tĩnh Sơ uống cà phê với nhau sao? Trong lòng Lăng Bắc Hàn không những không tức giận, ngược lại còn cảm thấy đắc ý. Cô cũng quan tâm đến anh, khác với nửa tháng trước còn muốn đem anh giao lại cho Hạ Tĩnh Sơ.

“Trước kia chỉ ước gì anh đến với Hạ Tĩnh Sơ, còn bây giờ thì sao?” Có phải đúng như anh nghĩ, cô đã bắt đầu để ý đến anh rồi không?

Nhắc tới Hạ Tĩnh Sơ, cái gai trong lòng Úc Tử Duyệt bắt đầu rứt rịch, đôi mắt thoảng ảm đạm: “Em không biết. Nói tóm lại, một khi anh đã không cho phép em cầm sừng anh, nếu như anh mà cầm lên đầu em thì em cũng sẽ cầm lại lên đầu anh!” Úc Tử Duyệt vươn tay tóm lấy cổ áo sơ mi của Lăng Bắc Hàn, nhìn anh bá đạo nói.

Lăng Bắc Hàn nghe vậy bất đắc dĩ cười: “Hôm đó anh chỉ nói chuyện công việc với cô ấy. Còn lúc ở bệnh viện cũng chỉ là vô tình gặp nhau.” Anh véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giải thích.

“Công việc? Em với thầy Thẩm cũng chỉ là trao đổi việc học hành thôi!” Úc Tử Duyệt nửa tin nửa ngờ nói. Anh với Hạ Tĩnh Sơ có công việc gì chứ? Anh là quân nhân cơ mà!

“Cái tên họ Thẩm kia có ý với em!” Lăng Bắc Hàn nghiêm túc nói.

“Hạ Tĩnh Sơ vẫn còn rất yêu anh!” Úc Tử Duyệt lên tiếng phản bác, lời vừa nói ra khỏi miệng trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Quả nhiên, hai mắt Lăng Bắc Hàn chợt trầm xuống, ánh lên tia nhìn phức tạp khiến Úc Tử Duyệt khó hiểu: “Đó là chuyện của cô ta! Anh đã nói sẽ không phản bội em, anh nhất định sẽ làm được!” Anh trầm giọng nói.

Quá khứ! Tất cả đều đã là quá khứ!

“Là anh nói đấy nha. Nếu anh dám phản bội em, em sẽ thiên anh!” Bàn tay nhỏ bé của Tử Duyệt giơ lên tạo thành hình cây kéo, tức giận nói.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô cười gật gật đầu.

“Thế nên, em càng không được phép với người đàn ông khác....Hiểu không?” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói. Không ngờ, lời vừa mới ra khỏi miệng, lại bất ngờ vang lên tiếng chuông điện thoại của Úc Tử Duyệt.

Nhìn màn hình, lòng Úc Tử Duyệt khẽ run lên. Cô quay đầu nhìn Lăng Bắc Hàn, thấy sắc mặt của anh vừa xụ xuống.

“Có nghe không?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Lăng Bắc Hàn cảm thấy không vui, nhưng vẫn cầm điện thoại ném lại cho cô, biết điều bước ra khỏi phòng.

Là Lệ Mộ Phàm gọi.....

“A lô.....” Nghe trong loa truyền tới tiếng thở dốc của Lệ Mộ Phàm, Úc Tử Duyệt hồ hững hỏi.

“Hai hôm trước bị ngắt, lúc tỉnh lại đã qua Tết Nguyên Đán rồi. Mình chỉ muốn nói với cậu, năm mới vui vẻ.....!” Giọng của Lệ Mộ Phàm có vẻ như rất mệt mỏi, một từ mỗi câu đều phảng phất như ẩn chứa buồn bã.

Lăng Bắc Hàn đứng bên cửa sổ, nhả ra từng đợt khói thuốc, cố gắng không muốn nghĩ tới Úc Tử Duyệt và Lệ Mộ Phàm đang nói chuyện gì, hay tình cảm của cô dành cho Lệ Mộ Phàm bây giờ thế nào. Anh cũng chợt phát hiện ra, trong chuyện tình cảm, anh không hề có được sự rộng lượng của một quân nhân chân chính.

Đó là vợ của anh! Anh cũng giống với những người bình thường khác, biết ghen, biết ganh tỵ, biết giận dữ.

Nghe giọng nói yếu ớt của Lệ Mộ Phàm, khóe miệng Úc Tử Duyệt cười khổ sở. Trong lòng cô có chút không ổn. Cho dù tình cảm của cô với cậu ta không phải là tình yêu, nhưng, cậu ta cũng chính là người anh trai, người bạn cùng chơi đùa với cô từ nhỏ đến lớn.

Cô không thể đối với Lệ Mộ Phàm như người xa lạ được.

“Ừ, năm mới vui vẻ! Lệ Mộ Phàm, cậu cố gắng dưỡng bệnh cho tốt! Không nên để di lo lắng!” Cô lấy lại tinh thần, khích lệ anh.

“Vậy còn cậu? Cậu có lo lắng ình không?” Lệ Mộ Phàm mở miệng hỏi, lồng ngực lại cảm thấy đau nhói. Cậu ấy bây giờ đang ở đâu? Đang ở cạnh chồng cậu ấy sao? Cậu ấy thật sự không nhớ đến mình chút nào sao?

Úc Tử Duyệt nghe Lệ Mộ Phàm hỏi như vậy, không biết phải trả lời thế nào: “Lệ Mộ Phàm, mình rất lo lắng cho cậu, giống như bạn bè lo lắng cho nhau vậy! Bây giờ chúng ta không giống với lúc nhỏ nữa, mình cũng đã trở thành vợ của người ta rồi.....”

“Úc Tử Duyệt! Cậu có biết những lời này của cậu như một con dao cứa vào tim mình hay không? Cậu thật tàn nhẫn! Thật tàn nhẫn! Khụ khụ....khụ.....” Lệ Mộ Phàm kích động quát lên trong điện thoại, sau đó ho khan dữ dội.

“Lệ Mộ Phàm!”

“Tút tut....!”

Cuộc trò chuyện chấm dứt. Úc Tử Duyệt ngây ngốc ngồi yên tại chỗ, cảm thấy tim từng đợt lại từng đợt quặn thắt.

Hãy quên mình đi. Nhất định sau này sẽ có người yêu cậu.....

Úc Tử Duyệt ngây ngốc nói trong lòng.

Cô không biết, mỗi lần cô nói cô đã kết hôn, đối với Lệ Mộ Phàm, giống như một con dao sắc đâm vào trái tim anh. Lệ Mộ Phàm hận mình và cô đã giận dữ nhau, hận mình đã không sớm bày tỏ tình cảm với cô, nói với cô rằng mình rất yêu cô.

Càng đau lòng hơn chính là, cô đã lập gia đình thật rồi!

Úc Tử Duyệt bước từ trong phòng sách đi ra, nhìn thấy Lăng Bắc Hàn đang đứng bên cửa sổ hút thuốc, ánh mắt nhìn ngắm những bông tuyết đang bay bên ngoài cửa sổ, hai mắt cô chợt sáng lên: “Tuyết rơi rồi sao?”

Cô hưng phấn chạy tới khoác lên cánh tay anh.

Lăng Bắc Hàn dập tắt tàn thuốc, nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô, khóe miệng cong lên.

“Đi ra ngoài ăn cơm nhé!”

Nhìn đồng hồ, cũng sắp tới mười hai giờ rồi, anh nói.

“Ừ!” Cô hưng phấn nói.

Sau đó cô liền bị Lăng Bắc Hàn kéo đi thay quần áo, che chắn người thật kín mới đi ra khỏi cửa.

“Lăng Bắc Hàn, anh có thích tuyết rơi không?” Ngồi trong chiếc xe rộng rãi của anh, Úc Tử Duyệt nhìn mấy đứa bé đang đùa tuyết lại thành một đồng trên đường, hỏi anh.

Con người Lăng Bắc Hàn hơi trầm xuống, trong đầu liền hiện ra cảnh ngày bé cùng đám người Lục Khải Chính chơi ném tuyết. Cũng nhiều năm về trước, anh đã ném quả cầu tuyết trong tay trúng một cô bé....

“A Hàn, cậu ném trúng em gái nhỏ rồi, cậu phải chịu trách nhiệm đấy nha!”

“Chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm!”

Anh đã quen biết với Hạ Tĩnh Sơ như vậy. Nhà bọn họ là một căn phòng cho thuê bên ngoài khu vực quân sự.....

“Này, nghĩ gì thế? Sao lại không nói chuyện?” Úc Tử Duyệt nhìn dáng vẻ thất thần của Lăng Bắc Hàn, gương mặt nhìn nghiêng như phủ lên một chút gì đó thương cảm, cô lên tiếng hỏi.

Lăng Bắc Hàn hoàn hồn, nhìn cô vươn tay vỗ vỗ sau đầu cô: “Khi còn bé anh cảm thấy rất thích tuyết rơi. Nhưng bây giờ lại cảm thấy tuyết rơi rất đáng ghét. Em cứ nhìn đường đi xem!” Anh nói một câu hai nghĩa.

Trong cuộc đời của chúng ta, tại những thời điểm không đúng sẽ gặp những người không nên gặp, chuyện quá khứ, cho dù anh đã từng rất yêu thích, nhưng hiện tại, có lẽ đã không còn cảm giác yêu thích như thế nữa.

Cảm giác của anh với Hạ Tĩnh Sơ cũng giống như thế.

“Đúng vậy! Tắc cả một đoạn dài như vậy!” Úc Tử Duyệt nhìn qua cửa sổ, cảm điện thoại di động lên chụp ảnh không ngừng, hai tròng mắt mở lớn nhìn quanh tìm hiểu nguyên nhân kẹt xe. Ở đâu ra đội xe thế này? Tại do nghỉ Tết sao? Nghề nghiệp ký giả đã bồi dưỡng cô trở nên kiên nhẫn như thế.

Hơn mười hai giờ hai người mới tới được một quán cơm Tây, Úc Tử Duyệt liền chọn một vị trí ngồi gần cửa sổ, như vậy có thể ngắm tuyết bay bên ngoài rồi.

Trong trí nhớ của cô, đây là lần thứ hai cô và Lăng Bắc Hàn đi ăn cơm Tây. Phong cảnh nhà hàng thật đẹp, lại rất yên tĩnh, khiến cho cô có cảm giác thích thú, khác với lúc trước, cô chỉ có thể đứng từ bên ngoài dùng ánh mắt hâm mộ nhìn những đôi tình nhân ăn cơm bên trong.

Khi bọn họ vào đến cửa, Hạ Tĩnh Sơ đã nhìn thấy. Hiện cô đang ngồi cách bọn họ một khoảng cách rất xa. Cô đang ngồi đối diện với một người đàn ông trung niên, tay đeo nhẫn vàng, mỗi hành động cử chỉ đều thể hiện ra vẻ là kẻ có tiền.

Còn Lăng Bắc Hàn đang ngồi bên cửa sổ đối diện, mỗi hành động cũng đều lộ ra sự sang trọng không kém, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười nhẹ, trong lòng cô chợt dâng lên cảm giác ghen tuông.

Ngồi đối diện với anh chính là Úc Tử Duyệt, vợ anh.

Lòng cô đau như dao cắt. Vị trí kia vốn dĩ phải thuộc về mình mới phải.

Cô không ngờ mình vừa mới nhìn tuyết bay bên ngoài cửa sổ chợt nghĩ đến anh lại được nhìn thấy anh thật.

Nhìn anh và Úc Tử Duyệt ngồi đó cười nói ngọt ngào, bộ dáng ân ái ái ái, trong lòng cô càng thêm quặn thắt, hai tay siết chặt bộ dao nĩa.

“Luật sư Hạ, cô có nghe tôi nói chuyện không đấy?” Người đàn ông trung niên nọ thấy Hạ Tĩnh Sơ có chút thất thần, nhìn xuống đồng hồ vàng trên tay, lên tiếng nói.

Hạ Tĩnh Sơ liền hoàn hồn, khước miệng nở nụ cười khinh thường: “Ông Kim, vụ án này tôi không nhận được!”

Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông đối diện cười nói, giọng nói vô cùng kiên quyết.

“Cô.....Cô nói vậy là sao?” Người đàn ông to tiếng quát lên, buông dao nĩa xuống đứng bật dậy.

Tiếng quát rất lớn, dường như toàn bộ quán ăn đều nghe thấy.

Những khách hàng khác đều khó chịu nhìn lại, sao lại có thể để cho gã đàn ông thô bỉ kia phá hỏng không khí lãng mạn ở đây thế này.

Lúc này Hạ Tĩnh Sơ cũng đứng dậy: “Ông Kim, xin hãy bình tĩnh! Vụ án này tôi thật sự không thể nhận.....”

Về mặt cô vô tội nhìn người đàn ông kia nói.

“Con mẹ nó, đồ tiện nhân này!”

“Ôi...!”

Gã đàn ông kia liền cầm ly rượu vang đỏ hất lên người cô! Cả nhà hàng đều kinh ngạc, Hạ Tĩnh Sơ cũng hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Bất ngờ, một dáng người cao lớn đi tới chỗ hai người bọn họ.

“Đồ tiện nhân lật lọng! Mày có gì hơn người khác đâu!” Gã đàn ông kia giơ tay định đánh Hạ Tĩnh Sơ. Tay vừa hạ xuống, một bàn tay cứng rắn đã giơ lên bắt lấy cổ tay của gã.

Về mặt Hạ Tĩnh Sơ bối rối nhìn Lăng Bắc Hàn, hai tròng mắt tràn đầy sự tủi thân.

Úc Tử Duyệt thấy thế cũng đi tới.

103. Chương 103

Edit: Phong

Từng giọt rượu vang đỏ từ trên mặt Hạ Tĩnh Sơ chảy dọc theo chiếc cằm nhỏ nhắn xuống cổ rồi rớt xuống cổ áo cô.

Úc Tử Duyệt thấy bộ dáng Hạ Tĩnh Sơ chật vật, trong ánh mắt tràn đầy sự tủi thân nhìn Lăng Bắc Hàn, liền tiến tới gần, lấy giấy lau đưa cho Hạ Tĩnh Sơ.

Hạ Tĩnh Sơ nhìn cô cảm kích, nhận lấy giấy, cúi đầu lau mặt.

“Mẹ kiếp! Mày là ai?” Cổ tay gã đàn ông bụng to kia bị Lăng Bắc Hàn bóp đến sắp vỡ vụn rồi, nhưng hắn vẫn cố chịu đựng đau đớn, khuôn mặt đỏ bừng, miệng đầy hơi rượu, quát.

Sắc mặt Lăng Bắc Hàn tuy không chút thay đổi, nhưng toàn thân anh lại tản ra một loại khí thế không giận mà uy, khiến cho gã đàn ông kia chột dạ, nhưng vì thể diện, vẫn cố vênh vao quát lên.

Bấy giờ, quản lý nhà hàng mới vội vã chạy tới can ngăn. Lăng Bắc Hàn thấy vậy mới buông tay gã kia ra. Quản lý nhà hàng kéo gã ta lại, nói nhỏ vào tai gã điều gì đó. Lúc này, gương mặt đỏ bừng của gã liền trở thành trắng bệch, vẻ mặt sợ hãi nhìn Lăng Bắc Hàn.

“Hóa ra là cậu chủ Lăng, thật có lỗi, thật có lỗi!” Gã nhìn Lăng Bắc Hàn cúi đầu, giọng nói run run.

Hạ Tĩnh Sơ vẫn cúi thấp đầu, nhếch nhác lau mặt, hai vai nhỏ của cô như đang run rẩy.

“Người ông nên xin lỗi là cô ấy!”

Lăng Bắc Hàn này giờ vẫn cong môi không nói gì chợt mở miệng, chỉ vào Hạ Tĩnh Sơ nói, trong giọng nói tản ra uy nghiêm khiến người khác không dám phản kháng.

Úc Tử Duyệt vẫn yên lặng đứng nhìn. Cô thông cảm với Hạ Tĩnh Sơ, xem thường gã đàn ông giàu có hơi thói mùi tiền kia, đối với tinh thần trọng nghĩa của Lăng Bắc Hàn cũng có sự sùng bái, nhưng cũng cảm thấy có chút ghen tuông khó hiểu.

Nếu như hôm nay là cô bị đối xử như vậy, anh có thể ra mặt vì cô không?

Nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy mình thật nhỏ nhen. Dù cho Hạ Tĩnh Sơ không phải là tình đầu của anh, nhất định anh vẫn sẽ ra tay giúp đỡ, ngăn cản tên cặn bã kia.

“Luật sư Hạ, đúng, đúng, thật xin lỗi cô!” Gã đàn ông kia vội vã cúi đầu như con rùa xin lỗi Hạ Tĩnh Sơ. Hạ Tĩnh Sơ lúc này mới ngẩng đầu lên, lớp phấn trang điểm đã bị lau hết, con ngươi đỏ ửng nhìn Lăng Bắc Hàn, lại cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Để cho ông ta đi đi.”

“Cút!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói. Gã đàn ông kia thấy vậy liền ba chân bốn cẳng chạy đi, nhanh đến nỗi nhân viên phục vụ không kịp gọi hắt ta tính tiền.

Nhà hàng lại trở lại bình thường, khách hàng cũng quay trở lại với bữa ăn còn dang dở của họ.

Sắc mặt Lăng Bắc Hàn vẫn không thay đổi liếc nhìn Hạ Tĩnh Sơ, lại nhìn sang Úc Tử Duyệt đang giúp cô lau chiếc áo len.

“Chị Hạ, chị đến phòng vệ sinh lau qua một chút đi!” Úc Tử Duyệt tốt bụng nói. Lớp hóa trang trên mặt cô đã trôi hết, cô sao có thể ra ngoài gặp người khác được đây.

“Ừ.....Cám ơn.....!” Hạ Tĩnh Sơ chật vật, cúi đầu nói. Sau đó, không nhìn Lăng Bắc Hàn một cái liền quay người đi.

“Em đi với chị ấy!” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn nói, sau đó liền đuổi theo Hạ Tĩnh Sơ.

Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt tốt bụng, nhiệt tình như vậy, không tự chủ cười, trong đầu cũng hiện lên hình ảnh Hạ Tĩnh Sơ bị lăng nhục ban nãy.

Tới phòng vệ sinh, Hạ Tĩnh Sơ vội vàng vốc nước, cúi đầu xuống chậu rửa, tiếng khóc nức nở truyền ra.

Úc Tử Duyệt chạy tới, thấy cô đang khom người, cúi thấp đầu, thân thể đang không ngừng run rẩy, giống như đang khóc vậy.

“Chị Hạ.....Chị không sao chứ?” Cô dè dặt hỏi, cảm thấy mình đã biết rõ cô ấy đang khóc lại còn cố hỏi.

“Không có chuyện gì đâu! Tôi không sao cả.....” Hạ Tĩnh Sơ bịt mắt, càng khóc không ngừng. Úc Tử Duyệt giật khăn giấy xuống cho cô, cô nhận lấy, lau mặt không ngừng.

“Chị không nên để bụng hận người như thế, không nên để trong lòng.....” Úc Tử Duyệt không biết nên an ủi cô thế nào, khuôn mặt cười cứng ngắc, thuận miệng nói.

Nếu vừa rồi, người bị hắt rượu là cô, cô đã hắt trả lại rồi. Bây giờ, cô lại cảm thấy, Hạ Tĩnh Sơ quả thật đã được dạy dỗ quá tốt rồi.

“Người như vậy tôi gặp nhiều rồi, cũng đã thành thói quen rồi, không sao cả đâu.....Hôm nay thật may có anh.....có hai người ở đây.....” Hai mắt Hạ Tĩnh Sơ đỏ ửng nhìn Úc Tử Duyệt, biết mình có chút lỡ lời, liền vội vàng sửa lại.

Tiếng ‘anh’ thân mật kia, Úc Tử Duyệt sao lại không nghe thấy. Cô nghĩ trong lòng, nếu không phải lúc này bộ dáng Hạ Tĩnh Sơ rất yếu đuối, chắc hẳn cô đã cho rằng lời vừa rồi là cô ta có ý đồ.

“Anh ấy và tôi không hề ưa loại người đó, tất nhiên sẽ ra mặt giúp chị rồi!” Úc Tử Duyệt ra vẻ tùy tiện nói, nhưng cô chính là cố ý nói như vậy.

Cô không thể để cho Hạ Tĩnh Sơ nghĩ rằng Lăng Bắc Hàn vẫn còn tình cảm với cô ta nên vừa rồi mới làm như thế. Lăng Bắc Hàn đã nói anh sẽ không phản bội cô, tức là đã thừa nhận cô là vợ anh rồi. Cô yêu Lăng Bắc Hàn, cô cần phải, như Nhan Tích nói, bảo vệ quyền lợi của mình!

Lời nói của Úc Tử Duyệt khiến cho Hạ Tĩnh Sơ đang trang điểm chợt dừng tay lại, con ngươi xuyên qua gương cẩn thận nhìn Úc Tử Duyệt, thấy vẻ mặt ngây thơ của cô, mới thoáng yên tâm.

“Thật ra anh ấy là người rất khiêm tốn, vốn không thích chọc phải loại người phiền toái ấy. Chuyện của tôi quả thật đã làm khó anh ấy rồi!” Hạ Tĩnh Sơ đặt hộp phấn xuống, cầm thói son nhẹ nhàng thoa lên môi, ra vẻ hối lỗi nói.

Lăng Bắc Hàn khiêm tốn sao?

Úc Tử Duyệt cẩn thận suy nghĩ ý tứ của Hạ Tĩnh Sơ. Sao cô lại có cảm giác rằng Hạ Tĩnh Sơ đang cường điệu hóa sự quan tâm của Lăng Bắc Hàn với cô ta thế nhỉ? Cô ta muốn so sánh độ thấu hiểu Lăng Bắc Hàn với cô sao?

Dù thế nào, trong lòng cô vẫn cảm thấy chua xót. Cô cảm thấy mình thực sự chưa hiểu rõ Lăng Bắc Hàn. Cô cũng cảm thấy Lăng Bắc Hàn vẫn còn tình cảm với Hạ Tĩnh Sơ. Cô chưa quên bộ dạng lo lắng của Lăng Bắc Hàn khi này lúc chưa tới cứu cô ta.

“Duyệt Duyệt, sao thế? Tôi xong rồi, đi thôi!” Mái tóc Hạ Tĩnh Sơ còn ướt nhẹ, hốc mắt vẫn còn chút ửng hồng, khẽ cười. Cô ta mặc áo khoác vào, che kín chiếc áo len đã lấm bẩn.

Chỉ một chốc, cô đã khôi phục lại vẻ tự nhiên vốn có. Năm tháng đã đã tôi luyện cô thành một người phụ nữ xinh đẹp tài trí, mang dáng vẻ thản nhiên, không chút gợn sóng, lại phẳng phát nét u sầu, khiến người khác cảm thấy có chút thương tiếc.

Phụ nữ vừa thông minh, chín chắn lại dịu dàng không phải giống với mẫu người lí tưởng của loại đàn ông chín chắn như Lăng Bắc Hàn sao? Úc Tử Duyệt nghĩ trong lòng.

“À, chị Hạ, lần trước trong bệnh viện tâm tình tôi không tốt, cư xử với chị.....Thật xin lỗi!” Úc Tử Duyệt cười nói. Hôm đó, cô cảm thấy rất tội tệ, lại nhìn thấy Lăng Bắc Hàn đi chung với Hạ Tĩnh Sơ, nghĩ rằng hai người vẫn còn quan hệ với nhau, nên cô mới nhất thời tức giận nói những lời không phải.

Dù thế nào, cô cũng phải nói lời xin lỗi.

“Không sao! Anh ấy cũng giải thích với tôi, cô còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện.....Có điều, tôi cũng biết tính cô thẳng thắn, nên cũng không để tâm.” Hạ Tĩnh Sơ đang nói chợt ngừng lại, sau tiếp tục nói.

Anh ấy nói cô chưa hiểu chuyện trước mặt Hạ Tĩnh Sơ sao?

Úc Tử Duyệt cảm thấy trong lòng rối bời, chua xót. Ngày hôm ấy, anh về nhà cũng nói cô như vậy. Cô vốn không định tin lời Hạ Tĩnh Sơ, nhưng chuyện này cô tin. Áp chế cảm giác nghẹn nghẹn trong cô họng, cô lặng lẽ lấy lại tinh thần.

“Đúng là tôi chưa hiểu chuyện, nhưng tôi sẽ cố gắng thay đổi.” Úc Tử Duyệt nhìn Hạ Tĩnh Sơ, cười nhạt nói, giọng nói của cô mang theo sự kiên định. Cô muốn nói cho Hạ Tĩnh Sơ biết rằng, cô tuyệt đối sẽ không tặng Lăng Bắc Hàn lại cho cô ta đâu.

Lời nói của Úc Tử Duyệt khiến Hạ Tĩnh Sơ cảm thấy kinh ngạc, sự cảnh giác trong cô không ngừng báo động, Vừa rồi trên đường đi, cô đã liếc mắt nhìn Úc Tử Duyệt, cảm thấy cô có chút gì đó khác trước.

Cô ấy đang nghi ngờ cô sao? Hay cô ấy đã yêu Lăng Bắc Hàn thật rồi?

Ý nghĩ ấy khiến cô cảm thấy bất an, cũng càng cảm thấy kích thích.

Ra khỏi phòng vệ sinh, hai người đã thấy Lăng Bắc Hàn đang đứng ở hành lang chờ các cô. Hạ Tĩnh Sơ khẽ cười với anh, khoe miệng ẩn chứa sự chua xót: “Hôm nay thật cảm ơn hai người. Hai người tiếp tục ăn cơm đi, tôi xin phép đi trước....”

Lúc này lại gần, cô nhìn Lăng Bắc Hàn, lại nhìn Úc Tử Duyệt, cười nói, không cách nào che giấu được sự chua xót nơi khoe miệng.

Cặp mắt Lăng Bắc Hàn sâu thẳm liếc nhìn cô một cái, khẽ gật đầu, ôm lấy Úc Tử Duyệt đi vào trong nhà hàng.

“Chị Hạ, chị đi thông thả!” Úc Tử Duyệt rộng lượng nói, còn vẫy vẫy tay với cô.

Hạ Tĩnh Sơ cười cười, gật đầu một cái, trông mắt như có như không liếc qua Lăng Bắc Hàn. Ánh mắt hai người giao nhau trong nháy mắt, Lăng Bắc Hàn liền ôm Úc Tử Duyệt trở lại phòng ăn.

Trở lại chỗ ngồi, Úc Tử Duyệt không vui, rầu rĩ cúi đầu ăn thịt bò. Cô nhớ tới lời Hạ Tĩnh Sơ nói, liền coi tảng thịt bò giống như đầu Lăng Bắc Hàn cắt thành tám miếng.

Lăng Bắc Hàn ăn một thìa súp, hai mắt nhàn nhạt quét về phía ngoài cửa sổ. Bên ngoài sương mù phủ kín, tầm mắt mờ hồ, anh nhìn thấy một bóng dáng đang đứng bên ngoài cửa hàng đối diện, hai cánh tay ôm lấy mình, dường như đang cảm thấy rất lạnh.

Trong đầu mơ hồ nhớ lại, trong một cơn mưa mùa đông, cũng bóng dáng mảnh khảnh ấy hai tay ôm người, đứng dưới mái hiên trường học, chờ anh mang dù tới đón.

Thấy Lăng Bắc Hàn thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, Úc Tử Duyệt liền ngẩng đầu, theo tầm mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một bóng người cô độc đứng dưới cửa hàng đối diện. Người đó không phải Hạ Tĩnh Sơ thì là ai?

Anh đang thương tiếc cô ta sao? Là tình cũ không rủ cũng tới sao? Không nữa sao? Sao không chạy tới tìm cô ta đi?

Úc Tử Duyệt cảm thấy giận dữ vô cùng. Trong lòng cô lúc này, giận dữ cũng ghen tuông đan xen với nhau, đua nhau gào thét, nhưng cô cố gắng chịu đựng không trút ra ngoài.

Nếu là trước kia, với tính tình của cô, nhất định đã phát tiết ra rồi!

Hạ Tĩnh Sơ chắc chắn, Lăng Bắc Hàn đã nhìn thấy cô, trong lòng cảm thấy đắc ý, lại có chút chua xót.

A Hàn, anh có còn nhớ trước kia, mỗi khi trời mưa, anh đều mang dù tới đón em không? Anh đã từng nói không phải em không cưới, nhưng sao bây giờ lại.....

Tuyết cùng nước mưa thì nhau rơi xuống người cô. Cô ôm chặt thân mình, hai mắt nhìn chằm chằm sang phía cửa sổ đối diện. Giờ phút này, ước gì anh chạy ra ngoài, giống như trước đây, mang dù chạy tới, một tay kéo cô vào trong lòng ngực, che gió che mưa cho cô.

Nhưng, bây giờ anh đang ngồi đối diện với vợ mình. So với cô, cô ta chỉ là một kẻ gốc có gia thế hiển hách mà thôi. Cô ta có gì xứng với Lăng Bắc Hàn chứ?

Vừa rồi là cô cố ý kích động ông chủ Kim kia, để xem anh rốt cuộc có xông tới giúp cô thoát nguy hay không. Kết quả, anh quả thực đã xuất hiện giúp cô rồi. Nhưng, không giống với tưởng tượng của cô, cô đã nghĩ rằng, anh sẽ không không chế được, cầm lấy tay cô kéo đi, giống như ngày đó khi bệnh suyễn của cô phát tác vậy.

Nhưng phản ứng của anh lại giống như đang giúp đỡ một người xa lạ vậy.

Trời đổ mưa tuyết, hiện tại muốn bắt taxi rất khó. Lăng Bắc Hàn nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ điều gì đó. Thấy anh như vậy Úc Tử Duyệt càng cảm thấy chua xót. Mặc dù anh từng nói sẽ không phản bội cô, nhưng trong lòng anh Hạ Tĩnh Sơ là thế nào?

Chẳng lẽ, lúc Hạ Tĩnh Sơ mắc bệnh suyễn phải vào bệnh viện, hai người bọn họ đã xóa bỏ hết hiểu lầm? Anh đã không còn hận Hạ Tĩnh Sơ nữa? Tình cảm của anh với cô ta đã nhen nhóm trở lại? Nếu không trước kia trốn tránh cô ta, sau lại vẫn nói chuyện công việc với cô ta được?

Bởi vì trên luật pháp cô là vợ anh, nên anh sẽ không phản bội cô, nhưng tình cảm của anh thì sao?

Bây giờ, nhìn thấy Hạ Tĩnh Sơ đứng trong mưa tuyết, nhất định anh đang cảm thấy không nỡ rời.

Đột nhiên cô cảm thấy mình như trở thành người thứ ba chèn giữa hai người họ. Cô yên lặng cúi đầu, yên lặng nhai. Cảm thấy thức ăn không có vị gì cả, sống mũi cô cay cay.

Lăng Bắc Hàn hoàn hồn, nhìn sang đối diện thấy Úc Tử Duyệt đang lặng lẽ cúi đầu, lại nghĩ tới mình vừa thất thần nhìn Hạ Tĩnh Sơ, trong lòng anh chợt cảm thấy áy náy.

“Sao lại không ăn nữa?” Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn anh, nhàn nhạt hỏi.

“No rồi!” Lăng Bắc Hàn thản nhiên nói, cầm lên một tờ giấy ăn, lau nước canh trên khóe miệng cho cô, nhưng lại bị cô né tránh.

“Em tự làm được!” Úc Tử Duyệt cứng ngắt nói, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

“Vậy thì đi thôi.” Lăng Bắc Hàn đứng dậy, vẫn thản nhiên nói. Trong lúc lơ đãng, bóng dáng mơ hồ kia đã biến mất không thấy đâu.

Anh cầm áo khoác của Úc Tử Duyệt, quan tâm giúp cô mặc vào.

Úc Tử Duyệt ngồi trên xe, lúc trước tâm tình còn đang rất tốt, giờ đã trở thành không vui, ngón tay út của cô vẽ loạn xạ lên lớp sương mù trên cửa kính.

Cần gạt nước trên kính chắn gió không ngừng gạt qua gạt lại, đường phố tấp nập, người bên đường qua lại vội vã, tốc độ còn nhanh hơn cả xe hơi.

Trong lúc đó, một dáng người màu nâu nhạt không mang dù hấp dẫn tầm mắt của anh, Lăng Bắc Hàn nhú mày.

Hạ Tĩnh Sơ hai tay ôm người, dáng vẻ dường như đang rất lạnh, đang đi bên phải đường.

Úc Tử Duyệt thấy anh ngăn người nhìn qua cửa sổ đối diện, liền nhú mày: “Hạ Tĩnh Sơ?” Sao lại là cô ta? Úc Tử Duyệt lần đầu tiên cảm thấy người này thật đáng ghét.

Nhưng nhìn dáng vẻ cô ta không mang dù đi trên đường trong mưa, trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút đáng thương.

Lúc này, xe của Lăng Bắc Hàn cũng đã đi tới gần.

“Em đi gọi chị ấy nha?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn hỏi ý kiến.

Lăng Bắc Hàn bắt đầu dĩ nhiên nhú mày: “Xa như vậy, gọi cô ấy cũng không nghe được. Để anh đi gọi cô ấy!”

Nói xong, anh liền xuống xe, dáng vẻ thật giống anh hùng đi cứu mỹ nhân.

Trong lòng Úc Tử Duyệt chợt cảm thấy co rút đau đớn, đầu mũi cay cay, cổ họng nghẹn ngào. Cô nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi rồi thở ra, hô hấp mới bình thường trở lại.

Hai mắt xuyên qua cửa kính bị nàng vẽ chỉ chút nhìn ra ngoài, thấy anh đang kéo Hạ Tĩnh Sơ lại, cô ta vùng vẫy thoát ra, giống như không muốn lên xe của bọn anh vậy.

“Lăng Bắc Hàn, anh mặc kệ em!” Hạ Tĩnh Sơ quát nhẹ, hai mắt nhìn về phía xe của anh, “Đừng làm Duyệt hiểu lầm!”

Cô ra vẻ lạnh lùng nói, nhưng sắc mặt lại trắng bệch đến dọa người, đôi môi tím ngắt, mái tóc ướt nhẹp nhỏ xuống trán.

“Không muốn bệnh tái phát thì mau lên xe đi!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm quát nhẹ, Sau đó liền túm lấy cánh tay cô kéo đi.

Hạ Tĩnh Sơ vẫn còn giãy dụa nhưng vẫn đi theo anh, trong lòng cảm thấy thật vui sướng.

104. Chương 104: Cần Gì Phải Níu Kéo Không Buông

Edit: TiêuKhang

Nói đến cùng, vẫn là anh ấy không nỡ bỏ mình, tình cảm mười mấy năm, anh lại là người trọng tình trọng nghĩa, thì sao có thể dễ dàng vứt bỏ? Trong lòng Hạ Tĩnh Sơ thầm đắc ý.

Lăng Bắc Hàn mở cửa xe cho cô, đứng cạnh xe ý bảo cô bước lên. Nhìn cô có vẻ như rất yếu, bàn đạp cách mặt đất chưa tới nửa thước cũng bước lên không nổi, phải nhờ Lăng Bắc Hàn dìu đỡ mới cố gắng bước được lên xe,

Úc Tử Duyệt lẳng lặng quan sát những gì xảy ra ở phía sau. Quả thật, sắc mặt Hạ Tĩnh Sơ trắng bệch như tờ giấy, đôi môi tím tái, người lạnh run run đánh bò cạp, mồ hôi trên trán tuôn ra như nhỏ giọt.

Úc Tử Duyệt ngửa người dựa vào hàng ghế trước cau mày nhìn Hạ Tĩnh Sơ ngồi ở hàng ghế sau.

Lúc này Hạ Tĩnh Sơ cũng nhìn lại cô, miễn cưỡng cười nói: “Taxi thật là khó gọi....” Cô ta ngượng ngịu cười cười nói, cầm giấy lau lia lia nước trên trán, giấy thấm nước bã ra dính đầy lên trán khiến cô nhìn càng thêm nhếch nhác.

“Ồ!” Đến khi Lăng Bắc Hàn lên xe, Úc Tử Duyệt mới hoàn hồn, vội vàng lục lọi trong túi lưới lấy ra cái khăn lông mới đưa cho Hạ Tĩnh Sơ nói, “Chị Hạ, dùng khăn lau đi!”

“Cám ơn.....Khụ khụ.....” Hạ Tĩnh Sơ nhận lấy khăn lông mới vừa mở miệng nói tiếng cảm ơn lại liên tục ho khan, sắc mặt vốn tái nhợt trở nên đỏ ngầu.

Lăng Bắc Hàn vẫn ngồi ở vị trí tài xế im lặng không nói gì, đoàn xe tắc đường như rồng uốn lượn lúc này cũng từ từ chuyển động.

Máy điều hòa trong xe không biết đã được Lăng Bắc Hàn bật lên khi nào.

“Chị Hạ, uống chút nước đi!” Úc Tử Duyệt cũng không biết nên làm sao để chăm sóc cho Hạ Tĩnh Sơ, đành đưa bình nước cho cô.

Nhưng Hạ Tĩnh Sơ chỉ khoát khoát tay, liên tục lắc lắc đầu túm chặt khăn lông ho sù sù, cúi thấp đầu cầm khăn lông lau nước trên mặt, đáng vẻ đó nhìn yếu ớt đến không thể nào yếu ớt hơn.

“Coi như không gọi được taxi, cũng không thể dầm mưa như vậy được! Ở đây em còn cái mang khăn nữa này!” Úc Tử Duyệt nói xong liền ném cái khăn lông về phía sau cho Hạ Tĩnh Sơ. Thật không biết là chị ta có sở thích tự ngược hay sao đây, trời lạnh thế này, không mở ô cứ thế dầm đi giữa trời mưa tuyết, cố tình hành hạ bản thân sao?

“Cám ơn.....Khụ.....Đã quên mang dù rồi, định đi đến chỗ ở đằng trước mà không đón được xe.....” Hạ Tĩnh Sơ ngẩng đầu nhìn tới Úc Tử Duyệt đang ngả người dựa vào thành ghế nhìn mình, yếu ớt cười xấu hổ nói.

“Lại gây phiền cho hai người rồi.....” Cô không quên bổ sung thêm một câu, còn len lén liếc nhìn Lăng Bắc Hàn nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, chuyên tâm lái xe, không liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

“Không có gì, dù sao cũng tiện đường mà!” Úc Tử Duyệt cười ngây thơ nói.

“Ngồi yên, phía trước có cảnh sát giao thông.” Rốt cuộc Lăng Bắc Hàn cũng mở miệng, tay phải vỗ vỗ sau ót Úc Tử Duyệt bảo cô ngồi lại ngay ngắn.

Úc Tử Duyệt vội vàng nghe lời ngồi lên nghiêm chỉnh, nhìn Lăng Bắc Hàn âu yếm cười cười, Lăng Bắc Hàn cũng nhìn lại cô với ánh mắt nhu hòa. Hai người trao cho nhau song mắt ân ái ngọt ngào bị Hạ Tĩnh Sơ ngồi ở ngồi phía sau nhìn rõ mồn một.

Trái tim như có ai đang đục khoét, bàn tay nắm chiếc khăn lông từ từ siết chặt.

Sao lần này Úc Tử Duyệt không nổi giận? Còn biểu hiện hết sức hiểu lòng người như thế! Giờ phút này, mình thật sự rất mong cô ta đối với mình đừng khách sáo như lần trước ở trong thang máy vậy, để Lăng Bắc Hàn bị mất mặt mà quở mắng cô ta.

“Cho em xuống ngã tử ở phía trước đi, ở đó tiện đón xe hơn!” Hạ Tĩnh Sơ nói với dáng vẻ rất yếu ớt, hít hít mũi lại ho thêm hai tiếng, dường như đã bị cảm lạnh.

“Tiễn Phật phải tiễn đến Tây Thiên, có phải chị muốn về nhà không? Để tụi em đưa chị về nhà luôn cho!” Úc Tử Duyệt vội vàng lên tiếng nói, trong lòng thật sự là có chút tính toán nho nhỏ, chính là không muốn cho Hạ Tĩnh Sơ hiểu lầm Lăng Bắc Hàn còn có ý gì với chị ta.

Nhưng có thật là Lăng Bắc Hàn không có ý gì với chị ta hay không?

Ngoài mặt thì mình biểu hiện hết sức hào phóng, khéo léo hiểu lòng người, nhưng cảm xúc trong lòng đã sớm ngổn ngang trăm mối rồi.

Bởi vì bản thân hiểu rõ tình cảm của mình đối với Lăng Bắc Hàn, cho nên mới không muốn anh bị phụ nữ khác ngấp nghé tới, nhất là người tình cũ vẫn còn tình cảm với anh! Úc Tử Duyệt đột nhiên cảm thấy sao trước kia mình thật là ngu ngốc quá đỗi, còn ngờ ngẩn đem người chồng đầu ấp tay gối của mình đẩy cho Hạ Tĩnh Sơ!

Trực giác của Hạ Tĩnh Sơ cho thấy Úc Tử Duyệt bây giờ hoàn toàn không giống với nửa tháng trước!

“Không cần phiền vậy đâu.....Cứ cho tụi xuống ở đằng trước là được rồi!” Hạ Tĩnh Sơ vô cùng thành khẩn nói.

“Rốt cuộc em muốn đi đâu?” Lăng Bắc Hàn trầm giọng hỏi, trong giọng nói còn có chút không kiên nhẫn, đôi mắt nhìn xuyên qua kính xoay trong xe chiếu thẳng xuống tới chỗ Hạ Tĩnh Sơ.

“Khụ....Em muốn về nhà nghỉ ngơi!” Hạ Tĩnh Sơ chuyển mắt đi cười nhạt nói. Dáng vẻ đối với Lăng Bắc Hàn đúng là lạnh nhạt, né tránh, nhưng trong lời nói lại mơ hồ lộ ra vẻ thương cảm.

Úc Tử Duyệt vẫn ngồi im lặng nhìn Lăng Bắc Hàn bật đèn xi nhan bên phải, sau đó ngoặt tay lái cho xe rẽ sang hướng bên phải.

Anh biết nhà của Hạ Tĩnh Sơ ở đâu hay sao?

Phát hiện ra điều này khiến trái tim Úc Tử Duyệt từng cơn ê ẩm!

Biểu hiện muốn tránh né Hạ Tĩnh Sơ còn không kịp khi mới đám cưới kia đâu rồi, té ra ngay cả cô ta ở đâu cũng biết?

Hạ Tĩnh Sơ cũng không ngờ Lăng Bắc Hàn lại biết chỗ ở của mình, trong lòng ngay tức khắc vui sướng không thôi, sau đó vội cầm giấy lau bịt mũi lại, chỉ khê ho khan một tiếng, mình không thể có biểu hiện quá mức mập mờ với Lăng Bắc Hàn được.

Hơn nữa anh ta còn là một người có tâm tư kín đáo, cũng như lúc này, mình không thể nào hiểu được rốt cuộc trong lòng Lăng Bắc Hàn có còn cảm giác với mình hay không, có nghi ngờ gì tâm tư của mình không?

Úc Tử Duyệt cảm thấy trong xe ngột ngạt, tiện tay mở radio lên nghe, bộ đàm radio đang phát bài “Những năm tháng bên nhau” được phát hành vào thập kỷ trước, một bài hát cũ hết sức kinh điển. (tên bài hát “Những năm tháng bên nhau” chỉ là tên do mình tạm dịch ra từ ý nghĩ của lời bài hát, các bạn muốn biết rõ hơn thì tra theo tên tiếng Trung gốc nhé. Bài hát này rất thịnh hành vào những năm 1993-1995)

Giai điệu mang vẻ thương cảm da diết bất đắc dĩ, luôn có thể dễ dàng gợi lên nhiều kỷ ức từ những năm tháng xấp xỉ xa xôi trong mỗi con người chúng ta....

Thời đó, mọi người nghe phát lại bằng cái loại hộp đĩa mang theo bên người. Hạ Tĩnh Sơ còn nhớ, sinh nhật năm ấy, Lăng Bắc Hàn tặng cho cô là một đĩa CD, anh nói là anh dùng tiền đi làm ở nhà hàng kiếm được để mua.

Khi đó anh cũng nói, hãy cùng anh bỏ trốn, anh sẽ dùng hai bàn tay của mình và dựa vào sự cố gắng của mình sẽ tạo ra cho cô một tương lai tốt đẹp.....

Nghe lại bài hát xa xưa này, cổ họng Hạ Tĩnh Sơ chuyển động, ánh mắt đau khổ không tự chủ nhìn về phía Lăng Bắc Hàn, có phải anh cũng đang nhớ lại những hồi ức kia hay không?

“Hát cái gì vậy chứ, Rock ’n roll vẫn là tuyệt nhất!” Tâm trạng Úc Tử Duyệt vốn đang cực kỳ buồn bực, gu bài hát mang theo sầu não như vậy cô nghe không quen, nói xong liền muốn đổi bài khác.

“Đừng....” Hạ Tĩnh Sơ lên tiếng theo phản xạ, giọng nói cũng có vẻ nghẹn ngào thương cảm.

Mà tay Lăng Bắc Hàn lúc này cũng giữ lại bàn tay của Úc Tử Duyệt, dường như cũng có ý định ngăn cản cô đổi bài.

Úc Tử Duyệt mơ hồ suy đoán! Hai người họ đang âm thầm gửi gắm tình cảm cho nhau thông qua lời bài hát này à?

Một bài hát xa xưa đã gợi lại cho họ về kỷ ức đẹp đẽ gì sao? Mỗi khi mình nghe Miêu Vương hát cũng sẽ nhớ tới thời gian mình và Lệ Mộ Phàm ở Mỹ đã từng thành lập đội nhạc Rock ’n roll!

Lăng Bắc Hàn liếc nhìn Úc Tử Duyệt, sau đó rút tay về.

Úc Tử Duyệt nhếch môi nở nụ cười miễn cưỡng nói, “Bài hát xưa này đúng thật là rất kinh điển ha, có điều đã quá lỗi thời rồi, nghe có vẻ quái đản làm sao ấy.” Úc Tử Duyệt hơi giễu cợt nói.

Mối tình đầu thì sao chứ, có gì đặc biệt hơn người?

Nhưng cô vẫn rất nể mặt Lăng Bắc Hàn không có đổi bài.

“Ồ phải, đúng là lỗi thời rồi, không hiểu sao khi đó lại thịnh hành trào lưu này nữa.....” Hạ Tĩnh Sơ lúc này cũng không còn dị nghị gì cười cười, lạnh nhạt nói, hành động mới tức thì của Lăng Bắc Hàn cô cũng đã nhìn thấy được.

Trong lòng thầm reo mừng, những ngoài mặt thì lại làm ra vẻ thờ ơ như không thèm để ý.

Chiếc Hummer màu xám đậm lái vào một khu chung cư, Lăng Bắc Hàn dừng xe, lúc này mở miệng hỏi, “Tòa nhà nào?” Biết được chỗ cô ở thật ra là do Lăng Bắc Diệp nhắc tới, nhưng anh cũng không biết cô ở tòa nhà nào.

“Tòa thứ năm ở phía sau, khu khu.....” Hạ Tĩnh Sơ cười nhạt nói, nói xong lại không kiềm được ho khan hai tiếng.

Trời bên ngoài vẫn còn đang mưa, Úc Tử Duyệt tốt bụng quay lại đưa cho Hạ Tĩnh Sơ cây dù.

“Hôm nay thật cảm ơn hai người, đã làm phiền hai người rồi.....” Hạ Tĩnh Sơ nhận lấy cây dù cười nhạt nói, sắc mặt ửng đỏ khác thường.

“Không có gì, cho dù với một người không quen, tụi em cũng sẽ giúp đỡ như thế mà thôi!” Úc Tử Duyệt ngồi dựa trở lại ghế nhìn Hạ Tĩnh Sơ nói.

Hạ Tĩnh Sơ cười cười, mở cửa bước xuống xe. Lúc xuống xe, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, cố hết sức chống đỡ cửa xe.

Sao lại yếu như vậy chứ? Úc Tử Duyệt mở cửa bước xuống xe dìu đỡ Hạ Tĩnh Sơ.

“Chị Hạ, để em đưa chị lên lầu nha!” Úc Tử Duyệt tốt bụng nói, bởi vì không thể để cho Lăng Bắc Hàn có cơ hội giành trước được!

Hạ Tĩnh Sơ vô cùng thất vọng khi thấy Úc Tử Duyệt bước xuống đỡ mình, “Duyệt Duyệt, không cần đâu, chị ở ngay lầu ba thôi....” Hạ Tĩnh Sơ vội vàng nói lời từ chối.

“Không sao, đi nhanh đi, đừng dầm mưa nữa!” Úc Tử Duyệt cười nói, lôi kéo Hạ Tĩnh Sơ đi nhanh tới hướng cầu thang.

Lăng Bắc Hàn chỉ lẳng lặng nhìn hai người họ, lẳng im không nói tiếng nào, móc ra một điều thuốc châm lửa hút.

Hạ Tĩnh Sơ sống một mình trong một căn hộ đầy đủ tiện nghi, cách trang trí cũng rất đơn giản ấm áp. Sau khi Úc Tử Duyệt đỡ Hạ Tĩnh Sơ vào cửa, thoáng quét mắt nhìn một lượt khắp căn nhà.

“Khụ.....Khụ khụ.....Duyệt Duyệt, uống miếng....Khụ khụ.....Nước rồi hãy đi?” Có thể do leo cầu thang nên Hạ Tĩnh Sơ ho khan không ngừng, vừa ho vừa rảnh nói.

“Không cần đâu, chị Hạ, để em đỡ chị về phòng nằm nghỉ nha.....” Thấy dáng vẻ yếu ớt đó của Hạ Tĩnh Sơ, Úc Tử Duyệt đồng cảm nói.

“Cũng được.....” Ánh mắt sắc bén của Hạ Tĩnh Sơ thoáng chuyển động, chỉ hướng phòng ngủ rồi dịch nhẹ bước chân đi tới.

Úc Tử Duyệt vội vàng tiến lên đỡ cô, “Có thể là chị đã bị cảm rồi, không sao chứ?” Tuy rằng trong lòng rất khó chịu, nhưng cô vẫn không nhịn được mở miệng hỏi thăm.

“Không sao, uống thuốc vào sẽ không có việc gì.” Cửa phòng ngủ được mở ra, là căn phòng được trang trí với phong cách rất ấm áp, phòng cũng không lớn, một giường lớn, một kệ sách và một tủ sách, còn có mấy chiếc ghế sofa.

Ánh mắt của Úc Tử Duyệt bị chiếc chuông gió trước cửa sổ phía trên bàn sách hấp dẫn trước tiên, chiếc chuông gió ấy được làm thành từ xác của những viên đạn không còn dùng nữa, hơn nữa có vẻ như đã làm được từ rất lâu rồi, thủ công không được khéo léo lắm, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cô cũng biết đó là của ai làm!

Càng khiến cô tức giận hơn chính là, trên bàn sách của Hạ Tĩnh Sơ còn để một đĩa nhạc cũ rích, trang bìa chính là ca khúc “Những năm tháng bên nhau” của Lão Sói.

Thấy Úc Tử Duyệt nhìn thấy được chuông gió, thấy được đĩa nhạc, trong lòng Hạ Tĩnh Sơ thầm vui sướng.

“Duyệt Duyệt, cô yên tâm, tôi biết rõ thân phận của mình.....Khụ.....” Cô ta vừa nói xong lại tiếp tục ho khan.

Úc Tử Duyệt cố chịu sự tổn thương trong lòng, liếc nhìn Hạ Tĩnh Sơ nghiêm túc thẳng thắn nói, “Tâm trạng hiện giờ của chị tôi có thể hiểu, với một người ưu tú lại thành công như chị, cần gì phải nín chặt lấy quá khứ không buông chứ? Nhất định rồi chị sẽ có được một người đàn ông tốt hơn thương yêu chị!”

105. Chương 105: Ôm Nhau

Edit: TiêuKhang

Hạ Tĩnh Sơ không ngờ Úc Tử Duyệt lại thẳng thắn nói ra những lời này với mình, cũng càng xác định Úc Tử Duyệt đã có tình cảm với Lăng Bắc Hàn rồi. Nỗi ghen tức tuôn trào lên mãnh liệt, nhưng ngoài mặt lại thể hiện vẻ đau thương khổ sở, tủi hổ nhìn Úc Tử Duyệt.

“Duyệt Duyệt.....Thật xin lỗi....Chị đã rất cố gắng quên đi....” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt cười khổ nói.

Hạ Tĩnh Sơ như vậy ngược lại càng khiến cho Úc Tử Duyệt cảm thấy áy náy, có cảm giác như mình đã quá mức ích kỷ rồi chẳng?

Hạ Tĩnh Sơ không hề muốn chen vào phá hoại hạnh phúc giữa cô và Lăng Bắc Hàn.

Nhưng khi nhìn thấy Lăng Bắc Hàn và Hạ Tĩnh Sơ đều cùng chìm vào ký ức xa xưa thì trong lòng lại cảm thấy đau đớn khó tả.....

“Ừm, tôi tin chị. Chị ở lại nghỉ ngơi đi, tôi đi trước đây....” Úc Tử Duyệt miễn cưỡng cười cười, nói xong cũng cất bước định đi.

“Khụ khụ.....Vậy tôi không tiễn, chuyện ngày hôm nay em đừng để bụng, có lẽ anh ấy biết tôi có bệnh suyễn, sợ tôi phát bệnh cho nên mới bảo tôi lên xe của hai người.....”

“Không, chị lầm rồi, là tôi bảo anh ấy đi xuống gọi chị lên xe đấy!” Hạ Tĩnh Sơ còn chưa nói hết câu đã bị lời nói nghiêm túc trái lòng của Úc Tử Duyệt cắt ngang.

Ánh mắt mang theo ẩn ý cảnh cáo liếc nhìn Hạ Tĩnh Sơ, cũng rõ ràng nhìn thấy sự thất vọng và đau khổ trên mặt của cô ta, ngay sau đó, Úc Tử Duyệt cũng nhanh chóng sai bước rời đi.

Ra khỏi cửa nhà Hạ Tĩnh Sơ, Úc Tử Duyệt đột nhiên cảm giác mình đã thay đổi rất nhiều. Trở nên nhỏ mọn, trở nên có tâm cơ, trở nên không từ thủ đoạn nào nữa rồi? Khi này tại sao phải cố ý lừa gạt Hạ Tĩnh Sơ?

Rõ ràng là Lăng Bắc Hàn phát hiện ra cô ta dầm mưa trước, rõ ràng là mình không muốn gọi Hạ Tĩnh Sơ lên xe.....

Với tính tình thẳng thắn bộc của bản thân, đáng lý ra không thể nào chấp nhận cho việc làm đó của mình, nhưng thật lòng cô không hề mong muốn Hạ Tĩnh Sơ cùng Lăng Bắc Hàn nối lại tình xưa!

Úc Tử Duyệt, mày mới chính là vợ anh ấy!

Cô chỉ có thể dùng lý do này để thuyết phục mình! Tuy rằng thật không dễ chịu gì.

Sau khi Úc Tử Duyệt đi rồi, Hạ Tĩnh Sơ ho khan dữ dội thêm một lúc nữa mới đứng lên đi tới cạnh cửa sổ, núp ở sau rèm cửa nhìn chiếc Hummer khổng lồ kia rời đi.

Còn Úc Tử Duyệt sau khi chui vào xe liền bật radio lên, rồi một hồi lâu mới tìm được bài hát với âm thanh sống động, sau đó giận dỗi nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Lăng Bắc Hàn thấy cô như muốn ngủ, sợ làm ồn cô nên định vươn tay tắt radio.

“Anh không được tắt! Em thích nghe Rock’n roll đấy! Thì sao nào? Anh thích nghe cái gì mà năm tháng ở bên nhau gì đó thì anh với Hạ Tĩnh Sơ đi nghe cho đã đi! Em không rảnh mà ngồi nghe với anh đâu!” Úc Tử Duyệt vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở to mắt ra, đưa tay hất tay Lăng Bắc Hàn, trừng mắt nhìn anh rống lên với vẻ mặt cực kỳ hung dữ.

Tên đàn ông tồi này, ngoài mặt thì nói không phản bội mình, nhưng thật chất trái tim đã phản bội mình rồi!

Lăng Bắc Hàn bị cô quát như vậy cũng giật mình sửng sốt, vẫn chưa hiểu nổi cô đang giận dỗi chuyện gì?

Anh nhìn cô trầm giọng nói, “Không phải em đang ngủ sao, nghe cái gì chứ?” Khi này vừa nghe đến bài hát xa xưa đó anh cũng định đổi đài khác rồi, nào ngờ Úc Tử Duyệt cũng muốn đổi mà Hạ Tĩnh Sơ thì lại không muốn đổi, thành thử anh cũng đành im lặng không lên tiếng.

“Em chỉ thích nghe nhạc lúc ngủ, trước kia lúc em và Lệ Mộ Phàm còn chơi với nhau, lúc em ngủ cậu ta rất thường hay chơi guitar điện cho em nghe!” Úc Tử Duyệt khoanh tay trước ngực trừng mắt hét lớn vào bộ mặt xanh mét của Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn nghe Úc Tử Duyệt nói thế trái tim như bị khuấy tung lên, thẳng gấp xe lại cho dừng ở đoạn đường vắng, sau đó đưa tay kéo Úc Tử Duyệt sát lại vào người.

“Nói lại lần nữa xem?” Anh lôi Úc Tử Duyệt lại gần, cúi xuống nhìn cô hỏi với vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

“Tôi và Lệ Mộ Phàm đều thích nhạc Rock’n roll đó, thích nhất nghe Miêu Vương....Ừm.....” Cái miệng không ngừng cắn nhai của cô bị anh tự tung tự tác ngậm lại. Tay trái Lăng Bắc Hàn nâng ót Úc Tử Duyệt lên, tay phải giữ chặt eo cô, kéo thân hình nhỏ nhắn của cô tới sát lồng ngực mình.

Hơi thở nóng bỏng của đàn ông còn mang theo mùi thuốc lá nồng nồng, Lăng Bắc Hàn mút thỏa thích bữa bãi lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, coi như trừng phạt cô! Trái tim nhỏ bé của Úc Tử Duyệt vẫn không tự chủ được mà rung động, nhưng cô cũng không thể nào quên cái chuông gió ở trong phòng ngủ của Hạ Tĩnh Sơ, dùng sức nghiền răng cắn lên đầu lưỡi của anh!

“Á.....” Nhóc con đáng ghét này! Lãng Bắc Hàn bị đau bụng cô ra, đầu lưỡi tê dại còn rướm cả máu nhìn tới Úc Tử Duyệt đang dùng đũa giấy giữa ngồi dậy tránh khỏi lòng mình.

“Úc Tử Duyệt! Đừng bướng bỉnh nữa!” Lãng Bắc Hàn tức giận trợn mắt gằn giọng nhìn cô nói.

“Đừng bướng bỉnh, đừng bướng bỉnh! Hề anh mở miệng ra là nói câu này! Tôi không phải là đứa trẻ lên ba, đừng tưởng rằng tôi ngu, hai người liếc mắt đưa tình, gửi gắm tâm tư qua lời bài hát, tưởng tôi không biết à? Lãng Bắc Hàn! Tôi nói cho anh biết! Úc Tử Duyệt tôi không phải người dễ ức hiếp đâu! Anh cầm lên đầu tôi một sừng, thì tôi nhất định sẽ cầm trả lại cho anh mười cái! Đồ khốn!” Trong lòng quá nóng giận, Úc Tử Duyệt cũng trừng lại anh tức giận quát rồi ngay tức khắc mở cửa nhảy xuống xe!

Bên ngoài mưa tuyết vẫn đang rơi, cô cũng chẳng sợ lạnh, tức giận đi trong màn mưa mặc cho tuyết rơi cùng gió lạnh như lưỡi dao cạo sát vào da. Cái chuông gió đó được làm từ vỏ đạn, chắc chắn là gom lại từng viên một mới kết được thành chuỗi như thế, anh ta tự mình làm ư?

Mới nãy ở trong xe đúng lúc nghe lại được bài hát kỷ niệm mà một thời anh và Hạ Tĩnh Sơ từng thích, phải chăng trái tim hai người họ cũng cảm nhận được lòng của đối phương? Càng nghĩ trong lòng Úc Tử Duyệt càng chua xót ê ẩm.

Yêu một người luôn thích người đó sạch sẽ về mọi phương diện, bất luận là thể xác hay trái tim của anh cô đều muốn có được, hơn nữa còn phải đầy đủ 100%!

Giờ phút này, cô mới chợt phát hiện ra mình lại để tâm tới Lãng Bắc Hàn như thế, đúng là báo ứng mà, ai bảo lúc trước khi có được mình không biết quý trọng, còn hiện tại anh thật sự muốn nhen nhóm tình cũ với Hạ Tĩnh Sơ rồi!

Lãng Bắc Hàn bị tính khí nổi cáu thất thường của Úc Tử Duyệt làm cho sững sốt mất mấy giây mới nhảy xuống xe, bước nhanh lên phía trước kéo cô lại lôi đi trở về chỗ xe đang đậu.

“Khốn kiếp! Đừng đụng vào tôi! Cút ngay!” Úc Tử Duyệt tức giận hất tay anh ra, tiếng quát tháo của cô khiến cho những người đi đường ngang qua phải ngoái đầu lại nhìn.

“Có chuyện gì về nhà hãy nói!” Lãng Bắc Hàn ghét nhất trở thành tiêu điểm nghị luận trong mắt người khác, thấy cô tùy hứng bướng bỉnh anh tức giận khế quát.

“Tôi chưa muốn về nhà! Anh cút đi cho tôi!” Úc Tử Duyệt nhìn anh không còn la lối som sòm nữa, chỉ gằn từng tiếng vô cùng kiên định nói, hai tròng mắt oán giận nhìn anh trừng trừng.

Lãng Bắc Hàn sao có thể nhẫn nhịn để cô làm càn như vậy, với tay tóm lại eo bế thốc cô lên, vác cô lên vai đi tới hướng chiếc Hummer. Úc Tử Duyệt giãy giụa chời đạp bị anh mở cửa xe ném cô vào bên trong, rồi nhanh chóng quay lại chỗ ngồi tài xế của mình.

Úc Tử Duyệt bị anh thô lỗ ném vào đụng đầu đau điếng đến hoa cả mắt, nhưng cũng không phản kháng nữa, uất ức ngả người nằm nhoài ra ở hàng ghế sau, một bụng hờn ghen bứt rứt hóa thành từng giọt nước mắt tủi thân im lìm lăn dài xuống hai má.

Hôm nay mình đã rất cố gắng không để anh ta mất mặt rồi, cố gắng rộng lượng khéo hiểu lòng người. Nghĩ rằng anh cũng chỉ vì muốn giúp Hạ Tĩnh Sơ cho nên mới làm vậy, nhưng nhớ lại anh cứ như vô tình hay cố ý mà nhìn ngó Hạ Tĩnh Sơ, còn không cho cô đổi đài radio. Về mặt mờ khi đó của anh và Hạ Tĩnh Sơ thật sự khiến cho cô có cảm giác như bị ai đó giáng ột bạt tai thiệt mạnh!

Lãng Bắc Hàn lái xe như điên một mạch chạy về đến nhà. Lúc dừng xe, anh chỉ lạnh lùng nói một tiếng “xuống xe”.

Úc Tử Duyệt sớm đã không còn khóc thút thít nữa, vẻ mặt chẳng có cảm xúc gì nhìn tới anh, sau đó nhảy xuống xe đi nhanh tới cầu thang.

Vừa vào nhà, cô liền đi tới phòng sách, mở máy vi tính ra đeo lên headphone nghe bài Rock 'n roll của Miêu Vương, cô còn đóng cửa uồn éo cơ thể, sống động như một dân chơi nhạc Rock chuyên nghiệp.

Lãng Bắc Hàn đi vào tìm cô để nói chuyện, anh ngang ngược giật xuống headphone cô đang nghe, gấp lại laptop, kéo qua một cái ghế xoay ngồi xuống kế bên cạnh cô, vịn mặt cô xoay về phía mình.

“Anh đừng phiền tôi làm việc, tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đi ra đi.” Cô ngó ra ngoài cửa sổ coi như không nhìn thấy anh.

“Anh cũng chỉ giúp đưa cô ấy về nhà thôi, vậy mà em cũng bắt mãi hay sao? Úc Tử Duyệt, từ lúc nào lòng dạ em trở nên hẹp hòi như thế?” Tuy Úc Tử Duyệt không nhìn mình, nhưng Lăng Bắc Hàn vẫn nhìn thẳng vào cô trầm giọng hỏi.

Câu hỏi tùy tiện của Lăng Bắc Hàn lại dễ dàng đâm trúng vào chỗ đau của Úc Tử Duyệt. Nhất là cái câu lòng dạ nhỏ nhen kia, cũng đúng, quả thật lòng dạ mình hôm nay rất là nhỏ nhen ích kỷ, trước khi đi còn nói láo để gạt Hạ Tĩnh Sơ.

“Phải, tôi vốn là lòng dạ nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi đó, anh vừa lòng chưa? Còn đỡ hơn tên khốn kiếp Lăng Bắc Hàn anh, anh cắt ngay cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Cút ngay!” Mình lòng dạ nhỏ nhen ư? Hôm nay mình đã nhẫn nhịn bọn họ như thế nào, bây giờ anh ta còn nói lòng dạ mình nhỏ nhen!

Ánh mắt anh ta nhìn Hạ Tĩnh Sơ ngây ra như thế, chẳng lẽ anh ta không cảm thấy có một chút xúu nào áy náy với mình sao? Cũng không chột dạ sao?

“Cố tình gây sự phải không?” Lăng Bắc Hàn tức giận đứng bật dậy, trừng mắt nhìn cô gầm lên.

“Phải, tôi cố tình gây sự đó thì sao, tôi cũng là đứa không hiểu chuyện đó thì sao? Anh đi tìm Hạ Tĩnh Sơ của anh đi! Cút đi!” Úc Tử Duyệt tức giận quát lên, còn vung tay đẩy mạnh anh ra cửa.

Cô vẫn còn nhớ rất rõ anh từng nói với Hạ Tĩnh Sơ mình là người không hiểu chuyện!

Anh ta đi thật rồi, cô còn nghe được tiếng đóng cửa sập lại nặng nề. Úc Tử Duyệt kích động bước tới khóa luôn cửa phòng, nước mắt không thể kiềm chế được nữa lăn xuống, cơ thể tựa vào cánh cửa từ từ trượt xuống ngã ngồi trên mặt đất.....

Cô mặc kệ mới vừa rồi trút giận lên anh như vậy là đúng hay sai, nhưng cô hiểu rõ một điều, nếu quả thật yêu một người, sẽ bao dung cho người đó về mọi mặt. Lăng Bắc Hàn vốn không yêu mình thì sao có thể bao dung ình đây?

Anh muốn giận bao nhiêu thì cứ giận đi, muốn nói tôi không hiểu chuyện gì đó thì cứ nói đi, tóm lại ở trong lòng anh tôi lúc nào mình cũng là đứa không hiểu chuyện mà! Trong lòng Úc Tử Duyệt xót xa nghĩ, cúi đầu bụm mặt lại, mặc cho nước mắt chảy ngược chảy xuôi.

Cô ngồi ở trên đất suốt cả buổi chiều, đến hơn năm giờ mới nhớ tới còn phải đi học.

Về phần công việc này, cô biết rõ đó là sở thích của mình. Không phải vì Lăng Bắc Hàn, cô cũng sẽ cố gắng làm tốt. Đến phòng tắm rửa mặt, thay quần áo khác xong cầm lên túi xách, soạn lại sách vở xong mới đi ra cửa.

Không thấy xe của anh ở dưới lầu, cô cũng chẳng muốn nghĩ nhiều đến anh, không bao lâu lái chiếc xe nhỏ của mình rời khỏi nhà.

Lăng Bắc Hàn ngồi ở cổng trường suốt buổi tối đợi cô tan học. Mãi đến khi toàn bộ giáo viên lẫn học sinh đều về hết sạch mà anh vẫn chưa thấy bóng dáng của Úc Tử Duyệt đi ra, gọi điện thoại cho cô thì không có ai nghe máy, trong khi xe của cô thì vẫn còn ở trong bãi.

Anh chạy thẳng vào trường học, bởi vì không biết cô học ở lớp nào, cho nên anh chỉ có thể đi tìm từng phòng một, cũng may, có một phòng học vẫn còn đèn sáng.

“Thầy Thẩm....” Trong phòng học có một thanh niên và một cô gái đang ôm nhau đưa lưng về phía anh, chiếc túi xách trên tay cô gái ấy vừa nhìn anh đã nhận ra ngay là cô! Máu toàn thân Lăng Bắc Hàn như lập tức ngừng chảy, cả người cứng đờ đứng phồng tại chỗ.....

106. Chương 106: Tặng Hoa Hồng Cho Cô

Edit: TiêuKhang

Anh đã suy nghĩ suốt buổi chiều, cẩn thận nghiền ngẫm phản ứng của Úc Tử Duyệt, vô tình phát hiện hóa ra là cô đang ghen. Anh cũng nhận ra, bản thân đúng là có chút chột dạ mới có thể nói Úc Tử Duyệt đã suy nghĩ nhiều, lòng dạ nhỏ mọn.

Phải, là mình làm sai nhưng sợ người khác biết, bởi vì quả thật hôm nay mình đã sai với cô trước, lỡ đãng thế nào mà lại nhớ về quá khứ của mình và Hạ Tĩnh Sơ.

Lúc trước, người luôn xa lánh Hạ Tĩnh Sơ là mình. Bao nhiêu năm năm qua, cũng dứt khoát cắt đứt mọi tin tức về cô. Gặp lại cô sau đám cưới đã từng cho rằng cô có ý đồ muốn níu kéo dĩ vãng. Lúc ấy, mình tránh cô ta còn không kịp.

Sau sự việc của nhà họ Thôi đã làm mình có cái nhìn khác về Hạ Tĩnh Sơ, cảm thấy trước kia luôn bài xích cô là bởi vì nguyên nhân chủ quan cá nhân, một mực nhận định rằng cô là người ích kỷ.

Anh cảm thấy thái độ dành cho Hạ Tĩnh Sơ như thế rất không nên, không thể dồn hết tâm trí để hận, oán trách hay tránh né thì mới tốt.

Cũng bởi vì cô là luật sư của nhà họ Thôi, đơn vị nhờ anh chuyển giao chi phiếu cho họ, anh chỉ có thể thông qua Hạ Tĩnh Sơ mà gửi đi. Ngoài công việc ra họ chẳng có quan hệ gì khác, hôm nay đụng mặt ở nhà hàng cũng là tình cờ gặp lại.

Có điều sau này vẫn nên hạn chế gặp mặt cô ta thì hơn, vì dù sao Hạ Tĩnh Sơ vẫn chưa hoàn toàn dứt hẳn tâm tư với mình.

Sau khi phân tích như vậy, anh cảm thấy mình đã trách oan Úc Tử Duyệt, cho nên mới cố tình tới đón cô tan học, ai ngờ, tìm khắp cả trường học cuối cùng nhìn thấy cảnh tượng cô và cái tên thầy Thẩm nọ đang ôm nhau!

“Nếu anh cấm cho em một sừng, thì em sẽ cấm lại cho anh mười cái!” Chẳng lẽ cô ấy muốn trả thù thật sao? Phát hiện ra điều này cùng hình ảnh đang diễn ra trước mắt khiến cho trái tim anh như bị dao cứa!

Úc Tử Duyệt chưa ăn cơm chiều đã đi học, thời điểm vừa tan học bỗng nhiên bị văng đầu, định bụng ở lại một lát đợi bạn học ra về hết cô mới đứng dậy. Nào ngờ, đi chưa được mấy bước liền muốn ngã nhào xuống, may sao thầy Thẩm đã kịp thời đỡ cô lại.

“Không sao chứ?” Thẩm Hưng nhìn sắc mặt hơi tái nhợt Úc Tử Duyệt mà quan tâm hỏi.

Mới vừa ổn định thì nhìn thấy một bóng dáng màu đen đứng ở ngưỡng cửa, Lăng Bắc Hàn mặt lạnh như ôn thần đứng sừng sững ở lối đi vào, Úc Tử Duyệt vốn định tránh né khỏi người Thẩm Hưng, nhưng khi thấy Lăng Bắc Hàn cô thuận thế ôm luôn cánh tay của thầy Thẩm.

Thẩm Hưng lúc này cũng thấy một người đàn ông đứng ở cửa ra vào, nếu mình nhớ không lầm thì hình như đó chính là chồng của Úc Tử Duyệt.

Anh chẳng thể nào ngờ được, một cô gái chỉ mới hai mươi tuổi đầu lại còn trẻ như vậy mà đã là vợ của người ta rồi. Anh ta đang định buông Úc Tử Duyệt ra thì bất thành linh cô lại chụp lấy cánh tay của mình.

“Thầy Thẩm, em có nói tối nay mời thầy dùng cơm mà, chúng ta đi thôi!” Úc Tử Duyệt ngó lơ không thèm nhìn tới Lăng Bắc Hàn đang đứng ở ngưỡng cửa, quay đầu lại cười ngọt ngào với thầy giáo điềm đạm nhô nhả mang mắt kính gọng đen của mình nói.

“Chuyện này.....” Học trò Úc Tử Duyệt này làm sao vậy chứ? Chồng cô bé đang ở ngay tại cửa mà cô ấy có thể tùy tiện như vậy? Thẩm Hưng đang khó xử mở miệng thì lúc này Lăng Bắc Hàn đã đi vào cửa.

“Em định mời thầy Thẩm dùng cơm à?” Lăng Bắc Hàn kèm chế ghen tuông trong lòng, sởi lởi hỏi với vẻ mặt cực kỳ tự nhiên.

Tên lính thối này! Vậy mà cũng chẳng tỏ ra ghen chút nào, Úc Tử Duyệt tức giận thầm nghĩ ở trong lòng, cũng chẳng biết tại sao anh ta lại đột nhiên tới trường học, mình còn tưởng rằng anh ta đã về đơn vị rồi chứ!

“Phải đó, bởi vì thầy Thẩm ưu ái tôi không ít, nên tôi muốn mời thầy ấy đi ăn canh thịt dê á!” Úc Tử Duyệt khề hắt cằm lên nhìn Lăng Bắc Hàn, tiếp tục hỏi, “Đúng rồi, không phải anh bảo có việc sao? Sao còn chưa đi hả?” Vừa nói bàn tay nho nhỏ vừa túm chặt ống tay áo của thầy Thẩm.

Lính thối! Dám cầm sừng tôi, trả lại cho anh một cái trước đó!

Úc Tử Duyệt âm thầm oán hận nghĩ, bức mình nổi máu lên, thực sự cũng rất có khả năng ôm nhau cùng chết với anh ta đấy!

Mình có việc? Mình bảo có việc bao giờ chứ? Nhóc con này, cố ý đây mà!

“Việc của anh đã giải quyết xong rồi, thầy Thẩm, cảm ơn thầy đã đặc biệt quan tâm vợ tôi, chiều này hãy để tôi mời!” Lăng Bắc Hàn vươn tay kéo vai Úc Tử Duyệt ôm lại nhìn Thẩm Hưng lịch sự nói.

Tên khốn xấu xa này! Úc Tử Duyệt nổi cáu âm thầm mắng mủ, cô cố tình không muốn cho anh đi theo dùng cơm với mình và thầy Thẩm! Nếu không thì sao còn gọi là cầm sừng được nữa chứ!

“Ông xã! Anh mà cũng tham gia náo nhiệt nữa á! À phải rồi, người ta muốn ăn hạt dẻ rang đường ở cái quán dưới cầu Hòa Bình, anh đi mua cho em nha, có được không?” Để xem, có mặt thầy Thẩm ở đây, anh ta có nể mặt mình không.

Cầu Hòa Bình cách đây đến gần 20km. Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn làm nũng nói. Lúc này ba người đã đi ra khỏi lớp học.

Con nhóc này, sao mình không biết cô ấy còn có sở thích ăn hạt dẻ rang đường? Lúc này, anh chợt hiểu ra là Úc Tử Duyệt cố tình chơi mình, có thể vẫn còn giận mình rồi!

Lăng Bắc Hàn cố gắng quên đi sự ghen tuông trong lòng, cố gắng không thèm nghĩ tới một màn vừa nãy của hai người họ, đó chỉ là trùng hợp, nhất định là trùng hợp, anh đang tự giải thích với lòng mình như thế.

“Được, anh đi liền đây, lát nữa sẽ tới đón em!” Lăng Bắc Hàn nhẹ lời nói, sau đó bỏ cô ra. Cũng không quên nói lời tạm biệt với thầy Thẩm.

Anh ta đi thật á? Úc Tử Duyệt hơi kinh ngạc, không ngờ anh ta lại đi thật, nhưng mà cô đang nghi ngờ Lăng Bắc Hàn đang lừa cô! Nói không chừng, anh bây giờ đang lái xe về nhà rồi đợi cô về là dạy dỗ cô một trận!

“Hai người đang giận nhau à?” Trong một quán canh thịt dê nổi tiếng ở một con hẻm nhỏ gần trường, Úc Tử Duyệt và Thẩm Hưng ngồi đối mặt với nhau, Thẩm Hưng mở miệng hỏi thẳng.

“Hả?” Úc Tử Duyệt không ngờ Thẩm Hưng lại nhìn ra.

“Không có gì đâu, đừng quan tâm đến anh ta!” Úc Tử Duyệt nhìn vào bát canh thịt dê trắng đục đặc sệt cau mày nói.

“Món canh này tanh quá!” Cô nhíu mày ngửi ngửi, mặc dù rất đói, nhưng tanh thế này cô cũng chẳng dám ăn.

“Cho thêm tí giấm là được rồi mà....Mùa đông uống một chút canh dê cho ấm, mới nãy em suýt chút nữa ngất rồi, có phải là buổi tối chưa ăn gì đúng không?” Thẩm Hưng thêm hai giọt giấm vào trong bát của Úc Tử Duyệt, vừa hỏi một cách quan tâm.

“Dạ, lúc nãy đi học vội quá chưa kịp ăn gì....Ừm, quả thật không bị tanh nữa rồi, lại còn rất tươi nữa, thật ngon quá!” Úc Tử Duyệt cầm cái thìa, vừa uống canh vừa cười nói, lúc đó, bà chủ quán bưng ra một xúng bánh bao hấp.

Thẩm Hưng cầm lấy một cái đưa cho cô, lấy ỉnh một cái: “Sau này có gặp đến đâu cũng phải ăn cơm đã! Anh như một người anh lớn, trăm giọng nói.

“Biết rồi”. Úc Tử Duyệt cảm động cười nói, cảm thấy một thầy giáo như thế mà thật quan tâm đến mình, lại nhớ đến tên khốn Lăng Bắc Hàn đó tìm lại nhói đau.

Bởi vì anh mà cô hậm hực suốt cả buổi chiều, tâm trạng không tốt, cho nên mới quên ăn cơm thành ra suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Không có anh ta, vẫn còn có những người khác tốt với mình, Úc Tử Duyệt tôi đây cũng không phải là kẻ khiến người ta ghét cay ghét đắng! Trong lòng nghĩ thế nhưng cô lại càng cảm thấy buồn vì cô biết, bản thân mình quan tâm đến cái gì.

Lăng Bắc Hàn thật sự chạy đến chân cầu Hòa Bình mua một túi hạt dẻ rang đường rồi chạy về, giờ phút này anh đang đứng trước cửa một quán canh thịt dê, chung quanh đây chỉ có một cửa hàng này, anh đoán rằng cô đang ở đây.

Quả nhiên, qua cửa sổ thủy tinh anh nhìn thấy hai người ngồi cùng một bàn, khói trắng bốc lên từ bát canh bao phủ khắp nơi, anh nhìn thấy cô và tên thầy Thẩm đó vừa ăn vừa nói cười vui vẻ.

Nếu như cô muốn trừng phạt anh thì cô đã làm được rồi, bởi vì giờ trong lòng anh đã lên men rồi.

Không có anh, vẫn sẽ có nhiều tên khác thích cô ấy, cô là một cô gái sáng lạn như ánh mặt trời, rất dễ khiến người khác bị lây sự sáng sủa đó.....

Đột nhiên anh phát hiện ra rằng, kể từ khi kết hôn đến nay anh khiến cho cô vui còn ít hơn với những lần anh làm cô đau lòng. Mà bình thường anh không có nhiều thời gian quan tâm đến cô, một cô gái tươi sáng như ánh nắng như thế nếu cùng với một kẻ theo quân như mình có thật là sẽ hạnh phúc không?

Lăng Bắc Hàn nghĩ như vậy, trong lòng đau nhói.

Lần trước mạnh mẽ quyết tâm nói muốn ly hôn với cô, thật ra thì đó là anh đang đánh cược, đánh cược xem cô có chịu hy sinh ột quân nhân như mình không, trở thành một vị quân tử theo đúng cách.

Chiều mai, anh lại phải quay về bộ đội, lần trở lại tiếp theo cũng phải qua năm mới.....

Trong ngực buồn bực, căng nhức, còn có không nữ.

Anh đứng trong gió lạnh đến tận xương, giấu bọc hạt dẻ rang đường vào ngực đợi cô và vị thầy Thẩm đó ăn cơm xong ra ngoài, cũng dường như đang trừng phạt chính bản thân mình.

Úc Tử Duyệt và Thẩm Hưng bước từ trong quán ăn ra ngoài, liền thấy được Lăng Bắc Hàn đang đứng cạnh chiếc Hummer, nhìn cô sải chân bước về phía cô trong tay nắm thật chặt túi hạt dẻ rang đường.

Anh ta thật sự đi mua rồi à! Trong chốc lát, Úc Tử Duyệt cảm thấy cảm động nhưng cũng chỉ trong chốc lát mà thôi.

“Hạt dẻ rang của em đây!” Khóe miệng Lăng Bắc Hàn vênh lên nở nụ cười, dưới ánh đèn đường u ám thật sự rất quyến rũ.

Úc Tử Duyệt nhận lấy nói, “Thầy Thẩm, vậy lần sau gặp thầy trên lớp nhé...!” Cô không để ý đến Lăng Bắc Hàn, nói với Thẩm Hưng.

“Được, tôi đi trước, cảm ơn món canh tối nay của em!” Thẩm Hưng nhìn Úc Tử Duyệt mỉm cười nói, cũng gật đầu với Lăng Bắc Hàn một cái.

“Tôi đâu có thích ăn hạt dẻ rang đường!” Úc Tử Duyệt ấn túi hạt dẻ rang vào ngực Lăng Bắc Hàn, sải bước đi về phía bãi đỗ xe của trường.

Lăng Bắc Hàn sải bước đuổi theo, bắt lấy cánh tay của cô, “Anh đưa em về!” Anh nhỏ giọng nói nhưng trong giọng nói dường như có chút van xin.

“Không cần! Tôi có xe rồi!” Cô tức đến mức thở phì phì nói.

“Anh sẽ bảo người lái về.....” Lăng Bắc Hàn nói xong, không thêm để ý đến sự phản kháng của cô kéo cô đi về chiếc xe của mình, vừa mở cửa xe mùi hương hoa hồng đã tràn ngập vào khoang mũi.

Úc Tử Duyệt cau mày, cô dường như bị ôm lên xe.

Cô ngồi ở hàng ghế phía sau, anh ngồi vào tay lái, bật đèn trong xe lên.

Úc Tử Duyệt thấy một bó hồng màu hồng phấn xinh đẹp tươi tắn đang đặt cạnh ghế ngồi....

Lăng Bắc Hàn không hề nói gì chỉ lo lái xe.

Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn bó hoa hồng mà ngẩn người, cô nhớ ngày 14 tháng 12 ấy, Lăng Bắc Hàn cũng cầm một bó màu hồng hoa hồng đi tìm cô, ngày ấy, cô cũng đang rối rắm mà đẩy anh cho Hạ Tĩnh Sơ.

Là tặng ỉnh ư?

Tặng vì lý do gì thế?

Còn lâu mình mới thèm! Úc Tử Duyệt trong lòng cảm động, nhưng chớp mũi lại nhức nhức, cay cay.

Úc Tử Duyệt! Không nên bị anh ta lừa gạt, mày không phải là con chó con hay con mèo con vừa được anh ta dỗ một chút lại chạy quanh anh ta ngay!

Chưa xót mà chuyển tầm mắt đi, không nhìn bó hoa hồng khiến tim đập thình thịch nữa, cô lặng lẽ qua ra phía cửa sổ.

Cô biết rõ mình cần chính là cái gì, không muốn mình như một con vật nhỏ, cúi gập, anh liền vuốt đầu, dỗ dành một chút lại chạy quanh anh.

Cái cô cần chính là tình yêu của anh, là thứ tình yêu mà cả hai trái tim cùng chung một nhịp đập.

Nhất là không chịu được khi anh ở bên cô mà trong lòng vẫn còn nghĩ đến Hạ Tĩnh Sơ.....

Nhìn thấy bó hồng này cô cũng không cảm thấy gì sao?

Lăng Bắc Hàn siết chặt vô lăng, đôi môi mỏng mím chặt, nhì chăm chăm vào khuôn mặt của cô trong kính chiếu hậu, cô chỉ để lại cho anh một bên gò má.

Trong khoảnh khắc đó, cảm giác cô thật thâm trầm, nghiêm túc, dường như đang u buồn.

Thì ra là, cô cũng có lúc như thế này.

Lúc về đến nhà, Úc Tử Duyệt nhảy xuống xe cũng không cầm bó hoa lên, Lăng Bắc Hàn lại cầm lấy nó cùng với túi hạt dẻ.

Tối nay cô không có bài ôn tập, buổi chiều bị dính chút mưa, buổi tối còn suýt nữa ngất xỉu, rất mệt mỏi, đi phòng tắm rửa sạch sẽ, vội vã phải đi phòng khách. Đúng, là phòng khách.

Cô là người có tự tôn, nếu đã không có tình yêu, tại sao mình lại phải như một gái điếm để anh phát tiết, dù ỉnh có là vợ anh ta đi nữa, mình cũng không muốn thế.

Một mình co ro trên chiếc giường lớn trong phòng khách, trong lòng rối loạn, tối hôm qua, bọn họ còn quần lấy nhau kịch liệt đến thế, từ phòng ngủ đến phòng tắm, sang buổi sáng cả hai lại kịch chiến một lần nữa.....

Vì lẽ gì, chỉ một buổi trưa sau khi gặp mặt Hạ Tĩnh Sơ, tâm trạng phấn chấn vui vẻ của mình lại chìm xuống vực sâu thế này?

Một lần nữa cảm nhận được cảm giác khi ở bên cạnh anh, như thể đang ngồi cáp treo vậy.

Hương vị của hạnh phúc rất đẹp, nhưng tư vị của sự đau lòng còn giày vò người ta hơn. Làm cô đau lòng nhất chính, anh không yêu cô, anh đối với Hạ Tĩnh Sơ còn có tình cảm, anh cưới cô chỉ vì trả thù cho ba mẹ mình.

Mỗi lần nghĩ tới đây, tim cô đều như bị dao cắt.

Úc Tử Duyệt, Mày rất tốt, còn có rất nhiều người sẽ thích mày!

Nhưng mình chỉ quan tâm đến anh mà thôi.....

Nước mắt im lặng chảy xuống, cô co người cuộn tròn lại, quần chắn thật chặt, kiềm chế bản thân mình, không khóc lên tiếng, bụm chặt miệng cứ để nước mắt chảy ra.

Cô cảm thấy mình đã đủ hèn mọn rồi, anh ta rõ ràng không cần mình, trong mắt anh ta, ngay cả sự chiếm đoạt cả mối tình đầu của anh cô cũng không bằng, tối hôm qua ở trên giường mình còn hòa theo anh ta, chỉ vì anh ta nấu ỉnh một bát trôi nước....Chỉ vì trong lòng thích anh ta, cho nên, không kháng cự được.....

“Anh.....Hu.....” Cuối cùng vẫn khóc thành tiếng, cô chui trong chăn đầu khỗ tuôn nước mắt.

Lăng Bắc Hàn tắm rửa xong ra ngoài, đi tới phòng khách thì vận tay nắm cửa, phát hiện ra đã bị khóa mất, anh chau mày ghé tai vào trước cửa, cẩn thận nghe ngóng, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc nức nở bị kiềm nén.

“Duyệt Duyệt?” Anh đau lòng mà lo lắng gõ cửa, gọi cô, “Úc Tử Duyệt! Mở cửa!” Lăng Bắc Hàn lại gõ gõ cửa, trầm giọng nói.

Thấy cô vẫn không chịu mở cửa, anh cau mày, vội vàng đi tìm chìa khóa, nhưng tìm hồi lâu cũng không tìm được.

“Úc Tử Duyệt! Mở cửa cho anh!” Anh lại lớn tiếng gọi cửa, nhưng trừ tiếng nức nở vọng từ bên trong ra thì không có gì nữa. Anh hiểu, cô ấy đang cố gắng cách ly với mình.

Cô nghe được tiếng gõ cửa cùng tiếng gọi lo lắng của anh nhưng lại cố nén sự kích động muốn lao ra mở cửa, cố gắng cách ly bản thân với anh, cho dù vẫn muốn lao vào lòng anh.

Khóc lóc một trận, đánh anh một trận hay mắng anh cũng được, thế trong lòng còn thoải mái hơn bây giờ.

Nhưng cô cũng sợ nhìn thấy anh, bị anh dùng một nụ hôn dịu dàng là khuất phục, sau đó được đưa lên đỉnh của cáp treo rồi lại rơi xuống.....

“Rầm.....” Một tiếng vang thật to khiến cho Úc Tử Duyệt sững sốt, nước mắt lập tức ngừng rơi, ngay sau đó, cảm giác tấm chăn đắp bị xốc ra, cô mở to hai mắt ra, đập vào mắt chính là vẻ mặt đầy phức tạp của Lăng Bắc Hàn.

107. Chương 107: Bà Xã Ngoan Nào, Mở Cửa Ra Nào!

Trong căn phòng lớn như vậy chỉ bật một ngọn đèn, trên tủ đầu giường còn có một chùm chìa khóa. Cô cuộn người trong chăn, đôi mắt sưng đỏ ngập nước, trên gương mặt còn đọng lại những vệt nước mắt chưa khô, hàm răng cắn chặt môi dưới, biểu cảm ngấm ngấm chịu đựng khổ sở trên gương mặt khiến người ta cũng phải cảm thấy đau lòng rơi lệ.

Lăng Bắc Hàn nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô mà trong lòng tràn ngập đau đớn, cổ họng nghẹn lại thật khó thở.

“Tôi không muốn nhìn thấy anh.” Cô điều chỉnh lại tâm trạng lạnh lùng nói với anh, ngay sau đó xoay người đưa lưng về phía anh, không muốn để anh nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Vì anh ta mà mình đã thảm hại lắm rồi, cũng chẳng còn tự tôn gì nữa.

Anh vẫn nghĩ là cô sẽ trách mắng anh, đánh anh nhưng không ngờ cô lại bình tĩnh như thế, chỉ lạnh nhạt nói một câu rồi quay lưng đi. Sự khác thường này của cô khiến cho Lăng Bắc Hàn trong lòng không thể yên tâm.

Cũng hiểu rằng, có thể là cô đang đau lòng cực độ.

Anh buông bỏ kiêu ngạo, chẳng những không đi mà còn xốc chăn lên nằm xuống ôm gọn cô vào ngực, cô muốn giẫy khỏi anh nhưng lại không thể tránh được cánh tay ngang ngược như sắt thép kia.

Cả người cô căng lên, lưng cô dán sát vào lồng ngực của anh, hơi thở dần ông mê hoặc vây lấy cô, cảm thấy trái tim rõ ràng đang run lên cũng sự đau đớn cũng tăng vọt không kém.

Anh ta thực sự có cái năng lực chi phối tâm trạng của mình.

Cánh tay dài ôm chặt lấy vòng eo thon mảnh, bàn tay vòng qua vùng bụng bằng phẳng của cô, đem cô dán sát vào mình, làm vậy dường như mới khiến anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Cô vẫn ngoan cố tiếp tục giãy dụa, nhưng căn bản không thể chống lại sức lực của anh, cứng ngắc nằm trong ngực anh mặc cho anh ôm. Ngọn lửa ghen tuông vẫn còn âm ỉ trong lòng, cảm thấy Lăng Bắc Hàn bây giờ như đang bố thí ỉn, còn cô thì sợ bản thân mình lại khuất phục lần nữa.

“Lăng Bắc Hàn.....Sống với anh thật sự là quá mệt mỏi.....” Cô không nhịn được mở miệng run giọng nói, thật khó thở, từng câu chữ đều mang theo sự chua chát, thật sự rất mệt mỏi.

Cô vốn là người sống vô tư không thích sự ràng buộc, có thể trong một phút kích động mà chinh phục con đường đi từ Tứ Xuyên đến Tây Tạng, cũng có thể đột ngột nghĩ ra ý định muốn đi xuyên sa mạc, cô còn từng dự định sang năm đi chinh phục Everest.....

Sống với anh, cô phải thường xuyên nhắc nhở bản thân, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, còn phải chăm sóc cả người nhà của anh, nhìn sắc mặt cả nhà anh mà sống và làm việc.....

Lời nói này xuất phát từ tận đáy lòng, cô cảm thấy cả người Lăng Bắc Hàn cứng đờ.

Lời của cô dễ dàng khiến anh đau lòng.

Cô nói ở bên cạnh anh khiến cô mệt mỏi.....

Những lời này đâm trúng vào chỗ đau của anh cũng là đâm thẳng vào nhược điểm.

Anh hiểu rõ, những lời này của cô là nói thật lòng, Lăng Bắc Hàn âm thầm hít sâu vào, nín nhịn nỗi đau trong lòng, lại lần nữa siết chặt cô vào lòng. Ấy vậy, đau lòng, bất đắc dĩ, đang hành hạ trái tim anh.

Ý nghĩ buông tay lại một lần nữa dội vào tâm trí nhưng trái tim thì vô cùng nuối tiếc, không nỡ.

Buông tay thế nào đây?

“Nói vậy em thật sự muốn ly hôn?” Một lúc lâu, anh run run hỏi cô, cổ họng như sợi dây đàn đang kéo căng nín thở chờ câu trả lời của cô.

Lòng Úc Tử Duyệt run lên, muốn ly hôn sao? Khẳng định là không muốn! Tựa như hỏi một kẻ đang nghiện, có muốn cai nghiện không? Khẳng định đáp án cũng là không muốn! Người mà khiến cô vừa yêu vừa hận giờ đây cô đã không còn cách nào buông tay nữa rồi!

Đột nhiên, cô xoay người lại, trừng mắt nhìn gương mặt có biểu cảm phức tạp của anh, hai nắm đấm nhỏ hung hăng nện vào ngực anh, “Anh muốn ly hôn chứ gì, còn lâu tôi mới đồng ý! Tôi không ly hôn đây! Tôi không để cho anh và Hạ Tĩnh Sơ được hạnh phúc đâu! Khốn kiếp! Cái tên Lăng Bắc Hàn khốn kiếp này! Luôn khiến tôi phải đau lòng, luôn để tôi phải khổ sở! Tại sao anh lại hành hạ tôi? Tại sao quyền không chế lại ở trong tay anh?” Tại sao anh không yêu tôi trong khi tôi lại yêu anh!

“Huhu.....” Sau khi kích động mà trút giận một phen, cô lại tiếp tục khóc, vùi vào trong ngực anh, khổ sở nức nở, bàn tay siết chặt vạt áo anh.

“Hãy nhìn đến mặt tốt của tôi có được không? Tôi đã rất cố gắng rồi.....” Mình đã rất cố gắng để thay đổi rồi, rất cố gắng để có được trái tim của anh. Nói ra những lời này, cô lại rất muốn vấp vào mặt mình, giống như mình đang cầu xin anh ta yêu mình vậy.

“Úc Tử Duyệt! Em đừng khóc! Em khóc làm anh rất đau lòng!” Rốt cuộc anh cũng phải quát lên, ôm lấy gương mặt rồi nhìn sâu vào mắt cô!

Nhìn thấy nước mắt của cô, anh cũng rất áy náy, trong lòng đau đớn như cắt. Anh luôn hy vọng cô vui vẻ, vẫn không buồn không lo như trước đây, nhưng anh lại không có cách nào dỗ dành cô, trêu chọc cô vui vẻ, thậm chí ngay cả thời gian gặp cô cũng rất ít.

Anh cũng đau lòng, cũng giống như cô! Không chỉ có mình cô đang yêu, mà anh hiện cũng đã yêu!

Úc Tử Duyệt sững sốt, chớp đôi mắt đầy nước nhìn anh.

Anh đau lòng?

“Lăng Bắc Hàn anh không phải hạng người thích miễn cưỡng bản thân, người con gái anh không thích thì sẽ không bao giờ để mất tới, còn người anh thích cũng sẽ không để mặc không theo đuổi! Nói như vậy, em đã hiểu hay chưa?” Vẫn không có cách nào nói thẳng ra câu nói ấy, anh nhìn cô nói vô cùng kiên định.

Úc Tử Duyệt ngơ ngác nhìn anh, mãi hồi lâu vẫn không hiểu rõ ý của anh cho lắm, “Em không hiểu!” Cô nhìn chăm chăm anh bất bẻ nói.

“Hạ Tĩnh Sơ đã là quá khứ rồi, nếu như anh còn thích cô ta thì sẽ không để bản thân mình chịu thiệt mà không chạy theo cô ta!” Cái đồ đàn này, anh thật muốn bóp chết cô, đừng có ép anh nói ra lời mà anh không nói được vậy chứ?

Úc Tử Duyệt vẫn mơ mơ hồ hồ nhìn anh, nhắc tới Hạ Tĩnh Sơ, cái gai trong lòng lại rứt rứt nhói lên đau đớn như bị ai rút ra.

“Vậy, thì anh chạy theo cô ta đi.....”

“Úc Tử Duyệt! Em đang cố tình gây sự phải không? Anh không thích cô ta!” Anh nâng lên gương mặt nhỏ nhắn đang xụ xuống của cô, nhìn cô chăm chăm, tức giận quát. Về mặt kiên định này, ánh mắt kiên định đó cùng với giọng nói cũng kiên định như vậy, khiến cho Úc Tử Duyệt như uống được liều thuốc an thần, nhìn anh nổi đau trong lòng như được xoa dịu trong nháy mắt như tiềm được sự an ủi.

Đừng ép mình phải nói ra chứ, cô bé này!

“Anh thích hay không, liên quan gì đến tui!” Cô quát cường nói, những lời này có chút kiêu căng, khiến cho cô cũng khinh bỉ chính mình.

“Nếu không liên quan đến em, vậy sao em phải khóc.” Cô cái ngoan cố này..... Lăng Bắc Hàn vừa tức vừa thương, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, vươn tay ôm tới cô từ phía sau, kéo cô sát vào trong lòng mình.

“Ở bên cạnh anh, đúng là đã để em phải chịu thiệt thòi, nhưng Úc Tử Duyệt à, anh là quân nhân, ngay cả thời gian ở cạnh vợ mình còn không có thì làm sao có thời gian mà đi tìm tình nhân? Đối với Hạ Tĩnh Sơ.....” Hai mắt Lăng Bắc Hàn nhìn thẳng vào vách tường màu trắng, bỗng ôm chặt cô vào nơi trái tim mình, trầm giọng nói.

Đối với Hạ Tĩnh Sơ như thế nào? Úc Tử Duyệt nín thở chờ đợi.

Anh lại nói tiếp, “Anh nói thật, lúc chiều đúng là có chút lo lắng cho cô ta, nhưng em cũng biết, anh và cô ta đã chơi với nhau hơn chục năm, cũng như em và Lệ Mộ Phàm ấy, thỉnh thoảng quan tâm nhau cũng là chuyện bình thường mà?”

“Đúng là rất bình thường! Nhưng mà em lại để ý! Em sợ anh lại nhớ về cô ta, sau đó những kỷ ức trước đó lại lao đến nhắc nhở anh là trước kia đã từng yêu chị ta như thế nào! Anh sẽ lại bị những kỷ ức kia chinh phục, rồi lại yêu chị ta! Em và Lệ Mộ Phàm trước kia, trên thực tế căn bản là không có đến với nhau!” Úc Tử Duyệt đẩy anh ra, trừng mắt nhìn anh quát lên, “Hơn nữa, anh cũng đâu có thích em!”

“Ai nói anh không thích em?” Lăng Bắc Hàn bật thốt mở lời, sắc mặt nghiêm túc nhưng lại thoáng hiện lên hai vệt đỏ bừng.

Úc Tử Duyệt sững sờ nhìn anh, trái tim nhỏ bé đập thành thịch!

“Anh thích em?” Cô nhìn anh hỏi ngược lại, Hạ Tĩnh Sơ thì sao, mối tình đầu thế nào, Lệ Mộ Phàm gì đó, tất cả cô đều không quan tâm, chỉ quan tâm những lời này của anh!

Cảm giác tâm trạng bị đè nén cũng trở nên nhẹ nhõm rất nhiều.

“Ngủ đi!” Lăng Bắc Hàn cứng đờ mở miệng, không tự chủ được cúi đầu xuống.....

“Không được! Anh nói đi rốt cuộc anh có thích em hay không?” Úc Tử Duyệt đâu chịu dễ dàng bỏ qua cho anh vậy chứ, còn muốn nghe anh nói lại lần nữa, ngang ngược nâng cằm anh lên, nhìn anh thở khi khi hỏi.

“Đồng chí Úc Tử Duyệt! Đừng có được voi đòi tiên!” Anh giữ chặt cổ tay cô, trợn mắt lên nhìn cô ngang ngược nói.

“Không nói thì thôi, em đi sang phòng chính ngủ! Anh cứ ở đây mà nghĩ đến Hạ Tử Sơ của anh đi!” Úc Tử Duyệt nói xong liền thoát khỏi người anh, linh hoạt như một con rắn chuồn xuống giường sau đó nhanh chân bỏ chạy!

“Đứng lại đó!” Lăng Bắc Hàn lập tức lật người xuống giường, sải bước đuổi theo, cô đã vọt ra khỏi cửa phòng, đến lúc anh ra khỏi cửa phòng thì phòng chính đã vang lên một tiếng khóa cách một cái!

“Rầm.....”

“Mở cửa!” Lăng Bắc Hàn nghiêm mặt hét lớn, hung hăng đập cửa.

Úc Tử Duyệt cầm trong tay cái chìa khóa, rất dắc ý mà nhìn cánh cửa đang khép chặt, ánh mắt quét một vòng trong phòng ngủ, thấy bó hoa màu hồng phấn đang để trên bàn, tâm trạng liền khá hơn nhiều.

Cô đi tới, ôm bó hoa màu hồng phấn tươi tắn xinh đẹp vào lòng, cúi đầu hít một hơi thật sâu, trong đầu bỗng nghĩ đến cái chuông gió treo trong phòng ngủ của Hạ Tử Sơ thì tim lại đau nhói.

Nghe thấy tiếng gọi của Lăng Bắc Hàn truyền đến từ ngoài cửa, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, đồ lính thú! Nói thích mình nhưng không chịu nói yêu mình!

Để bó hoa hồng xuống, cô cầm theo bao hạt dẻ rang đường, kê cái ghế ra ngồi cách cửa phòng tầm năm mét, mặc áo ngủ ngồi bắt chéo hai chân ở đó như một đại gia, vừa bóc hạt dẻ ăn vừa nhìn cánh cửa.

Cô thấy anh hai mạo hiểm vượt lạnh đi mua hạt dẻ cho chị dâu tương lai, mới đột ngột nghĩ ra bảo Lăng Bắc Hàn đi mua hạt dẻ ỉnh.....Giờ phút này, ăn hạt dẻ, nghĩ đến Lăng Bắc Hàn vượt giá rét đi mua hạt dẻ cho cô, trong lòng vẫn thấy thật ngọt ngào.

“Mở cửa nhanh! Nếu không anh nạy khóa đấy!” Lăng Bắc Hàn vừa đập cánh cửa vừa quát lên.

“Không mở! Em ngủ đây! Anh sang phòng khách ngủ đi!” Úc Tử Duyệt nhai hạt dẻ nhìn chằm chằm cánh cửa, thở hổn hển quát lại. Cái tên lính thú này, luôn khiến mình khổ sở, đừng hòng mình bỏ qua dễ dàng cho anh ta nhé!

Hơn nữa anh lại không nói muốn vạch rõ giới hạn với Hạ Tử Sơ, Hạ Tử Sơ muốn chủ động quyến rũ anh, anh có kiềm chế được không?

“Em không mở anh sẽ đập cửa đó, cửa phòng khách lúc này đã bị anh đập rồi đấy!” Nhóc con này, anh nhắc chân giả vờ như muốn đập bung cửa lần nữa, trong lòng cũng đang nghĩ, một lát vào được rồi để xem anh trừng trị em thế nào!

Úc Tử Duyệt nghe lời cảnh cáo đó, mới nhớ hình như cửa phòng khách lúc này đã bị anh đập bung rồi!

“Anh dám! Anh mà dám đập hỏng, ngày mai em sẽ ly hôn với anh đó!” Hừ, dù thế nào đi nữa anh cũng không muốn ly hôn, vì vậy liền dùng cố đó để uy hiếp.

“Vậy em muốn thế nào? Nói đi!” Lăng Bắc Hàn không kiên nhẫn quát, hạ luôn cái chân dài xuống.

Chiêu này quả thật là hiệu quả, Úc Tử Duyệt vừa hả hê bóc hạt dẻ, trong lòng dắc chí mà nghĩ, trong đầu cũng nghĩ đủ mọi thứ, sau đó gương mặt cô hiện lên một nụ cười hả hê.

Đồ lính thú! không phải là anh biết hát à? Vậy để anh hát một chút xem thế nào!

Cô vẫn chưa quên cái đêm giao thừa đó, anh đang ở đơn vị ca hát.

“Anh hãy hát “con thỏ nhỏ ngoan ngoan, mau mở cửa ra đi”! Úc Tử Duyệt tăng hăng hướng về cánh cửa nói.

Lăng Bắc Hàn đứng ngoài cửa với bản mặt đen sì, “Anh không hát! Úc Tử Duyệt! Em ngứa da rồi có đúng không? Lại muốn đứng tư thế hành quân sao?” Dám chơi mình à, Lăng Bắc Hàn hăm hực nghĩ nhưng khoe miệng lại nở nụ cười yêu chiều.

“Lính thú! Anh đang uy hiếp em đó hả! Em không sợ đâu! Không hát thì sang phòng khách mà ngủ đi!” Úc Tử Duyệt tiểu nhân đắc chí hô lên, trong đầu đang ‘tự sướng’ bộ dạng hát nhạc thiếu nhi của Lăng Bắc Hàn.

“Bài hát này anh thật sự không biết!” Lăng Bắc Hàn bắt đầu nói, anh có thể cảm nhận được khuôn mặt đang ở phía sau cánh cửa của cô, cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của cô. Nhưng mà anh cũng không tự ái mà bỏ đi, bởi vì thật lòng cũng muốn chiều theo cô một lần.

“Vậy em dạy anh!” Úc Tử Duyệt bỏ túi hạt dẻ xuống, nhảy xuống khỏi cái ghế, đi tới cửa nhìn qua mắt mèo, thấy Lăng Bắc Hàn vẫn đứng ở ngoài cửa, khoe miệng hiện lên một nụ cười hả hê.

“.....Được!” Lăng Bắc Hàn do dự một chút, sau đó bắt đầu đồng ý.

“Khụ khụ....Em hát trước một câu sau đó anh lặp lại nhé.....” Úc Tử Duyệt hắng giọng nói.

“Con thỏ nhỏ.....” Mà mình đâu phải là con thỏ nhỏ đâu chứ! Mới vừa mở miệng, Úc Tử Duyệt lập tức ngừng lại, sau đó đôi mắt lóa lia xoay tròn.

“Vợ ơi ngoan nào, nhanh nhanh mở cửa ra nào, mau mau mở đi nào, anh muốn đi vào.....Hát đi!” Úc Tử Duyệt hát một câu, sau đó hả hê gào lên.

“.....” Nghe bài hát của Úc Tử Duyệt hát, toàn thân Lăng Bắc Hàn đứng ở ngoài cửa nổi hết cả da gà, nhóc con này đúng thật biết đùa mà.....! Bài hát buồn nôn thế sao mình hát được đây!

“Không hát được! Mở hay không, không thì anh ra phòng khách, chiều mai anh về đơn vị luôn đấy!” Lăng Bắc Hàn thừa dịp nói thật to, hơn nữa cố ý nhấn mạnh câu cuối.

Nghe nói anh chiều mai phải về đơn vị, trong lòng Úc Tử Duyệt đập thịch một tiếng, cảm giác luyến tiếc không nổi, làm sao vừa mới về mà lại phải sắp đi rồi! Tay nắm chặt chốt cửa, thiếu chút nữa đã mở ra, nhưng đã kịp thời dừng lại.

“Vậy có hát hay không! Không hát thì anh thích ngủ ở đâu đó thì cứ tự nhiên!” Cô giận dỗi nói.

Cô vừa nói như thế, trong lòng Lăng Bắc Hàn liền như lửa đốt, “Được, được, anh hát! Anh hát!” Lăng Bắc Hàn vội vàng dỗ dành nói.

Úc Tử Duyệt lại vui lên, coi vậy mà cũng không tệ lắm!

“Hát lớn lên, to một chút! Phải cho em nghe rõ đó!”

“E hèm.....” Lăng Bắc Hàn đằng hắng giọng, ngay sau đó ngẩng đầu lên, đứng ngay ngắn thẳng tắp sau cánh cửa giống như chuẩn bị tư thế đang hát quân ca, cất giọng hát lên: “Bà xã ngoan nào, mau mau mở cửa ra nào, mau mau mở ra nào, anh muốn vào.....”

Giọng nói trầm ấm mạnh mẽ của đàn ông vang lên, lại còn dùng kiểu đáng yêu để hát, Úc Tử Duyệt nghe được liền phì cười, nhìn qua mắt mèo thấy anh đứng ngoài cửa, cô che miệng cười trộm.

“Ok, đến câu thứ hai, nghe cho kỹ nha!” Úc Tử Duyệt hả hê nói.

“Còn nữa hả?” Lăng Bắc Hàn đỏ mặt tức giận quát.

“Dĩ nhiên! Phải đủ bài chứ!” Cô nói xong, lại mở miệng: “Không mở, không mở, tôi không mở, ông xã không có ở nhà, ai tới cũng không được mở cửa.....” Úc Tử Duyệt mới vừa hát xong, cảm thấy câu này không phải dành cho Lăng Bắc Hàn.

Lúc này, chỉ nghe ngoài cửa lại vang lên tiếng hát của Lăng Bắc Hàn: “Bà xã ngoan nào, mau mau mở cửa ra nào, ông xã đã về rồi, mau mau mở cửa ra nào!” Lăng Bắc Hàn thông minh sửa lại lời ca tiếp ứng nói.

“Hi Hi.....” Chỉ nghe thấy tiếng cười khanh khách của Úc Tử Duyệt trong phòng. Lính thú này cũng thiệt là đáng yêu! Lẽ ra phải chụp lại cái bộ dạng đứng hát của anh mới đủ bộ chứ!

“Hát xong rồi đó! Mở cửa đi!” Mặt Lăng Bắc Hàn đỏ ngầu lại lên tiếng quát nhẹ.

“Không được! Không tính!” Úc Tử Duyệt thở khi nói, “Không hát xong đừng hòng đi vào!” Cô hướng về phía cánh cửa quát, nhưng lúc này đột nhiên chốt cửa có tiếng động.

“Lăng Bắc Hàn, anh.....Không cho phép anh cạy cửa!” Úc Tử Duyệt như một con thỏ trắng bị dọa sợ liên tiếp lui về phía sau.

“Rầm.....” Cô vừa mới nói dứt lời, một loạt tiếng đập cửa dữ dội vang lên, Úc Tử Duyệt chỉ thấy Lăng Bắc Hàn mặt đen đi vào, từng bước đến gần chỗ cô.

Tình thế nghiêm nhiên là cửa nhà của thỏ trắng bị sói xám đập ra, và tình hình kế tiếp là sói xám lớn xông tới muốn ăn thỏ trắng nhỏ. Úc Tử Duyệt sợ quá chỉ biết nhanh chân bỏ chạy, Lăng Bắc Hàn cũng bước nhanh chân phóng đuổi theo cô.....

108. Chương 108: Phạt Cởi Quần Áo

Úc Tử Duyệt kéo theo áo ngủ bằng bông màu trắng chạy về phía phòng ngủ nằm góc chết ở hướng Tây Nam, dép mang trong nhà bị rớt lúc chạy cũng mặc kệ. Thấy Lăng Bắc Hàn đã đến gần, cô không còn đường lui nữa, trừng lớn hai mắt nhìn anh với vẻ mặt hoảng sợ, đáng vẻ hoảng hốt sợ sệt khi nhìn Lăng Bắc Hàn y hệt như chú thỏ con gặp phải sói xám lớn.

“Lính thú! Anh...Anh đừng tới đây!” Cô run giọng nói, đưa tay sờ soạng lên chiếc giường ở bên cạnh vớ ngay một cái gối ném về phía anh.

Lăng Bắc Hàn chỉ gơ nhẹ tay lên đã có thể dễ dàng đón lấy cái gối cô ném tới, liếc nhìn cô bằng đôi mắt sắc bén, khe nhếch lên đôi môi mỏng, trên khuôn mặt điển trai thoảng nở nụ cười gian xảo xấu xa, làm cho sống lưng Úc Tử Duyệt phát rét.

“Anh dám cạy cửa hả? Ngày mai em...Em sẽ đi quân khu kiện anh, em muốn ly hôn với anh!” Úc Tử Duyệt thấy anh ném cái gối lên giường, sau đó từng bước đi về phía mình, cô chật vật bò lên giường, đứng trên giường nhìn xuống chỉ vào anh hét lớn.

Lăng Bắc Hàn ngược đầu nhìn điệu bộ ngang ngược bướng bỉnh nhưng lại có phần chết nhát đó của cô mà cảm thấy thật buồn cười!

“Kiện anh? Lấy tội danh gì để kiện và ly hôn với anh?” Lăng Bắc Hàn đứng cạnh giường ngược nhìn cô hỏi với vẻ giễu cợt.

“Yêu đương vụng trộm! Ngoại tình!” Úc Tử Duyệt dịch người về phía sau, nhìn anh sợ sệt quát lại. Cô biết rằng là quân nhân không thể ly hôn, nhưng nếu như bản thân người lính mắc phải một sai lầm nghiêm trọng nào đó, thì người bạn đời kia vẫn có thể đơn phương đi khởi tố ly hôn.

Nghe cô gào lên như vậy, Lăng Bắc Hàn suyt chút nữa bật cười ra tiếng. Mím môi, đưa tay về phía cô nói, “Được, em kiện đi, đợi sáng mai rồi em hãy đi kiện!”

“Em.....Chắc chắn em sẽ đi! Bây giờ anh đi ra ngoài cho em....Á.....” Thừa dịp cô đang nói không chú ý, Lăng Bắc Hàn đưa tay khom người giữ chặt mắt cá chân của cô dùng sức vặn ngược lại.

Úc Tử Duyệt la hét chói lói ngã sấp xuống giường, cô té nằm ngửa trên giường, sau đó gương mặt tuần tú đen sì của Lăng Bắc Hàn dần phóng to trong tầm mắt cô.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô từ trên cao xuống, hai tay chống hai bên người cô nói, “Để coi lần này em còn đắc ý thế nào?” Lăng Bắc Hàn nhìn vẻ hoảng sợ của cô mà khóe môi nở nụ cười giễu cợt nói với cô.

“Em....Anh....Anh muốn gì? Lính thú! Em vẫn chưa tha thứ cho anh đâu!” Cô dịch người di chuyển lùi về sau, hai tay ôm ngực nhìn anh suy nghĩ không biết anh đang định làm gì cô, cũng tức giận trợn mắt nhìn anh chột dạ lo lắng nói.

“Tha thứ thì sao? Không tha thứ thì sao, hả?” Lăng Bắc Hàn chống một tay bên trái người cô, một tay bẹo cằm cô, đôi mắt sau xa nguy hiểm nhỏ giọng hỏi cô vợ bé con của mình.

Hai mắt dường như dính sát vào nhau, hơi thở hai người hòa chung một chỗ. Gương mặt đẹp trai mê hoặc lòng người, ngũ quan sâu sắc hết sức cản rõ chiếm hết tầm mắt của cô, nguy hiểm như vậy cũng khiến người ta say mê.

“Em.....Em, dù thế nào em cũng không cho phép anh đụng vào em. Chúng ta chia phòng ngủ!” Úc Tử Duyệt trừng mắt nhìn anh thở hồng hộc nói, trái tim không tự chủ nhảy đập thành thịch.

Từ nhỏ cô đã lớn lên trong đồng trai đẹp, cô cũng không phải là người mê trai đẹp, nhưng Lăng Bắc Hàn ở ngay trước mặt có năng lực khiến cô say mê, có năng lực như muốn cuốn hút cô vào.

Lăng Bắc Hàn nghe cô nói xong cúi đầu bật cười ra tiếng, “Anh cũng chưa nói là anh muốn đụng vào em....Không biết cái đầu nhỏ của em suốt ngày nghĩ ngợi liên tưởng cái gì?” Buông cằm cô ra, ngón trỏ thon dài gõ nhẹ lên đầu nhỏ của cô, Lăng Bắc Hàn cười gian hỏi.

Anh ta vào đây không phải là muốn cùng mình “này nọ” sao?

Nghe lời Lăng Bắc Hàn nói, khuôn mặt nhỏ bé của Úc Tử Duyệt bỗng vọt đỏ lên. Cô cho rằng anh đi vào là muốn làm cái chuyện kia với mình, không ngờ người ta căn bản không có ý đó....

“Vậy em muốn chia phòng ngủ với anh, nhìn thấy cái bản mặt anh là em phát ghét!” Cô nói mà không suy nghĩ mà rống lên câu đó.

Lăng Bắc Hàn trở nhẹ người dậy ngồi ở bên cạnh cô, kéo cô vào trong ngực rồi nhích người về sau kéo chăn phủ kín cả hai người lại.

“Được thôi, chiều nay anh trở về đơn vị, và cả tháng sau đó em sẽ không nhìn thấy cái bản mặt này của anh nữa!” Lăng Bắc Hàn ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô cúi đầu nhìn cô khê khàng nói.

Trái tim cứng rắn của Úc Tử Duyệt dần dần tan chảy, hơn một tháng lận đận....Hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú kia mà trong lòng bốc hơi men.

“Dĩ nhiên, nếu như em vẫn không muốn nhìn thấy anh, tết năm sau anh cũng sẽ không về, anh sẽ ở lại đơn vị với đám bạn lính kia của anh! Năm tới nữa cũng không về luôn!” Lăng Bắc Hàn còn nhấn mạnh câu sau.

Cô gái nhỏ này, hay thích nghĩ một đằng lại nói một nẻo!

“Em.....Em không cho phép!” Úc Tử Duyệt vừa nghe anh nói vậy liền tức giận hét lên, trong lòng chua xót ê ẩm. Nửa tháng trước cô không gặp anh trong lòng đã rất nhớ rồi, bây giờ chỉ còn cách lễ mừng năm mới hơn bốn mươi ngày. Trời ạ....Sao mình có thể chịu đựng được?

Anh thích câu nói ngang ngược này của cô, cúi đầu cuốn lấy cái miệng nhỏ của cô mút lấy mút để!

“Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo! Nên bị trừng phạt!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô nhỏ giọng nói, tiếp tục cúi đầu mút lấy miệng nhỏ của cô.

“Anh mới nên bị phạt đó! Xuống giường đi! Con giận trong lòng em còn chưa tan đâu, bây giờ anh phải hát tiếp cho em nghe!” Úc Tử Duyệt nhìn anh ngang ngược nói.

Còn muốn hát? Đúng là được voi đòi tiên mà!

“Úc Tử Duyệt! Tối nay chúng ta phải tính sổ hết một lần vậy, em thấy thế nào?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô gần giọng nói.

“Tính sổ? Được! Lính thú! Tội trạng của anh chồng chất đầy rẫy ra đấy!” Úc Tử Duyệt lùi ra khỏi lồng ngực anh, nhìn anh trịnh trọng nói.

“Vậy em nói xem lỗi của anh thế nào, để xem anh có lý do phản bác lại không!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm, trịnh trọng nói.

“Vậy thì nói nghe thử xem, nhưng nếu như mỗi một việc em nói anh làm lỗi mà anh có lý do chính đáng thì điều đó sẽ không được tính nhé!” Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn cô nói với bộ mặt phớt tỉnh, “Dương nhiên anh cũng phải chỉ trích tội danh của em!” Lăng Bắc Hàn bổ sung thêm.

“Ok! Không thành vấn đề!” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm lạnh mặt nói.

“Nếu không tìm ra lý do phản bác thì phải làm thế nào đây?” Trong đôi mắt sâu thẳm của Lăng Bắc Hàn thoáng xuất hiện tia sáng gian manh, trừng mắt đen sáng lướt qua ngực cô, mở miệng nói.

“Đứng tư thế hành quân!” Úc Tử Duyệt rống lên với dáng vẻ miễn cưỡng chấp nhận.

“Phạt cởi quần áo!” Lăng Bắc Hàn phản bác.

Úc Tử Duyệt vội vàng cúi đầu, nhìn vào bên trong cổ áo ngủ của mình rồi nhìn xuống bên dưới cô chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót!

Lăng Bắc Hàn thấy dáng vẻ vùi mặt vào trong áo đỏ của cô mà ở bộ phận nào đó căng trướng lên. Giờ phút này anh chỉ mong sao có thể kéo cô lại gần mình hung hăng hành hạ cô một phen, nhưng anh cảm thấy lúc này phải tìm cách hóa giải hiểu lầm giữa đôi bên mới là tốt nhất.

“Được! Cởi thì cởi! Sợ anh sao!” Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên thấy anh đang nhìn thẳng vào trong ngực mình thì lập tức tranh thủ khép áo ngủ lại, vòng hai cánh tay thật chặt trước ngực, phòng tránh con sói háo sắc ở trước mặt mình!

Lăng Bắc Hàn ngồi dựa vào đầu giường, nhìn Úc Tử Duyệt bằng nửa con mắt đang ngồi ở đối diện, trịnh trọng nói, “Nghe kỹ quy tắc. Từ sau khi kết hôn em cho rằng đối phương đã làm sai chuyện gì hãy nêu rõ ra điều đó. Nếu đối phương không tìm ra được lý do giải thích chính đáng thì đối phương phải cởi phần quần áo mình ra!”

“Được! Anh nói trước!” Úc Tử Duyệt hất chiếc cằm nhỏ nói rất sáng khoái.

Không tệ, còn biết bảo mình nói trước. Lăng Bắc Hàn nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó mở miệng nói: “Hôm đám cưới em bỏ trốn với Lệ Mộ Phàm suốt ba tiếng đồng hồ, chuyện này cũng không sao, nhưng ngay đêm tân hôn em uống rượu say đã gọi tên Lệ Mộ Phàm!”

Lăng Bắc Hàn không thể nào quên được đêm đó lúc anh muốn sát nhập vào cô thì nghe được cô gọi tên Lệ Mộ Phàm!

“Nè! Em gọi như vậy lúc nào? Sao em ko nhớ gì hả? Cho là vậy đi, nhưng chắc chắn lúc đó là do em nằm mơ thấy em đánh nhau với cậu ta thôi!” Úc Tử Duyệt trợn trừng nhìn anh thở hỗn hển giải thích. Cô thật sự không biết lúc đó mình có gây ra cái chuyện vô duyên như vậy không nữa!

“Có đúng thật là em chỉ nằm mơ thấy em đánh nhau với cậu ta không? Không có ý khác? Ví dụ như em ngủ, cậu ta đánh đàn guitar cho em nghe?” Trong lòng Lăng Bắc Hàn nhất thời vui sướng khi bắt bớ được cô, trườn người lên phía trước gạn hỏi.

Giọng anh rõ ràng chất chứa sự ghen tuông, vẫn chưa quên lời cô nói buổi chiều hôm đó.

“Phụt.....” Úc Tử Duyệt bật cười, “Lăng Bắc Hàn! Anh thật đáng yêu! Chuyện này mà cũng tin? Tên khốn Lệ Mộ Phàm kia thích đánh đàn guitar trong lúc em ngủ cũng chỉ vì lúc đó cậu ta đang ở ngoài cửa! Tên khốn kia không muốn cho em ngủ nướng nữa thôi à!” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn cười ha ha nói.

Nghe cô nói như vậy, sắc mặt Lăng Bắc Hàn cũng dần dần hòa hoãn lại, cơn ghen trong lòng cũng từ từ tiêu tán.

“Mấy vấn đề của nha coi như xong, giờ đến phiên em.”

Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn cẩn thận suy nghĩ, trong lòng toàn là dấm chua nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Anh đã coi em như con cờ, cưới em là vì muốn trả thù người nhà anh!” Cô nhìn anh, trong lòng chua xót tố cáo anh, trái tim cũng đau đớn không thôi.

Lăng Bắc Hàn tiến lên, một tay kéo cô vào trong ngực, vươn tay xoa lên mặt cô, cúi đầu nghiêm túc nhìn cô nói: “Cưới em không bởi vì trả thù họ!” Anh đã từng nói những lời này, nhưng đêm đó cô lại ngủ thiếp đi.

“Vậy thì tại sao? Em vừa không đẹp, mà lúc ở Tây Tạng anh còn nói em chưa đủ lớn! Thế anh thích em ở điểm nào hả?” Úc Tử Duyệt ngay lập tức bắt bẻ.

“Bởi vì em ngây thơ tốt bụng, em tựa như ánh mặt trời vậy, và cuối cùng bởi vì em chính là em!” Đôi mắt sâu thẳm của Lăng Bắc Hàn nhìn xoáy vào cô nói với giọng chân thành nghiêm túc, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô.

Trái tim nhỏ bé của Úc Tử Duyệt rung động mãnh liệt và đập loạn xạ nhìn thẳng vào gương mặt tuấn tú trước mặt. Cho dù không dám tin tưởng những điều anh nói, nhưng vẻ mặt nghiêm túc này của anh đã khiến cô bị mê hoặc.

“Vấn đề cũng coi như xong. Kế tiếp là vấn đề thứ hai mà anh muốn nói em!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô khe giọng nói.

Úc Tử Duyệt gật đầu.

“Em là vợ anh, thế nhưng em lại chủ động đẩy anh cho Hạ Tĩnh Sơ!” Nhớ tới đêm đó, nhìn lăng hoa hồng trên bàn, đến bây giờ mà lòng Lăng Bắc Hàn vẫn còn cảm thấy cay đắng. Mặc dù sau đó anh đã trừng phạt cô nhưng đến bây giờ anh vẫn còn canh cánh trong lòng.

Nhớ lại ngày đó mà trong lòng Úc Tử Duyệt cũng rất đau thương, áy náy nhìn anh chớp mũi cay cay nói: “Tại lúc đó người ta vẫn chưa nhận ra là đã thích anh chứ bộ....Cho nên nhất thời kích động. Nhưng sau khi rời khỏi nhà hàng đó em đã rất hối hận!” Cô ôm lấy hông anh khàn giọng nói.

“Hơn nữa đêm đó anh còn cưỡng....Mà thôi, chuyện này coi như hòa nhau đi, có được không?” Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên môi anh nói.

“Nể tình nụ hôn này của em, vậy hòa nhau!” Lăng Bắc Hàn sáng khoái nói, cảm thấy mình cũng không nhất thiết đi so đo chuyện này làm gì.

“Đến lượt em đây, tội trạng tiếp theo của anh đương nhiên là cô gái kia rồi! Tại sao anh dám ôm cô gái đó. Đừng nói với em đó là vì công việc, công việc của anh đâu phải làm trai bao.” Úc Tử Duyệt thở hổn hển nói, hai tay nhỏ bé nắm lấy cổ áo anh.

Xem anh giải thích thế nào!

Trong mắt Lăng Bắc Hàn thoáng đượm vẻ buồn bã, nhưng ngay sau đó nhếch môi nở nụ cười nhẹ nói: “Ba cô gái đó bị đội giữ trật tự đô thị đánh, bị tụ máu trong não. Hôm đó, lúc anh chạy tới cô gái đó chỉ là cô bé mười tám tuổi không biết làm gì chỉ biết ôm anh trai lính là anh mà khóc. Anh cũng chỉ biết an ủi, nhất thời không kịp đẩy cô ấy ra!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, vô cùng đứng đắn nói.

Thôi Nhã Lan là em gái của Thôi Chí quân, cậu ta là một trong ba mươi ba chiến sĩ trinh sát trong doanh đội anh, trước kia bị phái đi nằm vùng. Tối hôm qua ở hộp đêm mới nhận được tuyển báo của Thôi Chí Quân...

“Vậy cũng không được! Anh là đàn ông, cô ấy là phụ nữ, nếu trên đường có một cô gái tùy tiện ôm anh, anh cũng sẽ làm vậy sao?”

“Bởi vì thân phận cô ấy không phải người bình thường! Cô ấy là.....Thân phận của cô ấy anh không thể cho em biết, bọn anh có kỷ luật!” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói. Thôi Chí Quân lấy thân phận là binh lính đào ngũ trà trộn vào doanh trại quân địch, nếu để đối phương biết người nhà cậu ấy vẫn còn đi lại với đơn vị. Hậu quả....

“Không được! Anh đừng dùng công việc làm cái cớ! Một ngày nào đó nếu anh thật sự ra ngoài lăng nhăng, rồi sau đó đổ thừa do công việc yêu cầu hay?”

“Úc Tử Duyệt! Nói đến cùng là em không tin anh có đúng không?” Lăng Bắc Hàn phát cáu quát lớn.

“Em mặc kệ, nếu như anh không giải thích được thì lập tức cởi quần áo!” Cô hất khuôn mặt nhỏ lên, còn chưa dứt lời Lăng Bắc Hàn đã cởi áo ngủ ra.

Vòm ngực bẽn lẽn cùng với làn da màu nâu sậm dần dần lộ ra, từng cơ bắp gợi cảm rắn chắc khiến Úc Tử Duyệt không tự chủ nuốt nước miếng ừng ực, ngây người nhìn tới trước....

“Chuyện Lệ Mộ Phàm coi như cho qua, nhưng chuyện của em và tên thầy Thắm kia tối nay thì giải thích như thế nào?” Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn Úc Tử Duyệt gần giọng hỏi.

Cũng không để ý cô đang ngây ngốc thêm thường nhìn cơ ngực mình.

“Hả....Cái đó, tại....Tại cả buổi chiều em không có ăn cơm tối, suýt chút nữa là ngất xỉu rồi, cũng may nhờ thầy Thắm đỡ em đó!” Úc Tử Duyệt dời mắt khỏi vòm ngực vững chãi kia chuyển lên trên mặt anh, vội vàng giải thích.

Nghe cô nói không ăn cơm lại còn suýt nữa ngất xỉu, Lăng Bắc Hàn vừa đau lòng vừa tức giận nói, “Tại sao không chăm sóc tốt cho cơ thể mình? Nếu để anh biết sau này em bỏ một bữa cơm nào, anh sẽ bắt em đi huấn luyện trong quân doanh cho em biết!” Trước anh cũng thường nghe Trình Ngọc Bách nói cô thường bỏ bữa, cho rằng Trình Ngọc Bách chỉ cố ý nói khích mình, không ngờ là sự thật.

“Còn không phải là vì anh sao! Ai bảo anh giận em, liếc mắt đưa tình với Hạ Tĩnh Sơ, còn mờ ám gửi gắm tâm tư qua ca khúc xa xưa kia nữa! Còn dùng võ đạn làm thành chuông gió tặng cho người ta!” Úc Tử Duyệt tức giận không thể xả bớt, nhìn anh chăm chăm hét lớn.

Anh đang muốn nổi giận, lúc nghe từ miệng cô nói đến chuông gió võ đạn thì hai mắt sắc trở nên âm u....

“Em thấy chuông gió bằng võ đạn kia ở đâu?” Lăng Bắc Hàn mặt không đổi sắc hỏi.

“Đương nhiên là chỗ người tình cũ của anh! Người ta còn rất nâng niu và giữ gìn rất kỹ chuỗi chuông gió đó! Trên bàn còn để một đĩa nhạc cụ kỹ của Lão Sói nữa!” Úc Tử Duyệt ê ẩm nói, hai tay nhỏ bé hung hăng nhéo hai hạt đậu trước ngực Lăng Bắc Hàn.

“Ừi....” Lăng Bắc Hàn sực tỉnh trợn mắt nhìn cô.

“Cô ta muốn giữ thì mặc thì kệ cổ, liên quan gì đến anh! Tất cả đều là chuyện đã qua rồi, không phải chuyện xảy ra trước khi anh gặp em sao, em để trong lòng làm gì!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô giảng giải nói.

Người phụ nữ thông minh sẽ không đi hỏi tận gốc rễ chuyện tình phát sinh xảy ra giữa đối phương và người cũ, như vậy chỉ khiến cô để ý, ghen tỵ. Nhưng một khi đã thật lòng yêu một người, nào có mấy ai có thể suy xét cận kề và lý trí như vậy?

Huống chi đối với Úc Tử Duyệt, là do Hạ Tĩnh Sơ cố ý dùng chuyện của cô ta và Lăng Bắc Hàn để kích thích cô.

Úc Tử Duyệt ghen tức nhìn anh, cảm thấy anh nói rất có lý, nhưng vẫn không cam lòng, thật sự ghen tỵ với chiếc chuông gió kia, còn ghen với Hạ Tĩnh Sơ đã được ở cạnh Lăng Bắc Hàn bao nhiêu năm qua.

“Không vui à?” Nhìn dáng vẻ dờ ra đó của cô, Lăng Bắc Hàn yêu thương nâng mặt cô lên dịu dàng hỏi.

“Tóm lại từ nay về sau không cho phép anh gặp cô ta nữa, muốn cũng không cho phép! Để em phát hiện một lần em sẽ lập tức đi tìm người khác cấm sùng anh!” Úc Tử Duyệt không cam lòng nói, nhéo mạnh lồng ngực anh.

“Ồi....” Lăng Bắc Hàn nhú mày rít lên, nhìn con mèo hoang hung dữ ở trượt mặt nở nụ cười cứng chiều nói, “Tuyệt đối phục tùng vô điều kiện.” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, cam đoan nói.

“Thôi được, anh đã bị cởi một cái áo, còn em thì vẫn chưa cởi cái nào, anh thua rồi!” Lời cam đoan của anh khiến trái tim cô như được rót mật, lòng đầy hân hoan nhìn lồng ngực để trần của anh đắc ý nói

“Xong rồi? Vậy hôm đó em mời cái tên thầy Thắm kia ăn cơm thì tính sao đây?” Lăng Bắc Hàn cúi người đè cô ở dưới người, nhìn cô hỏi.

“Cấm sùng anh đấy! Đúng là em cố ý đó, thì sao?” Úc Tử Duyệt không sợ chết nói.

Lăng Bắc Hàn bất thành linh xé toạt chiếc áo ngủ cô đang mặc ra, hai bầu ngực tròn trịa ngay lập tức hiện ra khiến ầu nóng trong người sôi sục...

“Đừng! Khốn kiếp...”

“Cố ý cầm sừng anh, tội chồng thêm tội! Quần lót này cũng phải cởi luôn!” Lăng Bắc Hàn tà tứ nói xong liền xé toạt luôn cả quần lót của cô thành nhiều mảnh nhỏ.

“Hả? Gì chứ? Em không có làm sai! Em và thầy Thẩm hoàn toàn trong sạch!” Úc Tử Duyệt dùng hai tay đẩy ngực Lăng Bắc Hàn ra tức giận quát. Cảm nhận được vật thể nóng hổi cứng ngắc kia của anh đụng vào mình, lòng cô như lửa đốt, có chút bối rối nhưng cũng cảm thấy nguy hiểm, khuôn mặt nhỏ đã vọt lên đỏ bừng.

“Sự cố tình đùa giỡn này của em, đã khiến anh ăn dấm chua có biết không hả?”

Cô lộ người ra khỏi tấm chăn, hai tay bị anh tóm lấy giữ chặt, lồng ngực rắn chắc của anh dán sát vào bầu ngực mềm mại của cô. Theo hành động vụng về của cô, da thịt hai người càng cọ sát lẫn nhau, một luồng điện vô hình từ đầu xõng ra lui khắp toàn thân khiến cả hai rung động ngây ngất! Lính thối này nói là anh ghen? Đầu óc Úc Tử Duyệt lăm lăm như sấm nổ, không kiểm soát được tốc độ tim đập, đỏ mặt thở hổn hển nhìn anh.

Hai mắt Lăng Bắc Hàn đã sắp phóng ra lửa, nhìn cô thật lâu, sau đó không nhịn được nữa cúi thấp đầu xuống chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Cô phản kháng theo bản năng, nhưng hai tay cô bị anh giữ chặt, cả người cũng bị anh đè ép sao có thể phản kháng được nữa. Đôi môi bị nụ hôn sành sỏi có kỹ thuật của anh hôn đến cả người tê dại, cơ thể cũng không kiềm được dần dần có phản ứng.....

Lăng Bắc Hàn rõ ràng cảm giác được cả người cô đang dần rệu rã, trong lòng lập tức trở nên kích động nham môi cô ra, nhìn vẻ mặt mê ly của cô ngay tức khắc cúi xuống hôn mãnh liệt hơn.

Nhưng Úc Tử Duyệt lại thừa dịp lúc anh hôn mình không chú ý liền nhấc chân đá vào bụng anh một cái!

“Tối nay em thấy trong người không khỏe, không muốn làm, em buồn ngủ quá!” Cô đắc ý nói xong xốc lên chăn trùm kín cả người!

Lính thối! Cho anh ghen chết luôn!

109. Chương 109

Mặc dù trực giác nói cho anh biết, cô đang nói dối, nhưng nhớ tới lúc tối quá thật cô thiếu chút nữa té xỉu, lòng Lăng Bắc Hàn liền mềm ra. Anh mặc áo ngủ đi ra khỏi phòng.

Úc Tử Duyệt nằm trong chăn, trong lòng hồi hộp mong đợi. Cô cho rằng Lăng Bắc Hàn sẽ xốc chăn lên, sau đó sẽ có một số hành vi man rợ với mình. Nhưng thật không ngờ, cô chờ một hồi lâu cũng không thấy anh có động tĩnh gì.

Chui từ trong chăn ra, Úc Tử Duyệt nhìn quanh căn phòng vắng vẻ, không thấy bóng dáng anh đâu cả, cô thầm thắc mắc: Anh ấy đi đâu rồi?

Trong phòng tắm, Lăng Bắc Hàn cầm vòi hoa sen để nước lạnh làm giảm bớt nhiệt độ trong cơ thể. Trong đầu anh hiện lên cảnh tượng xảy ra tối nay, khóe miệng không tự chủ nhếch lên. Anh hiểu được, cô cũng thích mình và rất quan tâm đến mình.

Chuyện này quả thật khiến anh vui sướng.

Úc Tử Duyệt vừa mở cửa phòng tắm, nhìn thấy bóng lưng trần của Lăng Bắc Hàn quay về phía mình, cất giọng hỏi, “Anh lại tắm nữa sao?” Bàn tay nhỏ bé che mắt nhưng vẫn để ra khe hở. Mắt nhìn qua khe bàn tay chiêm ngưỡng vóc người hoàn mỹ của anh....

Vóc người của tên lính thối này sao lại đẹp đến vậy chứ? Úc Tử Duyệt nhìn trộm dáng người rắn chắc, bờ mông thon gọn của Lăng Bắc Hàn, nuốt nuốt nước miếng thầm nghĩ.

Nghe thấy tiếng cô hỏi Lăng Bắc Hàn cười cười, kéo khăn tắm quấn phần thân dưới xong mới xoay người lại nói, “Anh muốn dập lửa!” Anh bước ra ngoài lạnh nhạt nói.

Thấy cô đang đi chân trần, sắc mặt của anh chợt đen lại. Cánh tay dài vươn ra, ôm lấy thân thể cô, một tay kẹp lấy cô, đi về hướng phòng ngủ.

“Ha ha.....Dập lửa? Lăng Bắc Hàn! Đáng đời anh!” Úc Tử Duyệt phải mất một lúc lâu mới có phản ứng lại, sau đó bật cười lên khanh khách, giễu cợt anh.

Lúc này, Lăng Bắc Hàn đã đặt cô lên giường, cầm hai chân cô lên dùng sức xoa bóp.

Hai bàn chân lạnh ngắt được bàn tay anh ủ ấm dần dần nóng lên. Úc Tử Duyệt nhìn động tác dịu dàng đó của anh mà trái tim như được rót vào dòng nước ấm, “Em không lạnh, anh đi ngủ đi, mệt lắm rồi!” Cô nói xong liền rụt chân lại chui vào chăn còn ngáp một cái.

Lăng Bắc Hàn nghiêm mặt trợn mắt nhìn cô nói: “Lần sau còn không ăn cơm, xuống giường đi chân không nữa, anh sẽ cho em biết tay!”

Vén chăn lên, anh chui vào chăn, ôm cô vào trong lồng ngực. Úc Tử Duyệt liền giống bạch tuộc quấn lấy thân thể anh, chân phải bá đạo quấn lên đùi của anh, còn cọ cọ lên người anh nữa.

“Đừng rộn!” Lăng Bắc Hàn lo sợ dục vọng khó khăn lắm mới kiềm chế được lại bị cô khơi lên, liền tắt đèn lạnh giọng nói.

“Hung dữ cái gì chứ!” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng quát lên, tiếp tục khê cửa quây thân thể, lại không cảm giác được anh đang bắt đầu cương cứng. Cô thầm nghĩ, có lẽ anh đã dập tắt được thật rồi. Trong lòng có chút mát mát, đầu nhỏ vùi vào trong ngực anh.

“Còn chuyện này nữa. Em không trách anh đâu!” Cánh tay cô ôm chặt lấy người anh, vùi đầu vào trong ngực anh, chua xót nói.

“Chuyện gì?” Bàn tay to của anh vuốt ve đầu cô, dịu dàng hỏi.

Úc Tử Duyệt muốn nói, tại sao lần trước anh lại nhẫn tâm muốn ly hôn với cô, làm cho cô đau lòng mất nửa tháng. Bây giờ nhớ lại, trong lòng cô vẫn còn cảm thấy đau nhức.

“Không có, không có gì.....” Cô thì thào nói, hít sâu một hơi, cảm nhận mùi hương trên người của anh, sau đó bình thần nhắm mắt lại.

Anh nói cô không hiểu chuyện, không biết tự chăm sóc mình, không biết tự lập inh trưởng thành, những điều này đều là sự thật. Cô sẽ từ từ chấp nhận sự thật này, từ từ học cách tự mình trưởng thành, để có thể xứng đáng với người quân nhân ưu tú như anh.

Nghĩ thầm trong lòng, Úc Tử Duyệt dần dần chìm vào mộng đẹp.

Thân thể nhỏ bé của cô áp sát ngực anh, khiến anh cảm thấy bình yên, ấm áp. Đã lâu lắm rồi anh không có cảm giác như thế này, vì một người mà trái tim cùng tư tưởng đều bị chi phối.

Anh vốn tưởng rằng, đời này anh không thể nào yêu lần thứ hai, cũng sẽ không thể tin tưởng vào tình yêu nữa. Nhưng, cô vợ nhỏ bé nằm trong lồng ngực anh này lại bá đạo xông vào thế giới của anh, dần dần bá đạo chiếm lấy trái tim anh.....

Ngon giấc suốt đêm, hai người gần như là mở mắt cùng một lúc. Nhìn khuôn mặt tuần tú của Lăng Bắc Hàn gần ngay trong gang tấc, Úc Tử Duyệt cảm giác tim mình chợt nhảy vọt lên, sau đó cô không tự chủ được rướn môi tới đặt lên môi anh một nụ hôn.

“Chào buổi sáng! Em đi làm bữa sáng cho anh!” Cô hôn xong liền nhẹ nhàng dịch người định bước xuống giường.

“A.....” Lăng Bắc Hàn vươn tay ra ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô, kéo cô vào lòng để cô nằm lên thân thể cứng rắn của anh.

“A.....Nóng quá....Cái gì cứng vậy?” Úc Tử Duyệt cảm nhận được thân thể cứng rắn của anh, đỏ mặt kêu lên.

Cố ý! Chắc chắn là cố ý!

Lăng Bắc Hàn nhìn đáng vẻ bướng bỉnh cô, không nhin được nữa, liền lật người một cái, dè lên người cô.

“A.....Không được.....Em muốn đi làm bữa sáng!” Hiểu được chuyện sắp xảy ra, Úc Tử Duyệt giả vờ hô lên, nhưng thân hình lại khẽ vắn vẹo. Bàn tay nhỏ đặt lên lồng ngực rắn chắc của anh nhẹ đẩy ra nhưng lại như đang mời chào.

“Anh không ăn sáng, anh muốn ăn em!” Muốn nghiền nát vật nhỏ này, Lăng Bắc Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng của cô gian tà nói. Ngay sau đó liền cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Lời nói bá đạo ấy khiến mặt Úc Tử Duyệt đỏ bừng tim đập rộn lên. Sau đó cảm nhận bàn tay của Lăng Bắc Hàn vuốt ve trên cơ thể, nơi nào đó cũng dần dần ẩm ướt, chân cô cũng bị anh nhắc lên gác ở vai mình, sau đó anh lập tức xông vào!

Cảm giác nóng bỏng to lớn ấy khiến tim cô đập loạn nhịp. Cô theo bản năng phối hợp cùng anh, hai người một lần lại một lần cùng nhau lên đỉnh thiên đường tuyệt vời nhất.

Sau một hồi cười mây đạp gió, Úc Tử Duyệt cảm giác như mình bị Lăng Bắc Hàn ép đến khô rồi. Cô không chút sức lực nào xụi lơ trên giường, “Ồ lính thôi! Em đói sắp chết rồi...!”

Thấy Lăng Bắc Hàn vẫn còn mặc áo ngủ đang bưng một chậu nước vào phòng, cô yếu ớt tức giận rên rỉ.

Lăng Bắc Hàn mím môi, không cười, cũng không nói chuyện, ngồi xuống bên giường, vén chăn rồi nhắc chân cô lên, cầm khăn lông nóng dịu dàng lau những thứ còn sót lại bên dưới người cô.

“Ui.... A.....Um.....” Được chiếc khăn bông ấm áp xoa dịu, cô thoải mái rên ra tiếng, eo nhỏ còn khẽ uốn éo.

Lăng Bắc Hàn nghe cô rên lên, cảm thấy khó có thể kiềm chế được nữa, thốt lên, “Im lặng!” Nhìn nơi hồng hào mềm mại hơi sưng lên, lại thêm tiếng rên rỉ đầy mê hoặc lòng người của cô, Lăng Bắc Hàn cảm thấy bản thân sắp không thể kiềm chế được nữa liền mở miệng quát nhẹ.

“Um.....” Úc Tử Duyệt vội vàng đưa tay che miệng mình lại, vẻ mặt ngây ngất, mặc anh phục vụ mình.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, đôi mắt khép hờ, đôi môi căng mọng hồng hào ẩn hiện giữa các ngón tay, hầu kết anh không ngừng rứt rịch. Anh liền vội vàng cúi đầu, nhanh chóng lau người cho cô.

Nhìn dòng dịch trắng đục, anh khẽ cau mày, có thể nào mang thai không?

Tính toán thời gian, hình như cô đang trong giai đoạn nguy hiểm!

“Mau dậy mặc quần áo vào!” Anh không nghĩ ngợi nhiều nữa, lập tức đứng dậy, nhìn vẻ mặt vẫn còn say sưa hưởng thụ của cô, trầm giọng nói, sau đó liền bưng chậu nước ra ngoài.

“A.....A.....” Úc Tử Duyệt vội hoàn hồn. Lúc này cô mới ý thức được mình vừa rồi lại tự sướng!

Ồ mê trai! Úc Tử Duyệt, mày đúng là một sắc nữ! Dè dặt một chút đi! Đàn ông đều thích phụ nữ dè dặt, hiểu không?

Nhớ tới sự điên cuồng và nhiệt tình của mình khi nãy, cô lại cảm thấy buồn phiền trong lòng. Trở người xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, định cầm điện thoại di động của mình mang vào nhà vệ sinh thì phát hiện máy đã hết pin. Nhìn thấy điện thoại di động màu đen của Lăng Bắc Hàn, cô liền cầm nó lên.

“Lính thôi à, em mượn điện thoại của anh chơi game một chút nhé!” Úc Tử Duyệt đi ra cửa, hướng về phía phòng bếp nói lớn, sau đó liền vào toilet.

“Ồ lính thôi, điện thoại gì mà chả có game nào để chơi hết!” Úc Tử Duyệt lật tung tất cả ứng dụng cũng không tìm thấy một trò chơi nào, liền mắng thầm. Đúng lúc này, có một tin nhắn gửi tới, cô không để ý lơ tay mở ra.

Tin nhắn được lưu trong mục nhắc nhở, Úc Tử Duyệt vội vàng nhấn nút đóng lại, đang muốn trở về màn hình chính, thì ba chữ Hạ Tĩnh Sơ hiện lên lập tức thu hút sự chú ý của cô.

Chỉ phiếu đã chuyển giao, năm mới vui vẻ!

Thấy trong hộp thư có một tin nhắn như thế, Úc Tử Duyệt như bị quỷ thần xui khiến mở ra, thấy Lăng Bắc Hàn trả lời: Cảm ơn! Năm mới vui vẻ!

Thời gian hơn mười một giờ đêm ngày 31 tháng 12.

Trong lòng Úc Tử Duyệt liền nổi cơn ghen. Lăng Bắc Hàn, anh được lắm! Một cú điện thoại cũng không chủ động gọi cho tôi, thậm chí một tin nhắn cũng không có, nhưng lại thường xuyên liên lạc với Hạ Tĩnh Sơ như vậy!

Trái tim ghen tuông trở lên rối bời. Ba chữ Hạ Tĩnh Sơ kia khiến cô cảm thấy tim mình như bị dao đâm, quần đau tức giận khiến toàn thân phát run. Trong lúc kích động, cô liền xóa số điện thoại của Hạ Tĩnh Sơ trong máy anh đi!

Xóa xong, trong lòng cô vẫn không cảm thấy thoải mái, chỉ hận không thể ném luôn điện thoại của Lăng Bắc Hàn vào trong bồn cầu!

Một lúc sau, tâm tình cô liền bình tĩnh trở lại, kìm nén tức giận trong lòng, cô đứng dậy đánh răng rửa mặt, rồi tắm rửa.

Trong phòng ăn, bữa sáng nóng hổi đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Toàn bộ đều do Lăng Bắc Hàn tự tay làm.

Tâm tình Úc Tử Duyệt cuối cùng trở nên khá hơn nhiều.

“Làm vệ sinh mất nửa giờ?” Lăng Bắc Hàn thấy cô ra ngoài, nhìn đồng hồ lạnh giọng hỏi.

Úc Tử Duyệt không lên tiếng, ngồi xuống cúi đầu cầm đầu cắm cổ ăn bữa sáng.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lăng Bắc Hàn từ toilet truyền ra, anh cau mày hỏi, “Điện thoại di động của anh sao lại trong toilet?” Anh thoáng nhìn Úc Tử Duyệt hỏi xong tháo tạp dề xuống đi vào toilet.

“Em gái Nhã Lan, em đừng lo lắng, bây giờ anh lập tức gọi điện cho chị Tĩnh Sơ của em nhờ cô ấy tới giúp em, có được không?” Lăng Bắc Hàn hạ giọng nhỏ nhẹ nói.

Úc Tử Duyệt lắng tai nghe lời anh nói mà toàn thân nổi da gà, trong lòng cũng cảm thấy hờn ghen!

Em gái Nhã Lan? Là ai vậy? Sao anh lại thân mật như thế! Còn nữa, cô cực kỳ để câu ‘chị Tĩnh Sơ’ của anh!

“Úc Tử Duyệt!” Lúc này, Lăng Bắc Hàn từ toilet đi ra, nhìn Úc Tử Duyệt tức giận gầm lên.

“Sao?” Cô cũng tức giận hỏi ngược lại.

“Em làm gì điện thoại của anh?” Lăng Bắc Hàn giơ điện thoại di động của mình lên, nhìn Úc Tử Duyệt lạnh lùng chất vấn. Vừa rồi anh muốn tìm số điện thoại của Hạ Tĩnh Sơ, nhưng tìm mãi cũng không thấy. Hơn nữa, điện thoại di động của anh lại đặt trên thùng nước trong bồn cầu ở toilet!

Không phải cô lấy, thì ai?

110. Chương 110: Bảo Bối Của Lăng Bắc Hàn

Úc Tử Duyệt bị anh lớn tiếng như vậy thì lại càng thêm tức giận, vỗ mạnh xuống bàn đứng bật dậy nói: “Phải, là em đụng tới đó, thì sao nào? Số của Hạ Tĩnh Sơ cũng là em xóa đấy. Ngay cả tin nhắn của hai người gửi cho nhau cũng là em xóa luôn đó” Úc Tử Duyệt tức giận ngược mặt trừng mắt nhìn anh quát.

“Chưa có sự đồng ý của anh, sao em dám đụng đến điện thoại của anh?” Lăng Bắc Hàn nghe xong lời cô nói liền dùng dũa nổi giận, mặt xám xịt trừng mắt nhìn cô quát ầm lên.

Anh không ngờ cô lại là người không tôn trọng quyền riêng tư người của khác như thế.

Úc Tử Duyệt cũng rất muốn rống trả lại, khi nãy cô không có hồi ý anh là bởi vì trong lúc vô tình cô nhìn thấy tin nhắn của Hạ Tĩnh Sơ mà thôi, nhưng cô cảm thấy bị trúng tim đen là vì lỡ xóa số của Hạ Tĩnh Sơ, quả thật bản thân cũng có chỗ không đúng.

Trong lòng buồn bực cô nhìn anh nói, “Vậy thì sao? Xóa số của cô ta chắc là lòng anh đau lắm đúng không?” Cô tức giận rống lên xong lập tức chạy về phòng ngủ. Khi nhìn thấy bó hoa hồng phấn trên bàn thì nhớ ngay tới dây chuông gió kia. Cô tức giận bước tới cầm lấy bó hoa hồng ném mạnh xuống đất.

“Ai mà thèm! Ai mà thèm! Ai mà thèm!” Cô phát điên giẫm đạp lên bó hoa hồng, nhìn từng cánh hoa tàn lụi bị cô nghiền thành nhiều mảnh vụn.

Lăng Bắc Hàn sững sờ đứng chết trân tại chỗ, cảm thấy cô quả thật là người không biết lẽ phải.

Tâm trạng vốn dĩ rất tốt nhưng bởi vì sự vô lý và ngang ngược này của cô mà biến mất sạch, sau đó cầm theo điện thoại di động bước ra ban công gọi cho Lăng Bắc Diệp hỏi lại số của Hạ Tĩnh Sơ.

“Lão đại! Anh và Hạ Tĩnh Sơ còn liên lạc à? Bộ không sợ chị dâu nhỏ ghen sao?” Lăng Bắc Diệp trêu chọc nói qua điện thoại.

Ghen? Lăng Bắc Hàn khẽ nhếch môi, anh cũng biết Úc Tử Duyệt là bởi vì ghen mới bỏ số của Hạ Tĩnh Sơ, nhưng anh là người lý trí, có nguyên tắc riêng, không thể chỉ vì sự ngang ngược và ghen tuông đó của cô, rồi cho rằng là bởi vì thích mình nên mới làm như vậy, anh cảm thấy, cô còn quá tùy hứng và dễ xúc động.

“Đừng nói nhảm nữa! Nhanh lên! Có chuyện gấp.” Lăng Bắc Hàn dứt khoát thúc giục, Lăng Bắc Diệp cũng vội vàng đọc lại số điện thoại cho anh lưu lại.

“Cậu và Khải Lâm vẫn tốt chứ?” Lăng Bắc Hàn lơ đãng hỏi, nhưng Lăng Bắc Diệp ở đầu điện thoại bên kia chỉ im lặng.

“Em và cô ấy vẫn bình thường mà.” Lăng Bắc Diệp sững sốt mấy giây rồi mới trả lời.

“Được, cứ vậy đi, cúp máy đây.” Lăng Bắc Hàn như có điều suy nghĩ rồi gạt đầu, sau đó liền cúp điện thoại. Trong lúc bấm số gọi cho Hạ Tĩnh Sơ, trong lòng anh lại do dự, nhớ tới Úc Tử Duyệt đang tự nhốt mình trong phòng ngủ thì bất đắc dĩ thở dài.

“Khụ...khụ.....!” Hạ Tĩnh Sơ không ngờ Lăng Bắc Hàn lại chủ động gọi điện thoại tới, thấy số anh gọi tới cô mừng như điên. Ngồi ở mép giường mỗi một ho khan hai tiếng mới nhận điện thoại.

“Khụ.....A lô.....”

Giọng nói yếu ớt vang lên trong điện thoại khiến Lăng Bắc Hàn nhú nhẹ lông mày, nhưng anh cũng không nói lời khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề: “Thôi Nhã Lan mới vừa gọi điện đến, nói sáng nay anh họ của cô ấy đi nhận xe, nhưng người bên giữ trật tự đô thị lại lật lọng không cho nhận nữa!”

Nghe lời nói cứng nhắc không mang theo chút tình cảm nào của Lăng Bắc Hàn mà trong lòng Hạ Tĩnh Sơ chua chát. Hai mắt nhìn về phía cửa sổ có chiếc chuông gió kia, cô lại suy yếu ho khan một tiếng, xoa xoa lỗ mũi mới mở miệng: “Được, một lát em sẽ qua xử lý, anh cứ yên tâm.” Cô cố ý hắng giọng nói, bởi vì bị cảm nên giọng nói nghe như bị nghẹt mũi.

Lăng Bắc Hàn đương nhiên nghe được, nhưng anh chỉ lạnh nhạt nói: “Được, làm phiền em.”

Trong lòng Hạ Tĩnh Sơ lại ề chề khổ sở, “Không có việc gì, đây là việc em nên làm.” Cô cố gắng cười nói.

Lăng Bắc Hàn biết, Hạ Tĩnh Sơ có nghĩa vụ trợ giúp nhà họ Thôi, đây cũng là điểm mà anh tán thưởng cô. Hơn nữa, cô còn kiên trì lấy luật pháp để duy trì chính nghĩa công bằng.

Giờ phút này, anh lại cảm thấy mình thật là ích kỷ, “Nếu như em thấy không khỏe, vậy chuyện này để anh tìm người khác hỗ trợ cũng được.”

“Lăng Bắc Hàn, em vẫn nói câu nói đó, em tin tưởng luật pháp. Sức khỏe của em, em tự biết lượng sức, cứ như vậy đi, gặp lại sau.” Hạ Tĩnh Sơ vội vàng ngắt lời Lăng Bắc Hàn, nói xong nhanh chóng cúp điện thoại.

Hạ Tĩnh Sơ nhìn tới dây chuông gió kia rồi nhếch môi thầm nói, “A Hàn, em sẽ không dễ dàng buông tay đâu.”

Lăng Bắc Hàn cũng không nghĩ nhiều. Trở lại nhà ăn liếc nhìn bữa ăn sáng trên bàn rồi nhìn về phía phòng ngủ, anh lại chau mày.

Khóa cửa bị anh nạy hư vào tối hôm qua rồi, anh đẩy cửa vào, đầu tiên là nhìn thấy lác đác từng cánh hoa hồng rơi loạn đã bị nghiền nát rơi rụng tả tơi, nhìn thấy tâm ý của mình bị cô giày xéo thành ra như vậy, trái tim Lăng Bắc Hàn như bị nhéo ột cái.

Lại nhìn tới người đang ngồi trên giường im lặng rũ đầu không nói gì. Thật sự muốn kéo cô lại mà đánh ột trận. Nhưng anh lại cố gắng kiềm chế cơn giận trừng mắt nhìn cô nhỏ giọng nói, “Ăn sáng!”

Cô cũng chẳng thèm để ý tới anh vẫn cúi đầu tự mình buồn bực.

Lăng Bắc Hàn rốt cuộc không nhịn được bước tới, ngồi xổm xuống ở trước mặt cô, nhìn cô vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Úc Tử Duyệt, cho dù đó là vì thích mà ghen đi nữa anh cũng không thể nào chấp nhận được sự tùy hứng cố tình gây sự của em. Em chưa hỏi ý anh đã lấy điện thoại của anh là không đúng rồi.” Anh ngồi ở trước mặt giải thích răn dạy.

“Em tùy hứng, cố tình gây sự vậy đó. Nếu anh thương em thì nên bao dung hết mọi thứ về em!” Rốt cuộc Úc Tử Duyệt cũng lên tiếng, trừng mắt nhìn anh giận dữ tủi thân quát lên.

Thì ra là cho dù hai người có thích nhau thế nào đi nữa, cũng không có nghĩa sẽ sống với nhau hòa thuận vui vẻ mãi được. Khi hai người chung sống với nhau, thì cần nên chấp nhận mọi khuyết điểm của nhau, tìm hiểu thêm về nhau cũng như bao dung cho nhau.

“Bao dung? Anh là lính, nhiều việc xử lý còn không hết, lại còn phải chịu đựng sự tùy hứng, cố tình gây sự của em nữa sao. Úc Tử Duyệt, nếu như em thương anh, muốn sống bên cạnh anh thì em hãy nên sửa đổi tính xấu này của em đi. Có một số chuyện xét về mặt nguyên tắc, anh sẽ không phá vỡ nguyên tắc và giới hạn cuối cùng của mình.” Hai tay anh chế trụ bả vai mảnh khảnh của cô lắc lắc tức giận nói.

Vai bị đau khiến cô dần tỉnh táo lại. Cô nhìn anh, trái tim như bị co rút lại, đang muốn mở miệng thì anh đã đẩy cô ra đứng dậy sải bước bỏ đi.

Úc Tử Duyệt buồn tủi bước xuống giường, đi tới chỗ bó hoa hồng ngồi xổm người xuống nhặt lên từng cánh hoa, “Xin lỗi....Vừa rồi là do em quá nóng giận.....”

Cô vô cùng đau lòng nhặt lên từng cánh hoa.

Đây là bó hoa đầu tiên mà Lăng Bắc Hàn tặng ỳnh, không đúng, là bó thứ hai. Chỉ là bó thứ nhất kia mình không nhận được.

Nhặt lên hết xong cô đem chúng bỏ vào chiếc giỏ ở trên bàn, sau đó đi ra cửa lấy chổi vào quét sạch sẽ hết mất cánh hoa rụng trên mặt đất.

Trở lại phòng ăn thì thấy anh đang ngồi ăn cơm, cô lặng lẽ đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống đối diện anh, sau đó nói, “Lúc này em....Em có nói với anh nhưng có lẽ anh đang nấu cơm nên không nghe....Tin nhắn cũng là trong lúc vô tình em nhìn thấy thôi.” Cô cúi đầu lí nhí nói. Câu “thật xin lỗi” đúng là rất khó mở lời.

Lăng Bắc Hàn vẫn lặng thinh không nói lời nào, chỉ lo ăn cháo không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một lần, điện thoại kia vẫn nằm trong tay phải của anh.

Đồ lính thói! Dám ngó lơ mình! Úc Tử Duyệt cảm thấy cực kỳ buồn bực, có cảm giác mình thế này thật sự cứ như để cái mặt dán vào cái mông lạnh của anh.

Cô cũng không nói gì nữa, lo cắm đầu cắm cổ ăn....

Lăng Bắc Hàn còn tưởng rằng cô sẽ còn giải thích nữa, nhưng không ngờ cô lại....

Cô chỉ là vô tình thấy tin nhắn, anh tin. Nhưng xóa sổ của Hạ Tĩnh Sơ chính là cô là không đúng rồi, cho dù ghen cũng nên có mức độ chứ. Nói cho cùng, cô vẫn còn nóng nảy quá. Xem ra còn phải tiếp tục chiến tranh lạnh với cô mới được. Thâm nghĩ như vậy, Lăng Bắc Hàn bắt đầu sử dụng chiến thuật với cô.

Hai người lặng lẽ ăn điểm tâm xong, Lăng Bắc Hàn bỏ lại chén cơm đi lên phòng sách. Úc Tử Duyệt hướng về phía bóng lưng của anh trợn mắt lên, rồi tự mình vừa phải dọn dẹp phòng ăn, còn phải rửa chén.

Mười giờ sáng, nhà cũ gọi điện thoại tới, gọi cả hai về nhà ăn cơm trưa. Lăng Bắc Hàn nhìn đồng hồ, thay quân trang đến gõ cửa phòng cô.

Úc Tử Duyệt đang ôn bài nghe gõ cửa liền đi ra, thấy anh đã thay quân trang nghiêm chỉnh, trong lòng hồi hộp không yên, cũng biết chiều nay anh phải đi rồi.

Đột nhiên chớp mũi cay cay, cô chủ động tiến lên ôm lấy cánh tay anh nói, “Xin lỗi mà!” Cô ngược đầu nhìn anh nói với vẻ mặt làm nũng.

Cho dù có giận đến mấy đi nữa, nhưng cô chỉ cần nói nhỏ nhẹ mềm mỏng với ba tiếng “Xin lỗi mà” đó cũng đều biến mất sạch, nhưng anh vẫn là kiềm chế xúc động không ỉn ỉn để dài với cô, Lăng Bắc Hàn cúi đầu nhìn cô, nghiêm túc nói, “Anh sẽ không tha thứ cho em, đây là vấn đề nguyên tắc. Đồng chí Úc Tử Duyệt, cho em thêm một cơ hội nữa, nếu như lần sau còn bốc đồng ngang ngược như vậy nữa thì.....”

“Thì sao hả?” Tim Úc Tử Duyệt nhảy lộp bộp, rất sợ anh sẽ nói ly hôn.

“Đưa em đến đơn vị làm lính.” Lăng Bắc Hàn tính hù dọa nói, ai ngờ trên gương mặt cô lại nở nụ cười, “Vậy cũng hay đấy, như vậy mỗi ngày em đều có thể nhìn thấy anh.”

“Á.....” Vừa dứt lời đã bị Lăng Bắc Hàn cú ột cái lên đầu.

“Nghĩ hay lắm!” Anh nhếch môi cứng chiều nói, kéo theo cô đi về hướng cửa.

“Đi đâu vậy?”

“Về nhà cũ.” Anh giúp cô mặc áo khoác ấm, cài kín kỹ lưỡng cho cô xong cả hai mới đi ra cửa.

Ở trong mắt Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn đối với người nhà của mình dường như không hề có chút tình cảm thân thiết nào, nhất là đối với mẹ chồng, hai mẹ con gặp mặt nhau giống như kẻ thù vậy

Bà nội lần này nhìn thấy cô, ngược lại rất thân thiết, có thể vì hôm trước nghĩ oan cho cô nên mới cảm thấy áy náy, chỉ là Úc Tử Duyệt cũng không quá để ý. Suy nghĩ kỹ cô cảm thấy thật ra họ chỉ là muốn tốt cho Lăng Bắc Hàn thôi.

Cô không biết ban đầu tại sao mẹ chồng lại ép Hạ Tĩnh Sơ bỏ đi, có thể là do quan niệm môn đăng hộ đối chẳng, gia đình có quyền thế như thế tất nhiên họ cũng muốn tìm một con dâu cân xứng.

Nghe nói chọn cô là bởi vì nhà họ Úc ở thượng giới có địa vị không thể rung chuyển.

Úc Tử Duyệt vốn đang ngồi ở dưới lầu nói chuyện trên trời dưới đất với bà nội, đột nhiên bị Lăng Bắc Hàn kéo lên lầu, “Làm gì vậy? Anh đã không gần gũi với người nhà, bây giờ còn định không cho em thân thiết với mọi người hay sao? Chiều nay anh đi rồi, còn em sau này phải ngày ngày ở nơi đây đó.” Vừa đóng cửa phòng, Úc Tử Duyệt vừa thở khì khì nói rồi tự mình đi tới cạnh mô hình súng ống. Lại hiểu kỳ cầm lên một cây súng ngắm ngửa.

Lăng Bắc Hàn cũng không nói gì, bước lên vòng tay ôm chặt em cô từ phía sau, anh chẳng qua chỉ muốn ở riêng bên cô một lúc mà thôi.

“À phải, cái tủ này anh để đây để làm gì? Em muốn lấy nó dùng để đựng đồ dùng!” Úc Tử Duyệt bị anh ôm như vậy hơi mất tự nhiên, nhìn cánh cửa ở bên dưới lồng thủy tinh bị khóa chặt mà tò mò hỏi.

Cô tò mò đã lâu rồi, bên trong rốt cuộc để cái gì? Cũng từng hỏi mẹ chồng, bà ấp a ấp úng nói đó là bảo bối của Lăng Bắc Hàn, không được đụng vào.

Rõ ràng cảm giác được thân thể của Lăng Bắc Hàn hơi cứng lại, Úc Tử Duyệt quay đầu lại ngược nhìn lên thì thấy ánh mắt phức tạp của Lăng Bắc Hàn nhìn chằm chằm vào chiếc khóa đồng trên cánh tủ.

111. Chương 111: Đưa Anh Về Đơn Vị

Trong đó là gì? Là thứ quý giá gì mà đựng vào cũng không cho.....

Nhớ tới lời mẹ chồng, lại thấy phản ứng khác thường của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt cảm thấy có chút tò mò.

Bên trong chiếc bình thủy tinh trong hộp tủ chính là lý tưởng, hoài bão của anh, còn thứ khóa chặt trong tủ kia cũng đã từng là tình yêu của anh. Anh từng nghĩ rằng hai thứ này có thể dung hòa với nhau, tình yêu của bản thân có thể lấn át cả lý tưởng của mình, thế mà.....

Lăng Bắc Hàn ngăn người máy giây mới hoàn hồn.

Anh cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt cũng nhìn anh, vẻ mặt nghi hoặc, dần dần, hình như cô cũng bắt đầu hiểu ra cái gì đó.

Không phải có liên quan đến Hạ Tĩnh Sơ đấy chứ? Trong lòng cô chợt cảm thấy thất vọng. Bà nội anh từng nói với cô, đó là bảo bối của anh, anh chưa từng cho ai chạm vào.

“Anh nói cho em biết, nhưng em đừng nổi nóng nhé?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô dịu dàng nói, sau đó liền đi tới chỗ cái bia phi tiêu treo trên tường, kéo bia phi tiêu sang một bên, bàn tay sờ vào bên trong, lấy ra một chiếc chìa khóa.

Úc Tử Duyệt không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái, trầm mặc nhìn từng hành động của anh. Sau đó Lăng Bắc Hàn lại cầm lấy tay cô, đặt chiếc chìa khóa vào giữa lòng bàn tay của cô, rồi chỉ vào ổ khóa, ý bảo cô hãy mở nó ra.

“Để em mở như vậy không hay lắm.....” Cô ngượng ngùng mở miệng, cô đã hiểu thứ bên trong có lẽ có liên quan đến Hạ Tĩnh Sơ!

“Em mở ra đi. Sau đó lấy hết đồ vật bên trong ra, đặt đồ của em vào đó!” Lăng Bắc Hàn kiên định nói, giọng nói mang vẻ quyết tuyệt. Thật ra, trong ngăn kéo này có những gì, anh dường như cũng không nhớ rõ nữa, và anh cũng gần như đã quên mất sự tồn tại của nó.

Nếu cô muốn sử dụng ngăn tủ này, thì anh nên vứt bỏ những thứ kia đi thôi! Cũng coi là đoạn tuyệt hoàn toàn với quá khứ!

Úc Tử Duyệt cau mày, ngồi xổm xuống, cầm chiếc chìa khóa anh đưa vào trong ổ khóa, tay hơi dùng sức vặn mở nó ra. Cô ngẩng đầu lên nhìn Lăng Bắc Hàn, anh ra dấu bảo cô mở đi. Úc Tử Duyệt ngoan ngoãn làm theo, cửa tủ vừa mở, một mùi hương dịu nhẹ như mùi gỗ đàn hương lập tức xông vào mũi cô.

Trong ngăn tủ chứa đầy ắp rất nhiều thứ: Có một cuốn nhật ký, găng tay đan bằng len, khăn quàng cổ, mũ, còn có phong thư.....

Những thứ này đều là của Hạ Tĩnh Sơ tặng anh sao?

Lòng Úc Tử Duyệt chợt nhói đau, nhưng cô vẫn lặng lẽ hít sâu một hơi. Cô cảm giác mình quá hẹp hòi rồi. Không phải cô vẫn giữ lại chiếc áo bóng đá của Lệ Mộ Phàm đấy sao?

Nhưng mà, tại sao đã lâu như vậy anh vẫn chưa vứt bỏ những thứ này đi? Hay là trong lòng anh vẫn cảm thấy không nỡ?

“Những thứ này em đừng để ý. Mấy năm nay anh không thường xuyên ở nhà, cũng không nhớ ra những thứ này để mang vứt đi.....” Lăng Bắc Hàn ngồi xổm xuống, đưa tay đem mấy thứ bên trong bỏ hết ra ngoài, động tác thô bạo vô cùng.

“Oh.....” Úc Tử Duyệt vẫn lạnh nhạt chỉ oh lên một tiếng, nhìn anh lôi khăn quàng cổ, găng tay ra ngoài, nghĩ thầm, Hạ Tĩnh Sơ thật là khéo tay, bản thân cô không hề biết làm những thứ này.

Nhìn những thứ đồ này, cô cảm nhận được người làm nó chắc chắn phải là một cô gái tỉ mỉ, dịu dàng, nhân hậu.

Trong lòng cô không khỏi có chút tự ti, dù sao, Lăng Bắc Hàn đã từng thích, từng yêu một cô gái xuất sắc như vậy. Còn mình thì....?

Lăng Bắc Hàn không ngờ phản ứng của cô lại lạnh nhạt như vậy. Nhưng trong lòng anh cũng thầm cảm thấy vui vui. Nhìn những phong thư đã ố vàng, nhìn những đồ vật thuộc về quá khứ xa xưa này, trong lòng anh lại cảm thấy bình thản, không hề có chút gợn sóng nào.

“Anh thật sự muốn vứt chúng đi sao? Nếu như anh không nữa.....” Úc Tử Duyệt không dám chắc trong lòng anh đã buông xuôi hoàn toàn hay chưa. Nếu chỉ bởi vì cô, anh mới vứt bỏ những thứ này, thì cô không cần. Cái cô cần chính là trong lòng anh hoàn toàn quên đi Hạ Tĩnh Sơ.

Tâm niệm muốn vứt đi nhưng trong lòng thì không nỡ, ghi nhớ mãi thì có vứt hay không đều như nhau mà thôi.

“Úc Tử Duyệt! Anh đã nói rồi, anh không muốn nhắc lại lần thứ hai!” Anh nhỏ giọng nói, cầm một cái túi, đem toàn bộ những thứ trong tủ bỏ vào bên trong túi. Sau đó liền kéo cô đi ra ngoài.

Dưới lầu, Tiểu Dĩnh chỉ thấy Lăng Bắc Hàn tay cầm một cái túi màu đen, tay kia kéo Úc Tử Duyệt xuống lầu, sau đó hai người đi ra phía ngoài nhà.

Tại nơi đổ rác, Lăng Bắc Hàn đứng cùng với Úc Tử Duyệt. Anh móc bật lửa ra, bật lên, quăng lên chiếc túi đen kia vào trong đó.

Ngọn lửa lập tức bùng lên, chỉ trong chốc lát đã bốc lên hừng hực, đốt cháy mọi thứ. Ánh mắt Lăng Bắc Hàn phức tạp liếc nhìn một cái, sau đó xoay người, kéo bàn tay nhỏ bé của Úc Tử Duyệt đi vào trong nhà.

Úc Tử Duyệt quay đầu liếc nhìn ngọn lửa, lại ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Lăng Bắc Hàn, hai mắt anh vẫn nhìn thẳng phía trước, trên khuôn mặt cương nghị tràn đầy vẻ kiên quyết.

Cô rất muốn lấy hết dũng khí để nói với Lăng Bắc Hàn, rằng em sẽ yêu anh theo cách của em! Em tuyệt đối sẽ không chịu thua trước Hạ Tĩnh Sơ! Nhưng, cô lại không có một chút tự tin nào cả, bởi vì chính cô còn chưa biết yêu một người là như thế nào.

Cứ để mọi chuyện đến tự nhiên đi!

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to lớn của anh, nắm thật chặt.

Lăng Bắc Hàn cảm nhận được cô dùng sức, khẽ cúi đầu, nhìn cô, cười cười để lộ ra hàm răng đều đặn trắng đều.

“Lần sau khi nào con về?” Trên bàn cơm, Lăng Chí Tiêu mở miệng, lạnh nhạt hỏi Lăng Bắc Hàn, hai cha con anh tính khí rất giống nhau.

Úc Tử Duyệt nghe vậy cũng đồng tai lên nghe câu trả lời của anh, có điều cũng rất hiểu chuyện, gấp thịt kho tàu cho bà nội: “Bà nội, con đã nói với bà rồi, bà chỉ được ăn một miếng này thôi nhé!” Bà nội rất thích ăn thịt kho tàu, nhưng lại có bệnh cao huyết áp, không thể ăn nhiều, Úc Tử Duyệt mỗi lần ăn đều rất để ý tới bà, không cho phép bà ăn thêm.

Thật ra trong mắt Úc Tử Duyệt, bà cụ rất đáng yêu không khác các cô gái 9X là mấy.

“Được, bà chỉ ăn một miếng này thôi. Chỉ một miếng này thôi, con bé này, đừng nhìn bà chăm chăm như thế.....” Bà cụ vừa nhai miếng thịt kho tàu đã được hầm thật nhừ vừa nói.

Tiểu Dĩnh ngồi đối diện, sắc mặt không chút thay đổi quan sát, nghĩ thầm con bé này giỏi thật, lại có thể dụ dỗ được cả bà cụ, xem ra con bé này giỏi hơn mình rồi.

Thật ra thì bà cụ cũng không ưa người con dâu như Tiểu Dĩnh. Là phụ nữ mà lại đi ra ngoài cả ngày.....Nhưng Tiểu Dĩnh cũng có cách nghĩ của Tiểu Dĩnh, bà cụ không thể can dự vào được.

Lăng Bắc Hàn nhìn cảnh Úc Tử Duyệt cùng bà nội nói chuyện qua lại, sau mới mở miệng: “Sang năm mới.” Anh lạnh nhạt nói.

Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên nhìn anh, Tết năm mới ư?...Chỉ còn gần 40 ngày thôi!

Người nhà họ Lăng nghe Lăng Bắc Hàn nói đến Tết sẽ về, ai nấy đều cảm thấy vui mừng. Trong mười năm qua, Lăng Bắc Hàn chỉ ở nhà ăn Tết có đúng hai lần.

“Đồ nhóc con, Tây Bình cách đây cũng không xa lắm, ngày thường cũng nên thường xuyên về nhà trò chuyện với con bé ngốc này nhiều hơn một chút!” Bà nội trừng mắt nhìn Lăng Bắc Hàn nói.

Úc Tử Duyệt nghe bà cự lời này, trong lòng cảm thấy vui sướng. Nhưng những lời Lăng Bắc Hàn nghe được chính là bà nội muốn anh về nhà nhiều một chút, để sớm cho bà thấy được mặt chất trai.....

“Đúng đấy!” Lăng Chí Tiêu lúc này cũng lên tiếng phụ họa, chỉ có Tiểu Dĩnh vẫn không nói không rằng ăn cơm. Theo bà thấy, chồng cùng với mẹ chồng bà đã bắt đầu thừa nhận Úc Tử Duyệt rồi.

Lăng Bắc Hàn không nói gì nữa, gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của Úc Tử Duyệt. Úc Tử Duyệt cười ngọt ngào, cũng gấp thịt cho anh. Bà cụ nhìn cảnh vợ chồng hai người ân ái liền hài lòng gật gật đầu.

Một lát sau khi ăn cơm xong, Lăng Bắc Hàn liền kéo Úc Tử Duyệt ra ngoài lên xe của anh.

“Đôi vợ chồng son này tình cảm thật tốt! Tiểu Dĩnh, về sau con cũng đừng làm khó Duyệt Duyệt nữa!” Sau khi nhìn Lăng Bắc Hàn lái xe rời đi, bà cụ nhìn con dâu Tiểu Dĩnh nghiêm mặt nói.

“Mẹ....Con làm khó con bé khi nào? Mẹ nói thế oan con quá!” Tiểu Dĩnh vội vàng phản bác.

“Trong đầu con nghĩ những gì đừng tưởng người khác không biết! Bắc Hàn bị con hủy hoại một lần rồi, đừng để xảy ra lần thứ hai!” Bà cụ lại thẳng thắn nói.

“Mẹ.....”

“Đừng nói nữa!” Tiểu Dĩnh đang muốn mở miệng, Lăng Chí Tiêu vội vàng lớn tiếng quát, nét mặt uy nghiêm nhìn chằm chằm Tiểu Dĩnh, “Nếu lần này em nhúng tay vào, con trai chắc chắn sẽ không thừa nhận em là mẹ nó đâu!” Lăng Chí Tiêu lạnh lùng nói.

“Em.....” Tiểu Dĩnh sửng sốt, nhìn bóng lưng chồng, lại nhìn bà cụ đang rời đi, trong lòng cảm thấy rối bời.

Tôi làm sai gì sao?

Hạ Tĩnh Sơ không những gia cảnh bần hàn, tâm tư cũng rất thâm sâu. Theo bà thấy, thứ Hạ Tĩnh Sơ để tâm là quyền thế địa vị nhà họ Lăng chứ đâu phải con trai bà.

Còn con bé Úc Tử Duyệt kia, chỉ là một cô gái điên điên khùng khùng chưa trưởng thành thôi, sao có thể xứng với đứa con trai ưu tú của bà được?

Bà cảm thấy, bà không hề sai! Bà làm những chuyện này cũng bởi vì bà rất yêu đứa con trai này thôi!

Lăng Bắc Hàn dừng xe ở trạm xăng dầu. Anh bước xuống xe, Úc Tử Duyệt cũng xuống theo. “Em xuống xe làm gì? Lái xe của anh về nhà đi, anh ở đây đón xe rồi về doanh trại luôn.”

Cô nhìn gương mặt tuấn tú của anh với vẻ mặt không nỡ, trong lòng càng thêm khó chịu, “Em đưa anh đi! Em lái xe đưa anh trở về được không?” Ý nghĩ trong đầu chợt lóe, cô mừng rỡ nói.

Đưa anh trở về, như vậy hai người bọn họ có thể ở bên nhau thêm mấy tiếng nữa.

Lăng Bắc Hàn hiểu cô không nỡ rời xa mình, anh cũng cảm thấy cảm động, trong lòng như dâng lên một dòng nước ấm, cúi đầu nhìn đồng hồ, gật đầu một cái.

Úc Tử Duyệt mừng rỡ vội vàng đi lên xe. Lăng Bắc Hàn nhếch môi cười chiều nhìn cô cười cười. Thấy cô vui sướng, trong lòng anh vô cùng thỏa mãn.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng cô lại cầm lấy tay anh siết thật chặt, nghiêng đầu nhìn sườn mặt cương nghị của anh, cảm giác tim như đập rộn liên hồi.

“Cô gái hôm đó là em gái của Nhã Lan à?” Câu hỏi này cô đã đè nén rất lâu không dám hỏi anh.

Lăng Bắc Hàn nghe thấy Úc Tử Duyệt hỏi, vội vàng thu tay lại, cầm lấy tay lái, cũng không quẹo cua mà quay đầu nhìn cô.

“Đúng vậy. Nếu em tin anh, thì không nên hỏi nữa!” Lăng Bắc Hàn không muốn nói với cô chuyện nhà họ Thôi. Chuyện này trong doanh trại anh là người duy nhất biết được. Anh trực tiếp nghe qua cục chỉ huy an toàn quốc gia.

“Không phải em không tin anh. Em chỉ là không tin những cô gái kia thôi!” Úc Tử Duyệt nhìn anh chăm chăm, gấp gáp nói. Mặc dù anh đã từng nói anh đã cắt đứt tình cảm với Hạ Tĩnh Sơ, nhưng tình cảm của Hạ Tĩnh Sơ dành cho anh vẫn còn rất sâu sắc, hơn nữa giữa bọn họ lại có nhiều kỷ niệm như vậy.....

Nghe cô nói như vậy, Lăng Bắc Hàn chỉ cười, môi mỏng cong lên, hai mắt tràn đầy ý cười: “Sai rồi! Là em không tin vào bản thân mình.”

“Em.....Em không có!” Thật không có sao? Anh nói không sai, là cô không tự tin. Chỉ là cô không chịu thừa nhận thôi. Khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo nhìn ra ngoài cửa sổ, sau lại quay đầu nhìn anh, thân thể dịch chuyển một chút, hai tay ôm lấy cánh tay của anh.

“Ngồi im!” Thái độ của Lăng Bắc Hàn chợt lạnh nhạt. Anh nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc nói.

“Hung dữ cái gì chứ.....” Úc Tử Duyệt tui thân buông cánh tay anh ra, ngồi lại chỗ của mình nhắm mắt lại.

“Duyệt Duyệt?” Lăng Bắc Hàn thấy cô nhắm mắt không để ý tới mình liền nhỏ giọng gọi, lần nữa giảm tốc độ chậm lại. Anh thật không muốn quay về doanh trại một chút nào.

Úc Tử Duyệt nghe được tiếng gọi của anh cũng không thèm đáp lại, tiếp tục giả vờ ngủ, trong đầu nhớ lại mấy ngày gần đây, có đau lòng, cũng có vui vẻ, nhất là bộ dạng tối hôm qua, lúc Lăng Bắc Hàn hát nhạc thiếu nhi, giọng hát ấy.....

“Ha ha.....”

“Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô không để ý tới anh, còn bật cười một mình, tức giận cho xe dừng ở ven đường, trợn mắt nhìn cô hầm hừ gọi tên của cô!

“Sao thế? Sao lại dừng xe? Mau đi thôi ! Em còn phải về đi học nữa đó!” Úc Tử Duyệt nhìn anh chăm chăm, giả bộ kiêu ngạo nói.

“A.....Úm.....” Lăng Bắc Hàn ngang ngược tháo dây an toàn của cô ra, kéo cô vào lòng, cúi đầu hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. Cô vừa mở miệng kêu lên liền bị anh chiếm lấy.

Úc Tử Duyệt mới đầu cảm thấy sững sờ, mắt trợn to nhìn gương mặt tuấn tú của anh. Không ngờ anh lại bất thành linh làm thế này. Cái người mặc quân trang nghiêm túc này lại đang hôn cô trong chiếc xe đỗ bên đường.

Nhắm mắt lại, cô bắt đầu tha thiết hôn trả anh, hôn đến toàn thân tê dại, l lâng, hôn đến khi nào vì thiếu không khí mất hết khả năng suy nghĩ thì anh mới buông cô ra.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng khả ái của cô ở trong lòng, trong tim Lăng Bắc Hàn nhất thời cảm thấy luyến tiếc không thôi. Không ngờ đối với anh cô lại có sức hút lớn đến vậy, khiến một người luôn luôn nghiêm khắc với bản thân mình như anh lại không kìm chế được mà hôn cô trong xe đỗ giữa đường thế này.

Úc Tử Duyệt thở hổn hển nhìn anh, sau đó vùng vẫy ngồi dậy, đỏ mặt mở miệng nói: “Bộ không sợ bị người khác thấy!” Cô cúi thấp đầu nói, sửa sang lại váy xộc xệch trên người rồi thất lại dây an toàn.

Mặc dù cô biết trên cửa xe anh có treo rèm, người bên ngoài không thể nhìn vào trong được.

Lăng Bắc Hàn đưa tay, vuốt ve ót cô tiếp tục khởi động xe, “Dám không để ý đến anh nữa, anh sẽ hành quyết em ngay tại chỗ!” Anh bá đạo nói xong quay mặt đi, để lại cho cô một bên sườn mặt nghiêm túc.

“Đáng ghét!” Úc Tử Duyệt thở hổn hển nói, giờ cô mới hiểu hóa ra vừa rồi anh hôn cô là vì muốn trừng phạt cô tội không thèm đến anh.

“Nói gì đó?”

“Oh.... không có, không có gì.....” Úc Tử Duyệt bị anh dọa, sợ hãi xua tay lia lịa nói.

“Một ngày ba bữa cơm, phải ăn uống đầy đủ, biết chưa?” Lăng Bắc Hàn hắng giọng, lại nói, “Không còn là trẻ con nữa, phải biết chăm sóc mình đấy!” Lăng Bắc Hàn chống một tay lên vô lăng, tay phải lại yêu thương mà sờ sờ cái đầu nhỏ của cô.

“Biết rồi! Em có còn là trẻ con đâu.....” Trước kia là bởi vì cô giận anh, trong lòng cảm thấy đau đớn khổ sở, mới liều mạng lao đầu vào công việc mà quên cả ăn cơm.

Lời nói của cô mang theo sự nũng nịu, nhìn dãy núi càng lúc càng gần mà trong lòng anh càng cảm thấy không nề.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lăng Bắc Hàn đột nhiên vang lên, anh không bắt máy, mà trực tiếp ấn nút nối với loa trong xe, Úc Tử Duyệt quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ.

“A lô.....”

“Khụ.....A Hàn.....Là em.....” Nghe trong điện thoại truyền tới tiếng ho khan của phụ nữ, thân hình Úc Tử Duyệt liền trở nên cứng ngắc, căng thẳng, quay đầu thì thấy Lăng Bắc Hàn cầm điện thoại di động lên đặt lên bên tai.

Anh ấy sợ mình nghe được chuyện gì sao? Úc Tử Duyệt bị hành động này của anh làm tổn thương, trong ngực cảm thấy đau nhói.

112. Chương 112: Hy Sinh

Có chuyện gì mà mình không thể nghe sao?

Lại là chuyện công việc sao? Một quân nhân với một luật sư thì có việc gì liên quan tới nhau đây? Mà cho dù có, thì chuyện đó là chuyện bí mật quân sự gì sao? Tại sao cô không thể nghe được? Chuyện Hạ Tĩnh Sơ biết, sao cô lại không thể biết?

Nghĩ như vậy, lòng Úc Tử Duyệt càng cảm thấy khó chịu, cô bi thương nhìn cảnh vật chợt xuất hiện rồi chợt biến mất bên ngoài cửa sổ.

“Được, anh biết rồi, cảm ơn em.” Lăng Bắc Hàn khẽ giọng nói. Giọng nói ấy tuy không có chút tình cảm nào, nhưng nghĩ tới người bên kia đầu dây là Hạ Tĩnh Sơ, là mối tình đầu của anh, hình ảnh chuông gió, khăn quàng cổ, găng tay, cái mũ, một xấp thư liên lập tức hiện lên trong đầu cô.

Trái tim đau nhói, chớp mũi cay cay.

Lăng Bắc Hàn nhanh chóng cúp điện thoại, khóe mắt liếc Úc Tử Duyệt, thấy cô ngồi trầm mặc, hàng lông mày đen nháy của anh khẽ nhíu lại, “Trên đường quay về nhớ chú ý an toàn biết chưa? Tốc độ xe không được vượt quá 70 km/h!” Lăng Bắc Hàn bẻ lái đi tới một trạm xăng dầu gần đó, vừa quay đầu xe, vừa bá đạo nói với Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt hoàn hồn, vẻ mặt rầu rĩ không vui nhìn anh, “Còn chưa tới trại lính mà?” Nhìn anh quay đầu xe, dừng lại bên lề con đường cách đường cái 10 mét, Úc Tử Duyệt hiểu được, thời điểm chia tay cuối cùng đã đến rồi.

Giờ phút này, khó chịu trong lòng chỉ vì anh thực sự phải đi.

“Chỉ còn một hai dặm, anh xuống xe ở đây được rồi.” Lăng Bắc Hàn tháo dây an toàn ra, quay đầu nhìn cô, trong sâu thẳm ánh mắt nhuộm đầy vẻ không nề nói.

Bàn tay vươn ra, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt trái xoan của cô, từ trong mắt cô, anh thấy được tình cảm nồng nàn của mình.

“Em đưa anh tới đó anh sợ mất mặt sao?” Sự không nở trong lòng chợt biến thành tức giận, cô nhào vào trong ngực anh, đắm anh mấy cái, tủi thân nói.

“Nghĩ vậy gì thế? Anh chỉ sợ có lời đồn đại không hay!” Anh kéo cô qua, bế cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh nhỏ giọng nói, mở miệng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“A.....” cô làm nũng kêu lên một tiếng, hai mắt đắm đuối nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, mắt không dám chớp, cô chỉ sợ mình chớp mắt một cái thì anh sẽ liền biến mất.

“Chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để anh lo lắng.” Anh nhìn cô, dịu dàng nói, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn láng mịn của cô, tựa như đang nâng niu vuốt ve món đồ gì đó dễ vỡ..

“Ừ.....” Cô chu miệng nhỏ. Giờ phút này cô biết trong lòng anh thật sự có cô, anh cũng không nở rời xa cô.

Hơi thở ấm áp trong buồng xe càng khiến lòng người thêm chua xót.

Trái tim như bị cắt mất một miếng, đau đớn vô cùng. Nghĩ tới hơn một tháng nữa mới được gặp anh, trong lòng cô càng cảm thấy đau xót.

Cô rụt rè ôm lấy mặt anh, chủ động đưa môi mình lên, ra sức mút lấy đôi môi mỏng của anh, cảm nhận hơi thở nam tính của anh. Lắng Bức Hàn đau khẽ rên lên một tiếng, bàn tay dùng sức ôm lấy eo cô, ép sát thân thể cô vào người mình, điên cuồng mút lấy mọi thứ trong miệng cô.

Cảm thấy hai tay anh đang dùng sức xoa lưng mình, tim Úc Tử Duyệt khẽ run lên, hôn anh càng sâu. Lắng Bức Hàn cũng hận không thể đem cô hòa vào máu thịt của mình, chỉ có như vậy cô mới có thể ngày ngày đều ở bên cạnh anh.

“Ừm.....” Nụ hôn kết thúc, cả hai người đều thở dốc.

Khuôn mặt Úc Tử Duyệt đỏ bừng, thở dốc từng hơi, ngưỡng ngừng nhìn anh nói lỏng chiếc cà vạt màu đen, sửa sang lại bộ quân trang màu xanh lá cây trên người.

Cô đắm đuối nhìn người đàn ông đang mặc quân trang, khí thế bức người trước mặt, trái tim lại đập mạnh liên hồi.

“Cũng không còn sớm nữa, em về đi ! Trên đường nhất định phải cẩn thận. Về đến nhà gọi điện thoại cho anh!” Lắng Bức Hàn khôi phục lại vẻ nghiêm nghị, đoan chính, nhìn cô, trầm giọng nói.

“A..... Vậy nếu trên đường em gặp phải người xấu thì làm thế nào?” Úc Tử Duyệt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cố ý nói.

Anh chỉ cười nhẹ: “Lái xe của anh, không ai dám động tới em đâu! Em chỉ cần lái xe cẩn thận cho anh! Không cho phép vượt quá tốc độ!” Lắng Bức Hàn vô cùng tự tin nói.

Ở Kinh Đô, bất kỳ nhóm xã hội đen hay tổ chức luật pháp nào nhìn thấy biển số chiếc Hummer này của anh, đều biết đây là xe của ai. Sợ rằng đám xã hội đen ấy còn phải đi đường vòng ý chứ!

“Không biết xấu hổ.....” Úc Tử Duyệt liếc mắt nhìn anh một cái nói.

Ngay sau đó Lắng Bức Hàn bước xuống xe, cô cũng đi xuống theo.

Úc Tử Duyệt mới vừa xuống xe, lập tức nhào về phía anh, lại bị anh lạnh mặt né tránh.

“Ban ngày ban mặt ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì!” Lắng Bức Hàn nghiêm mặt nhìn cô, nói.

“Đồ lính thôi! Anh né cái gì mà né, vừa rồi ở trên xe không phải.....” Úc Tử Duyệt đang hầm hừ lại đột nhiên ngừng lại, đỏ mặt nhìn anh nói, “Đồ giả dối!”

“Lên xe đi! Đi đường cẩn thận!” Anh có chút không vui, nhưng vẫn cười lộ cả hàm răng, nhắc đi nhắc lại không ít lần.

“Biết rồi! Nói nhiều quá! Lỡ tai em sắp chai hết rồi!” Cô chu miệng nhỏ nói. Sau đó liền xoay người rời đi.

Trong lúc xoay người, chớp mũi cô cay cay, nước mắt cũng không nén được lăn xuống.

Úc Tử Duyệt, không được quay đầu lại! Đầu phải là anh ấy đi luôn không về đâu!

Nhưng, trong lòng cô thật sự rất không nỡ rời xa anh.....

Lăng Bắc Hàn nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, trái tim tràn đầy cảm giác không nỡ. Anh cố kiềm chế không gọi cô lại. Cuối cùng cũng chỉ đành đau xót nhìn cô vòng qua đầu xe ngồi vào vị trí lái.

Anh không ngờ, người luôn luôn ngạo lạnh quyết tuyệt như mình, đứng trước cô lại trở nên do dự thế này.

Sau khi Úc Tử Duyệt lên xe, hai mắt cô nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, nhìn anh toàn thân mặc quân trang màu xanh lá cây đứng ở ven đường, dáng người mạnh mẽ rắn rỏi. Cô lau nước mắt, sau đó nhìn gương cười chua xót.

“Lính thôi, em sẽ chờ anh về!” Tiếng nói của cô không lớn, thậm chí còn không truyền ra được khỏi buồng xe, nhưng, cô tin, anh có thể nhìn được hình dáng miệng cô khi cô nói.

Lăng Bắc Hàn nở nụ cười, nhìn vào gương vẫy vẫy tay, thấy xe lăn bánh rời đi.....

Úc Tử Duyệt vừa khóc, vừa lái xe, nhìn bóng dáng của anh trong gương càng lúc càng trở nên mơ hồ. Cô hít sâu một hơi, lau khô nước mắt. Vừa mới xa anh có mấy trăm mét, cô đã cảm thấy nhớ anh rồi.

Đến tận khi bóng xe biến mất, Lăng Bắc Hàn mới xoay người, đi tới doanh trại.

Lăng Bắc Hàn vừa tới doanh trại, liền có một cuộc điện thoại gọi anh ra ngoài.

Tại một phòng máy trên sân huấn luyện, có mấy người đàn ông mặc áo khoác đen đang chờ anh. Đó đều là người của sở chỉ huy an ninh quốc gia.

Anh khẽ nhíu mày. Trực giác cho anh biết đã xảy ra chuyện gì đó không hay.

“Đồng chí Lăng Bắc Hàn.....” Thấy Lăng Bắc Hàn đi vào, một người lên tiếng chào hỏi anh.

“Chào các đồng chí!” Anh nhìn bốn người kia gật đầu một cái, trong phòng cơ giới ngay cả một cái ghế ngồi cũng không có.

Một người trong đám người kia liền nói với anh:

“Đồng chí Lăng Bắc Hàn, chúng tôi đã nhận được tin tình báo của đồng chí Thôi Chí Quân mà đồng chí giao tới, nội dung cũng đã được dịch ra. Nhưng, không may, buổi sáng hôm nay chúng tôi nhận được tin tức mới.....”

Lăng Bắc Hàn bình tĩnh nhìn mấy người trước mặt. Nhiều năm nhập ngũ đã rèn luyện cho anh tính cách trầm ổn: “Đồng chí muốn nói.....” Anh hồ hững nói, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

“Sáng nay chúng tôi nhận được tin, đồng chí Thôi Chí Quân đã hy sinh! Sáng nay có người phát hiện ra thi thể của anh ấy ở trên sông!” Người nọ nhìn Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

Nghe vậy, Lăng Bắc Hàn liền đứng trang nghiêm, vẻ mặt cung kính, tay trái chậm rãi đưa lên tháo mũ trên đầu xuống.

Mọi người đều mặc niệm một phút. Sau đó, Lăng Bắc Hàn lại mở miệng: “Nguyên nhân là gì?” Nghĩ tới cha và em gái của Thôi Chí Quân, trong lòng Lăng Bắc Hàn chợt cảm thấy nặng nề.

“Theo điều tra bước đầu, là do bị bại lộ thân phận. Giờ chúng tôi cần bàn bạc lại với đồng chí!” Một người khác trong đám người vẻ mặt nghiêm túc nói.

Lòng Lăng Bắc Hàn chợt trùng xuống, trong đầu anh hiện lên hình ảnh hộp đêm hôm đó, anh đã nhìn thấy Lục Khải Chính. Anh nhíu mày, vẻ mặt phức tạp, trong lòng càng thêm rối rắm.

Trầm mặc mấy giây, anh lại mở miệng: “Tôi có tin tức báo cáo!” Anh nhìn đám người của Cục an ninh, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thì ra đêm đó Lăng Bắc Hàn đi đến hộp đêm Goldwater chính là vì gặp Thôi Chí Quân. Suốt mấy tháng nay Thôi Chí Quân đã xâm nhập vào tổ chức xã hội đen, âm thầm điều tra vụ án buôn lậu súng ống đạn dược.

Đêm đó Lăng Bắc Hàn nhận được tình báo của Thôi Chí Quân cũng lập tức đem tin tình báo giao lại cho Cục An ninh. Không ngờ, đêm khuya hai hôm trước, sau khi bắt được một nhóm buôn lậu súng ống đạn, Thôi Chí Quân lại bị giết hại, vụ giao dịch súng ống đạn được này cũng tạm thời bị hủy bỏ.

Đối với sự hy sinh của Thôi Chí Quân, Lăng Bắc Hàn cho rằng đây là sai lầm của mình. Anh không nên bất chấp biết có người quen đang ở bên trong mà vẫn đi vào gặp Thôi Chí Quân. Dù cho chuyện này có liên quan đến Lục Khải Chính hay không!

Hôm đó Úc Tử Duyệt bình an về đến nhà. Cô không quên chuyện phải gọi điện cho Lăng Bắc Hàn báo bình an. Có điều, đến chiều cô vẫn không thể gọi điện thoại anh được. Điện thoại của anh vẫn luôn không có người bắt máy.

Ngày làm việc thứ hai của Úc Tử Duyệt, liền có một vụ án giết người trong một hẻm nhỏ, cô vừa tới tòa soạn báo lấy thẻ, liền lập tức chạy đi phỏng vấn!

Hiện trường đã bị cảnh sát phong tỏa. Dân cư chung quanh, người đi đường đều tập trung hết tới đây. Úc Tử Duyệt nghe nói, một nhân viên bán hàng y tế lớn tuổi bị giết hại ở đây, thủ đoạn gây án cực kỳ ghê người, tay chân người kia đều bị chặt hết!

“Trời ơi! Là bọn biến thái sao?” Úc Tử Duyệt vừa ghi chép, vừa cảm thán. Trong lòng cô sợ đến nổi cả da gà. Lúc cô còn chen chúc trong đám người nhìn tới cử ahàng y tế kia vẫn thấy rõ được một vũng máu tươi.

Cô cầm giấy bút không ngừng ghi chép.

“Tất cả giải tán! Đừng nhìn nữa! Cô kia mau lùi về phía sau!” Một cảnh sát thấy Úc Tử Duyệt rướn cổ lên, vượt biên ngăn cách nhìn vào trong liền chỉ về phía cô quát lớn.

“Đồng chí cảnh sát, tôi là ký giả của báo chiều Thương Bách! Anh có thể nói cho tôi biết động cơ gây án của hung thủ được không? Là do ngộ sát hay là vì báo thù? Hay là hung thủ bị điên?” Úc Tử Duyệt không từ bỏ lập tức hỏi.

“Đi đi đi....Không thể trả lời!” Một cảnh sát tuổi tầm hai mươi quát lớn với Úc Tử Duyệt. Còn dám bảo là phóng viên, ngay cả giấy chứng nhận phóng viên cũng không có, ai tin cô chứ!

“Nè! Đồng chí cảnh sát, thái độ của anh như vậy là sao?” Úc Tử Duyệt thở hổn hển nói.

Trong lúc nói chuyện, cô chợt nhìn thấy một gương mặt rất quen thuộc, cô vội vã gọi, “Bắc Diệp!”

Nhìn thấy Lăng Bắc Diệp cùng mấy nhân viên pháp y từ trong cửa hàng y tế đi ra, Úc Tử Duyệt mừng rỡ la lớn. Hôm nay cô nhất định phải viết được bản tin độc nhất vô nhị!

113. Chương 113: Nghe Được Chân Tướng

Lăng Bắc Diệp vừa nghe nhân viên pháp y báo cáo xong liền nghe thấy tiếng có người gọi anh từ xa, anh quay đầu lại thì nhìn thấy một người mặc áo trắng đứng trong đám người vây quanh đang vẫy tay với anh. Anh đi lại gần mới thấy rõ đó là Úc Tử Duyệt.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo lông màu trắng, quàng khăn màu đỏ thẫm, tóc quăn lên, thoát nhìn trông rất mạnh mẽ cá tính. Lăng Bắc Diệp nhếch môi, bước nhanh đến phía trước, ra khỏi dây vây.

“Chị dâu, chị làm gì ở đây thế?” Lăng Bắc Diệp dẫn Úc Tử Duyệt đi tới cạnh xe cảnh sát cười hỏi.

“Tôi là ký giả của báo chiều Thương Bách mà!” Úc Tử Duyệt không ngờ Lăng Bắc Diệp lại không biết mình là ký giả, cô liền chỉ thẻ phóng viên đeo trên ngực, lớn giọng nói với Lăng Bắc Diệp.

“Ồ, chị cũng làm ký giả sao?” Lăng Bắc Diệp cười nhạt hỏi, nhìn thấy Úc Tử Duyệt, anh cảm thấy tâm tình của mình rất tốt, liền trêu đùa cô.

“Cái gì mà cũng làm! Đây là nghề tay trái của tôi đó, có được không hả? Thôi, đừng nói nhảm nữa! Mau nói tôi biết đi, vì sao người kia lại bị giết?” Úc Tử Duyệt liếc Lăng Bắc Diệp hỏi, giọng nói cũng hơi trầm xuống. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nhiều máu tươi như vậy.

Nhưng đối với Lăng Bắc Diệp, phải thường xuyên đi điều tra án, thì những cảnh này anh đều quen rồi.

Trên mặt anh vẫn là nụ cười trêu chọc mang theo một chút cưng chiều. Mặc dù Úc Tử Duyệt là chị dâu của anh, nhưng anh vẫn luôn coi cô là đứa em gái nhỏ, bởi vì cô thật quá nhỏ, mới chỉ có hai mươi tuổi.

“Theo kết luận ban đầu, bởi vì người bán thuốc kia đã bán thuốc giả cho kẻ bị tình nghi phạm tội cho nên kẻ bị tình nghi phạm tội tới tìm anh ta chất vấn, dẫn tới phát sinh xung đột. Nạn nhân chết do bị dao đâm. Không chỉ vậy, sau khi chết còn bị chặt hết tay chân!” Lăng Bắc Diệp cười nhạt vô tâm nói.

Sắc mặt Úc Tử Duyệt trở nên trắng bệch, cũng hết sức kinh ngạc nhìn về mặt bình tĩnh tự nhiên, thậm chí còn mang theo chút ý cười của Lăng Bắc Diệp.

“Tên hung thủ này thật biến thái! Đã giết người lại còn phân thân...Chú...chú thấy thế nào? Tôi có nên cảnh báo người dân không?” Úc Tử Duyệt sợ hãi hỏi.

“Tôi sẽ đưa hình nghi phạm cho chị, để chị cảnh báo người dân, nếu nhìn thấy nghi phạm còn đến báo án.Ngoài ra cũng nên nhắc nhở nhân viên của các cửa hàng bán thuốc nên cẩn thận. Không ngoại trừ khả năng hung thủ sẽ trả thù xã hội!” Nghe Lăng Bắc Diệp nói, Úc Tử Duyệt không ngừng gật đầu, càng không ngừng ghi nhớ từng câu nói của anh.

“Ồ! Người này sao lại thấy quen như vậy....?” Úc Tử Duyệt nhìn bức hình kẻ tình nghi nhân viên cảnh sát vừa in ra, kinh ngạc kêu lên.

“Chị biết hắn sao?” Lăng Bắc Diệp nghe tiếng kêu liền vội vàng đi tới, nhíu mày hỏi.

“Hình không rõ ràng lắm.....” Úc Tử Duyệt không thể nhớ ra người trong hình là ai, cau mày nói.

“Đây là người do camera trước cửa hiệu thuốc ghi lại được, cũng chính là nghi phạm của vụ án!” Lăng Bắc Diệp trầm giọng nói, “Chị đi làm nhất định phải cẩn thận đấy!”

“Ừ! Tôi biết rồi! Giờ tôi về tòa soạn đây!” Úc Tử Duyệt cười nói với Lăng Bắc Diệp. Sau đó quay người rời đi.

Lăng Bắc Diệp nhìn bóng dáng màu trắng của Úc Tử Duyệt vui vẻ rời đi, trong đầu vẫn còn nhớ tới câu nói vừa rồi của cô. Ngay sau đó, anh liền nói gì đó với một nhân viên cảnh sát bên cạnh. Người nọ nghe xong, gật đầu một cái.

“Dao này, người biến thái đúng là càng ngày càng nhiều! Duyệt Duyệt, em là phóng viên nhớ phải cẩn thận đấy!” Buổi trưa, lúc Nhan Tịch và Úc Tử Duyệt ở trong phòng ăn, Nhan Tịch được nghe kể chuyện về nhân viên cửa hàng bán thuốc bị giết hại, có vẻ dăm chiêu nói.

“Này! Chị Nhan! Chị đừng làm em sợ. Em còn cảm thấy khuôn mặt tên hung thủ giết người kia rất quen nữa!” Úc Tử Duyệt vỗ xuống cánh tay Nhan Tịch, vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Thật sao ? Em có nhớ ra là ai không? Mau đi báo cảnh sát đi!” Nhan Tịch nghe Úc Tử Duyệt nói thế, trong lòng cũng cảm thấy hoảng sợ, nghiêm mặt nói.

“Nhưng em lại không thể nhớ ra là ai!” Úc Tử Duyệt buồn bực gãi đầu nói.

“Duyệt Duyệt, em phải để tâm vào chứ!” Nhan Tịch bắt đầu lắc đầu, thở dài nói.

“Hừ.....” Biết Nhan Tịch đang trêu chọc mình, Úc Tử Duyệt liếc cô một cái, kêu rên.

“Tiểu Duyệt! Còn giận à? Chị cũng là vì lo cho em. Làm ký giả, nhất định phải kín đáo, biết chưa? Chị phải nói chú già dạy dỗ lại em mới được!” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt ngồi đối diện đang cúi đầu bới cơm, cũng chiều nói.

“Đừng nhắc đến tên khốn kia trước mặt em! Từ chiều hôm qua đến giờ, em gọi cho anh ta mười cuộc điện thoại, anh ta đều không bắt máy!” Nhắc tới Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt thở dài nói.

“Chú ấy rất bận mà!” Nhan Tịch nhìn dáng vẻ cô vợ nhỏ rất đáng yêu của Úc Tử Duyệt, lên tiếng an ủi.

“Em thấy anh ta lo mải mê nghe nhận điện thoại của bà Hạ Tĩnh Sơ kia thì có!” Úc Tử Duyệt lại thở dài lại nói. Nhớ tới Hạ Tĩnh Sơ, trái tim cô lại nhói đau.

“Hạ Tĩnh Sơ?” Nhan Tịch cau mày hỏi.

Sau đó, Úc Tử Duyệt thao thao bất tuyệt kể chuyện xảy ra giữa cô, Lăng Bắc Hàn với Hạ Tĩnh Sơ mấy ngày gần đây. Nhan Tịch không nói gì, chỉ hỏi Úc Tử Duyệt buổi tối có rảnh không.

“Em rảnh! Tối nay thầy Thẩm nghỉ dạy, em không có tiết học!”

“Vậy thì tốt rồi. Tan tầm, chị mời em ăn cơm!”

“Được thưởng sao? Bản thảo được gửi đi rồi à?” Úc Tử Duyệt cười hì hì hỏi.

“Đúng vậy! Tối nay em muốn ăn gì?” Hai người bưng đĩa đi tới bồn rửa bát, Nhan Tịch hỏi cô.

“Em còn được chọn nữa á. À, đúng rồi, ở Tân Thiên hình như mới mở một nhà hàng ẩm thực Busan*, hay là chúng ta đến đó ăn thử nhé?” Hai mắt Úc Tử Duyệt đảo một vòng, như sức nhớ ra rồi, nói. (Busan là một thành phố nằm ở phía nam HQ)

Nhan Tịch cũng biết, Úc Tử Duyệt muốn tiết kiệm tiền ỉnh. Con nhóc này, cũng chính vì tính cách này nên mới khiến người khác cảm động, yêu mến.

Úc Tử Duyệt đúng là muốn tiết kiệm tiền cho Nhan Tịch. Nếu như nói để mình mời cô, nhất định Nhan Tịch sẽ không chịu!

Sau khi tan tầm, Nhan Tịch cùng Úc Tử Duyệt lên chiếc xe con bộ của Úc Tử Duyệt đi tới Tân Thiên.

Trong mắt Nhan Tịch, mặc dù Úc Tử Duyệt sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng cô lại không hề có tố chất con nhà giàu. Cô ấy có thể cùng cô đi ăn ở những quán ven đường, có thể cùng cô chen chúc trên xe điện ngầm, cũng có thể ra mặt giúp đỡ cô. Hơn nữa cô ấy còn rất tốt bụng và không ngại gian khổ.

Nghe Úc Tử Duyệt nói, chiếc xe con bộ này cũng là do cô chơi trong đội rock ở Mỹ tích góp tiền mà mua được.

Nhìn Úc Tử Duyệt đang chuyên tâm lái xe, Nhan Tịch phát hiện mình lại thất thần.....

“Oa.....Ăn đến no căng cả bụng. Chị Nhan, không được rồi, em phải đi toilet...” Úc Tử Duyệt sau khi ăn no, sờ sờ cái bụng căng tròn của mình, nói với Nhan Tịch.

“Chị đi với em!” Nhan Tịch liền vội vàng đứng lên, đi theo cô ra cửa.

“Đồ tiện nhân lật lọng, nếu không phải ông đây thấy cô ta dựa dẫm vào cậu cả nhà họ Lăng kia, thì đã tổng cổ cô ta đi từ lâu rồi!”

Úc Tử Duyệt cùng Nhan Tịch hai người còn chưa đi đến toilet, đã nghe thấy một tiếng nói tục tăng từ căn phòng phía dưới truyền đến.

“Người này là ai thế? Sao lại nói năng thô tục như vậy!” Úc Tử Duyệt có ý lớn tiếng nói.

“Suyt! Nhỏ giọng một chút. Ông ta vừa nhắc đến cậu cả nhà họ Lăng sao?” Nhan Tịch cau mày, kéo kéo Úc Tử Duyệt, nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy! Giọng nói kia nghe rất quen.....” Úc Tử Duyệt cau mày, nhìn Nhan Tịch nói, Ngay sau đó, liền kéo cô, nhẹ nhàng đi tới cuối hành lang.

Ở chỗ khúc quanh, phía bên phải, Úc Tử Duyệt nhìn thấy một người đàn ông bụng phệ, một tay cầm thuốc hút, vừa nói vào điện thoại.

“Người này em biết!” Úc Tử Duyệt vội vàng xoay người lại, nói với Nhan Tịch, “Ông ta chính là người hất rượu vang lên người Hạ Tĩnh Sơ hôm ở nhà hàng.”

“Nghe xem ông ta nói gì!” Nhan Tịch nhỏ giọng nói.

“Chính là ả tiện nhân Hạ Tĩnh Sơ đó! Trước khi ký hợp đồng, còn bảo đảm nhất định sẽ giúp tôi thắng vụ kiện này, đến lúc ăn cơm lại đột nhiên lật lọng!” Ông chủ Kim lại mắng.

Úc Tử Duyệt nghe xong dường như hiểu ra điều gì, vẻ mặt khó tin nhìn Nhan Tịch. Nhan Tịch ra hiệu ý bảo tiếp tục nghe.

“Con mẹ nó, tôi làm gì dám động tới cô ta! Đó là người của cậu cả Lăng ở Kinh Đô! Ông Thái, tóm lại vụ án này ông phải tìm người giúp tôi. Mẹ kiếp, ông đây không tin không thể đấu lại với một thằng công nhân!” Ông chủ Kim tiếp tục văng tục.

Hóa ra ông ta vốn là là một chủ thầu nhận xây dựng công trình. Trên công trường, một công nhân của ông ta không may xảy ra chuyện, ông ta không bồi thường tiền, nên công nhân kia kiện ông ta. Ông chủ Kim tìm Hạ Tĩnh Sơ nhờ giúp biện hộ trước quan tòa, Hạ Tĩnh Sơ vì số tiền lớn nên làm trái lương tâm, nhận lời giúp ông chủ Kim biện hộ trước tòa án.

Ông chủ Kim nói xong, liền cúp điện thoại, đi ra phía này. Nhan Tịch vội vàng kéo Úc Tử Duyệt đang đứng ngăn người tránh vào toilet.

“Mẹ kiếp! Chị Nhan.....Em....em có cảm giác...Hạ Tĩnh Sơ cố ý làm vậy sao? Hay tại em suy nghĩ quá nhiều?” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch, vẻ mặt khó tin hỏi.

Nhan Tịch vừa rửa tay, vừa nhìn cô, cười cười, “Ngốc quá! Không phải em suy nghĩ quá nhiều, em là người rất sắc sảo mà! Kẻ thủ đoạn chính là Hạ Tĩnh Sơ kia kìa”!

“Thật không? Đúng là cô ta cố ý khiêu khích người đàn ông kia sao? Làm vậy là vì muốn Lăng Bắc Hàn ra mặt giúp cô ta sao?” Úc Tử Duyệt kéo tay Nhan Tịch, vội vàng hỏi lại.

“Còn không phải sao? Vừa rồi ông kia đã nói, trước đó cô ta đã đồng ý ký hợp đồng với ông ta rồi, sau đấy cô ta liền lật lọng còn gì!” Nhan Tịch nhắc lại cho Úc Tử Duyệt.

“Vì sao cô ta phải làm vậy? Vì muốn Lăng Bắc Hàn để ý cô ta sao? Chịu bị hất rượu trước mặt bao nhiêu người như vậy, đáng sao? Cô ta không cảm thấy mất mặt sao?” Úc Tử Duyệt cảm phẫn nói. Giờ phút này, cô cảm thấy không thể tin được.

Lăng Bắc Hàn thì sao? Anh cũng bị cô ta lừa rồi!

“Điều này cho thấy, cô ta rất quyết tâm đoạt lại chú già từ em!” Nhan Tịch vừa đặt tay vào quạt hong khô, vừa nhìn Úc Tử Duyệt vẫn còn đang ngăn người nói.

“Không được. Chị cho em yên tĩnh một chút. Em vẫn không thể tin nổi chuyện này! Cả em và Lăng Bắc Hàn cũng không thể nhìn ra cô ta đang diễn trò.....” Úc Tử Duyệt ngơ ngác, dựa vào vách tường thì thào tự nói.

“Có lẽ trước kia cô ta không phải người như thế, cho nên chú cũng không suy nghĩ nhiều. Duyệt Duyệt, em nhất định phải để ý.....” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt ngây thơ, đơn thuần, có chút đau lòng nói.

Lúc trước em ấy còn coi Hạ Tĩnh Sơ là bạn thân. Nhưng bây giờ, biết được Hạ Tĩnh Sơ là người thủ đoạn, hãm em ấy đang cảm thấy khó chịu? Em ấy quả thật là người quá đơn giản lương thiện.

Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch với đôi mắt lã chã chực khóc, “Tại sao có thể như vậy....?”

Sau cơn tức giận, cô lại cảm thấy lòng đầy chua xót. Cô nhận thấy bản thân thật ngốc. Nghĩ tới Lăng Bắc Hàn, cảm xúc trong lòng cô lại càng thêm hỗn loạn.

114. Chương 114: Lão Già Vô Tình

Sau khi đưa Nhan Tịch về, và đến tận khi về đến nhà mình, đầu óc Úc Tử Duyệt vẫn cảm thấy mờ mịt. Cô vẫn không thể tin được Hạ Tĩnh Sơ lại người đàn bà có tâm cơ sâu đến như vậy. Chỉ vì muốn thu hút sự chú ý của Lăng Bắc Hàn mà cô ta vẫn cam lòng chịu bị hắt rượu trước mặt bao nhiêu người như vậy sao?

Nhan Tịch khuyên cô nên yên lặng xem xét, không nên quá xúc động, nóng lòng nói lại với Lăng Bắc Hàn.

Cô nghĩ, nếu cô nói cho Lăng Bắc Hàn, anh sẽ tin tưởng mình sao?

Lúc lên lầu, ở đầu bậc thang thì lại gặp phải mẹ chồng, Úc Tử Duyệt liền nhoẻn miệng cười, lễ phép hỏi thăm bà: “Mẹ, giờ này mẹ còn chưa ngủ ạ.....”

“Mẹ đang chờ con.” Tiểu Dĩnh nhìn Úc Tử Duyệt lạnh nhạt mở miệng.

Úc Tử Duyệt nhú mày, gật gật đầu, rồi đi trước bước vào phòng ngủ.

Tiểu Dĩnh đi vào sau, ánh mắt liếc nhìn sang phía học tử, thấy trên đó không có khóa, ánh mắt khẽ trầm xuống. Lúc trước bà cố ý kích động Úc Tử Duyệt, khẳng khái nói quá lên với cô, rằng cái học tử kia không thể mở ra, đồ vật bên trong chính là bảo bối của Lăng Bắc Hàn.

Bản thân bà cũng cho rằng Lăng Bắc Hàn vẫn chưa thể quên được cô Hạ Tĩnh Sơ đó.

Nhưng bà thật không ngờ rằng, Lăng Bắc Hàn lại giải quyết rõ ràng trước mặt Úc Tử Duyệt như vậy.

“Mẹ, mời mẹ ngồi!” Úc Tử Duyệt thấy mẹ chồng nhìn học tử đến mắt hồn liền nhỏ giọng nhắc nhở.

Tiểu Dĩnh lúc này mới hoàn hồn, nhìn cô khẽ lắc đầu.

“Con có biết Hạ Tĩnh Sơ không?” Tiểu Dĩnh đã biết mà còn cố hỏi. Úc Tử Duyệt với Hạ Tĩnh Sơ từng xảy ra xung đột lẽ nào bà lại không biết.

Tiểu Dĩnh đi tới bên cạnh học tử, một tay vuốt ve chiếc lồng thủy tinh đặt trên đó.

Úc Tử Duyệt không hiểu mẹ chồng cô có ý gì, đành ngoan ngoãn trả lời: “Vâng, con có quen biết chị ấy. Chúng con cũng gặp mặt rất nhiều lần rồi!” Trên mặt của cô còn mang theo nụ cười.

Tiểu Dĩnh lấy ra một cái mô hình, cẩn thận vuốt ve. Động tác dịu dàng giống như đang vuốt ve con mình vậy.

Nghe Úc Tử Duyệt trả lời, Tiểu Dĩnh nhẹ gật đầu một cái, lại đem cất mô hình vào trong, xoay người lại về mặt thâm sâu nhìn cô, “Hạ Tĩnh Sơ là do chính mẹ đuổi đi. Nguyên nhân rất đơn giản, là do cô ta không xứng với con trai của mẹ.” Tiểu Dĩnh xoa xoa tay, nhìn Úc Tử Duyệt nghiêm mặt nói.

Cô có thể cảm nhận được rất rõ lúc Tiểu Dĩnh nói đến “Con trai của mẹ”....Còn mang theo niềm tự hào. Nhưng mà, nếu Hạ Tĩnh Sơ bà còn cho là không xứng với Lăng Bắc Hàn...Úc Tử Duyệt cảm thấy, mẹ chồng cô chính là muốn nói rõ cho cô biết, cô cũng không xứng với con trai của bà.

“Nhưng mẹ lại chưa bao giờ để tâm đến cảm nhận của Lăng Bắc Hàn! Nếu quả thật là vì muốn tốt cho anh ấy, không phải mẹ nên tôn trọng sự lựa chọn của anh, tôn trọng trái tim của anh hay sao?” Đến cô còn hiểu đạo lý này, mẹ chồng cô thông minh như vậy lẽ nào lại không hiểu sao?

Có thể dễ dàng nhận ra Lăng Bắc Hàn và Hạ Tĩnh Sơ đã từng yêu nhau thế nào, Lăng Bắc Hàn đã từng yêu chị ta đến bao nhiêu. Một đôi tình nhân đẹp như vậy lại bị bà chia rẽ.

Úc Tử Duyệt lần đầu tiên cảm thấy đau lòng vì Lăng Bắc Hàn cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Không thể trách anh sao lại đối xử với mẹ mình lạnh nhạt như vậy.

Tiểu Dĩnh không ngờ Úc Tử Duyệt lại nói như vậy, về mặt bà thoáng kinh ngạc. Bà thật không ngờ cô lại đứng trên lập trường của Lăng Bắc Hàn mà suy nghĩ cho nó, đau lòng cho nó.

Xem ra Úc Tử Duyệt thích Lăng Bắc Hàn thật rồi, không giống với ả Hạ Tĩnh Sơ ích kỷ kia.

“Lúc đó nó còn trẻ người non dạ, mẹ nên lựa chọn thay nó.” Về mặt Tiểu Dĩnh mang theo sự tự phụ, bà quyết không thừa nhận lời của Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt cũng không đồng ý với lời mẹ chồng. Cô đành cười chua xót. Không hiểu tối nay bà tìm cô có là có chuyện gì.

“Có lẽ đều là vì mẹ muốn tốt cho anh ấy.....” Nhớ tới Hạ Tĩnh Sơ, Úc Tử Duyệt liền cảm thấy nhức đầu, nói cho cùng, cô không muốn loại người phức tạp như Hạ Tĩnh Sơ trở thành tình địch của mình. Cô vốn không thích dạng đàn bà có tâm cơ sâu xa.

Nếu như Lăng Bắc Hàn biết chuyện này, anh có cảm thấy khó chịu không?

“Mẹ tất nhiên là muốn tốt cho nó! Hiện tại con có yêu Bắc Hàn không?” Tiểu Dĩnh lại nói. Bà ngẩng đầu lên nhìn Úc Tử Duyệt hồi tưởng.

Úc Tử Duyệt chợt cảm thấy kinh sợ, không hiểu bà hỏi cô như vậy là có ý gì?

Nhưng cô vẫn kiên định dững cảm gặt đầu: “Con yêu anh ấy! Con chấp nhận anh ấy!” Lần đầu tiên cô dám lớn tiếng khẳng định trước mặt mẹ chồng mình như thế.

Bà muốn chia rẽ cô và Lăng Bắc Hàn sao?

Úc Tử Duyệt cảm thấy dai xót. Nhưng, Tiểu Dĩnh lại bị vẻ kiên định của Úc Tử Duyệt làm cho sợ hãi. Bà phức tạp nhìn Úc Tử Duyệt, sau đó, không hề nói gì thêm, nhẹ nhàng cất bước rời khỏi phòng ngủ của cô.

Úc Tử Duyệt cũng không còn dám lơ mãng nữa. Nhưng đến cuối cùng cô vẫn không hiểu được tối nay mẹ chồng tìm cô là có chuyện gì. Nhưng dù như thế nào, cô hiểu rõ tình cảm của mình đối với Lăng Bắc Hàn, cô cũng nhất định sẽ cố gắng, mặc kệ Tiểu Dĩnh lẫn Hạ Tĩnh Sơ.

Rửa mặt, nằm lên giường. Úc Tử Duyệt cầm điện thoại di động, quay qua quay lại vẫn không ngủ được.

Anh vẫn chưa gọi lại cho cô cuộc điện thoại nào, ngay cả một tin nhắn cũng không có. Lòng cô chua xót nhìn hai chữ “Ông xã” trên màn hình. Vì quá nhớ nhung, trái tim cô đau đớn vô cùng.

Có lẽ đúng như Nhan Tịch nói, phụ nữ khi yêu đều trở nên đa sầu đa cảm, lo được lo mất.

Tình yêu?

Cô đã từng cho rằng mình rất yêu Lê Mộ Phàm, nhưng khi cậu ta trở thành cấp trên của mình, được gặp mặt cậu ta hàng ngày, mình lại luôn muốn tránh mặt cậu ta.

Tiếng chuông báo tin nhắn của điện thoại di động chợt vang lên, Úc Tử Duyệt đang ngẩn người suy nghĩ liền hoàn hồn. Tinh thần đang uể oải của cô chợt chấn động. Có khi nào là anh không? Nghĩ như vậy, cô liền trở nên kích động, bàn tay mở khóa màn hình run run.

Nhưng, nhìn thấy ba chữ ‘Lê Mộ Phàm’ trên màn hình hy vọng của cô liền sụp đổ hoàn toàn, tâm tình trở nên nặng trĩu.

“Úc Tử Duyệt, 1.4.2013, mình vẫn đang đợi cậu, vẫn mãi sẽ đợi cậu!”

Một tin nhắn ngắn gọn đơn giản, lại mang theo rất nhiều thâm tình.

Nếu không phải yêu thật lòng, ai lại cam lòng dùng thời gian cả một đời để cam kết với người kia?

Khóe miệng Úc Tử Duyệt nở nụ cười khổ. Đọc tin nhắn này, trong lòng cô lại không có bất kỳ rung động nào, ngược lại chỉ có mất mát. Lăng Bắc Hàn chưa từng nhắn cho cô một tin nhắn với những lời bộc lộ thẳng thắn cùng tình cảm sâu nặng như thế này.

“Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. Lê Mộ Phàm, mình đã bắt đầu học cách tự trưởng thành, mình hy vọng cậu cũng như vậy. Dần dần cậu sẽ hiểu ra, chúng ta hoàn toàn không phù hợp. Chỉ vì cậu không có được, nên mới càng muốn chiếm lấy. Mình thật sự rất yêu Lăng Bắc Hàn. Cậu làm ơn đừng quấy rầy cuộc sống của mình nữa!” Cô nhanh chóng gõ xuống mấy câu như vậy, sau đó quyết tâm phải tàn nhẫn nhấn nút gửi đi.

Cô cảm thấy cô đối xử với Lê Mộ Phàm như thế, mặc dù sẽ làm cậu ta tổn thương, nhưng, nếu cô cứ tiếp tục do dự để cho cậu ta ôm lấy ảo tưởng, không phải sẽ càng khiến cậu ta tổn thương sâu hơn sao?

Ngày 1.4.2013, hôm nay thật đúng là ngày đặc biệt. Hôm nay một đồng nghiệp trong tòa soạn của cô cố ý đi tới Cục dân chính phỏng vấn, nghe nói người đến đăng kí kết hôn xếp hàng dài như đội ngũ vậy, có người còn đến từ nửa đêm để xếp hàng nữa.

Cô không khỏi nghĩ tới ngày cô và Lăng Bắc Hàn đi đăng kí kết hôn, trên đường đi còn bị cúp điện nữa.

Nhìn số điện thoại hiện lên trên màn hình, cô không nhận được, lại nhấn nút gọi.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin gọi lại sau. Sor—ry, the.....” Đang bận? Nghe giọng nữ cơ giới hóa truyền ra trong điện thoại, Úc Tử Duyệt đang co rúc ở trong chăn nhìn màn hình điện thoại di động, khẽ cau mày.

Lẽ nào anh cũng đang gọi điện thoại ỉn?

Nghĩ vậy, cô liền vội vã cúp điện thoại, sau đó vẫn nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, đợi anh gọi tới.

Mười phút sau, cô vẫn không nhận được cuộc điện thoại nào của Lăng Bắc Hàn. Trong lòng lại cảm thấy buồn bực. Nếu vừa rồi anh gọi điện thoại, biết cô đã gọi điện thoại tới cho anh, tại sao anh vẫn không gọi lại cho cô?

Úc Tử Duyệt càng nghĩ, trong lòng càng cảm thấy chua xót. Nhấc điện thoại lên, tức giận gọi lại lần nữa. Lần này, máy không còn báo bận nữa.

Điện thoại của Lăng Bắc Hàn không có nhạc chờ, mà chỉ phát ra từng tiếng “Tút tut”. Một tiếng, một tiếng lại một tiếng, như gõ vào trái tim của cô. Cô nín thở chờ đợi.

Lăng Bắc Hàn mới trở về từ phòng tắm tập thể, nghe thấy điện thoại di động để trên giường không ngừng đổ chuông. Anh liền bước nhanh đến gần, nhìn thấy cô gọi tới, khóe miệng không tự chủ khẽ cong lên, anh lập tức lên giường.

Ngay lúc Úc Tử Duyệt sắp cảm giác tuyệt vọng thì điện thoại rốt cuộc lại được kết nối. Giây phút đó, cô kích động đến suýt nữa òa khóc lên!

“Lăng Bắc Hàn! Đồ khốn kiếp! Anh chết ở đâu vậy hả?” Cô kích động quát vào trong loa, cả người co rúc ở trong chăn, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

Nghe cô mắng, anh không những không tức giận, ngược lại trong lòng còn cảm thấy áy náy. Từ chiều hôm qua đến cả ngày hôm nay, anh đều bận rộn tham dự lễ truy điệu của Thôi Chí Quân. Hôm nay còn phải dẫn theo người đến an ủi gia đình cậu ấy, vừa rồi mới trở về doanh trại.

“Muộn thế này rồi còn nổi nóng, cẩn thận mất ngủ đấy!” Anh mở miệng, cương chiều nói. Trong giọng nói cũng mang theo chút mệt mỏi. Trong đầu anh không ngừng hiện lên hình ảnh của Lục Khải Chính, cùng hình ảnh người nhà họ Thôi khóc đến khàn cả giọng....

Đối với chuyện của Thôi Chí Quân, anh cảm thấy rất có lỗi. Nếu như Lục Khải Chính có vấn đề, vậy thì anh đã phạm phải một sai lầm rất lớn.....Biết rõ có người quen ở trong hộp đêm mà vẫn bất chấp đi vào.

Nghe được sự cương chiều trong lời nói của anh, uất ức trong lòng Úc Tử Duyệt dần dần tan đi, hít sâu một hơi, cô dùng giọng con gái nũng nịu mở miệng: “Anh bận lắm sao? Ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi cho em!” Trong giọng nói cũng mang theo vẻ oán trách.

Lăng Bắc Hàn hít sâu một hơi, quyết định tạm thời chưa nói cho cô biết, tránh để cô lo lắng, suy nghĩ lung tung.

“Úc Tử Duyệt, anh là doanh trưởng, quản lý hơn một ngàn binh lính cấp dưới, em xem anh có thể không bận rộn được sao?” Bắt đầu từ ngày mai, anh còn phải tự mình huấn luyện, tuyển chọn kỹ càng 30 lính trình sát.

Nghe anh nói như thế, cô dường như trở thành người vợ không biết săn sóc chồng, trong lòng Úc Tử Duyệt chợt cảm thấy chua xót: “Anh là doanh trưởng, vậy còn thiếu tướng Đàm ở phòng bên cạnh đi đâu rồi, sao lại phải ba ngày hai bữa mới trở về!” Nhớ ra vừa rồi anh còn nói chuyện với người khác, Úc Tử Duyệt có chút ghen tuông nói.

“Người khác là người khác, anh là anh! Úc Tử Duyệt, Nếu em không chịu hiểu công việc của anh, không thể tin tưởng anh, vậy thì hãy chia tay nhân lúc còn chưa muộn đi!” Lăng Bắc Hàn tức giận nói.

“Tút.....” Ngay sau đó, điện thoại bị mất kết nối. Lăng Bắc Hàn chau mày sững sờ nhìn màn hình điện thoại di động. Lúc này anh mới ý thức được vừa rồi mình hơi quá khích.

Nhưng ở trong lòng anh, công việc đúng là chiếm vị trí thứ nhất. Điều này, anh thừa nhận.

Cúp điện thoại, Úc Tử Duyệt liền co rúm thân thể lại, tủi thân khóc nức nở. Giờ phút này, cô đau lòng nhận ra, đối với Lăng Bắc Hàn công việc mới là thứ quan trọng nhất.

Để ý đến chuyện này sao?

Nếu để tâm, thì cô không đủ tư cách là một người vợ lính. Nhưng không để tâm đến thì cô không làm được.

Chuông điện thoại di động vang lên, là một tin nhắn, hơn nữa còn do Lăng Bắc Hàn gửi tới:

“Duyệt Duyệt, anh là một quân nhân. Anh cũng đã từng nói anh không thể giống với một người đàn ông bình thường hứa hẹn với em, tán gẫu với em. Nếu như em tin anh, thì hãy ở lại bên anh!”

Ánh mắt mờ mờ đọc tin nhắn anh gửi, trong lòng Úc Tử Duyệt càng cảm thấy khổ sở. Cộng tất cả thời gian cô và anh ở bên nhau cũng chưa đến một tháng, cô tin tưởng anh thế nào đây?

Cô thích sự dịu dàng của anh, thích sự bá đạo của anh, thích sự thiện lương của anh. Nhưng đây mới chỉ là một mặt của con người anh.

Cô sững sờ mất mấy giây, sau đó lại gọi điện cho anh. Chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh cũng đủ làm rồi. Lần này, anh bắt máy rất nhanh: “Yêu cầu của em không nhiều. Chỉ cần thỉnh thoảng anh hãy nhớ đến em, gọi điện thoại cho em, không thì gửi một tin nhắn cũng được. Chỉ cần thỉnh thoảng thôi!” Lúc nói những lời này, trong lòng Úc Tử Duyệt cảm thấy đau nhói.

Lăng Bắc cũng cảm thấy áy náy: “Công việc của anh bận rộn nên không thường xuyên mang điện thoại di động bên người. Nhưng, Duyệt Duyệt à, trong lòng anh luôn rất nhớ em!” Câu cuối cùng, anh nói vô cùng kiên định.

Lời nói kiên định như vậy, hơn hẳn tất cả những lời ngon tiếng ngọt, khiến lòng cô an tâm hơn rất nhiều.

“Ừm.....Em sẽ học cách làm quen dần....” Cô ghen ngào nói, nước mắt cũng cùng một lúc thi nhau rơi xuống.

“Không còn sớm nữa, em mau ngủ đi.....”

“Không, em có việc.....” Trong đầu Úc Tử Duyệt lại hiện lên hình ảnh Hạ Tĩnh Sơ, cô vội mở miệng nói, nhưng đã kịp thời dừng lại.

“Chuyện gì?” Trực giác Lăng Bắc Hàn cảm thấy cô có chuyện muốn nói, chau mày lại hỏi.

“A.....Không có, không có gì. Hôm nay là.....” Cô cảm thấy nói chuyện Hạ Tĩnh Sơ với anh lúc này không đúng lúc lắm. Nếu anh không tin, nhất định sẽ cho rằng là do cô cố ý.

“Là gì?” Lăng Bắc Hàn kiên nhẫn hỏi.

“Ngày 1.4.2013!” Úc Tử Duyệt vội vàng nói, cảm giác mặt mình nóng bừng như bị lửa đốt, trái tim cũng nhảy lên loạn nhịp. Kể đó, cô nghe thấy tiếng cười trầm ấm của Lăng Bắc Hàn truyền ra từ trong loa.

“Cười cái gì mà cười! Đồ lão già vô tình!” Úc Tử Duyệt thở mạnh nói. Không hiểu sao cô lại thích tên đà nông vô tình này, với Lệ Mộ Phàm cũng chưa có như vậy, mình lại.....

“Lão già?” Nhóc con này lại dám chê mình già! Lăng Bắc Hàn không vui mở miệng.

“Đúng đúng! Anh chính là lão già!” Úc Tử Duyệt cười rộ lên, thở phì phì nói.

“Chê anh già sao? Đợi khi anh trở về anh sẽ chứng minh cho anh thấy anh khỏe mạnh cường tráng như thế nào!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt nằm trong chăn phải một lúc lâu mới hiểu được anh nói là có ý gì. Khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm nóng bừng!

“Anh.....Anh đúng là đồ trâu già gặm cỏ non!” Úc Tử Duyệt lại quát.

“Cái này là đi theo xu hướng của thời đại thôi! Đồng chí Úc Tử Duyệt! Lập tức cúp điện thoại, đi ngủ cho anh!” Lăng Bắc Hàn mím môi, giả vờ lạnh lùng nói.

Còn nói đi theo xu thế của thời đại nữa chứ!

“Anh cúp trước đi.....”

“Em trước!”

Ai cũng không chịu cúp điện thoại trước, hai người giằng co hồi lâu. Cuối cùng, dưới mệnh lệnh lạnh lùng của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt đành phải cúp điện thoại.

Ngày hôm sau, sau khi Úc Tử Duyệt vừa tới tòa soạn báo được một lúc, liền nhận được điện thoại khẩn, nói là trong cổng nước của khu chung cư gần đó phát hiện được vật lạ giống với xương người! Cô liền vội vã đi tới hiện trường.

Xe vừa dừng lại, cô vội vã xuống xe, cầm máy ảnh nhanh chóng chạy vào khu chung cư. “Ồi.....” Mới vừa chạy tới hành lang cô liền đụng phải một người đàn ông đeo khẩu trang, toàn thân mặc một màu đen.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Úc Tử Duyệt vội vàng lên tiếng xin lỗi. Ngẩng đầu lên chợt nhận ra cặp kính màu đen quen thuộc, cô liền thốt lên, “Thầy Thẩm?” Úc Tử Duyệt liếc mắt một cái liền nhận ra Thẩm Hưng!

Thân hình Thẩm Hưng chợt cứng đờ lại, anh ta vẫn đeo khẩu trang liếc nhìn Úc Tử Duyệt, “Khụ....Duyệt Duyệt, là em sao?”

115. Chương 115: Hung Thủ Giết Người

Lúc này, mấy chiếc xe cảnh sát lần lượt chạy tới, một nhóm cảnh sát từ trên xe chậm rãi bước xuống.

“Dạ phải, Thầy Thẩm, sao thầy lại ở đây? Thầy bị bệnh sao? Giờ học tối nay thì thế nào?” Úc Tử Duyệt sáng nay không nhận được thông báo của trường học, lúc này gặp Thẩm Hưng, vừa quan tâm cũng là nhân tiện hỏi thăm một chút.

Nghe thấy giọng nói của Thẩm Hưng có chút khác thường giống như đang bị bệnh thật.

“Khụ khụ.....Tôi đang bị cảm, nên đến tiêm một mũi! Giờ học tối nay có thể sẽ nghỉ....Có gì tôi sẽ báo lại!” Thẩm Hưng ho sù sù vừa nói vừa thở hắt ra qua khẩu trang màu trắng.

“Dạ....Vậy được rồi ạ! Thầy Thẩm, vậy thầy đi trước đi! Em còn có một tin tức cần phỏng vấn!” Úc Tử Duyệt vội vàng quan tâm nói. Lúc này, Lăng Bắc Diệp mặc cảnh phục cũng dẫn người đi ngang qua.

“Hẹn gặp lại!” Thầy Thẩm theo phép phát phát tay với cô rồi sải bước rời đi.

Lăng Bắc Diệp cũng nhìn thấy Úc Tử Duyệt từ xa, ánh mắt cũng khẽ đảo qua người đàn ông đeo khẩu trang trắng đang đứng cùng cô.

“Bắc Diệp! Chú mới đến sao? Tin tức của tôi so với cảnh sát các anh quả thật nhanh nhạy hơn nha!” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Diệp hả hê nói, giơ máy ảnh lên ý muốn cùng bọn họ lên lầu.

“Các đồng nghiệp khác đã tới từ trước rồi! Chị lại muốn phỏng vấn sao?” Lăng Bắc Diệp đang đi lên lầu chợt dừng lại, nhìn Úc Tử Duyệt cười hỏi, dáng vẻ có vài phần giống Lăng Bắc Hàn.

“Đúng vậy! Là vụ án chặt xác! Tin tức đáng sợ như vậy, sao có thể thiếu tôi được chứ? Đúng rồi, hôm qua điều tra hiện trường vụ án thế nào? Tôi còn phải theo dõi còn về báo cáo! Tôi chính là vì quần chúng nhân dân mà phải thường xuyên đốc thúc cảnh sát các anh đẩy mạnh tiến độ điều tra đấy nha!” Úc Tử Duyệt

nói tới nói lui thao thao bất tuyệt, bắn liên hồi, hỏi Lăng Bắc Diệp so với thủ trưởng của anh còn tích cực hơn!

Lăng Bắc Diệp nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Úc Tử Duyệt, cười cười, “Hoan nghênh giám đốc! Có điều chị đừng nên đi lên lầu, nếu như làm chị sợ, lão đại đến tìm tôi tính sổ, tôi sợ mình không đảm đương được đâu!”

“Stop! Chỉ là vụ án chặt xác, cũng chỉ như phim kinh dị thôi mà! Chú đừng coi thường tôi thế chứ! Mau để cho tôi lên đi, bảo đảm tôi sẽ không làm gì cản trở cảnh sát các anh làm việc đâu!” Úc Tử Duyệt rất sáng khoái nói, xong liền đi lên lầu.

Giờ ăn trưa, Úc Tử Duyệt thao thao bất tuyệt kể cho Nhan Tịch nghe về vụ án chặt xác nọ, Nhan Tịch nghe xong, chút nữa nôn hết cơm ra, “Sao lại biến thái như vậy chứ? Hung thủ này thật là.....”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Em rất muốn biết tên hung thủ này rốt cuộc là kẻ nào? Giết người chặt xác, rồi giấu trong ống nước! Hơn nữa theo như Lăng Bắc Diệp nói, căn cứ vào độ phân hủy của thi thể, thì ít nhất cũng là ba tháng rồi. May mà thời tiết lạnh, nếu không cái xác đã thối hết ra rồi!”

“Được rồi, Duyệt Duyệt em đừng nói nữa!” Nhan Tịch vội vàng ngăn cô lại, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy rợn người, nhưng Úc Tử Duyệt lại không có chút phản ứng gì cả, vẫn tiếp tục ăn cơm ngon lành.

“Hai ngày nay em ăn uống cũng hăng hái vậy! Không phải đang cùng chú già yêu đương nồng nhiệt đó chứ?” Nhan Tịch cảm thấy kì lạ hỏi.

“E hèm.....Em.....Em.....Không có anh ấy em cũng cần phải ăn cơm chứ, chị cũng biết em vốn là cái thùng cơm mà!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt đỏ bừng lên, bộ dạng chết không chịu thừa nhận.

“Còn mắc cỡ à!” Nhan Tịch cười trộm nói.

“Em không có!”

“Được, được, em không có! Em không xấu hổ, cũng không thích chú già, được chưa?” Con nhỏ này, cũng thật kín tiếng, Nhan Tịch cười cười, thấy một cô gái xinh đẹp, đáng người cao gầy từ cửa căn tin đi vào, liền quay lại nhìn Úc Tử Duyệt.

“Nè.....Duyệt Duyệt, em biết người kia không?” Nhan Tịch nhỏ giọng hỏi.

“Ai đâu?” Úc Tử Duyệt quay đầu, nhìn theo tầm mắt Nhan Tịch, thấy một cô gái mặc áo lông dài màu xanh thẫm đang gọi món ăn, “Nhìn bóng lưng rất quen.....”

“Em biết Lục Khải Lâm chứ?”

“À, là cô ấy! Vợ Bắc Diệp.....” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch nhỏ giọng nói.

“Cô ấy là em gái Lục Khải Chính?” Nhan Tịch lại hỏi, “Cô ấy là quản lí bên phía đối tác của bọn chị! Bình thường cũng ít khi đi làm.” Nhan Tịch lại nói.

“Đúng vậy! Thì ra cô ấy đang làm ở lầu dưới! Khải Lâm!” Úc Tử Duyệt nói xong, liền quay lại hướng cô gái đáng người cao gầy mảnh khảnh đang bưng khay thức ăn lên tiếng gọi. Cô gái quay lại nhìn Úc Tử Duyệt, ít giây sau vẻ bình tĩnh trên mặt liền được thay thế bằng nụ cười, đi tới gần.

“Chị dâu.....”

“Đừng gọi tôi như vậy, gọi Duyệt Duyệt là được rồi!”

“Tiểu Nhan, cô cũng ở đây sao.....” Lục Khải Lâm cười hiền hoà tự nhiên ngồi xuống.

“Ừ, kế toán Lục hôm nay cũng tới đây sao?” Nhan Tịch liền trả lời, nhìn động tác Lục Khải Lâm ngồi đối diện ưu nhã cầm đũa lên ăn cơm. Không giống với Úc Tử Duyệt, xem ra cô là người nhã nhặn lịch sự, thành thực hào phóng. Gương mặt cũng thật xinh đẹp, hàng mi cong dày, khuôn mặt thon gầy, ngũ quan hoàn mỹ.

“Đúng vậy! Hôm nay công ty có cuộc họp.”

“Hôm nay tôi mới biết cô làm ở lầu dưới đây! À, đúng rồi, vừa nãy tôi mới gặp Bắc Diệp nhà cô đây!” Úc Tử Duyệt vui vẻ cười nói.

Bàn tay cầm đũa của Lục Khải Lâm thoáng khựng lại, ngay sau đó, cô lại cười tự nhiên, “Thật sao?” Không khỏi khiến Tử Duyệt cảm khái trong lòng, cô gái này làm vợ Bắc Diệp, nhưng số lần gặp anh cũng không nhiều hơn người khác là mấy.

Ba cô gái vừa ăn cơm, vừa trò chuyện, có Úc Tử Duyệt ở đây, không khí bớt buồn tẻ đi rất nhiều.

Buổi chiều thì Úc Tử Duyệt nhận được thông báo của trường học, giờ học của thầy Thẩm sẽ chuyển sang giờ khác. Gần tối cô liền vội vàng chạy về nhà lấy sách giáo khoa và tài liệu để đến trường học.

Có điều, tối thứ hai, thầy Thẩm vẫn lên lớp bình thường.

Cô vẫn thường xuyên đến hiện trường vụ án giết người ở nhà trọ và cống thoát nước của vụ án chặt xác để theo dõi, thỉnh thoảng cô cũng đi đến khu dân cư gần đó để hỏi về suy nghĩ của bọn họ đối với vụ án. Cô cũng gọi điện cho Lăng Bắc Diệp và được anh nói lại cho những tin tức trực tiếp của vụ án.

Từ Lăng Bắc Diệp cô cũng được biết, hung thủ của hai vụ án này có thể cùng là một người, hơn nữa rất có thể hắn vẫn còn ở khu dân cư Cầu Vòng này. Úc Tử Duyệt được Lăng Bắc Diệp bày mưu, cho đăng tin tức này lên báo.

Tin này khiến cho cả khu dân cư trở nên huyên náo, lòng người lo lắng. Úc Tử Duyệt biết, Lăng Bắc Diệp cố ý tung ra tin tức này để dụ hung thủ xuất hiện. Điều này khiến cô không khỏi khâm phục Lăng Bắc Diệp. Anh quả là người kiên quyết, dám mạo hiểm như vậy.

“Duyệt Duyệt.....”

“Thầy Thẩm!”

“Em lại tới theo dõi vụ án này à?”

“Dạ vâng! Thầy Thẩm, thời gian này thầy nên cẩn thận một chút, nghe nói hung thủ vẫn còn ẩn nấp ở chung cư này đây!” Úc Tử Duyệt gặp Thẩm Hưng ở dưới lầu khu chung cư. Hôm nay Thẩm Hưng không còn đeo khẩu trang nữa, nhưng vẫn còn đeo đôi kính đen, đáng vẻ rất lịch sự nho nhã.

“Tôi đường đường là một đấng mày râu, có gì phải sợ chứ! Duyệt Duyệt, em cho tôi mượn máy ảnh xem qua một chút, tôi vẫn luôn muốn mua một cái loại này!” Thẩm Hưng chỉ vào máy ảnh của Úc Tử Duyệt, nói.

“Ồ!”

“Là của em đúng không?”

“Đúng ạ! Em mới mua hồi tháng năm năm nay đây ạ!” Cũng là vì cô phải đi Tây Tạng nên mới một cái, tốn của cô mất hơn mười vạn đồng đấy. Đối với những thực tập sinh khác căn bản là không dám sờ đến máy này.

“Không tệ.....” Thẩm Hưng nhìn những bức ảnh bên trong máy nói, hai mắt quan sát thật kỹ từng tấm hình một.

“Thầy Thẩm, tay của thầy bị thương sao?” Đang lúc Thẩm Hưng nhìn ảnh trong máy đến mất hồn thì Úc Tử Duyệt chợt nhìn thấy trên cổ tay anh có quần băng gạc liền quan tâm hỏi.

“À, hôm trước tôi không cẩn thận bị va phải nên bị thương nhẹ thôi, Duyệt Duyệt, đi uống chén trà nóng đi!” Thẩm Hưng cầm máy ảnh của cô, tự nhiên cười nói.

“Vâng, được ạ!” Úc Tử Duyệt cũng không suy nghĩ nhiều, nói xong, liền theo Thẩm Hưng lên lầu. Đúng lúc cô cũng muốn lên lầu năm để hỏi thăm dân cư ở đây.

Mới vừa bước vào cửa nhà Thẩm Hưng, Úc Tử Duyệt chợt cảm thấy một cảm giác u ám lạnh lẽo xâm nhập vào cơ thể, “Sao thầy không kéo rèm cửa lên....” Úc Tử Duyệt chau mày lại hỏi, người này thật kỳ quái, giữa ban ngày mà ngay che rèm cửa kín thế này, kỳ quái nhất chính là, trên cửa sổ còn có một ống kính!

Cô tò mò tiến tới, đi tới nhìn ông nhòm trước mặt, cúi xuống nhìn vào trong ông nhòm, liền nhìn thấy cửa dưới lầu của chung cư, cùng với mấy người cảnh sát đang canh gác bên dưới, lòng Úc Tử Duyệt đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

“Á....” Bả vai bị đó vỗ một cái khiến cô giật mình hét lên chói tai, xoay người thì nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Hưng, “Uống nước.” Anh cứng nhắc nói.

“Dạ!” Úc Tử Duyệt tay cầm ly nước ấm mà kinh hoảng nói, sau đó nhấp nhấp uống từng hớp nước. Cô suy nghĩ quá nhiều sao? Tại sao trong lòng cảm thấy sợ hãi như vậy?

Vừa rồi nhìn thấy mặt của Thẩm Hưng, cô có cảm giác rất quen thuộc.....

Thẩm Hưng ngồi xuống ghế sofa, hơi nước từ trong ly bốc lên làm mờ cặp mắt kính của anh ta, anh ta lấy nó xuống.

“Choang.....” Lúc Thẩm Hưng ngẩng đầu lên thì đã thấy cái ly trong tay Úc Tử Duyệt rơi xuống đất, “Thầy.....Thầy.....” Rốt cuộc cô đã hiểu tại sao khi nhìn Thẩm Hưng cô lại có cảm giác quen thuộc rồi. Giờ phút này, nhìn khuôn mặt của Thẩm Hưng, cô sợ đến toàn thân phát run.

Cô từng bước lui về phía sau, còn Thẩm Hưng thì từng bước tiến tới gần cô. Quá sợ hãi, Úc Tử Duyệt vội vàng vươn tay, lặng lẽ thò vào trong túi áo len, sau đó nhanh chóng lấy điện thoại di động ra mở màn hình nhấn nút gọi.

“Á....”

“Duyệt Duyệt, em đang làm gì vậy?” Thẩm Hưng từng bước tiến tới gần, đoạt lấy điện thoại di động của cô, cười lạnh hỏi.

“Thầy Thẩm, thầy.....Thầy đừng.....” Úc Tử Duyệt đang muốn nói chuyện, đột nhiên lại cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người mềm nhũn, ngã ra phía sau bệ cửa sổ, nhưng cô kịp thời vịn vào bệ cửa sổ.

“Dám nhìn trộm cửa sổ nhà tao? Dám báo cảnh sát bắt tao?” Thẩm Hưng bước nhanh đến phía trước, vươn một tay bóp cằm Úc Tử Duyệt, đột nhiên anh ta như trở thành một người khác, vô cùng hung ác nói.

“Anh.....Anh đừng chạm vào người tôi....Cảnh sát đang ở phía dưới.....” Úc Tử Duyệt cảm thấy mình như không còn hơi sức để nói chuyện nữa, toàn thân xụi lơ vô lực.

“Giết thêm một người thì có sao đâu?” Thẩm Hưng tàn nhẫn nói, xong tiến tới, túm lấy vạt áo của Úc Tử Duyệt, dùng sức xé toạc ra, khóa áo của cô liền bị xé rách.

“Anh.....Anh đã giết người?” Úc Tử Duyệt cố dùng hết hơi sức, bàn tay nhỏ bé dùng sức ấn vào vị trí túi áo, mở chiếc máy ghi âm giấu trong túi áo lên.

“Bọn đó đều đáng chết! Một người dám phản bội tao, một người dám bán thuốc giả, thuốc mê cái thá gì chứ, chẳng có tác dụng gì cả!” Thẩm Hưng kích động, vẻ mặt dữ tợn nói, giờ phút này, người đàn ông này chẳng có chút lịch thiệp nho nhã của thầy giáo Thẩm lúc trên lớp nữa!

Trong lòng Úc Tử Duyệt càng thêm hoảng sợ, toàn thân run rẩy. Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn.....Cứu em!

“Á....” Bỗng nhiên trên đỉnh đầu cảm thấy vô cùng đau đớn khiến cô hét lên chói tai, Thẩm Hưng túm lấy tóc cô, ném cô lên ghế sofa.....

116. Chương 116: Có Nên Đi Tìm Anh Không....

Cả người Úc Tử Duyệt như con búp bê vải bị Thẩm Hưng quăng lên ghế sofa, đầu đụng vào thành ghế khiến cô cảm thấy choáng váng, tầm mắt trở nên mơ hồ, chỉ thấy một bóng đen đang đứng đưa trước mặt, từ từ

bước tới gần.

Cô cố sức vùng vẫy nhưng toàn thân không có chút sức lực nào, “Đừng tới đây..... Lãng....Bắc Hàn...”

Ý thức trong mơ hồ, cô mở miệng, yếu ớt hô lên, thần trí bắt đầu mất dần, cô cảm giác như mình nhìn thấy Lãng Bắc Hàn.

“Đang gọi chồng mà sao? Đồ tiện nhân này! Có chồng rồi lại còn đi quyến rũ tao!” Khuôn mặt Thẩm Hưng trở nên vụn vặt dữ tợn vô cùng, hần vươn tay dò tới ngực Úc Tử Duyệt, túm lấy áo lông của cô, dùng sức xé ra.

“Xoạt.....”

Phần áo trước ngực cô bị hần xé ra, lộ ra lớp áo bó sát bên trong cùng vòng ngực nhô cao.

“Đừng.....Đừng....Đừng mà.....” Úc Tử Duyệt lắc lắc đầu, vùng vẫy kháng cự, tiếng nói của Thẩm Hưng khiến thần trí cô khôi phục phần nào, “Lãng....Bắc Hàn.....”

Trong đầu, trong suy nghĩ của cô tràn ngập hình ảnh Lãng Bắc Hàn. Cô hy vọng anh sẽ nhanh tới cứu cô!

“Còn trả treo? Tiện nhân! Đã có chồng lại còn đi dụ dỗ người khác!” Nét mặt Thẩm Hưng càng thêm dữ tợn, một tay cầm lấy cổ Úc Tử Duyệt, tức giận bóp mạnh, càng không ngừng mắng.

“Đàn bà đều là lũ dê tiện!”

“Xoạt.....”

Hần nói xong, lại xé rách quần Úc Tử Duyệt ra, từ trong ngăn kéo bàn lấy băng dính ra định trói cổ tay cô lại.

“Tránh ra.....đi.....” Miệng nhỏ của cô không ngừng phản kháng, sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

“Bịch.....”

“Không được nhúc nhích!”

Thẩm Hưng vừa mới đưa hai tay Úc Tử Duyệt lên định trói lại, chợt nghe thấy một tiếng phá cửa, mấy tên cảnh sát từ ngoài vọt vào. Thẩm Hưng sợ hãi, vội cầm con dao nhỏ đặt trên bàn lên, lôi Úc Tử Duyệt dậy, kéo vào trong ngực hần, kê con dao sắc bén ở trên cổ cô.

Úc Tử Duyệt nghe được âm thanh, cố nuốt nước bọt, dùng sức mở mắt, nhìn mấy bóng người mới đến, “Bắc Hàn...Lãng...Bắc Hàn...” Là anh ấy sao? Anh ấy tới cứu mình thật sao?

Trong lòng cô đã rất chờ mong anh đến.

“Bỏ dao xuống!”

“Các người bỏ súng xuống! Nếu không tao giết cô ta!” Thẩm Hưng giận dữ dùng dao ép vào cổ Úc Tử Duyệt, lưỡi dao sắc nhọn chĩa vào làn da cô.

“Đau.....Lãng Bắc Hàn.....Đau quá.....” Miệng Úc Tử Duyệt không ngừng lắp bắp. Thân thể cũng giây dụa không ngừng, mấy cảnh sát nhìn nhau gật đầu một cái, rồi đem súng để xuống hết.

“Thẩm Hưng! Anh đã bị bao vây! Mau thả người.....”

“Câm miệng! Tao đã giết hai người rồi, dù sao cũng chết, giết thêm con tiện nhân này cũng là trừ hại cho dân!” Thẩm Hưng nhìn chằm chằm đám người cảnh sát, mắt không chế quát, bàn tay cầm dao găm run run, lại từng chút ấn vào cổ Úc Tử Duyệt, dòng máu đỏ tươi liền chảy ra.

“Anh nhầm rồi! Chỉ cần bây giờ anh chịu bỏ vũ khí xuống, chủ động tự thú, chúng tôi sẽ nói rõ với quan tòa giúp anh.....”

“Đừng gạt tao.....”

“Ầm.....”

“Á....”

Đám cảnh sát đang cố gắng đàm phán với Thẩm Hưng, đột nhiên, một bóng người nhanh chóng từ cửa sổ nhảy vào, tay cầm súng chĩa vào bàn tay phải đang cầm dao của Thẩm Hưng, quả quyết nã một phát súng. Hấn thét lên như heo bị chọc tiết, con dao trong tay rơi xuống đất.

“Chị dâu!” Người nổ súng chính là Lăng Bắc Diệp. Trông thấy Úc Tử Duyệt ngã xuống, anh liền xông tới, ôm cô vào lòng trước khi cô ngã xuống đất.....

Cả người Úc Tử Duyệt mềm nhũn dựa vào ngực Lăng Bắc Diệp. Anh bế cô lên, cởi áo khoác ngoài trùm lên trên người cô. Cánh tay bị trúng đạn của Thẩm Hưng bị cảnh sát còng lại. Lăng Bắc Diệp ôm Úc Tử Duyệt vọt ra khỏi cửa.

Đám người dưới chung cư, xe cảnh sát cùng với xe cứu thương túm đông lại tới nước chảy không lọt, khuôn mặt của Úc Tử Duyệt được áo khoác của Lăng Bắc Diệp che kín, anh ôm cô lên xe cứu thương.

Úc Tử Duyệt bị trúng thuốc mê được đưa đến bệnh viện, trừ trên cổ bị mấy vết thương ngoài da ra, cô cũng không có gì đáng ngại. Đợi thuốc mê hết tác dụng, cô sẽ không còn chuyện gì nữa cả.

Khi Úc Tử Duyệt hoàn toàn tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

“Không.....Đừng giết tôi! Á.....”

Úc Tử Duyệt tỉnh lại từ trong cơn ác mộng. Cô thấy một đám người đang vây bên giường mình. Trong mơ màng màng, cô nhìn thấy ba mẹ cô, còn có ba mẹ chồng, anh trai, Lệ Huyền Huyền.....Duy chỉ có khuôn mặt cô vẫn hằn nhớ nhưng kia là không có.

“Duyệt Duyệt!” Thấy cô tỉnh lại, Tô Mạt Hề đau lòng hô lên, tiến tới cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Trên cổ cô đeo băng gạc, sắc mặt tái nhợt, sắc môi cũng tái nhợt không có một chút màu máu nào.

“Mẹ.....” Cô lên tiếng gọi, giọng nói của cô khàn khàn, trên mặt vẫn còn vẻ hoảng sợ.

“Duyệt Duyệt, nói ẹ biết, con có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?” Mặc dù bác sĩ đã nói đi nói lại rất nhiều lần, rằng cô không có gì đáng ngại, nhưng Tô Mạt Hề vẫn không yên tâm hỏi, bàn tay trắng nõn dịu dàng lau mặt cô, vẻ mặt tràn đầy đau lòng.

“Mẹ...Con không sao rồi.....”

Lúc tỉnh táo hoàn toàn, Úc Tử Duyệt hiểu chuyện nói, đưa mắt liếc nhìn ba mẹ chồng của cô đang đứng ở mép giường, “Ba, mẹ, con lại để ba mẹ lo lắng rồi.” Cô cười nói, giọng nói không mang theo sự thân mật như đối với mẹ cô, chỉ có sự lễ phép.

Có điều, Tô Mạt Hề thấy Úc Tử Duyệt như vậy lại cảm thấy con gái bà đã trưởng thành rất nhiều, trong lòng cảm thấy vui mừng nhưng cũng hơi đau lòng.

“Duyệt Duyệt, cô không sao là tốt rồi!” Tiểu Dĩnh khôn khéo cười nói.

“Đúng vậy! Con không sao là tốt rồi!” Lăng Chí Tiêu vẻ mặt điềm đạm cười nói.

Úc Tử Duyệt chỉ cười, chỉ chốc lát sau, Lăng Bắc Diệp dẫn theo nhân viên đi vào, tất cả mọi người trong phòng bệnh bị đuổi ra ngoài, bốn người nhà họ Úc cũng trở về khách sạn.

“Bắc Diệp! Các anh tìm được máy ghi âm chưa?” Úc Tử Duyệt nhận lấy điện thoại di động Lăng Bắc Diệp, nhớ tới chiếc máy ghi âm cô giấu ở trong túi áo, liền hỏi anh.

“Tìm được rồi! Dữ liệu bên trong chúng tôi cũng thu thập hết rồi. Chị dâu, lần này tất cả đều nhờ chị hết đây!” Lăng Bắc Diệp cười nói.

Úc Tử Duyệt cười cười, nhớ tới vẻ mặt dữ tợn của Thẩm Hưng, toàn thân cô bắt giắc run rẩy, sống lưng lạnh toát, “Các anh đã mai phục sẵn ở đây rồi sao? Còn nữa, thầy Thẩm bây giờ thế nào rồi?” Cô thật không ngờ được người bình thường lịch sự nho nhã như thầy, lại là một tên sát thủ biến thái như vậy.

“Từ lúc chị nói nhìn mặt kẻ tình nghi kia rất quen, tôi đã cho người đi theo chị! Tên Thẩm Hưng đó phải vào bệnh viện lâu rồi. Án chặt xác cũng do hắn gây án. Nghe nói, ba tháng trước anh ta bị bạn gái phản bội, anh ta liền giết cô gái đó, nhưng không có chỗ giấu xác.....” Lăng Bắc Diệp nói xong, ý thức được nếu nói tiếp sẽ làm Úc Tử Duyệt sợ nên không nói nữa.

“Sao có thể như vậy được.....Nhìn thầy ấy bình thường rất lịch sự nho nhã, tôi còn mời anh ta uống canh thịt dê nữa....Không ngờ lại là một người mang tội giết người.....Thật là đáng sợ!” Tinh thần Úc Tử Duyệt thoáng khôi phục, nhìn Lăng Bắc Diệp ai oán nói, bây giờ nghĩ tới canh thịt dê, cô thực sự rất muốn nôn!

“Ha ha.....Biết người biết mặt nhưng không biết lòng! Về sau chú ý một chút, chuyện như vậy cũng đừng đi đưa tin nữa, rất nguy hiểm!” Lăng Bắc Diệp nói thế nhưng thực sự anh rất khâm phục dũng khí của Úc Tử Duyệt. Ở thời khắc nguy hiểm như vậy, cô vẫn còn đủ bình tĩnh bật máy ghi âm lên.

“Này! Tôi.....Tôi đương nhiên vẫn muốn tiếp tục đưa tin. Đây chính là tố chất cơ bản để trở thành một ký giả ưu tú!” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác, lấy di động, mở nhật ký ra, những cuộc gọi gần nhất không có số của Lăng Bắc Hàn gọi cho cô.

Anh ấy không biết mình đã xảy ra chuyện sao?

Giờ phút này, cô nghĩ lại mà vẫn cảm thấy sợ, hận không được dựa vào anh, nhào vào trong ngực anh, làm nũng kể khổ, cũng muốn nói cho anh biết, về sau không bao giờ cùng người đàn ông khác giả bộ diễn trò, thái độ mập mờ không rõ nữa!

Vụ thầy Thẩm đối với cô, chính là một bài học cảnh cáo!

“Chị chờ điện thoại của anh cả sao?” Nhìn thấu tâm tư của Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Diệp đứng dậy cười nhạt hỏi. Hai nhân viên cũng chuẩn bị lấy khẩu cung Úc Tử Duyệt.

“Không có, không có!” Cô đỏ mặt phản bác, “Mấy người muốn lấy khẩu cung đúng không? Tôi phối hợp mà, bắt đầu đi!” Cô để điện thoại di động xuống, nhìn tới mắt vị cảnh sát nói.

Úc Tử Duyệt đem chuyện đã xảy ra nói rõ đầu đuôi.

Nằm ở bệnh viện cả ngày, cô đều không nhận được cuộc điện thoại nào của Lăng Bắc Hàn. Đến chiều, tổng biên tập Trình Ngọc Bách cùng hai người biên tập viên nữa cũng tới thăm cô, khiến Úc Tử Duyệt kinh ngạc vô cùng. Đến gần lúc chạng vạng, Hạ Tĩnh Sơ xách theo một giỏ trái cây đến thăm cô!

“Chị Hạ, mời ngồi!” Mặc dù biết trước đây cô ấy từng lừa gạt mình, nhưng Úc Tử Duyệt cũng không hề tìm cách vạch trần, vẫn lễ phép cười nói. Có điều, cô không hiểu tại sao Hạ Tĩnh Sơ lại biết cô nằm viện.

“Duyệt Duyệt, cô sao rồi ? Còn thấy khó chịu không?” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt, cười thân thiết dịu dàng hỏi cô.

“Tôi không sao. Bác sĩ nói tất cả đều bình thường, sáng ngày mốt có thể xuất viện!” Úc Tử Duyệt nhìn Hạ Tĩnh Sơ cũng mỉm cười nói, trong lòng lại có chút đề phòng.

“Ồ, vậy thì A Hàn cũng yên tâm rồi! Lát về về tôi sẽ nói cho anh ấy biết! À.....Cô muốn ăn trái cây gì?” Hạ Tĩnh Sơ nói xong, giống như ý thức được mình nói sai, lại vội vàng sửa lời.

A Hàn? Về sẽ nói cho anh biết?

Làm như cô và Lăng Bắc Hàn thân thiết lắm vậy, Úc Tử Duyệt tức giận thầm nói, “Tôi muốn ăn cam...Chị Hạ, sao chị biết tôi nằm viện?” Úc Tử Duyệt nghi ngờ hỏi.

“À....Tôi....Tối qua tôi trò chuyện với Lăng Bắc Hàn, nghe anh ấy nói thế! Duyệt Duyệt, cô đừng hiểu lầm, tôi tìm anh ấy là về chuyện của nhà họ Thôi thôi!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Úc Tử Duyệt nói, dường như sợ cô hiểu lầm lại bổ sung thêm.

Úc Tử Duyệt chau mày lại nhìn Hạ Tĩnh Sơ, trong lòng có chút không tin tưởng, cô ta nói như vậy, không sợ mình tìm Lăng Bắc Hàn đối chất sao? Không sợ mình vạch trần cô ta sao? Còn nữa, những lời cô ta nói là thật sao?

“Chuyện của nhà họ Thôi? Tôi hiểu mà. Về chuyện giấy tờ sao?” Úc Tử Duyệt cười hỏi, cố gắng làm bộ như không quan tâm hỏi về tự nhiên, còn nhận lấy một miếng cam.

“Ban đầu đúng là chuyện giấy tờ. Nhưng bây giờ là chuyện riêng rồi, anh ấy nhờ tôi chăm sóc cho em gái Thôi Nhã Lan, nhờ tôi tìm giúp cô ấy một công việc ở đây.” Hạ Tĩnh Sơ cũng tự nhiên nói.

Lời của cô ta khiến trái tim Úc Tử Duyệt đau nhói.

Anh nhờ Hạ Tĩnh Sơ chăm sóc em gái Nhã Lan thật sao? Tại sao không nhờ mình chứ? Mình mới là vợ anh cơ mà! Hay là, Hạ Tĩnh Sơ cố ý nói như vậy? Nếu như là cố ý, mình đi chất vấn Lăng Bắc Hàn, chẳng phải cô ta sẽ bại lộ sao?

Hạ Tĩnh Sơ nhìn sắc mặt Úc Tử Duyệt càng trở nên trắng bệch mà trong lòng không khỏi dắc ý.

“À, thì ra là vậy. Bắc Hàn cũng nói chuyện này với tôi rồi, còn nói tôi không nên để ý. Tôi cũng không phải là người hẹp hòi, chị Hạ, chị thấy đúng không?” Úc Tử Duyệt chậm rãi ăn cam, nhìn Hạ Tĩnh Sơ mỉm cười nói.

Nhưng mà trong lòng cô cảm xúc lại đang ngổn ngang, hận không thể lập tức đi ngay tìm Lăng Bắc Hàn hỏi rõ ràng!

Hạ Tĩnh Sơ không ngờ Úc Tử Duyệt có thể lừa mình dối người như vậy, khỏi hoài nghi có phải cô ta đã đề phòng mình rồi không.

“Ừ, Duyệt Duyệt của chúng ta đâu phải là người hẹp hòi.....” Hạ Tĩnh Sơ cười nhẹ nhàng nói, có chút khó hiểu nhìn Úc tử Duyệt. Cảm nhận được là Úc Tử Duyệt đã có tình cảm với Lăng Bắc Hàn rồi. Cô cũng chưa từng quên lần trước lúc ở nhà mình, Úc Tử Duyệt đã từng cảnh cáo cô.

Cũng đúng thôi! Lăng Bắc Hàn là người đàn ông ưu tú hoàn hảo như vậy, có bao nhiêu cô gái kìm được tim mình chứ? Hạ Tĩnh Sơ thầm nghĩ trong lòng. Càng quyết tâm giành cho được Lăng Bắc Hàn. Anh ấy vốn nên thuộc về mình!

Úc Tử Duyệt cười ngượng ngùng nhìn Hạ Tĩnh Sơ. Cô thực sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt dối trá của cô ta chút nào!

“Cũng là do A Hàn không giải thích rõ với cô!” Hạ Tĩnh Sơ lại bổ sung, lời lẽ đầy vẻ coi thường.

Lòng Úc Tử Duyệt Tâm đau nhói. Cô biết mình không nên tin Hạ Tĩnh Sơ, cũng biết tất cả đều là Hạ Tĩnh Sơ bịa đặt, nhưng, cô lại không thể không để ý đến được.

Bởi vì Hạ Tĩnh Sơ cùng Lăng Bắc Hàn quả thật đã từng yêu nhau. Mà cô vẫn chưa tự tin đối với tình cảm của Lăng Bắc Hàn.

“Không phải vậy đâu. Là do anh ấy quá quan tâm tôi, sợ tôi vất vả thôi!” Úc Tử Duyệt cười cười rất tự nhiên nói.

Hạ Tĩnh Sơ không ngờ Úc Tử Duyệt lại nói như vậy, “Đúng vậy, có thể lắm.” Cô ngượng ngùng cười nói.

“Duyệt Duyệt, thời gian không còn sớm nữa, tôi đi trước đây.....” Hạ Tĩnh Sơ nhìn đồng hồ, cười nói.

Úc Tử Duyệt rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Người phụ nữ này, cuối cùng cũng về, “Vâng, chị Hạ, chị có việc thì mau đi đi. Còn nữa, cảm ơn trái cây của chị!” Úc Tử Duyệt cười nhẹ nhàng nói, thật ra thì, cô một chút cũng cười không nổi!

Đối với Úc Tử Duyệt mà nói, thích một người rất dễ mà ghét một người cũng rất dễ. Hiện tại, đối mặt với một Hạ Tĩnh Sơ gian xảo, giống như ăn phải con ruồi thối vậy, vô cùng khổ sở!

“Không cần khách sáo với tôi. Chúng ta là chị em tốt mà!” Hạ Tĩnh Sơ cười nói, lời này tới tai Úc Tử Duyệt lại càng thêm dối trá. Hai mắt cô nhìn chăm chăm về mặt tự nhiên Hạ Tĩnh Sơ, thế nào cũng tưởng tượng không ra, một người phụ nữ tài trí rộng lượng như vậy, nhưng sau lưng lại có thể làm ra những chuyện đê hèn đến thế.

Giống như nhìn vào sự nho nhã lịch thiệp của thầy Thẩm, cô cũng không ngờ anh ta lại là một hung thủ giết người, hơn nữa còn là một tên sát thủ biến thái....

“Đúng vậy, chị em tốt!” Úc Tử Duyệt ản ý nói. Hạ Tĩnh Sơ lại tạm biệt cô, sau đó đi ra ngoài phòng bệnh.

Hạ Tĩnh Sơ vừa ra khỏi cửa phòng, tình cờ lại gặp Lục Khải Chính đang xách theo một giỏ trái cây, “Ồ, anh Lục, anh cũng tới sao!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lục Khải Chính cười nói.

Lục Khải Chính nhếch môi, mắt mang ý cười nói, “Sao có thể không có lễ nghi được.” Giọng nói rất nhạt, “Còn cô, cô không sợ Lão Lăng....” Lục Khải Chính nhìn Hạ Tĩnh Sơ lạnh nhạt nói.

Hạ Tĩnh Sơ lần đầu nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của anh, cười nói : “Tôi đã thay đổi, các người cũng thay đổi.....Đi trước một bước.....” Hạ Tĩnh Sơ nói xong liền bước chân dời đi với vẻ bực bội.

Nhan Tịch từ xa nhìn thấy Hạ Tĩnh Sơ đang đứng trước cửa phòng bệnh nói chuyện với một người đàn ông nhìn rất quen mắt, sau đó, Hạ Tĩnh Sơ liền đi tới hướng của cô. Nhan Tịch thấy cô ta thì gật đầu một cái, nhưng Hạ Tĩnh Sơ giống như không hề nhìn thấy, hất cằm lên, trong mắt không có người nào khác mà đi tới cửa thang máy.

“Lão Lục! Anh cũng tới thăm tôi sao!” Úc Tử Duyệt nhìn thấy Lục Khải Chính, vui vẻ cười nói, cô biết, Lục Khải Chính là bạn bè thân thiết nhất của Lăng Bắc Hàn.

“Vợ của anh em từ nhỏ đến lớn đều mặc chung quần gấp chuyện, tôi sao có thể không đến chứ?” Lục Khải Chính nhếch môi cười nhìn Úc Tử Duyệt đang ngồi trên giường bệnh hỏi ngược lại.

“Tôi có bị thương gì đâu, anh khách sáo quá!” Úc Tử Duyệt cười đùa nói.

Anh nói với Úc Tử Duyệt, “Gọi cô tới công ty tôi làm, cô lại không chịu. Làm nghề ký giả rất nguy hiểm, khiến Lão Lăng ở trong quân đội cũng không sống yên ổn được.” Lục Khải Chính để giỏ trái cây xuống, kéo cái ghế lại gần, tự nhiên ngồi xuống. Đang định rút thuốc lá ra hút, nhưng chợt nghĩ ra đây là phòng bệnh, vội vàng cất lại.

Nhắc tới Lăng Bắc Hàn, trong lòng Úc Tử Duyệt lại có chút buồn bực, gần như tất cả mọi người đều tới, nhưng anh lại không có lấy một cuộc điện thoại.

“Duyệt Duyệt.....” Lúc này, Nhan Tịch vừa đứng trước cửa phòng bệnh không đóng, nhìn Úc Tử Duyệt đang ngồi trên giường lớn tiếng gọi.

“Chị Nhan! Chị cũng tới sao!” Úc Tử Duyệt vội vàng nói.

“Lúc ăn cơm trưa chị mới được nghe chuyện của em, buổi chiều liền xin nghỉ việc để tới, nhưng mấy ngày nay công việc rất bận.....” Nhan Tịch vào cửa, đi tới giường bệnh nói với Úc Tử Duyệt, “Cổ em không có sao chứ, làm chị sợ muốn chết!” Nhìn trên cổ Úc Tử Duyệt đeo băng gạc, lại nhớ tới buổi trưa nghe người của tòa soạn báo nói Úc Tử Duyệt gặp chuyện, Nhan Tịch lúc ấy thật là sợ muốn chết, may thay được tổng biên tập Trình nói cho rằng cô không sao cả.

“Em không sao mà! Chỉ bị thương ngoài da chút thôi!” Úc Tử Duyệt vội vàng nói.

“E hèm.....” Lục Khải Chính bị bỏ rơi một hồi, bất mãn liền ho khan một tiếng.

“À quên....Đây là Lão Lục! Hai người cũng từng gặp nhau rồi, máy tính của chị từng bị anh làm rơi vào trong đài phun nước, chị còn nhớ chứ?” Úc Tử Duyệt lúc này liền vội vàng cười, chỉ vào Lục Khải Chính, nói với Nhan Tịch.

“Nhớ, nhớ.” Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính mặc áo khoác dài màu xám đang kiêu ngạo ngồi một bên nói.

“Diễn kịch? Nhan Tịch! Đúng, đúng rồi, tôi nhớ rồi.” Khuôn mặt chín chắn cương nghị của Lục Khải Chính nở nụ cười nói.

Nhan Tịch cảm thấy Lục Khải Chính này có vẻ hài hước, không lạnh lùng mà rất hiền hoà, thoát nhìn cũng là người chính trực. Cô cười gật đầu với Lục Khải Chính một cái nhưng không đáp lời nữa.

“Lão Lăng đã biết cô gặp chuyện chưa?” Lục Khải Chính lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của Lăng Bắc Hàn vừa hỏi.

“Có lẽ anh ấy đã biết.....” Úc Tử Duyệt miễn cưỡng nói, chưa từng quên lời Hạ Tĩnh Sơ mới vừa nói.

“Cái gì mà có lẽ biết! Để tôi gọi cho cậu ta, thằng nhóc này!” Lục Khải Chính nói xong liền nhấn nút điện thoại, Úc Tử Duyệt đang muốn ngăn anh lại nhưng anh đã đứng lên đi ra ngoài.

Cái gì? Chú già ấy vẫn chưa biết Duyệt Duyệt đã xảy ra chuyện sao? Nhan Tịch nghĩ thầm trong lòng.

Lòng Úc Tử Duyệt trở nên thấp thỏm khi Lục Khải Chính gọi điện.

“Không ai bắt máy”. Lúc Lục Khải Chính nói ra những lời này lòng Úc Tử Duyệt càng thêm lạnh.....

“Anh ấy rất bận rộn!” Ngoài mặt Úc Tử Duyệt chỉ có thể nói ra những lời giống Lăng Bắc Diệp. Cô như vậy khiến cho Nhan Tịch rất đau lòng.

Lục Khải Chính chau mày lại, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, cũng sắp cuối năm rồi, cái tên Lăng Bắc Hàn này bận rộn cái gì chứ?

“Đám người Cố Diệp Thần, Tôn Đại Phi đều ở xa, không thể về được, nhờ tôi chuyển lời hỏi thăm, cô cũng đừng trách bọn họ!” Lục Khải Chính nhủ thầm nhìn tới Úc Tử Duyệt ở trên giường nói.

“Các anh khách sáo quá! Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà!” Úc Tử Duyệt dịu dàng cười.

“Vây đi, tôi còn có việc, cô nghỉ ngơi cho khỏe, công việc của phóng viên cũng rất nguy hiểm, không làm được cũng đừng cố làm, Bắc Hàn cũng là vì muốn tốt cho cô thôi!” Lục Khải Chính đứng dậy, nhìn Úc Tử Duyệt thân thiết nói.

Úc Tử Duyệt nhìn Lục Khải Chính, xem thường nói: “Lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi mà! Lão Lục, anh có chuyện thì đi trước đi. Đúng rồi, chị Nhan, chị cũng nên về nhà đánh máy đi. Lão Lục, giúp tôi đưa chị ấy đi một đoạn đường nhé!” Úc Tử Duyệt chu đáo nói, cũng còn nhớ quan tâm đến Nhan Tịch.

Nhan Tịch cau mày, “Chị đi taxi được rồi, với lại cũng không cần gấp.” Mà dù cô có rất gấp, Duyệt Duyệt cô đơn một mình ở trong bệnh viện, cô cũng không yên tâm được, cô muốn ở lại cùng với Úc Tử Duyệt.

“Chị có cần gấp hay không, em biết rất rõ mà, đi mau đi mau, một mình em trong này không sao mà. Lát nữa mẹ em cũng sẽ vào với em thôi!” Úc Tử Duyệt vội vàng đẩy Nhan Tịch nói.

Nhan Tịch bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Vây mau đi thôi! Cô ở trong ngõ bên kia đường Thanh Thạch đúng không, tôi cũng thuận đường qua đó!” Lục Khải Chính vẫn mơ hồ nhớ lần trước cũng từng đưa Nhan Tịch về nhà, anh dùng giọng nói trầm ấm và hùng hậu nói với Nhan Tịch.

Nhan Tịch lấy làm kinh ngạc, sau đó gật gật đầu, nếu Lục Khải Chính nói thuận đường, cô từ chối nữa thì lại có vẻ như làm màu.

Sau khi Nhan Tịch cùng Lục Khải Chính rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Úc Tử Duyệt. Cô trở người nằm xuống, cầm điện thoại di động lên ngơ ngác nhìn màn ảnh. Trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, trong đầu tràn đầy khuôn mặt dữ tợn của thầy Thẩm, trên cổ vẫn còn y nguyên cảm giác đau nhói.

Ở thời điểm nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất, người cô nghĩ tới chính là Lăng Bắc Hàn, vậy mà anh ấy lại không thể đến cứu mình. Mình không trách anh ấy, nhưng, chuyện đã qua hơn một ngày, sao đến một cuộc điện thoại anh ấy cũng không gọi ỉnh?

Tại sao Hạ Tĩnh Sơ lại tự tin nói rằng, cô ta nghe tin cô nằm viện từ Lăng Bắc Hàn? Cô ta đang gạt mình sao? Nhưng cô ta nói dối như vậy không sợ bị vạch trần sao?

Đối với Lăng Bắc Hàn, tại sao mình vẫn không thể tin tưởng, lại càng không có chút tự tin nào thế này?

Úc Tử Duyệt cứ thế nhìn điện thoại di động, yên lặng ngẩn người. Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy thật uất ức, nước mắt lại lăn dài.....

Lăng Bắc Hàn! Dù anh có bận rộn đến đâu, biết em gặp chuyện mà sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi? Trong lòng tràn đầy sự chua xót, Úc Tử Duyệt cảm giác mình thật giống một oán phụ khuê phòng, hay suy nghĩ lung tung.

Anh nói trong lòng anh có mình, nhưng, mình lại không cảm nhận được. Mấy ngày nay, đều là mình chủ động gọi điện thoại cho anh ấy. Mười cuộc điện thoại, anh chịu bắt máy một lần đã là may mắn rồi.....

Úc Tử Duyệt ở lại trong bệnh viện một đêm, sang ngày thứ hai nghe nói có thể xuất viện, cô lập tức xuất viện. Ngay ngày hôm sau người nhà họ Úc người cũng rời khỏi Kinh Đô qua về thành phố A. Trước khi đi, Úc Tử Duyệt đã phải dặn đi dặn lại không được cho Lê Mộ Phàm biết chuyện của cô.

Một mặt cô sợ Lê Mộ Phàm quá kích động mà chạy đi tìm mình, mặt khác, cũng sợ bị anh chế giễu, mình thiếu chút nữa mất mạng, nhưng lại không có chồng ở kề cạnh.

“Bà nội, vợ lính có thể tới doanh trại thăm chồng được không ạ?” Ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, vẫn không nhận được một cuộc điện thoại nào của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt rốt cuộc không nhịn nổi nữa, vẫn thấy trong doanh trại có rất nhiều người vợ lính cũng thường tới thăm chồng, nhân lúc cô và bà nội nói chuyện trên trời dưới đất, liền ra vẻ như vô tình hỏi.

“Được chứ, dĩ nhiên là được! Nhớ thằng nhóc Bắc Hàn rồi hả?” Bà nội cầm tay Úc Tử Duyệt cười hỏi.

“Con.....Con không có! Con chỉ tò mò hỏi vậy thôi.....” Úc Tử Duyệt đỏ mặt nói, trong lòng cũng đang do dự không biết có nên đến doanh trại tìm anh hay không....

117. Chương 117: Đi Tới Đơn Vị

Úc Tử Duyệt xưa nay luôn có kiêu ngạo của mình, vì vậy khi cô có thể chủ động gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn đã là rất nhượng bộ rồi, nhưng hình như anh chẳng cần hiểu phần tình cảm này của cô. Đã qua năm sáu ngày mà anh vẫn không gọi lại cho cô, khiến cô không khỏi tự hỏi: “Rốt cuộc anh ta có coi mình là vợ hay không?”.

Nhớ tới lời của Hạ Tĩnh Sơ từng nói càng khiến lòng cô thêm rối, không tìm được nên quyết tâm muốn gặp anh để hỏi cho rõ ràng.

Trở lại phòng ngủ, nhìn chiếc “khăn quàng cổ” màu đen được dệt rất tốt nhưng có thật nhiều lỗ thủng ở trên giường mình khiến tâm trạng của cô rất cuộc cũng thoải mái hơn. Đây là tác phẩm đặc ý nhất của cô sau ba ngày được nghỉ ngơi ở nhà, là dì Vương dạy cô đan, cô đã thức mỗi đêm để tranh thủ làm xong.

Vuốt ve chiếc khăn quàng cổ không đạt yêu cầu của mình, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh lúc Lăng Bắc Hàn đeo nó lên khiến khóe môi của Úc Tử Duyệt nở nụ cười, sự quyết tâm đi tìm anh lại càng thêm rạo gọi.

Đúng, phải đi tìm anh ấy! Nếu không đi chắc lòng cô sẽ lo lắng đến chết mất.

Úc Tử Duyệt nghĩ xong liền tranh thủ xếp khăn quàng cổ ngay ngắn, sau đó chạy đến tủ treo quần áo tìm ra mấy bộ quần áo cùng với chiếc khăn quàng cổ kia bỏ vào túi xách.

“Bà nội....Con đến đơn vị tìm Lăng Bắc Hàn nha” Khi Úc Tử Duyệt xuống lầu thì không thấy bà nội đâu liền lớn tiếng thưa, đeo ba lô lên xong liền đi ra cửa.

“Duyệt Duyệt.....Bảo Tiểu Lý đưa em đi.” Khi bà nội đi từ phòng ra tới lầu một ở ngoài phòng khách thì đã không còn thấy bóng dáng của Úc Tử Duyệt đâu nữa, sau đó liền nghe được tiếng động cơ của chiếc Hummer vang lên từ phía ngoài sân.

Cảnh vệ Tiểu Lý rất thật thà nghe tiếng gọi của bà nội liền vội vàng chạy vào, nhưng chiếc xe Hummer kia đã ngênh ngang rời đi.

Úc Tử Duyệt sở dĩ lái xe của Lăng Bắc Hàn là vì nhớ anh đã từng nói chạy xe của anh sẽ không ai dám động tới cô, vì vậy sẽ an toàn hơn. Từ sau khi trải qua sự việc của thầy Thẩm đến bây giờ cô vẫn còn rất sợ hãi.

Cô càng nghĩ thì càng gấp muốn đi gặp anh, như vậy suy nghĩ muốn đi gặp anh càng lúc càng kiên định.

Trong lúc vô tình, tầm ảnh hưởng của Lăng Bắc Hàn đối cô có lẽ đã vượt qua tất cả người thân cùng bạn bè.

Đi ngang qua trạm xăng dầu thì cô dừng xe đổ xăng.

“Duyệt Duyệt?” Mới vừa xuống xe, cô liền nghe được một giọng nói quen thuộc. Úc Tử Duyệt xoay người thì thấy Hạ Tĩnh Sơ bước xuống từ một chiếc Mazda 6 màu đỏ. Úc Tử Duyệt không khỏi giật mình khi nhìn thấy Hạ Tĩnh Sơ, trên môi nở nụ cười sượng cứng.

“Chị Hạ, chị cũng đổ xăng hả?” Úc Tử Duyệt khách sáo hỏi thăm. Cô cau mày nhìn chiếc Mazda 6, lúc trước không phải cô ta nói không có xe sao? Mà chiếc Mazda 6 này nhìn cũng đâu giống là xe mới mua.

“Đúng vậy, lúc trước đồng hồ đo bị cháy hỏng rồi, tôi đưa đi sửa, mới vừa lấy về không lâu.” Hạ Tĩnh Sơ thấy Úc Tử Duyệt nhìn chằm chằm xe của mình liền chột dạ chủ động giải thích.

“Vậy à.” Úc Tử Duyệt cười đáp trả, lời của Hạ Tĩnh Sơ tuy nghe không ra sơ hở gì, nhưng đồng hồ đo làm sao sẽ dễ dàng cháy hỏng được chứ.

“Duyệt Duyệt, đã khỏe hẳn chưa?” Nhìn nhìn chiếc xe của Lăng Bắc Hàn rồi nhìn sang cổ Úc Tử Duyệt, Hạ Tĩnh Sơ quan tâm hỏi, đang suy đoán coi Úc Tử Duyệt tính đi đâu.

“Ừ, tôi vẫn khỏe, chị đừng bận tâm! Bây giờ tôi đến đơn vị thăm Lăng Bắc Hàn.” Úc Tử Duyệt cười nói, lớn tiếng trả lời cố ý mang theo vẻ mặt ngượng ngùng, trong lòng thì âm thầm vui vẻ.

Cô muốn nhắc nhở Hạ Tĩnh Sơ rằng tình cảm giữa cô và Lăng Bắc Hàn rất tốt.

Hạ Tĩnh Sơ nghe Úc Tử Duyệt nói muốn đi tìm Lăng Bắc Hàn, trong lòng khẽ run rẩy, lòng không kiềm được mà ghen tỵ nói, “Vậy sao.....Mà Duyệt Duyệt này, cô đã nói với anh ấy chưa? A Hàn tính khí xấu lắm, công và tư luôn rất rõ ràng, không thích người nhà đến đơn vị tìm anh ấy đâu.” Hạ Tĩnh Sơ cố tỏ ra hết sức hiểu rõ Lăng Bắc Hàn, cố tình nói như vậy để kích thích Úc Tử Duyệt.

Trong lòng Úc Tử Duyệt Tâm nghe vậy cũng hơi lo lắng nhưng ngay sau đó liền nở một nụ cười tươi tắn nói với Hạ Tĩnh Sơ, “Chị Hạ, đừng lo lắng, tối qua tôi đã nói qua điện thoại rồi, là anh ấy bảo tôi đến. Xăng đổ xong rồi, tôi đi trước nhé.” Úc Tử Duyệt đỏ mặt nhìn Hạ Tĩnh Sơ cười ngọt ngào nói, cầm thẻ tín dụng đi tính tiền.

Lăng Bắc Hàn bảo cô ta ấy đến?

Hạ Tĩnh Sơ cảm giác giống như mình bị người tát một cái, trong lòng càng ăn dấm chua đến điên cuồng, cảm giác ghen tỵ lại mãnh liệt dâng lên, cô nắm chặt bàn tay thành quả đấm.

“Chị Hạ, sao còn sững sờ ở đó?” Úc Tử Duyệt trả hóa đơn xong trở lại, thấy Hạ Tĩnh Sơ còn đứng sững ra đó, sắc mặt có chút mất tự nhiên, cô liền mỉm cười hỏi.

Đối với lời của Hạ Tĩnh Sơ nói, mặc dù mình bái xích cô ta theo phản xạ tự nhiên, nhưng bởi vì chưa hiểu nhiều gì về Lăng Bắc Hàn, cũng bởi vì Hạ Tĩnh Sơ là người yêu cũ của Lăng Bắc Hàn, cho nên, cho nên cô hoàn toàn không tin lắm vào lời Hạ Tĩnh Sơ nói.

Cô không biết Lăng Bắc Hàn có thích mình đến đơn vị tìm anh hay không, trong lòng mặc dù lo lắng nhưng ở trước mặt Hạ Tĩnh Sơ cũng không thể để mất mặt mũi được.

“Ồ, không có gì, cô đi đường cẩn thận nha, tôi cũng đi tính tiền đây.” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt nói.

“Không sao đâu, lái chiếc Hummer này của Lăng Bắc Hàn rất an toàn, không ai dám đụng đến tôi đâu.” Úc Tử Duyệt cố ý kiêu ngạo nói, tự bản thân thấy mình thật nhỏ mọn.

Úc Tử Duyệt không phải là quả hồng mềm mại cho người khác nắn bóp. Hiện tại, mình là vợ của Lăng Bắc Hàn mà Hạ Tĩnh Sơ lại có ý định không trong sáng với chồng mình, vậy tại sao mình phải khách khí với cô ta. Huống chi, Lăng Bắc Hàn đã bày tỏ tình cảm với mình rồi.

Là của mình thì chính bản thân mình phải cố gắng nắm giữ, không thể để cho Hạ Tĩnh Sơ tận dụng cơ hội chen vào phá đám được.

Nghĩ như vậy, xấu hổ trong lòng cũng biến mất sạch, vui vẻ nhảy lên Hummer của Lăng Bắc Hàn khởi động xe chạy đi, từ trong xe liếc nhìn Hạ Tĩnh Sơ ở bên ngoài, cô khẽ nở nụ cười.

Hạ Tĩnh Sơ âm ức ghen tỵ nhìn nhìn chiếc xe khổng lồ kia rời đi, rất muốn người đang ngồi lái chiếc xe đó chính là mình, có như vậy thì mọi người mới biết mình mới là người phụ nữ của Lăng Bắc Hàn.

Được làm người phụ nữ của Lăng Bắc Hàn là điều vinh dự cỡ nào, sao có thể để ột con nhóc miệng còn chưa dứt sữa độc chiếm được chứ. Móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay nhưng không hề cảm thấy đau đớn chút nào cả, ngược lại trong lòng đang có kích động chỉ muốn giết người.

Lăng Bắc Hàn à, chắc anh cũng muốn gặp em phải không, nhất định là muốn gặp rồi. Là do anh quá bận rộn mới nên không thể nào nghe điện thoại của em, cũng không cách nào về nhà thăm em, nhất định là như vậy rồi, đúng là như vậy rồi.

Nhất định anh cũng không biết chuyện xảy ra với em ba ngày trước, nếu như biết anh chắc chắn sẽ chạy ngay về nhà rồi, có đúng không?

Vừa lái xe, trong lòng Úc Tử Duyệt vừa nghĩ như vậy. Cố gắng thuyết phục mình những điều Hạ Tĩnh Sơ nói đều là giả, là cố ý chọc tức mình, nhưng nghĩ như thế nào đi nữa thì không thông suốt được hết.

Hạ Tĩnh Sơ ở bên anh nhiều năm như vậy tất nhiên hiểu rất rõ về anh. Còn mình thì sao?

Nghĩ như vậy, chớp mũi liền ê ẩm, nhịn không được liền tăng tốc độ, thật nóng lòng muốn gặp anh.

Nhưng khi cách đơn vị ngày lúc càng gần thì lòng cô lại bắt đầu thấp thỏm không yên, sợ anh không muốn nhìn thấy mình, sợ anh sẽ đuổi cô đi về, như lời Hạ Tĩnh Sơ nói, anh là người công tư rõ ràng.

Anh đúng là người công tư rõ ràng, là người rất nghiêm túc giữ kỷ luật.

Nhìn sắc trời chiều, càng lúc càng gần tới dãy núi, cô biết, đó chính là đơn vị công tác của anh. Trên đường đi, cô còn gặp được một chiếc xe quân dụng cực lớn.

Đến gần dãy núi, con đường bắt đầu gập ghềnh uốn lượn hơn, cũng may là chiếc Hummer của Lăng Bắc Hàn phát huy tính năng tối ưu, dù đường xá gập ghềnh uốn lượn cũng không làm cô có cảm giác sốc nảy gì nhiều.

Chỉ là lái xe gần hai giờ nên có chút mệt mỏi.

Nhưng khi thấy tường rào trại vây quanh thật dài nằm ở dưới chân núi thì tinh thần cô liền phấn chấn hẳn lên.

Tại cửa trại lính, cô bị quân nhân canh gác trước cửa ngăn lại. Úc Tử Duyệt lấy chứng nhận thân phận của mình cùng bằng lái của Lăng Bắc Hàn ra, quân nhân ấy liền lập tức hướng cô chào một cái, sau đó cho cô đi qua.

Vừa lái vào cửa chính, Úc Tử Duyệt vừa vui mừng vừa hoảng sợ.

Mừng vì sắp được gặp Lăng Bắc Hàn, nhưng lại lo sợ anh không muốn gặp mình, trong lòng thật hoảng loạn.

Cô cho chiếc Hummer dừng lại ở bên cạnh một dãy xe quân dụng việt dã rằn ri. Lúc xuống xe thì cô nhìn thấy một người trung niên cao lớn mặc chiếc áo khoác ngoài hình rằn ri cùng với mấy quân nhân từ trong một căn phòng làm việc đi ra. Ở nơi xa xa lại truyền đến từng âm thanh chỉnh tề có lực, hình như là đang huấn luyện quân nhân.

Nếu như Úc Tử Duyệt nhớ không lầm, người đi đầu này chính là chính trị viên Trương.

“Chào chính trị viên Trương.” Cô xách theo ba lô, nhìn tới hướng chính trị viên Trương mỉm cười chào hỏi.

“Xin chào đồng chí Úc Tử Duyệt!” Lão Trương cũng cười hiền hòa chào lại Úc Tử Duyệt, sau đó nhìn sang người đứng bên cạnh giới thiệu, “Nè, đây chính là vợ của doanh trưởng chúng ta đây.” Lão Trương hướng 4 giới thiệu với bốn người binh lính bên cạnh, sau đó cũng giới thiệu họ với Úc Tử Duyệt.

Cả nhóm lập tức đứng thẳng tắp chào hành lễ với Úc Tử Duyệt, “Xin chào chị doanh trưởng.” Âm thanh vang dội làm cho cả mảng nhĩ của Úc Tử Duyệt cũng chấn động, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên nói, “Chào mọi người.”

“Lão Trương, tôi...Tôi đến thăm Lăng Bắc Hàn, có làm phiền mọi người không?” Tầm mắt Úc Tử Duyệt ngó dáo dác về phía sau lưng Lão Trương, không thấy được người cô muốn gặp nên hỏi thăm lão Trương.

“Đâu có đâu có, vợ tôi hôm qua mới vừa về mà, mau mau vào trong nhà ngồi, trời hôm nay lạnh quá!” Lão Trương vội vàng nói, ý bảo Úc Tử Duyệt cùng ông đi vào phòng làm việc.

“Vâng!” Lão Trương vừa nói như thế, Úc Tử Duyệt cũng vững bụng hơn nhiều, cô vừa rồi còn lo lắng nếu mình đến đột ngột thế này, không biết có làm phiền họ hay không.

“Lão Trương, Lăng Bắc Hàn đâu?” Úc Tử Duyệt vừa vào phòng liền tiến lại gần lò sưởi trong phòng làm việc rồi để balo xuống, chạy đến bên lò hong tay, vừa sưởi ấm vừa hỏi Lão Trương. Có một binh lính nhiệt tình rót cho cô một ly nước nóng, Úc Tử Duyệt cười nhận lấy, lễ phép nói tiếng, “Cảm ơn.”

“Một tuần trước Lão Lăng đã dẫn theo ba mươi lính Trinh Sát đi vào trong núi huấn luyện dã ngoại rồi, tính toán thời gian chắc tối nay là có thể trở về rồi.” Lão Trương nhìn đồng hồ trả lời Úc Tử Duyệt.

“Huấn luyện dã ngoại?” Úc Tử Duyệt nghe Lão Trương vừa nói như thế, trong lòng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, suốt tuần lễ qua bọn họ đều sinh hoạt cắm trại ở trong núi.” Lão Trương lại nói.

Nghe vậy lòng Úc Tử Duyệt lại càng yên tâm hơn, “Lão Trương, tôi có thể đến phòng Lăng Bắc Hàn đợi anh ấy được không?” Sau khi uống ly nước, thân thể Úc Tử Duyệt cũng ấm hơn nhiều, giờ phút này, cô rất muốn gặp được anh cùng với muốn biết những việc có liên quan tới anh.

“Được chứ, Tiểu Trinh.” Lão Trương hướng ra ngoài cửa phòng làm việc hô to, chỉ chốc lát sau có một cảnh vệ đi vào đưa Úc Tử Duyệt đi tới phòng của Lăng Bắc Hàn.

Phòng của anh không lớn, có giường, có tủ sách, gọn gàng sạch sẽ, trên tường còn treo một bộ quân trang Trung tá thẳng thớm đẹp đẽ.

Đang lúc cô ngẩn người thì tiếng gõ cửa bỗng vang lên khiến tim cô đập thình thịch nhảy loạn lên.....

118. Chương 118: Anh Vốn Không Hay Biết Gì

Úc Tử Duyệt kích động vội vàng đứng dậy khỏi giường Lăng Bắc Hàn, muốn tìm gương để sửa sang lại đầu tóc, nhưng nhìn khắp nơi vẫn không thấy, chỉ có thể cảm màn hình điện thoại di động soi soi, vuốt vuốt mấy sợi tóc rủ xuống.

Sau đó, cô hớn hở đi ra mở cửa.

“Chị doanh trưởng, tôi....”

Úc Tử Duyệt mở cửa phòng ra, ngẩng mặt lên thì đối diện với gương mặt có nụ cười ngây ngô, cảm giác vừa có chút xa lạ lại có chút quen thuộc.

Lục Khải xách theo bình thủy trông thấy cô gái mặc áo lông trắng đứng ở ngưỡng cửa thì nụ cười thật thà phúc hậu trên mặt Lục Khải trong nháy mắt cứng ngắc lại.

“Ôi chào, cô, có phải cô là cái người đó không?” Ban trưởng ban cấp dưỡng Lục Khải nhìn Úc Tử Duyệt, lấy chiếc mũ Lôi Phong xuống, gỡ gỡ đầu vừa nhìn Úc Tử Duyệt vừa cười cười hỏi.

Úc Tử Duyệt cũng ngờ ngợ mãi một lúc, ngay sau đó trên mặt bỗng chốc nở nụ cười vui vẻ nói, “Lục Khải! Anh là Lục Khải có đúng không?” Minh nhớ ra rồi, anh ta chính là Lục Khải - người chiến sĩ trung thực ở Tây Tạng đã bị cô lừa gạt.

Lục Khải không ngờ cô bé trước mặt lại biết tên mình, anh thật thà gỡ gỡ đầu nói, “Cô....Cô là ai vậy?” Anh lại hỏi, sắc trời bên ngoài lúc này đã trở tối dần.

“Tôi nè, tôi là Úc Tử Duyệt nè. Là người mà lần đó đo từ tuyến đường Tứ Xuyên qua Tây Tạng đó.” Úc Tử Duyệt tự nhiên vươn tay tay vỗ lên vai Lục Khải, học khẩu âm của anh để nói chuyện, cười nói xởi lởi.

“Úc Tử Duyệt à?” Lục Khải cảm thấy cái tên này như rất quen thuộc, động tác vò vò đầu ngón nghếch bồng dừng lại, sau đó hai mắt trợn ngược lên nhìn Úc Tử Duyệt với vẻ mặt rất đổi ngạc nhiên.

“Ôi trời, đúng là cô rồi, là Úc Tử Duyệt.” Sau một hồi mới nhớ ra Lục Khải cười ngây ngô nói. Cuối cùng cũng nhớ ra là ai rồi, nhưng sau đó nụ cười ngây ngô trên mặt Lục Khải liền cứng ngắc, “Kỳ lạ thật nha, tại sao cô lại ở đây? Tôi là tới đây tìm chị dâu doanh trưởng của bọn tôi mà.” Lục Khải thật thà nào có biết biết Úc Tử Duyệt chính là vợ của doanh trưởng của bọn họ.

Lời nói của Lục Khải làm Úc Tử Duyệt che miệng bật cười khê. Gương mặt nhỏ cũng đỏ bừng lên, “Tôi chính là vợ của doanh trưởng các anh nè, bộ anh không biết sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng Úc Tử Duyệt lại càng thấy chua xót.

Sao Lăng Bắc Hàn lại không nói cho Lục Khải biết mình chính là vợ anh ấy chứ.

“Hà? Cô là vợ doanh trưởng? Cô thật sự là vợ của doanh trưởng cấp trên chúng tôi ư?” Lục Khải vẫn ngu ngơ hỏi, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ giả được sao?” Úc Tử Duyệt bỗng lần đó gặp nhớ tới Lục Khải từng kể, Lăng Bắc Hàn vì nhường phòng cho cô ở mà phải ngủ trên xe cả đêm. Bây giờ nghĩ kỹ lại thì ra tên lính thối như anh trước kia đối với mình cũng rất tốt.

“Ôi trời, tôi, tôi mới biết đây, trước kia chúng tôi cũng từng hỏi doanh trưởng nhưng lần nào cũng bị anh ấy liếc mắt làm ngơ. Úc, à quên, chị doanh trưởng, tôi tới đây là để đưa nước nóng.” Lục Khải nhớ tới mục đích mình tới đây, lí nhí nói rồi vội vàng đem bình thủy vào nhà, đặt ở dưới bàn sách của Lăng Bắc Hàn.

Tại sao anh ấy không muốn nói cho Lục Khải biết? Trong lòng Úc Tử Duyệt cứ bận tâm về điểm này.

“Lục Khải, cảm ơn anh, lại làm phiền ọi người rồi.” Úc Tử Duyệt hào phóng nói, sau đó thấy Lục Khải lại đội nón lên, dáng vẻ trung thực thật thà này xem ra thật là đáng yêu.

Lục Khải vội vàng nói đừng khách sáo, còn cùng trò chuyện với Úc Tử Duyệt như đã thân quen từ lâu lắm rồi vậy, chỉ dăm ba câu đã chọc cho Úc Tử Duyệt cười ha ha.

Lăng Bắc Hàn còn chưa đến gần tức xá đã nghe từ phòng mình truyền đến tiếng cười vui vẻ của cô gái, âm thanh kia còn rất quen thuộc đối với mình.

Lập tức cảnh giác nhìn về chỗ đậu xe, quả nhiên thấy được chiếc Hummer của mình.

“Ha ha.....Lục Khải anh thật hài hước làm tôi cười đến nổi chảy cả nước mắt luôn rồi.....Ha ha.....” Lục Khải kể truyện cười làm cho Úc Tử Duyệt cười nghiêng ngả, ôm bụng cười tới lăn lộn.

Ngay lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một trận gió lạnh lùa vào. Khi Úc Tử Duyệt quay đầu thì thấy Lăng Bắc Hàn mặc toàn thân trang phục huấn luyện màu xanh đứng sừng sững ngay cửa ra vào. Khoảnh khắc đó, cảm nhận đầu tiên của cô là anh đã gầy đi rất nhiều.

Nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắc, tim cũng run động dữ dội. Cô vội đứng lên, chớp mũi hơi nhúc nhúc nhìn Lăng Bắc Hàn.

“Doanh trưởng, anh đã trở lại, em và chị doanh trưởng chờ anh lâu lắm rồi đây.....” Lục Khải nói xong thì cảm thấy không khí có gì đó không được bình thường, lập tức thúc thời ngậm miệng lại đi ra. Khi đi ngang qua người Lăng Bắc Hàn thì cảm thấy như có trận gió lạnh thổi vào người mình.

“Anh.....Anh mới về hả....” Úc Tử Duyệt nhìn vẻ mặt không biểu cảm gì của Lăng Bắc Hàn mà trong lòng vô duyên vô cớ khẩn trương, phía sau lưng anh còn đeo túi balo thật lớn.

Lăng Bắc Hàn sững sờ một lúc, ngay sau đó cũng có biểu cảm gì gờ balo xuống. Lúc này mới chợt hiểu ra vừa rồi ở cửa văn phòng tại sao Lão Trương cùng những người khác lại nhìn mình cười thần bí như vậy.

Úc Tử Duyệt định tiến lên giúp anh gỡ ba lô xuống, lại bị anh né tránh. Không giống như cô tưởng tượng, khi anh nhìn thấy cô sẽ rất vui mừng cảm động. Úc Tử Duyệt nhớ tới lời của Hạ Tĩnh Sơ mà trong lòng mơ hồ đau nhói.

Anh đi tới bên cạnh bàn, lấy mũ trên đầu xuống, sau đó dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô hỏi, “Em tới đây làm gì?” Giọng nói mang vẻ không vui, thậm chí còn có tức giận, giọng nói ấy thật lạnh, giống như rất không muốn nhìn thấy cô. Úc Tử Duyệt bị thái độ của anh làm tổn thương vô cùng.

Trong đầu lại nghĩ tới lời nói của Hạ Tĩnh Sơ cùng với lời nói của Lục Khải lúc nãy.

Mình đến đây làm anh ấy rất mất mặt sao? Tại sao Lục Khải không hề biết mình là vợ anh ấy?

Chóp mũi như lên men, tim kịch liệt đau đớn, Úc Tử Duyệt chạy tới bên giường, đưa tay cầm lấy túi của mình lên, “Em.....Em nhất thời hồ đồ. Em sẽ về, em sẽ lập tức đi về ngay....” Trong lòng vô cùng uất ức. Cô nói xong liền cuống quýt chạy ra khỏi cửa. Ngay khi đi đến cửa thì cô bỗng dừng chân, xoay người lại, trong lòng đầy chua xót nhìn anh hỏi, “Có phải em đến đây khiến anh mất mặt lắm đúng không? Có phải ngay cả việc em sống chết ra sao anh cũng chẳng thêm quan tâm có đúng không?” Cô vừa mở miệng nghẹn ngào hỏi, vành mắt cũng theo đó đỏ lên, vết thương trên cổ như đang bị xé toạc ra, khiến cô đau đớn không chịu nổi.

Nhớ tới thiếu chút nữa mình đã bị cái tên thầy Thẩm biến thái kia sát hại, vậy mà anh vẫn vô tâm thờ ơ. Đến nỗi một cuộc điện thoại cũng không gọi về. Nhớ tới lời Hạ Tĩnh Sơ nói, cô thật muốn vung tay tát mình mấy cái.

Lăng Bắc Hàn không hiểu ý tứ trong lời cô nói là sao, chỉ lo lắng khi nhìn dáng vẻ uất ức kia của cô mà trái tim cũng mềm đi. Anh là người rất chú trọng sự ảnh hưởng của mình ở trước mặt binh sĩ, anh cũng là người công tư rõ ràng. Anh không muốn người nhà tới đơn vị tìm mình, hơn nữa trước khi đến cũng không báo trước.

Anh đang muốn mở miệng nói gì đó thì ai ngờ Úc Tử Duyệt đã vọt ra khỏi túc xá.

Sự im lặng của anh trong nhận định của cô chính là thừa nhận. Cô chạy thẳng tới chỗ đậu xe, lên Hummer, khởi động xe, nước mắt uất ức rốt cuộc không thể ức chế mà rơi xuống.

Trong phòng làm việc mấy người nghe được tiếng động cơ, vội vàng chạy ra ngoài, chỉ thấy chiếc kia Hummer đã lái khỏi chỗ đậu xe, Lão Trương nhìn tới phòng của Lăng Bắc Hàn.

“Lão Lăng! Cậu làm sao vậy?” Lão Trương nhìn Lăng Bắc Hàn từ túc xá đi ra, lớn tiếng quát.

Lăng Bắc Hàn cũng không trả lời, nhìn xe mình chạy ra khỏi cổng lớn doanh trại mà tim mơ hồ như có cảm giác đau lòng. Trẻ thế này, một mình cô ấy lái xe, anh rất lo lắng cho cô, nhưng lại tức cô không suy nghĩ tới đơn vị tìm mình.

“Lão Lăng! Còn đứng đó. Mau đuổi theo đi. Cậu có biết là, một tuần lễ trước vợ cậu thiết chút nữa đã mất mạng rồi không?” Khi đó Lão Trương cũng biết chuyện của Úc Tử Duyệt, nhưng cũng tại thời điểm đó Lăng Bắc Hàn mới vừa đi vào trong núi, ông không có cách nào thông báo cho Lăng Bắc Hàn biết.

Lời Lão Trương khiến Lăng Bắc Hàn nhảy lộn bộp, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên nhìn Lão Trương, “Mau đuổi theo đi!” Lão Trương tức giận vỗ mạnh lên vai Lăng Bắc Hàn, đồng thời ném sâu chìa khóa cho anh.

Ngay lập tức thân hình trắng kiện của Lăng Bắc Hàn nhanh chóng vọt lên xe chạy ra khỏi doanh trại.

“Khốn kiếp! Lăng Bắc Hàn, anh đúng là tên khốn kiếp!” Trên mặt Úc Tử Duyệt dần dụa nước mắt, lái xe trên đoạn đường đá gập ghềnh xóc nảy, tầm mắt cũng mơ hồ không rõ. Cũng may, cả con đường này không có một chiếc xe nào, nếu không rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Lăng Bắc Hàn lái chiếc quân dụng việt dã chạy như điên lao về phía trước. Vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Lăng Bắc Diệp điều tra chút tình huống, sau khi biết được Úc Tử Duyệt thiếu chút nữa đã bị tên thầy Thẩm giết đó cường gian sát hại. Anh có xúc động muốn tự giết chết chính mình.

Liên tục gọi điện thoại cho cô, nhưng cô vẫn không nghe, anh càng đạp mạnh chân ga cho xe tăng tốc lao nhanh.

Úc Tử Duyệt nghe tiếng còi xe inh ỏi ở phía sau xe, cô cũng không biết có phải là Lăng Bắc Hàn đang đuổi theo hay không. Nhưng anh ta sẽ đuổi theo ư? Có khả năng đó sao? Ngay cả chuyện sống chết của mình anh ta cũng chẳng thêm để ý, thì sao có chuyện đuổi theo đây?

“Két....”

“Két....”

Lăng Bắc Hàn vượt qua xe cô ở khoảng vài trăm mét, sau đó ngoặt tay lái qua phải, chặn trước đầu xe cô, Úc Tử Duyệt bị kinh hoàng lập tức đạp thắng xe.

Trước tầm mắt mơ hồ đắm lệt, thoáng thấy một bóng người cao lớn đang chạy nhanh về phía bên này.....

Anh ta đến tìm mình ư? Còn tìm mình để làm gì chứ? Mới tức thì không phải muốn đuổi mình đi sao? Trái tim Úc Tử Duyệt không kiềm được đau nhói, nước mắt càng rơi càng mãnh liệt, lòng đầy uất ức như cần xé trái tim cô đau nhói. Sau đó thấy cửa xe bị mở ra, gió lạnh lùa vào, trong tầm mắt mơ hồ cũng nhìn thấy một gương mặt tuần tú.

Lăng Bắc Hàn lòng đứng ở ngưỡng cửa nhìn cô ngồi ở vị trí lái, nhìn gương mặt uất ức đầm đìa nước mắt của cô mà lòng đau như cắt. Còn thấy được ở cổ cô có một vết cắt màu nâu sậm rất sâu hiện đang kết vảy.

“Anh đuổi theo làm gì? Tôi biết là tôi gây phiền phức cho anh! Cho nên tôi mới đi! Anh còn đuổi theo làm gì? Đồ khốn! Tôi không muốn thấy cái bản mặt anh! Cút đi!” Ngồi trên xe nhìn xuống anh, gào rống lên với khuôn mặt đầy nước mắt. Trong lòng uất ức đến cực điểm, trái tim càng co thắt đau đớn.

Lăng Bắc Hàn không nói lời nào nhảy lên xe, đẩy cô vào bên trong sau đó đóng cửa xe lại. Tiếp theo vươn tay kéo cô lại ôm vào lòng.

Cánh tay cứng cáp ôm thật chặt bờ eo cô, trong anh như có cảm giác vui sướng khi mất đi lại tìm lại được. Một bàn tay khác thì không ngừng vuốt ve mái tóc cô. Úc Tử Duyệt nghe thấy hơi thở trên người anh thì lại càng uất ức, nước mắt lại rơi xuống càng thêm mãnh liệt, “Tại sao lại không muốn gặp em? Có phải em chết đi, trong lòng anh cũng chẳng thấy khó chịu chút nào có đúng không. Trong lòng anh rốt cuộc có em hay không hả?” Đôi tay níu chặt lấy vạt áo của anh, cô khóc rống lên chất vấn anh.

Nước mắt chảy đầy gương mặt, chảy cả vào trong cổ áo, ngẩng đầu lên, gương mặt nhếch nhác nhìn gương mặt tuần tú của anh, sau đó lại tức giận đánh vào ngực anh.

“Anh ở trong núi, căn bản không hề hay biết gì!” Lăng Bắc Hàn nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô, đau lòng cùng áy náy rốt cuộc không thể chịu được nữa rống lên, kể đó không kiềm được cúi đầu hôn lên môi cô.

* Nón Lôi Phong (Lei Feng hat) có tính năng giữ ấm và thường sử dụng trong quân đội nhiều nhất.

119. Chương 119: Em Có Quà Tặng Anh

Vừa rồi, Lăng Bắc Hàn cho rằng cô nhất thời không suy nghĩ, tùy hứng đến doanh trại tìm anh. Nhưng khi nghe Lăng Bắc Diệp nói, anh mới hiểu ra, bởi vì trong lòng cô cảm thấy tủi thân, lại không liên lạc được cho anh, nên mới tới doanh trại. Lúc này anh cảm thấy vừa rồi mình mắng cô như vậy, quả thật là rất đáng quá rồi!

Cô như hiểu được lời anh nói, trái tim lại cảm thấy xót xa, nước mắt rơi xuống càng nhiều. Thì ra, anh không biết chuyện gì cả. Không hề giống với lời Hạ Tĩnh Sơ nói. Thì ra đúng là Hạ Tĩnh Sơ đã gạt mình!

Nếu như anh ấy biết mình gặp chuyện, nhất định sẽ không thờ ơ như vậy!

Nhận thấy anh đang bá đạo cuồng loạn hôn cô đến mù mị cả người, trái tim Úc Tử Duyệt chấn động dữ dội. Nước mắt tủi thân không cách nào kiềm chế, chảy xuống ướt đầm khuôn mặt cô.

Một tay Lăng Bắc Hàn giữa lấy gáy cô, tay còn lại đặt sau lưng cô, ấn mạnh cô sát vào mình, cuồng nhiệt hôn cô, mãnh liệt cuốn lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Dần dần, cô cũng bắt đầu hôn trả anh, trái tim loạn nhịp mang theo tất cả nhớ nhung, làm nũng, cùng với sự tủi thân khi nghe anh nói những câu đau lòng lúc này, dần dần tiêu tán hết. Cô hít thật sâu cảm nhận hơi thở nam tính nóng bỏng trên người anh.

Trong lúc hai người đang hôn nhau mãnh liệt, đột nhiên ánh đèn xe từ phía sau chiếu tới lập tức khiến họ buông nhau ra. Úc Tử Duyệt thở dốc hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng, cúi thấp xuống sửa sang lại vạt áo của mình. Mà Lăng Bắc Hàn thì có chút buồn bực, hừ một tiếng.

“Doanh trưởng?” Giọng nói của ban trưởng ban truyền tin Vương Suất vang lên ở bên ngoài vào, Lăng Bắc Hàn liền mở cửa xe nhảy xuống.

“Lái xe theo tôi trở về...!”

“Tuân lệnh!” Vương Suất nhận lấy chìa khóa xe từ tay Lăng Bắc Hàn, dùng tiếng nói vang dội muốn điếc tai trả lời. Ngay sau đó, Lăng Bắc Hàn lại lên xe của mình.

“Ngồi sang bên ghế phụ đi!” Sau khi lên xe, Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói với Úc Tử Duyệt.

“Không! Em muốn về nhà!” Úc Tử Duyệt chu miệng nhỏ, bướng bỉnh nói. Cô vẫn chưa quên khi này anh mới hung dữ với mình thế nào.

Lăng Bắc Hàn không để ý đến cô nữa, lập tức ôm cô đặt sang ghế phụ, sau nhanh chóng khởi động xe.....

Cách đó không xa, trên một lối rẽ phía đông tây, Hạ Tĩnh Sơ đang ngồi trong chiếc Mazda 6 màu đỏ nhìn Lăng Bắc Hàn lái xe quay lại, trái tim cô như bị ai bóp đến thắt nghẹn, hai tay nắm chặt tay lái.

Cô không ngờ, Lăng Bắc Hàn lại đuổi theo còn đưa Úc Tử Duyệt quay về doanh trại!

Lần trước, cô vốn cũng biết Lăng Bắc Hàn phải vào núi huấn luyện, nên cô mới cố ý chọc tức Úc Tử Duyệt, để cho Úc Tử Duyệt hiểu lầm hai người bọn họ, để cho cô ta mất hết hy vọng với Lăng Bắc Hàn.

Nhưng không ngờ Úc Tử Duyệt lại chủ động đi tới doanh trại tìm Lăng Bắc Hàn. Nhờ cô ta đem lời mình nói lại cho Lăng Bắc Hàn, thì mình phải làm sao đây? Hạ Tĩnh Sơ cau mày suy nghĩ. Nhưng chỉ chớp lát sau, cũng liền rời đi.

Úc Tử Duyệt giống như cô dâu nhỏ, mang theo ba lô của mình lần thứ hai đi vào phòng ký túc xá của Lăng Bắc Hàn. Đầu cô cúi thấp xuống, miệng nhỏ chu ra, trong lòng vẫn cảm thấy không được thoải mái.

“Sao em lại không thể đến tìm anh chứ? Bà nội nói có thể đến mà. Hay anh không dám gặp em? Sợ em làm anh bẽ mặt?” Úc Tử Duyệt hỏi mà lòng thấy chua xót, giọng nói nghẹn ngào khàn khàn.

Lăng Bắc Hàn nghe thấy lời cô hỏi lại cảm thấy đau lòng, tiến lại gần nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo cô ngồi xuống giường.

“Úc Tử Duyệt! Chúng ta là vợ chồng, ở nhà thế nào cũng được. Nhưng ở trong doanh trại, anh là doanh trưởng, tuy trước mặt không ai dám nói gì, nhưng ở sau lưng sẽ có rất nhiều binh sĩ dòm ngó, họ sẽ nói anh làm việc cũng còn phải dẫn theo vợ, làm sao có thể thực hiện nhiệm vụ được? Người ta sẽ nói thầm rằng em không hiểu chuyện, nói rằng anh không biết quản em, hiểu không?” Lăng Bắc Hàn ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt vẫn còn đầm nước mắt của Úc Tử Duyệt, nhỏ giọng nói.

“Nhưng không phải những người vợ lính khác cũng thường tới doanh trại thăm chồng đấy sao? Tại sao em lại không thể? Anh đi suốt một tuần lễ cũng không gọi về một cuộc điện thoại. Anh có biết lúc em bị thầy Thẩm hành hung, trong lòng chỉ nhớ đến anh, mong chờ anh xuất hiện cứu em không?” Úc Tử Duyệt nhìn về mặt nghiêm túc giống như đang khiển trách cấp dưới của Lăng Bắc Hàn, lòng chua xót phẫn bác, nước mắt lại rơi xuống.

Những lời của cô khiến anh thấy vừa đau lòng vừa áy náy, trái tim co rút, bàn tay run run vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của cô, lau đi nước mắt trên mặt cô, “Người khác là người khác, anh có những nguyên tắc của riêng anh. Anh cũng đã nói với em rồi, lần này là anh không đúng, anh hiểu nhầm em, đừng khóc nữa!” Nhớ tới cô gặp chuyện mà mình lại không có ở bên, Lăng Bắc Hàn lại thấy rối bời.

Anh biết, anh không phải là người chồng tốt.

Hai mắt Úc Tử Duyệt đầy nước nhìn gương mặt tuần tú gầy mọp của Lăng Bắc Hàn, nhìn thấy vết thương trên má anh, lại nghe lời xin lỗi của anh, những uất ức trong lòng Úc Tử Duyệt cũng vơi đi rất nhiều.

Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lăng Bắc Hàn vội vàng đứng lên, Úc Tử Duyệt quay lưng lại lau nước mắt trên mặt. Sau đó, Lăng Bắc Hàn mới trầm giọng nói: “Vào đi !”

Lục Khải liền đẩy cửa phòng ra, phía sau còn có một lính hậu cần.

“Doanh trưởng, bọn em mang cơm tối! Đây là do chính trị viên Trương nói làm thêm chút đồ ăn gọi là hoan nghênh chị doanh trưởng tới thăm!” Lục Khải cười thật thà nói, cùng với người lính hậu cần phía sau kia đi vào trong phòng. Một người bưng một thố cơm trắng, một người bưng theo hai đĩa thức ăn nhỏ.

“Lục Khải, cảm ơn anh!” Úc Tử Duyệt cười nói với Lục Khải.

“Chị doanh trưởng, không cần khách sáo! Ăn xong thì gọi tôi!” Lục Khải cười chân thành nói. Úc Tử Duyệt cũng cười đáp trả, nhìn thố cơm trên bàn, cô thầm nghĩ : Định nuôi heo sao?

“Thanks!” Úc Tử Duyệt vẫn cười tươi nói. Lục Khải và lính hậu cần chào Lăng Bắc Hàn xong liền rời đi.

Lăng Bắc Hàn rót nước nóng từ trong bồn sứ ra chiếc chậu đặt trên kệ, sau lại thêm vào chút nước lạnh, rồi gọi Úc Tử Duyệt tới rửa mặt, rửa tay. Úc Tử Duyệt tròn mắt nhìn anh, nhưng vẫn nghe lời đi lại.

Cô định tự mình rửa, nhưng không ngờ Lăng Bắc Hàn lại bá đạo túm lấy hai tay cô rửa cho.

Hai người ngồi ở bên bàn đọc sách, cùng nhau ăn tối. Úc Tử Duyệt quét mắt nhìn lên đồng sách trên giá sách của anh, tất cả đều là sách có liên quan đến quân sự, ngoài ra còn có cuốn “Binh pháp Tôn Tử”.

Sau khi cơm nước xong, Lăng Bắc Hàn đi tới phòng tắm tập thể tắm rửa. Lúc trở về, còn mang theo hai bình nước nóng cho Úc Tử Duyệt dùng.

“Điều kiện của bộ đội kém, em tắm chịu khó một chút!” Anh cọ rửa hai cái chậu quân dụng mới tinh đưa cho cô anh trầm giọng nói.

“Dạ.....” Úc Tử Duyệt cúi đầu, đỏ mặt đồng ý. Thấy Lăng Bắc Hàn tự mình pha nước nóng ỉnh, Úc Tử Duyệt đỏ mặt bưng chậu nước, núp ở trong góc phía cuối giường sắt, cởi quần áo ra, đứng trong đó tắm rửa.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô núp ở cuối giường, khoe miệng khẽ nhếch lên, xoay người sang chỗ khác, đem ba lô của cô đang để trên giường dời sang bàn, sau lại sửa sang lại giường chiếu.

Úc Tử Duyệt tắm xong, đỏ mặt đi tới bên giường thì bị Lăng Bắc Hàn đưa tay tới ôm lấy hông cô, đặt cô ngồi trên giường, sau đó anh ngồi xổm xuống tự tay cởi giày cho cô.

Cái tên lính thối này, vừa rồi còn hung dữ với mình như thế, bây giờ lại tự tay cởi giày giúp mình, khiến cho trái tim cô cảm thấy ấm áp vô cùng. Bàn tay to thô ráp của anh xoa xoa hai chân cô “Lại để chân lạnh nữa rồi !” Giọng nói của anh mang theo vẻ trách cứ, cũng kèm theo sự đau lòng.

Anh đặt chân cô vào trong nước ấm, càng không ngừng chà xát.

“Em không thể liên lạc được với anh, trong lòng không yên tâm, nên mới nhất thời hồ đồ tới tìm anh.....” Hai mắt Úc Tử Duyệt lại đỏ lên, nhỏ giọng nói.

Anh không lên tiếng, sau khi lau khô chân cho cô, anh liền bưng hai chậu nước đi đổ. Khi trở về, anh khóa cửa, buông chiếc rèm cửa của chiếc cửa sổ duy nhất xuống.

Lăng Bắc Hàn tới ngồi xuống giường, ôm cô vào lòng, đưa tay kéo chiếc khóa áo khoác lông của cô xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve vết thương đã kết vảy trên cổ cô.

“Đừng làm công việc ký giả nữa....” Anh khàn giọng nói bên tai cô. Tiếng nói dường như còn hơi run run. Úc Tử Duyệt cảm thấy sắp bị anh khiến cho không thở nổi.

“Không sao mà.....Lần này chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi! Em thích công việc này.....” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác, thân thể lùi ra một chút, nhìn gương mặt gầy gò của anh mà cảm thấy đau lòng.

Không biết có phải do ánh đèn chiếu vào mắt anh hay không, cô thấy hai mắt anh phấp phấp lơ lửng nhìn mình.

Anh vốn cho rằng bản thân là người cứng rắn, không sợ trời không sợ đất. Nhưng khi nghe Lăng Bắc Diệp kể lại chuyện cô gặp nạn thì anh lại cảm thấy không thể thở nổi, trong lòng cũng có cảm giác hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Anh không lên tiếng, cúi đầu hôn lên môi cô. Khác với sự cuồng loạn lúc nãy, lần này anh lưu luyến triển miên hôn cô.

Úc Tử Duyệt cảm nhận sự dịu dàng đó của anh. Trái tim lại rung động, đập rất nhanh. Cô hôn đáp trả lại anh, hai cánh tay không tự chủ vươn lên quấn lấy cổ anh, ôm thật chặt, muốn tìm thấy cảm giác cô muốn, cảm giác an toàn mà anh mang đến.

Cảm giác áo bị anh vén lên, toàn thân chợt thấy lạnh, cơ thể Úc Tử Duyệt run run nói, “Lạnh.....” Cô không ngờ hoàn cảnh chỗ anh lại gian khổ như vậy, ngay cả thứ để sưởi ấm cũng không có.

Lăng Bắc Hàn nghe thấy tiếng kêu của cô, chợt dừng tay lại.

Ngay sau đó, nhanh chóng cởi hết áo khoác lông, áo len cùng quần của cô ra, cũng nhanh chóng cởi quần áo của mình, chỉ để lại chiếc quần lót, ôm lấy cô chui vào trong chăn.

Giường đệm tuy mỏng manh nhưng thân thể anh lại nóng như lò lửa, Úc Tử Duyệt vội vàng quấn lấy thân thể anh như một con bạch tuộc.

Chân cũng thoải mái cọ sát trên đùi anh, “Đừng lộn xộn!” Cảm thấy phía dưới cương cứng lên như muốn làm chuyện đó với cô, Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng quát.

“Hung dữ! Anh lại hung dữ với em.....Úm.....” Úc Tử Duyệt bắt mắt phản bác. Ngay sau đó, Lăng Bắc Hàn đã lật người, đặt cô nằm dưới người anh.

“Anh sẽ hung dữ cho em xem! Lần trước còn dám chê anh già nữa có đúng không?” Anh buông môi cô ra, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô thì thào nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt càng thêm đỏ, trái tim nhảy lên kịch liệt: “Em.....Anh.....Anh không được đụng đến em. Không phải là anh không muốn em tới đây hay sao? Giờ lại đột nhiên muốn ăn em! Đồ ba xạo!” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm mở miệng kháng nghị.

“Đây chính là trừng phạt hiểu không?” Lăng Bắc Hàn nói, một tay dùng sức gạt chiếc áo lót cùng quần lót bó sát lấy thân thể cô, tách hai chân cô ra, sau đó cúi đầu âm thầm hôn nhẹ lên vết sẹo trên cổ cô.

Vốn tưởng rằng Úc Tử Duyệt sẽ mềm nhũn người nghênh đón, rơi vào bể ái tình với mình, nhưng ngay khi Lăng Bắc Hàn định xong vào thì cô đột nhiên mở miệng không đúng lúc nói: “Lăng Bắc Hàn! Em.....Em có đồ muốn tặng cho anh!” Đôi tay dùng sức đẩy lồng ngực anh ra.

120. Chương 120: Anh Tự Có Tính Toán

“Chết tiệt!” Lăng Bắc Hàn khẽ nguyên rửa một tiếng, ảo não nhìn chằm chằm người phía dưới lúc này đã khôi phục lại lí trí, trong lòng chợt cảm thấy thất bại. Đối với bất kỳ người đàn ông nào, vào thời điểm máu chốt bị người phụ nữ dội ột gáo nước lạnh, đều là chuyện vô cùng mất tôn nghiêm!

Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt, rất nghi ngờ đây là cô cố ý hành hạ mình!

Úc Tử Duyệt lè lưỡi, nhìn đáng vẻ thất vọng của anh. Trả thù được anh trong lòng cô cảm thấy hả hê đôi chút.

“Tặng quà gì?” Lăng Bắc Hàn sao không nhận ra được là cô đang cố ý. Nhưng anh vẫn kéo quần lót lên, nhỏ giọng hỏi cô.

“Ồ trong ba lô của em. Anh tới lấy đi!” Mặt Úc Tử Duyệt đỏ bừng nhìn anh quần xắn lên thân thể chỉ còn mặc mỗi chiếc quần lót của mình đi xuống giường, tới mở ra ba lô của cô.

Lăng Bắc Hàn thật tò mò không biết cô tặng quà gì ỉnh, mang ba lô của cô quay lại giường. Úc Tử Duyệt khẽ nhồm dẩy, nằm vào lòng anh nói, “Anh mở ra đi!” Cô đỏ mặt, dùng giọng nũng nịu nói.

Lăng Bắc Hàn nghe lời mở khóa ba lô của cô ra, sau đó nghe theo chỉ thị của Úc Tử Duyệt lôi ra một chiếc khăn quàng cổ màu đen.

Đường đan vụng về, còn có rất nhiều lỗ hở!

Lăng Bắc Hàn nhìn chiếc khăn quàng cổ màu đen trong tay mà trái tim bồi hồi rung động. Anh nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cổ họng có chút nghẹn ngào.

“Sao phải bắt chước người khác để làm gì? Nếu không biết đan cũng thì dừng....” Anh thở dài nói, nói xong đột nhiên dừng lại. Anh hiểu được cô vẫn để ý những thứ đồ mà trước kia Hạ Tĩnh Sơ tặng mình.

Tim Úc Tử Duyệt chợt nhói nhói, chớp mũi cay cay “Em cứ nghĩ anh sẽ thích.....”

Cô đưa tay qua định giặt lại, lại bị Lăng Bắc Hàn giữ lại, “Anh đâu có nói anh không thích!” Chỉ cần là đồ em tặng, anh đều thích. Những lời này tiếp sau này, anh giấu ở trong lòng, không nói ra miệng.

“Nhưng, Úc Tử Duyệt à, em không cần phải thay đổi gì cả! Có lẽ anh đã sai mất rồi.” Bàn tay Lăng Bắc Hàn dịu dàng vuốt ve mất sợi len lỏi ra bên ngoài khăn quàng cổ, trong đầu tưởng tượng ra cảnh cô vụng về lóng ngóng ngồi đang khăn ỉnh, lòng anh chợt thấy nhói đau.

Anh cảm thấy dường như mình đã hủy đi một Úc Tử Duyệt vui vẻ hoạt bát không lo không nghĩ rồi. Có lẽ, ngay từ đầu, cưới cô cũng là một sai lầm.

Giờ phút này, anh mới ý thức được mình đã phạm vào một sai lầm rất lớn.

“Anh...anh nói thế là có ý gì? Có phải anh muốn nói là dù em có thay đổi thế nào, anh cũng sẽ không thích em? Anh vẫn còn yêu Hạ Tĩnh Sơ đúng không?” Úc Tử Duyệt kích động hỏi, trái tim đau đớn, toàn thân run rẩy.

“Không phải!” Anh nhỏ giọng nói, trượt người nằm xuống ôm cô thật chặt vào lồng ngực, “Anh với Hạ Tĩnh Sơ đã không có khả năng quay lại. Chuyện này em có thể hoàn toàn yên tâm! Em không cần cố gắng thay đổi gì cả, bởi vì như vậy thì sẽ không còn là Úc Tử Duyệt nữa, hiểu không?” Mở miệng nói ra những lời này, ngực Lăng Bắc Hàn đau như bị dao cắt.

Sự tự tin vốn có của bản thân đã tiêu tan hết khi nghe tin cô suýt tí nữa bị hành hung rồi. Anh cảm thấy, cô đi theo anh thật thiệt thòi cho cô!

Anh cũng vừa mới nhớ ra, trước khi vào núi, anh có gọi điện thoại cho cô không được, anh liền gọi điện về nhà, nhưng người nhà lại không hề nói cho Úc Tử Duyệt chuyện anh vào núi. Nhất định là do có người muốn giấu diếm cô.

Không cần đoán anh cũng biết người đó là ai.

Người nhà anh đang tìm cách muốn tách hai người bọn họ ra, dùng quyền uy bức cô, đối xử lạnh nhạt với cô, anh lại thường không có ở nhà.....Mà cô vốn là người không buồn không lo, không thích bị trói buộc.....

Trong một thoáng, anh không biết phải đối mặt với cô ra sao.

“Đã không có khả năng quay lại? Nhưng anh không biết cô ta luôn giả vờ quở sau lưng anh, luôn châm ngòi chia rẽ tình cảm của anh và em!” Úc Tử Duyệt rống lên, khổ sở nhìn anh, ầm ứ nói, trong lòng cô cũng cảm thấy lo lắng, cô sợ anh không tin lời cô.

Lăng Bắc Hàn cúi đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Úc Tử Duyệt thật sâu, “Chia rẽ chúng ta?” Anh hờ hững mở miệng hỏi.

“Anh không tin em đúng không? Lúc em nằm viện, cô ta có vào thăm em, cô ta còn nói, cô ta là qua anh mới biết em nằm viện! Nếu như anh không tin em, thì cứ coi như em chưa từng nói gì! Nhưng em có thể thề.....” Từng câu từng chữ Úc Tử Duyệt nói với vẻ vô cùng kiên định.

Bàn tay nhỏ bé đưa lên cao của cô bị anh bắt được, Lăng Bắc Hàn cúi đầu nhìn cô cười nhẹ nói: “Cô ta lại muốn chia rẽ anh và em sao? Ngủ đi! Những chuyện này hãy giao hết cho anh!” Anh mệt mỏi nói, nói xong nằm thấp xuống ôm cô vào lòng.

“Anh tin em không? Úc Tử Duyệt em là người lòng dạ ngay thẳng có gì nói đấy. Em tin anh nên mới nói lại cho anh biết, hy vọng anh cũng có thể tin em. Ngày đó, em cùng chị Nhan tới Tân Thiên ăn cơm, lúc đi qua hành lang nghe được chuyện liên quan đến chị Hạ..... Người đàn ông hất rượu lên người Hạ Tĩnh Sơ hôm ở nhà hàng nói rằng, trước đó Hạ Tĩnh Sơ đã đồng ý giúp ông ta lên hầu tòa rồi, nhưng đến hôm đó lại đột nhiên lật lọng. Bọn em nghĩ rằng hôm đó là cô ta cố tình lật lọng, cố ý bị hất rượu để thu hút sự chú ý của anh...” Úc Tử Duyệt nằm trong ngực Lăng Bắc Hàn nói tiếp.

Cô chợt cảm thấy Lăng Bắc Hàn ôm eo cô thật chặt: “Trong lòng anh tự có tính toán. Ngủ đi !” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, vươn tay tắt đèn điện.

Mười năm, đủ để thay đổi một con người....

Lăng Bắc Hàn đã không còn là Lăng Bắc Hàn của mười năm trước, Hạ Tĩnh Sơ cũng không phải Hạ Tĩnh Sơ của mười năm trước nữa rồi. Nếu như cô ta muốn hai người họ quay lại, thì đây là chuyện không thể nào. Ôm chặt lấy Úc Tử Duyệt đang nằm trong lòng mình, Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ.

Hiện tại, mối bận tâm lớn nhất trong lòng anh không phải là Hạ Tĩnh Sơ, mà là Úc Tử Duyệt. Anh không rõ mình có tư cách ở lại bên cô hay không, anh không biết cô có thể yêu người lính như anh không.

“Sau này, em sẽ không tin những lời cô ta nói nữa! Anh yên tâm, sau này cô ta cũng không thể làm tổn thương em được nữa!” Trong bóng tối, Úc Tử Duyệt ôm Lăng Bắc Hàn nhún giọng nói.

Cô cảm thấy bàn tay to lớn của anh không ngừng vuốt ve mái tóc mình. Anh vẫn lặng im không nói gì, cô cũng không hiểu được trong lòng anh đang suy nghĩ điều gì, cũng không biết anh có thật sự tin những lời mình nói hay không.

Nhưng dần dần, cô dụi vào trong ngực anh, an tâm ngủ thiếp đi.

Lăng Bắc Hàn lại cảm thấy khó ngủ. Anh lặng lẽ bật đèn pin cầm tay, lẳng lặng quan sát gương mặt cô.

Cha mẹ sắp xếp cuộc hôn nhân này cho anh. Ban đầu, anh vốn cũng định kết hôn với một người con gái không yêu mình, sau đó sống cuộc sống ai đi đường nấy. Dù sao, anh là một quân nhân, quanh năm suốt tháng không ở nhà, chỉ cần người kia đủ rộng lượng là được.

Nhưng anh thật không ngờ được, người kết hôn với anh lại là cô!

Cô như một cơn lốc xoáy bá đạo xông vào thế giới trầm lặng của anh, làm anh vui mừng, khiến anh cảm thấy thích thú, khiến anh cảm thấy ở bên cô cũng không tệ.

Nhưng.....

Từ lúc anh quan tâm đến cô, từ lúc anh bắt đầu yêu cô, anh đã không còn giữ được ý niệm ban đầu nữa. Anh vì cô mà ghen, vì cô mà tức giận, vì cô mà tính tình trở nên thất thường. Anh cũng càng không thể sống cuộc sống ai đi đường nấy được nữa.

Buông tay cô, anh không làm được.

Nhưng yêu cô, anh cũng không làm được gì cho cô cả.

Sáng sớm ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt bị tiếng hô vang có lực đánh thức. Cô mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn gian phòng gọn gàng sạch sẽ có chút xa lạ trước mắt, mới nhớ ra được, đây là ký túc xá dành cho bộ đội của Lăng Bắc Hàn.

Úc Tử Duyệt bước xuống giường với cơn buồn ngủ mông lung. Cổ nhin cái lạnh khiến mình run lập cập nhanh chóng mặc quần áo vào.

“Lạnh quá..... !” Cô run rẩy xuống giường, chà sát hai tay thốt lên. Nghĩ thầm họ làm lính thật đúng là không dễ dàng gì. Hơn nữa bây giờ mới hơn sáu giờ sáng, mà họ đã phải ra ngoài tập luyện, mà dường như còn dậy từ rất sớm.

Úc Tử Duyệt kéo màn cửa sổ lên, nhìn ra phía xa xa, thấy Lăng Bắc Hàn đang đứng ở trên đài, quay mặt về phía binh lính đang xếp hàng nghiêm chỉnh bên dưới hồ vang.

Khoảng cách quá xa, cô không thể nghe được anh đang nói cái gì.

Cúi đầu nhìn xuống thì thấy trên bàn đã đặt sẵn một chậu nước, bên cạnh là chiếc cốc quân dụng cùng với bàn chải đánh răng, Úc Tử Duyệt nhovn miệng cười. Cô biết những thứ này là anh chuẩn bị ình.

Sau khi đánh răng rửa mặt, Úc Tử Duyệt háng hái gấp chăn, nhưng gấp đi gấp lại nhiều lần cô cũng không thể gấp thành khối đậu hủ như Lăng Bắc Hàn được, cô lắc đầu cười cười. Xong cô tìm quanh một hồi cũng không tìm thấy chiếc khăn quàng cổ cô tặng Lăng Bắc Hàn đâu cả.

“Đừng tưởng sắp cuối năm, là có thể lơ là huấn luyện! Sang tháng sau, tôi sẽ dẫn mọi người vào núi hai lần nữa! Mỗi lần ba mươi người, cử ra từ bốn đại đội! Bất kỳ ai không chấp hành đúng quy định, bốn đại đội trưởng sẽ bị đuổi thẳng!”

Tiếng nói nghiêm nghị truyền đến từ chỗ không xa lắm, Úc Tử Duyệt đứng trong góc lạng lẽ nhìn Lăng Bắc Hàn đang đứng ngay ngắn ở đầu hàng ngũ. Nhìn các chiến sĩ phía dưới nói lớn, trái tim chợt dâng lên một dòng nước ảm.

“Tất cả đại đội hiểu chưa?”

“Dạ hiểu!”

“Tiếng hô của bốn trăm người sao lại không lớn bằng tiếng nói của mình tôi thể này? Chưa tỉnh ngủ hả? Tôi hỏi lại, hiểu chưa?”

“Dạ hiểu!”

Âm thanh điếc tai nhức óc vang dội khiến Úc Tử Duyệt phải bịt lấy lỗ tai mình lại. Cô thấy tiếng hô của những chiến sĩ đã vang lớn lắm rồi, vậy mà Lăng Bắc Hàn vẫn chưa hài lòng. Nhưng, sau khi anh phê bình, các chiến sĩ lần thứ hai lên tiếng trả lời tinh thần quả nhiên tăng vọt.

“148 sư đoàn trực thuộc doanh trại trình sát không phải là nơi ọi người đến để làm loạn. Nếu ai không thể chịu được cường độ huấn luyện cao, thì lập tức xin rút cho tôi!”

Đồ lính thối, đối xử với thủ hạ cũng hung dữ vậy ư? Thật quá nghiêm khắc mà.

Úc Tử Duyệt núp ở góc kháng nghị thay cho những chiến sĩ kia.

“Huấn luyện chảy nhiều mồ hôi, lên chiến trường sẽ ít đổ máu! Vậy nên, nhân lúc chưa đến giờ cơm, lập tức chạy mười vòng sân cho tôi!” Lăng Bắc Hàn lại rống lên một câu, chỉ chốc lát sau, tiếng hô khẩu hiệu đều đặn vang lên.

Úc Tử Duyệt nhìn thấy Lăng Bắc Hàn mặc trang phục huấn luyện chạy theo đội ngũ.

“Lão Lăng chính là người nghiêm khắc kỷ cương như vậy đấy! Đồng chí Úc Tử Duyệt, đồng chí nhất định phải thông cảm cho cậu ấy.” Đúng lúc này, một tiếng nói trầm bổng vang lên bên tai Úc Tử Duyệt. Cô quay đầu thì nhìn thấy chính trị viên Trương không biết đã đi tới bên cạnh cô từ lúc nào.

“Chính trị viên Trương, chào buổi sáng!” Úc Tử Duyệt vội vàng mỉm cười nói, “Tôi hiểu mà!”

Lúc này cô chợt cảm thấy mình đến thăm Lăng Bắc Hàn như thế này quả thật rất kì cục. Sợ rằng các binh sĩ cấp dưới sẽ bàn tán về chuyện riêng tư của anh. Nếu vậy, hình tượng nghiêm khắc của Lăng Bắc Hàn trong lòng các chiến sĩ sẽ giảm bớt đi rất nhiều.....

“Đồng chí hiểu được là tốt rồi! Làm vợ lính cực khổ lắm! Dần dần rồi cũng sẽ quen thôi!” Lão Trương hòa ái nói với Úc Tử Duyệt.

“Vâng! Cảm ơn chính trị viên Trương đã dạy bảo!” Úc Tử Duyệt cười tiếp nhận, trong lòng cảm thấy có chút chua xót, cô cảm thấy trước đây mình thật không nên ghen với các binh sĩ của anh.

Lúc Lăng Bắc Hàn trở lại tức xá thì trán anh đã đầy mồ hôi, nhìn thấy Úc Tử Duyệt đang sắp xếp ba lô của mình, lại nhìn chiếc chăn cô gấp trên giường, khoe miệng anh khe nhếch lên.

“Anh về rồi sao?” Thấy anh đứng ở cửa nhìn vào, Úc Tử Duyệt tiến lại gần, nhìn vàng trán đầy mồ hôi của anh, chợt thấy đau lòng. Vết sẹo trên gò má của anh bị mồ hôi chảy vào bóc vảy ra rồi.

Cầm khăn mặt lên định lau mồ hôi cho anh, lại bị anh cầm lấy lau qua quýt mấy cái.

“Đi ăn cơm thôi! Sau đó anh sẽ đưa em về!” Lăng Bắc Hàn đi tới tủ quần áo, nhanh nhẹn cởi bộ quân phục trên người ra.

“Em có thể tự đến cũng có thể tự về. Không nên làm ảnh hưởng đến công việc của anh!” Nghĩ đến chuyện sắp phải chia xa, Úc Tử Duyệt lại cảm thấy tủi tủi, cảm giác không nỡ lấp đầy đáy lòng.

“Anh cũng phải về có việc!” Lăng Bắc Hàn để trần thân trên, quay đầu nhìn cô nói.

“Ồ.....” Úc Tử Duyệt hô lên một tiếng.

Sau khi Lăng Bắc Hàn thay quần áo xong, liền dẫn Úc Tử Duyệt đi tới chỗ Lão Trương ăn sáng. Sau đó, anh nói với Lão Trương mấy câu, rồi dẫn Úc Tử Duyệt ra xe.

Trên đường đi, Lăng Bắc Hàn rất ít nói chuyện, Úc Tử Duyệt không đoán được trong lòng anh đang suy nghĩ gì. Thỉnh thoảng cô chìa bàn tay nhỏ bé của mình sang, nắm lấy bàn tay phải của anh, anh lật bàn tay lại, cầm thật chặt tay cô.

Bàn tay siết chặt như muốn nhấn nhủ với cô điều gì đó, nhưng cô lại không thể hiểu rõ.

“Lăng Bắc Hàn?”

“Hả?”

“Em kể chuyện cười cho anh nghe nhé? Tối hôm qua Lục Khải có kể cho em nghe mấy chuyện vui lắm!” Cảm giác không khí trong xe quá nặng nề, hai mắt Úc Tử Duyệt đảo một vòng sau đó cười nói.

Lăng Bắc Hàn lại cảm thấy lòng mình ê ê. Anh vẫn chưa quên, tối hôm qua lúc bước vào cửa đã bắt gặp cô đang cười vui vẻ với Lục Khải!

“Kể đi!” Lăng Bắc Hàn hờ hững liếc nhìn Úc Tử Duyệt đang cười ngốc nghếch bình tĩnh nói.

“E hèm, e hèm....Để em nhìn chút đã!” Úc Tử Duyệt tăng hắng nín cười, sau đó lại mở miệng nói: “Lục Khải nói, bản thân anh ta đáng giá hơn mười vạn, lại còn có bốn mươi chiếc xe sang trọng, nhưng số QQ đã bị, thế cho nên anh ta đã trở thành kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi. Anh nói xem, tại sao lại như vậy?”

Úc Tử Duyệt cười khanh khách hỏi Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn quay đầu, cau mày, “Tại sao?” Bản thân Lục Khải đáng giá hơn mười vạn? Anh ta lại còn có bốn mươi chiếc xe sang trọng? Dọa ai vậy?

“Ha ha....Lính thôi à....Anh thật ngốc!” Úc Tử Duyệt cười lớn nói.

“Nghiêm túc một chút đi!” Lăng Bắc Hàn trừng mắt khe quát lại cô. Cô ấy gọi mình là lính thôi từ khi nào vậy chứ?

“Bởi vì anh ta nói, đúng là anh ta đáng giá hơn một vạn, là mua lại QQ trong ứng dụng của một người bạn tốt, còn được khuyến mãi chỗ đỗ xe! Ha ha....” Úc Tử Duyệt cười đến chảy cả nước mắt, nhưng vẻ mặt Lăng Bắc Hàn vẫn tỉnh bơ không hề hấn gì.

“Chẳng có gì thú vị cả! Nói vậy rõ ràng là em cũng chẳng có cái QQ nào!”

“Vậy cậu ta có nói cho em biết, nhà cậu ta có mấy chục mẫu đất đỏ, nuôi mấy chục con bò sữa không?” Lăng Bắc Hàn liếc xep cô hỏi ngược lại.

“Đúng, đúng ! Có nói! Anh ta cũng nói với anh như thế sao?” Úc Tử Duyệt liền vội vàng gạt đầu, cười cười hỏi lại.

“Cậu ta bị anh bắt gặp ăn vụng ba lần rồi!”

“Ha ha....Đáng đời! Nhưng mà, anh cũng thiệt là ! Sao phải hung dữ với họ như vậy?” Úc Tử Duyệt cười nói, ra mặt cầu tình cho cấp dưới của anh.

“Anh không nghiêm khắc với họ chính là làm hại họ!” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói, “Em đừng nghĩ rằng hiện tại đang là hòa bình thì sẽ không có chiến tranh. Đối với quân nhân bọn anh, mỗi lần hành động, mỗi một nhiệm vụ, đều chính là đi ra chiến trường!” Về mặt Lăng Bắc Hàn nghiêm túc nói: “ Cho nên, Úc Tử Duyệt, em nhất định phải thông cảm cho công việc của anh!”

Anh nhìn cô chăm chú thấp giọng nói.

“Em hiểu mà. Em hiểu thật đấy ! Em sẽ làm quen dần!” Úc Tử Duyệt nắm chặt tay anh nói. Anh liền trở tay cầm lấy bàn tay cô siết thật chặt.

Lúc vào đến nội thành, Lăng Bắc Hàn liền lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Tĩnh Sơ. Lần này anh mở loa ngoài.

Úc Tử Duyệt nhú mày nhìn anh, không hiểu tại sao anh đột nhiên lại mở loa ngoài. Mà anh lại cũng không quay đầu nhìn cô, chỉ chờ điện thoại kết nối, sau đó hờ hững nói.....

121. Chương 121: Tôi Chỉ Tin Lời Vợ Tôi

Úc Tử Duyệt không thể ngờ tới, Lăng Bắc Hàn lại hẹn gặp mặt Hạ Tĩnh Sơ, hơn nữa còn dẫn cô theo cùng!

Cô không hiểu anh có ý gì, nhưng vẫn theo anh tới quán cà phê. Anh kéo cô ngồi xuống bên cạnh, tự mình gọi một ly cà phê, cũng không thêm hỏi ý kiến của cô đã gọi nước cam cho cô rồi.

“Lăng Bắc Hàn, anh muốn làm gì?” Úc Tử Duyệt kéo kéo cánh tay anh, nhỏ giọng hỏi. Lúc này chợt thấy Hạ Tĩnh Sơ vẫn với trang phục nghiêm chỉnh chín chắn từ cầu thang bước lên, trên mặt cô vẫn là nụ cười bình tĩnh tự nhiên như thường, đi tới chỗ hai người.

Úc Tử Duyệt buông cánh tay Lăng Bắc Hàn ra, ngồi nghiêm chỉnh lại. Lăng Bắc Hàn quay đầu nhìn cô mà khóe môi giật giật. Lúc quay đầu lại thì Hạ Tĩnh Sơ đã đến gần, mang theo mùi hoa sơn chi nhàn nhạt.

“Xin lỗi! Bên phía Lão Lục bận chút việc nên đã tới chậm!” Hạ Tĩnh Sơ tự nhiên ngồi xuống đối diện với hai người, tự nhiên gọi nhân viên phục vụ tới yêu cầu một ly nước chanh.

Lăng Bắc Hàn hờ hững gạt đầu. Khi nghe đến cái tên ‘Lão Lục’ thì hai bàn tay anh nắm lại thật chặt, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ tự nhiên. Anh biết, Hạ Tĩnh Sơ đang làm việc cho công ty của Lục Khải Chính.

Úc Tử Duyệt cảm thấy da mặt của Hạ Tĩnh Sơ đúng là rất dày. Hôm trước cô ta nói dối mình như vậy, mà bây giờ vẫn rất bình tĩnh tự nhiên! Trong lòng có chút hả hê vì Lăng Bắc Hàn tin tưởng mình, Úc Tử Duyệt dịch người một chút, thân mật tựa vào người anh, “Anh lại uống cà phê nữa rồi!” Cô nhỏ giọng nói, tầm mắt rơi xuống chiếc nhẫn trên ngón tay áp út bên bàn tay trái của anh.

Anh ấy đeo nhẫn lên lúc nào thế? Sao mình lại không biết?

Trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cô không khỏi nhớ tới chiếc nhẫn của mình vẫn còn để ở nhà cũ.

Hạ Tĩnh Sơ cũng chú ý tới chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của Lăng Bắc Hàn. Cô cũng hiểu ra được, có lẽ Lăng Bắc Hàn đã nghe được từ Úc Tử Duyệt chuyện gì rồi.

“Tĩnh Sơ, hôm nay tôi mời cô tới đây, chắc cô cũng biết là vì chuyện gì rồi chứ?” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt mở miệng, không thể nhận ra bất kỳ cảm xúc gì trong lời nói của anh.

Hạ Tĩnh Sơ cau mày, nhìn anh, “Vì chuyện việc làm của Nhã Lan sao? Em đã giúp cô ấy tìm được việc phục vụ trong công ty, dĩ nhiên, không phải làm người giúp việc. Cô ấy vẫn là công chức.” Hạ Tĩnh Sơ thần nhiên nói.

Lòng Úc Tử Duyệt chợt nhói đau. Cô chau mày nhớ lại, lúc Hạ Tĩnh Sơ tới bệnh viện thăm cô cũng từng nói với chuyện anh nhờ cô tìm việc cho cô gái Nhã Lan nào đó. Bây giờ, thấy cô ta vẫn bình tĩnh trước Lăng Bắc Hàn như vậy, chẳng lẽ lời cô ta nói là thật?

Nhưng sự thật là, tại lễ truy điệu của Thôi Chí Quân, Hạ Tĩnh Sơ đã chủ động nói với Lăng Bắc Hàn muốn giúp Nhã Lan tìm việc, lúc ấy Lăng Bắc Hàn cũng không tiện từ chối.

“Làm phiền cô hao tâm tổn chí rồi! Nhưng hôm nay tôi tìm cô không phải về chuyện của nhà họ Thôi. Hôm nay tôi gặp cô là muốn khuyên cô mau cắt đứt mọi ý niệm của cô với tôi đi! Chuyện quá khứ đều đã qua rồi. Bây giờ, tôi cũng đã kết hôn!” Lăng Bắc Hàn dựa người ra phía sau, ngón trỏ bên bàn tay phải vô tình đặt lên ngón tay đeo nhẫn, anh nhìn Hạ Tĩnh Sơ, lạnh lùng nhấn giọng nói lên.

Anh là quân nhân, đang mặc quân trang, ở nơi công cộng thế này không thể nói những lời uy hiếp Hạ Tĩnh Sơ được. Nhưng thái độ của anh cũng đủ cho thấy tất cả rồi!

Úc Tử Duyệt nghe Lăng Bắc Hàn nói, tim liền cảm thấy ảm áp.

Về mặt Hạ Tĩnh Sơ lại trở nên mất tự nhiên, cả khuôn mặt vắn vẹo, giống như gặp chuyện gì vô cùng uất ức vậy.

“A Hàn, có phải anh hiểu lầm gì em không...?”

Cô còn chưa dứt lời, Lăng Bắc Hàn đã đưa tay lên, ngăn cô nói tiếp, “Tôi chỉ tin lời vợ tôi nói thôi!” Anh nhìn Hạ Tĩnh Sơ trầm giọng nói.

Từng chữ từng câu vang dội trong lòng Tử Duyệt. Mọi đau khổ lo lắng trước đây đều được xoa dịu. Có lẽ, điều cô mong đợi nhất, chính là câu nói anh tin tưởng cô này?

Sắc mặt Hạ Tĩnh Sơ càng thêm tái nhợt, giống như đang phải chịu đựng chuyện gì đó rất đau khổ, về mặt tràn đầy sự đau đớn nhìn Lăng Bắc Hàn trước mặt, “Em.....”

“Xin lỗi không thể tiếp chuyện với cô nữa!” Lăng Bắc Hàn thấy cô đang muốn mở miệng nói, liền lạnh lùng nói một câu, ngay sau đó đứng lên. Úc Tử Duyệt cũng vội vàng đứng lên theo. Lăng Bắc Hàn theo tờ hóa đơn đi tính tiền, thấy cô đến gần, sau đó liền bình thản bước đi.

Hai vai Hạ Tĩnh Sơ run rẩy không ngừng. Cô không nói gì, một tay bịt miệng, cố dè nén nước mắt đang từ từ lăn xuống.

Úc Tử Duyệt nhìn nước mắt cô ta rơi xuống, chợt cảm thấy có chút thương hại, nhưng nhớ tới sự dối trá của cô ta, cô liền nhắc chân đi theo Lăng Bắc Hàn xuống lầu.

Nước mắt lần này của Hạ Tĩnh Sơ không hề mang theo sự giả dối nào. Nước mắt của cô thật sự là do đau lòng mà chảy ra, cũng mang theo sự oán hận cùng với không cam lòng. Anh ấy đã từng rất mắng niu dịu dàng với mình, anh đã từng che chở bảo vệ mình trong vòng tay ấm áp của anh. Vậy mà hôm nay, anh lại nở lạnh lùng vô tình với mình như thế ngay trước mặt vợ anh!

Cô đã từng rất tin cho rằng, anh sẽ vẫn luôn quan tâm đến cô, chờ đợi cô đủ mạnh để hai người có thể đoàn tụ, vậy mà.....

“Bây giờ đi đâu đây?” Ra khỏi quán cà phê, Úc Tử Duyệt thở ra một hơi, hỏi anh. Trong lòng cô lúc này tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

“Đi ăn canh thịt dê nhé?” Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ run rẩy của cô hỏi.

“Buồn nôn quá.....Em không muốn! Đừng nhắc đến canh thịt dê với em. Về sau cũng đừng nhắc đến nữa! Em nghe đến lại nhớ tới thầy Thẩm.....” Úc Tử Duyệt lại sợ run cả người, tức giận nói với anh.

Hai mắt Lăng Bắc Hàn chợt trở nên âm u, ý bảo cô lên xe. Anh hiểu cô đã bị kích động rồi.

Hai người đi tới một nhà hàng lẩu gần đó. Lúc gọi đồ ăn, Úc Tử Duyệt còn cố ý bảo nhân viên phục vụ không cho hạt tiêu vào. Lăng Bắc Hàn thấy vậy nhìn cô mỉm cười cưng chiều.

“Lăng Bắc Hàn.....”

“Hử?”

“Ngày mai là sinh nhật mẹ em, em muốn về thành phố A.....” Nhấp một ngụm trà lạnh, Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng Lăng Bắc Hàn chợt cảm thấy áy náy. Anh ngẩng đầu lên, nhìn cô nói: “Ngày mai anh không thể đi cùng em được rồi...”

“Không sao! Không phải là muốn anh đi cùng em về!” Úc Tử Duyệt vội vàng ngắt lời anh.

“Ừ, vậy để anh cho người đưa em về. Quà tặng anh sẽ mua giúp em, em nói với ba mẹ một tiếng giúp anh.” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt áy náy nói.

“Những chuyện này anh không cần để tâm. Em hiểu mà!” Úc Tử Duyệt quan tâm nói.

Lăng Bắc Hàn chỉ gật đầu, sự áy náy trong lòng anh không từ nào tả hết được.

Sau khi hai người ăn lẩu xong, Lăng Bắc Hàn nói Úc Tử Duyệt lái xe về nhà, anh phải trở về doanh trại. Lòng Úc Tử Duyệt cảm thấy thất vọng cùng đau lòng. Anh đã về đến Kinh Đô rồi, vậy mà cũng không thể về thăm nhà một lát.....

“Để em đưa anh tới chỗ trạm xăng!” Dù chỉ là ở bên anh thêm một phút, cũng tốt lắm rồi. Úc Tử Duyệt dứt lời, cảm giác cổ họng nghẹn ngào. Cô đau lòng, cố gắng kìm nén nước mắt, không để nó rơi xuống.

Lăng Bắc Hàn gật đầu đồng ý. Sau khi lên xe, anh vẫn là người lái xe, Úc Tử Duyệt nắm chặt lấy bàn tay phải của anh.

“Dù anh bận cả ngày, nhưng ngày nào cũng phải gọi điện cho em đấy, không thì gửi tin nhắn cũng được! Biết chưa? Còn nếu phải đi vào núi huấn luyện thì nhất định phải báo trước cho em!” Cô cố nén chua xót trong lòng, bá đạo nói với anh.

“Báo cáo tư lệnh, đã hiểu!” Lăng Bắc Hàn đột nhiên mở miệng, hai mắt nhìn thẳng phía trước, lớn tiếng nói.

“Ha ha.....” Úc Tử Duyệt nghe vậy liền cười ra tiếng, nước mắt cũng rơi xuống, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ tươi cười.

“Vậy lần sau anh có dám gọi điện thoại, nhắn tin cho Hạ Tĩnh Sơ nữa không?” Úc Tử Duyệt được voi đòi tiên, ngạo mạn hỏi tiếp.

“Báo cáo tư lệnh, không dám!” Lăng Bắc Hàn tiếp tục nói.

Còn chưa tới trạm xăng dầu anh đã dừng xe, quay đầu nhìn Úc Tử Duyệt đang vừa cười vừa khóc, đưa tay kéo cô vào trong lòng ngực của mình.

“Cô ta nói gì, em đừng tin là được. Cô ta không lừa gạt em, thì em cũng đừng nên trêu chọc vào cô ta nữa.” Anh vuốt ve mái tóc của cô, trầm giọng nói.

“Em hiểu mà. Em tránh cô ta còn không kịp ý chứ! Hay để em đưa anh về, được không?” Biết rằng sắp phải chia xa anh, Úc Tử Duyệt nằm ở trong ngực của anh, đau lòng nói.

“Không cần đâu. Xe cũng tới rồi, anh phải xuống rồi!” Lăng Bắc Hàn nhìn thấy phía sau có chiếc xe buýt đang chạy tới, anh buông cô ra, trầm giọng nói, sau đó định đẩy cửa xe bước ra.

“Em.....” Úc Tử Duyệt cảm thấy trái tim như bị khoét một miếng, cô chăm chú nhìn anh. Chân anh đột nhiên rút lại. Anh kéo kính xe lên, cúi đầu hôn tới tấp lên môi cô.

“Phải biết tự chăm sóc ỳnh, tự bảo vệ mình đó!” Anh nói xong, liền buông cô ra, nhảy xuống xe.

Nước mắt cô không ngừng rơi xuống. Cô nhìn nhìn theo bóng dáng xanh biếc của anh đi lên xe buýt, sau đó biến mất không thấy gì nữa.....

Sáng sớm hôm sau, lúc Úc Tử Duyệt mới vừa xuống lầu, nhân viên bảo vệ Tiểu Lý đã xách theo rất nhiều quà đứng đợi cô. Thì ra là do Lăng Bắc Hàn dặn dò anh ta, còn nhờ anh lái xe đưa cô về thành phố A.

Úc Tử Duyệt muốn từ chối, nhưng lại không thể từ chối được.

Sau lần lại mặt khi mới kết hôn, Úc Tử Duyệt chưa về nhà mẹ đẻ. Mặc dù không có Lăng Bắc Hàn đi cùng với cô, nhưng đối với cô mà nói, chỉ cần trong lòng Lăng Bắc Hàn có cô, hơn nữa anh với Hạ Tĩnh Sơ cắt đứt hoàn toàn quan hệ là đủ rồi.

Từ xa, người nhà đều đã đứng đợi cô. Úc Tử Duyệt hiểu, họ thật sự rất yêu thương cô. Người nhà họ Úc hoàn toàn không giống với nhà họ Lăng lúc nào cũng lạnh lẽo, luôn tỏ vẻ quyền thế.

“Ba.... Mẹ.....” Úc Tử Duyệt làm nũng gọi, giang hai cánh tay nhào vào trong lòng mẹ cô. Tô Mạt Hề cũng đỏ vành mắt ôm lấy con gái.

“Lăng Bắc Hàn không được nghỉ phép nên không thể tới được. Anh ấy nhờ con mang quà tặng lại cho ba mẹ.....” Úc Tử Duyệt rời khỏi lòng mẹ mình, chỉ vào đồng quà nói tốt cho Lăng Bắc Hàn.

“Mẹ biết rồi! Tối hôm qua Bắc Hàn có gọi điện thoại tới rồi!” Tô Mạt Hề dịu dàng nói.

Hả? Anh ấy gọi điện thoại tới sao? Đồ lính thối! Tối hôm qua, lúc gọi điện thoại cho cô sao không hề nhắc tới? Cô không khỏi cảm thấy, anh là người đàn ông biết hiểu lẽ nghĩa.

“Chào ông bà! Những thứ này là của vợ chồng tư lệnh nhờ tôi mang tới gửi tặng cho ông bà!” Tiểu Lý mang lễ vật tới gần, nói với Úc Trạch Hạo.

Úc Tử Duyệt có chút hoài nghi. Những thứ này đúng là quà bố mẹ chồng cô tặng sao?

Vợ chồng họ Úc khách sáo cảm ơn Tiểu Lý, cũng mời anh ta vào nhà, nhưng anh ta lại thật thà nói rằng phải trở về Kinh Đô, còn nói ngày mai sẽ trở lại đón Úc Tử Duyệt. Mặc cho người nhà họ Úc mời mọc thế nào, anh ta cũng nhất quyết không ở lại.

Ngày hôm sau sinh nhật của Tô Mạt Hề chỉ có người trong gia đình, không hề có thêm vị khách mời nào khác. Tối tận lúc trưa, mới xuất hiện một vị khách không mời mà tới. Đó chính là Lệ Mộ Phàm vừa mới ra viện cách đây mấy ngày. Anh tới còn cầm theo cả quà.

Úc Tử Duyệt chỉ lễ phép nói với Lệ Mộ Phàm mấy câu. Nhưng cô vẫn không thể tránh được cặp mắt nóng bỏng của anh.

Sau bữa cơm chiều, Úc Tử Duyệt cùng hai đứa nhỏ con nhà dì chừng mười mấy tuổi đi chơi game. Lệ Mộ Phàm ở phòng ngoài nghe thấy tiếng cười nói sang sảng của cô từ phòng trong truyền ra, khóe miệng anh không khỏi nở nụ cười yêu thương.

Chiếc điện thoại màu trắng đang sạc pin đặt ở trên bàn trà đột nhiên đổ chuông, Lệ Mộ Phàm đi đến gần, nhìn thấy trên màn hình hiện lên hai chữ “Ông xã”, lồng ngực anh như bị ai khuấy tung lên. Sự ghen tuông cũng tuôn trào mãnh liệt, Lệ Mộ Phàm liếc nhìn về phía cửa phòng, sau đó cầm điện thoại di động lên.....

122. Chương 122: Quyển Rũ Lăng Bắc Hàn

Lệ Mộ Phàm nhanh chóng quyết định cầm điện thoại di động lên, trông mát màu lạnh nhạt lóe lên tia sáng quỷ quyệt. Cầm điện thoại của Úc Tử Duyệt xong đi thẳng tới bên cửa sổ bắt máy.

“A lô.....” Bờ môi mỏng khê hé mở, anh thông thả nói, “Cô ấy đang chơi game.” Lệ Mộ Phàm trả lời theo đúng sự thật.

Ngoài giọng nói đàn ông vang lên trong loa điện thoại Lăng Bắc Hàn còn nghe được tiếng cười sang sảng của cô vọng tới, anh khẽ nhíu mày.

Sao Lệ Mộ Phàm lại ở đó?

Lòng anh chợt cảm thấy đau nhói, anh không thể nào làm như không quan tâm được, “Vậy làm phiền anh đưa điện thoại cho cô ấy!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, giọng nói toát lên sự uy nghiêm.

“Lăng Bắc Hàn, anh không thể nào đem đến hạnh phúc cho cô ấy được đâu! Anh nghe thấy tiếng cười vui vẻ của cô ấy lúc này mà trong lòng không thấy hổ thẹn sao? Nếu như anh đã không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy thì hãy buông tha cho cô ấy đi!” Lệ Mộ Phàm lạnh lùng nói vào trong loa, vẻ mặt thoáng qua chút độc ác.

Lời nói của Lệ Mộ Phàm đã chạm vào nỗi đau trong lòng Lăng Bắc Hàn. Ngực nhói đau khiến anh không thể thở bình thường được.

“Anh thì có thể sao? Ban đầu là do chính anh không biết quý trọng cô ấy, mới khiến cô ấy tức giận mà đồng ý lấy tôi! Còn bây giờ, anh đã không có tư cách nói với tôi những lời này nữa rồi!” Lăng Bắc Hàn đè nén nỗi đau lòng gần giọng nói.

Trong lòng Lệ Mộ Phàm cũng cảm thấy đau đớn. Lời nói của Lăng Bắc Hàn cũng đã chạm đến nỗi đau của anh. Anh hơi ngẩng đầu, nhắm mắt lại, bàn tay còn lại siết lại thành quyền.

“Tôi sẽ thay đổi vì cô ấy. So với anh, tôi có nhiều thời gian hơn, có thể ở cạnh quan tâm cô ấy. Còn anh thì sao? Một quân nhân như anh thì có thể làm được gì?” Lệ Mộ Phàm nở nụ cười tự phụ, gần từng câu từng chữ nói, hai mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía cửa phòng.

Không thể không nói, quả nhiên Lệ Mộ Phàm rất hiểu điểm yếu của Lăng Bắc Hàn. Anh hừ lạnh một tiếng: “Cất ngay về ngay thơ của anh đi. Nếu giỏi thì hãy chân chính tranh giành với tôi!” Anh lạnh lùng nói xong liền dứt khoát cúp điện thoại.

Gương mặt tuần tú của Lệ Mộ Phàm nhìn chăm chăm điện thoại của Úc Tử Duyệt, trong lòng anh có cảm giác muốn ném vụn nó ra! Anh nhanh chóng xóa cuộc điện thoại vừa gọi tới.

“Cậu cầm điện thoại di động của mình làm gì đấy?” Úc Tử Duyệt từ phòng đi ra ngoài, nhìn thấy Lệ Mộ Phàm, nụ cười trên mặt cô lập tức sượng lại. Cô nhìn chăm chăm Lệ Mộ Phàm lạnh lùng hỏi.

Lệ Mộ Phàm thấy Úc Tử Duyệt, trong lòng thấy chột dạ, nhưng chỉ một tích tắc đã lấy lại được vẻ tự nhiên: “Mượn điện thoại của cậu chơi game không được sao?” Thân hình cao lớn của anh đi tới gần cô, bàn tay vươn ra định chạm vào khuôn mặt cô, lại bị Úc Tử Duyệt vội vàng né tránh. Cô cũng đồng thời đưa tay giắt lấy điện thoại di động trong tay anh.

“Đương nhiên là không thể! Bây giờ cậu không có tư cách đó nữa đâu!” Úc Tử Duyệt tức giận quát anh. Tên đàn ông cận bã này chưa có sự đồng ý của mình đã tự tiện lấy điện thoại của mình rồi!

“Úc Tử Duyệt, cậu đã thay đổi rồi! Con người hoạt bát lanh lợi, không buồn không lo của cậu biến đi đâu rồi?” Lệ Mộ Phàm nhìn cô chăm chăm, tức giận quát lên, từ trong đôi mắt cô anh nhìn thấy rõ sự chán ghét.

Úc Tử Duyệt nhìn Lệ Mộ Phàm, nở nụ cười giễu cợt nói, “Trước kia tôi là kẻ ngu ngốc, không có đầu óc, khi đó tôi cũng không biết cái gì gọi là yêu! Tôi thích mình của hiện tại, thích làm trả giá vì anh ấy, không cần cậu xen vào!” Úc Tử Duyệt trừng mắt nhìn Lệ Mộ Phàm, lạnh lùng nói, trên cổ cậu ta vẫn còn lưu lại một vết sẹo chưa tan hết.

Lời Úc Tử Duyệt nói khiến Lệ Mộ Phàm sững người, đau đớn nhìn cô, trái tim có cảm giác như bị huyệt hắc đìm anh vào trong đó.

Lúc mới kết hôn, mình vẫn còn cảm thấy tiếc nuối đoạn tình còn dang dở với Lệ Mộ Phàm, cũng cảm thấy đau lòng một thời gian. Nhưng hôm nay, nhìn người đàn ông đẹp trai đến mê người này, trái tim mình đã không còn cảm thấy rung động nữa, ngược lại còn muốn tránh xa cậu ta.

Hơn nữa, mình cũng biết rất rõ, tính cách của cô và Lệ Mộ Phàm rất giống. Giống như lúc này, nói chuyện mà cứ như cãi nhau. Từ nhỏ đến lớn đều như thế cả. Không phải tôi làm anh tổn thương, thì chính là anh khiến tôi đau lòng.

“Trả giá? Anh ta có xứng đáng không? Cậu gặp phải chuyện lớn như thế, anh ta lại không ở bên cạnh cậu.....Úc Tử Duyệt, anh ta không thể mang lại tình yêu cho cậu được đâu. Trong lòng quân nhân như anh ta thì làm gì có tình yêu trai gái chứ!” Sắc mặt Lệ Mộ Phàm dần trở lại bình thường, anh nhìn Úc Tử Duyệt nhún từng câu từng chữ giấu cợt nói.

Trong lòng Úc Tử Duyệt chợt thấy đau nhói, nhưng ngoài mặt vẫn cười, “Cậu nói không sai! Nếu anh ấy coi trọng chuyên tình yêu nam nữ, thì không phải là một quân nhân đúng nghĩa rồi! Tình yêu của anh ấy là tình yêu rộng lớn, là không vụ lợi! Người tôi yêu chính là người đàn ông kiên cường, dũng cảm, có trách nhiệm như thế đấy!” Úc Tử Duyệt kiêu ngạo nhìn Lệ Mộ Phàm kích động nói.

Trong lúc nói những lời này, trong lòng cô cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và tự hào, cảm giác tất cả máu chảy trong người đều sùng sục sôi trào.

Trong đầu bỗng nhớ lại lúc Lăng Bắc Hàn cứu cô trên quảng trường từ Tứ Xuyên đến Tây Tạng, lúc đó anh đội mũ bảo hiểm, tự tay đào đất cứu người.....

Giờ phút này, cô mới hiểu rõ Lăng Bắc Hàn trong lòng mình có sức nặng đến cỡ nào.

Lời nói của Úc Tử Duyệt càng khiến Lệ Mộ Phàm kích động, sắc mặt lúc xanh lúc trắng giận dữ đến run cả người.

“Cậu không nên dối mình dối người như thế! Cái tên Lăng Bắc Hàn đó cho dù có tình yêu cũng sẽ không dành cho cậu. Người anh ta yêu vẫn là mối tình đầu của anh ta thôi!” Lệ Mộ Phàm lại phản bác, “Trước khi anh ta đi lính, toàn bộ tình cảm đều trao hết ới tình đầu đó rồi. Sau khi vào quân đội, toàn bộ tình cảm của anh ta lại giành hết cho sự nghiệp. Còn cậu thì sao? Cậu chẳng qua chỉ là một kẻ yêu đơn phương đáng thương mà thôi!” Lệ Mộ Phàm kích động nói với Úc Tử Duyệt.

Mặc dù biết Lệ Mộ Phàm cố ý, nhưng trong lòng Úc Tử Duyệt cũng hiểu rõ những lời Lệ Mộ Phàm nói cũng rất có lý lẽ.

Cho tới bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ Lăng Bắc Hàn có thật sự yêu mình hay không!

Anh ấy từng nói thương mình, trong lòng có mình, nhưng có lẽ vẫn chưa phải là tình yêu thực sự. Có phải tình yêu chân chính của anh đã dành hết cho Hạ Tĩnh Sơ rồi không?

Nhìn thấy sắc mặt của Úc Tử Duyệt thay đổi, trong lòng Lệ Mộ Phàm chợt cảm thấy mâu thuẫn. Anh không biết mình làm Úc Tử Duyệt tổn thương thế này có đúng không.

“Cho dù tôi yêu đơn phương cũng là tôi cam tâm tình nguyện! Cậu có tư cách gì can thiệp vào? Lệ Mộ Phàm, đừng tưởng rằng tôi không nhìn ra trò hề của cậu. Cậu muốn chia rẽ tôi với Lăng Bắc Hàn sao? Hãy mau mau tỉnh lại đi!” Úc Tử Duyệt nói xong, cũng không còn hơi sức để tiếp tục cãi nhau với anh ta nữa, lập tức đi lên lầu ba.

Trên đầu bậc thang, cô liền gặp vẻ mặt cứng ngắc của Huyền Huyền.

Cô liền kéo Úc Tử Duyệt vào phòng, nói: “Duyệt Duyệt, tính khí của Mộ Phàm thế nào em cũng biết mà. Em đừng nên để tâm những lời cậu ấy nói, cứ coi như gió thoảng bên tai là được!”

Úc Tử Duyệt ngồi lên giường, sắp xếp lại chỗ quần áo mới mua khi đi dạo phố lúc chiều.

“Chị Huyền Huyền, em hiểu mà! Những lời của cậu ta nói em không hề tin. Đến bây giờ cậu ta vẫn còn giữ về ngây thơ trước đây!” Úc Tử Duyệt vừa tìm trong túi, vừa nói, vừa vươn tay với lấy cái túi hành lý.

Nhìn thấy bên trên có chiếc áo ngủ gợi cảm của phụ nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng chốc đỏ lên.

Vừa rồi Lệ Huyền Huyền đã dẫn cô đi mua mấy thứ này, hơn nữa còn mua đến mấy bộ cơ!

“Ha ha, tình cảm của em với chồng cũng không tệ nhỉ?” Lệ Huyền Huyền thấy được Úc Tử Duyệt thật sự không có chút tình cảm gì với Lệ Mộ Phàm, lại thấy cô đỏ mặt cảm bộ quần áo sexy kia lên, liền trêu ghẹo cô.

“Em nào có chồng tốt như chị đâu!” Úc Tử Duyệt đỏ mặt phản bác, khóe miệng lại cong lên. Nhớ tới Lăng Bắc Hàn, trái tim cô lại rung động. Mới hai ngày không gặp anh, cô đã cảm thấy nhớ anh rồi. Cô rất mong ngóng năm mới có thể đến nhanh một chút để anh được về nhà.

Lệ Huyền Huyền nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Úc Tử Duyệt cười cười, “Lần trước Tử Mặc nổi nóng với em, em cũng đừng để trong lòng nhé. Tính cách của anh ấy chính là giúp lý không giúp tình. Nhưng nếu em bị người khác bắt nạt, nhất định anh ấy sẽ bảo vệ em! Duyệt Duyệt, dù em chịu bất cứ tổn thương nào, nhất định không được giấu mọi người!”

Lòng Úc Tử Duyệt chưa xót, dù cô phải chịu uất ức, phải chịu tổn thương đến thế nào, với cá tính ‘lấy tốt che xấu’ của cô, sao cô có thể nói lại với người nhà mẹ ruột được đây?

“Chị Huyền Huyền, sao em lại có thể trách anh hai được! Lần đó thấy Lệ Mộ Phàm gặp chuyện không may nên em đã quá kích động, cư xử không tốt, đều là lỗi của em cả mà!” Úc Tử Duyệt cười tươi nói.

Nghe thấy những lời Úc Tử Duyệt nói, Lệ Huyền Huyền vô cùng ngạc nhiên. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mới hơn ba tháng thôi mà Úc Tử Duyệt của hiện tại đã khác rất xa với lúc chưa kết hôn!

Trước khi đi ngủ, cô lại bị cha mẹ gọi tới hỏi thăm, xem cô có suy nghĩ gì về cuộc hôn nhân này, có cảm thấy uất ức hay không. Úc Tử Duyệt cũng rất hiểu chuyện, không nói câu nào khiến cha mẹ lo lắng cả.

Đến lúc lên giường, cô không quên mở nhật kí cuộc gọi ra, nhưng lại cảm thấy cô cùng thất vọng. Thế nhưng cô vẫn chủ động gọi điện cho anh.

Lăng Bắc Hàn đang ngồi bên bàn đọc sách, trên bàn bày rất nhiều vỏ đạn trống rỗng, Anh đang một tay cầm nhíp, kẹp chặt lấy vỏ đạn, giống như đang kiểm tra cái gì đó bên trong. Nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, anh vội vàng để nhíp xuống cầm điện thoại lên.

“Hôm nay anh bận lắm sao? Sao lại không gọi điện về cho em?” Úc Tử Duyệt trực tiếp hỏi. Mọi ghen tuông trong lòng Lăng Bắc Hàn lúc này chợt tan đi hết. Thì ra Lệ Mộ Phàm cố ý nghe trộm điện thoại của mình.

Anh cũng hiểu được, Lệ Mộ Phàm ngày trước vốn là con rể tương lai nhà họ Úc, anh ta đến nhà họ Úc cũng là chuyện rất bình thường.

“Cũng bình thường! Ngày mai anh vào núi rồi!” Lăng Bắc Hàn thản nhiên nói, giọng nói vẫn vô cùng bình thường.

“Vậy sao tối nay anh lại không gọi điện cho em? Nếu không phải em gọi cho anh thì anh cũng không gọi về đúng không?” Úc Tử Duyệt thở gấp nói, giọng nói đầy vẻ trách cứ.

Lăng Bắc Hàn hít sâu một hơi, còn chưa kịp mở miệng nói gì, đã nghe cô nói tiếp: “Đồ lính thổ! Anh nên đối xử tốt với em đi! Ba mẹ em đã nói rồi, nếu như anh đối xử không tốt với em, họ nhất định sẽ cho anh biết tay!” Úc Tử Duyệt cười giỡn nói, cô đang cố ý kích động Lăng Bắc Hàn.

Nhưng cô lại không hề biết lời nói vô tâm của mình đã chạm tới nỗi đau trong lòng anh! Ruột gan Lăng Bắc Hàn chợt co rút dữ dội. Anh hiểu với thế lực nhà họ Úc muốn cho con gái mình ly hôn với anh không phải là chuyện khó! Cưới quân nhân thì sao chứ.....

“Lăng Bắc Hàn? Anh sao vậy?” Thấy một lúc sau Lăng Bắc Hàn vẫn không lên tiếng, Úc Tử Duyệt chợt cảm thấy hoảng sợ hỏi anh. Không phải anh đang giận đấy chứ?

Cô đang muốn giải thích thì anh đã lên tiếng nói.

“Tất cả đều tại anh. Thôi, cũng không còn sớm nữa, em đi ngủ sớm đi!” Anh bình tĩnh mở miệng, trái tim vẫn còn cảm thấy nhói nhói.

“Ừ ! Anh có vào núi nhớ phải chú ý an toàn đấy. Mấy ngày nay thường có mưa tuyết.....”

Cô thật không hiểu được một doanh trưởng như anh sao lại phải đích thân mang binh lính vào núi huấn luyện. Còn những đại đội trưởng, trung đội trưởng kia thì để làm gì?

Giọng nói của cô mang đầy sự đau lòng. Cô thật sự lo lắng anh sẽ gặp phải nguy hiểm trong mùa đông khắc nghiệt này.

Nghe ra được sự quan tâm cùng lo lắng trong giọng nói của cô, Lăng Bắc Hàn chợt cảm thấy vui buồn lẫn lộn. Anh có chút hối hận vì đã nói cho cô biết chuyện anh vào núi. Nhưng nếu cứ không nói cho cô như lần trước, sợ rằng cô sẽ lại suy nghĩ lung tung.

“Không sao đâu ! Những đợt huấn luyện như vậy là rất bình thường mà.” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, thời tiết càng khắc nghiệt, càng có lợi cho công việc huấn luyện của bọn anh.

“Ừ.....” Úc Tử Duyệt đồng ý nói, “Vậy anh mau đi nghỉ ngơi đi. Ngày mai em sẽ trở về Kinh Đô, chiều mai em đi thăm bọn trẻ, ngày mốt sẽ bắt đầu đi làm lại!” Thật ra thì cô không nỡ cúp điện thoại, cô cảm thấy cứ muốn nói hoài nói mãi với anh. Úc Tử Duyệt tươi cười nói. Thật may là cô lại đột nhiên nhớ tới đám nhóc con đó.

Lăng Bắc Hàn nhếch miệng nói, “Được! Đi làm nhớ cẩn thận!”

Giọng nói lạnh nhạt trầm ấm của anh khiến lòng cô cảm thấy không thoải mái. Không hiểu sao cô cứ có cảm giác như anh đang gặp phải chuyện gì đó vậy. Anh không hề cười, cũng không nổi nóng, giọng nói đều đều giống như một cái máy vậy.

Trong lòng Úc Tử Duyệt cảm thấy có chút lo lắng, “Anh có chuyện gì không vui sao? Xảy ra chuyện gì rồi?” Cô vội vàng hỏi anh.

“Lại suy nghĩ lung tung cái gì đấy! Anh rất bình thường mà!” Anh không ngờ tâm tình mình đang cố kìm nén lại bị cô phát hiện ra, Lăng Bắc Hàn khẽ quát quát.

Lúc này mới bình thường nè! Tên khốn kiếp này, bây giờ anh ấy không nổi nóng với mình nữa, cô lại cảm thấy có chút không quen. Lòng Úc Tử Duyệt lại cảm thấy vui sướng, khoe mắt liếc về phía túi đồ lót đang đặt trên sofa, trái tim lại đột nhiên nhảy đập liên hồi.

“Em...Em...Hôm nay em đi mua áo ngủ.....” Mặt cô đỏ bừng, trái tim đập loạn nhịp xấu hổ nói.

“Áo ngủ? Chỉ là việc nhỏ như mua áo ngủ em cũng cần xin phép anh sao?” Nhóc con này lại muốn làm gì đây? Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói.

“Không phải áo ngủ bình thường đâu...Nó giống với cái áo ngủ màu đen lần trước em mặc ý.....Là cái áo đó đó.....!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt đỏ bừng. Cô nói chuyện ngập ngừng, cảm giác mặt mình nóng đến mức sắp bị thiêu cháy rồi!

Lăng Bắc Hàn nghe lời cô nói, trong đầu chợt nhớ ra chuyện gì đó. Cô mặc một chiếc áo ngủ mỏng dính nhìn thấy cả bên trong, nghĩ đến đây bộ phận nào đó chợt căng lên, sự ham muốn bị lời nói quyến rũ của cô châm ngòi!

“Úc Tử Duyệt!” Giọng nói khàn khàn của Lăng Bắc Hàn không che giấu dục vọng. Mình cần phải đi tắm nước lạnh một lúc mới được!

“Không chỉ có một cái đâu....” Cô cười đều nói tiếp, “Có cái màu đỏ, có cái màu trắng, còn có cả phụ kiện nữa nha.....”

“Úc Tử Duyệt! Ngủ đi! Anh cúp đây!” Lăng Bắc Hàn cảm giác nếu mình không lập tức cúp điện thoại, chắn chắn mình sẽ bị lửa dục thiêu cháy mất. Anh quát nhẹ một tiếng rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

“Đồ lính thôi!” Nghe mấy tiếng tút tút bên đầu dây bên kia, Úc Tử Duyệt tức giận quát, kéo chăn nằm xuống. Cô nhắm mắt lại, trong đầu đều là bộ ngực trần truồng quyến rũ của Lăng Bắc Hàn, trái tim cô đột nhiên rạo rức khó chịu.

Úc Tử Duyệt! Mày thật háo sắc!

Hơ, trời ơi, mình lại nghĩ tới chuyện đó với Lăng Bắc Hàn? Không chỉ trong lòng cô nhớ tới, mà cả thân thể cũng đều đang nghĩ tới, cô nhớ lúc anh hôn cô, lúc anh vuốt ve cô, nhớ lồng ngực rắn chắc của anh, nhớ cảm giác lúc anh tiến vào.....

Úc Tử Duyệt! Mày hết thuốc chữa rồi!

Âm thầm hưng hăng chữ bới chính mình!

Còn anh thì sao? Bây giờ anh có đang nhớ tới mình không? Úc Tử Duyệt co người lại, coi con gấu bông nhỏ thành Lăng Bắc Hàn mà ôm vào lòng, ôm thật chặt.....

Lăng Bắc Hàn không biết phải làm sao chỉ đành đi tắm nước lạnh để dập tắt lửa tình vừa mới bị Úc Tử Duyệt nhóm lên. Nước lạnh làm tắt dục vọng của anh, cũng đóng băng luôn trái tim anh khi nhớ tới câu nói vừa rồi của Úc Tử Duyệt, ba mẹ cô nhất định sẽ xử lý anh, trái tim lại cảm thấy khó chịu.

Anh cũng nhớ tới lời nói của Lệ Mộ Phàm, trong lòng lại cảm thấy tự ti. Lăng Bắc Hàn mình mà cũng có lúc cảm thấy tự ti sao? Anh cười chua chát. Anh nghĩ, nếu như bây giờ Úc Tử Duyệt thật sự muốn ly hôn với mình, mình có thể buông tay được sao?

123. Chương 123: Coi Như Nghỉ Đông Sớm Đi

Ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt về lại Kinh Đô, cô không về nhà, mà đi thẳng tới chỗ mấy đứa trẻ tàn tật Lăng Bắc Hàn nhận nuôi, cùng bọn chúng chơi đùa thật lâu, sau đó bọn nhỏ lại nói chúng rất nhớ ba Hàn, Úc Tử Duyệt nói chờ tới năm mới là có thể gặp được rồi.

Nghe người phụ trách ở đây nói, cứ cách một khoảng thời gian, Lăng Bắc Hàn sẽ chuyển tiền tới đây. Đối với Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt cảm thấy càng thêm kính nể anh. Cô cũng nghe người phụ trách này nói, Lăng Bắc Hàn cảm thấy rất áy náy đối với bọn nhỏ.

Anh áy náy vì không thể cứu cha mẹ của chúng ra, để cho những đứa trẻ này phải trở thành trẻ mồ côi tàn tật. Lăng Bắc Hàn áy náy như vậy, làm cho cô cảm thấy rất cảm động.

Sau khi đi làm, cô đã rất cố gắng vượt qua chướng ngại tâm lý, đến phòng giam phỏng vấn Thẩm Hưng. Thẩm Hưng nói, từ sau khi giết bạn gái, anh ta rất hối hận, bởi vì không có nơi nào giấu được thi thể, nên chỉ có thể chặt xác ra, giấu vào trong đường cống ngầm. Ba tháng qua, mỗi ngày anh ta đều tự giận mình, thường hay nghĩ đến những cô gái bị chính anh ta giết hại. Đàn bà đa tình!

Rồi sau đó, Úc Tử Duyệt chỉnh sửa tất cả thông tin vụ án của Thẩm Hưng, sau đó đăng lên báo, tin tức này được đứng đầu trang báo xã hội.

Trong xã hội, tin tức này thu được rất nhiều phản hồi từ người dân. Mọi người đều không thể tin được, một giáo sư đại học lại có thể giết người như vậy.....

Ngày hôm đó, cảm giác thầy Thẩm đem đến cho Úc Tử Duyệt giống như trong giấc mộng vậy. Về sau, khi cô đã hoàn toàn tỉnh táo lại, biết được mình đã phạm sai lầm thì đã muộn mất rồi. Có câu kích động là ma quỷ, quả nhiên không hề sai.

Sau khi Lăng Bắc Hàn vào núi được mười sáu ngày, Kinh Đô chợt xảy ra một bão tuyết dữ dội đến mức khiến Úc Tử Duyệt lo sợ, chỉ sợ Lăng Bắc Hàn ở trong núi gặp chuyện không may.

“Chị Nhan, chị nói xem, tại sao tính khí anh ấy lại ngang bướng như vậy? Em mới hỏi chính trị viên Trương, anh ta nói anh ấy còn mang theo ba mươi chiến sĩ đi vào trong núi! Tuyết rơi nhiều như vậy, làm sao đây?”
Lúc ăn cơm, Úc Tử Duyệt oán trách nói với Nhan Tịch.

“Duyệt Duyệt, em đừng lo quá! Họ là quân nhân, phải có quy định của quân nhân. Nếu chú ấy đã quyết tâm đi vào đó, thì nhất định đã nắm chắc phần thắng trong tay! Em phải có lòng tin!” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt nóng lòng như con kiến bò trên chảo nóng, ăn cũng không ngon nên vội vàng an ủi.

“Lời này của chị, tổng biên tập Trình cũng đã nói với em, nhưng em vẫn rất lo lắng!” Vành mắt Úc Tử Duyệt đỏ lên, đưa tay vuốt chiếc nhẫn trên ngón áp út bên bàn tay trái.....

Nhan Tịch cũng không biết làm sao để an ủi Úc Tử Duyệt, cô lo lắng cũng là bình thường, chỉ có thể khuyên cô cố ăn cơm thật nhiều, đừng để cho Bắc Hàn phải lo lắng ngược lại.

Một trăm hai mươi sáu ngọn núi có độ cao trung bình 450m so với mực nước biển đều bị cơn bão tuyết bao trùm. Khắp nơi đều là màu tuyết trắng xóa. Không ngờ đến được cơn bão tuyết đổ xuống bất ngờ, việc huấn luyện các binh sĩ thuộc 148 sư đoàn càng thêm khắc nghiệt.

“Chỉ cần các cậu coi như đang phải chịu khổ huấn luyện như ngày thường, thì cơn bão tuyết này, không đáng nhắc đến chút nào! Trước khi trời tối, phải vượt qua nơi này! Tất cả đã hiểu chưa?” Lăng Bắc Hàn đứng ở cạnh một tảng đá lớn, đeo ba lô tác chiến sau lưng, nói với 30 người trong đội đang khó nhọc đi về phía trước.

“Dạ hiểu!” Các chiến sĩ cùng hô lên, âm thanh cao vút, làm cho những bông tuyết trên mấy cây thông rung động rơi xuống.

Cho dù anh đã sớm hiểu, ở trong núi này sáu ngày các chiến sĩ đã rất mệt mỏi rồi, nhưng về mặt khí thế của bọn anh vẫn không bị suy yếu chút nào, điều này khiến anh rất vui mừng.

Đích thân anh dẫn đội quân vào núi, một mặt là để kiểm tra những chiến sĩ này sẽ làm thế nào khi gặp những tình huống như thế này; mặt khác, doanh trưởng là anh cũng muốn làm gương, khiến các chiến sĩ phải tâm phục hơn khẩu phục!

Một hàng chiến sĩ đi qua, lưu lại một hàng dấu chân thật sâu. Lăng Bắc Hàn nhìn quần áo ướt đầm của các chiến sĩ, trong lòng có hơi đau lòng. Nhưng anh lập tức xua đi, anh phải rất nghiêm khắc với bọn họ, không bao giờ được lơ là.

Di chuyển bước chân, anh chạy chậm lại, giày đã ướt sũng từ lâu, mỗi lần bước chân lại phát ra tiếng động ‘xéo xéo’.

“Phía sau đi theo! Chú ý an toàn ình, tất cả phải đề cao cảnh giác cho tôi! Trên đoạn đường này có rất nhiều bẫy rập, nếu ai không chú ý bị rơi xuống, đừng trách tôi không nhắc nhở trước, chỉ có thể trách tính cảnh giác của các cậu quá thấp!” Lăng Bắc Hàn vừa chạy, vừa quát. Trên đường đi, anh đã phải nhiều lần nhảy vọt qua bẫy rập.

Trong lòng các chiến sĩ rất nể phục anh. Họ nghi ngờ doanh trưởng của bọn họ dù nhắm mắt cũng dễ dàng vượt qua bài kiểm tra ở trên núi này

“Xuống núi! Chia nhau hành động, sau đó tập hợp tại một đỉnh núi!” Lăng Bắc Hàn rống to chỉ huy, các chiến sĩ nghe xong mệnh lệnh của anh, lập tức tản ra. Từng người mặc chiếc áo màu xanh lá cây đeo ba lô đi trên sườn dốc phủ tuyết trắng xóa.

Hai con mắt của Lăng Bắc Hàn híp lại suy nghĩ, sau đó cũng bước đi.

Khi Lăng Bắc Hàn chuẩn bị xuống núi thì máy bộ đàm đeo bên người anh đột nhiên phát ra tín hiệu cầu cứu ở cách đó không xa, lập tức anh nhanh chóng chạy tới.

Trên sườn núi, một chiến sĩ một tay đang đỡ tảng đá, khuôn mặt đỏ lên, cắn răng nghiến chặt. Vừa nhìn thấy Trương Bình, Lăng Bắc Hàn liền hiểu được, vì cậu ta muốn đi đường tắt nên mới gặp phải nguy hiểm.

Nhìn thấy Lăng Bắc Hàn chạy tới, Trương Bình thở phào nhẹ nhõm, nhưng, bàn tay cũng đồng thời buông lỏng tảng đá ra. Lăng Bắc Hàn còn chưa kịp lấy dây thừng ra, đã thấy Trương Bình thả tay, anh vội vàng đưa tay giữ lại, ngay sau đó, anh khom người xuống giữ vững thân thể.

“Hai chân đạp đi! Dừng sức!” Lăng Bắc Hàn cảm giác bùn đất dưới chân đang dần lún xuống, nếu như Trương Bình không trèo lên được, có thể hai người bọn họ sẽ cùng nhau lăn xuống!

Trương Bình cắn răng, dùng sức đập, Lăng Bắc Hàn dùng sức đẩy Trương Bình đi lên, đồng thời cũng dùng sức đẩy tảng đá ra xa.....

“Doanh trưởng!”

Trương Bình đành trơ mắt nhìn Lăng Bắc Hàn lăn xuống đồi, anh ta rống to, mấy giây sau, bóng dáng của Lăng Bắc Hàn đã hoàn toàn biến mất. Tuyết rơi bao trùm khắp nơi, hình ảnh của Lăng Bắc Hàn cũng không thấy đâu.

Xoảng.....

“Ôi.....”

Bưng một chén nước đi tới chỗ ngồi, tay Úc Tử Duyệt đột nhiên run lên, chén nước từ trong tay rơi xuống. Cô kêu lên khiếnọi người trong phòng làm việc đều quay lại nhìn cô chăm chăm.

“Duyệt Duyệt, hôm nay cô bị sao vậy? Cứ như người mất hồn ý!” Biên tập Vương vô ý nói.

“Tôi cũng không biết sao nữa.....” Trong lòng của Úc Tử Duyệt cảm thấy vô cùng bất an, trái tim luôn hốt hoảng, lo lắng.

Quét dọn xong mảnh vỡ, cô lại lấy điện thoại di động ra, ra khỏi phòng làm việc gọi cho chính trị viên Trương, nhưng gọi nhiều lần cũng không có ai nghe!

Chiếc khăn quàng cổ Úc Tử Duyệt tặng cho Lăng Bắc Hàn chính là vật cứu mạng anh. Trong màn tuyết trắng mịn màng, vì các chiến sĩ nhìn thấy chiếc khăn màu đen kia, cho nên mới tìm được Lăng Bắc Hàn.

Điều làm các chiến sĩ khiếp sợ là mặc dù Lăng Bắc Hàn mất máu rất nhiều nhưng ở nhiệt độ âm 23 độ, mà anh vẫn tỉnh táo!

“Chờ tôi thoát khỏi.....Nguy hiểm.....Rồi hãy nói cho....vợ.....” Trước khi hôn mê Lăng Bắc Hàn chỉ kịp nói như thế. Có lẽ anh biết mình bị thương rất nghiêm trọng, có thể nguy hiểm đến tánh mạng, nên anh không muốn làm cho Úc Tử Duyệt lo lắng.

“Doanh trưởng.....” Chiến sĩ Trương Bình mới vào quân đội được gần một năm nhìn Lăng Bắc Hàn đang được khiêng đi, áy náy vô cùng. Ngay sau đó, nói với một chiến hữu: “Là tại tôi muốn đi đường tắt cho nhanh, doanh trưởng vì cứu tôi mới ngã xuống!”

Các chiến sĩ chỉ gật gật đầu. Bọn họ cũng biết, mặc dù bình thường Lăng Bắc Hàn huấn luyện bọn họ rất nghiêm khắc, mặt lạnh như Diêm Vương, nhưng ở trong lúc nguy cấp, anh thà rằng hy sinh mình, cũng tuyệt đối không để các binh sĩ gặp chuyện không may!

Cho nên, Lăng Bắc Hàn vẫn luôn canh cánh trong lòng trước sự hi sinh của đồng chí Thôi Chí Quân.

Úc Tử Duyệt khổ sở chờ đến ngày Lăng Bắc Hàn rời núi. Từ năm giờ chiều đã bắt đầu liên tục gọi điện thoại di động cho anh, nhưng không có ai bắt máy. Gọi điện thoại cho chính trị viên Trương, thì số ông ta vẫn luôn nằm ngoài vùng phủ sóng!

“Bà nội.....Có khi nào Bắc Hàn gặp chuyện không may gì rồi không?”

“Này! Miệng quạ đen! Cháu của bà sao có thể gặp chuyện không may được? Bắc Hàn chính là thợ săn trong học viện bồi dưỡng đấy! Nếu nó dám gặp chuyện không may, thì không xứng với.....”

Bà nội còn chưa nói hết câu, chuông điện thoại phía bên kia đột nhiên vang lên, dì Vương vội vàng ra ngoài, nghe điện thoại.

Lòng Úc Tử Duyệt như bị treo lên: “ Bệnh viện quân khu? Dạ, được, được, tôi biết rồi, cảm ơn!” Úc Tử Duyệt nghe được hai chữ bệnh viện thì máu toàn thân lập tức đông lại.

“Dì Vương”

“Bà ơi, Duyệt Duyệt, A Hàn nhập viện rồi!” Sau khi dì Vương để điện thoại xuống, sắc mặt ngưng trọng nói. Thân thể của Úc Tử Duyệt bắt đầu run rẩy, thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Thế nhưng bà cụ vẫn bình tĩnh không hề hấn gì, giống như không để tâm đến chuyện Lăng Bắc Hàn gặp nguy hiểm, giống như bà chắc chắn Lăng Bắc Hàn sẽ không có nguy hiểm gì.

“Duyệt Duyệt, đừng lo lắng, A Hàn đã thoát khỏi nguy hiểm rồi!” Dì Vương tiến lên đỡ lấy Úc Tử Duyệt, vội vàng nói.

“Hừ! Nó dám gặp nguy hiểmsao!” Bà cụ gõ gậy xuống đất, lạnh lùng nói.

Lúc Úc Tử Duyệt chạy tới bệnh viện thì mới được biết, thì ra là Lăng Bắc Hàn đã nằm ở bệnh viện gần hai mươi tiếng rồi! Mới vừa vào phòng bệnh, nhìn người nằm trên giường bị treo ngược một chân lên, một bên giường còn treo ngược một túi nước biển, một bên treo túi máu thì nước mắt của cô lập tức liền rơi xuống. Mà Lăng Bắc Hàn nghe thấy có tiếng động cũng vội quay đầu lại.

Cô mặc áo khoác lông màu trắng, đôi giày màu nâu dính đầy tuyết, cô bùm miệng sưng sò đứng ở đó, tuyết đọng còn vương trên trán, mắt mở lớn nhìn anh chằm chằm. Anh nở nụ cười, vừa muốn mở miệng, thì chợt cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi tới, bóng dáng nhỏ nhắn kia chạy như bay tới.

“Đồ khốn! Lăng Bắc Hàn! Em ghét anh! Em ghét anh!” Úc Tử Duyệt ngồi xuống giường anh, hai tay dùng sức đánh vào ngực của anh, vừa khóc, vừa mắng.

“Không phải anh đã không có gì rồi sao?” Lăng Bắc Hàn để mặc cô đánh mình, bình tĩnh nói. Úc Tử Duyệt chưa từng nghe thấy giọng anh yếu đến như thế.

Hôn mê gần 20 giờ, mới vừa tỉnh lại, biết mình không còn nguy hiểm gì nữa, anh mới nhờ người báo tin về cho gia đình.

Úc Tử Duyệt đánh mệt, không để ý hình tượng nằm gục trong lồng ngực của anh, ôm anh, cúi đầu khóc thút thít. Nhớ tới hai ngày nay mình mất hồn mất vía, lại cảm thấy lòng chua xót, nhìn bộ dạng yếu ớt của anh, cũng rất đau lòng.

Mới vừa nghe người ta nói, anh vì cứu chiến hữu nên bị thương, anh như vậy khiến cô vừa thương vừa giận!

“Còn khócsao?” Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, anh nhỏ giọng nói.

“Em đang vui mà! Ai mượn anh xía vào!” Úc Tử Duyệt trợn mắt nhìn anh tức giận quát.

Lăng Bắc Hàn lại nhin không được bật cười.

“Anh còn cười được sao? Em lo lắng cho anh sắp chết rồi nè!” Úc Tử Duyệt hung hăng dùng sức ngất mũi anh, tức giận nói.

Nghe cô nói lo lắng ình, anh vừa vui vừa áy náy: “Thủ trưởng nói rồi, coi như nghỉ đông trước thôi!” Lăng Bắc Hàn cười cười nói.

Úc Tử Duyệt nghe anh nói vậy tất nhiên là không vui. Cô biết anh chỉ đang an ủi mình thôi. Cô không cần cái gọi là trong họa được phúc, thứ cô cần chính là mỗi ngày Lăng Bắc Hàn đều được bình an.

124. Chương 124: Trao Đổi Văn Hoá Trung Nhật

Úc Tử Duyệt nghe Lăng Bắc Hàn nói liền liếc mắt nhìn anh. Đùi trái bị đá sắc nhọn cắt trúng khiến anh mất rất nhiều máu, xương chân cũng bị tổn thương. May mắn là không bị gãy xương nên cũng không làm ảnh hưởng đến công việc quân sự sau này.

Khi nghe bác sĩ nói thế cô cũng khẽ thở phào một hơi.

“Anh có muốn uống nước không?” Nhìn làn da anh khô hanh tái nhợt, bong tróc ra, môi nứt nẻ, gương mặt gầy gò trắng bệch, còn có mấy vết bầm, vẻ mặt Úc Tử Duyệt mang theo trách cứ, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng vô cùng.

Nhìn Lăng Bắc Hàn yếu ớt như vậy, trong lòng cô đau lòng không thôi. Mà người nhà họ Lăng nghe nói anh bị thương, hình như lại coi đó là một việc vô cùng nhục nhã, không có một người nào muốn tới thăm anh cả.

Không có người thân quan tâm tới Lăng Bắc Hàn càng khiến cô thêm đau lòng.

“Ừ.” Đôi mắt đầy tơ máu nhìn cô thản nhiên đồng ý. Úc Tử Duyệt cởi áo khoác tháo khăn quàng cổ xuống, sửa sang lại tóc tai, sau đó nhanh nhẹn chạy đi tới chỗ máy đun nước, rót cho anh một cốc nước. Đây là một phòng bệnh đơn sang trọng, cái gì cũng có, lại rất ấm áp, không thấy lạnh chút nào y hệt như ở nhà.

“Anh chờ một lát, nước còn nóng, để em làm cho nguội đã!” Úc Tử Duyệt ngồi xuống bên giường, cầm lên một cái cốc khác rồi đổ qua đổ lại: “Cách này là em học được từ mẹ đấy! Bản tiểu thư lần đầu tiên phục vụ cho anh, đây chính là vinh hạnh của anh đó nhá!” Úc Tử Duyệt vừa đảo nước, vừa cười tinh nghịch nói.

Lăng Bắc Hàn không lên tiếng chỉ yên lặng nhìn cô.

Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, lại có chút bướng bình, làm cho trái tim anh rung động. Lại nhớ tới đêm đó cô cũng dùng câu nói này đùa giỡn với Lệ Mộ Phàm, khiến trái tim Lăng Bắc Hàn đau đớn như bị gai đâm.

Anh nhìn ra được Lệ Mộ Phàm vẫn chưa từ bỏ hy vọng với cô, có lẽ ba mẹ cô cũng đã nói gì đó với cô.....

Úc Tử Duyệt cầm muống lên thử một chút nước, lại nhìn anh đang ngẩn người nhìn mình, mặt Úc Tử Duyệt bỗng chốc đỏ lên, hóa ra này giờ nhìn mình đến mê mẩn vậy à.

“Uống nước đi.....” Múc muống nước ấm đưa lại gần bên môi anh cô nhỏ giọng nói.

Lăng Bắc Hàn đang ngẩn người chột hoàn hồn nhìn cô.

“Chẳng lẽ muốn em dùng miệng dứt anh uống à?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn ngây ngốc, nhớ tới tình huống đã từng đọc được trong tiểu thuyết, khi nam chính bị thương thì nữ chính sẽ dùng miệng dứt nước cho anh ta, cô đỏ mặt nói.

“E hèm.....” Lăng Bắc Hàn nghe cô nói vậy thiếu chút nữa bật cười to, anh tăng hắng để chống chế. Nhóc con này! Không biết trong cái đầu nhỏ của cô chứa những thứ gì?

Anh há miệng uống nước.

“Đúng thiệt là, chẳng biết lăng mạn gì cả!” Thấy phản ứng của anh, Úc Tử Duyệt cả giận nói. Sao mình lại cảm thấy hình như Lăng Bắc Hàn hơi lạnh nhạt với mình vậy nhỉ?

“Khụ khụ....khụ.....” Lăng Bắc Hàn nghe Úc Tử Duyệt nói thế, hớp nước còn chưa kịp nuốt xuống đã bị sắc đến ho sù sụ.

“Ồ, anh sao vậy?” Úc Tử Duyệt vội vàng để ly xuống, cuống quýt rút tờ giấy lên lau nước đang chảy ở khóe miệng cho anh.

“Khụ.....Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn lại ho khan thêm lần nữa, nghiêm túc gọi tên cô.

“Hả? Sao thế?”

“Có phải dạo này em lại đọc mấy thứ tiểu thuyết bậy bạ kia không?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, nghiêm nghị chất vấn.

Câu hỏi của anh khiến Úc Tử Duyệt đỏ mặt, cúi đầu, ngượng ngùng lè lưỡi.

“Anh.....Sao anh biết hả?” Cô xấu hổ hỏi.

“Khụ khụ.....Khụ.....” Nghe cô hỏi lại mình, Lăng Bắc Hàn lại lên cơn ho như hen suyễn, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của cô, vẻ mặt hung dữ đó của anh cũng khiến Úc Tử Duyệt cảm thấy sợ.

“Anh.....Anh đừng giận mà....Cũng tại người ta.....Tại nhớ....Cho nên.....Ôi, anh mau uống nước đi! Nếu không nước sẽ nguội hết mất!” Úc Tử Duyệt cúi đầu, ấp a ấp úng nói. Cô mắc cỡ đến độ không nói lên lời, lập tức cầm cốc nước lên, múc nước đút cho anh.

“Nhớ cái gì? Mau nói ra!” Nhóc con này dám giấu mình đọc mấy loại tiểu thuyết tình dục kia! Lãng Bắc Hàn cảm thấy buồn bực. Có lẽ nào là tại anh chưa thỏa mãn được nhu cầu kia của cô?

“Bởi vì, em nhớ anh nên mới.....Đọc tiểu thuyết.....Để giải.....” Úc Tử Duyệt nhìn anh, thở gấp nói, câu cuối cùng cô nói rất nhỏ, mặt càng đỏ hơn.

“Giải cái gì?” Lãng Bắc Hàn càng thêm buồn bực. Cô đọc nó để giải quyết sao? Nhóc con này xem mình là gì chứ? Dám đọc mấy thứ tiểu thuyết kia để giải quyết nhu cầu?

“Giải buồn ý!” Úc Tử Duyệt trừng mắt nhìn anh rồi lên nói.

Lãng Bắc Hàn rút cuộc thở phào một cái: “Lấy máy tính ra!” Anh không chịu uống nước, nghiêm nghị nói.

Đồ lính thối, đã bệnh đến vậy rồi mà vẫn còn hung dữ thấy sợ. Hơn nữa nét mặt kia khiến trong lòng cô cảm thấy sợ sệt: “Không có mang theo mà.....”

“Lấy ra cho anh!” Biết rõ là cô đang nói dối, Lãng Bắc Hàn trầm giọng ra lệnh.

Úc Tử Duyệt bị bộ dạng của anh làm cho sợ hãi, không dám phản kháng nữa, rụt rè đi đến chỗ mình để túi, mở túi ra lấy máy tính bằng bọc bao da đi tới bên giường đưa cho anh.

“Anh thật sự muốn kiểm tra sao? Lần trước em chỉ đọc một chút trong máy tính của chị Nhan thôi, còn trong máy tính của em thật sự không có gì cả mà!” Úc Tử Duyệt vô cùng tự tin nói cũng âm thầm đắc ý.

Đồ lính thối, những tiểu thuyết kia mình đã lưu hết trong điện thoại, xem anh xóa như thế nào!

Lãng Bắc Hàn đang muốn đưa tay cầm lấy, nhưng lại động tới vết thương trên tay nên không dám cử động. Úc Tử Duyệt thấy vậy liền mở máy vi tính lên, mở tất cả ổ cứng ra cho anh nhìn qua một lượt!

Úc Tử Duyệt đang định tắt máy tính đi, Lãng Bắc Hàn lại đột nhiên quát lớn: “Khoan đã! Nội dung tập tin trao đổi văn hóa Trung Nhật là gì?”

“À?” Tên lính thối này phát hiện ra được sao? Trong lòng của Úc Tử Duyệt kinh hoảng: “Cái đó là.....Là một số tư liệu về văn hóa Nhật Bản em tìm được thôi, không phải là cái gì tam quan bất chính bậy bạ kia đâu.....Hi hi....” Úc Tử Duyệt vội vàng giải thích.

“Mở ra!” Theo trực giác của mình, Lãng Bắc Hàn cảm giác tài liệu có nội dung gì đó mờ ám, anh liền ra lệnh cho cô.

“Thật sự không có gì mà.....” Úc Tử Duyệt hốt hoảng, vội vàng nói. Nếu như thật sự phải mở tập tin này ra, chắc cô bị oan uổng chết mất! Tập tin này cô chưa mở ra lần nào mà!

“Đừng nói nhảm nữa!” Thấy cô nói như vậy, Lãng Bắc Hàn càng thêm khẳng định tập tin này rất đáng nghi. Anh lạnh lùng nói.

“Được rồi, em mở !Nhưng anh không được nổi nóng đâu đó! Nội dung của cái này em cũng chưa từng xem qua. Em thề đấy!” Úc Tử Duyệt nhủ mảy nói. Dưới tầm mắt sắc bén của Lãng Bắc Hàn, cô run rẩy mở tài liệu kia ra.

Bên trong tất cả đều là tập tin video, Lãng Bắc Hàn nhìn ngay thấy mấy chữ nhạy cảm: Aoi, Ozawa Maria, Akiho Yoshizawa.....

Có lẽ tên lính thối này chưa hề xem qua những thứ này.....Nên chắc không biết được đâu.....Úc Tử Duyệt âm thầm nghĩ.

“Úc! Tử! Duyệt!”

“Á....”

“Bạch.....” Tiếng gầm vang dội của Lãng Bắc Hàn khiến tay cô run lên, sợ hãi hét lên một tiếng, cái máy tính bằng cũng liền rơi xuống đất.

“Á.....ừm.....ôi.....Ngừng lại đi.....”

Tệ hại hơn là, lúc này, mấy tiếng rên rỉ mập mờ của phụ nữ đột nhiên truyền ra từ máy tính bảng.

Úc Tử Duyệt đỏ mặt ngượng ngùng đến quên mất phản ứng.

Lăng Bắc Hàn nằm trên giường bệnh, sắc mặt xanh mét giống như muốn giết người. Lúc này, một tiếng động đột nhiên truyền đến từ phía cửa phòng bệnh.

“Hả.....” Úc Tử Duyệt nhìn thấy người đang khoác một chiếc áo da cao quý đứng ở cửa chính là mẹ chồng của mình thì hoảng hốt hô to, sau đó vội vàng khom người nhặt máy tính bảng lên.

“Tiếng gì vậy?” Tiểu Dĩnh cau mày, lạnh giọng hỏi. Úc Tử Duyệt vội vàng tắt máy tính đi, đỏ mặt nhìn bà. Trời ơi! Sao lại trùng hợp đúng lúc mẹ chồng đến thế này! Úc Tử Duyệt thật sự muốn đập đầu chết ngay tại chỗ!

“Không có.....Không có gì đâu ạ.....” Úc Tử Duyệt liền vội vàng cười nói: “Mẹ, mời mẹ ngồi! Bác sĩ nói, Bắc Hàn không có gì đáng ngại cả!” Úc Tử Duyệt kịp thời phản ứng, vội vàng kéo cái ghế mời Tiểu Dĩnh ngồi, mỉm cười nói.

Lăng Bắc Hàn chỉ hờ hững nhìn sang mẹ mình. Lúc này lại thấy dì Vương cầm một hộp cơm đi vào: “A Hàn, cậu sao rồi? Bà cụ bảo tôi hầm cháo ngô mà cậu thích nhất đem vào cho cậu.....” Dì Vương để hộp cơm xuống, nhìn Lăng Bắc Hàn quan tâm hỏi.

Ngược lại, vẻ mặt Tiểu Dĩnh lại vô cùng bình tĩnh, giống như Lăng Bắc Hàn không hề bị thương vậy.

“Cám ơn dì Vương!” Lăng Bắc Hàn thản nhiên nói, “Tôi không có gì đáng ngại, nói bà đừng lo lắng nhiều.”

“Vậy thì tốt rồi, tốt rồi.” Dì Vương vừa mở hộp cơm, vừa nói.

“Dì Vương, để con. Để con đút anh ấy ăn ạ!” Úc Tử Duyệt liếc trộm mẹ chồng, sau đó liền nhanh nhẹn tiến lên.

“Ừ, Duyệt Duyệt mấy ngày này con phải chịu khổ rồi.Cố gắng chăm sóc cho A Hàn nhé!”

“Bệnh viện này có y tá, có hộ lý, đừng làm phiền tới Duyệt Duyệt. Con bé cũng phải đi làm mà.” Lúc này, Tiểu Dĩnh mới mở miệng, lạnh lùng nhả từng chữ từng câu.

Động tác Úc Tử Duyệt chợt khựng lại. Cô liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, thấy anh cũng đang nhìn mình. Úc Tử Duyệt cảm thấy mẹ chồng mình như không muốn mình ở lại chăm sóc cho Lăng Bắc Hàn vậy: “Mẹ, con là vợ anh ấy, sao có thể nói là làm phiền được! Hơn nữa, thời gian này con cũng phải thi chứng nhận phóng viên, có thể không cần đi làm!” Úc Tử Duyệt liếc nhìn Lăng Bắc Hàn rồi dừng cảm nói với mẹ chồng.

“Nếu muốn thi tốt, thì càng phải chuyên tâm học tập. Con ở đây chăm sóc Bắc Hàn, mẹ không thể yên lòng được.....”

“Thưa bà Tiểu, vợ con, con tự biết quản.” Tiểu Dĩnh còn chưa nói hết câu, đã bị Lăng Bắc Hàn ngắt lời, anh nhả từng chữ từng câu, lạnh nhạt nói nói, trong giọng nói lộ ra vẻ uy nghiêm không thể chống lại.

Trong khoảnh khắc đó, Úc Tử Duyệt cảm thấy Lăng Bắc Hàn vô cùng tuyệt vời! Cũng không khỏi than thầm, quan hệ giữa Lăng Bắc Hàn và Tiểu Dĩnh giống kẻ thù như vậy có lẽ nào là vì Hạ Tĩnh Sơ? Úc Tử Duyệt âm thầm nghĩ, trong lòng không khỏi chua xót.

Sắc mặt của Tiểu Dĩnh lúc xanh lúc trắng, bà giận dữ đứng bật dậy: “Lăng Bắc Hàn! Bao giờ thì con mới quên chuyện của Hạ Tĩnh Sơ?” Tiểu Dĩnh tức giận nói xong bước ra khỏi phòng.

Sắc mặt của Úc Tử Duyệt cũng dần dần chuyển thành trắng bệch, dì Vương thở dài một hơi, rồi vội vàng đuổi theo Tiểu Dĩnh.

Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt sững sờ, liền biết lý do tại sao.

“Tối đây.....” Anh nhàn nhạt mở miệng. Anh biết vừa rồi là mẹ anh cố ý kích động Úc Tử Duyệt trắng trợn trước mặt anh!

Trong lòng Úc Tử Duyệt cảm thấy chua xót, cô quay đầu nhìn Lăng Bắc Hàn, lặng lẽ bước về phía anh.

“Á.....Anh.....” Cô còn chưa đi đến gần, Lăng Bắc Hàn đã vươn tay ôm chặt lấy eo cô, cũng chẳng thêm để tâm đến cái chân vốn đang được treo ngược đã bị rơi xuống từ lúc nào. Úc Tử Duyệt hoang hồn thốt lên sau đó cả người ngã nhào lên ngực anh.....

“Anh làm gì thế? Em đè lên anh kìa!” Úc Tử Duyệt nhìn về mặt tiêu tụy của anh, hoảng hốt hỏi, hai tay vội vàng chống lên, chỉ sợ đè lên người anh.

“Mẹ cố ý chọc tức em đấy, đừng coi là thật. Anh có thái độ như vậy với mẹ là bởi vì bà quá đáng với em!” Bàn tay Lăng Bắc Hàn giữ chặt sau đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve, trầm giọng nói.

Từng câu từng chữ của anh như gõ vào trong lòng cô, Úc Tử Duyệt chợt cảm thấy như có một dòng nước ấm áp lướt qua trái tim mình. Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi môi tái nhợt nứt nẻ của anh, không kìm lòng được hôn lên đó.

Chiếc lưỡi non mềm, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đôi môi khô nứt của anh, trên đó có một đường nứt có thể nếm được vị máu tươi mằn mặn. Trái tim cô đập dữ dội, vì lời nói của anh mà cảm động muốn rơi lệ.

Cũng bởi vì nhớ nhung cùng đau lòng, khiến cô có đủ dũng cảm mà chủ động hôn anh, dùng nụ hôn miên man để biểu đạt tình cảm chân thành tha thiết của mình dành cho anh.

Bị cô hôn như vậy một hồi lâu, Lăng Bắc Hàn cảm thấy được mình không thể tiếp tục đè nén khát vọng đối với cô được nữa, đối bị động thành chủ động, cuồng nhiệt mút cái miệng nhỏ nhắn của cô, giống như cá đói khát lâu ngày giờ mới tìm được nguồn nước, hút hết mật ngọt trong miệng cô sang miệng mình.

Úc Tử Duyệt cảm nhận được sự ham muốn của anh, chiếc lưỡi tùy tiện khuấy đảo trong miệng anh, càng tiết ra nhiều mật ngọt hơn nữa thì đều bị Lăng Bắc Hàn cắn nuốt hết cả, cô có thể nghe được tiếng chép miệng đầy xấu hổ của anh.....

“Cốc cốc cốc.....”

“Ừm....”

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, Úc Tử Duyệt lập tức nhả môi của Lăng Bắc Hàn ra, đỏ mặt yêu kiều thở gấp, vội vàng đứng lên sửa sang lại quần áo xốc xếch của mình, vừa đỏ mặt liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, sau mới đứng dậy nói: “Mời vào!”

Đi vào là một cô y tá trên mặt đeo khẩu trang đẩy xe đi vào: “Chào anh Lăng, truyền dịch thế nào.....” Cô y tá nhìn thấy trên mu bàn tay trái của Lăng Bắc Hàn thấm ra máu tươi thì vội vàng kinh hô.

Nhưng mà đáng vẻ uốn éo khiến người khác nổi cả da gà của cô y tá khiến cho Úc Tử Duyệt cảnh giác chau mày lại. Một bàn tay của cô y tá đó cầm lấy tay của Lăng Bắc Hàn, tay còn lại vuốt ve mu bàn tay của anh mấy cái.

Úc Tử Duyệt cố nén cảm giác khó chịu, cố gắng thuyết phục mình, cô ta chỉ là đang làm việc thôi, nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm từng động tác của cô y tá kia.

“Đã ghim lại rồi, nhưng đừng bắt cần kéo lại rút ra nữa đó. Anh Lăng à, chúng ta bắt đầu tiêm thuốc nào!” Cô y tá ngọt ngào nói, giọng nói nũng nịu, ngay sau đó liền vén chăn lên đưa tay muốn kéo quần của Lăng Bắc Hàn xuống!

Tiêm thuốc! Chỉ là tiêm thuốc mà thôi!

Nhưng, tại sao mình lại cảm thấy từng động tác của cô y tá này mang đầy vẻ khiêu khích thế này? Lại thấy Lăng Bắc Hàn rất phối hợp, cố hết sức nghiêng thân thể sang bên, chân mày của Úc Tử Duyệt càng thêm cau chặt.

“Anh Lăng à, anh chú ý nha, tôi tiêm đây!” Cô y tá vẫn dùng giọng điệu ngọt ngào nũng nịu nói, tiếng nói kia quả thật khiến người nghe tê dại đến tận xương tủy.

Úc Tử Duyệt nghi ngờ nhìn về mặt không chút thay đổi của Lăng Bắc Hàn, chân mày càng nhíu chặt hơn: “Được rồi.” Chỉ nghe anh hờ hững trả lời, sau đó cô y tá liền đâm mũi kim xuống.

“Anh Lăng à, anh ăn cơm trước đi, lát nữa tôi sẽ quay lại lau người giúp anh. Tôi sẽ là y tá phụ trách chăm sóc cho anh trong thời gian anh nằm viện!” Cô y tá nhìn Lăng Bắc Hàn đang nằm trên giường bệnh nói.

Lăng Bắc Hàn hồ hững đáp lại, sau đó cô y tá kia liền rời đi.

Úc Tử Duyệt cố gắng đè nén sự ghen tuông không giải thích được trong lòng, dứt Lăng Bắc Hàn ăn chút cháo ngô. Sau khi Lăng Bắc Hàn ăn xong, liền ra lệnh cho Úc Tử Duyệt tới căn tin của bệnh viện ăn cơm tối. Sau khi cô trở lại, mới vừa đến cửa phòng bệnh, lại thấy được cảnh khiến cô tức đến sôi gan!

125. Chương 125: Anh Chỉ Bị Thương Một Chân

Úc Tử Duyệt trông thấy cô y tá kia đứng cạnh giường bệnh cúi người xuống lượn qua lượn lại trước người Lăng Bắc Hàn, hai tay đang cởi cúc áo bệnh nhân đang đang mặc: “Anh Lăng.....Cơ bắp của anh thật là gợi cảm.....” Cô y tá nhìn cơ ngực rắn chắc của Lăng Bắc Hàn rồi trợn to hai mắt nói. Nếu như lúc này cô ta không đeo khẩu trang che miệng, Úc Tử Duyệt khẳng định sẽ nhìn thấy nước miếng của cô ta chảy xuống!

Chứng kiến người đàn ông của mình bị người khác ngấp nghé, khiến cô cảm thấy vô cùng tức giận. Hơn nữa Lăng Bắc Hàn thấy vậy cũng không nói một câu nào, cứ để mặc cho bàn tay của cô y tá kia xoa xoa ngực mình.

“E hèm.....” Úc Tử Duyệt rốt cuộc không nhịn được rồi, tăng hăng đi tới giường bệnh.

Lăng Bắc Hàn thấy cô tới, mặt không biến sắc nhìn cô. Cô y tá vẻ mặt đăm đúi, nói: “Ôi chào, cơ bắp thật rắn chắc, thật gợi cảm!”

Lời nói của y tá làm toàn thân Úc Tử Duyệt nổi da gà. Cô cảm thấy chắc chắn là cô ta đang cố ý. Chẳng lẽ cô ta không biết người nằm trên giường bệnh chính là doanh trưởng Lăng Bắc Hàn. Da thịt của quân nhân có thể không rắn chắc được sao?

Đúng là giả tạo! Làm bộ đáng yêu sao!

Cô ta đang cố ý quyến rũ Lăng Bắc Hàn sao? Hơn nữa giống như cô ta vốn không nhìn thấy mình! Coi mình như không khí vậy!

Trong lòng của Úc Tử Duyệt âm thầm nghĩ, nhưng vẻ mặt lại hết sức bình tĩnh nói: “Y tá Lưu, cô đang làm việc sao?” Úc Tử Duyệt liếc mắt nhìn tới nơi thể hộ lý trước ngực của cô ta cất giọng hỏi.

Ở trong lòng không khỏi thầm nghĩ, ngực của cô y tá này đúng là lớn thật, tối thiểu cũng là cup D đây, mặc đồng phục còn căng ra như thế kia mà. Trong đầu Úc Tử Duyệt không khỏi hiện ra hình ảnh “Đồng phục hấp dẫn”.

Ghen tuông trong lòng càng tăng thêm.

“À, tôi.....Tôi đang lau người giúp anh Lăng....Anh Lăng, anh nói có đúng không?” Cô y tá nũng nịu nói, sau đó xoay người lấy chiếc khăn trong thao nước ấm lên vắt khô bằng động tác rất dịu dàng.

Lăng Bắc Hàn không trả lời, chỉ liếc mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt tiến tới, giật lấy chiếc khăn lông từ tay cô y tá: “Y tá Lưu, việc này không cần làm phiền cô, tôi là vợ anh ấy cứ để tôi lau cho anh ấy. Bây giờ cô có thể đi ra ngoài rồi.....” Úc Tử Duyệt nói xong ngồi xuống bên cạnh Lăng Bắc Hàn, đặt khăn lông lên lồng ngực của anh, chà lau thật mạnh những nơi bị cô y tá kia vuốt ve!

“Chuyện này, chuyện này, sao được chứ.....”

“Y tá Lưu, nếu như không có chuyện gì khác, phiền cô đừng quấy rầy chúng tôi nghỉ ngơi!” Úc Tử Duyệt lại nói.

Cô y tá không cam lòng đẩy xe rời đi: “Anh Lăng, sáng mai tôi tới thay nước biển cho anh nha, chúc ngủ ngon.....”

Lời cô y tá nói khiến Úc Tử Duyệt muốn buồn nôn! Nghe thấy tiếng đóng cửa, Úc Tử Duyệt tức giận đứng lên tay cầm khăn lông ném vào chậu rửa mặt.

“Sao không lau nữa?” Lăng Bắc Hàn thấy đáng vẻ tức giận của cô chỉ bình tĩnh hỏi nhưng trong lòng lại rất hả hê!

“Lau? Anh đi mà bảo y tá Lưu kia ý!” Úc Tử Duyệt tức giận trừng mắt nhìn anh lạnh giọng quát.

Lăng Bắc Hàn bắt bẻ lại, “Không phải là cô ta đã bị em đuổi đi rồi sao?”

“Lăng Bắc Hàn, anh được lắm! Có phải anh rất muốn y tá Lưu kia phục vụ anh đúng không? Anh bị bộ ngực đồ sộ của cô ta hấp dẫn rồi chứ gì? Bị đồng phục căng tròn của cô ta làm cho choáng ngợp rồi đúng không? Bị giọng nói nũng nịu mê hoặc anh rồi đúng không?” Úc Tử Duyệt trừng mắt nhìn Lăng Bắc Hàn, quát tháo cả khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

“.....” Lăng Bắc Hàn im lặng nghe cô quát, trong lòng lại cảm thấy vô cùng đắc ý.

“Người ta chỉ đang làm việc thôi mà!” Anh nhìn cô bình tĩnh nói.

“Làm việc? Có loại công việc thế này sao? Lăng Bắc Hàn! Có phải anh cố ý chấp nhận sự rù quấy của cô ta không? Được rồi, anh thích vậy lắm đúng không? Em...,Em cũng làm được vậy!” Úc Tử Duyệt tức giận nói xong, đi tới cửa phòng bệnh, nảy sinh ý nghĩ ác độc khóa trái cửa lại.

Dù sao thì buổi tối anh cũng không cần thay nước biển, tiêm hay uống thuốc nữa.

Sau khi Úc Tử Duyệt khóa cửa lại, lại kéo tất cả rèm cửa sổ xuống, sau đó đi tới bên giường của Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn hí hai mắt nhìn cô, thấy cô đứng ở phía bên phải, giơ tay thả mái tóc xuống. Sau đó, cởi áo len ra, để lộ cả thân hình, nội y màu đen bên trong là kiểu áo được thiết kế trễ ngực, còn đính thêm vài hoa văn càng làm tôn thêm da thịt trắng ngần của cô, quyến rũ nhất chính là khe rãnh ở giữa viền hoa văn trông cứ như ẩn như hiện.

Bộ đồ lót ôm sát người siết chặt bầu ngực không lớn không nhỏ trông vô cùng hoàn mỹ.

Kế đó cô đưa tay, thả mái tóc xuống, còn lẳng lơ vuốt ve.....

Hầu kết của Lăng Bắc Hàn không tự chủ được trồi lên trồi xuống, hai mắt như có lửa nhìn cô chằm chằm: “Ưm hừm.....Em đang làm gì vậy?” Nhóc con này, lại muốn khơi dậy lửa dục nữa rồi!

“Phục vụ anh mà!” Úc Tử Duyệt đá lông nheo với anh, học giọng điệu của cô y tá mới nãy nũng nịu nói, ngay sau đó chậm rãi đi từng bước chậm rãi tới gần anh.

Lăng Bắc Hàn nín thở nhìn Úc Tử Duyệt đi tới gần mình cầm khăn lông vắt khô, rồi ngồi xuống bên người anh, cánh tay thon dài vờn quanh bộ ngực rắn chắc của anh

“Ưm.....” Lăng Bắc Hàn bị cô trêu chọc, toàn thân cứng đờ, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ.

Đáng chết, anh có cảm giác phần thân dưới càng lúc càng cương cứng, lửa nóng toàn thân như chỉ trong chớp mắt bị cô chọc cho bùng nổ.

“Úc Tử Duyệt! Em muốn lau thì lau nhanh lên một chút! Đừng kích thích anh nữa!” Giọng Lăng Bắc Hàn trở nên khàn khàn, anh nhỏ giọng quát.

“Vậy anh nói đi, sau này anh còn dám nhìn cô y tá kia nữa không?” Úc Tử Duyệt vô cùng đắc ý nhìn anh, cúi người xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ lên môi anh, lại gần bên miệng của anh, hơi thở thơm như hoa lan nói.

“Vậy em nói đi sau này em còn dám xem những thứ gọi là trao đổi văn hóa Trung Nhật kia nữa không?” Lăng Bắc Hàn cũng không quên nhiệm vụ ban đầu của mình, nhìn cô chằm chằm hỏi lại.

Đồ lính thối! Thì ra anh ấy đang trả thù mình! Úc Tử Duyệt nhìn anh chăm chăm vẻ mặt hung tợn nói: “Em vốn chưa hề coi nó mà. Những cuộn phim kia vô tình ở trong máy thôi. Liếc cũng còn chưa liếc tới nữa kìa!”

“Xóa hết cho anh!” Cô vừa dứt lời, Lăng Bắc Hàn đã lập tức ra lệnh.

“Ồ! Vậy anh phải cam đoan không nhìn cô y tá kia một lần nào nữa!” Úc Tử Duyệt nghe lời nói, sau đó chạy đi lấy máy tính bảng của mình.

Môi Lăng Bắc Hàn giật giật. Thật ra anh cũng biết cô y tá kia đang quyến rũ mình. Về chuyện ai sai cô ta làm, đáp án, lẽ nào anh lại không đoán được?

Đau lòng sao?

Anh thật sự không thể nào hiểu được mẹ mình!

“Anh xem đi, em xóa hết rồi nhé! Máy tiểu thuyết bên trong cũng không còn đâu!” Úc Tử Duyệt ngoan ngoãn giơ máy tính ra trước mặt anh nói.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái: “Đồng chí Úc Tử Duyệt, bây giờ em có thể phục vụ thủ trưởng rồi!” Anh trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt lập tức nhanh nhẹn lau người cho anh: “Á! Nhẹ tay một chút!” Lực lau của cô khiến Lăng Bắc Hàn cau mày.

“Ồ! Em...,Em sẽ nhẹ lại..... Thế này được chưa?” Úc Tử Duyệt vội vàng lau chậm lại, chà nhẹ nhẹ, nhưng lại giống như đang gãi ngứa. Cái này đối với Lăng Bắc Hàn mà nói, quả thực không khác gì đang khiêu khích.

Nhất là lúc này, cô cúi người trước mặt của anh, bầu ngực thấp thoáng sau bộ đồ lót, hình ảnh trước ngực cô đập hết vào mắt anh.

Hai bầu vú mềm mại trắng ngần được đồ lót màu đen mỏng bó sát lung linh sống động. Rãnh vú sâu hoắm mê người khiến anh chỉ muốn thò tay vào.

Hậu kết của Lăng Bắc Hàn không tự chủ lại nuốt ừng ực.

“Ừm.....” Vật nam tính giữa hai chân đột nhiên truyền đến cảm giác khoan khoái khiến anh không nhịn được rên lên một tiếng. Cổ hết sức ngẩng đầu lên, anh thấy cô đã lau đến bụng mình. Bàn tay nhỏ bé kéo áo đồng phục bệnh nhân của anh lên, lau vào bên trong. Lúc lau dọc xuống dưới, bàn tay nhỏ bé của cô vô tình lại chạm vào nơi yếu ớt đó của anh, khiến toàn thân của anh như bị điện giật, một dòng điện chạy dọc từ dưới chân, theo xương sống chạy lên đến đầu.....

Vật phía dưới lập tức đột nhiên dựng đứng lên.

“A.....” Úc Tử Duyệt cũng phát hiện ra sự khác thường của anh. Cô nhìn vật nhỏ đang nhô lên kia, đỏ mặt kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh này, có phải ai giúp anh lau người anh cũng có phản ứng như vậy phải không? Nếu như cái cô y tá kia mà lau giúp anh, anh cũng sẽ như vậy có phải không hả?” Úc Tử Duyệt tức giận nói xong một tay lột quần anh xuống, buồn bực đánh lên cái vật thể đang dựng đứng lên kia.

“Ồ.....Suýt.....Ôi.....” Cô đánh không nặng không nhẹ nhưng lại càng khiến Lăng Bắc Hàn vừa thoải mái lại rất kích thích. Anh thở hổn hển, cổ họng khô khốc, hậu kết cuộn cuộn liên hồi.

Úc Tử Duyệt nhìn vật nhỏ cương cứng của anh lắc lư mấy cái, cô đỏ mặt nắm lấy: “Em thật sự chỉ muốn cắt nó đi!” Lại nhớ bộ ngực khủng của cô y tá kia, Úc Tử Duyệt kích động đến mức thật sự chỉ muốn cắt bỏ nó.

Cô cũng không khỏi ngạc nhiên sao mình lại có thể để ý Lăng Bắc Hàn như vậy. Chỉ cần cô gái khác nhìn đến anh, cô đều cảm thấy không thể chịu nổi!

“Cắt thì phúc lợi của em cũng mất!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm đen mặt nói. Cô nắm vật nhỏ của anh lại khiến anh càng thêm thoải mái, anh không nhận được khe chuyển eo, muốn cô vuốt ve nơi ấy.

Úc Tử Duyệt lại cầm khăn lông lên, thô bạo lau nơi đó của anh. Cô không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, ngược lại còn cảm thấy rất bình thường.

“Anh dám dựng lên với người khác, em sẽ khiến cho anh....Khiến cho anh.....Không bao giờ dựng lên được nữa!” Cô không để ý tới Lăng Bắc Hàn, thờ dõc nói với nơi đó của anh.

Lăng Bắc Hàn nhắm mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ của cô. Anh đang cảm thấy khoan khoái vô cùng thì đột nhiên cô buông tay ra: “Được rồi! Lau sạch rồi!” Úc Tử Duyệt chậm rãi kéo quần lên cho anh, sau liền bưng chậu nước đi vào toilet.

“Quay lại đây!” Lăng Bắc Hàn gầm nhẹ một tiếng. Nhoc con chết tiệt này, khơi dục vọng của mình lên rồi bây giờ lại bỏ chạy sao?

“Anh ngủ sớm một chút đi! Mới từ điện diêm vương trở lại đã muốn làm bậy rồi. Anh muốn trở lại nơi đó nữa hả.....?” Úc Tử Duyệt quay đầu, lè lưỡi đắc ý nói với anh. Cô nhìn vật phía dưới kia vẫn còn chưa hạ cờ, cũng hiểu anh đang rất khó chịu, trong lòng cũng có một chút không đành lòng, chậm chạp bước lại gần.

“Anh không yếu ớt như em tưởng đâu!”

“Á.....”

Dứt lời, anh liền vươn tay, dùng sức mạnh như trâu kéo thân thể không ngoan của cô nằm xuống, bộ ngực mềm mại vừa khéo kề sát mặt anh.

Làn hương thơm bay tới, Lăng Bắc Hàn mở to mắt nhìn bầu ngực trắng nõn mê người của cô, lửa dục toàn thân bùng cháy lên.

Mặc cho cô có giẫy giụa anh cũng không chịu buông. Anh há miệng gặm cắn bầu ngực tròn trịa mềm mại của cô qua lớp áo lót mỏng.

“Không.....Không được.....Anh đang bị thương mà....” Úc Tử Duyệt cảm thấy ngực mình truyền đến cảm giác ấm áp, tê dại, đỏ mặt nói.

“Ừm.....Anh chỉ bị thương một chân thôi! Còn mọi thứ đều rất tốt.....” Lăng Bắc Hàn nói xong lại tiếp tục cắn.....

“Lăng Bắc Hàn! Á..... Anh ác quá!” Úc Tử Duyệt hô lên. Ngay sau đó, người mà cô vốn tưởng đang vô cùng yếu ớt đột nhiên bẻ bồng cô lên!

“Anh....Anh....Bệnh của anh vốn không sao á.....” Úc Tử Duyệt thở hồng hộc nói. Tên đàn ông ác độc này đang giả bộ sao?

“Đừng nói nhảm nữa! Tối nay em đừng hòng trốn thoát!” Lăng Bắc Hàn nói xong, một tay giữ chặt eo cô, kéo hai chân cô quặp chặt lấy hông mình, cúi đầu hung hăng chiếm lấy miệng nhỏ của cô.....

“Ừm.....A.....Anh.....Chân anh, đừng chạm vào.....” Sau khi anh hôn, Úc Tử Duyệt thở hồng hộc nhìn cái chân đang bị treo ngược lên của anh, sợ lại chạm vào vội vàng nói.

“Không sao.....” Anh cắn dái tai của cô, khàn giọng nói, bàn tay to lớn đặt lên nơi căng tròn đầy đặn dùng lực xoa nắn qua lớp áo lót, một tay khác mò vào trong áo, trượt lên trên, thành thạo cởi móc gài ra.....

Úc Tử Duyệt hồi hộp run run ghì đầu anh, ưỡn người nghênh đón.

Bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, nhưng nhiệt độ trong phòng bệnh lại đang dần dần tăng cao. Dưới sự chỉ huy của anh, cô càng ngày càng động tình, chủ động phối hợp với anh.....

Tiểu Đinh vừa về đến nhà, liền chạm phải vẻ mặt nghiêm nghị của Lăng Chí Tiêu. Ông không nói gì, đi thẳng lên lầu, Tiểu Đinh cũng đi theo sau, trực giác cho bà biết tối nay Lăng Chí Tiêu có chuyện gì đó khác thường.

“Cuộc hôn nhân này là vì chuyện buôn bán của bà cho nên bà mới chọn nhà họ Úc?” Bước vào phòng, Lăng Chí Tiêu quay lưng về phía Tiểu Dĩnh, hờ hững mở miệng. Tối nay ở bệnh viện, ông nghe được dì Vương vô tình nói ra.

“Lăng Chí Tiêu, ông có ý gì? Cứ nói thẳng ra!” Tiểu Dĩnh thẳng thắn nói, vẻ mặt tự nhiên đi thay quần áo.

“Tôi nói, có phải bà đang nhúng tay vào chuyện vợ chồng của Bắc Hàn hay không? Tiểu Dĩnh, đừng tưởng tôi không biết bụng dạ của bà!” Lăng Chí Tiêu quay đầu nhìn bà chăm chăm, gần giọng nói.

Tiểu Dĩnh nhìn Lăng Chí Tiêu mà lòng rung động liên hồi, mắt không được tự nhiên đảo qua đảo lại.

“Dù cho Bắc Hàn có lấy được cô gái vừa mắt làm con dâu bà, cho dù đó là Lệ Huyền Huyền bà vẫn soi mói, bởi vì bà.....”

“Không! Không phải như vậy!” Tiểu Dĩnh vội vàng cắt lời Lăng Chí Tiêu, trong đầu hiện lên đủ dạng hình ảnh khác nhau từ nhỏ đến lớn của Lăng Bắc Hàn.

“Có phải hay không, trong lòng bà tự hiểu rõ!” Lăng Chí Tiêu nói xong lòng cũng cảm thấy có chút áy náy. Nhưng ngay sau đó, liền cất bước bỏ đi.....

Tiểu Dĩnh ngồi phịch xuống, cả người run run. Bà bước tới hộc tủ mở ngăn kéo lấy ra một cuốn album rồi mở nó ra....Bên trong đều là hình ảnh từ nhỏ đến lớn của Lăng Bắc Hàn.....

Bà ngồi xuống ghế sofa, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve những tấm hình: “Ngày trước con rất yêu quý mẹ, rất quần mẹ.....Hàn, Hàn à.....” Bà nói xong nước mắt không ngừng rơi xuống. Bả vai người phụ nữ trung niên đang mặc một chiếc áo len màu đen không ngừng run rẩy.

Sau cuộc dây dưa triền miên đến mức tận cùng sung sướng, Úc Tử Duyệt không còn chút hơi sức tựa vào lòng của Lăng Bắc Hàn, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Vẻ mặt Lăng Bắc Hàn thỏa mãn nhìn cô, khóe miệng nhếch lên mang theo vẻ cứng chiu.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc cả hai còn chưa rời giường, cửa phòng bệnh đột nhiên bị một đám người mở ra, cô y tá đẩy xe đi thẳng vào.....

126. Chương 126: Họ Đang Làm Gì Thế

Tính cảnh giác của Lăng Bắc Hàn vẫn luôn rất cao nên khi anh nghe thấy tiếng động liền vội vàng mở mắt ra, theo bản năng kéo chăn che lại cơ thể để trần không mảnh vải che thân của người con gái bên cạnh, che chắn vô cùng kín kẽ.

“Ừm....” Lúc này, miệng nhỏ của Úc Tử Nguyệt lầu bầu lên tiếng, trở người nhấc một chân nghịch ngợm gác lên người Lăng Bắc Hàn. Dịch dịch đầu nghĩ muốn ngủ tiếp, nhưng cũng dần dần tỉnh lại.

Cô y tá thong thả tiến vào, nhìn thấy quần áo rơi tán loạn trên mặt đất, đồ lót của phụ nữ thì vung vãi trên giường, còn có người phụ nữ đang nằm trong lòng Lăng Bắc Hàn kia nữa, hai mắt cô ta trợn trừng mở to, Lăng Bắc Hàn cũng nhìn lại cô ta, ánh mắt phức tạp liếc nhìn cô y tá đang đeo khẩu trang, “Mời đi ra ngoài trước.” Anh lạnh nhạt nói.

“Anh Lăng à....Đến giờ anh phải tiêm rồi!” Cô y tá mở miệng nũng nịu nói, Úc Tử Duyệt nghe thấy giọng điệu mê hoặc người đó toàn thân đều nổi hết cả da gà cũng nhanh chóng làm cô tỉnh hẳn.

Lúc Úc Tử Duyệt xoay người lại thì thấy cô y tá ngày hôm qua không biết đã vào phòng từ lúc nào, Úc Tử Duyệt mang bộ mặt phòng bị nhìn cô ta, một tay một chân quần chặt lấy Lăng Bắc Hàn.

“Y tá Lưu, cô thật sự muốn chích cho chồng tôi ngay bây giờ sao?” Úc Tử Duyệt vẫn bình tĩnh quay đầu nhìn y tá Lưu cao giọng hỏi, bởi vì vừa mới tỉnh lại nên giọng nói của cô hơi khàn khàn.

Lăng Bắc Hàn ở trong chăn vươn tay ôm lấy vòng eo thon thả của cô, vẫn không nói gì chỉ lẳng lặng quan sát.

Mặc dù biết lòng dạ xấu xa của cô y tá này, nhưng thái độ của Úc Tử Duyệt dành cho cô ta vẫn không hề tỏ ra phách lối, lòng Lăng Bắc Hàn vô cùng hài lòng với cách xử sự của cô, ngược lại mẹ mình thì...

Úc Tử Duyệt chẳng thể nào tin trong khi mình còn nằm ở trong chăn và dưới loại tình huống như thế này mà cô ta vẫn có thể chích cho Lăng Bắc Hàn được!

“Tôi...Đương nhiên tôi phải làm rồi...” Thấy Úc Tử nguyệt vươn ra một cánh tay trắng mịn tóm lấy chiếc áo lót màu đen nằm trên tấm chăn lôi vào bên trong, cô y tá vẫn áp a áp ứng nói mặc dù biết cả hai đã làm gì ở đây vào đêm hôm qua!

“Vậy được rồi, cô cứ tự nhiên!” Úc Tử Duyệt sáng khoái nói.

Trên đời sao lại có người không biết xấu hổ thế này cơ chứ?

Lăng Bắc Hàn cũng không ngờ Úc Tử Duyệt lại nói như vậy, cảm thấy cô đang nhiều lời vô ích với cô y tá kia, “Cô còn không đi ra ngoài, tôi sẽ khiêu nại với cấp trên cô đấy!” Lăng Bắc Hàn vô tình nói, vì anh không muốn để người khác nhìn thấy thân thể của Úc Tử Nguyệt, cho dù là phụ nữ cũng không được!

“Hả ...Ồ.....Anh Lăng, vậy lát nữa tôi sẽ quay lại ạ!” Cô y tá lập tức nghiêm túc lại, không dám quá trốn nữa, ngay sau đó đẩy xe thuốc đi ra ngoài.

“Phù...” Úc Tử Duyệt buồn bực thở dài một hơi, quay đầu cẩn thận quan sát sắc mặt của Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn bị cô nhìn chăm chăm có chút khó hiểu, “Em nhìn chăm chăm anh như vậy làm cái gì? Còn không mau dậy đi, sáng nay lãnh đạo quân khu sẽ tới đây đó!” Lăng Bắc hàn nhìn cô nói.

“Em buồn bực thiệt nha, nhìn mặt anh cũng đâu có vẻ gì là sâu dân một nước đâu ta, hơn nữa bây giờ còn tiêu tụy xuống sắc như vậy, sao cô y tá kia lại mê anh điều đó như vậy hả? Lại còn sử dụng hết tất cả vốn liếng có được để dụ dỗ anh nữa?” Úc Tử Duyệt trở người nằm sấp lên người Lăng Bắc Hàn, hai tay ôm lấy khuôn mặt tuấn tú còn hơi tái nhợt của anh hỏi.

“Nói nhảm, đương nhiên là vì chồng em có sức quyến rũ rồi!” Bàn tay giấu ở trong chăn của Lăng Bắc Hàn di chuyển đến cặp mông trơn láng căng tròn của cô bóp mạnh một cái nói với rất đắc ý.

“A....Nhột quá...” Anh cứ nhào nặn chỗ đó khiến cô nhột nhột cũng hết sức dễ chịu, không nén được mà bật kêu rên thành tiếng, cũng nhớ tới cảnh lần trước anh mát xa cho cô, gương mặt nhỏ bỗng chốc phụt đỏ lên.

“Già thế này rồi thì còn sức quyến rũ cái nỗi gì nữa chứ!” Úc Tử Duyệt thở mạnh nói với anh, lời vừa dứt liền nhận ra có vật thể cứng ngắc ngáng giữa hai chân và còn đang để ngay chỗ đó của cô...

“Lại chê anh già hả?” Lăng Bắc Hàn nhích nhích eo khàn giọng hỏi cô.

“Không già.....Anh không già, không hề già chút nào cả, mau mặc quần áo vào đi!” Úc Tử Duyệt lè lưỡi nói xong vùng vẩy lật xuống khỏi người anh, cô sợ rằng chỉ cần mình nói anh già thêm một lần nữa, chắc chắn anh sẽ hành hạ mình đến chừng nào không xuống giường nổi mới thôi quá!

“Quần trong em đâu rồi...” Tay Úc Tử Duyệt mò mẫn tìm kiếm trong chăn rồi cau mày hỏi.

Lăng Bắc Hàn duỗi tay mò tìm được cái quần nhỏ màu đen bằng ren của cô ở ngay bên cạnh mình.

Úc Tử Duyệt nằm trong chăn nhìn thứ anh đang cầm trên tay là chiếc quần lót của mình, khuôn mặt nhỏ đỏ như xuất huyết đến nơi, thè lưỡi rồi vội vàng giặt lấy tự mình mặc vào.

Nhớ tới hình ảnh điên cuồng ân ái tối hôm qua, cô cảm giác trái tim nhỏ của mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Bản thân lại còn chủ động đòi hỏi nữa, ôi mất mặt quá đi mất!

Ngay sau đó, mặc vào chiếc áo lót mình vừa mới lấy về, bàn tay nhỏ bé đang mò mẫm ở sau lưng lại bị bàn tay to lớn ấm áp của Lăng Bắc Hàn ngăn lại, sau đó bộ ngực căng cao lên, hóa ra là anh đã cài giúp cô!

Khuôn mặt của Úc Tử Duyệt lại càng đỏ hơn, Lăng Bắc Hàn giúp mình mặc áo lót?

Hai tròng mắt Lăng Bắc Hàn sâu thẳm nhìn chăm chăm những ấn ký mà anh đã lưu lại trên bờ lưng bóng loáng trắng mịn của cô, nhớ tới sự chủ động nhiệt tình của cô tối hôm qua, nơi nào đó lại bắt đầu cương cứng lên, “Ừm hừm....Mau lấy quần áo mặc vào đi, cẩn thận kéo lạnh.”

Anh nói xong, cầm lấy áo mặc vào cho cô, sau đó là tới quần.

“Thúi chết được, lát nữa về nhà phải tắm cho đã mới được! Anh có cần em mang cái gì tới không?” Sau khi mặc áo giữ ấm xong, thấy cũng không còn lạnh lắm, Úc Tử Duyệt chui ra khỏi chăn, động tác lừ lợt mặc lại áo lông sau đó tới quần dài.

“Đến nhà của chúng ta mang giúp anh mấy cuốn sách tới đây.” Lăng Bắc Hàn thản nhiên nói, lúc này thấy cô ỳ tá kia lại đi vào.

Lần này, dưới sự giám sát chặt chẽ của Úc Tử Duyệt, cô ta giúp Lăng Bắc Hàn tiêm xong còn muốn dứt anh uống thuốc, nhưng đã bị Úc Tử Duyệt đoạt lấy, sau đó, Lăng Bắc Hàn ngồi dậy, tiếp tục được truyền thêm một chai thuốc hạ sốt.

“Lăng Bắc Hàn! Em nói cho anh biết! Cho dù cái cô ỳ tá Lưu kia thất sự có ý đồ muốn quyến rũ anh hay không, anh tuyệt đối không được leo rào đấy! Nếu không em sẽ thiến anh!” Y tá Lưu vừa đi khỏi, Úc Tử Duyệt đã hung dữ cảnh cáo Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn nhếch môi cười nhìn vẻ mặt hung dữ của cô, “Cái này còn phải xem bản lĩnh của em tới đâu!” Anh khiêu khích nói.

“Anh.... Anh....” Úc Tử Duyệt thở hổn hên không biết nên phản bác thế nào, tức giận đến nói không ra lời, lúc này, cửa phòng bệnh lại vang lên tiếng gõ cửa, Úc Tử Duyệt tưởng rằng lãnh đạo quân khu tới thăm, vội vàng mặc áo lông vào, kính cẩn lễ phép chạy ra mở cửa, cô không muốn Lăng Bắc Hàn phải bị mất mặt.

Ai ngờ, người tới là dì Vương.

“Duyệt Duyệt, dì tới đưa cơm....” Dì Vương xách theo một cái cặp lồng giữ ấm tiến vào, hòa ái cười nói, Úc Tử Duyệt vội vàng nhận lấy cặp lồng rồi dẫn dì Vương vào.

“Những thứ này đều do bà chủ tự tay nấu, hai đứa tụi con cùng ăn một chút đi!” Dì Vương hiền lành nhìn Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn cười nói, lời của bà khiến Úc Tử Duyệt mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lăng Bắc Hàn.

Mình không nghe lầm chứ? Mẹ chồng làm sao? Trong mắt Úc Tử Duyệt, mẹ chồng cô vẫn luôn mang hình tượng của một bà chủ luôn sống an nhàn sung sướng, không bao giờ vào phòng bếp, ngay cả loại ngũ cốc cũng không phân biệt được, không ngờ tới, bà còn biết nấu cơm!

“Duyệt Duyệt, không tin sao? Đúng thật là bà chủ làm đó, chỉ cần A Hàn ném thử cháo ngô này là biết được có phải bà chủ nấu hay không liền mà!” Dì Vương đưa cho Lăng Bắc Hàn bát cháo ngô cười hiền nói.

Úc Tử Duyệt nhanh nhẩu mở ra bàn cơm trên chiếc giường bệnh xa xỉ để cho dì Vương đặt bát cháo xuống.

Lăng Bắc Hàn ngửi thấy mùi thơm của bát cháo ngô mà trong lòng cảm thấy như có dòng nước ấm chảy qua, âm thầm thở ra một hơi, cũng không tỏ thái độ gì chỉ gật gật đầu, ý bảo Úc Tử Duyệt ngồi xuống.

“Tay nghề của mẹ quả thật không tệ, không thua gì mẹ con ở nhà nấu!” Úc Tử Duyệt ăn xong thìa cháo ngô liền ca ngợi nói.

“Tất nhiên, mặc dù ngày thường bà chủ rất ít khi xuống bếp, nhưng tay nghề của bà vẫn không hề giảm a! Mấy năm qua bận rộn làm ăn, A Hàn lại không thường hay ở nhà....” Dì Vương còn đang định nói gì nữa thì thấy Lăng Bắc Hàn ngẩng đầu nhìn bà, bà liền dừng lại không nói thêm gì nữa, “A Hàn, để dò lấy cho con một bát nữa nha!” Dì Vương vội vàng đổi đề tài nói.

Có lẽ mối quan hệ trước kia giữa Lăng Bắc Hàn và Tiểu Dĩnh rất tốt, nhưng bởi vì Hạ Tĩnh Sơ cho nên mới....

Úc Tử Duyệt vẫn cho rằng, quan hệ giữa hai mẹ con anh là bởi vì Hạ Tĩnh Sơ nên mới ra nông nổi này. Mẹ chồng cũng không thích người con dâu như mình, cô cũng biết rõ điều này.

Sau khi hai người ăn xong bữa sáng, Úc Tử Duyệt theo dì Vương về nhà. Mười giờ sáng, lãnh đạo quân khu mới tới thăm hỏi, lúc đó Lăng Chí Tiêu cũng có mặt.

“Lão Lãng này, bản chất liều mạng của đồng chí Lãng Bắc Hàn rất giống với anh năm đó à nha!” Một vị tư lệnh quân khu nắm lấy tay Lãng Chí Tiêu nói, Lãng Chí Tiêu năm đó cũng là một quân nhân rất xuất sắc, độ liều mạng so với Lãng Bắc Hàn không hề kém.

Trong trí nhớ của Lãng Bắc Hàn, từ nhỏ đến lớn rất ít gặp ba, cũng đã mười mấy năm rồi, anh mới điều đến quân khu.

Lãng Chí Tiêu hãnh diện nhìn con trai, cười cười, “Người trẻ tuổi nên phấn đấu nhiều hơn!” Lãng Chí Tiêu cao giọng nói, những người lãnh đạo còn lại cũng gật gù tán thành.

Cũng lúc này Lãng Chí Tiêu nghĩ tứ muốn gọi Lãng Bắc Hàn quay về quân khu, nhưng bị Lãng Bắc Hàn khé léo từ chối. Nhưng ông nói như vậy, chẳng qua cũng là vì suy tính cho anh và Úc Tử Duyệt, về lại quân khu làm, sẽ không có gian khổ như lính trinh sát trong quân doanh, quanh năm suốt tháng không ở nhà, cũng có lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm giữa anh và Úc Tử Duyệt.

Có thể nhìn ra được cha già đã chấp nhận Úc Tử Duyệt rồi.

Nhưng, về quân khu làm việc không phải là chí hướng và nguyện vọng của anh.

Trước khi Lãng Chí Tiêu rời đi, ông còn âm thầm trừng mắt cảnh cáo Lãng Bắc Hàn, mà Lãng Bắc Hàn cũng không chấp thuận.

Sau khi lãnh đạo quân khu rời đi, chính trị viên Trương mang theo quà tiến vào, không cần đoán, Lãng Bắc Hàn cũng biết ông ta tới để làm gì. Chiến sĩ Trương Bình mà anh cứu chính là cháu ruột của chính trị viên Trương.

Lãng Bắc Hàn xử phạt Trương Bình phải rời khỏi doanh trại trinh sát của anh!

“Lão Lãng, thằng nhóc kia tôi đã bị tôi phạt cấm túc, viết báo cáo tường trình rồi, cậu hãy mắt nhắm mắt mở bỏ qua đi, có được không?” Trương Bình không nghe theo sự chỉ huy, tự mình tài giỏi đi đường tắt, cuối cùng bị ngã xuống sườn núi.

“Lão Trương, ông nên biết nguyên tắc của tôi! Ở trong doanh trại không phục tùng mệnh lệnh, hậu quả cuối cùng là phải rời khỏi quân doanh!” Lãng Bắc Hàn ngồi trên giường nhưng nói năng rất có khí phách.

Về mặt cương nghị, quyết tuyệt.

“Lão Lãng! Nó là cháu ruột của tôi! Thằng nhóc ấy thông minh, cũng nhanh nhẹn linh hoạt, được phát triển ở doanh trại trinh sát, tương lai sau này khẳng định....”

“Lão Trương! Cháu ruột của ông cũng không được! Cho dù cậu ta có là cháu ruột của tôi cũng vậy mà thôi! Trương Bình thông minh, nhưng sự thông minh của cậu ta không dùng đúng chỗ. Nếu như lúc ấy không có tôi ở đó, người bị bị thương chính là cậu ta, nói không chừng còn mất luôn cả mạng, cũng có thể là một chiến sĩ nào đó vì cứu cậu ta! Một con sâu làm rầu nồi canh như vậy tôi không cần!” Lãng Bắc Hàn lại lạnh lùng nói.

Tính tình Lãng Bắc Hàn xưa nay luôn công chính nghiêm minh, đâu đó rõ ràng!

Ngay cả người cùng cấp bậc với anh, cộng sự nhiều năm như chính trị viên Trương anh cũng không nể mặt, nhưng trong mắt Lãng Bắc Hàn thì chuyện này không phải nằm ở vấn đề có nể mặt hay không.

“Lão Lãng! Cậu cần gì phải cố chấp như vậy, Trương Bình bình thường rất ít khi phạm sai lầm, mới tái phạm có một lần, chẳng lẽ không cho nó thêm một cơ hội được sao?” Sắc mặt chính trị viên Trương rất khó coi nhìn Lãng Bắc Hàn hỏi.

“Đối mặt với sinh mệnh, cơ hội chỉ có một lần! Ông cũng biết rõ mục đích tôi tổ chức cuộc dã huấn này, là để sàng lọc! Không sai, tôi có thể cứu cậu ta một mạng, nhưng, nhưng về vấn đề nguyên tắc, tôi sẽ không thay đổi!” Lãng Bắc Hàn xanh mặt quát.

Thời điểm cứu Trương Bình, anh xem cậu ta là một sinh mệnh, khi xử phạt Trương Bình thì anh nghĩ đến đó là lợi ích của các chiến sĩ trong toàn doanh, lợi ích của quốc gia và nhân dân!

Chính trị viên Trương cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, “Lão Lăng, tính tình này của cậu....Thôi được, tôi sẽ điều nó đi....” Lão Trương chỉ vào Lăng Bắc Hàn đang ngồi trên giường bệnh nói xong, đi thẳng một mạch ra cửa.

Còn lại một mình, ánh mắt sâu xa của Lăng Bắc Hàn nhìn ra tới khoảng không mênh mông bên ngoài cửa sổ....

“Ồ, Trung tá Lăng của chúng ta đang thơ thẩn cái gì đây?” Lúc này đột nhiên vang lên một giọng nói dí dỏm, Lăng Bắc Hàn quay đầu lại thì trông thấy người bạn tốt Lục Khải Chính. Ánh mắt sắc bén như điều hâu nhìn chằm chằm Lục Khải Chính.

“Sao hả? Sao lại nhìn mình bằng ánh mắt như đang thẩm tra tội phạm vậy?” Lục Khải Chính thấy Lăng Bắc Hàn đang quan sát mình, lại đùa cợt hỏi tiếp.

Kéo qua cái ghế ngồi xuống, tiện tay rút ra một điều thuốc, sau khi châm lửa, liền vút cái bật lửa sang cho Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn cũng nhanh nhẹn đón lấy rồi châm ình một điều, hít sâu một hơi rồi nhả ra một vòng khói, tỉnh bơ nhìn Lục Khải Chính.

“Mình không thích làm binh như thế này, theo mình ra biển buôn bán, chắc chắn dễ chịu hơn nhiều so với cậu ở đây liều sống liều chết!”Lục Khải Chính tự nhiên nói, trên khuôn mặt tuấn lãng kia vừa có vẻ như đùa cợt nhưng cũng có vài phần nghiêm túc.

“Đây là thứ mà cậu theo đuổi sao?” Lăng Bắc Hàn liếc nhìn Lục Khải Chính, kín đáo nói. Cho tới bây giờ Lăng Bắc Hàn vẫn không hiểu, tại sao ba năm trước cậu ta lại rút lui khỏi giới cảnh sát mà chọn bôn ba trên biển để buôn bán?

Dựa vào sự hiểu biết của Lăng Bắc Hàn về Lục Khải Chính, thì cậu ta không phải loại người háms lợi, hưởng thụ cuộc sống an nhàn. Nhưng thật tế thì cậu ta đã làm như vậy, ba năm qua, chưa từng dính dáng hay có qua lại gì với phía cảnh sát.

Mắt Lục Khải Chính thoáng nét ảm đạm, vươn tay gầy tằn thuốc nhìn lại Lăng Bắc Hàn với vẻ mặt rất tự nhiên.

“Vậy không tốt sao? Muốn ăn uống nhậu nhẹt gái gú kiểu nào cũng có thì tội gì mà không làm, muốn làm gì thì làm, không có kỷ luật cũng rất tự do!” Lục Khải Chính hít một ngụm khói, đôi mắt sâu lãng vừa nói vừa nhìn thẳng vào Lăng Bắc Hàn.

Nói chuyện tự nhiên kiểu này, bản chất xem ra đã nghiêm nhiên trở thành hình tượng điển hình của một thương nhân giao hoạt rồi.

Nhìn Lục Khải Chính, Lăng Bắc Hàn không kìm được nhớ tới Thôi Chí Quân đã hy sinh....

“Ai có chí nấy! Chờ ngày nào đó tôi chán nghề lính rồi, nói không chừng cũng sẽ tìm tới cậu để nhờ vả đấy!” Lăng Bắc Hàn cũng nửa đùa nửa thật nói.

“Cậu chán nghề lính à? Trừ phi cậu không thể hoạt động được nữa!” Lục Khải Chính mĩa mai nói xong đi đến cạnh giường bệnh giường bệnh đưa tay vỗ vỗ vào chiếc chân to lên vì băng gạc đang treo lơ lửng trên cao.

“Suýt.....” Lăng Bắc Hàn bị đau há to miệng hít một hơi, ngay sau đó, cũng nhanh nhẹn vươn tay kéo ghịt lại Lục Khải Chính một cái, Lục Khải Chính bị mất đà ngã nhào vào lòng Lăng Bắc hàn!

Úc Tử Duyệt xách theo cặp lồng đi vào tới cửa, nhìn thấy cảnh Lục Khải Chính đang ngã vào lòng Lăng Bắc Hàn, cái miệng nhỏ của cô lập ngoác thành hình chữ O! Hai lão già này, định làm cái gì đây?

127. Chương 127

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

128. Chương 128: Trước Đây Anh Rất Lãng Mạn Ừ.....

Thấy Úc Tử Duyệt vào cửa, Lục Khải Chính vẫn không ngồi dậy, vẻ mặt cười quỷ dị dựa sát vào người Lăng Bắc Hàn, còn duỗi tay ra ôm lấy cổ Lăng Bắc Hàn.

“Khụ khụ....Ai cho các anh hút thuốc trong phòng bệnh!” Úc Tử Duyệt vừa vào liền ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc, phất phất tay phải đi mùi khói thuốc sặc người, buồn bực nói, “Lão Lục, anh đang cảm dỗ người đang ông của tôi à?” Giọng điệu không giấu vẻ trêu chọc.

“Ha ha....” Lục Khải Chính nghe Úc Tử Duyệt nói thế liền cười ha hả, lộ ra hàm răng trắng sáng đều đặn, ở trong mắt Úc Tử Duyệt, Lục Khải Chính cũng được coi là một anh chàng đẹp trai thượng đẳng.

Dáng người anh ta cũng tương tự như Lăng Bắc Hàn, tính tình tính ra cởi mở hơn Lăng Bắc Hàn nhiều, không giống với khuôn mặt luôn không thể hiện cảm xúc của Lăng Bắc Hàn, ăn nói rất có duyên.

“Phải đó, linh hồn bé nhỏ của tôi đã bị Lão Lăng nhà em bắt mất rồi, làm sao đây?” Thấy Úc Tử Duyệt xách theo cặp lồng và quai túi sách đi tới, một bàn tay khác của Lục Khải Chính còn mập mờ khoác lên vai Lăng Bắc Hàn, hất mặt với Úc Tử Duyệt khiêu khích nói.

Lăng Bắc Hàn cũng không có ý định đẩy Lục Khải Chính ra, nhàn nhã ung dung nhìn cô vợ nhỏ của mình dẫu vô cảm với người anh em, rõ ràng có thể nhận ra tính chiếm hữu trong giọng nói của Úc Tử Duyệt nhưng khi nói với Lục Khải Chính lại biến thành vẻ trêu tức.

Cũng tại lúc này, Lăng Bắc Hàn cảm thấy Lục Khải Chính mới đúng là một Lục Khải Chính.

“Ha ha.... Vậy hai người trực tiếp làm ở đây luôn đi, để cho tôi rửa mắt nhìn một chút!” Úc Tử Duyệt cười xấu xa nói.

“Cô bé này được lắm, dám thách đố tôi và Lão Lăng à! Vậy em nói xem, Lão Lăng nhà em ở trên, hay tôi ở trên đây?” Lục Khải Chính nhìn động tác nhẹ nhàng lưu loát sắp xếp lại cặp lồng của Úc Tử Duyệt lại đùa giỡn nói.

“Cậu cút đi!” Lúc này, Lăng Bắc Hàn rốt cuộc cũng mở miệng, tay trái dùng sức đẩy mạnh Lục Khải Chính ra khỏi người mình.

“Em xem Lão Lăng nhà em kìa, mới có vậy mà đã không chịu nổi rồi! Buổi tối nhớ dạy dỗ lại cậu ấy cho thật tốt nhé!” Lục Khải Chính dụi tắt tàn thuốc, nhìn Úc Tử Duyệt cười xấu xa nói.

“Lục Khải Chính, cậu mau cút sang chỗ khác đi! À phải, Bắc Sam cũng sắp về rồi đây, việc cưới xin của của hai người vào tháng giêng đã lo liệu xong chưa?” Lăng Bắc Hàn cũng dụi điếu thuốc, trợn mắt nhìn Lục Khải Chính gần giọng hỏi, rõ ràng nhận thấy khi cậu ta nghe tới việc cưới xin thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Sắc mặt Lục Khải Chính thoáng thay đổi nhưng cũng tức khắc khôi phục lại vẻ tự nhiên nói, “Lão Lăng, cậu nói xem, nếu như mình từ hôn với Bắc Sam, phía gia đình cậu sẽ có phản ứng gì?” Lục Khải Chính nửa đùa nửa thật hỏi.

“Hà? Anh từ hôn với Bắc Sam sao?” Úc Tử Duyệt nâng bàn ăn lên cho Lăng Bắc Hàn, vừa bưng đồ ăn vừa kinh ngạc hỏi, lại cảm thấy như Lục Khải Chính đang nói đùa.

Lăng Bắc Hàn dùng ánh mắt đánh giá nhìn Lục Khải Chính, mặc dù trên mặt cậu ta luôn mang theo đùa cợt, dựa theo hiểu biết của Lăng Bắc Hàn về Lục Khải Chính, thì đây là câu nói thật. Ba năm trước cậu ta đã đính hôn với Bắc Sam, vốn ba năm trước cũng đã sớm kết hôn rồi. Thế nhưng ba năm trước Lục Khải

Chính lại bất ngờ rời khỏi cương vị công tác chuyển qua làm ăn buôn bán, nói về mặt sự nghiệp phải phát triển thành công rồi mới cưới Lăng Bắc Sam.

Ba năm nay, việc buôn bán của cậu ta có thể nói là thuận buồm xuôi gió, sao nay lại đột nhiên có ý nghĩ muốn từ hôn.

Đơn thuần như Úc Tử Duyệt sao biết được rằng đây là tâm tư thật sự của cậu ta, chỉ cho là cậu ta đang nói đùa.

“Sao lại nhìn mình bằng ánh mắt đặc nhiệm đó nữa hả? Chỉ đùa một chút thôi mà...” Lục Khải Chính dường như cũng đã nhìn thấu suy nghĩ của Lăng Bắc Hàn, vỗ mạnh lên vai anh một cái.

“Lão Lục, chuyện riêng của cậu mình không can thiệp! Trên phương diện làm ăn, vẫn lại là câu nói đó, đừng để lợi ích làm cho đầu óc u mê.” Lăng Bắc Hàn hơi ngước mặt lên nhìn chằm chằm Lục Khải Chính, từng câu từng chữ nói ra đều vô cùng nghiêm túc.

Những lời này, Lăng Bắc Hàn cũng đã từng nhắc nhở Lục Khải Chính lúc ở quán xá kích.

Ánh mắt Lục Khải Chính thoảng âm đạm nhưng trong chớp lát liền khôi phục lại tự nhiên, nhếch môi nhìn Lăng Bắc Hàn nói, “Bây giờ mình là thương nhân.” Lục Khải Chính cười nói.

“Nè! Hai ông già các anh nói cái gì mà như rơi vào trong sương mù vậy? Lão Lăng, ăn cơm đi!” Úc Tử Duyệt thấy cả hai cứ “Mất đi mây lại” có vẻ ghen tức nói.

Thời buổi này, không chỉ mãi lo đề phòng đàn bà, mà còn cần đề phòng cả đàn ông nữa! Lăng Bắc Hàn này, mặc dù mỗi ngày đều mặt lạnh giống như ôn thần, nhưng đường tình duyên thì lại rất tốt, đào hoa nở rộ đỡ không kịp à!

“Được! Người của cậu đang đuổi người kia, tôi đi, tôi đi!” Lục Khải Chính lại cười đùa nói, nói xong, cũng sải bước lớn rời đi. Ánh mắt của Lăng Bắc Hàn lại phức tạp dõi theo Lục Khải Chính.

“Nè! Gian tình có cần phải bắn ra bốn phía như thế không hả? Người đã đi rồi, anh còn mãi mê nhìn theo làm gì?” Úc Tử Duyệt cầm chiếc đĩa quơ quơ trước mặt anh, nhìn anh thở khi khi nói.

“Úc Tử Duyệt! Còn nói bậy nữa anh sẽ phạt em đứng hàng quân!” Lăng Bắc Hàn nghiêm mặt nhìn cô nói với vẻ nghiêm túc.

“Đồ lính thôi! Tưởng là em sợ anh chắc! Anh còn hung dữ với em nữa, em mặc kệ anh!” Úc Tử Duyệt dằn mạnh chén đặt lên bàn trợn mắt cáu kỉnh nói với anh.

“Em không lo thì còn có ý tá Lưu mà.” Lăng Bắc Hàn cầm lấy chiếc đĩa mập mờ nói.

“Lăng Bắc Hàn! Anh là tên khốn kiếp!” Úc Tử Duyệt tức giận mắng xong, mở túi lấy ra mấy cuốn sách liên mạnh lên bàn.

“Bộp...” Một quyển “Tam Quốc Diễn Nghĩa” rất dày rất cũ kỹ rơi xuống đất, một tấm ảnh cũng theo đó rơi ra....

Úc Tử Duyệt bước nhanh tới khom người nhặt lên, Lăng Bắc Hàn đang cúi đầu ăn cơm nên không nhìn thấy cảnh này.

Trên ảnh chụp là một đôi thiếu niên và cô gái ôm nhau rất thân mật, sau lưng là cảnh biển mênh mông xanh thẳm....

Úc Tử Duyệt đứng sững người ra, trái tim lại đau quặn thắt từng cơn, sự ghen tuông như đang khuấy đảo tung cả lồng ngực khiến cô khó chịu vô cùng. Nhìn nụ cười trong sáng của thiếu niên trong ảnh, Úc Tử Duyệt lại nhìn về phía Lăng Bắc Hàn theo bản năng....

Thời gian đó, anh vui vẻ đến vậy sao....

“Em sao vậy?” Lăng Bắc Hàn nhìn vẻ mặt bất thường của Úc Tử Duyệt trầm giọng hỏi.

“Em.... Em.... Không có gì.... Tấm ảnh này rơi ra từ quyển sách kia....” Úc Tử Duyệt đưa tấm ảnh chụp sang cho anh, khàn giọng nói, “Em thực sự không phải cố ý”

Lăng Bắc Hàn nhìn tấm hình kia rồi nhú lại hàng mày kiếm, nhìn khuôn mặt lúc còn trẻ của mình trên ảnh, trong lòng cũng bồi hồi phức tạp.

“Xé rồi vứt đi!” Anh không nhận nó mà trầm giọng nói.

“Hả?” Úc Tử Duyệt kinh ngạc nói: “Đồ của anh, anh tự xử lý đi!” Úc Tử Duyệt nhét tấm ảnh lên bàn cơm, sau đó lấy ra sách của mình đi tới ghế sofa.

Kỉ niệm của anh và Hạ Tĩnh Sơ quả thực không ít, Úc Tử Duyệt âm thầm buồn tủi nghĩ, bỗng chốc lại cảm thấy mình quá hẹp hòi, những cái này, dù sao đều là chuyện quá khứ của Lăng Bắc Hàn, người phụ nữ thông minh chỉ nên để ý đến hiện tại và tương lai.

Lăng Bắc Hàn cầm lấy tấm hình, không chút do dự xé nát rồi ném vào thùng rác, sau đó nhìn tới Úc Tử Duyệt ngồi trên ghế sofa đang cúi đầu đọc sách, “Em lại đây.” Anh hồ hững mở miệng nói.

“Có gì không....Em muốn đọc sách, nếu em không vượt qua kỳ thi này sẽ phụ lại sự tiến cử của tòa soạn rồi!” Úc Tử Duyệt ngẩng đầu nhìn Lăng Bắc Hàn nói đúng sự thật.

Nhưng sao Lăng Bắc Hàn có thể không nhận ra biểu hiện khác thường của cô được cơ chứ, “Không cần nhiều lời, qua giúp anh bóc vỏ tôm!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô nói bằng giọng ra lệnh.

“Đồ lợn lười!” Úc Tử Duyệt buồn bực để quyển sách xuống, đi tới ngồi xuống phía bên trái anh, xỏ tay vào chiếc găng tay duy nhất, bóc lên một con tôm thẻ lớn lột vỏ cho anh.

“Anh vẫn nói câu đó, chuyện quá khứ, anh không muốn nhắc tới, em cũng đừng để trong lòng. Cuốn sách đó cũng đã lâu lắm rồi, không biết em lấy ra từ đâu nữa!” Lăng Bắc Hàn máy móc giải thích, bỗng chốc lại xấu xa chuyển sang trách móc Úc Tử Duyệt.

“Nè! Thì ra là anh đang trách em có đúng không? Em không có về nhà của chúng ta, em tình thấy nó trong phòng sách ở nhà cũ của anh!” Tên đàn ông thói này! Úc Tử Duyệt đem con tôm đã bóc vỏ nhét vào miệng Lăng Bắc Hàn thở hì hục nói.

Lăng Bắc Hàn không khách sáo há miệng ngậm lấy, “Ai cho phép em không về nhà hả, anh đảm bảo ở nhà mới không hề có những thứ này hoặc những gì có liên quan đến quá khứ!” Lăng Bắc Hàn thản nhiên nhìn cô nói.

“Ai bảo những kỷ niệm của anh và cô ta đầy rẫy ra đến góc ngách nào cũng có? Có điều, Lăng Bắc Hàn nè, anh đó, không ngờ trước kia anh lại lãng mạn như thế nha!” Viết thư tình, làm chuông gió, tặng CD, đi dạo biển, chụp ảnh tình tứ...

Những việc này, anh chưa từng có với mình dù chỉ một thứ, ngoại trừ có đi chụp ảnh cưới trước khi làm đám cưới!

“Em hèm....” Lăng Bắc Hàn nghe xong lời cô thiếu chút nữa bị sắc chết mắt, rõ ràng anh nghe thấy ý châm chọc trong lời cô nói, “Tại khi đó quá rảnh rồi thôi!”

“Khi đó, anh chưa có đi lính, điều anh quan tâm nhất chính là tình yêu có đúng không? Còn bây giờ? Điều khiến anh quan tâm nhất chính là sự nghiệp, có phải hay không?” Nhớ tới lời Lệ Mộ Phàm nói kích thích mình, Úc Tử Duyệt hơi hơi chua xót hỏi.

Biết chính mình không nên để ý, biết rõ yêu anh là phải dùng tình yêu bao dung để làm điều kiện tiên quyết, nhưng nói cho cùng mình cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, làm sao có thể khôn để ý đây chứ?

Lăng Bắc Hàn quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt buồn bã, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

“Úc Tử Duyệt, quá khứ và hiện tại, không thể so sánh với nhau, không sai, hiện tại đối với anh mà nói, làm một quân nhân chức trách mới là quan trọng nhất! Về điểm này, anh không muốn lừa dối em!” Tay trái bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô siết thật chặt.

“Gã ột quân nhân, chẳng khác nào chấp nhận cảnh sống cô đơn và buồn tẻ. Những thứ này vốn dĩ nên nói rõ với em trước khi kết hôn, nhưng lúc đó em——” Khi đó cô chỉ mong sao Lăng Bắc Hàn không trở lại, chỉ mong sao ai đi đường nầy, cuộc hôn nhân như này, chỉ là sự giận dữ nhất thời.

“Lăng Bắc Hàn! Anh đừng coi thường em! Em có thể đi một mình tuyến đường từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng, một mình đi Châu Phi.... Làm sao có thể chịu không nổi sự cô độc và buồn tẻ?” Úc Tử Duyệt chột dạ vội vàng phản bác.

Nhưng sự thật là, yêu một người cũng đâu có dễ dàng như vậy, đương nhiên hy vọng có thể mỗi ngày được nhìn thấy anh, cùng anh vui vẻ ở bên nhau, giống phổ những đôi vợ chồng khác.

“Không sai, anh xem trọng em chính là điểm ấy!” Lăng Bắc Hàn cười đùa nói.

“Hừ, thế nhưng anh lại chẳng có điểm nào vừa ý em cả, cẩn thận sau này có ngày em sẽ đá anh ra khỏi cửa!” Úc Tử Duyệt rất không hài lòng với đáp án này của anh, mặc dù anh chỉ nói đùa.

Cô bưng bình đứng dậy đi vào toilet rửa tay.

Sau buổi chiều, hai người tình tứ ấm cúng ở trong phòng bệnh, mỗi người tự đọc sách của mình, ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi đều đều, cô y tá kia cũng vẫn tới như mọi lần, Úc Tử Duyệt rất muốn báo đổi người, nhưng suy nghĩ lại, nếu như đổi cô ta đi, vậy chẳng khác nào nói rõ là mình sợ cô ta ư?

“Tôi biết rồi, hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng! Vụ án của anh tôi...” Trong góc khuất của bệnh viện, cô y tá kia đang lén lút gọi điện thoại, nói xong vội vàng cúp máy. Úc Tử Duyệt từ trong thang máy đi ra, vừa đứng lúc nhìn thấy mặt của y tá Lưu không đeo khẩu trang.

129. Chương 129: Gặp Phải Tên Đàn Ông Xác Láo

Sau khi kết thúc cuộc ân ái triền miên như sóng trào, Úc Tử Duyệt mệt mỏi nằm xụi lơ trong ngực Lăng Bắc Hàn, cô há miệng thở dốc, trên người cô còn mặc nguyên bộ đồng phục y tá màu hồng nhạt, mái tóc dài mượt mà như thác nước xoa rồi tung dính quện lên bờ ngực đầm mồ hôi đầm đìa của anh.

Lăng Bắc Hàn đưa bàn tay vuốt ve nhẹ nhàng sau gáy cô.

Nghe tiếng đập mạnh mẽ từ trái tim anh, Úc Tử Duyệt thở hổn hển, nói: “Đồ lính thoái.....Lần nào cũng mạnh bạo như vậy.....Anh còn đang bị thương đây.....Không sợ.....Quá sức sao.....Đến lúc đó, mọi người sẽ tưởng rằng em muốn giết anh đây.....” Úc Tử Duyệt thở hồng hộc nói xong, nhìn mồ hôi anh chảy ròng ròng, khuôn mặt cương nghị hấp dẫn, đôi mắt cô mơ màng nhìn anh chằm chằm.

Sợ cô cảm lạnh, Lăng Bắc Hàn kéo chăn đắp lên người cô: “Chứ không phải em muốn giết anh sao? Đêm nào cũng thay đổi cách thức quyến rũ anh!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chất vấn.

Ngay sau đó, cánh tay dài rắn chắc mẽ hoặc của anh, mò về phía đầu giường, rút ra một điều thuốc ra đưa đến khoe miệng, lại bị Úc Tử Duyệt ngăn lại, “Không cho phép hút thuốc!” Úc Tử Duyệt đoạt lấy điều thuốc lá trong tay anh ngang ngược nói.

Có vẻ như Lăng Bắc Hàn rất thích bị cô quản, nghe lời cô không hút thuốc nữa, đưa tay vuốt ve lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, con ngươi nhìn vào bộ đồng phục y tá cô đang mặc trên người hỏi: “Thứ này em học ở đâu? Thành thực khai báo cho anh!” Tay khác túm lấy váy của cô anh nghiêm nghị hỏi.

“Lần trước về thành phố A, em đã cùng đi mua với chị Huyền Huyền, không phải lúc trước em đã từng nói với anh rồi sao? Trong đó còn có bộ đồ lót siêu mỏng, bộ váy ngủ cực ngắn.....” Úc Tử Duyệt đỏ mặt nói, đầu cô cúi thấp, ngón tay út khêu gợi vẽ vòng vòng trên bộ ngực đầy mồ hôi của anh.

Nghe lời cô nói, Lăng Bắc Hàn mới sực nhớ tới, lần trước lúc cô trở về thành phố A, đêm đó cô gọi điện thoại cho anh, có nói việc đó với anh rồi, anh vẫn còn nhớ đêm đó, anh còn phải đi tắm nước lạnh!

“Anh đang hỏi em học được những tư thế quyến rũ đó từ đâu mà?” Lăng Bắc Hàn gõ đầu nhỏ của cô trầm giọng nói.

“Em...Em không cần thầy dạy cũng biết! Thôi tắm rồi đi ngủ đi!” Úc Tử Duyệt nóng nảy đến đỏ mặt nói, nói xong, leo xuống giường lại bị đôi bàn tay của Lăng Bắc Hàn giữ chặt, cô ấy còn dám nói không cần thầy dạy cũng biết?

“Không nói thì tối nay khỏi đi ngủ!” Gương mặt tuần tú trở nên lạnh lẽo, anh lạnh lùng nói.

Úc Tử Duyệt nhìn sắc mặt trở nên lạnh lùng của anh, cô cảm giác hình như anh đang tức giận: “Anh giận gì chứ, không phải anh rất thích sao? Những tư thế kia là em xem trong tiểu thuyết, sau đó tự mình nghiên cứu đó, vậy thì sao nào?” Úc Tử Duyệt tức giận nhìn anh chằm chằm, nói.

Cái tên lính thói biến thái, trước đó không phải bị mình quyến rũ đến nỗi hận thể nuốt trọn bộ dáng của mình hay sao? Bây giờ lại muốn tính toán với mình ư?

Cô cảm thấy cái người đàn ông này thật là dối trá!

Con mắt sắc bén của Lăng Bắc Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô nói: “Không thể nào cả! Từ sau không cho phép xem mấy thứ đó nữa!” Lăng Bắc tức giận nói xong, véo vào cái eo thon nhỏ của cô một: “Mau đi tắm rồi ngủ đi!”

Úc Tử Duyệt thở phì phì, quần áo lộn xộn bước xuống giường: “Tối mai em sẽ không tới đây nữa!” Cô nhìn anh chằm chằm, nói xong liền đi thẳng vào phòng tắm. Trong lòng Úc Tử Duyệt đau đớn ê ẩm, mình trong mắt anh giống như một kẻ không biết xấu hổ, là phụ nữ chuyên đi quyến rũ anh vậy.

Không phải anh ấy rất thích cái loại phụ nữ như vậy sao? Nghĩ tới đây, trong lòng cô rất không thoải mái.

Nghe cô nói tối mai không đến đây nữa, Lăng Bắc trở nên thất vọng, trong lòng anh cảm thấy rất mất mát nhưng lại hơi hồi hộp, cô ấy giận rồi sao?

Cũng do anh quá lo lắng, sợ cô xem quá nhiều những cuốn tiểu thuyết kia đến ô nhiễm tư tưởng thôi.

Úc Tử Duyệt đi từ phòng tắm ra ngoài, cô đã thay một bộ đồ ngủ bằng bông, đi tới bên sofa, thấy trên ghế sofa không có gì cả, lại chạy tới tủ đựng thức ăn, tìm được hai cái chăn bông, một cái cô trải trên mặt salon, một cái dùng để đắp.

“Em đang làm gì thế? Đến đây ngủ!” Lăng Bắc Hàn nhìn bóng dáng bận rộn của cô, hiểu rằng cô đang tức giận anh vội vàng la lớn.

Úc Tử Duyệt không nói một lời nào, trong lòng cô đang rất phiền muộn, cảm thấy rất uất ức, cho nên sau khi sửa sang xong ghế sofa, cô vội vã tắt tất hết đèn nằm xuống ghế trùm mền kín mít.

“Úc Tử Duyệt! Tối đây! Có nghe không?” Lăng Bắc Hàn nhìn về phía ghế sofa lo lắng nói. Anh sợ cô ngủ một mình ở đó bị lạnh, lại lo lắng cô giận mình, trong lòng vừa vội lại vừa thương.

Nhưng cô lại làm như không nghe thấy lời anh nói, cũng không đáp trả tiếng nào.

Lăng Bắc Hàn tức giận cố lao xuống giường, nhưng một cái chân của anh còn đang bị treo ngược lên, không thể nào xuống giường được!

Úc Tử Duyệt nằm trong chăn cố gắng bịt hai tai lại, mặc cho sự chua xót đang dâng lên trong lòng. Cô cảm giác mình có hơi quá đáng, chẳng phân biệt được nặng nhẹ lại tới đây câu dẫn anh, khiến cho anh ấy nghĩ rằng mình là một cô gái rất phóng đãng.

Nghĩ như vậy, cô càng lúc càng cảm thấy không thể chịu nổi.

“Á.....” Bụng đau từng hồi, đau đến mức cô phải hít một hơi khí lạnh, lại cảm thấy có dòng nước ấm chảy ra, từ dưới bụng còn căng đau nhức.

Chui ra khỏi chăn, cô bật một chiếc đèn trên tường.

Nghĩ là cô muốn lên giường, trong lòng Lăng Bắc Hàn trở nên mừng rỡ, nhưng không ngờ sau khi cô vừa bước xuống ghế lại ôm bụng vội vàng chạy vào trong toilet?

À? Tối kỳ kinh rồi sao?

Úc Tử Duyệt nhìn vết máu trên quần lót của mình, trong lòng buồn bực. Nhưng tính toán thời gian cũng không xê xích gì nhiều. Lại vội vàng chạy ra phòng ngoài, tìm trong bọc quần lót một lúc lại không thấy băng vệ sinh, chỉ có đệm lót.

“Muộn thế rồi em còn tìm gì hả?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô bận rộn không vui hỏi. Úc Tử Duyệt giận dữ không chịu mở miệng, cầm đệm cùng quần áo đi vào trong toilet.

Lăng Bắc Hàn đợi gần mười phút sau thì thấy cô ăn mặc chỉnh tề đi ra từ toilet, anh vội vã ngồi dậy.

“Em đi đâu?” Nhìn dáng vẻ vội vã của cô, Lăng Bắc Hàn hoảng sợ hỏi, lúc này Úc Tử Duyệt rốt cuộc mới chịu liếc anh một cái: “Kinh nguyệt ghé thăm, em ra ngoài mua băng vệ sinh!” Cô tức giận nhìn anh chằm chằm, lớn tiếng nói.

Úc Tử Duyệt nói xong đã nhanh chóng đi ra phía cửa.

“Úc Tử Duyệt! Trở lại cho anh! Muộn thế này rồi ra ngoài rất nguy hiểm!” Lăng Bắc Hàn theo bản năng mở miệng la lớn, Úc Tử Duyệt còn bực bội trong lòng đời nào chịu nghe anh, bước nhanh tới cửa.

Lăng Bắc Hàn vội vàng rướn cổ lên nhìn cô, lại chỉ nghe được một tiếng đóng cửa thật mạnh, anh buồn bực nhìn chân trái bị treo ngược lên của mình, chờ cô trở về nhất định anh phải dạy dỗ lại cô mới được.

Anh nhớ tới kỳ kinh nguyệt của cô lại đến, Lăng Bắc Hàn nhíu nhíu hai hàng lông mày, tức là chưa mang thai sao?

Không mang thai cũng tốt. Cô ấy mới hai mươi tuổi, còn mình vẫn còn trẻ, sự nghiệp cũng chỉ vừa mới bắt đầu, không thể để đứa bé ảnh hưởng, dù rằng thực lòng anh rất muốn có một đứa con.

Trốn ở góc phòng, y tá Lưu kinh ngạc nhìn Úc Tử Duyệt đi ra từ phòng bệnh, trong lòng nghi hoặc, muộn như thế này rồi mà cô ta còn đi ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ cãi nhau với chồng?

Nghĩ như vậy, trong lòng y tá Lưu hết sức vui mừng.

Úc Tử Duyệt ra khỏi khu nội trú, đi tới cửa phía đông của bệnh viện. Mặc dù đã sắp mười hai giờ, nhưng cửa hàng gần bệnh viện chắc phải hoạt động 24h chứ?

Bụng đau nhói từng cơn, gió lạnh thổi qua xuyên thấu vào trong lớp áo bông mặc trên người, khiến cô cảm thấy lạnh thấu xương. Gió thổi ma sát vào mặt khiến cô cảm thấy ran rát.

Cũng làm bụng của cô càng khó chịu hơn.

Mới ra khỏi cửa bệnh viện, cô nhìn thấy nhiều cửa hàng còn buôn bán, bán trái cây, quầy hoa tươi, đi một vòng, cách cổng bệnh viện khoảng 500m cô nhìn thấy một cửa tiệm treo biển “24 giờ”, cô nhận ra đó là siêu thị tiện lợi, cô nhanh chóng đi tới.

Khi Úc Tử Duyệt đang muốn băng qua đường thì có một luồng gió lạnh xông thẳng tới cô: “Két.....”

“Á.....”

Một chiếc xe Bugatti màu bạc ngênh ngang dừng trước mặt cô, thiếu chút nữa nó đã đụng vào cô rồi.

Úc Tử Duyệt bị giật mình càng cảm thấy kinh nguyệt tuôn ra nhiều hơn. Cô tức giận trừng mắt nhìn chiếc xe thể thao màu bạc lấp lánh kia, lại thấy một bóng dáng cao lớn rần rỏ từ trên xe bước xuống.

“Thần kinh à? Anh lái xe kiểu gì vậy? Lái xe Bugatti Veyron thì giỏi lắm à?” Tâm trạng của Úc Tử Duyệt vốn đang không tốt, không nhịn được nữa liền trở thành “người đàn bà chanh chua chửi đổng”. Người này cũng thật là kiêu căng. Cũng may mà vừa rồi mình phản ứng kịp nhanh chóng tránh, nếu lúc này không phải là mình mà là một ông lão, hay là một đứa trẻ, sợ rằng đã bị đụng rồi!

Bóng dáng cao lớn rần rỏ đó đang đi về phía cửa hàng tiện lợi, nghe được tiếng mắng chửi của Úc Tử Duyệt, người đàn ông mặc áo đen, quần đen bó sát, đi đôi giày Martin khảm đinh sáng loáng quay đầu lại.

Trong ánh đèn của siêu thị tiện lợi hắt ra, chiếc bóng tai trên tai trái phát ra ánh sáng màu bạc lấp lánh.

Ánh sáng quá chói, làm Úc Tử Duyệt không thể thấy rõ khuôn mặt người đàn ông ấy, chỉ cảm thấy đây là một người cao từ 1m85 trở lên. Đối với người mình vừa mắng xong, trong lòng cô có hơi sợ hãi, muộn như thế này rồi, nếu như người đàn ông này muốn đánh mình....thì nhất định là cô không thể đánh trả được.

Nhưng cô thật sự không thể nuốt trôi cơn tức này: “Tôi thích lái như vậy xe đó, thì sao?” Người đàn ông mở miệng nói, giọng nói trầm ấm đầy từ tính, tiếng phổ thông không chuẩn lắm, còn nặng giọng người Quảng Đông, giống như những giọng nói của những ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, mặc dù sứt sẹ nhưng giọng nói này vẫn rất dễ nghe.

“Sao à? Tôi đi kiện anh! Ở Đại Lục này phải tuân thủ quy tắc giao thông!” Úc Tử Duyệt bất mãn gào xong, nhanh chóng đi vào trong cửa hàng tiện lợi.

Người đàn ông kia kinh ngạc đứng tại chỗ, chỉ chốc lát sau khóe miệng nở một nụ cười, cũng bước chân đi vào cửa hàng tiện lợi.

Úc Tử Duyệt đi tới tìm chỗ để băng vệ sinh, lấy loại dùng cho ban đêm, bỏ vào trong túi, vội vàng chạy tới quầy thu ngân trả tiền.

“Trời ơi sao lại không mang tiền?” Úc Tử Duyệt đứng ở quầy thu ngân, lục túi của mình, móc mấy lần cũng không thể tìm được nửa xu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tức giận nói thầm, có thể là do mới nãy mình đi ra quá vội, nên quên mất!

“Để tôi thanh toán cho!” Lúc này, một cánh tay màu đen đưa đến ra mặt cô, người đàn ông kia lấy ra một chiếc thẻ tín dụng cùng một gói thuốc thơm, đưa cho thu ngân viên thu ngân nói.

Úc Tử Duyệt quay đầu nhìn gương mặt người đàn ông lúc nãy thì khê kinh ngạc, ôi trời ơi, không ngờ lại là một người đẹp trai như vậy!

Người đàn ông thấy phản ứng của cô, trong tròng mắt đen sâu thẳm mang theo ánh mắt đùa cợt, nhìn cô gái trước mặt chỉ cao tới ngực mình, lại còn là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn.

Đến khi Úc Tử Duyệt phản ứng lại thì người đàn ông kia đã rời đi rồi....

Cô ngơ ngác nhìn nhân viên thu ngân đưa túi đồ ỉnh, người đàn ông vô lễ mới nãy giúp mình trả tiền sao?

Ra khỏi cửa hàng, đã không còn thấy bóng dáng Bugatti Veyron kia nữa! Cô xách theo túi băng vệ sinh đi về phía cửa bệnh viện.....

“Anh Lãng....Tôi....Tôi không phải.....” Y tá Lưu lúc này không đeo khẩu trang, khi nghe Lãng Bắc Hàn nói thì lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Lãng Bắc Hàn vươn tay ra, nhanh chóng bắt lấy cánh tay cô ta.

130. Chương 130

“Nói, rốt cuộc ai sai cô tới đây?” Lãng Bắc Hàn nhận thấy ý đồ muốn cámbổ mình của y tá Lưu, anh bắt lấy cổ tay cô ta bắt đầu chất vấn.

“Anh, anh Lãng.....Anh nói gì vậy? Ý anh là sao? Bỏ tay tôi ra....” Y tá Lưu dù lòng rất muốn nhưng buộc phải mở miệng cự tuyệt, còn ra vẻ như rất vô tội, giống như Lãng Bắc Hàn đã đổ oan cho cô vậy.

Úc Tử Duyệt vừa mới vào cửa thì nghe được giọng nói nũng nịu ẻo lả của y tá Lưu. Cô tức giận xông tới mở cửa, trông thấy Lãng Bắc Hàn và y tá Lưu đang giằng co với nhau, hai tay anh đang nắm cổ tay y tá Lưu, còn y tá Lưu thì đang giãy dụa.

“Ồ...Chị Lãng.....” Y tá Lưu thấy Úc Tử Duyệt đi vào, giật mình ngạc nhiên hô lên, giống như đang yêu đương vụng trộm bị người ta bắt gian tại trận, Lãng Bắc Hàn cũng vội vàng buông tay y tá Lưu ra.

Úc Tử Duyệt thấy hình ảnh này, mặc dù không muốn nghĩ lung tung nhưng vẫn không kiềm được, cảm thấy trái tim như bị ai đó cầm ôt dao, cô không hề nói gì cầm túi nylon đi vào toilet.

Tuy có nghi ngờ y tá Lưu là do mẹ mình sai tới, nhưng Lăng Bắc Hàn chưa muốn nói cho Úc Tử Duyệt biết sự hoài nghi của mình, trợn mắt nhìn y tá Lưu một cái, y tá Lưu cũng biết điều rời đi.

Thật lòng mà nói, quả thật anh không muốn tin rằng mẹ mình là loại người hèn hạ vô sỉ đến như vậy.

Nhưng dựa vào phản ứng khi nãy của y tá Lưu, rõ ràng là có người đứng sau cô ta!

Lăng Bắc Hàn thôi không suy nghĩ nữa thì thấy Úc Tử Duyệt đi ra từ toilet, cũng đã thay luôn áo ngủ.

“Đừng búng nữa, qua đây ngủ!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng gọi cô, nhưng cô không thèm ngó ngang tới anh, lặng lẽ đi tới ghế sofa nằm xuống thiếp bất đầu ngủ.

Cô mệt chết đi được, chẳng muốn nghĩ gì nữa, bụng lại đang không thoải mái, cũng không phải đau lắm, nhưng nó bị căng đến khó chịu.

“Úc Tử Duyệt! Em qua đây cho anh!” Lăng Bắc Hàn sắp bị cô làm cho tức chết rồi, lần nữa nhỏ giọng ra lệnh. Nhưng cô nằm trên ghế sofa vẫn không có động tĩnh gì.....

Tên lính thối khôn kiếp, không thèm giải thích với mình, suốt ngày chỉ biết ra lệnh ỳnh, coi mình là gì chứ?

Bàn tay nhỏ bé của Úc Tử Duyệt vuốt ve bụng mình, tức giận thầm nghĩ, mặc dù trong phòng bệnh rất ấm, nhưng một mình nằm co rúc ở trên ghế sofa ngủ vẫn cảm thấy cô đơn lạnh lẽo, mới nãy cả hai vẫn còn triền miên quần quít không phải hay sao?

Nhưng cô có tôn nghiêm của mình, không muốn mình trở nên dâm dăng rẻ mạt ở trong lòng anh như vậy!

Mang theo sự chua xót trong lòng cùng cái bụng căng đau, thỉnh thoảng cô còn nghe tiếng gào thét của anh, nhưng vì quá mệt mỏi cô đã ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Úc Tử Duyệt bị cơn đau bụng làm tỉnh, sau khi tỉnh lại phát hiện Lăng Bắc Hàn cũng đã sớm thức dậy rồi, anh ngồi ở trên giường bệnh đang nhàn nhã đọc sách. Nhìn thấy anh vừa định nói gì đó với mình, Úc Tử Duyệt vội vã không thèm nhìn anh bỏ đi vào toilet.

Sau khi Úc Tử Duyệt đánh răng rửa mặt xong, dọn dẹp quần áo của mình chuẩn bị đi về nhà, ai ngờ, mẹ chồng Tiểu Dĩnh lại xách theo cà men đi vào.

“Mẹ.....” Cho dù trong lòng không vui, nhưng cô cũng không quên điều lễ phép cần có, gượng gạo nở nụ cười chào bà.

Tiểu Dĩnh nhìn Úc Tử Duyệt, cười nhạt gật gật đầu, khóe mắt thấy được trên ghế sofa bữa bộn, biết Úc Tử Duyệt ngủ trên sofa trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

“Hôm nay dì Vương xin nghỉ, mẹ đưa cơm tới.....” Ánh mắt chuyển sang Lăng Bắc Hàn, mang theo vài phần xa cách, bà đi tới bên cạnh tủ đầu giường nói.

“Dạ! Vậy mẹ ở lại, con về nhà trước ạ!” Úc Tử Duyệt cười nói, Tiểu Dĩnh gật đầu một cái, cô lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Lăng Bắc Hàn muốn gọi cô, lại sợ cô làm mình khó xử nên đành thôi.

“Bà Tiểu, mẹ thật sự không cần biết đến hình tượng của mình mà nghĩ hết biện pháp để phá hoại hôn nhân của con?” Lăng Bắc Hàn trực tiếp mở miệng nói.

Tiểu Dĩnh vừa nghe lời của anh nói, tay bắt đầu run lên làm rơi chiếc đĩa, bà quay đầu lại, nhìn về mặt lạnh nhạt của con trai mà trong lòng đau nhói: “Lăng Bắc Hàn! Con có ý gì?” Tiểu Dĩnh cũng là người đàn bà có tính cách mạnh mẽ, trừng mắt nhìn Lăng Bắc Hàn chằm chằm quát lớn.

“Con có ý gì thì tự mẹ là người hiểu rõ nhất, bà Tiểu, làm những chuyện hạ lưu bỉ ổi, coi chừng đánh mất thân phận là vợ của một tổng tư lệnh của mẹ! Chuyện của con, xin mẹ đừng nhúng tay vào nữa!” Lăng Bắc Hàn nhìn chằm chằm Tiểu Dĩnh, từng chữ từng câu vô cùng lạnh nhạt nói ra.

Tiểu Dĩnh bị thái độ này của Lăng Bắc Hàn làm tổn thương, đây là con trai của tôi đấy! Đã từng do một tay tôi nuôi khôn lớn, cũng là đứa con trai mà tôi đã từng coi như sinh mệnh của mình! Bây giờ thái độ của nó lại xem tôi giống như kẻ thù!

Trong lòng Tiểu Dĩnh rất đau, bà đã chủ động lấy lòng đến đưa cơm cho con trai, thế nhưng nó lại tỏ thái độ như thế với mình!

“Lăng Bắc Hàn! Con....” Tiểu Dĩnh vừa định nói tiếp, nhưng vì sĩ diện của mình cuối cùng cũng không nói nữa, sau đó bà cầm túi xách lên mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Bà vừa mới đi ra, y tá Lưu núp ở một bên nghe được tiếng mở cửa, nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Dĩnh tức giận, cô ta vội vã chạy đến một góc khuất gọi điện thoại.

“Có thật không? Tôi không cần chăm sóc anh Lăng gì đó nữa hả? Được, cảm ơn luật sư Hạ!” Y tá Lưu nghe nói mình không cần đi dự lễ Lăng Bắc Hàn nữa trong lòng mừng rỡ không thôi, vội vàng tắt điện thoại đi động nhanh chóng rời đi.

Tiểu Dĩnh đi đến bãi đậu xe, một chiếc Mazda 6 màu đỏ dừng lại ở cạnh chân bà, bà cau mày nhìn sang thì thấy cửa sổ xe được kéo xuống: “Bà Lăng, cùng đi uống ly trà chứ?” Gương mặt của Hạ Tĩnh Sơ lộ ra từ cửa sổ xe, Hạ Tĩnh Sơ nhìn Tiểu Dĩnh ta đây nói.

Tiểu Dĩnh không ngờ Hạ Tĩnh Sơ lại chủ động tìm mình, bà nhìn xung quanh một vòng ngay sau đó lên xe.

Hai người vào một quán trà khá vắng vẻ tại Kinh Đô: “Hạ Tĩnh Sơ, có chuyện gì, cô cứ nói thẳng ra đi!” Vừa vào phòng, Tiểu Dĩnh mở miệng nói thẳng với vẻ mặt không có cảm xúc. Trực giác nói cho bà biết Hạ Tĩnh Sơ tìm bà chắc chắn là có mục đích, cô gái này, so với mười năm trước lại càng không đơn giản.

“Bà Lăng, từ dạo chia tay đến nay, bà vẫn khỏe chứ.....” Hạ Tĩnh Sơ từ tốn ngồi xuống cạnh chiếc bàn gỗ lim cổ điển, tự rót ỉnh ly trà rồi nhìn Tiểu Dĩnh, khéo miệng cười giễu cợt nói.

Tiểu Dĩnh kéo qua cái ghế ngồi xuống, nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay: “Cô có mười phút để nói.” Bà uống một hớp trà, cũng không thèm ngó Hạ Tĩnh Sơ lấy một cái.

Đối với sự khinh thường của Tiểu Dĩnh, Hạ Tĩnh Sơ cũng nhận thấy rõ ràng, cười nhạt báng lớn tiếng đưa ra điều kiện nói: “Mục đích của tôi chỉ có một, chính là Lăng Bắc Hàn, con trai của bà!”

“Ha ha.....” Tiểu Dĩnh cười ra tiếng thật to, sau đó Tiểu Dĩnh nghiêng đầu lạnh lùng nhìn Hạ Tĩnh Sơ giễu cợt nói: “Mười năm rồi mà cô vẫn còn không biết tự lượng sức mình!”

“Vậy sao? Bà Lăng, nếu như bà không giúp tôi, vậy tôi sẽ cho bà được mở rộng tầm mắt, xem thử so với mười năm trước tôi có phải là không biết tự lượng sức mình hay không.....” Hạ Tĩnh Sơ ra vẻ tự phụ nói.

Sự kiêu ngạo của Hạ Tĩnh Sơ khiến cho Tiểu Dĩnh kinh ngạc, cũng có chút hoảng, bà hỏi, “Cô muốn gì?”

“Báo thù cho đứa nhỏ của tôi!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn sắc mặt dần trở nên trắng bệch của Tiểu Dĩnh hung ác nói.

“Bà Lăng, bà nói xem, nếu để cho con trai bảo bối của bà biết tôi từng mang thai con của anh ấy, lại còn bị cái người mẹ như bà làm hại cho sảy thai, bà đoán thử xem anh ấy sẽ có phản ứng gì?” Hạ Tĩnh Sơ lại hả hê nói.

“Bốp!” Mặt mày Tiểu Dĩnh trắng bệch tức giận vỗ tay thật mạnh xuống bàn, làm cho ly trà trên bàn rung rinh dữ dội, nước trà sóng sánh văng ra ngoài.

“Hạ Tĩnh Sơ! Đứa bé kia vốn không phải là của Bắc Hàn!” Tiểu Dĩnh chột dạ nói, Hạ Tĩnh Sơ lại hừ lạnh cười nói: “Có phải của anh ấy hay không, bà có thể tự mình đi hỏi con trai bảo bối của bà thì biết! Bà nói xem, nếu để cho anh ta biết được, bởi vì lần đó tôi bị sinh non mà cả đời này tôi không thể có con được nữa, có phải anh ấy sẽ áy náy đến chết hay không?”

“Hoặc là giúp tôi lấy được Lăng Bắc Hàn, hoặc là, tôi sẽ nói ra chuyện xấu của bà đã làm! Để cho bà không cách nào đặt chân vào tầng lớp xã hội thượng lưu được nữa! Để hình tượng của bà trong mắt con trai bị hủy hoại hết!” Lúc này Hạ Tĩnh Sơ cũng đứng lên, cô không sợ hãi trừng mắt nhìn Tiểu Dĩnh lạnh lùng nói.

Tiểu Dĩnh thân thể hơi loạng choạng: “Dựa vào cô? Hạ Tĩnh Sơ, cô đứng không biết tự lượng sức!” Ngoài miệng Tiểu Dĩnh lạnh nhạt nói, nhưng trong lòng lại chột dạ không yên. Đứa bé kia, thật sự là của Lăng Bắc Hàn sao? Nếu để cho Lăng Bắc Hàn biết năm đó mình đã làm ra cái chuyện hèn hạ này, để cho nó biết sự tồn tại của đứa bé kia.....

Tiểu Dĩnh cảm thấy trong lòng ngọt ngào phiền muộn, mới được gần gũi với con trai chưa lâu, không ngờ Hạ Tĩnh Sơ lại như quả bom không hẹn giờ phát nổ!

“Vậy chúng ta hãy chờ mà xem, thưa bà Lăng!” Hạ Tĩnh Sơ vẫn bình tĩnh nói một cách rất ung dung, khóe miệng cười giễu cợt, rút tiền mặt từ trong bóp da của mình ra dần lên bàn, nói xong tức giận rời đi.

Mười năm sau, rốt cuộc mình cũng có thể kiêu ngạo trước mặt bà ta một lần!

“Nè, Duyệt Duyệt....Ồ..... Người kia không phải Hạ Tĩnh Sơ sao...” Trong góc phòng ở lầu một của quán trà, Nhan Tịch tinh mắt phát hiện ra người đi xuống từ trên lầu chính là Hạ Tĩnh Sơ.

Úc Tử Duyệt nghe nói vậy, vội vàng cầm thực đơn lên che mặt, liếc mắt nhìn Nhan Tịch một cái: “Ồ há, đúng là cô ta rồi!” Cô nhỏ giọng nói, lúc này khóe mắt lại liếc thấy một bóng người khác.

“Mẹ chồng?” Cô kinh ngạc kêu lên khi thấy mẹ chồng mặc chiếc áo khoác lông thú duyên dáng sang trọng đang đi xuống lầu...

Nhan Tịch thấy một màn này, thói quen viết mấy tình tiết cầu huyết trong tiểu thuyết ngôn tình, trong đầu cô lại bắt đầu nghĩ đến đây có phải là.....Có phải là.....Đủ loại tưởng tượng.

“Chị Nhan, chị nói xem, hai người họ là tự mình tới đây uống trà, hay đi cùng nhau?” Úc Tử Duyệt mơ mơ màng màng hỏi.

“Chị....Cái này, khó nói lắm.....”

“Á, em đi hỏi một chút là sẽ biết ngay thôi!” Úc Tử Duyệt nói xong chạy ra khỏi phòng.

“Cô chủ! Cô cần gì ạ?” Nữ phụ vụ để ý thấy Úc Tử Duyệt tính đi ra ngoài, liền vội vàng tiến lên nhiệt tình chào hỏi. Quán trà này chính là do Tô Mạt Hề mẹ của Úc Tử Duyệt cùng góp vốn mở quán.

“Quản lý La, đã nói đừng gọi tôi là cô chủ gì rồi kia mà, cứ gọi tôi là Duyệt Duyệt được rồi, anh có thể xem giúp tôi một chút không, người phụ nữ sang trọng vừa ra khỏi quán đó, có phải một mình tới đây uống trà hay không?” Úc Tử Duyệt chỉ về phía Tiểu Dĩnh hỏi quản lý La.

“Được, để tôi hỏi xem.” Quản lý La nghe xong, đi tới trước hỏi mấy nhân viên lễ tân: “Sáng hôm nay chỉ có một căn phòng ở lầu hai được đặt thôi ạ, chính là hai người phụ vừa mới đi ra!”

“Được, tôi biết rồi!” Úc Tử Duyệt cười nói, mang theo tâm sự nặng nề đi về chỗ ngồi của mình.

“Là cùng một phòng, chị nói xem, hai người họ sẽ nói chuyện gì với nhau hả?” Úc Tử Duyệt lo lắng nhìn Nhan Tịch hỏi.

Nhan Tịch cau mày, trong đầu cô hiện ra vô số các tình huống, nhưng sợ khiến Úc Tử Duyệt hoang mang vì thế cũng không dám nói ra: “Đừng nghĩ nhiều quá, quan trọng nhất chính là, em phải có niềm tin với ông chú ở nhà!” Nhan Tịch an ủi nói, sau đó mở lấy máy tính ra.

“Em không có tự tin đối với anh ấy! Chị Nhan, chị biết không, em cảm thấy anh ấy không có coi em như người thân bên cạnh mình, trong lòng anh ấy có rất nhiều chuyện nhưng anh lại không muốn chia sẻ với em, em cảm thấy lúc nào anh ấy coi em như đứa trẻ ba tuổi vậy, chứ không phải coi em là vợ của anh ấy!” Úc Tử Duyệt thở phào nói, vừa nói xong bụng lại trở nên khó chịu.

Nhan Tịch cầm máy tính bảng liên tục kiểm tra vé tàu lửa: “Là do chú ấy không muốn em lo lắng, không vui, hơn nữa, đa số đàn ông đều có chủ kiến của họ!”

“Thiệt là phiền...Phiền chết mất! Không gặp, thì lại nhớ nhung da diết, ngày nào cũng gặp thì lại.....Em cảm thấy có lẽ là do mình đã quá nhiệt tình với anh ấy, nên anh ấy mới không coi em ra gì! Em muốn giận anh ấy mấy ngày!” Úc Tử Duyệt nói giống như là tự nhủ chính mình.

Nhan Tịch cười lắc đầu: “Hả! Số 6 đã bán sạch rồi!” Nhan Tịch bỗng hậm hực ném con chuột, nhìn vào màn hình tức giận mắng.

“Ai bảo chị ngồi xe lửa làm chi, đi máy bay đi!” Úc Tử Duyệt nhấp một hớp nước lọc cau mày nói.

“Máy bay thì đắt quá!”

“Em mua cho chị!”

“Đừng, đừng, vô công bắt thụ lộc! Thời gian không còn sớm, em không đi đưa cơm cho ông chú già của mình à?” Nhan Tịch tắt laptop cứng chiều cười hỏi.

“Không đưa! Để y tá Lưu kia đút cho anh ấy ăn đi! Tức chết em rồi!” Úc Tử Duyệt vừa nói xong cũng đứng dậy, đi ra khỏi quán trà cùng Nhan Tịch.

Úc Tử Duyệt lôi kéo Nhan Tịch đi, mời cô đi ăn cơm với mình, hôm nay là Chủ nhật, khó có dịp chị Nhan Tịch có thời gian rảnh rỗi như vậy.

“Két.....”

“Duyệt Duyệt, tự nhiên sao lại dừng xe lại?”

“Mau nhìn, là Bugatti Veyron!”

“Vậy thì sao? Không phải đây là chuyện rất bình thường sao?” Nhan Tịch nhìn theo hướng Úc Tử Duyệt chỉ thì thấy một chiếc Bugatti Veyron màu bạc kiểu dáng thể thao nhìn rất có phong cách, hiệu đang đậu sát công viên Tân Giang cạnh bến tàu, nhưng khiến cô cảm thấy nhìn quen mắt chính là chiếc xe Land Rover đang dừng bên cạnh nó: “Đó không phải là xe của Lục Khải Chính sao?”

“À? Đúng, đúng! Là Lão Lục đó! Chiếc Bugatti này....Tối, tối hôm qua em đã gặp nó rồi!” Úc Tử Duyệt nhớ tới tối hôm qua chiếc xe đó thiếu chút nữa dọa mình chết ngất, nhưng cái tên đàn ông mất lịch sự đó lại trả tiền dùm mình, nếu mình nhớ không lầm thì chiếc xe này đúng là của người đó!

“Điều này cũng không có gì kỳ lạ.....” Nhan Tịch thì thào nói, Úc Tử Duyệt đã cho xe nổ máy: “Không phải chiếc xe kỳ quái, mà là người đàn ông kia rất kỳ quái.....”

Sau đó, Úc Tử Duyệt kể cho Nhan Tịch nghe chuyện tối qua.

Úc Tử Duyệt cố gắng nhẫn nhịn cả ngày không đi bệnh viện thăm Lăng Bắc Hàn, mặc dù hết sức không yên lòng, buổi tối cô ngủ ở nhà cũ, lăn qua lộn lại ngủ cũng không yên giấc, muốn gọi điện thoại cho anh nhưng cuối cùng phải dẹp bỏ vì sự kiêu ngạo của mình.

Nhưng đến buổi trưa ngày hôm sau, đã không thể nào nhịn được nữa, cô nhanh chóng xách theo thức ăn do dì Vương đi đến bệnh viện.

“Anh Lăng, chị Tinh Sơ đối với em rất tốt, chị ấy không chỉ giúp em tìm công việc, còn giúp em tìm chỗ ở nữa!” Trong phòng bệnh, Thôi Nhã Lan mặc bộ đồ bằng vải bông đứng cạnh giường của Lăng Bắc Hàn, lớn tiếng nói với anh.

Úc Tử Duyệt đứng lúc xách theo cà mèn đi vào, vừa vặn nghe được giọng nữ trong trẻo, hai chữ Tinh Sơ ấy khiến cô cảm thấy rất chói tai.

Mà cô gái đứng cạnh giường bệnh mặc một bộ đồ nhung đỏ tươi, tóc thắt bím thành đuôi sam cũng làm cô kinh ngạc.

“Chị là chị Lăng đúng không!” Thôi Nhã Lan nhìn thấy Úc Tử Duyệt liền vội vàng tiến lên, nở nụ cười trong sáng hỏi.

“Ừ....Cô....Cô là?” Úc Tử Duyệt thấy cô bé này có nụ cười ngây thơ dễ thương, cảm giác bài xích trong lòng cũng dần dần biến mất, cũng thân thiết chào hỏi lại.

Lăng Bắc Hàn thấy cuối cùng cô cũng tới, trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm, anh còn tưởng rằng hôm nay cô cũng sẽ không đến thăm mình nữa chứ! Nhóc con này, tính khí thật thất thường.

131. Chương 131: Rốt Cuộc Ai Khiến Ai Phải Phập Phồng Lo Lắng

“Chị Lăng, em là, em là Thôi Nhã Lan em gái của đồng đội anh Lăng đó ạ.” Khi nhắc tới anh trai mình giọng nói của Thôi Nhã Lan rõ ràng mang theo run rẩy và khàn khàn, trong lòng Lăng Bắc Hàn cũng cảm thấy vô cùng áy náy.

Úc Tử Duyệt nghe đến cái tên này, cô cũng suy tư mấy giây, sau đó mới chợt nhớ ra cô gái này là ai! Nhưng trong lòng cô rất hồi hộp căng thẳng, vì chưa quên cô gái này đã từng ôm Lăng Bắc Hàn, cũng không quên mới vừa rồi cô ta còn khen ngợi Hạ Tĩnh Sơ.

Nhưng cô gái này xem ra cũng là người đơn giản hiền lành. Trong lòng Úc Tử Duyệt âm thầm mắng sao lòng dạ mình quá nhỏ nhen rồi!

“Thì ra là cô chính là em gái Nhã Lan, mau ngồi xuống đi, tôi rót cho cô ly nước!” Úc Tử Duyệt nhiệt tình thân thiết nói, cô đem thức ăn đặt ở trên bàn phía sau Lăng Bắc Hàn, lại vội vàng muốn đi rót nước cho cô gái nọ.

“Không, không, chị Lăng, không cần phiền chị như vậy! Em đi ngay đây mà, em còn phải đi làm nữa!” Thôi Nhã Lan vội vàng ngăn Úc Tử Duyệt biết điều nói.

Lăng Bắc Hàn không hề nói gì, ngồi ở trên giường bệnh lẳng lặng nhìn.

“Cũng được....” Lúc này Úc Tử Duyệt lại nghĩ tới Hạ Tĩnh Sơ, mới vừa rồi cô có nghe Thôi Nhã Lan nói, là do Hạ Tĩnh Sơ giúp cô ấy tìm việc làm, tìm chỗ ở, trong lòng của Tử Duyệt cũng nhớ tới những lời mà Hạ Tĩnh Sơ từng nói với cô, là Lăng Bắc Hàn nhờ cô ta tìm giúp.

Tim đau nhói, cô cảm thấy rất không thoải mái, mặc dù Lăng Bắc Hàn đã phủi sạch quan hệ của anh với Hạ Tĩnh Sơ ngay trước mặt cô, nhưng quan hệ giữa anh cùng Hạ Tĩnh Sơ và cô gái này vẫn còn tồn tại, không đúng sao?

“Anh Lăng, anh nghỉ ngơi cho tốt nha, trứng gà này đều do ba em bảo mang đến cho anh, đây là trứng gà nhà đó! So với những trứng gà khác thì nó bổ dưỡng hơn nhiều, không có tiêm thuốc bậy bạ!” Thôi Nhã Lan khiêng tới một thùng giấy nhỏ đặt bên cạnh giường bệnh, cười nói với Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn nghe nói là do chú Thôi bảo mang tới, trong lòng của anh càng thêm cắn rứt, nhớ tới việc Thôi Chí Quân hy sinh, trong lòng anh vẫn không cách nào quên được!

Úc Tử Duyệt nhìn cô gái trong sáng thuần khiết này, không biết nên nói như thế nào cho phải, mặc dù trứng gà nhà họ ăn đều do quân khu cung cấp, nhưng nếu trả về lại thì cũng không tiện?

“Em gái Nhã Lan, cảm ơn em, thay anh cảm ơn chú Thôi nhé! Nếu như hai người có gặp bất kỳ khó khăn gì cứ trực tiếp tới tìm anh!” Giọng nói của Lăng Bắc Hàn có chút xúc động.

“Đúng rồi! Nhã Lan, về sau nếu cô có gặp phải khó khăn gì, cứ đến tìm chúng tôi!” Lúc này Úc Tử Duyệt cũng vội vàng nói.

“Anh Lăng, chị Lăng, hai người rất giống chị Tĩnh Sơ, đều là người tốt! Em...Em rất cảm ơn mọi người! Em đến giờ đi làm rồi, em đi trước ạ....” Thôi Nhã Lan cảm động nói xong gật đầu với Lăng Bắc Hàn một cái, sau đó rời khỏi phòng bệnh,.

“Nhã Lan, để tôi đưa cô đi!” Úc Tử Duyệt vội vàng đuổi theo Thôi Nhã Lan ra cửa phòng bệnh, muốn lái xe đưa cô đi nhưng lại bị cô bé từ chối: “Chị Lăng, chị cứ ở lại chăm sóc anh Lăng đi, em đi xe buýt được rồi mà!” Thôi Nhã Lan cười từ chối, Úc Tử Duyệt còn chưa kịp nói gì nữa thì cô đã cất bước đi.

Úc Tử Duyệt nhìn theo bóng lưng khuất xa dần của Thôi Nhã Lan mà đứng sững sờ mất hồn, trong lòng buồn bực bởi vì Lăng Bắc Hàn không có nói cho cô biết chuyện của nhà họ Thôi mà khiến lòng cô chua xót.

Thở dài nặng nề, Úc Tử Duyệt mới đi trở lại phòng bệnh.

Trên giường bệnh Lăng Bắc Hàn không hề ăn cơm, anh cứ ngồi ở đó, giống như đang ngăn người suy nghĩ điều gì đó, Úc Tử Duyệt đứng đó lẳng lặng ngắm nhìn người đàn ông lúc nào cũng có vẻ sâu lắng khiến cô không thể nào đoán được tâm tư anh. Đột nhiên cảm thấy mình giống như chưa bao giờ có chút nào hiểu nổi lòng dạ anh.

Tuy rằng cả hai đã tiếp xúc da thịt rất nhiều lần rồi, nhưng những lời nói chân chính như thổ lộ tình cảm thì lại vô cùng ít ỏi....

Bất thành linh đáy lòng lan tràn cảm giác bị thương, cô cảm thấy anh không hề yêu mình, và cũng dần hiểu ra bản thân lại luôn muốn có được tình yêu của anh, muốn anh yêu thương mình như những người đàn ông bình thường khác, có được cuộc sống vợ chồng yên ổn hạnh phúc như những gia đình bình thường khác.

Lăng Bắc Hàn giật mình phát hiện cô cứ đứng ở đó lẳng lặng nhìn mình, cũng ý thức được mình mới vừa mất hồn. Úc Tử Duyệt cũng sực tỉnh, cô cũng không hề nói gì đi tới ngồi xuống sofa, cầm sách của mình lên yên lặng đọc.

Sau khi Lăng Bắc Hàn ăn cơm xong, cô đứng lên đi thu dọn đồ nói: “Em về đây, chiều em phải lên lớp, buổi tối dì Vương sẽ đưa cơm tới cho anh!” Úc Tử Duyệt thu dọn hộp cơm xong, bình tĩnh nói với anh.

Lăng Bắc Hàn cảm nhận được sự lạnh nhạt của cô, vươn tay nắm lấy cổ tay Úc Tử Duyệt nói: “Đau bụng thì cứ ở nhà nghỉ ngơi....Anh có bảo dì Vương hầm canh cách thủy cho em, em đã uống chưa?” Lăng Bắc Hàn mở miệng hỏi. Tối hôm qua, anh có gọi điện thoại cho dì Vương bảo dì ấy hầm cách thủy canh gừng táo đỏ cho cô.

Lúc này Úc Tử Duyệt mới hiểu được thì ra canh kia là anh bảo dì Vương hầm cách thủy ین uống.

“Không đau, em uống rồi. Em không sao đâu, em đi về đây.” Cô giẫy khởi tay anh lạnh lùng nói, nhưng Lăng Bắc Hàn đời nào chịu buông cô ra, ngược lại anh còn kéo cô xuống để cô ngồi bên cạnh mình.

“Anh lại làm sai chuyện gì rồi sao? Em nói cho anh biết đi!” Anh cố dùng giọng nhẹ nhàng êm ái hỏi, cánh tay bá đạo nhốt chặt hông cô, cầm đặt ở trên vai của cô.

Hơi thở nóng rực phả vào bên tay khiến thân thể Úc Tử Duyệt thoáng cứng đờ, câu hỏi của anh làm lòng cô rất chua xót, cô rất muốn la lối om sòm quát tháo lên cho hả dạ nhưng cuốn cùng vẫn cố gắng nhịn xuống.

“Không có gì, em về đây.” Mình có thể nói với anh ấy là mình cảm thấy anh ấy không hề nhiệt tình với mình như mình nhiệt tình với anh ấy, vì vậy mà để bụng hay sao? Những lời như thế cô không thể nào mở miệng nói ra được, Úc Tử Duyệt mình có sĩ diện, có tự ái riêng của mình.

Cô càng như vậy Lăng Bắc Hàn càng cho rằng trong lòng cô đang thật sự có chuyện. Sáng sớm hôm qua sau khi cô bỏ đi, cũng không thèm quay lại thăm anh, tối hôm qua bởi vì cô mà anh lại mất ngủ đến tận khuya. Loại cảm giác này khiến anh rất mòn mỏi, cảm thấy như mình không hiểu được cô nghĩ gì.

Đúng thế, cũng giống như là bị trúng độc vậy, biết rõ bản thân không có khả năng hoàn toàn một lòng hướng về cô, nhưng vẫn không thể đè nén được phần tình cảm này. Cởi xuống lớp quân trang, cuối cùng anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

“Úc Tử Duyệt, em đừng để cho anh cứ phải phập phồng lo lắng!” Cảm giác này thật khó chịu, anh đã bị tình yêu làm tổn thương một lần, phải dùng thời gian mười năm mới có thể chữa khỏi, cho nên anh rất sợ!

“Lăng Bắc Hàn! Rốt cuộc là ai khiến ai phải phập phồng lo lắng đây?” Úc Tử Duyệt bị anh lên án như vậy, cô xoay người lại trừng mắt nhìn anh, lòng chua xót mà rống lên nói.

Anh đối với cô mơ mơ hồ hồ như rơi vào trong sương mù. Huống chi, anh còn có bạn gái trước, còn có người mẹ luôn luôn không ưa thích mình, tất cả những thứ này đã trở thành nguyên nhân khiến cô cảm thấy bất an, khiến cô phải cả ngày lo lắng đề phòng.

“Trong lòng em lo lắng?” Lần này Lăng Bắc Hàn đã hiểu được suy nghĩ trong lòng Úc Tử Duyệt nên nhìn cô, nhỏ giọng hỏi.

“Phải! em rất lo lắng bởi vì thái độ anh dành cho em lúc lạnh lúc nóng! Nói trắng ra là anh không có yêu em! Anh chỉ là coi em như một người vợ hợp pháp mà thôi, anh chỉ thực hiện nghĩa vụ của một người chồng

cho có lệ với em, không phải sao? Tình yêu của anh đã đặt hết cho Hạ Tĩnh Sơ vào mười năm trước rồi, anh gia nhập quân ngũ cũng chỉ vì trốn tránh mà thôi! Bây giờ anh đã là quân nhân, sẽ không còn đặt nặng tình cảm trai gái nữa.....” Úc Tử Duyệt nói xong, âm thanh cũng trở nên uất nghẹn, giọng nói càng ngày càng nhỏ, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Anh coi như đã hiểu được tâm tư của cô, hiểu được cô muốn thật ra chỉ là tình yêu bình thường của nam và nữ, trong lòng chợt cảm thấy áy náy, anh ôm cô vào trong ngực đưa tay vuốt nhẹ sau đầu cô.....

“Là do em suy nghĩ nhiều thôi, anh đâu có lúc lạnh lúc nóng với em hồi nào, không phải ngày hôm trước em còn nói lấy anh sẽ chịu được cô đơn và buồn tẻ đó sao? Đi theo anh, đúng là thiệt thòi cho em quá.....” Lăng Bắc Hàn cố nén đau lòng, từng lời từng chữ nói với cô rất dịu dàng.

“Anh đừng nói nữa, em hiểu hết mà, tại em tới kỳ kinh nguyệt, tâm tình không ổn định, hay suy nghĩ lung tung.” Lời Lăng Bắc Hàn nói như một lời nhắc nhở cho cô, có thể là do mình quá quan tâm anh nên mới suy nghĩ lung tung.

Nhưng nhớ tới cuộc gặp mặt hôm qua giữa Hạ Tĩnh Sơ và mẹ chồng của cô ở quán trà, trong lòng cô lại càng thấy không yên tâm.

Lăng Bắc Hàn đang muốn nói gì đó thì lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên có người gõ. Úc Tử Duyệt vội vàng đứng lên, đi vào phòng là một cô y tá, nhưng điều làm cho Úc Tử Duyệt kinh ngạc đó không phải là y tá Lưu.

Cô y tá này hết sức bình thường, tử mĩ đo nhiệt độ cho Lăng Bắc Hàn, sau đó nói buổi chiều sẽ có bác sĩ tới đây thực hiện vật lý trị liệu cho Lăng Bắc Hàn.

“Ủa sao không phải là cô y tá Lưu kia chứ?” Sau khi cô y tá đi rồi, Úc Tử Duyệt nghi ngờ hỏi.

“Đã đổi từ ngày hôm qua rồi.” Anh lạnh nhạt nói, thật ra không phải là do anh đổi, có thể là do bà Tiểu bị anh đoán ra được âm mưu, cho nên đã chủ động đổi cô y tá kia đi.

Khẳng định đó là do bà Tiểu giở trò đằng sau, trong lòng Lăng Bắc Hàn vốn đã có phần hận bà, lúc này lại càng thêm thất vọng.

“Đổi gì chứ? Bộ thấy chột dạ rồi sao.....” Úc Tử Duyệt vẫn còn nhớ chuyện tối hôm trước anh và y tá Lưu kia lôi kéo nhau, hậm hực nói xong cầm túi xách lên muốn đi.

“Em có ý gì!” Lăng Bắc Hàn bị lời nói của cô chọc cho tức gần chết, chẳng lẽ trong lòng cô, mình chính là cái loại đàn ông mèo mả gà đồng kia sao?

“Không có, em về đây!” Úc Tử Duyệt nói xong, không chịu mất mặt ở lại, cầm hộp cơm tính bỏ đi, cô cho rằng ít gần nhau như vậy cũng tốt, những ngày Lăng Bắc Hàn nằm viện sắp tới mình không nên ngày nào cũng đến bám dính anh nữa.

“Tối nhớ quay lại!” Lăng Bắc Hàn thấy cô khẳng khẳng muốn đi, tuy không nỡ xa cô nhưng lại không muốn ép buộc cô.

“Tối nay em không rảnh!” Cô cố làm ra vẻ lạnh lùng nói.

“Em không đến vậy ai giúp anh lau người hả?” Lăng Bắc Hàn ngang ngược nói với theo bóng lưng cô.

“Y tá ở đây nhiều như thế, ai cũng rất chuyên nghiệp.....Em đi đây, anh cố gắng giữ gìn sức khỏe!” Úc Tử Duyệt thỏa chí nói xong, nhanh chân bỏ đi.

“Úc Tử Duyệt! Em giỏi không đến thử xem!” Lăng Bắc Hàn oán hận cái chân mình đang còn bị treo ngược lên, nếu không sao có để cô đắc ý như vậy? Úc Tử Duyệt kiêu căng bỏ đi, đầu cũng chẳng thèm ngoái lại một lần.

Chín giờ tối, Lăng Bắc Hàn đợi mãi không thấy cô tới, lại nghĩ đến hơn mười giờ cô mới tan lớp, chỉ có thể vừa xem sách vừa đợi cô.

Tối hơn mười một giờ khuya, cũng không thấy cô tới, trong lòng anh bắt đầu không yên, lo lắng cô xảy chuyện ngoài ý muốn.

“Két.....”

“Đáng chết!”

Úc Tử Duyệt tự lái mình chạy về phương hướng bệnh viện, ai ngờ, nửa đường đột nhiên xông ra một chiếc Lamborghini màu xanh dương chặn trước đầu xe cô, may là cô thắng lại kịp lúc!

Nhìn chiếc xe thể thao này, không cần nghĩ cũng biết là ai, trong ánh sáng chói mắt, trông thấy một bóng dáng cao ráo đang đi về phía mình, Úc Tử Duyệt tức giận bước xuống xe.

“Lệ Mộ Phàm! Biết điều thì mau tránh ra cho tôi!” Úc Tử Duyệt tức giận trừng mắt nhìn Lệ Mộ Phàm đứng ngược chiều ánh sáng ở trước mặt cô cách đó không xa lạnh lùng nói.

Lệ Mộ Phàm từng bước từ từ đi tới phía cô, gương mặt đẹp trai chết người càng ngày càng hiện ra rõ ràng, nhưng anh ta còn chưa tới trước mặt cô, đã đưa tay kéo cô ôm vào lòng.

Úc Tử Duyệt theo bản năng thối lui về sau: “Tôi không muốn nhìn thấy cậu! Tránh ra!” Âm thanh của cô cực lớn, lạnh lạnh lan tỏa trong bóng đêm.

Một luồng ánh sáng chói mắt chiếu lên bóng hai người, Lệ Mộ Phàm thẫn thờ nhìn vẻ mặt chán ghét của cô, anh vội vàng bước nhanh đến phía trước, muốn kéo cô lại vào lòng, thế nhưng anh lại chộp hụt.

“Á....” Thế nhưng lúc này Úc Tử Duyệt lại rơi vào lòng của một người khác, cô theo bản năng cô la lên.

132. Chương 132: Đòi Nợ

Lệ Mộ Phàm ngỡ ngàng nhìn Úc Tử Duyệt bị tên đàn ông có ngoại hình vạm vỡ kéo vào lòng, tay của hắn còn hôn xước choàng qua vai cô. Lệ Mộ Phàm nhìn thẳng tới khuôn mặt người đàn ông nọ bằng ánh mắt sắc lạnh, cảm thấy quen quen hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

“Anh.....” Úc Tử Duyệt giùng giàng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy mặt của tên đàn ông đó thì đột nhiên không nói nữa.

Phản ứng của cô cho Lệ Mộ Phàm nhận thấy rằng cô có quen với tên đàn ông này!

“Hắn ta quấy rối cô à?” Tên đàn ông nọ mở miệng, dùng thứ tiếng phổ thông trọ trẹ mà Úc Tử Duyệt khó có thể quên cúi đầu nói với cô.

“À....Phải..... Lệ Mộ Phàm, cậu đừng tới quấy rầy mình nữa!” Úc Tử Duyệt quay đầu nhìn về phía Lệ Mộ Phàm, vẻ mặt vốn đang này kinh ngạc ngay lập tức bị cơn tức giận thay thế, cô nổi sùng rống lên quát.

Thật chẳng hiểu cậu ta cứ bám dính lấy mình để làm gì kia chứ, đã nói rõ ràng dứt khoát với cậu ta từ lâu rồi thế nhưng cậu ta cứ một lòng ôm hy vọng. Có điều, nhìn Lệ Mộ Phàm giờ phút này trong lòng cũng có hơi áy náy, vì cảm thấy mình là một người quá vô tình, chỉ trong thời gian ngắn đã hoàn toàn vứt bỏ cậu ta ra khỏi con tim.

Lệ Mộ Phàm buồn bã nhìn người con gái mình yêu bị tên đàn ông xa lạ ôm vào lòng, lạnh giọng nhìn cô tra hỏi giống như ông chồng đi đánh ghen: “Hắn ta là ai? Cậu và hắn có quan hệ thế nào?”

“Là ai mắc mớ gì tới cậu! Á.....” Úc Tử Duyệt còn chưa nói xong, đột nhiên bị ai đó kéo ngã về một bên, cả người gần như được nhấc bổng lên không....

“Anh bỏ cậu ấy xuống!” Lệ Mộ Phàm trố mắt nhìn tên đàn ông kia ngang nhiên bế Úc Tử Duyệt ném lên xe đua của mình. Anh vội bước nhanh tới phía trước, nhưng động tác của tên đàn ông kia lại cực kỳ nhanh nhẹn, chớp mắt đã cho chiếc xe đua phóng đi như tên bay!

Lệ Mộ Phàm cũng vội vàng lên xe của mình, quay ngược lại phương hướng chạy đuổi theo.

“Nè! Anh là ai hả? Anh cho tôi xuống!” Sau một lúc kinh ngạc, Úc Tử Duyệt mới phát hiện lúc này chiếc xe thể thao đã chạy khỏi mấy lốc đường, càng lúc càng xa bệnh viện!

Người đàn ông nọ coi như không nghe lời cô nói, đôi mắt như đầm sâu nhìn thẳng vào kính chiếu hậu, nhìn chiếc Lamborghini màu xanh sáng bóng đang đuổi theo trong đó mà nhếch miệng cười giễu cợt, sau đó tiếp tục cho xe tăng tốc, giống như đang muốn tranh tài thi đua với chiếc xe của Lê Mộ Phàm ở phía sau.

“Nè! Lái chậm lại đi! Vượt quá tốc độ rồi!” Úc Tử Duyệt bị dọa đến vội vàng thắt chặt dây an toàn, kinh hồn bạt vía nhìn tên đàn ông nọ vẫn không ngừng gia tăng tốc độ, cô cũng nhìn thấy được xe của Lê Mộ Phàm đang đuổi theo ở đằng sau!

Điên rồi! Hai tên điên này đang làm gì thế?

lòng Úc Tử Duyệt Tâm nóng như lửa đốt, lo lắng Lăng Bắc Hàn sẽ tìm mình, muốn gọi điện thoại cho anh nhưng phát hiện điện thoại di động bỏ trong túi xách ở trên xe!

Quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, dưới ánh đèn mờ nhạt, miệng anh ta luôn gợi lên nụ cười lưu manh nhìn vô cùng nguy hiểm, giống như người xấu nhưng cũng có vẻ không giống. Bởi vì nhớ được người này từng đi chung với Lão Lục, trong lòng Úc Tử Duyệt càng bồn chồn không yên. Nếu những người này cũng biến thái giống như thầy Thẩm, vậy thì...

Nghĩ đến đây, toàn thân đánh rùng mình một cái, nghĩ lại chuyện lần đó mà vẫn còn thấy sợ, lại nhìn vào trong kính chiếu hậu, Lê Mộ Phàm đã bị anh ta bỏ rơi một đoạn khá xa! Úc Tử Duyệt không khỏi thầm than, kỹ thuật lái xe của tên đàn ông này vô cùng xuất sắc, phải biết là, Lê Mộ Phàm lúc còn ở Mỹ cũng là một tay đua xe chuyên nghiệp.

Ngay lúc cô đang lo lắng thì chiếc xe thể thao nọ cũng đã dừng lại ở ven đường. Úc Tử Duyệt vội vàng cởi ra dây nịt an toàn, kéo mở chốt cửa muốn xuống xe, nhưng mở mãi cũng không ra, “Anh muốn gì? Cho tôi xuống xe!” Cô phòng bị trừng mắt nhìn nghiêng một bên má của người đàn ông nọ.

Người nọ vẫn không để ý cô, cầm lên một gói thuốc lá hiệu Camel màu vàng nhạt, rút ra một điếu sau đó châm lửa đốt.

“Khụ khụ.....” Trong nháy mắt mùi thuốc lá lan tỏa cả buồng xe, Úc Tử Duyệt tức giận ho khan, nhìn chăm chăm tên đàn ông nọ, “Rốt cuộc anh là ai? Tại sao không cho tôi xuống xe?”

Úc Tử Duyệt nhíu mày hung dữ hỏi, thế nhưng tên đàn ông này lại tà ác phun khói thuốc về phía cô, “Khụ khụ.....khụ.....” Thuốc lá Camel nặng mùi khiến cô khó chịu ho sặc sụa đến suýt chảy cả nước mắt.

Nhưng người đang ông trước mắt nhìn đáng vẻ này của cô lại cảm thấy thú vị cười cười, giống như coi việc bắt nạt cô làm thú vui, “Tìm cô đòi nợ.” Người nọ từ tốn mở miệng, cười tà nói.

“Đòi nợ?” Úc Tử Duyệt nghi ngờ hỏi, chợt nhớ ra tối hôm trước anh ta giúp mình trả tiền bằng vệ sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, “Tôi....Tôi trả lại tiền cho anh!” Cô nói xong, đôi tay đưa vào túi lục lọi.

Nhưng lục lọi cả buổi cũng không tìm được đồng nào!

“Vị tiền tôi bỏ trong xe rồi! Ừm.....” Úc Tử Duyệt vừa mới ngẩng đầu lên, lời nói vừa dứt liền cảm nhận được mùi thuốc lá ập vào mặt, ngay sau đó, cảm giác như đôi môi của mình bị một đôi môi lạnh lạnh phủ lên.

Cô kinh ngạc trợn to mắt, gương mặt điển trai cực cool của người đàn ông phóng đại trong tầm mắt, cảm giác mấy sợi tóc mái của anh ta quét qua gò má của mình hơi ngứa....

Người đàn ông ra sức hút lấy đôi môi hồng phấn non mềm mang theo mùi thơm mát mẽ, một tay giữa chặt đầu cô không cho cô giãy giụa. Toàn thân Úc Tử Duyệt căng thẳng, tim đập loạn xạ quên cả thở.

Bỗng chốc, trong đầu hiện lên gương mặt của Lăng Bắc Hàn, cô dùng sức đẩy lồng ngực người đàn ông kia, “Ừm...” Lúc này, người đàn ông nọ cũng buông cô ra.

“Hừ...Đồ lưu manh!” Úc Tử Duyệt giơ tay vung tới bộ mặt đang cười xấu xa của người đàn ông, nhưng cổ tay lại bị anh ta bắt được, “Coi như trả nợ đi.....” Người đàn ông tà mị nói, con người sâu thẳm dường như mang theo sức hấp dẫn khiến người khác không thể dời mắt.

Trả nợ?

Úc Tử Duyệt trong lòng tức giận nghĩ, hất tay của người nợ ra, bàn tay nhỏ bé không ngừng lau miệng mình, “Nụ hôn của tôi chỉ đáng giá 34 đồng?” Úc Tử Duyệt thở hổn hển quát.

“Vậy để tôi trả lại cô vậy?” Người đàn ông nghe lời cô nói, tà mị cười một tiếng, đem đôi môi của mình nhích lại gần cô, Úc Tử Duyệt giơ tay đập vào mặt anh ta một phát, nhưng anh ta lại dễ dàng tránh được, lắc đầu cười cười, khởi động xe.

Grừ! Cái tên biến thái này!

“Thả tôi xuống xe! Chồng tôi đang ở nhà chờ tôi đấy!” Úc Tử Duyệt tức giận nói vậy chứ trong lòng lại cực kì lo sợ, lo sợ không biết tên đàn ông này sẽ làm gì mình!

Người nợ vẫn lẳng lẳng lái xe không nói lời nào.....

Lăng Bắc Hàn liên tục gọi điện thoại cho Úc Tử Duyệt, nhưng vẫn không có người nghe máy, gọi về nhà cũ, người nhà nói cô đến bệnh viện rồi, nhà mới cũng đã sai người đến tìm nhưng vẫn không có. Cuối cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm Lăng Bắc Diệp giúp một tay.

Muộn vậy rồi, rốt cuộc cô ấy đi đâu? Nhớ tới thầy Thẩm lần trước, một người luôn bình tĩnh ung dung như anh cũng phải sốt ruột hận không thể xuống giường tìm cô!

Sau khi nhận được điện thoại của Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Diệp đang làm thêm giờ liền lên xe đi tìm chung quanh tung tích của Úc Tử Duyệt. Dường như đã tìm thấy chiếc xe nhỏ màu trắng của Úc Tử Duyệt, đang định lái xe đến gần đó, ai ngờ, một chiếc xe thể thao màu bạc đỗ trước xe cô, dừng lại bên cạnh xe cô.

Sau đó, anh nhìn thấy Úc Tử Duyệt từ trên xe thể thao xuống, nhanh chóng vào xe của mình, sau đó chiếc Bugatti Veyron màu bạc kia như tên lao vút đi....

Lòng đầy nghi ngờ thì lúc này Lăng Bắc Diệp thấy Úc Tử Duyệt lái xe về hướng mình, nhưng xe của anh dừng lại ở chỗ khuất cho nên cô không nhìn thấy, ngay sau đó Lăng Bắc Diệp lái xe theo cô chạy về phương hướng bệnh viện...

Lúc tới bệnh viện đã sắp mười hai giờ, dọc đường đi, Úc Tử Duyệt thấy hơn mười cuộc gọi nhờ của Lăng Bắc Hàn, cũng có của Lệ Mộ Phàm.

Đến bây giờ cô vẫn không biết người đàn ông khó hiểu kia là ai, cũng không biết anh ta có phải là người qua đường hay không! Trong lòng vẫn đang sợ hãi bởi vì nụ hôn nguy hiểm vừa rồi, nhớ tới Lăng Bắc Hàn, trong lòng cô vô cùng áy náy.

Nhanh chóng tới phòng bệnh, cô mang theo túi, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Trong phòng bệnh, ánh đèn vàng sáng trưng, mùi thuốc lá nồng nặc khiến cô nhú mày, thấy Lăng Bắc Hàn ngồi trên giường không ngừng hút thuốc, lúc nhìn thấy cô, con người bỗng trở nên phức tạp.

“Anh vẫn chưa ngủ à?” Cô có chút ngượng ngùng chột dạ mở miệng.

Lăng Bắc Hàn mặt không thay đổi nhìn cô, đưa tay đến cái gạt tàn thuốc, dụi tắt tàn thuốc đang run rẩy kịch liệt trong tay. Trong khoảnh khắc nhìn thấy cô bình an trở về, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống nhưng bởi vì cô về muộn, nên cũng vô cùng tức giận!

Tại sao không nghe điện thoại? Cố tình để mình lo lắng sao?

“Đi đâu vậy?” Âm thanh mặc dù bình thản, nhưng vô cùng nặng nề, cho thấy rõ ràng không vui.

“Em tới khu học viện ăn khuya một chút, điện thoại để trong xe...” Úc Tử Duyệt chột dạ nói, có thể nói cho anh biết Lê Mộ Phàm lại tới đây đưa với mình sao? Lại còn thêm một tên đàn ông xa lạ, hơn nữa người đàn ông đó còn cường bạo hơn mình!

Giờ phút này, cô chỉ muốn chạy thật nhanh vào nhà tắm để đánh răng!

Cô ngượng ngùng nói, để túi xuống, đi vào phòng tắm.

“Tới đây!” Lăng Bắc Hàn rõ ràng cảm thấy cô đang chột dạ, cô là người ngay thẳng, rất ít khi biểu hiện như vậy, nhất định có chuyện gì rồi! Anh tức giận gầm nhẹ.

“Em đi tắm trước đã...”

“Tới đây!” Lăng Bắc Hàn kiên quyết không cho từ chối nói, không cho cô cơ hội trả treo.

Úc Tử Duyệt bị anh mắc trong lòng càng luống cuống hơn, đi tới giường bệnh của anh, “Rốt cuộc anh sao vậy?” Nhìn dáng vẻ lạnh lùng khác thường của anh, thật đúng là dọa người, Úc Tử Duyệt thấy sợ.

“A....” Đúng cách giường anh tầm nửa mét, anh duỗi tay ra kích động kéo cô tới, bởi vì động tác anh quá mạnh, cái chân bị treo quơ quơ khiến cho giường sắt rung động dữ dội.

Thân thể cô rơi vào ngực anh, Lăng Bắc Hàn ôm thân thể của cô, cuối cùng trong tim cũng an tâm được không ít, cúi đầu muốn hôn cô lại ngửi thấy sắc mùi thuốc lá.

Camel? Hơn nữa là loại nhập khẩu!

Tim như quặn lại, anh nghiêm túc mút lấy đôi môi cô, cẩn thận nghiên cứu mùi thuốc lá xa lạ này, trong lòng càng thêm run rẩy....

“Anh.... Anh buông em ra... Em phải thay băng vệ sinh...Khó chịu quá...” Úc Tử Duyệt nhìn vẻ mặt khác thường của anh, nhỏ giọng nói.

Lăng Bắc Hàn hoàn hồn, buông cô ra. Cô đang tới kỳ, không thể nào có chuyện đó.... Trong lòng anh lại nghĩ... Có lẽ chỉ là cùng bạn cũ ăn bữa cơm mà thôi....Nhưng...Mùi thuốc lá Camel trên miệng cô....

Anh buông cô ra, Úc Tử Duyệt vội vàng xuống giường chạy vào phòng tắm.

Lăng Bắc Diệp gọi điện thoại tới, không nói cho anh biết những chuyện đã nhìn thấy, chỉ nói Úc Tử Duyệt đã bình an trở lại phòng bệnh, sau đó liền cúp điện thoại.

Úc Tử Duyệt đánh răng ba lần, dùng hơn nửa bình nước súc miệng, giống như dùng mười phần sức lực để cọ rửa sạch mùi thuốc lá, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi thay áo ngủ.

Trở lại phòng bệnh thì thấy Lăng Bắc Hàn đã nằm xuống.

Trong lòng cô hết sức muốn ngủ cùng anh, nhưng lại không thể làm gì khác hơn là đến ghế sofa ngủ.

Nửa đêm, Úc Tử Duyệt tỉnh lại vì đau bụng kinh, vậy nên mới phát hiện ra, mình lẳng từ ghế sofa xuống đất, “Lăng Bắc Hàn.....” cô rên rỉ gọi tên anh.

Lăng Bắc Hàn nghe thấy động tĩnh, lập tức tỉnh lại, bật đèn đầu giường, trông thấy cô mặc đồ ngủ ngồi trên đất!

“Bắc Hàn.....Bụng em đau quá....” Úc Tử Duyệt ngồi trên đất nhìn anh, mơ mơ màng màng làm nũng nói. Dáng vẻ đáng thương như vậy càng khiến Lăng Bắc Hàn đau lòng.

“Mau tới đây!” Anh lo lắng gọi, nhìn cô cố hết sức bò dậy, một tay ôm bụng đi về phía mình.

Bàn tay anh túm lấy thân thể lạnh lẽo của cô lên giường, kéo vào trong chăn, đau lòng ôm cô thật chặt, đắp kín chăn cho cô.

“Đau bụng quá.....Đau chết mất.....” Cô vùi trong ngực anh làm nũng nói, cảm giác bàn tay ấm áp của anh dò vào trong áo ngủ, không ngừng xoa xoa lên vùng bụng mát lạnh của cô.

Cảm giác ấm áp như có dòng nước ấm bốc hơi lên khiến cô thoải mái không ít, càng ôm anh chặt hơn.

“Không được không để ý em.....” Cô mơ mơ màng màng nói làm Lăng Bắc Hàn cười cười, rốt cuộc là ai không để ý tới ai?

“Úc Tử Duyệt!”

“Hử?” Cô bị âm thanh của anh đánh thức, Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn gương mặt tuần tú thâm trầm của anh.

“Sau này còn dám về muộn không?” Lăng Bắc Hàn trợn mắt nhìn người nào đó đã tỉnh lại chất vấn. Úc Tử Duyệt suy nghĩ, liền vội vàng lắc đầu, “Không biết trước được!”

“Dám cả gan lén lút với đàn ông khác, anh đánh chết em!” Lăng Bắc Hàn ôm cô, theo dõi gương mặt nhỏ của cô, nửa đùa nửa thật nói.

Lời nói đùa này khiến toàn thân Úc Tử Duyệt sợ run lấy bầy, “Ồi.... Em nào dám! Không dám, hơn nữa, em như vậy, trừ mấy tên biến thái thì làm gì có ai thích!” Úc Tử Duyệt cứng đờ nói, sau đó lại tự châm biếm bản thân.

“Em dám nói anh biến thái hử? Lăng Bắc Hàn nâng cằm cô lên, trừng mắt nhìn cô gặng hỏi với sắc mặt tái mét.

“À? Ừm.....” Cô chợt hiểu ra thì đã bị anh ngậm lấy cái miệng nhỏ của cô.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc, chứ không phải mùi vị khiến người ta sặc sụa kia, Úc Tử Duyệt hưởng thụ nhắm hai mắt lại, mặc kệ anh hôn mình, còn chủ động đưa cái lưỡi nhỏ ra, cùng anh quấn quýt, cánh tay không tự giác quấn lên cổ anh, khom người đón anh.

“Ừm.....” Chỉ một nụ hôn đã khiến toàn thân cô tê dại như vậy, cảm giác như có dòng nhiệt từ trong người tuôn ra, anh vừa buông cô ra thì cô đã không nhịn được rên rỉ ra tiếng, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống, Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ mê ly của cô, môi mỏng không nhịn được mút hết nước miếng bên miệng cô.....

“Chụt chụt” Tiếng hôn hít khêu gợi khiến khuôn mặt Úc Tử Duyệt xấu hổ đỏ bừng, cô mở hai mắt ra nhìn mặt anh nói, “Ngủ đi...” Cô sợ mình lại đắm chìm trong kỹ xảo của anh, nhất là cô có thể cảm nhận được nơi lửa nóng của anh, hơn nữa còn cứng rắn chống đỡ giữa hai chân mình.

Mình vẫn chưa kết kinh mà!

“Nếu không em muốn làm gì?” Lăng Bắc Hàn ôm lấy cô buồn cười hỏi.

“Lăng Bắc Hàn! Anh thật xấu xa!” Úc Tử Duyệt đỏ mặt phồng má nói, cái chân nhỏ vòng quanh hông anh, một cánh tay cũng bá đạo ôm lấy nửa người trên của anh, cô đặc biệt thích tư thế này, vừa an toàn vừa có thể cảm nhận được anh hoàn toàn thuộc về cô.

Lăng Bắc Hàn cưng chiều cười tắt đèn.

Một lúc sau, Lăng Bắc Hàn bị tiếng tin nhắn điện thoại đánh thức, phiền não cầm lên xem, thấy dáng vẻ người trong ngực vẫn cọt xát trong lòng mình, mọi phiền não trong lòng anh đều tan biến hết, anh cưng chiều cười mở điện thoại di động ra xem...

Trong tin nhắn, một hình ảnh đập vào mi mắt khiến cho khóe miệng đang cười của anh dần dần cứng ngắt.....

133. Chương 133: Đừng Phản Bội Anh

Bức ảnh không rõ lắm, ánh sáng mờ mờ hiển nhiên là do chụp lén. Nhưng người nào trên tấm ảnh cũng đều rõ ràng.

Trong hình, Úc Tử Duyệt bị một người đàn ông không nhìn rõ mặt ôm trong ngực, đứng trước mặt họ là Lệ Mộ Phàm. Sau đó là hình ảnh Úc Tử Duyệt bị người đàn ông kéo lên xe, sau đó nữa là trong buồng xe, tiếp theo là hình ảnh hai người hôn nhau, dường như là chụp ở góc chính diện.

Lăng Bắc Hàn cảm thấy từng cơn đau đớn lan tỏa như xé cội lòng, trong đầu hiện lên hình ảnh tối hôm qua cô trở về có chút khác thường, cô ấy nói dối, trong lòng bị nỗi cay đắng xâm chiếm, thấy người trong lòng tựa quay anh vội vã tắt điện thoại di động.

Cô vẫn nằm trong ngực anh uốn éo mấy cái sau đó ngủ lại.

Lòng Lăng Bắc Hàn buồn bực nhìn chăm chăm vào gương mặt đang ngủ thoải mái của cô, trái tim bị sự ghen tuông nhấn chìm.

Lý trí nói cho anh biết, có người đang cố tình ly gián mối quan hệ của anh và cô. Nhưng người kia là ai? Mẹ của anh Tiểu Đình vẫn là người bị tình nghi lớn nhất...

Nhưng lý trí cũng nói cho anh biết, tối hôm qua cô quả thật bị người đàn ông khác hôn môi, nếu như là ngoài ý muốn, tại sao sau khi trở về lại nói dối mình? Lăng Bắc Hàn nghĩ như vậy, trong lòng càng thêm nhức nhối khó chịu.

Thật ra anh nên tin tưởng cô, nhưng anh lại không tìm được lý do để thuyết phục chính mình.

Một hồi chuông báo động vang lên trong lòng rằng: Người theo đuổi cô, không chỉ có một mình Lệ Mộ Phàm?

Điều này giống như đang nhắc nhở anh rằng, không có anh, cô vẫn còn có rất nhiều người thích!

Cô không nắm được anh, tương tự anh cũng không nắm được cô, thời gian vài tháng ngắn ngủn vẫn chưa đủ để bồi dưỡng một tình yêu bền vững.

Nửa tỉnh nửa mê, Úc Tử Duyệt hết sức thoải mái tiếp tục cọ xát trong ngực Lăng Bắc Hàn, nghe thấy hơi thở quen thuộc, cảm nhận lồng ngực ấm áp cùng cánh tay có lực của anh, cô càng không muốn tỉnh lại.

Lăng Bắc Hàn cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cô, mỉm cười chua xót, tất cả mệt mỏi đau khổ chỉ có thể nuốt vào lòng.

“Ừm.....” Lười biếng ngáp duỗi lưng một cái, Úc Tử Duyệt cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại, cô ngẩng đầu lên, đối mặt với khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Lăng Bắc Hàn.

Hàng râu xanh xanh càng khiến anh tăng thêm vẻ đẹp trai phóng khoáng mà hoang dã, cùng với đôi mắt thâm sâu như muốn nuốt chửng người ta vào đó, khiến tim cô đập nhanh bất thường, cảm giác giống như anh đã nhìn cô chăm chú như vậy từ lâu rồi.

Là bởi vì yêu cô nên mới nhìn cô chăm chú như vậy sao?

Úc Tử Duyệt thầm nghĩ trong lòng, thầm tự an ủi mình.

“Dậy rồi à?” Lăng Bắc Hàn cúi đầu nhìn cô hồ hững hờ, trong giọng nói mang theo chút lười biếng, gợi cảm thật khiến người ta sợ hãi. Úc Tử Duyệt cảm thấy càng ngày sức hút Lăng Bắc Hàn đối với mình ngày càng tăng.

“Biết rồi còn cố hỏi!” Cô lại ngáp một cái, sau đó lật người nằm lên ngực anh, hai tay nâng mặt anh, cẩn thận theo dõi gương mặt anh.

“Nói, tại sao cứ nhìn chăm chăm em như vậy, có phải yêu thích em rồi phải không?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên hỏi anh.

Dáng vẻ thản nhiên của cô khiến Lăng Bắc Hàn thoáng yên tâm, không thêm nghĩ đến cái tin nhắn kia nữa. Người đàn ông kia, anh sẽ điều tra sau, dám động tới người phụ nữ của Lăng Bắc Hàn này, cho dù anh không ra tay, nhà họ Lăng cũng sẽ không để yên.

Đồng thời, ở trong lòng anh cũng lo lắng rằng mẹ anh sẽ gây cản trở bất lợi đối với Úc Tử Duyệt.

“Thích?” Lăng Bắc Hàn nhếch môi cười hỏi ngược lại.

Cô nghĩ dáng vẻ này của anh hẳn là đang giễu cợt mình, trong lòng Úc Tử Duyệt run lên bần bật, hai mắt vốn đang trông mong liền sụp xuống chán nản, đang muốn lật người xuống, lại bị một cánh tay nhốt chặt eo cô, một tay khác giữ ót, sau đó há miệng hôn tới tấp lên môi cô.

Mang theo cả sự đau lòng xen lẫn hồi hộp, anh dùng hết sức để hôn cô, giống như muốn ăn cô sạch sẽ mới thỏa dạ.

Anh ấy hôn nhiệt tình như thế, hẳn là có thích rồi? Úc Tử Duyệt chưa xốt nghĩ thầm trong lòng, nhưng không hôn trả lại anh. Lăng Bắc Hàn không cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, trong lòng lại càng không an tâm, lại càng muốn trừng phạt cô qua nụ hôn này.

Úc Tử Duyệt cảm giác như môi mình sắp bị anh cắn sưng lên, cảm giác hơi đau khiến cô nhíu mày, nhắm mắt lại, chịu đựng nụ hôn điên cuồng của anh, Lăng Bắc Hàn, anh ấy sao vậy?

“Ái.....Đau quá!” Anh vừa buông cô ra thì Úc Tử Duyệt cau mày tức giận nói.

Liếm liếm đầu lưỡi, thậm chí còn ngửi thấy mùi mằn mặn của máu, vẻ mặt khó hiểu nhìn anh, “Sáng sớm anh phát điên gì vậy hả? Em đã chọc giận gì anh ư?” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm, hậm hực hỏi.

Muốn xoa người xuống nhưng anh vẫn bá đạo ôm eo cô, không để cô có cơ hội giãy giụa.

“Úc Tử Duyệt, đừng phản bội anh.” Anh nhìn cô, trong đôi mắt chan chứa nhiều điều phức tạp, anh trầm giọng nhấn mạnh từng câu từng chữ. Mùi vị bị người khác phản bội, anh đã từng nếm thử mười năm trước. Anh cũng hiểu một điều, đó là càng yêu sẽ càng quan tâm, anh chỉ sợ một ngày nào đó Úc Tử Duyệt cũng sẽ giống như Hạ Tĩnh Sơ.....

Úc Tử Duyệt sững sờ nhìn anh, dường như nhìn thấy vẻ đau thương trên khuôn mặt của Lăng Bắc Hàn, anh như vậy khiến cô rất đau lòng, “Lăng Bắc Hàn, anh làm sao vậy? Có chuyện gì nói rõ ràng với em được không?” Cô nâng mặt anh lên khàn giọng hỏi.

Trong ngực từng cơn đau đốn, hô hấp trở nên khó khăn, nhưng anh vẫn cười nhàn nhạt, “Chỉ là khuyên em đừng nên “ra ngoài vượt rào”, chúng ta là quân hôn đó!” Lời này giống như một lời trêu ghẹo, nhưng lại khiến trong lòng Úc Tử Duyệt thở phào nhẹ nhõm.

“Lính thôi! Làm em sợ chết khiếp! Vậy em cũng cảnh cáo anh.... Nếu anh dám lén phét, em cũng sẽ không tha cho anh!” Úc Tử Duyệt bướng bỉnh cọ cọ giữa hai chân anh, bá đạo nói.

“Ừm...Em...” Nhóc còn này lại chọc giận mình! Vốn buổi sáng là lúc mà Lăng Bắc Hàn có ham muốn mãnh liệt nhất, lại bị cô khiêu khích như vậy, trong cổ họng không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ.

“Bỏn cô nương đây không chỉ có một mình Lệ Mộ Phàm theo đuổi đâu đó nha!” Úc Tử Duyệt nhớ tới người đàn ông mua thuốc lá tối hôm qua, khẽ nâng cằm Lăng Bắc Hàn hả hê nói.

Cô không biết những lời này giống như một con dao khoét sâu vào tim Lăng Bắc Hàn, “Người đàn ông kia là ai?” Anh không nhận được hỏi, giọng nói lạnh lùng cứng rắn làm Úc Tử Duyệt hơi hoảng.

“À? Ai đâu, đàn ông nào?” Nói cho cùng, mới tối hôm qua bị tên đàn ông cưỡng hôn cô, ít nhiều Úc Tử Duyệt cũng cảm thấy chột dạ, vội vàng né tránh. Nhưng trong lòng thâm hải lòng, ít ra Lăng Bắc Hàn cũng khấn trương về mình.

“Tên đàn ông khác ngoài Lệ Mộ Phàm!” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, hai cánh tay càng siết chặt eo của cô!

Giờ phút này tâm trạng Lăng Bắc Hàn khẩn trương không ngớt, dường như chỉ sợ cô thay đổi, dù sao, đối với một cô gái đôi mươi hoạt bát sáng sủa như cô vẫn còn bồng bột nông nổi, tràn đầy lời cuốn và hấp dẫn.

“Một người rất Men, rất bản lĩnh, rất bá đạo, đáng về hút thuốc lá Camel rất đẹp trai!” Đầu óc Úc Tử Duyệt linh hoạt định hình một cái, cô không cảm thấy người đàn ông kia có toan tính gì đó với mình, có lẽ chỉ là người đi đường trêu chọc cô mà thôi.

Chỉ vậy thôi mà cũng có thể khiến Lăng Bắc Hàn uống chút dấm chua, coi như cũng không tệ.

Quả nhiên, sắc mặt anh xanh mét, “Tên gì?” Lăng Bắc Hàn gần như rống lên hỏi, nhất là khi nghe thấy cô vẫn đang ca ngợi người đàn ông kia, trong lòng anh càng thêm khó chịu đau khổ.

Giống như một chiếc xe lu đang “ùng ùng” cán qua trái tim.....

“Tên là, tên là...Không nói cho anh biết đâu! Dù sao cũng Man hơn anh, bản lĩnh hơn anh, bá đạo hơn anh, vô cùng có phong vị đàn ông và quan trọng nhất là, anh ta còn trẻ tuổi hơn anh á!” Úc Tử Duyệt xấu xa tiếp tục nói.

Cô nói như thế, nhưng anh lại tưởng là thật, đau đớn tràn ngập trong lòng, anh hung hăng lườm cô một cái, giữ chặt đầu cô, hung hăng hôn cô. Lần này, hung bạo như sói, bá đạo mà thô lỗ, hung hăng chà đạp cái miệng nhỏ của cô.

Úc Tử Duyệt rõ ràng cảm nhận được anh đang tức giận, hơn nữa còn đang trừng phạt mình, cảm nhận được toàn thân anh đang run run, ngực không khỏi một hồi đau lòng. Cô vươn đầu lưỡi ra dịu dàng đáp lại sự nồng nhiệt của anh, tự như an ủi.

Đừng phản bội anh....Đừng phản bội anh....

Âm thanh từ đáy lòng không ngừng vọng về, anh nhắm mắt lại mút lấy môi cô, mút lấy hơi thở duy nhất thuộc về cô.

Sau nụ hôn trừng phạt này, hai môi của Úc Tử Duyệt hoàn toàn sưng lên, nhưng cô chợt phát hiện ra, dường như hốc mắt Lăng Bắc Hàn hơi đỏ.

Cô vừa nặng nề thở dốc vừa nhìn anh, không biết nên nói thế nào, Lăng Bắc Hàn cũng nhìn cô, đôi môi sưng đỏ, gương mặt phớt hồng, cùng với đôi mắt đầy sương mù.

“Em dám “vượt rào” thử một lần xem!” Cuối cùng anh thản nhiên cười, ngất cái mũi nhỏ của cô cứng chiều nói.

“Thử thì thử, anh tưởng em sợ anh à? Dù sao em cũng không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh, em cảm thấy mình rất thiết thòi!” Úc Tử Duyệt thở hổn hển, đùa giỡn nói, ngay sau đó, thừa dịp anh không chú ý liền xuống giường.

“Úc Tử Duyệt! Em.....” Lăng Bắc Hàn bị cô chọc ngoáy như vậy càng buồn bực hơn rống to lên, cô lao đảo chạy vào toilet, ở cửa còn nghịch ngợm làm mặt quỷ với anh.

Lăng Bắc Hàn cười cười chua xót.

Lúc Úc Tử Duyệt đánh răng, đột nhiên lại nhớ tới điều mình vừa mới nói, cô nói cô không phải người phụ nữ đầu tiên của anh, dường như anh không phản bác....

Trong lòng đau xót, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Hạ Tĩnh Sơ, như vậy thì, người phụ nữ đầu tiên của anh là Hạ Tĩnh Sơ sao?

Úc Tử Duyệt! Không được nghĩ vậy! Chuyện trước đây coi như đã qua, quan trọng là sau khi cưới, sau khi cưới anh ấy không làm gì quá giới hạn là được rồi.

Cô nhìn chăm chăm mình trong gương, tự nhủ như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chua xót, Hạ Tĩnh Sơ kia là cái gai trong ngực cô, khiến cô không thể không để ý.

Mấy ngày sau, hai người ngoài mặt quả thực rất yên ả, chân trái Lăng Bắc Hàn đã tháo bột, trên đùi trái vẫn để lại một vết sẹo dữ tợn, cẳng chân vẫn tiếp tục cần điều trị vật lý trị liệu.

Về phần người đàn ông trong tấm ảnh kia, anh đã nhờ Lăng Bắc Diệp đi thăm dò.

Tư Đồ Ngạn, 28 tuổi, người đàn ông mang quốc tịch HongKong, chủ tịch tập đoàn đầu tư quốc tế Thiên Thành ở HongKong, gần đây liên tục xuất hiện trong nước, có quan hệ làm ăn với tập đoàn của Lục Khải Chính.

Theo Lăng Bắc Diệp điều tra, Úc Tử Duyệt cùng Tư Đồ Ngạn trước đây không quen biết, bởi vì nhà họ Úc không có hợp tác với người họ Tư Đồ ở HongKong. Lăng Bắc Hàn quan sát mấy ngày nay Úc Tử Duyệt cũng hết sức bình thường, ngoài Nhan Tịch, dường như cô không hề đi gặp bất kỳ ai.

Nguồn gốc của tin nhắn kia, lại không thể tra ra được, chỉ biết là ở một quán tạp hóa ven đường, không thể xác nhận được thân phận của đối phương. Mặc dù không có chứng cứ, Lăng Bắc Hàn vẫn cảm thấy là do Tiểu Dĩnh gây nên.

“Nước nóng đun xong rồi, anh chuẩn bị đi....” Sau bữa cơm chiều, Lăng Bắc Hàn nói muốn tự mình rửa tắm, anh đã có thể chống gậy xuống đất đi lại, Úc Tử Duyệt chăm chỉ pha nước ấm cho anh, lúc này đang đứng ở cửa phòng tắm nói với anh.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, đang muốn xóc chân lên, một tiếng chuông điện thoại vang lên khiến sắc mặt anh chùn xuống.

Úc Tử Duyệt vẫn nhớ mang máng tiếng chuông điện thoại này, dường như trước đây đã từng nghe qua.

“Xuống dưới mua bao thuốc giúp anh!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô đứng ở cửa phòng tắm trầm giọng nói.

“Hút thuốc cái gì! Không cho phép hút thuốc! Anh mau nghe điện thoại đi!” Úc Tử Duyệt bước nhanh đến phía trước, tức giận nói.

“Bảo em mua thì em đi mua đi, nói nhiều làm gì!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, nghiêm túc nói, chuyển trạng thái điện thoại về im lặng.

“Anh quát cái gì?” Úc Tử Duyệt thấy thái độ tức giận của anh, không nhịn được hoài nghi cú điện thoại kia...Cô nhớ có lần anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại kia, động tác lập tức giống lính đặc công chạy ra ngoài phòng ngủ nghe.

Lăng Bắc Hàn sắp bị cái tính bướng bỉnh của cô làm cho tức chết rồi, “Mau đi đi....” Anh xuống giọng nói, gần như là cầu xin, Úc Tử Duyệt cau mày bắn khoản đi ra khỏi phòng bệnh.

Một giây trước khi điện thoại tắt, vẻ mặt anh khi nghe điện thoại rất nghiêm túc, càng không ngừng gật đầu “Được, đã hiểu! Tôi sẽ chú ý!” Nghe đến tên của Lục Khải Chính, hai hàng lông mày của Lăng Bắc Hàn nhú lại thành một lần sâu hoắm.

Sau khi cúp điện thoại, anh mệt mỏi dựa vào đầu giường, hơi ngửa đầu, hít thở thật sâu, trong đầu anh hiện lên hình ảnh của anh và Lục Khải Chính chơi đùa với nhau từ nhỏ tới lớn. Sau khi bình tĩnh mấy giây, anh mới cúi đầu xóa bỏ số điện thoại vừa nhận.

Sau khi Úc Tử Duyệt mua thuốc trở lại, phát hiện vẻ mặt của Lăng Bắc Hàn vẫn bình thường, dường như cũng quên hỏi người vừa rồi gọi điện là ai.

“Trong cửa hàng không có nhiều loại thuốc lá, em đã xuống dưới mua! Nhưng không biết anh hút loại nào, cho nên lấy một bao Trung Hoa.” Úc Tử Duyệt vừa thở vừa nói, vẫn chưa quên vừa rồi anh còn tức giận với mình.

“Muốn thay đổi khẩu vị.....” Lăng Bắc Hàn nhìn cô cười nói, vén chăn muốn xuống giường.

“Nè! Anh từ từ thôi!” Úc Tử Duyệt thấy anh xuống giường, liền vội vàng bước đến, đưa cái nạng cho anh, sau đó muốn tiến lên đỡ anh, “Chồng em không có yếu ớt đến vậy, một chân cũng có thể đứng lên!” Lăng Bắc Hàn thật sự đứng lên bằng một chân, cười nói với cô.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, không khỏi thâm than thở, thể trạng của Lăng Bắc Hàn thật tốt, mấy ngày qua anh không có rèn luyện thân thể, ngày ngày chỉ biết nằm trên giường ngửa mặt lên trời.

Nhìn anh một mình chống gậy vào nhà tắm, lập tức cô cũng theo vào.

Phòng tắm cho bệnh nhân cũng thật là sang trọng, cái bồn tắm cũng không thua các ở nhà bọn họ “Anh cẩn thận một chút! Trên đất rất trơn đấy!” Úc Tử Duyệt nhìn dáng vẻ đi nhanh của anh, chỉ sợ anh không cẩn thận trượt chân ngã.

“Giúp anh cởi quần áo!” Lăng Bắc Hàn đứng cạnh bồn tắm, từ trên cao ra lệnh cho Úc Tử Duyệt, giống như Đế vương ra lệnh với phi tần. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt đỏ lên, “Anh không biết cởi sao!” Cô trợn mắt nhìn anh trả treo.

Nhưng vẫn bước lên một bước, đứng trước mặt anh, đưa tay cởi từng chiếc cúc trên áo bệnh nhân, khuôn ngực trần trụi rắn chắc của anh hiện lên trước mặt cô, khiến khuôn mặt cô càng thêm đỏ ửng.

Trong phòng tắm, sương mù bốc hơi, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng rào rào của nước chảy, còn có tiếng hô hấp nóng bỏng của cả hai....

“Quần.....Anh tự đi mà cởi!” Suốt mấy ngày qua cùng anh hoan ái, ngược lại cô càng thêm dè dặt, có chút không được tự nhiên, định xoay người rời đi, nhưng Lăng Bắc Hàn đưa tay giữ cô lại....

134. Chương 134: Giữ Vững Phòng Tuyền

Lăng Bắc Hàn nhìn khuôn mặt ửng hồng cùng ánh mắt né tránh ấy của cô mà anh cảm thấy không vui. Mấy ngày nay, thái độ dè dặt của cô đối với anh khiến anh cảm thấy dường như là cô đã chán anh.

“Chân anh bị thương chứ không phải là tay, tự đi mà cởi!” Úc Tử Duyệt cúi thấp đầu, tức giận nói thầm, nhịp tim không tự chủ tăng vọt lên. Anh vẫn còn sức hút mãnh liệt như vậy, chỉ cần thấy hơi thở rừng rục phả nam như vậy cũng đủ khiến cô đỏ mặt tim run rời.

“Tại sao? Sự nhiệt tình lúc trước với anh đâu rồi?” Lăng Bắc Hàn cố nén ghen tuông trong lòng, nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào cô, nói chuyện tỉnh rụi giống như đang đùa giỡn. Nhưng Úc Tử Duyệt không hề phát hiện ra rằng lúc này anh đang rất đau khổ.

Cô rất muốn nói, không phải là anh không thích phụ nữ nhiệt tình hay sao? Nhưng lại không mở miệng được, “Không hiểu anh nói gì, tắm nhanh lên đi kéo nước nóng nguội !” Úc Tử Duyệt vuốt ve tay anh, lui về phía sau, ra ngoài đóng cửa.

Lăng Bắc Hàn tức giận kéo cô trở lại, nhưng bởi vì anh chỉ đứng bằng một chân nên mất thăng bằng, cả hai người cùng ngã xuống.

“A.....” Úc Tử Duyệt cảm giác thấy người mình ngã về phía sau liền hét lớn, may mà phản ứng của Lăng Bắc Hàn nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ, chống vào thành bồn tắm nên không bị đụng vào eo cũng không bị đụng đến chân.

Úc Tử Duyệt sợ hãi hai tay ôm chặt lấy eo của anh, mặt dán vào ngực anh, Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô, trong lòng bỗng muốn trêu chọc cô một chút, “Á....” Cánh tay chống bên bồn tắm buông ra, nửa người trên lui về phía sau, “Rầm...” Nửa người trên ngã vào bồn tắm, hơn nửa lượng nước bị tràn ra ngoài, bọt nước bắn lên tung tóe thấm ướt cả áo ngủ của Úc Tử Duyệt.

“Lăng Bắc Hàn! Anh.....” Úc Tử Duyệt nhìn áo ngủ ướt nhẹp dính trên người mình, tức giận giùng giàng muốn bỏ dậy, đôi mắt phóng lửa của Lăng Bắc Hàn nhìn thẳng vào cô, bởi vì dính nước mà để lộ ra những đường cong hấp dẫn.

Cô không mặc áo lót!

Nhìn hai bầu ngực run rẩy trước ngực cô, đây là phản ứng đầu tiên của anh.

Úc Tử Duyệt giùng giàng đứng lên, tức giận nhìn người mình bị ướt nhẹp, cũng nhìn thấy nửa thân dưới của anh bị ướt hết, còn chân bị thương gác lên thành bồn tắm, cô lo sợ anh bị đụng phải ở đâu đó, vội vàng ngồi xổm xuống xem xét.

“Chân này không thể để ngâm nước được đâu!” Cô vội vàng nói, đem chân trái bị thương của anh kéo ra ngoài bồn tắm.

“Mau tắm giúp anh!” Lăng Bắc Hàn thấy cô vì mình mà sốt ruột, trong tim thoải mái không ít, ra lệnh với cô, Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, xắn tay áo lên, nghiêng người đưa tay bắt đầu cởi quần anh ra.

Lăng Bắc Hàn phối hợp nhấc eo, phối hợp giúp cô cởi quần mình xuống. Úc Tử Duyệt nhìn anh đã sớm dựng lều, bỗng nhớ tới hình ảnh khi cả hai triển miên ở bên nhau, trái tim bé nhỏ lại “thùng thùng” nhảy lên, sương mù bốc hơi, cô cảm thấy mặt mình đỏ lên đang rỉ máu.

Lăng Bắc Hàn ngồi dậy, một chân gác lên thành bồn tắm, một chân khác cuộn lại bên trong.

“Em cũng vào đây!” nhìn áo ngủ màu trắng in họa tiết hoạt hình ướt nhẹp, Lăng Bắc Hàn ồm ồm nói, trước ngực cô dường như ướt đầm, dường như có thể nhìn thấy nụ hoa non mềm, điều này khiến anh khó có thể giữ được tự chủ.

“Đừng!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt đỏ bừng, nào ngờ Lăng Bắc Hàn đùa dai vẩy nước lên trên người cô.

“Á.....Lính thói này! Anh.....” Nhìn áo ngủ bị ướt hết, Úc Tử Duyệt tức giận hét lên, cũng tạt nước lên người anh.

Đợi cho đến khi quần áo ướt sạch sành sanh thì Úc Tử Duyệt mới ý thức được, cùng anh chơi trò tạt nước quả thật là thua thiệt, bởi vì Lăng Bắc Hàn không mặc quần áo! Nhưng còn cô thì sao?

Tóc dài, cả quần áo ngủ, toàn bộ ướt đầm!

Nhìn khoe miệng Lăng Bắc Hàn cong lên giảo hoạt cười hài lòng, Úc Tử Duyệt tức đến nỗi chỉ có thể trừng mắt nhìn anh, “Còn không mau vào, coi chừng bị cảm lạnh!” Anh khẽ động đẩy gương mặt tuấn tú nhìn cô cười nói.

“Anh! Có! Tình! Phải! Không!” Mấy chữ như rạn ra từ kẽ răng, Úc Tử Duyệt hung tợn trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ tức giận của cô, toàn thân ướt đầm, đường cong lộ ra, cúi đầu cười ra tiếng, sau đó ném cho cô một ánh mắt hả hê: Cố ý đấy, thì sao nào?

Úc Tử Duyệt nhìn dáng vẻ hả hê của anh, hận không thể bước đến lấy quần nhét vào miệng anh, nhưng cô cũng nhanh chóng cười duyên trả lại anh, sau đó đưa tay cởi từng chiếc cúc trên áo ngủ ra.

Da thịt mềm mại trơn bóng như mỡ đông dần dần lộ ra, theo vạt áo mở rộng, hai bầu ngực tròn đầy mướt mà như ẩn như hiện, sau đó là chiếc bụng gợi cảm bằng phẳng không chút mỡ thừa. Trên cái rốn đáng yêu còn đọng một vài giọt nước trong suốt, dưới ánh đèn tản ra một thứ màu sắc ái muội.

Thân thể non nớt uyển chuyển dần xuất hiện trước mắt, yết hầu Lăng Bắc Hàn không tự chủ run rẩy, Úc Tử Duyệt ngượng ngùng cởi quần áo ngủ xuống, khuôn mặt đỏ bừng nhìn người ngồi trong bồn tắm, da thịt màu đồng săn chắc, vóc người tuyệt mỹ, toàn thân Lăng Bắc Hàn tản ra một loại cảm giác hoang dã mà đầy gợi cảm khiến cô không nhịn được nuốt nước bọt ừng ực.

Chỉ cảm thấy hai chân không ngừng run rẩy, nhưng chỉ cần nhìn anh như vậy thôi mà cả người đã mẫn cảm kích động không ngớt...

Cô cảm thấy, đối với anh, mình càng ngày càng háo sắc rồi, cũng càng ngày càng không thể nào điều khiển được trái tim của mình.

Thân thể thon dài uyển chuyển như thiếu nữ hiện ra trước mắt, ánh mắt nóng bỏng của Lăng Bắc Hàn bị cô hấp dẫn không dời đi được, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh lúc cô tắm trong lều ở doanh trại, một màn kiều diễm như hoa này....

Trong lòng cũng rung động theo.

Lúc này trên người cô chỉ mặc chiếc quần lót màu trắng. Trên đáy quần lót vẫn là họa tiết hoạt hình, mà con hồ ly này lại đứng vị trí thần bí của cô.

Một khắc này, Lăng Bắc Hàn kích động muốn đuổi nó đi, giống như thứ gì đó của mình bị con hồ ly hoạt hình này chiếm đoạt vậy! Chỉ là lúc hoàn hồn lại thấy suy nghĩ này của mình thật buồn cười.

Mình....Lại đi ghen với một con vật hoạt hình?

Úc Tử Duyệt chậm rãi đi về phía anh, ngồi xổm bên cạnh bồn tắm, cầm khăn lông lên chà lưng cho anh.....

Lăng Bắc Hàn sải cánh tay kéo cô vào trong bồn tắm, để cô đứng sau lưng mình!

Động tác của anh thật mạnh mẽ khiến bọt nước bắn lên, phát ra âm thanh rào rào, nhiệt độ trong phòng tắm ngày càng tăng cao, nghe tiếng nước thể này khiến cô không tự chủ nhớ tới lần anh từng muốn cô trong bồn tắm lần trước....

“Đờ người ra đó làm gì, mau lau người cho anh!” Lăng Bắc Hàn cảm giác sau lưng cô chậm chạp không có động tĩnh, trầm giọng ra lệnh.

Úc Tử Duyệt hoàn hồn, mới phát hiện ra cuối cùng mình lại nghĩ điều không nên nghĩ với Lăng Bắc Hàn rồi! Khuôn mặt nhỏ nóng giận, cầm khăn lông chà lưng anh.

Da thịt anh bóng loáng, hiện lên màu da khỏe khoắn, sống lưng bắp thịt rõ ràng, không có một chút thịt thừa. Cô nghiêm túc chuyên tâm chà lau từng tắc da tắc thịt cho anh, trong mắt tràn đầy tình yêu say đắm.

“Lăng Bắc Hàn, anh đi lính đã mười năm rồi sao?” Úc Tử Duyệt vừa lau vừa tán gẫu, cô phát hiện ra mình biết rất ít về anh, bình thường toàn cùng bà nội nói chuyện trời đất, bà nội rất tự hào mỗi khi kể lại cho cô nghe chuyện của Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn không ngờ cô sẽ quan tâm đến chuyện của mình, khoe miệng khê nhếch, “Từ ngày nhập ngũ đến nay vừa tròn mười năm rồi.” Lăng Bắc Hàn nhíu mày chỉ hừ hững nói, thật ra trong giọng nói có mang theo chút tự hào.

Nhớ lại quá khứ, anh không hối hận về lựa chọn vào mười năm trước.

“Có phải bởi vì chị ta.....Nên mới đi lính?” Úc Tử Duyệt thấp thỏm hỏi, “Á....” Ai ngờ anh đột nhiên xoay người, kéo cô vào trong ngực.

“Có phải em rất quan tâm đến quá khứ của anh đúng không?” Anh cúi đầu, hai mắt thâm trầm nhìn cô, Úc Tử Duyệt cũng nhìn anh gật gật đầu.

“Nguyên nhân tại sao trước đây anh và cô ấy chia tay, có lẽ ít nhiều gì em cũng nên biết. Tham gia quân ngũ là lý tưởng từ nhỏ đến lớn của anh, cũng là nhiệt huyết chảy trong mỗi người đàn ông nhà họ Lăng! Mười năm trước, Hạ Tĩnh Sơ bảo anh từ bỏ lý tưởng nhập ngũ, cô ấy sợ tham gia quân ngũ rồi, dần dần sẽ bỏ mặc cô ấy...” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt từ tốn nói.

Úc Tử Duyệt tựa vào trong ngực anh, lẳng lặng lắng nghe, “Anh vì cô ấy mà từ bỏ, thậm chí còn đưa cô ấy bỏ trốn, cuối cùng, cô ấy lại bị mẹ anh mua chuộc...” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt lại nói tiếp.

Chuyện đã từng xảy ra, anh không muốn nói thêm, cũng không muốn nhớ lại, “Mười năm, có thể đã thay đổi rất nhiều thứ, Úc Tử Duyệt, anh tự biết rõ bây giờ mình đối với cô ấy đã sớm buông tay, em hiểu chưa?” Anh nhìn cô, trầm giọng kiên định nói.

Trong lòng Úc Tử Duyệt cảm động, lại đau lòng thay cho anh, anh vì Hạ Tĩnh Sơ mà từ bỏ lý tưởng tham gia quân ngũ, lại còn muốn bỏ trốn với chị ta. Nhưng cuối cùng lại bị chị ta phản bội! Lúc đó chắc là anh rất đau lòng rồi.....

Cho nên suốt mười năm qua, tình cảnh anh dành cho người nhà lúc nào cũng không lạnh không nóng, thậm chí còn ít khi trở về.

Cô nhìn anh, như có điều suy nghĩ gật đầu.

“Được rồi, sau này em sẽ không hỏi chuyện lúc trước của anh nữa!” Cô bật cười nhẹ bợ gương mặt tuần tú của anh cười nói.

“Thật ra thì, cô lẽ mẹ anh chỉ là muốn tốt cho anh.....Anh cũng đừng nên quá khắc khe với mẹ, dù sao cũng là mẹ anh mà!” Úc Tử Duyệt nhớ lại gần đây mẹ chồng đối xử với mình rất tốt, liền nói tốt trước mặt Lăng Bắc Hàn.

Chỉ thấy con người Lăng Bắc Hàn trầm xuống, thoáng hiện vẻ phức tạp, “Đến lượt anh tắm cho em!” Anh tà mị cười một tiếng, nói sang chuyện khác, bàn tay chuẩn xác bao lấy hai hai khốn tròn mềm mại trước ngực cô.

“A.....Anh....Buông ra!” Úc Tử Duyệt cúi đầu, cầm cổ tay của anh, tức giận nói, Lăng Bắc Hàn đầu cúi xuống cho cô, một tay khác giữ chặt hông cô, để cô quay lưng lại với mình, ngồi giữa hai chân anh.

Vật nóng bỏng cứng ngắc chống đỡ phía sau, Úc Tử Duyệt đỏ mặt, chân tay động đậy, lại cảm thấy chẳng những không đẩy được anh ra, mà còn khiến vật kia như nước chảy thuyền trôi, dần dần xâm nhập vào nơi bí mật của cô!

Bàn tay to lớn của anh đang xoa nắn nơi nụ hoa mềm mại trước ngực cô, “Cho anh....” Anh kề sát bên tai cô nỉ non nói, giọng nói khàn khàn gợi cảm, hô hấp nóng hổi phả vào nơi mẫn cảm khiến toàn thân Úc Tử Duyệt run lên.

“Không.....Không được.....” Cô lắc lắc đầu lia lịa, lần này kiên quyết phải phòng thủ, không thể để anh được như ý!

135. Chương 135: Màn Khiêu Vũ Nóng Bỏng

Cô gái nhỏ đáng ghét này, dám nghĩ một đằng nói một nẻo! Đôi tay mang tính trừng phạt của Lăng Bắc Hàn xoa bóp bầu ngực mềm mại của cô, ác ý trêu chọc.

“Lăng Bắc Hàn.....Anh không được ép buộc em!” Nhìn hình ảnh anh đang xoa nắn ngực mình phản chiếu ở trong gương, Úc Tử Duyệt cảm thấy như máu trong người cũng sôi trào lên.

Nhưng cũng không muốn lại khiến cho anh nghĩ mình là loại phụ nữ dâm đãng!

“Ép buộc? Lần đó anh ép buộc em sao?” Lăng Bắc Hàn dừng tay lại, cúi đầu khàn giọng nói bên tai cô, trong âm thanh mang theo một sự tức giận nhẹ.

“Anh.....” Úc Tử Duyệt thở hổn hển kháng nghị, vật nam tính cứng ngắc của anh cứ mơn trớn chỗ đó của cô, cảm giác ngứa ngứa khó chịu quen thuộc cùng với khoái cảm bỏng bỏng lâng lâng khiến cô khổ sở chỉ muốn anh nhanh chóng tiến vào, để được hưởng thụ cái cảm giác tuyệt vời cắn rứt con tim kia.

Lăng Bắc Hàn nhìn gương mặt mê ly của cô trong gương, anh hiểu thật ra cô đã động tình.

Hai tay anh ác ý buông vật mềm mại của cô ra, cầm khăn lông lau trên người cô, hạ thân vẫn ngang tàn chống đỡ giữa chân cô. Trước ngực mất đi sự âu yếm của anh, cô tức giận, bất mãn, nhưng lại không làm gì được.

“Không cần anh tắm, tự em tắm được!” Cô tức giận nói, đoạt lại khăn lông, loạn xạ lau người mình, thân thể dịch chuyển ngồi đối mặt với anh.

Sau đó cầm bông tắm, đổ sữa tắm, không biết là vô tình hay cố ý mà động tác lau chùi thân thể lại đẹp đến mê người. Bông tắm tràn đầy bọt lướt qua đỉnh núi hồng nhuận của cô, tư thế mê người như người như vậy trong mắt Lăng Bắc Hàn như thể cô đang vuốt ve chính mình!

Úc Tử Duyệt cảm nhận được ánh mắt thẳng thắn kia, hoàn toàn chứa đầy dự vọng, nhất là vật ngang tàng như ẩn như hiện giấu dưới nước kia... Cô nhìn nó, nuốt một ngụm nước bọt, mặt đỏ bừng bừng.

Lăng Bắc Hàn cảm thấy nếu mình không giải quyết cô ngay tại chỗ thì thật sự không phải là đàn ông!

Cô không tự nhận mình sai nhưng câu dẫn anh thì đúng là sai lầm rồi! Anh hung tợn lườm cô một cái, ánh mắt kia giống như sói xám gặp tiểu bạch thỏ, hận không thể nuốt cô xuống bụng.

Úc Tử Duyệt dường như vẫn chưa nhận thấy được ánh mắt đòi khát của Lăng Bắc Hàn, bông tắm lướt qua nơi nhạy cảm hồng phấn của cô từng đợt từng đợt khiến toàn thân cô vừa tê dại vừa rung động.

Trong lúc đôi tay nhỏ bé của cô di chuyển xuống dưới, trượt đến dải đất thần bí kia trên trán Lăng Bắc Hàn đã nhỏ xuống một giọt mồ hôi, cánh tay sắt rết cuộc bắt đầu hành động, vòng chặt cái eo trơn mềm mảnh mai của cô kéo về phía mình!

“A..... anh.....” Úc Tử Duyệt bình tĩnh, thân thể không vững, hai chân theo bản năng quẩn lấy vòng eo to lớn của anh, mở miệng gắt gỏng, “Ừm.....” Lăng Bắc Hàn không nhận được hôn lên đôi môi non mềm của cô.

Mạnh mẽ mút lấy đôi môi non mềm của cô thôi thì chưa đủ, anh càng muốn cắn xé nó vào trong bụng! Cô cũng không nhận rung động trong lòng, bắt đầu nhiệt tình hôn trả anh.

Bàn tay chậm rãi đưa đẩy cái eo nhỏ nhắn của cô, khiến cho nơi mềm mại kia cọ xát vào nơi kiên cứng của anh, mấy ngày đè nén liên tiếp khiến anh không nhận được, nhanh chóng dùng sức!

“A.....Đau.....Căng quá!” Đáng chết! Chưa chi anh đã cho vào trong khi mình còn chưa sẵn sàng, lập tức đi vào cô trong nước như vậy! Úc Tử Duyệt nhũu mày, cúi đầu, hung hăng cắn lên bả vai cứng rắn của anh.

“Hự.....” Từ trên bờ vai cùng dưới thân truyền tới cảm giác đau nhói khiến người ta hít thở không thông, Lăng Bắc Hàn vừa đau đớn vừa vui sướng chìm nổi, giác quan bị kích thích vô cùng, khiến anh càng thêm bành trướng....

Không nhận được nữa, anh hung hăng tiến vào nơi sâu nhất của cô, chỉ trong chớp lát, tiếng nước chảy ào ào hòa cùng tiếng nước động mạnh mẽ trong phòng tắm, hơi nước cùng sương mù phủ mờ mặt gương.

Hình ảnh trong gương mơ hồ, đôi nam nữ kích tình giao hoan, thật khiến người ta đỏ mặt tim run...

Sau khi xong chuyện, Úc Tử Duyệt không còn hơi sức nằm trong ngực Lăng Bắc Hàn, mặc cho anh cầm máy sấy hong khô tóc ỳnh.....

“Khốn kiếp....Chỉ biết ăn hiếp em....” Cô gái nhỏ nằm trong ngực anh vô lực nũng nịu, trong lòng không chịu thừa nhận vừa rồi mình gần như điên cuồng chủ động cùng nhiệt tình.

“Bắc Hàn....Cho em....Nhanh đi.....Khó chịu quá....” Nhớ lại âm thanh rên rỉ của cô, anh vừa vui vừa buồn cúi đầu, để máy sấy xuống, chuyển đến khuôn mặt mệt mỏi vẫn còn hồng hồng của cô, “Thừa nhận muốn make love với anh khó khăn như vậy sao?” Anh rất muốn tiếp tục trừng phạt cái miệng nhỏ này của cô, nhưng rồi lại sợ lau súng cướp cò mà muốn cô nữa, bàn tay vỗ nhẹ lên gương mặt non nớt của cô buồn cười hỏi.

“Ai muốn làm với anh chứ? Tại anh ép buộc em đó chứ!” Trong lòng Úc Tử Duyệt phản bác, chui ra khỏi ngực anh, tóc cũng đã khô, cô sửa sang lại một chút rồi nằm xuống bên cạnh anh.

“Mau ngủ đi, cũng hơn một giờ rồi! Biến thái! Chỉ biết chèn ép người ta! Eo đau chết đi được! Bên dưới vừa nhức vừa đau! Có lẽ đã bị sưng rồi!” Cô ôm lấy hông anh, nhắm mắt lại, tức giận trách cứ anh.

Lăng Bắc Hàn cũng dịch người nằm xuống, một tay trực tiếp luồn vào, “Á...Anh... Anh làm gì thế...” Anh tiếp xúc khiến toàn thân cô run lên, cảm giác như người mình bị anh dạy dỗ nhiều quá nên mới nhạy cảm như vậy...

“Không có sưng, vẫn dẻo dai như thường!” Anh cố tình nói, rút tay ra, cánh tay dài bá đạo ôm chặt hông cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

“Độc ác! Bình thường thì rất khó chịu, nhưng trên giường thì không khó chịu chút nào!” Úc Tử Duyệt nhắm mắt lại tức giận nói, hai chân dài tách ra gác lên người anh, như vậy phía dưới sẽ không cảm thấy đau nữa.

Úc Tử Duyệt cũng phát hiện, bình thường anh lạnh lùng như vậy, lúc nào cũng là đáng vẻ không có gì, nhưng lúc làm tình lại nhiệt tình như lửa.....

Cô không biết, Lăng Bắc Hàn chính là một người không giỏi nói chuyện, nhất là đối với phụ nữ, chỉ có thể dùng hành động để chứng minh, anh có nhiều khát vọng với cô bao nhiêu, bị cô hấp dẫn bấy nhiêu thì càng yêu cô cuồng si bấy nhiêu!

Đánh giá của cô như vậy khiến anh cảm thấy bình thường, “Lúc cần nghiêm chỉnh thì nghiêm chỉnh, lúc cần đùa giỡn thì đùa giỡn!”

“Phụt.....” Không ngờ Lăng Bắc Hàn cũng nói những lời như vậy, Úc Tử Duyệt bật cười, gương mặt nhọ lại cọ xát anh, nghe trên người hơi thở nóng rực của anh, nhắm mắt lại, khoe miệng nhoẻn lên cười hạnh phúc.

Cái gì cũng không muốn, chỉ muốn nhắm mắt lại, hưởng thụ giây phút hạnh phúc này.

Lăng Bắc Hàn tắt đèn bàn, ôm lấy cô, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, nhắm mắt lại, nghe trên người cô mùi hương nhàn nhạt, cảm nhận sự lệ thuộc và cái ôm ấm áp của cô, nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Bên ngoài tuyết rơi gió thổi bốn phương, lại không thể quấy rầy hai người đang ôm nhau ngủ....

Tháng hai đã đến, cũng biểu hiện cho việc mùa xuân đang tới gần, mấy ngày nay Lăng Bắc Hàn tăng cường luyện tập phục hồi chức năng trong bệnh viện. Úc Tử Duyệt vừa mới thi xong chứng nhận phóng viên, kết quả vẫn chưa có, nhìn dáng vẻ vô cùng tự tin của cô, cũng có thể đoán được cô làm bài không tệ.

Gần đây giữa hai gia đình có danh tiếng là họ Lăng và họ Lục cùng xảy ra một chuyện lớn, đó là Lục Khải Chính cùng con gái của chú ruột Lăng Bắc Hàn đi du học trở về là Lăng Bắc Sam đã thật sự từ hôn!

Chuyện này khiến cả Kinh Đô âm ỉ không ngớt, có người suy đoán có phải quan hệ hai nhà Lăng - Lục đã chuyển biến xấu rồi hay không?

“Chia tay, được! Nhưng Lục Khải Chính anh nghe cho rõ đây, là Lăng Bắc Sam tôi đá anh! Chứ không phải là tôi bị anh bỏ rơi!” Lăng Bắc Sam thừa kế dòng máu kiêu ngạo của nhà họ Lăng, ngay trước mặt người hai nhà cô đã lớn tiếng nói như vậy.

Ngày ấy, thật vừa đúng lúc, Nhan Tịch tìm Úc Tử Duyệt, ở trong góc nhìn thấy màn này.

Khoảnh khắc đó, cô rất bội phục người có gương mặt tuyệt mỹ kia, vóc người cao gầy tuyệt đẹp, trong tính cách hiện ra tính cách tự cường đáng quý của phụ nữ hiện đại, không giống như những người phụ nữ bình thường sẽ khóc suốt mướt, đau khổ cầu xin, ngược lại xoay chuyển tình thế làm cho Lục Khải Chính mất mặt.

Trong nháy mắt, dường như cô cảm nhận được người luôn thâm tàng bất lộ như Lục Khải Chính có một sự bất đắc dĩ, nhưng chỉ là trong nháy mắt, anh đã nhếch môi, khuôn mặt tươi cười trả lời với khuôn mặt nghiêm nghị của người lớn hai nhà.

“Được, nha đầu Bắc Sam, là anh phụ em!” Lục Khải Chính mở miệng hồ hững cười nói, vẻ mặt vẫn thông dong như xưa.

“Thằng nhóc này! Cháu còn dám nói!” Nói chuyện là một người mà Nhan Tịch không biết thoát nhìn rất có khí phách hơn người, để một chòm râu trắng, chống gậy tức giận nói.

Sau đó, Úc Tử Duyệt cùng Nhan Tịch len lén ra ngoài, Lục Khải Chính bị trừng phạt như thế nào, họ cũng không rõ.

Lúc Lục Khải Chính đến phòng bệnh tìm Lăng Bắc Hàn thì chỉ thấy một mình anh, chân bị thương gác lên đầu giường, đang làm động tác kéo gân....

“Tích cực như vậy, coi chừng phản tác dụng!” Anh bước đến châm điều thuốc, tà tà nói, Lăng Bắc Hàn cũng không liếc anh một cái, làm thẳng một lều cho xong. Làm xong mới thu chân kia lại, đứng vững trên mặt đất, mang dép vào, lúc đi bộ trông có vẻ tự nhiên.

Anh mặc bộ đồ bệnh nhân đối mặt với Lục Khải Chính một thân mặc áo khoác dài màu đen, chiều cao tương đương nhau, dáng người cũng đều chuẩn mẫu, Lăng Bắc Hàn tóc cắt rất ngắn, nhưng cũng không mất trào lưu. Kiểu tóc của Lục Khải Chính đúng chuẩn mực công việc, gọn gàng mà phong cách.

Nhận lấy điều thuốc lá cùng cái bật lửa Lục Khải Chính đưa tới, anh tự mình châm lửa, hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Lục Khải Chính cũng đi tới bên cửa sổ, đây là tầng cao nhất trong bệnh viện, xuyên qua cửa sổ, dường như có thể nhìn thấy toàn cảnh Kinh Đô.

Bên trong phòng bệnh một màu trắng xám mờ mờ, “Khi còn nhỏ ở đại viện, ngày tuyết rơi thật thú vị...” Lục Khải Chính đột ngột mở miệng, trầm giọng nói.

“Lời này quả không sai, khi đó tuyết tinh khiết, người cũng tinh khiết.” Lăng Bắc Hàn mở miệng, câu nói có hàm ý khác.

“Mình có nói ai không tinh khiết sao?” Lục Khải Chính nhìn Lăng Bắc Hàn, cười như không cười hỏi ngược lại.

Lăng Bắc Hàn quay đầu nhìn anh, trong đầu hiện lên hình ảnh khi còn bé “Nghịch ngợm gây sự” không buồn không lo ở trụ sở quân đội.

Người đi trước thường hay truyền thụ cho những đứa trẻ như bọn họ tư tưởng “Đoàn kết là lực lượng, hành động theo chỉ huy”, cho nên khi đó phần lớn những đứa trẻ trong đại viện đều ôm hoài bão lớn lao, tỷ như anh và Lục Khải Chính, Cố Diệc Thần, Tôn Đại Phi cả ngày như hình với bóng.

Cho dù là trộm đào hay bận trong đại viện, hay là bắt nạt cô gái nhỏ, đều là hành động tập thể....

Nhéch môi nhìn Lục Khải Chính, “Mình không nói cậu, cậu hấp tấp làm gì?” Lăng Bắc Hàn nhìn anh, chế giễu nói.

“Cậu nha! Mình còn tưởng mình chia tay với Bắc Sam, cậu sẽ nghi ngờ nhân phẩm của mình chứ!” Lục Khải Chính đưa tay ra đâm vào ngực anh cười đùa nói.

“Nói một chút xem tại sao lại chia tay? Con bé Bắc Sam kia dù sao cũng từ nhỏ lớn lên với cậu!” Thái độ Lăng Bắc Hàn nghiêm túc, đôi mắt sắc bén khóa chặt từng nét mặt của Lục Khải Chính.

Lăng Bắc Hàn cũng biết, lần trước Lục Khải Chính đề cập với anh, chắc chắn không phải nói đùa, anh cũng biết, cho đến bây giờ Lục Khải Chính vẫn cho rằng anh là anh em tốt của nhau, có điều gì vẫn nói cho anh đầu tiên.

“Tình cảm phai nhạt chứ sao.....Cậu và Hạ Tĩnh Sơ quen nhau mười mấy năm còn có thể chia tay, mình và Bắc Sam sao không thể? Thật ra thì mình chỉ coi em ấy như em gái!” Lục Khải Chính cười như không cười nói.

“Em gái? Ba năm trước sao cậu không nói là em gái? Lục Khải Chính, nói ỉn biết, có phải là có nỗi khổ tâm gì hay không?” Lăng Bắc Hàn nhìn anh chăm chăm, lạnh lùng hỏi.

Về mặt Lục Khải Chính không hề thay đổi, ngược lại bật cười, “Mình thì có nỗi khổ tâm gì chứ! Có lẽ do bản thân thay đổi!” Lục Khải Chính cười nói.

“Ha ha....Cậu thật hài hước!” Vào lúc này, từ cửa phòng bệnh truyền đến tiếng cười đùa của phụ nữ, ngay sau đó, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lục Khải Chính và Lăng Bắc Hàn cùng quay ra nhìn.

Chỉ thấy Úc Tử Duyệt cùng Nhan Tịch đi vào, sau lưng còn có một người mặc quân trang đi theo, là Lục Khải, trên mặt ba người đều nở nụ cười.

“Doanh trưởng! Em tới đây thăm anh!” Lục Khải thấy Lăng Bắc Hàn thì lập tức kích động hét to, âm thanh cực lớn, chạy đến trước mặt Lăng Bắc Hàn còn kính cẩn hành lễ với anh!

“Ha ha....Lục Khải, anh thật buồn cười.....” Úc Tử Duyệt không nhịn được bật cười to, còn Nhan Tịch chỉ cười nhẹ, thấy Lục Khải Chính thì gật đầu một cái.

“Lục Khải, sao cậu lại tới đây?” Lăng Bắc Hàn thấy Lục Khải, trầm giọng hỏi.

“Hôm nay ngày nghỉ, em tới mua vé xe lửa về nhà đón tết, tiện đường tới thăm anh một chút!” Lục Khải thành thật trả lời.

“Đúng vậy, hóa ra Lục Khải với chị Nhan còn là đồng hương với nhau!” Tử Duyệt cười mở cười nói.

“Tiện đường vậy thì tốt.....” Lăng Bắc Hàn thản nhiên nói.

“Vâng, vé xe lửa của đồng chí Nhan Tịch với của em cùng một ghế!” Lục Khải thật thà cười nói, Nhan Tịch cũng cười cười, đứng bên cạnh Lục Khải không được tự nhiên cho lắm.

“Vậy sao? Định khi nào quay lại? Đã chuẩn bị lương thực cho các chiến hữu trong doanh trại đón năm mới hết chưa?” Lục Khải cũng nhập ngũ được năm sáu năm rồi, cần cù chăm chỉ làm việc, quản lý ban cấp dưỡng ngay ngắn rõ ràng, nhưng thỉnh thoảng cậu ta cũng phạm một vài lỗi nhỏ được Lăng Bắc Hàn thường hay nhắc nhở.

“Đều đã chuẩn bị tốt, Doanh trưởng, anh cứ yên tâm đi, em đây không để các chiến hữu đón năm mới ăn không ngon đâu!” Lục Khải biết rõ Lăng Bắc Hàn rất quan tâm đến chiến hữu bọn họ, những năm trước đều ở lại trong doanh trại đón năm mới cũng bọn họ.

Lăng Bắc Hàn nhớ tới những chiến sĩ dưới quyền gần bó với mình kia thì gật đầu với Lục Khải một cái.

“Duyệt Duyệt, chị còn có việc, chị đi trước đây, tối nay có buổi họp hàng năm, em đừng quên nhé!” Nhan Tịch nhỏ giọng nói với Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt gật đầu lia lịa, Nhan Tịch lại nói với Lăng Bắc Hàn và Lục Khải Chính rằng mình phải đi rồi, ai ngờ Lục Khải cũng nói có việc, cùng Nhan Tịch đi ra khỏi phòng bệnh.

“Tên nhóc này, chẳng lẽ phải lòng Nhan Tịch rồi sao?” Lúc cửa phòng bệnh đóng lại Lăng Bắc Hàn cười nhạt nói. Lục Khải đang muốn tìm cô dâu anh biết.

“À? Chẳng trách vừa rồi cậu ta còn mua cả vé hạng nhất!” Úc Tử Duyệt nghe Lăng Bắc Hàn nói như vậy liền kinh ngạc nói.

Chỉ thấy Lục Khải Chính vẫn trầm mặc không nói, vẻ mặt càng ngày càng cứng ngắt, “Tôi cũng còn có việc, đi trước một bước!” anh trầm giọng nói, sải bước rời đi.

Lăng Bắc Hàn ngược lại hứng thú liếc nhìn bóng lưng vội vã của Lục Khải Chính, dường như có điều suy nghĩ.

“Đây là số điện thoại của tôi, cô nhớ nhé, hôm đó tôi và cô đi với nhau, trên đường có thể quan tâm tới nhau!” Lục Khải ra về đàn anh dặn dò Nhan Tịch.

“Ừ, tôi nhớ rồi! Hôm đó đến trạm xe lửa tôi sẽ liên lạc với anh!” Nhan Tịch cảm kích nói.

Lục Khải Chính ra khỏi bệnh viện, thấy cảnh bọn họ đang trao đổi số điện thoại với nhau, trong lòng bỗng cảm thấy ghen tức khó chịu, anh cũng là người từng trải, sao lại không nhận ra được trên mặt tên chiến sĩ kia là nụ cười xấu hổ.

Sau khi Lục Khải rời đi, Lục Khải Chính sải bước về phía trước.

“Vé xe lửa đâu?”

“Sao?”

Nhan Tịch không hiểu tại sao Lục Khải Chính lại xuất hiện, người đàn ông này thật là khó hiểu à!

“Cho tôi xem một chút!” Anh trầm giọng nói.

“Tại sao phải cho anh xem?” Nhan Tịch tức giận nói, xoay người muốn rời khỏi, người đàn ông này thật nguy hiểm nha.

Lục Khải Chính bị cô hỏi ngược lại có chút kinh ngạc, cảm giác mình thật ngây thơ, nhưng vẫn đuổi theo, “Công ty của tôi có một số nhân viên cùng quê với cô, tôi xem hạng ghế một chút, trở về bảo người đặt vé cho họ.”

Còn có ông chủ quan tâm đến nhân viên như vậy sao? Nhan Tịch dùng ánh mắt thường thức quan sát Lục Khải Chính, đôi tay cũng không tự chủ lấy vé xe lửa từ trong túi ra, còn chưa đưa cho anh đã bị Lục Khải Chính đoạt lấy.

“Ghế ngồi cứng? 14 tiếng đồng hồ, cứ ngồi như vậy trở về?” Lục Khải Chính hài hước nói.

“Anh nghĩ nhiều rồi!” Khỏi phải nói là ghế cứng, cho dù là vé đứng, cô cũng phải mua! Nhan Tịch đưa tay định lấy lại vé trong tay anh, nhưng lại bị Lục Khải Chính né tránh, một cơn gió lạnh thổi qua, anh lặng lẽ thả tấm vé xe lửa trong tay anh ra.

Tấm vé xe lửa màu hồng bay theo làn gió, thổi tới đài phun nước trước cửa bệnh viện....

Trơ mắt nhìn vé xe lửa của mình rơi vào hồ nước, Nhan Tịch sửng sờ, ngay sau đó, không chút nghĩ ngợi cất bước chạy lại, nhưng lần này, Lục Khải Chính nhanh chóng bắt được cổ tay cô, mạnh mẽ kéo cô trở lại.

Nhan Tịch tức giận trừng mắt nhìn anh, “Anh trả lại vé cho tôi!” Về mặt tức giận từ đáy lòng không chút che giấu bộc phát ra, cô tức giận đến run cả người, đó là chiếc vé xe mà cô phải xếp hàng hơn nửa ngày mới mua được!

Trong nháy mắt, Lục Khải Chính khẽ áy náy, cũng giống như chiếc máy tính bảng của cô bị anh đụng phải hồi đó.

Anh không phải là người sống cảnh cơ hàn, cho nên không biết ý nghĩa của vé xe lửa kia đối với Nhan Tịch.

“Ồ..... Đây chính là niềm vui mới của anh sao....” Lúc này, một âm thanh giễu cợt truyền tới, Lục Khải Chính buông cổ tay Nhan Tịch ra, Nhan Tịch cũng khôi phục vẻ bình tĩnh, liếc nhìn cô gái ăn mặc trang nhã vừa lên tiếng, nếu cô nhớ không lầm, đó chính là bạn gái trước của anh, Lăng Bắc Sam.

“Cô hiểu lầm rồi.....” Nhan Tịch lạnh nhạt nói xong, cũng không tiếp tục chuyện vé xe lửa nữa, bước chân nhanh chóng rời đi. Cô không muốn bị lợi qua vũng nước đục này.

Lục Khải Chính nhìn bóng lưng quật cường của Nhan Tịch, hoàn hồn mới nhìn vào mắt Lăng Bắc Sam, “Đúng vậy!” Anh kiên định nói xong rồi bước rời đi.

“Lão Lục cùng chị Nhan nói gì vậy?” Úc Tử Duyệt đi theo Lăng Bắc Hàn đứng ở cửa sổ nhìn cảnh tượng vừa rồi thật lâu cô mới mơ hồ hỏi, thấy Lăng Bắc Sam hình như đang chuẩn bị lên lầu.

Lăng Bắc Hàn cười, vuốt ve mái tóc của cô, trong đầu đột nhiên hiện lên câu nói của Lục Khải Chính, thay đổi....

Nửa tin nửa ngờ, Lăng Bắc Sam mang theo một giỏ trái cây và một bó hoa tươi đi vào, thấy Lăng Bắc Hàn đang nhiệt tình ôm chị dâu, “Anh họ, còn cần cả một nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng nữa à?” Lăng Bắc Sam cười đùa nói.

Lăng Bắc Hàn cứng chiều nhìn em họ, nhếch miệng lên, đưa tay ôm Úc Tử Duyệt vào trong ngực, “Chỉ cần chị dâu em không giận, cho dù....”

“Em nào có dễ giận như vậy! Bắc Sam, em mau ngồi đi!” Úc Tử Duyệt đỏ mặt trừng mắt nhìn Lăng Bắc Hàn nói, cô rất thích Lăng Bắc Hàn giới thiệu mình với người nhà và bạn bè của anh.

Lăng Bắc Sam ngồi xuống, “Anh họ, tên khốn Lục Khải Chính kia bỏ rơi em, anh không báo thù cho em sao?” Vào lúc này Lăng Bắc Sam giống như đứa trẻ phải chịu ủy khuất, nói với Lăng Bắc Hàn.

Biết Lăng Bắc Sam đang nói đùa, Lăng Bắc Hàn cũng biết ngày hai người bọn họ chia tay, Lăng Bắc Sam đã nói những gì, ngoài mặt cô không để tâm, nhưng trong lòng chắc chắn khó chịu.

Úc Tử Duyệt có thể tưởng tượng ra cảnh vừa mới xảy ra, mặc dù cách xa, không nghe thấy bọn họ nói gì, nhưng Lục Khải Chính với Nhan Tịch như vậy, rất khó khiến người khác không hiểu lầm.

Bắc Sam này đừng nghĩ oan cho Nhan Tịch nha....

“Báo thù? Đánh cho cậu ta một trận? Hay là giết cậu ta?” Lăng Bắc Hàn ngồi trên ghế sofa cười nhạt nói.

“Bắc Sam, tình cảm không nên miễn cưỡng!” Lăng Bắc Hàn nói một chút, anh tin người nhà họ Lăng cảm lên được cũng bỏ xuống được.

“Em hiểu, anh cũng biết em là người kiêu ngạo mà! Thấy người mà Lục Khải chính coi trọng có điều kiện kém hơn em, em không phục thôi.” Lăng Bắc Sam tức giận nói.

Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn đưa mắt nhìn nhau, sau đó, Lăng Bắc Hàn nói bóng gió, lại nghe Lăng Bắc Sam nói, Lục Khải Chính coi trọng Nhan Tịch?

“Sao em lại không biết à?” Sau khi Lăng Bắc Sam rời đi, Úc Tử Duyệt kích động nói.

Lăng Bắc Hàn cũng nhíu mày, ngay cả anh cũng không hiểu Lục Khải Chính, “Nhắc nhở Nhan Tịch, đừng đến gần Lục Khải Chính.” Lăng Bắc Hàn nhắc nhở.

“Này! Lăng Bắc Hàn! Tại sao vậy? Bởi vì Bắc Sam nên anh không ủng hộ chị Nhan của em đúng không?”
Úc Tử Duyệt hiểu lầm ý tứ trong lời nói của Lăng Bắc Hàn, vội vàng có nghĩa khí che chở Nhan Tịch.

“Ý anh không phải thế....” Lăng Bắc Hàn nói xong, dáng vẻ như đang muốn nói lại thôi.

“Vậy thì có ý gì?” Úc Tử Duyệt hỏi tới, anh không trả lời, “Không phải tối nay em muốn đến công ty tham gia cuộc họp hằng năm hay sao?” Lăng Bắc Hàn nói sang chuyện khác.

“Ừ! Đúng vậy! Em phải đi chuẩn bị một chút!” Úc Tử Duyệt nghe xong, vội vàng cầm túi vào nhà tắm.

Úc Tử Duyệt chuẩn bị gần cả tiếng, Lăng Bắc Hàn buồn bực nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhú mày nghĩ xem rốt cuộc cô vào đó làm gì.

Đang muốn vào tìm cô, lại thấy cô đi ra.

Lăng Bắc Hàn bị một thân đồ rực bắt mắt của Úc Tử Duyệt làm cho kinh ngạc.

Trên cổ dùng khăn tay cuốn thành một bông hoa hồng đỏ rực, giữ lấy cả bộ trang phục, bờ vai tròn láng lộ ra bên ngoài, trước ngực còn hở ra một kẽ nhỏ, như ẩn như hiện lộ ra khe rãnh gợi cảm bên trong.

Thắt lưng eo cao được thiết kế phù hợp với dáng người cao gầy của cô, theo bước chân cô đi lại, làn váy theo chân cô mở ra, lộ ra đôi chân mảnh khảnh thon dài mỹ lệ....

Lăng Bắc Hàn nhìn mái tóc được vén lên của Úc Tử Duyệt, gương mặt xinh đẹp cùng đồ trang sức trang nhã đang đi về phía mình khiến anh mất hồn.

“Tối nay toàn soạn báo bọn em cùng phòng kế toán chị Nhan, còn có cả những phòng ban của mấy công ty nữa cùng nhau tổ chức họp mặt hàng năm! Em chọn nhảy Latin, vẫn chưa biết bạn nhảy là ai!” Úc Tử Duyệt tự nhiên lại gần nói.

“Nhảy Latinh?” Chưa ăn thịt heo nhưng đã thấy qua heo chạy, Lăng Bắc Hàn mặc dù không biết nhảy Latin nhưng đã xem qua, đúng là vũ điệu nóng bỏng!

“À phải! Anh có biết nhảy không?” Thân người Úc Tử Duyệt khẽ lui về phía sau, ngay sau đó, nhón chân, xoay người, thân thể ngã về phía Lăng Bắc Hàn, người hơi ngã ra sau, ngã cổ, hai cánh tay hơi mở rộng, làm tư thế tiêu chuẩn.

Lúc này, người bạn trai nên nhiệt tình vịn hông cô, Lăng Bắc Hàn kịp thời ổn định, Úc Tử Duyệt ngược đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào anh đầy tràn kích tình.

“Không được ôm em, tay nên để vào eo em, dùng ngực anh để đẩy em trở về!” Úc Tử Duyệt dí dỏm hướng dẫn, không phát hiện khuôn mặt của Lăng Bắc Hàn đã sẫm đen sì, đúng lúc Úc Tử Duyệt đang muốn lui ra khỏi ngực anh thì lại thấy anh đưa tay giữ cô lại, kéo vào trong ngực.

“Nhảy với ai?” Nghĩ đến cô sẽ phải tiếp xúc tay chân với người đàn ông khác, trong lòng Lăng Bắc Hàn nổi cơn ghen, nhìn cô chằm chằm, xanh mặt chết vẫn.

“Em cũng chưa biết nữa, nhưng nghe nói đối phương cái gì cũng biết nên em định nhảy Rumba! Nhưng mà rất ghét mang giày cao gót!” Úc Tử Duyệt vẫn chưa phát hiện ra Lăng Bắc Hàn đã sẫm ghen tức phát điên, còn cô cứ mãi mê cắm đầu cắm cổ nói.

“Vậy thì đừng nhảy! Họp hằng năm cũng đừng tham gia, ở lại bệnh viện với anh nha!” Lăng Bắc Hàn bá đạo nói, nhìn đôi chân dài lộ ra của cô, trong lòng ghen tị không thôi.

“Này! Tối qua em hỏi ý kiến của anh thế nào, anh còn bảo tiếp xúc với nhiều đồng nghiệp cũng không phải là xấu! Bây giờ lại không cho em đi!” Úc Tử Duyệt vui đầu trong ngực anh, uốn éo người hậm hực nói, theo động tác của cô, bộ ngực cùng cái miệng nhỏ của cô không ngừng giãy giụa, khe rãnh dụ người này thỉnh thoảng rơi vào tầm mắt của anh, khiến toàn thân Lăng Bắc Hàn như muốn căng lên.

“Nhưng tối hôm qua em đâu có nói muốn nhảy Latin.” Lăng Bắc Hàn bá đạo mở miệng, tức giận nói, ôm cô ngồi ở mép giường, tay nắm chặt cái cằm nhỏ của cô.

“Nhảy Latin thì sao? Tại sao nhảy Latin thì không thể đi à?” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm, tức giận nói.

Anh muốn nói, sợ đàn ông khác ngấp nghé vóc người của cô, càng không muốn cô và đàn ông khác nhảy vũ điệu nhiệt tình như vậy nhưng cũng vì niềm kiêu ngạo của anh, anh không nói ra miệng.

“Vậy tối nay anh đi cùng em!” Anh trầm giọng nói.

“Vậy sao được? Chân của anh vẫn chưa khỏe mà! Không được!” Úc Tử Duyệt tức giận không đồng ý, Lăng Bắc Hàn phức tạp nhìn cô, sau đó đồng ý để cô đi anh sẽ không đi theo.

Đến hội trường dạ tiệc, Úc Tử Duyệt và Nhan Tịch mới nhận ra chủ nhân của bữa dạ tiệc này thực ra là của công ty Lục Khải Chính, bởi vì tòa soạn của Úc Tử Duyệt cùng phòng kế toán của Nhan Tịch trong tòa nhà này chính là chi nhánh của công ty Lục Khải Chính.

Lúc vào bàn thì Úc Tử Duyệt cũng không mặc bộ váy đỏ kia mà mặc một bộ trang phục ưu nhã bước vào cùng Nhan Tịch, vừa vào hội trường không bao lâu, thì nhìn thấy một người đã lâu không gặp, chính là Hạ Tĩnh Sơ.

“Chị Nhan, chị nói xem em có nên qua đó chào hỏi với chị ta không?” Úc Tử Duyệt kéo Nhan Tịch nhìn Hạ Tĩnh Sơ mặc một bộ đồ công sở ưu nhã, nhỏ giọng hỏi.

Sau khi Lăng Bắc Hàn làm rõ quan hệ với chị ta, thì đây là lần đầu tiên cô gặp chị ta, nghĩ thầm, người này liệu đã thật sự chết tâm với Lăng Bắc Hàn hay chưa?

136. Chương 136: Ánh Mắt Khiêu Khích

Nhan Tịch nhìn thấy Hạ Tĩnh Sơ, ngược lại rất kinh ngạc, trong lòng nghi ngờ, “Sao cô ta có mặt ở đây? Chỗ này có công ty của cô ta sao?” Nhan Tịch nhỏ giọng nói với Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt như có điều suy nghĩ nhìn Nhan Tịch, suy nghĩ một chút mới nhớ ra: “Hình như chị ta làm ở công ty của Lục Khải Chính!” Cô nhỏ giọng nói, Nhan Tịch gật đầu một cái.

“Đừng chào hỏi, tránh cô ta được thì tốt!” Nhan Tịch tốt bụng nhắc nhở, cô biết Úc Tử Duyệt là một người đơn thuần, chỉ cần Hạ Tĩnh Sơ thoáng biểu hiện yếu đuối là Úc Tử Duyệt sẽ mềm lòng.

Úc Tử Duyệt gật đầu, sau đó thấy Hạ Tĩnh Sơ một mình tới khu ăn uống, cầm ly nước chanh và một miếng ngọt, sau đó đi tới chỗ ngồi, yên tĩnh ngồi xuống.

Dạ tiệc không giống như dạ tiệc của tầng lớp thượng lưu bình thường, người tới phần lớn là đồng nghiệp, tốp năm tốp ba ngồi cùng nhau chuyện trò vui vẻ, duy chỉ có Hạ Tĩnh Sơ một mình ngồi ở đó, có vẻ có chút cô đơn, lại có chút cao ngạo.

Úc Tử Duyệt dò xét cẩn thận Hạ Tĩnh Sơ, người phụ nữ mà Lăng Bắc Hàn đã từng yêu đến mức quên hết tất cả.....Nhưng vào lúc này, Hạ Tĩnh Sơ dường như cũng nhìn thấy cô, tự nhiên cười cười, sau đó chậm rãi đứng dậy từ từ đi tới bên cạnh cô.

“Chị Nhan, chị ta tới đây, làm sao giờ?” Úc Tử Duyệt có chút kích động lôi kéo ống tay áo Nhan Tịch, khẩn trương hỏi. Lúc này, cô quả thật có cảm giác không kìm nén được Hạ Tĩnh Sơ.

Đừng nói là thấy chị ta, cho dù chỉ nghĩ tới chị ta thôi, cái gai ở trong lòng cô giống bị rút ra rồi đâm trở lại. Lại còn chả hiểu sao lại nghĩ tới cái chuông gió được chế từ vỏ đạn, bài hát đó, còn có cả sự khẩn trương của Lăng Bắc Hàn mỗi lúc cô ta phát bệnh cũng khiến cô thấy khó chịu.

“Đừng khẩn trương.....” Nhan Tịch cười nói, chỉ thấy Hạ Tĩnh Sơ đã bưng ly nước cam đến gần.

“Duyệt Duyệt, không ngờ lại gặp cô ở đây, thật là trùng hợp!” Hạ Tĩnh Sơ bước tới, Úc Tử Duyệt vội vàng đứng lên, Hạ Tĩnh Sơ tự nhiên cười nói với cô, khiến người ta không thể nhìn ra một tia đối địch nào.

“Ừm! Tôi cũng không ngờ có thể gặp chị ở nơi này!” Bây giờ ngay cả một tiếng “chị Hạ” Úc Tử Duyệt cũng không muốn gọi, cố gắng cười nói, Hạ Tĩnh Sơ có thể cảm giác rõ ràng Úc Tử Duyệt đang đề phòng cô.

“Chủ nhân của buổi tối hôm nay là do công ty Lão Lục tổ chức, tôi làm cố vấn pháp luật cho công ty anh ấy.” Hạ Tĩnh Sơ cười nhạt nói, giọng nói tự nhiên, hào phóng, ngược lại có vẻ Úc Tử Duyệt có chút hẹp hòi.

Úc Tử Duyệt còn muốn nói gì nữa, nhưng lúc này, dường như dạ tiệc đã chính thức bắt đầu, người dẫn chương trình lên khán đài thử mic, “Vây tôi về chỗ ngồi trước.....” Hạ Tĩnh Sơ cười nói xong, ung dung bỏ đi.

“Duyệt Duyệt?”

“Hả? Sao ạ.....”

“Xem em này! Vừa gặp phải Hạ Tĩnh Sơ đã không bình tĩnh nổi rồi!” Úc Tử Duyệt bị Nhan Tịch kéo ngồi xuống, bắt đắ dĩ nói.

“Em thật quá quan tâm đến ông chú rồi!” Nhan Tịch cười trêu nói.

“Thật sao? Em mà thêm quan tâm tới anh ấy!” Úc Tử Duyệt kiêu ngạo nói, cũng biết mình nghĩ một đằng nói một nẻo, “Phải rồi! Chị Nhan, em còn chưa hỏi chị, quan hệ của chị với Lão Lục là thế nào? Chẳng nói cho em biết gì cả, không có nghĩa khí!” Úc Tử Duyệt khéo léo chuyển đề tài ngược lại chất vấn Nhan Tịch.

Nghe đến Lục Khải Chính, trong lòng Nhan Tịch liền tức giận, vé xe lửa bị tên đàn ông kia làm mất, cô còn phải chuẩn bị để ngày mai mua vé máy bay, “Chị và anh ta? Có thể là quan hệ thế nào? Chị và anh ta không quen biết!” Nhan Tịch tức giận nói.

Nhưng ngay lúc này, cảm giác như đèn trên đỉnh đầu tối lại.

“Tán gẫu chuyện gì vậy?” Lục Khải Chính cầm ly rượu đỏ từ trên cao nhìn xuống bọn họ cười nhạt hỏi.

“Nhắc tào tháo, tào tháo đến kìa! Lão Lục, anh nói đi, rốt cuộc là anh có ý đồ xấu gì với chị Nhan của tôi....”

“Duyệt Duyệt!” Nhan Tịch vẫn chưa biết buổi chiều hôm đó, thông qua Lăng Bắc Sam, Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn đã biết Lục Khải Chính thừa nhận với mình là anh có niềm vui mới rồi, giờ phút này, nghe Úc Tử Duyệt nói như vậy, cô chỉ sợ gây ra hiểu lầm gì đó, vội vàng nói.

Lục Khải Chính nghe Úc Tử Duyệt nói như thế, nhếch miệng nở một nụ cười tà mị, đôi mắt ranh mãnh nhìn Nhan Tịch, nhìn khuôn mặt xinh xắn đỏ ửng của cô, mang theo chút nhăn nhó làm anh cảm thấy rất thú vị.

“Sao lại nói là có ý đồ xấu? Hai người coi Lục Khải Chính tôi là ai?” Lục Khải Chính cười nói, đôi mắt nhìn chăm chặp Nhan Tịch giống như đang nhìn con mồi.

Nhan Tịch sao lại không cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của anh, không hiểu sao lại cảm thấy có chút nguy hiểm, cô nghĩ, người như Lục Khải Chính, cho dù có tám cái gậy tre cô cũng không thể chạm vào được.

Trong Kinh Đô nổi tiếng này, Lục Khải Chính là người đàn ông kim cương chạm vào có thể bỏng tay, nhất là anh vừa mới hủy bỏ hôn ước.....

“Giám đốc Lục, Duyệt Duyệt nói đùa thôi! Bên kia có mấy cô gái xinh đẹp hình như đang gọi anh kìa!” Lúc này Nhan Tịch mở miệng lễ phép nói, còn chỉ chỉ mấy cô gái ăn mặc cao quý ưu nhã cách đó không xa đang nhìn về phía bên này, khen ngợi Lục Khải Chính được phụ nữ để ý. Dường như họ không phải là nhân viên trong công ty này.

Cô gái nhỏ này lại dám đốỉ mình, trong lòng Lục Khải Chính thầm nghĩ, rốt cuộc cô ta coi thường mình đến cỡ nào?

Vẫn còn nhớ lần trước lúc đưa Nhan Tịch về nhà, cô ở trong xe của anh lại viết tiểu thuyết một lèo, không mở miệng nói một câu với anh. Nếu đã bị cô đốỉ, Lục Khải Chính cũng thức thời cầm ly rượu rời đi, sau đó nhiệt tình chạy về phía mấy người phụ nữ kia.

“Chị Nhan! Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Nếu anh ta dám bắt nạt chị, em sẽ không tha cho anh ta!” Úc Tử Duyệt nghĩa khí nói.

“Duyệt Duyệt! Đừng quan tâm tới chị, em xem chị giống loại người dễ bị bắt nạt sao? Đúng rồi, bạn nhảy tới nay của em là ai?” Nhan Tịch nhớ tới nay Úc Tử Duyệt muốn biểu diễn một tiết mục, hình như là nhảy Latin.

“Em cũng không biết là ai, cũng chưa luyện tập, đến lúc đó tự phát huy tùy tiện nhảy một chút. Lăng Bắc Hàn không muốn để em tới đâu, em phải mau nhảy cho xong rồi phải chạy đến bệnh viện!” Nếu sớm biết Hạ Tĩnh Sơ cũng tới, cô còn lâu mới tham gia, ở trong phòng bệnh cùng Lăng Bắc Hàn, tâm sự, nói chuyện yêu đương một chút, vậy mới chuyện hạnh phúc nhất.

Nghĩ như vậy, Úc Tử Duyệt mặt đỏ rần rần, cảm giác như suy nghĩ của mình thực không thuần khiết à.....

Sau khi dạ hội chính thức bắt đầu không lâu, Lục Khải Lâm mới tới, ngồi bên cạnh Úc Tử Duyệt, tiết mục dạ hội hầu như đều do nhân viên trong các công ty tự biên tự diễn, cũng có một hai ngôi sao tới biểu diễn trước rồi.

Đường như không phải là được mời tới, mà là tới để nịnh bợ Lục Khải Chính.

Hiện giờ còn hai tiết mục nữa là tới phiên Úc Tử Duyệt, cô liền kéo Nhan Tịch đi thay quần áo, chứng kiến tới một thân rực rỡ nóng bỏng của Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch tấm tắc nói, “Khó trách Trung tá Lăng nhà em không em đến, ăn mặc thế này, là muốn cho tất cả đàn ông trong hội trường chảy máu mũi hả....” Nhan Tịch nói đùa, không ngờ Duyệt Duyệt lại có một khía cạnh gợi cảm phóng khoáng như vậy.

“Chuyện này bình thường mà, từ năm bảy tuổi em đã học nhảy Latin rồi, bạn nhảy còn là Lê Mộ Phàm đấy....” Úc Tử Duyệt bật mí với người bạn tốt của mình.

Vẫn còn nhớ ngày cô đến lớp khiêu vũ, bạn nhảy của cô không hiểu sao lại đổi thành tên quỷ đáng ghét Lê Mộ Phàm rồi!

“Ồ! Mau chuẩn bị một chút rồi lên sân khấu đi!” Nhan Tịch như có điều suy nghĩ gật đầu, tò mò do dự một chút, vẫn chưa biết bạn nhảy trong truyền thuyết của Úc Tử Duyệt, cô nghĩ thầm, sẽ không phải là Lê Mộ Phàm chứ?

“Ừ.....Buồn ngủ quá đi.....Lát nữa nhảy xong chúng ta cùng....” Úc Tử Duyệt vừa ngáp vừa nói.

Lúc này, chỉ thấy một người đàn ông toàn thân màu đen, thân hình cao lớn thon dài đến gần, điều khiến hai cô kinh ngạc không phải là vóc người hấp dẫn của người đàn ông này, mà là chiếc mặt nạ anh ta đeo trên mặt.

Chiếc mặt nạ màu đen che giấu hơn nửa gương mặt của người đàn ông, trông thấy áo sơ mi của anh mở ra mấy cúc, để lộ cơ ngực gợi cảm thì Úc Tử Duyệt cảm giác được người đàn ông này chính là bạn nhảy của mình tới nay.

Hơn nữa, người đàn ông này làm cô cảm thấy có mấy phần quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu rồi.

Giai điệu của bài nhảy vang lên, không làm Úc Tử Duyệt cùng Nhan Tịch ngạc nhiên, người đàn ông bước đến bắt lấy bàn tay bé nhỏ của Úc Tử Duyệt, dường như là kéo cô lên trên sân khấu.

“Ồi....” Úc Tử Duyệt kêu lên một tiếng, tim đập thình thịch nhìn khán giả bên dưới, lại nghe thấy tiếng nhạc lãng mạn của điệu Rumba, Úc Tử Duyệt rất nhanh lấy lại được tinh thần.

Người đàn ông một tay giữ chặt eo cô, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đi vòng quanh sân khấu, ánh đèn trên trần nhà chiếu lên hai người bọn họ, người đàn ông buông bàn tay giữ eo cô ra, Úc Tử Duyệt vội vàng lui về phía sau, muốn tránh khỏi bàn tay khác thì người đó lại kéo cô trở, cô cao ngạo ngẩng đầu, nâng cao bộ ngực, dường như dán chặt vào lồng ngực của người đàn ông kia, đồng thời giầy dựa cất bước, cặp mông xinh đẹp trong bộ trang phục rực lửa giống như con cá nhỏ mê hoặc lòng người.

“Hô.....”

“Bóp bóp.....bóp bóp.....” Động tác nóng bỏng nhiệt tình như vậy khiến những khán giả ngồi bên dưới sôi trào nhiệt huyết, vỗ tay hoan hô.

Khán giả bên dưới bị mê hoặc, còn trên sân khấu lúc này, hai người đã rời khỏi nhau, động tác của người đàn ông tà mị uốn éo nửa người, theo động tác của anh, áo sơ mi mở ra một khoảng lớn, hé lộ một mảng bắp thịt, anh từng bước tiến lại gần Úc Tử Duyệt.

Một thân đồ như lửa Úc Tử Duyệt liên tiếp lui về phía sau, đồng thời cũng thể hiện động tác gợi cảm hấp dẫn, đôi mắt mê ly bắn điện ra tứ phía, nhìn chằm chằm vào đôi mắt ẩn sau lớp mặt nạ của người đàn ông.

Đôi tuần nam mỹ nữ trên sân khấu như gần như xa, động tác câu hồn, khiến máu trong người xem dâng lên bùng bùng, hận không thể quần lấy bọn họ ngay lập tức để mà thể thân khiêu vũ.

Người đàn ông tiến lại gần, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cô, thân thể Úc Tử Duyệt ngửa ra sau, lọt vào trong ngực của người đàn ông, bộ ngực được thiết kế đặc biệt mở ra, lộ ra khe rãnh gợi cảm đến mê người, mặc dù cách người xem khá xa, nhưng dường như những người dưới sân khấu cũng có thể mơ hồ cảm nhận được sự hấp dẫn này.

Ánh sáng yếu ớt che giấu sắc mặt xanh mét u ám của anh, Lăng Bắc Hàn chứng kiến một màn khiêu vũ nóng bỏng như vậy trên sân khấu, trong lòng ghen tức vô cùng, mà bóng dáng người đàn ông kia quen thuộc kia khiến anh nhanh chóng nhớ lại.

Tư Đồ Ngạn!

Cho dù có đeo mặt nạ, anh cũng có thể nhận ra hắn!

“Anh cũng tới sao...” Một giọng nữ mềm mại vang lên trong điệu nhạc, Lăng Bắc Hàn quay đầu một chút, trước mặt là gương mặt mỉm cười của Hạ Tĩnh Sơ! Anh không ngờ cô cũng ở chỗ này, có chút bất khoan, lại bắt gặp Lục Khải Chính ở khu vực VIP gật đầu với anh một cái.

Lúc này anh mới thả lỏng nghi ngờ nói, “Tôi tới đón cô ấy!” Anh nhàn nhạt gật đầu, nói xong định bước đi, nhưng màn điệu nhảy trên sân khấu vẫn chưa kết thúc nên anh chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

Chỉ thấy cô vợ nhỏ của anh mặc bộ váy đỏ diêm dúa lẳng lơ, ngửa người ra đằng sau, thiếu chút nữa thì ngã, một chân nâng lên thật cao, tay người đàn ông giữ chặt hông cô, dường như hai người chính chặt vào nhau.....

Đôi mắt nóng hừng hực của người đàn ông khiến trong khoảnh khắc Úc Tử Duyệt cảm nhận rõ ràng một tia nguy hiểm, theo điệu nhạc cô đứng dậy, người đang ông đang muốn kéo cô qua lại bị cô né tránh, uốn éo lắt lẻo, bước chân mị hoặc, lúc này cô cũng chú ý tới trong một góc, một bóng hình đã khắc sâu trong đáy lòng không thể quên thuộc hơn.

Lăng Bắc Hàn!

Anh ấy cũng đến! Trong lòng trở nên kích động, mừng rỡ, nhưng nhìn thấy người bên cạnh anh là Hạ Tĩnh Sơ, hai người lại còn thân mật thì thâm, trong tim cô dâng lên một cơn ghen tuông và tức giận.

Cơn ghen tuông và tức giận này khiến cô muốn trả thù nho nhỏ, cô lớn mật nhìn vào người đàn ông, giống như muốn nói....Tôi đây, đuổi theo tôi đi!

Động tác từ chối lại ra vẻ mời chào này khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể chịu được, người đàn ông tăng nhanh bước chân, đưa tay kéo cổ tay cô lại, tay Úc Tử Duyệt bị người đàn ông lôi kéo, xoay tròn người 360 độ tại chỗ, dưới tà váy dài phấp phới, cảnh tượng dưới váy hoàn toàn bị lộ ra, mặc dù là trang phục khiêu vũ chuyên nghiệp cũng bị ánh sáng chiếu tận vào đáy quần.

Lăng Bắc Hàn! Anh dám để mặc Hạ Tĩnh Sơ quyến rũ!

Úc Tử Duyệt tức giận nghĩ, thân thể bị người đàn ông ôm trong ngực, sau lưng dán vào lồng ngực của người đàn ông, Úc Tử Duyệt uyển chuyển uốn éo eo và hông, trên thân người đàn ông trêu chọc, tuy đây chỉ là kỹ thuật nhảy bình thường nhất, nhưng trong mắt mọi người vẫn là trêu chọc, nhất là đôi mắt sáng sủa phóng điện, cái lưỡi thơm tho nhẹ liếm cánh môi đỏ tươi, động tác mê người.

Giây phút đó, đàn ông phía sau có kích động muốn đem cô ra giải quyết ngay tại chỗ.

Khoảnh khắc đó, Lăng Bắc Hàn trong góc cũng kích động muốn lập tức bắt cô về nhà, trên thực tế anh cũng đã bước chân đi về phía sau sân khấu, bước chân có phần không lưu loát.

“A Hàn.....” Thấy Lăng Bắc Hàn ghen, trong tim Hạ Tĩnh Sơ khuấy động một hồi, tay cô nắm chặt thành quyền, tại sao anh lại quan tâm đến Úc Tử Duyệt đó đến vậy?

Vũ điệu kết thúc, khán giả lại một lần nữa hoan hô nhiệt liệt, sau một hồi vỗ tay, ánh đèn sáng lên, trên sân khấu đã không còn bóng dáng của những vũ công.

“Phù....Một quá.....” Úc Tử Duyệt vuốt vuốt trống ngực đập thình thịch thở dốc nói.

Người đàn ông nọ đưa khăn tay, cô nhận lấy.

“Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn xông vào nhỏ giọng gọi.

Úc Tử Duyệt thấy anh đi vào, trong lòng có chút đau thương, còn có tức giận, cô không quên hình ảnh vừa rồi anh cùng Hạ Tĩnh Sơ thì thầm! Mà lúc này người đang ông đứng bên cạnh cũng cúi mặt nạ ra.

“Là anh!” Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn đàn ông kia lạnh lùng đến cực điểm kia thốt lên.

Thật sự là Tư Đồ Ngạn!

Nhớ tới hình ảnh bọn họ từng hôn nhau, ghen tức trong lòng Lăng Bắc Hàn lập tức nổi lên, càng có cảm giác bị cô phản bội! Rốt cuộc quan hệ của cô và Tư Đồ Ngạn này ra sao? Vừa rồi còn cùng hắn ta nhảy một điệu nhảy mờ ám như thế?

Lăng Bắc Hàn bước nhanh đến phía trước, kéo Úc Tử Duyệt vào lòng tuyên bố quyền sở hữu, sắc mặt không thay đổi nhìn mờ mờ trên trán nhỏ xuống, thoát nhìn cuồng dã thập phần của Tư Đồ Ngạn! Mà trong con mắt của Tư Đồ Ngạn dường như cũng không che đậy ánh mắt khiêu khích!

137. Chương 137: Cô Vợ Không Biết Tốt Xấu

Hai người đàn ông này mặc dù ngoài mặt không biểu hiện gì, nhưng trong đôi mắt của từng người đã sớm cuộn cuộn gợn sóng!

“Duyệt Duyệt, mau mặc vào.....” Lúc này, Nhan Tịch cầm áo khoác của Úc Tử Duyệt chạy vào, thấy trước mắt cảnh ba người giằng co, lời nói bị ngưng lại, có chút kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần tú lạnh lùng thâm thúy của người đàn ông mặc áo đen này.

Nghĩ thầm, tình huống này là sao?

Lăng Bắc Hàn hoàn hồn ôm lấy Úc Tử Duyệt đi tới bên cạnh Nhan Tịch, tóm lấy áo khoác trong tay cô, động tác nhanh chóng lưu loát mặc lên người Úc Tử Duyệt, “Về nhà.” Anh trầm giọng nói, trong giọng nói nghe không ra cảm xúc gì.

Úc Tử Duyệt vẫn đang sững sờ cũng sự tĩnh, kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, lúc này mới phản ứng được, người đàn ông nhảy cùng mình lại chính là người đàn ông đêm đó cưỡng hôn mình.

“Anh...” Cô mở miệng nói với Tư Đồ Ngạn, nhưng cả người đã bị Lăng Bắc Hàn kéo ra bên ngoài phòng nghỉ.

Nghe thấy cô còn muốn nói gì đó với Tư Đồ Ngạn, Lăng Bắc Hàn tức giận ôm lấy eo cô. Cánh tay dùng sức siết chặt, không cho phép cô phản kháng, dường như cưỡng ép cô ra khỏi khách sạn, lôi kéo cô đi thẳng tới thang máy.

“Lăng Bắc Hàn anh làm gì thế?” Úc Tử Duyệt tức giận phản bác, giùng giàng một đó đã vào thang máy.

“Anh làm gì à? Vậy em đã làm gì? Úc Tử Duyệt, em càng ngày càng không coi ai ra gì có phải không?” Trong thang máy lúc này chỉ có hai người họ, hai cánh tay Lăng Bắc Hàn chống hai bên người cô, nhìn cô chằm chằm vẻ mặt xám xịt rống lên.

Úc Tử Duyệt có thể cảm nhận rõ trên người Lăng Bắc Hàn tản ra vẻ lạnh lẽo và tức giận bao phủ lấy cô, cô không biết có phải anh tức giận vì điều nhảy kia hay không, nhưng anh và Hạ Tĩnh Sơ đứng cạnh nhau thì thầm cô cũng không quên!

“Vậy anh làm gì? Anh đừng nghĩ là em không thấy anh nói chuyện cùng với Hạ Tĩnh Sơ!” Úc Tử Duyệt trừng mắt nhìn anh, lạnh lùng quát. Cô tức giận đến đỏ bừng cả từ mặt đến cổ, bởi vì vừa nhảy xong, một còn không kịp thở.

“Đinh...” Tiếng cửa thang máy mở ra, Lăng Bắc Hàn trong lòng đã hạ quyết định, ôm ngang người cô lao ra khỏi thang máy.

“Anh buông em ra!” Úc Tử Duyệt tức giận giãy giụa, may mắn là thang máy xuống thẳng bãi đỗ xe, vì vậy không ai chứng kiến cảnh này. Xuất thân là lính trinh sát, Lăng Bắc Hàn nhanh nhẹn tránh né camera trong bãi đỗ xe chạy tới một góc.

“Lính thôi! Anh muốn làm gì? Thả em xuống!” Úc Tử Duyệt tức giận giãy giụa hết lớn, nhưng vào lúc này, Lăng Bắc Hàn đã đặt cô xuống, một tay bịt miệng cô lại, đè thân thể cô lên một cái cột trong bãi đỗ xe.

“Xoẹt.....” Áo khoác lông vũ của cô bị anh dùng sức kéo ra, lộ ra bộ trang phục đỏ rực gợi cảm, Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, cũng không mở miệng.

Chỉ là đôi mắt kia giống như dao găm, giống như muốn cắt nát bộ lễ phục này thành từng mảnh.

“Xoẹt.....” Hành động nhanh hơn suy nghĩ, Lăng Bắc Hàn vung tay lên dùng sức xé ra, dường như muốn xé bộ trang phục rực lửa này làm đôi, cảm giác lạnh xâm nhập vào người khiến cô giật thót người!

“Á..... lạnh..... ưm.....” Úc Tử Duyệt kêu to, bàn tay to của anh lại bịt miệng cô lại, cô hoảng sợ nhìn bốn phía, cũng may có xe BMW to lớn che chắn cho bọn họ, sau lưng chính là góc của bãi đỗ xe, ba hướng còn lại đều đã bị che khuất, sẽ không có người đi tới.

“Cho đáng đời em! Úc Tử Duyệt! Dạo gần đây anh đối xử với em quá tốt có phải không?” Đôi mắt sắc bén của anh muốn lăng trì cô, anh hung hăng nói, lúc trước đã nói với cô, không cho cô đến, cô lại nhất định muốn đến.

Tới cũng đã đành, anh nghĩ thậm chí cũng chỉ là nhảy Latin thôi mà, là mình quá hẹp hòi, nhưng vẫn không yên tâm mang theo vết thương tới tìm cô, chứng kiến cảnh cô cùng người đàn ông kia khiêu vũ trên sân khấu, động tác lớn mật, đáng vẻ gợi tình gợi mời mọc trong khoảnh khắc kia, thân làm chồng như anh sao có thể không quan tâm?

Điều khiến anh không ngờ nhất chính là, người đàn ông kia lại chính là người đã cưỡng hôn cô, Tư Đồ Ngạn!

Điều này khiến anh không thể không liên tưởng nhiều hơn!

Lăng Bắc Hàn gào xong, bàn tay khác dò vào chiếc váy dài của cô, “Xoẹt....” Dem toàn bộ vạt váy cùng quần lót xé nát, giữ chặt người cô bằng một chân và hông của mình, bàn tay che miệng cô buông ra, không để cho cô giãy giụa, đã áp môi mình lên môi cô.

Anh hung hăng chiếm lấy môi của cô, điên cuồng mút lấy, có thể nói là điên cuồng cắn xé, cảm nhận được mùi máu tươi, một tay khác dò vào trong chân cô, “Đã ướt rồi sao? Có phải đã động tình với cái tên Tư Đồ Ngạn đó rồi đúng không?”

“Không.... Ừm.....” Cô vừa muốn phản bác, Lăng Bắc Hàn đã lại chiếm lấy môi cô, không để cho cô một cơ hội phản bác nào, ngón tay dài của anh đã đưa ra đưa vào nơi ướt át của cô, một tay khác trừng phạt chiếm lấy nơi đầy đặn trước ngực cô, điên cuồng bóp nắn.

Không để ý sự giãy giụa và đau đớn của cô, cứ thế hung hăng chà đạp! Cô vợ đáng ghét không biết tốt xấu này làm anh phát điên lên rồi!

Anh chặn miệng của cô, cảm giác mình sắp không thở nổi nữa mà anh vẫn không có ý định buông mình ra, Úc Tử Duyệt chỉ có thể dùng mũi để thở, thân thể cũng không thể giãy giụa, đôi tay chặt chẽ chống đỡ bả vai anh, một chân chống đất, một cái chân khác quấn lên hông anh, để mặc ngón tay điên cuồng ra vào trong thân thể mình.

Vừa đau đớn vừa tê dại, cùng cảm giác nhục nhã khiến toàn thân cô nóng ran, một loại kích thích làm người ta hít thở khó khăn khiến cả người cô không ngừng run rẩy và căng thẳng, thân thể càng tiết ra nhiều dịch yêu.....

“Hô.....” Lăng Bắc Hàn cuối cùng cũng bỏ qua cho đôi môi của cô, Úc Tử Duyệt giống như một con cá sắp chết hít vào hộp hô hấp, “Hừ hừ.....Ừm.....” Nhưng tay của anh vẫn không buông tha cho cô, miệng của anh ngậm lấy nụ hoa mềm mại trước ngực cô, suông sã gặm nhấm, mút rất thỏa thích, thậm chí còn mang theo kích thích mãnh liệt!

“Bắc....Đừng.....” Cô thở hổn hển, yếu ớt hô lên, âm thanh vọng lại trong bãi đỗ xe, cô xấu hổ đưa tay che miệng, không dám phát ra tiếng.

Nếu để cho người ta phát hiện, quả thật là....

Cúi đầu nhìn Lăng Bắc Hàn, chỉ thấy một thân màu đen đang hoành hành trên người mình, cô xấu hổ đỏ mặt, cảm giác trống rỗng cùng tê dại trong thân thể khiến cô muốn rơi nước mắt.

“Ừm.....” Cảm giác không kiềm chế được lan tỏa, cô đã xuất ra ngoài....

Trên mặt đất lưu lại một lượng nước lớn, trong không khí tràn ngập hơi thở ái muội, lý trí Lăng Bắc Hàn thoáng khôi phục lại, anh ôm lấy cô mở cửa xe, ném cô vào trong, sau đó tự mình cũng lên xe.

Chiếc Hummer rung rinh chấn động làm sắc mặt Hạ Tĩnh Sơ đang đứng trong góc nhỏ lén nhìn trắng bệch, khó thở, mặc dù không nhìn thấy tình hình bên trong xe, cũng không nghe được bất kỳ âm thanh gì, nhưng sườn xe rung động khiến cô sao có thể không biết bên đó đang diễn ra cảnh gì?

Hai tay nắm thật chặt, cô cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn chiếc Hummer kia, mặc cho cơn ghen tức thiêu đốt trái tim!

Các người đừng nên ép người quá đáng! Lăng Bắc Hàn! Người đàn ông vô tình này! Úc Tử Duyệt ngoài trừ cảm sùng anh thì còn có cái gì tốt? Trong lòng Hạ Tĩnh Sơ quặn lại, phần hận mà nghĩ, hận không thể xông lên phía trước phá hỏng chuyện tốt của bọn họ!

Nhưng cô không thể, không thể sót ruột để lộ ra sơ hở của mình, còn chưa tới khắc cuối cùng, cây át chủ bài sẽ không thể xuất ra. Lăng Bắc Hàn đã không còn là Lăng Bắc Hàn chung tình với mình vào mười năm trước nữa, cô biết rất rõ điều này!

“Anh buông tôi ra! Khốn kiếp! Không được cưỡng ép tôi!” Trên xe, hai chân của Úc Tử Duyệt gác trên bả vai của Lăng Bắc Hàn, cô nằm ngang trên chiếc ghế da rộng rãi, nhìn anh chăm chăm, tức giận hét to.

Anh bỗng rút ta “Ép buộc? Vậy đây là cái gì?” Lăng Bắc Hàn đưa ngón tay treo sợi nước bạc trừng mắt nhìn cô, tàn nhẫn nói, trong lúc Úc Tử Duyệt sững sờ, ngón tay kia của anh không chút khách khí đưa vào trong miệng cô.

Hương vị ngọt ngào cùng mùi vị chua nồng khiến cô xấu hổ đỏ mặt, mùi vị mằn mặn này, càng làm cô cong người muốn trốn, cô vẫn đang tức Lăng Bắc Hàn, không chú ý tới anh đã lấy cửa mình ra, đi thẳng vào cô!

“A.....Aau.....Đau quá.....” Mặc dù đã đủ ướt, nhưng anh đột nhiên tiến vào như vậy, vật cứng rắn sưng to khiến cô không chịu nổi, khom người thét chói tai, chỉ thấy quần áo trên người Lăng Bắc Hàn còn nguyên, mà quần áo trên người mình đã bị anh xé thành từng mảnh đáng thương giắt trên người mình.

Cảm giác nhục nhã xông lên, cô cắn hận nhìn chăm chăm người đàn ông xấu xa ghê tởm này, “Anh cùng Hạ Tĩnh Sơ..... Á..... Ừm.....” Tiếng mắng chửi của cô bị động tác của anh đánh tan, đau đến chảy nước mắt, chấp nhận sự chiếm đoạt thú tính của anh.

Điều khiến cô xấu hổ chính là sau khi bị anh ra vào vài cái, từng trận khoái cảm nảy sinh trong người cô, khiến cô chỉ có thể che miệng, không phát ra những tiếng rĩ xấu hổ này!

“Anh và cô ta.....” Lăng Bắc Hàn vốn định giải thích, dù vẫn còn bức mình, nhưng trong lòng cũng đã thoải mái hơn, không muốn mở miệng, chỉ có thể dùng hành động trừng phạt người con gái xấu xa này không để chồng trong mắt này!

Hummer không ngừng chấn động, cho đến có tiếng động cơ xe hơi vang lên gần đó, Lăng Bắc Hàn mới kích thích tiết ra, thoáng sửa sang lại quần áo, dời đến ghế lái, chân trái bị thương thỉnh thoảng truyền đến một trận đau đớn.

Nghĩ đến mình mang theo vết thương từ trong bệnh viện ra ngoài tìm cô, lại thấy cô....

Lòng Lắng Bắc Hàn quận đau, anh đạp chân ga, nhanh chóng rời đi.

Úc Tử Duyệt nằm trên ghế ngồi, dần dần, trong buồng xe dâng lên hơi ẩm, khiến cô không còn cảm thấy lạnh lẽo, cảm giác đau đớn nhẹ cùng nhom nhóp khiến cô như mỳ, bất lực nằm trên ghế ngồi, mặc cho chua xót trong lòng đang lên men.

Đồ khốn....Dám đối xử với mình như vậy? Xem mình là công cụ để phát tiết sao?

Úc Tử Duyệt nghĩ như vậy, trong lòng càng đau hơn, cũng không giãy giụa, cứ nằm như vậy, mặc cho nước mắt rơi xuống.

Lắng Bắc Hàn lái xe, không đến bệnh viện mà chạy thẳng tới nhà họ, “Xuống xe!” Khi dừng xe lại, anh ngồi ở ghế lái, lạnh lùng nói cũng không nhìn tới phía sau một cái.

Úc Tử Duyệt mặt mờ nghe lời nói của anh, không nhúc nhích, “Lắng Bắc Hàn, tôi hận anh!” cô khổ sở gào nhẹ, nhưng chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa “rầm” một cái, sau đó, trong buồng xe một mảnh yên lặng, dần dần, ngay cả hơi ẩm cũng không có.....

Cô run run ngồi dậy, mới phát hiện trong buồng xe căn bản không có bóng dáng của anh, anh làm xong lại dám bỏ lại cô nhếch nhác một mình xuống xe.....

138. Chương 138: Đau, Đau Quá

Là bởi vì mình vừa mới cùng người đàn ông xa lạ đó khiêu vũ, anh nhìn thấy nên mới tức giận? Cô thừa nhận, chứng kiến Lắng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ thì thầm bên tai khiến cô có ý định trả thù, cho nên mới cố ý khoa trương từng động tác nhảy, càng nhảy càng không dừng lại được.

Nhưng mặc dù tức giận anh cũng không thể đối xử với cô như vậy chứ? Nhớ đến chuyện vừa xảy ra trong bãi đỗ xe và trong xe, ngửi thấy mùi tanh nhàn nhàn trong không khí, toàn thân cô lạnh lẽo phát run, theo bản năng kéo chặt áo lông vũ, nhìn ra bên ngoài cửa xem, cô mới phát hiện, chỗ này là lầu dưới nhà bọn họ.

Kéo khóa áo lông vũ xong, cô giùng giàng ra khỏi chỗ ngồi, vừa mới đứng lên, hai chân bủn rủn không còn hơi sức, giữa hai chân còn có cảm giác đau nhức, cô thiếu chút nữa ngã xuống.

Cô vịn ghế cố gắng mở cửa xe, một cơn gió lạnh thổi qua khiến cô run rẩy bầy, cố nén cảm giác kinh khủng, cô bước xuống xe, “A.....” thân thể rã rời giống như con búp bê rách, ngã thẳng xuống mặt đất, trên đầu gối truyền đến đau đớn tê dại, cô kêu lên một tiếng, hai tay chống trên đất mặt, khó khăn bò dậy.

Một giọt nước mắt chảy xuống, cô cố nén chua xót trong lòng, bởi vì chân không quen đi giày cao gót, đứng dậy có chút khó khăn, thiếu chút nữa lại ngã nhào! Vùng vẫy nhiều lần cuối cùng mới đứng lên.

Mới vừa đứng lên, cô liền vút đôi cao gót phiền phức kia đi, hai chân trần trụi bước đi trên nền đất lạnh lẽo.

“Khốn kiếp.....” Cô mở miệng cúi đầu mắng, gió lạnh thổi qua, hai bàn chân trần nhỏ nhắn bị đông cứng thành băng. Trong lòng xót xa bước từng bước chân đi về phía cầu thang, trong tim cũng đau nhói.

Đây là lần thứ hai anh cường bạo với cô, qua lần đầu tiên, anh đảm bảo sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Nhưng tối nay, cũng chỉ vì hành động của cô hơi quá đáng, anh lại hành hạ cô như vậy!

Lắng Bắc Hàn! Rốt cuộc anh coi em là cái gì? Anh đã từng đối xử với Hạ Tĩnh Sơ như vậy chưa? Cho dù cô thật sự làm sao, nhưng cũng không nên nhục nhã cô như vậy chứ?

Cô cảm thấy, anh căn bản không để cô vào trong mắt. Lúc vui mừng cùng chiều cô, thỉnh thoảng tặng cho cô gương mặt tươi cười, lúc trở mặt có thể lạnh nhạt với cô, thậm chí có thể hạ nhục cô như vậy.....

Nước mắt càng không ngừng chảy xuống dọc theo gương mặt, rơi vào trong cổ. Cô lao đảo từng bước từng bước leo lên tầng năm, cảm giác theo mỗi bước chân, chất lỏng dính dính từ trong chảy xuống đùi, sau một thoáng ẩm áp đã trở nên lạnh lẽo.

Đầu ngón tay bám thật chặt vào tay vịn cầu thang, giờ lại cảm thấy thật chặt vật nhếch nhác!

Hận anh, rất hận! Rồi lại hy vọng giờ phút này anh xuống lầu, ôm cô lên, sau đó nói với cô, anh sai rồi, không nên đối xử với cô như vậy.....Cũng không có, mãi cho đến khi cô nhìn thấy cánh cửa quen thuộc của nhà mình, anh vẫn không ra đón cô.

Phía ngoài cửa chống trộm không khóa, bên trong cánh cửa cũng mở, cô đưa tay đẩy cửa.....

Dưới ánh đèn sáng chiếu lên một thân màu đen, anh ngồi yên trông ghế sofa trong phòng khách, hút thuốc, khói mờ mịt lượn quanh, cô căn bản không thấy thái độ của anh, cũng không muốn nhìn anh một cái.

Hai chân lạnh lẽo bước trên sàn nhà, từng bước một đi về phía phòng tắm.

Lăng Bắc Hàn nhìn thấy cô mặc trên người chiếc áo lông vũ màu trắng, đôi chân nhỏ trần trụi, tóc tai rối bời không chịu nổi, trên mặt cô còn vương nước mắt thì trong lòng quặn đau, cho dù anh đau lòng nhưng vẫn không thể để tự ái xuống đến an ủi cô. Huống chi, tối nay cô quả thật quá đáng quá thể!

Anh không biết Tư Đồ Ngạn kia có quan hệ gì với cô, tại sao cô lại cùng anh ta khiêu vũ. Anh cũng không quên lần trước cô nói với anh, Tư Đồ Ngạn đó MAN hơn anh, cường thế hơn anh, bá đạo hơn anh....

Cho nên, cô bị Tư Đồ Ngạn đó hấp dẫn rồi sao? Không để ý người chồng là anh, ngay trước mặt anh em anh, bạn gái cũ của anh, nhảy điệu nhảy gợi cảm như vậy? Còn gợi cảm hơn cả nhảy Latin bình thường.....

Úc Tử Duyệt, cô quá tùy hứng, quá hồ đồ, căn bản đã tiến vào trạng thái đã kết hôn hay chưa? Căn bản có xem anh là chồng của cô hay không? Hay là cô vẫn không hiểu thế nào là một người vợ, thế nào là một cuộc hôn nhân?

Nghe tiếng nước chảy ào ào từ trong phòng tắm, Lăng Bắc Hàn nhắm hờ mắt, thở ra một hơi, chậm rãi xoa xoa nơi trái tim đang nhộn nhạo đau.

Dừng lại một chút, anh lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại, lạnh lùng mở miệng: “Tôi là Lăng Bắc Hàn, phiền anh chuyển lời tới người đầu tư gần đây nhất của Tập đoàn Thiên Thành! Cảnh cáo Tư Đồ Ngạn, đừng hòng mơ tưởng tới người phụ nữ của tôi!” anh nói xong, lạnh lùng cúp điện thoại.

Lăng Bắc Hàn anh không cho phép mình bị người đàn ông khác làm khó, càng không để cho người đàn ông khác mong muốn người phụ nữ của anh! Nếu cần thiết, anh cũng có thể sử dụng “Đặc quyền”!

Có thể nhìn thấy trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng của anh thoáng qua một tia tàn nhẫn, một người quân nhân chân chính cương trực cũng có một mặt âm hiểm như vậy, chỉ vì một người phụ nữ, Úc Tử Duyệt!

Úc Tử Duyệt ngồi trong bồn nước nóng ngâm mình, trong lòng thì lạnh lẽo, ấm áp thế nào cũng không đứng lên. Cúi đầu nhìn bộ lễ phục bị xé nát trên người, thấy những dấu vết nhàn nhạt, những dấu đỏ mà Lăng Bắc Hàn còn lưu lại, chớp mũi chua chua, cô cười chua xót.

Nước mắt rơi xuống mặt nước, lẫn lẫn gợn sóng.....

Lăng Bắc Hàn kéo cửa phòng tắm ra, đi vào, chỉ thấy Úc Tử Duyệt đưa lưng về phía anh ngồi trong bồn tắm, trên người còn mặc bộ lễ phục bị anh xé nát không chịu nổi.

Anh đau lòng bước đến ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Úc Tử Duyệt chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt xám xịt của anh, trong lòng chua xót không thôi, trái tim không ngừng co rút, “Ly hôn! Tôi muốn ly hôn!” Cô nhìn anh, từng chữ từng câu, kiên quyết nói.

Lời ra khỏi miệng, mới cảm giác trái tim đau đớn, cũng căn bản không nỡ cùng anh ly hôn.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, đáng vẻ phần hận dứt khoát, từng câu từng chữ, giọng nói kiên định, khiến anh đau đến tê tâm liệt phế....

Ly hôn? Cô lại muốn cùng mình ly hôn?

Nhận thức được điều ấy khiến trái tim anh quặn đau, nhưng khóe miệng lại cong lên một nụ cười giấu cợt, “Úc Tử Duyệt, cái vấn đề này, em muốn cùng mình nghĩ! Không thể nào!” anh nâng lên cằm cô, nhìn cô chăm chăm, từng chữ từng câu, giống như là chế giễu.

Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn bá đạo giống như quân vương nắm tất cả trong tay, trong lòng càng thêm tức giận, cũng càng thêm chua xót, cô cảm hận trừng mắt liếc anh một cái, sau đó, vung quả đấm về phía anh, tức giận đập tới!

“Tại sao? Anh dựa vào cái gì? Anh có thể cùng Hạ Tĩnh Sơ thân mật như vậy mà tôi lại không thể? Lăng Bắc Hàn! Anh có để tôi vào trong mắt anh hay không? Anh dựa vào cái gì mà hạ nhục tôi như vậy? Tại sao lại cường bạo tôi như vậy? Tôi là vợ của anh chứ không phải đồ chơi của anh, lúc anh vui thì anh dụ dỗ, lúc mất hứng thì coi tôi là công cụ để phát tiết? Anh căn bản không yêu tôi, người anh yêu vẫn luôn là Hạ Tĩnh Sơ! Anh không yêu tôi, tình yêu của anh đã sớm dùng hết rồi...” Cô vừa đánh vừa quát anh, hăm hừ hăm hừ, dùng hết tất cả hơi sức, giọng nói chậm lại, nước nở lên án anh.

Nước mắt, không ngừng rơi xuống.....

“Chính vì không thương tôi, cho nên mới không để tôi vào mắt, có phải không?” cô lầm bầm hỏi, gương mặt đầm nước, đáng vẻ tuyệt vọng làm anh đau lòng.

Không thương sao? Vậy tại sao thấy cô cùng người đàn ông khác bên cạnh nhau, anh lại quan tâm như vậy? Không để cô vào trong mắt? Anh không để cô vào trong mắt lúc nào?

Anh không trả lời, đưa tay kéo bộ lễ phục trên người cô xuống, ném sang một bên, nhìn lại những dấu vết anh cường bạo cô, anh cầm khăn lông lên lau cho cô, lại bị cô né tránh!

“Đừng đụng vào tôi! Anh trả lời tôi rồi sao! Anh trả lời đi!” nhìn anh chăm chăm, đau lòng hét lên, gương mặt đỏ bừng vì tức giận.

“Đáp án của anh đã sớm nói cho em!” anh gầm nhẹ, bá đạo cầm vòi hoa sen tắm rửa cho cô, động tác thô lỗ, tới chỗ cần dịu dàng cũng dịu dàng.

Úc Tử Duyệt bởi vì lời nói anh vẫn còn sừng sờ, ý của anh lại không rõ ràng, anh không còn tình cảm.... Cô nhớ.....

Toàn thân cứng ngắc, cô để mặc anh tắm rửa cho cô.

Trong lòng vẫn đau xót? Không ngờ.....

“Tại sao không thể đối xử tốt với tôi một chút...Dù chỉ một chút nhỏ...” Cô khổ sở thì thảo nói.

“Úc Tử Duyệt! Anh phát hiện ra là anh đối xử với em quá tốt, quá cho em lên mặt, cho nên em mới không đếm xỉa đến người chồng là anh đây!” Cô gái xấu xa này lại ra vẻ giống như là anh phụ cô không bằng! Lăng Bắc Hàn ôm lấy cô, vừa đi vừa quát.

“Em không có không đếm xỉa, em nhìn thấy anh rồi, cho nên mới cố ý nhảy như vậy! Tại sao anh, tại sao lại nói chuyện cùng Hạ Tĩnh Sơ, anh biết rõ em để ý cái gì!” đôi tay chặt chẽ nắn lấy vạt áo anh, cô khổ sở quát.

“Em dám nói lúc trước em và cái tên Tư Đồ Ngạn ấy chưa từng xảy ra cái gì? Tối nay cùng anh ta khiêu vũ thật sự là tình cờ?” Lăng Bắc Hàn lạnh lùng tức giận nhét cô vào giường, đắp chăn cho cô, anh lấy điện thoại di động ra, đem tin nhắn đưa đến trước mặt cô.

“Tư Đồ Ngạn nào?” Úc Tử Duyệt thì thảo nói, sau đó, thấy nội dung cái tin nhắn kia thì cô sững sờ.

Trong hình, là hình ảnh cô bị người đàn ông xa lạ đó cưỡng hôn, còn có hình bị anh ta kéo lên xe, còn có Lệ Mộ Phàm.....

Lăng Bắc Hàn theo dõi phản ứng của cô, không giống như giả vờ, chẳng lẽ mình trách lầm cô?

“Anh cho người theo dõi em!” Sau một hồi, Úc Tử Duyệt nhìn anh, nghiêm nghị hỏi.

“Anh không có xấu xa như vậy!” Anh nhìn cô chăm chăm, gầm nhẹ, muốn bóp chết cô.

“Anh ta cường hôn em! Căn bản em không biết anh ta là ai! Tối nay anh ta đeo mặt nạ, em cũng không biết là anh ta...” Úc Tử Duyệt vội vã giải thích, giải thích ỉn.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, trong tim co rút, lúc này mới ý thức được mình hiểu lầm cô.....

“Mặc kệ như thế nào, em nhảy với anh ta như vậy cũng là không đúng!” Anh lấp liếm lý do, cố chấp nói.

“Anh.....Anh cút đi! Biến thái.....” Cô bắt lực ngã xuống, che chắn thật kín, cảm giác thật mệt mỏi.

Anh không đi, áy náy ngồi xuống bên giường, kéo cô vào trong ngực, ôm cô, vuốt ve đỉnh đầu đầu cô, lại đưa tay vuốt chân cô, “Đau không?” Anh dịu dàng hỏi.

Anh quan tâm như vậy càng làm tim cô đau xót hơn, giống như làm nũng, nước mắt không ngừng rơi xuống.....

“Đau! Đau muốn chết, anh là đồ vũ phu, em muốn kiện anh!” Cô bắt lực, lại dùng hết hơi để hét, đau lòng nằm trong ngực, vẫn hơi sợ hãi.

Vậy mà anh lại cười khì ra, ôm cô thật chặt, ôm cô vào trong ngực, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên. Anh lại đang cười, tên khốn kiếp này lại đang cười! Cô tử thân muốn chết, vậy mà anh.....

Lăng Bắc Hàn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì tin cô không biết người tên Tư Đồ Ngạn đó, tin tưởng cô không phản bội anh.

“Vũ phu? Anh chỉ là động tác có hơi thô lỗ một chút, chọn địa điểm kích thích một chút!” Lăng Bắc Hàn buồn cười nói, xấu xa không thừa nhận anh cường bạo cô.

“Anh.....Cút ngay!” Cô vùng ra khỏi ngực anh, ngã sang bên cạnh, đưa lưng về phía anh rụt người lại.

Lăng Bắc Hàn không nói gì, đứng dậy đi vào nhà tắm, nghe thấy tiếng đóng cửa thì trong lòng cô lại khẽ run rẩy, che kín chắn, lặng lẽ khóc. Hối hận tại sao tối nay lại kích động như vậy, cô cũng không hiểu tại sao mình lại tràn đầy địch ý với Hạ Tĩnh Sơ như vậy.

Còn cả người đàn ông xa lạ đó, tại sao hết lần này tới lần khác cứ đến gần mình?

Chỉ chốc lát sau, cảm giác giường lớn bị nhún xuống, chăn bị vén lên, hơi thở nam tính tới gần, cô không thể quen thuộc hơn, sau lưng anh ôm lấy cô, nhớ tới mình ở bãi đỗ xe bị khuất nhục, cô đau lòng muốn khóc, vậy mà anh lại mở miệng: “Anh không nói gì với Hạ Tĩnh Sơ cả, anh đã đồng ý với em, nhất định sẽ làm được! Ngược lại em, tối nay cố ý hay không, trong lòng em tự hiểu! Lục Khải Chính, Lục Khải Lâm, còn có rất nhiều người, bọn họ đều biết em.....Em với một người đàn ông trên sân khấu như vậy....Em để mặt mũi của anh ở đâu? Người khác bàn tán, sẽ nói về em như thế nào?”

Anh ôm cô, trầm giọng nói.

“Em không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là tức giận với anh, để anh nhìn em, quan tâm em! Để mặt bạn gái cũ của anh biết em là vợ anh!” Cô tức giận nói, vẫn đưa lưng về phía anh.

Lăng Bắc Hàn xoay người cô lại, nhìn đôi mắt đầm nước của cô, cười nói, “Cho nên, là tại anh sao, trừng phạt em một trận nho nhỏ, là do em tự chuốc phiền toái, cho nên em khỏi giận dỗi, chuyện này giải quyết xong. Sau này không được phép đến gần cái tên Tư Đồ Ngạn đó, biết chưa?” Anh nhìn cô, trầm giọng nói.

“Tại sao!” Úc Tử Duyệt dùng sức đạp dưới chân, vừa hay đá vào cái chân đang bị thương của anh, Lăng Bắc Hàn tràn đầy khổ sở, lên tiếng rên rỉ.

“Anh...Anh không có sao chứ?” Úc Tử Duyệt lúc này mới nhớ tới vết thương trên đùi anh! Hơn nữa, tối nay anh còn từ bệnh viện ra ngoài tìm cô! Cô lo lắng hỏi.

Lời ra khỏi miệng, lại phát hiện cuối cùng mình vẫn lo lắng cho anh, cô tức giận xoay người, “Tốt nhất là nên dứt mối phải! Để cho anh không thể làm lính được nữa, cả đời ở nhà phục vụ em!” Cô tức giận nguyên rủa nói.

Lăng Bắc Hàn đưa chân trái bị thương đụng vào người cô, “Nghĩ khá lắm!” Anh nói xong, một bàn tay mò xuống chân cô tìm kiếm xoa xoa nơi bí ẩn ẩm ướt.

“Ái.....”

“Bị đau?”

“Đầu gối đau!” Úc Tử Duyệt mang theo tiếng khóc nức nở nói, lúc này mới cảm thấy đầu gối đau rất từng cơn, Lăng Bắc Hàn nghe tin bất ngờ, vội vàng vén chăn lên, nhìn về phía đầu gối của cô, chỉ thấy rách da, còn bị nước vào sưng lên đỏ bừng.....

“Tại sao vậy?” Tại sao vừa rồi anh không phát hiện?

“Lúc xuống xe đừng phải! Lăng Bắc Hàn! Anh thật ác độc! Mặc kệ để em một mình trên xe để em nhếch nhác đi chân không lên! Anh khốn kiếp! Anh không muốn tha thứ cho anh!” Úc Tử Duyệt bật khóc, trong lòng uất ức vô cùng, tiếng la khóc này cũng mang theo chút làm nũng, hy vọng anh có thể trấn an trái tim bị tổn thương của mình.

139. Chương 139: Phạt Anh Sau Đây Không Được Phép Phạm Vào Em....

Độc ác sao? Lăng Bắc Hàn chỉ cảm thấy mình rất tức giận! Anh không giải thích, lật người xuống giường, tìm hòm thuốc xử lý vết thương cho cô, cô bị đau, đau đến “gào khóc” lại vừa tố cáo.

“Trời lạnh như thế, vừa đưa em xuống bãi đỗ xe liền....Anh coi em là gái đứng đường phải không! Híc....”

“Lúc vừa xuống xe, anh có biết em nhếch nhác thế nào không? Anh có biết em phải chặt vật để bò lên thế nào không?”

“Biến thái, khốn kiếp, đồ lính thối...hu hu....”

Mắng rồi lại mắng, cô cũng không tìm được lý do để mắng anh nữa, che chắn lại khóc tiếp, Lăng Bắc Hàn cũng không lên tiếng, bị cô mắng, động tác trên tay cũng dịu dàng hơn.

Tối nay anh cũng quá kích động, nhưng bỏ xuống bộ quân trang, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, sao có thể chịu được nhìn vợ của mình như vậy.... Nói cho cùng, hai người đều có lỗi. Vì bằng bó vết thương cho cô, lại thấy cho che chắn khóc vì đau đến không muốn sống, anh chưa xót cười.

“Lần này anh sai rồi, xin lỗi em, nói đi, muốn phạt thế nào cho em quyết định, anh bảo đảm phục tùng mệnh lệnh!” Ôm cô vào trong ngực, Lăng Bắc Hàn sáng khoái nói.

Lời của anh làm toàn thân Úc Tử Duyệt cứng lại, cô hơi kinh ngạc, mở to đôi mắt sưng đỏ nhìn anh chăm chăm, mặt tràn đầy vẻ khó có thể tin được. Anh nói xin lỗi cô cơ đấy.....

“Phạt anh sau này không được phép chạm vào em! Trừ khi em đồng ý!” Cô vừa tủi thân vừa bá đạo nói.

“.....” Cách trừng phạt này chỉ khiến Lăng Bắc Hàn nín thin him lặng, chỉ là thoáng qua, nhưng trong lòng lại ác ý cười trộm, anh không tin cô sẽ không khuất phục! “Được, anh đồng ý, sau này không có sự đồng ý của em, quyết không động vào em, dĩ nhiên, nếu như em dụ dỗ anh, thì đó lại là chuyện khác nhé....” Ôm lấy thân thể không mảnh vải che thân của cô, anh nhỏ giọng nói.

“Có quỷ mới thêm dụ dỗ anh!” Úc Tử Duyệt tức giận nói, xoay người lại, đưa lưng về phía anh.

Sau này mình sẽ không thêm rù quyến anh nữa! Hơn nữa sẽ lạnh nhạt với anh một chút, không thể để ngày ngày cô luôn cầm cái mặt nóng dán vào cái mông lạnh của anh! Hơn nữa cũng không thể để cho anh thấy rằng cô rất yêu anh, anh biết được sẽ chỉ càng không biết quý trọng!

Đây chính nỗi khổ của việc yêu đơn phương! Úc Tử Duyệt buồn tủi nghĩ, rồi sau đó mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lăng Bắc Hàn thấy cô tự nhiên như vậy, lại nhớ tới Tư Đồ Ngạn, giống như có một hồi chuông báo động vang lên. Lại nhớ tới Lục Khải Chính, trong lòng cũng không khỏi một hồi phiền muộn, theo trực giác anh tin tưởng Lục Khải Chính, nhưng hiện thực lại không cho phép anh xử trí theo cảm tính.

Chỉ hy vọng Lục Khải Chính vẫn là Lục Khải Chính của ngày nào.

Một hạng mục bất động sản mà Tập đoàn Thiên Thành ở HongKong cùng công ty của Lục Khải Chính ở Kinh Đô hợp tác đầu tư tạm thời có vấn đề, bất kể là Tư Đồ Ngạn hay là Lục Khải Chính, cũng biết là do Lăng Bắc Hàn động tay động chân.

“Đây là một cái cảnh cáo nhỏ đối với anh ta, Khải Chính, cậu nên hiểu rõ tính khí của tôi.” Trong điện thoại, Lăng Bắc Hàn lạnh lùng nói với Lục Khải Chính.

“Ồ, hóa ra vì Úc Tử Duyệt, cậu có thể sử dụng hết thủ đoạn mà cậu luôn coi thường?” Lục Khải Chính giả giọng nhạo báng, gần như giễu cợt anh.

Lời nói thật lòng của Lục Khải Chính khiến Lăng Bắc Hàn kinh hãi chính mình, sau mới phát hiện ra, vì Úc Tử Duyệt, anh thật sự dùng thủ đoạn không quang minh chính đại. Từ lúc nào mình lại quan tâm đến cô ấy như vậy?

“Động vào phụ nữ nhà họ Lăng, cho dù tôi không ra mặt, nhà họ Lăng cũng sẽ không bỏ qua, bảo tên kia tự giải quyết cho tốt!” Thái độ của Lăng Bắc Hàn vẫn nguội lạnh như thường, nói xong liền cúp điện thoại.

Úc Tử Duyệt vừa mới vào cửa đã nghe được câu cuối cùng của Lăng Bắc Hàn, trong lòng không biết có tư vị gì, dường như ý tứ của câu nói đó là, chỉ vì mặt mũi của nhà họ Lăng, cho nên mới....

“Suy nghĩ cái gì, mau thay quần áo chuẩn bị ăn cơm!” Lăng Bắc Hàn hoàn hồn, đối diện với Úc Tử Duyệt đang ngẩn ngơ, nhỏ giọng nói. Câu nói kia, anh cố tình nói lớn như vậy, coi như cho cô một cái cảnh cáo nho nhỏ.

Úc Tử Duyệt hoàn hồn, không nói một lời, liếc anh một cái, cô cũng không quên chuyện xảy ra tối hôm qua, bước chân về phía tủ quần áo, đầu gối vẫn còn đau, bước chân không ổn định, Lăng Bắc Hàn nhìn qua cũng biết cô vẫn đang tức giận.

“Úc Tử Duyệt, tối hôm qua anh đã nói rồi, cũng đảm bảo rồi, nằm hết tết đến, em đừng có mặt lạnh nhìn anh, anh không thích bị người ta quay lưng lưng!” Lăng Bắc Hàn đi tới bên cạnh cô, bước lên phía trước lấy quần áo cho cô, sau đó vừa cởi áo ngủ trên người cô vừa nói.

“Anh đừng chạm vào em!” Nhìn áo lót màu trắng bị anh cầm trong tay, anh vẫn đang cởi áo ngủ của mình, bộ ngực lồ lộ hiện ra, Úc Tử Duyệt đỏ mặt tức giận nói.

“Anh thích làm gì thì làm, không liên quan đến em! Lăng Bắc Hàn, em bảo anh không chạm vào em thì anh đừng có mà chạm!” Cô tức giận buồn bực nói, muốn đoạt lại cái áo ngực trong tay anh, thế nhưng anh lại bá đạo mặc vào cho cô, còn chưa chỉnh sửa xong đã cài móc sau, hai đỉnh nhũ hoa đáng thương của cô bị áo ngực cọ xát, một cảm giác tê dại đau đớn khiến cô rên rỉ ra tiếng.

Cô đang định đưa tay muốn chỉnh lại thì anh đã vượt lên trước, Úc Tử Duyệt chỉ thấy hai bàn tay to của anh từ dưới nách luồn lên giữ mép áo ngực sau đó dùng ngón tay thon dài bọ hai bầu ngực của cô bỏ vào trong đó, “Á.....Anh....” Cảm giác run rẩy lướt qua toàn thân, cô tức giận than nhẹ....

Lăng Bắc Hàn cong môi, đứng sau lưng cô, nhìn hai bầu ngực đầy đặn trước ngực cô bị áo ngực che mất ba phần tư, còn lộ ra một khoảng da thịt trắng nõn, cùng với khe rãnh gợi cảm, nhớ tới lần trong phòng bệnh cùng cô chung đụng với chỗ này, yết hầu không tự chủ được run lên, toàn thân căng thẳng.

“Á.....Anh buông ra!” Cô đột nhiên bị anh ôm, ngồi xuống giường lớn, trên người cô chỉ mặc chiếc áo ngực, phía dưới thân là quần ngủ, Úc Tử Duyệt kêu lên, cho rằng anh lại muốn làm chuyện cảm thú với mình!

Chỉ thấy anh nâng chân trái của cô lên, cởi chiếc quần lót trắng của cô ra, mặc vào một chiếc quần lót khác, lúc này Úc Tử Duyệt mới ý thức được rằng mình đã suy nghĩ nhiều rồi! Khuôn mặt càng thêm đỏ ửng.

Úc Tử Duyệt! Mình không thể chịu thua! Không thể đối tốt với anh! Cho dù đối tốt với anh cũng không được thể hiện ra!

Lăng Bắc Hàn đâu chịu nghe lời cô nói, cầm đầu cầm cổ mặc quần áo cho cô, từng món đồ một, coi cô như một đứa trẻ, cưng chiều cô. Úc Tử Duyệt cũng không còn phản kháng nữa, mặt không chút thay đổi, nhưng trái tim bởi vì hành động dịu dàng của anh mà dậy sóng mãnh liệt.

Điểm tâm là Lăng Bắc Hàn làm, Úc Tử Duyệt đã lâu rồi chưa được ăn mùi vị này!

Ăn điểm tâm xong, hai người trở lại bệnh viện, Úc Tử Duyệt vốn không chịu, nhưng sao có thể cưỡng lại được sự bá đạo của Lăng Bắc Hàn, bị anh đưa đến bệnh viện, còn xử lý vết thương trên đầu gối, mặc dù đây chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ không đáng kể.

Cô lại cảm thấy anh giả vờ như thật, nếu tối hôm qua lúc xuống xe, anh đưa cô lên lầu thì chuyện gì cũng sẽ không xảy ra!

“Em đi đâu?” Lăng Bắc Hàn đang luyện tập trong phòng hồi phục chức năng, thấy Úc Tử Duyệt muốn đi ra ngoài, liền vội vàng hỏi.

“Chị Nhan tìm em, em đi gặp chị ấy!” Úc Tử Duyệt nói dối, cô chỉ muốn ra ngoài đi dạo.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, “Đi sớm về sớm!” anh vừa nói xong, Úc Tử Duyệt đã mở cửa đi ra ngoài.

Cô không lái xe, chỉ là tùy tiện đi dạo trong thành phố, cô rất ít khi có lúc yên tĩnh như vậy. Ánh mắt trời ngày đông chiếu lên người cô, khiến cô cảm thấy ấm áp hơn vài phần.

Cô cúi đầu, đi dọc theo lối đi bộ màu vàng dành người khiếm thị, giống như thói quen này đã có từ rất lâu về trước.

Đi tới đi lui, một đôi ủng giày màu rám nắng chiếu vào mắt cô, cô dần dần ngẩng đầu lên, gương mặt đẹp trai tuần tú chết người đập vào mi mắt, một con mắt xanh dương bị mái tóc che giấu đi, một con mắt khác cô đơn tĩnh mịch nhìn cô.

Vẫn còn một thứ không thay đổi, hương vị bạc hà mát lạnh.

Ánh mắt trời ấm áp chiếu lên người anh, khiến anh như được dát một viên vàng óng ánh, khóe miệng cong lên một nụ cười.

“Cậu tránh ra!” Quan sát anh một hồi lâu, cô hoàn hồn, nhìn anh chằm chằm, không cho anh một sắc mặt tốt mà nói.

“Ghét thấy mình đến vậy sao? Úc Tử Duyệt, hôm nay mình chỉ muốn đi dạo tâm sự với cậu mà thôi!” Hai chữ “mà thôi” vừa ra khỏi miệng, khiến trong lòng càng cảm thấy chua xót cô đơn.

Úc Tử Duyệt cũng chợt thấy mình quá hà khắc với Lệ Mộ Phàm, nhưng không lạnh lùng thì sao? Mình không thể cho cậu ấy bất kỳ một tia hy vọng nào!

“Mình không có gì để nói với cậu.....” Cô thoáng mềm lòng phản bác, đi vòng qua anh, tiếp tục đi về phía trước.

Lệ Mộ Phàm không nói lời nào, ánh mắt nhu hòa dõi theo bóng dáng của cô, cô vẫn giống như trước đi, thích đi đường dành cho người khiếm thị, khóe miệng anh vẫn là nụ cười cưng chiều, yên lặng đi theo cô, chỉ cần đi theo cô là được rồi, thật giống như bọn họ ngày trước.

Hôm nay Lệ Mộ Phàm có chút khác thường làm lòng Úc Tử Duyệt mềm đi, cô biết cậu ta vẫn theo sau lưng mình, không dây dưa như trước đây nữa. Bây giờ trong đầu cô bị hình ảnh của Lăng Bắc Hàn chiếm cứ, đối với Lệ Mộ Phàm, thật sự một chút tưởng niệm cũng không có, ngay cả tưởng tượng, giả thiết, cũng không muốn.

Cô hy vọng cậu ta có thể sớm quên cô đi một chút, tìm được một cô gái tốt, trải qua cuộc sống hạnh phúc.....

“Mời anh chị xem tờ rơi một chút.....” Trước mặt là ngã tư đường, một cô gái mặc áo bông màu đen, trong tay còn cầm một túi màu đỏ, từ bên trong rút ra tờ rơi đưa cho những đôi tình nhân đang đợi đèn đỏ, mỉm cười nói.

Úc Tử Duyệt đứng cách đó không xa, chỉ cảm thấy gương mặt cô gái rất quen thuộc, mạch suy nghĩ liên hoạt động, lúc này mới nhận ra, cô ấy là Thôi Nhã Lan!

“Thưa cô.....”

“Nhã Lan! Là tôi đây!” Tờ rơi được đưa tới trước mặt, Úc Tử Duyệt nhìn Thôi Nhã Lan, cười nói.

“Chị... Chị Lăng?” Thôi Nhã Lan nhìn Úc Tử Duyệt, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mới nhận ra Úc Tử Duyệt, vừa cười vừa chào hỏi.

“Ừ!” Úc Tử Duyệt nhìn trên mặt Thôi Nhã Lan nụ cười đơn thuần trong sáng, cô mỉm cười nói, “Đang phát tờ rơi sao?” Nhìn tờ giấy cô cầm trong tay, công ty đồ gia dụng gì đó, Úc Tử Duyệt hỏi.

“Dạ phải, sắp hết năm rồi, công ty chúng em có hoạt động đầu bếp phục vụ tận cửa, hôm nay đến lượt em đi phát tờ rơi!” Thôi Nhã Lan nhìn Úc Tử Duyệt thành thật nói.

“Trời lạnh như thế này, vất vả cho em rồi, để chị giúp em một tay!” Úc Tử Duyệt nói xong, rất sẵn khoái lấy ra một tập đơn thật dày từ trong túi của Thôi Nhã Lan.

“Không, không, không! Chị Lăng, sao có thể làm vậy? Không cần đâu ạ!” Thôi Nhã Lan vội vàng khoát tay nói.

“Sao không thể? Trước kia ở Mỹ, mỗi chủ nhật tôi cũng thường ra ngoài phát tờ rơi kiếm tiền đó! Đừng từ chối tôi nhé... Dù sao hôm nay chị cũng không có việc gì!” Úc Tử Duyệt cười nói xong, đã đứng đối diện Thôi Nhã Lan.

Thôi Nhã Lan còn muốn nói điều gì đó nhưng Úc Tử Duyệt đã bắt đầu rồi.

Lệ Mộ Phàm vẫn đứng cách đó hơn 30 mét, an tĩnh nhìn cô “xen vào việc của người khác”, trong đầu không ngừng nhớ lại ký ức khi còn ở Mỹ.

“Chào anh, công ty chúng tôi mới ra dịch vụ đầu bếp phục vụ tận nhà, phục vụ tận nhà đó, mùa xuân tới anh và người nhà của anh không cần đến khách sạn mà vẫn có thể ở nhà tận hưởng những món ăn bổ dưỡng thơm ngon ạ!” Úc Tử Duyệt cũng không phải máy móc phát tờ rơi, vừa phát vừa giới thiệu với người đi đường.

“Bao nhiêu tiền à?”

“Truyền đơn trên có ghi!”

“Điện thoại cũng có ghi trên này đúng không?”

“Không, không, Nhã Lan, số điện thoại của em là bao nhiêu? Vị khách này muốn cố vấn!” Trong lúc đối phương hỏi số điện thoại thì Úc Tử Duyệt vội vàng gọi Thôi Nhã Lan qua, còn nháy mắt với cô.

Thôi Nhã Lan vội vàng hiểu được ý, “Chào anh, đây là anh thiệp của tôi, nếu như anh muốn sử dụng dịch vụ này có thể gọi điện thoại cho tôi!”

Chỉ chốc lát sau, Thôi Nhã Lan phát được rất nhiều danh thiệp, sau đó vừa học cách thức phát tờ rơi của Úc Tử Duyệt.

“Chị Lăng, cảm ơn chị rất nhiều!”

“Đừng khách sáo.....Cô cũng rất thông minh, dạy cô cái gì cũng học theo rất nhanh!” Cho nên đưa số điện thoại của Thôi Nhã Lan cho người đi đường, cũng hy vọng ông chủ của Thôi Nhã Lan có thể thấy được hiệu suất phát tờ rơi của cô, nếu có người thật sự bởi vì tờ rơi mà cần tìm đầu tiếp, ông chủ của cô nhất định sẽ hiểu cô nhiều hơn.

“Chào anh, công ty chúng tôi mới ra dịch vụ.....”

“Không cần!” Lệ Mộ Phàm mới đi gần, Thôi Nhã Lan vội vàng tiến lên, lễ phép nói với anh lại bị anh lạnh lùng từ chối.

“Lệ Mộ Phàm! Thái độ của cậu sao lại kỳ cục thế chứ!” Úc Tử Duyệt thấy Lệ Mộ Phàm trả lời với Thôi Nhã Lan như vậy, tức giận nói.

“Nếu không thì sao? Cùng phát tờ rơi với cô ấy?” Lệ Mộ Phàm cười nhạt nhìn Úc Tử Duyệt hỏi ngược lại.

“Cậu tốt nhất là cắt đi chỗ khác!” Úc Tử Duyệt liếc anh tức giận nói, Thôi Nhã Lan kinh ngạc nhìn họ, không ngờ cả hai quen biết nhau.

Lệ Mộ Phàm nào có chịu để cô chọc tức như vậy, đoạt lấy tờ rơi trong tay cô, nhét vào ngực Thôi Nhã Lan, kéo cô rời khỏi, Úc Tử Duyệt tức giận giãy giụa, “Còn vùng vẫy nữa, có tin mình lập tức hôn cậu ngay chỗ này không?” Lệ Mộ Phàm bá đạo uy hiếp nói.

“Cậu....Cút đi!” Úc Tử Duyệt cũng nào chịu sự uy hiếp của anh, giận quá, ai ngờ, Lệ Mộ Phàm quả thật nâng mặt cô lên, cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô!

“Ừm..... ừm.....”

Dưới ánh mặt trời, người đi đường hai bên, chàng trai cao lớn tài giỏi đứng trên phố hôn một cô gái....

Thôi Nhã Lan khiếp sợ nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt kinh ngạc. Chị, chị Lăng bị một người đàn ông khác....Hôn...Hơn nữa còn là ở ngoài đường!

Chỉ là rất nhanh, người đàn ông kia đã buông cô ra!

Úc Tử Duyệt phần hận trừng mắt nhìn Lệ Mộ Phàm, giơ tay muốn tát anh, lại bị anh bắt được, ngay sau đó, cô cầm hận hất tay anh ra, sau đó sải bước chạy đi.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Lệ Mộ Phàm thấy Thôi Nhã Lan đang nhìn anh, anh lạnh lùng quát sau đó cũng sải bước rời đi.

Sau khi ăn xong bữa tối, Úc Tử Duyệt mới về đến phòng bệnh, vừa mở cửa vào, lại thấy gương mặt xanh mét của Lăng Bắc Hàn, “Đi đâu?” Anh trả lời. Úc Tử Duyệt nhìn thoáng qua anh một cái, “Tùy tiện đi dạo một chút thôi à....” Cô điềm tĩnh nói xong, ngồi xuống ghế sofa.

Vừa mới ngồi xuống, anh liền ném điện thoại di động vào người cô, trên màn hình là hình ảnh cô và Lệ Mộ Phàm đang hôn nhau....

140. Chương 140: Rõ Ràng Là Em Rất Muốn

Khi Lăng Bắc Hàn nhận được bức kia hình kia thì dường như đã chết lặng, anh cảm thấy rất buồn cười nhưng lại không biết làm thế nào để cười. Rốt cuộc thì ai là người muốn phá hỏng cuộc hôn nhân của bọn họ đây? Thật sự là Tiểu Đình gây ra sao?

Về chuyện của Úc Tử Duyệt cùng Lệ Mộ Phàm, anh thực sự rất muốn tin tưởng cô, nhưng anh lại không có biện pháp khiến mình hoàn toàn thả lỏng đối mặt với việc này!

Úc Tử Duyệt cảm tấm hình kia lên, nó khiến trái tim của cô đột nhiên đau nhói. Tấm hình này chụp quả thật là không tệ, dưới ánh nắng trong xanh, cô và Lệ Mộ Phàm đang hôn nhau, hình ảnh thật là đáng chết lại đẹp đến động lòng người như vậy.....

Dần dần Úc Tử Duyệt cũng chết lặng, cô quay đầu lại nhìn Lăng Bắc Hàn, sắc mặt của anh vẫn còn rất âm u, hai mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm, giống như cô là tội phạm phạm phải tội ác tày trời vậy. Khóe miệng của cô giật giật mấy cái, cô cảm thấy buồn cười, nhưng lại cười không nổi: “Anh lại đi tin mấy thứ này?” cô mệt mỏi hỏi ngược lại anh, giọng nói mang theo vẻ giễu cợt.

Nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng kia của cô, trong lòng Lăng Bắc Hàn trở nên buồn bực, lúc này anh chỉ cảm thấy giống như đang bị dè nén!

“Em cảm thấy anh có nên tin tưởng em hay không? Lúc em đi ra ngoài có nói với anh là em đi tìm Nhan Tịch, đến gần tối thì tấm hình này được gửi đến, Nhan Tịch đây sao?” Anh đã kết luận rồi, cô đang nói dối anh. Việc này làm cho anh rất tức giận!

Anh đã rất thẳng thắn nói chuyện với cô rồi, tại sao cô không thể nói thật với anh cơ chứ? Anh cũng không phải là cái loại đàn ông độc đoán, bảo thủ! Giờ phút này, anh đang rất để ý, không phải là để ý cái tấm hình kia mà là để ý đến thái độ của cô đối với anh!

Lúc này Úc Tử Duyệt mới nhớ tới, lúc cô đi ra ngoài có nói với anh là cô đi tìm chị Nhan Tịch.....

“Ồ trên đường đi em gặp phải Lệ Mộ Phàm, em bị cậu ta cưỡng hôn, có tin hay không tùy anh.” cô nhìn anh, lạnh lùng giải thích.

Thái độ lạnh lùng của cô khiến anh tức muốn học máu, rõ ràng là cô sai, vậy mà vào lúc này lại nói giống như đó là lỗi của anh vậy: “Úc Tử Duyệt! Em dùng thái độ như vậy nói chuyện với anh sao? Người phạm sai lầm là em không phải anh!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm, lạnh giọng dạy dỗ.

“Em làm sai? Chẳng lẽ, bây giờ em muốn đi dạo phố cũng phải báo cáo với anh sao? Lăng Bắc Hàn! Tại sao mấy lần anh đều có thể bắt được nhược điểm của em vậy? Có phải là chính anh phải người đi theo dõi em đúng không? Trong mắt anh, em là người phụ nữ như vậy sao? Anh sợ em bất cứ lúc nào cũng cầm súng anh sao?” Úc Tử Duyệt tức giận đứng lên, nhìn anh chăm chăm, rống giận.

“Anh nói rồi, anh khinh thường những chuyện tình xấu xa như vậy!” Lăng Bắc Hàn bị cô tức giận lên án, trong lòng anh càng tức hơn, chuyện như vậy anh đúng thật là rất khinh thường, cái anh muốn là cô phải thẳng thắn nói chuyện với anh!

Về phần ai gửi cho anh tấm hình này, anh đã cho người đi điều tra, mặc dù trong lòng anh có trực giác là do Tiểu Đinh gây nên.....

Lời nói của anh, làm cho lòng của Úc Tử Duyệt run rẩy kịch liệt, là người nào, là người nào thông báo với Lăng Bắc Hàn?

Trong đầu cô thoáng qua vẻ mặt của Thôi Nhã Lan, còn có Hạ Tĩnh Sơ

Cô đã từng học qua lớp kỹ thuật chụp ảnh, nên có chút am hiểu, theo như những gì cô phân tích, bức ảnh này được chụp ở góc độ cùng vị trí cô bị Lệ Mộ Phàm cưỡng hôn, vậy thì Thôi Nhã Lan đang ở vị trí góc độ tương tự.

Không thể nào là Thôi Nhã Lan, cô ấy là người rất đơn thuần, hơn nữa cô ấy cũng không thù oán với cô.....

Hạ Tĩnh Sơ? Cô lại không có chứng cứ, cô ta cũng không thể tự coi nhẹ mình như vậy chứ?

“Lăng Bắc Hàn, anh đừng nói nữa, em mệt rồi. Anh rảnh rồi đi chất vấn em như vậy thì không bằng cho người đi điều tra xem là ai ở sau lưng giở trò quỷ đi!” cô mệt mỏi nói xong, cầm túi xách chuẩn bị đi.

“Cũng là tại em cho cơ hội mới khiến người khác bắt được nhược điểm đấy!” anh hừ lạnh nói, cô đã chạy tới cửa phòng bệnh.

Lời nói của anh làm cô dậm chân, quay đầu nhìn anh, trong lòng chua xót trừng mắt nhìn Lăng Bắc Hàn: “Vậy anh nghĩ em là người như thế nào? Chẳng lẽ, khi nhìn thấy Lệ Mộ Phàm em phải ỉn núp trốn tránh, cả đời này cũng không được qua lại với anh ấy sao? Anh ta muốn làm gì, em cũng không có cách nào không chế được! Lăng Bắc Hàn! Anh đừng ép em! Nếu không, em sẽ bị điên đấy!” Úc Tử Duyệt tức giận nói xong “Bùm” một tiếng, đá cánh cửa ra.

Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn cánh cửa khép chặt, khóe miệng co quắp.

Anh rất muốn hỏi cô, anh chỉ là chào hỏi với Hạ Tĩnh Sơ thôi, bọn họ đã trở nên khách khí như vậy, tại sao cô khiến anh nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác hôn môi, anh lại không thể tức giận? Cứ cho là hiểu lầm, vậy bình thường cô cũng không hiểu lầm sao?

Lăng Bắc Hàn cũng cảm thấy rất loạn, vốn dĩ anh rất không muốn tốn quá nhiều thời gian, cùng tinh lực dùng cho vấn đề tình cảm, nhưng kể từ khi anh gặp phải Úc Tử Duyệt, thì ma xui quỷ khiến anh lại trở thành người như vậy.

Trong phòng bệnh trở nên trống vắng, chỉ còn lại một mình anh, thở dài một hơi, anh đi tới bên cửa sổ, lại bắt đầu hút thuốc.

Úc Tử Duyệt không về nhà, cũng không trở về nhà cũ, buồn buồn đi tới nhà của chị Nhan Tịch, ngồi trên chiếc giường nhỏ, nói: “Chị Nhan, trong lòng em bây giờ rất, rất khó chịu!” lúc này, Nhan Tịch là đối tượng tốt nhất để cho cô có thể thổ lộ, có lẽ bởi vì quá bối rối, cho nên cô mới không thể không thổ lộ chuyện này.

“Vậy thì em làm hòa với chú ấy đi! Làm gì phải để ở trong lòng, có sao nói vậy là tốt rồi! Kỳ cục cái gì? Cũng sắp bước sang năm mới rồi, nên vui mừng mới đúng. Có thể không đi ra ngoài, thì cũng không nên đi, ở bên cạnh chú ấy nhiều một chút, về sau chân của chú ấy lành lại, phải trở về đơn vị, đến lúc đó thời gian ở cạnh nhau của hai người càng ít mà xa cách thì càng nhiều, phải quý trọng khoảng thời gian quý báu này đi!” Nhan Tịch lắc đầu, bắt đầu khuyên nhủ.

“Chị nói như vậy là sao, tại sao mọi người chỉ thấy anh ấy mà không phải thấy em đối xử tốt với anh ấy nhỉ? Là Hạ Tĩnh Sơ sao? Trong lòng em vẫn luôn day dứt, hiện tại cô ta lại thường xuyên xuất hiện như vậy, em thật sự là không chịu nổi mà! Em cũng chỉ có mong ước đơn giản là muốn ở cùng một chỗ với anh ấy thôi mà, nhưng lại có người nghĩ muốn phá hư hạnh phúc của bọn em!” lời nói của Úc Tử Duyệt không được mạch lạc cho lắm.

Nhan Tịch dựa vào ghế, cau mày phân tích, lại như có điều phải suy nghĩ: “Coi như là thử thách cho hai người đi, người khác càng muốn phá hư hai người, thì hai người càng tỏ rõ thái độ kiên định, nói rõ ràng ra, em là phụ nữ, nên tỏ ra khôn khéo một chút, chú ấy tức giận, em lại đi dỗ dành....”

“Không! Kiên quyết không thể! Em cũng không thêm lấy mặt nóng đi dán móng lạnh của anh ấy! Em có tự ái của mình, tại sao không phải là anh ấy tới tìm em?” Úc Tử Duyệt giận đến vội vàng cắt đứt lời nói của Nhan Tịch, cô rống to.

Nhan Tịch lắc đầu một cái: “Em như vậy là không được, đây không phải là chuyện nên giữ tự ái cho riêng mình, vợ chồng ở chung, phải bao dung lẫn nhau! Em lạnh nhạt với chú ấy, chú ấy cũng lạnh nhạt với em, hai người nghi ngờ lẫn nhau, sẽ bị người xấu thừa cơ lợi dụng, phá hư hạnh phúc của hai người mà thôi!” mấy ngày nữa Nhan Tịch cũng muốn về nhà, nhưng trước khi đi cô phải khuyên được Úc Tử Duyệt mới thôi.

Cô còn độc thân, cho nên đạo nghĩa vợ chồng cũng không hiểu nhiều, cũng chỉ là dựa theo sự hiểu biết của mình đi khuyên Úc Tử Duyệt mà thôi.

“Không hiểu, phiền quá, tóm lại là em nên đi về.....” Úc Tử Duyệt thở dài nói xong, đứng dậy đi xuống giường.

“Em đi đâu? Trở về bệnh viện đi, cùng nói chuyện với chú ấy.” Nhan Tịch cũng không giữ Úc Tử Duyệt ở lại, chỉ đứng dậy đi theo khuyên nhủ cô ấy, Úc Tử Duyệt mang tâm sự nặng nề gật đầu.

Úc Tử Duyệt trở lại bệnh viện, cô chạy thẳng tới tầng cao nhất trong khu nội trú, cô biết rõ rằng, cho dù trong lòng mình có phát sinh mâu thuẫn với anh, cho dù bản thân vẫn rất ức chế không thôi nhưng vẫn muốn hiểu rõ được trái tim anh.

Có lúc, chỉ là lặng lẽ nhìn anh, canh giữ ở bên cạnh anh, trong lòng cô cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Mới vừa đi vào phòng bệnh, cô chỉ thấy Lăng Bắc Hàn từ trong phòng tắm đi ra, trên người anh mặc áo ngủ, thấy cô bước vào cửa thì bóng dáng cao lớn dừng lại.

Vài sợi tóc ngắn ngắn dính nước, có giọt từ trên sợi tóc rơi xuống, rơi vào chiếc cổ màu đồng, khiến cho anh càng thêm hấp dẫn. Áo ngủ cổ chữ V rộng mở, lộ ra da thịt rắn chắc màu đồng.....

Lăng Bắc Hàn vừa thấy cô, tim của anh liền rung động, anh không ngờ cô lại trở về!

“Em quên mang chìa khóa nhà!” cô lạnh nhạt nói xong, xoay tầm mắt sang nơi khác không thêm nhìn anh, đi tới một bên tủ treo quần áo, lấy ra bộ áo ngủ của mình, đi tới phòng tắm. Rõ ràng cái chìa khóa nhà đang ở trong túi xách của cô, nhưng cô lại viện cớ như vậy, bởi vì cô còn chưa muốn để xuống tự ái của mình.

Lăng Bắc Hàn thấy cô cáu gắt ngủ, mặt ngoài lạnh lùng bất động, nhưng trong lòng anh lại vui mừng như điên.

Úc Tử Duyệt ngâm mình ở trong bồn tắm, chậm chạp không muốn đứng dậy, không biết một lát nữa cô phải ngủ ở ghế sa lon hay là ngủ trên giường của anh đây. Trong tận đáy lòng của cô vẫn suy nghĩ muốn ngủ ở giường của anh, cô thích ôm anh ngủ, nhưng cô chưa thể bỏ đi tự ái của mình.....

Vậy thì ngủ trên sofa đi, nhìn anh không chủ động chắc là không muốn mình và anh ngủ chung một cái giường, trong lòng nghĩ như vậy, cô đứng dậy đi ra khỏi bồn tắm.

Lúc cô sấy tóc, anh vẫn nằm ở trên giường bệnh, giống như anh đã ngủ thiếp đi vậy, cũng giống như không muốn cô ngủ cùng anh. Anh như vậy, làm lòng cô đau ê ẩm, cho nên sấy khô tóc xong, cô ôm chăn, trải giường chiếu trên sa lon để chuẩn bị ngủ.

Chờ tắt tất cả đèn, nằm xuống ghế salon cô cũng không nghe được anh nói một câu để cho cô lên giường ngủ. Nằm trên ghế sa lon, Úc Tử Duyệt chợt thấy rất uất ức, chớp mũi ngẹn ngào, cô che miệng, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Tên lính thôi! Cô đã cho anh một nấc thang để anh leo lên, thế nhưng anh lại không thèm cảm kích!

Chắc là anh không muốn cô trở lại? Vẫn còn ở giận cô sao?

Trong lòng đang chua xót, cô đang che miệng khóc nức nở không ngừng thì cảm giác thân thể của mình chợt bị người nào đó ôm lấy: “Anh.....” lời chưa nói ra khỏi miệng, mới cảm giác mình đã khóc không thành tiếng.

“Lên giường ngủ!” anh nghe thấy cô khóc, cuối cùng vẫn không nhịn được đau lòng, xuống giường ôm lấy cô, đặt lên chiếc giường ấm áp.

“Anh mặc kệ em đi.....” Úc Tử Duyệt lạnh lùng nói, cô cố nén vẻ mặt ngẹn ngào, cùng sự uất ức trong lòng, thân thể trở nên cứng ngắt, tùy anh ôm mình vào trong ngực.

“Khóc cái gì? Người nên khóc là anh đó? Em có tận hai người đàn ông theo đuổi...em bảo anh nên làm sao bây giờ?” anh vuốt ve cái ót của cô, ê ẩm nói.

Một là thanh mai trúc mã, chơi đùa cùng cô từ nhỏ đến lớn Lệ Mộ Phàm.

Một là đúng theo ý cô, so với anh hấp dẫn hơn, MAN hơn anh Tư Đồ Ngạn.

Cô gái nhỏ này, cực kì có giá trị, điều này làm cho anh ý thức được nguy cơ đang tới.

Lời nói của anh, trong nháy mắt làm cô ngừng rơi nước mắt, cô rất muốn cười, nhưng lại hết sức nhẫn nhịn lại. Tên lính thôi, anh đang nói đùa, hay là nói thật đó? Chẳng lẽ anh không biết, trong thân thể của em từng cái tế bào đều đã bị anh chiếm cứ sao?

Mặc kệ là Lệ Mộ Phàm, hay là cái tên đàn ông xa lạ kia, cô đều không muốn nhìn thấy nhiều, trong lòng của cô đều tràn đầy hình bóng của anh!

Hấp thu hơi thở nóng bỏng phải nam trên người anh, cô nhắm mắt lại, cũng không chủ động ôm anh, chỉ giao cho anh ôm mình, trong lòng cô đang uất ức phải lấy lại sự an ủi, làm cho tâm tình của cô tốt lên rất nhiều.

“Không ngờ anh lại để ý đến.....” cô lạnh giọng nói, cố gắng tỏ ra lạnh lùng.

“Được, anh không để ý tới nữa, ngủ đi!” Lăng Bắc Hàn hôn một cái lên đỉnh đầu cô, dịu dàng nói, rồi sau đó nhắm mắt lại, ôm lấy cô, ngủ thật say.

Ngũ quan thâm thúy, đường cong trên gương mặt tạo nên vẻ lạnh lùng kiên quyết của anh, mỗi một giác quan, từng nét đều giống như được tạo hóa ưu ái, tỉ mỉ mài dũa mà ra. Úc Tử Duyệt nín thở nhìn gương mặt Lăng Bắc Hàn ngủ, khuôn mặt này lại khiến cô trở nên háo sắc.

Trong đôi mắt to tròn, đen nhánh, là đầy tràn tình yêu của cô đối với anh, đôi mắt không hề chớp len lén thừa dịp anh ngủ say mà theo dõi anh.

Gương mặt này, làm trái tim cô đập nhanh gay gắt.

Úc Tử Duyệt cũng biết rõ, mình thích anh, không chỉ vì gương mặt này. Cô thích anh còn là vì anh là một người đàn ông có trách nhiệm, tâm tình lương thiện, là người đàn ông chính trực! Tóm lại, tất cả của anh, cô đều yêu.

Nhưng anh đâu rồi, anh đối xử với cô cũng không phải hoàn toàn để tâm. Nếu như là vì chức trách của quân nhân, như vậy cô sẽ không để ý. Nhưng điều mà khiến cô để ý nhất đó là, anh đã đem toàn bộ tình yêu của anh dành cho Hạ Tĩnh Sơ.....

Nghĩ như vậy, trong lòng cô lại chua xót, chớp mũi ê ẩm, mà anh cũng nhanh chóng tỉnh lại, cô vội vã xoay tầm mắt mình đi nơi khác.

Lúc cô tỉnh lại, thật ra anh cũng đã tỉnh rồi, anh cũng đã thấy ánh mắt say đắm của cô đối với mình rồi, chỉ là, anh không hiểu tại sao anh mới tỉnh lại, cô liền trốn tránh tầm mắt của anh.

Trên mặt là vẻ lạnh lùng xa cách: “Em rời giường.” cô lạnh nhạt nói, đã đứng dậy.

Lăng Bắc Hàn rõ ràng cảm thấy cô đột nhiên trở nên lạnh lùng, cô như vậy làm anh cảm thấy xa lạ. Anh biết, cô là một con người thẳng thắn, thích gì, không thích cái gì, cũng đều biểu hiện ở trên mặt.

Nhưng bây giờ dáng vẻ lạnh lùng của cô, làm anh lo lắng. Nếu như cô có cái gì bất mãn, thì cứ nói với anh, anh cũng còn dễ chịu hơn rất nhiều.

“Trở lại!” Lăng Bắc Hàn một tay kéo cô qua, ấn cô nằm ở trên người của mình, khổ nỗi cái vật kia lại kiên cường cứng rắn chống đỡ ở chân cô, bành trướng, tạo ám hiệu cho cô.

Úc Tử Duyệt đương nhiên là cảm nhận được cái vật nóng rực kia của anh đã cứng rắn, tim bắt đầu run sợ, nhưng mặt ngoài vẫn còn cố tỏ ra vẻ lạnh lùng: “Anh thả em xuống đi.....” cô lạnh lùng nói.

“Sáng sớm thích hợp vận động!” anh bá đạo nói xong, khẽ khom người, liền hôn lên môi của cô.

Lưỡi của anh thăm dò vào trong miệng của cô, cuồng nhiệt cuốn lấy một lần, ý đồ quyến rũ dây dưa với cái lưỡi thơm tho của cô, nhưng nó lại không nhúc nhích, mặc cho chiếc lưỡi của anh dẫn dụ như thế nào, cũng không có đáp lại!

Không muốn đáp lại anh!

Úc Tử Duyệt ở trong lòng lẩm nhẩm, ép mình không được vội vã khuất phục trước nụ hôn cùng sự âu yếm của anh. Cố gắng để mình giữ vững lý trí!

Một cái tay của Lăng Bắc Hàn trực tiếp dò vào trong áo ngủ của cô, ở phần eo ếch phía sau lưng cô nhẹ nhàng vờ vét mấy cái, rõ ràng anh cảm giác được thân thể của cô run rẩy, điều này khiến anh mừng rỡ không thôi, bàn tay anh dò tới trước ngực của cô, kéo áo cô xuống quả tiểu hồng được chống đỡ trên lồng ngực của anh, thành thạo khiêu khích, trêu chọc.

Cảm giác nhạy cảm từ đầu vú truyền tới, Úc Tử Duyệt cảm giác toàn thân giống như là được thông điện, rất khó nhịn, lúc này cô lại kỳ vọng anh cho cô nhiều hơn.

Cô rõ ràng là muốn, nhưng vẫn còn giả bộ ngụy trang, Lăng Bắc Hàn liền lật người, đè cô dưới thân thể của anh, một cái tay gạt chiếc quần nhỏ của cô ra. Ngón tay tham lam dò vào nơi đã sớm ướt át ấy, đó là chốn bồng lai.....

Cô thiếu chút nữa bị thuần phục kêu ra thành tiếng, nhưng mà cô vẫn là nhịn được, nằm không nhúc nhích, không trả lời anh, giống như đầu gỗ vậy!

“Úc Tử Duyệt! Đáp lại anh!” con người của anh tràn đầy màu đỏ tươi của máu, trừng mắt nhìn cô không nhúc nhích, anh bá đạo ra lệnh. Anh không ngờ lại bị chính người vợ của mình đáp lại như vậy, lòng tự ái của đàn ông khiến Lăng Bắc Hàn bị thương, trong lòng một hồi chua xót.

“Anh đã đồng ý, sẽ không ép buộc em.....” cô nhàn nhạt nhìn anh, trong con người không bị nhiễm tình dục, lạnh lùng mà nói.

Lời này làm cho Lăng Bắc Hàn dập tắt ngay tất cả lửa nóng đối với cô!

“Em rõ ràng rất muốn mà! Cũng ướt như vậy rồi!” anh tức giận, ác ý nói, đưa tay dính chất dịch màu trắng, buộc cô phải nhìn!

141. Chương 141: Tặng Quà Cho Anh

Úc Tử Duyệt xấu hổ nhìn ngón trỏ dính chất dịch, tim nhảy loạn không ngừng, rõ ràng cô đối với anh cũng có cảm giác, nhưng cô lại cố hết sức đè nén cảm giác của mình.

Úc Tử Duyệt rất ghét sự dối trá của mình, nhưng cô cũng không biết nên đối mặt với anh như thế nào, anh muốn cô nhiệt tình như lửa, mỗi lần đều đốt cháy cô khiến cho cô quên hết tất cả, nhưng chưa bao giờ nói với cô một câu yêu cô.

“Anh đừng cố ép em!” cô khàn khàn mở miệng, trong mắt tràn đầy sự quật cường mà nói.

Lăng Bắc Hàn đang cháy hừng hực kích tình, lại bị câu nói lạnh lùng này của cô làm toàn bộ đều tắt ngấm! Anh bị thương trũng mắt nhìn cô, trong lòng tràn đầy lo lắng: “Em rốt cuộc muốn như thế nào? Có cái gì bất mãn thì cứ nói ra cho anh biết!” nắm chiếc cằm của cô, buộc cô nhìn mình, anh lạnh giọng chất vấn.

Anh không thích thấy bộ dáng lạnh nhạt của cô đối với anh, vô cùng không thích! Thái độ của cô như vậy sẽ làm cho anh lo lắng, không biết nên xử lý như thế nào!

“Không có bất mãn, là do em không muốn làm, em muốn rời giường, hôm nay muốn đi mua quà tặng, ngày mai em sẽ trở về A thị.....” cô nhàn nhạt nhìn anh, bình tĩnh nói. Lăng Bắc Hàn thất bại lật người, nằm xuống một bên.

“Úc Tử Duyệt, anh không rãnh chơi trò chơi bí hiểm với em, tốt nhất là em có cái gì bất mãn thì cứ nói với anh!” Lăng Bắc Hàn thất bại nói, nhưng cô đã vén chăn lên, xuống giường.

Bất mãn của cô?

Bất mãn của cô chính là, anh không thương cô! Úc Tử Duyệt rất muốn hô to lên, nhưng cô biết cô có la to lên cũng vô dụng! Ngược lại, hình tượng của mình ở trước mặt anh càng không ra gì!

“Anh nghĩ nhiều rồi!” cô nở nụ cười dối trá, nói với anh.

Lăng Bắc Hàn âm thầm thở một hơi dài, anh cũng đứng dậy, xuống giường: “Mua quà tặng đúng không, anh đi cùng em!” anh cố gắng ức chế tính tình nóng nảy của mình, nói với cô.

Nghe anh nói muốn đi cùng cô, trong lòng Úc Tử Duyệt lại trở nên vui mừng, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt, vẫn không thay đổi mở miệng: “Ừ.....” cô nói xong, đã chạy ra, trong lòng kích động không thôi.

Anh lại theo cô đi dạo phố đây.....

Hai người ăn mặc chỉnh tề, sau đó anh đi nói với bệnh viện một tiếng, rồi cùng nhau ra ngoài.

Mới ra khỏi bệnh viện, Tiểu Lý đã đứng chờ ở cửa, đang muốn đỡ Lăng Bắc Hàn lên xe, nhưng Lăng Bắc Hàn khoát khoát tay, nói: “Tôi đi được rồi!”.

“Như vậy thật tốt! Bà cụ ở nhà rất nhớ cậu!” Tiểu Lý thật thà cười nói, đợi sau khi Úc Tử Duyệt lên xe, đóng cửa xe lại.

Bà cụ nhớ anh? ở trong lòng Lăng Bắc Hàn hừ lạnh, sợ rằng việc mình bị thương, làm bà cụ cảm thấy anh đã bôi nhọ thanh danh nhà họ Lăng ấy chứ? Thay vì nói Lăng Bắc Hàn rất hiểu rõ bà cụ, chẳng bằng nói, anh thật ra thì hiểu rất rõ cái nhà này.

Ở trong nhà này, ích lợi, vượt xa thân tình.

Mỗi người trong Lăng gia cũng phải vì cái gia tộc này cố gắng thật nhiều, chứ không được bôi đen thanh danh của nó.

Lời nói của Tiểu Lý, Úc Tử Duyệt cũng không đồng ý hoàn toàn, mặc dù thường thường vẫn nghe bà cụ nói thầm với Lăng Bắc Hàn, nhưng phần lớn đều là trách cứ. Có lúc, bà ấy rất đau lòng vì Lăng Bắc Hàn. Chỉ là, đối với anh mà nói, thân tình cũng không quan trọng sao?

Vì Hạ Tĩnh Sơ anh có thể buông tay người nhà, sự nghiệp, hoàn cảnh, cùng cô ấy bỏ trốn, việc này đến cuối cùng là một tình yêu sâu sắc đến nhường nào?

Suy nghĩ của cô đang bay toán loạn thì đột nhiên lại cảm giác tay mình bị một bàn tay ấm áp bọc lại, cô cúi đầu nhìn, chỉ thấy tay trái của anh đang nắm lấy bàn tay của mình, trên ngón tay áp út của anh ấy còn mang theo nhẫn kết hôn.....

Tay của Lăng Bắc Hàn dùng sức nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Úc Tử Duyệt, giống như anh muốn nhấn nhủ điều gì với cô vậy, nhưng cô lại xoay tầm mắt nhìn về ra ngoài cửa sổ.

“Em nghĩ ra nên mua những thứ gì chưa?” anh cô gắng chịu đựng bất mãn trong lòng, mở miệng trầm giọng hỏi cô. Ngày mai anh sẽ cùng cô đi A thị đến Úc Gia tặng quà, ra mắt con rể với nhà mẹ vợ.

“A.....” bởi vì lời nói của anh khiến Úc Tử Duyệt hồi hồn: “Em cũng không biết nữa, đến trung tâm thương mại rồi tính sau.....”

“Đúng rồi, cậu Hàn, phu nhân đã bảo tôi việc đi tặng lễ cho nhà thông gia, trong nhà đều cho chuẩn bị tốt cả rồi!” lúc này, tài xế Tiểu Lý nghe được đoạn nói chuyện của bọn họ, lập tức nhớ tới lời Tiểu Đinh giao phó, vội vàng nói.

“Tốt.” Lăng Bắc Hàn cau mày, trầm nghĩ trong lòng, sau đó nhàn nhạt trả lời. Nghĩ thầm, lần này Tiểu phu nhân sao lại trở nên tích cực như vậy? Chắc là.., anh cũng hiểu sơ sơ. Mặc dù, Tiểu phu nhân không thích Úc Tử Duyệt, nhưng bà ấy luôn luôn cư xử khôn khéo như thế, nếu không muốn cho Úc Tử Duyệt mặt mũi, nhưng tối thiểu vẫn phải nể mặt Úc Gia.

Nhớ tới mẹ chồng Tiểu Đinh, Úc Tử Duyệt nghĩ thầm, đúng là thời gian gần đây bà ấy đối với mình không tệ, cũng thường hỏi mình về vết thương của Lăng Bắc Hàn, có lúc cô cũng muốn khuyên bà ấy đến bệnh viện thăm Lăng Bắc Hàn một lúc, nhưng cô lại không dám.

Nhưng mà, gần đây cô lại phát hiện ra một việc, hình như công công Lăng Chí Tiêu không thường ở nhà.....mấy người Lăng gia cứ , thật đúng là kỳ lạ. Ngẫm lại, ở nhà cô vẫn là tốt nhất, ba mẹ cùng anh em trong nhà đối xử với nhau rất hòa thuận!

Hai người đi tới trung tâm thương mại, Úc Tử Duyệt nghĩ cô sẽ không mua cho người nhà những thứ quà tặng mất tiền đâu, công việc của cô ở tòa soạn báo chỉ được một khoảng tiền lương nhỏ, nên cô chỉ định mua cho bọn họ một ít quà tặng nhỏ là tốt rồi, quan trọng là tấm lòng của mình!

“Không cần! Lấy thẻ của anh đi!” Lăng Bắc Hàn lấy thẻ tín dụng của mình ra giúp cô trả tiền, lại bị Úc Tử Duyệt ngăn lại.

Việc này làm cho Lăng Bắc Hàn rất thất vọng, anh với cô còn so đo như vậy sao? Anh rất tôn trọng cô, cho nên anh mới để cho cô lấy thẻ của mình xài.

“Ba và anh của em thì mua cà vạt là được rồi.....” khi cô thấy một cửa hàng nổi tiếng thì Úc Tử Duyệt nói thầm, theo bản năng đưa tay kéo tay Lăng Bắc Hàn lại, lôi anh đi vào cửa hàng đó.

Bị cô chủ động nắm tay, lòng Lăng Bắc Hàn trở nên ấm áp, vừa muốn bước đi theo cô, thì Úc Tử Duyệt lại muốn buông tay, nhưng tay cô lại bị anh bá đạo cầm ở trong tay mình. Vật nhỏ này, rõ ràng muốn nắm tay anh, tại sao lại muốn buông ra?

Úc Tử Duyệt cũng ý thức được động tác của mình, trong lòng chua chua, nở nụ cười cứng nhắc, để anh nắm tay của mình.

“Anh của em không chỉ để ý đến vẻ đẹp bề ngoài mà còn rất để ý đến xu hướng mới, cho nên cái này rất hợp với anh ấy!” Úc Tử Duyệt vừa chọn cà vạt, vừa nói thầm, Lăng Bắc Hàn lặng lẽ đứng một bên, nhìn dáng vẻ nghiêm túc chọn cà vạt của cô, khóe miệng không tự chủ nâng lên.

Trong lòng anh dường như cũng đang rất mong đợi, cô ấy có thể chọn ột cái cà vạt.

“Tiểu thư, cô thật tinh mắt, cái cavat này là kiểu mới nhất của chúng tôi đó!” nhân viên bán hàng đứng một bên Úc Tử Duyệt bắt đầu nịnh nọt.

“Ừ, tôi biết rồi, phiền cô giúp tôi gói lại cái này đi! Tôi chọn một cái nữa!”

“Tiểu thư cô chọn cho bạn trai phải không? Qua bên này đi, ở đây có những kiểu dáng rất đẹp đó!” nhân viên bán hàng nghe Úc Tử Duyệt nói còn phải một cái nữa, thì nhiệt tình gợi ý cho cô, sau đó còn liếc nhìn Lăng Bắc Hàn.

Úc Tử Duyệt cũng nhìn về phía người đàn ông đứng ở đó, một Lăng Bắc Hàn mang theo diện mạo tài giỏi, phi phàm, làm tim cô bất giác rung động: “Tôi phải mua cho ba mình tự tôi chọn, OK.” Úc Tử Duyệt cười nói với nhân viên bán hàng.

Trong lòng chợt có suy nghĩ, cô cũng muốn tặng cho Lăng Bắc Hàn một cái làm cho anh xúc động!

Lăng Bắc Hàn nghe được lời cô nói..., trong lòng thất vọng tràn trề, anh bước chân đi về phía cô, cùng cô chọn cavat.

“Ba là người thành thực, chắc chắn, nhưng cũng rất để ý đến xu hướng mới.....Cái này rất hợp!” Úc Tử Duyệt nhón chân lên, cầm một cái.

“Vậy ông xã của em thì sao? Thích hợp với cái nào?” Lăng Bắc Hàn cúi người xuống, nhỏ giọng nói bên tai cô. Hơi thở nóng bỏng phun ở cổ, làm toàn thân cô bắt đầu nổi da gà, lời nói thân mật kia, làm tim cô đập nhanh càng lợi hại.

“Anh... anh, em không biết.....” Úc Tử Duyệt đem caravat đưa cho nhân viên bán hàng: “Cô ơi, phiền cô gói lại cái này nữa! Cảm ơn!”.

Lăng Bắc Hàn thật muốn bóp chết cô giá nhỏ làm anh mất hứng này, đi theo cô, trong lòng lộ ra vẻ tức giận, vốn tưởng rằng cô muốn đi tính tiền, cũng đi theo qua chỗ tính tiền.

“Anh qua tới đây!” cô nhìn anh, trầm giọng ra lệnh, trong tay còn cầm một cái cà vạt.

Lăng Bắc Hàn đến gần thì chỉ thấy cô nhón chân lên, cầm một cái cà vạt màu sẫm đeo vèo cho anh, kiểu dáng này là hợp với anh nhất.

“Khiêm tốn, trầm tính, khó chịu. Cái này hợp với anh nhất!” Úc Tử Duyệt cố ý nói, cố ý nhấn mạnh hai chữ “khó chịu”.

Lúng túng. Cô ấy muốn tặng cho anh sao? Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ tức giận nói của cô, làm anh vừa mừng vừa lo.

“Trong thẻ của em không có nhiều tiền lắm, cái này tự anh tính tiền đi!” Úc Tử Duyệt cầm cà vạt, đưa cho anh, nói, Lăng Bắc Hàn cười một tiếng, móc bóp từ trong túi ra.

Mặc dù anh cũng ít khi mang cà vạt, nhưng cái cà vạt kia, anh rất thích, bởi vì đó chính là đồ mà cô lựa cho anh!

Thật ra thì Úc Tử Duyệt rất muốn tự mình trả tiền, nhưng lại không muốn mất hết mặt mũi trước mặt anh như vậy, trong lòng có hơi tiếc nuối. Đối với cô mà nói, có thể tặng anh một món quà, đã khiến cô cảm thấy rất vui rồi!

“Bây giờ, em muốn cái gì? Anh tặng em!” ra khỏi cửa hàng thời trang nam, Lăng Bắc Hàn nhìn khu thời trang nữ, nên hỏi Úc Tử Duyệt.

Anh muốn tặng quà cho cô sao? Lòng Úc Tử Duyệt trở nên kích động, anh chưa bao giờ tặng quà gì cho cô cả.....Trong đầu cô lại thoáng hiện ra hình ảnh của Hạ Tĩnh Sơ cùng cái chuông gió bằng vỏ đạn, trong lòng không khỏi đau xót.....

“Em không thiếu cái gì cả.....” Thiếu duy nhất là người yêu cô thôi.....Úc Tử Duyệt lạnh nhạt nói. Nhưng Lăng Bắc Hàn lại đưa cánh vượn cánh tay của anh ra, khóa chặt hông của cô lại: “Năm mới sắp đến rồi, phải mua quần áo mới chứ!” Lăng Bắc Hàn bá đạo nói.

“Em cũng không phải là đứa bé!” Úc Tử Duyệt thở phò nói, nhưng anh đã lôi kéo cô vào một cửa hàng quần áo nữ.

Vừa bước vào cửa hàng này, Lăng Bắc Hàn lại lập tức lôi kéo cô xoay người rời khỏi: “Phong cách quần áo ở đây không thích hợp với em!” trong mắt anh, Úc Tử Duyệt có tính cách thẳng thắn giống đàn ông, nên phong cách như vậy không thích hợp cô.

“Không, em cảm thấy hợp mà!” cô quật cường phản bác, cảm giác mình nên dịu dàng một chút.

Lăng Bắc Hàn hơi khó tin nhìn cô, chỉ thấy cô đã tránh thoát khỏi ngực của anh, đi vào chọn quần áo. Giờ phút này, anh rất bất ngờ, bởi vì lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dáng của cô như thế.....

Xế chiều hôm đó, nếu không phải là anh, chắc cô ấy đã bị đất đá cuốn trôi mất rồi!

Bây giờ nghĩ lại, còn thấy hơi sợ, nhưng lại cảm thấy, duyên phận đúng thật là kỳ diệu.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu sản phẩm, Úc Tử Duyệt lại thay một chiếc áo khoác màu hồng quả quýt xen lẫn màu trắng lông ngỗng ngào. Tóc dài xõa trên vai, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người.....Làm ánh mắt lạnh lùng của Lăng Bắc Hàn phải sáng lên, nhưng lại thấy cô mang giày cao gót, anh cau mày, bước về phía cô.

“Mặc như thế này, thoải mái không?” Anh hỏi nhỏ bên tai cô.

Không thoải mái! Không thoải mái chút nào! Chỉ cảm thấy kỳ cục thôi! Từ nhỏ đến lớn, cô sống rất tự do, ăn mặc cũng rất tùy hứng, quần áo lúc nào cũng rộng thùng thình, nên cô càng không thích dáng vẻ ông ọ.

“Tạm được.” nhưng dạo này, đàn ông đều thích phụ nữ dịu dàng không đúng sao? Úc Tử Duyệt ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Cái này mặc luôn đi, khỏi phải thay ra nữa.” Lăng Bắc Hàn có hơi xấu bụng nói, thoải mái? Tính tình của cô như thế nào anh còn không biết rõ hay sao! Nếu cô muốn mặc, anh sẽ để cô mặc, một lúc sau cảm thấy đau chân, cô ấy cũng tự biết sai thôi!

“Tốt.” cô cười nhạt mà nói.

Úc Tử Duyệt mang giày cao gót năm phân, bước đi không được tự nhiên lắm, cô chỉ sợ bị ngã, thân thể không tự chủ bước lại gần người của Lăng Bắc Hàn. Thỉnh thoảng tay nhỏ bé còn nắm lấy ống tay áo của anh.

“Thật ra thì lúc còn nhỏ, em rất thích trang điểm, lớn một chút xíu, thì em lại thích trộm giày cao gót của mẹ mang, còn trộm son môi nữa chứ.....” Úc Tử Duyệt bắt đầu kể lể, lôi kéo ống tay áo của Lăng Bắc Hàn, nhỏ giọng nói.

Nghe lời của cô nói..., khiến Lăng Bắc Hàn suy nghĩ, tưởng tượng khuôn mặt lúc ấy của cô, chắc là rất dễ thương, một cô gái nhỏ, đi giày cao gót, trên miệng còn tô son môi đỏ tươi.....Khóe miệng anh không tự chủ nở một nụ cười cứng chùi, cảm thấy thật đáng yêu.

“Anh cười cái gì, em nói thật đó! Ở nhà còn có hình của em đó...nhưng vì có một lần, em mang giày cao gót đi chơi nhưng lại bị té từ trên lầu xuống, nên từ đó trong lòng trở nên sợ mang giày cao gót!” Úc Tử Duyệt lại nói.

Nghe cô nói vậy..., Lăng Bắc Hàn lập tức dừng chân, kéo cô ngồi lên ghế nghỉ ngơi: “Này, anh làm gì vậy?” thấy anh lấy đôi giày martin rộng rãi trong túi xách ra cho cô thay, Úc Tử Duyệt tức giận nói.

“Thay!”

“Không cần, đôi giày này không hợp với áo khoác ngoài!”

“Vậy cũng phải thay!” anh trầm giọng ra lệnh.

“Không cần, bây giờ em đã không sợ nữa rồi.....” cô kiên quyết nói với anh, Lăng Bắc Hàn cũng bắt đầu dè dặt dĩ không thể làm gì khác hơn là để tùy cô, nhưng là khi đi đường anh sẽ nắm tay của cô thật chặt.

Được anh quan tâm như vậy, Úc Tử Duyệt Tâm chợt cảm thấy thật ấm áp, thỉnh thoảng còn len lén liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn, lãnh khốc của anh, sau đó lại nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, lúc này Úc Tử Duyệt cũng phát hiện, nhìn Lăng Bắc Hàn đứng trong trung tâm thương mại trông anh rất cao!

Chỉ là, cô lại rất rất ghét ánh mắt của những cô gái khác nhìn anh, giống như cô sợ anh bị họ đoạt đi vậy!

“Anh Lăng!” hai người vừa mới chuẩn bước xuống thang máy, thì lại nghe được một giọng nữ vang lên, Lăng Bắc Hàn cùng Úc Tử Duyệt rồi rít quay đầu lại xem, chỉ thấy Thôi Nhã Lan đứng ở cửa hàng thời trang cho nữ.

“Nhã Lan?” Úc Tử Duyệt khẽ kinh ngạc, sau đó đi theo Lăng Bắc Hàn tới cửa hàng kia.

“Anh Lăng, chị Lăng, hai người đi dạo phố hả?” Thôi Nhã Lan điềm tĩnh cười lớn, nhìn Úc Tử Duyệt với ánh mắt có chút phức tạp, cô chưa quên chiều hôm qua.....

“Ừ, Nhã Lan, chỉ có một mình em ở đây?” Lăng Bắc Hàn nhìn Thôi Nhã Lan, cười hòa nhã, hỏi. Anh nghĩ chắc mấy ngày nữa sẽ đi thăm người nhà của Thôi Chí Quân, đối với cái chết của Thôi Chí Quân, đến nay anh vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Nhã Lan, em xem một bộ này có được không?” Lăng Bắc Hàn vừa nói xong, lại nghe được giọng nói của Hạ Tĩnh Sơ phát ra từ phòng thay đồ, Úc Tử Duyệt quay đầu lại nhìn, thì thấy Hạ Tĩnh Sơ đang mặc một bộ váy rất thanh lịch, được thiết kế eo àu trắng gạo Cashmere, có áo khoác ngoài, Hạ Tĩnh Sơ cúi đầu đi ra, lúc cô ngẩng đầu lên thì nụ cười trên mặt rõ ràng cứng đờ.

142. Chương 142: Cố Tình Dụ Dỗ

Giống như Hạ Tĩnh Sơ rất kinh ngạc khi nhìn thấy bọn họ, nhìn nụ cười cứ ngắc của Hạ Tĩnh Sơ, Úc Tử Duyệt âm thầm nghĩ, theo bản năng cô cố gắng nắm chặt tay Lăng Bắc Hàn, giống như sợ anh sẽ bị người kia cướp đi vậy.

Lăng Bắc Hàn không ngờ Hạ Tĩnh Sơ cũng ở đây, trên mặt anh vốn nở nụ cười hòa nhã thì bây giờ trở nên cứng ngắc, đồng thời cũng cảm nhận được Úc Tử Duyệt đang rất khẩn trương, anh cầm chặt tay của cô, cúi đầu nhìn cô một cái, giống như là tiếp thêm lòng tin cho cô.

Úc Tử Duyệt cũng liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, cảm nhận được ánh mắt thâm thúy của anh dành ình, trong lòng cô bất hoảng loạn.

“Chị Tĩnh Sơ, cái áo này rất phù hợp với chị, rất đẹp nha!” Thôi Nhã Lan hình như còn chưa có ý thức sự lúng túng giữa mối quan hệ của ba người bọn họ, cho nên vẫn cười nói tự nhiên, lộ ra má lúm đồng tiền.

“Đúng vậy, thưa cô, cái áo này có kiểu dáng trang nhã mà lại rất đơn giản không làm mất đi vẻ dịu dàng, nó rất hợp với khí chất tao nhã của cô, không còn gì thích hợp hơn!” Nhân viên bán hàng cũng vội vàng khen ngợi.

Lúc này Hạ Tĩnh Sơ mới hồi hồn, “Thật sao.... Hai người cũng tới mua đồ à?” Cô nhìn Thôi Nhã Lan cùng nhân viên bán hàng, cười nói, lại vừa nhìn về phía Lăng Bắc Hàn cùng Úc Tử Duyệt, mỉm cười hỏi.

Lăng Bắc Hàn không nói gì, nhưng Úc Tử Duyệt thì mở miệng trước, “Uh, đúng vậy, tôi cùng anh ấy đi mua một ít quà tặng cho người nhà!” Úc Tử Duyệt nở nụ cười vô cùng hạnh phúc, cánh tay còn chủ động khoác vào cánh tay của Lăng Bắc Hàn, rúc vào trong ngực anh, nhìn Hạ Tĩnh Sơ lớn tiếng nói.

Nhìn Úc Tử Duyệt hạnh phúc rúc vào trong ngực Lăng Bắc Hàn, thấy trong tay phải của anh còn xách theo bao lớn bao nhỏ, khiến trong lòng Hạ Tĩnh Sơ trong lòng vừa ghen tỵ, vừa chua xót. Cô cho là, người được dựa vào trong ngực anh, cùng anh xứng đôi, nên là mình mới phải!

Nhưng ngoài mặt, cô chỉ có thể cười trừ. Không ngờ lại như thế.

“Nhã Lan, ba em có khỏe không?” Lúc này Lăng Bắc Hàn tự nhiên quay đầu nhìn Thôi Nhã Lan, quan tâm hỏi.

“Dạ, anh Lăng, làm phiền anh và chị Tĩnh Sơ, nên chuyện của nhà em mới có thể giải quyết, hiện tại sức khỏe của ba em đã khôi phục rất tốt.” Thôi Nhã Lan nhìn Lăng Bắc Hàn chân thành tha thiết mà cười nói.

“Vậy thì tốt! Có gì khó khăn nhất định phải nói với anh đó!” Lăng Bắc Hàn hòa nhã nhìn Thôi Nhã Lan nói.

Hạ Tĩnh Sơ thấy Lăng Bắc Hàn không có liếc nhìn mình một cái, trong lòng chua xót khó nhin, “Nhã Lan, chị vào trước thay quần áo....” Cô nhìn Thôi Nhã Lan với vẻ mặt tự nhiên, nhỏ giọng nói, sau đó đi vào phòng thử quần áo.

“Anh Lăng, em không biết nói sao cho phải, tóm lại, cảm ơn anh rất nhiều!” Lời nói của Lăng Bắc Hàn làm Thôi Nhã Lan rất cảm động không ngừng gật đầu, trong đôi mắt trong sáng chứa đầy cảm kích.

Theo suy nghĩ của cô, Lăng Bắc Hàn thật sự là người tốt, nhưng khi nhớ tới sự việc cô chứng kiến ngày hôm qua, hình ảnh Úc Tử Duyệt hôn môi với người đàn ông xa lạ kia, trong lòng Thôi Nhã Lan có hơi phức tạp. Cô cảm thấy Lăng Bắc Hàn thật đáng thương, vợ của anh lại đi ngoại tình với người đàn ông khác....

“Nhã Lan, em lại khách sáo rồi, anh đã nói về sau anh chính là anh trai của em mà!” khi Lăng Bắc Hàn nói câu này thì tim bị nổi buồn bực lấp đầy, nếu để cho Thôi Nhã Lan cùng ba Thôi biết chuyện, Thôi Chí quân có thể là do anh mới bị hại chết, bọn họ có phải sẽ rất hận anh hay không?

Úc Tử Duyệt chỉ biết Thôi Nhã Lan là em gái của đồng đội Lăng Bắc Hàn, hơn nữa khi người kia lại hy sinh, cho nên anh chăm sóc Thôi Nhã Lan chăm sóc như vậy cũng là việc nên làm thôi. “Ừ, Nhã Lan, nếu có chuyện gì thì cứ tìm bọn chị!” Úc Tử Duyệt thật lòng thành khẩn nói.

“Vâng! Chị Lăng, ngày hôm qua cảm ơn chị đã giúp em phát tờ rơi!” Thôi Nhã Lan còn cảm kích nói, lúc này Hạ Tĩnh Sơ đã từ phòng thử quần áo ra ngoài, cũng đã đổi lại quần áo lúc trước của mình, gọi nhân viên bán hàng gói lại.

Ngày hôm qua cô ấy giúp Thôi Nhã Lan phát tờ rơi? Lăng Bắc Hàn hơi kinh ngạc nhìn cô.

“Đơn giản thôi mà!” Úc Tử Duyệt cười nói, cũng ngẩng đầu lên liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, “Chiều hôm qua lúc em đi dạo phố, thì thấy Nhã Lan đang phát tờ rơi, nên chạy lại giúp một tay....” cô mỉm cười hạnh phúc giải thích với Lăng Bắc Hàn.

“Đúng vậy, em lại làm phiền chị Lăng rồi, hôm nay có tới mấy khách hàng gọi điện thoại hỏi em đó!” Thôi Nhã Lan lại nói, “Đúng rồi, ngày hôm qua, cùng chị.....Người đó gọi là Lệ.....Mộ.....Phạm, cũng gọi điện thoại tới đây, bảo là muốn tìm người giúp việc đó!” Thôi Nhã Lan lại nói.

Nghe được cái tên của Lệ Mộ Phạm thì Lăng Bắc Hàn lại như bị gai châm đau điếng, Thôi Nhã Lan đang có ý gì? Lệ Mộ Phạm cùng cô thế nào? Nhớ tới tấm hình kia, lòng anh lại xịu xuống.

Sắc mặt của Úc Tử Duyệt cũng thoáng trắng bạch, chỉ là thoáng qua nhưng sau đó lại khôi phục như bình thường, Lăng Bắc Hàn cũng đã thấy tấm hình kia rồi, cô chột dạ làm gì?

“Thật sao, về sau nếu như bạn chị có ai muốn tìm người giúp việc, chị sẽ giúp liên lạc với em!” Úc Tử Duyệt tự nhiên nói, hy vọng Lăng Bắc Hàn không cần hiểu lầm cái gì.

“Nhã Lan, được rồi!” lúc này, Hạ Tĩnh Sơ cầm túi đồ vừa mua đi tới, nhìn Thôi Nhã Lan, cười nói, giọng điệu này hình như là đang thúc giục cô rời đi.

Hạ Tĩnh Sơ không có tỏ vẻ gì với Lăng Bắc Hàn, thật ngoài dự tính của Úc Tử Duyệt, có lẽ, cô ấy đối với Lăng Bắc Hàn là tuyệt vọng rồi.

Lăng Bắc Hàn cũng nghĩ, xem ra biểu hiện của Hạ Tĩnh Sơ giống như là đã hoàn toàn quên rồi, khiến trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm. Dù sao, anh cũng không hy vọng cô biến thành một người không từ thủ đoạn!

“Này, chị Tĩnh Sơ, chúng tôi đi thôi!” Thôi Nhã Lan cười nói, còn Lăng Bắc Hàn dắt Úc Tử Duyệt dẫn đầu đi ra khỏi cửa tiệm, “Anh Lăng, chị Lăng, em cùng chị Tĩnh Sơ dạo tiếp nha...!”

“Được rồi! Gặp lại sau!”

Lăng Bắc Hàn ôm lấy Úc Tử Duyệt, lạnh nhạt nói.

“Ông xã, chúng tôi đi tới con phố quà vặt ăn chút gì có được không?” xoay người thì Úc Tử Duyệt có ý lớn tiếng nói, cố gắng biểu hiện rằng mình rất hạnh phúc, khiến Hạ Tĩnh Sơ chết tâm.

Lăng Bắc Hàn hình như cũng nhìn thấu tính nhỏ mọn của cô, cũng không tức giận, tiếng ông xã cô gọi làm anh hết sức hưởng thụ. “Đi thôi!” không có đàn ông nào không thích sự tranh giành của các cô gái, Lăng Bắc Hàn ôm lấy Úc Tử Duyệt xoay người, đi ngược lại với Hạ Tĩnh Sơ.

Khi bọn anh đi tới cầu thang thì Hạ Tĩnh Sơ quay đầu, liếc nhìn hình ảnh bọn họ đang ôm nhau, tim đau nhói, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Chị Tĩnh Sơ, chị làm sao vậy? Không khỏe sao?” Thôi Nhã Lan vội vàng quan tâm hỏi.

“Khụ khụ....Chị...Chị...” Hạ Tĩnh Sơ cảm thấy rất khó chịu, thở mạnh dồn dập, nhưng lại rất khó thở, sau đó, cả người té quỵ trên mặt đất.

“Chị Tĩnh Sơ! Chị...Chị làm sao vậy?” Thôi Nhã Lan bị sợ đến hết hồn, làm mọi người nhìn chăm chú, còn Hạ Tĩnh Sơ lại nhìn về phía sau, nhưng vẫn không đợi được bóng dáng của người cô mong muốn.

“Khụ khụ...” Mau tới cứu em đi! Mau đi! A Hàn! Đừng bỏ lại em mà!

Nhưng, một phút, hai phút trôi qua, cô cảm giác mình sắp chết, cũng không thấy Lăng Bắc Hàn chạy tới, “Nhã.... Lan....thuốc.....túi...” Cô suy yếu, thở hổn hển, chỉ vào túi xách của mình, khổ sở nói.

Thôi Nhã Lan hiểu ý vội vàng lục lọi từ trong túi xách, tìm được một bình xịt, ý Hạ Tĩnh Sơ bảo, xịt vào miệng của cô mấy cái....

“Không phải muốn ăn ăn vặt sao?” Ra khỏi trung tâm thương mại, Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt muốn đi tới bãi đậu xe, anh nhỏ giọng hỏi.

“Không ăn, anh phải trở về bệnh viện điều trị rồi!” cô cũng muốn ăn ăn vặt, nhưng mà muốn ăn cũng không thể làm trễ nãi việc trị liệu của anh, Úc Tử Duyệt khổ sở mà nghĩ, cảm giác vừa rồi mình rất xấu tính, đã kích thích Hạ Tĩnh Sơ.

“Không trễ được bao lâu đâu!” Lăng Bắc Hàn nhìn đồng hồ thấy còn sớm, lôi kéo cô, nói.

Trên phố, Úc Tử Duyệt nhìn mấy quán ăn vặt, có mấy đôi tình nhân đang đứng đầu đường ăn, trong lòng cô rất hâm mộ, cũng rất cảm động, bởi vì Lăng Bắc Hàn đang ở bên cạnh cô!

Hai người giống như một đôi tình nhân bình thường nhất, ăn hết quán này đến quán kia, Úc Tử Duyệt ăn được nhiều nhất, Lăng Bắc Hàn mấy lần bị cô bắt ăn mực nướng, cháo, xiên thịt dê...

Nhìn cô ăn, trên miệng đầy là nước sốt, Lăng Bắc Hàn liền nhanh nhẹn cầm giấy lau cho cô. Giờ phút này, cũng rất giống như có thêm kinh nghiệm tình yêu....

Úc Tử Duyệt không chú ý nên không thấy Lăng Bắc Hàn đang lộ ra tính tình thật sự của anh rồi, cô ăn được thì ăn ngẫu ăn ngẫu, bất chấp hình tượng thực nữ. Chỉ là do sự cứng chiu của anh, để cho cô có gan, anh rất thích như vậy.

Úc Tử Duyệt! Anh ấy đã nói thích mày rồi mà! Làm sao mày còn suy nghĩ miên man! Đáy lòng của cô đang có một âm thanh kháng nghị, nên ăn mừng, không phải yêu a....

“Được rồi, đừng ăn nữa, cẩn thận đau bụng!” Lăng Bắc Hàn thấy cô lại muốn đi mua Kantō luộc, vội vàng lôi kéo cô, trầm giọng nói.

“Ăn một phần nữa thôi! Một phần thôi mà! Rất lâu rồi em không có ăn” cô cố gắng năn nỉ. Lưỡi tham tham liếm, liếm đôi môi đỏ mọng.

“Ăn kẹo Hồ Lô đi!” Lăng Bắc Hàn thỏa hiệp nói, đưa tay rút mấy cây kẹo sơn trà, cây sô, quả cà chua, quả anh đào đủ các loại, có nhiều màu sắc khác nhau đưa cho cô. Khóe mắt hình như liếc thấy hai bóng dáng quen thuộc, nhưng anh cũng không nhìn.

Úc Tử Duyệt vốn định phản bác, nhưng nghĩ đều là do anh quan tâm mình, muốn tốt ình, nên cũng đồng ý, cầm kẹo Hồ Lô, hạnh phúc như một đứa bé.

Lăng Bắc Hàn nghĩ, giống như nhìn cô vui vẻ, thỏa mãn, trong lòng mình cũng sẽ tự nhiên vui vẻ theo. Đưa tay, nắm tay nhỏ bé của cô, cô cũng không có phản kháng, tùy anh dắt đi, cắn miếng kẹo Hồ Lô, vừa đau lại ngọt cảm, cảm giác này giống như cảm giác của cô đối với Lăng Bắc Hàn lúc này.

“Chị Tĩnh Sơ, chị khỏe chưa? Nếu không chúng ta ngồi xe trở về thôi!” ngồi ở trong xe Hạ Tĩnh Sơ , Thôi Nhã Lan thấy Hạ Tĩnh Sơ chậm chạp không có hoạt động, cô quan tâm hỏi.

Hạ Tĩnh Sơ kinh ngạc nhìn, cô ghen tỵ khi nhìn thấy Lăng Bắc Hàn cùng Úc Tử Duyệt mười ngón tay đan xen, bộ dáng ngọt ngào hạnh phúc, trong lòng tức giận. Chưa từng nghĩ tới, có ngày anh sẽ cùng một người con gái khác nắm tay, vì cô ấy mua kẹo Hồ Lô....

Di chuyển tình cảm, anh nhất định là đang di chuyển tình cảm của anh cho cô qua cô ta, anh còn yêu cô, nếu không làm sao sẽ mua kẹo Hồ Lô cho Úc Tử Duyệt. Mới vừa rồi, cô là thấy Lăng Bắc Hàn mua cho kẹo Hồ Lô cho Úc Tử Duyệt.

Cô cảm thấy, Lăng Bắc Hàn còn nhớ quá khứ, anh cùng cô đi chung với nhau, chỉ là lúc này anh nghĩ Úc Tử Duyệt là cô rồi! Cô vẫn không tin Lăng Bắc Hàn, đối với cô đã là vô tình!

Làm cả người của Úc Tử Duyệt cũng bị hành hạ, ban đêm lại tới, cô ngồi ở trong bồn tắm, chậm chạp không chịu ra. Không biết trở về phòng bệnh phải đối mặt với Lăng Bắc Hàn như thế nào, tiếp tục già mồm? Còn phản công lại anh?

Cũng bởi vì anh theo cô đi dạo phố cùng cô, ăn vặt cùng cô, nên cô lại cảm giác mình bị anh bắt làm tù binh!

Lăng Bắc Hàn thấy cô chậm chạp không chịu ra, khổ sở mà lắc lắc đầu, nằm xuống. Anh không muốn cho cô quá nhiều áp lực, nhưng anh vẫn không hiểu nổi tại sao cô ấy phải đối với anh như vậy, thỉnh thoảng trở nên lạnh lùng, thỉnh thoảng lại nhiệt tình.

Từ phòng tắm ra, nhìn thấy phòng bệnh hơi tối, chắc anh đã ngủ rồi, trong lòng cô khẽ mất mát, lại thở phào một cái.

Giờ phút này, cô do dự nên ngủ trên sofa hay là lên giường ngủ đây?

“Đờ ra đó làm gì vậy? Còn chưa ngủ hả?” Lúc này, trên giường bệnh Lăng Bắc Hàn xoay người, nhìn cô, trầm giọng nói.

“À....Ồm....” Cô kinh ngạc hồi hồn, mới đi tới giường bệnh, mới vừa trèo lên giường, cô xê dịch thân thể của mình ra ngoài, “Em bị đau chân!” Lòng bàn chân hơi đau, do một ngày đi giày cao gót, không đau mới là lạ.

Chỉ là do viện có tới ngăn cản anh cùng người yêu mới. Yêu, nên rất gương ép? Úc Tử Duyệt tức giận thế nhưng mình lại nghĩ ra cái lý do như vậy!

“Aizzz....” Thật bức mà, Lăng Bắc Hàn ngồi dậy, khiến Úc Tử Duyệt nằm xuống, mở đèn đầu giường, ngồi xuống bên cạnh chân cô, đắp chăn cho cô, sau đó nắm lấy cái chân nhỏ của cô, để ở trong lòng bàn tay xoa bóp.

“Ái....Đau....Nhẹ một chút đi....” Lăng Bắc Hàn bóp với sức hơi lớn, khiến Úc Tử Duyệt đau đến gào khóc, càng không ngừng hít không khí.

“Đau mới có hiệu quả, ai biểu em mang giày cao gót cả ngày chi!” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn là không đành lòng, thả nhẹ sức lực, dạy dỗ cô.

“Đàn ông các anh....” Úc Tử Duyệt vừa định nói ra, lại vội vàng ngừng, “Vẫn còn rất đau! Nhẹ chút....Nhẹ một chút nữa....” Thực ra lực tay anh cũng vừa đủ mà thôi, Úc Tử Duyệt hưởng thụ nhắm lại ánh mắt, hưởng thụ nói.

“Đàn ông thế nào?” Nhưng anh nghe được lời cô mới vừa nói, Lăng Bắc Hàn nhất quyết không tha hỏi.

“Ôi... Không có....Ôi....Chỗ đó đó, nhột quá.....Hít.....Làm chỗ đó lần nữa đi, đầu ngón chân cũng rất đau, bị tẹo hay sao đó....Hô....” Úc Tử Duyệt rên rỉ, lại ra sức chỉ huy nói, tiếng thét này khi Lăng Bắc Hàn nghe thấy lại khiến anh tưởng tượng. Lúc yêu tiếng kêu ấy của cô, làm cho cả người anh căng thẳng.

“A á....Đau quá.....Nhẹ một chút....Ừm....” Cô đang kêu gào hưởng thụ thì bất thành linh môi bị anh đàn áp, Úc Tử Duyệt kinh ngạc trợn to cặp mắt, nhìn gương mặt tuần tú của Lăng Bắc Hàn phóng đại trong mắt mình, tim rung động lợi hại.

“Ừm....Chụt....” Lăng Bắc Hàn điên cuồng mút lấy bờ môi nhỏ bé của cô, lúc anh lấy hơi thì cô thở dốc từng ngụm, bộ ngực đang phập phồng, tạo sóng lớn mê hoặc người khiến Lăng Bắc Hàn không cách nào nhìn được, một bàn tay chuẩn xác đặt lên đó.

“Cho anh....” Cúi người xuống ngậm vành tai của cô, anh thủ thủ nói, cảm giác hai đỉnh núi đã trở nên cứng rắn trong lòng bàn tay mình....

“Ừm....Đừng....” Cô mụ mị nhìn anh với hai mắt ướt át lắc lắc đầu.

Cô cự tuyệt làm anh buồn bực nói, “Úc Tử Duyệt! Tối nay không thể chiều em được!” Anh tức giận nói, lần nữa chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô, một cái tay khác đã quen việc lần mò đi tới giữa hai chân của cô, càng không ngừng chọn trêu chọc, quấy rối, cảm giác cô bởi vì anh hôn yêu khắp nơi, dần dần ướt át....

Rõ ràng rất muốn, nhưng vẫn còn muốn cự tuyệt anh! Cuối cùng là cô ấy đang suy nghĩ gì chứ? Chỉ là, tối nay anh không có ý định bỏ qua cho cô!

“Ừm.....Buông ra.....Em....Em đau bụng!” Lăng Bắc Hàn đang cởi nút áo ngủ của cô ra, hôn lên nơi mềm mại của cô thì Úc Tử Duyệt lại khổ sở nói.

143. Chương 143: Cô Cho Rằng Tôi Để Ý Anh Ấy Không Còn Là Xử Nam Sao

Mới đầu, anh còn cho rằng cô lại muốn giở trò gì, mặc kệ cô kháng nghị, anh vừa hôn vừa chà xát hai ngực cô, lúc thấy vẻ mặt cô thật sự khổ sở, Lăng Bắc Hàn mới buông cô ra.

“Em đau bụng thật!” được anh thả ra, Úc Tử Duyệt vội vàng xuống giường, ngay cả dép cũng không mang, chạy luôn vào toilet.

Lăng Bắc Hàn lúc này mới nhận ra, có lẽ cô thật sự bị tiêu chảy, vẻ tức giận trên khuôn mặt tuấn tú dần thay thế bằng sự lo lắng, anh mang dép vào toilet cho cô.

“Ừm.....Đừng vào ! Lăng Bắc Hàn! Anh đi ra ngoài..... em đau bụng” Úc Tử Duyệt thấy Lăng Bắc Hàn đẩy cửa đi vào, cô vừa ôm bụng, vừa khổ sở, vừa xấu hổ lúng túng hét lên.

Nhưng Lăng Bắc Hàn vẫn đi vào, lại còn ngồi xổm xuống trước mặt cô, đi dép cho cô.

“Anh tìm bác sĩ đến đây!” anh khẽ đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo trên người cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt bỗng cảm thấy đau lòng không dứt.

“Ừm.....Quạ đen, anh mau đi ra.....” cô đẩy anh, lầu bầu nói.

“Em thẹn thùng cái gì!” Lăng Bắc Hàn đứng dậy, hôn cô, bình tĩnh nói, cô gái nhỏ này vẫn còn xấu hổ với anh!

Sau khi Lăng Bắc Hàn đi, Úc Tử Duyệt vội vàng ôm bụng, cúi đầu, cau mày, sắc khoái giải phóng mình! Bụng đau quá, cũng không ngờ lâu như vậy mình chưa có ăn vặt, mới ăn một chút đã bị tiêu chảy.

Ngay cả người cũng trở nên yếu ớt rồi sao!

Lúc cô về phòng, còn chưa lên giường, lại đau bụng tiếp, chỉ có thể chạy thật nhanh về phía toilet.....

Một lần lại một lần, năm lần sau, Úc Tử Duyệt hoàn toàn mệt mỏi, toàn thân một chút hơi sức cũng không có, trong miệng đắng ngắt, ruột gan giống như bị xé vụn.

“Ừm.....” cô được Lăng Bắc Hàn ôm ra khỏi toilet, đặt lên giường. Lăng Bắc Hàn vội vàng mời bác sĩ tới khám bệnh cho cô, kê một đơn thuốc ngừng tiêu chảy.

“Lăng Bắc Hàn.....Em khó chịu.....vẫn muốn đi.....” sau khi bác sĩ đi, cô mới chịu mở miệng, vẻ mặt đáng thương nhìn anh, hai môi tái nhợt, yếu ớt nói.

Bây giờ ngay cả hơi sức rời giường cô cũng không có.

Lăng Bắc Hàn vội vàng cúi xuống ôm cả người cô lên, đi về phía toilet.

Giằng co như vậy bốn năm lần, trong bụng Úc Tử Duyệt thật sự không có gì để chui ra ngoài nữa mới thôi đau bụng, cô yếu ớt nằm trên giường, để mặc cho Lăng Bắc Hàn ôm vào trong ngực.

“Có muốn uống nước không?” Lăng Bắc Hàn nhìn hai môi khô cong của cô, nhỏ giọng hỏi.

“Không dám..... không dám uống.....sợ lát nữa lại.....” tuy rất khát, trong miệng vẫn đắng, rất muốn uống nước, nhưng lại không dám, chỉ sợ lại đau bụng, thật sự quá đau khổ, cô cảm giác hoa cúc của mình đau muốn chết.

Lăng Bắc Hàn khổ sở cười, đứng dậy xuống giường, tìm miếng bông, thấm nước thoa lên môi cho cô.

Úc Tử Duyệt đưa đầu lưỡi ra liếm môi, trong sương mù, thấy đáng vẻ dịu dàng hiếm có của Lăng Bắc Hàn, tìm lại rung động mãnh liệt, trong mơ mơ màng màng, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Cô gái nhỏ này.....

Lăng Bắc Hàn thấy cô ngủ thiếp đi, trong lòng thầm cảm thán, khoe miệng lại cong lên nụ cười cứng chiu. Cô mệt mỏi như nào, anh cũng tình nguyện chăm sóc cô như thế.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Úc Tử Duyệt tỉnh lại, phát hiện Lăng Bắc Hàn đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi bên đầu giường, mình thì nằm trên giường bệnh của anh.

“Tỉnh!” giọng khăng định, nhìn sắc mặt vẫn còn tái nhợt của cô, anh nhỏ giọng hỏi.

“Bụng còn đau không?” anh đang ngồi bên giường bệnh, đỡ cô ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi, âm thanh cũng không phải rất dịu dàng, ngược lại có chút cứng nhắc, dù sao anh cũng không phải kiểu đàn ông dịu dàng, làm được như vậy, đã là không tệ.

“Không đau, không còn sức.....” vốn là người sức sống bắn ra bốn phía, hiện tại lại giống quả cà héo, cô ỉu xìu nói.

Bụng không đau, cũng không muốn đau bụng nữa, nhưng toàn thân một chút hơi sức cũng không có, nhớ tới khổ sở đêm qua, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Ăn một chút cháo, sau đó uống thuốc. Sau này không được phép ăn mấy thứ không sạch sẽ kia!” Lăng Bắc Hàn bá đạo nói, bưng một bát cháo ngô do dì Vương sáng sớm đưa tới, anh vẫn chưa ăn.

“Em vui lắm.....” cô liếc anh một cái, hỏn hển nói, đưa tay muốn nhận lấy cái bát trong tay anh, lại bị Lăng Bắc Hàn bá đạo tránh ra, sau đó, cái muống đã được đặt bên miệng cô.

Tim cô đập thành thạch, cảm động ngẩng đầu lên, trong lòng tràn đầy cảm động, sau đó mới há mồm, hưởng thụ sự chăm sóc của anh.

“Vui? Lúc đau bụng đau muốn gào thét!” Lăng Bắc Hàn trách cứ, Úc Tử Duyệt chỉ liếc anh một cái, sau đó lại chột dạ cụp mắt xuống, mặt đỏ lên.

Được anh dứt hết bát cháo ngô, Úc Tử Duyệt mới cảm thấy có chút sức sống, sau đó lại ỉu xìu dựa vào đầu giường, trên mặt không dám nhìn nhó chút nào.

Sau khi uống thuốc xong, Úc Tử Duyệt không xuống giường, lại tiếp tục ngủ.

“Lão Lăng, cậu nha, hai ngày nay bị cậu làm cho thảm hại!” Lục Khải Chính nửa đùa nửa trách nói với Lăng Bắc Hàn trong điện thoại, Lăng Bắc Hàn đối phó với Tư Đồ Ngạn, dĩ nhiên cũng liên quan đến anh.

“Bảo cậu chuyển lời cảnh cáo, cậu đã nói chưa?” Lăng Bắc Hàn nói hết sức nghiêm túc, cho dù là Lục Khải Chính, anh cũng không nể mặt.

“Chuyện Lăng đại thiếu giao phó, sao tôi dám không làm theo, nếu ngày nào đó cậu mất hứng lại động tay động chân khiến tôi mất công ty, sao tôi có thể sống!” Lời của Lục Khải Chính rõ ràng kèm theo châm chọc, Lăng Bắc Hàn sao có thể không nhận ra, anh cười lạnh.

“Xem như cậu biết điều! Lục Khải Chính, khỏi phải làm mấy chuyện khiến tôi mất hứng, cũng khỏi phải giao lưu với mấy người tôi không thích, nếu không đừng trách tôi không nể mặt anh em!” Lăng Bắc Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ, câu nói mang theo hàm ý khác.

Lời này là cảnh cáo Lục Khải Chính cái gì, Lục Khải Chính biết rõ, anh cười cười, “Hạ Tĩnh Sơ cũng là một người trong số đó?” anh vẫn không đứng đắn nói.

Lăng Bắc Hàn hiểu Lục Khải Chính đang muốn đánh Thái cực quyền với anh, lảng sang chuyện Hạ Tĩnh Sơ, hừ lạnh, “Tốt nhất là như vậy! Cậu biết thừa tôi đang tránh cô ấy!”

“Chắc chắc..... Lão Lăng, làm người không nên bá đạo quá như vậy, Hạ Tĩnh Sơ dù sao cũng là bạn bè của đám người chúng ta!” Lục Khải Chính hài hước nói, hình như cố ý chọc tức Lăng Bắc Hàn.

“Tùy cậu!” Lăng Bắc Hàn nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại.

Vẻ mặt nặng nề nhìn ra ngoài cửa sổ.....

Úc Tử Duyệt mở mắt ra, thấy dáng người đứng bên cửa sổ, trong khoảnh khắc, cảm thấy trên người Lăng Bắc Hàn có một lớp u buồn bao phủ khiến cô đau lòng.

“Khụ khụ.....”

“Tĩnh.” Dường như cô cũng ngủ được, đã một lúc lâu, trời cũng sắp tối.

“Ừ.....Sao em lại ngủ lâu như vậy.....” Úc Tử Duyệt ngáp một cái nhìn đồng hồ, cũng hơn bốn giờ chiều. Chỉ là sau khi ngủ đủ, cảm giác như người thoải mái hơn nhiều, dường như cuối cùng cũng khôi phục lại lượng nước trong người.

“Biết em hôm nay không có việc gì, cho nên không gọi em dậy, em về nhà cũ chuẩn bị một chút, ngày mai còn phải đến thành phố A.” Lăng Bắc Hàn tìm quần áo cho cô, đặt lên giường, nói với cô.

“Anh đi cùng em, không sợ phục hồi muộn sao?” Úc Tử Duyệt cũng không quên chân của anh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, quan tâm hỏi.

Lăng Bắc Hàn thấy cô vừa bắn khoăn vết thương trên chân của mình, vừa trốn vào trong chăn mặc quần áo, khóe miệng không tự chủ cong lên.

“Cũng vậy thôi! Để anh giúp em mặc!” anh trầm giọng nói xong, lật chăn, chỉ thấy cô đang mặc áo ngực, bởi vì không với tới móc cài phía sau, nhếch nhác xoay tới xoay lui, hai quả hồng nhỏ bị chà đạp đổ lên, kích thích vết hầu của anh không kiềm chế được nuốt nước bọt.

“Không cần.....” cô phản bác, nhưng, Lăng Bắc Hàn đã thành thạo cài nút, cầm bộ quần áo giữ ấm bên trong, nhanh nhẹn mặc lên cho cô.

Vẫn là bộ quần áo hôm qua mới mua, nhưng Lăng Bắc Hàn vẫn cứ thấy cô xinh đẹp như thường.

“Đúng rồi, em có hẹn chị Nhan ăn cơm!” Úc Tử Duyệt xuống giường thì đột nhiên nhớ tới ngày mai là ngày mừng 6, là ngày Nhan Tịch về thăm ông bà, tối nay cô hẹn cô ấy đi ăn lẩu.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô một cái, “Em thật sự có hẹn với chị ấy, anh không tin có thể gọi cho chị ấy!” Úc Tử Duyệt lo sợ Lăng Bắc Hàn nghĩ cô nói dối, vội vàng nói.

Mặc dù lần trước cô nói dối anh, nhưng lần này tuyệt đối không.

“Anh không phải không tin em! Úc Tử Duyệt! Em cho rằng anh giống em, cả ngày nghĩ ngợi lung tung sao?” Đôi tay Lăng Bắc Hàn giữ bả vai cô, trầm giọng nói.

Anh cũng muốn nói cho cô biết, anh tin tưởng cô, hy vọng cô cũng có thể tin tưởng mình!

“Ăn lẩu.....” Úc Tử Duyệt gật đầu, nói.

“Em mới bị tiêu chảy, không thể ăn mấy món đó, ăn mấy món nhẹ một chút, để anh giúp hai người liên lạc.” Lăng Bắc Hàn sắc nói, liền đi gọi điện thoại.

Anh như vậy khiến cô cảm động hết sức, chua xót không thôi.

Lăng Bắc Hàn đưa Úc Tử Duyệt tới đón Nhan Tịch, lại đưa hai cô đến một nhà hàng có trồng rau trong nhà, sau đó nghiêm chỉnh dặn dò Úc Tử Duyệt không thể ăn mấy món kích thích một lần nữa.

“Em húp cháo là được chứ gì, anh đưa em đi ăn, nhưng cái gì cũng không được ăn!” Úc Tử Duyệt nắm lấy tay anh, lớn tiếng nói.

Nhan Tịch ở phía sau, hâm mộ nhìn hai vợ chồng bọn họ, cũng hâm mộ Úc Tử Duyệt có được một tấm chồng quan tâm chăm sóc cô như Lăng Bắc Hàn.

“Tốt nhất là ăn cháo, nhưng không được ăn cháo hải sản, Nhan Tịch, phiền em trông nom cô ấy!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Vậy anh đi cùng bọn em là được rồi!” lúc này, Úc Tử Duyệt không nhịn được mở miệng nói.

“Anh còn có việc, hai giờ nữa sẽ tới đón hai người!” Lăng Bắc Hàn đưa tay, vuốt ve đầu cô, dịu dàng nói.

“Ừm.....” Trong lòng Úc Tử Duyệt Tâm khê mất mát, nhưng cũng không biểu hiện ra, sau khi xuống xe, cùng Nhan Tịch vui vẻ đi vào nhà hàng kia.

Vé xe lửa của Nhan Tịch bị Lục Khải Chính làm rơi xuống nước, sau lại không thể mua lại được, không thể làm gì khác hơn là mua vé máy bay!

“Rốt cuộc Lão Lục có ý đồ gì? Nhưng mà, chị Nhan, có đôi lời em không biết có nên nói hay không a, Lăng Bắc Hàn nhà em cũng đã nói qua, anh ấy khuyên chị cùng Lục Khải Chính..... Giữ một khoảng cách! Dĩ nhiên, không phải là bởi vì Lăng Bắc Sam!” Úc Tử Duyệt khéo léo nói.

Lời nói của Úc Tử Duyệt khiến Nhan Tịch căng thẳng trong lòng, đôi mắt chán nản, “Chị hiểu, Lục Khải Chính này rất phức tạp, chị cũng không thích quan hệ với những người phức tạp, chị sẽ cẩn thận!” Nhan Tịch cười nhạt nói.

“Những tên đàn ông xấu xa này, có phải đều cùng một dạng hay không? Em cũng cảm thấy Lăng Bắc Hàn rất phức tạp, làm cho em không thể tìm được dải sườn mềm của anh ấy! Thật chẳng hiểu nổi...” Úc Tử Duyệt buồn bực nói, thật không biết làm thế nào để chung sống với Lăng Bắc Hàn.

“Phải rồi! Duyệt Duyệt em cũng không nên không biết điều, chú nào có phức tạp, là người ngay thẳng chính trực! Hơn nữa còn là quân nhân, không thể nào làm chuyện gì xấu! Em cứ yên tâm đi, không nên suy nghĩ bậy bạ!” Nhan Tịch khuyên nhủ Úc Tử Duyệt, thấy dường như Úc Tử Duyệt thế nào lại giống như là lọt vào vũng bùn tình yêu, đa sầu đa cảm, suy nghĩ lung tung.

“Chị không phải là em, chị không hiểu cảm giác trong lòng em đâu! Những đạo lý mà chị nói, em hiểu, nhưng lúc phải đối mặt thật sự, lại không như vậy!” Úc Tử Duyệt ăn một thìa cháo, liếc mắt nói với Nhan Tịch.

Có lúc đến chính cô cũng không thể nào không chế được trái tim và tâm trạng của mình, lý trí cũng không thể khống chế, có lẽ nguyên nhân căn bản nhất vẫn là cô chưa đủ yêu anh thôi.

Nhan Tịch gạt đầu một cái, Úc Tử Duyệt lau miệng, nói muốn đi toilet.

“Duyệt Duyệt?” Úc Tử Duyệt vừa mới vào toilet, còn chưa ngẩng đầu lên, đã nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên, trong gương cô nhìn thấy khuôn mặt của Hạ Tĩnh Sơ.

Thật đúng là âm hồn bất tán! Sao lúc nào cũng có thể gặp cô ta?

“Hi..... chị cũng tới đây ăn cơm à?” cô nở nụ cười, chào hỏi Hạ Tĩnh Sơ, cũng dừng cảm bước lên rửa tay.

“Đúng vậy a, tôi thích món cháo gà xé sợi ở nhà hàng này, trước hay cùng A Hàn.....” Hạ Tĩnh Sơ nói xong, mới ý thức được mình lỡ lời, vội vàng dừng lại, ngại ngùng cười.

“Mười năm trước, đây là quán ăn rất nhỏ...” cô lại giải thích với Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt trong lòng hồi hộp, chỉ là mặt ngoài cũng không có thay đổi gì, “Thật sao..... mùi vị món cháo ở đây không tệ!” Úc Tử Duyệt nhàn nhạt nói với cô ta.

“Đúng vậy, vừa rồi gặp ông chủ, họ vẫn còn nhớ rõ tôi, còn hỏi.....”

“Còn hỏi Lăng Bắc Hàn sao lại không tới? Vừa rồi khi anh ấy đưa tôi tới, đã giới thiệu ông chủ với tôi! Ông chủ nhà hàng còn tặng cho tôi một phần bánh ngọt!” Úc Tử Duyệt vội vàng cắt ngang lời nói Hạ Tĩnh Sơ, cường thế nói, nhìn sắc mặt của Hạ Tĩnh Sơ có chút khó coi, trong lòng cô thoải mái không ít.

“Không phải tôi cố ý nhắc tới anh ấy.....” Hạ Tĩnh Sơ mĩa mai nói.

“A, vậy là không phải không biết xấu hổ, là tôi hiểu lầm, tôi về phòng trước...” Úc Tử Duyệt tự nhiên cười nói.

“Cô chờ một chút!” lúc này, Hạ Tĩnh Sơ lại mở miệng, trầm giọng nói với bóng lưng của cô, Úc Tử Duyệt dừng chân, quay đầu nhìn cô, “Hạ luật sư còn có chuyện gì sao?” không còn là Chị Hạ gì đó, Úc Tử Duyệt mỉm cười hỏi, nụ cười này có chút lạnh.

Rõ ràng cảm thấy địch ý của Úc Tử Duyệt, Hạ Tĩnh Sơ trong lòng hạ quyết định, cuối cùng trên mặt cũng hiện lên nụ cười lạnh giả hoạt như hồ ly, “Chẳng lẽ cô thật sự không quan tâm tới quá khứ của tôi cùng Lăng Bắc Hàn sao? Thật sự không quan tâm đến việc tôi và anh ấy cũng từng giống như vợ chồng hai người, làm chuyện thân mật sao?” Rốt cuộc Hạ Tĩnh Sơ không hề ngại ngùng nữa, cười lạnh kích thích nói với Úc Tử Duyệt.

Mặc dù cô nói hết sức khéo léo, nhưng Úc Tử Duyệt cũng có thể hiểu ý tứ trong lời nói của cô, chỉ là cô đã từng cùng Lăng Bắc Hàn lên giường sao? Trong lòng quặng lại, “Vậy thì sao? Chẳng nhẽ cô cho rằng tôi phải quan tâm đến việc anh ấy không còn là xử nam?” chưa cho Hạ Tĩnh Sơ cơ hội trả lời, Úc Tử Duyệt phản bác.

144. Chương 144: Lăng Bắc Hàn, Anh Là Của Em

Úc Tử Duyệt cảm thấy Hạ Tĩnh Sơ đúng là không biết xấu hổ, dù sao cô ta cũng là một người phụ nữ a, không ngại trước mặt vợ của bạn trai cũ nói vắn đề này. Hay là cô ta cảm thấy làm như vậy có thể khiến người ta xót xa ỉn? Khiến cô ghét bỏ Lăng Bắc Hàn?

Hạ Tĩnh Sơ không ngờ Úc Tử Duyệt chẳng hề quan tâm, hay đây chỉ là ngại ngùng? Nghĩ như vậy, trong lòng cô âm thầm trả lời, thử hỏi trên đời này có mấy người phụ nữ hoàn toàn không quan tâm?

“Chẳng lẽ cô không quan tâm sao? Lúc anh ấy hôn cô, miệng anh ấy đã từng hôn tôi.... Lúc anh ấy vuốt ve cô, đôi tay ấy đã từng...”

“Cô im đi! Hạ Tĩnh Sơ, tôi không ngờ cô lại là một người trơ trẽn như vậy! Cô cho rằng cô nói những chuyện này sẽ kích thích tôi được hay sao? Tôi lớn lên ở Mỹ, tính cách vốn cởi mở! Trước kia cô và Lăng Bắc Hàn đã làm gì thì cũng chỉ là chuyện đã qua, sau khi cưới, anh ấy rất chung thủy với tôi!” Úc Tử Duyệt nhìn Hạ Tĩnh Sơ chằm chằm, nói từng chữ từng câu, mặc dù trong lòng rất kích động, nhưng, mặt ngoài cố gắng kiềm chế.

Cô không muốn để cho Hạ Tĩnh Sơ được như ý! Úc Tử Duyệt cô càng không phải là người dễ bị bắt nạt.

“Chung thủy? Cô chắc chắn sao? Làm sao cô biết được anh ấy chung thủy với cô? Cho dù thân thể không chạm vào người khác? Nhưng trái tim thì sao? Tôi từ nhỏ đã quen anh ấy, tình cảm vài chục năm, cô cho rằng anh ấy dễ dàng buông tay sao? Huống chi, tôi bắt buộc dĩ mới phải chia tay anh ấy, chỉ cần tôi nói ra nguyên nhân chia tay, nhất định anh ấy sẽ quay lại với tôi!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt, tự tin trả lời nói.

Lời của cô làm lòng Úc Tử Duyệt run lên, lúc này, có người bên ngoài đi vào, Hạ Tĩnh Sơ bước chân ra khỏi toilet.

“Duyệt Duyệt, em sao vậy.....” Nhan Tịch đi vào, thấy Úc Tử Duyệt sững sờ ở đây, mặt trắng bệch, quan tâm hỏi. Cũng buồn bực tự hỏi sao Hạ Tĩnh Sơ cũng tới đây ăn cơm.

Cuối cùng Úc Tử Duyệt cũng hoàn hồn, trong lòng chột như ăn phải sâu bọ, cực kỳ khó chịu! Lời Hạ Tĩnh Sơ nói giống như bùa chú không ngừng lặp đi lặp lại, cô biết rõ cô ta đang kích thích cô, nhưng cô không có cảm giác an toàn, trong lòng thực sự bối rối.

“Không có, em không sao, chị Nhan, chúng ta đi thôi, đi mau, em không muốn ăn.” Úc Tử Duyệt hốt hoảng nói, kéo tay Nhan Tịch muốn rời đi.

“Sao tay em lại lạnh như vậy? Có phải Hạ Tĩnh Sơ làm gì em không? Em nói đi!” Nhan Tịch lo lắng quan tâm hỏi, trực giác khẳng định Hạ Tĩnh Sơ đã nói gì đó với Úc Tử Duyệt, nếu không, sao cô có thể khác thường như vậy.

“Không có, cô ta không làm gì em cả! Chúng ta đi thôi!” Úc Tử Duyệt vừa đi, vừa kích động nói.

Hai người ra khỏi quán cơm, Úc Tử Duyệt cũng không gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn, kéo Nhan Tịch đi trên đường cái, mặc cho gió lạnh thổi vào ngoài, dường như phải vậy mới khiến cô có thể thoải mái hơn rất nhiều.

Nhan Tịch cái gì cũng không hỏi, chỉ yên lặng đi cùng với cô.

Lăng Bắc Hàn chạy tới quán ăn thì không tìm được Úc Tử Duyệt, ngược lại lại gặp Hạ Tĩnh Sơ! Lúc Hạ Tĩnh Sơ nhìn thấy anh, đôi mắt buồn bã, gương mặt cô đơn.

“Anh đến tìm Duyệt Duyệt sao, vừa rồi em có thấy cô ấy, hình như vừa đi....” Hạ Tĩnh Sơ nhàn nhạt cười nói, nụ cười kia có chút buồn khổ, thoạt nhìn có vẻ bất đắc dĩ, chỉ là Lăng Bắc Hàn cũng không nhìn qua, trong lòng đang bận lo lắng cho Úc Tử Duyệt.

Rõ ràng anh đã nói sẽ tới đón cô, sao cô lại rời đi trước?

“Được.” anh chỉ nhìn cô một cái, đáp, sau đó sải bước chạy đi.

“A Hàn.....” Hạ Tĩnh Sơ nói với bóng lưng của anh, Lăng Bắc Hàn khẽ dừng lại, nhưng chỉ là trong nháy mắt, sau đó mở cửa xe, lên xe!

Nhìn chiếc xe Hummer khổng lồ rời đi, trong lòng Hạ Tĩnh Sơ đau lòng không chịu được.

Cô rất muốn hỏi Lăng Bắc Hàn, anh còn nhớ nhà hàng này không? Còn nhớ quá khứ của bọn họ hay không? Bởi giờ bây giờ anh đã kết hôn, nên không muốn liên quan gì tới cô nữa?

“Em sẽ không buông tay.....” cô đứng bên lề đường, nhìn đêm tối, lẩm bầm, kiên quyết nói.

Bất kể như thế nào, cô đều muốn đoạt lại Lăng Bắc Hàn, cho dù tìm anh không quay về, cô cũng sẽ không để cho anh và Úc Tử Duyệt bên nhau! Cô còn phải trả thù mẹ của anh Tiểu Dĩnh, cô muốn cho Lăng Bắc Hàn thấy rõ bộ mặt thật của bà ta! Cô còn báo thù cho đứa bé kia....

“Đứa bé.....” Một bàn tay sờ lên bụng mình, Hạ Tĩnh Sơ có chút kích động, đôi mắt dần dần hiện lên một màn sương mỏng, ngay sau đó, tập tễnh bước đi trên đường... Trong đầu hiện lên một cảnh tanh mùi máu....

“Duyệt Duyệt! Điện thoại di động kêu a!” tiếng chuông điện thoại của Úc Tử Duyệt vang lên, thấy cô sững sờ hồi lâu còn chưa bắt máy, Nhan Tịch lo lắng nhắc nhở.

“A..... ừ!” Úc Tử Duyệt hoàn hồn, vội vàng lục lọi túi áo, cô không mang theo túi xách, chỉ mang theo cái điện thoại, vốn đang đợi Lăng Bắc Hàn tính tiền, cuối cùng Nhan Tịch lại thanh toán.

“Ừ.....”

“Em ở đâu? Sao lại về trước?” Lăng Bắc Hàn nghe thấy giọng của cô cuối cùng mới thở phào một cái, trầm giọng hỏi, anh vừa lái xe, mắt không ngừng tìm kiếm.

Cô còn chưa trả lời thì anh đã thấy họ, “Anh thấy hai người rồi!” anh nói xong, cúp điện thoại, lái xe về phía các cô.

“Duyệt Duyệt, Hạ Tĩnh Sơ đã nói gì với em sao? Nếu không sao lại như vậy, nói chuyện với chút chút đi!” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt, quan tâm hỏi.

“Không! Không có, cô ấy không nói gì, chị Nhan, chị đừng nói gì với anh ấy! Trong lòng em đã có cách!” Úc Tử Duyệt khôi phục lại vẻ bình thường, vội vàng nói với Nhan Tịch.

Lúc này, Lăng Bắc Hàn đã đi tới chỗ bọn họ.

“Sao đã nói rồi còn đi trước?” anh tiến lên, cởi áo khoác ngoài phủ lên người cô, chất vấn, cho dù là ai cũng có thể nghe thấy trong giọng điệu của anh có sự quan tâm cùng với nóng nảy.

“Ăn no nên muốn cùng chị Nhan ra ngoài đi dạo, ngày mai chị ấy phải về quê rồi!” Úc Tử Duyệt ngẩng mặt nói với Lăng Bắc Hàn.

Nhan Tịch muốn nói gì đó, lại sợ Úc Tử Duyệt mất hứng nên cũng thôi, “Duyệt Duyệt, Trung tá Lăng, vậy tôi đi trước nhé!” không muốn quấy rầy bọn họ, Nhan Tịch nói, thì ra một người đàn ông thật sự có thể cưng chiều phụ nữ như một đứa trẻ.... Nhìn Lăng Bắc Hàn ân cần chăm sóc Úc Tử Duyệt như vậy, Nhan Tịch cũng an tâm.

“Chị Nhan, chúng em tiễn chị!”

“Không cần đâu, đi qua quảng trường là tới nhà chị rồi! Hẹn gặp lại vào năm mới....” Nhan Tịch đã chạy đi, vừa đi vừa phát tay với bọn họ nói.

“Vậy chị cẩn thận, chú ý an toàn! Đến nhà gọi điện thoại cho em!” Úc Tử Duyệt nói với Nhan Tịch, trong lòng có chút không nỡ, ở thủ đô, cô ấy là bạn tốt duy nhất của cô!

“Chị biết rồi!” Nhan Tịch lại nói, sau đó xoay người rời đi.

“Em còn muốn đi đâu?” thấy Nhan Tịch đi xa, Lăng Bắc Hàn ôm lấy bả vai Úc Tử Duyệt hỏi.

“Không phải là phải về nhà cũ sao?” Úc Tử Duyệt tự nhiên nói, cố gắng đè nén không vui xuống đáy lòng.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, kéo cô đi tới xe của anh.

Trở lại nhà cũ, vừa mới vào cửa, đã gặp ngay Tiểu Dĩnh. Tiểu Dĩnh khoe miệng cong lên một nụ cười hiểm hoi, nhìn Lăng Bắc Hàn, nhưng anh không hề cảm kích, “Mẹ.....” Úc Tử Duyệt cười ngọt ngào mở miệng.

“Ừ.....Quà cũng chuẩn bị xong, Tiểu Lý.....” Tiểu Dĩnh cười nói, sau đó nói về phía cửa, chỉ chốc lát sau, Tiểu Lý chạy ra, “Tiểu Lý, đem quà tặng để lên xe của Bắc Hàn đi!”

Tiểu Lý nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lăng Bắc Hàn không ngờ Tiểu Dĩnh lại để ý như vậy, trong lòng thầm nghĩ.

“Mẹ, ba đâu ạ? Vẫn chưa trở về sao?” Úc Tử Duyệt thấy không khí có chút cứng nhắc, quan tâm hỏi, Lăng Bắc Hàn cũng nhũn mảy, chỉ thấy sắc mặt của Tiểu Dĩnh có chút cứng đờ.

Bọn họ cãi nhau? Đây là trực giác của anh.

“Sắp hết năm, ông ấy xuống thăm cơ sở dưới!” Tiểu Dĩnh cười nói, “Tối nay các con ở đâu?” Tiểu Dĩnh lại có chút cứng nhắc hỏi, rốt cuộc vẫn có chút không được tự nhiên.

“A, tối nay bọn con.....”

“Về nhà!” Lăng Bắc Hàn nói xong bước đến kéo Úc Tử Duyệt trầm giọng nói, không nhìn Tiểu Dĩnh một cái, thái độ lạnh lùng của anh làm Tiểu Dĩnh đau lòng, chua xót.

Trong lòng anh, liệu có coi bà là mẹ?

“Ồ!” Úc Tử Duyệt có chút xấu hổ với quan hệ hai mẹ con nhà này, đành theo Lăng Bắc Hàn ra cửa.

“Duyệt Duyệt, ngày mai bảo tiểu Lý lái xe đưa các con sang thành phố A!” bà còn muốn nói, Lăng Bắc Hàn chân vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng câu này vẫn kiềm chế được, nói với Úc Tử Duyệt.

“Vâng! Cảm ơn mẹ!” Úc Tử Duyệt cảm thấy thái độ của Tiểu Dĩnh đối với cô thật sự thay đổi, trong lòng vô cùng vui vẻ. Thật ra thì, cô chính là một người như vậy, không thích đối địch với bất kỳ ai, người nào đối tốt với cô, cô sẽ đối tốt với họ gấp mười lần!

Trước đối với Hạ Tĩnh Sơ, cô cũng không có địch ý, nhưng bây giờ thái độ của Hạ Tĩnh Sơ đã rõ ràng, cô cảm thấy nếu mình lại khách khí với cô ta thật sự là ngu ngốc!

“Thái độ của anh với mẹ có thể tốt một chút được không? Bây giờ mẹ đối với em rất tốt!” sau khi lên xe, Úc Tử Duyệt trách cứ Lăng Bắc Hàn. Cô đã thay đổi cái nhìn đối với Tiểu Dĩnh, tại sao anh lại không thể? Bọn họ là mẹ con mà!

Rất tốt sao?

Lăng Bắc Hàn quay đầu nhìn Úc Tử Duyệt, trong lòng thầm nghĩ, này, hình là ai gửi cho anh? Y tá đó là do người nào phái đến?

Lăng Bắc Hàn hoài nghi Tiểu Dĩnh không phải không có nguyên nhân, là có suy đoán, sau khi Tiểu Dĩnh đến bệnh viện, cô y tá Lưu đó liền xuất hiện, sau khi anh cùng Tiểu Dĩnh cãi nhau liền thôi, y tá liền bị đổi. Anh cho rằng mình vạch trần Tiểu Dĩnh cho nên bà mới thay đổi y tá kia.

“Trong lòng anh tự biết.” anh trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt không nói gì nữa, hai mắt ưu buồn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng vẫn còn gợn sóng vì lời nói của Hạ Tĩnh Sơ. Chẳng lẽ Hạ Tĩnh Sơ thật sự có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ?

Nếu như Lăng Bắc Hàn biết, có thể đúng như Hạ Tĩnh Sơ nói hay không?

Trong lòng vừa bức bối vừa buồn bực, cô không biết nên làm sao mới phải đây.....

Nhà của bọn họ vẫn được quét dọn không nhiễm một hạt bụi, Úc Tử Duyệt vừa mới vào cửa đã chạy thẳng tới phòng ngủ, tìm một cái váy ngủ liền chạy vào phòng tắm.. Lăng Bắc Hàn về mặt nghiêm túc cầm điện thoại đi động đến thư phòng, bí mật gọi điện thoại, sau đó ra ngoài, Úc Tử Duyệt đã tắm xong.

“Tối nay đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải dậy sớm lên đường!” anh bước nhanh đến phía trước, nhận lấy khăn lông trong tay cô, lau khô mái tóc dài cho cô.

“Ừ, em tự làm, anh đi tắm đi!” Úc Tử Duyệt đoạt lấy khăn lông, nhỏ giọng nói, trong lòng vẫn còn khổ sở. Lăng Bắc Hàn bá đạo không chịu buông tay, kéo cô vào phòng ngủ, sấy khô tóc cho cô, sau đó mới đi tắm.

Lăng Bắc Hàn từ phòng tắm đi ra chỉ nghĩ thấy mùi rượu từ nhà ăn, anh nhíu mày, bước chân đi tới.....

“Úc Tử Duyệt! Em ở đây làm gì?” nhìn Úc Tử Duyệt nằm trên mặt bàn, trong tay cầm ly rượu đỏ, Lăng Bắc Hàn lớn tiếng quát, bình rượu đỏ trống rỗng cũng nằm trên bàn.

“Lăng Bắc Hàn..... anh..... anh là của em!” nghe thấy giọng nói của anh, cô mờ mịt mở mắt nhìn anh, tươi tỉnh nói, khi anh đến gần thì cô đưa tay, níu chặt áo ngủ anh, đôi mắt mang sương mù cùng đau khổ nhìn chằm chằm vào gương mặt tuần tú của anh.

Trong đầu không ngừng lặp lại lời nói của Hạ Tĩnh Sơ, tưởng tượng thấy Lăng Bắc Hàn đã từng hôn Hạ Tĩnh Sơ, trong lòng cô run rẩy, giùng giàng đứng lên ghế, rồi sau đó, cúi đầu, chủ động hôn lên môi anh.

Cô sao vậy?

Đến phiên Lăng Bắc Hàn kinh ngạc nhìn Úc Tử Duyệt. Hai mắt cô nhắm chặt, hai hàng lông mi dài như cây quạt che lại mí mắt, hai gò má vì tác dụng của rượu mà trở nên đỏ hồng.

Cái miệng nhỏ không ngừng hút lấy cánh môi anh, động tác có chút vụng về, không hề có kỹ thuật khéo léo, dùng hết sức hôn lên môi anh! Úc Tử Duyệt giống như đang phát điên, càng không ngừng hôn anh, hận không thể ăn được anh vào người, như vậy mới có thể hoàn toàn có anh.

Tại sao cô muốn uống rượu, tại sao muốn hôn anh như vậy? Trực giác của Lăng Bắc Hàn cảm thấy nhất định là Úc Tử Duyệt bị cái gì đó kích thích! Trong đầu hiện lên khuôn mặt của Hạ Tĩnh Sơ.....

“Ừm.....Ừm.....” Úc Tử Duyệt cảm giác mình không thể thở nổi, lúc này mới buông môi anh ra, đôi tay ôm chặt cổ anh, nặng nề hô hấp, đôi mắt xa xăm nhìn anh.

“Rốt cuộc em sao vậy?” Lăng Bắc Hàn có chút lo lắng hỏi, gương mặt tuần tú rồi rầm, xem ra cô đã say mèm!

“Em.... Anh là của em! Là của em!” Úc Tử Duyệt đứng ở trên ghế mờ mịt nhìn anh chăm chăm, say khướt gào to, gào xong, lại thấy hai giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt cô chảy xuống.

Anh không biết nên lo lắng vì sự không bình thường của cô, hay là nên mừng rỡ vì sự bá đạo của cô đối với mình, hai cánh tay giữ chặt hông cô, ôm cô đi về phòng ngủ, cầm anh đặt trên bả vai anh, hai cánh tay càng không ngừng vỗ phía sau lưng anh, “Anh là của em, của Úc Tử Duyệt em đấy! Người khác đừng hòng mơ tưởng!” cô vừa khóc vừa hét lớn, âm thanh có chút khàn khàn, có chút cuồng loạn.

Lăng Bắc Hàn muốn đặt cô lên giường, nhưng cô quần chặt lấy người anh, không chịu buông ra, anh chỉ ôm cô ngồi lên giường, lấy chân đạp lên hai người, ôm cô đang say rượu nằm trong ngực, mùi rượu xông vào mũi khiến anh nhúm mày.

Muốn hỏi cô gì đó, nhưng lại cảm thấy hiện giờ cô đang say, hỏi cũng vô dụng, “Anh là của em, em cũng là của anh, được rồi ngoan, ngủ đi....” Anh nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, dịu dàng nói.

Hai cánh tay của Úc Tử Duyệt lại dây dưa cổ anh, hai mắt đầy sương mù, trừng mắt nhìn anh, “Em muốn anh! Lăng Bắc Hàn! Em muốn anh! Anh chỉ thuộc về em!”

Cô nói xong ấn lên môi anh một nụ hôn, sau đó buông ra, đưa ngón trỏ tay phải lên cánh môi dường như đã bị cô hôn đến sưng tấy, trong đầu nhớ tới lời nói của Hạ Tĩnh Sơ, trong tim đau đớn, “Môi của anh chỉ có thể hôn em!” cô khàn khàn mở miệng, bá đạo gằn nhẹ.

Lăng Bắc Hàn nhúm mày lại, nhìn vẻ mặt đầy nước mắt lại kiên quyết của cô mà đau lòng, cũng hôn lại cô, “Dĩ nhiên chỉ hôn em!” lời anh nói giống như đang tuyên thệ.

Úc Tử Duyệt đưa bàn tay nhỏ bé bắt lấy tay anh, đôi mắt đắm nước mông lung nhìn anh, lại nghĩ tới lời nói của Hạ Tĩnh Sơ, cô dùng sức bắt lấy tay anh, dò vào trong áo ngủ của mình, dừng lại trên ngực trái của cô.

Sự mềm mại ảm áp truyền đến lòng bàn tay của anh, Lăng Bắc Hàn giống như bị điện giật, chỉ vì cái động chạm nho nhỏ này, vậy mà thân thể của anh lại có phản ứng!

“Tay của anh chỉ có thể sờ em!” cô nhìn anh, mặc dù đã ngà ngà say, nhưng giọng nói vẫn bá đạo như vậy! Giống như là ra lệnh, không để anh phản kháng. Những lời này, có lẽ muốn mượn cảm giác say, cô mới dám nói ra.

Lăng Bắc Hàn nhúm mày lại, nhìn cô, một tay khác nhẹ lau mặt cô, ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, “Rốt cuộc sao vậy?”.

“Anh trả lời em!” bàn tay nhỏ bé nắm cổ tay anh thật chặt, cô bá đạo quát.

“Được, dĩ nhiên chỉ có thể sờ em!” Lời trấn an của Lăng Bắc Hàn cũng là lời thật lòng, cô gái nhỏ này, cô cho rằng anh là loại đàn ông tùy tiện sao?

Bàn tay trừng phạt nhéo nhéo nơi mềm mại của cô, nhéo nhéo quả hồng nhỏ xinh xắn này.

“A.....Đau.....Uhm.....” cả người cô run rẩy, Úc Tử Duyệt ngậm nga ra tiếng. Tiếng kêu của cô làm xương cốt anh mềm đi, khiến Lăng Bắc Hàn càng thêm cảm thấy kích thích, bàn tay nhỏ bé của cô buông cổ tay anh, chậm rãi dời xuống, lún vào trong áo ngủ của anh, đi xuống quần, trực tiếp đi thẳng vào quần lót, nắm lấy vật đã sớm cương cứng.

“Uhm.....Đau.....” Bàn tay nhỏ bé của cô nắm thật chặt Cự Long của anh, khiến anh đau đến mất hôn, Lăng Bắc Hàn kim lòng không được nhẹ găm ra tiếng.

Sau đó, chỉ thấy cô cúi đầu, cặp mắt chớp chớp nhìn nơi đó của anh, “Nơi này, chỉ có thể.....Chỉ có thể.....” mặc dù cô say, nhưng vẫn còn ngượng ngùng, gương mặt càng thêm đỏ.

“Chỉ có thể thế nào?” Lăng Bắc Hàn biết rõ còn hỏi, nhìn cô.

“Chỉ có thể.....” Úc Tử Duyệt giống như đứa bé, ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh vô tội nhìn anh, đáng vẻ đơn thuần như Tiểu Bạch Thỏ, khiến anh hận không thể đè cô xuống, hung hăng chà đạp cô !

“Chỉ có thể làm sao?” của anh lại bành trướng trong tay cô, Lăng Bắc Hàn bá đạo trầm giọng hỏi, ác ý hôn lên tai cô, muốn cô chính miệng nói ra những lời trong lòng.

“Chỉ có thể chen vào em!” Úc Tử Duyệt cũng tức giận nói, bàn tay bóp chặt cự long của anh.

“Khụ.... Em.....” sắp bị cô xoắn đứt rồi ! Lăng Bắc Hàn cảm giác mình bành trướng trong tay cô tới nơi rồi, hít một hơi khí lạnh, ngậm nga ra tiếng, càng thêm cứng rắn bành trướng.

Anh giữ chặt eo nhỏ của cô, vung áo ngủ cô lên, để cô ngồi trên người mình, gạt quần nhỏ của cô xuống, vật cứng rắn nhẹ nhẹ cọ xát nơi mềm mại.

“Dĩ nhiên chỉ có thể chen vào em!” Lăng Bắc Hàn gầm nhẹ xong, ấn cô xuống hơi cứng rắn của mình, bàn tay nhỏ bé của cô buông anh ra, vật bành trướng men theo lối mòn của cô mà tiến vào.

“A.....Thật to.....Lăng.....Đau.....” cảm giác thật to khiến nhiệt độ cả người cô tăng cao không ngừng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên muốn rỉ máu, Úc Tử Duyệt lắc lắc cái eo thon nhỏ, đôi tay giữ chặt anh bả vai vững chãi của anh, cái đầu nhỏ ngửa ra sau, khe khẽ ngậm nga.....

“Ừm.....Thả lỏng một chút.....Sắp xoắn đứt anh rồi.....” Lăng Bắc Hàn sợ làm đau cô lần nữa, không dám mạo hiểm tiến vào, kiềm chế khó chịu, đôi tay càng không ngừng vuốt ve, chà xát xoa xoa cái mông nhỏ của cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, dịu dàng dụ dỗ nói.

Trên trán thấm ra giọt mồ hôi, trong đôi mắt sâu thẳm nhuộm đầy sắc dục như muốn tiêu diệt cô, yết hầu không tự chủ rung động, hận không thể hung hăng tiến vào trong cơ thể cô.

“Ừm.....Anh là của em ! Lăng Bắc Hàn, anh..... ừm.....” đôi tay cô cởi áo ngủ của anh ra, lộ ra bả vai vững chắc cùng cơ ngực hoàn mỹ, cô cúi đầu, gặm nhấm bờ vai anh.

Cô vừa cẩn thận hôn từng chút, vừa dùng hàm răng gặm cắn, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên, hài lòng nhìn lại dấu vết của mình để lại trên người anh.

Cảm giác vừa tê vừa đau này khiến Lăng Bắc Hàn không cách nào kiềm chế được, dựng thẳng lên xuyên qua cô.

“Ừm.....” vì đau đón nên cô nghiêng răng cắn chặt vào bắp thịt của anh, giống như bông đưng nảy sinh ý định độc ác. Trong đầu không ngừng thoáng hiện lên khuôn mặt của Hạ Tĩnh Sơ, cô bị kích thích, càng không ngừng lắc lắc cái eo, càng không ngừng gặm nhấm hôn hít cả người anh.

Lăng Bắc Hàn bị cô hành hạ muốn phát điên, bất chấp tất cả , hung hăng tiến vào cơ thể cô.....

Cô càng không ngừng rên rỉ, anh là của cô, chỉ thuộc về cô! Tham vọng giữ lấy vừa bá đạo vừa mãnh liệt như vậy khiến Lăng Bắc Hàn càng thêm điên cuồng phục vụ cô, cũng cảm nhận tình yêu mãnh liệt của cô đối với mình !

Hai ngày qua lo lắng bởi vì sự chủ động và nhiệt tình của cô giảm đi, anh điên cuồng muốn cô, từ trên giường tới ghế sa lon, lại trở lại trên giường, biến đổi các loại tư thế, tôn thờ thân thể cô, để cho cô cảm nhận được sự hiện hữu của anh!

Sau ba lần muốn cô, anh lý trí bỏ qua cho cô, cô say rượu, lại phóng túng, cũng vừa mới bị tiêu chảy xong, anh sợ cô tiêu hao thể lực, ôm cô đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại quay trở lại giường, mớm cho cô ly trà giải rượu, sau đó mới ôm cô đi ngủ.

“Anh chính là của em, ai cũng không giành được.....” cô nằm trong lòng anh, lầu bầu nói nhỏ, đôi chân thon dài cùng cánh tay vẫn thích bá đạo ôm chặt lấy cả thân thể to lớn của anh.

“Được! Ngủ!” trực giác có liên quan đến Hạ Tĩnh Sơ, Lăng Bắc Hàn hôn lên trán cô một cái, nhíu mày ôm chặt cô trấn an.

“Em là vợ của anh... Em muốn anh phải... chung thủy.... không được nghĩ tới người khác.... Chỉ có thể có em.....” cô lầu bầu, vừa nói, nước mắt vừa chảy ra từ khóe mắt. Cô như vậy, làm anh đau lòng.

Cô đối với anh không có cảm giác an toàn a!

Lăng Bắc Hàn trong lòng cảm thấy thất bại, cũng thấy đau lòng. Bàn tay giữ chặt đầu cô không ngừng vuốt ve, môi mỏng cũng không ngừng hôn lên trán cô, dùng hành động an ủi.

Trong mơ mơ màng màng, cảm nhận được sự dịu dàng và ấm áp của anh, Úc Tử Duyệt cuối cùng cũng cảm thấy an tâm trong lòng, càng không ngừng ôm lấy anh, chỉ sợ anh bị Hạ Tĩnh Sơ cướp đi.

Ở trong lòng, cô hy vọng, mặc kệ Hạ Tĩnh Sơ rời khỏi anh là bởi nỗi khổ tâm gì, chỉ cần anh không quay lại với Hạ Tĩnh Sơ, không cần vứt bỏ mình.....

“Aiz.....Đau.....” đầu giống như muốn nổ tung, đau đớn khó chịu, Úc Tử Duyệt khổ sở tỉnh lại, ngồi dậy mở mắt nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện ra mình đang nằm ở trên giường nhà mình.

Trong đầu hiện lên từng hình ảnh lẻ tẻ ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh, sau đó cô mới nhớ lại đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng vừa đau khổ vừa xấu hổ, cô kinh ngạc nhìn họa tiết cánh hoa nhỏ màu tím nhạt trên vỏ chăn đến ngẩn người.....

Lăng Bắc Hàn vào cửa thì thấy cô ngẩn người ngồi trên giường, nhú mào, đi về phía cô, “Ngẩn người cái gì? Mau mặc quần áo!” anh trầm giọng nói, Tiểu Lý đã sớm đợi ở dưới lầu.

“A!” Úc Tử Duyệt hoàn hồn, lúc này mới nhớ tới hôm nay là phải về thành phố A, vội vàng xuống giường, trước kia được Lăng Bắc Hàn huấn luyện cho, cô lập tức chạy đến tủ treo quần áo tìm quần áo, nhanh chóng mặc vào, sau đó chạy tới phòng rửa mặt.

Hai người nhanh chóng ăn bữa ăn sáng xong mới xuống lầu.

“Đầu còn đau không?” lúc đã ở trên xe, Lăng Bắc Hàn xoa thái dương cho Úc Tử Duyệt, dịu dàng hỏi.

“Tốt hơn nhiều.....” khẽ né tránh động tác thân mật của anh với mình, Tử Duyệt liếc nhìn Tiểu Lý đang ngồi ở chỗ tài xế.

“Cậu ta không nhìn thấy, cũng không nghe được » Lăng Bắc Hàn biết Úc Tử Duyệt xấu hổ, kéo cô qua, nhỏ giọng nói bên tai cô. Trong buồng xe mở nhạc, Tiểu Lý sẽ không nghe thấy âm thanh của bọn họ, hơn nữa cũng đã huấn luyện Tiểu Lý không thể nhìn lên bọn họ.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, “Em ngủ đây.... » nằm trên bả vai anh, cô mệt mỏi nói.

“Đừng ngủ! Nói cho anh biết, tối hôm qua sao vậy? Hạ Tĩnh Sơ đã nói gì với em?” Lăng Bắc Hàn chưa từng quên sự khác lạ tối qua của cô, một tay nắm cả bả vai cô, một tay giữ chặt cằm cô, nhìn cô, trầm giọng hỏi.

Nhìn gương mặt tuấn tú nghiêm túc của anh, nhớ tới Hạ Tĩnh Sơ, Úc Tử Duyệt trong lòng đau nhói, cô rất muốn hỏi trước kia Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ đã xảy ra quan hệ hay chưa, nhưng cảm thấy hỏi như vậy thật buồn cười !

Cô vừa lại thật thà không phải cá có nơi ‘ nam tình tiết người, nếu như mình hỏi Lăng Bắc Hàn như thế, nhất định sẽ rơi vào cái bẫy của Hạ Tĩnh Sơ, tự rước lấy nhục.

“Không có a. Tại sao hỏi như thế?” Úc Tử Duyệt cố ý không thêm nghĩ đến nguyên nhân chia tay của Hạ Tĩnh Sơ nữa, ép mình không nên tin lời cô ta!

“Vậy tại sao em lại uống rượu, tại sao lại mượn rượu điên cuồng? Còn nói cái gì, anh là của em ?” Lăng Bắc Hàn không tin trong lòng cô không có chuyện gì, nhìn cô, trầm giọng hỏi.

“Em.....Mượn rượu để thêm can đảm mà thôi.....” Úc Tử Duyệt cúi đầu, đỏ mặt nói.

“Thật sự chỉ như vậy? Úc Tử Duyệt, đừng suy nghĩ lung tung, anh sẽ chung thủy với cuộc hôn nhân này!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, kiên định nói từng chữ từng câu.

Úc Tử Duyệt cảm động gật đầu, cũng hy vọng anh sẽ kiên định như vậy, sẽ không bởi vì bất kỳ lý do gì mà dao động.....

Người của Úc Gia vẫn nhiệt tình như vậy, sáng sớm đã ở cửa chờ hai người Lăng Bắc Hàn, đây cũng là lần đầu tiên Lăng Bắc Hàn tới Úc Gia sau lần lại mặt. Hôm nay mặc dù anh không mặc quân trang, nhưng vẫn nổi bật xuất chúng khí chất bất phàm.

Thấy dáng vẻ hai người Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn ân ái như vậy, vợ chồng Úc Gia trong lòng an tâm không ít.

“Ăn ít thịt thôi, hôm qua em mới bị tiêu chảy!” trên bàn cơm, thấy Úc Tử Duyệt gấp sườn, Lăng Bắc Hàn vội vàng ngăn lại, quan tâm nói với cô.

“Tiêu chảy? Duyệt Duyệt, có phải lại ăn mấy món không sạch sẽ đúng không?” Mạt Hề nghe nói con gái bị tiêu chảy, vội vàng đau lòng hỏi, gấp rau dưa cho cô.

Úc Tử Duyệt đỏ mặt, trợn mắt nhìn Lăng Bắc Hàn, “Đã tốt rồi mà! Anh khẩn trương quá đấy! Mẹ làm sườn xào chua ngọt sao có thể không ăn đây?” Úc Tử Duyệt nhìn đĩa sườn hồng hồng mà thèm, màu sắc rực rỡ, lại con rắn vùng hấp dẫn.

“Dĩ nhiên không thể ăn! Cẩn thận lại tái phát! Bắc Hàn, Duyệt Duyệt ăn linh tinh, chẳng kiêng kị gì cả, cũng may còn có con cẩn thận trông nom!” Tô Mạt Hề chặt đứt ý muốn ăn sườn của Úc Tử Duyệt, cũng không quên tán dương Lăng Bắc Hàn cẩn thận quan tâm Úc Tử Duyệt.

“Mẹ thiên vị!” Úc Tử Duyệt tức giận nói, gấp một đĩa rau lên miệng, ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại cảm động, vì người nhà cô đều thích Lăng Bắc Hàn khiến cô cảm thấy vui vẻ.

“Mẹ thiên vị là đúng, ai bảo em cứ tùy hứng như vậy.....” lúc này, Úc Tử Mặc ngồi bên cạnh đả kích cô, hiển nhiên là đùa giỡn, lại chọc đúng nỗi đau của Úc Tử Duyệt.

“Em.....Lăng Bắc Hàn, anh thích em bốc đồng như vậy, phải không?” Úc Tử Duyệt đang muốn phát giận, kịp thời dừng lại, gấp miếng sườn cho Lăng Bắc Hàn, dịu dàng hỏi anh, rất muốn tranh luận trước mặt anh trai!

“Khụ.....” Lăng Bắc Hàn thiếu chút nữa bối vì lời của cô mà nghẹn cơm, anh ngẩng đầu lên, nhìn cô nở nụ cười, sau đó gật đầu một cái. Anh vốn là người trầm tính, trước mặt nhiều người như vậy, để anh nói thích cô, ca ngợi cô, thật đúng là không quen.

Úc Tử Duyệt hài lòng nhìn phản ứng của anh, hả hê liếc nhìn Úc Tử Mặc.

“Bắc Hàn a, vẫn là câu kia, nếu như Duyệt Duyệt có chỗ không đúng, con cũng bao dung một chút, đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn, không quen.....”Úc Trạch Hạo lúc này cũng mở miệng nói với Lăng Bắc Hàn.

Mặc dù Úc Gia bọn họ có tiền có quyền, nhưng không hề kiêu căng ngạo mạn, giúp người không kể thân quen, con gái của họ trời sinh tính tình hoạt bát, có chút trẻ con, bướng bỉnh nghịch ngợm, những điều này bọn họ đều hiểu.

“Cha, cha nói quá rồi, Duyệt Duyệt cô ấy rất tốt! Thật như vậy!” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Trạch Hạo, lời này là lời xuất phát từ nội tâm, chân thành mà tha thiết, làm Úc Tử Duyệt đỏ mặt, cúi đầu, càng không ngừng bối cơm trong bát.

Lời nói của Lăng Bắc Hàn khiến mọi người trong nhà cũng yên tâm. Trong bữa cơm tràn đầy tiếng nói tiếng cười, tán gẫu đủ chuyện, quan tâm nhất vẫn là chuyện vết thương của Lăng Bắc Hàn, nhưng thấy anh đã phục hồi như cũ, bọn họ cũng đều yên tâm.

“Bắc Hàn a..... có ý định chuyển đến quân khu thủ đô hay không? Trước từng nghe cha con nói qua, như vậy vợ chồng hai đứa có thể thường xuyên gặp nhau rồi, công việc của con cũng không nguy hiểm nữa....”

Sau khi ăn xong, người một nhà ngồi bên sofa, ăn trái cây, tán gẫu.

Úc Trạch Hạo hỏi như vậy khiến Lăng Bắc Hàn khẽ nhú mày, trong lòng Úc Tử Duyệt mừng rỡ, cô đương nhiên hy vọng Lăng Bắc Hàn được điều đến quân khu.

“Cha, doanh trại cần con, hơn nữa, là một quân nhân, cho dù công việc rất nguy hiểm, cũng là trách nhiệm của con! Cha mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng chăm sóc cho Duyệt Duyệt thật tốt..... có mọi người mới có tiểu gia!” Lăng Bắc Hàn dĩ nhiên hiểu ý của Úc Trạch Hạo, khôn khéo nói.

Úc Tử Duyệt trong lòng mặc dù có chút khó chịu, nhưng vẫn mở miệng cười: “Cha! Tư tưởng của cha thật ích kỷ nha, cha nên học tập Lăng Bắc Hàn nhà con một chút đi! Còn nữa, con cũng không phải là trẻ con, tự con có thể chăm sóc mình thật tốt!” Vì không muốn để cho cha mẹ lo lắng, Úc Tử Duyệt khéo léo nói.

Đạo lý này cô hiểu, nhưng thật sự phải hy sinh khiến lòng cô vẫn không thể thoải mái.

Cũng không tránh khỏi khổ sở trong lòng: Lăng Bắc Hàn, vì em, anh có thể giống như lúc đầu vì Hạ tử Sơ mà bỏ qua sự nghiệp? Nhưng chỉ là thoáng qua, cô cảm thấy suy nghĩ này thật ích kỷ....

“Ai nha, Duyệt Duyệt, không tệ, tư tưởng giác ngộ cao a!” lúc này, Úc Tử Mặc giơ ngón cái về phía em gái, khích lệ nói.

“Đương nhiên! Em là quân tử đó!” Úc Tử Duyệt hất cằm, kiêu ngạo mà nói, nhưng cũng len lén xấu hổ liếc nhìn Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn cứng chiều vuốt ve đầu cô, hy vọng cô thật sự giác ngộ. Nhưng vẫn cảm thấy mình khiến cô chịu uất ức.

“Oa.....Hay.....Thật mạnh bạo a.....Chị Huyền Huyền.....Em.... em không dám nhìn nữa.....” hai cô gái nhỏ trốn trong phòng của Úc Tử Duyệt, nằm trên giường xem một bộ phim hết sức bạo tình. Úc Tử Duyệt lấy tay che mặt lại, hai mắt xuyên qua khe hở nhìn màn hình, đỏ mặt nói.

Trong lỗ tai mỗi người đều cảm một cái tai nghe.

“Vậy thì mau tắt đi. Ai cho em mở ra! Nếu để cho anh em biết chị xem phim này, nhất định sẽ....” Lệ Huyền Huyền đỏ mặt thẹn thùng nói, đôi mắt kia thỉnh thoảng liếc nhìn về phía màn hình máy tính.

“Meo meo của nữ chính thật to.... Thật sexy a!” Úc Tử Duyệt lại kích động hô lên, chính là không tắt được máy tính, “Chị Huyền Huyền, chị mau nhìn xem!”

“Duyệt Duyệt! Em nói nhỏ thôi!” Lệ Huyền Huyền nhìn về phía cửa phòng, nhỏ giọng quát.

Ngay sau đó Úc Tử Duyệt kéo chăn, che kín hai người, sau đó, núp trong chăn xem tiếp.

“Chị Huyền Huyền, em phát hiện ra em cực kỳ thích thân thể phụ nữ....” Úc Tử Duyệt nhìn bộ ngực to lớn của diễn viên nữ, có tình nói, còn kéo cổ áo, nhìn meo meo của mình, vừa ngắm meo meo của Huyền Huyền.

“Của chị cũng lớn hơn của em!” cô bắt mắt nói.

“Hắc hắc.....Để ông xã em làm cái đó nhiều một chút.... Là... là tốt rồi.” Lệ Huyền Huyền đỏ mặt, thẹn thùng nói.

Úc Tử Duyệt chớp mắt nhìn lệ Huyền Huyền, “Có thật không? Chị cũng được anh em làm cho lớn? Em nhớ trước kia của chị cũng không khác của em nhiều lắm!” Úc Tử Duyệt thầm nói.

“Duyệt Duyệt em..... không phải!” Lệ Huyền Huyền đỏ mặt nói, thò đầu ra khỏi chăn, thở dốc, nhưng hai mắt lại thấy được một đôi dép quen thuộc, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, sau đó đối mặt với gương mặt đen xì của Úc Tử Mặc, trên mặt Lệ Huyền Huyền lập tức hiện lên một nét hoảng sợ.

“Duyệt Duyệt..... cô ấy cô ấy rủ em xem a.....” Lệ Huyền Huyền còn chưa nói hết, đã bị Úc Tử Mặc bá đáp lời lên, sau đó cô gái nhỏ bị anh ôm ra khỏi phòng của Úc Tử Duyệt.

“Chị Huyền Huyền, thật không tốt! Rõ ràng chính chị cũng muốn xem....”

Úc Tử Duyệt từ trong chăn chui ra, thở hổn hển kháng nghị, ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt tuần tú xanh mét của Lăng Bắc Hàn! Trong lòng Úc Tử Duyệt bỗng chốc hồi hộp, đưa tay định đóng laptop lại, nhưng Lăng Bắc Hàn nhanh tay hơn cô, giữ cổ tay cô ngăn chặn hành động của cô, ngồi xuống mép giường, chuyển laptop qua.....

“Không phải, chị Huyền Huyền rủ em xem.... Em mới.... mới xem.....” Úc Tử Duyệt vội vàng lo sợ giải thích.

145. Chương 145: Chàng Chàng Thiếp Thiếp

Úc Tử Duyệt chỉ sợ Lăng Bắc Hàn sẽ trừng phạt cô, không thể làm gì khác hơn nói dối là Lệ Huyền Huyền rủ cô xem! Lăng Bắc Hàn cũng không để ý tới cô, con người sắc bén nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính.

Trên màn ảnh, người đàn ông và người phụ nữ trần trụi dính lấy nhau, bàn tay người đàn ông vuốt ve bộ ngực của người phụ nữ, bộ phim quả thật mới phát được mười lăm phút.

Úc Tử Duyệt thấy Lăng Bắc Hàn nhìn chăm chăm màn hình máy tính, cho rằng anh cũng muốn xem, nhất là bây giờ bộ phim đang chiếu đến đoạn kích tình, bộ ngực của diễn viên nữ không ngừng hiện lên trên màn hình, trong lòng Úc Tử Duyệt ghen tị không thôi.

“Lăng Bắc Hàn! Không cho phép anh xem!” Úc Tử Duyệt lần này tức giận, bò dậy nằm sau lưng anh, hai cánh tay vòng tới đằng trước của anh, hai bàn tay bịt mắt anh lại.

Trước mắt bỗng dưng tối tăm, sau lưng ấm áp, ngực cô dán chặt vào lưng anh, mùi hương nhàn nhàn chỉ thuộc về cô xông vào hơi thở của anh, Lăng Bắc Hàn cong môi, “Sao vậy, em có thể xem, sao anh không thể xem?” anh cười tà nói, đưa tay bắt lấy cánh tay cô, dùng sức kéo cánh tay cô ra, hai mắt lại nhìn chăm chú vào màn hình.

Úc Tử Duyệt thấy anh như vậy, trong lòng càng tức hơn!

“Lăng Bắc Hàn! Anh không biết xấu hổ!” Một tay đóng laptop lại, cô di chuyển tới trước mặt anh, lớn mật nhéo mũi anh, trừng mắt nhìn anh, như cô vợ nhỏ đang ghen tức.

Cô gái nhỏ này, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác trong lòng anh đúng không?

“Sao anh lại không biết xấu hổ? Đàn ông xem phim sex một tí không phải rất bình thường hay sao?” anh kéo cô vào trong ngực, đầu của cô tựa vào cánh tay trái của anh, tay phải anh giữ cằm cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, trầm giọng hỏi.

Úc Tử Duyệt vẫn chưa biết mình đã sập bẫy của Lăng Bắc Hàn, nhìn anh chăm chăm, mặt đỏ ửng như muốn nhỏ máu.

“Dĩ nhiên không bình thường, một người đàn ông muốn nhìn thân thể người phụ nữ khác, cho thấy anh ta muốn ngoại tình!” Úc Tử Duyệt tức giận nói với anh, hận không thể moi mắt anh ra, không để cho anh nhìn người phụ nữ khác một cái!

Úc Tử Duyệt cũng không ý thức được, ham muốn giữ chặt anh của mình lại mãnh liệt đến vậy.

“Một người phụ nữ muốn nhìn thân thể đàn ông khác thì sao? Nói lên cái gì?” Anh nhìn cô, buồn cười hỏi ngược lại, khóe miệng xấu xa cười cười mang theo một tia nguy hiểm làm Úc Tử Duyệt trong lòng sợ hãi.

Nghe xong mới ý thức được, mình trúng chiêu của anh rồi!

“Cái này, cái này rất bình thường a! Trên người đàn ông chả có cái gì tốt đẹp, chỗ cần che cũng đã che! Còn ngực người phụ nữ kia lại bị lộ ra hết!” Một ý tưởng lóe lên trong đầu Úc Tử Duyệt, cô hả hê giải thích.

Lính thói vẫn còn chưa biết, thật ra cô thích nhìn thân thể người phụ nữ kia hơn?

“Vậy ý của em là, em muốn nhìn cơ thể của người phụ nữ kia?” Lăng Bắc Hàn còn nhớ rõ, vừa rồi hình như cô khen ngợi vóc người nữ chính với Lệ Huyền Huyền.

“Lăng Bắc Hàn! Anh đừng có mà gây sự như vậy nữa có được không? Em muốn xem phim đấy thì sao? Người ta cũng không phải là. A. Phiến, là bộ phim có tình tiết hết sức bình thường, chỉ là hơi quá một chút!” Úc Tử Duyệt hùng hồn nói với anh, trong lòng vẫn là chột dạ, đây là phim Thái tên là “Vân Nương”, trước cô từng nghe giới thiệu, rất H a, cho nên trong lòng mới ngứa ngáy muốn xem...

“Úc Tử Duyệt! Trong đầu em nghĩ cái gì, anh còn không rõ sao? Xem cái loại phim ảnh đồi trụy thể này, tư tưởng không tinh khiết!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm, khiển trách.

“Anh nói bậy! Chỗ nào đòi trụ, rõ ràng là hình ảnh rất duy mỹ! Thả em ra.... em muốn đi tắm!” Úc Tử Duyệt đứng dậy, tức giận nói. Cũng không biết chị Huyền Huyền thế nào, có phải là bị anh trai mình hành hạ hay không.

Nghĩ như vậy, trong lòng vừa kích động, cũng vừa mất mát, sao lính thối còn chưa “hành hạ” cô đây?

“Ngồi xồm, tư thế hành quân, lập tức tiến hành, một giờ mới được ngủ!” Lăng Bắc Hàn đứng dậy, nghiêm túc nhìn đồng hồ trên cổ tay, lạnh lùng nói với cô.

Mẹ nó!

Lời của anh vừa nói xong, Úc Tử Duyệt tức giận! Lính thối này, “bệnh nghề nghiệp” tái phát sao?

Nhớ lúc vừa mới kết hôn, anh thường phạt cô tư thế hành quân, trong lòng cô vừa tức, vừa ngọt ngào, tuy không có gì lãng mạn, nhưng kỷ ức vẫn còn mới mẻ.

Bây giờ cô mới có thể cảm nhận được mùi vị đau khổ khi bị anh phạt.

“Em chẳng chọn cái nào, anh làm gì được em?” Úc Tử Duyệt khế nhếch đầu nhỏ, nhìn anh, khiêu khích nói.

Lăng Bắc Hàn sai bước, cánh tay dài chụp lấy áo lông viền hoa của Úc Tử Duyệt ôm vào trong ngực, “Vậy thì phục vụ anh!” Lăng Bắc Hàn bá đạo ra lệnh.

Lời nói trắng trợn như vậy khiến tim Úc Tử Duyệt đập thành thịch, “Nằm mơ!” Tối hôm qua có rượu nên cô mới dám to gan như vậy, hơn nữa, cô chưa từng quên quyết định lúc trước của mình!

Ai ngờ, lúc cô còn đang âm thầm suy nghĩ trong lòng thì Lăng Bắc Hàn đã buông cô ra, đi tới bên giường, cầm Laptop màu trắng lên, mở ra, “Em tắm trước đi, anh xem một chút...” anh lạnh nhạt nói, trong giọng nói không biết là vui hay buồn.

“Này! Lăng Bắc Hàn! Tên đàn ông háo sắc này! Tên đàn ông bỉ ổi này! Không cho phép anh xem..... ưmh.....” Úc Tử Duyệt tức giận hầm hừ, ai ngờ, thân thể chợt bị anh kéo vào trong ngực, áp đảo trên giường.

“Có biết lỗi hay không? Hả?” Bàn tay của Lăng Bắc Hàn dò vào trong vạt áo lông của cô, cẩn thận dò vào quần lót của cô, tay còn lại bao lấy bầu ngực của cô trừng phạt, bên miệng vừa phun khí nóng, vừa uy hiếp hỏi.

“A..... anh..... buông em ra! Em..... em không sai!” động tác của anh chính là thành thạo mà khéo léo như vậy, hơn nữa có thể biết rõ điểm mẫn cảm của cô, Úc Tử Duyệt thở hồng hộc phản bác.

“Còn không biết lỗi?”

“Xoẹt.....” Lăng Bắc Hàn gầm nhẹ, quần lót của cô bị anh dùng sức xé nát thành mảnh vụn, Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy hoa tâm nhồn nhột khó chịu, anh đang cố tính trêu chọc cô!

Lăng Bắc Hàn lựa chọn phương thức vừa ngọt ngào vừa khó chịu để trừng phạt cái tội xem phim không thuần khiết của cô, lại càng giống như đang ghen với bộ phim này, tối nay nhất định phải dạy dỗ cô một bài học mới được!

“Đừng keo kiệt như vậy! Khốn kiếp, em... không được ép buộc em.... Anh đồng ý rồi....A!” cô vừa kháng nghị thì anh đã xâm nhập vào cô, làm cô thét toáng lên.

“Có biết sai hay không hả? Sau này còn xem nữa không hả? Hả?” Lăng Bắc Hàn hung hăng cắn cắn môi cô, đôi mắt sắc bén nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, uy hiếp hỏi.

“Ừ.....A.....Không.....Không xem! Em... em đảm bảo.....Khó chịu a.....Ưmh.....” Úc Tử Duyệt kêu khóc cầu xin tha thứ, nơi đó có ngón tay thon dài của anh, cần bản không thỏa mãn được cảm giác khó chịu như vụn con kiến đang bò trên người, cùng với cảm giác trống rỗng bức người trong cơ thể cô.

Nước mắt bị bức phải chảy ra, cái đầu nhỏ càng không ngừng lắc mạnh, sợi tóc mềm nhỏ dính lên gương mặt nhỏ khiến cô giống như đang bị làm nhục, vừa dụ người vừa ngon miệng.

Kích thích khiến Lăng Bắc Hàn càng hung hăng muốn bắt nạt cô! Ngón tay anh cố tình đi vào, tìm được điểm đặc biệt trong cô, ấn mạnh một cái khiến toàn thân cô rung động, lắc đầu thét chói tai.

Cuối cùng, Lăng Bắc Hàn cũng chịu được nữa, rút ngón tay ra, để chính mình lấp đầy trống rỗng của cô.....

Trong một phòng khác, Lệ Huyền Huyền ăn trộm “Trái cấm” cũng chịu sự trừng phạt của Úc Tử Mặc. Cô gái nhỏ toàn thân mặc bộ nội y tình thú mu đen, quỳ ở tư thế ái muội trên giường, đôi tay bị còng lại, cặp mông trắng như tuyết vênh lên, quần lót màu đen vây quanh cặp mông....

“Pằng.....” Úc Tử Mặc chỉ mặc một cái quần đen góc bẹt, lộ ra bắp thịt hoàn mỹ, đứng bên giường, cầm cái roi da màu đen, đánh lên cặp vú trắng ngần của cô gái nhỏ!

“Ừm.....” cũng không giống tiếng rên rỉ khổ sở, mà giống như tiếng ngâm nga không dừng lại được, bộ ngực trắng ngần không lưu lại vết thương, chỉ nhàn nhạt hồng.

“Rất thoải mái đúng không?” Úc Tử Mặc cười tà nói, tức giận bỏ roi da trong tay, bước đến, giơ tay “Pằng” một cái tát nặng nề rơi xuống bộ ngực của cô gái, rõ ràng in dấu năm ngón tay.

“Ừm.....Đau! Thật là đau! Ừm.....” đau đớn khiến cô uốn éo người, gương mặt nhỏ vùi vào trong gối, khổ sở ngâm nga.

Nghे thấy tiếng khóc của cô, Úc Tử Mặc có chút đau lòng, bước đến ngồi xuống mép giường, ôm cô vào trong ngực, để cô nằm trên người mình, một bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực của cô.

“Huyền Huyền?”

“Ừ.....Đau.....”

Cô gái nhỏ làm nũng nói, hưởng thụ sự dịu dàng của người đàn ông, cho rằng anh đã bỏ qua cho cô!

“Pằng!” Ai ngờ, người đàn ông lại hung hăng tát cô một cái, “Ừm.....Thật là đau, Tử Mặc, anh.... anh xấu lắm! Thả em ra!” Cô gái nhỏ nhu nhược khóc, tức giận quát.

“Sau này còn muốn xem nữa hay không hả?” anh đâu có chịu bỏ qua cho cô, bàn tay nâng áo ngực của cô lên, dùng sức nhéo nụ hoa của cô.

Đối với phụ nữ, không thể nghi ngờ đây chính là cách trừng phạt giày vò nhất, Lệ Huyền Huyền uốn éo người, hai tay bị còng giơ tán loạn, “Anh thả em ra..... đừng... thật khó chịu.... em... là Duyệt Duyệt.... rử em....” Lệ Huyền Huyền kêu khóc, rơi nước mắt cầu xin được tha thứ.

“Con bé bảo em xem là em cũng em? Huyền Huyền, lá gan càng lúc càng lớn, muốn em trừng phạt em thế nào cho phải đây?” Úc Tử Mặc ôm lấy cô, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt, gian tà nói.

“Không phải, em...em không dám! Em không xem, Tử Mặc.... tha cho em....” Lệ Huyền Huyền tội nghiệp nhìn Úc Tử Mặc, càng không ngừng cầu xin tha thứ, nhìn nụ cười tà tứ trên mặt Úc Tử Mặc, trong lòng cô càng sợ hãi.

“Sao có thể dễ dàng như vậy?” Úc Tử Mặc nói xong, một tay kéo Lệ Huyền Huyền qua, để cô quỳ gối trên giường..... Không chân chừ một giây, anh tiến vào từ đằng sau cô!

Sáng sớm ngày hôm sau, cả hai cô gái cùng ngủ nướng!

“Sao Duyệt Duyệt và Huyền Huyền còn chưa dậy?” điểm tâm nhà Úc Gia đã chuẩn bị xong, Tô Mạt Hề từ phòng bếp ra ngoài, thấy ba người đàn ông đã ngồi xuống, cau mày hỏi.

Nghĩ thầm Duyệt Duyệt này cũng đã lập gia đình, sao lại ngủ nướng như vậy? Lần trước lúc lại mặt cũng dậy rất sớm, càng khiến cho người ta lo lắng, người luôn khéo léo hiểu chuyện như Huyền Huyền hôm nay cũng vẫn chưa rời giường.

“Khụ khụ.....” Úc Tử Mặc mắt tự nhiên ho khan một cái, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn ngồi ngay ngắn bên cạnh, Lăng Bắc Hàn cũng nhìn anh một cái, có một loại cảm giác thấu hiểu lẫn nhau.

“Cô ấy hơi mệt.....”

“Để cho cô ấy ngủ thêm một chút!”

Úc Tử Mặc cùng Lăng Bắc Hàn đồng thời mở miệng, Úc Tử Mặc tương đối thẳng thắn, còn Lăng Bắc Hàn du sao cũng là người trầm tính, khéo léo nói.

Úc Tử Mặc vừa nói xong, ngay cả mặt của Tô Mạt Hề cũng đỏ lên, “Được...” bà lúng túng mở miệng, không nghĩ ngờ trong lòng cũng vui vẻ vì đám trẻ. Nhìn thấy được mấy đứa con hạnh phúc, Úc Trạch Hạo ái muội nhìn vợ yêu, lôi kéo bà ngồi xuống.

Sau khi Úc Tử Duyệt rời giường rửa mặt, ra khỏi gian phòng, ở đầu bậc thang vừa đúng lúc gặp Lê Huyền Huyền, “Chị Huyền Huyền, chị cũng mới dậy à?” Úc Tử Duyệt một tay chống lưng, ngáp một cái hỏi.

Sắc Lang Lăng Bắc Hàn! Tối hôm qua thiếu chút nữa thì bị anh hành hạ đến chết rồi! Hiện giờ hai chân vẫn còn đau đốn bủn run, bước một chút cũng cảm thấy khó chịu!

Lê Huyền Huyền đỏ mặt, then thùng cúi mặt, gật đầu một cái, nhớ tới kích tình tối hôm qua, thật muốn tìm một cái lỗ chui vào!

Nhìn phản ứng của Lê Huyền Huyền, Úc Tử Duyệt sao lại không biết, cô tò mò tiến lên, kéo bả vai Lê Huyền Huyền qua, nói nhỏ bên tai cô gì đó, chỉ thấy gương mặt nhỏ của Lê Huyền Huyền ngày càng đỏ hơn....

“Anh.....Anh ấy tối hôm qua.....SM.....” Lê Huyền Huyền thì thầm vào tai Úc Tử Duyệt, đỏ mặt, then thùng nói.

SM?

Úc Tử Duyệt trợn to hai mắt, cái miệng nhỏ há thành hình chữ O, bọn họ chơi cũng thật là mạnh bạo a! “Hắc hắc.... chị là M sao? Ha ha....” cô hả hê nhìn Lê Huyền Huyền, cười nói.

“Duyệt Duyệt em.....”

“Chị Huyền Huyền, chị thật đúng là mềm yếu, bị anh em ăn đến gắt gao, muốn chơi SM với Lăng Bắc Hàn nhà em, người chịu ngược nhất định là anh ấy!” Úc Tử Duyệt cố tình nói, giọng nói của cô vang vọng cả cầu thang.

Mới đi được hai bậc thang, đã thấy bóng dáng của Lăng Bắc Hàn cùng Úc Tử Mặc xuất hiện tại khúc quanh, trên mặt Úc Tử Mặc hiện lên một tia xấu xa, muốn xem kịch hay, còn sắc mặt của Lăng Bắc Hàn lại xanh mét khác thường!

Cô muốn ngược anh?

Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, cái miệng nhỏ cũng há hốc hình chữ o, sau khi Úc tử Mặc lên lầu ôm Lê Huyền Huyền đi xuống, “Anh... chị Huyền Huyền, chờ em một chút, em cũng muốn đi ăn cơm!” Úc Tử Duyệt sợ Lăng Bắc Hàn lại muốn trừng phạt cô, kêu to muốn xuống lầu, thân thể nhỏ bé lại bị cánh tay dài của Lăng Bắc Hàn ngăn lại.

“Em muốn ngược anh?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, lạnh giọng hỏi.

“Không có, không có! Hiểu lầm á! Tuyệt đối là hiểu lầm! Em đảm bảo với chủ tịch Mao, em không muốn ngược anh!” tránh voi chảng xấu mặt nào, Úc Tử Duyệt vội vàng cúi đầu khom lưng nói với anh.

“Khỏi phải cợt nhả! Lời của em anh nghe rõ từng câu từng chữ! Úc Tử Duyệt.....”

“Ừm.....Bụng thật đói.....” Lời Lăng Bắc Hàn còn chưa nói hết, Úc Tử Duyệt vội vàng ôm bụng, đáng thương nhìn anh, khổ sở cau mày nói.

Tạm thời không còn cách nào, Lăng Bắc Hàn cũng biết cô thật sự đói bụng, lạnh lùng cảnh cáo cô một cái, giống như đang nói: sau này xem anh dạy dỗ em thế nào! Ngay sau đó, kéo cô xuống lầu.

Trong phòng ăn to như vậy, chỉ có hai người Lê Huyền Huyền cùng Úc Tử Mặc, Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn vừa mới vào cửa, chỉ thấy Lê Huyền Huyền được Úc Tử Mặc ôm vào trong ngực, Úc Tử Mặc dứt từng miếng cháo tổ yến cho cô.

Hai người ngọt ngào ân ái như thế, thật khiến Úc Tử Duyệt hâm mộ, nghĩ thầm, lính thối cả đời này cũng không thể ôm cô như vậy, trước mặt người khác dứt cơm cho cô.

“Duyệt Duyệt, mau tới ăn điểm tâm đi!” Lê Huyền Huyền thấy bọn họ đi vào, muốn chui từ ngực Úc Tử Mặc ra ngoài, nhưng người đàn ông bá đạo căn bản không chịu, “Sợ cái gì, đều là người nhà mình!”

“Anh trai, dù gì anh cũng là anh em, trước mặt chúng em cũng nên chú ý ảnh hưởng một chút!” Úc Tử Duyệt kéo Lăng Bắc Hàn ngồi xuống bên cạnh, cầm cái thìa ăn cháo tổ yến, ỉu xìu nói với Úc Tử Mặc.

Úc Tử Mặc sao không biết suy nghĩ của em gái mình, cong miệng, “Em không ăn được quả nho thì nói quả nho xanh đi!” anh kích thích nói, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn sao không hiểu ý tứ của Úc Tử Mặc!

Lời của anh trai làm trong lòng Úc Tử Duyệt đau xót, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn ngồi bên cạnh vững vàng như núi, cũng hy vọng Lăng Bắc Hàn có thể ôm cô, có thể dứt cơm cho cô, ghen tị với anh trai bọn họ.

“Ai bảo không được ăn nho hả? Lúc ở nhà, Lăng Bắc Hàn cũng ôm tôi, cho em ăn cơm đấy! Ông xã, anh thấy đúng không?” Úc Tử Duyệt nhìn chằm chằm anh trai, phản bác, lời của cô mới nói xong, Úc Tử Duyệt cảm giác eo của mình có lực, sau đó rơi vào trong ngực Lăng Bắc Hàn!

Cảnh này khiến hai người đối diện phải giương mắt mà nhìn, Úc Tử Duyệt cũng hoàn toàn hóa đá, ai cũng không ngờ một người quân nhân nghiêm túc, trầm thấp như vậy ở trước mặt người khác, ôm bà xã của mình!

Lăng Bắc Hàn tay phải cầm thìa, múc một thìa tổ yến, đưa lại gần miệng Úc Tử Duyệt, “Mau ăn, kéo lạnh.....” giọng nói trầm thấp hùng hậu từ trên đỉnh đầu truyền đến, Úc Tử Duyệt cứng đờ ngẩng đầu lên, mặt cảm động nhìn gương mặt tuấn tú của anh, quên cả ăn cơm.

“Được rồi! đừng để bọn họ quấy rầy ân ái của chúng ta....” nhìn em gái cùng Lăng Bắc Hàn như vậy, Úc Tử Mặc giúp ai đó hoàn thành ước vọng ôm Lệ Huyền Huyền đứng dậy, ra khỏi phòng ăn, đem không gian nhường cho bọn họ.

“Thất thần cái gì, ăn đi!” Lăng Bắc Hàn bị cô nhìn có chút không được tự nhiên, cứng đờ mở miệng nói. Nếu không phải tận mắt chứng kiến Úc Tử Mặc ôm bạn gái thân mật dứt cơm, Lăng Bắc Hàn quả thật không biết những người yêu nhau thật sự chung sống như vậy.

Ăn một bữa cơm cũng có thể chàng chàng thiếp thiếp.

Ý tứ của Úc Tử Duyệt vừa rồi là hâm mộ hai người Úc Tử Mặc, anh không nhận được liền thỏa mãn cô.

Úc Tử Duyệt rót cuộc hoàn hồn, cúi đầu, há mồm ngậm cái muỗng, mùi vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng, trong lòng rung động không dứt.....

Lăng Bắc Hàn ôm cô, cho cô ăn cơm !

Cảm giác giống như là đang nằm mơ! Trái tim kịch liệt nhảy lên, được anh dứt cho từng thìa cháo, phúc lợi như vậy, thật ra chỉ khi cô đau bụng mới có thể hưởng thụ.....

Nhưng, sáng sớm hôm nay, cô cũng có thể cảm nhận được cuộc sống bình thường của những người yêu nhau, cái loại cảm giác đó mới ngọt ngào làm sao.

Sau khi ăn cơm trưa ở Úc gia, hai người mới ngồi xe Tiểu Lý trở về thủ đô, dọc đường đi, hai người vừa nói vừa cười, phần lớn thời gian đều là Úc Tử Duyệt nói chuyện, Lăng Bắc Hàn khắc ghi từng câu từng chữ cô nói vào trong lòng.

“Lăng Bắc Hàn, anh có thích sống cùng người nhà không?” Úc Tử Duyệt cảm thấy Lăng Bắc Hàn đối xử với cha mẹ cô còn tốt hơn cha mẹ anh tốt hơn nhiều, mở miệng là kêu cha mẹ.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, hai ngày nay ở Úc Gia thật vui, thì ra gia đình bình thường đều vậy.....Từ nhỏ đến lớn, cảm giác lệ thuộc của anh cũng không phải mãnh liệt, lúc nhỏ cha thường xuyên không có nhà, ông bà yêu cầu khắt khe, mẹ anh rất yêu thương anh, nhưng càng trưởng thành, sự thân thiết đó càng phai nhạt.

Thiếu hụt tình thân khiến anh dành toàn bộ tình cảm dồn vào tình yêu với Hạ Tĩnh Sơ cùng đám anh em Lục Khải Chính.

“Đúng vậy, hai ngày nay em cảm thấy thật vui vẻ, cũng không muốn trở về thủ đô nữa....” thấy càng ngày càng gần thủ đô, giống như trở lại cuộc sống bận rộn, không khỏi nghĩ tới Hạ Tĩnh Sơ, trong lòng lo sợ khiến cô run lên.

Lăng Bắc Hàn hoàn hồn, đau lòng, khẩn trương nhìn cô, “Là bởi vì thủ đô không có người thân sao? Nếu không qua năm mới, em trở về thành phố A làm việc?” Lăng Bắc Hàn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đau lòng nói.

Anh không muốn cô không sung sướng, hai ngày nay, anh cũng cảm thấy rõ ràng cô giống như trở lại thời điểm không buồn không lo, có lẽ để cô sống gần người thân sẽ vui vẻ lên một chút? Dù sao thủ đô đối với cô mà nói cũng là một nơi xa lạ.

Úc Tử Duyệt rất muốn nói, chỉ cần nơi có Lăng Bắc Hàn, không có Hạ Tĩnh Sơ, cô sẽ vui vẻ! Nhưng cuối cùng không nói ra miệng, “Đừng á..... người nhà anh cũng tốt vô cùng. Em không muốn xa anh....” đôi tay ôm lấy hông của anh, cô thì thảo nói.

Câu nói cuối cùng của cô khiến anh vừa cảm động vừa chua xót, anh cúi đầu, không quan tâm Tiểu Lý vẫn còn đang lái xe, dịu dàng chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hôn.

Úc Tử Duyệt cũng run rẩy hôn trả lại anh, hôn xong, cô vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực anh, giả chết!

Hôm đó Lăng Bắc Hàn trở lại thủ đô, bảo Tiểu Lý đưa anh trở về bộ đội, Úc Tử Duyệt một mình về nhà, mới đầu, cô còn hoảng hốt cực kỳ, chỉ sợ anh không trở lại vào lễ mừng năm mới.

“Đã lâu rồi không trở về doanh trại, chỉ là đi chỉ đạo công việc một chút, ngày mai sẽ trở về!” trước khi đi, anh trấn an cô như vậy, Úc Tử Duyệt thở phào một cái.

Buổi sáng ngày hai mươi chín tháng chạp, Úc Tử Duyệt bị bà cụ gọi dán giấy đỏ, “Bà nội, sao chúng ta còn chưa viết câu đối xuân, người ta đã chuẩn bị dán rồi kìa!”

Úc Tử Duyệt vừa nghĩ câu đối xuân, vừa nghi ngờ hỏi.

“Chờ Bắc Hàn trở lại viết! Nhà đầu, nhiệm vụ này giao cho con, nhất định phải bắt nó viết câu đối xuân.” bà cụ ra lệnh với Úc Tử Duyệt.

Lúc này, Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy ngoài cửa trống không, cô quay đầu, thấy bóng dáng qua cánh cửa kính thì trong lòng trở nên kích động, “Anh... anh đã về rồi!” mới một đêm không gặp, cô đã nhớ anh đến vậy sao! Úc Tử Duyệt kích động bước tới, thiếu chút nữa ôm lấy anh!

Anh mặc một thân quân trang chính trực, đẹp trai mê hoặc lòng người, mặt không chút thay đổi nhìn cô, nhưng trong đôi mắt dường như có ngọn sóng đang cuộn trào.

“Nhắc tào tháo, tào tháo đến! Câu đối xuân giao cho hai đứa, mau lên!” bà cụ nghiêm mặt nói xong, chống gậy rời đi, trong lòng thầm cười trộm.

“Đúng! Lăng Bắc Hàn! Mau viết câu đối xuân đi! Nhà tham mưu Lưu đã dán rồi đó!” Úc Tử Duyệt lui về phía sau hai bước, lo lắng nói với Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn cong khóe môi, “Mài mực đi!” anh nhỏ giọng ra lệnh với Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt lập tức như giống như tiểu thư đồng, đến thư phòng tìm nghiên mực cùng bút lông....

146. Chương 146: Căn Nhà Làm Bằng Vở Dạn

Chữ giống như người, cứng cáp có lực, từng nét bút lông chấm phẩy tràn đầy khí thế quân nhân, đem lại cảm giác bất khuất kiên cường như chính con người Lăng Bắc Hàn vậy. Úc Tử Duyệt bên cạnh cầm câu đối xuân Lăng Bắc Hàn mới viết xong lên, thầm tán thưởng trong lòng.

Cô không biết viết chữ bằng bút lông. Lúc còn bé cô cũng từng luyện qua, nhưng luyện thế nào cũng không thể viết được, cho nên cô rất bội phục những người viết được kiểu chữ này. Hơn nữa, lúc Lăng Bắc Hàn viết câu đối xuân không hề nhìn đến sách, tất cả đều do chính anh tự nghĩ ra.

Chỉ chốc lát sau, trong một góc phòng khách đã bày đầy câu đối xuân, còn có rất nhiều chữ "Phúc". Úc Tử Duyệt chạy đi chạy lại đếm các cửa sổ cần dán câu đối xuân lên, lại đếm số câu đối xuân Lăng Bắc Hàn đã viết được, "Lăng Bắc Hàn! Đủ rồi, không cần viết nữa!" Úc Tử Duyệt thấy Lăng Bắc Hàn vẫn còn chăm chú viết, vội vàng nói.

Lăng Bắc Hàn nhếch môi, căn nhà này có bao nhiêu cánh cửa, bao nhiêu cửa sổ anh đều biết rất rõ ràng."Anh đang viết cho nhà chúng ta!" Anh thản nhiên nói. Ba chữ "nhà chúng ta" khiến anh cảm thấy xúc động. Bắt đầu từ lúc nào, 'nhà' đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng anh rồi?

Nhà chúng ta.....?

Úc Tử Duyệt hơi sững sốt, nhưng chỉ một tích tắc sau một dòng nước ấm chọt lan tràn khắp lòng cô, "Ừ....." Cô cúi đầu, đỏ mặt nhỏ giọng đồng ý.

Sau khi viết xong câu đối xuân, Úc Tử Duyệt bưng tương hồ di Vương đã chuẩn bị sẵn đi theo phía sau Lăng Bắc Hàn, lần lượt tới từng cánh cửa, từng cửa sổ dán câu đối xuân lên. Trong đại viện thỉnh thoảng vang lên tiếng trẻ con đốt pháo, rất có không khí năm mới.

Lăng Bắc Hàn phát huy trọn vẹn đủ loại khả năng của mình, động tác của anh nhanh nhẹn lưu loát, tay không ngừng phết nước hồ, dán câu đối xuân. Úc Tử Duyệt đi theo bên cạnh giúp đỡ anh, một lát lại đưa câu đối, một lát lại đưa nước hồ.

Ở hai người đồng tâm hợp tác, nhanh chóng dán câu đối lên khắp căn nhà.

"Đại công cáo thành! (Việc lớn đã xong!) Bây giờ về nhà chúng ta dán câu đối ạ?" Úc Tử Duyệt vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của mình, nhìn câu đối xuân đỏ rực dán trên các cánh cửa, vẻ mặt tươi cười nói. Bà nội chống gậy đi ra ngoài nhìn, hài lòng gật đầu một cái.

"Đi thôi!" Lăng Bắc Hàn thản nhiên nói. Xe của bà Tiểu Dĩnh không biết đã chạy vào từ lúc nào, chiếc xe hơi màu đen dừng lại, bà không lập tức xuống xe, mà ngồi lại trong xe, lẳng lặng nhìn con trai cao lớn của bà cả người mặc quân phục xanh biếc đang đứng dưới ánh mặt trời, trong lòng không khỏi cảm thấy tự hào.

Nhưng cũng cảm thấy có chút đau lòng.

Bà mệt mỏi gục mặt xuống tay lái, một tay vuốt vuốt sống mũi, dáng vẻ bất đắc dĩ, giống như đang có tâm sự nặng nề.

"Sao mẹ chưa xuống xe ạ?" Úc Tử Duyệt thấy mẹ chồng cô còn chưa xuống xe, lo lắng hỏi, chân bước nhanh lại. Chân mày Lăng Bắc Hàn nhíu lại, trong sâu thẳm ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

Trong lúc Úc Tử Duyệt đang bước lại phía cửa xe, Tiểu Dĩnh đã bước từ trên xe xuống, bà khoác một chiếc áo da sang trọng lộng lẫy, đi đôi giày da màu đen dài tới đầu gối. Úc Tử Duyệt luôn muốn khuyên bà nên bảo vệ môi trường, đừng mặc đồ da nữa, nhưng lại không dám mở miệng.

Nhưng mà, quả thật chiếc áo lông chồn luôn làm tôn lên khí chất của mẹ chồng cô. Trong mắt Úc Tử Duyệt, Tiểu Dĩnh là một người rất coi trọng hình tượng. Mặc dù bà lớn hơn mẹ đẻ của cô mấy tuổi, nhưng nhìn hai người lại không thấy có sự chênh lệch là mấy.

"Mẹ....." Úc Tử Duyệt mở miệng cười, nhìn vẻ mặt tự nhiên của mẹ chồng mình, trong lòng liền cảm thấy yên tâm.

Tiểu Dĩnh gật đầu cười với Úc Tử Duyệt, "Đã dán câu đối xuân rồi à....." Chợt nhận ra chữ viết của con trai mình, trái tim Tiểu Dĩnh đột nhiên nhảy vọt lên, cổ họng nghẹn nghẹn. Đã bao nhiêu năm rồi con trai bà chưa viết câu đối xuân cho gia đình?

Hình ảnh thiếu niên viết câu đối xuân vào dịp cuối năm, không chỉ viết cho gia đình, mà còn viết giúp người khác nữa dường như đã trở thành ký ức rất xa xưa rồi.

“Vâng ạ! Tất cả đều do anh Bắc Hàn tự viết đấy ạ!” Úc Tử Duyệt cười nói, trong giọng nói đều mang vẻ tán thưởng. Tiểu Dĩnh sao lại không nghe ra được. Khóe mắt bà liếc nhìn Úc Tử Duyệt, cùng là phụ nữ, sao bà lại không nhận ra được ánh mắt của cô nhìn con trai bà có biết bao tình cảm say đắm chứ.

Có lẽ, Úc Tử Duyệt này yêu con trai bà thật lòng.....

Không biết từ lúc nào Lăng Bắc Hàn đã đi ra ngoài, anh giơ chiếc túi đựng câu đối xuân lên, kéo Úc Tử Duyệt đi đến nhà cũ, trước khi đi còn lên tiếng chào bà nội.

“Về sớm nhé!” Bà cụ nhìn bóng lưng của hai người, hô lớn.

“Bà nội, chúng con biết rồi!” Trước khi lên xe, Úc Tử Duyệt còn cười hô lớn với bà cụ.

Tiểu Dĩnh cùng bà cụ đưa mắt nhìn xe của hai người rời đi. Bà cụ ho khan một tiếng, ánh mắt nghiêm túc nhìn Tiểu Dĩnh “Con cũng không cần quan tâm đến hai đứa nhỏ nữa. Ai cũng nhận ra được A Hàn yêu Duyệt Duyệt thế nào. Nếu con có thời gian thì để tâm đến chuyện của hai vợ chồng mình đi! Đừng bêu gương xấu cho các con!” Bà cụ nghiêm nghị nói xong, chống gậy đi vào trong nhà.

Tiểu Dĩnh nhìn theo bóng lưng bà cụ, khóe miệng nở nụ cười như tự giấu lại như bất đắc dĩ.

Chấp hành nghiêm chỉnh lời kêu gọi sống cần kiệm, tránh phô trương lãng phí, bữa cơm tất nhiên năm nay của nhà họ Lăng không tổ chức ở khách sạn, mà bày một bàn ở nhà, tập trung hết con cháu của bà nội tới, bốn người nhà Lăng Chí Tiêu, bốn người nhà Lăng Chí Hồng, bốn người nhà Lăng Chí Viễn, trong đó con trưởng Lăng Chí Viễn là Lăng Bắc Triệt, anh trai Lăng Bắc Sam, một năm trước bị điều đến Châu Phi làm lính của UN (lực lượng bảo an LHQ), cho nên lễ mừng năm mới năm nay không thể về được.

Tổng cộng 11 miệng ăn, vừa đúng một bàn.

Úc Tử Duyệt muốn vào bếp giúp một tay lại bị dì Vương đuổi ra ngoài: “Hôm nay có mời đầu bếp tới rồi, có dì giúp đỡ là được rồi, con ra ngoài với A Hàn đi! Khó có dịp nó ở nhà vào năm mới”.

Tên lính thối này, lễ mừng năm mới cũng không chịu về nhà! Nghe dì Vương nói, Úc Tử Duyệt mắng thầm trong lòng. Trong phòng khách, anh đang khênh một chiếc bàn gỗ lim tới đặt cạnh chiếc bàn bát tiên (bàn bát tiên: là bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người), Úc Tử Duyệt hiểu chuyện chạy lại bê ghế giúp anh.

“Không phải anh từng nói, không có anh trong doanh trại, lính của anh sẽ rất nhớ nhà sao? Năm nay không nhớ nữa à?” Úc Tử Duyệt chưa xót nói, anh nói thế chỉ là cái cớ để không trở về nhà vào năm mới mà thôi.

Lăng Bắc Hàn đang trải khăn trải bàn liền nghe thấy tiếng nói đầy ghen tuông của cô, lại nhìn thấy dáng vẻ đắc ý bất được nhược điểm của anh của cô, Lăng Bắc Hàn không chút thay đổi sắc mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn cô cứng chiều nói:

“Anh chỉ biết, nếu lễ mừng năm mới mà anh không về nhà, chỉ sợ có người lại nhớ anh thôi!” Anh trầm giọng, miệng cứng nhắc nói, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm.

Úc Tử Duyệt ngẩn người một lúc mới có phản ứng “Người nào? Ai thèm nhớ anh chứ!” Cô đỏ mặt phản bác, mắt tự nhiên cúi đầu, bày chén đĩa ra.

“Ồ... Anh cũng đâu có nói là em.....” Lăng Bắc Hàn đến gần cô, đưa tay ôm chặt lấy eo cô, không đứng đắn nói.

“Anh.....” Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vẻ mặt tươi cười của Lăng Bắc Hàn, thở phì phì nói. Lúc này, vừa đúng lúc Tiểu Dĩnh từ trên lầu đi xuống, nhìn vẻ mặt tươi cười thân thiết của con trai bà đến ngơ ngẩn.

“Mẹ.....” Thấy mẹ chồng đi xuống, Úc Tử Duyệt vội vàng đẩy Lăng Bắc Hàn ra, cười gọi. Tiểu Dĩnh gật đầu một cái, “Mẹ, cha vẫn chưa về à?” Úc Tử Duyệt thấy trời đã tối, mà bố chồng cô vẫn chưa về, thắc mắc hỏi.

Đây cũng là chuyện Lăng Bắc Hàn đang quan tâm, anh quay đầu nhìn mẹ mình lại thấy sắc mặt bà chuyển thành tái nhợt. Anh khẽ cau mày, con người sắc bén nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiểu Dĩnh.

“Ừ, lát nữa sẽ về.....” Tiểu Dĩnh liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, lạnh nhạt nói, ngay sau đó liền đi vào trong bếp.

Úc Tử Duyệt suy nghĩ đơn giản nên cũng không nghĩ nhiều nữa, nhưng sắc mặt của Lăng Bắc Hàn lại chợt trầm xuống. Ngay sau đó Úc Tử Duyệt thấy anh đi ra ngoài sân gọi điện thoại.

Đêm giao thừa 30 Tết, tiếng pháo nổ vang quanh khu quân đội, vô cùng náo nhiệt. Bảy giờ tối, người trong ba gia đình hầu như đều đã đến đông đủ. Bà cụ mặc chiếc áo sườn xám màu mận chín, ngồi lên ghế chủ tọa, tinh thần dường như rất phấn chấn, nhưng sắc mặt lại có chút khó coi, có vẻ như đang hờn dỗi.

“Mẹ à, có người khiến mẹ bực mình à?” Lăng Chí Hồng ngồi xuống cạnh bà cụ, cười nói.

Bà cụ trợn mắt nhìn Lăng Chí Tiêu (Lăng Chí Tiêu chưa về mà???), lại không vui nhìn về chiếc ghế trống bên cạnh Lục Khải Lâm, “Tên nhóc Lăng Bắc Hàn (em nghĩ bà cụ đang mắng Lăng Bắc Diệp chứ à??)! Chỉ mới là một đại đội trưởng đội cảnh sát hình sự mà còn bận rộn hơn cả lính? Còn có tên nhóc Lăng Bắc Triệt khốn kiếp kia nữa, đi ra nước ngoài đã hơn một năm rồi, mà còn chưa gọi về cho bà nội nó được hai cuộc điện thoại!” Bà cụ cũng là người thẳng tính, đang cảm thấy bực bội trong lòng, lại nghe con trai thứ hai hỏi như vậy, gõ gõ gậy, thở phì phì nói.

Hóa ra là bà đang giận hai đứa cháu trai không về nhà ăn Tết với bà.

Mọi người cười cười. Sắc mặt của Lục Khải Lâm trở nên trắng bệch “Bà nội, anh Bắc Diệp đang bận phá án!” Lục Khải Lâm thấy bà nội trách chồng mình liền nhỏ giọng giải thích.

“Con không cần giải thích! Bận phá án, bận phá án! Bà thấy cả Thủ đô này chỉ còn mình nó làm cảnh sát thôi! Nó chính là không muốn về nhìn mặt bà thì có!” Bà cụ gõ gõ gậy, tức giận nói.

“Người nào không muốn nhìn thấy bà à?” Lời của bà cụ vừa dứt thì tiếng nói lười biếng của Lăng Bắc Diệp chợt truyền từ ngoài cửa vào. Liền sau đó thấy Lăng Bắc Diệp mặc áo khoác cảnh phục màu đen, liền ngang đi vào, ngoài miệng là nụ cười ngả ngớn.

Bàn tay cầm cốc trà của Lục Khải Lâm thoáng run lên.

“Ồ, cháu bận đi phá án mà trở về nhanh thế sao?” Bà cụ sao lại không biết vừa rồi là Lục Khải Lâm nói dối đỡ cho Lăng Bắc Diệp, liền bóc trần lời nói dối của cô. Sắc mặt Lục Khải Lâm càng trắng bệch, nhưng chỉ thoáng qua thôi. Bả vai cô đột nhiên được người ôm lấy, hơi thở quen thuộc của Lăng Bắc Diệp liền bao bọc lấy cô khiến cho trái tim cô chợt nhảy lên.

“Đúng là cháu phải đi phá án! Nhưng có vụ án nào lại quan trọng hơn được việc về nhà chúc Tết, nhận bao lì xì của bà được chứ?” Lăng Bắc Diệp một tay vòng qua vai Lục Khải Lâm, một tay cầm ly trà lên, khua môi múa mép nói với bà cụ.

“Hừ! Ba năm không chịu sinh một thằng chất trai để thỏa nguyện vọng của bà!” Bà cụ nhìn anh chằm chằm, hừ lạnh, giễu cợt nói.

Lời của bà cụ vừa thốt ra khiến cho không riêng gì gia đình Lăng Chí Hồng, mà sắc mặt của cả những người trong hai gia đình còn lại cũng chợt ảm đạm, có chút xấu hổ.

Bả vai đột nhiên đau khiến cho Lục Khải Lâm khẽ cau mày. Tất nhiên cô được ý của bà nội, cũng cảm thấy được Lăng Bắc Diệp đang tức giận, tim lại đập nhanh hơn.

“Bây giờ bà chỉ biết trông cậy vào Bắc Hàn thôi.....” Bà cụ lại ý tứ nói, tầm mắt chuyển sang phía đôi vợ chồng son Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt đỏ bừng. Cô quay đầu liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, vẻ mặt anh vẫn thản nhiên như trước.

“Bà nội cố chờ đi!” Lăng Bắc Hàn thản nhiên mở miệng nói. Nghe kỹ ai cũng có thể nhận ra được ý của anh. Bà cụ đành phải kết thúc đề tài không thú vị này.

“Tên nhóc khốn kiếp chưa đến thì chưa đến! Cũng đều vì công việc thôi! Còn lão khốn kiếp kia sao còn chưa về?” Bà cụ nhìn thấy chỗ trống còn lại bên cạnh Tiểu Dĩnh liền đập bàn, tức giận nói.

Bà cụ đột nhiên tức giận khiến cho những người khác đều giật mình.

“Mẹ à, anh ấy đang trên đường về.” Tiểu Đình mở miệng, tự nhiên nói.

“Đúng là cha con đang trên đường về.” Lúc này, Lăng Bắc Hàn cũng mở miệng giải thích.

“Các người không ai khiến tôi cảm thấy bất lo lắng được! Sắp sang năm mới rồi cũng không khiến tôi được vui vẻ! Còn Bắc Sam nữa, cháu tìm chồng thế nào rồi?” Bà cụ dường như muốn hỏi chuyện đến từng người một, lúc này đã lại đến phiên Lăng Bắc Sam mới vừa từ hôn với Lục Khải Chính rời.

Lăng Bắc Sam này giờ vẫn đang uống trà không ngừng rót cuộc cũng phải trả lời, “Bà nội, bà đang lo lắng không ai chịu lấy cháu gái bà à?” Hôm nay Lăng Bắc Sam vẫn buộc tóc đuôi ngựa cao đến đỉnh đầu, mặc một bộ vest màu trắng viền đen, rất có phong thái Ngự Nữ, nhìn bà cụ, mặt không chút sợ hãi, ngược lại còn đùa giỡn hỏi lại.

“Lo lắng? Bà già tôi đây còn không lo lắng được sao! Các người còn chưa thành gia lập nghiệp thì tôi xuống đất cũng không có mặt mũi nào nhìn ông các người!” Về mặt bà cụ tức giận, đáng về chỉ tiếc rên rỉ không thành thép (ý chỉ việc yêu cầu nghiêm khắc với người khác, mong muốn họ được tốt hơn), nói.

“Mẹ à! Con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện sinh chất trai ẹ cũng chỉ là việc sớm muộn thôi. Hơn nữa, các cháu nhà ta đều không phải là phường vô học, ăn chơi trác táng gì, cha ở dưới cửu tuyền khen mẹ còn không hết ý chứ!” Người con dâu thứ ba của bà lúc này liền lên tiếng trấn an.

Những lời bà nói không hề sai. Mặc dù Lăng Bắc Hàn đã là đời thứ bốn của gia tộc họ Lăng, nhưng con cháu họ Lăng vẫn không hề thua kém người khác! Mười năm trước, Lăng Bắc Hàn rời nhà, dựa vào năng lực của chính mình để trở thành một trung tá tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô hạn; Lăng Bắc Diệp sau khi vào đội cảnh sát hình sự, cũng hoàn toàn dựa vào bản thân để cố gắng, trở thành đội trưởng đội cảnh sát hình sự; còn có Lăng Bắc Triệt cũng đang không ngại gian khổ làm việc cho UN (lực lượng bảo an LHQ) ở Châu Phi; cháu gái duy nhất của bà cụ, Lăng Bắc Sam cũng học thành trở về.....

“Các người chính là vì sự nghiệp mà quên mất gia đình. Ai..... đây là phúc của nhà họ Lăng, nhưng cũng chính là nỗi buồn.....” Có lẽ càng lớn tuổi, bà cụ lại càng suy nghĩ nhiều, giống như chuyện bà lo lắng huyết thống nhà họ Lăng không còn tình thân nữa, cho nên, đây chính là nỗi buồn!

Úc Tử Duyệt còn ít tuổi, không hiểu được ý của bà cụ, cô cầm lấy bàn tay bên dưới bàn của Lăng Bắc Hàn, khẽ lay lay, không chịu buông ra. Mười phút sau, Lăng Chí Tiêu mặc quân phục trên người rót cuộc cũng về đến.

Cùng với tiếng pháo không ngừng nổ vang bên ngoài nhà, cả đại gia đình vui vẻ hòa thuận ăn cơm tất niên. Lăng Bắc Diệp chính là người nói nhiều nhất, duy trì bầu không khí, còn Lục Khải Lâm ngồi bên cạnh anh lại như một khối băng lạnh lẽo!

Úc Tử Duyệt đã có kinh nghiệm, nói chuyện rất ít, người khác hỏi, cô mới mở miệng trả lời. Cô yên lặng bóc vỏ tôm cho Lăng Bắc Hàn, nghe mọi người hàn huyên, cũng uống một chút rượu.

Bữa cơm tất niên kéo dài suốt hai giờ, sau khi mọi người phát xong bao lì xì liền đều trở về nhà. Bây giờ chỉ còn hai vợ chồng Lăng Bắc Hàn cùng với hai vợ chồng Lăng Bắc Diệp đang đứng ở cửa, chuẩn bị lên xe của mình.

“Ồ đội cảnh sát còn có việc.....” Lăng Bắc Diệp lên chiếc xe Jeep của mình, lạnh nhạt mở miệng. Lời nói của anh vừa dứt, Lục Khải Lâm liền mở cửa xe, bước xuống, bởi vì vừa rồi cô có uống rượu, thân thể có chút không vững, suýt chút nữa thì bị ngã.

Lăng Bắc Diệp kinh ngạc nhìn cô, trái tim co rút.

Tiếng còi xe Hummer chợt vang lên, Lăng Bắc Hàn mở kính xe, nhìn chằm chằm Lăng Bắc Diệp, “Khải Lâm xuống xe làm gì?”

“Anh cả, ở đội cảnh sát có việc, hai người đưa cô ấy về giúp em!” Lăng Bắc Diệp mở miệng nói.

“Không cần! Em tự bắt xe về được rồi!” Dưới ánh đèn đường, Lục Khải Lâm cười nhạt nói, sau đó chạy ra ngoài đường.

Lúc này, Úc Tử Duyệt phản ứng nhanh nhẹn, nhảy xuống xe, kéo Lục Khải Lâm lại, “Trễ như thế này, lại là giao thừa, làm gì có xe !” Úc Tử Duyệt nói, trong lòng hơi giận Lăng Bắc Diệp, cũng cảm thấy vợ chồng bọn họ thật là rất kì quái!

“Khải Lâm, lên xe đi!” Lăng Bắc Hàn cũng trầm giọng mở miệng, Lăng Bắc Diệp đã đánh xe Jeep rời đi, Lục Khải Lâm không còn cách nào khác đành theo Úc Tử Duyệt lên xe.

“Chúng mình đến bờ sông bắn pháo hoa à?” Ngồi trên xe, Úc Tử Duyệt ngọt ngào hỏi, lúc này nhìn thấy trong cốp xe của anh có rất nhiều pháo hoa, cô đã hỏi Lăng Bắc Hàn.

“Ừ !” Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt trả lời, nhìn dáng vẻ vui mừng của Úc Tử Duyệt, tâm tình của anh cũng rất tốt.

Lục Khải Lâm cười cười, cảm thấy hai người bọn họ thật ân ái, trong đầu cũng không khỏi nhớ lại bộ dạng lúc còn bé thường đi theo đám người Lăng Bắc Diệp bắn pháo hoa.....

Sau khi chở Lục Khải Lâm về đến cửa nhà cô, Lăng Bắc Hàn liền cùng với Úc Tử Duyệt chạy thẳng tới bờ sông.

“Mặc áo khoác của anh vào!” Lăng Bắc Hàn cởi áo khoác của mình đưa cho Úc Tử Duyệt, còn anh mặc quân phục, lấy pháo hoa từ trong cốp xe đặt bên bờ sông.

“Bắc Hàn! Chúng mình đốt lửa ở đây sẽ không bị bắt chứ? Làm ô nhiễm môi trường đó nha!” Gió ở bờ sông rất lớn khiến cô phải hét to.

“Vây lát nữa em đừng có nghịch!” Lăng Bắc Hàn cũng lớn tiếng hét lại, anh đặt từng hộp pháo xuống bờ sông. Bờ sông này là nơi hoang vắng, sẽ không làm ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của dân chúng. Mà một chút khói lửa đối với vùng nước mênh mông này cũng không tính là gì.

“Đừng mà! Em cũng muốn chơi! Rất nhiều năm rồi em chưa được chơi thế này!” Úc Tử Duyệt chạy đến bên cạnh anh, lớn tiếng nói, giúp anh mang pháo ra, vui vẻ như đứa bé.

“Mau chạy đến chỗ xe đi, anh chuẩn bị đốt ngòi nổ rồi!” Lăng Bắc Hàn ưỡn ống pháo dùng chung một dây nổ, sau khi đặt tất cả ống pháo vào vị trí cố định, anh liền đuổi Úc Tử Duyệt đi.

Nói xong, anh đốt một điếu thuốc lá, “Vâng!” Úc Tử Duyệt ngoan ngoãn trả lời, rồi chạy về phía chiếc xe Hummer, đồng thời cũng đốt mấy cây pháo bông, cầm trong tay vui vẻ chạy đi.

“Ầm.....”

“Wow.....”

Một tiếng pháo nổ vang lên điếc tai, Úc Tử Duyệt nhìn thấy một ánh lửa phóng thẳng lên trời, sau đó nổ tung thành một bó hoa lớn rực rỡ, cô nín thở hết lên, lúc này Lăng Bắc Hàn đang chạy lại phía cô.

“Thật là đẹp!.....Bắc Hàn!” Úc Tử Duyệt cũng chạy tới chỗ Lăng Bắc Hàn, nhào vào trong ngực anh, xoay người, chỉ lên ánh sáng trên bầu trời, hét lên.

Lăng Bắc Hàn vuốt ve đầu của cô, kéo cô ngồi xuống đê, ôm cô vào lòng, cùng cô nhìn lên bầu trời tràn ngập ánh lửa.

Mùi thuốc súng xông thẳng vào mũi lại khiến Úc Tử Duyệt cảm thấy thật hạnh phúc. Trong tích tắc pháo hoa nổ bung, cô đều quay đầu, trong ánh lửa sáng ngời, cô nhìn gương mặt tuần tú của Lăng Bắc Hàn, mỗi lần như vậy, đều khiến cô trái tim cô đập rộn rã.

Lòng ngực của anh như trở thành vật sở hữu của cô vậy. Giờ phút này, cô cảm thấy rất cảm động, rất hạnh phúc, cũng rất thật. Cảm giác như toàn thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, nhưng lại giống như đang có cả thế giới.

Úc Tử Duyệt bỗng nhiên nhận ra thì ra cô đã yêu anh sâu đậm đến vậy!

“Ầm.....”

Ánh sáng đủ màu sắc nổ bùng rực rỡ trên bầu trời, từng chùm sáng rủ xuống giống như liều rủ, chiếu sáng khắp mặt sông đang gợn sóng lăn tăn, cũng chiếu sáng khuôn mặt của cả hai người. Úc Tử Duyệt không cách nào áp chế sự xúc động đang dâng lên trong lòng. Cô quay đầu, chủ động mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi của Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền biến bị động thành chủ động, giữ chặt gáy cô, càng hôn sâu hơn. Môi lưỡi hai người chơi đùa, trêu chọc cuốn lấy nhau.....

Úc Tử Duyệt mạnh mẽ hôn anh, giống như đêm đó, muốn chiếm lấy toàn bộ trái tim anh!

Bàn tay to lớn của Lăng Bắc Hàn mãnh liệt chống đỡ phía sau lưng của cô, dùng sức ép thân thể của cô dán chặt vào người mình, dường như muốn hòa thân thể cô vào thân thể mình vậy. Giờ phút này, trái tim anh cũng rung động mãnh liệt!

Yêu.

Từ này đột nhiên xuất hiện trong đầu anh.

Anh buông cô ra, ánh mắt dịu dàng nhìn cô đang thở dốc trước mặt, cảm thấy rất khó mở miệng nói.

Anh yêu cô!

Nếu như không phải là yêu thì gọi là gì?

Anh dường như không thể tin được trong thời gian ngắn như vậy anh lại có thể yêu một người.....Anh từng cho rằng mình sẽ không thể yêu được nữa.....

Ổng pháo cuối cùng được đốt lên, ánh sáng đỏ rực nở bung. Lần này, đổi lại là Lăng Bắc Hàn hung hăng chiếm lấy môi cô. Hai người, trong lòng đều mang theo tình yêu, hôn nhau, không cần nói cũng biết, dùng hành động để biểu đạt tình cảm tràn dâng trong lòng.

Sau khi nụ hôn đến mù mị kết thúc, hai người đều thở hồng hộc, Lăng Bắc Hàn ôm cô lên xe. Khóe mắt chợt nhìn thấy ánh sáng màu xanh lam chói mắt, anh liền đề cao cảnh giác.

Không biến sắc đặt Úc Tử Duyệt ngồi xuống ghế phụ, anh ra phía sau cốp, tìm ống nhòm quân dụng bằng hồng ngoại, quan sát.....

Là một chiếc xe Lamborghini màu xanh lam, Lăng Bắc Hàn cười lạnh, anh đương nhiên biết là ai!

“Bắc Hàn! Anh đang làm gì vậy?” Úc Tử Duyệt một hồi lâu thấy Lăng Bắc Hàn không lên xe, liền la lớn.

“Lấy đồ!” Anh trầm giọng nói, từ trong cốp xe lấy ra một vật nặng, trong bóng tối, không thể thấy rõ đó là vật gì. Chỉ chốc lát sau, anh lên xe, sau đó liền đặt vật gì đó lên trên đùi Úc Tử Duyệt.

“Đây là cái gì?” Úc Tử Duyệt thắc mắc, Lăng Bắc Hàn bật chiếc đèn nhỏ trong xe lên.

Một mô hình bằng vỏ đạn màu đồng, rất dễ thương tinh xảo, có cửa sổ, có cửa ra vào, còn có ống khói, cả căn nhà hiện lên trước mắt cô.

Giây phút ấy, Úc Tử Duyệt chợt ngây người, Lăng Bắc Hàn không nhìn cô, khởi động động cơ, lái xe đi.

Sau khi chiếc Hummer chạy đi, chiếc xe Lamborghini màu xanh lam cũng liền chạy ra.....

“Cái này.....” Úc Tử Duyệt còn sửng sốt, nhìn căn nhà làm bằng vỏ đạn, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh chiếc chuông gió làm bằng vỏ đạn của Hạ Tĩnh Sơ.....

Anh có ý gì? Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Lăng Bắc Hàn, lòng Úc Tử Duyệt tràn đầy nghi ngờ, mũi cay xè, cổ họng cũng nghẹn ngào.

“Không thích sao?” Anh quay đầu nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, tim đập mạnh, anh sợ cô không thích! Căn nhà nhỏ này là do anh nhặt vỏ đạn từ bãi tập về, đêm nào cũng cẩn thận ghép thành.

Tối hôm qua lúc trở về doanh trại anh liền vội vàng làm cho xong phần nóc nhà! Một nguyên nhân anh trở về doanh trại cũng là vì muốn lấy nó để làm quà năm mới tặng cho cô.

Kể từ lúc cô tặng cho anh chiếc khăn đan, anh đã hiểu được, cô vẫn luôn để tâm đến quá khứ của anh và Hạ Tĩnh Sơ.

Nhưng anh không muốn tặng lại cho cô thứ giống với của Hạ Tĩnh Sơ, bởi vì cô và Hạ Tĩnh Sơ không giống nhau.

“Hả?”

“Quà năm mới tặng cho em đó!” Lăng Bắc Hàn nhìn về ngơ ngác của cô, giận dữ nói, bàn tay vuốt vuốt đầu nhỏ của cô. Nếu cô dám nói không thích, để xem anh có vứt cô xuống sông làm mồi cho cá không!

Quay đầu nhìn về phía trước xe, Lăng Bắc Hàn nín thở chờ đợi câu trả lời của cô.

Úc Tử Duyệt cúi thấp đầu, nhìn căn nhà nhỏ đặt trên đùi mình, tim đập loạn nhịp. Lúc trước nhìn thấy chiếc chuông gió bằng vỏ đạn của Hạ Tĩnh Sơ, cô đã rất ghen tỵ, còn cố tỏ ra kiêu ngạo nói rằng thứ đó không hiếm lạ.

Nhưng mà giờ phút này, cô lại rất cảm động, cảm động đến mức không biết lên nói gì nữa!

“Không thích thì đem vứt đi!” Lăng Bắc Hàn không đợi được câu trả lời của cô, vươn tay định lấy lại căn nhà nhỏ kia.

“Đừng!” Úc Tử Duyệt vội vàng bắt lấy cổ tay của anh, nói.

“Em rất thích!” Úc Tử Duyệt dùng giọng đương nhiên nói, Lăng Bắc Hàn quay đầu, sắc mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại đang vui mừng!

“Thích thì giữ gìn cẩn thận!” Anh không nói những lời ngọt ngào, cũng không cần nói rõ ràng rằng căn nhà này chính là căn nhà của anh và cô, nói với cô, quá khứ phong hoa tuyết nguyệt của anh và Hạ Tĩnh Sơ đã trở thành một giấc mộng, anh và cô hiện tại mới là chân thực!

“Thô lỗ quá! Không có chút tình cảm nào hết!” Úc Tử Duyệt nhìn anh, đáng vẻ bá đạo lạnh lùng, tức giận nói.

“Thế nào gọi là không có chút tình cảm nào hả?” Lăng Bắc Hàn nhìn phía trước xe, liền quay sang nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

“Anh tự mình tìm hiểu đi!” Úc Tử Duyệt thở phì phì nói, hai mắt chăm chú nhìn căn nhà nhỏ, nghĩ thầm, tên lính thổ này cũng thật khéo tay! Anh đúng là người đàn ông không gì không làm được!

Chuông điện thoại của Lăng Bắc Hàn đột nhiên vang lên: “Cái gì?”

Úc Tử Duyệt bị anh giọng nói kinh ngạc của anh làm cho hoảng sợ. “Sao thế?” Anh vừa cúp điện thoại, cô liền vội vàng hỏi.

“Lục Khải Lâm đã xảy ra chuyện.” Lăng Bắc Hàn cũng khôi phục lại sự bình tĩnh, cau mày nói.

“Khải Lâm sao? Không phải cô ấy đã về nhà rồi sao?” Úc Tử Duyệt kinh ngạc hỏi.

Thì ra là Lục Khải Lâm không hề về nhà, vì tâm tình không tốt, nên cô tản bộ đi lòng vòng bên ngoài, không ngờ lại gặp được phải du côn, suýt chút nữa đã bị bạo hành, may mắn được đội tuần tra của Lăng Bắc Diệp cứu.

Khi bọn họ chạy tới bệnh viện thì Lục Khải Lâm đã được uống thuốc an thần, ngủ thiếp đi, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp đang đau khổ canh giữ ở bên giường, một cái tay nắm chặt bàn tay của Lục Khải Lâm.

“Có thời gian hãy ở bên cô ấy!” Lúc sắp về, Lăng Bắc Hàn còn nhắc nhở Lăng Bắc Diệp. Anh không hề nhìn thấy bóng dáng của Lục Khải Chính.

Lúc Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt ra khỏi bệnh viện, trở về chung cư thì đã là mười hai giờ. Úc Tử Duyệt vừa định nói chúc mừng năm mới với Lăng Bắc Hàn thì anh đột nhiên thắng xe gấp.

“A.....” Anh đèn chói mắt khiến Úc Tử Duyệt theo bản năng che mắt lại, hét lên một tiếng.

“Ai vậy?” Hình như có ai đó đang chặn trước xe hai người, Úc Tử Duyệt tức giận nói, trước mặt loáng thoáng hiện ra khuôn mặt của Lệ Mộ Phàm! Lăng Bắc Hàn liền xuống xe, cô cũng vội vàng nhảy xuống theo.

Quả nhiên là Lệ Mộ Phàm, anh đang gục xuống chiếc xe thể thao mở lớn đèn của mình!

“Lệ Mộ Phàm! Cậu lại bị thần kinh gì vậy?” Tinh thần vui vẻ của cô cũng bị anh làm cho tiêu tan hết rồi, Úc Tử Duyệt tức giận nói. Anh đến gần cô, mùi rượu nồng nặc liền xông tới, Lăng Bắc Hàn tiến lên, kéo Úc Tử Duyệt vào trong lồng ngực.

“Úc Tử Duyệt, năm mới vui vẻ!” Lệ Mộ Phàm say khướt nói. Trong giọng nói lộ ra vẻ bi thương và cô đơn! Anh vừa nhìn thấy hai người họ trong ánh pháo hoa bên bờ sông vô cùng hạnh phúc vui vẻ! Nhưng những thứ đó lại không giành cho anh!

“Lệ Mộ Phàm! Cậu lại uống say sao?” Úc Tử Duyệt chưa quên chuyện lần trước anh bị tai nạn, tức giận mở miệng trách cứ. Lăng Bắc Hàn nghe thấy những lời này liền cảm thấy cô vẫn còn quan tâm đến Lệ Mộ Phàm.

“Cậu vẫn còn quan tâm đến mình sao?” Lệ Mộ Phàm sợ hãi hỏi lại cô, cô vẫn còn quan tâm anh mà, đúng không?

147. Chương 147: Uống Súp Thịt

Nhận thấy ánh mắt trào phúng của Úc Tử Duyệt, Lệ Mộ Phàm liền hiểu ra được rằng bản thân anh đang lừa mình dối người! Cô sao có thể còn quan tâm đến anh được nữa? Bây giờ trong lòng cô chỉ có Lăng Bắc Hàn mà thôi!

Nhưng anh không cam tâm cắt đứt với cô như vậy được. Tình cảm từ nhỏ đến lớn sao có thể nói quên là quên đi được? Cho nên, anh vẫn cố chấp tin rằng, cô vẫn còn quan tâm mình.

“Lệ Mộ Phàm! Tôi quan tâm đến cậu, là vì tôi còn coi cậu là bạn, là em trai của chị dâu tôi. Tôi đối với cậu đã không còn tình yêu nam nữ nữa rồi! Cậu cũng đã trưởng thành, đừng nên tiếp tục làm những việc hại mình hại người thế này nữa. Bác gái cũng sẽ cảm thấy không vui vẻ đâu!” Bây giờ, Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy Lệ Mộ Phàm giống như một đứa trẻ, vẫn cố chấp, vẫn cực đoan như trước.

Úc Tử Duyệt nắm bàn tay Lăng Bắc Hàn thật chặt, cương quyết nói với Lệ Mộ Phàm. Những lời này chính là những lời thật lòng của cô.

Lăng Bắc Hàn nghe lời nói của cô, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng không khỏi cảm thấy lòng dạ mình thật hẹp hòi. Cô nói không sai, cô không thể coi Lệ Mộ Phàm như người xa lạ được.

Nhưng anh tức giận là vì Lệ Mộ Phàm vẫn còn chưa hết hy vọng với cô. Hơn nữa còn dùng cả thủ đoạn! Lần trước, anh ta đã tự ý bắt điện thoại của cô, lần này, lại gửi hình ảnh anh ta cưỡng hôn cô cho anh. Những việc này, anh không phải không biết.

Hôm qua, sau khi biết chân tướng mọi chuyện, anh liền do dự không biết có nên nói cho Úc Tử Duyệt biết không. Những chuyện thế này không nói cho cô biết thì hơn.

Lời nói của Úc Tử Duyệt, từng chữ từng câu nặng nề đánh vào lòng Lệ Mộ Phàm khiến lòng anh quặn đau, cảm giác như trái tim đang bị nghiền nát ra vậy. Cô ác quá! Lại nói với anh những lời tàn nhẫn như vậy trước mặt Lăng Bắc Hàn.

Nhưng, hành động này cũng cho anh thấy được sự kiên quyết của cô!

“Tại sao? Tình cảm của tôi với cậu lại không bằng tình cảm chưa đến nửa năm của cậu với anh ta sao? Úc Tử Duyệt! Chúng ta cùng nhau chơi đùa từ nhỏ đến lớn, chúng ta khiêu vũ cùng nhau, học võ cùng nhau,

cùng nhau chơi nhạc.....Cậu đã quên hết những chuyện này rồi sao?” Lệ Mộ Phàm khàn cả giọng, rống lên. Anh thực sự rất muốn kéo cô vào trong lồng ngực của mình, chiếm giữ cô cho riêng mình!

Mặc dù anh thường kích động cô, châm chọc cô, nhưng đó cũng chỉ là cách anh biểu đạt sự cao ngạo của mình thôi. Duyên phận của anh và cô đã bắt đầu từ khi cô phá quả bóng ấy! Tình yêu của anh dành cho cô cũng nảy nở từ lúc nào không hay.....

Nghe Lệ Mộ Phàm nói, lòng Lăng Bắc Hàn thoáng đau. Mặc dù anh biết, đó là quá khứ của cô, cũng đã không còn liên quan đến hiện tại nữa, nhưng anh vẫn cảm thấy ghen tỵ. Ghen tỵ vì anh không có mặt trong quá khứ ấy của cô. Ý nghĩ này của anh nghe thật buồn cười, bởi vì chính anh cũng có quá khứ của mình!

Anh cũng hết sức khinh bỉ thái độ cầm được không buông được của Lệ Mộ Phàm.

“Tôi chưa từng quên, những thứ này tôi đều nhớ, nhưng nhớ thì thế nào? Đó không phải là tình yêu!” Úc Tử Duyệt tức giận quát lên. Cô thật sự hy vọng Lệ Mộ Phàm dừng tiếp tục dây dưa thế này nữa, cũng hy vọng anh có thể tỉnh lại từ trong mơ hồ này.

Lời nói của Úc Tử Duyệt, làm Lăng Bắc Hàn an tâm. Anh có thể cảm nhận được tình yêu của cô dành cho anh, như vậy là đủ rồi. Anh che chở cho Úc Tử Duyệt sau lưng mình, bước lên một bước, nhìn Lệ Mộ Phàm.

“Giữ chặt không buông sao có thể được coi là đàn ông? Mà nếu đã không được coi là một người đàn ông thì sao có thể yêu?” Lăng Bắc Hàn nhìn chằm chằm Lệ Mộ Phàm đang say khướt, từng chữ từng câu, cứng rắn nói.

“Anh có tư cách gì nói với tôi? Lăng Bắc Hàn! Anh không xứng với cô ấy! Từ trước đến nay anh chỉ yêu mỗi tình đầu của mình thôi!” Lệ Mộ Phàm nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn, không suy nghĩ nói, khoe miệng cười tàn nhẫn.

Lời nói của Lệ Mộ Phàm khiến lòng Úc Tử Duyệt đau nhói. Cô hít sâu một hơi, nhìn sau lưng Lăng Bắc Hàn, không biết lúc này trong lòng anh đang nghĩ gì.

“Sao cậu lại hèn hạ như vậy? Cậu cho rằng làm như vậy là có thể chia rẽ được chúng tôi sao?” Lăng Bắc Hàn mở miệng, vô cùng tự tin nói. Anh còn chưa nói ra chuyện anh ta thuê người chụp trộm ảnh đâu. Nếu nói ra, xem anh ta còn giữ được vẻ hiền hậu này không.

Lăng Bắc Hàn cũng tin tưởng, chỉ cần tình cảm của hai người bọn anh đủ vững chắc, nhất định sẽ không bị những thủ đoạn muốn chia rẽ hai người làm ảnh hưởng!

“Đúng vậy! Lệ Mộ Phàm, cậu hành động kích động chúng tôi như vậy càng làm tôi cảm thấy cậu còn rất trẻ con, cũng càng làm cho tôi thêm coi thường cậu! Quên tôi đi! Tôi không thích hợp với cậu đâu!” Úc Tử Duyệt vòng qua người Lăng Bắc Hàn, đi lại sát bên cạnh Lệ Mộ Phàm lớn tiếng nói.

Ánh đèn xe trên đường thỉnh thoảng chiếu lên khuôn mặt của Lệ Mộ Phàm khiến cô nhìn rõ ánh sáng lóe lên trong mắt anh.

“Lệ Mộ Phàm, đừng vì tôi mà trở nên xấu xa, như vậy thật không đáng! Có lẽ đúng là tôi đã phụ cậu. Nhưng bây giờ, người tôi yêu là anh ấy!” Úc Tử Duyệt xúc động nói, giọng nói nghẹn ngào. Cô đưa tay nắm thật chặt bàn tay Lăng Bắc Hàn.

Một lời nói ra quyết không hối hận! Cô vốn là người dám yêu dám hận! Cô sợ làm tổn thương Lệ Mộ Phàm, nhưng không nói rõ ràng với anh thì không phải anh sẽ càng tổn thương sâu thêm sao?

Úc Tử Duyệt cảm giác nửa năm này, cô đã hiểu ra rất nhiều chuyện.....

Lòng Lăng Bắc Hàn trào dâng một dòng nước ấm, anh nắm lại tay cô, kích động đến mức muốn ôm lấy cô thật chặt!

Mà Lệ Mộ Phàm hiển nhiên là bị đả kích lớn, lòng anh chợt nguội lạnh như băng.....

“A.....” Trái tim đau đớn, anh phẫn hận rống lên, sau đó, điên cuồng chạy lên xe!

“Lệ Mộ Phàm.....” Úc Tử Duyệt thấy Lệ Mộ Phàm chạy lên xe phóng đi điên cuồng, liền hét lớn, “Lăng Bắc Hàn! Mau! Ngăn cậu ấy lại! Em sợ cậu ấy sẽ lại gặp chuyện không may! Cậu ấy đang say rượu mà!” Cô quay lại nhìn Lăng Bắc Hàn rống to.

Lăng Bắc Hàn liền nói : “Em bình tĩnh lại đi! Sẽ không có việc gì đâu!” Anh trầm giọng nói, xong kéo Úc Tử Duyệt lên xe.

Sau khi lên xe, Lăng Bắc Hàn thắt dây an toàn cho Úc Tử Duyệt xong mới khởi động xe. Chỉ một động tác nhỏ như vậy cũng khiến Úc Tử Duyệt cảm động. Đây cũng là khác biệt lớn nhất giữa Lăng Bắc Hàn và Lệ Mộ Phàm!

Anh chừng chạc, chín chắn, không giống với Lệ Mộ Phàm kích động lên là không để ý đến hậu quả. Tựa như giờ phút này, cậu ta đang say rượu lại... Nếu như gặp chuyện giống lần trước, hậu quả, cô thật không dám tưởng tượng!

“Có nên liên lạc với cảnh sát giao thông để ngăn cậu ta lại không? Phải làm gì bây giờ?” Úc Tử Duyệt hốt hoảng hỏi Lăng Bắc Hàn, chỉ thấy anh vừa nghiêm túc lái xe, vừa gọi điện thoại.....

Úc Tử Duyệt chỉ nghe thấy Lăng Bắc Hàn đọc biển số xe của Lệ Mộ Phàm rồi cúp điện thoại. Chỉ chốc lát sau cô đã nhìn thấy đèn báo hiệu lóe lên trước mặt, loáng thoáng thấy được xe của Lệ Mộ Phàm!

“Là cậu ta sao?” Ngay khi xe vừa dừng lại, Úc Tử Duyệt hỏi một câu, liền nhảy xuống xe, thấy được đúng là xe của Lệ Mộ Phàm, cô rớt cuộc mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Lệ Mộ Phàm?” Úc Tử Duyệt mở cửa xe, nhìn người đang gục đầu trên tay lái, lo lắng gọi.

“Tại sao lại không cần tôi? Tôi chỉ là.....là muốn với cậu.....nói một câu.....Năm mới vui vẻ thôi mà.....” Lệ Mộ Phàm chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt khổ sở nhìn cô, mở miệng nói, giọng khàn khàn.

Giây phút ấy, anh giống như một đứa trẻ bị người ta vứt bỏ. Nghĩ đến thân thể của anh, lòng Úc Tử Duyệt chợt dâng lên cảm giác thông cảm cùng đau lòng.

“Cậu nhất định sẽ tìm được một người con gái thật lòng yêu cậu! Lời chúc phúc của cậu tôi đã nhận được rồi! Lệ Mộ Phàm, tôi hy vọng cậu cũng có được hạnh phúc!” Cô nhìn anh, kích động quát lên.

“Đừng làm ra vẻ tốt bụng..... Cậu đi đi! Cút!”

“Anh Lệ!”

Lúc này, một đám người tiến tới, nói Úc Tử Duyệt nhường chỗ, rồi kéo Lệ Mộ Phàm đang say khướt từ trong xe ra ngoài. Lăng Bắc Hàn nói gì đó với cảnh sát giao thông rồi tiến lại, giữ lấy cô, trầm giọng nói, “Cậu ta không sao rồi, về nhà thôi.”

Úc Tử Duyệt gật đầu, ngây ngốc theo anh lên xe.

Một đêm chịu giày vò, lúc hai người về đến nhà thì trời vừa rạng sáng. Úc Tử Duyệt mệt mỏi đến không chịu nổi nữa. Buổi tối hôm trước cô còn uống rượu, mặc dù không say, nhưng lại thấy rất khó chịu. Lăng Bắc Hàn lôi cô vào tắm cùng.

Yên lặng mà tắm. Trong phòng, chỉ vang lên tiếng nước chảy ào ào. Trong chiếc bồn tắm rộng lớn xa hoa, anh ngồi dựa vào bồn tắm, còn cô thì dựa vào trong ngực anh, nhắm mắt lại, lưng dán chặt vào lồng ngực của anh, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên đùi trái của anh.

Lăng Bắc Hàn cầm bông tắm, chậm rãi lướt qua người cô.....

Úc Tử Duyệt trở nên yên lặng khác thường, trong lòng cô cũng đang có tâm sự. Chỉ là giờ phút này, nằm trong ngực Lăng Bắc Hàn, cô lại cảm thấy hạnh phúc, ấm áp.

Lăng Bắc Hàn nhớ tới lời nói của cô với Lệ Mộ Phàm, cô nói, cô yêu anh. Mặc dù anh đã cảm nhận được qua cử chỉ của cô, nhưng nghe thấy chính miệng cô nói ra, anh vẫn cảm thấy xúc động!

“Lăng Bắc Hàn.....Anh đừng để tâm những lời nói của Lệ Mộ Phàm.....” Úc Tử Duyệt rớt cuộc cũng chậm rãi mở miệng, cô vẫn nhắm mắt lại như trước, hưởng thụ cảm giác nhột nhột mềm mại của bông tắm cùng ngón tay đang lướt trên da thịt của mình.

“Không cho phép nhắc tới cậu ta!” Lãng Bắc Hàn trầm giọng ra lệnh, anh không muốn giây phút tĩnh lặng an bình như bây giờ của hai vợ chồng anh bị bất cứ chuyện gì, bất cứ người nào phá hỏng. Huống chi, anh cũng thật sự không để ý đến lời nói của Lệ Mộ Phàm.

Anh đã từng do dự, không biết bản thân có thể đem lại tình yêu và hạnh phúc đến cho Úc Tử Duyệt không, bởi vì khi đó, anh còn chưa quan tâm cô thế này, khác với hiện tại.

Cô yêu anh, nếu như anh buông tay, mới là làm tổn thương cô! Mà anh yêu cô còn không hết, sao lại nỡ làm tổn thương cô được.

“Em chỉ sợ anh suy nghĩ nhiều thôi! Em với cậu ta đã không còn gì nữa rồi. Em quan tâm đến cậu ta, là vì em vẫn coi cậu ta là bạn. Dù sao chúng em cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ.....Em đối với cậu ta bây giờ chỉ là có chút cảm thông cùng không nỡ thôi. Cậu ta từ nhỏ đã không có cha.....”

Úc Tử Duyệt nghĩ tới Lệ Mộ Phàm, thì thào nói.

“Anh không có nhỏ mọn như vậy đâu! Nhưng mà, em cũng không cần cảm thấy áy náy với cậu ta. Cậu ta cũng không còn là trẻ con nữa, em không cần phải thương tiếc, cảm thông!” Lãng Bắc Hàn giống như một bậc tiền bối nghiêm khắc dạy dỗ cô.

“Em biết rồi.....!” Úc Tử Duyệt lười biếng nói, lại ngáp một cái, “Buồn ngủ quá! Em muốn ngủ . Một quá đi.” Úc Tử Duyệt ngồi dậy, cầm vôi hoa sen rửa trôi lớp bột xà phòng trên người.

Lãng Bắc Hàn đứng dậy, kéo khăn tắm, phủ lên người cô. Rồi sau đó, ôm cô trở về phòng ngủ. Anh đang sấy tóc cho cô thì cô gái nhỏ này lại mơ màng ngủ thiếp đi. Nhìn cô cong người gối đầu lên cánh tay mình say sưa ngủ, ánh mắt người đàn ông nào đó đầy vẻ dịu dàng.

Lúc anh đang định ngủ thì chuông tin nhắn điện thoại lại đột ngột truyền đến. Anh cầm điện thoại lên.

Là một chuỗi kí tự! Nhưng Lãng Bắc Hàn cũng rất nhanh chóng giải ra được: gần đây, một nhóm vũ khí đạn được lại được chuyển tới chợ đen, mau nghĩ cách tiếp cận Lục Khải Chính!

Tin nhắn này làm lòng anh nổi sóng, không cách nào ngủ được.

Sáng mùng một đầu năm, Úc Tử Duyệt mới vừa mở mắt ra, xoay người, liền đối diện với đôi mắt đang mở của Lãng Bắc Hàn “Này! Anh không ngủ được sao? Quảng thâm dưới mắt sao lại sâu như vậy?” Úc Tử Duyệt nhìn quảng thâm trùng sâu dưới mắt Lãng Bắc Hàn đau lòng nói.

Lãng Bắc Hàn nhếch nhếch môi cười: “Phải!”.

“À!” Úc Tử Duyệt kinh ngạc hô lên, tay nhỏ bé vươn tới nơi nào đó đang cương cứng dưới hông anh, đỏ mặt, “Mới một đêm không thỏa mãn nhu cầu của anh mà anh lại mất ngủ hả?” Cô tức giận nói, động tác tay cũng chậm lại.

“Uhm.....Cũng không chỉ có một đêm!” Lãng Bắc Hàn nhìn cô, cười gian xảo nói, bị động tác nào đẩy ngày càng thuần thực của cô mà thoải mái rên nhẹ.

“.....” Úc Tử Duyệt đen mặt, nhìn anh chăm chăm, động tác trên tay cũng không dừng lại. Chỉ chốc lát sau, Lãng Bắc Hàn bắt đầu cảm thấy không khống chế được, đôi tay không đành lòng khai hỏa trên người cô.

Sáng mùng một đầu năm, hai người lại lẫn lộn trên giường.....

Sau khi phát tiết, toàn thân Lãng Bắc Hàn liền thoải mái, nhắm hai mắt lại ngủ bù.

“Anh ngủ thêm một lát đi! Em đi nấu bánh sủi cảo cho anh.....” Úc Tử Duyệt thấy thể lực Lãng Bắc Hàn cạn kiệt, nhưng tinh thần của mình lại rất phấn chấn, trong lòng đắc ý, giống như cô đang hành hạ Lãng Bắc Hàn đến không xuống giường được vậy. Cô ghé vào lỗ tai anh, nhỏ giọng nói.

Bánh sủi cảo.....Trong nhà nào có bánh sủi cảo đâu?

Lãng Bắc Hàn thật sự rất buồn ngủ, trong mơ màng nghe thấy cô nói nấu sủi cảo, trong đầu chỉ nghĩ như vậy, rồi ngủ thật say.

Mặc dù bọn họ không thường xuyên ở đây, nhưng, năm ngoái, dì Vương đã mang đồ ăn tối, chuẩn bị để cho hai người bọn anh dùng. Úc Tử Duyệt mở tủ lạnh, nhìn đồ ăn bên trong, liền nhớ lại lúc mẹ cô là sủi cảo.

“Băm nhân bánh? Nhào bột mì? Bọc lại.....Thật ra thì cũng đơn giản thôi!” Úc Tử Duyệt nói thầm. Chọn một miếng thịt có cả mỡ lẫn lạc, cô không biết đây là thịt heo hay thịt bò nữa, rửa sạch, đặt lên trên thớt, bắt đầu băm.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng bếp liền truyền ra tiếng ”Lách ca lách cách”, nghe giống như đang diễn ra một cuộc chiến tranh không khói súng vậy.....

Lăng Bắc Hàn tỉnh dậy liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, lại không thấy bóng dáng của cô trong phòng ngủ, chợt nhớ ra cô nói qua muốn nấu bánh sủi cảo cho anh ăn. Khóe miệng nổi lên nụ cười cứng chiều.

Cô làm bánh sủi cảo thật sao?

Lăng Bắc Hàn nhanh chóng mặc quần áo, bước vào phòng tắm.

“A.....Sôi rồi, sôi rồi!” Còn chưa tới phòng bếp, đã nghe thấy tiếng hét chói tai của Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn vội bước tiến vào phòng bếp, chỉ thấy cái nồi trên bếp đang sôi trào, hơi nước bốc lên lơ lửng xung quanh!

Nước sôi trong nồi tràn ra ngoài, nhìn thấy cô định đưa tay chạm tới cái nồi, chân mày Lăng Bắc Hàn nhíu chặt lại, bước nhanh đến phía trước, kéo tay cô lại. Úc Tử Duyệt chỉ kịp thấy một cánh tay dài đuổi tới, tắt bếp ga đi, sau đó lại mở vung nồi!

“Em định làm gì?” Lăng Bắc Hàn cầm lấy tay cô, kiểm tra, Vừa nhìn thấy mấy vết thương trên tay cô, sắc mặt anh lập tức trầm xuống, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy khuôn mặt mèo của cô, khiến cho anh suýt chút nữa không giữ được vẻ nghiêm túc mà bật cười.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt dính mỗi bên ba đường bột mì trông như râu mèo, còn trên tạp dề cô tạp dề đeo lại dính đủ rau cải, bột mì, thịt dính, cái gì cũng có.....

“Mới sang năm mới, anh hung dữ cái gì chứ? Không thấy em đang nấu bánh sủi cảo sao?” Úc Tử Duyệt chỉ vào nồi, giận dữ nói với Lăng Bắc Hàn.

“Bánh sủi cảo?” Lăng Bắc Hàn kinh ngạc hỏi ngược lại, đi tới gần bếp nhìn vào trong nồi, thịt ra thịt, rau cải ra rau cải, mì sợi ra mì sợi, “Em nói đây là bánh sủi cảo á?” Lăng Bắc Hàn không tin được hỏi lại.

Úc Tử Duyệt nghe Lăng Bắc Hàn, gật đầu, tiến lại gần, “Sao thế này? Rõ ràng em đã gói chúng lại, sao giờ lại hỗn độn hết thế này?” Úc Tử Duyệt nhìn chăm chăm nồi bánh sủi cảo vừa đỏ vừa xanh lá vừa trắng hét lên.

“Mẹ nó! Thông gian! Đây là thứ gì?” Cô chưa từ bỏ ý định cầm cái muỗng quơ quơ bên trong nồi, không thấy được miếng sủi cảo nào, vừa tức giận vừa cười giỡn nói.

“Chú ý lời nói của em đấy! Nói ít lời thô tục thôi!” Lăng Bắc Hàn dạy dỗ, giạt tạp dề trên người cô xuống, phủi hết mấy thứ linh tinh dính trên đó rồi mặc vào người mình. Anh tự tay bung chiếc nồi trên bếp xuống, định đổ đồng sủi cảo hỗn độn mà Úc Tử Duyệt đi.

“Này! Anh làm gì thế? Không được đổ đi!” Úc Tử Duyệt vội vàng ngăn lại. Đùa sao, đây chính là kiệt tác dành cho bữa trưa của cô đấy.

“Thứ này không đổ đi thì để làm gì?”

“Có thể làm súp thịt mà!” Úc Tử Duyệt le lưỡi, ngượng ngùng nói.

Lăng Bắc Hàn liếc cô, “Muốn uống thì mình em uống đi, đừng bắt anh phải uống!” Lăng Bắc Hàn đặt nồi xuống, lại vòi nước rửa tay, sau đó đi tới tủ lạnh, lấy ra ít đồ ăn.

Úc Tử Duyệt thấy anh đặt một miếng thịt lên thớt, mỗi tay cầm một con dao bắt đầu băm thịt làm bánh, sau khi băm thành nát, anh lại cho thêm vào một chút rau hẹ.....

“Anh biết làm cả bánh sủi cảo sao?” Úc Tử Duyệt đứng ở bên cửa, không thể không thừa nhận tên lính thối này biết làm! Cái gì anh cũng biết làm hết sao?

“Giao thừa hàng năm trong doanh trại đều tổ chức cuộc thi làm bánh sủi cảo!” Lăng Bắc Hàn đắc ý nói, lúc này anh đã trộn xong nhân bánh.

Lúc một nồi bánh sủi cảo nóng hôi hổi được đặt lên trên bàn, Úc Tử Duyệt nhìn, không khỏi bội phục trong lòng.

Úc Tử Duyệt vươn tay định nhón một miếng bánh sủi cảo, lại bị Lăng Bắc Hàn ngăn lại, “Em đi uống súp thịt của em đi!” Anh nhỏ giọng nói.

“Bốp!” Úc Tử Duyệt lập tức đập bàn!

“Không ăn! Không ăn gì nữa hết! Lăng Bắc Hàn, anh không hề dụ dỗ sẵn sóc em gì cả!” Đồ lính thói, định bắt cô uống món súp thịt kia thật sao? Úc Tử Duyệt giả vờ thở hổn hển quát lên, sau đó liền đi vào phòng ngủ!

Lăng Bắc Hàn tưởng cô tức giận thật, năm hết tết đến rồi, anh cũng không muốn khiến cô tức giận, hơn nữa, cô còn nói anh không dụ dỗ, không sẵn sóc cô! Anh vội bước nhanh đến phía trước, kéo cô lại.

“Ăn, ăn! Phải ăn chứ! Vừa rồi là anh nói đùa thôi mà!” Lăng Bắc Hàn vừa kéo cô đi về phía bàn ăn, vừa vỗ về.

“Anh có ý thì có! Hảo hán không ăn xin người khác! Em đi uống súp thịt của em!” Úc Tử Duyệt cười xấu xa trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ rất tức giận lại có chút đáng vẻ phải chịu uất ức, nói.

“Không phải đồ ăn xin. Đây là anh đặc biệt nấu cho em mà!” Lăng Bắc Hàn ấn cô ngồi xuống ghế, vội vàng trấn an. Chỉ thấy cô vẫn chu miệng như trước, làm như vẫn chưa hết giận.

“Nồi canh thịt này cũng là em nấu cho anh! Anh ăn của em, em ăn của anh mới được!” Úc Tử Duyệt cười giả hoặt, nhìn anh, thở phì phì nói.

Nhóc con này, không ngờ nói đi nói lại vẫn là bắt anh phải uống thứ súp thịt kia!

Lăng Bắc Hàn không nói gì, đứng lên, đi vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau bưng theo một nồi canh thịt vẫn còn nóng ra ngoài. Uống thôi, ai bảo đây là tâm ý của cô dành cho anh cơ chứ!

Nhớ lại buổi tối trước Tết, cô cũng làm mấy món ăn, chờ anh về nhà, trong lòng Lăng Bắc Hàn vẫn cảm thấy có chút áy náy. Cô làm cho anh ăn, cho dù có khó ăn hơn nữa, anh cũng nên ăn!

Nhìn anh cầm muỗng canh lên, múc một bát, Úc Tử Duyệt kinh ngạc, “Anh uống thật sao?”.

“Soạt.....” một tiếng, Lăng Bắc Hàn há mồm uống xong, đáng vẻ quyết tuyệt như đang chịu chết vậy.

Úc Tử Duyệt nhìn đáng vẻ cứng ngắc của anh, nín thở, “Có uống được không?” Cô hỏi.

“Ừm..... ừm.....” Lăng Bắc Hàn còn chưa nuốt xuống, nhìn cô, không ngừng gật đầu. Sau đó, hai mắt liền mở to, giống như vừa phải uống thuốc độc vậy, cổ hết sức nuốt xuống.

Rốt cuộc cô cho vào đây bao nhiêu thứ vậy? Khiến cho canh toàn vị đắng!

“Nếu ngon thì anh uống thêm chút nữa đi!”

“Khụ..... anh không muốn mới sang năm mới lại phải đến bệnh viện đâu!” Lăng Bắc Hàn quyết tâm không uống thêm lần thứ hai, gấp một miếng sủi cảo cho vào trong miệng.

“Anh...anh có ý gì? Anh ghét em vì nấu ăn không ngon chứ gì?” Úc Tử Duyệt thở phì phì nói.

“Không phải không ngon, mà là không thể ăn được!” Lăng Bắc Hàn rốt cuộc nói thật, thật sự thì anh không đành lòng nói ra lời này đâu, “Sau này em đừng nấu nữa!”.

“.....” Úc Tử Duyệt bị chọc giận, thở phì phì cật bánh sủi cảo đi, oán giận nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn. Có điều, lúc rửa bát cô cũng thử nếm qua súp thịt này rồi.

“Ôi! Còn khó uống hơn cả nước biển nữa!” Đây là nhận xét của cô về món súp thịt của mình.

Lăng Bắc Hàn đang muốn trả lời, thì tiếng chuông điện thoại của hai người lại đồng thời vang lên, “Tin nhắn! Của ai vậy? Nhất định là chị Nhan rồi!” Úc Tử Duyệt vội vàng chạy vào phòng ngủ, tìm điện thoại di động của mình, mở ra.

Thời gian sẽ làm phai nhòa đi tất cả dĩ vãng, nhưng cũng sẽ lưu lại những ký ức tốt đẹp nhất. Năm tháng xóa đi những tình cảm mãnh liệt, lại giúp cho chúng ta hiểu nhau nhiều hơn! Năm mới đến, chúc bạn và gia đình năm mới vui vẻ, cả nhà hạnh phúc an khang!..... Hạ Tĩnh Sơ

Hạ Tĩnh Sơ gửi tin nhắn cho cô sao? Có ý gì đây?

Trong lúc Úc Tử Duyệt đang ngây ngốc, Lăng Bắc Hàn vào phòng cầm điện thoại của mình ở trên tủ đầu giường.....

Thời gian sẽ làm phai nhòa đi tất cả dĩ vãng, nhưng cũng sẽ lưu lại những ký ức tốt đẹp nhất. Năm tháng xóa đi những tình cảm mãnh liệt, lại giúp cho chúng ta hiểu nhau nhiều hơn! Năm mới đến, chúc bạn và gia đình năm mới vui vẻ, cả nhà hạnh phúc an khang!..... Hạ Tĩnh Sơ

Đọc tin nhắn này, khoe miệng anh nở nụ cười giấu cợt. Ký ức tốt đẹp nhất? Hiểu nhau nhiều hơn? Ký ức đã trở nên mơ hồ, thứ anh hiểu chỉ có một, chính là quá khứ đã qua!

“Người nào gửi tin nhắn cho anh đây?” Úc Tử Duyệt đi tới bên giường, nhỏ giọng hỏi anh.

“Rất nhiều đồng đội gửi. Còn có Hạ Tĩnh Sơ nữa.” Lăng Bắc Hàn đưa điện thoại di động cho cô, trầm giọng nói.

Nhìn tin nhắn gửi tới giống của mình y như đúc, Úc Tử Duyệt cảm thấy khó hiểu, lại càng cảm thấy đây là do Hạ Tĩnh Sơ cố ý! Nhìn Lăng Bắc Hàn đi tới cửa sổ hút thuốc, lòng cô lại càng thêm khuấy động.

Hạ Tĩnh Sơ có ý gì chứ? Muốn nhắc nhở Lăng Bắc Hàn về quá khứ của bọn họ sao? Cũng muốn nhắc nhở cả cô nữa sao? Nhớ tới những lời Hạ Tĩnh Sơ nói trong đêm đó, Úc Tử Duyệt lo lắng.

Cô có nên nói rõ với Lăng Bắc Hàn không? Cô do dự, từng bước một đi tới chỗ anh, từ phía sau vươn tay ôm lấy eo anh.

Lăng Bắc Hàn thấy cô đột nhiên ôm mình từ phía sau, trong lòng chấn động, “Em đừng suy nghĩ nhiều, anh với cô ta đã không còn gì nữa rồi!” Anh đã đưa tin nhắn cho cô đọc, cô còn lo lắng gì nữa sao?

“Lăng Bắc Hàn..... nếu lúc trước Hạ Tĩnh Sơ có nỗi khổ trong lòng, không thể không rời xa anh, anh có.....?” Úc Tử Duyệt lẩm bẩm hỏi.

148. Chương 148: Đưa Em Đi Hưởng Lạc

Mấy ngày qua, vấn đề này thật ra cô vẫn luôn cất giấu trong lòng, cố gắng không nghĩ tới nữa, để bản thân và Lăng Bắc Hàn được trải qua những ngày vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng, cô biết, cho dù cô không hỏi Lăng Bắc Hàn, thì sớm muộn gì Hạ Tĩnh Sơ cũng sẽ nói cho anh biết.

Mặc dù, cô vẫn còn chưa hiểu rõ có phải Hạ Tĩnh Sơ đang cố ý kích động cô hay không.

Lăng Bắc Hàn đang nghe Úc Tử Duyệt nói thì thân thể đột nhiên cứng đờ, trong lòng cảm thấy tức giận. Anh ném tàn thuốc, xoay người, nghiêm mặt trừng mắt nhìn cô.

“Có thì thế nào? Không có thì sao? Nếu như có, thì có phải em muốn nhường anh cho cô ta không?” Anh chưa quên lỗi cô từng mắc phải. Hai tay Lăng Bắc Hàn bấm vào bả vai của cô, vẻ mặt trầm xuống trừng mắt nhìn cô, trầm giọng hỏi.

Ánh mặt trời chiếu rọi gương mặt cô, con ngươi tròn như quả nho đen của Úc Tử Duyệt lóe lên tia sáng, “Không phải! Chỉ cần anh không từ bỏ em, em cũng nhất định sẽ không từ bỏ anh!” Úc Tử Duyệt kích động lớn tiếng nói.

“Được, Úc Tử Duyệt, chúng ta nói rõ ràng đi! Em là vợ anh, anh không thể nào từ bỏ em được! Đối với Hạ Tĩnh Sơ, anh đã không còn chút tình cảm nào nữa rồi! Cô ta có nỗi khổ gì cũng không liên quan đến anh

nữa! Em yên tâm đi, đừng có nghi thần nghi quỷ nữa, hiểu chưa?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, nhấn mạnh từng chữ từng câu.

Úc Tử Duyệt nhìn vẻ mặt kiên định của Lăng Bắc Hàn, từng câu từng chữ anh nói như gõ vào trái tim của cô, từng nhịp từng nhịp, khiến cô rung động, giống như anh đang làm phép thuật gì đó vậy, cô nhìn anh, không tự chủ gật đầu.

“Lăng Bắc Hàn, vậy là anh đã đồng ý, dù cho cô ta có nổi khổ tâm gì hay không, mặc kệ nổi khổ tâm đó là gì, anh sẽ đều không quay lại với cô ta nữa! Em không hề ép buộc anh, mà là chính anh chủ động nói như vậy đấy nhé!” Bàn tay cô bắt lấy hai cánh tay anh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, cường điệu nói.

“Dĩ nhiên!” Lăng Bắc Hàn kiên quyết nói.

Úc Tử Duyệt hít thật sâu, nhìn anh, con ngươi còn lóe ra ánh lệ, “Đồ khốn kiếp! Sống chung với anh mà cả ngày luôn lo lắng đề phòng!” Cô hài hước nói.

Lời của cô khiến Lăng Bắc Hàn không vui, hai tay dời xuống phía dưới, giữ chặt eo nhỏ của cô, “Á..... anh làm gì thế?” cả người bị anh nhấn bồng lên, Úc Tử Duyệt sợ hãi thét lên chói tai, sau đó liền cảm thấy trời đất quay cuồng, “A..... Lăng Bắc Hàn! Anh bị thần kinh à?” Lính thối đáng chết, dám lộn ngược người cô, hai chân hướng lên trời đầu hướng xuống đất, Úc Tử Duyệt khó chịu mắng.

“Để cho em hiểu được thế nào mới là lo lắng đề phòng thật sự!” Lăng Bắc Hàn hừ giọng nói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, đáng vẻ khổ sở mới dựng cô lên.....

“Tên ác ma! Tôi khó chịu sắp chết đi được!” Hai chân Úc Tử Duyệt vừa chạm đất, nhìn anh chăm chăm, thở hổn hển quát, nước mắt đều sắp bị anh ép ra ngoài. Vừa thở dốc từng hơi, cô vừa sửa sang lại tóc tai.

“Úc Tử Duyệt, em nên có lòng tin với anh, em phải tin anh hơn cả tin bản thân mình!” Lăng Bắc Hàn nghiêm túc nói với cô.

“Anh đối tốt với em, em mới có lòng tin chứ!” Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, tức giận nói.

“Anh đối với em chưa tốt sao?” Lăng Bắc Hàn cười một tiếng, đưa tay, vuốt mấy sợi tóc hơi rối của cô, nhìn cô, quan tâm hỏi lại cô. Anh cảm thấy hiện tại bản thân đối xử với cô rất tốt, không biết cô còn bất mãn gì nữa.

“Tốt hay không trong lòng em tự biết! Dù sao, anh cũng nên biểu hiện tốt một chút, để cho em thấy hài lòng!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt vênh lên, lạnh lùng nói.

Con nhóc này thật là, mới cho chút ánh mặt trời đã càng ngày càng đắc chí rồi! Lăng Bắc Hàn nhìn vẻ lạnh lùng mà đắc ý của cô, thầm nghĩ trong lòng, “Tuân lệnh! Tôi nhất định sẽ biểu hiện tốt, khiến tư lệnh ngài có thể hài lòng trên giường!” Lăng Bắc Hàn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô, từng chữ từng câu gian xảo nói.

“Lăng Bắc Hàn! Anh...anh thật gian xảo!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt nóng bừng, vùng vằng, không ngừng đánh vào lồng ngực của anh, hai người lại đùa giỡn.

Suốt chiều, hai người không đi ra ngoài, chỉ ở nhà xem phim, ăn đồ ăn vặt, lười nhác hưởng thụ thế giới hai người tốt đẹp.

Chuyện Úc Tử Duyệt không ngờ đến chính là, lúc hoàng hôn Lăng Bắc Hàn đột nhiên nói muốn đưa cô đi ra ngoài giải trí ca hát, hơn nữa còn là đến nơi giải trí nổi tiếng nhất thủ đô, Kim Thủy Thượng.

“Tên lính thối, có phải anh đang muốn vượt tường không?” Dừng lại trước cửa phòng thay quần áo, Úc Tử Duyệt cười nói giỡn với Lăng Bắc Hàn.

“Nếu anh muốn vượt tường, còn dẫn em theo làm gì?” Lăng Bắc Hàn cười xấu xa đáp lại.

“Dẫn em cùng đi hưởng lạc! Có phúc cùng hưởng chứ sao nữa! Để cho em được ngắm các mỹ nữ.....” Úc Tử Duyệt theo anh ra cửa, vừa đi vừa nói chuyện, lại bị Lăng Bắc Hàn ném ột ánh mắt hung tợn, cô lập tức thức thời ngoan ngoãn câm miệng lại, nghịch ngợm le lưỡi nhìn anh.

Mặc dù là mỏng một đầu năm, nhưng Kim Thủy Thượng mở cửa buôn bán như trước, thậm chí còn buôn bán rất tốt nữa. Các loại xe sang trọng vẫn đỗ kín hai bên đài phun nước trước cửa, các loại biển xe nước ngoài vẫn chiếm đa số.

“Mấy tên đàn ông thối này, mới mỏng một đầu năm đã vội tới nơi này hưởng lạc!” Úc Tử Duyệt nhìn những chiếc xe kia, thở phì phì nói, “Đó không phải là xe của Lục Khải Chính sao? Lão Lục quả nhiên là sắc quỷ!” Nhìn thấy xe của Lục Khải Chính, Úc Tử Duyệt lại nói tiếp.

Vẻ phúc tạp trong mắt Lăng Bắc Hàn chợt lóe lại chợt mất, tầm mắt của anh dừng lại trên chiếc xe thể thao hiệu Bugatti Veyron.

“Cậu ta có cổ phần trong Kim Thủy, cho nên cậu ta xuất hiện ở đây là chuyện bình thường.” Lăng Bắc Hàn ôm bả vai Úc Tử Duyệt, đi tới cánh cửa lớn màu vàng óng của Kim Thủy Thượng.

“Anh ta có cổ phần ở đây? Lão Lục là hắc đạo sao?” Ngay cả cô cũng biết được những người mở ra chốn hoan lạc Kim Thủy Thượng này, hoặc là hắc đạo, hoặc là phải có ô dù cực vững chắc! Úc Tử Duyệt giật mình hỏi.

“Nói bậy cái gì đấy!” Giờ phút này, Lăng Bắc Hàn cảm thấy mang theo người thông minh như cô đến đây, có thể làm hỏng chuyện hay không?

Hai người đi vào một căn phòng tình nhân, không giới hạn giờ giấc. Úc Tử Duyệt đi vào siêu thị mini trên tầng trệt mua rất nhiều nước uống và đồ ăn vặt, Lăng Bắc Hàn không quản cô, nhưng anh nói: “Hôm nay là mỏng một đầu năm, cho phép em ăn. Về sau không cho phép ăn những thứ đồ ăn vặt bỏ đi này nữa!”.

Úc Tử Duyệt rất vui vẻ đáp: “Tuân lệnh!”.

Căn phòng dùng màu đỏ và máu tím là màu trang trí chính, rất lãng mạn và thời thượng, nhất là bức rèm che rủ từ trên xuống tựa như thác nước chảy, ánh đèn tím nhạt chiếu xuống, tỏa ánh sáng lấp lánh.

Phòng mặc dù không lớn, nhưng lại cực kỳ tinh xảo, lộng lẫy, từ đèn treo đến hoa văn trên khay trà trên mặt bàn đều hoàn mỹ đến không chê vào đâu được. Trong không khí còn thoảng thoảng mùi nước hoa, giống như thúc giục đang thúc giục chuyện hoan lạc với những nhân tình đặc biệt.

Úc Tử Duyệt mới bước vào cửa, liền cởi áo khoác lông ra, chỉ mặc chiếc váy trắng màu trắng viền hoa ngọt ngào động lòng người. Xem đi, anh còn đặt trước căn phòng lãng mạn thế này, Úc Tử Duyệt nghĩ, không ngờ Lăng Bắc Hàn còn rất lãng mạn nha, rất có phong cách!

Lăng Bắc Hàn cũng không ngờ mình chỉ tùy ý chọn lại có thể chọn được căn phòng lãng mạn thế này. Lúc này, nhìn Úc Tử Duyệt chỉ mặc mỗi chiếc váy trắng, xỏ đôi tất đen cùng với đôi giày da màu trắng, trong lòng quả thực có chút rung động.....

“Tự chúng tôi vào là được rồi, có chuyện sẽ gọi anh tới!” Úc Tử Duyệt đứng ở cửa, nhìn anh nhân viên phục vụ đẹp trai, lễ phép cười nói, sau đó liền đóng cửa lại.

“Quả nhiên là nơi thượng đẳng nha, toàn là thanh niên!” Sau khi Úc Tử Duyệt xoay người lại, nhìn Lăng Bắc Hàn đang chọn bài hát, con ngươi lóe lên ánh sáng mỉa mai. Lăng Bắc Hàn dĩ nhiên hiểu cô đang nói cái gì, sắc mặt chợt biến, một tay kéo cô vào lồng ngực của mình.

“Ồ sắc nữ! Chưa được dạy dỗ đủ phải không?” Bàn tay Lăng Bắc Hàn nắm cầm cô, nhìn cô chăm chăm, sắc mặt tái xanh, lên giọng dạy dỗ.

“Sao nào? Những nhân viên kia không phải đều là thanh niên sao? Còn không cho người ta nói thật nữa à! Anh chính là một ông chú già..... ưm.....” Úc Tử Duyệt nhìn anh chăm chăm, thở phì phì nói, câu tiếp theo còn chưa nói hết, cái miệng nhỏ nhắn của cô đã bị Lăng Bắc Hàn hung dữ chặn lại!

Chú già? Con nhóc khôn kiếp này, lại dám chê anh? Lăng Bắc Hàn kích động, hung hăng trừng phạt cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhưng bên trong vẫn mang theo sự cưng chiều, mỗi lần cô gọi anh là chú, ngược lại anh lại cảm thấy rất thích thú.

Cho nên, nụ hôn này thật ra là coi như trừng phạt cô vì dám khen ngợi tên phục vụ đẹp trai kia.

“Uhm.....” Nụ hôn bá đạo khiến người ta đỏ mặt tim đập kết thúc, Úc Tử Duyệt thở hổn hển, hai ngọn núi nhỏ trên ngực phập phồng không ngừng, tạo thành đường cong mê người. Yết hầu Lăng Bắc Hàn không tự chủ cũng rung động theo, anh chỉ có thể chuyển tầm mắt, nhìn vào màn hình ti vi, sợ rằng không kiềm chế được, đem cô xử ngay tại chỗ mất!

“Muốn hát bài gì, tự chọn đi!” Anh ôm cô, nhỏ giọng nói.

“Oa..... anh chỉ chọn mấy bài quân ca thôi sao!” Úc Tử Duyệt nhìn mấy bài hát Lăng Bắc Hàn chọn, hỏi.

“Anh chỉ biết hát thể loại này thôi.” Vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Bắc Khê ửng hồng, mắt tự nhiên nói.

“Có thật không? Đừng đùa em chứ..... ?” Trong đầu Úc Tử Duyệt chợt nhớ tới bài “những năm tháng bên nhau”, bá đạo hỏi anh. Lại cảm thấy như mình đang kiếm chuyện vậy, “Vậy thì anh dạy em hát quân ca đi!” Úc Tử Duyệt vội vàng chuyển đề tài nói.

Lăng Bắc Hàn mắt tự nhiên ho khan một tiếng, hát trước mặt cô, anh cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Nhưng mà, lúc này giai điệu sục sôi của bài hát tôi là một người lính đột nhiên vang lên, anh nhận lấy micro Úc Tử Duyệt đưa tới, buông cô ra, nghiêm túc đứng ngay ngắn, mở miệng hát: “Tôi là một người lính, đến từ dân chúng.....”

Giọng hát trầm thấp hùng hồn vang lên, Úc Tử Duyệt kích động nhìn Lăng Bắc Hàn hát, hai mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

“Nhìn anh làm gì? Mau hát theo đi!” Lăng Bắc Hàn che micro, nhìn cô, trầm giọng nói.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bị đột ngột bị mở ra, Lăng Bắc Hàn phản ứng nhanh nhảy lập tức nhìn ra.....

“Ồ, cậu đem cô vợ nhỏ tới đây hoan lạc sao..... Thật là lãng mạn!” Bóng dáng cao lớn của Lục Khải Chính dừng trước cửa, vẻ mặt trêu chọc, cười nói, hai tay rút túi quần, đi vào trong phòng.

Lăng Bắc Hàn để micro xuống, vặn nhỏ âm lượng, đi tới trước mặt Lục Khải Chính, “Nhưng đột nhiên lại có người không biết điều đi vào phá vỡ không khí lãng mạn của người khác.....” Lăng Bắc Hàn nói xong, ném cho anh một điều thuốc, châm chọc nói lại.

Lục Khải Chính cười cười, ngậm điều thuốc, nhìn anh, “Cậu đối với tôi cứ như đá bỏ xuống giếng vậy sao?” (đá bỏ xuống giếng = ăn miếng trả miếng) Lục Khải Chính hít một hơi thuốc nói, Úc Tử Duyệt lên tiếng chào anh, rồi tự mình chọn ca khúc, hai người đàn ông rí tai nhau nói cái gì đó. Chỉ chốc lát sau, Lăng Bắc Hàn bị Lục Khải Chính kéo ra khỏi phòng, trước khi đi còn gọi cô ở yên đó.

149. Chương 149: Mèo Hoang Nhỏ, Tiểu Yêu Tinh...

Mấy vị khách hàng của Lục Khải Chính từ vùng khác tới, nghe nói Lăng Bắc Hàn ở đây, nhất định là do Lục Khải Chính tiến cử.

“Tôi không làm ăn buôn bán, bọn họ tìm tôi làm gì?” Lăng Bắc Hàn cùng Lục Khải Chính đi trên tấm thảm đỏ dày cộm, đối với điều Lục Khải Chính đã biết rõ còn cố hỏi, trên mặt hiện vẻ không vui, ánh mắt sắc bén.

Lục Khải Chính sao có thể không biết Lăng Bắc Hàn là một người thanh liêm, đồng thời hiểu vẻ mặt và ánh mắt của anh đang cảnh cáo mình.

“Sẽ không để cậu phải khổ sở, nể mặt anh em một chút! mấy vụ buôn bán này tôi không thể bỏ qua được! Cậu chỉ cần vào nói qua loa vài câu là được!” Lục Khải Chính vỗ vỗ bả vai Lăng Bắc Hàn, trấn an nói.

“Không ngờ cậu lại mang tôi ra để giao tiếp.....” Lăng Bắc Hàn nói không mang theo chút biểu cảm nào, giọng nói còn mang theo sự oán trách.

“Tối nay chi phí hát hò cứ để tôi tính, thế nào? Phụ nữ ở đây không thiếu, hơn nữa còn đảm bảo sẽ giữ bí mật cho cậu...” Lục Khải Chính đùa giỡn nói nhỏ với Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn huých cùi chỏ vào anh ta, nhưng Lục Khải Chính lại hiểu ý tránh được.

“Không nói nữa, Lăng thiếu gia, mời anh vào bên trong!” Lục Khải Chính đứng trước cửa phòng Vip mời Lăng Bắc Hàn, cười cười, mở cửa cho anh, để anh đi vào trước.

Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt quét mắt nhìn anh ta một cái, bước chân đi vào.

Trên vách tường trong phòng hiện lên những hình tròn sắp thành hàng không ổn định, từng chiếc đèn trên tường tản ra ánh sáng màu xanh mát mẻ, cảnh vật xung quanh có chút tối tăm, chỉ thấy trên ghế salon bóng dáng phụ nữ đàn ông đang lắc lư, thỉnh thoảng truyền đến tiếng trêu chọc của phụ nữ....

“Lưu Tống, anh thua rồi anh thua rồi, phạt rượu!”

“Ghét, tại sao em lại thua chứ, không phải là Lý tổng anh...”

“Pa.....” sau khi bước vào Lục Khải Chính đưa tay bật đèn, ánh sáng chói mắt, chỉ thấy bốn người đàn ông đang ngồi, bên cạnh là một người phụ nữ, mặt mũi những người phụ nữ này xinh đẹp, ăn mặc sang trọng lại không tầm thường.

Theo trực giác, Lăng Bắc Hàn cảm thấy mấy người phụ nữ này hẳn là nhân viên cao cấp nhất ở đây, lúc này các cô nghiêm chỉnh đứng lên, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

“Lăng thiếu, ngưỡng mộ đã lâu!” bốn người đàn ông nhận ra Lăng Bắc Hàn, vội vàng đứng lên, ân cần nói với anh.

Lăng Bắc Hàn gật đầu với bọn họ một cái, ngửi thấy trên người bọn họ nồng nặc mùi tiền, Lục Khải Chính bước đến, ngồi xuống bên cạnh Lăng Bắc Hàn, giới thiệu với bốn người đàn ông.

Lăng Bắc Hàn không có ở đây, Úc Tử Duyệt một mình hát mấy bài, cảm thấy thật nhàm chán. Nghĩ thầm Lăng Bắc Hàn bị Lục Khải Chính kéo đi rồi sao? Chẳng lẽ đi tìm phụ nữ khác?

Không thể! Úc Tử Duyệt nghĩ anh không phải loại người như vậy! Nghĩ vậy trong lòng yên tâm không ít, nhưng Lục Khải Chính là người thế nào, cô không rõ lắm a! Cô tin tưởng Lăng Bắc Hàn, nhưng không thể nào tin tưởng Lục Khải Chính, nếu anh kiếm cớ kéo Lăng Bắc Hàn đi chơi gái thì sao?

Nghĩ vậy, Úc Tử Duyệt lại đứng ngồi không yên, muốn gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn, lại phát hiện quên mang theo điện thoại di động, vì vậy, cô ra khỏi phòng.

Cánh cửa đóng lại. Hiệu quả cách âm giữa các phòng quá tốt, trên đường yên lặng như tờ, cô chần chừ một chút, vất vả lắm mới thấy một người đàn ông mặc âu phục đen vừ gọi điện thoại từ một phòng đi ra, đi được một đoạn, cô không nghe rõ người đàn ông đó nói gì, người đàn ông kia cũng không thấy cô.

Xem ra dường như trong căn phòng kia có người, Úc Tử Duyệt thầm nghĩ, trong đó không biết có Lăng Bắc Hàn hay không?

“Những thứ này đều là hàng mẫu, các anh có chắc chắn những cái khác cũng đạt tiêu chuẩn? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên giao dịch với các anh...” Trong phòng tối mờ mờ, một người đàn ông đang cầm trong tay một khẩu súng lục màu đen, tay không ngừng vuốt vuốt, hỏi người đàn ông ngồi đối diện.

Trên bàn có một cái rương màu bạc, bên trong có một khẩu súng máy.

Tư Đồ Ngạn ngậm điếu thuốc trong miệng ngồi một bên, nhìn hàng trong rương, cũng không nói gì.

“Có người!”

Một người vệ sĩ đứng bên cạnh anh ta cảnh giác mở miệng, một người được huấn luyện nghiêm chỉnh đóng cái rương lại, đặt xuống gầm bàn, cái rương đã hoàn toàn biến mất.

“A..... buông tôi ra!” Úc Tử Duyệt nào có thể ngờ được, mình còn chưa đến gần căn phòng này đã bị người ta lôi vào, bị kéo vào trong phòng tối, cô lớn tiếng kêu la.

“Chuyện gì xảy ra?” Tư Đồ Ngạn giống như nghe thấy tiếng phụ nữ quen thuộc liền đứng dậy, nói giọng phổ thông lơ lớ, khẩu âm đặc chất Quảng Đông, trầm giọng hỏi, trong âm thanh mang theo tức giận.

Âm thanh này rất quen thuộc! Úc Tử Duyệt trong lòng phán đoán, hai tay cô bị người ta bẻ ra sau lưng, bả vai bị đè lại. Cô cẩn thận do dự, trong bóng tối lơ mơ cảm nhận được gương mặt có chút quen thuộc.

“Là cô!” Tư Đồ Ngạn đến gần, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt liền nhận ra cô, anh ta híp mắt nhìn.

Úc Tử Duyệt thôi không giãy giụa nữa, nhú hai hàng lông mày quan sát cẩn thận khuôn mặt của người đàn ông, sau đó trên khuôn mặt hiện lên vẻ tức giận, “Hóa ra là tên lưu manh nhà anh!” cô nhớ ra rồi, đây chính là người thiếu chút nữa đụng vào cô, còn không hiểu vì sao lại trả tiền giúp cô, sau đó còn cường hôn cô, lại còn là tên khốn khiếp nhảy cùng cô nữa chứ!

Đúng là Oan Gia Ngõ Hẹp, chỗ nào cô cũng có thể gặp anh ta! Nhưng hình như cô nghe bập bôm được vài câu, cái gì mà hàng hóa gì gì đó.

“Tư Đồ tiên sinh, cô ta là ai?” lúc này, người bán hàng nhìn Tư Đồ Ngạn, giống như đang chất vấn. Làm nghề này, không thể không hoài nghi đối phương sẽ giở trò lừa bịp.

“Là người phụ nữ của tôi! Để anh phải chê cười rồi, mấy người cứ tiếp tục!” Tư Đồ Ngạn cười tà nói, ý bảo thuộc hạ thả Úc Tử Duyệt ra.

“Nói bậy! Ai là phụ nữ của anh? A.....” Úc Tử Duyệt tức giận mắng, ai ngờ, Tư Đồ Ngạn lại ôm cô lên, cô kêu lên, bị Tư Đồ Ngạn vác vào phòng nghỉ.

“A.....” Úc Tử Duyệt bị Tư Đồ Ngạn quăng mạnh xuống cái giường lớn mang phong cách châu Âu, đầu giường để một chiếc đèn xanh dương hắt ra thứ ánh sáng mập mờ, Úc Tử Duyệt mặc đồ trắng giống như con cá giấy giụa trên giường, cô có chút thất điên bát đảo, vội vàng ngồi dậy phòng bị, hai cánh tay ôm ngực, vẻ mặt đề phòng trừng mắt nhìn Tư Đồ Ngạn.

Chỉ thấy Tư Đồ Ngạn cởi áo khoác ra, chỉ mặc áo sơ mi màu đen, ngón tay thon dài ung dung cởi từng chiếc cúc áo, để lộ ra lồng ngực rộng lớn hấp dẫn.

“Anh làm gì thế?” Úc Tử Duyệt đề phòng nghiêm nghị nói, bởi vì sợ nên tim đập nhanh, thân thể lùi từng chút từng chút xuống giường.

Lúc cô men tới mép giường, định chạy xuống thì bỗng chốc Tư Đồ Ngạn tiến đến, theo bản năng Úc Tử Duyệt ngửa người ra sau, Tư Đồ Ngạn chống hai tay hai bên thân thể cô, gương mặt dường như dán vào mặt cô.

Hơi thở đàn ông nóng bỏng mang theo mùi thuốc lá phả vào mặt, vương vấn quanh hơi thở của cô, Úc Tử Duyệt ngửa ra sau, người đàn ông lại tiến tới, như muốn trêu chọc cô, đôi môi như thể nhanh chóng muốn áp lên môi cô.

“Anh cút đi.... ưm.....” cô đang muốn vùng tay quất lớn, người đàn ông đã đè cô lại, cường thế hôn môi cô, thỏa thích gặm nhấm, giống như con sói đói trêu chọc con mồi.

Úc Tử Duyệt mới đầu bị động tác kịch liệt của người đàn ông này hù dọa, quên mất giấy giụa, phản kháng. Chỉ cảm thấy trên cánh môi truyền tới từng trận đau đớn tê dại, lúc người đàn ông này cạy hàm răng cô ra, chiếc lưỡi nóng bỏng tác quái trong miệng cô thì cuối cùng Úc Tử Duyệt cũng hoàn hồn.

“Pằng.....” một cái tát hung hăng giáng xuống, vang vọng như tiếng vỗ tay, rồi sau đó, không khí trong phòng dường như ngưng trệ, cả hai người đều sững sờ.

Chỉ là thoáng qua, Úc Tử Duyệt cố gắng đẩy người đàn ông kia ra, nhảy xuống giường, chạy về phía cửa, dùng sức kéo cửa, nhưng cửa phòng lại bị khóa chặt, cô cảm thấy người đàn ông kia đến gần liền xoay người đưa lưng dán chặt vào cánh cửa, đề phòng nhìn Tư Đồ Ngạn.

“Tốt nhất anh nên thả tôi ra ngoài!” Úc Tử Duyệt mặt đanh lại trừng mắt nhìn Tư Đồ Ngạn, lạnh lùng quát, giờ phút này, cô cũng không sợ anh ta! Cô vốn là người gặp mạnh thì sẽ mạnh! Sẽ không để tên khốn kiếp này muốn làm gì thì làm! Úc Tử Duyệt nghĩ như vậy, trong lòng càng không sợ hãi.

“Mèo hoang nhỏ, bị giam trong lồng vẫn còn phách lối như vậy?” Tư Đồ Ngạn một tay vuốt mặt, cười nói, bóng dáng cao lớn đi về phía cô.

Úc Tử Duyệt tức giận nắm tay thành quả đấm, nhìn chăm chăm Tư Đồ Ngạn, “Anh cút đi! Hàaa...!” cô mắng một tiếng, rồi sau đó làm tư thế ra chiêu, đánh về phía Tư Đồ Ngạn, giơ chân đạp vào thắt lưng anh ta.

“A.....” từ hông truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô khóc thét, ngã người ra sau, cô bị Tư Đồ Ngạn ôm lấy, tư thế hai người giống như đang khiêu vũ, “Có muốn khiêu vũ một lần nữa hay không, tiểu yêu tinh?” Trong đôi mắt sâu thẳm của Tư Đồ Ngạn giống như phát ra ánh lửa kích tình, khóa chặt lấy cô, mập mờ mở miệng.

Trong đầu hiện lên hình ảnh mê người của cô hôm đó khiến bắp thịt toàn thân không khỏi căng thẳng.

“Anh.....”

“Bùm.....”

Úc Tử Duyệt vừa định mở miệng, cửa phòng bị người ta đạp mở, phát ra tiếng rên thống khổ.

Úc Tử Duyệt ngã người ra sau, hai chân chạm đất bị Tư Đồ Ngạn ôm vào trong ngực, tư thế này làm Lăng Bắc Hàn nhớ tới hình ảnh bọn họ khiêu vũ với nhau đêm đó, trong lòng co rúc mãnh liệt. Lúc này, Tư Đồ Ngạn cũng thức thời để cô xuống

Lăng Bắc Hàn như một cơn gió, tiến đến, kéo Úc Tử Duyệt vào trong ngực.

“Lăng Bắc Hàn! Tên khốn kiếp này sàm sỡ em!” bị Lăng Bắc Hàn ôm vào trong ngực, Úc Tử Duyệt rốt cuộc cũng an tâm thở phào một cái, hung tợn trừng mắt nhìn gò má bị cô đánh cho ửng hồng của Tư Đồ Ngạn, cô hét lớn.

Lúc này, Lục Khải Chính cũng đứng ở cửa.

Lời nói của Úc Tử Duyệt khiến Lăng Bắc Hàn kích động muốn giết người, đôi mắt lạnh lùng nhìn Tư Đồ Ngạn. Xem ra cảnh cáo nho nhỏ của anh không hề khiến hắn ta để tâm....

Nhưng, Tư Đồ Ngạn lại cười cười, “Oan uổng quá, rõ ràng là em muốn khiêu vũ với tôi.....” khoe miệng cười cười, tà tứ nói.

“Tiểu Duyệt, có phải em với Tư Đồ Ngạn có hiểu lầm gì đó?” Lúc này, Lục Khải Chính cũng đi vào, cười nói với Úc Tử Duyệt.

“Không có! Chính anh ta vô lễ với tôi! Lăng Bắc Hàn! Anh phải báo thù giúp em!” Úc Tử Duyệt tức giận quát, cái tên Tư Đồ Ngạn này thực sự đáng ghét, dám cưỡng hôn cô!

Lăng Bắc Hàn mặt không thay đổi nhìn cô một cái, “Em trở về phòng trước đi....”

Úc Tử Duyệt vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn anh, không hiểu anh có ý gì, “Anh tin lời anh ta? Anh không tin em sao?” Úc Tử Duyệt cảm thấy Lăng Bắc Hàn không ra mặt cho cô, thật mất mặt.

“Anh bảo em về trước!” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói, sắc mặt xám xịt có chút dọa người khiến làm Úc Tử Duyệt tủi thân không dứt.

150. Chương 150

Tại sao không giúp cô ra mặt? Chẳng lẽ anh cùng tên Tư Đồ Ngạn này có giao tình gì đó? Cho dù là có, anh cũng không nên ngồi nhìn vợ của anh bị người khác vô lễ mà không quản chứ? Trong lòng Úc Tử Duyệt tràn đầy chua xót nhìn Lăng Bắc Hàn không cho phép cô cãi lời, cô kiềm chế khó chịu tức giận đi ra ngoài.

Lăng Bắc Hàn nhìn ánh mắt bi thương của cô đau lòng không dứt nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm túc lạnh lùng.

Sau khi Úc Tử Duyệt rời đi, ba người đàn ông quay trở lại phòng, Lăng Bắc Hàn bị Lục Khải Chính lôi kéo ngồi xuống, Tư Đồ Ngạn ngồi trên ghế salon đối diện bọn họ. Hai chân tự nhiên vắt lên nhau, nhận lấy thuốc lá Lục Khải Chính đưa cho, châm lửa, miệng hút một hơi sau đó chậm rãi thở ra một làn khói.

“Lúc trước thật sự không biết cô ấy là vợ của anh, dắc tội rồi!” Tư Đồ Ngạn nhìn Lăng Bắc Hàn chậm rãi nói, một câu nói giống như đang giải thích với anh, nhưng thái độ nói có chút ngạo mạn. Đôi mắt Lăng Bắc Hàn sâu thẳm lạnh lùng, anh khẽ vẩy tay cho tàn thuốc rơi xuống gạt tàn, đưa mắt nhìn vào gương mặt tà khí của Tư Đồ Ngạn.

“Bất kỳ người đàn ông nào cũng đều không vui nếu vợ của mình bị người đàn ông khác mong muốn! Cho nên chuyện lần trước thật khó xử...” Lăng Bắc Hàn gần từng chữ, giọng nói không trầm không bổng cũng mang theo vài phần ngạo khí. Ý tứ trong lời nói này chính là, chuyện đầu tư hạng mục lần trước anh làm khó Tư Đồ Ngạn đương nhiên là trả thù!

“OK! Tôi tự làm tự chịu.....” Tư Đồ Ngạn hút thuốc, chậm rãi nói.

“Đúng vậy, Tư Đồ anh tự làm tự chủ, thế nhưng dám có ý với vợ của anh em tôi, đáng phạt!” Lục Khải Chính nhìn Tư Đồ Ngạn nói, “Chỉ là người không biết không có tội, Lão Lăng, cậu cũng nên vui vẻ, ai bảo vợ của cậu đáng yêu như vậy, ha ha.....” Lục Khải Chính nói với Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn hung hăng trừng mắt với Lục Khải Chính ngay trước mặt Tư Đồ Ngạn, “Đừng nhìn tôi như vậy, hôm nay coi là nể mặt tôi, chuyện lần trước bỏ qua, được không?” Lục Khải Chính vừa nói với Lăng Bắc Hàn vừa nhìn về phía Tư Đồ Ngạn.

“Vừa rồi tôi còn chưa nói xong, giờ anh đã biết cô ấy là vợ của tôi, tại sao tối nay còn khiếm nhã với cô ấy?” Lăng Bắc Hàn không khách khí nhìn chằm chằm Tư Đồ Ngạn, từng chữ từng câu chất vấn.

“Hiểu lầm hiểu lầm! Cô ấy muốn tìm tôi tính sổ, giờ tay giờ chân định đánh tôi, bị tôi tóm được...” Lúc Tư Đồ Ngạn nói chuyện, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng nhu hòa, trong đầu hiện lên gương mặt nhỏ nhắn của mèo hoang nhỏ Úc Tử Duyệt giờ móng vuốt, cảm thấy vô cùng thú vị.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, giống như tin lời Tư Đồ Ngạn nói.

“Lần này cũng bỏ qua chứ, được không?” Lục Khải Chính hỏi Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn đang muốn nói gì đó thì chuông điện thoại của Lục Khải Chính vang lên, chỉ thấy sắc mặt anh ta tối sầm lại, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Lăng Bắc Hàn đứng lên muốn rời đi, gật đầu với Tư Đồ Ngạn một cái rồi theo Lục Khải Chính ra ngoài.

Lúc Lục Khải Chính mở miệng nhận điện thoại thì Lăng Bắc Hàn đã biết, điện thoại là do Hạ Tĩnh Sơ gọi đến.

“Được, cực khổ cho em, sắp sang năm mới còn để em làm thêm giờ, lúc trở về sẽ mời em ăn cơm!” Lục Khải Chính cười nhạt nói, sau khi nói chuyện với Hạ Tĩnh Sơ xong liền cúp điện thoại, xoay người vừa lúc gặp Lăng Bắc Hàn.

“Biết tôi nói chuyện điện thoại với cô ấy, trong lòng không thoải mái? Đã lo lắng sao còn không đi, không sợ cô vợ yêu của cậu gặp chuyện không may sao?” Lục Khải Chính trêu chọc Lăng Bắc Hàn, giọng nói vô cùng tự nhiên, nghe có vẻ không có chút sợ hãi gì.

“Chào hỏi cậu một tiếng, giờ đi đây!” Lăng Bắc Hàn nhìn Lục Khải Chính, trầm giọng nói, ngay sau đó bước chân đi. Năm hết tết đến rồi, công ty Lục Khải Chính còn bận rộn chuyện gì? Gọi điện cho Hạ Tĩnh Sơ rốt cuộc có chuyện gì?

“Úc Tử Duyệt?” đẩy cửa phòng ra, bên trong không còn bóng dáng của Úc Tử Duyệt.

Nhớ tới vẻ mặt bi thương vừa rồi của cô, trong lòng Lăng Bắc Hàn đau nhói. Mục đích tối nay anh tới đây chính là để tiếp cận Lục Khải Chính, sao có thể xung đột với Tư Đồ Ngạn trước mặt cô? Nhưng anh cũng hiểu, hành động của mình đã khiến cô tổn thương.

Vốn không muốn đưa cô đi, nhưng lại sợ Lục Khải Chính hoài nghi....

Lăng Bắc Hàn đang muốn gọi điện thoại cho cô, mới nhớ ra cô không mang theo điện thoại, trước khi đến, cô có nói ở cùng với anh, không cần mang theo điện thoại di động.

Trong lòng Úc Tử Duyệt ở cùng một chỗ với Lăng Bắc Hàn dường như có cả thế giới.

Lăng Bắc Hàn kiểm chế sốt ruột trong lòng, tỉnh táo phân tích, ngay sau đó ra khỏi phòng, đi thẳng tới phòng an ninh. Mới đầu nhân viên an ninh không cho anh theo dõi, cho đến khi Lăng Bắc Hàn gọi điện thoại cho Lục Khải Chính mới được!

“Có phải cô gái kia không?” Nhân viên an ninh chỉ vào cô gái mặc váy trắng nói với Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn nhìn, quả thật là Úc Tử Duyệt đang vào thang máy.

“Cô ấy xuống bar dưới tầng một rồi!” Nhân viên an ninh thấy Lăng Bắc Hàn không đi, lại nói tiếp. Ánh mắt Lăng Bắc Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm theo hình ảnh khác, một nhóm đàn ông, người đi đầu trong tay xách một chiếc rương màu bạc. Người nọ đeo kính râm nhưng anh vẫn nhận ra, người đó anh đã từng nhìn thấy qua ảnh trong Cục An Ninh.

Bọn đi ra khỏi phòng, chính là căn phòng của Tư Đồ Ngạn...

Lúc này, cửa phòng quan sát bị đẩy ra, Lục Khải Chính đi vào, Lăng Bắc Hàn tự nhiên đứng dậy, “Đã tìm được chưa? Có cần tôi giúp một tay không?” Lục Khải Chính nhìn Lăng Bắc Hàn tự nhiên nói.

“Thấy rồi, ở tầng một, giờ tôi tới đó!” Lăng Bắc Hàn nhìn Lục Khải Chính, mặt không chút thay đổi nói, tới cửa ra vào lướt qua anh.

Lục Khải Chính, rốt cuộc có cậu có ý đồ gì?

Cậu không thiếu tiền bạc, không thiếu gia thế, địa vị, thậm chí còn quyền thế, cậu đã từng khiến người khác phải ghen tị....

Khoảnh khắc đó, trong lòng Lăng Bắc Hàn đau khổ thất vọng, lại không muốn tin rằng Lục Khải Chính thực sự có liên quan! Lúc vào thang máy anh khôi phục lại vẻ tự nhiên, một lòng đi tìm Úc Tử Duyệt.....

Trong sàn nhảy, cô gái mặc váy trắng, kỹ thuật nhảy xuất sắc khiến những người trẻ tuổi hiếu kỳ vây quanh, Úc Tử Duyệt tay trái chống hông, tay phải đưa lên đỉnh đầu, ngón trỏ hướng lên trời, dáng vẻ uyển chuyển thướt tha, thật giống như người mở đầu.

Không giống với những cô gái ăn mặc lẳng lơ, mặc dù cô nhảy khá bốc lửa, thế nhưng trang phục thuần khiết trên người giống như thiên sứ tinh khiết không dính hạt bụi trần, khiến cô thoát nhìn như một đóa hoa anh túc màu trắng nở rộ trong sàn nhảy, vừa hoang dã vừa như độc dược nhưng lại không mất đi vẻ thanh thuần.

Úc Tử Duyệt đắm chìm trong thứ âm nhạc điện tử chói tai, mặc cho những âm thanh này đánh thẳng vào tim, như vậy ít nhất cô cũng có thể giải tỏa sự không vui trong lòng. Mặc cho tể bào trong người sôi trào, phòng thích tất cả những điều không thoải mái trong lòng.

Cô vẫn cho là Lăng Bắc Hàn không quan tâm tới cô! Cô đã nói với anh như vậy, anh vẫn không ra mặt giúp cô! Nhớ tới cảnh mình bị người đàn ông kia hôn, trong lòng cô càng tức hơn, cô điên cuồng khoe khoang kỹ thuật nhảy, váy đầm màu trắng bị cuốn lên.

“Cởi ra!”

“Hô.....”

“Cởi ra!”

Lúc này, có người đùa giỡn cô, có người huýt sáo. Úc Tử Duyệt trong lòng hừ lạnh, bọn họ coi cô là cái gì? Những tên đàn ông xấu xa này! Thật chẳng có một ai tốt đẹp!

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cô lại ra vẻ mỉa mai với những người đàn ông kia, rồi sau đó, thân thể uyển chuyển uốn éo giống như con rắn, bàn tay nhỏ đưa xuống vạt áo, dường như muốn kéo lên, lúc đến eo lại kéo xuống, khơi lên hứng thú của những tên đàn ông này!

Lăng Bắc Hàn xuống dưới sàn nhảy thấy Úc Tử Duyệt đứng giữa sàn, dáng nhảy ông ẹo mị hoặc lên xuống, khiến nhiệt huyết người ta sôi trào, thấy nhiều người đàn ông huýt sáo với cô như vậy, còn có người dám bảo cô cởi đồ! Lăng Bắc Hàn nhất thời ghen tức phát điên!

Bước thật nhanh về phía trước, “Tránh ra!” anh chen vào đám người, xông về phía sàn nhảy.

Cô dường như không thấy anh, vẫn đang nhảy nhiệt tình, cực kỳ hấp dẫn!

“A.....” Lăng Bắc Hàn một tay ôm cô vào ngực, Úc Tử Duyệt kêu lên, mới phát hiện ra mình đã bị Lăng Bắc Hàn ôm vào trong ngực.

“Bỏ em xuống!” Úc Tử Duyệt tức giận quát, tên đàn ông xấu xa này, cuối cùng cũng nhớ tới cô sao?

Lăng Bắc Hàn không thèm nhìn cô lấy một cái, ôm cô xuyên qua đám người ra khỏi sàn nhảy, anh ôm cô chạy thẳng tới xe của mình, mở cửa xe ném cô vào. Còn mình thì ngồi vào chỗ tài xế.

“Anh nổi điên cái gì? Em nhảy một tí cũng làm phiền anh sao?” Úc Tử Duyệt biết anh tức giận, nhưng trong lòng cô cũng tức giận! Cô có gan quát anh như vậy, là do vừa rồi ở dưới bar đã uống một ly Cocktail.

Lăng Bắc Hàn không nói gì, sắc mặt tái xanh, hai mắt nhìn thẳng phía trước, không nói một lời, nhưng tản ra khí lạnh bức người, làm Úc Tử Duyệt không khỏi sợ sệt.

Dọc đường đi, anh đều không nói một lời, cho đến khi về đến nhà, trước khi xuống xe, anh ném áo khoác của mình cho cô. Giây phút đó, trong lòng Úc Tử Duyệt thật sự cảm động, anh không mặc kệ cô như lần trước, trong lòng tức giận thoáng tản đi. Cô xuống xe.

Sau khi vào cửa, Úc Tử Duyệt nhìn bóng lưng của anh, mở miệng, “Lúc tối em nhảy có chút thái quá! Ai bảo anh không trả thù cho em...” Úc Tử Duyệt có chút chột dạ giải thích, chỉ sợ anh tức giận thật sự.

“Nhất thời tâm trạng của em không tốt, em đi...” cô lại giải thích, ai ngờ Lăng Bắc Hàn đi về phía thư phòng!

Cái tên lính thoái này! Chảnh cái gì mà chảnh à? Còn giả vờ lạnh lùng cái gì?

Úc Tử Duyệt nhìn chằm chằm bóng lưng Lăng Bắc Hàn, trong lòng uất hận nghĩ.

Sau khi Lăng Bắc Hàn đi vào thư phòng, lấy điện thoại di động ra, vẻ mặt nghiêm túc nhấn một chuỗi tin nhắn gửi đi, sau đó anh dựa vào ghế, ngửa đầu hít sâu, trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi hiếm thấy.

Anh đã từng hoài nghi Lục Khải Chính không phải làm nằm vùng, nhưng người của Cục an ninh lại không chịu trả lời vấn đề của anh. Bọn họ chỉ biết Lục Khải Chính là một đầu mối cực kỳ quan trọng, đến gần anh ta mới có thể nắm giữ tung tích của những phần tử tội phạm.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng bị gõ vang, “Lăng Bắc Hàn, em pha nước nóng xong rồi, anh có muốn tắm không?” Âm thanh hiếm khi dịu dàng của Úc Tử Duyệt vang lên, cuối cùng trên mặt anh cũng hiện lên một tia vui vẻ, nhưng nhớ tới vừa rồi cô nhảy trong sàn như vậy, sắc mặt Lăng Bắc Hàn lại trầm xuống.

“Tôi đang bận, em ngủ trước đi!” anh trầm giọng nói.

Bận? Anh thì bận cái gì? Vội? Trong lòng Úc Tử Duyệt tức giận nghĩ, mình đã bỏ qua giận dỗi để tới tìm anh trước rồi, vậy mà anh không thèm nể mặt!

“Ừm... Vậy em ở trong phòng đợi anh!” Úc Tử Duyệt cố gắng bình tĩnh nói, cũng ám hiệu với anh, cô không giận dỗi, anh cũng đừng tức giận nữa!

151. Chương 151: Sau Này Chỉ Nhảy Cho Một Mình Anh Xem

Cô không tức giận, cũng không có nghĩa là anh không tức giận, Lăng Bắc Hàn cảm thấy mình nên dạy cho cô một bài học! Anh vô cùng để ý những người đàn ông khác nhìn cô lâu một chút, huống chi, cô dám chủ động trở thành tiêu điểm trong mắt những người đàn ông kia!

Nhưng anh cũng thừa nhận, cô khiến anh điên cuồng, có bản lĩnh khiến nhiệt huyết toàn thân anh sôi trào.

Đứng ở cửa phòng một lúc vẫn không thấy anh trả lời, Úc Tử Duyệt tức giận rời đi. Đợi anh trong phòng ngủ rất lâu rồi mà anh vẫn chưa về phòng, trong lòng cô lo lắng, chỉ sợ anh giận cô thật! Mặc dù lần này anh không kích động như lần trước, nhưng cũng dừng lạnh lùng như vậy có được không?

Úc Tử Duyệt nghĩ vậy, nhảy xuống giường, thần thần bí bí chạy đến tủ treo quần áo, sau khi mặc quần áo tử tế xong mới tới thư phòng.

“Ông xã, anh vẫn chưa đi ngủ sao?” Úc Tử Duyệt cũng buồn nôn bởi chính giọng nói nũng nịu của mình, gõ cửa hỏi.

Vừa nghe thấy tiếng “Ông xã” ồm ồm, Lăng Bắc Hàn thiếu chút nữa lao ra khỏi phòng! Nhưng lý trí nói cho anh biết, cần phải lạnh lùng hơn! Nếu không cho cô chút mặt mũi, cô sẽ lại có gan khiêu chiến đến giới hạn cuối cùng của anh lần thứ hai!

Nhưng mà biểu hiện lần này của cô không tệ, tư tưởng giác ngộ không ít, còn biết chủ động lấy lòng anh! Điểm này làm Lăng Bắc Hàn mỉm cười.

“Em ngủ đi!” Lăng Bắc Hàn hạ thấp giọng nói.

Vừa nói xong tay cầm cửa đã bị mở ra, Úc Tử Duyệt đẩy cửa vào. Thấy Lăng Bắc Hàn chỉ ngồi trên ghế salon, không làm gì cả! Lính thói biến thái! Còn nói bận cái gì? Bận ngồi yên sao? Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn cười dịu dàng.

Lăng Bắc Hàn cũng không ngạc nhiên khi cô đẩy cửa vào, nhưng lại bị bộ trang phục trên người cô làm cho kinh hãi!

Nhìn xem cô mặc cái gì kia? Trên đầu là một đôi tai thỏ, trên người là một chiếc áo ngắn đỏ chót kèm áo khoác lông, hai chân thon dài đi một đôi tất chân màu đen khêu gợi, chân mang một đôi ủng da trắng tinh.

Úc Tử Duyệt thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh, khoe miệng há hê khe cong lên, chậm chậm đi tới trước mặt anh, chủ động ngã vào trong ngực anh, Lăng Bắc Hàn sợ cô ngã, theo bản năng đưa tay ôm lấy cô, chỉ thấy hai cánh tay của cô quấn lấy cổ anh.

“Ông xã.....” mang theo âm thanh nũng nịu, tiếng thứ nhất cất lên, gọi một chữ ông, sau đó tiếng “xã” thứ hai kéo dài một hơi. Úc Tử Duyệt nằm trong ngực anh, vẻ mặt kiêu mỵ nhìn anh.

Một tiếng “Ông xã” này làm cho xương cốt Lăng Bắc Hàn mềm nhũn, khoái chí, “Có chuyện gì?” anh vẫn làm mặt lạnh nhìn cô chăm chăm, nghiêm nghị hỏi, trên mặt vẫn mang theo vẻ không vui, dường như muốn cô chủ động thừa nhận sai lầm.

“Ông xã.....Em sai rồi! Bỏ qua cho em được không?” Úc Tử Duyệt uốn éo trong lòng anh, cái miệng nhỏ hồng hồng chu lên làm nũng với anh, cổ tình ưỡn cao ngực, áp bộ ngực mềm mại của mình cọ xát ngực anh.

Lăng Bắc Hàn sao có thể không cảm nhận được cô đang trêu chọc, yết hầu không tự chủ được run rẩy, im lặng nuốt nước bọt, “Sao thế nào? Nói nghe một chút!” anh nghiêm mặt, hai mắt phóng hỏa khóa chặt cô, nhỏ giọng hỏi.

Lính thói? Anh có lỗi trước còn gì? Trong lòng Úc Tử Duyệt uất hận nghĩ, mặt ngoài lại giả vờ ra vẻ uất ức, đôi mắt long lanh xinh đẹp nhìn anh, “Em không nên đến sàn nhảy khiêu vũ...” cô cúi mắt ủy khuất nói.

“Lần thứ mấy rồi hả?” Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ nhận sai của cô, trong lòng cũng mềm đi một chút, anh nhìn cô, giọng nói chậm rãi, nâng cằm cô nhìn cô, hỏi.

Úc Tử Duyệt khéo léo nhìn anh, giơ ngón tay út lên, khoa chân múa tay nói “Hai!” Lăng Bắc Hàn, hai cái khí gió nhà anh! Chờ xem tôi khiến anh lửa dục đốt người tắm nước lạnh đây! Úc Tử Duyệt trong lòng nghĩ như vậy.

Không tệ, cô còn biết đây là lần thứ hai phạm sai lầm.

“Anh biết rồi, em đi ngủ trước đi, hiện giờ muộn rồi, anh ngủ phòng khách.” Lăng Bắc Hàn vẫn không nể mặt lạnh lùng nhìn cô nói.

“Vì.....Ông xã, tại sao vậy? Anh vẫn không chịu bỏ qua cho em sao? Em đảm bảo sau này sẽ không khiêu vũ nữa, không, sau này em sẽ không nhảy nữa!” Úc Tử Duyệt tức giận muốn giậm chân tại chỗ, chỉ thẳng vào mặt anh, những vẫn kiềm chế được, làm nũng với anh.

“Em nói gì?” Vẫn còn muốn nhảy? Lăng Bắc Hàn cao giọng nghiêm mặt nhìn cô chăm chăm!

“Không, ông xã, anh đừng tức giận nữa được không? Em nói là, sau này... sau này em sẽ chỉ nhảy ột mình anh xem.....” khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt đỏ bừng, cúi đầu thẹn thùng nói.

Lăng Bắc Hàn kinh ngạc nhìn cô, nhìn dáng vẻ xinh đẹp thay cơm của cô, nhìn cô co rúc trong người lại kích động!

“Nhớ kỹ lời em nói!” anh mặt lạnh nói với cô, Úc Tử Duyệt lập tức ngẩng đầu, nặng nề gật đầu với anh một cái, sau đó đứng lên, “Ông xã, em.... bây giờ em nhảy cho em xem, có được không?” Úc Tử Duyệt đứng trước mặt anh, nhìn anh kiêu mị nói.

Lăng Bắc Hàn đôi mắt sâu thẳm khóa trên người cô, cảm thấy có gì đó không đúng, cô trở nên ngoan hiền như vậy từ lúc nào?

“Không còn sớm nữa, đi ngủ đi!” Lăng Bắc Hàn đứng lên muốn đi, Úc Tử Duyệt lại nhanh hơn anh một bước, một tay đè anh xuống, sau đó lớn mật trực tiếp dang chân trên người anh, “Ông xã, đừng ghét bỏ em, người ta nhảy cho anh xem á!” Úc Tử Duyệt hai tay nâng mặt anh, nhìn anh nói từng câu từng chữ, giọng nũng nịu, sau đó trong lúc Lăng Bắc Hàn còn đang trợn mắt há mồm, cô lại bò từ trên người anh xuống, lại bò lên bàn trà trong phòng cao gần một mét.

Vật nhỏ này, muốn làm gì đây?

Trên chân cô là đôi giày cao gót, lúc này đứng trên bàn trà, áo khoác ngoài dọc theo bắp đùi cô, Lăng Bắc Hàn ngồi trên ghế sa lon, ở góc độ này, có thể nhìn rõ bên trong vạt áo khoác của Úc Tử Duyệt cảnh tượng mê người.....

“Ông xã, bật nhạc giúp người ta đi, cảm ơn!” Úc Tử Duyệt đứng trên bàn trà, thân thể nghiêng về phía trước, cổ nghiêng về phía trước, cảm nâng lên, nói với Lăng Bắc Hàn, rồi sau đó hôn gió với anh một cái.

Lăng Bắc Hàn không tự nhiên nuốt nước miếng, biết rõ cô đang dẫn dụ anh, nhưng không lập tức kéo cô về phòng, giống như mong đợi màn nhảy múa của cô, anh đứng dậy, bật CD trong góc.

Một bản tình ca lãng mạn tiếng Anh vang lên, Úc Tử Duyệt không nhớ rõ tên bài hát này, nhưng đúng dịp, cô chính là muốn cảm giác mập mờ như thế này!

“Ông xã, ông xã, tắt bớt hai ngọn đèn trên tường đi, hiện giờ sáng quá, người ta.... ngại....” lúc này Úc Tử Duyệt khoả trương chỉ vào đèn tường trên vách, làm nũng nói với Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn cô một cái, tiểu yêu tinh này!

Tắt hai ngọn đèn trên tường đi, chỉ còn lại một bóng đèn vàng phía trên đỉnh đầu cô đang bật, vừa vặn chiếu đúng lên người cô, xung quanh thư phòng xung quanh u ám. Úc Tử Duyệt cảm giác như giờ phút này cô đang đứng trên sân khấu, mà bên dưới chỉ có một khán giả duy nhất, cũng là người cô quan tâm nhất, Lăng Bắc Hàn.

Giọng nữ khêu gợi vang lên, Úc Tử Duyệt thấy Lăng Bắc Hàn ngồi xuống ghế salông đối diện, cô khẽ hít một hơi, sau đó đứng đưa thân thể, hai tai thỏ trên đầu cũng đứng đưa theo, khiến cô trông hết sức đơn thuần, nhưng đôi chân thon dài mang tất đen lại khiến cô hấp dẫn mê người.

Người phụ nữ nhỏ nghiêng nửa người về phía trước, mê PP, đôi tay đặt trước vạt áo khoác, làm động tác điển hình của Marilyn Monroe, cô đứng trên bàn trà, quay 360 độ, vạt áo khoác bị vung lên, lúc cô đưa lưng về phía anh, Lăng Bắc Hàn chỉ thấy viền tơ màu đen ôm lấy cặp mông trắng trẻo hấp dẫn....

“Khụ.....” Cảm giác như máu dồn lên não, Lăng Bắc Hàn thấy thật sự vui vẻ không kiềm chế được.....

Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, le lưỡi quẹo rử anh một cái, sau đó đưa tay cởi từng chiếc cúc áo khoác, từng chiếc cúc được cởi ra, da thịt trắng nõn cùng viền tơ từng chút từng chút lộ ra, miệng lưỡi Lăng Bắc Hàn khô khốc nhìn cảnh xuân trước mắt.

Sau khi Úc Tử Duyệt cởi cúc áo khoác xong, chậm rãi kéo xuống hai bên, lộ ra trang phục thiếu nữ thỏ đen tuyền hấp dẫn bên trong....

Lăng Bắc Hàn nhìn cô vừa nhảy múa vừa đùa nghịch áo váy, muốn cởi áo ra, nhưng cô lại không cởi, hận không thể tiến lên lột sạch quần áo trên người cô!

Đúng lúc anh không kiềm chế được muốn đứng dậy thì cô gái nhỏ dường như đã canh chuẩn thời gian, chậm rãi bỏ chiếc mũ màu đỏ xuống, lấy dáng vẻ mê người ném xuống bên cạnh.

Mặc dù cách xa một chút nhưng Úc Tử Duyệt có thể rõ ràng cảm thấy Lăng Bắc Hàn đã bị cô hấp dẫn, cô càng ra sức nhảy, uốn éo cái eo thon nhỏ, đung đưa cái hông xinh, thỉnh thoảng nghiêng về phía trước khiến cảnh xuân trong vạt áo hiện ra trước mắt anh, hai tay còn ôm lấy nơi mềm mại, đầy cao da thịt trắng nõn hiện ra ngoài.....

“Đáng chết!” Lăng Bắc Hàn không bình tĩnh nổi nữa, bước nhanh về phía trước, đi về phía bàn trà.

“Ông xã.....Đừng.....Em còn chưa nhảy xong!” Úc Tử Duyệt cố ra vẻ sợ hãi, nhảy xuống bàn trà, chạy về phía cửa!

“Úc Tử Duyệt! Em đứng lại đó cho anh!” đáng chết! Cô cố tình? Nhìn cửa phòng bị cô đóng lại, Lăng Bắc Hàn hết sức tức giận, mở cửa phòng đuổi theo cô.

Chỉ thấy Úc Tử Duyệt đứng trên ghế sa lon trong phòng khách, đôi tay chống lên cái eo thon nhỏ giống như nữ hoàng trừng mắt nhìn anh.

“Lăng Bắc Hàn! Anh đừng tới đây!” Úc Tử Duyệt hét lớn, giọng nói mang theo vẻ tức giận.

Cô gái nhỏ này muốn làm gì?

“Em muốn làm gì?” Lăng Bắc Hàn sợ cô không chú ý khiến mình bị thương, tức giận nói.

“Anh nhận sai cho em! Tối nay tên khốn kia cưỡng hôn em, anh không trả thù cho em! Nếu không thì anh đi tắm nước lạnh, đến phòng khách mà ngủ đi!” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm, hỏn hển quát mắng, sau đó nhảy xuống ghế sa lon, chạy về phía phòng ngủ.

Nhưng cô không chạy thoát khỏi Lăng Bắc Hàn, ở cửa ra vào, cô bị anh bắt được, “Khốn kiếp! Đừng chạm vào em! Trong lòng anh, em còn không bằng anh em bạn bè của anh!” Thân thể bị cánh tay sắt của anh nhốt chặt, Úc Tử Duyệt phì phò hét lớn.

Trong lòng tủi thân vô cùng, nước mắt không hiểu sao lại rơi xuống.

Thì ra là cô vẫn còn giận anh! Ăn mặc như vậy, nhảy cho anh xem cũng chỉ là muốn trả thù anh, nhưng mà cô tính sai rồi, sao cô có thể đánh bại được Lăng Bắc Hàn giải hoạt hơn cô gấp vạn lần?

“Nói linh tinh gì đó?” Lăng Bắc Hàn xoay người cô, giữ chặt cằm cô trầm giọng nói, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, trong lòng anh dâng lên một trận áy náy. Tối nay là anh lợi dụng cô, nếu không phải là vụ án có liên quan đến Tư Đồ Ngạn, anh nhất định sẽ báo thù cho cô, nhưng vì nhiệm vụ anh không thể làm như vậy!

152. Chương 152: Vây Thì Ly Hôn Đi...

Nước mắt lưng tròng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khổ sở, vừa rồi cô còn làm nũng đùa giỡn với anh, bây giờ lại đau lòng như vậy, Lăng Bắc Hàn nhìn cô, đưa ngón tay lau nước mắt trên gò má cô, “Anh là quân nhân, không thể ra tay ở nơi công cộng, anh đã nói rõ với Tư Đồ Ngạn kia rồi, sau này anh ta sẽ không dây dưa với em nữa!” Anh nhìn cô, có chút nói dối.

Úc Tử Duyệt nhìn anh, nghĩ ngợi về tính chân thật trong lời anh nói, không khỏi cảm thấy anh nói có lý, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Tạm thời tin tưởng anh, giờ đi ngủ!” Trên người cô chỉ mặc bộ váy ngắn liền thân con thỏ, Úc Tử Duyệt cảm thấy có chút lạnh lẽo, hai tay ôm ngực, xoay người muốn vào cửa, đi theo Lăng Bắc Hàn.

“Anh vừa nói muốn ngủ phòng khách đấy! Tránh ra!” Úc Tử Duyệt xoay người nhìn anh chằm chằm, tức giận nói. Tên khốn này, bị cô hấp dẫn rồi chứ gì? Nhưng cô cũng không quên vừa rồi anh nói muốn ngủ phòng khách, cái tên đàn ông vừa già vừa khó tính này!

Lăng Bắc Hàn bị cô phản bác như vậy, kinh ngạc nhìn cô chằm chằm, “Là em gọi anh về phòng còn gì!”

“Anh..... em còn chưa hết giận ! Anh ngủ phòng bên đi! Đi đi!” Úc Tử Duyệt kiêu ngạo nói, đôi tay hung hăng đẩy ngực anh, đẩy anh về phía ngoài cửa.

“Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn bất mãn gọi tên cô, bởi vì cô cong người đẩy anh, hai bầu ngực xinh đẹp bị thu hết vào trong đáy mắt anh, Lăng Bắc Hàn chỉ cảm thấy bụng dưới lại bành trướng!

Cũng không kiềm chế được nữa ôm cô lên, ném lên giường lớn!

“A..... không cho phép chạm vào người em!” cả người bị anh đè lên, đôi tay lại bị tay anh giữ lấy, hai chân bị anh chặn lại, Úc Tử Duyệt la lớn.

“Vừa rồi còn muốn quyến rũ anh nhiệt tình như vậy? Anh đã giải thích rồi, em còn giận cái gì? Ăn mặc như vậy, không phải là muốn quyến rũ anh sao?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, cười nói, há miệng hôn lên nơi mịn màng của cô, để lại một dấu dây tây đỏ bồng.

“Ừm.....Là muốn trừng phạt anh! Ai bảo anh dám tức giận với em, không để ý tới em! Bây giờ anh đi tắm nước lạnh đi!” Bị cả người anh đè xuống, Úc Tử Duyệt vừa thở hổn hển vừa lớn tiếng ra lệnh, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

“Trừng phạt anh? Cô nàng xấu tính này!” Lăng Bắc Hàn buông một cánh tay để tay kia chặn lại, một tay hung hăng nắm một bên ngực cô, dùng sức bóp một cái, cắn răng nói với cô.

“Ừm.....Này.....” Từ ngực phải truyền tới một cơn đau khiến cô thốt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng nhìn anh, hơi thở thơm như hoa lan. Anh sao lại độc ác bóp cô như vậy, thật khiến cô không chịu nổi.

Cô nhóc này thật quá lắm chiêu! “Những thứ đồ này lấy ở đâu ra?” Nhìn trang phục thiếu nữ giả thỏ lạ lùng trên cơ thể cô, Lăng Bắc Hàn khàn giọng hỏi, trong âm thanh dường như nhuộm đầy sắc dục.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, “Cái này lúc trước mua, anh không thích thì thôi. Thả em ra...”

“Thích, thích đến nỗi chỉ hận không thể ăn được em!” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói, đưa tay luồn xuống quần lót của cô, “Tạm thời dừng đã!” Úc Tử Duyệt kêu lên, Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, không biết cô lại muốn giở trò gì.

“Em muốn nhảy tiếp...” Úc Tử Duyệt đỏ bừng cả mặt nói.

“Không cần!” anh đã bị cô trêu đùa muốn nổ tung như vậy, anh không thể buông cô ra! Bắt đầu ra tay xé rách dây lưng bên hông.

“Anh đừng vội! Để em giúp anh cởi...” đôi tay bị anh thả ra, Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn đang cởi quần áo, cười híp mắt nói. Giùng giàng đứng lên, Lăng Bắc Hàn vì lời nói của cô mà động tác cứng đờ.

đã che giấu

Hai người củi khô gặp lửa, nhanh chóng bùng cháy, nhiệt độ trong phòng ngủ chọt lên cao.....

Úc Tử Duyệt hoàn toàn bị Lăng Bắc Hàn hạ gục đến ngất đi, trận mưa này đến đây mới ngừng hẳn! Khi tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt toàn thân đau nhức vừa động lại không muốn động, khẽ quay đầu, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn nằm bên cạnh mình, anh mở mắt nhắm nhìn cô.

“Xoa bóp cho em! Cả người em đau chết đi được! Bực mình... Anh chả biết kiềm chế gì cả!” Cái miệng nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt lầu bầu oán trách, nhớ tới tối hôm qua anh ôm cô tới thư phòng, đặt cô lên bàn trà,

xoay tròn trên ghế, thấy hình ảnh điên cuồng kích tình của mình, trong lòng cô ngứa ngứa, chỉ tưởng tượng thôi đã.....

Lăng Bắc Hàn rất vui lòng phục vụ cô, mặc áo ngủ ngồi trên giường, lật người cô lại, bắt đầu vuốt ve.....

“Ừ.....Thật thoải mái, mạnh thêm một chút, đúng rồi, chính là chỗ đó!”

“Đừng kêu nữa!” giờ phút này cô thoải mái kêu lên, chẳng khác nào tiếng rên rỉ trên giường, Lăng Bắc Hàn lo lắng mình sẽ đem không kiểm chế được lại muốn cô!

“Em thích mà! Ưm ư ư.....A a.....Thật khó chịu a.....Mau.....” Úc Tử Duyệt cố tình ngẩng đầu kêu thành tiếng.

“Pằng.....” Lăng Bắc Hàn vỗ tét một cái lên mông cô, trừng phạt cái tính nghịch ngợm của cô.

“Lính thối! Anh dám đánh em!” Úc Tử Duyệt mang theo tiếng khóc nức nở, bị anh đánh mông thật là mất mặt a! Đánh cô như đánh đứa trẻ lên ba sao?

“Đàng hoàng một chút!” Lăng Bắc Hàn nhìn khuôn mặt tủi thân của cô, đen mặt nói, thân thể ngọc ngà ngay trước mặt anh, lại còn sáng sớm, bảo anh làm sao chịu được?

“Cũng không..... tại sao anh lại đánh em như thế? Em đâu phải trẻ con!” Úc Tử Duyệt buồn bực nói, xoay người, nằm trên giường, cái chân nhỏ mò đến thân dưới của anh tìm kiếm, cảm thấy cây gậy nóng bỏng thực tồn tại mới hả hê cười một tiếng.

Lăng Bắc Hàn hơi ngẩn ra, hai tay chống trên giường, nửa người trên cong xuống, cao ngạo ngẩng đầu, nhìn gương mặt mị hoặc mà hả hê của cô, nhìn ánh mắt khiêu khích của cô, cảm nhận sự xoa bóp của cái chân nhỏ, thấy máu xông thẳng lên đầu.

Anh một phát bắt được mắt cá chân của cô, dùng sức kéo một cái, sau đó đè thân thể cô xuống.

“Đừng..... Lăng Bắc Hàn! Anh buông em ra! Mau rời giường... em đói chết mất.....!” Ý thức được anh muốn làm gì, Úc Tử Duyệt hét lớn, trong lòng buồn bực vừa rồi mình quá mạnh động.

“Muộn rồi!” Vật nhỏ này đúng là muốn dạy dỗ đây mà! Lăng Bắc Hàn kéo hai chân cô ra, tiến vào từ đằng sau, nhưng đúng lúc này tiếng chuông điện thoại phiền phức lại vang lên.....

Chuyện hay bị cản trở. “Phụt... Ha ha...” Úc Tử Duyệt nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, hả hê cười. Chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đứng dậy, ngồi ở đầu giường hung tợn lườm cô một cái, cô nhìn anh, che miệng cười trộm.

Lăng Bắc Hàn cầm điện thoại di động đi tới cửa sổ, vừa nhận điện thoại vừa kéo rèm cửa ra, để ánh mặt trời ảm áp chiếu vào căn phòng.....

“Cái gì?” nhìn sắc mặt nghiêm túc của Lăng Bắc Hàn, trầm giọng hỏi, nụ cười trên mặt Úc Tử Duyệt cũng cứng đờ.

Xảy ra chuyện gì sao?

“Con về ngay đây!” Bắc Hàn nói xong cúp điện thoại.

“Chuyện gì xảy ra à?” lúc này, Úc Tử Duyệt cũng đứng dậy, với áo ngủ trên giường, nhìn Lăng Bắc Hàn hỏi.

“Mau mặc quần áo, trở về nhà cũ, bọn họ đang cãi nhau.....” Lăng Bắc Hàn đen mặt lại nói. Hôm nay là mừng hai, đáng lẽ phải về nhà mẹ đẻ, nhưng cả nhà Úc gia ra nước ngoài nghỉ lễ, cho nên bọn họ không đến thành phố A.

“Cãi nhau?” Úc Tử Duyệt rồi bời, nghi ngờ nói, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn vội vàng mặc quần áo, cô hơi sững sốt một chút nhưng cũng bắt đầu hành động.

“Lăng Chí Tiêu! Ông thật quá đáng!” Tiểu Dĩnh luôn sống an nhàn sung sướng cũng có lúc giận đến mức đỏ mặt tía tai, bà gào lên với Lăng Chí Tiêu, bắt lấy cái bình sứ thanh hoa kiểu đèn bàn thời Minh Quan Diêu ném về phía Lăng Chí Tiêu!

Lăng Chí Tiêu khẽ né sang, tránh được cái bình hoa kia, cái bình hoa cứ thế vỡ vụn thành từng mảnh, “Tiểu Dĩnh, bà xem bộ dạng bà bây giờ có khác nào một mụ đàn bà chanh chua không? Tôi chán bà lâu rồi!” Lăng Chí Tiêu nhìn Tiểu Dĩnh, hừ lạnh nói.

Chỉ thấy gương mặt Tiểu Dĩnh dần trắng bệch. Trong tim giống như bị ai đó hung hăng đâm ột nhát, đau đến mức không thể thở được....

Chán bà từ lâu rồi sao?

Tiểu Dĩnh cười khổ trong lòng, sự đả kích này kéo dài trong một phút đồng hồ ngắn ngủi, bà khôi phục lại hô hấp, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng, “Vậy thì ly hôn đi!” không cho Lăng Chí Tiêu cơ hội tổn thương mình, Tiểu Dĩnh kiềm chế đau khổ trong lòng mở miệng trước, sau đó bước chân đi ra khỏi phòng!

Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn còn chưa vào cửa chính đã nghe thấy âm thanh tức giận của lão phu nhân, “Không một đứa nào khiến ta yên lòng! Tôi chán sống rồi! Khụ khụ..... khụ.....”

“Bà nội.....”

Úc Tử Duyệt đi vào thấy bà cụ không ngừng ho khan, lo lắng gọi, dì Vương đứng sau lão phu nhân vỗ vỗ sau lưng bà, lúc này, từ trên cầu thang truyền đến bước chân thùng thùng.

“Mẹ.....” nhìn Tiểu Dĩnh xuống lầu, Úc Tử Duyệt gọi, Lăng Bắc Hàn phức tạp nhìn Tiểu Dịch, trong nháy mắt thấy bà cũng nhìn anh một cái, trong mắt bà hình như có nước, Lăng Bắc Hàn bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

153. Chương 153: Một Cái Tát

Thấy bà bị tổn thương, rốt cuộc anh vẫn thấy đau lòng. Đó là mẹ của anh, người đã sinh ra anh, nuôi nấng anh! Sau khi Tiểu Dĩnh xuống lầu, chẳng thèm nhìn ai, đi một mạch ra khỏi cửa.

“Mẹ.....” Úc Tử Duyệt nhìn Tiểu Dĩnh rời đi, khẽ gọi một tiếng, liếc mắt nhìn Lăng Bắc Hàn không nhúc nhích, sao người nhà này ai cũng lạnh lùng như vậy? Úc Tử Duyệt trong lòng tức giận nghĩ, sau đó nghe thấy tiếng động cơ xe hơi từ sân truyền vào...

Chỉ chốc lát sau, Lăng Chí Tiêu mặc quân trang từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy bọn họ thì sắc mặt nghiêm túc cũng đi thành hiền lành, “Đến rồi à...” Ông lạnh nhạt nói.

“Ông cụ, đến thư phòng nói chuyện một chút!” Lăng Bắc Hàn nhìn Lăng Chí Tiêu, trầm giọng mở miệng, Lăng Chí Tiêu nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, đầu một cái, đến thư phòng trước.

“Bà cụ, bà đừng tức giận nữa, tôi lên tầng trên xem thế nào...” Dì Vương thấy Úc Tử Duyệt đến gần, nói với bà cụ. Úc Tử Duyệt biết ý đi tới sau lưng bà cụ, không ngừng vỗ lưng bà.

“Làm tôi tức chết mất!” bà cụ vẫn tức giận nói, lại ho khan mấy tiếng.

“Bà nội, bà đừng tức giận á! Hiện tại không khí trong lành, con đỡ người ra cửa phơi nắng, được không?” Úc Tử Duyệt ngọt giọng an ủi bà cụ, bà cụ cũng nghe lời đứng lên.

“Nha đầu, con đừng học hai vợ chồng già bọn họ, nếu đã kết hôn thì phải giữ chặt lấy nhau! Đừng để cho người thứ ba có cơ hội lợi dụng! Không phải bà bao che cha con, nhưng mà mẹ con cũng không đúng mực.” Bà cụ vừa đi vừa nói.

Úc Tử Duyệt nghe thấy vậy thì đầu óc mơ hồ, nhưng chỉ thoáng qua, cô liền tròn tròn mắt, miệng há hốc hình chữ O!

“Bà nội..... bà nói, cha con, cha con ngoại tình?” ra ngoài cửa, Úc Tử Duyệt lắp bắp hỏi.

“Nhỏ giọng một chút! Không sợ người khác nghe thấy mất mặt sao?” bà cụ lạnh lùng nói với Úc Tử Duyệt, ngồi xuống cái ghế gần đó, gương mặt cổ quái. Úc Tử Duyệt vẫn khiếp sợ trong lòng, thế nào cũng không hiểu nổi tại sao bố chồng mình ngay thẳng như vậy lại đi trệt quỹ đạo!

Hơn nữa, trước kia cô còn cho rằng mẹ chồng là một nhân vật lợi hại như vậy, nhất định có cách quản chồng! Không ngờ a.....

“Bà.... bà nội! Không thể nào! Lời này không thể nói lung tung a! Cha không phải loại người như vậy!” Úc Tử Duyệt ngồi xổm xuống, nắm tay bà cụ nói.

Ba chồng cô tốt như vậy còn ngoại tình, vậy thì trên đời này còn có người đàn ông nào tốt nữa? Lãng Bắc Hàn nhà cô thì sao? Liệu có đảm bảo được không?

Bà cụ nhìn Úc Tử Duyệt hừ lạnh một tiếng, cảm thấy tiểu nha đầu này quá đơn thuần, dù sao thì tuổi vẫn còn nhỏ, “Cũng có lúc sơ suất, cũng có lúc bị bắt buộc! Mẹ con chính là quá cứng rắn mạnh mẽ, nào phải dạng phụ nữ dịu dàng!” bà cụ thở dài nói, “Duyệt Duyệt, đối với đàn ông, phải có cương có nhu, anh ta cương thì con nhu, giữ chặt bên người, để cho không người phụ nữ nào lại gần được, cũng làm cho anh ta không thể ra được!”

Úc Tử Duyệt trợn mắt cứng lưỡi nhìn bà cụ, nghĩ thầm, không ngờ bà mới chính là người biết cách quản chồng a!

“Cũng đâu còn trẻ nữa mà làm mấy chuyện như vậy?” Trong thư phòng, Lãng Bắc Hàn nhìn chằm chằm ông cụ, chỉ trích nói. Trên đường tới đây đã nghe qua, nghe nói ông cụ ngoại tình nên hai người mới cãi nhau. Lãng Bắc Hàn mới đầu không tin, nhưng nhớ lại ông cụ vừa rồi đi công tác hơn nửa tháng, trong lòng bắt đầu không chắc chắn.

Trước kia anh từng trách Tiểu Dịch, nhưng sau khi xác định được những tấm ảnh kia không phải do bà gửi, anh cũng thay đổi thái độ của mình với bà, bây giờ, thấy bà bị tổn thương, trong lòng anh vẫn nghiêng về phía bà.

“Chuyện này con không cần biết, cha tự có chừng mực!” Lãng Chí Tiêu làm ra vẻ bình tĩnh tự nhiên, nhỏ giọng nói với Lãng Bắc Hàn.

“Đúng mực? Cũng đã ngoại tình rồi còn đúng mực cái gì?” Lãng Bắc Hàn nhìn chằm chằm ông cụ, giễu cợt nói. Lãng Chí Tiêu khế danh mặt lại, trong lòng cười khổ.

“Con không cần biết, vợ chồng hai đứa đừng có học tập bọn ta là được rồi...” Lãng Chí Tiêu nói xong, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, ra khỏi thư phòng.

Sau khi Tiểu Dĩnh rời đi, buổi tối cũng không trở về nhà cũ, Lãng Chí Tiêu cũng bận xã giao bên ngoài. Úc Tử Duyệt đầu năm đã bị Lãng Bắc Hàn đưa đi hỏi thăm hết vị tư lệnh này đến vị tham mưu trưởng kia, mãi đến mừng sáu, cũng gần đến lúc Lãng Bắc Hàn trở về bộ đội.

Vết thương trên đùi cũng đã khỏi hẳn, đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, tất cả đều bình thường.

“Lần này cuối cùng mẹ cũng có thể yên tâm á!” Úc Tử Duyệt kéo cánh tay Lãng Bắc Hàn, đi tới cửa thang máy bệnh viện, vui sướng nói. Thật ra thì, cô rất muốn nói là cô có thể yên tâm, nhưng xấu hổ không biết mở miệng.

“Vậy còn em?” Lãng Bắc Hàn nhìn cô, hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt đỏ lên, “Em thèm vào quan tâm! Anh bị thương cả đời phải ở nhà cũng mặc kệ!” Cô nói đùa, nghĩ đến ngày mai anh phải trở về bộ đội, trong lòng buồn chán không thôi, hạnh phúc a, thực quá ngắn ngủi!

Lãng Bắc Hàn lại cười, hiểu trong lòng cô không nỡ xa anh, anh thân mật dí chóp mũi cô một cái.

Cửa thang máy mở ra, cảnh này vừa vụt đập vào mắt Hạ Tĩnh Sơ.

“Lãng đại ca?” Thôi Nhã Lan thấy Lãng Bắc Hàn thì mừng rỡ mở miệng, gọi. Lúc này, Lãng Bắc Hàn cũng vừa nhìn thấy Hạ Tĩnh Sơ cùng Thôi Nhã Lan trong thang máy, sắc mặt Lãng Bắc Hàn hơi cứng lại, thoáng cười với Thôi Nhã Lan, ôm người Úc Tử Duyệt có chút cứng ngắc đi vào thang máy!

“Nhã Lan! Chị... Hạ!” Úc Tử Duyệt mở miệng mà lòng khê rồi bởi, sau khi khôi phục lại tỉnh táo, cô lên tiếng chào hỏi Thôi Nhã Lan cùng Hạ Tĩnh Sơ, chỉ là lúc gọi Hạ Tĩnh Sơ, âm thanh cứng ngắc vô cùng.

Hạ Tĩnh Sơ thoải mái gật đầu với cô, “Chúc mừng năm mới!” không nhìn Lăng Bắc Hàn.

“Nhã Lan, em không khỏe sao?” Lúc này Úc Tử Duyệt lên tiếng nói với Thôi Nhã Lan, bọn họ đến đây khám bệnh?

“Không phải, là chị Tĩnh Sơ không thoải mái, em đi cùng chị ấy, mới từ tầng mười xuống!” Thôi Nhã Lan nhìn Úc Tử Duyệt nhiệt tình nói.

“Ồ! Chị Hạ chị phải giữ gìn sức khỏe chứ....” Úc Tử Duyệt khách sáo nói, thật ra thì cô không muốn nói chuyện với Hạ Tĩnh Sơ, nhưng vì không muốn cho cô ta và Lăng Bắc Hàn có cơ hội nói chuyện, chỉ có thể qua loa nói vài câu.

“Ừ.....Cám ơn cô quan tâm.” Hạ Tĩnh Sơ cười nói, khoe mắt liếc Lăng Bắc Hàn đứng bên cạnh, trong lòng quặn đau, hôm nay cô tới khám bệnh, vừa vặn vô tình gặp bọn họ.

Tử cung của cô có chút vấn đề, hôm nay tới để làm kiểm tra.

“Theo em thấy là tại chị liều mạng với công việc nên thân thể mới xảy ra vấn đề đấy!” Thôi Nhã Lan vốn cảm kích Hạ Tĩnh Sơ, cũng thật lòng quan tâm, cho nên có chút tức giận trách cứ.

Lăng Bắc Hàn vẫn không nói một lời, lúc này cửa thang máy cũng đã mở ra, có mấy người đi vào, bốn người bọn họ tách ra, Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn bị ép vào trong góc, “Ông xã, lát nữa chúng ta tới thăm mấy đứa nhỏ được không?” một tiếng ông xã, Úc Tử Duyệt cố tình nói lớn, giống như cảnh cáo Hạ Tĩnh Sơ.

Giống như bà cụ nói, phụ nữ phải cho đàn ông thấy kỹ hết các điểm tốt của mình, không để cho người thứ ba có cơ hội ra tay!

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gật đầu một cái.

Một màn này rõ ràng rơi vào trong mắt Hạ Tĩnh Sơ, trong tim co rút, hơn nữa đứa bé trong miệng Úc Tử Duyệt càng khoét sâu vào lòng cô. Những năm gần đây cô vẫn sống trong khổ sở! Nhưng anh thì sao? Bây giờ anh ôm vợ của anh, trước mặt cô âu yếm như vậy!

Lăng Bắc Hàn! Đây chính là tình yêu của anh, tình yêu mà anh chung thủy nhất sao? Mỗi tình đầu thì sao? Nghĩ như vậy, thể xác và tinh thần Hạ Tĩnh Sơ đều mệt mỏi, từng cố gắng buông tay, nhưng, không cam lòng! Không cam lòng cứ như vậy bị người nhà họ Lăng ý thể hiếp người, coi thường! Không cam lòng buông tay một người ưu tú như anh....

Lúc này, thang máy mở ra, đoàn người đi ra, Hạ Tĩnh Sơ cùng Thôi Nhã Lan cũng đi ra ngoài, Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn ra cuối cùng. Ngoài cửa thang máy có một bảng hướng dẫn các tầng trong bệnh viện, mấy chữ “Tầng mười: Khoa phụ sản” đập vào mi mắt, Lăng Bắc Hàn nhíu lông mày lại, thoáng khôi phục về tự nhiên.

“Chị Tĩnh Sơ, chị cũng đừng lo lắng, bác sĩ nói có kết quả mới làm, chị tốt như vậy, Phật tổ sẽ phù hộ chị, nhất định là u lành tính thôi!” âm thanh Thôi Nhã Lan truyền vào tai của bọn họ, Úc Tử Duyệt cau mày, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn.

U? Trong đầu cô đột nhiên nhảy ra hai chữ U, lúc trước cô có thu thập tin tức, cũng biết hai loại u tốt tính với lành tính, u lành tính cũng không nguy hiểm đến sinh mạng. Hạ Tĩnh Sơ bị u gì?

Lăng Bắc Hàn cũng nghe thấy lời của Thôi Nhã Lan, trong lòng cũng không cảm thấy lặn tẩn gì, tình cảm này cuối cùng đã phai nhạt, nhưng anh cũng không hy vọng sau này Hạ Tĩnh Sơ sẽ sống không yên ổn.

“Mặc số phận thôi, chị lạc quan mà!” Hạ Tĩnh Sơ kiên cường nói cười với Thôi Nhã Lan, trong lòng cũng không nề, nếu quả thật là ác tính thì sao? Sẽ chết sao?

Nghĩ như vậy, Hạ Tĩnh Sơ mới chợt nhận ra rằng cả đời mình đúng là thất bại....

Ra khỏi bệnh viện, Úc Tử Duyệt vẫn lễ phép chào hỏi Hạ Tĩnh Sơ cùng Thôi Nhã Lan, Lăng Bắc Hàn cũng chào hỏi với Thôi Nhã Lan, nhàn nhạt gật đầu với Hạ Tĩnh Sơ, rồi sau đó cùng Úc Tử Duyệt lên xe. Hai người đi mua rất nhiều kẹo bánh với đồ chơi trẻ em, đến thăm những đứa trẻ kia.

Điều khiến Lăng Bắc Hàn vui mừng trong lòng, chứng kiến Úc Tử Duyệt phát lì xì cho bọn nhỏ thì anh mới biết, hóa ra không phải bởi vì giận dữ Hạ Tĩnh Sơ mới thuận miệng nói đến thăm bọn nhỏ, thì ra là cô đã sớm nghĩ đến.

Nhìn cô phát lì xì, dáng vẻ hiền lành hay cười hiếm khi, trong lòng Lăng Bắc Hàn như có một dòng nước ấm áp chảy qua, cảm thấy cô thật là một người nhân ái, một cô gái tốt có trách nhiệm. Ánh mặt trời ấm áp, cô đẹp như một thiên sứ.

“Ngẩn người gì vậy? Còn không phát quà cho bọn nhỏ?” Úc Tử Duyệt đi tới, nhìn Lăng Bắc Hàn ngẩn người, nhón chân lên, đưa tay quơ quơ trước mặt anh, bửu môi nói.

Lăng Bắc Hàn không kiềm chế được ôm eo Úc Tử Duyệt, cúi đầu, trước mặt các đứa bé, hôn lên cái miệng nhỏ của cô!

“OH..... Ba Hàn hôn mẹ Duyệt a!”

“Thật xấu hổ.....”

Lúc này, bọn nhỏ ồn ào hô lên, có cô gái nhỏ đưa tay che kín khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, “Anh... Anh làm gì vậy?” Úc Tử Duyệt đỏ bừng mặt, gắt giọng với anh.

Hai gò má Lăng Bắc Hàn cũng đỏ ửng, có chút xấu hổ cười, sau đó anh trợn mắt nhìn những đứa trẻ ồn ào hoạt bát kia, “Phát quà nào....” bóng người cao lớn bắt đầu hoạt động, cầm từng món đồ chơi chia cho từng em nhỏ.

Điều làm Úc Tử Duyệt than thở chính là, Lăng Bắc Hàn mua những món quà kia, mô hình xe hơi a, búp bê a, còn có cả mô hình súng gì đó, đều không phải là mua bừa.

“Đậu Đậu, ba Hàn nhớ con muốn có một cái mô hình trực thăng! Bài thi cuối kỳ con được điểm tốt, cái mô hình này là phần thưởng cho con, tiếp tục cố gắng!” Lăng Bắc Hàn cầm một cái mô hình máy bay trực thăng rất lớn, đến bên cạnh Đậu Đậu đã chín tuổi nói, tay vuốt ve đầu cậu bé.

“Cám ơn ba Hàn! Con sẽ cố gắng, cố gắng trở thành chiến sĩ không quân!” Đậu Đậu hưng phấn nói.

Câu câu nói của đứa trẻ làm Úc Tử Duyệt rất muốn khóc, nhìn bàn tay không trọn vẹn của Đậu Đậu, cô xoay người, hít sâu một hơi để nước mắt không rơi xuống.

Lăng Bắc Hàn cũng đau lòng không thôi, không biết nên nói như thế nào với Đậu Đậu, cậu bé không thể trở thành chiến sĩ không quân, nhưng lại không đành lòng phá tan ước mơ tốt đẹp của đứa trẻ đơn thuần này.

Ra khỏi cô nhi viện, tâm tình của hai người cũng có chút nặng nề, Úc Tử Duyệt nhìn sắc mặt có chút u ám của Lăng Bắc Hàn, có chút đau lòng, “Anh đừng lo lắng!” Tay nắm tay anh, cô nói giọng khàn khàn.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, khẽ cười, “Cám ơn em.” anh mở miệng, cứng nhắc nói. Câu cảm ơn này cũng thật khó khăn, giây phút đó, trong lòng Úc Tử Duyệt sợ hãi không dứt, “Sao lại cảm ơn em à?” khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng hỏi.

“Cám ơn bình thường em vẫn đến thăm bọn nhỏ....”

“So với anh, chút việc này đã là cái gì!” Úc Tử Duyệt liếc mắt nói với anh, hai người bèn nhìn nhau cười rồi lên xe.

Mặc dù gần đây thời tiết thật ấm áp, nhưng bờ sông vẫn lạnh như cũ, một người phụ nữ tóc dài bị gió thổi tung trong gió. Một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, một người phụ nữ ăn mặc ưu nhã, trên đầu búi một mái tóc quý phái bước từ trên xe xuống.

Hạ Tĩnh Sơ cũng không xoay người lại, cặp mắt nhìn những con sóng gợn lăn tăn trên mặt sông, khóe miệng cong lên giễu cợt.

“Lăng phu nhân, bà còn nhớ không, mười năm trước, cũng tại bờ sông này, bà đẩy tôi xuống.....”

“Hạ Tĩnh Sơ! Cô câm miệng!” Tiểu Dĩnh đeo kính che kín mặt, Hạ Tĩnh Sơ còn chưa nói hết, cô tức giận mở miệng. Lúc này, Hạ Tĩnh Sơ tức giận xoay người, mặt âm hiểm trừng mắt nhìn Tiểu Dĩnh.

“Bà không có tư cách vênh mặt sai khiến tôi! Tiểu Dĩnh, bà nghĩ bà là ai?” Hạ Tĩnh Sơ lớn tiếng quát, trong âm thanh mang theo giọng khàn khàn.

Ở trên mặt Hạ Tĩnh Sơ, Tiểu Dĩnh thấy được vẻ điên cuồng. Lúc trước, bà không nên chịu sự uy hiếp của Hạ Tĩnh Sơ, phá hủy hai vợ chồng Lăng Bắc Hàn, bởi vì bà cho rằng Hạ Tĩnh Sơ không chắc chắn Lăng Bắc Hàn sẽ tin lời cô ta nói.

Nếu như cô ta đủ tự tin, đã sớm nói với Lăng Bắc Hàn không phải sao ?

“Hạ Tĩnh Sơ, tốt nhất cô rút đi thật xa cho tôi, tôi không sợ sự uy hiếp của tôi đâu!” Tiểu Dĩnh lạnh lùng nói, ánh mắt cô không lầm, lúc Hạ Tĩnh Sơ mười bảy tuổi, cô thấy được sự tham lam trong mắt của cô ta.

Một nửa ích kỷ, một nửa bất mãn, bà bắt đầu không thích Hạ Tĩnh Sơ này, nhưng không ngờ con trai bà lại trúng độc của cô ta, lại quá nặng tình!

“Không thì sao? Một công ty nổi tiếng, tư lệnh phu nhân, không thừa thừa đoạn nào hãm hại thiếu nữ vô tội sảy thai, cả đời vô sinh! Bà nói xem, tin tức như vậy có phải rất hấp dẫn hay không...”

“Pằng.....”

Hạ Tĩnh Sơ còn chưa nói xong, Tiểu Dĩnh không kiềm chế được nữa giơ tay tát mạnh một cái lên mặt Hạ Tĩnh Sơ!

154. Chương 154: Kế Hoạch Được Như Ý

Tiểu Dĩnh vốn là một người mạnh mẽ, sao có thể chấp nhận được Hạ Tĩnh Sơ lớn lối như vậy? Một cái tát mạnh giáng xuống má Hạ Tĩnh Sơ khiến cô ta mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã xuống, cả người lão đảo về sau mấy bước.

Cảnh này không khác gì cảnh mười năm trước, bưng mặt cúi đầu, khóe miệng Hạ Tĩnh Sơ cong lên nụ cười giễu cợt pha chút độc ác.

“Lăng phu nhân, bà vẫn giống mười năm trước, không biết kiềm chế chút nào! Giống như một người đàn bà chanh chua vậy...” Hạ Tĩnh Sơ ngẩng đầu lên, một tay che gò má bị đánh, cười giễu cợt, đôi mắt không chút sợ hãi, cô chỉ nhìn Tiểu Dĩnh, lạnh lùng châm chọc nói.

Cụm từ “Người đàn bà chanh chua” lại một lần nữa kích thích Tiểu Dĩnh, nhớ tới Lăng Chí Tiêu cũng nói với mình như vậy, trong lòng Tiểu Dĩnh đau nhói.

Có vài người, chỉ khi mất đi mới thấy thật quan tâm. Tâm trạng của Tiểu Dĩnh lúc này chính là như vậy, bà từng cho rằng mình không yêu Lăng Chí Tiêu, cũng không quan tâm ông, cả đời bà chỉ yêu đứa con trai duy nhất là Lăng Bắc Hàn. Sau khi đối mặt với sự phản bội của Lăng Chí Tiêu, bà mới phát hiện, thật ra thì bà thật sự yêu Lăng Chí Tiêu.

Thấy khóe miệng Tiểu Dĩnh thoáng qua một tia đau đớn, Hạ Tĩnh Sơ bỗng cảm thấy khoái cảm trả thù.

Trước mắt người phụ nữ quyền quý này, nếu như không phải do bà ta, cô đã có thể được gả cho Lăng Bắc Hàn, đã có tình yêu của anh, có tài năng, địa vị, thậm chí còn có tất cả! Nhưng bây giờ thì sao?

“Hạ Tĩnh Sơ, cô vẫn tham lam giống mười năm trước! Đừng hòng uy hiếp được tôi, muốn đấu với tôi, cô còn quá non!” Tiểu Dĩnh trừng mắt nhìn Hạ Tĩnh Sơ, từng chữ từng câu thâm độc nói! Bà không hề hối hận lúc đầu đã ép Hạ Tĩnh Sơ rời đi, mười năm trước không, mười năm sau cũng không!

Cho dù ban đầu làm tổn thương Lăng Bắc Hàn, nhưng bà cũng hiểu, cho dù mười năm trước Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ ở cùng một chỗ, sau này cũng sẽ không hạnh phúc! Người phụ nữ này quá tham lam, không chỉ sẽ hủy hoại tiền đồ của Lăng Bắc Hàn, mà còn có thể làm tổn thương anh!

Hối hận duy nhất của bà chính là hôm đó đẩy cô ta xuống sông khiến cô ta sảy thai.... Lúc ấy bà không biết Hạ Tĩnh Sơ đã mang thai

“Thật sao? Cho dù tôi phơi bày sự xấu xa của bà ngoài ánh sáng, chỉ cần tôi nói cho con trai bảo bối của bà biết, tôi từng mang thai đứa con của anh ấy, còn bị bà hại sảy thai....”

“Đó không phải là con của nó! Mà do cô vụng trộm với người khác!” Tiểu Dĩnh kích động ngắt lời cô, cố ý kích thích Hạ Tĩnh Sơ, đôi mắt nhìn chăm chăm phản ứng của Hạ Tĩnh Sơ, cô ta không hề kích động như trong tưởng tượng của bà, cũng không nóng lòng phản bác, điểm này khiến Tiểu Dĩnh kinh hãi.

Chẳng lẽ mình thật tự gián tiếp hại chết cháu mình? Trong lòng Tiểu Dĩnh bị khuấy đảo một hồi, nhưng gương mặt vẫn tàn nhẫn nhìn chăm chăm Hạ Tĩnh Sơ.

“Lăng phu nhân, bà đừng kích động, bà hoàn toàn có thể đi hỏi con trai bảo bối của bà. Chỉ là, bà dám hỏi sao? Không sợ con trai của bà không nhận bà sao? Ha ha.....Tiểu Dĩnh, bà thật là thất bại! Đây chính là báo ứng của bà vì đã hại tôi!” Hạ Tĩnh Sơ trừng mắt nhìn Tiểu Dĩnh, điên cuồng cười nói, vẻ mặt hài lòng.

Tiểu Dĩnh nhìn dáng vẻ hả hê của Hạ Tĩnh Sơ, lòng tràn đầy phức tạp! Cô ta nói không sai, bà không dám hỏi Lăng Bắc Hàn, hỏi cũng không để làm gì. Bà sẽ không để cho Lăng Bắc Hàn biết chuyện này!

“Rốt cuộc cô muốn thế nào? Nói điều kiện đi!” Tâm trạng Tiểu Dĩnh bình phục lại, nhìn Hạ Tĩnh Sơ, lạnh giọng hỏi.

“Vẫn là câu kia, tôi muốn Lăng Bắc Hàn! Bà phải nghĩ ra cách để anh ấy ly hôn, phá hỏng tình cảm của anh ấy và Úc Tử Duyệt!” Hạ Tĩnh Sơ bỏ bàn tay che má xuống, nhìn Tiểu Dĩnh, tự tin cười nói.

Tiểu Dĩnh nhìn dáng vẻ hả hê của Hạ Tĩnh Sơ, thật hối hận vì mười năm trước không giải quyết cô ta triệt để! Cô ta bây giờ muốn phản đòn mạnh mẽ sao!

“Cô cho rằng sau khi nó ly hôn sẽ ở bên cạnh cô sao? Nó đã sớm không yêu cô!” Tiểu Dĩnh cất giọng nói sự thật.

Lời nói của Tiểu Dĩnh khiến tim Hạ Tĩnh Sơ nặng nề như bị nện một cái, nơi sâu thẳm nhất bị tan nát, đau đến tê tâm liệt phế, kèm theo tức giận!

Dáng vẻ của Hạ Tĩnh Sơ bị thu hết vào trong đáy mắt Tiểu Dĩnh, hiện tại, việc duy nhất bà phải làm chính là lật tẩy chuyện cô sảy thai!

“Điều này không quan trọng, bà chỉ cần làm việc nên làm, nếu không tôi không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm anh ấy....” Hạ Tĩnh Sơ chậm rãi mở miệng, mặt không chút thay đổi, giống như bị buộc đến bước đường cùng. Người càng bị như vậy, làm việc càng cực đoan.

Tiểu Dĩnh biết rõ điều này.

“Nằm mơ! Chưa một ai dám uy hiếp tôi như vậy, Hạ Tĩnh Sơ, tôi sẽ khiến cô lăn lộn không nổi ngoài đời! Giống như mười năm trước!” Tiểu Dĩnh tức giận nói xong đi về phía xe của mình.

“Tôi không sợ bà! Bà cứ thử xem! Đến lúc đó đừng trách tôi không cho bà cơ hội!” Hạ Tĩnh Sơ tức giận nhìn bóng lưng cao quý của Tiểu Dĩnh, khóe miệng giấu cợt cười, vẻ mặt cực kỳ ác độc.

Kế hoạch thành công, cô hả hê lên xe, nhìn ánh chiếu hậu trong xe, cô đưa tay vuốt ve gò má còn ửng đỏ, giây phút đó cô cảm thấy người trong gương thật xa lạ.

“Mình là Hạ Tĩnh Sơ sao? Thật sự là Hạ Tĩnh Sơ sao?” cô lại lầm bầm mở miệng, tự hỏi.

Cô biết rõ Lăng Bắc Hàn đã không còn thương cô, cho dù có lấy được người anh, nhưng cũng không chạm được vào tim anh. Nhưng cô vẫn cố chấp, cố chấp như vậy, cố chấp không cam lòng!

Những năm qua, cô không phải không muốn đi tìm Lăng Bắc Hàn, nhưng cô chịu sự khống chế của Tiểu Dĩnh, cần bản không có cách đến gần anh! Cho đến mấy năm nay kinh tế thủ đô phát triển, vốn định tìm cơ hội đến gần Lăng Bắc Hàn, không ngờ anh lại đột nhiên muốn kết hôn.

Trong đầu vẫn còn hiện rõ dáng vẻ ngày anh kết hôn.....

Không phải người đàn ông đã chăm sóc cô từ nhỏ đến lớn;

Không phải người đàn ông vì muốn tặng cô quà sinh nhật mà nửa đêm lén lút đến quán khu lấy vỏ đạn ghép thành chuông gió cho cô;

Không phải người đàn ông vì cô mà đi làm mua cho cô cái đĩa CD;

Cũng không tồn tại người đàn ông vì cô mà từ bỏ ước mơ nhập ngũ, cùng cô chạy trốn.....

Dưới bụng mơ hồ đau đớn, Hạ Tĩnh Sơ đưa tay khẽ xoa nơi đó, cơn đau khiến cô rơi lệ, “Ồ.....” Gục trên tay lái, cô lại bật khóc.....

Tiểu Dĩnh rảnh rỗi vài ngày trở về Lăng gia, Lăng Chí Tiêu bận rộn xã giao, mấy ngày nay, Lăng Bắc Hàn cùng Úc Tử Duyệt bị bà cụ gọi về nhà cũ ở.

Mùng bảy, cũng là ngày nghỉ đông cuối cùng của Lăng Bắc Hàn, hai người ngủ cho đến khi tự nhiên tỉnh lại, dường như cùng nhau mở mắt. Úc Tử Duyệt vui trong khuỷu tay anh, cái đầu nhỏ cọ xát, “Ba mẹ làm sao bây giờ? Em vẫn không tin cha là người như vậy, anh nói xem có phải là có hiểu lầm hay không?”

Chẳng lẽ ba mẹ chồng cứ tiếp tục giằng co như vậy sao? Ly hôn, dường như có chút không thể, theo cô biết hôn nhân của ba mẹ chồng cũng là do cha mẹ sắp xếp, Tiểu gia cũng là danh môn.

“Ngoại tình tư tưởng cũng coi như ngoại tình, mặc dù ông cụ chưa phát sinh cụ thể chuyện gì....” Lăng Bắc Hàn quay đầu, nhìn Úc Tử Duyệt nói, lời nói rất khéo léo, Úc Tử Duyệt hiểu ý gật đầu một cái, “Nhưng đúng là ông ấy có chăm sóc một người phụ nữ! Chuyện này em không cần phải quan tâm!” Lăng Bắc Hàn đưa tay ngắt mũi cô một cái, trầm ổn nói.

“Ngoại tình tư tưởng cũng là ngoại tình, cho nên, Úc Tử Duyệt, sau này anh không ở nhà, em không được nghĩ đến người đàn ông khác! Hiểu không?” Lăng Bắc Hàn lật người đè cô xuống, ngắm nghía khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trầm giọng nói.

Vật nóng rực chống vào hai chân cô khiến tim Úc Tử Duyệt nhảy loạn lên, nhưng lại nghĩ tới việc ngày mai anh phải về bộ đội, trong lòng lại cảm thấy mất mát, “Vậy còn anh thì sao? Em không ở bên cạnh anh, anh cũng không được nghĩ đến người phụ nữ khác!” cô nhìn anh, bá đạo ra lệnh.

Lăng Bắc Hàn cúi đầu, hôn lên môi cô, Úc Tử Duyệt nhiệt tình đáp lại anh, rồi sau đó, hai người buông nhau ra, Lăng Bắc Hàn cởi bỏ trói buộc giữa hai người, chen vào từng chút, Úc Tử Duyệt nhú chặt lại lông mày, vẫn còn khô khốc, không muốn anh hành hạ như vậy, nhưng chỉ chốc lát sau, cô đã thích ứng được sự hiện hữu của anh.

“Anh ở trong bộ đội, xung quanh tất cả đều là đàn ông, có thể nghĩ đến ai?” Lăng Bắc Hàn thấp giọng gọi cảm nói, động tác chậm rãi....

“Ừm.....” Úc Tử Duyệt bị anh hành hạ mất đi khả năng suy nghĩ, lúc anh uyển chuyển phía dưới khẽ rên rỉ....

Sáng sớm, hai người lại triển miên ân ái một lúc lâu mới lưu luyến rời giường.

Lúc Úc Tử Duyệt nhìn thấy mẹ chồng Tiểu Dĩnh thì cảm giác đầu tiên chính là, bà tiêu tụy đi nhiều. Thấy bọn họ đi tới, động tác của bà ưu nhã ung dung cầm thìa khuấy nhẹ cà phê trong tách, sau đó để cái thìa lên cái đĩa, tay trái tự nhiên đỡ đĩa đệm tách cà phê lên, tay phải cầm tách cà phê, khẽ nhấp một ngụm.

Có thể thấy được, bà là một người vô cùng quan tâm đến lễ nghi nơi công cộng.

Lăng Bắc Hàn kéo Úc Tử Duyệt ngồi xuống đối diện Tiểu Dĩnh, hôm nay hai người trên tay còn mang nhẫn cưới. Tiểu Dĩnh nhìn chiếc nhẫn trên tay trái của mình một chút, chợt cảm thấy có chút châm chọc mỉa mai.

“Mẹ, mấy ngày nay mẹ có khỏe không? Lúc nào thì về nhà ạ?” Úc Tử Duyệt thấy mẹ con bọn họ vẫn không mở miệng nói lời nào, cô mở miệng, trực tiếp hỏi.

Tiểu Dĩnh nhìn Úc Tử Duyệt, thấy trên mặt cô nụ cười ngây thơ, lúc nói chuyện tự nhiên không câu nệ, trong lòng âm thầm quan sát, cô gái như thế, đơn giản, thẳng thắn, không có tâm cơ. Chỉ là đó cũng là chút khuyết điểm.

Chỉ ít người có tính cách như vậy, không thích hợp ở nơi tranh giành quyền thế như thế này.

Bà vẫn cho rằng, người phụ nữ có năng lực, có kiên quyết mạnh mẽ mới xứng đáng với con trai của bà, cũng có thể trợ giúp con trai bà. Sau khi liên tục bối mớic bà mới phát hiện, bà muốn tìm con dâu, nhưng thật ra là muốn tìm một người giống như mình.

Nhéch miệng nở nụ cười tự nhiên ưu nhã, “Mẹ vẫn khỏe” bà lạnh nhạt nói.

Vô tình nhìn thấy nụ cười không hề hở trên khóe miệng Tiểu Dịch, trong lòng Lăng Bắc Hàn phức tạp, đã bao lâu rồi bà không nở một nụ cười xuất phát từ nội tâm?

“Thật ra ông già không phát sinh với người phụ nữ kia chuyện gì, mẹ trở về đi, hai ngày nay thân thể bà nội không tốt!” Lăng Bắc Hàn cuối cùng lên tiếng, giọng nói tự nhiên, không pha bất cứ tia cảm tình nào.

Ông ấy đã sớm chán ta! Trong lòng Tiểu Dĩnh gào thét, đối mặt với con trai, trong lòng càng chua xót hơn!

“Chuyện của chúng ta, các con không cần để tâm. Giữ gìn cuộc hôn nhân của mình cho tốt....” Câu cuối cùng Tiểu Dĩnh nói vô cùng cứng nhắc, nhưng vẫn buộc phải nói, nói như vậy cũng coi như là bà hài lòng về cuộc hôn nhân của hai người bọn họ.

Lăng Bắc Hàn ngạc nhiên thấy chuyển biến của Tiểu Dịch, nhưng đồng thời cũng cảm thấy bà không cần thiết phải cố chấp nữa!

155. Chương 155: Là Mẹ Anh Sai Người Đánh Chị Ấy...

Lăng Bắc Hàn cảm thấy Tiểu Dịch có thể thông suốt như vậy mới là người phụ nữ khôn khéo trong mắt anh. Cảm giác xa lạ sinh ra về chuyện mười năm trước, cùng cảm giác của anh với Hạ Tĩnh Sơ đều đã tiêu tán.

“Nhưng mà, mẹ, trong nhà không thể không có mẹ! Mẹ vẫn nên trở về đi....” Úc Tử Duyệt chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ, chỉ thấy Tiểu Dĩnh ngược mắt, nhìn cô một cái, “Chuyện trong nhà con nghe lời bà nội, từ từ học tập dì Vương, nhà này sớm muộn cũng để con làm....” Tiểu Dĩnh thông thả nói, sau đó gỡ chiếc nhẫn ngọc Phỉ Thúy to như quả trứng chim bồ câu trên ngón vô danh xuống, đưa cho Lăng Bắc Hàn.

“Chuyển nó cho cha con, nói với ông ấy một câu, trong mắt Tiểu Dĩnh mẹ không bỏ qua cho dù là một hạt cát.” giọng nói Tiểu Dĩnh vẫn bình tĩnh như cũ, trong đôi mắt ánh lên một tia sáng âm áp như ánh mặt trời.

Bà từng cho rằng Lăng Chí Tiêu yêu bà, bao dung bà, thậm chí còn cưng chiều bà. Thật không nghĩ đến, thì ra là những thứ này đều là giả. Thì ra là, đối với bà, ông cũng chỉ là đại khái. Cuối cùng, ông vẫn chán bà. Trước kia là chịu đựng không nói ra, hiện tại ngay cả chịu đựng ông cũng chịu đựng không nổi.

Cảm giác bị người ta vứt bỏ khiến một người luôn kiên cường như bà cũng đau khổ rơi nước mắt.

Thôi xong! Ngay cả nhẫn cưới cũng muốn trả lại! Trong lòng Úc Tử Duyệt thảm thán, đưa tay lặng lẽ vuốt ve nhẫn cưới của chính mình mấy cái. Chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn ly hôn sao? Cũng đều là những người hơn năm mươi tuổi, còn muốn ăm ỉ như vậy?

Trong lòng Lăng Bắc Hàn hết sức không thoải mái, buồn bực chặn lại, “Vậy thì mẹ tự đi trả cho ông ấy, tự mình nói với ông ấy.” Anh đẩy chiếc nhẫn trở về, cứng rắn nói, muốn nói một câu dịu dàng với bà, nhưng nói không được.

Tiểu Dĩnh tức giận cầm chiếc nhẫn kia lên ném bừa vào trong túi của mình, “Tôi đi đây”. Nói xong, bà thông dong đứng lên, đeo kính mắt vào rồi đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Úc Tử Duyệt tỉnh lại, theo bản năng quay đầu, thấy bên cạnh trống không thì tim như ngừng đập, “Lăng Bắc Hàn!” cô sợ hãi mở miệng, xuống giường, cô chạy chân trần mặc đồ ngủ xuống lầu.

“Lăng Bắc Hàn.....”

“Duyệt Duyệt, sao chưa đi dép đã xuống lầu? Mau trở lại phòng đi.....” dì Vương nhìn thấy Úc Tử Duyệt như vậy vội vàng nói.

“Dì Vương! Lãng BắC HầN đầU?” ÚC TỬ DUYỆT KÍCH ĐỘNG HỎI, NHỚ LẠI CƠN ÁC MỘNG VỪA RỒI, TRONG LÒNG CẢM THẤY LO LẮNG KHÔNG ĐỨT.

“Hơn năm giờ A HầN đã trở về bộ đội rồi! Lúc này chắc đã đến nơi, trước khi đi không nỡ đánh thức con!” Dì Vương hiền từ nói, mấy ngày nay có đôi vợ chồng trẻ này, nhà cũ lạnh tanh tăng thêm không ít không khí vui vẻ.

Như vậy mới là nhà chứ! Trong lòng dì Vương thăm than, chỉ là tiếc nuối chính là, Lãng BắC HầN phải trở về bộ đội.

Nghe dì Vương nói như vậy, trong lòng ÚC TỬ DUYỆT lại chua xót, tên khốn kiếp này! Cuối cùng chưa nói tiếng nào đã đi! Cô vội vã lên lầu, trở về phòng, cầm chiếc điện thoại hãng Thành Phi mà tối hôm qua được Lãng BắC HầN mua cho, gọi vào số điện thoại của anh.

Điện thoại rất nhanh được nhận, “Lãng BắC HầN! Anh khốn kiếp!” ÚC TỬ DUYỆT gào lên, trong âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, cánh mũi cay xè, anh dám không để cô tiễn anh, rõ ràng tối hôm qua còn nói hay lắm!

Lãng BắC HầN mới đến phòng ở quân khu, nghe thấy âm thanh của cô, khoe miệng cong lên nụ cười cứng chiu, lúc này chắc cô đã rời giường.

“Mắng cái gì? Còn không mau đánh răng rửa mặt ăn sáng đi làm, đừng cho là anh không ở nhà sẽ không có người quần em!” giọng nói trầm thấp đầy từ tính từ trong ống nghe truyền qua khiến trái tim cô chấn động, làm tâm trạng ÚC TỬ DUYỆT thoải mái không ít.

“Vừa rồi mơ thấy ác mộng, anh nói không cần em nữa...” Cô lau miệng, làm nũng nói, thật ra thì, trong mơ còn có Hạ Tĩnh Sơ. Lãng BắC HầN dặt tay Hạ Tĩnh Sơ, rời đi, đưa cô đến đảo hoang một mình, Lãng BắC HầN nói với cô, “Tôi vẫn yêu cô ấy!” vừa vô tình, vừa kiên quyết....

“Suy nghĩ lung tung cái gì?” những lời này của cô thật sự đã chọc giận Lãng BắC HầN, anh không hiểu mình và cô đã thân mật như keo như sơn rồi, sao cô vẫn cảm thấy anh không chân thực, không yên lòng?

“Em.... nằm mơ thôi mà! Anh mắNg cái gì mà mắNg!” Bị anh mắNg như vậy, trong lòng cô cũng không thoải mái, tức giận phản bác, trong lòng càng buồn hơn!

Lãng BắC HầN biết cô cũng tức giận, hít một hơi, nhẹ giọng nói , “Được rồi, anh nhận sai, anh nhận sai, lần sau về nhà trồng cây chuối một giờ được chưa?” Anh dịu dàng dụ dỗ cô, lại nói lời này ÚC TỬ DUYỆT cực kỳ hưởng thụ, mặt đỏ lên, trong lòng cũng không giận nữa. Trong đầu hiện lên hình ảnh đầu anh cúi xuống đất.

“Không được! Ít nhất phải hai giờ!” ÚC TỬ DUYỆT xảo quyết hơn nói.

“Được, hai giờ! Được rồi, anh đến đơn vị triển khai công việc, em đi làm cẩn thận...” Lãng BắC HầN sáng khoái nói, cũng không quên dặn dò cô.

Cô gái nhỏ này, vẫn là thích mềm không thích cứng! Điểm này Lãng BắC HầN hiểu rõ.

“Ừ, vậy anh... hôn em một cái.... rồi cúp điện thoại...” ÚC TỬ DUYỆT đỏ mặt, cẩn thận nói về phía ống nghe.

Cô gái nhỏ này thật lắm chuyện! Lãng BắC HầN trong lòng thăm nghĩ, biết nếu mình không làm theo, cú điện thoại này không thể cúp được, còn nếu anh mạnh mẽ cúp điện thoại, không biết cô ở nhà lại suy nghĩ linh tinh bao lâu!

“Được, em nghe kỹ đây...!” Lãng BắC HầN hạ quyết tâm, trầm giọng nói, sau đó “chụt” một cái về phía điện thoại di động!

Ngoài cửa phòng, Lục Khải kinh ngạc nhìn Doanh trưởng của bọn họ nghiêm khắc như vậy lại hôn một cái vào điện thoại, Lục Khải trợn mắt hốc mồm, Lãng BắC HầN cũng phát hiện ra anh, trừng mắt liếc anh một cái, Lục Khải thức thời vội vàng đóng cửa.

“Ha ha ha.....” ÚC TỬ DUYỆT ngồi bên giường bên kia, cười đến cười run cả người, lính thối hôn cô trong điện thoại thật! Trong đầu tưởng tượng bộ dạng các loại của Lãng BắC HầN giờ phút này.

“Cười gì mà cười! Cũng bị tên tiểu tử Lục Khải thấy rồi!” Lăng Bắc Hàn buồn bực nói, ai ngờ Úc Tử Duyệt ở đầu bên kia điện thoại cười lớn tiếng hơn, “Ha ha.....Lục Khải thấy.... anh ta có chụp lại được không?”

“Câm miệng! Có chuyện báo cáo, không có việc gì thì cúp máy!” Lăng Bắc Hàn nghiêm túc nói.

“Được rồi được rồi..... gấp lại sau chụt.....” Úc Tử Duyệt nói xong, cũng hôn anh một cái mới lưu luyến cúp điện thoại.

“Lục Khải!”

“Có!”

Lăng Bắc Hàn mở cửa, nói với Lục Khải vẫn còn đứng bên ngoài, mang theo một túi đồ, Lục Khải vội vàng bước lên, đứng nghiêm hành lễ.

“Tiểu tử cậu về quê ăn tết, ăn nhiều thịt nên đầu óc chậm chạp rồi sao? Vào cửa cũng không biết báo cáo?” Lăng Bắc Hàn nhìn anh, nghiêm túc nói.

“Báo cáo doanh trưởng! Tôi đây đầu óc không có chậm chạp! Chỉ là đã lâu không thấy doanh trưởng, hết sức nhớ nhung, nhất thời kích động liền quên báo cáo!” Lục Khải thẳng đứng trước mặt Lăng Bắc Hàn, mặt không biến sắc nói.

“Miệng lưỡi cũng thật trơn tru! Không vào đoàn văn công thật đáng tiếc! Nói đi, có chuyện gì?” Lăng Bắc Hàn hỏi.

“Báo cáo doanh trưởng! Tôi từ nhà lên có mang theo một chút bánh rán, hành tây, đậu muối. Phần này là để biếu anh!” Lục Khải báo cáo xong, đưa túi trong tay cho Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn cầm túi vào cửa, vừa đứng chưa ăn sáng, lấy ra một cái bánh rán, cởi túi hành tây sạch sẽ ra, thêm một chút đậu muối, cuộn lại, rồi ăn.....

Nhưng một lúc sau đã nhận được một cuộc điện thoại, anh lên xe bộ đội, đi về phía sau núi.

Sư trưởng dẫn theo người của Cục An Ninh đến phía sau chân núi chờ anh, vẫn là chuyện buôn bán vũ khí lậu, Lăng Bắc Hàn nhận chỉ thị cơ mật.

Úc Tử Duyệt thành công lấy được chứng chỉ phóng viên, bây giờ chính thức là ký giả trong tòa soạn. Mỗi ngày bận rộn nhiều việc, cô cũng hết sức tích cực.

“Duyệt Duyệt, sao em vẫn còn ở đây xem video?” lúc ăn cơm, Nhan Tịch thấy Úc Tử Duyệt liếc nhìn video mới nổi dạo gần đây hỏi.

“Em xem truyền thông nước ngoài một chút để học tập người ta!” Úc Tử Duyệt vừa ăn cơm vừa nói với Nhan Tịch.

“Em thật đúng là liều mạng !” Nhan Tịch cười nói.

“Đó là vì em muốn trở thành một người xuất sắc, thu thập chân tướng sự kiện cũng là nguyên tắc của một ký giả!” Úc Tử Duyệt kiên định nói, Nhan Tịch cười cười, lúc này, đúng lúc thấy Lục Khải Lâm cũng bưng đĩa đi tới bên này.

“Kế toán Lục!” Nhan Tịch mỉm cười chào, trong đầu không tự chủ hiện lên gương mặt của Lục Khải Chính, ảo não gật đầu.

“Khải Lâm!” nhìn thấy sắc mặt của Lục Khải Lâm khá tốt, trong lòng Úc Tử Duyệt Tâm yên tâm không ít, nghe nói lần trước cô bị kích thích, tinh thần thiếu chút nữa có vấn đề.

“Chị dâu Tiểu Nhan!” Lục Khải Lâm nở nụ cười hiền lành, chào hỏi bọn họ, ngồi xuống một bên.

“Xem gì vậy?” Thấy Úc Tử Duyệt chăm chú xem gì đó, Lục Khải Lâm tùy ý hỏi, cô là một người tính tình có chút lạnh, lúc này rất cố gắng tìm đề tài nói chuyện với cô.

“Chính là sự kiện kỳ lạ gần đây... một du học sinh gốc Hoa mất tích.....” Úc Tử Duyệt cười nói, chỉ thấy sắc mặt Lục Khải Lâm trắng bệch , “Chị.....”

“Duyệt Duyệt! Mau tắt đi!” Nhan Tịch phát hiện Lục Khải Lâm có vẻ là lạ, có lẽ là do nhút nhát, vội vàng nói với Úc Tử Duyệt.

“Ồ!” Úc Tử Duyệt không hiểu luống cuống tắt.

“Em, không sao.... Chỉ là cảm thấy rất kinh khủng.....” Lục Khải Lâm cười nhạt nói, cầm chiếc đĩa tay khẽ run.

“Thật ra thì cũng không có gì á.....”

“Duyệt Duyệt, đừng nói nữa!” Nhan Tịch lại cắt lời cô, Úc Tử Duyệt le lưỡi, “Chị Nhan, hàn huyền một chút chuyện chị cùng Lục Khải Chính đi!” lúc này Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch, giả hoạt nói.

“Khụ.....” không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, trước mặt Lục Khải Lâm, Nhan Tịch thiếu chút nữa thì bị nghẹn chết.

“Tiểu Nhan, anh tôi?” Lục Khải Lâm nhìn Nhan Tịch, kinh ngạc hỏi.

“Khải Lâm, em không biết sao, đầu năm mới anh trai em lái xe đưa chị Nhan về nhà nha! Chị Nhan, trên đường có xảy ra chuyện gì không, thành thực khai báo!” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch, bà tám hỏi.

Bây giờ Nhan Tịch thực sự hối hận vì đã lỡ miệng!

“Thảm nào nghe ba mẹ nói, mãi đến đêm ba mươi anh tôi mới về nhà....” Lục Khải Lâm chen vào một câu.

“Thật ra thì cũng là ngoài ý muốn..... tôi nhầm chuyến bay, anh ấy tốt bụng đưa tôi đi một đoạn đường, nào có xảy ra chuyện gì, thật sự không xảy ra chuyện gì!” Bàn tay Nhan Tịch ở dưới bàn nhẹ nhéo lên đùi Úc Tử Duyệt một cái.

“Khụ..... chị kín miệng quá đi!” Úc Tử Duyệt nín đau mà nói khiến mặt Nhan Tịch càng đỏ hơn. Lục Khải Lâm cũng cười cười, “Anh tôi cũng trưởng thành rồi, nếu hai người có tình cảm, trước tiên có thể.....” Lục Khải Lâm cười nói.

“Hiểu lầm! Tuyệt đối chỉ là hiểu lầm.....”

Ăn xong bữa cơm trưa cũng là lúc ba người phụ nữ ồn ào cũng kết thúc.

Mấy văn kiện trên tay tạm thời bị chuyển qua tới một luật sư khác, hoàn cảnh cũng gặp sự cố, chủ nhà cho cô thuê nhà bỗng dưng không cho thuê nữa, đây là mấy chuyện xui xẻo xảy ra với Hạ Tĩnh Sơ, chuyện duy nhất không xui xẻo là, khối u lành tính, nhưng nếu không kịp thời cắt bỏ, có nguy cơ biến thành ác tính.

Nhưng cô cũng biết rõ, hai chuyện này chắc chắn do Tiểu Dĩnh có động tay động chân! Hạ Tĩnh Sơ bất đắc dĩ, ở nhờ phòng trọ của Thôi Nhã Lan, khu chung cư Khố Lí.

“Tiểu Dĩnh, bà càng làm như vậy, càng có lợi với tôi! Cứ tiếp tục đi!” Trong lối đi bộ vắng vẻ, Hạ Tĩnh Sơ trầm nghĩ. Cho dù là một luật sư, tạm thời cô cũng chưa có ý định tố cáo.

“Xuy.....” một chiếc màu trắng dừng lại bên cạnh cô, lúc này, từ trên xe bước xuống mấy mấy người cầm gậy gộc trong tay, trên đầu che kín mặt, vung gậy về phía cô đánh đập.

“A..... cứu mạng..... cứu mạng!” Hạ Tĩnh Sơ phát ra tiếng kêu thảm thiết, hai tay theo bản năng ôm đầu, ngồi xổm xuống, co ro.....

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng xe cảnh sát, mấy tên đàn ông kia vội vàng lên chiếc xe màu trắng nghênh ngang rời đi.

Vết thương của Hạ Tĩnh Sơ không nghiêm trọng, được cảnh sát mang đến bệnh viện làm kiểm tra, sau khi đến đồn cảnh sát lấy khẩu cung, trở về chỗ trọ của Thôi Nhã Lan. Cảnh sát hỏi cô nghi ngờ ai là thủ phạm, cô cũng không nói ra là Tiểu Dĩnh.....

“Chị Tĩnh Sơ! Đây chính là khinh người quá đáng mà! Chị là luật sư mà! Chị có thể kiện bà ta!” Thôi Nhã Lan bưng thuốc bắc tới, đưa cho Hạ Tĩnh Sơ, tức giận nói với cô.

“Kiện bà ta? Chị không có chứng cứ! Nhã Lan, chuyện này, chị chỉ nói cho em... em đừng nói cho ai được không? Nhất là Lăng Bắc Hàn.....” Hạ Tĩnh Sơ khổ sở uống xong chén thuốc bắc, nói với Thôi Nhã Lan, hai mắt cầu khẩn!

Hạ Tĩnh Sơ như vậy càng làm Thôi Nhã Lan đau lòng “Chị Tĩnh Sơ! Tại sao không nói sự thật cho anh ấy? Một mình chị khổ sở như vậy? Tại sao chị lại thiện lương như vậy?” Thôi Nhã Lan nghe Hạ Tĩnh Sơ nói xong, giờ phút này, kích động nói.

“Cũng may là khối u lành tính, nếu là ác tính, thì chẳng phải chị bị anh ấy hại chết à?” Thôi Nhã Lan lại bất bình giận dữ nói.

“Nhã Lan, đừng nói.... số phận của chị... chị thật sự mong nó là ác tính... chị sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì.... không thể mang thai được nữa... ở bên anh ấy rồi sao?” Hạ Tĩnh Sơ khổ sở nói, không ngừng lắc đầu tuyệt vọng.

“Chị Tĩnh Sơ! Đừng như vậy a! Bây giờ y học hiện đại phát triển! Nhất định sẽ chữa khỏi cho chị!” Thôi Nhã Lan lo lắng an ủi Hạ Tĩnh Sơ.

“Nhã Lan, cảm ơn em. Mặc cho số phận thôi.....Chị đi đánh răng.....” Hạ Tĩnh Sơ nói xong, cầm khăn lông áo ngủ vào nhà tắm.

Thôi Nhã Lan thở dài liếc nhìn bóng lưng tập tễnh của Hạ Tĩnh Sơ, trên đùi, trên người cô đều có vết thương, bước đi khổ sở như vậy.....

Nhìn điện thoại trong tay, Thôi Nhã Lan thật chặt cầm, sau đó, nhỏ giọng đi đến gara.

“Nếu như cú điện thoại này còn không gọi được nữa, chắc không cần phải nói cho Lăng đại ca...” Trong góc chung cư, Thôi Nhã Lan gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn, mấy bận, cô nhìn màn hình điện thoại di động, quyết định năm phút sau gọi lại lần nữa.

Ở trong lòng, cô nhỏ giọng nói với điện thoại.

“Ông xã.....Khi nào thì anh trở về?” Úc Tử Duyệt nằm trên giường, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào, nấu cháo điện thoại với Lăng Bắc Hàn. Đây là thời khắc hạnh phúc mỗi ngày của cô.

“Thời tiết ấm lên, cường độ huấn luyện cũng tăng lên, gần đây rất bận, hề có thời gian, anh sẽ tranh thủ về!” Lăng Bắc Hàn nói với cô trong điện thoại, trong lòng có chút áy náy, cũng mang theo nhớ nhung da diết.

“Ừm.....” trong âm thanh có chút mất mát, “Anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi, đừng mệt mỏi quá, bớt chút thời gian đến bệnh viện kiểm tra chân một chút.... đây là bác sĩ dặn dò.” Úc Tử Duyệt dặn dò không thôi trong điện thoại.

“Biết rồi, công việc của em càng phải cẩn thận cho anh! Đừng đi phỏng vấn những sự kiện nguy hiểm!” Lăng Bắc Hàn trong điện thoại dặn dò.

“Trong lòng mỗi ký giả, không nên chia phỏng vấn thành nguy hiểm với không nguy hiểm, mà quan trọng là có đáng để phỏng vấn hay không!” Úc Tử Duyệt phản bác.

“Úc Tử Duyệt! Em dám không nghe lời anh, có tin anh không cho em là ký giả nữa hay không?” Lăng Bắc Hàn bá đạo nói.

“Này! Đây là tự do của em! Lính thôi, em biết là anh quan tâm em, em sẽ cẩn thận! Anh phải tin tưởng bà xã anh chứ, vì anh em sẽ chăm sóc mình thật tốt!” Úc Tử Duyệt nói về phía ống nghe, vừa tức giận, vừa xúc động nói.

Lăng Bắc Hàn vì những lời của cô, trong lòng thoải mái không ít, đồng thời cũng cảm thấy đau lòng.

“Anh tin em. Ngủ đi..... mặc dù thời tiết ấm, cũng không cần trang điểm mặc ít quần áo!” anh không quên dặn dò một câu.

“Em cũng không phải là trẻ con! Không cần anh quan tâm!” Úc Tử Duyệt ngọt ngào nói, có anh quan tâm, trong lòng vẫn hết sức hưởng thụ. Hai người lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Điện thoại mới cúp, lại một cuộc gọi tới, Lăng Bắc Hàn thấy người gọi tới là Thôi Nhã Lan thì nhú mày, lập tức ngồi dậy, hắng giọng rồi mới nhận điện thoại.

“Ừm..... là Lăng đại ca ạ?” điện thoại được kết nối, Thôi Nhã Lan vừa kích động, vừa hết sức khẩn trương.....

“Nhã Lan, anh đây!” Lăng Bắc Hàn thấy âm thanh lo lắng của Thôi Nhã Lan, cho rằng cô đã xảy ra chuyện gì, vội vàng trả lời.

“Lăng đại ca..... em... em không biết nên nói thế nào!” Thôi Nhã Lan sốt ruột, hốt hoảng nói.

“Nhã Lan, có chuyện gì, không nên gấp gáp, từ từ nói.” Lăng Bắc Hàn nhú mày, kiên định bình tĩnh nói.

“Vâng, chị Tĩnh Sơ, tối nay chị ấy bị người ta đánh, mấy ngày trước còn bị người ta đuổi ra khỏi nhà...” Thôi Nhã Lan nói những chuyện gần đây, chỉ một lát sau, trong lòng dâng lên tức giận, đã bốt khăn trương một chút.

“Nhã Lan, chuyện này, không liên quan đến anh chứ?” Lăng Bắc Hàn mở miệng, hỏi ngược lại.

“Đương nhiên có liên quan! Là mẹ anh sai người đánh chị ấy!” Thôi Nhã Lan mở miệng, lớn tiếng nói, âm thanh của cô rõ ràng truyền vào trong nhà để xe, truyền vào tai Hạ Tĩnh Sơ đang đứng ở cửa.....

156. Chương 156: Nói Rõ Ràng

Cô cũng biết là Thôi Nhã Lan sẽ vì cô mà bất bình, thấy Thôi Nhã Lan tự gọi điện cho Lăng Bắc Hàn, Hạ Tĩnh Sơ hài lòng cười, mặc dù trên người vẫn còn rất đau, nhưng hình như cô không cảm thấy đau chút nào, ngược lại còn cảm thấy sung sướng!

Âm thanh kích động của Thôi Nhã Lan xuyên qua ống nghe, truyền vào trong tai của anh, Lăng Bắc Hàn nhú chặt chân mày, gương mặt không thể tin được sao Tiểu dịch còn có thể bắt nạt Hạ Tĩnh Sơ?

“Nhã Lan, không phải là có hiểu lầm gì đó chứ?” Lăng Bắc Hàn cau mày, hỏi.

“Không phải hiểu lầm! Lăng đại ca, em biết rõ chuyện này chắc chắn không liên quan đến anh, anh là người tốt, nhưng mẹ của anh vẫn không buông tha cho chị Tĩnh Sơ! Chị Tĩnh Sơ hiện tại thật đáng thương a.....” Thôi Nhã Lan lại kích động nói, thiếu chút nữa đem chuyện Hạ Tĩnh Sơ cả đời không thể mang thai nói ra.

Lăng Bắc Hàn nghe giọng Thôi Nhã Lan không giống như giả vờ, hơn nữa cô chỉ là một cô gái hiền lành đơn thuần, không thể nào nói dối. Tiểu Dịch thật sự sai người đánh Hạ Tĩnh Sơ? Không lý do a..... anh thầm nghĩ trong lòng, cảm thấy hiện giờ Tiểu Dịch đã đón nhận Úc Tử Duyệt, không thể nào lại gây chuyện với Hạ Tĩnh Sơ.

Về phần Hạ Tĩnh Sơ có thể bị thương hay không, chuyện này đã không còn nằm trong phạm vi đồng tình của anh.

“Nhã Lan, có phải là hiểu lầm hay không, anh sẽ điều tra.” Lăng Bắc Hàn trấn an Thôi Nhã Lan.

“Lăng đại ca! Anh không thể bao che người xấu! Chị Tĩnh Sơ bị mẹ anh hại rất thảm đó!” Thôi Nhã Lan lại nói, cả tuổi暮 cô mới mười chín, lúc lên trung học năm thứ hai đã thôi học, là một người cực kỳ đơn thuần.

Hạ Tĩnh Sơ đã giúp nhà bọn họ, cũng giúp đỡ cô, ở trong mắt Thôi Nhã Lan, Hạ Tĩnh Sơ là một người tốt, cũng là người đáng thương. Với những lời cô nói, cô tin tưởng không hề hoài nghi.

“Nhã Lan, chúng ta phải có chứng cứ, trước vậy đã, hôm nào anh hỏi bà ấy rõ ràng, được không?” Lăng Bắc Hàn kiên nhẫn nói, từ đáy lòng không muốn tin tưởng bây giờ Tiểu Dịch còn có thể làm chuyện như vậy.

“Lăng đại ca, em nói với anh những chuyện này chỉ vì bất bình thay cho chị Tĩnh Sơ, chị ấy quá khổ sở! Bây giờ chị ấy bị đuổi ra khỏi nhà, đang ở chỗ em!” Thôi Nhã Lan lại nói.

Lăng Bắc Hàn biết rõ mình không nên quan tâm bất cứ chuyện gì của Hạ Tĩnh Sơ, anh cũng không muốn quan tâm, nhưng nghe giọng của Thôi Nhã Lan.....

“Có phải do mẹ anh làm hay không, anh sẽ hỏi rõ ràng, nếu như đúng anh sẽ đòi lại công bằng cho cô ấy! Cứ như vậy, được không?” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói, không muốn làm cho Thôi Nhã Lan thất vọng, cũng vì trong sạch của Tiểu Dịch, anh chỉ có thể nói như vậy, cũng sẽ đi hỏi rõ ràng.

Sau khi cúp điện thoại, Lăng Bắc Hàn nhìn thời gian đã không còn sớm, không trực tiếp gọi điện thoại cho Tiểu Dĩnh, nhưng anh đã đồng ý Thôi Nhã Lan rất nhanh cho cô một câu trả lời chắc chắn.

Vừa gọi điện cho Lăng Bắc Hàn xong, màn hình điện thoại của Thôi Nhã Lan lại sáng lên, thấy người gọi tới, tim cô đập thình thịch, tay run run ấn nút nhận, “Bây giờ mang cho tôi một thùng bia tới đây! Nhanh lên một chút!” trong điện thoại, Lệ Mộ Phàm lạnh lùng nói với cô.

Thôi Nhã Lan rất muốn từ chối, đã trẻ thế này còn muốn mình đi sao? Nhưng cô cũng biết, nếu như không đi, hậu quả sẽ thế nào.....

Tiểu Dĩnh không ngờ Lăng Bắc Hàn sẽ chủ động gọi điện thoại cho bà, đúng là chuyện hiếm, nhưng dường như trong lòng có chút lo lắng, cũng có chút chột dạ.

“Có việc muốn tìm mẹ kiểm chứng một chút!” Lăng Bắc Hàn mở miệng hỏi thẳng.

“Chuyện gì?” Tiểu Dĩnh cũng rất sẵn khoái trả lời, chuyện gì tới cũng phải tới! Quả bom Hạ Tĩnh Sơ này sớm muộn gì cũng bùng phát, lúc này, Tiểu Dĩnh đánh cuộc!

“Đã nhiều năm như vậy, tại sao mẹ vẫn còn phải làm khó Hạ Tĩnh Sơ?” Lăng Bắc Hàn chất vấn, không muốn điều tra, nhưng công việc của Hạ Tĩnh Sơ có liên quan đến chuyện công việc của Tiểu Dịch.

Anh biết rồi sao?

Tiểu Dĩnh cau mày, xem ra là bà đã coi thường Hạ Tĩnh Sơ rồi.

“Cô ta muốn phá hoại vợ chồng hai đứa con, mẹ chỉ cho cô ta chút bài học, Lăng Bắc Hàn! Con đừng bị cô ta mê hoặc nữa!” Tiểu Dĩnh lạnh lùng nói, một tay một mắt bóp sống mũi, gần đây mọi chuyện không như ý đã khiến bà đủ đau đầu rồi!

Lời nói của Tiểu Dĩnh khiến Lăng Bắc Hàn tức giận dấm một cái vào cao cát trong phòng huấn luyện. “Tại sao phải dùng những thủ đoạn hèn hạ như vậy? Tiểu Dịch! Trong mắt bà còn có pháp luật nữa hay không?” Lăng Bắc Hàn uất hận nói, anh không phải bắt bẻ thay cho Hạ Tĩnh Sơ mà là quan tâm đến mẹ của anh.

“Là cô ta hèn hạ trước! Lăng Bắc Hàn! Việc tôi làm, tôi sẽ chịu trách nhiệm! Anh cứ ân tâm làm việc ở bộ đội cho tôi!” Tiểu Dĩnh kích động nói, một Hạ Tĩnh Sơ thôi mà! Bà tin rằng chỉ cần Lăng Bắc Hàn đủ yêu thương Úc Tử Duyệt thì sẽ không bị Hạ Tĩnh Sơ uy hiếp! Chỉ là, bà cảm thấy mình đối với Hạ Tĩnh Sơ vẫn chưa thấm vào đâu, chỉ là để công việc của cô ta không thuận lợi, cũng không có chỗ ở thôi mà.

Nhưng trong lòng bà tự động viên mình thôi chưa đủ, bởi con trai bà không phải là người vô tình vô nghĩa, lòng dạ độc ác, liệu sẽ cảm thấy áy náy với Hạ Tĩnh Sơ hay không.....

“Bà tự giải quyết cho tốt đi!” Lăng Bắc Hàn bình tĩnh bắt đầu nói, nói xong liền cúp điện thoại.

“A..... a.....” để điện thoại di động xuống, anh hung hăng dấm thật nhiều vào bao cát, giống như muốn phát tiết phiền muộn trong lòng!

“Ông xã.....”

“.....”

“Lăng Bắc Hàn?”

“Ừm!”

“Anh làm sao vậy? Tại sao lâu như vậy mới lên tiếng?” Sau khi gọi cho ông xã Lăng Bắc Hàn, vậy mà mãi không thấy anh phản ứng, Úc Tử Duyệt lại gọi tiếp. Lần này, anh có trả lời, âm thanh giống như mất hồn vậy!

“Không có gì, gọi điện thoại có chuyện gì không?” Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt hỏi, trong âm thanh mang theo cảm giác mỗi một bất lực.

Cái tên lính thối này! Nói gì vậy? Cô không phải mỗi đêm đều gọi điện thoại với anh sao, kể một chút chuyện, sau đó nói chuyện yêu đương đây thôi! Thái độ như vậy là sao? Úc Tử Duyệt trong lòng nói thầm: “Không có gì! Anh không muốn em gọi điện thoại tới, sau này em sẽ không gọi nữa! Gặp lại!”

Úc Tử Duyệt tức giận nói xong, cúp điện thoại.

Trong lòng cảm thấy mất mát, nhưng cô biết, anh sẽ gọi điện lại. Cô nhìn màn hình điện thoại di động, tim đập thình thịch chờ anh gọi tới.....

Điện thoại di động đã trở thành phương thức liên lạc duy nhất của bọn họ, mặc dù, cô đề nghị anh cùng cô dùng Skype chat webcam, nhưng anh nói ở bộ đội bất tiện.

“Lính thối khốn kiếp! Nếu không gọi tới em không thèm để ý tới anh nữa!” một lúc lâu vẫn không thấy anh gọi tới, Úc Tử Duyệt tức giận nói, lặn qua lặn lại trên giường, trong lòng hết sức phiền muộn.

Sau khi Lăng Bắc Hàn bị Úc Tử Duyệt cúp điện thoại, gọi điện thoại cho Thôi Nhã Lan, nói rằng mai sẽ đến tìm cô và Hạ Tĩnh Sơ. Sau khi cúp điện thoại, cảm giác trong lòng trống trải, lúc này mới nhớ ra không biết lúc tới Úc Tử Duyệt đã nói những gì.

Anh vội vàng gọi lại.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.....Không ai nhận điện thoại khiến Lăng Bắc Hàn khẩn trương hết sức. Không biết là cô ngủ thiếp đi hay còn giận anh!

Úc Tử Duyệt thấy anh gọi điện tới, trong lòng đã hết giận một nửa, nhưng lại xấu bụng để mặc cho chuông reo, mãi đến giây cuối cùng mới nhận.

“Em sao vậy?” điện thoại kết nối, trong lòng Lăng Bắc Hàn mừng như điên, đồng thời cũng không yên tâm hỏi, chỉ sợ lại chọc giận cô, làm tâm tình cô không tốt.

“Không sao cả!” cái tên lính thối này, còn không biết lỗi của mình! Úc Tử Duyệt tức giận quát. Lăng Bắc Hàn cứng chiều cong khoe miệng, rõ ràng tức giận, còn nói không sao, “Không sao cả mà còn tức giận?” Anh khàn giọng cười hỏi.

“Ai cần anh lo! Có chuyện gì không? Không có việc gì em cúp!” bản lĩnh ăn miếng trả miếng, cô nói về phía ống nghe, không nhin được hỏi, cũng không quên vừa rồi anh cũng hỏi mình như vậy!

“Đừng tức giận nữa! Vừa rồi anh bị phân tâm, anh sai rồi!” Bắc Hàn đầu hàng, kiên nhẫn dỗ dành cô.

“Tại sao anh lại phân tâm?” khốn kiếp! Nói chuyện với cô còn bị phân tâm, không muốn sống nữa sao! Úc Tử Duyệt trong lòng tức giận nghĩ, vẫn không muốn tha thứ cho anh! Cũng muốn quan tâm tại sao anh lại phân tâm. Vấn đề của cô khiến anh khổ sở cười cười.

Chuyện vụ án, chuyện bộ đội, chuyện Tiểu Dịch, hôn nhân cha mẹ.... Sự việc nào không liên quan đến anh? Mỗi việc anh đều vắt óc để nghĩ, làm sao mới có thể hoàn thành hiệu quả. Lăng Bắc Hàn anh cũng không phải thần thánh, chỉ là một người bình thường, một người quân nhân trong lòng có quốc gia và nhân dân, một người đàn ông bình thường!

Anh muốn nói với Úc Tử Duyệt, trong lòng anh rất phiền muộn, áp lực rất lớn. Nhưng lại không muốn nói với cô, để cô lo lắng cho anh!

“Nhất thiết phải biết rõ ngọn nguồn sao? Cũng chỉ là vừa rồi có chiến sĩ phạm sai lầm, đang nghĩ xem nên phạt anh ta thế nào thôi.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Em mặc kệ! Lúc anh nói chuyện với em, không được nghĩ đến chuyện công việc! Một ngày em chỉ có mấy phút được nói chuyện điện thoại với anh, anh còn nghĩ đến công việc...” Úc Tử Duyệt tức giận nói, nói xong, trong lòng nảy sinh một cảm giác mất mát.

Cô thật sự rất nhớ anh a, hy vọng anh lúc này có thể nằm bên cạnh cô, cô vùi vào trong ngực anh, hai người chẳng cần nói gì, chỉ cảm nghe tiếng trái tim đập, cô cũng sẽ cảm thấy thật hạnh phúc....

“Được, được, anh sai rồi, anh nhận phạt, lại thêm một giờ trồng cây chuối nữa hả?” Lăng Bắc Hàn vội vàng trấn an cô.

Lúc này Úc Tử Duyệt ở bên đầu kia điện thoại nở nụ cười hạnh phúc, “Tổng cộng 15 giờ rồi !” cô tức giận bịa chuyện nói.

“Hả? anh nào có phạm nhiều lỗi như vậy? Sao anh không nhớ rõ? Bà xã đại nhân, em đừng ám sát chồng em thế chứ...” Lăng Bắc Hàn cười giỡn nói, đừng nói 15 giờ, cho dù là 50 giờ, anh cũng đứng chờ cô!

Một tiếng “Bà xã đại nhân “ làm cho trong lòng Úc Tử Duyệt ngọt ngào không ngớt, “Em thích thế đấy, thì làm sao?” Úc Tử Duyệt bá đạo nói.

“Nào dám làm sao? Em nói thế nào thì là thế đó! Hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của tổ chức!” Lăng Bắc Hàn nói đùa với cô.

“Phụt.....” Úc Tử Duyệt cười ra tiếng, trong lòng ngọt ngào, đồng thời cũng cảm thấy rung động, anh càng đùa với cô như vậy, cô càng nhớ anh, “Lúc nào anh có thể trở về..... ngày mai là Tết Nguyên Tiêu, anh cũng không về sao?” Úc Tử Duyệt lẩm bẩm hỏi.

Vấn đề của Úc Tử Duyệt làm lòng Lăng Bắc Hàn căng thẳng, ngày mai anh là phải về thủ đô, một nửa vì công việc, một nửa vì chuyện kia. Công việc chính là vụ án đó, ngày mai anh phải đến công ty của Lục Khải Chính một chuyến. Còn chuyện khác chính là chuyện của Tiểu Dịch.

Đối với Lăng Bắc Hàn, anh không quan tâm Hạ Tĩnh Sơ thế nào, chỉ lo Tiểu Dịch làm chuyện gì quá quắt, hơn nữa muốn nói rõ ràng với Hạ Tĩnh Sơ, không để cho cô phá hư chuyện anh và Úc Tử Duyệt! Thật ra anh tin tưởng lời Tiểu Dịch nói, nếu không thì tại sao nhiều năm như vậy rồi bà mới làm hại cô.

“Không về được. Em cùng bạn dạo phố đi, đi chơi vui một chút.” không muốn phức tạp, Lăng Bắc Hàn nhẹ giọng trả lời.

“Ừm.... Em biết rồi.... Không còn sớm nữa, anh ngủ sớm một chút đi!” Úc Tử Duyệt hiểu chuyện nói, thật ra thì anh ở đó, cô sao có thể vui vẻ.

Hai người lưu luyến cúp điện thoại. Tắt đèn, hai mắt nhìn màn đêm đen nhánh, Bắc Hàn thở dài một cái, cho dù đã thở dài cũng không cách nào sắp xếp những tích tụ trong nội tâm kia.

Sáng sớm Tết Nguyên Tiêu, Úc Tử Duyệt liền đi mua các loại đèn hoa đăng trong siêu thị, chuẩn bị buổi tối đến chỗ bọn trẻ chơi. Sau khi mua đèn hoa đăng xong, cô lại lôi kéo Nhan Tịch đi dạo trên đường một chút.

Lăng Bắc Hàn cũng chạy xe từ quân khu về thủ đô từ sớm, chạy thẳng tới công ty của Lục Khải Chính.

“Ông Lăng, hôm nay Chủ nhật, Lục tổng không có ở công ty” nhân viên tiếp tân nói như vậy với Lăng Bắc Hàn, thật ra thì tất cả bọn họ đều là biết Lăng Bắc Hàn. Lúc này, Lăng Bắc Hàn nhìn qua tấm kính thủy tinh trên tường, vừa vặn thấy Hạ Tĩnh Sơ đi vào.

“Tôi đến tìm luật sư Hạ.” anh tùy cơ ứng biến nói.

“Vừa đúng lúc luật sư Hạ tới...” Nhân viên tiếp tân khách sáo nói, sao đó lễ phép chào Hạ Tĩnh Sơ: “Luật sư Hạ Chào buổi sáng!”.

“Chào cô... Tôi đem hợp đồng đã sửa đổi tới cho Lục tổng!” Hạ Tĩnh Sơ lễ phép cười nói với nhân viên tiếp tân, kinh ngạc liếc nhìn Lăng Bắc Hàn bên cạnh.

“Vâng, Lục tổng có nói qua, mời luật sư Hạ trực tiếp mang đến phòng làm việc của tổng giám đốc! Vừa đúng lúc ông Lăng muốn tìm cô!” nhân viên tiếp tân nhìn Lăng Bắc Hàn, nói với Hạ Tĩnh Sơ.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái về phía Hạ Tĩnh Sơ, không hề nói gì. Nhưng Hạ Tĩnh Sơ dĩ nhiên biết anh tìm cô là vì chuyện gì, chỉ là không biết tại sao Lăng Bắc Hàn lại tìm một mình cô, không phải là anh đã hẹn với Thôi Nhã Lan hay sao?

“Vậy em mang tài liệu lên trước, anh ở đây chờ em!” Hạ Tĩnh Sơ tự nhiên nói.

“Anh cùng em lên!” Lăng Bắc Hàn mở miệng, đi tới bên cạnh cô, Hạ Tĩnh Sơ kinh ngạc, đi đến thang máy trước.

“Đừng ngạc nhiên, anh biết rõ em phải tới đây! Có một số việc, anh nghĩ không dễ dàng để nói trước mặt Nhã Lan!” trong thang máy, Lăng Bắc Hàn tùy cơ ứng biến nói, chỉ thấy trên mặt Hạ Tĩnh Sơ thoáng hiện vẻ lúng túng, cô biết Lăng Bắc Hàn đang trách móc liên lụy đến Thôi Nhã Lan.

“Thật ra thì, Nhã Lan cô ấy cũng là vì em..... em không biết cô ấy sẽ gọi điện thoại cho anh..... em chỉ là hoài nghi.....” Hạ Tĩnh Sơ lộ vẻ khó xử nói, con người Lăng Bắc Hàn tinh mịch vài phần, chưa từng quên mục đích quan trọng hơn của chuyến đi này, vừa muốn mở miệng, cửa thang máy đã từ từ mở ra.

Thấy thư ký trực mời Hạ Tĩnh Sơ vào phòng làm việc của Lục Khải Chính, xem ra Lục Khải Chính là hết sức tin tưởng Hạ Tĩnh Sơ, Lăng Bắc Hàn đi theo Hạ Tĩnh Sơ vào, thư ký thấy Lăng Bắc Hàn là bạn tốt của Lục Khải Chính, cũng không ngăn cản.

Lăng Bắc Hàn tùy ý đi một vòng quanh phòng làm việc của Lục Khải Chính, thừa dịp Hạ Tĩnh Sơ cất tài liệu thì anh tới chỗ bồn hoa trước cửa sổ, hơi bưng lên, rồi lại để xuống.....

157. Chương 157: Nợ Em, Anh Sẽ Trả....

Động tác nhanh chóng mà nhanh nhẹn, không bị Hạ Tĩnh Sơ phát hiện, cũng khéo léo tránh được camera theo dõi trong phòng làm việc của Lục Khải Chính. Lăng Bắc Hàn xoay người thì thấy Hạ Tĩnh Sơ đang gọi điện thoại, anh tới sofa ngồi xuống, tiện tay cầm một quyển tạp chí giới thiệu hội quán xạ kích của công ty Lục Khải Chính lật xem.

“Vâng, là hợp đồng hội quán xạ kích, đã sửa xong rồi! Đã đặt trên bàn làm việc của anh.” Hạ Tĩnh Sơ máy móc nói, “Vậy em ở đây chờ anh tới...”

Lục Khải Chính này làm việc thật là cẩn thận! Lăng Bắc Hàn thầm nghĩ.

“Em ở đây đợi Lục Khải Chính, việc kia em sẽ giải thích rõ với Nhã Lan, sau này sẽ không tiếp tục làm phiền anh nữa!” lúc này, âm thanh Hạ Tĩnh Sơ từ xa đến gần, Lăng Bắc Hàn ngẩng đầu lên, chỉ thấy đôi tay Hạ Tĩnh Sơ dút vào túi áo măng tô màu đen, đi về phía mình.

Hôm nay cô mặc một bộ màu đen, cổ áo quàng chiếc khăn lụa hoa tiết đen trắng, mặt mũi thanh nhã, hai hàng lông mày mang vẻ u sầu nhàn nhạt, mái tóc nhuộm màu chocolate, không dài mà chỉ chạm vai. Lăng Bắc Hàn khó có thể tưởng tượng được một người phụ nữ thành thực tài trí như vậy vẫn luôn âm ảnh quá khứ, làm những chuyện không quang minh chính đại.

Chỉ là, dù sao cô cũng chỉ là quá khứ.

Anh đứng dậy, “Chỗ này không tiện nói chuyện, ra bên ngoài đi!” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói xong, đi ra khỏi phòng làm việc của Lục Khải Chính, đến một khoảng sân ngập tràn ánh nắng. Bởi vì đây là tầng cao nhất của tòa nhà, hai người giống như đang đứng trên sân thượng.

Lăng Bắc Hàn móc ra một điều thuốc ra, tự mình đốt, Hạ Tĩnh Sơ đứng cách chỗ anh không xa, nhìn anh châm lửa, hút thuốc lá, động tác thành thục như vậy, trong lòng run sợ một hồi. Chính vì một người đàn ông ưu tú như vậy, đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm của đám đông, sao cô có thể buông tay?

Giờ phút này, Lăng Bắc Hàn quay đầu nhìn thẳng vào mắt của Hạ Tĩnh Sơ, “Những việc lúc trước mẹ anh làm với em, anh thật xin lỗi! Em tổn thất cái gì, anh sẽ bồi thường lại! Nhưng Hạ Tĩnh Sơ, anh vẫn sẽ nhắc nhở em lần nữa, chúng ta đã là quá khứ, em đừng có suy nghĩ muốn phá hoại hôn nhân của anh, nếu không, anh sẽ không khách sáo với em đâu!” Bị ánh mắt cô kích thích, anh tức giận mở miệng, âm thanh nghiêm nghị mà quyết đoán!

Đầu tiên Hạ Tĩnh Sơ bị thương nhìn Lăng Bắc Hàn, sau đó, giấu cợt cười, cười không nhìn ra dạng gì càng không ngừng lắc đầu, “Xin lỗi sao? Lăng Bắc Hàn! Em gặp tổn thương thế nào, chỉ vì một câu nói này của anh là có thể xóa bỏ sao? Em càng không muốn dây dưa với anh, nhưng mẹ anh qua bao nhiêu năm vẫn

không chịu buông tha cho em!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, kích động hét lên, vốn là gương mặt trắng nõn thanh lịch, hiện giờ gương mặt đỏ bừng.

Kích động hô hấp từng ngụm, giống như phát bệnh hen suyễn.

“Tại sao bà ấy không buông tha cho em, bà ấy đã chấp nhận hôn nhân của anh rồi tại sao còn không chịu bỏ qua cho em? Là do em muốn phá hoại hôn nhân của anh! Chẳng nhẽ em muốn phủ nhận lần đó em bị hắt rượu vang không phải là em cố tình? Chẳng lẽ không muốn phủ nhận không cố tình đến gần vợ anh sao?” Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn Hạ Tĩnh Sơ, người gây sự nói.

Hôm nay anh tìm Hạ Tĩnh Sơ là để hoàn toàn cắt đứt, để cô hết hy vọng! Anh không hy vọng Tiểu Dịch làm tổn thương cô, bởi vì cô mà phạm sai lầm!

“Tại sao? Tại sao anh không đi hỏi bà ấy, lúc đầu bà ấy đã làm những chuyện thất đức gì?” Hạ Tĩnh Sơ hét lên với Lăng Bắc Hàn, nói xong há miệng thở hổn hển, nước mắt cũng chảy xuống, gương mặt khổ sở lại có vẻ giấu cợt không giống như đang diễn trò.

“Bà ấy có nói cho anh rằng em đã lấy bao nhiêu tiền của nhà anh, để em tuyệt tình vứt bỏ anh, nhất định còn có cả đoạn ghi âm kia đúng không?” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, trên mặt tràn đầy thống khổ và tuyệt vọng, thậm chí âm thanh kích động mang theo tiếng khóc nức nở.

“Không cần nói những chuyện này, đối với anh mà nói không quan trọng chút nào...”

“Nhưng bà ấy có nói cho anh, bà ấy hại chết con chúng ta, hại em cả đời không mang thai được, hại em có cảm giác không xứng đáng với anh, rồi bỏ anh! Lăng Bắc Hàn! Anh vĩnh viễn không biết em đã khổ sở như thế nào trong những năm qua....ô.....” Hạ Tĩnh Sơ kích động gào xon, thân thể chậm rãi ngã xuống mặt đất, lớn tiếng khóc.....

Lăng Bắc Hàn kinh ngạc sững sờ, giống như phải chịu đả kích thật lớn, cả người lão đảo.

Vẫn còn nhớ lần trước cô phát bệnh suyễn, trong bệnh viện cũng nói, anh không biết nỗi khổ sở của cô, thì ra là.....

“Anh không tin người mẹ cao quý của anh có thể làm những chuyện táng tận lương tâm như vậy có đúng không? Nếu như anh không tin thì có thể đi hỏi bà ấy cho rõ ràng! Nhà họ Lăng các người có quyền thế, xem thường Hạ Tĩnh Sơ tôi, cho nên mới không chịu để tôi vào cửa nhà họ Lăng các người. Nhưng mà, Lăng Bắc Hàn! Em không ngờ anh cũng giống như bọn họ, ý thế hiếp người!” Hạ Tĩnh Sơ từ trên mặt đất khó khăn bò dậy, lau nước mắt trên mặt, nhìn Lăng Bắc Hàn chăm chọc nói từng chữ từng câu..

Cô đoán không ra giờ phút này trong lòng Lăng Bắc Hàn đang suy nghĩ gì, có tin tưởng rằng bọn họ đã từng có một đứa con hay không, có tin tưởng lời cô nói hay không.

“Chuyện đứa bé là thế nào? Tại sao anh không biết?” Cuối cùng Lăng Bắc Hàn cũng mở miệng, quay đầu nhìn về phía Hạ Tĩnh Sơ, hỏi. Trong âm thanh nghe không rõ là tâm trạng gì khiến Hạ Tĩnh Sơ càng khó để biết anh đang nghĩ gì.

“Hai tháng sau khi chia tay, căn bản em không có cơ hội để nói cho anh biết! Đứa trẻ là hôm sinh nhật em, mang thai...” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn khổ sở nói.

Đôi mắt Lăng Bắc Hàn ảm đạm, thuốc lá rơi xuống, bàn tay trong túi quần nắm thành nắm đấm, cho thấy giờ phút này tâm trạng anh cực kỳ dấy sóng.

“Bà ấy tìm em, bảo em rời đi, ở bờ sông, em bị bà ấy đẩy xuống, đứa bé bị mất, bởi vì cấp cứu muộn, tử cung của em bị tổn thương nghiêm trọng, cả đời không thể nào mang thai.... Em gả cho anh sẽ liên lụy đến anh.... Em muốn rời đi.... Nhưng.... bọn họ lại muốn em nhận tiền, rồi ghi âm lại, để anh chết tâm với em! Nhưng chuyện này đều là sự thật, Lăng Bắc Hàn, em biết rõ anh đã kết hôn, em không thể phá hủy gia đình anh, nhưng hôm nay, em không thể không nói ra, những chuyện này giấu kín trong lòng em, thật quá đau khổ!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, nói xong từng chữ từng câu, cuối cùng lại kích động thét lên.

Ký ức nhuộm đầy máu tanh này đến nay vẫn còn như mới khiến tim cô quặn đau, là cơn ác mộng ám ảnh cả đời cô!

Đầu óc Lăng Bắc Hàn ong ong, trong lúc nhất thời mất đi năng lực suy nghĩ. Nhìn bộ dạng Hạ Tĩnh Sơ, không giống như đang diễn trò. Chỉ là, Hạ Tĩnh Sơ nói những việc này đúng là sự thật. Cô bị Tiểu Dĩnh đẩy xuống sông, không ai đưa cô đến bệnh viện, qua nửa ngày ngã xuống nước cô mới được người cứu, lúc đến bệnh viện thì đứa bé đã không giữ được, tử cung cũng bị tổn thương nghiêm trọng, không thể nào mang thai.

Nhưng lúc Lăng Bắc Hàn muốn cùng cô bỏ trốn thì cô lùi bước. Cô biết mình không đầu lại được Tiểu Dĩnh, cho dù bọn họ bỏ trốn, vẫn sẽ bị bắt trở về, cho nên, lựa chọn rời đi. Nhiều năm sau, sau khi đã cường thế trở lại, cô có thể trở thành Chúa Tể.

Nhìn vẻ mặt không thay đổi của Lăng Bắc Hàn, Hạ Tĩnh Sơ không tin anh sẽ nối lại tình cũ với mình, nhưng ít nhất anh cũng sẽ đau lòng vì mình? Bất mãn với Tiểu Dĩnh? Cũng sẽ thay đổi cái nhìn về cô chứ? Bởi vì cô phải loại người như anh nghĩ, vì tiền đồ sự nghiệp mới rời khỏi anh!

Chẳng biết lúc nào Lục Khải Chính đã xuất hiện trên ban công, nghiêm túc nhìn bọn họ. Lúc này, Lăng Bắc Hàn rút cuộc hoàn hồn, lông mi chớp chớp.

Hạ Tĩnh Sơ nhìn thấy Lục Khải Chính, gạt đầu một cái, lại quay mặt đi, dường như anh đã nghe thấy những lời bọn họ nói.

“Đây là muốn nối lại tình cũ sao? Biết rồi thì có thể làm gì? Lão Lăng, bây giờ cậu đã là người đã kết hôn....” Lục Khải Chính vẫn là đáng vẻ không bị trói buộc, nhắc nhở Lăng Bắc Hàn. Hạ Tĩnh Sơ trong lòng đau nhói, “Lão Lục, anh ấy với tôi đâu còn tình cảm gì?” Hạ Tĩnh Sơ giữu cột nói xong, đi về phía phòng làm việc của Lục Khải Chính.

Lăng Bắc Hàn phức tạp liếc nhìn Lục Khải Chính, “Đi trước một bước.....” anh nói xong, vào phòng làm việc, nhìn thấy Hạ Tĩnh Sơ thì dừng lại, “Nợ em, anh sẽ trả!” anh trầm giọng nói, sải bước rời đi.

Hạ Tĩnh Sơ khó tin nhìn bóng lưng Lăng Bắc Hàn, anh nói vậy là có ý gì? Trả? Trả như nào đây? Trong lòng kích động muốn nhảy lên.....

Lăng Bắc Hàn mở cửa xe quân đội, trên xe, vẻ mặt anh phức tạp, gọi điện thoại hỏi chỗ ở hiện giờ của Tiểu Dịch, sau đó lập tức lao đi. Mở cửa kính trên xe, để gió thổi vào mặt, thổi tan phiền muộn trong lòng anh.

Từ ngày chấp nhận ông xã là quân nhân, Úc Tử Duyệt đặc biệt chú ý đến xe quân đội, trong dòng xe cộ, cô chỉ thấy một chiếc xe quân đội dừng lại, đang đợi đèn xanh.

“Lăng Bắc Hàn?” chớp cặp mắt nhìn người trong xe, Úc Tử Duyệt cho rằng mình bị hoa mắt!

Nhan Tịch theo tầm mắt của cô nhìn sang, quả thật người cách đó không xa ngồi trên chiếc xe việt dã quân dụng là Lăng Bắc Hàn!

Úc Tử Duyệt hoàn hồn, chỉ thấy chiếc xe kia đã phóng đi....

“Sao anh lại trở về? Tối hôm qua đã nói là không về a.....” Úc Tử Duyệt kích động nói, âm thanh không lớn, giống như là lầm bầm lầu bầu.

“Hay là chú có việc đột xuất?” Nhan Tịch lạnh nhạt nói.

“Tên khốn này! Để em gọi điện thoại hỏi một chút là được!” Úc Tử Duyệt nói xong, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, đưa cây kem trong tay cho Nhan Tịch, nhờ cô cầm giúp.

Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt điện tới, tìm một hồi đau nhói, bàn tay cầm lái nắm thật chặt, sau đó mới nhận điện thoại, “Lăng Bắc Hàn! Anh đang ở đâu vậy?” Úc Tử Duyệt cố ý hỏi vậy.

“Anh đương nhiên ở bộ đội, nếu không còn có thể ở đâu?” Lăng Bắc Hàn đè nén tâm tư phức tạp trong lòng, cố ra vẻ thoải mái nói. Nhưng anh không biết, anh cố ý nói như vậy là vì muốn tốt cho cô, nhưng đối với Úc Tử Duyệt lại giống như một nhát búa nện vào ngực cô.

Tại sao muốn gạt cô? Anh rõ ràng ở trong thành phố, tại sao lại muốn gạt cô? Có cái gì hay mà lừa gạt chứ?

“Vừa rồi trên đường hình như thấy anh, chắc em gặp quỷ rồi!” Úc Tử Duyệt giễu cợt nói, lời của cô khiến Nhan Tịch đứng bên cạnh nghe thấy gương mặt nhin.

Cô nhìn thấy anh? Lăng Bắc Hàn phiền muộn không thôi, không biết nên giải thích thế nào nữa!

“Muốn để em bất ngờ, chiều nay ba giờ anh có mặt ở nhà!” Vì không muốn để cô đau lòng, anh nói như vậy.

Lần này Úc Tử Duyệt lại sợ ngây người! Mặt khó tin nhìn Nhan Tịch, chuyện này đối với cô mà nói, thật sự là, quá tốt đẹp, bất ngờ quá lớn! Vừa rồi bị gạt, thật đau lòng, nhưng giờ phút này lại vô cùng cảm động! Cô cũng không khỏi cảm thấy, mình lại không tin tưởng anh nữa rồi, lại suy nghĩ lung tung!

“Được... Được... Em về nhà chờ anh!” Cô kích động nói không rõ ràng.

Sau khi cúp điện thoại, Lăng Bắc Hàn mệt mỏi ngất sống mũi, gọi điện thoại cho Trình Ngọc Bách ở toàn soạn báo. Lúc đó, xe đã chạy đến khu phố sá sầm uất.

“Nếu đúng vậy thì sao? Làm sao anh biết đứa bé kia là của anh? Lăng Bắc Hàn! Anh bây giờ đã kết hôn, cho dù cảm thấy có lỗi với Hạ Tĩnh Sơ, cũng không thể lấy phản bội hôn nhân của anh!” Tiểu Dĩnh vỗ bàn, tức giận quát mắng Lăng Bắc Hàn.

“Tiểu dịch! Sao bà có thể tàn nhẫn như vậy? Tại sao thấy chết không cứu? Lương tâm của bà ở đâu? Hả?” Lăng Bắc Hàn trong lòng tràn đầy đau khổ trừng mắt nhìn mẹ của mình, khi còn bé, người phụ nữ lương thiện đó đâu rồi?

Tiểu Dĩnh nhìn Lăng Bắc Hàn, trong lòng cũng đau nhói, ban đầu đẩy Hạ Tĩnh Sơ xuống sông thì tức giận rồi đi, căn bản không biết gì cô có thai, đến lúc biết thì Hạ Tĩnh Sơ đã được đưa đến bệnh viện.

“Đừng nói những lời vô nghĩa! Chẳng lẽ đứa bé kia thật sự là của anh?” Tiểu Dĩnh trong lòng hồi hộp dưới, chẳng lẽ mình thật tự tay hại chết cháu mình? Sắc mặt trắng bệch, bà cứ như vậy sững sờ nhìn Lăng Bắc Hàn.

“Có phải là của tôi hay không, thì có khác gì nhau? Bà vẫn là thấy chết không cứu, không đúng?” Lăng Bắc Hàn nhìn Tiểu Dĩnh hỏi.

“Vậy anh muốn thế nào? Bây giờ ly hôn với Úc Tử Duyệt, tái hôn với Hạ Tĩnh Sơ?” Tiểu Dĩnh kích động quát, đồng thời, cô cũng hiểu giờ phút này trong lòng con trai tràn đầy mâu thuẫn cùng khổ sở.

“Vẫn là câu nói kia, bà tự lo cho bản thân mình đi! Chuyện của tôi, bà không cần biết!” Lăng Bắc Hàn nói xong, sải bước rời đi. Thế nào cũng không ngờ những gì Hạ Tĩnh Sơ nói đều là sự thật.....

“Tôi tạo nghiệt, không liên quan gì đến anh! Lăng Bắc Hàn! Hạnh phúc của anh nên nắm giữ cho chắc!” Tiểu Dĩnh kích động quát về phía bóng lưng của Lăng Bắc Hàn, nói xong, ngã ngồi xuống ghế sofa, “Nghiệp chướng a!”, bà khổ sở hô hấp, há miệng thở dốc vài ngụm, nhắm mắt lại, khuôn mặt khổ sở.

Chỉ là bà quá yêu đứa con trai này, cũng quá độc đoán, không phải là một người mẹ tốt.

Úc Tử Duyệt rất vui vẻ về nhà mới, mặc bộ quần áo mới mua hôm nay, pha một bình trà, ngồi trong phòng khách, tràn đầy hưng phấn chờ Lăng Bắc Hàn về nhà.

Nhìn đồng hồ treo trên tường, hận không được gỡ xuống, lấy tay xoay kim đồng hồ đến đúng ba giờ!

Lúc này, điện thoại trên bàn cũng rung lên, là tổng biên tập tòa soạn gọi điện tới.

“Cái gì? Đi Tô Thành? Ba tháng?” Úc Tử Duyệt không thể ngờ được rằng mình được tòa soạn báo phái đến trụ sở chính Tô thành để học tập, chuyện này lần trước có nói qua trong tòa soạn, bình thường đều là những ký giả có kinh nghiệm được đi, một lính mới như cô, sao có thể có cơ hội?

“Sao vậy? Không muốn đi sao? Đây là một cơ hội học tập rất tốt!” Trình Ngọc Bách thân thiện cười nói trong điện thoại.

“Không, không phải, em muốn bàn bạc với Lăng Bắc Hàn một chút...” Tô Thành là một thành phố ở phía Nam, so sánh với thủ đô, một Nam một Bắc. Cô với Lăng Bắc Hàn phải sống xa nhau, lần này lại đến Tô Thành ba tháng, không phải là càng không được thấy Lăng Bắc Hàn hay sao?

Trong lòng cô, vị thứ đầu tiên vẫn là Lăng Bắc Hàn.

“Được! Nhưng anh phải nhắc nhở em là, cơ hội lần này rất khó để có được!” Trình Ngọc Bách lại nói, đúng lúc này, Lăng Bắc Hàn mở cửa đi vào, nhìn thấy anh, trong lòng Úc Tử Duyệt run sợ một hồi.

Lăng Bắc Hàn bước vào, cô đỏ mặt quay lưng về phía anh, tiếp tục nói nốt với Trình Ngọc Bách, chỉ cảm thấy Lăng Bắc Hàn từ phía sau ôm lấy mình, đôi cánh tay sắt nhốt chặt eo cô, hơi thở nóng bỏng của đàn ông bao phủ cả người, “Chủ nhiệm, em biết rồi, ngày mai lúc đến tòa soạn em sẽ trả lời anh chắc chắn!” Úc Tử Duyệt nói xong, cúp điện thoại.

Trái tim rung động không ngừng, cảm giác cảm Lăng Bắc Hàn đang dán lên vai mình, cả người anh nặng nề đè lên vai cô.....

Giống như muốn chia sẻ toàn bộ áp lực với cô, toàn thân Lăng Bắc Hàn vô lực dựa vào cô, cô gái nhỏ này là vợ của anh, khổ sở trong lòng càng không thể nói với cô.

“Anh làm sao vậy?” Úc Tử Duyệt dường như cảm thấy Lăng Bắc Hàn khác thường, đưa tay vuốt ve bàn tay to lớn của anh, vỗ về, dịu dàng hỏi.

Lăng Bắc Hàn không lên tiếng, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô một cái, càng không ngừng hít lấy hương thơm trên người cô, hai cánh tay càng siết chặt người cô hơn.....

“Có phải là quá mệt mỏi hay không?” Úc Tử Duyệt đau lòng hỏi, xoay người lại, đối mặt với anh, thiếu chút thét lên chói tai, bưng lấy gương mặt tuần tú của anh hỏi. Anh hôm nay không mặc quân trang, trên người mặc bộ đồ đen kèm áo khoác ngoài, che đi dáng người cao ngạo to lớn của anh.

Nhưng cô lại có thể cảm thấy rõ ràng đau thương trên người anh, dường như một người sắt đá như anh cũng có mặt yếu ớt.

Được cô quan tâm, trong tim len lỏi một dòng nước ấm, Lăng Bắc Hàn thoáng khôi phục vẻ tự nhiên, nhìn toàn thân một màu đỏ tươi tràn đầy sức sống của cô, anh không nhịn được cúi đầu, chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô, gian tà hôn hít, ôm chặt người cô, hận không thể nhập cô vào trong người, hận không thể làm cho giờ phút này dừng lại, cả thế giới chỉ còn hai người bọn họ.....

“Ừm.....” Vừa hôn xong, Úc Tử Duyệt đỏ mặt, thở hồng hộc, nhìn anh, trong con mắt sâu thẳm ngập sương mờ, “Vừa rồi chủ nhiệm gọi điện thoại tới..... hỏi em có muốn đến Tô Thành công tác 3 tháng hay không, anh nói xem em có nên đi không?”

Trong lòng Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn là chồng của cô, cũng giống như cuộc đời cô, người hướng dẫn cho cô, giờ phút này, cô nhìn anh, khàn giọng hỏi.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô thật sâu, trong lòng dâng lên một nỗi khổ sở, không ngờ tốc độ của Trình Ngọc Bách lại nhanh như vậy, “Nên đi a, tại sao lại không đi? Chỉ cần có lợi cho công việc của em, cũng nên đi!” Anh đưa tay nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve, kiên định nói.

“Nhưng đi Tô Thành, càng không thể gặp anh.....” cô mất mát nói.

“Chỉ là ba tháng, cũng nhanh mà! Duyệt Duyệt..... Sống cùng một người lính như anh, nếu công việc không bận rộn, sẽ rất khổ!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, trầm giọng nói, trong lòng đầy vẻ không muốn.

Úc Tử Duyệt cảm thấy anh nói rất có lý, mình bận rộn cũng sẽ không có thời gian nhớ nhung anh, cô nặng nề gật đầu, “Vậy em đi! Ừm.....” cô vừa mới nói xong, cái miệng nhỏ đã bị anh chặn lại, cả người bị anh ôm lấy, chạy thẳng tới phòng ngủ.....

Lần này, so với tất cả những lần trước, anh mãnh liệt muốn cô, mỗi lần tiến vào đều giống như một lần cuối, đi vào thật sâu, không thể rút lui.....

158. Chương 158: Ly Biệt

Dư âm của ánh hoàng hôn chiếu vào cửa sổ, trong phòng ánh sáng mờ mờ, bóng dáng cao lớn màu đen đứng ở đó, một luồng ánh mặt trời chiếu sáng một bên gương mặt anh, trong ánh sáng mờ mờ, chỉ thấy anh đang hút thuốc. Úc Tử Duyệt từ trong hôn mê tỉnh lại, thấy anh lặng lẽ đứng bên cửa sổ hút thuốc.

Lúc này anh đang nghĩ gì vậy? Tại sao trên người anh cô lại nhìn thấy một tầng bi thương nhàn nhạt? Là cô suy nghĩ quá nhiều sao? Úc Tử Duyệt trong lòng lo lắng nghĩ. Đồng thời cũng phát hiện ra mình không đoán được tâm tư của anh.

Cảm giác được ánh mắt chăm chú, Lăng Bắc Hàn quay đầu, chỉ thấy cô một tay chống đầu, lẳng lặng nhìn mình. Anh dập tắt điếu thuốc, đi tới bên giường.

“Dậy thôi, không còn sớm!” đã là hơn năm giờ chiều, Lăng Bắc Hàn tối nay không có ý định trở về bộ đội.

“A, đúng rồi, tối nay em còn muốn tới chỗ bọn nhỏ ăn tết.” Úc Tử Duyệt nhìn đồng hồ, vội vàng ngồi dậy nói, Lăng Bắc Hàn cẩn thận mặc áo cho cô, Úc Tử Duyệt cũng hưởng thụ phối hợp với anh anh, giống như đứa bé được anh chăm sóc.

“Anh đi cùng với em!” Cảm động khi cô vẫn thường xuyên tới thăm những đứa trẻ kia, Lăng Bắc Hàn dịu dàng cười nói.

Hai người chưa ăn cơm đã đến nhà trẻ, cùng đám trẻ chơi hoa đăng, chơi đồ đèn, ở nhà trẻ còn có bà nội nấu bánh nguyên tiêu. Hơn tám giờ tối, Lăng Bắc Hàn kéo Úc Tử Duyệt đi siêu thị, thừa dịp siêu thị chưa đóng cửa, mua cho cô một đồ sinh hoạt hàng ngày.

“Sao phải mua nhiều như vậy? Đến Tô Thành cũng có thể mua được mà!” Úc Tử Duyệt nhìn một xe đầy đồ sinh hoạt, dở khóc dở cười nói, ngay cả băng vệ sinh anh cũng chuẩn bị cho cô....

Nhìn một xe chở đầy đồ, Lăng Bắc Hàn cũng mới ý thức được hóa ra mình lại lấy nhiều đồ như vậy.....Không yên lòng để cô một mình tới Tô Thành, sợ cô chăm sóc bản thân không tốt.....Lăng Bắc Hàn nhìn cô, có chút ngượng ngùng cười cười, “Vậy cái gì cần thì mang đi! Cái gì không cần thì giữ lại!” Khi nói có hơi cứng nhắc, anh ôm vai cô, đến quầy thu ngân.....

“Anh hôm nay thật kỳ lạ!” Úc Tử Duyệt nói thầm.

Lăng Bắc Hàn sững sờ, biểu hiện của mình rõ ràng như vậy sao? Vậy mà cô lại có thể cảm nhận được, “Lại suy nghĩ lung tung cái gì?” anh cứng chiều vuốt tóc cô nói.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, mình cũng chỉ là quá quan tâm anh thôi mà.

Sau khi hai người từ siêu thị mua đồ xong, liền chạy thẳng về nhà, Úc Tử Duyệt còn chưa gọi điện thoại về nhà cũ.

“Lăng Bắc Hàn..... đừng..... quá nhiều..... a.....” anh giống như chưa bao giờ thỏa mãn, điên cuồng muốn cô, lúc này, Úc Tử Duyệt nằm ở giường, gương mặt nhỏ chôn trong gối, thét to.

Anh sao có thể chịu rút lui trong sự ầm áp khít khao của cô, môi mỏng dán lên tấm lưng trần nhẵn nhụi hôn hít, gặm nhấm.

“Đừng.....Sâu quá.....Tha cho em.....A!” Sau khi liên tiếp rên rỉ, cô thét lên một tiếng, sau đó Úc Tử Duyệt đã bất tỉnh!

Anh nằm trên lưng cô, môi mỏng yêu thương hôn lên cổ cô, cẩn thận, trân trọng: tin anh, bất kể thế nào, hãy tin anh.... Môi mỏng khẽ mấp máy, Lăng Bắc Hàn im lặng nói.

Buổi chiều ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt xuất phát đến Tô Thành, Lăng Bắc Hàn đưa cô đến sân bay, sau khi làm thủ tục, Úc Tử Duyệt không chịu vào đại sảnh sớm, kéo Lăng Bắc Hàn đến một góc yên tĩnh trong quảng trường, Lăng Bắc Hàn cũng cảm nhận được rõ cô không nỡ rời mình.

Hai người vẫn mười ngón tay vào nhau, Úc Tử Duyệt đỏ mắt lưu luyến nhìn gương mặt tuấn tú của anh, “Em rảnh rồi sẽ trở về được không?” cô nhìn anh, chu miệng làm nũng, không ngừng lắc lắc cánh tay anh.

Đôi mắt thâm thúy như đầm sâu của Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm, đưa tay nhẹ vuốt ve sợi tóc bên má cô, “Lúc em rảnh rồi thì chưa chắc anh đã rảnh rồi. Tháng ba bộ đội phải đến vùng khác tập huấn, anh cũng có thể không ở thủ đô. Em yên tâm làm việc ở thủ đô, nếu như anh rảnh rồi sẽ đến tìm em!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, lòng tràn đầy tiếc nuối.

Anh nói như vậy, Úc Tử Duyệt trong lòng đau xót, mới nghĩ tới ba tháng không được gặp anh, trong lòng cô liền ê ẩm, không kìm lòng được, cô nhào vào trong ngực anh, ôm chặt lấy anh, “Anh phải chú ý an toàn, chú ý nghỉ ngơi, đừng liều mạng, chân của anh mới bị thương.....” cô khàn giọng nói, hai cánh tay đặt sau lưng Lăng Bắc Hàn nín chặt áo anh.

Lăng Bắc Hàn sững sờ đưa tay, bàn tay dày rộng xoa đầu cô, “Làm gì đến mức đau thương như vậy! Cũng chỉ là ba tháng, có nhớ lúc mới kết hôn, em còn mong anh anh không ở nhà cơ mà!” Lăng Bắc Hàn cười, dường như đùa giỡn với cô.

Úc Tử Duyệt cũng nhớ tới bọn họ vừa mới kết hôn, lúc ấy cô còn ước gì anh không ở nhà, hai tháng sau, thậm chí ngay cả một cú điện thoại bọn họ cũng không gọi.... Bây giờ nhớ lại, lúc đó mình quả thật không biết quý trọng!

“Nhưng bây giờ người em yêu là anh....” ách một tiếng, mang theo tiếng khóc nức nở, cô hít thật sâu mùi trên người Lăng Bắc Hàn.

Yêu, là cô yêu anh. Trước kia có lẽ còn chưa nhận ra, chỉ có cảm giác mình thích anh, nhưng hiện tại cô rõ ràng cảm thấy, mình càng ngày càng lệ thuộc vào anh, càng ngày càng quan tâm, có lẽ đây chính là yêu?

Một câu nói mang theo hương vị làm nũng khiến trái tim Lăng Bắc Hàn không tự chỉ run lên, dường như đây là lần đầu tiên cô nói yêu anh.... Anh không kiềm chế được đưa tay ôm chặt lấy cô, dùng sức để ôm. Ba tháng, cho anh thời gian ba tháng, anh nhất định sẽ giải quyết tất cả!

“Yêu anh, hãy tin tưởng anh!” Một hồi lâu, anh buông cô ra, nhìn cô, kiên định nói, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô phức tạp. Úc Tử Duyệt nhìn anh, mở trừng hai mắt, “Ừm.....” cô ngu ngơ đồng ý.

“Thời gian không còn sớm, em lên máy bay đi!” Lăng Bắc Hàn cong khóe môi, kéo hành lý của cô, dắt tay cô, đi về phía đại sảnh.

“Lăng Bắc Hàn! Em nhất định sẽ cố gắng, sẽ không để anh thất vọng!” Úc Tử Duyệt vừa đi vừa nói.

“Anh không cần em phải thật xuất sắc, chỉ cần vệ mình, tự chăm sóc bản thân thật tốt! Hiểu không? Lúc một mình, nhất định phải chú ý an toàn!” Lăng Bắc Hàn cố nén lo lắng trong lòng nói với cô.

Anh quan tâm cô như vậy khiến cô cảm động, càng không ngừng gật đầu, “Anh yên tâm! Một mình em tới Vân Nam, đi từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng đều không sao, đừng coi thường khả năng tự lập của em. Lúc ở cạnh anh có chút lệ thuộc, nhưng lúc một mình em rất độc lập!” Điểm này cô tổng kết lại cũng không sai.

Đi cùng với anh không tự chủ được lệ thuộc vào anh, hưởng thụ sự chăm sóc của anh. Nhưng, thật ra thì những chuyện này, cô một mình cũng có thể, dĩ nhiên, trừ việc nấu cơm.

Cô không nhắc tới chuyện đi từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng thì thôi, nhắc tới trong lòng Lăng Bắc Hàn đến nay vẫn còn sợ hãi, trong đầu hiện lên một bóng người mảnh khảnh nhỏ bé, thiếu chút nữa đã bị đất đá cuốn đi. Anh quay đầu, nhìn thật sâu vào bóng dáng bên cạnh, cổ họng có chút nghẹn ngào.

May mà, khi đó xuất hiện tương đối kịp thời, có lẽ cũng là ý trời.

“Không nên mạo hiểm, không nên vọng động, mọi việc đều phải tính toán, bình tĩnh đối mặt!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, lại nói.

“Biết rồi! Ba tháng sau, em sẽ khiến anh phải chống mắt ra nhìn! Em là Đại ký giả Úc đó!” cô kiêu ngạo nói, lấy thẻ chứng nhận phóng viên còn chưa gỡ xuống giơ lên cho anh xem! Lăng Bắc Hàn kéo qua, nghiêm túc nhìn một chút, khóe miệng nở nụ cười.

“Tốt nhất là anh cũng phải cố gắng cho em, đợi ngày nào đó đối tượng phỏng vấn của anh là em, em hy vọng anh sẽ hoàn thành được nhiệm vụ trọng đại, được lãnh đạo quốc gia gặp gỡ, trao tặng huân chương

cho anh! Cũng không được phép vi phạm kỷ luật, bị đá ra khỏi quân đội nha!” Úc Tử Duyệt nhìn anh, còn nhón chân lên, vỗ vỗ vào vai anh, thao thao bất tuyệt nói.

Lăng Bắc Hàn mím môi, nở nụ cười, “Anh sẽ không để cho em phải thất vọng!” nhìn dáng vẻ thẳng thắn của cô, trong lòng anh nhất thời thoải mái hơn rất nhiều, lúc này, loa phát thanh trong sân bay cũng vang lên, thúc giục Úc Tử Duyệt mau chóng lên máy bay để kiểm tra.

“Em đi nha.....” trong lòng cực kỳ không nỡ, nhưng, dù sao cũng phải tới lúc chia tay. Úc Tử Duyệt hít một hơi, cố gắng nở nụ cười, hy vọng ba tháng này sớm kết thúc một chút! Thật ra thì, cô có ở thủ đô hay không cũng giống nhau, lúc ở thủ đô, bọn họ cũng phải xa nhau..... Trong lòng cô tự an ủi mình như vậy.

Lăng Bắc Hàn ngấm bóng lưng cô, trong tim đau đớn, bỗng chốc anh đưa tay kéo cánh tay cô, trước con mắt kính ngạc của hành khách, anh ôm cô vào trong ngực.

Úc Tử Duyệt không ngờ người luôn chú trọng hình tượng như anh lại có thể trước mặt mọi người ôm cô, nhưng cô cũng cũng nhiệt tình đưa tay, ôm lấy lưng anh, gương mặt nhỏ vui trong ngực anh, không ngừng cọ xát.

Loa phát thanh lại thúc giục lần nữa, Lăng Bắc Hàn mới buông cô ra, nâng mặt cô lên, nặng nề đặt một nụ hôn, sau đó mới thả lỏng cô ra.

“Bái bai..... nhớ mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho em! Không có thời gian gọi điện thoại thì nhắn tin cũng được!” Úc Tử Duyệt nói với anh, không ngừng vẫy tay, nói một tràng, sau đó mới lưu luyến đến cửa kiểm tra.

Lăng Bắc Hàn chỉ gật đầu, nhìn cô, mỉm cười, cho đến bóng dáng của cô biến mất, anh mới bước chân đi.

Ở lối ra sân bay, gặp một đoàn người, trong đó có một người đàn ông có thân hình cao lớn, đeo kính đen hấp dẫn ánh mắt anh, Tư Đồ Ngạn!

Tư Đồ Ngạn giống như cũng nhìn thấy anh, gật đầu với anh một cái, trong miệng còn nhai kẹo cao su, sau đó rời đi bằng một lối khác, sau khi Lăng Bắc Hàn lên xe, liền nhắn một tin nhắn rồi gửi đi.

“Lăng đại ca!” Thôi Nhã Lan không ngờ buổi tối Lăng Bắc Hàn sẽ xuất hiện ở chỗ của cô, sau khi mở cửa liền mời Lăng Bắc Hàn vào nhà.

Còn chưa vào cửa, Lăng Bắc Hàn đã ngửi thấy nồng nặc mùi thuốc bắc, chỉ thấy Hạ Tĩnh Sơ ngồi trên ghế sa lon cũ kỹ, trong tay đang cầm một cái chén, thấy anh đi vào, gương mặt kính ngạc. Nhưng trong nội tâm lại vui vẻ, ngày hôm qua anh nói, thiếu cô, anh sẽ trả! Như vậy, anh muốn trả lại cô thứ gì chứ?

“Anh, sao anh lại tới?” Hạ Tĩnh Sơ để chén thuốc xuống, bên trong là nước thuốc đen nhánh.

“Chị Tĩnh Sơ, sao chị còn chưa uống....Aizzz!!!? Thuốc nguội không còn hiệu quả a!!!” Thôi Nhã Lan thấy Hạ Tĩnh Sơ còn chưa uống xong, vội vàng khuyên nhủ. Lăng Bắc Hàn nhún mày, quan sát căn phòng trọ này.

Sau tấm rèm này là giường, trong nhà để bếp gas, bàn gấp, còn có một cái bếp than, tản ra mùi than nhàn nhạt. Thấy hoàn cảnh của Thôi Nhã Lan như vậy, trong lòng Lăng Bắc Hàn có chút áy náy, thật ra mình chưa từng thực sự giúp đỡ cô.

“Chị, đáng quá....” Hạ Tĩnh Sơ cười chua xót, lại cầm chén lên, bịt mũi uống từng ngụm.

“Thuốc đắng sao! Chị nhất định phải uống thuốc đúng giờ, đừng để khối u từ lành tính chuyển sang ác tính mới tốt!” Thôi Nhã Lan đứng bên cạnh nói, “Lăng đại ca, anh ngồi đi! Em đi rót cho anh cốc nước!” Thôi Nhã Lan nhiệt tình nói với Lăng Bắc Hàn.

“Không cần, không cần!” Lăng Bắc Hàn vội vàng nói, “Khối u là thế nào?” Lúc này Lăng Bắc Hàn mới mơ hồ nhớ lại, hôm đó gặp Hạ Tĩnh Sơ trong bệnh viện, hình như cô tới khoa phụ sản.....

Vấn đề của Lăng Bắc Hàn khiến động tác uống thuốc của Hạ Tĩnh Sơ cứng ngắc, thân thể Thôi Nhã Lan cũng khựng lại, Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, nhàn nhạt lắc đầu, “Từ cung của chị Tĩnh Sơ có một khối u, cũng may không sao.....” Thôi Nhã Lan thành thật nói.

Hạ Tĩnh Sơ liếc cô một cái, vừa cười vừa nhìn về phía Lăng Bắc Hàn, “Bệnh chuyển biến rồi.” cô nói nhẹ như nước chảy mây trôi, giống như là chấp nhận số phận. Hạ Tĩnh Sơ cảm giác cả đời này cô thật thất bại, nhưng vẫn không cam lòng muốn giãy giụa.

Bệnh chuyển biến rồi sao?

Ý của cô là bởi vì chuyện lần trước tử cung bị thương, cho nên bây giờ chuyển biến? Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, trong lòng lại phiền muộn.

“Anh tới là để nói cho em biết, em có thể chuyển về nhà rồi, sau này bà ấy sẽ không làm khó em nữa!” Lăng Bắc Hàn nhìn Hạ Tĩnh Sơ, trầm giọng nói.

“Lăng đại ca, thật sự anh.....” Thôi Nhã Lan nghe Lăng Bắc Hàn nói như thế, kích động hỏi, nhưng lại sợ mình lảm nhảm, muốn nói lại thôi. Quả nhiên, chị Tĩnh Sơ không đặt điều, thật sự là mẹ Lăng đại ca ỷ thế hiếp người.

“Cám ơn anh đã giúp em! Anh vẫn là không giống bọn họ...” Hạ Tĩnh Sơ đứng dậy, nhìn Lăng Bắc Hàn cười nói. Cũng không nghĩ Lăng Bắc Hàn sẽ giúp cô, không khỏi mừng rỡ, khẳng định Lăng Bắc Hàn vẫn không nhẫn tâm đối với mình.

“Anh nói rồi, nợ em, anh sẽ trả!” Lăng Bắc Hàn lại nói, nhìn đồng hồ, “Sau này có chuyện gì có thể trực tiếp tìm anh!” trước khi đi, anh nói như vậy.

“Không cần, như vậy sẽ ảnh hưởng tới anh, thật không tốt!” Hạ Tĩnh Sơ vội vàng nói, gương mặt chân thành tha thiết, giống như thật sự nghĩ cho anh!

Lăng Bắc Hàn không nói gì, đẩy cửa, đi ra ngoài

Một tuần lễ sau.....

“Làm gì vậy? Sao lại không nhận điện thoại?” Một mình trong phòng khách, Úc Tử Duyệt co rúc trên giường, nhìn màn hình điện thoại tức giận nói.

Cô tới Tô Thành một tuần lễ rồi, mỗi ngày đều bận rộn học tập, cố gắng làm việc. Thường đi cùng tổ phỏng vấn đến hiện trường, trong lúc bận rộn, cô không có thời gian nhớ Lăng Bắc Hàn, nhưng, màn đêm buồn xuống là lúc nỗi nhớ anh bắt đầu lên men.

Một tuần lễ, chỉ có ba lần điện thoại kết nối, những lần khác đều tắt máy, điều này khiến trong lòng Úc Tử Duyệt rất không thoải mái. Đã nói cho dù không gọi điện thoại, cũng phải cho cô biết một chút tin tức chứ!

“Chỉ là, bây giờ anh đang ở vùng ngoại ô, chuẩn bị cho đợt tập huấn sắp tới?” Hôm trước lúc gọi điện thoại cho cô, anh nói đang chuẩn bị.

Đúng lúc cô đang cảm thấy mất mát, màn hình điện thoại di động chợt sáng lên, mất mát trong lòng trong nháy mắt chuyển thành mừng rỡ.....

159. Chương 159: Trở Về

Cô kích động thoát màn hình chờ, lúc nhìn thấy tin nhắn thì trong lòng khẽ cảm thấy mất mát, hình như Lăng Bắc Hàn chưa từng gửi tin nhắn cho cô? Ngược lại chính cô thường gửi tin nhắn cho anh, có lúc còn chọc giận người khác, bị anh dạy dỗ không ít phen.

Người gửi tin lại là Lệ Mộ Phàm! Sau đó, Úc Tử Duyệt thấy được một tấm ảnh, trong ảnh có hai người khiến nụ cười trên mặt cô cứng ngắc, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, nhìn màn hình điện thoại di động, đầu óc quay râm râm. Chỉ thấy trong hình, Hạ Tĩnh Sơ từ trên chiếc Hummer của Lăng Bắc Hàn bước xuống, một tay anh khoác lên tay cô, hình như đỡ cô xuống xe.

Còn một ảnh nữa, Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ ở trong một khu chung cư, hai người kề vai đi vào tòa nhà cao tầng kia.

Cũng có một tấm ảnh Lăng Bắc Hàn ở văn phòng chờ Hạ Tĩnh Sơ, cũng có tấm ảnh anh cùng Hạ Tĩnh Sơ đi vào văn phòng.....

Đầu óc ong ong mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ thấy trong lòng lạnh lẽo, giống như bị ai đó đánh ột cái, không thể động não, chỉ có thể ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại di động.....Loại cảm giác này, giống cảm giác bị anh lừa gạt, phản bội.

Chuông điện thoại di động vang lên, Úc Tử Duyệt giật mình, thấy người gọi tới là Lệ Mộ Phàm trên màn hình, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như lúc này là Lăng Bắc Hàn gọi tới, cô thật sự không biết nên nói gì nữa.

Là Lệ Mộ Phàm cố ý, cố ý khích bác cô và Lăng Bắc Hàn, nhất định là vậy! Úc Tử Duyệt nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy tức giận vô cùng, quả quyết nhận điện thoại, “Lệ Mộ Phàm! Cậu thật hèn hạ!” cô phẫn hận nói về phía điện thoại.

Lúc đó, Lệ Mộ Phàm đang đứng trên ban công gọi điện thoại thì nghe thấy lời của cô..., trong lòng quặn đau, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự giễu.

Lệ Mộ Phàm! Mày bị coi thường như vậy còn quẫn cô nữa sao ? Trong lòng anh tự mắng chính bản thân mình, ngửa đầu uống một ngụm rượu, “Hèn hạ? Úc Tử Duyệt! Mở to mắt ra mà nhìn có được không ? Nếu không sao có thể bị tên khốn Lăng Bắc Hàn đó lừa! Mấy ngày nay anh ta đều ở chung một chỗ với Hạ Tĩnh Sơ ! Đã muộn thế này cậu còn chờ điện thoại của anh ta đúng không ?” Lệ Mộ Phàm giễu cợt nói, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn.

Anh vốn cũng không tin Lăng Bắc Hàn sẽ cùng Hạ Tĩnh Sơ đi chung với nhau mà không hề kiêng kị, nhưng trong suốt một tuần theo dõi, sự thật chính là như vậy! Anh trở mắt nhìn Lăng Bắc Hàn đưa Hạ Tĩnh Sơ đi bệnh viện, ra vào nhà trọ của cô ta, còn đón cô ta đi làm.

Anh một mặt bắt bênh thay cho Úc Tử Duyệt, mặt khác cũng hy vọng Úc Tử Duyệt có thể sớm nhìn rõ sự thật một chút !

Lời nói của Lệ Mộ Phàm khiến trong lòng Úc Tử Duyệt quặn đau, nhưng cô vẫn cười mỉa mai, “Lệ Mộ Phàm, cậu cho rằng tôi tin lời cậu nói sao ? Mắt thấy không nhất định là thật ! Cho dù cậu có hèn hạ chụp được những tấm ảnh kia thì sao ?” Úc Tử Duyệt cố gắng giữ tỉnh táo, tin tưởng Lăng Bắc Hàn, không tin Lệ Mộ Phàm, là cậu ta giở trò hèn hạ chia rẽ cô và Lăng Bắc Hàn !

Nhưng cho dù anh cùng Hạ Tĩnh Sơ không xảy chuyện gì, sao còn phải gặp mặt cô ta ? Hiện tại không phải anh đang ở vùng khác sao ? Sao vẫn còn ở Thủ đô ?

Nghĩ như vậy, toàn thân Úc Tử Duyệt lạnh lẽo, giống như phải đối mặt với sự đả kích quá lớn, loại cảm giác này cô đã từng trải qua, chính là lần Lăng Bắc Hàn nói muốn ly hôn với cô !

Tại sao anh lại lừa cô ? Tại sao không nhận điện thoại của cô? Đau đớn trong lòng lan tỏa, trái tim như bị cào rách, từng chút rỉ máu, nếu như máu có thể chảy ra, có lẽ sẽ sáng khoái hơn.

Lệ Mộ Phàm sắp bị cô làm cho tức chết, mỉa mai cười, cười cô, lại càng thêm cười mình !

“Vậy cậu về đây mà xem một chút ! Úc Tử Duyệt! Tôi chỉ không muốn cậu bị tổn thương quá nhiều !” Lệ Mộ Phàm gào về phía ông nghe, sau đó hung hăng ném điện thoại di động đi !

Trong ống nghe truyền đến tiếng động huyền ảo, lời Lệ Mộ Phàm vẫn còn văng vẳng bên tai, trong lòng Úc Tử Duyệt mâu thuẫn đấu tranh. Cô muốn tin Lăng Bắc Hàn, nhưng lại không thể tìm được lý do!

Có lẽ, anh vẫn chưa đi công tác, có lẽ anh chỉ vô tình gặp được Hạ Tĩnh Sơ !

Úc Tử Duyệt! Mày là ký giả, suy nghĩ vấn đề nhất định phải toàn diện, không nên bị người xấu lợi dụng! Sau khi tự an ủi mình như vậy, trong lòng cô thoải mái hơn nhiều, nhưng vẫn khó tránh khỏi lo lắng trong lòng.

Lại gọi một cú điện thoại cho Lăng Bắc Hàn, nhưng âm thanh lạnh lẽo lẽ phép nói cho cô biết, anh đã tắt máy.

Tìm kiếm trong điện thoại thì thấy được số của Lục Khải, cô khẽ dừng một chút, rồi sau đó, ngón tay run rẩy ấn số của Lục Khải.

Lục Khải đang ngủ mơ thì bị chuông điện thoại di động đánh thức, anh lười biếng ngáp một cái, sau đó mới nhận điện thoại, “À lô, ai vậy ?” trong mơ mơ màng màng, Lục Khải cũng không nhìn xem là ai gọi tới, híp mắt hỏi.

“Lục Khải, tôi là Úc Tử Duyệt. Đã trễ thế này, không làm phiền cậu nghỉ ngơi chứ ?” Úc Tử Duyệt ngượng ngừng nói, tay cầm điện thoại di động cũng đang run rẩy.

Má ơi! Là Úc Tử Duyệt a!

Lục Khải nhớ tới dặn dò của Lăng Bắc Hàn, vội vàng ngồi dậy, buồn ngủ biến mất, “Doanh, doanh trưởng phụ nhân, chúng tôi hiện giờ không ở thủ đô, bọn tôi đang tập huấn ở bên ngoài ! Chị tìm doanh trưởng đúng không, hôm nay doanh trưởng mới dẫn người ra hồ.....” Lục Khải theo lời Lăng Bắc Hàn giao phó, nói từ đầu tới cuối.

Lục Khải vừa nói như thế, Úc Tử Duyệt cuối cùng cũng yên tâm trong lòng, thật sự tin tưởng Lục Khải sẽ không nói dối !

“Ồ! Vậy lúc nào anh ấy trở lại?” Úc Tử Duyệt lại hỏi.

Vấn đề này lại làm khó Lục Khải rồi, trên thực tế, anh cũng không biết Lăng Bắc Hàn ở đâu, mà hiện tại doanh trại bọn họ hiện được điều đến thành phố D huấn luyện, nghe nói doanh trưởng được trao đổi đến doanh đội khác, hiện tại phụ trách huấn luyện bọn họ cũng là doanh trưởng của đơn vị khác.

Anh không biết tại sao Lăng Bắc Hàn lại bảo anh nói dối như vậy, còn bảo nhất định phải giữ bí mật !

“Cái này em cũng không biết ! Chờ lúc doanh trưởng trở về, em sẽ bảo anh ấy gọi điện cho chị.... Chị đừng lo lắng !” Lục Khải thật thà cười nói, lòng bàn tay vì khẩn trương mà đổ mồ hôi.

“Ừm, được, cảm ơn cậu Lục Khải, chờ tôi trở lại thủ đô, cũng chờ cậu trở lại thủ đô, nhất định tôi sẽ mời cậu ăn cơm!” Úc Tử Duyệt cười nói, sau đó cùng Lục Khải hàn huyên mấy câu, hai người mới cúp điện thoại.

Có lời nói của Lục Khải, trong lòng Úc Tử Duyệt đã an tâm không ít, nhưng vẫn tức giận Lăng Bắc Hàn còn chưa gọi điện thoại cho cô. Không phải đã nói mỗi ngày đều gọi một cuộc điện thoại, hoặc gửi một tin nhắn hay sao ?

“A Hàn, thời gian không còn sớm, anh trở về trước đi ! Em xử lý nốt tài liệu mà ban ngày làm chưa có xong, Lục Khải Chính đang cần gấp ! » Hạ Tĩnh Sơ đi vào trong phòng ngủ của mình lạnh nhạt nói với Lăng Bắc Hàn, gió thổi vào từ cửa phòng, làm chiếc chuông gió làm từ vỏ đạn vang lên những âm thanh véo von.

“Bình nước nóng đã sửa xong rồi, mệt mỗi cả ngày, em đi tắm trước đi.... » Ban ngày anh đưa Hạ Tĩnh Sơ đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, bởi vì sức khỏe hiện giờ của Hạ Tĩnh Sơ không đủ tiêu chuẩn để làm phẫu thuật, hơn nữa nếu cắt bỏ khối u, vậy thì ngay cả tử cung cũng phải cắt bỏ.....

Đưa cô đi tìm bác sĩ có thể dùng phương pháp trị liệu để không cần phải cắt bỏ tử cung, cứ như vậy ba bốn lượt một ngày.

Lăng Bắc Hàn quan tâm khiến trong lòng Hạ Tĩnh Sơ lộ vẻ xúc động, vội vàng gạt đầu, có chút kích động đứng dậy, đi tới tủ treo quần áo, cầm khăn lông áo ngủ đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi thấy cô đi vào nhà tắm, Lăng Bắc Hàn lặng lẽ lên vào phòng ngủ của cô.....

Hạ Tĩnh Sơ mặc bộ đồ ngủ màu trắng thanh nhã từ phong tắm ra ngoài, cầm khăn lông trong tay, không ngừng lau tóc, nhìn Lăng Bắc Hàn ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách hút thuốc lá, trong lòng cô thầm mừng rỡ.

Anh vẫn chưa đi sao.....

Theo ý cô, Lăng Bắc Hàn thật sự tin tưởng lời nói của cô, mấy ngày nay, anh chăm sóc cô, quan tâm cô, cô rõ ràng cảm nhận được, giống như trở lại thời gian trước đây.

“A Hàn, sao anh còn chưa đi à ? » Hạ Tĩnh Sơ mở miệng, giọng nói có chút xấu hổ.

Lăng Bắc Hàn ngược mắt nhìn về phía cô, trời lạnh như thế này mà cô lại mặc loại quần áo ngủ này ? Dập tần thuốc, anh đứng dậy nhìn đồng hồ, « Ủ, bây giờ đi, sáng mai anh tới đón em ! » Lăng Bắc Hàn nói xong, đi về phía cửa.

Trong lòng Hạ Tĩnh Sơ có chút mất mát, cũng bước chân ra cửa, “A.....” chân đụng phải cái ghế nhỏ khiến cô mất thăng bằng, Hạ Tĩnh Sơ hét lên một tiếng, cả người ngã xuống nền đất, Lăng Bắc Hàn có chút sững sờ, ngay sau đó nhanh nhẹn xoay thân, trước khi cô ngã xuống một giây, kịp thời ôm cô vào trong ngực.....

Mùi hương hoa hồng xông vào hơi thở, chỉ thấy Hạ Tĩnh Sơ trong ngực vẻ mặt hoảng sợ, bộ ngực hơi lộ ra, Lăng Bắc Hàn dùng sức đỡ cô đứng lên, “Khụ..... đau.....” cô vội vàng nhấc chân trái lên, khổ sở kêu.

“Chân đau?” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng hỏi, con mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm mắt cá chân của cô, đỡ cô ngồi xuống ghế salon.

“Không biết, rất đau!” Hạ Tĩnh Sơ khàn giọng nói, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đã ngồi xổm xuống trước mặt cô, bắt chân mắt cá chân của cô, đầu ngón tay thô ráp vuốt ve phía trên, “Chính là chỗ đó, rất đau!” Hạ Tĩnh Sơ vội vàng nhú mày, rối rắm nói.

“Không có gì, chắc là chỉ bị đụng vào xương một chút, nghỉ ngơi một chút là không sao!” Lăng Bắc Hàn buông mắt cá chân của cô ra, đứng lên, nhìn cô nói.

“Ồ!” Hạ Tĩnh Sơ sợ anh hoài nghi mình, đưa tay vuốt vuốt mắt cá chân, “Sẽ rất nhanh đỡ thôi!” Rõ ràng không bị trật chân, nếu như giả vờ trật chân sẽ dễ dàng khiến Lăng Bắc Hàn hoài nghi, cô nói.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái: “Anh đỡ em tới phòng ngủ...” anh nói mà không có biểu cảm gì nói, trong lòng Hạ Tĩnh Sơ lại có chút mừng rỡ, gật đầu một cái, được Lăng Bắc Hàn đỡ, cô nhảy một chân, dường như cả người dính trên thân thể của Lăng Bắc Hàn, không đi một bước, thân thể cọ lên cọ xuống trên người Lăng Bắc Hàn.

“Sớm nghỉ ngơi một chút đi, công việc cũng không cần liều mạng như vậy!” Lăng Bắc Hàn nhìn tài liệu trên bàn, con mắt tĩnh mịch, vừa nhìn về phía Hạ Tĩnh Sơ vừa nói.

“Em sẽ chú ý, chỉ là lão Lục bên kia cần gấp! Ngày mai phải dùng đến!” Hạ Tĩnh Sơ lạnh nhạt nói.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, mặt không chút thay đổi, “Anh đi trước.....” anh nói xong đã xoay người, Hạ Tĩnh Sơ vốn muốn gọi ở anh, nhưng lại sợ bị anh ghét. Đành cúi đầu thì nhìn bộ ngực của mình bị lộ ra hơn nửa cũng không quấy rầy được anh, trong lòng cảm thấy thất bại.

Lăng Bắc Hàn xuống lầu, trở lại xe của mình, lấy điện thoại di động ra, mở tập tin hình ảnh ra. Sau đó khởi động xe. Xe của anh đi chưa được bao lâu, theo trực giác anh liền phát hiện ra có chiếc xe hình như đang theo dõi mình, khóe miệng anh cong lên một nụ cười, không hề bỏ rơi chiếc xe phía sau.

Trở về căn nhà của anh cùng Úc Tử Duyệt, nhìn căn phòng trống vắng, anh cười khổ sở, mùi hương của Hạ Tĩnh Sơ còn lưu lại trên người, anh nhú mày, cởi bỏ toàn bộ quần áo, ném vào máy giặt, sau đó tới phòng tắm, tẩy rửa thân thể.

Sau khi mở máy, thấy rất nhiều tin nhắn được gửi từ Úc Tử Duyệt, anh cau mày.

Lính thôi! Hôm nay anh không gọi điện thoại, cũng không nhắn tin cho em, phạt anh năm giờ trồng cây chuối!

Lăng Bắc Hàn! Sau khi mở máy phải trả lời điện thoại cho em! Hoặc gửi lại tin nhắn!

.....

Nhìn tin nhắn xong, Lăng Bắc Hàn nhìn thời gian, đã hơn mười hai giờ, sợ làm phiền cô nghỉ ngơi. Anh cũng không ngủ luôn, đi thẳng tới bên tường, lưu loát trồng cây chuối, cả người thẳng tắp. Giống như cô đang bên cạnh anh, trông chừng anh bị phạt.

Lăng Bắc Hàn không có gọi điện thoại lại, nhưng cô nhận được tin nhắn của anh, anh nói đang ở khu huấn luyện, bình thường không gọi điện được, bảo cô đừng nhớ anh. Khiến Úc Tử Duyệt khổ sở nhất chính là mỗi ngày Lệ Mộ Phàm đều gửi tin nhắn cho cô, đều là hình ảnh Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ đi chung với nhau.

“Chủ nhiệm, em muốn xin nghỉ một ngày, chỉ một ngày thôi, em muốn trở về Thủ đô!”

“Úc Tử Duyệt, em cũng biết, mấy ngày nay chúng ta đang làm báo cáo chuyên đề, bây giờ em xin nghỉ, công việc những đồng nghiệp khác triển khai thế nào? Nghỉ ngơi thì có thể, nhưng sau khi kết thúc chuyên đề, tôi có thể cho em nghỉ phép! Nếu em cảm thấy không thể tiếp tục được, vậy thì đi ngay cho tôi!” Chủ nhiệm Tần tức giận trách cứ Úc Tử Duyệt.

Giọng điệu dạy dỗ này cũng giống với Lăng Bắc Hàn, hóa ra anh ta cũng đã từng đi lính sao?

Úc Tử Duyệt le lưỡi một cái, cúi đầu, “Chủ nhiệm, em sai rồi, hôm nay em làm thêm giờ, nếu hoàn thành trước phần công việc của mình, anh có thể cho em nghỉ sớm được không?” Úc Tử Duyệt linh hoạt nói với Tần chủ nhiệm.

Tần chủ nhiệm không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ gật đầu một cái, Úc Tử Duyệt lập tức hưng phấn chạy ra ngoài, sau khi cô đi, Tần chủ nhiệm vội vàng gọi điện thoại cho Trình Ngọc Bách.

Vài ngày sau đó, Úc Tử Duyệt dường như là làm việc thâu đêm suốt sáng, thức đêm thật sự rất mệt nhọc, cô không ngừng uống Cafe đen để giữ tỉnh táo, để có thể trở về thủ đô sớm một chút. Cô cũng không gọi điện về nhà cũ, dì Vương nói, Lăng Bắc Hàn vẫn chưa trở về. Cô cũng muốn gọi điện về nhà mẹ đẻ, nhưng lại sợ bọn họ lo lắng, muốn gọi Nhan Tịch giúp một tay, lại cảm thấy không thể nào tìm thấy Nhan Tịch.

Không thể làm gì khác hơn là vội vàng hoàn thành công việc, sớm trở lại thủ đô xem thế nào.

Lúc này, Lệ Mộ Phàm lại gọi điện thoại tới: “Úc Tử Duyệt, cậu thật sự bị lừa rồi! Lăng Bắc Hàn anh ta cố tình lừa dối cậu!” Lệ Mộ Phàm mở miệng, trực tiếp nói, trong lòng Úc Tử Duyệt đau nhói.

“Lệ Mộ Phàm! Tôi có bị lừa gạt thì liên quan gì tới cậu? Sao cậu có thể đáng ghét như vậy? Chuyện của tôi cậu đừng xen vào!” Úc Tử Duyệt kích động nói xong, trực tiếp tắt máy!

Ngày hôm sau, cô nộp trước bản thảo chuyên đề, không chờ chủ nhiệm trở lại, cô đã mua vé máy bay trở lại thủ đô. Lúc qua trạm kiểm an còn bị giữ lại, nói trên người cô mang theo vật không được phép mang. Úc Tử Duyệt cười khổ, cũng may, Lệ Mộ Phàm không biết từ đâu chui ra đưa cô lên thẳng máy bay.

“Cậu không cảm thấy người của trạm kiểm an cố ý gây khó khăn để cậu không lên được máy bay sao?” Lệ Mộ Phàm hạ mình nhường vị trí khoang hạng nhất của mình tặng cho hành khách bên cạnh Úc Tử Duyệt, cùng cô ngồi ở khoang phổ thông, hời hợt nói.

160. Chương 160: Có Nỗi Khổ Tâm Gì

Khóe miệng Lệ Mộ Phàm cong lên một nụ cười giễu cợt, trong đôi mắt xanh dương kia phảng phất đau lòng, anh biết nếu nói cho cô sự thật, sẽ làm tổn thương cô. Nhưng anh cũng muốn để cô nhìn rõ, Lăng Bắc Hàn đó không đáng giá để cô yêu, anh mới là người thích hợp với cô.

Lời nói của Lệ Mộ Phàm làm tim Úc Tử Duyệt quặn lại, cô nhíu mày, khó tin nhìn Lệ Mộ Phàm, đầu óc có chút ong ong, đồng thời sau khi máy bay cất cánh, rơi vào trạng thái siêu trọng, màng nhĩ bị bành trướng, cảm giác ù tai làm cô càng khó chịu hơn.

“Lệ Mộ Phàm, cậu thật sự rất đáng ghét!” cô nhìn anh, cảm hận nói. Trong lòng cô đã đủ bức mình rồi, anh còn kích thích cô như vậy? Cô cũng biết, hôm nay trạm kiểm an kỳ lạ thật, chỉ có một mình với cái túi xách, bên trong cũng không có đồ gì, sao có thể mang theo vật phẩm bị cấm?

Nhưng, Lăng Bắc Hàn sao có thể làm như vậy?

“Tin hay không, cậu trở về sẽ biết!” Lệ Mộ Phàm không vui lạnh lùng nói, đeo bật mắt lên, trong lòng vì lời nói của cô mà đau đớn. Thật ra gần đây Lăng Bắc Hàn có tìm người khổng chế cử động của anh, không phải anh không biết. Anh có cảm giác Lăng Bắc Hàn hiện còn muốn che giấu, chính là không muốn Úc Tử Duyệt biết anh cùng Hạ Tĩnh Sơ quay lại với nhau!

Có lúc anh thật sự không hiểu, tại sao Lăng Bắc Hàn không trực tiếp ly hôn, cưới Hạ Tĩnh Sơ?

Hay là còn kiêng dè thế lực Úc gia? Nghĩ như vậy, anh càng cảm thấy Úc Tử Duyệt không đáng giá phải làm thế!

“Cái gì?” Lăng Bắc Hàn nhận được điện thoại, nghe nói Úc Tử Duyệt trở lại, trong góc hành lang bệnh viện, anh có chút kích động gầm nhẹ. Sau khi cúp điện thoại, anh tức giận đập vách tường, phiền não bới tóc!

Biết được Lệ Mộ Phàm can dự, trong lòng Lăng Bắc Hàn cảm thấy bất an mãnh liệt, trong lúc nhất thời, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“A Hàn, anh làm sao vậy?” Hạ Tĩnh Sơ tìm được Lăng Bắc Hàn, quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, về thôi.....” Lăng Bắc Hàn khôi phục vẻ tự nhiên, lạnh nhạt nói. Anh cứ như vậy khiến Hạ Tĩnh Sơ cảm thấy mệt mỏi. Cô không biết rốt cuộc Lăng Bắc Hàn sẽ đối xử với cô thế nào, chẳng lẽ vẫn cứ chăm sóc cô như vậy?

Nếu để cho Úc Tử Duyệt phát hiện, cô có thể dễ yên cho bọn họ sao?

Cô biết Úc Tử Duyệt đi công tác, hiện giờ cô thật mong Úc Tử Duyệt trở lại, thấy dáng vẻ Lăng Bắc Hàn cẩn thận chăm sóc cô như vậy, cô nhất định sẽ náo loạn muốn ly hôn với anh? Nghĩ như vậy, Hạ Tĩnh Sơ cảm thấy mình nên làm chút gì đó.

Mấy ngày qua vì Lăng Bắc Hàn Năng đủ tin tưởng cô, biểu hiện của cô rất tốt, kiên trì không buông tay anh.

Từ Tô Thành đến thủ đô, ngồi máy bay hai giờ, buổi tối bọn họ đã tới thủ đô.

“Lên xe của tôi, trên xe đã chuẩn bị bữa tối rồi!” Ra khỏi sân bay ta, Lệ Mộ Phàm kéo Úc Tử Duyệt lên xe anh, nói với Úc Tử Duyệt.

“Cậu buông tôi ra! Lệ Mộ Phàm, đường cậu cậu đi, đường tôi tôi đi, cậu đừng quản tôi!” Úc Tử Duyệt nào chịu lên xe cùng Lệ Mộ Phàm, đưa tay, vẫy vẫy taxi.

“Tôi muốn quản! Lên xe cho tôi!” Lệ Mộ Phàm bá đạo kéo cô đi về phía buồng xe, , Úc Tử Duyệt ra sức giãy giụa, nhưng vẫn cố chấp bị anh ôm lên xe.

Nhìn bàn anh tinh xảo trong buồng xe, cách bố trí cẩn thận tỉ mỉ có nền, có rượu đỏ, có thịt bò bít tết, khóe miệng Úc Tử Duyệt mĩa mai cười, ngồi xuống ghế salong bằng da thật, cầm điện thoại di động, không ngừng gọi đến số điện thoại của Lăng Bắc Hàn.

Nhưng anh vẫn còn tắt máy.

“Toàn soạn chỗ cậu vốn không định phái cậu tới Tô Thành, chỉ là tạm thời phái cậu đi, chẳng lẽ cậu không cảm thấy Lăng Bắc Hàn cố tình điều cậu đi sao? Bây giờ anh ta đang ở trong nhà của Hạ Tĩnh Sơ....” Lệ Mộ Phàm bưng ly rượu đỏ, ngồi xuống bên cạnh cô, hai chân bắt chéo, cầm ly rượu trong tay, chất lỏng trong ly đỏ như máu dưới ánh đèn phản chiếu màu sắc quyến rũ mà hoang dã, anh lạnh nhạt nói.

“Cậu nói vậy! Tôi không tin!” Úc Tử Duyệt tức giận, cảm giác phổi mình sắp nổ tung! Tên khốn kiếp Lệ Mộ Phàm này tại sao luôn kích thích cô như vậy? Thấy cô đau lòng khổ sở, anh ta vui vẻ lắm sao?

Anh vẫn như vậy, giống như trước đây! Anh luôn vui vẻ trên nỗi đau khổ của cô.

Lăng Bắc Hàn! Anh nhất định không được để em thất vọng, nhất định là như vậy! Chúng ta rất tốt, không được để cho người muốn chia rẽ chúng ta chế giễu....

Trong lòng cô nghĩ như vậy, nhưng trong nội tâm vẫn còn bàng hoàng, lo lắng.

Những hình ảnh kia Lệ Mộ Phàm không thể nào tạo ra được.....

“Có tin hay không, bây giờ tới đó xem một chút!” Khóe miệng Lệ Mộ Phàm con lên, hả hê nói, gương mặt tuấn tú dưới ánh đèn vô cùng đẹp trai, nhìn nụ cười trên mặt anh, Úc Tử Duyệt kích động muốn xé rách mặt anh ra.

“Được! Tôi đi! Không phải là tôi không tin tưởng chồng tôi mà tôi muốn xé nát bộ mặt dối trá của cậu!” Úc Tử Duyệt tức giận nói với Lệ Mộ Phàm, bây giờ Lăng Bắc Hàn vẫn còn ở vùng khác, nói không chừng còn đang đối mặt với nguy hiểm ở nơi huấn luyện cũng nên!

Cô tự an ủi lòng mình như vậy.

Chiếc xe đi tới chung cư của Hạ Tĩnh Sơ, dọc đường đi, nhìn dáng vẻ uống rượu của Lệ Mộ Phàm thông thả bình tĩnh, Úc Tử Duyệt càng lo lắng hơn.

Lệ Mộ Phàm để ly rượu xuống, điện thoại di động sáng lên, anh mở hộp thư ra, là Hạ Tĩnh Sơ gửi thư tới, khóe miệng Lệ Mộ Phàm khẽ cong lên. Lúc này, chiếc xe cũng dừng lại, dễ dàng tránh được những cản trở, thuận lợi đậu dưới chung cư nhà Hạ Tĩnh Sơ.

Mới tới nhà xe, thấy chiếc Hummer to lớn bên cạnh tường rào, dưới cột đèn đường kia, trong lòng Úc Tử Duyệt hung hăng quặn lại.

Tại sao xe của anh lại ở chỗ này?

Mắt thấy không nhất định là thật, trong lòng cô tự giải thích với mình như vậy.

Nói không chừng anh cũng không có ở trong nhà Hạ Tĩnh Sơ.....

“Vẫn không chịu tin? Chẳng lẽ xe của anh ta tự chạy tới đây?” Lệ Mộ Phàm nhìn Úc Tử Duyệt còn đang ngăn người, giấu cột nói, đồng thời, trong lòng cũng nhói đau, cảm thấy mình thật có lỗi với cô, thế nào lại cấu kết với Hạ Tĩnh Sơ.

Nhưng cho dù anh không đưa cô đến, sớm muộn gì quan hệ của Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ cũng sẽ bị ra ánh sáng, đúng không?

“Tôi không tin!” Úc Tử Duyệt gào lên, xoay người muốn đi.

“Không tin thì tới xem một chút! Nhà cô ta vẫn còn sáng đèn!” Lệ Mộ Phàm nói xong kéo tay cô, đi về phía cầu thang.

Trong lòng cô không muốn đi, nhưng hai chân lại như quỷ thần xui khiến đi theo Lệ Mộ Phàm, đầu óc ong ong, vẫn không thể tin được Lăng Bắc Hàn thật sự ở đây. Có lẽ hôm nay anh được nghỉ phép....

Không được đối xử với em như vậy, anh đã nói sẽ không phản bội em, em tin tưởng anh, Lăng Bắc Hàn, em tin anh, đừng để em thất vọng, đừng.....

Lệ Mộ Phàm kéo cô đi thẳng đến trước cửa nhà của Hạ Tĩnh Sơ, anh nhấn chuông cửa nhà cô.

Tiếng nước trong phòng tắm đã biến mất, chuông cửa vang lên, Hạ Tĩnh Sơ cởi mấy cái cúc trên áo sơ mi, đi về phía cửa. Thật đúng lúc... trong lòng Hạ Tĩnh Sơ thầm hả hê.

Không ở đây, anh nhất định không ở đây, Úc Tử Duyệt không ngừng tự an ủi mình.

Một tiếng cửa mở, trong lòng cô kinh ngạc mãnh liệt, cô ngẩng đầu lên, thấy Hạ Tĩnh Sơ thì trong lòng cô mừng như điên thở phào nhẹ nhõm, cô biết anh không ở đây.

“Duyệt Duyệt?” Hạ Tĩnh Sơ kinh ngạc nhìn Úc Tử Duyệt, vẻ mặt giống như đang đi ăn trộm lại bị người khác bắt được, sắc mặt trắng bệch đứng lên...

“Lệ Mộ Phàm, cậu thấy rõ chưa, anh ấy không có ở đây!” Úc Tử Duyệt không để ý Hạ Tĩnh Sơ, giận dữ nói với Lệ Mộ Phàm, cô cảm giác như mình điên đến nơi rồi, giờ phút này thật sự muốn ới.

“Hai người đang nói ai vậy....là A Hàn sao? Anh ấy đang tắm.....” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt, nhỏ giọng, sợ hãi nói.

Úc Tử Duyệt đang xoay người, thân thể chợt dừng lại, giống như là bị người khác điểm huyệt.....

“Hạ Tĩnh Sơ! Cô đừng nói bậy! Nhất định là các người cấu kết với nhau chia rẽ tôi và Lăng Bắc Hàn.....”
Úc Tử Duyệt xoay người, hướng về phía Hạ Tĩnh Sơ mà quát, hàm hừ hàm hừ, cái miệng nhỏ chột cứng lại, gương mặt trắng bệch, giống như là gặp quỷ....

Lăng Bắc Hàn mặc áo ngủ màu trắng, từ trong phòng đi ra ngoài.....

“Duyệt Duyệt, cô đừng hiểu lầm, A Hàn anh ấy giúp tôi sửa ống nước, trên người bị bẩn, cho nên.....” Hạ Tĩnh Sơ thấy vẻ mặt như gặp quỷ của Úc Tử Duyệt đã hiểu ra, vội vàng giải thích với Úc Tử Duyệt.

“A.....” trong lúc bất chợt, thân thể Hạ Tĩnh Sơ bị đẩy sang một bên, bóng dáng mảnh khảnh vọt vào cửa, chỉ thấy Úc Tử Duyệt chạy đến bên cạnh Lăng Bắc Hàn, dậm chân, ngẩng mặt, nhìn anh: “Tại sao anh lại ở đây? Không phải anh đang ở bộ đội sao?”

Hai tuần rồi cô không gặp Lăng Bắc Hàn, vẻ mặt đau khổ, lầm bầm hỏi.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, gương mặt nhỏ gầy đi trông thấy, quầng mắt trũng sâu, đau lòng không dứt. Nhìn thấy Lệ Mộ Phàm đứng ở ngoài cửa thì trong lòng kích động muốn giết người!

“Duyệt Duyệt, cô đừng hiểu lầm, tôi và A Hàn hoàn toàn trong sạch!” lúc này, Hạ Tĩnh Sơ lảo đảo đi vào, vừa đi vừa té, làm tóc và váy ngủ càng thêm rối loạn.

“Cô im đi! Không tới lượt cô nói chuyện!” Úc Tử Duyệt xoay người, hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Tĩnh Sơ, lạnh lùng nói.

Hồ ly tinh! Cái con hồ ly tinh này! Cô muốn giết chết hy vọng của cô ta!

Hạ Tĩnh Sơ sắc mặt trắng bệch, khổ sở nhìn Lăng Bắc Hàn, “A Hàn.....Em.....”

“Úc Tử Duyệt! Có chuyện gì về nhà nói!” Lăng Bắc Hàn gầm nhẹ nói.

“Lăng Bắc Hàn..... tại sao hiện tại không thể nói rõ ràng? Nhiều ngày nay anh vẫn luôn đi cùng cô ta, bây giờ bị bắt được, còn có gì để nói?” Lệ Mộ Phàm đi vào, dừng lại bên cạnh Úc Tử Duyệt, kéo cô vào trong ngực, vẻ mặt giễu cợt nhìn Lăng Bắc Hàn, nói.

“Anh phải đến chỗ khác, anh ta nói không đúng sự thật, đúng không?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, từng chữ từng câu, lạnh lùng hỏi.

Cô cảm giác như mình sắp nổ tung, giờ phút này giống như đang nằm mơ.

Nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của anh, cô rất muốn tát cho anh một phát, xé nát gương mặt của anh. Giải thích đi! Chỉ cần bây giờ anh giải thích với cô, cô nhất định sẽ tin anh!

Hạ Tĩnh Sơ cũng đang nín thở chờ đợi câu trả lời của Lăng Bắc Hàn, chuyện này đối với cô mà nói chính là thời khắc mấu chốt, cũng là khảo nghiệm xem rốt cuộc Lăng Bắc Hàn có muốn nói lại tình cũ với cô hay không! Nhìn nét mặt như biểu cảm gì của Lăng Bắc Hàn, dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên, trong lòng cô cũng đang hồi hộp.

Không hiểu trong lòng anh thật sự đang suy nghĩ gì!

“Mấy ngày nay anh ở bên cạnh cô ấy!” Lăng Bắc Hàn phức tạp liếc nhìn Hạ Tĩnh Sơ, sau đó, nhìn Úc Tử Duyệt, kiên định nói!

Một câu nói, giống như quả bom bùng nổ trong lòng Úc Tử Duyệt, “Tại sao, tại sao vậy? Tại sao lại ở bên cạnh cô ta? Anh có nỗi khổ tâm gì?” Úc Tử Duyệt sững sờ mấy giây, hàm hừ hỏi Lăng Bắc Hàn.

Thấy thái độ rõ ràng của Lăng Bắc Hàn, trong lòng Hạ Tĩnh Sơ cuối cùng cũng yên tâm, “Duyệt Duyệt, tôi và A Hàn chia tay, là có nỗi khổ tâm.” Hạ Tĩnh Sơ nhìn sắc mặt trắng bệch của Úc Tử Duyệt, thì thào nói, một câu nói, giống như là đang nhắc nhở Úc Tử Duyệt điều gì đó.

Đầu óc quay cuồng, cô cũng không quên Hạ Tĩnh Sơ từng nói qua với cô.

“Nỗi khổ tâm? Khổ tâm cái gì? Lăng Bắc Hàn! Anh đã đồng ý với em, cho dù là có nỗi khổ tâm gì, anh cũng sẽ không ở bên cô ấy! Anh đã đồng ý với em rồi đấy!” Úc Tử Duyệt tiến lên, giơ tay, mạnh mẽ đánh vào lồng ngực Lăng Bắc Hàn, điên cuồng nói.

Giờ phút này, cô đâu còn cái gì mà lý trí, đâu còn cái gì mà tỉnh táo.

“Đủ rồi! Về nhà cho anh! Đừng ở chỗ này mà mất mặt!” Lăng Bắc Hàn đưa tay, giữ lấy cổ tay cô, nhìn cô chăm chăm, lạnh lùng nói.

Úc Tử Duyệt bởi vì lời nói của anh, cả người giống như gội một chậu nước lạnh, bị đả kích nhìn anh, thế nào cũng không ngờ anh có thể mở miệng nói như vậy... Hai tuần trước, bọn họ còn ngọt ngào như vậy, ân ái như vậy.....

“Em nghe lời anh, em về nhà, em về nhà chờ anh....” cô ngơ ngác nhìn anh, từng chữ từng câu nói, âm thanh khàn khàn không ngừng run rẩy.

Lăng Bắc Hàn buông tay cô ra, Úc Tử Duyệt vội vàng chạy đi, Lệ Mộ Phàm cũng đuổi theo ra ngoài, ở cửa ra vào, anh dậm chân, “Tốt nhất anh nên buông tha cô ấy! Không cần phải làm tổn thương cô ấy!” Lệ Mộ Phàm đứng ở cửa nhìn Lăng Bắc Hàn, cảnh cáo nói, sau đó đuổi theo Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt chết cũng không chịu ngồi xe của Lệ Mộ Phàm, không ngừng chạy một mình trên đường, Lệ Mộ Phàm đuổi theo sau lưng cô, sau đó thấy cô lên một chiếc taxi, anh cũng lên xe, đi theo cô, cho đến cô trở về căn nhà của cô cùng Lăng Bắc Hàn.

Không có chìa khóa, cô ngồi trước cửa nhà, chờ Lăng Bắc Hàn trở về.....

Khổ tâm, anh có nỗi khổ tâm mới có thể ở bên cạnh Hạ Tĩnh Sơ, nhất định là vậy! Anh đã không còn yêu Hạ Tĩnh Sơ nữa, anh nói đã sớm không còn yêu cô... Úc Tử Duyệt càng không ngừng an ủi mình.

Nhưng cũng chưa từng quên Hạ Tĩnh Sơ nói có nỗi khổ tâm.....

Làm thế nào đây? Cô nên làm cái gì đây? Hai cánh tay ôm đầu gối ngồi trước cửa nhà, giống như là một đứa trẻ bị người ta vứt bỏ, trong lòng lạnh lẽo thậm chí toàn thân cũng lạnh lẽo, giống như bị ném vào trong hầm băng.

Trong lòng rất sợ, rất lo lắng, giống như vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng.....

Lăng Bắc Hàn đứng cầu thang tầng năm, nhìn cô ngồi dưới đất, hai cánh tay vòng gối, trong tim đau nhói, bước chân đi tới!

Tại sao lại trở lại? Tại sao không thể tin anh?

Hai tay nắm thật chặt, anh chịu đựng trái tim đau thắt, đi tới trước mặt cô, “Đứng lên!” âm thanh lạnh lùng, đâu còn sự dịu dàng của hai tuần lễ trước?

Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, hai mắt sưng đỏ nhìn dáng vẻ thâm trầm của anh, trong lòng sợ hãi, “A.....” Còn chưa hoàn hồn, cánh tay đã bị anh dùng sức lôi cả người dậy.

Lăng Bắc Hàn mở cửa, lôi cô vào phòng.....

161. Chương 161: Tôi Muốn Ly Hôn

Lăng Bắc Hàn mặc dù dùng sức nhưng cũng cố gắng không chế hết sức, sợ làm đau cô. Bởi vì ngồi quá lâu, toàn thân Úc Tử Duyệt lạnh lẽo cứng ngắc, Lăng Bắc Hàn vừa buông tay thì cô đã ngã lên ghế sa lon. Trong lòng vẫn như đang ở trong hầm băng, toàn thân lạnh lẽo, chết lặng.

Anh đứng bên sofa nhìn cô đang chịu phải sự đả kích cực lớn, trong lòng anh sao có thể không đau? Ở trong mắt cô, anh chính là người lừa gạt cô, phản bội cô! Còn làm cô lo lắng, không có cảm giác an toàn. Cho nên sau khi tỉnh táo lại, đối với cô, vẫn còn là đau lòng.

Nhưng vẫn bị cô phát hiện.....

“Em không muốn tin, người ta gửi nhiều hình cho em như vậy nhưng em vẫn không tin, nhưng ngày nào cũng gửi. Nếu như vậy mà em vẫn còn không tin là thật thì em có phải là con ngốc hay không? Lăng Bắc Hàn! Anh nói đi, anh nói cho em biết, anh và cô ấy có nỗi khổ tâm gì! Anh nói đi!” Nói xong, cô kích động nhảy lên, đưa tay nắm chặt vạt áo anh, khuôn mặt đầy nước, hét lên với anh.

Anh đương nhiên biết rõ người ta mà cô nói là ai, chỉ có thể là Lệ Mộ Phàm. Có lẽ, giấy vĩnh viễn không bao giờ gói được lửa, chỉ là anh không ngờ, mới hai tuần lễ cô đã biết. Vốn định xa cô một thời gian ngắn, anh sẽ làm hết sức, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.....

Về phần khổ tâm, anh có thể nói ở bên cạnh Hạ Tĩnh Sơ chỉ là muốn lợi dụng cô để điều tra vụ án sao? Anh không thể nói, ai cũng không thể nói! Đây là cơ mật!

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt đầy nước của cô, có miệng cũng khó mà trả lời.

“Anh nói đi! Lăng Bắc Hàn! Anh nói cho em đi! Có nỗi khổ tâm gì, anh nói ra, em và anh cùng nhau gánh vác! Chúng ta là vợ chồng! Chẳng lẽ anh không coi em là vợ hay sao?” thấy đáng vẻ trầm mặc không nói của anh, cô vừa tức giận lại vừa đau lòng, điên cuồng đánh vào ngực anh.

Lúc này, cô muốn điên rồi, mái tóc xòa ra, theo động tác của cô không ngừng bay múa.

Trong lòng quá tức giận, quá khổ sở, quá đau đớn! Cô tình nguyện phát điên!

Lời của cô làm lòng Lăng Bắc Hàn vừa chua xót lại vừa đau lòng, nhưng chỉ có thể cười khổ trong lòng, anh là một quân nhân, cũng là một sĩ quan của quốc gia, trước lợi ích của quốc gia cùng nhân dân, sao anh có thể chú ý tới vợ con?

“Anh nợ cô ấy! Cho anh ba tháng, anh sẽ xử lý tốt!” Một hồi lâu, cuối cùng anh cũng mở miệng, đưa tay giữ chặt bả vai cô, trừng mắt nhìn cô, lớn tiếng nói. Lớn tiếng như vậy, giống như đem hết tất cả đau khổ tích tụ trong lòng trút ra ngoài! Lăng Bắc Hàn! Mày là quân nhân, bên dưới vẫn còn rất nhiều chiến sĩ như Thôi Chí Quân, kẻ địch mai phục trong doanh trại, mày không có tư cách lấy đi sinh mạng của bọn họ để hy sinh cho tình yêu của mày!

Lăng Bắc Hàn là lá bài chủ chốt trong đoàn trinh sát, những trinh sát có biểu hiện ưu tú hơn người thường được phái đi nằm vùng, bởi vì hằng năm bọn họ đều ở trong bộ đội đã quen mặt, nếu nằm vùng trong lòng địch sẽ khiến bọn họ sinh nghi.

Thực ra anh vốn không trực tiếp phụ trách vụ án này, thỉnh thoảng chỉ tiếp nhận mệnh lệnh, truyền tin tình báo, ai ngờ để anh có thể moi được đầu mối quan trọng từ Lục Khải Chính, để đồng chí Thôi Chí Quân không phải hy sinh một cách oan uổng.....

Lời nói của Lăng Bắc Hàn làm Úc Tử Duyệt sững sờ, đầu óc ong ong, “Có... có ý gì?” trong đầu hiện lên lời nói của Hạ Tĩnh Sơ, cô ấy rời khỏi Lăng Bắc Hàn là bắt đắc dĩ. Như vậy, anh đã biết rồi sao? Cho nên, hiện tại anh cảm thấy mắc nợ Hạ Tĩnh Sơ, cho nên muốn đền bù?

“Chính là anh nợ cô ấy! Cô ấy chia tay anh, thực sự có nỗi khổ tâm!” anh khó khăn mở miệng, rất muốn cười to, nhưng nhìn đáng vẻ đau khổ của cô, lòng anh lại đau như cắt.

Úc Tử Duyệt, thật xin lỗi!

Nhìn mặc dù vốn là người hoạt bát, một cô gái không buồn không lo, nhưng đi theo anh, chỉ có uất ức. Bây giờ lại phải chịu uất ức lớn như vậy, anh vẫn không thể giải thích được với cô, chỉ có thể tiếp tục làm tổn thương cô.

“Bốp.....”

Úc Tử Duyệt cũng không thể kiềm chế nổi nữa, cô giơ tay hung hăng tát anh một cái, thân thể lão đảo lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã xuống ghế sofa, “Lăng Bắc Hàn! Anh đã đồng ý với em! Anh đã nói mặc kệ cô ấy có nỗi khổ tâm gì cũng sẽ không đi cùng với cô ấy! Anh đã nói như vậy!” cô gào lên với anh, thở hổn hển từng ngụm, nước mắt lăn rơi xuống.

Nói cho cùng, anh vẫn là không yêu cô sao? Cho nên Hạ Tĩnh Sơ nói ra nỗi khổ tâm anh liền dao động....

Bên má truyền đến cơn đau nhẹ nhẹ, rất thoải mái, ít nhất cũng khiến cho tích tụ trong lòng anh dễ chịu hơn nhiều, anh nhìn cô, trong đôi mắt tràn đầy khổ sở bất đắc dĩ, Úc Tử Duyệt, em cũng biết anh đã đồng ý với em.....

Anh cảm thấy lúc này cô không tin tưởng anh, rõ ràng là cô không tự tin.

“Anh không phản bác đúng không, để em nói thay anh, bởi vì anh không yêu em! Căn bản anh chưa từng yêu em! Anh vẫn yêu Hạ Tĩnh Sơ!” cô nhìn vẻ mặt cam chịu kia, đau lòng hết lớn, cũng cố tình kích thích, cô muốn anh phản bác, nhưng rõ ràng đó chỉ là mơ, anh vẫn đứng đó không nhúc nhích, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Anh thực sự muốn bóp chết sự kích động của cô! Lại cố gắng kiềm chế hết sức, nếu như anh mềm lòng với cô, cô nhất định sẽ truy hỏi đến cùng, cho nên bây giờ có giải thích cũng chỉ là thừa!

“Cho anh thời gian ba tháng, anh sẽ....”

“Ba tháng? Để anh lấy thân báo đáp cô ta sao? Lăng Bắc Hàn! Úc Tử Duyệt tôi không được phép hai lòng! Hoặc là anh đoạn tuyệt sạch sẽ với cô ta, hoặc là chúng ta ly hôn!” Cô hét lên với anh, cô cũng có tự trọng, ba tháng? Để anh cùng Hạ Tĩnh Sơ ở bên cạnh nhau ba tháng?

Bần! Quá bần thiêu!

“Anh không đồng ý! Úc Tử Duyệt! Em đừng có mơ!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, tức giận gầm lên! Cô gái ngốc nghếch này, có thể thông minh một chút được hay không, nếu như anh thật sự yêu Hạ Tĩnh Sơ, làm sao có thể bá đạo độc chiếm cô, không muốn ly hôn với cô?

Úc Tử Duyệt cười trào phúng, “Anh cũng không muốn cắt đứt quan hệ với cô ta, lại không muốn ly hôn, muốn nạp thiệp sao? Lăng Bắc Hàn! Anh nằm mơ đi!” cho là cô dễ dàng bị ăn hiếp sao? Giờ phút này, cô đau lòng đến chết lặng.

Lăng Bắc Hàn cười khổ trong lòng, tiến lên, một tay kéo cô vào trong ngực, đi về phía phòng ngủ, “Buông ra! Đừng có dùng bàn tay bần thiêu của anh chạm vào tôi! Cút đi!” dọc đường đi, cô vung tay vung chân đấm đá anh, giống như phát điên hét lên.

Lăng Bắc Hàn thô lỗ ném cô lên giường, thân hình cao lớn chặn cô lại, mở miệng cắn xé cái miệng nhỏ nhắn của cô, cô giống như cô vợ nhỏ bị chọc giận, lúc ngọn lửa của anh vừa dò vào, cô dùng sức hung hăng cắn xé lẫn nhau, ngửi thấy cả mùi máu tươi trong miệng!

Mặc dù anh bị đau, lại không chịu buông cô ra, điên cuồng hôn hít, động tác giống như biểu thị cho nhiệt tình của anh đối với cô, nhưng cô không cảm nhận được! Không cảm nhận được thống khổ và bất đắc dĩ trong lòng anh!

Úc Tử Duyệt mở to mắt, trên mặt tràn đầy phần hận nhìn gương mặt anh, hàm răng cắn một cái thật mạnh lên đầu lưỡi của anh! Giờ phút này yêu sâu đậm bao nhiêu thì hận thù bấy nhiêu! Hận không thể giết chết anh, người đã phản bội cô!

Chuông điện thoại di động vang lên, thân thể Lăng Bắc Hàn hơi cứng lại, buông cô ra, nhanh chóng lật người xuống giường.

Úc Tử Duyệt áo quần xốc xếch, khoe miệng thấm máu tươi, ngơ ngác nhìn trần nhà, chỉ nghe thấy giọng nói dịu dàng của Lăng Bắc Hàn truyền vào bên tai, “Được, anh tới ngay!” nước mắt của Úc Tử Duyệt chậm rãi rơi xuống.

Không cần đoán cũng biết là Hạ Tĩnh Sơ.....

“Anh nhất định sẽ không ly hôn đâu!” anh chỉ bỏ lại những lời này, giống như nếu nói thêm một câu sẽ chỉ là dư thừa, sau đó đá cửa rời đi.....

“Tôi hận anh!” cô kích động ngồi dậy, hét lên về phía cánh cửa.....

Lăng Bắc Hàn đang định ra cửa, trong tim bỗng hiểu ra, lại đã làm tổn thương cô quá sâu, nhưng cũng phát hiện ra, thật ra làm cô tổn thương, lòng anh càng đau hơn! Chỉ có thể nói nhỏ trong lòng, thật xin lỗi.....

Úc Tử Duyệt ngẩn ngơ cả đêm, cả người đổ mồ hôi, giống như vừa trải qua một cơn ác mộng. Nhưng thật sự đúng là cô vừa trải qua một cơn ác mộng. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, thiếu chút nữa té xỉu, giờ phút này, cô đứng trước gương nhìn dáng vẻ tiêu tụy của mình, khóe miệng hiện lên nụ cười khổ sở.

Cúi đầu nhìn thấy cặp cốc đánh răng tình nhân, nước mắt rơi xuống.

Hạnh phúc ngọt ngào trước kia giống như đèn kéo quân, không ngừng chuyển động trong đầu. Hai tuần trước, bọn họ còn hạnh phúc ngọt ngào như vậy.....Cô không ngờ anh vì muốn ở bên cạnh Hạ Tĩnh Sơ, cố tình đẩy mình đi.

Ba tháng? Ba tháng này anh muốn lấy thân báo đáp Hạ Tĩnh Sơ sao?

Rốt cuộc trong mắt anh có tồn tại một người vợ là cô không?

Úc Tử Duyệt, mày cần gì phải uất ức như vậy? Cho dù yêu sâu đậm thế nào, cũng không thể không có tự trọng.....

Nghĩ như vậy cô muốn đánh răng, hàm răng có bị mài hỏng cũng không biết.

Ở cửa bệnh viện, cô nhìn thấy Hạ Tĩnh Sơ được Lăng Bắc Hàn đỡ lên xe của anh, “Lúc đầu Hạ Tĩnh Sơ rời khỏi Lăng Bắc Hàn là bởi vì mang thai đứa con của anh ta, bị mẹ Lăng Bắc Hàn hại nên bị sảy thai, khiến cả đời vô sinh. Lại bị người nhà họ Lăng ép chuyển đi.... hiện tại trong tử cung của cô ta có một khối u lành tính, mấy ngày nay Lăng Bắc Hàn đưa cô ấy đến tìm bác sĩ....” âm thanh của Lệ Mộ Phàm truyền vào bên tai, rõ ràng từng chữ từng câu.

Cũng như con dao sắc bén đâm vào ngực cô.

Có thật không? Những lời Lệ Mộ Phàm nói đều là sự thật sao? Đây chính là nỗi khổ tâm của Hạ Tĩnh Sơ? Hiện giờ Lăng Bắc Hàn đã biết, cho nên đau lòng sao? Cho nên....

Phổi bành trướng như sắp nổ tung, cô thở dốc, trong tim đau đớn!

Khó trách anh nói lại tình cũ với Hạ Tĩnh Sơ, thật là một câu chuyện tình yêu cảm động cỡ nào....

“Cho nên, bọn họ mới thành một đôi? Các người cũng cho rằng, bọn họ mới thực sự là một đôi? Vậy còn tôi thì sao? Tôi là cái gì?” Tôi là cái gì.....Lúc này, giống như cô mới là người ba xen vào bọn họ.....

Nhìn Úc Tử Duyệt nước mắt không ngừng chảy xuống, rơi xuống nền đất, choáng váng..... Trong lòng Lệ Mộ Phàm quặn lại, “Cậu vẫn còn yêu anh ta đến vậy sao? Anh ta yêu cậu sao! Anh ta không đáng giá để cậu yêu! Úc Tử Duyệt! Cậu tỉnh lại cho tôi!” Lệ Mộ Phàm vừa đau lòng vừa tức giận, đôi tay dè bả vai cô, lớn tiếng nói.

Nếu như nói anh hèn hạ, thì cũng là Lăng Bắc Hàn cho anh cơ hội hèn hạ! Lệ Mộ Phàm cảm giác hiện giờ điều mình làm là đúng đắn, Lăng Bắc Hàn đó vốn không đem lại cho cô hạnh phúc! Mà anh với Úc Tử Duyệt mới là thanh mai trúc mã một đôi!

Cô không nghe thấy bất kỳ lời nào, trong đầu chỉ xoay quanh về nguyên nhân rời đi của Hạ Tĩnh Sơ.....

162. Chương 162: Đồng Ý

“A Hàn, anh không cần phải lo cho em, làm vậy là không công bằng với Duyệt Duyệt!” trên xe Lăng Bắc Hàn, Hạ Tĩnh Sơ ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, cô nhìn về mặt bình thường của Lăng Bắc Hàn, kích động nói. Giờ phút này, cô vẫn không rõ rốt cuộc Lăng Bắc Hàn thế nào với mình. Nếu như anh thật sự muốn nói lại tình cũ với cô, tại sao vẫn chưa ly hôn với Úc Tử Duyệt!

Hay là anh qua loa đối với cô, chẳng qua là sợ cô gây bất lợi cho Tiểu Dĩnh?

Lăng Bắc Hàn quay đầu chớp mắt một cái, dường như thấy được hoài nghi trong mắt Hạ Tĩnh Sơ, Lăng Bắc Hàn mở miệng, dịu dàng cười với cô, “Không công bằng với em mới đúng!” anh áy náy nói, một câu nói này đối với Hạ Tĩnh Sơ thật giống như một liều thuốc an thần.

Cô biết Lăng Bắc Hàn vẫn còn thương cô, yêu cô, sao có thể không yêu, hướng chỉ một người hoàn mỹ như cô lại có nỗi khổ tâm trong lòng?

“Nhưng đối với Duyệt Duyệt cũng không công bằng, cô ấy là vợ của anh.....” Hạ Tĩnh Sơ cố ý nhắc nhở, Lăng Bắc Hàn trong lòng hừ lạnh, lúc này cũng vừa tới công ty của Lục Khải Chính. Gần đây Lục Khải Chính dường như chuẩn bị làm chuyện lớn gì đó, bảo Hạ Tĩnh Sơ chuẩn bị rất nhiều tài liệu.

“Anh đưa em lên hay em tự lên?” Lăng Bắc Hàn vừa cười vừa hỏi cô.

“Bụng có chút đau.....” cô làm nũng xoa xoa bụng mình, khó khăn mở miệng nói với Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn mỉm cười, xuống xe, đi vòng qua tay lái phụ, mở cửa xe cho cô.

Được một người đàn ông xuất sắc như vậy cẩn thận đưa tới công ty, thật là hãnh diện! Giờ phút này, Hạ Tĩnh Sơ vào đến đại sảnh công ty, trong lòng thầm nghĩ. Nghe Lăng Bắc Hàn nói tới một số vụ án ở sở luật sư sự vụ, cô không muốn quay về nữa, lấy việc chữa bệnh và dưỡng bệnh là chính. Nhưng công việc bên Lục Khải Chính cũng không thể lơ là.

Ở cửa phòng làm việc của Lục Khải Chính, Lăng Bắc Hàn gặp đoàn người Tư Đồ Ngạn, nhìn thấy anh, Tư Đồ Ngạn gỡ kính mắt xuống, con mắt âm trầm nhìn chằm chằm cánh tay của Lăng Bắc Hàn kéo cánh tay Hạ Tĩnh Sơ, khóe miệng cong lên một nụ cười giễu cợt. Lăng Bắc Hàn đương nhiên biết rõ vì sao Tư Đồ Ngạn lại cười nhạo anh, nhưng anh vẫn gật đầu với anh ta một cái, sau đó đến Lục Khải Chính.

Sau khi đoàn người Tư Đồ Ngạn rời đi, sắc mặt của Lục Khải Chính có chút khó xoi, dường như đang oán giận Lăng Bắc Hàn ngoại tình.

“Vào đi!” giọng của Lục Khải Chính có vẻ không được tốt nói với bọn họ, Hạ Tĩnh Sơ ủy khuất liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn nắm tay cô, mang cô vào phòng làm việc của Lục Khải Chính.

“Tĩnh Sơ, để tài liệu lại, tôi có chuyện muốn nói với Lão Lăng....” Lục Khải Chính lấy thuốc lá đưa cho Lăng Bắc Hàn, nói với Hạ Tĩnh Sơ, sau đó anh đi ra ngoài ban công, “Chờ tôi ở bên ngoài....”

“Lăng Bắc Hàn! Con mẹ nó đầu óc cậu bị lừa đá rồi hả ?” Lục Khải Chính xoay người chỉ vào lỗ mũi Lăng Bắc Hàn, lạnh lùng nói.

“Lục Khải Chính! Tôi đắc tội với cậu sao!” nhìn dáng vẻ tràn đầy căm phẫn của Lục Khải Chính, Lăng Bắc Hàn còn tưởng rằng một Lục Khải Chính chính trực ngay thẳng đã trở lại, anh nhìn anh ta chằm chằm, hỏi. Đã có đủ chứng cứ ám chỉ Lục Khải Chính, cho dù anh không phải là lão đại đứng sau lưng, thì cũng là đầu mối quan trọng.

“Tôi con mẹ nó vẫn còn là anh em của cậu, muốn nhắc nhở cậu không được sai chân lữ bước! Cậu với Hạ Tĩnh Sơ dây dưa không rõ, cậu không cần hôn nhân nữa sao, không cần tiền đồ nữa sao?” Lục Khải Chính lườm Lăng Bắc Hàn, tức giận quát.

Lăng Bắc Hàn bởi vì lời nói của Lục Khải Chính mà xúc động.

Lục Khải Chính à, cậu nói tôi như vậy, nhưng còn cậu thì sao?

“Cậu quên rằng mười năm trước tôi có thể vì cô ấy mà bỏ trốn, có thể buông tay tất cả hay sao?” Sở làm cho Lục Khải Chính hoài nghi, anh chỉ có thể nói như vậy, mấy hôm trước ở chỗ này, cũng may Lục Khải Chính có nghe thấy lời của Hạ Tĩnh Sơ! Như vậy anh có thể có lý do chính đáng để xuất hiện trong công ty của anh ta.

“Mười năm trước, cậu chỉ là một thằng nhóc hai mươi tuổi, không giống như bây giờ! Lăng Bắc Hàn! Bây giờ cậu đã là một sĩ quan! Tôi tin tưởng chỉ cần đầu óc cậu bình thường sẽ không bởi vì một Hạ Tĩnh Sơ mà buông tay tất cả!” Lục Khải Chính tức giận nói, ngón trỏ càn không ngừng chỉ thẳng vào sống mũi của Lăng Bắc Hàn!

“Đầu óc tôi rất tỉnh táo! Không cần cậu lo lắng!” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói xong, vút tàn thuốc, bước chân nhanh chóng rời đi.

Đưa Hạ Tĩnh Sơ ra khỏi công ty của Lục Khải Chính, vừa mới lên xe đã nhận được cuộc điện thoại của Tiểu Dĩnh, bảo anh tới biệt thự Thanh Viễn, cả nhà bao gồm cả Úc Tử Duyệt đều đang đợi anh, Úc Tử Duyệt muốn ly hôn.

Giờ phút đó, Lăng Bắc Hàn dường như cảm thấy tuyệt vọng, anh biết, lần này cô thật sự muốn ly hôn.

Ly hôn, anh không làm được, cũng không cam lòng, cũng không đáng! Chỉ cần cho anh thời gian, sau khi kết thúc vụ án mua bán vũ khí lậu, tất cả sẽ được giải quyết. Nhưng Lăng Bắc Hàn, sau khi giải quyết vụ án này, giải quyết Hạ Tĩnh Sơ, mày và Úc Tử Duyệt có thể thật sự trở lại như cũ sao? Mày là quân nhân, lúc nào cũng có thể có nhiệm vụ, lúc nào cũng có thể hy sinh.....

Nếu không ly hôn, Hạ Tĩnh Sơ sẽ hoài nghi, Lục Khải Chính sẽ hoài nghi, Úc Tử Duyệt ngày ngày ầm ỉ, anh phải làm thế nào?

Trong nội tâm dậy sóng lớn, sau đó, trong lòng hạ quyết tâm, anh lái xe đưa Hạ Tĩnh Sơ đi thẳng tới biệt thự.

“Duyệt Duyệt, tất cả đều tại mẹ, Lăng Bắc Hàn chỉ vì muốn chuộc lỗi với cô ta, mẹ có thể thấy nó thật sự yêu con!” trong biệt thự, Tiểu Dĩnh mềm giọng nói với Úc Tử Duyệt, vợ chồng Úc Gia cũng đã chạy tới đây, đang ở phòng khách chào hỏi Lăng Chí Tiêu cùng bà cụ.

Lời của Tiểu Dĩnh khiến Úc Tử Duyệt xúc động, anh thật sự như vậy sao? Cô không chắc chắn.....

Sau khi biết Hạ Tĩnh Sơ từng mang thai đứa con của anh, sau khi Lăng Bắc Hàn bỏ cô mà đi, cô không chắc chắn. Đó là tình yêu nhiều năm của anh, vì cô ấy có thể bỏ qua tất cả, lại thêm nguyên nhân chia tay như vậy..... trước đây chưa từng thấy.

“Hạ Tĩnh Sơ đó quá hèn hạ, Bắc Hàn chỉ là nhất thời bị cô ta lừa gạt mà thôi!”

“Mẹ! Đây là chuyện của anh ấy! Con mặc kệ anh ấy có phải bị Hạ Tĩnh Sơ lừa hay không, con đã cho anh ấy cơ hội giải thích, nhưng anh ấy không giải thích, anh ấy còn nói muốn ở cạnh Hạ Tĩnh Sơ! Đối lại là mẹ, mẹ có thể chịu đựng được chồng của mình ở bên ngoài chuộc lỗi với người phụ nữ khác sao?” Úc Tử Duyệt nhìn Tiểu Dĩnh, kích động nói.

Một câu nói đánh trúng chỗ đau của Tiểu Dĩnh, bà cười chua xót, trong mắt ngấn lệ. Đều là phụ nữ, khi yêu sẽ không chấp nhận trong mắt người mình yêu có một hạt cát, cũng không thể chấp nhận có một cái gai trong lòng. Điều này bà biết rõ ràng.

Tiểu Dĩnh thở dài, “Lần này mẹ ủng hộ con!”

Hai vợ chồng Úc Gia thế nào cũng không ngờ Lăng Bắc Hàn lại có thể như vậy..... trong tận đáy lòng bọn họ không tin, nhưng lúc Lăng Bắc Hàn cũng người phụ nữ kia xuất hiện ngoài cửa thì tất cả bọn họ đều ngây người....

“Khốn kiếp! Cút ra ngoài!” bà cụ thấy Hạ Tĩnh Sơ thì tức giận nhảy lên, cầm gậy, tức giận gõ sàn nhà, đôi mắt vẫn còn tinh tường hung tợn nhìn chằm chằm Hạ Tĩnh Sơ. Trong mắt bà cụ, cô ta chính là một con hồ ly tinh!

Úc Tử Duyệt cùng Tiểu Dĩnh xuống lầu thì thấy Hạ Tĩnh Sơ cũng tới, trong lòng cả hai người đầy sóng gió, nhất là Úc Tử Duyệt, giống như giấc mơ buổi tối ngày nào đó đã trở thành sự thật! Ánh mắt Lăng Bắc Hàn liếc về phía cầu thang, trong lòng quặn đau.

Anh xoay người, cúi đầu, dụi dụi nói với Hạ Tĩnh Sơ, “Ra ngoài trước đợi anh...”

Hạ Tĩnh Sơ vẻ mặt ủy khuất nhìn Lăng Bắc Hàn, nghe lời gật đầu, ra cửa.

Chỉ có Lăng Chí Tiêu vẫn còn ung dung bình tĩnh. Đều là quân nhân, chỉ cần suy nghĩ một chút, chỉ cần tin tưởng con người Lăng Bắc Hàn cũng có thể thông suốt. Dĩ nhiên người bình thường không thể nghĩ được điểm này.

Sau khi Hạ Tĩnh Sơ rời khỏi đây, sắc mặt bà cụ cũng dịu đi.

“Cha, mẹ.....” nhìn thấy vợ chồng Úc Gia, Lăng Bắc Hàn vẫn lễ phép mở miệng, gọi một tiếng.

Úc Tử Duyệt nhìn anh, trong tim đau nhói, tất cả uất ức cuộn cuộn dâng lên, hành hạ cô muốn phát điên. Yêu một người, tại sao lại khổ sở như vậy?

“Bắc Hàn, vợ chồng chúng ta tin tưởng con, hôm nay chỉ cần con đoạn tuyệt với người phụ nữ kia trước mặt chúng ta, cho Duyệt Duyệt một lời cam kết là được rồi!” Úc Trạch Hạo từ ghế đứng lên, nhìn Lăng Bắc Hàn, nói từng chữ từng câu.

Là ông coi trọng con rể, ông tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình!

“Cha, con muốn xin lỗi Úc Tử Duyệt! Lời cha nói, con không làm được!” Lăng Bắc Hàn mở miệng, trầm giọng nói.

“Lăng Bắc Hàn! Anh..... khốn kiếp!” lúc này bà cụ tức giận vung gậy đánh lên người Lăng Bắc Hàn, dùng hết sức đánh từng phát từng phát!

“Bà”

“Mẹ!”

Tô Mạt Hề cùng Tiểu Dĩnh kinh hãi hô, phải bước lên kéo bà cụ ra, nhưng một người tính tình dữ dội như bà cụ sao có thể dừng tay, “Cho rằng tôi già rồi không quản được anh có phải không? Khốn kiếp! Nhà họ Lăng khốn kiếp! Anh làm mất mặt liệt tổ liệt tông nhà họ Lăng! Anh không xứng đáng là một người quân nhân! Lăng Chí Tiêu! Đuổi nó ra khỏi bộ đội cho tôi!”

Bà cụ đánh Lăng Bắc Hàn mấy cái, dừng tay lại, nhìn Lăng Chí Tiêu, thở hổn hển hết lên.

Nhìn anh bị bà nội đánh vài cái không phản ứng gì, giây phút đó Úc Tử Duyệt còn đau lòng cho anh, nhưng càng đau lòng hơn, vì Hạ Tĩnh Sơ, anh có thể chịu uất ức như vậy sao?

Lăng Bắc Hàn liếc nhìn Lăng Chí Tiêu, ánh mắt hai cha con giao nhau.

“Lăng Bắc Hàn! Hỏi con lần cuối cùng, rốt cuộc có chịu cắt đứt với Hạ Tĩnh Sơ không?” Lăng Chí Tiêu tiến lên, nhìn Lăng Bắc Hàn, tức giận hỏi.

Khóe miệng Tiểu Dĩnh cong lên nụ cười giễu cợt, Lăng Chí Tiêu ngoại tình, sao bà cụ không giáo huấn anh ta như vậy?

“Không!” Lăng Bắc Hàn nhìn Lăng Chí Tiêu, kiên định nói. Hai chữ anh vừa nói ra khỏi miệng thật sự làm tổn thương Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn, anh thật sự không yêu em sao? Vì Hạ Tĩnh Sơ, anh có thể bỏ trốn, anh có thể buông tha lý tưởng. Hiện tại, vì cô ấy, anh có thể ly hôn, thậm chí cởi bỏ bộ quân trang xuống!

Lăng Bắc Hàn vẫn nhìn chằm chằm vào Úc Tử Duyệt, anh có thể cảm nhận rõ được sự khổ sở của cô lúc này, anh cũng biết, cô kiên quyết muốn ly hôn, nếu không sẽ không mời cha mẹ cô tới.

“Nếu như vậy anh phải cho Duyệt Duyệt một cái công đạo! Hiện giờ con bé muốn ly hôn với anh!” Lăng Chí Tiêu nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn, lạnh lùng nói.

“Lăng Bắc Hàn! Không được để người phụ nữ họ Hạ kia lừa gạt! Anh tỉnh táo lại cho tôi, người anh yêu là Úc Tử Duyệt! Anh nói rõ ràng cho tôi!” Cuối cùng Tiểu Dĩnh cũng không kiềm chế được nữa, kích động quát lớn với Lăng Bắc Hàn.

Thấy Tiểu Dĩnh đã tiếp nhận Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn không biết là nên vui mừng hay nên cảm thấy châm chọc.

“Tiểu Dĩnh, bà lại đang giả vờ diễn tuồng sao?” Lăng Bắc Hàn nhìn Tiểu Dĩnh, giễu cợt nói.

“Bóp.....”

Một cái tát vang rơi xuống, Tiểu Dĩnh kích động đánh vào mặt Lăng Bắc Hàn, tức giận thổ dốc kịch liệt, ngực không ngừng phập phồng.

Hạ Tĩnh Sơ vẫn núp ở ngoài cửa, nghe thấy động tĩnh bên trong, nghe đến lời của Lăng Bắc Hàn thì cô kích động mừng rỡ như điên!

“Mọi người không cần phải cãi nhau nữa, Lăng Bắc Hàn! Tôi muốn ly hôn! Tôi rất nghiêm túc, hy vọng anh có thể hợp tác!” Úc Tử Duyệt kèm chế tất cả khổ sở trong lòng, nhìn anh, kiên định nói từng chữ từng câu, thậm chí trên khóe miệng treo còn nở một nụ cười giấu cợt.

Ly hôn, cô quyết tâm muốn cùng anh ly hôn.

“Chúng ta nói chuyện riêng một chút!” Lăng Bắc Hàn nói xong, bước chân đi đến một phòng, bị bà cụ đánh mấy cái vào người vẫn còn đau, trên mặt càng thêm nóng rát.

Úc Tử Duyệt theo bóng dáng cao lớn của anh đi vào phòng, “Còn có gì để nói? Lăng Bắc Hàn, tôi đã nói rồi, tôi không dễ dàng tha thứ cho sự phản bội của anh!” cô đứng ở cánh cửa, nhìn anh, kiên định nói từng chữ từng câu.

Anh nhìn thẳng vào cô, nhìn gương mặt tiều tụy của cô không biết chán, nhìn đôi mắt sưng đỏ mà đau lòng.

“Thật sự muốn ly hôn?” anh nhìn cô, trầm giọng hỏi, trong giọng nói dường như có chút run rẩy.

“Muốn! Đương nhiên muốn! Lăng Bắc Hàn! Tôi đã sớm không chịu nổi anh! Ở cạnh anh, trong lòng tôi không lúc nào được yên! Tôi chịu đủ rồi! Anh không cho tôi thứ tôi muốn, còn làm tổn thương tôi! Chúng ta chia tay đi! Hiện giờ chỉ cần nhìn anh là tôi cảm thấy ghê tởm!” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm, từng chữ từng câu, bị phần quá.

Anh không cho tôi thứ tôi muốn, còn làm tổn thương tôi!

Một câu nói này đủ khiến anh rơi xuống địa ngục! Cũng vừa lúc đâm vào nỗi đau của anh!

Đúng, anh không thể là một người đàn ông bình thường che chở quan tâm đến vợ của mình, những thứ này đều là những thứ cô muốn, cũng phải lấy cho được! Đột nhiên anh cảm thấy cục diện ngày hôm nay cũng không phải vì vụ án, mà là giữa bọn họ vẫn luôn tồn tại vấn đề!

Nếu cô đi theo anh không sung sướng, anh lại không cho cô được những thứ cô muốn, nói không chừng anh còn có thể vì vụ án mà hy sinh.....

Như vậy, còn bá đạo độc chiếm cô làm gì? Cô nhìn anh chỉ cảm thấy buồn nôn

Những thứ này, có một nửa chỉ là giận dữ, nhưng anh biết những điều cô nói đều là thật.

Anh nhìn cô thật sâu, mặc cho trái tim quặn đau, cũng kích động muốn cô ôm vào trong ngực!

Lăng Bắc Hàn! Tại sao mày lại ích kỷ như vậy? Trả tự do lại cho cô đi.....

“Anh đồng ý ly hôn.” Anh nhàn nhạt mở miệng, khóe miệng mặc dù mang theo nụ cười, nhưng trong tim lại tràn đầy chua xót, thì ra là anh không muốn như vậy, thì ra là bất tri bất giác, anh đã yêu cô!

Cô gái nhỏ này giống như cơn gió đã xâm nhập vào thế giới nặng nề của anh, mang đến cho người ta vô số niềm vui và sự yêu mến, ấm áp vô cùng.... Mà cái anh cho cô, vẫn là cảm giác không an toàn. Anh nợ cô, vẫn luôn nợ cô.

Cuối cùng anh cũng đồng ý nhưng cô lại không thể nào vui vẻ được, cảm giác trong lòng như vỡ vụn, “Tôi hối hận vì đã gặp anh, hối hận vì đã yêu anh! Lăng Bắc Hàn! Đừng để tôi phải gặp lại anh một lần nữa!” cô nhìn anh, gào khản cả giọng, mở cửa chạy ra ngoài....

Lời của cô ... cũng đem tình yêu của cô và Lăng Bắc Hàn, phá tan thành từng mảnh.....

163. Chương 163: Lĩnh Chứng

Sau ngày đó, cô theo cha mẹ trở về thành phố A, tự nhốt mình trong phòng ba này, một mình thì đi ngủ, khi tỉnh lại tiếp tục khóc. Không ăn không uống cũng không cảm thấy đói. Chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, cái cảm giác lạnh lẽo đó lan tỏa từ trái tim đến toàn thân.

Chăn bông đã đắp kín nhưng vẫn lạnh như cũ. Sau khi tỉnh lại, trong đầu cô hiện lên toàn hình ảnh của Lăng Bắc Hàn. Hối hận không? Thật sự hối hận khi đã gặp anh, yêu anh sao? Rốt cuộc là vui vẻ nhiều hơn hay khổ sở nhiều hơn? Chính vì yêu, nên mới nếm mùi vị đau khổ.

Có người nói, đây chính là hương vị tình yêu. Càng yêu, càng đau, càng không thể kiềm chế, giống như là bị bỏ bùa. Cô đối với Lăng Bắc Hàn đúng là như vậy. Lờn ngày hôm đó mang theo tức giận, cũng không hối hận khi đã nói ra. Úc Tử Duyệt cô có kiêu ngạo, có tôn nghiêm, không phải là món đồ chơi bị Lăng Bắc Hàn đùa giỡn xong liền tùy tiện vứt đi!

Cô tự nhủ với lòng mình như vậy, nhưng nước mắt nóng hổi vẫn rơi bồng rớt da mặt.

Rốt cuộc trong lòng vẫn là không cam lòng. Anh cho cô rất nhiều sự quan tâm và vui vẻ. Những hạnh phúc vui vẻ kia giống như pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm 30.... Sáng chói rồi lại tan biến.....

“Lăng Bắc Hàn.....” cô khàn khàn mở miệng gọi tên anh, nước mắt trào ra mãnh liệt, trong lòng quặn đau, đau đến mức không thể hô hấp, tưởng chừng như không thể thở nổi, bàn tay nhỏ bé nứu chặt chăn bông. Trong đầu hiện lên hình ảnh anh cùng Hạ Tĩnh Sơ đi bên cạnh nhau.

Lúc bên cô, anh trở về nhà thật khó khăn, nhưng lúc cùng Hạ Tĩnh Sơ ở chung một chỗ, anh ít khi trở về bộ đội. Anh luôn nói anh là quân nhân, công việc là số một, nhưng vì Hạ Tĩnh Sơ, thậm chí anh có thể cưỡi quân trang xuống.....

Thì ra cô để ý nhất vẫn là anh có yêu cô hay không.

Đáp án hiển nhiên là, anh vẫn yêu Hạ Tĩnh Sơ.

Lúc càng đau lòng, sẽ lại càng nghĩ đối phương không tốt. Giờ phút này Úc Tử Duyệt chính là như thế, càng nghĩ càng đau lòng, khổ sở. Nghĩ đến việc Lăng Bắc Hàn thường ngày lớn tiếng quát mắng cô, xử phạt cô về mặt thể xác, còn cường bạo cô hai lần, Úc Tử Duyệt càng cảm thấy, cô đối với anh chỉ là một người vợ qua loa.

Sáng sớm ngày hôm sau, dưới con mắt kinh ngạc của cả nhà, Úc Tử Duyệt xuống lầu. Sắc mặt cô trắng bệch, gương mặt nhỏ lại càng gầy hơn, cặp mắt sưng đỏ, đôi môi tái nhợt mím chặt.

“Duyệt Duyệt..... mau, tới đây dùng cơm.....” Tô Mạt Hề chịu đựng đau lòng dịu dàng nói với cô.

“Mẹ, cha, anh, chị Huyền Huyền, mọi người yên tâm, con thật sự không sao! Ba ngày rồi, con đã khôi phục!” Úc Tử Duyệt nở nụ cười, nhìn mọi người trong nhà, cười nói.

Nhìn con gái bỗng nhiên trưởng thành không ít, vợ chồng Úc Trạch Hạo càng thêm đau lòng, “Vậy mới là con gái của Úc Trạch Hạo ta chứ, cầm lên được thì cũng bỏ xuống được!” Úc Trạch Hạo trầm giọng nói.

“Duyệt Duyệt! Em rất tốt, là tên Lăng Bắc Hàn xấu xa, có mắt không trông!” Úc Tử Mặc tiến lên, ôm lấy bả vai cô, cười nói. Lần này, anh đương nhiên là đứng ở về phía Úc Tử Duyệt! Trước kia, đối với cô hà khắc, bắt bẻ, thật ra cũng chỉ vì muốn tốt cho cô.

“Anh trai! Thật hiếm khi anh không chê bai em, em còn tưởng anh bảo em tùy hứng, đáng đời em nữa chứ!” Úc Tử Duyệt liếc Úc Tử Mặc một cái, tự giễu cười nói, trong tim như bị đao cắt. Ở trong mắt của Lăng Bắc Hàn, cô chẳng phải chính là một người tùy hứng, không hiểu chuyện hay sao?

“Duyệt Duyệt, nhanh ăn cơm đi!” lúc này, Lệ Huyền Huyền mở miệng, giúp Úc Tử Mặc hoà giải.

“Ừ, ăn cơm, lát nữa ai đưa con tới thủ đô? Hôm nay lấy chứng nhận ly hôn đúng không?” Cô ngồi xuống bên bàn ăn, tự nhiên cười nói. Cô như vậy chỉ khiến người Úc gia càng thêm đau lòng hơn.

“Đương nhiên là anh với chị dâu em!” Úc Tử Mặc cười nói, trong lòng Úc Tử Duyệt đau khổ không thôi. Ngày lấy chứng nhận kết hôn cũng là anh trai và chị Huyền Huyền đưa cô đi.... Cuối tháng chín đến đầu tháng ba, mới chỉ ngắn ngủi vài tháng, cô vừa kết hôn đã lại ly hôn.

Trong lúc nhất thời kích động, cũng dễ cắt đứt niệm tưởng đối với Lê Mộ Phàm, cô đã yêu Lăng Bắc Hàn, nhưng cũng bị anh vứt bỏ.

Đây chính là cái giá của sự trưởng thành sao? Hay tại vì cô tùy hứng, hay xúc động, hay oán trách?

Nhưng sau khi gả cho Lăng Bắc Hàn, cô có cố gắng thay đổi, cố gắng để được anh yêu, cô không hề hối hận, nhưng rốt cuộc cô đã sai ở đâu chứ?

Ngày ấy, cho dù không có lời nói của cô, anh cũng sẽ đồng ý ly hôn. Cô chỉ có thể hoàn toàn tin rằng anh nói lại tình cũ với Hạ Tĩnh Sơ, như vậy mới có thể “chết tâm” với anh mà rời đi. Cô rời đi rồi, anh cũng có thể yên tâm làm việc.

Ngồi ở trên chiếc giường mà bọn họ đã từng hoan ái, Lăng Bắc Hàn hút thuốc, đôi mắt tỉnh mịch nhìn bức ảnh cưới trên tường kia. Gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy sức sống khiến anh rung động, trong lòng quặn đau.

Cô nói hối hận vì đã quen anh, hối hận vì đã yêu anh. Có lẽ là hối hận thật, hiện giờ anh vẫn còn nhớ vẻ mặt tuyệt vọng bi phẫn của cô. Anh biết cô yêu anh cho nên mới tuyệt vọng đau lòng như vậy. Anh cũng yêu cô, anh hy vọng cô có thể vui vẻ không buồn không lo giống như trước đây. Nhưng anh cho cô tổn thương còn nhiều hơn vui vẻ!

Tầm mắt chuyển từ tấm ảnh cưới đến cái khăn quàng cổ màu đen “trăm ngàn chỗ hở” đặt trên giường kia, còn có một chiếc cà vạt đậm màu. Bàn tay cầm lấy cái khăn quàng cổ màu đen, ngón tay không kiềm chế được run rẩy.

Chiếc khăn quàng cổ này đã từng cứu anh một mạng, trong bông tuyết trắng xóa, nếu như không có nó, các chiến hữu khó có thể tìm thấy anh bị chôn vùi trong bão tuyết.

Bỏ được sao? Không muốn!

Nhưng Lăng Bắc Hàn, mày không cho được cô ấy thứ mà cô muốn! Để cô tự do đi, như vậy cô có thể sẽ sớm tìm được một bến bờ, một mảnh trời mà cô muốn.

Nghĩ như vậy, trái tim giống như bị bóp chặt, đau đớn không thôi. Không thể nào, cô ấy yêu anh như vậy, không thể nào dễ dàng thay đổi!

Nhưng trong lòng anh vẫn là không tự tin, cô là một người dám yêu dám hận, yêu ghét phân minh. Cô có thể rất nhanh đi ra từ trong bóng ma Lê Mộ Phàm, cũng có thể rất nhanh đi ra từ trong thương tổn mà anh dành cho cô, phải vậy không?

Dòng suy nghĩ của Lăng Bắc Hàn bị chuông điện thoại di động cắt đứt.

“Hàn thiếu! Lăng tư lệnh bảo tôi đưa anh đến cục dân chính, các loại giấy tờ cũng đã đầy đủ!” là tiểu Lý gọi điện thoại tới, Lăng Bắc Hàn trả lời xong, đi tới cửa sổ, chỉ thấy Tiểu Lý dừng xe dưới lầu.

Sau khi Lăng Bắc Hàn xuống lầu, nhưng chỉ lấy giấy tờ xong liền bảo Tiểu Lý rời đi, tự mình mở xe, đi từ trụ sở bộ đội đến cục dân chính.

Lăng Bắc Hàn đi một chút là tới cục dân chính, ngồi trong xe không ngừng tìm kiếm bóng dáng của cô. Anh ngồi trong xe hút thuốc, rất muốn gặp mặt cô, mặc dù cô đã nói không muốn gặp lại anh.

Xe còn chưa dừng lại, Úc Tử Duyệt ngồi bên cửa sổ đã thấy chiếc Hummer khổng lồ, trong tim đau nhói.

“Chị Huyền Huyền, chị có phần không?” Nhìn dáng vẻ tiêu tụy của mình từ gương chiếu hậu, Úc Tử Duyệt vội vàng xoay người nói với Lê Huyền Huyền bên cạnh, Lê Huyền Huyền vội vàng lấy hộp phấn từ trong túi ra.

Không muốn để anh thấy một Úc Tử Duyệt đau khổ tiêu tụy, Lê Huyền Huyền tạm thời giúp cô trang điểm nhân nhạ, gương mặt được trang điểm hiện lên mười phần sức sống.

Lăng Bắc Hàn! Không có anh, tôi vẫn có thể sống rất tốt!

Lúc xuống xe, cô trong lòng kiêu ngạo nói, cầm trong tay túi giấy anh trai đưa cho cô, bên trong có chứng minh thư cùng hộ khẩu của cô. Cũng giống như ngày nhận chứng nhận kết hôn đó. Chỉ là thời tiết hôm nay âm ỉ khiến người ta muốn khóc.

Thấy một bóng dáng mặc đồ màu trắng từ trên chiếc xe hơi màu đen bước xuống, trái tim Lăng Bắc Hàn run rẩy một hồi, vội vàng dập tắt đèn thuốc trong tay, động tác nhanh chóng nhưng hơi run rẩy. Anh nhìn vào tấm kính trong xe, chỉnh sửa lại quần áo, sau đó mới mở cửa xuống xe.

Bóng dáng cao lớn màu đen từ trên xe bước xuống, trong tay cầm một tập túi giấy, nhìn anh đi từng bước một, dáng vẻ bình tĩnh, trong trái tim có lẽ đang kiềm chế run rẩy.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác ngoài màu trắng, phong cách ngọt ngào, mái tóc dài buông xõa. Gương mặt nhỏ trang điểm xinh đẹp ngọt ngào. Không thấy bất kỳ một tia tiêu tụy nào, khoe miệng đường như còn mang theo nụ cười, có lẽ cô sống rất tốt.

Cô vốn là một người cởi mở như vậy.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt xông vào hơi thở, mùi hương duy nhất thuộc về anh quanh quẩn bên mũi. Úc Tử Duyệt chuyển tầm mắt, khẽ xoay người, đi về phía đoàn người đang xếp hàng dài trong cục dân chính, Lăng Bắc Hàn cũng đuổi theo.

Anh đứng ngay bên cạnh cô, một câu nói cũng không nói với cô, lặng lẽ chờ đợi.

Trước hôn nhân đã từng nói sẽ không ly hôn. Nhưng sau muốn ly hôn, anh cũng đồng ý.....

“Sau này em định thế nào?” anh không chịu nổi bầu không khí ngọt ngào này, rốt cuộc mở miệng hỏi. Đồng thời cũng là quan tâm cô!

“A.....” cô không ngờ anh sẽ mở miệng, quay đầu nhìn về phía anh, gương mặt đã sớm khắc cốt ghi tâm khiến sống mũi cô cay cay, cô xúc động muốn khóc, rất muốn ôm lấy anh nói, Lăng Bắc Hàn, em không muốn ly hôn! Anh hãy quên Hạ Tĩnh Sơ, hãy chấp nhận em, có được không?

Nhưng cô vẫn nở một nụ cười xa lạ xa cách, dùng ánh mắt nhìn người xa lạ để nhìn anh, cũng rất muốn hỏi, cái này là vẫn quan tâm tới em hay chỉ là khách sáo hàn huyên?

“Tạm thời vẫn đến Tô Thành làm việc tiếp...” cô nhìn anh, nhàn nhạt trả lời, không có oán, không có hận, chỉ là nhàn nhạt, cho anh cảm giác không thương không hận. Phản ứng như vậy nghĩa là đã chết tâm.

Điều này khiến cho Lăng Bắc Hàn không cách nào chịu được!

Anh gật đầu một cái, không nói gì, tay nắm túi giấy. Anh muốn dùng hết sức để có thể kiềm chế tất khổ sở trong lòng mà khó có thể nói thành lời. Anh muốn nói cho cô biết, Úc Tử Duyệt đừng quên anh, đừng để anh phải tiếp nhận khổ sở bị vứt bỏ một lần nữa!

Cô không hề nói gì, cũng không cùng anh chủ động nói chuyện, đoàn người chậm rãi di động, cuối cùng cũng đến phiên bọn họ. Lần này không có tình tiết cầu huyết bị cúp điện, tất cả đều rất thuận lợi. Cô nhìn Lăng Bắc Hàn đưa một xấp tài liệu đưa cho nhân viên làm việc, “Ồ, lại một đôi nhanh như vậy! Mừng 4 tháng 1 mới kết hôn, còn chưa được hai tháng.... Người trẻ tuổi thật là!” Một đi trung niên nhìn giấy tờ của bọn họ, oán trách nói.

Úc Tử Duyệt chỉ xấu hổ cười cười, Lăng Bắc Hàn vẻ mặt không chút thay đổi, rất nhanh nhận được giấy chứng nhận ly hôn, cũng giống như giấy kết hôn, màu đỏ.

Chỉ một tờ giấy tầm thường nhỏ bé, vậy mà có thể đem tất cả quan hệ của cô và Lăng Bắc Hàn đoạn tuyệt sạch sẽ.....

Ra khỏi cục dân chính, 2 người Úc Tử Mặc không biết đi đâu, Úc Tử Duyệt gọi điện thoại cho anh trai, anh nói thân thể Lệ Huyền Huyền không thoải mái, đưa cô đến bệnh viện rồi, “Vậy để em tự đi!” Úc Tử Duyệt nói trong điện thoại.

“Em đi đâu?” Lăng Bắc Hàn vẫn bảo vệ bên cạnh trầm giọng hỏi.

164. Chương 164: Gặp

Cô không biết tại sao anh vẫn chưa rời đi, vẫn trầm mặc không nói đứng bên cạnh cô, chẳng lẽ anh không biết bọn họ đã không còn quan hệ gì sao? Mới vừa rồi bọn họ còn là một đôi vợ chồng, giờ đã biến thành người dưng.

Người dưng - Ca khúc quái đản với những lời than thở khóc lóc sến súa vẫn được nhiều người rên rỉ...

“Đến nhà.....biệt thự Thiên Hồng lấy đồ.....” cái chữ “nhà” đó vừa bật ra khỏi miệng đã bị cô cứng rắn ép trở về, cô lạnh nhạt nói.

Nhà, trong tiềm thức của cô vẫn còn cái nhà của bọn họ, trái tim Lăng Bắc Hàn khẽ run rẩy, “Anh đưa em đi!” anh trầm giọng nói, đi lên xe trước, Úc Tử Duyệt do dự một chút, sau đó bước chân theo.

Cô không ngồi ở vị trí kế bên tài xế, mà ngồi ở hàng ghế sau. Trong lòng anh, vị trí kế bên tài xế hẳn là thuộc về một người khác, hoặc có lẽ Hạ Tĩnh Sơ đã ngồi qua rồi.

Hành động này của cô cũng đại diện cho trái tim cô bây giờ, Lăng Bắc Hàn trong lòng cười khổ. Ngay sau đó nhanh chóng khởi động xe.....

Mặc dù được quét dọn sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, nhưng vừa vào cửa đã khiến cho người ta cảm thấy vắng ngắt, cũng không có cảm giác tức giận. Úc Tử Duyệt không nói gì, đi thẳng tới phòng ngủ. Vừa vào cửa, đã thấy trên giường lớn để một cái khăn quàng cổ màu đen và cái cà vạt kia....

Trong lòng đau nhói, không biết tại sao chúng lại xuất hiện tại giường, cô tiến lên, kéo lấy chúng ném vào thùng rác.

“Úc Tử Duyệt! Em.....” chỉ thấy âm thanh tức giận của Lăng Bắc Hàn từ phía sau truyền đến, sau đó ngưng lại, cô quay đầu thấy anh đang nhìn chằm chằm vào thùng rác. Cô cười mỉa mai. Cảm thấy mình trước đây thật đang buồn, thấy Hạ Tĩnh Sơ đan khăn quàng cổ cho anh, cô cũng học theo. Cô từng muốn trở nên thực nữ một chút, thành thực một chút, thông minh một chút, có thể được anh chú ý... Nhưng những điều đó chỉ đều là những hành động thật buồn cười!

Lăng Bắc Hàn hoàn hồn, thấy cô đứng lại bên tủ treo quần áo, lấy một cái rương to, mở ra, cầm quần áo ném thẳng vào bên trong, động tác rất nhanh, giống như là nóng lòng muốn rời đi.

Sau khi lấy hết quần áo từ trong tủ quần áo, Úc Tử Duyệt ngồi xổm xuống, muốn đóng cái rương lại, nhưng làm thế nào cũng không thể kéo được.

“Để anh!” Lăng Bắc Hàn tiến lên, kéo cái rương qua, nhỏ giọng nói, đem quần áo của cô để lên giường, cái nọ chồng lên cái kia. Úc Tử Duyệt thấy anh gấp quần áo cho cô, đáng vẻ nghiêm túc mà gọn gàng như vậy khiến cô nhớ tới mười ngày trước, trước đêm cô đi công tác, anh cũng giúp cô sắp xếp hành lý như vậy.

Cẩn thận tỉ mỉ sắp xếp quần áo cho cô, giống như vẫn như đang chăm sóc cô, một người gốc nghiệt làm việc gì cũng lơ là, lại không thích gấp quần áo! Sau này liệu có người đàn ông nào có thể giống như anh, chăm sóc cô như vậy hay không?

Lúc sờ đến mảnh vải trơn trượt lạnh lạnh, Lăng Bắc Hàn cau mày, chỉ thấy trên tay đang cầm một bờ sườn xám màu hồng nhạt, lúc này Úc Tử Duyệt cũng chú ý tới, trong lòng vừa hồi hộp vừa quặn đau.

Đó là bộ sườn xám nội y gợi cảm mà cô mua, còn chưa kịp mặc cho anh xem... Trong đầu không khỏi nhớ lại từng kích tình dây dưa theo anh, da thịt miên man, trong tim càng thêm nhói buốt, cô thật sự không chịu đựng được, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Chạy đến thư phòng, đóng cửa lại, nước mắt không kiềm chế được trào ra, chứng kiến trên bàn làm việc có căn nhà nhỏ ghép từ những vỏ đạn thì nước mắt càng rơi mãnh liệt, cả người cô trôi xuống, che miệng không để ỉn khóc thành tiếng, trong mắt mơ hồ chỉ có căn nhà này.

Đau lòng không thôi, nhưng càng đau lòng hơn, dù có tiếc nuối thế nào cũng không có cách nào nữa, anh không thương cô, bọn họ đã ly hôn, cô không thể bắt chấp tôn nghiêm để quần quít lấy anh!

Lau khô nước mắt, cô đứng dậy, tới bên bàn làm việc, đưa tay sờ căn nhà này, trong đầu hiện lên sự dịu dàng anh dành cho cô....

Úc Tử Duyệt! Không cho phép khóc nữa! Như vậy sẽ chỉ làm anh ấy càng coi thường mày hơn! Cũng không cần phải hối hận vì đã yêu anh, đây chính là lựa chọn của mày!

Lời nói ngày đó, thật ra chỉ là những lời giận dỗi mà thôi!

Tình yêu có lẽ chính là như vậy, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng sẽ không hối hận vì đã yêu.

Lau khô nước mắt, cô hít một hơi thật sâu, từ trong ví lấy ra chiếc nhẫn kết hôn, đặt vào trước cửa phòng căn nhà làm từ vỏ đạn, Lăng Bắc Hàn, gấp lại sau.....

Từ thư phòng ra ngoài, chỉ thấy anh xách theo rương hành lý đứng ở cửa phòng ngủ.

Úc Tử Duyệt nhanh chóng tiến lên, không nhìn anh một cái, “Để em tự làm!” cô mở miệng, âm thanh khàn khàn vô cùng.

“Úc Tử Duyệt, anh có lỗi với em! Sau này chúng ta đường ai nấy đi, không can thiệp vào nhau!” Lăng Bắc Hàn cũng không buông rương hành lý ra, nhìn cô, trầm giọng mở miệng. Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, vành mắt rơm rớm đỏ đỏ nhìn anh, bên trong chứa đầy khổ sở.

“Anh yên tâm, sau này em chắc chắn sẽ không quấy rầy anh! Coi như đáng đời em, anh không cần phải nói xin lỗi.” đáng đời vì nhất thời xúc động mà gả cho anh, đáng đời vì đã yêu anh, đáng đời bị anh phản bội! Đều là đáng đời, không trách anh, cũng không oán anh!

Lời của cô làm tim anh quặn đau, suýt chút nữa nói ra chân tướng sự thật! Lại chỉ có thể làm mặt lạnh lùng, cô không thể ở lại thủ đô, cũng không thể để cô phát hiện bí mật của anh. Anh hiểu cô, với tính cách của cô, chỉ cần anh cho cô một tia hy vọng, cô nhất định sẽ không từ bỏ!

Anh không thay đổi nét mặt gặt đầu một cái, xách hành lý đi tới cửa, Úc Tử Duyệt chuyển bước đi theo.

Hai người một trước một sau xuống lầu, Úc Tử Mặc cùng Lệ Huyền Huyền chẳng biết đã đến từ lúc nào, Úc Tử Mặc tiến lên nhận lấy rương hành lý từ trong tay Lăng Bắc Hàn, đưa tay kéo Úc Tử Duyệt, không nói một câu Lăng Bắc Hàn, kéo Úc Tử Duyệt lên xe.

Chiếc xe hơi màu đen chậm rãi di chuyển.....

Đi thôi, trở về lại là một người không buồn không lo, một Úc Tử Duyệt vui vui vẻ vẻ!

Nhìn bóng xe chậm rãi di chuyển, Lăng Bắc Hàn trong lòng không day dứt, hốc mắt lại lần nữa nóng lên.

Thẹn với cô, làm tổn thương cô, cũng tổn hại cô!

Lăng Bắc Hàn! Mày thật thất bại! Có lẽ mày cũng không xứng đáng có được hạnh phúc. Một đám hung hăng đánh xuống nền xi măng, cơn đau từ mu bàn tay truyền tới khiến khổ sở trong anh được hóa giải rất nhiều, rất nhiều.

Úc Tử Duyệt trên xe, nước mắt thi nhau rơi xuống khiến người ta đau lòng không thôi. Trong tay nắm thật chặt tờ giấy ly hôn màu đỏ, Úc Tử Mặc cùng Lệ Huyền Huyền lặng lẽ nhìn, cái gì cũng không nói, có lẽ, để cô tâm sự sẽ thoải mái hơn nhiều.

Đối với bọn họ mà nói, lúc vui vẻ sẽ thoải mái cười, lúc đau lòng sẽ thoải mái khóc mới là một Duyệt Duyệt bình thường mới phải!

Trong thư phòng, Lăng Bắc Hàn nhìn chiếc nhẫn kim cương, còn có căn phòng làm từ vỏ đạn chính tay anh làm, khóe miệng run rẩy. Cô nhất định không biết, căn phòng này tượng trưng cho cái gì. Nhìn thật lâu một lần nữa, mỗi góc đều tràn đầy sự vui vẻ của bọn họ. Có yêu thương mới có hình dáng của một ngôi nhà, Lăng Bắc Hàn hít sâu một hơi, sau đó thở ra tất cả dồn nén tích tụ trong lòng, ra cửa.

Bởi vì thân thể của Lệ Huyền Huyền còn yếu, cho nên bọn họ không trở về thành phố A ngay hôm đó, sau khi ăn cơm tối ở khách sạn xong, Úc Tử Duyệt hẹn Nhan Tịch ra ngoài. Hai người hẹn nhau ở quán xá kích của Lục Khải Chính.

“Râm râm râm.....”

Thấy Úc Tử Duyệt đeo tai nghe, trong tay cầm khẩu súng lục 54, không ngừng bắn về phía người giấy, Nhan Tịch bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, tâm sự đi, nếu như vậy có thể khiến cô dễ chịu hơn. Cô thật không thể nào hiểu được tại sao Lăng Bắc Hàn tại sao lại muốn ly hôn với Úc Tử Duyệt, chẳng nhẽ anh thật sự yêu Hạ Tĩnh Sơ như vậy sao?

Còn nếu như lời Úc Tử Duyệt, vậy một là anh vẫn còn tình cảm với Hạ Tĩnh Sơ, hai là trả nợ Hạ Tĩnh Sơ!

“Aiz.... Tê hết cả tay!” bắn xong mười viên đạn, Úc Tử Duyệt cởi bao tay ra, nhũu mảy nói.

“Uống nước đi!” Nhan Tịch đưa nước uống cho cô, nói. Úc Tử Duyệt cũng ngồi xuống một bên ghế salon, lúc uống nước tay cũng run rẩy. Trong đầu không tự chủ lại hiện lên hình ảnh anh đưa cô tới đây, giờ phút này, cô giống như trông thấy một người đàn ông cao lớn ôm lấy cô, dạy cô cách bắn súng.....

“Này, chị đừng nhìn em như vậy, em rất tốt, sáng mai có thể đến Tô Thành rồi!” Úc Tử Duyệt thấy Nhan Tịch đang nhìn mình, sảng khoái nói.

“Chỉ được cái mạnh miệng! Trong lòng khổ sở thì nói ra đi!” Nhan Tịch nhìn cô, cứng chiều cười nói.

“Em tâm sự rồi, nhưng trong lòng vẫn khó chịu, hy vọng thời gian dài sẽ tốt lên!” cô ngược đầu, hít một hơi nói, đôi tay phiền não bối bối tóc.

“Ừ, thời gian sẽ hòa tan rất nhiều thứ, chỉ là, Duyệt Duyệt, chị cảm thấy được chú không phải là người như vậy..... có thể có nỗi khổ tâm khác hay không?” Nhan Tịch nghi hoặc nói, không khỏi nghĩ tới tài liệu quân sự mà cô tra được trên mạng hôm nay thì đọc được một bài viết, nói rằng cục An Ninh vì muốn điều tra tình hình rối loạn Tây Bộ, có một tổ đội gọi là “Chiến thần” là những trinh sát hàng đầu được phái đi để nằm vùng.

Lăng Bắc Hàn liệu có khả năng cũng là đang bí mật thi hành nhiệm vụ gì đó? Nếu không người như vậy sao có thể làm chuyện phản bội vợ? Hơn nữa cũng đã chia tay Hạ Tĩnh Sơ hơn mười năm rồi, sao có thể nói lại tình cũ.... Cho dù là có nỗi khổ tâm....

Hơn nữa, anh thật sự không muốn cùng Duyệt Duyệt ly hôn.....Vẫn còn bảo vệ Duyệt Duyệt.....

Cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng tin tưởng Lăng Bắc Hàn tự có tính toán của mình, không khỏi cảm thấy mình hơi lẩm cẩm.

“Đừng nói với em về anh ta nữa, nghĩ đến anh ta, nghe thấy tên của anh ta, chỗ này của em lại đau! Chưa từng trải qua loại cảm giác này, thật con mẹ nó giống như trong tiểu thuyết viết! Quá khổn khổ rồi!” Úc Tử Duyệt che ngực của mình lại, sau đó, kéo Nhan Tịch ra khỏi phòng bắn súng.

Vừa mới ra khỏi quán xá kích, lại gặp được Lục Khải Chính, hơn nữa còn gặp một người mà Úc Tử Duyệt cũng xem như có chút quen biết - Tư Đồ Ngạn!

Đây là lần đầu tiên qua năm mới Nhan Tịch gặp lại Lục Khải Chính, trong tim chua xót, lạnh nhạt gặt đầu với anh một cái, kéo Úc Tử Duyệt rời đi.

“Đi sớm như vậy sao?” Lục Khải Chính nhìn Úc Tử Duyệt cùng Nhan Tịch, cười như không cười mà nói.

“Ừ, chơi mệt rồi, lão Lục, bái bai.....” Úc Tử Duyệt nói với Lục Khải Chính, lúc bước chân chợt cảm thấy dưới chân mất thăng bằng, cả người thiếu chút nữa ngã xuống, lại được một người đàn ông đỡ vào trong ngực!

Cổ ý ngáng chân cô, lại còn cổ ý đỡ dậy cô?

Úc Tử Duyệt hung tợn trừng mắt nhìn Tư Đồ Ngạn, “Cút ngay!” tâm trạng cô không tốt lắm, người đàn ông này còn muốn chọc tức cô?

Cũng trong lúc này, một chiếc Hummer dừng lại ở trước cửa quán xích xà, chỉ thấy bóng dáng một người cao lớn bước xuống, sau đó đi vòng qua vị trí bên cạnh tài xế, đỡ người phụ nữ từ trên xe xuống!

165. Chương 165: Tôi Chỉ Lợi Dụng Anh

Không nhìn mặt cô cũng biết người phụ nữ kia là ai. Thật đúng là quan tâm chăm sóc mà, sau khi xuống xe còn muốn đỡ xuống..... Úc Tử Duyệt trong lòng hừ lạnh, trong lúc nhất thời cũng quên mất giấy giữa, quên mất mình còn bị Tư Đồ Ngạn ôm vào trong ngực.

Lăng Bắc Hàn thật ra đã sớm thấy cô, cũng không ngờ cô vẫn còn ở thủ đô, hơn nữa vào giờ phút này còn nằm trong ngực của Tư Đồ Ngạn. Trong lòng nhất thời nóng nảy, ghen tuông xông tới, nhưng anh đã không còn tư cách để ghen. Cũng lo sợ Tư Đồ Ngạn sẽ làm chuyện gì bất lợi với cô!

Nhân vật Tư Đồ Ngạn này, căn cứ vào tin tức mà Cục An Ninh cung cấp, không chỉ có liên quan đến chuyện buôn bán vũ khí lậu, trên thực tế, đằng sau chuyện buôn bán vũ khí lậu còn có liên quan đến thể lực phản động. Đây cũng là lý do vì sao đây là vụ án của Cục An Ninh mà Bộ Quốc Phòng cũng tham dự vào.

Ngoài mặt, anh còn phải kiên nhẫn đỡ Hạ Tĩnh Sơ đi tới cửa quán xích xà. Úc Tử Duyệt, sao còn chưa đi? Chẳng nhẽ muốn tới nơi mà anh đã từng đưa cô tới đây chơi? Trên thực tế, Úc Tử Duyệt đúng là có ý định tới nay đến tất cả những nơi đã từng ở bên cạnh Lăng Bắc Hàn một lần.

Cô cũng không ngờ mình lại sến sẩm như vậy!

Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt, nghĩ đến chuyện bọn họ đã ly hôn, trong lòng thầm hài lòng.

Cô cũng biết, Lăng Bắc Hàn nhìn không thuận mắt tiểu nha đầu điên điên khùng khùng này! Cô cũng không xứng với Lăng Bắc Hàn! Lăng Bắc Hàn vẫn thương cô, yêu cô! Năm đó cô lựa chọn không sao! Những ngày qua cô tự mình thôi miên như vậy, cho rằng Lăng Bắc Hàn thật sự yêu cô, cho nên mới ly hôn với Úc Tử Duyệt, ở bên cạnh cô.

Nói cho cùng, Hạ Tĩnh Sơ vẫn không tự tin rằng Lăng Bắc Hàn sẽ hồi tâm chuyển ý với mình, Lăng Bắc Hàn cố tình không nghĩ đến chuyện hai người từng ở bên nhau nữa, dùng chút nỗi lại tình xưa anh đối với cô để tự nhủ với mình...

“Lão Lục, Tư Đồ..... Duyệt Duyệt, cô cũng ở đây à?” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lục Khải Chính, vừa nhìn về phía Tư Đồ Ngạn, thấy Tư Đồ Ngạn ôm Úc Tử Duyệt trong ngực thì cứng ngắc cười, nói.

Tư Đồ Ngạn bá đạo vòng qua eo của Úc Tử Duyệt, không chịu buông cô ra, khiêu khích nhìn Lăng Bắc Hàn.

Thấy Úc Tử Duyệt vẫn để Tư Đồ Ngạn ôm, trong lòng Lăng Bắc Hàn trong lòng đau nhói, nhưng cũng không liếc nhìn cô một cái.

“Tôi không thể ở chỗ này sao?” Úc Tử Duyệt nhìn Hạ Tĩnh Sơ, hừ lạnh hỏi ngược lại, mặt không biến sắc đưa tay, cầm cổ tay Tư Đồ Ngạn, âm thầm dùng sức bấm bấm, muốn anh buông tay, lại không muốn để Lăng Bắc Hàn phát hiện, cô không tự nguyện.

Thật ra thì, cô không muốn trả thù anh, trước kia chịu, thật là đáng đời cô. Nhưng Tư Đồ Ngạn vẫn không chịu buông tay, “Tư Đồ! Mau vào chuyện chính!” Lục Khải Chính mở miệng, nhắc nhở Tư Đồ Ngạn.

“Đuổi theo phụ nữ cũng là một trong những chuyện chính! Vật nhỏ, chờ anh...” Tư Đồ Ngạn cúi đầu tà mị cười cười nói nói bên tai Úc Tử Duyệt, hơi thở phách nam nóng bỏng cùng mùi thuốc lá hiệu Camel nồng nặc khiến toàn thân Úc Tử Duyệt nổi da gà, đồng thời cũng cảm nhận được người đàn ông này thực nguy hiểm.

Úc Tử Duyệt ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Ngạn, Tư Đồ Ngạn mị hoặc nháy mắt với cô một cái, “Được...” Cô không tự chủ được mở miệng.

Lòng Lăng Bắc Hàn giống như bị đâm một nhát, đau không chịu nổi!

“Thật biết nghe lời! Ở lâu một chờ anh.....” Tư Đồ Ngạn đưa tay, cưng chiều nhéo chóp mũi của cô, nói với cô.

“A Hàn, anh ở đây chờ em một chút...” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn nói, Lăng Bắc Hàn gạt đầu một cái, một bàn tay lạng lẽ dò vào trong túi áo của Hạ Tĩnh Sơ, lấy điện thoại của cô ra ngoài.

Sau khi đoàn người đi vào cửa, Hạ Tĩnh Sơ cùng Lục Khải Chính và Tư Đồ Ngạn lên lầu, Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch ba người ở đại sảnh lầu một. Nơi này cũng có một quầy rượu nhỏ, quang cảnh khá tốt, còn có âm nhạc lãng mạn.

“Duyệt Duyệt! Chúng ta đi thôi, không phải ngày mai em phải trở về thành phố A sao?” Nhan Tịch biết Úc Tử Duyệt vừa rồi giận dữ nên mới nói đợi Tư Đồ Ngạn, sợ Lăng Bắc Hàn hiểu lầm, vội vàng nói.

“Đã nói phải chờ anh ta.” Úc Tử Duyệt lạnh nhạt nói, trong nháy mắt gọi nhân viên phục vụ mang hai chai ra.

Lăng Bắc Hàn ngồi trong góc, bàn tay giấu trong túi quần ngấm hoạt động, điều chỉnh điện thoại của Hạ Tĩnh Sơ, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Úc Tử Duyệt, chỉ thấy cô cầm chai bia uống, Nhan Tịch không để cho cô uống, cô càng muốn uống.

Anh biết, cô trong lòng đang đau khổ.

Mới ba ngày, cô không thể quên anh nhanh như vậy, anh tin cô vẫn còn yêu anh.

Yêu anh thì đừng để anh phải lo lắng! Mau đi đi!

Lăng Bắc Hàn trong lòng gào thét, nơi này quá phức tạp!

“Bốp.....” Lăng Bắc Hàn đột nhiên tiến lên, cầm lấy chai bia trên tay cô, dùng sức quăng xuống đất, “Úc Tử Duyệt! Em cầm không nổi bỏ không được sao? Cố ý cùng Tư Đồ Ngạn để cho tôi phải khổ sở? Em cho rằng em là ai?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, vô tình kích thích nói.

Lời của anh làm Úc Tử Duyệt cả giận, vội vàng nhảy lên, cầm ly rượu trên tay Nhan Tịch ném về phía Lăng Bắc Hàn, “Lăng Bắc Hàn! Anh cho rằng anh là ai? Tôi thêm vào trả thù anh!” Úc Tử Duyệt kích động gào lên với anh, bước chân chạy đi, trong lòng rỉ máu.

“Trung tá Lăng, anh như vậy thật khiến người khác đau khổ!” Nhan Tịch nhìn bóng lưng của Úc Tử Duyệt, cầm túi của cô lên, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, tức giận hét lớn, đuổi theo Úc Tử Duyệt ra cửa.

Rượu theo gương mặt chảy xuống, Lăng Bắc Hàn nắm hai tay thật chặt, bị cô đánh, bị cô mắng, anh đều không sao cả, để ý nhất vẫn là an toàn của cô.

Cầm giấy thấm lau mặt, anh bước nhanh, trong tay cầm điện thoại của Hạ Tĩnh Sơ.

“Cô xem hai tập văn kiện này lúc qua hải quan có hợp pháp hay không? Hoặc cần phải sửa đổi thể nào mới có thể?” trong phòng, Lục Khải Chính mở miệng, hai mắt khóa chặt trên người Hạ Tĩnh Sơ.

Hạ Tĩnh Sơ cẩn thận tìm hiểu, cau mày, nhìn về phía bọn họ, này hai tập văn kiện này đều không hợp pháp, nhưng chỉ cần cô chỉnh sửa một chút là có thể qua cửa kiểm tra, “Yên tâm đi! Giao cho tôi!” Hạ Tĩnh Sơ sáng khoái nói.

Lục Khải Chính cùng Tư Đồ Ngạn nhìn nhau, Lục Khải Chính trầm nghĩ, tại sao Hạ Tĩnh Sơ biết pháp luật còn phạm pháp? Thậm chí cũng chưa từng nói qua với bọn họ, kể cả những chuyện phạm pháp, những chuyện không thể làm? Người phụ nữ này, muốn tiền đến phát điên rồi sao?

Lăng Bắc Hàn sao vậy? Sao lại không phát hiện ra cô ta là một người quá tham lam? Lại còn....

Không, anh chỉ là một người lính, sao có thể được phái đến nằm vùng....

“Ai vậy?” lúc này, Tư Đồ Ngạn dường như đã nhận ra ngoài cửa có động tĩnh, cảnh giác lên tiếng, tiếng gõ cửa cũng vang lên. Lục Khải Chính nhìn Tư Đồ Ngạn một cái, tiến lên, mở cửa.

“Lão Lăng?”

“Điện thoại của Tĩnh Sơ rơi trên xe tôi, vừa rồi có điện thoại gọi tới!” Lăng Bắc Hàn mở miệng, vẻ mặt tự nhiên nói.

“Xem trí nhớ của em này, lúc nào cũng lơ ngơ như vậy!” Hạ Tĩnh Sơ đứng lên, cười nói, đem hai tập văn kiện bỏ vào trong túi xách, đến bên cạnh Lăng Bắc Hàn.

“Sao cổ áo lại bị ướt thế kia?” cầm điện thoại di động, Hạ Tĩnh Sơ tinh mắt phát hiện cổ áo của Lăng Bắc Hàn bị ướt, đưa tay lau, dịu dàng nói. Lăng Bắc Hàn nhìn cô, cười cười, “Có thể về được chưa?” cũng không giải thích thêm.

“Vậy tôi cũng phải đi xuống tìm mèo hoang nhỏ rồi!” lúc này, Tư Đồ Ngạn mở miệng, lớn tiếng nói, ra khỏi phòng đầu tiên, lúc đi ngang qua Lăng Bắc Hàn còn cố ý đụng phải anh.

Trong mắt Lăng Bắc Hàn thoáng qua một tia tàn nhẫn, nhưng cũng may Úc Tử Duyệt đã bị anh kích thích rời đi.....

Nhưng ai biết, lúc Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ xuống lầu thì đã thấy Úc Tử Duyệt cùng Nhan Tịch không biết lúc nào đã trở lại rồi? Lòng Lăng Bắc Hàn dậy sóng, rốt cuộc cô muốn thế nào? Anh thừa nhận, thấy cô cùng đàn ông khác ở chung một chỗ, anh sẽ ghen, sẽ xót xa có được không? Tất cả đau khổ, anh chỉ có thể nuốt vào bụng! Cô có thể cách xa Tư Đồ Ngạn một chút được không?

Hạ Tĩnh Sơ thấy Úc Tử Duyệt cùng Tư Đồ Ngạn thì ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Lăng Bắc Hàn, trong lòng thầm hài lòng.

“Được, vậy chúng ta đi đi!” Úc Tử Duyệt rộng rãi mở miệng cười, đồng ý yêu cầu của Tư Đồ Ngạn.

“Đi đâu?” Lục Khải chính đi qua, đưa tay kéo Nhan Tịch vào trong ngực, nhìn Tư Đồ Ngạn hỏi. Nhan Tịch theo bản năng giãy giụa, vậy mà, người đàn ông ghê tởm này không có ý định buông cô ra.

“Đi hát đi! Goldwater đi.....” Tư Đồ Ngạn nhìn Lục Khải Chính nói.

“Mọi người muốn đi hát sao? A Hàn, lâu rồi cũng chưa ca hát.... Đi cùng được không?” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, làm nũng nói.

Âm thanh kia làm Úc Tử Duyệt chỉ muốn ói!

“Được!” Lăng Bắc Hàn nhìn Hạ Tĩnh Sơ, gật đầu nói.

Ba chiếc xe đi về phía Goldwater, Úc Tử Duyệt ngồi trong xe của Tư Đồ Ngạn, Nhan Tịch bị Lục Khải Chính kéo đi, Hạ Tĩnh Sơ ngồi trong xe của Lăng Bắc Hàn.

Nhan Tịch sau xe của Lục Khải Chính, lấy ra laptop của mình, vẫn cúi đầu gõ chữ! Cô như vậy làm Lục Khải Chính kích động muốn bóp chết cô!

“Sao không gọi điện cho tôi?” Lục Khải Chính mở miệng, tức giận quát.

“Anh là gì cơ chứ?” Nhan Tịch mở miệng, giọng nói có chút kích động, cảm thấy không thể nào hiểu nổi! Cô ghét loại cảm giác rơi vào trong sương mù như thế này!

“Bốp.....” Lục Khải Chính mất bình tĩnh vỗ mạnh vào tay lái, nhưng vẫn không thể phát tiết hết tức giận trong lòng anh!

Hạ Tĩnh Sơ ngồi ở vị trí kế bên tài xế không biết vô tình hay cố ý lướt nhìn gò má Lăng Bắc Hàn, dường như muốn dò xét xem rốt cuộc anh đối với Úc Tử Duyệt đã thật sự cắt đứt hay chưa, vừa rồi cô cũng chỉ thử dò xét một câu, cô cho rằng Lăng Bắc Hàn sẽ nói thân thể cô không được khỏe nên về nhà, không ngờ anh lại muốn đi cùng.

Anh nhìn thấy Tư Đồ cùng Úc Tử Duyệt tán tỉnh nhau, nên trong lòng ghen tuông sao? Nghĩ như vậy, trong lòng cô tức giận!

Mắt Úc Tử Duyệt vẫn khóa chặt vào kính chiếu hậu, mặc cho trái tim đau đớn. Cô không biết tại sao mình còn quay trở lại, nhưng vừa nghĩ tới sáng sớm ngày mai phải đi, trong lòng không kiềm chế được cảm giác không cam lòng.

Dường như cũng muốn xem rốt cuộc anh với Hạ Tĩnh Sơ dịu dàng đến nhường nào, cũng để ỉnh hoàn toàn chết tâm đi!

“Mèo Hoang nhỏ, nhanh như vậy đã muốn từ bỏ sao?” Tư Đồ Ngạn quay đầu nhìn Úc Tử Duyệt, lần này mang theo giọng địa phương Quảng Đông đặc sệt, nói với Úc Tử Duyệt.

“Tôi chỉ là lợi dụng anh! Hãy tôn trọng tôi một chút!” Úc Tử Duyệt nhìn chằm chằm Tư Đồ Ngạn, tức giận quát.

Lời của cô vừa nói xong, Tư Đồ Ngạn dừng xe lại bên đường, sau đó, kéo cô qua, giữ chặt đầu Úc Tử Duyệt, cúi đầu, hung hăng chiếm lấy môi cô!

166. Chương 166: Hãy Hạnh Phúc Hơn Tôi

Tư Đồ Ngạn cưỡng hôn Úc Tử Duyệt, thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng cô, bàn tay âm thầm xoay cửa sổ xe chậm rãi dời xuống... đầu óc Úc Tử Duyệt ong ong, hai tay chống đỡ lồng ngực Tư Đồ Ngạn ra, nhưng gáy lại bị anh giữ chặt, không cho phép cô phản kháng!

Tại sao ba lần bốn lượt anh coi thường mình như vậy? Hàm răng Úc Tử Duyệt cắn mạnh vào môi người đàn ông, mùi máu tươi nồng nặc lan tỏa, nhưng người đàn ông dường như căn bản không thèm để ý, ngược lại còn thè lưỡi ra liếm, nhấm nháp hàm răng của cô!

Lăng Bắc Hàn nhìn thấy chiếc Bugatti trước mặt dừng lại ven đường, trong tim kiềm chế, giảm tốc độ chạy xe, cũng nhìn thấy rõ hình ảnh Úc Tử Duyệt cùng Tư Đồ Ngạn hôn nhau, đau đớn vô cùng, khiến anh không thể thờ nổi, bàn chân muốn giẫm phanh lại, nhưng một giây cuối cùng, anh kiềm chế lại, đôi tay chặt chẽ cầm lái.

Tại sao lại trêu chọc anh ta? Úc Tử Duyệt! Em muốn anh phải khổ sở sao?

Lăng Bắc Hàn cảm giác mình chưa từng bức bối như thế, giờ phút này anh căn bản không phải là một thằng đàn ông!

Hạ Tĩnh Sơ kinh ngạc nhìn thoáng qua một màn Úc Tử Duyệt cùng Tư Đồ Ngạn hôn nhau, lại nhìn về phía Lăng Bắc Hàn, cũng không phát hiện anh có gì khác thường, cuối cùng cô cũng có thể yên tâm.

Úc Tử Duyệt đem hết toàn bộ sức lực đẩy Tư Đồ Ngạn ra, tay phải giơ lên nhưng lại bị Tư Đồ Ngạn bắt được, “Lợi dụng tôi? Vật nhỏ, em coi tôi là cái gì?” Tư Đồ Ngạn giữ chặt cổ tay của cô, một bàn tay vỗ vỗ lên gương mặt cô, tà mị nói.

“Coi anh là tên biến thái!” Úc Tử Duyệt tức giận quát, trong miệng còn lưu lại mùi máu tươi, nhìn ra bên ngoài cửa sổ thì không thấy xe Lăng Bắc Hàn phía sau, vừa rồi anh có nhìn thấy không?

“Ha ha.....Biến thái.....Tôi thích, tôi chính là biến thái.....” người đàn ông lau máu tanh trên khóe miệng mình, sau đó đập chân ga.

Úc Tử Duyệt hối hận vì đã quay lại, thật sự hối hận! Tại sao lại có thể gặp tên biến thái như vậy chứ.....

Lăng Bắc Hàn, anh sẽ không can thiệp vào cô nữa. Nghĩ như vậy, trong lòng không chịu được càng thêm chua xót.

Thật ra cô thích lúc anh bá đạo quản cô, như vậy sẽ khiến cô cảm thấy anh quan tâm mình. Nhưng bây giờ thì không, không can thiệp vào chuyện của nhau, buổi chiều anh đã nói như vậy.

Dốc lòng yêu anh, cuối cùng kết quả chỉ có thể dùng mấy chữ lạnh lẽo này để hình dung? Lăng Bắc Hàn, tại sao anh lại có thể vô tình như vậy, thoải mái như vậy?

Khóe mắt Tư Đồ Ngạn liếc thấy Úc Tử Duyệt đã thấy yên tĩnh trở lại, thấy trong mắt cô có ánh nước, bỗng dừng anh cảm thấy phiền não!

Lúc đến Goldwater, Lăng Bắc Hàn, Lục Khải Chính, Hạ Tĩnh Sơ, Nhan Tịch mấy người đã xuống xe, thấy Hạ Tĩnh Sơ dựa vào người Lăng Bắc Hàn, hai người dáng vẻ chàng chàng thiếp thiếp, Úc Tử Duyệt cảm giác như mình vừa rước họa và thân!

Thấy cô xuống xe, Nhan Tịch vội vàng tiến lên kéo Úc Tử Duyệt, “Duyệt Duyệt, trở về thôi! Sáng mai em còn phải đi máy bay!” Nhan Tịch kéo Úc Tử Duyệt nghiêm túc nói, cô cũng không muốn Úc Tử Duyệt bởi vì Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ mà đau lòng, chính cô cũng không muốn dây dưa với Lục Khải Chính!

Ngược lại Lăng Bắc Hàn rất cảm kích Nhan Tịch, trong lòng anh càng hy vọng Úc Tử Duyệt mau chóng rời khỏi thủ đô!

Cô cũng muốn trở về, nhưng rõ ràng cảm nhận được ánh mắt khiêu khích của Hạ Tĩnh Sơ kia, “Chị Nhan, đã đến đây rồi sao có thể không vào? Như vậy là không được, Tư Đồ anh thấy đúng không?” Úc Tử Duyệt cất giọng nói, âm thanh cực lớn.

Cô gái ngốc này! Tại sao lại bướng bỉnh như vậy?

Lăng Bắc Hàn thâm mắng trong lòng, xoay người đi vào cửa trước tiên! Anh cảm giác như lòng mình tan vỡ, bất lực không thể làm gì được!

Nhan Tịch vẫn lôi kéo Úc Tử Duyệt, không cho Tư Đồ Ngạn đến gần, tình huống này còn đáng bận tâm hơn so với việc viết tiểu thuyết của cô! Ngọt ngọt ngào ngào làm người ta ghen tị muốn chết, tại sao lại đột nhiên ly hôn! Lúc này, liệu trong lòng Duyệt Duyệt hẳn là đau lòng không dứt ?

Úc Tử Duyệt cũng không biết tại sao mình lại muốn đi vào, cô không thích, cô coi thường bản thân mình như vậy!

Thôi, chịu đựng hai ba giờ nữa, bắt đầu từ ngày mai, cô nhất định sẽ sống thật tốt, làm việc thật giỏi, phải sống vui vẻ như trước kia, cô muốn để cho Lăng Bắc Hàn biết, Úc Tử Duyệt cô không có anh cũng có thể sống tốt!

Thiết bị xa hoa được lắp trong phòng thật khiến người ta cảm thấy gian phòng này thật cao cấp thời thượng, Úc Tử Duyệt bị Nhan Tịch kéo ngồi xuống, Hạ Tĩnh Sơ rúc vào bên cạnh Lăng Bắc Hàn ngồi phía trong cùng, Lục Khải Chính cùng Tư Đồ Ngạn ngồi ở giữa.

“Ai thích hát thì hát đi, không thích hát thì uống rượu!” Tâm tình Lục Khải Chính dường như không tốt, vừa uống bia vừa lớn tiếng nói.

“Chị Nhan, chúng ta hát đi!” Úc Tử Duyệt kéo Nhan Tịch nhỏ giọng nói, một tay Tư Đồ Ngạn khoác lên trên ghế sa lon, một tay cầm chai bia, con người sắc bén khóa thẳng vào Úc Tử Duyệt.

“Duyệt Duyệt, chị không biết hát, em hát là được rồi...” Nhan Tịch nhỏ giọng nói, Úc Tử Duyệt gật đầu cười, không ép buộc cô. Tùy tiện chọn mấy bài sau đó trở về chỗ ngồi.

“A Hàn, chúng ta cũng chọn mấy bài chứ?” Lúc này chỉ thấy Hạ Tĩnh Sơ nói với Lăng Bắc Hàn, trong ánh sáng yếu ớt, Úc Tử Duyệt không thấy rõ vẻ mặt của anh. Đêm mừng một đầu năm, bọn họ còn ở chỗ này ca hát, khi đó anh nói anh chỉ biết quân ca.

“Anh không biết hát, em hát đi!” Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt mở miệng, âm thanh có chút cứng nhắc. Lời của anh làm trong lòng Úc Tử Duyệt thoải mái hơn nhiều, cầm chai bia lên, sẵn khoái uống một hơi!

“Anh cứ khiêm tốn! Trước kia không phải thường hát thường đánh ghi ta cho em nghe sao? Chúng ta hát mấy bài cũ của mười năm trước đi, được không?” Hạ Tĩnh Sơ cười nói, âm thanh không lớn không nhỏ, vừa vụn vụn vào tai Úc Tử Duyệt.

Anh biết hát, còn có thể đánh ghi ta sao?

Trong đầu Úc Tử Duyệt dường như có thể tưởng tượng ra hình ảnh, một nam thanh niên ôm trong ngực một cây ghi ta gỗ, ngồi dưới gốc cây, hát cho cô gái nghe.....

Rất cuộc, anh đối với Hạ Tĩnh Sơ mới thật sự là tình yêu!

Lăng Bắc Hàn bởi vì câu nói của Hạ Tĩnh Sơ mà cau mày, trong lòng cảm thấy chán ghét, nhưng vẫn nghe theo lời Hạ Tĩnh Sơ chọn vài bài, “Những bài này đều là những bài hát cũ của mười năm trước.... bài này, bài này cũng được, em đều biết hát!” Hạ Tĩnh Sơ chỉ vào màn hình, vui vẻ nói với Lăng Bắc Hàn.

“Duyệt Duyệt, uống ít một chút!” thấy Úc Tử Duyệt muốn cướp rượu của cô uống, Nhan Tịch vội vàng ngăn cản nói.

Úc Tử Duyệt quay đầu, nhìn Nhan Tịch, trong mắt tràn đầy khổ sở. Người đàn ông hôm trước là của cô, bây giờ đã không phải là của cô rồi, hiện giờ lại ân ái với bạn gái cũ như vậy, trong lòng cô sao có thể thoải mái?

Hai mắt Lăng Bắc Hàn dừng lại trên màn hình, vô tình nhìn thấy mấy chữ “Hãy hạnh phúc hơn tôi” giống như gõ lên trái tim anh, ngón tay ấn xuống, sau đó cũng Hạ Tĩnh Sơ trở lại chỗ ngồi.

“Mặc kệ các người, không hát thì bị phạt rượu!” Lục Khải Chính nói tiếp, Tư Đồ Ngạn dịch người, đến gần Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch nhìn Tư Đồ Ngạn đến gần, cau mày, lại nhìn Lăng Bắc Hàn, thấy anh không biến sắc, cô cũng không ngăn cản Tư Đồ Ngạn nữa.

Này, chú đang làm gì a?

Thấy Tư Đồ Ngạn muốn đụng vào mình, Úc Tử Duyệt vội vàng đứng lên, cầm micro lên nói, “Bài này tôi hát....” giai điệu một bài tiếng Anh vang lên, Úc Tử Duyệt hát hết mình, thỉnh thoảng thân thể nhỏ bé còn rung đưa theo giai điệu.

Tư Đồ Ngạn càng không ngừng vỗ tay, huýt gió.

“A Hàn, bài này là của chúng ta!” Sau khi Úc Tử Duyệt hát xong, ngồi bên cạnh Nhan Tịch uống một hớp rượu, thấy âm thanh của Hạ Tĩnh Sơ truyền đến, cô nhìn lên màn hình, đây là bài, “Người ngồi cùng bàn”.

Trong lòng đau nhói, chỉ nghe thấy Hạ Tĩnh Sơ đã bắt đầu hát. Thỉnh thoảng còn đưa micro đến gần khoe miệng Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn lắc đầu từ chối.

Anh đã sớm không biết hát những bài hát này rồi, nghe những giai điệu xa xôi xa lạ, không có cảm giác gì, đối với Hạ Tĩnh Sơ bên cạnh, anh cũng không có bất kỳ cảm giác nào! Nhưng anh biết, giờ phút này Úc Tử Duyệt nhất định rất đau lòng.

Úc Tử Duyệt cùng Hạ Tĩnh Sơ có qua có lại, giống như là đang PK nhau, hát rất nhiều bài hát, thỉnh thoảng có vài tiết mục trung gian của Tư Đồ Ngạn hát cùng cô, khi đó, Lăng Bắc Hàn mặc dù ghen tỵ muốn chết, lại chỉ có thể đem tất cả khổ sở nuốt vào bụng.

“Bài này ai chọn vậy? Mau hát đi!” nhìn trên màn hình, mấy chữ “Hãy hạnh phúc hơn tôi” kia khiến trong lòng Úc Tử Duyệt đau nhói, nhưng bài này cũng không phải cô chọn.

“Không phải của tôi, tôi không biết hát....” Hạ Tĩnh Sơ mở miệng nói, cũng nghi ngờ hình như mình không có chọn bài này.....

“Vậy để tôi hát cho, hình như tôi biết hát một chút...” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói, trong lòng co quắp. Cũng coi như là hát cho Lăng Bắc Hàn đi, cho dù cô không cam lòng anh sẽ hạnh phúc hơn cô, nhưng cô cũng có chút giả tạo hào phóng.

Yêu một người, hy vọng người ấy sẽ hạnh phúc, vui vẻ.

Nhưng cô không biết, bài hát này cũng là bài hát mà Lăng Bắc Hàn muốn dành cho cô. Nhất định phải hạnh phúc hơn anh, trở về là một Úc Tử Duyệt không buồn không lo. Lúc này, bài hát đã đến cao trào:

Xin anh nhất định phải hạnh phúc hơn em

Như vậy sự rút lui của em mới không uống phí

Cho dù đau đớn, cho dù khổ sở, xin anh đừng nói tiếng xin lỗi để đền bù.

Ít nhất em cũng có thể giúp anh có được hạnh phúc mà anh theo đuổi

Xin anh nhất định phải hạnh phúc hơn em

Như vậy mới đáng để em tàn nhẫn với chính mình.

Em sẽ yên lặng đếm những giây cuối cùng để anh nhìn rõ

Nhìn rõ hình bóng anh trong mắt em đã mờ nhạt đến nhường nào....

.....

Giờ phút này được ôm anh em đã mãn nguyện

Chúc anh sẽ hạnh phúc thật nhiều, cho dù em đau lòng cũng sẽ không nói ra.

Chúc anh sẽ hạnh phúc thật nhiều, cho dù em đau lòng cũng sẽ không nói ra.....Lăng Bắc Hàn nhìn những chữ này trên màn hình, từng chữ từng câu, đâm thẳng vào trái tim anh, cũng là tâm trạng giờ phút này của anh! Cô nói, đi cũng anh không sung sướng, vậy thì bắt đầu theo đuổi đi!

Úc Tử Duyệt hát xong trong lòng xót xa không dứt, nhưng lời đó giống như tiếng lòng của cô. Cô tác thành cho anh, là một chuyện thật tốt, để anh ở bên người anh yêu, như vậy thật tốt! Nhưng trong lòng rất cuộc vẫn là không bỏ được, giống như một miếng thịt trên người cô, bị xé ra đưa cho người khác.

Tầm mắt mơ hồ, âm thanh khàn khàn, cô ho khan một tiếng, lại khóc không ra tiếng, cô bỏ mic xuống chạy ra ngoài.....

Cô không chịu nổi không khí như vậy nữa rồi, cũng không chịu đựng được khổ sở như vậy, muốn chạy ra ngoài. Thật ra cô không làm được giống như trong bài hát, chúc anh và Hạ Tĩnh Sơ hạnh phúc, thật sự không làm được! Lúc trước anh đã đồng ý với cô, anh là của cô, chỉ có thể hôn cô, sờ cô.....

Bây giờ đã trở thành người của người khác.....

Cô vẫn lao đảo chạy trên đường, chạy thẳng vào thang máy.

Cứ như vậy đi thôi, cũng không cần trở lại, không cần xuất hiện trước mặt anh nữa, đến đây chấm dứt đi!

Giai điệu bài hát đó lặp lại trong đầu, trong thang máy, cô nhìn thấy gương mặt đầm nước, thác loạn. Thấy vậy, cô khinh bỉ chính mình.....

Lăng Bắc Hàn thấy cô chạy ra ngoài, thiếu chút nữa xông ra ngoài, nhưng vẫn là cực kỳ kiềm chế, thấy Nhan Tịch đuổi theo, anh thở phào nhẹ nhõm, hy vọng cô không xảy ra chuyện gì. Giai điệu bài hát đó lại lặp lại trong đầu, từng câu chữ cửa vào trái tim anh.

Sau khi Lục Khải Chính cùng Tư Đồ Ngạn rời đi, anh và Hạ Tĩnh Sơ cũng ra khỏi phòng.

“Chị Nhan, em đi đây, đừng lo lắng!” cô không biết anh trai Úc Tử Mặc sao biết cô ở chỗ này, lúc ra khỏi Goldwater đã thấy anh đứng đợi cô ngoài cửa rồi, lúc Nhan Tịch đuổi theo kịp, cô nói với Nhan Tịch.

“Ừm! Làm việc cho giỏi..... nếu muốn trở về.....” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt, không thôi nói.

Trở về? Chỉ là có lẽ....! Chỉ là không chừng cô sẽ ở lại trụ sở chính ở Tô Thành, chỉ cần làm việc tốt một chút....Cô giang hai cánh tay, dùng sức ôm lấy Nhan Tịch, giờ phút này, cũng thấy Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ từ cửa ra ngoài.....

167. Chương 167: Bí Mật

Cô dừng cảm liếc nhìn kỹ bóng dáng màu đen kia, kiềm chế nước mắt muốn tràn ly, xoay người, quả quyết lên xe! Trong nháy mắt, thật ra Lăng Bắc Hàn có thể cảm nhận được ánh mắt của cô, ánh mắt của cô vừa làm anh mừng rỡ vừa làm đau xót.

Cô nhất định không bỏ được anh, nhưng càng như vậy, tổn thương anh gây ra cho cô càng sâu.

“Duyệt Duyệt.....” Nhan Tịch thấy Úc Tử Duyệt đột nhiên lên xe, theo bản năng gọi một tiếng, chỉ chốc lát sau, chiếc xe đã rời đi. Cô xoay người thì chỉ thấy Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ cũng lên xe. Cô cũng thở dài bước chân đi.

Con người ở hiện thực thật sự có thể giống như trong tiểu thuyết như vậy sao? Duyệt Duyệt sẽ rất nhanh quên mất Lăng Bắc Hàn sao? Lăng Bắc Hàn có thể có nỗi khổ gì đó hay không? Trong lòng Nhan Tịch thầm nghĩ, mặc dù viết tiểu thuyết ngôn tình nhưng cô vẫn cho rằng tình yêu trong thực tế không giống trong tiểu thuyết, sau khi trải qua bao thăng trầm sóng gió mà vẫn còn nguyên vẹn như thuở ban đầu...

“A.....” một chiếc xe đột ngột dừng lại bên cạnh, thiếu chút nữa khiến cô ngã vào bồn hoa bên cạnh, Nhan Tịch giật mình kêu một tiếng, thấy Lục Khải Chính từ trên xe xuống, vòng qua đầu xe, “Lên xe!” anh trầm giọng nói.

Nhan Tịch không lên tiếng, liếc anh một cái, xoay người, đi về phía đuôi xe. Cô tự nhận mình không giống Duyệt Duyệt, một người dám yêu dám hận, cô vẫn là có lý trí, sau khi cảm thấy Lục Khải Chính đối với mình có chút đặc biệt, cô liền trốn anh. Vốn nghĩ rằng anh đã quên cô, ai ngờ tối nay lại gặp nhau!

Lục Khải Chính cũng không đuổi theo cô, chỉ là lái xe đi theo cô. Lúc Nhan Tịch dừng lại thì anh lại nhảy xuống xe, cường thế ôm Nhan Tịch lên xe.....

“Lục Khải Chính! Tại sao anh cứ trêu chọc tôi?” Nhan Tịch không ngừng chuyển động tay cầm cửa, nhưng cửa xe đã bị anh khóa gắt gao, thấy anh lên xe, cô nhìn anh chằm chằm, tức giận quá. Nhân vật nguy hiểm khó lường như vậy, cô không trêu chọc nổi!

Lục Khải Chính không trả lời, trong lòng hạ quyết định, đưa tay giữ gáy cô, cúi đầu hôn cô!

Rạng sáng ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt liền đến sân bay, sau khi tạm biệt Úc Tử Mặc cùng Lê Huyền Huyền, cô vào cửa kiểm an, khoe mắt nhàn nhạt lướt qua bốn phía, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng cao lớn nhưng lại tìm không thấy.

Lăng Bắc Hàn trốn ở góc phòng nhìn bóng dáng mảnh khảnh đi về phía cửa kiểm an, thấy cô đang làm thủ tục kiểm an, trong lòng yên tâm hơn nhiều, nhưng vẫn ngàn lần không muốn. Thời gian chính là liều thuốc tốt nhất, anh không tự tin, hai tháng nữa, liệu cô còn có thể yêu anh? Dù sao anh đã tổn thương cô sâu như vậy.....

Thấy bóng dáng của cô biến mất, anh mới chán nản xoay người.

Máy bay thuận lợi cất cánh, Úc Tử Duyệt ngồi ở vị trí cửa sổ, quan sát thành phố phồn hoa cô sống chưa tới nửa năm, khoe miệng cười khổ.

Trải qua một đêm giã giũa, hiện tại, cô đã quyết định quên đi! Cô hy vọng mình có thể đi ra từ trong bóng tối sớm một chút, có thể quên anh sớm một chút, trong lòng có thể không đau sớm một chút. Loại mùi vị này, thật quá khó chịu.....

Anh thì sao? Liệu một ngày nào đó, khi anh đi qua những nơi mà bọn họ đã từng đi, anh có thể nhớ đến cô? Chỉ là từng có một người như vậy, một cô gái tên là Úc Tử Duyệt, từng xuất hiện trong cuộc đời anh, anh từng cưng chiều cô, từng chăm sóc cô, còn từng nói anh là của cô, sau này chỉ thuộc về cô.

Chỉ cần cô ở trong lòng anh từng lưu lại một chút vị trí cũng là tốt rồi.

Sau khi bỏ ra tất cả để yêu một người, vậy mà trong lòng lại tan nát một trân... Đây à khoảng thời gian tốt đẹp nhất mà Úc Tử Duyệt cảm nhận được từ khi sinh ra, cũng là khoảng thời gian đau khổ nhất.

Ngồi chéo cô có một người bị bỏ quên, Lê Mộ Phàm ngẩn ngơ nhìn Úc Tử Duyệt ngồi bên cửa sổ, một tia đau đớn xẹt qua tim. Trong lòng anh, Úc Tử Duyệt là người không tim không phổi, cũng chưa từng thấy cô khóc, hiện giờ cô lại có thể yên lặng khác thường như vậy, ngồi một góc, lặng lẽ đau lòng.

Cô nhất định rất đau lòng, hẳn là đau lòng không dứt.

Vết thương của cô, anh không biết được, anh chỉ cảm thấy cô nên quên cái tên Lăng Bắc Hàn đó, để anh đem hạnh phúc đến cho cô. Lần này anh nhất định sẽ không buông tay, nhất định sẽ giữ chặt cô.

“Hạ Kiệt! Đây là lần cuối cùng! Không có! Tôi không có tiền!” Âm thanh của Hạ Tĩnh Sơ truyền vào tai nghe, Lăng Bắc Hàn ngồi trong một góc tối nhủ mày, bàn tay to lớn thuần thục điều khiển dàn dựng cụ thu âm lại cuộc trò chuyện này.

“Em gái thân yêu, tiền tháng này đâu?”

“Hạ Kiệt! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không cho phép anh gọi điện thoại cho tôi!”

“Nha đầu thôi! con mẹ nó cô muốn lừa ai? Số điện thoại kia tắt máy! Mau gom tiền, nếu không tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện của cô cho người khác!”

“Hạ Kiệt! Tên khốn kiếp nhà anh! Rốt cuộc anh muốn thế nào mới chịu bỏ qua cho tôi?” Âm thanh của Hạ Tĩnh Sơ dường như mang theo tiếng khóc nức nở.

“Ngoan ngoãn trở về, tiếp tục để cho anh yêu.....”

“Tôi là em gái anh! Tôi là luật sư, không sợ tôi kiện anh sao?”

“Ha ha ha.....Kiện tôi? Được, để cho Lăng Bắc Hàn, người bạn lâu năm của cô trên giường phục vụ tôi, cũng được? Để cho anh ta thấy cô thấp hèn thế nào!”

“Hạ Kiệt! Đây là một lần cuối cùng! Không có! Tôi không có tiền!”

Lăng Bắc Hàn tháo ống nghe xuống, có chút sững sờ ngồi ở đó, đầu óc ong ong. Anh châm điếu thuốc, hung hăng hút vài hơi. Đầu óc mới tỉnh táo được vài phần.....

Hạ Tĩnh Sơ cùng anh trai cô.....

Trong trí nhớ của Lăng Bắc Hàn, Hạ Tĩnh Sơ có một người anh trai khác cha khác mẹ, nhưng trên luật pháp vẫn là anh em!

Năm Hạ Tĩnh Sơ năm tuổi thì đi theo mẹ cô gả ột người đàn ông cũng có một đứa con trai hợp lại thành một gia đình, cả nhà bọn họ đang ở trong một căn nhà bên ngoài trụ sở quân đội thủ đô, mở một tiệm mì.

Mặc dù không còn tình cảm với Hạ Tĩnh Sơ, nhưng nghe được tin tức như vậy, anh không thể nào không khiếp sợ. Hạ Tĩnh Sơ cùng anh trai mình xảy ra quan hệ, lại còn bị uy hiếp! Như vậy, đứa bé kia.....

Lăng Bắc Hàn ngắt sống mũi, lại đeo tai nghe lên, tiếp tục công việc.

Lúc lúc nghe Hạ Tĩnh Sơ nói cô mang thai một đứa trẻ, anh đã biết Hạ Tĩnh Sơ đang nói dối. Sinh nhật năm cô mười tám tuổi, mặc dù anh say, sau khi tỉnh lại, bọn họ trần trụi nằm cạnh nhau, nhưng xảy ra chuyện gì hay không, sao anh lại không biết?

Đến gần Hạ Tĩnh Sơ, một mặt là vì muốn điều tra vụ án tốt hơn, mặt khác tội lỗi mẹ anh gây ra, anh cũng muốn gánh chịu một chút!

Bộ mặt thật của Hạ Tĩnh Sơ, ngay từ lúc Úc Tử Duyệt nói cho anh biết, cô bị hắt rệu chỉ là diễn trò, anh đã biết rõ ràng. Anh cảm thấy Hạ Tĩnh Sơ chưa chạm vào ranh giới cuối cùng của anh, đã nói rõ ràng với cô không cần quay lại phá đám bọn họ.

Ai ngờ, cô dám nói từng có một đứa trẻ với anh. Nhưng cô cũng cho anh một cơ hội tiếp xúc với cô và Lục Khải Chính để điều tra vụ án này!

Sau hai tuần.....

Hôm nay, Lăng Bắc Hàn bị gọi về nhà cũ, nghe nói Tiểu Dĩnh ra nước ngoài, tạm thời ly thân với ông cụ. Vì lợi ích hai nhà, bọn họ không thể ly hôn. Đối mặt cha mẹ như vậy, Lăng Bắc Hàn có chút dở khóc dở cười.

Mới vừa vào biệt thự đã thấy Tiểu Dĩnh mang hành lý xuống lầu, ông cụ cùng bà cụ ngồi trên ghế sa lon, bà cụ hai mắt sắc bén nhìn anh chăm chăm, giống như người mang tội ác tày trời. Lăng Bắc Hàn trong lòng cười khổ a, tự mình biến thành người bị người khác xa lánh.

Tiểu Dĩnh thấy Lăng Bắc Hàn, sắc mặt khó coi, cũng thoáng qua một tia khổ sở, “Đừng để Hạ Tĩnh Sơ lừa! Cũng không cần chịu tội thay tôi, trước đó tôi không biết cô ta mang thai, cô ta kéo tôi cho nên tôi mới đẩy

cô ta một cái! Sau này tôi mới biết cô ta sẩy thai! Lãng Bắc Hàn! Anh tỉnh táo lại đi!” Tiểu Dĩnh nhìn anh, bi phẫn nói.

Lời của Tiểu Dĩnh khiến Lãng Bắc Hàn trong lòng hồi hộp, anh nhìn bà, trong tim có chút run động, anh tin tưởng lời của bà.

“Tôi yêu cô ấy!” Lãng Bắc Hàn nhìn cô, trầm giọng nói.

“Phi!” bà cụ tức giận rống lên một tiếng, chống gậy đứng lên rồi đi, “Anh thật có lỗi với Duyệt Duyệt! Thật có lỗi!” bà cụ vừa đi, vừa quát. Hai tuần nay bà thường bảo dì Vương gọi điện thoại cho Úc Tử Duyệt.....

“Lãng Bắc Hàn, tự giải quyết cho tốt đi, anh lớn rồi tôi không quản được anh. Trước kia không để ý anh được.... anh thật khiến mẹ thất vọng” Tiểu Dĩnh mắt đỏ vành mắt nhìn Lãng Bắc Hàn, hai chữ “mẹ” phát ra khiến cổ họng bà nghẹn ngào.

Lãng Chí Tiêu vẫn trầm mặc không nói, nhưng trong lòng cũng mềm mại. Ông nào có ngoại tình! Chỉ là muốn dạy dỗ Tiểu Dĩnh một chút, không để cho bà ngang bướng lớn lối như vậy!

Lãng Bắc Hàn cũng cảm nhận được Tiểu Dĩnh trong lòng chua xót, anh chỉ cười cười, “Không quan tâm là được rồi!” anh lạnh lùng nói.

Tiểu Dĩnh còn có thể nói gì? Bà không nói gì, kéo hành lý đi ngoài cửa, không nghe thấy Lãng Chí Tiêu giữ lại một câu, trong lòng bà đau như dao cắt!

“Không đuổi theo sao?” nhìn về phía ông cụ, Lãng Bắc Hàn hỏi. Sau đó anh lại nghĩ qua, với con người ông cụ, không thể nào làm loại chuyện đó, trực giác cho thấy ông cụ nhất định có “âm mưu” gì đó!

“Không cần đuổi theo! Để cho bà ấy đau khổ một chút!” Lãng Chí Tiêu cứng rắn nói, con người sắc bén vẫn nhìn về phía bóng dáng đang bước đi ngoài cửa.

“Ông cụ, ông đủ nham hiểm đấy!” Lãng Bắc Hàn nhìn ông cụ chằm chằm, cười như không cười nói.

“Nham hiểm thế nào con còn chưa biết đâu!” Lãng Chí Tiêu đứng lên, nhìn Lãng Bắc Hàn hả hê cười nói, nghe thấy tiếng động cơ xe hơi, ông đi tới cửa, nhìn xe Tiểu Dĩnh.

Lãng Bắc Hàn bởi vì những lời này của ông cụ mà nhú mày, đầu óc không ngừng quay tròn, nh%B

168. Chương 168: Len Lén Nhìn Cô

“Tô Thành Chủ nhật” ra đời từ năm 1988, lấy tiêu chí “phản ánh xã hội, phục vụ cải cách, gần sát cuộc sống, trừ bỏ cái xấu” làm nét riêng. Lấy phương châm “Coi trọng dân sinh, biểu dương nhân ái, duy trì chính nghĩa, giữ vững lương tâm” làm trách nhiệm của bản thân, đem tư tưởng, kiến thức cùng niềm đam mê dốc lòng phục vụ, gửi gắm tư tưởng giáo dục vào những chuyện trên trời dưới đất. Trong nước có rất nhiều chi nhánh, cũng có những chi nhánh nhỏ, “Báo chiều thương bách” cũng là một trong số báo mới gia nhập vào tòa soạn, trên trang bìa biết mấy chữ vàng to: Tô Thành chủ nhật. Phía dưới là những phương châm cơ bản: Chính nghĩa, tri thức, nhân ái, lý trí.

Úc Tử Duyệt mặc một bộ quần áo thanh nhã khiêm tốn cùng chiếc áo khoác xanh lá cây đứng trước cửa tòa soạn, mỗi sáng sớm đến tòa soạn, việc đầu tiên cô làm chính là nhìn tám chữ nhỏ này, lẩm nhẩm trong lòng mấy lần. Theo thời gian, cô càng ngày càng cảm thấy công việc phóng viên rất thích hợp với bản thân, càng ngày càng cảm thấy thích.

Có thể tiết lộ những góc tối của xã hội, đồng thời cũng có thể thúc đẩy mặt sáng, truyền một phần năng lượng đến phần lớn độc giả.

Cô không hiểu tại sao Lãng Bắc Hàn lại tìm cho cô công việc này, lúc mới bắt đầu làm, cô chỉ làm vì anh tìm cho cô. Nhưng bây giờ cô biết rõ mình vì nhiệt tình, đồng thời cũng vì ý nghĩa của công việc này.

“Tiểu Úc, hôm nay lại tới sớm vậy? Đã ăn sáng chưa?” Mỗi sáng ngoài dì Lưu thì cô chính là người đi làm sớm nhất tòa soạn. Dì Lưu cắt ngang suy nghĩ của cô, Úc Tử Duyệt hoàn hồn, cô nở một nụ cười với dì Lưu, “Dì, chào buổi sáng! Con đã ăn sáng rồi!”

Lúc này, chuông điện thoại đường dây nóng trong tòa soạn vang lên, Úc Tử Duyệt vội vàng chạy đi nghe điện thoại, “Ừ, được, tôi nhớ kỹ địa chỉ rồi, vô cùng cảm ơn anh đã cung cấp tin tức cho tôi, năm giờ chiều Chủ nhật anh có thể đến tòa soạn chúng tôi, mang theo điện thoại của anh để nhận một phần quà tặng...”

Úc Tử Duyệt vừa nói vừa nhanh chóng ghi nhớ tin tức mà người dân cung cấp.

Ngoại trừ vài ngày nghỉ phép kia ra, cô làm việc ở đây đã gần được nửa tháng rồi, đã sớm quen các vị trí trong tòa soạn. Sau khi Úc Tử Duyệt cúp điện thoại liền nhanh chóng tới vị trí làm việc của mình, mở máy tính ra, đem đường dây nóng từ tòa soạn kết nối vào hệ thống.

Người cung cấp tin tức này chính là người dân đang theo dõi sự kiện mà cô đang theo đuổi gần đây “Sự kiện đầu công ngầm”.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động của cá nhân cô cũng vang lên, là bà cụ gọi tới, , khước miệng Úc Tử Duyệt cong lên một nụ cười cứng chiều, lắc đầu một cái, bà cụ này thật là! Trước kia bà cụ cũng không thân thiết với cô như vậy, hiện giờ cô và Lăng Bắc Hàn.....

Trong tim đau nhói, cô nhận điện thoại, “Tư lệnh, chào buổi sáng a!” Úc Tử Duyệt giống như đang nói chuyện với một bà lão trẻ con.

“Tư lệnh cái beep! Không ai xem tôi là tư lệnh nữa rồi, lời nói của ta bọn họ chẳng đứa nào thèm nghe!” âm thanh bà cụ vẫn vang vang có lực như cũ, từng câu từng chữ đều tràn đầy sức mạnh.

“Bà nội, bà đừng tức giận.... chọc tức thân thể làm gì ạ?” Úc Tử Duyệt cảm thấy bà cụ tức giận, vội vàng trấn an nói.

“Đều muốn chọc tức ta! Tiểu Đinh ra nước ngoài, tên khốn Lăng Chí Tiêu kia ngày ngày ở đơn vị, tiểu tử Lăng Bắc Hàn kia cũng không làm việc đảng hoàng..... trong nhà cũ mỗi ngày chỉ có bà cùng dì Vương a!” bà cụ tức giận nói.

Úc Tử Duyệt hiểu, bà cụ coi cô là bạn bè mới có thể gọi điện thoại cho cô. Bà cụ tính tình tình cổ quái, thật ra cũng giống như đứa trẻ, “Bà nội, mỗi ngày bà có thể đến công viên đại viện để đi dạo ạ, tâm sự cùng các cán bộ kỳ cựu nữa, cũng có thể chơi với mấy đứa nhỏ a.....”

Trước kia khi còn nhàn rỗi, cô đều thường đưa bà cụ ra công viên tản bộ.

“Bà không đi, mất thể diện lắm! Nha đầu Duyệt Duyệt, nói cho bà nội biết có thằng nhóc nào theo đuổi con hay không?” bà cụ ra vẻ thần bí lắm lắm hỏi, chỉ sợ cô bị người ta đoạt mất. Về phần Hạ Tĩnh Sơ đó, bà không thể để cô ta vào cửa nhà họ Lăng!

Vấn đề của bà cụ làm Úc Tử Duyệt đỡ khóc đỡ cười, bó tay, lắc đầu một cái, “Bà nội! Bà còn bà tám hơn cả phóng viên như con a? Con như vậy nào có ai thích....” Câu nói sau cùng khiến tim cô vừa chua xót vừa khổ sở.

Từ lời của bà cụ cô có thể mơ hồ biết, Lăng Bắc Hàn hẳn là ở bên cạnh Hạ Tĩnh Sơ.

Cô như vậy, không phải kiểu người anh thích. Mặc dù trước kia anh từng nói với cô rằng anh thích cô. Nhưng bất qua chỉ là qua loa với cô thôi.

“Nói bậy! Nha đầu Duyệt Duyệt, con phải giữ lấy cho ta, thích Lăng Bắc Hàn thì kiên trì cho ta!” bà cụ đột ngột nói, lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy hơi quá.

Lời của lão phu nhân làm trong lòng Úc Tử Duyệt hồi hộp. Kiên trì? Kiên trì thế nào? Chẳng lẽ chia rẽ anh cùng Hạ Tĩnh Sơ sao? Cô không thèm làm loại chuyện vô si như vậy.

“Được rồi.... bà xả giận xong rồi, con còn việc của con đi, tìm người mới làm tên tiểu tử Lăng Bắc Hàn này hối hận đi!” bà cụ không đợi Úc Tử Duyệt trả lời, nhanh chóng nói hết, sau đó cúp điện thoại. Úc Tử Duyệt cười chua xót, hối hận?

Anh làm sao có thể hối hận chứ?

Úc Tử Duyệt khổ sở nghĩ, hít mũi một cái bình tĩnh lại, bắt đầu công việc.

Lúc xế chiều, cô xin nghỉ đến ga xe lửa đón Nhan Tịch. Cô không biết tại sao Nhan Tịch lại đột nhiên muốn tới Tô Thành làm việc, cô tới cũng hay, như vậy, sau khi tan việc một mình cũng không cảm thấy nhàm chán. Cô còn thuê một căn nhà cũ có một phòng khách hai phòng làm việc ở vùng sông nước. Đem đồ vật cũ qua, ở cũng Nhan Tịch.

Nhan Tịch thuận lợi tới nơi, cũng không kịp tìm việc làm, khiến cho Úc Tử Duyệt cảm giác như bị cái gì đó đả kích, bởi cô hỏi thế nào cũng không ra đáp án.

“Oa..... thơm quá a! Chị Nhan chị quá tuyệt vời!” Úc Tử Duyệt mới vừa về đến nhà, đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, thấy trên bàn bày mấy món ăn trông ngon mắt, cô còn chưa rửa tay, bốc một miếng thịt kho cho vào miệng.

“Ừ, thật ngon, không bị ngấy!” Úc Tử Duyệt liếm ngón tay nhìn Nhan Tịch, ca ngợi nói.

“Nhanh đi rửa tay đi! Con mèo tham ăn, không thịt không vui a!” Nhan Tịch trợn mắt nhìn Úc Tử Duyệt nói, trong giọng nói vẫn là cưng chiều.

“Công việc của em mỗi ngày đều phải dùng thể lực, không ăn thịt lấy đâu ra sức?” Úc Tử Duyệt rửa tay xong nói, ngồi xuống bên bàn, cầm chiếc đũa lên, ăn ngấu ăn nghiến.

“Em một mình thì có thể làm công việc gì cần tới thể lực?” Nhan Tịch tò mò hỏi.

“Phỏng vấn a! Em cảm thấy chúng ta làm việc này giống như đặc vụ vậy, thường phải ngầm điều tra. Hôm nay em đi chụp trộm xương làm đồ ăn vặt, thiếu chút nữa bị người ta bắt được! Mà may em chạy kịp!” Úc Tử Duyệt cười thoải mái.

“À? Không có nguy hiểm gì chứ? Duyệt Duyệt, em nhất định phải cẩn thận a!” Nhan Tịch sợ Úc Tử Duyệt mất đi tình yêu sẽ như liễu mạng làm việc, cũng không để ý đến sinh mạng, lo lắng nói.

“Chị Nhan, chị sợ em nghĩ quẩn a? Em thông minh mà!” Tử Duyệt con người nói. Có lẽ mọi người đều cho rằng cô sẽ đắm chìm trong bi thương mà tự trách mình? Nhưng cô biết mình không như vậy!

Cô chỉ muốn mình thoải mái vui vẻ mà sống như lúc chưa biết Lăng Bắc Hàn.

Nhưng trong lòng cũng hiểu, cùng Lăng Bắc Hàn ở chung một chỗ thì cô cũng được vui vẻ, lại càng thêm khắc cốt ghi tâm.

Sau khi tắm rửa lên giường, tắt tắt cả đèn, Úc Tử Duyệt nằm trên giường, gương mặt của Lăng Bắc Hàn lại xuất hiện trong đầu, nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống.....Đây là thời gian mỗi ngày cô tự cho phép mình nhớ thương anh, đêm khuya yên tĩnh, chăn che kín, nhắm mắt lại, trong đầu toàn bộ đều là anh.

Sự dịu dàng của anh, điểm tốt của anh, nụ hôn của anh, sự vuốt ve của anh.....

Nhưng trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Hạ Tĩnh Sơ, phá tan tất cả những ký ức đẹp đẽ của cô!

Úc Tử Duyệt! Không cho phép nghĩ nữa, không biết chừng bây giờ anh còn đang ôm Hạ Tĩnh Sơ ngủ đấy.... Nghĩ như vậy, cô nhất thời cảm thấy thật buồn, trong lòng càng chua xót hơn!

Nhưng cô chính là không tự trọng mà nhớ anh, nhiều ngày không gặp như vậy, cảm giác anh vẫn sống trong thế giới của cô, có lúc buổi sáng tỉnh lại, cô sẽ không tự chủ gác chân sang bên người, cho rằng anh nằm ngủ bên cạnh cô.....

Ngẩng đầu, tìm kiếm, đều là công dã tràng, cũng khiến cô tỉnh táo hoàn toàn.

Trúng độc của anh, thật nặng, nặng đến nỗi không biết làm thế nào để từ bỏ, trong mắt không thiết tha bất kỳ người đàn ông nào khác.....

Úc Tử Duyệt từ tòa soạn báo ra ngoài, trên người mang theo mấy ghi âm, cũng máy chụp hình loại nhỏ, mở chiếc xe nhỏ của mình ra, đi ra vùng ngoại ô. Xe cô vừa mới rời đi, một chiếc taxi màu xanh lá cây đi theo cô.

Lăng Bắc Hàn ngồi ở vị trí kế bên tài xế, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe nhỏ kia. Buổi sáng anh vừa tới Tô Thành, sau khi nhận tin tình báo, không lập tức trở về luôn mà đến tòa soạn báo nơi cô làm việc, cho dù chỉ là lẳng lẳng một lát trong lòng anh cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Vừa rồi mới thấy bóng dáng cô, hình như lại gần đi một chút, lòng anh lại đau, chỉ sợ cô chăm sóc mình không tốt....

Cô đến một nơi hoang vu vắng vẻ như vậy làm gì? Nhìn quang cảnh xung quanh ngày càng hoang vu, trong lòng Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, chỉ thấy chiếc xe nhỏ của cô dừng lại trước cửa một nhà xưởng, mặc bộ quần áo màu đen, đeo kính đen, cô xuống xe, vào cửa nhà xưởng.

“Chú à, dừng lại chỗ này!” Lăng Bắc Hàn nói xong, thanh toán tiền liền nhảy xuống xe.

“Dầu này bán thế nào ạ? Chúng tôi chuẩn bị mở khách sạn nhỏ, nghe nói các anh sản xuất dầu không tệ, muốn tới hỏi một chút!” Úc Tử Duyệt đứng trong sân, vừa đi vừa mở nắp mấy thùng dầu lớn, hỏi một công nhân đang làm việc.

“500 đồng một thùng! Dầu của chúng tôi được các khách sạn lớn, các trường học trong nội thành tiêu thụ! Cô cứ yên tâm!” Người nhân viên làm việc nói với Úc Tử Duyệt.

“Khách sạn lớn? Trường học? Anh định lừa ai? Người ta làm sao có thể dùng dầu cống ngầm chứ?” Úc Tử Duyệt cố tình hỏi, địa chỉ này chính là người dân trong điện thoại nói cho cô biết.

“Không tin? Không tin tôi mang hóa đơn cho cô xem!” Người nhân viên kia bị Úc Tử Duyệt kích thích, nói xong, đi vào phòng làm việc nhỏ.

Úc Tử Duyệt len lén điều chỉnh Camera, muốn chụp lại hóa đơn nhận hàng, “Phóng viên! Cô ta là phóng viên!” Không biết từ đâu nhảy ra một người hét lên với Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, chỉ thấy mấy tên đàn ông cầm gậy gộc xông về phía cô....

Thấy tình thế không ổn, Úc Tử Duyệt lập tức nhanh chân bỏ chạy ra ngoài cửa.....

“Muốn chạy? Mau đem máy ảnh ra đây!” Còn chưa ra khỏi cửa, cô đã bị đám người bao vây.

169. Chương 169: Phục Vụ Vì Nhân Dân

Úc Tử Duyệt mặt tràn đầy vẻ phòng ngừa nhìn về bốn phía, tình huống như vậy không phải lần đầu tiên cô gặp phải, hai tay giữ chặt túi xách, bảo vệ máy ảnh bên trong, chỉ là lần này, hình như cô chạy trốn hơi chậm, lại bị đối phương phát hiện a!

“Máy ảnh nào? Các người muốn làm gì? Muốn cướp giữa ban ngày sao?” Úc Tử Duyệt giả bộ ngu ngơ, mặt sợ hãi hỏi. Nếu như vừa rồi mình có thể chạy trốn sớm một chút là có thể chạy ra khỏi cửa lớn, những người này cũng không dám lớn lối như vậy!

“Đừng nói nhảm! Tôi biết thừa cô là phóng viên, mau đưa máy ảnh ra đây!” phóng viên ngăm tới điều tra, bọn họ thấy ngày càng nhiều, chỉ là chưa có ai thành công. Một người đàn ông trẻ nhất trong số những người cầm gậy gộc trừng mắt nhìn Úc Tử Duyệt, hét lớn với cô.

“Tôi? Ai cơ? Ai là phóng viên? Anh thấy tôi giống phóng viên lắm sao?” Nhìn cô gái nhẹ nhàng trước mắt thật sự không giống phóng viên chút nào.

“Vậy cô chạy làm gì?”

“Các anh đuổi theo tôi.... chẳng nhẽ tôi không chạy sao?” Úc Tử Duyệt hùng hồn nói, “Lại còn cầm nhiều gậy gộc như vậy....”

“Vậy cô mở túi ra để chúng tôi kiểm tra.” Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, không chịu tin tưởng lời cô nói.

Lăng Bắc Hàn trốn ở ngoài cửa nhà xưởng, nghe động tĩnh bên trong, nghe thấy lời nói của Úc Tử Duyệt liền hiểu cô tới là để âm thầm điều tra sự kiện dầu cống ngầm, hiểu rằng giờ phút này cô đang gặp phải nguy hiểm, trong lòng Lăng Bắc Hàn căng thẳng, chỉ là anh được nghiêm chỉnh huấn luyện không vì căng thẳng mà mất đi khả năng phán đoán, lúc này cho dù có báo cảnh sát, cảnh sát cũng không thể kịp thời chạy tới! Anh bình tĩnh ung dung liếc nhìn bốn phía, phát hiện có cửa phụ đang mở.

Anh nhanh chóng nhặt một viên đá, ném vào cửa nhà máy sản xuất được làm bằng nhôm.

“Bùm.....”

“Ai đó?”

Mấy người bị phân tâm, nghe thấy tiếng động thì sửng sốt một chút, Úc Tử Duyệt thừa dịp mấy người đàn ông không chú ý, vội vàng chạy về phía cửa phụ đã sớm phát hiện.

“Cô ta chạy rồi! Mau đuổi theo!”

Úc Tử Duyệt liều mạng chạy, cảm giác người phía sau sắp đuổi kịp mình, cô cắn răng cắn đầu cắn cổ chạy!

“A.....” sau lưng truyền đến cảm giác đau nhói, cô lao đảo về phía trước, thiếu chút nữa ngã xuống, “Úc Tử Duyệt!” một tiếng gọi làm cô tưởng mình nghe nhầm xông vào tai, cô ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô là gương mặt tuần tú của Lăng Bắc Hàn.....

Giây phút đó, cô sửng sốt, chỉ cảm thấy thân thể dựa vào lồng ngực vừa quen thuộc vừa xa lạ, trái tim quận đau mãnh liệt, thay thế vết thương sau lưng.

“Đem máy ảnh ra đây!” mấy tên đàn ông đuổi kịp ra cửa, thấy Lăng Bắc Hàn, cho rằng anh cũng là phóng viên, hét lớn.

Lăng Bắc Hàn ôm lấy Úc Tử Duyệt, hai mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm vào mấy tên đàn ông kia, “Đi mau!” môi mỏng khẽ mở, anh trầm giọng nói, đẩy Úc Tử Duyệt đi. Úc Tử Duyệt sửng sốt một chút, sau đó, phản ứng kịp thời nhanh chóng chạy đi.

Có tên đàn ông muốn đuổi theo Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn tiến lên, giơ chân đá vào ngực anh ta.

“A.....” tên đàn ông bị đau kêu thảm một tiếng, bị anh đá ngã xuống mặt đất, chớp mắt, lại có người vung gậy gỗ về phía anh, anh nhấc chân đá gậy gỗ gãy thành hai mảnh, người kia cũng bị anh đá một cái ngã xuống mặt đất!

Dưới sự che chở của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt dường như cái gì cũng chẳng sợ, nhanh chóng chạy đến xe của mình, không chút sợ hãi ngồi vào xe, khởi động xe, nhìn qua sườn xe, thấy Lăng Bắc Hàn vừa đánh ngã mấy người đàn ông xuống mặt đất!

Giờ phút này, nhìn thân hình to lớn cùng những động tác mau lẹ chính xác như vậy, Tử Duyệt cảm giác trái tim mình lại bị anh làm rung động.....

“Nhanh lên xe!” xe nhỏ thoắt dừng lại trước mặt anh, Úc Tử Duyệt mở cửa ghế phụ hét to, sau khi Lăng Bắc Hàn phi thân đá ngã người cuối cùng, liền nhanh chóng lên xe.

Xe chạy không biết bao lâu, sắp đến khu náo nhiệt, cuối cùng Úc Tử Duyệt cũng không nhịn được đau đốn sau lưng, dừng xe lại ven đường.

“Có bị thương không?” Dọc đường đi, Lăng Bắc Hàn đã sớm tỉnh táo lại, vừa nghĩ ra được lý do ỉn, lúc này anh lạnh nhạt hỏi một câu.

“Khụ.....” cô ho khan một tiếng, có chút vô lực gục trên tay lái, nhẹ nhàng lắc đầu, trong xe tràn đầy mùi hương của anh, khiến cô lưu luyến, vô cùng nhớ nhung. Anh bên cạnh cô, không phải là mơ, thật sự tồn tại.

Muốn nhào vào trong ngực anh, ôm anh, cầu xin anh đừng rời khỏi cô, nhưng cô lại chẳng có tư cách làm vậy, cô cũng không cho phép mình làm như vậy, đôi tay chặt chẽ cầm tay lái, mặc cho trái tim quận đau. Cô không khóc được, càng không biểu hiện ra vẻ đau khổ, tâm tình thoáng bình phục lại, cô lấy điện thoại di động ra, ấn số điện thoại của cục Công thương báo cáo.

“Đúng vậy, tôi có chứng cứ, mời các anh lập tức đưa người đến điều tra!” Lãng Bắc Hàn nghe âm thanh của cô, nhàn nhạt nhìn cô, thì ra cô làm việc nghiêm túc như vậy, cũng nguy hiểm như vậy. Vừa rồi nếu như anh không có ở đây, hôm nay cô sẽ thoát khỏi nguy hiểm thế nào?

Lãng Bắc Hàn cảm thấy tim mình như bị nhéo đau, cô ở bên cạnh nhưng anh lại không thể ôm cô, an ủi cô một chút.

“Anh tới đây làm việc sao?” Nếu không phải vậy, chẳng lẽ anh đặc biệt tới đây là để thăm cô sao? Úc Tử Duyệt cảm thấy lời hỏi thăm này quả thật có chút dư thừa, đối với anh cô cũng nên hững hờ, sao còn muốn nói chuyện với anh đây?

Nhưng chỉ là muốn nói đôi câu a.....

“Đưa cô ấy tới đây chữa bệnh, tiện đường tới nhà người bạn cũ hỏi thăm, anh ta đang mở nhà máy bên cạnh.” Lãng Bắc Hàn nói dối, chỉ thấy sắc mặt của Úc Tử Duyệt trắng bệch.

“Anh đi đâu, em đưa anh đi.” Trái tim đau đớn không thôi, cô quay cửa xe xuống để gió thổi vào, như vậy có thể thoải mái hơn nhiều. Cô lạnh nhạt nói, khởi động xe.

“Khụ khụ..... khụ.....”

“Sao vậy?” Lúc cô vừa đạp chân ga thì sau lưng bỗng đau đớn, mùi máu tươi cuộn cuộn dâng lên, cô che miệng không ngừng ho khan.

Lãng Bắc Hàn lo lắng hỏi thăm, gương mặt đau lòng, Úc Tử Duyệt ngược mắt, nóng nẩy trên mặt anh, cô không thể không thấy, trong tim lại đau nhói.

Anh còn lo lắng cho cô sao?

Nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, một giọt nước mắt ấm áp hòa lẫn máu tươi rơi xuống lòng bàn tay.

“Em bị đánh sao?” Lãng Bắc Hàn nhìn thấy máu đỏ trong lòng bàn tay cô, lo lắng hỏi, gân xanh nổi lên nhìn gương mặt cô lại thấy cô đã khóc như mưa.

“Chuyện này không liên quan đến anh.....” cô khàn giọng mở miệng, mở cửa xe, lao đảo chạy ra ngoài, ngồi xổm xuống ven đường, thở dốc từng ngụm, cố gắng nuốt nước mắt vào trong. Rơi lệ trước mặt anh khiến cô cảm thấy mình thật hèn mọn!

Lãng Bắc Hàn ngăn người, nhìn cô đứng ven đường, anh chỉ có thể nhẫn nhịn đau lòng xuống xe, nhất định là cô đã bị đám người kia đánh, trên người nhất định có vết thương, phải đưa cô đến bệnh viện mới được.

“Anh đưa em tới bệnh viện!” Lãng Bắc Hàn cúi người xuống, vừa nói vừa muốn kéo cô, Úc Tử Duyệt kích động tránh né anh, “Em đã nói không liên quan đến anh! Không cần anh quản!” Nước mắt không rơi xuống nữa, vành mắt đỏ ửng, cô đứng lên quát lớn anh.

“Úc Tử Duyệt! Em lý trí một chút cho anh!” anh nhìn cô chằm chằm, giọng kiêu lên giọng dạy dỗ trước đây, không để ý đến sự phản kháng của cô, bế cô lên. Cảm nhận được người đàn ông nóng bỏng ôm lấy mình khiến cả người Úc Tử Duyệt giống như bị điểm huyết, mất khả năng phản kháng, được anh ôm mình lên xe.

Ngơ ngác nhìn anh cẩn thận cài dây an toàn cho cô, sau đó anh khởi động xe, hòa mình vào làn đường.....

Không gian trong xe rất nhỏ, trên người toàn bộ là hơi thở của anh, cô tự thôi miên mình, giả vờ hiện tại giống như trước kia, bọn họ còn chưa ly hôn, anh vẫn còn cưng chiều cô.....

“Tại sao không đi cùng đồng nghiệp? Nguy hiểm như vậy.....Không cần cậy mạnh!” Lãng Bắc Hàn mở miệng, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, trầm giọng nói.

“Anh lại quản, không sợ Hạ Tĩnh Sơ hiểu lầm sao? Tại sao vừa rồi lại giúp em?” nếu như không có Hạ Tĩnh Sơ, cô còn tưởng rằng anh còn thật sự quan tâm đến cô... cô khôi phục lại lý trí, lạnh nhạt nói với anh.

Lời của cô khiến anh tỉnh táo lại, cảm thấy cô rõ ràng xa cách, trong lòng anh khổ sở khó nói lên lời, “Là quân nhân, vì dân phục vụ!” anh lớn tiếng nói, những lời này làm trong lòng Úc Tử Duyệt tràn đầy khổ sở.

Nhớ lại quãng đường từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng nhìn thấy anh, sau khi anh cứu cô, anh cũng nói là vì nhân dân phục vụ. Nhưng Lăng Bắc Hàn, nếu anh là một quân nhân, tại sao anh lại phản bội cuộc hôn nhân của anh? Phản bội người vợ của anh? Hay là bởi vì quá yêu, cho nên mới bất chấp tất cả?

Úc Tử Duyệt, mày lại tự mình đa tình! Cô tự khinh bỉ chính mình trong lòng.

“Cám ơn nhiều.” cô lạnh nhạt nói, anh đã dừng xe trước cửa bệnh viện.

Vết thương sau lưng cũng không đáng lo ngại, chỉ là có chút máu ứ đọng, không tổn hại đến nội tạng, bác sĩ kê một đơn thuốc tan máu.

“Úc Tử Duyệt!” Trước cửa bệnh viện, Lệ Mộ Phàm thấy Lăng Bắc Hàn cùng Úc Tử Duyệt từ bệnh viện ra ngoài, trong lòng dâng lên một cơn ghen tuông, lại nghi hoặc, tại sao Lăng Bắc Hàn lại ở đây? Anh bước lên một tay bắt lấy tay Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt cũng không giãy giụa, cô cũng không còn hơi sức giãy giụa cùng Lệ Mộ Phàm, cũng không muốn khiến Lăng Bắc Hàn chế giễu. Lăng Bắc Hàn cũng ghen tức nhìn Lệ Mộ Phàm cầm lấy tay cô! Tại sao cô lại bên cạnh với Lệ Mộ Phàm?

“Có gì đáng ngại không?” Lệ Mộ Phàm cúi đầu nhìn Úc Tử Duyệt, dịu dàng hỏi.

“Không sao, cậu đưa tôi về tòa soạn, tôi có đồ cần đưa.” Úc Tử Duyệt nhìn Lệ Mộ Phàm, lạnh nhạt nói.

“Được!” Hiếm khi Úc Tử Duyệt không cau có với anh, nhất là trước mặt Lăng Bắc Hàn, Lệ Mộ Phàm mừng rỡ, đưa tay nắm ôm lấy bả vai Úc Tử Duyệt, hả hê liếc nhìn Lăng Bắc Hàn.

Úc Tử Duyệt nhàn nhạt liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, không nói gì, chỉ gật đầu một cái. Sau đó, cũng không quay đầu lại đi cùng Lệ Mộ Phàm. Lăng Bắc Hàn kinh ngạc nhìn bóng lưng bọn họ, nhìn cô bị người đàn ông khác ôm vào ngực, trong lòng anh đau muốn rỉ máu.

Trước kia cô vô cùng ghét bỏ Lệ Mộ Phàm, hiện tại, cô đối tốt với anh, chẳng hề ghét bỏ, liệu cô có thể bắt đầu cho Lệ Mộ Phàm cơ hội hay không? Đó là người mà cô đã từng thâm mến từ nhỏ đến lớn....

Bất kể thế nào, chỉ cần cô vui vẻ, hạnh phúc là tốt rồi. Vui vẻ hạnh phúc hơn lúc bên anh là tốt rồi.

Trong đầu bắt đầu nhớ lại bài hát hôm đó cô hát, khoe miệng Lăng Bắc Hàn hiện lên một nụ cười khổ sở, bước chân đi, đi ra khỏi bệnh viện, hôm nay anh còn phải trở về thủ đô. Nhưng vừa ra khỏi bệnh viện, điện thoại trong túi áo khoác lại rung lên....

170. Chương 170: Số Phận Bất Công

Là Hạ Tĩnh Sơ gọi điện tới, Lăng Bắc Hàn cau mày, hơi do dự một chút mới bắt máy, “Ừ.....”

“À? A Hàn..... không phải, là em không cẩn thận ấn nhầm, thật ngại quá, làm phiền rồi!” Âm thanh mang theo nụ cười đứt quãng của Hạ Tĩnh Sơ truyền đến, Lăng Bắc Hàn cau mày, vừa muốn mở miệng, ai ngờ Hạ Tĩnh Sơ đã cúp điện thoại.

Điện thoại trên tay cũng nhận được một tin nhắn: Lục Khải Chính cũng ở Tô Thành. Lăng Bắc Hàn không muốn nghĩ nhiều về Hạ Tĩnh Sơ, lập tức điều tra Lục Khải Chính.

Trong phòng, tất cả rèm cửa sổ được kéo xuống, một mảnh u ám, Hạ Tĩnh Sơ đứng bên cửa sổ, trong tay nắm chặt điện thoại vừa cướp trở về, trừng mắt nhìn về phía người đàn ông vô lại đang tiến gần về phía cô, Hạ Kiệt, người anh trai không cùng máu mủ với mình.

Con người này từ lớn đến nhỏ đã lấy việc bắt nạt cô làm trò vui, phá hủy sự trong sạch của cô, nhiều năm cứ âm thầm dây dưa với cô, cô rất muốn giết hắn nhưng cô không thể! Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ có một giấc mơ, đó là trở thành một luật sư giống như trong ti vi, để cho anh trai cô ngồi tù, như vậy cô cũng sẽ không bị hắn bắt nạt!

Nhưng khi tuổi cô đang ngày càng lớn, mặc dù đã học luật pháp, nhưng cô lại hiểu được một điều, xã hội vốn không công bằng. Luật pháp căn bản chỉ là ô dù của người có quyền có thế! Mà cô, không có kiến thức luật pháp, lại không thể biện hộ ỉn, không thể đem những tội ác của hấn ra công lý, bởi vì trong tay hấn đang nắm giữ bí mật để uy hiếp cô!

“Hạ Kiệt! Tiền, tôi đã gửi cho anh! Anh còn tới làm gì?” Hạ Tĩnh Sơ tức giận nhìn Hạ Kiệt chăm chăm, hét to, hét khàn cả giọng rồi lại hạ giọng xuống cực thấp, sợ người ngoài nghe được. Vừa rồi suýt nữa hấn ta gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn! Nếu như Lăng Bắc Hàn biết mình từng có quá khứ xấu xa như vậy, liệu còn có thể ở bên cạnh cô?

Người đàn ông đến gần, một tia sáng lọt qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu lên gương mặt hấn, đó là một khuôn mặt cực mịn thô lỗ, trên mặt nở nụ cười du côn, ánh mắt cũng mang theo vẻ tàn nhẫn.

“Chút tiền này đã muốn đuổi tôi đi? Sơ Sơ, em coi tôi là ăn mày sao?” Người đàn ông bước nhanh đến phía trước, ép cô vào góc tường, một tay chống lên vách tường, một bàn tay nâng cằm cô lên, tàn nhẫn nhìn cô chăm chăm, giễu cợt nói, nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng anh khiến toàn thân Hạ Tĩnh Sơ run lên.

“Tôi không có tiền! Anh đừng ép tôi!” Gương mặt Hạ Tĩnh Sơ trắng bệch, cô ngẩng đầu nhìn anh hét lên. Tại sao số phận lại bất công với cô như vậy? Cô cũng chỉ muốn thoát khỏi sự bất công này, nhưng thế nào cũng không thoát khỏi được!

Vốn tưởng rằng Lăng Bắc Hàn có thể bảo vệ cô, có thể mang cô thoát khỏi cuộc sống khổ sở, nhưng người nhà anh lại tìm mọi cách để ngăn cản.

“Không có tiền thì tìm em để mượn a! Tiện nhân còn giả bộ thanh cao!” Hạ Kiệt tàn nhẫn nói xong, một tay dùng sức kéo quần Hạ Tĩnh Sơ xuống, “Đừng động vào tôi! Anh đừng động vào tôi! Tôi có bệnh!” ý thức được Hạ Kiệt muốn làm gì, Hạ Tĩnh Sơ sợ hãi quất, giống như đã từng trải qua cơn ác mộng đáng sợ!

“Ít con mẹ nó giả bộ thôi!” Hạ Kiệt nói xong, đôi tay giữ chặt hông cô, dùng sức đè cô lên vách tường, móc ra vật dưới thân chống vào chân Hạ Tĩnh Sơ.

Toàn thân cô đứng thẳng, cứng ngắc, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh trước kia bị Hạ Kiệt chà đạp....

Năm mười sáu tuổi cô chưa dậy thì hoàn toàn đã bị tên vô dụng có máu mủ trên luật pháp cũng là anh trai cường bức, cô chính là dây tổ của hấn, không dám phản kháng, không dám nói cho người nhà, lại càng không dám nói cho Lăng Bắc Hàn!

Đã từng rất nhiều lần muốn dâng mình cho Lăng Bắc Hàn, nhưng anh luôn dụ dỗ xấu hổ nói, em còn nhỏ.

“Vậy chờ năm em mười tám tuổi, ngày đó em sẽ cho anh, có được không?” khi đó Lăng Bắc Hàn chỉ cười nhạt gật đầu.

Sinh nhật năm mười tám tuổi, dường như Lăng Bắc Hàn có tâm sự gì đó, uống rất nhiều rượu, cô cho rằng anh muốn tiếp thêm can đảm, thế nhưng anh lại chỉ nằm trên giường trong phòng trọ ngủ thiếp đi..... nhưng cô lại làm giả hiện trường bọn họ ở bên nhau, gạt Lăng Bắc Hàn rằng lần đầu tiên của mình cho anh.....

Năm ấy, cô 18, anh 20.

Vật nóng bỏng giữa hai chân ngày càng lớn, cũng khiến cô thu hồi suy nghĩ lại, cô ngẩng đầu lên nhìn Hạ Kiệt, tên ác quỷ này, cô rất muốn giết chết hấn! Nhưng cô biết nếu như vậy thì đời này cô xong thật rồi!

Người đàn ông điên cuồng rút ra chen vào cơ thể cô, đối với cô mà nói chẳng hề vui vẻ khoái lạc gì, cô chỉ cảm thấy khổ sở, vô cùng khổ sở! Cảm giác này sống không bằng chết, giống như đang lãng trôi cơ!

“Như thế nào thì anh mới hài lòng bỏ qua cho tôi? Anh không sợ tôi kiện anh sao?” Hạ Tĩnh Sơ nhìn anh, hét lên.

“Kiện tôi? Em dám không? Hạ Tĩnh Sơ! Em không thể! Chỉ cần em không muốn Lăng Bắc Hàn biết, em sẽ không kiện tôi! Nói cho cùng, em còn tham lam hơn tôi!” Hạ Kiệt đưa tay giữ chặt cằm cô, tàn nhẫn nói với cô.

Hạ Kiệt nói không sai, Lăng Bắc Hàn chính là cái cây lớn cứu mạng cả đời cô, chỉ có gả cho anh cô mới có thể gia nhập hàng ngũ có quyền có thế.....

“A.....” đang mất hồn thì tóc bị người đàn ông níu lấy, vật cứng rắn từ trong cơ thể rút ra, cả người cô ngã xuống đất, người đàn ông tàn bạo kéo thân thể cô đi về phía giường, “Tiện nhân!” Hạ Tĩnh Sơ giống như đứa trẻ nhỏ bị người đàn ông ném lên giường.

“A.....” sau đó, chỉ nghe cô hét lên một tiếng thê lương, thiếu chút nữa muốn ngất đi! Nước mắt trào ra ngoài, đôi mắt trống rỗng vô hồn của Hạ Tĩnh Sơ nhìn về phía trước, “Rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì... tôi sai chỗ nào.....” Mà bị trừng phạt đáng đời như vậy....

“Tiện nhân! Em hại chết đứa con của tôi! Em quá tham lam, em chỉ muốn gả cho Lăng Bắc Hàn!” Cả người Hạ Kiệt bởi vì lời nói của cô mà cứng ngắc, sau đó động tác tràn đầy phẫn hận, gào lên mắng cô, trong giọng nói che giấu một tia khổ sở.

“Em cố ý ngã xuống sông, cố ý sinh non, muốn đưa đứa con của tôi đổ thừa cho Lăng Bắc Hàn! Hạ Tĩnh Sơ, em là người phụ nữ khôn nạn nhất mà tôi từng thấy!”

“Vậy tôi phải làm sao? Sinh ra một nghiệt chủng loạn luân sao?” cô cũng gào lên, mang theo oán hận, mang theo khổ sở.....

Hạ Kiệt cúi người kéo cô qua, để cô đối mặt với anh, “Chúng ta trốn đi...” nhìn khuôn mặt đầy nước của Hạ Tĩnh Sơ, anh đột ngột mở miệng, nói một câu cũng giống như câu nói nhiều năm trước.

“Sơ Sơ, chúng ta trốn đi.....”

Không đợi cô trả lời, Hạ Kiệt nhanh chóng hôn lên miệng Hạ Tĩnh Sơ.....

“Cậu về đi, phía trước là nhà tôi rồi!” Úc Tử Duyệt được Lệ Mộ Phàm đưa về, sau khi tháo dây an toàn, cô nhàn nhạt liếc nhìn Lệ Mộ Phàm, nói. Đang muốn mở cửa xuống xe, tay trái bị Lệ Mộ Phàm kéo lại.

Úc Tử Duyệt cau mày nhìn Lệ Mộ Phàm, khuôn mặt tuấn tú kia vẫn giống như trước, nháy mắt còn tưởng rằng đây chính là nam chính trong phim thần tượng, nhưng cô hiểu, trái tim cô đã không còn bất kỳ một tia rung động với Lệ Mộ Phàm.

“Úc Tử Duyệt, cho tôi một cơ hội đi.....” Lệ Mộ Phàm nhìn cô, dùng giọng nói gần như van xin, anh cố gắng kiềm chế tính tình của mình, không để cô tức giận chạy mất.

“Lệ Mộ Phàm, không thể nào, hiện tại tôi không muốn nói chuyện tình cảm.....” cô nhìn Lệ Mộ Phàm, bình tĩnh nghiêm túc nói. Biết rõ trong lòng mình còn bị Lăng Bắc Hàn chiếm cứ lấy, cô cũng không nỡ xóa bỏ hình bóng anh trong lòng.

Hôm nay gặp lại anh, cô mới hiểu được, mức độ mình yêu anh còn sâu đậm hơn cô tưởng tượng nhiều.

“Tôi không có ép buộc cậu, chỉ cần cậu không ghét bỏ tôi, coi tôi là bạn bè là được rồi!” Lệ Mộ Phàm nắm chặt tay cô, kiên định nói từng chữ từng câu.

“Không được! Như vậy cậu sẽ cho rằng tôi cho cậu hy vọng! Còn tôi, cho dù không còn yêu Lăng Bắc Hàn, cũng không thể bên cạnh cậu được!” Úc Tử Duyệt cứng rắn nói xong, hất tay anh ra, mở cửa xuống xe.

Lệ Mộ Phàm đau khổ sưng sờ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, bóng dáng mảnh khảnh của cô chạy vào trong phòng.

Tại sao không thể bên cạnh anh? Anh kém cõi như vậy sao?

Lệ Mộ Phàm thất bại nghĩ, sau đó, nhanh chóng rời đi. Sau khi Lệ Mộ Phàm rời đi, Lăng Bắc Hàn từ trong góc ra ngoài, từ nơi này nhìn lên căn phòng trọ.....

“Anh buông tôi ra!” trong căn phòng nhỏ, Nhan Tịch bị Lục Khải Chính đè ở phía dưới, hai tay cô chống đẩy lồng ngực Lục Khải chính, tức giận quát.

Úc Tử Duyệt vừa vào cửa đã nghe thấy âm thanh của Nhan Tịch, lập tức cảnh giác, cũng không hét lên bứt dây động rừng, chân chừ một chút, cầm cái chày cán bột lên, lặng lẽ đẩy cửa phòng Nhan Tịch.

Nhìn thấy Nhan Tịch bị một người đàn ông đè ở phía dưới, Úc Tử Duyệt ngăn người, ngay sau đó, bước nhanh đến phía trước, “Đi chết đi!” một gậy đập vào sau lưng người đàn ông.

“A.....” Lục Khải Chính bị đau kinh ngạc kêu lên, hít một hơi, liền lật người đứng lên.

“À? Lão Lục!” Úc Tử Duyệt thế nào cũng không thể ngờ là Lục Khải Chính! Cô trợn mắt há mồm nhìn Lục Khải Chính chăm chăm, kinh ngạc kêu lên.

“Đáng chết!” Lục Khải Chính một tay vuốt sau lưng của mình, khẽ nguyên rửa một tiếng! Nhan Tịch cuống quýt từ giường ngồi dậy, sửa sang lại đầu tóc rối bời, vẻ mặt lúng túng.

“Chị Nhan..... anh ta không có, không có làm gì chị chứ?” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch, lại chỉ vào Lục Khải Chính, nghi ngờ hỏi.

Đây, đây là tình huống gì? Lục Khải Chính đè Nhan Tịch phía dưới làm gì? Chỉ là, cô cũng là người từng trải, thoáng qua liền hiểu! Thì ra.....Chị Nhan cùng lão Lục có gian tình!

“Là em làm gì tôi thì có!” Lục Khải Chính tức giận nhìn Úc Tử Duyệt, cười tà nói, đau đớn sau lưng còn chưa hết đau.

“Lục Khải Chính! Anh có thể về được rồi! Nơi này không chào đón anh!” Nhan Tịch đỏ mặt, đôi mắt có chút sưng đỏ nhìn Lục Khải Chính chăm chăm, không chút khách khí nói.

“Em...em đi ra ngoài trước a, hai người từ từ nói chuyện.....” Úc Tử Duyệt cảm thấy mình không nên làm kỳ đà cản mũi, vừa rồi hình như quấy rầy đôi uyên ương, mặc dù Nhan Tịch có chút không tình nguyện. Nhưng lão Lục cũng không phải là người xấu, mình nên ra ngoài là được rồi.

Úc Tử Duyệt vừa ra khỏi phòng của Nhan Tịch, thấy cửa phòng khách có một bóng đen thoáng qua, trong lòng cô kinh ngạc, mở trừng hai mắt cho rằng mình nhìn nhầm, nhìn ra ngoài cửa, cầu thang không thấy gì, cô lại đóng cửa lại!

Vừa nghe thấy nhà cô có động tĩnh, Lăng Bắc Hàn cho rằng có chuyện gì xảy ra, lúc này lại thấy bình an vô sự đi ra, anh thở phào nhẹ nhõm, núp ở cầu thang, không dám hiện thân.

171. Chương 171: Từng Người Dò Xét Đối Phương

Anh biết Lục Khải Chính bên trong, hẳn là đến tìm Nhan Tịch, điều này cũng khiến anh hoài nghi thân phận của Lục Khải Chính, nếu như anh sợ liên lụy đến Bắc Sam nên mới giải trừ hôn ước, vậy tại sao còn muốn tán tỉnh Nhan Tịch?

Hay anh căn bản là nằm vùng? Anh từng có suy đoán này, hơn nữa còn cảm thấy có nhiều khả năng, Bộ Công An đã điều tra vụ án lớn này mấy năm, Bộ quốc phòng cũng tham gia vào, bên trong khẳng định sắp xếp không ít nằm vùng.

Ba năm trước Lục Khải Chính rút khỏi Cảnh đội, khởi nghiệp kinh doanh cũng chính vì vụ án này? Hay ngoài mặt anh tới Tô Thành là tìm Nhan Tịch, nhưng bên trong lại có mục đích khác?

Anh đương nhiên hy vọng Lục Khải Chính là nằm vùng, người anh em cùng lớn lên từ nhỏ, cùng vào trường quân đội, anh hiểu Lục Khải Chính cực kỳ ghét những người làm việc xấu, nhưng là một người lính trinh sát, anh không thể để phán đoán chủ quan của mình ảnh hưởng!

Sau khi Úc Tử Duyệt rời đi, trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người Nhan Tịch cùng Lục Khải Chính, cửa sổ mở ra, chiếc rèm màu đỏ tím khẽ đong đưa, gió nhẹ mang theo mùi nước thanh đạm bay vào, cây lục la màu xanh biếc lay động trên bệ cửa sổ.

“Lục Khải Chính, con người anh quá phức tạp, tôi trừu chọc không nổi.” Nhan Tịch nhìn anh, lạnh nhạt nghiêm túc nói thẳng. Anh không hứa hẹn với cô bất kỳ điều gì đã cường hôn cô, lại thường đến nơi cô ở

để tìm cô, không hiểu sao cô lại giống như bỏ thuốc mê, chuyện gì không nên xảy ra cũng đã xảy ra, cho nên cô chạy trốn tới đây.

Anh muốn đùa giỡn cô sao? Nhận thức được điều này khiến cô cảm thấy thật buồn!

Cô lạnh nhạt tổn thương anh, Lục Khải Chính cảm thấy mình thật đúng là con mẹ nó bị cô coi thường rồi, cô gái nhỏ này lúc nào cũng đối xử lạnh nhạt với anh, làm anh nóng ruột nóng gan!

“Không cần biết em có muốn trêu chọc hay không, nhưng dù sao cũng đã trêu chọc rồi!” Lục Khải Chính tiến lên, một phát kéo cô qua, cánh tay rắn chắc nhốt chặt người cô, trầm giọng nói với cô.

“Tôi không có chọc giận anh! Tôi căn bản không muốn chọc giận anh! Là anh tới quấy rầy cuộc sống bình thường của tôi!” Nhan Tịch tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng lại không thể thừa nhận rằng, giờ phút này bị Lục Khải Chính ôm như vậy, nhịp tim của cô không thể kiểm soát, rung động mãnh liệt.

Cảm giác tim đập nhanh đến tê tâm liệt phế này vốn chỉ có thể cảm nhận được khi viết tiểu thuyết, vậy mà lại xuất hiện trong hiện thực.

Người đàn ông này, là cô muốn yêu cũng không dám yêu.

Bất kể là thân phận hay bối cảnh của anh, bất kể là thái độ của anh đối với cô như gần như xa, cô đều không thể tiếp nhận...

Cô không có ước mơ đối với tình yêu, bởi vì tiểu thuyết có thể khiến cô thỏa mãn với các loại ảo tưởng. Chỉ cần đến tuổi tìm được một người đàn ông phù hợp với cô, có thể bình thản sống bên nhau cả đời là được.

“Chẳng nhẽ em không hề có một chút cảm giác với tôi?” Lục Khải Chính thất vọng nhìn cô, tức giận hỏi. Anh không khỏi cảm thấy mình đã làm hại cô. Có lẽ anh cũng cảm thấy mình bị áp lực, cho nên mới muốn tìm một người phụ nữ để giải tỏa căng thẳng trong lòng mình, nhưng tại sao là cô?

Những lời này dễ dàng khiến lòng Nhan Tịch đau nhói, cô thấy trong mắt Lục Khải Chính lóe lên một tia đau khổ, thất bại, trái tim cô bỗng nhiên mềm đi. Anh hỏi như vậy, tức là anh cũng có cảm giác với cô?

“Tôi không biết.....” ánh mắt cô lóe lên, nhỏ giọng nói. Nhưng Lục Khải Chính hiểu ý tứ của cô, trong lòng thầm mừng rỡ, “Cho anh khoảng một hai tháng... anh sẽ cho em cam kết.” Anh khẽ nâng gương mặt cô lên, nhỏ giọng nói.

Một câu nói dễ dàng khiến lòng Nhan Tịch cảm động, cô mê mang nhìn gương mặt nghiêm túc kiên định kia, không biết nên mở miệng như thế nào, ma xui quỷ khiến gật đầu.

Lúc này, chuông điện thoại của Lục Khải Chính vang lên, thấy Tư Đồ Ngạn gọi điện tới, anh nhú mào, vội vàng buông Nhan Tịch ra, “Công việc xong chưa? Sao không thấy trở lại.”

“OK, người phụ nữ của tôi ở đây!” Lục Khải Chính cười nói, chỉ thấy Nhan Tịch đã ra cửa.

“A..... hự..... a..... nhẹ một chút..... đau..... a.....” đứng trước cửa một phòng ngủ khác, Lục Khải Chính nghe thấy âm thanh của Úc tử Duyệt khiến người khác nghĩ lung tung, nhú mào, hai người phụ nữ này làm gì bên trong a?

Cơn ghen dâng lên, nhưng anh lại chơi xấu lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Lăng Bắc Hàn.....

Lăng Bắc Hàn đang nấp ở cầu thang không ngờ Lục Khải Chính lại gọi điện thoại cho anh, anh bắt máy, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng rên tí của phụ nữ! Giọng nói kia cũng chính là giọng nói không thể quen thuộc hơn với anh!

“Nhẹ một chút.....A.....Đau.....Đừng dùng lực a!”

“Dùng lực thì mới thoải mái!”

Lại nghe thấy giọng nói của Nhan Tịch, gương mặt Lăng Bắc Hàn nổi lên ba vạch đen, không hiểu sao trong lòng càng thêm lo lắng.

Lục Khải Chính nghe thấy âm thanh Nhan Tịch cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, “Lão Lăng, người phụ nữ của cậu đang quyến rũ người phụ nữ của tôi, mau đến đây quản lý đi!” Lục Khải Chính biết Lăng Bắc Hàn đang ở lầu dưới, nói vào ống nghe.

Lăng Bắc Hàn sững sờ, Lục Khải Chính biết mình ở trong tòa nhà này sao?

Lục Khải Chính gõ cửa phòng ngủ Úc Tử Duyệt, chỉ chốc lát sau Nhan Tịch từ bên trong ra ngoài, ngửi thấy mùi thuốc lá, Lục Khải Chính thấy Nhan Tịch cầm trong tay một lọ thuốc mỡ.

“Em và cô ấy bên trong lòng gì vậy?” Đôi mắt sắc bén của Lục Khải Chính nhìn Nhan Tịch chăm chăm, quan sát cô, hỏi.

“Tôi bôi thuốc cho Duyệt Duyệt.... sau lưng cô ấy bị người ta đánh bị thương.” Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính, giải thích. Giờ cô mới biết hôm nay Úc Tử Duyệt đi phỏng thì bị người ta đánh, nghe nói là được Lăng Bắc Hàn cứu!

“Vậy em cũng bôi thuốc cho anh đi, anh cũng bị đau!” Lục Khải Chính cau mày, cố tình ra vẻ bị đau, đứng lúc này, chuông cửa vang lên.

Lục Khải Chính nhanh chóng đi mở cửa, thấy Lăng Bắc Hàn đứng ở ngoài cửa, anh hả hê cười, mở cửa cho Lăng Bắc Hàn vào.

“Trung tá Lăng.....” Nhan Tịch thấy Lăng Bắc Hàn, rất ngạc nhiên, nhú mày gọi. Chú ở đây làm gì a, tìm Duyệt Duyệt sao? Không phải anh đã tuyệt tình với cô như vậy rồi sao?

Lục Khải Chính đến bên cạnh Nhan Tịch, kéo cô vào phòng ngủ, để Lăng Bắc Hàn đứng ngoài cửa.

“Đau chết mất.....” Sau khi Úc Tử Duyệt mặc quần áo tử tế, đi ra khỏi phòng ngủ, ngẩng đầu lên thấy Lăng Bắc Hàn đứng ở ngoài cửa, cô không khỏi sững sờ.

Cho rằng mình bị hoa mắt, nhưng một thân màu đen ngoài cửa, bóng dáng cao lớn như thần giữ cửa, không phải Lăng Bắc Hàn thì là ai? Tại sao anh lại xuất hiện? Úc Tử Duyệt trong lòng thầm nghĩ, chắc là tới tìm Lục Khải Chính.

Cô vừa mới kêu đau, không phải là vết thương trên lưng sao? Lăng Bắc Hàn thầm nghĩ, trong lòng đau nhói. Vừa rồi anh còn cân nhắc xem có nên đi vào hay không, nếu Lục Khải Chính đã biết hành tung của anh, như vậy không lên không được rồi.

Anh cũng định dò xét thẳng mặt Lục Khải Chính.

Úc Tử Duyệt nhìn anh, một câu cũng không nói, xoay người vào phòng mình, sau đó đóng cửa lại.

Lăng Bắc Hàn đánh giá bốn phía phòng khách, mặc dù phòng này nhìn từ bên ngoài có vẻ cũ kỹ nhưng bên trong lại được lắp đặt thiết bị hiện đại, bài trí cũng ấm áp. Hơn nữa Nhan Tịch cũng ở đây, cuộc sống của cô sẽ không buồn khổ.

Giờ phút này, cô vào phòng làm gì?

Trong phòng Úc Tử Duyệt không hề làm gì cả, văn bản mở ra, nhưng lại ngăn người trước màn hình máy tính, trong lòng cô rung động mãnh liệt, bởi vì ngoài phòng khách chính là người kia.....

Cho rằng sẽ không gặp lại anh nữa, nhưng cuối cùng vẫn gặp lại anh. Nhưng gặp rồi thì sao?

Úc Tử Duyệt, anh đưa Hạ Tĩnh Sơ đến đây khám bệnh. Không nên suy nghĩ nhiều, không liên quan đến mày, bây giờ anh xuất hiện ở đây là vì đến tìm Lục Khải Chính, càng không liên quan đến mày! Trong lòng anh, căn bản một chút địa vị mày cũng không có.

Nghĩ như vậy, cô cười chua xót, thấy sắc trời dần dần tối, cô khịt mũi một cái, đi ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng ngủ, thấy anh ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách hút thuốc lá, vẫn chưa rời đi, Úc Tử Duyệt nhú mày, bật đèn phòng khách lên, thầm nghĩ anh đang chờ Lục Khải Chính. Lục Khải Chính cùng Nhan Tịch không biết làm gì trong phòng ngủ.

Lăng Bắc Hàn thấy cô ra khỏi phòng, nhìn cô gật đầu một cái, không hề nói gì, chỉ thấy cô vào phòng bếp.

Chỉ chốc lát sau, từ trong phòng bếp truyền đến tiếng nước chảy, khiến Lăng Bắc Hàn kinh ngạc, chẳng lẽ cô đang nấu cơm?

Úc Tử Duyệt đang nấu cơm, dưới sự dạy dỗ của Nhan Tịch, cô đã có thể nấu cơm, còn có thể nấu vài món ăn.

Trong phòng bếp, Úc Tử Duyệt thuần thực vo gạo, đổ thêm nước, bỏ vào trong nồi cơm điện, bấm nút nấu cơm. Sau đó chọn mấy quả cà chua trong tủ lạnh. Tạm thời cô chỉ biết làm món cơm chiên cùng cà chua xào ớt ngọt và khoai tây thái sợi thôi.

Nghe thấy tiếng mở bình ga, Lăng Bắc Hàn cau mày, theo bản năng đứng dậy, đi về phía phòng bếp, núp ở bên cửa, chỉ thấy bóng dáng mảnh khảnh của Úc Tử Duyệt đang bận rộn trong bếp.

Cô thuần thực đổ bát trứng đã khuấy đều vào trong chảo, “Xèo...” một tiếng, màu vàng óng ánh của trứng phồng lên, Úc Tử Duyệt cầm cái xẻng, đảo mấy cái, mức trứng ra ngoài.

Nhìn động tác thuần thực làm món trứng sốt cà chua của cô, Lăng Bắc Hàn kinh ngạc, cổ họng có chút khó chịu, không biết cô học từ lúc nào. Nhìn dáng vẻ mặc tạp dề bận rộn trong bếp của cô giống như người phụ nữ đảm đang, trong tim anh tràn đầy đau đớn.

“Khụ khụ.....” Lục Khải Chính từ phòng ngủ ra ngoài, thấy Lăng Bắc Hàn đứng cửa phòng bếp, anh nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Lăng Bắc Hàn lúng túng bước đi, nhanh chóng rời khỏi cửa phòng bếp, Nhan Tịch cũng ý thức được Lăng Bắc Hàn vừa rồi còn nhìn trộm Úc Tử Duyệt nấu cơm, trong lòng liền nghi ngờ, cô có cảm giác Lăng Bắc Hàn thật sự có nỗi khổ gì đó.

“Duyệt Duyệt lại nấu cơm à? Để chị giúp một tay...” Nhan Tịch cố ý nói lớn để Lăng Bắc Hàn nghe, để anh biết hiện tại Duyệt Duyệt đã biết nấu cơm rồi !

Nghe nói cô lại nấu cơm, Lăng Bắc Hàn lại kinh ngạc lần nữa! Nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh như cũ.

“Rõ ràng là có tình cảm với cô ấy, tại sao còn muốn ly hôn? Hay là cậu muốn theo dõi tôi?” Lục Khải Chính ném cho Lăng Bắc Hàn một điều thuốc, ngồi xuống ghế sofa, hỏi Lăng Bắc Hàn.

Lục Khải Chính hỏi thẳng như vậy khiến động tác châm thuốc của Lăng Bắc Hàn khê cứng đờ, đầu óc anh chóng xoay tròn, hút một hơi thuốc, về mặt tự nhiên nhìn anh, lúc này, Úc Tử Duyệt đứng ở cửa phòng bếp cũng nghe thấy câu hỏi của Lục Khải Chính!

172. Chương 172: Trở Lại Thủ Đô Lần Nữa

Trong lòng mong chờ câu trả lời của anh, biết rõ đáp án không phải về trước, cô giống như tự mình làm khổ, sưng sờ bất động.

“Đương nhiên là tôi tới theo dõi cậu.” Lăng Bắc Hàn nhìn Lục Khải Chính, gợn găng dứt khoát nói.

Động tác hút thuốc của Lục Khải Chính hơi khựng lại, đồng thời anh cũng nhìn thấy Úc Tử Duyệt đứng ở cửa bếp, không hiểu Lăng Bắc Hàn có ý gì! Nếu theo dõi, tại sao lại chủ động thú nhận.

Nghe lời anh nói, Úc Tử Duyệt hít sâu một cái, không muốn nghe nữa, vào phòng bếp phụ Nhan Tịch rang thức ăn.

Lục Khải Chính hút thuốc, đôi mắt híp lại, nhìn Lăng Bắc Hàn. “Theo dõi tôi làm gì?” anh nhàn nhạt hỏi.

“Không phải cậu cho rằng tôi theo dõi cậu sao?” Tại sao cậu ta lại hoài nghi mình theo dõi cậu ta? Lăng Bắc Hàn cảm thấy Lục Khải Chính cũng đang thử dò xét anh! Cho nên anh mới cùng anh ta giải thích kiểu tập thái cực quyền như vậy.

Con cáo già giảo hoạt này, thì ra cũng đang thử dò xét anh, mọi lời nói của anh? Lục Khải Chính hít mắt trầm nghĩ, giờ phút này hoàn toàn tin tưởng Lăng Bắc Hàn chính là nằm vùng! Ngày hôm trước nhận được tin tức nói Bộ quốc phòng cũng tham dự vào, nói là đang phái người điều tra thể lực phản động, kết hợp với phản ứng liên tục gần đây của Lăng Bắc Hàn, anh có thể kết luận như vậy!

“Khỏi phải đánh Thái Cực với tôi! Đường là đường, cầu là cầu, việc buôn bán của tôi cũng không làm phiền cậu!” Lục Khải Chính lườm anh, nhỏ giọng nói.

“Tôi cũng chỉ là thay Bắc sam xem rốt cuộc tại sao cậu lại từ hôn với con bé.....” Lăng Bắc Hàn nhìn Lục Khải Chính sâu xa nói, hình như đã hiểu ra cái gì.

Những lời này của anh dường như đã nói cho anh biết điều gì, Lục Khải Chính nhìn Lăng Bắc Hàn, đôi mắt tỉnh mạch, Lục Khải Chính biết, loại người như Lăng Bắc Hàn sao có thể quản chuyện của Bắc Sam và anh.

“Đừng nói chuyện nữa, ăn cơm thôi!” Lục Khải Chính thấy Nhan Tịch bưng món ăn sừng sờ đứng ở cửa bếp, anh nói với Lăng Bắc Hàn.

Sau khi Nhan Tịch hoàn hồn, bưng món ăn ra, “Trứng sốt cà chua là Duyệt Duyệt làm!” cô nhìn Lăng Bắc Hàn nói, Lăng Bắc Hàn chỉ nhàn nhạt cười, “Tôi còn có việc, không tiện ở lại!” Lăng Bắc Hàn trong lòng không nỡ, nhưng hiểu mình không nên ở lại nơi này thêm nữa.

Úc Tử Duyệt từ phòng bếp ra ngoài, thấy anh nói muốn đi, trong lòng cảm thấy mất mát. Nhưng cũng phải, bọn họ vốn không liên quan gì đến nhau.

“Không ở lại nếm thử món ăn vợ cũ làm một chút sao?” Lục Khải Chính cố tình kích thích Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn trừng mắt liếc anh một cái, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Anh bước chân đi về phía cửa, ánh mắt liếc về bóng dáng mảnh khảnh đứng ở cửa bếp, trong lòng kìm nén nhưng vẫn quyết định bước chân ra ngoài.

Nhan Tịch nhìn sắc mặt trắng bệch của Úc Tử Duyệt, biết cô đau lòng, đau lòng nhìn cô một cái, Úc Tử Duyệt hoàn hồn. “Anh ấy đưa Hạ Tĩnh Sơ tới đây khám bệnh, cô lẽ giờ này đến bệnh viện!” Úc Tử Duyệt cười nói, gương mặt lạnh nhạt.

“Hiện giờ Hạ Tĩnh Sơ không ở Tô Thành!” Lục Khải Chính mở miệng, cố ý nói.

“Cái... cái gì?” Úc Tử Duyệt bởi vì lời nói của Lục Khải Chính, đầu óc ong ong, Hạ Tĩnh Sơ không có ở Tô Thành sao? Anh không phải là đưa Hạ Tĩnh Sơ đến khám bệnh sao? Tại sao lại muốn lừa cô? Còn đúng lúc cô bị người ta đuổi theo anh liền xuất hiện?

“Anh thấy cậu ta căn bản tới là để lén nhìn em.....” Lục Khải Chính ngồi, xa xôi nói, cố ý hủy đi hình tượng của Lăng Bắc Hàn, ai bảo anh vừa rồi cũng phá hủy hình tượng của anh, để Nhan Tịch nghe thấy anh đang nói về Lăng Bắc Sam!

Úc Tử Duyệt vừa nghe thấy Lục Khải Chính nói như thế, liền vội vàng tiến lên, bỏ bát đĩa trong tay xuống, xông ra ngoài.....

Lăng Bắc Hàn đi trong bóng tối, đi trên con đường lát đá dưới ánh trăng, tản ra tia sáng lạnh lẽo, một cơn gió thổi qua, nhưng lại không thể thổi tan đáng vẻ u sầu trong lòng anh.

“Lăng Bắc Hàn.....”

Âm thanh thuộc về cô từ phía sau lưng truyền đến, thân thể anh khẽ cứng lại, nghĩ rằng mình nghe nhầm, sau đó phía sau lưng bị người ta dùng sức ôm lấy, “Anh căn bản không phải là đưa Hạ Tĩnh Sơ tới đây khám bệnh!” Úc Tử Duyệt mở miệng nói.

Trong lòng Lăng Bắc Hàn đau khổ, nghĩ một chút liền hiểu ra, chắc chắn là do tên khốn Lục Khải Chính kia giả trò quỷ!

Hai cánh tay cô chặt chẽ ôm hông anh, anh cảm giác được cả người cô đều đang run rẩy, trong giọng nói cũng mang theo tiếng khóc nức nở, “Có phải anh cũng không nỡ bỏ em? Trong lòng anh rốt cuộc em có một chút địa vị nào không?”

Úc Tử Duyệt hèn mọn mở miệng hỏi.

Lòng Lãng Bắc Hàn giống như bị người khác dùng dao đâm lên, đau đớn vô cùng! Với cô, sao chỉ có thể là không bỏ được? Vị trí trong lòng anh, sao có thể chỉ là một chút? Nhưng anh không thể nói cho cô biết! Anh cũng hối hận hôm nay không kiềm chế được mà tìm đến cô! Nhưng cũng không hối hận, nếu như hôm nay không có anh, kết quả.....

“Úc Tử Duyệt! Em bỏ ra!” anh mở miệng, cứng rắn nói. Trong âm thanh mang theo sự chán ghét, giống như cô là loại người phiền toái.

Úc Tử Duyệt nhanh chóng buông tay, lui lại mấy bước, cảm giác mình thật là mất mặt, cũng thật hèn mọn!

“Thật xin lỗi, là em suy nghĩ nhiều, hy vọng lời vừa rồi anh chưa nghe thấy gì cả. Em sẽ từ từ quên anh, cũng xin anh đừng xuất hiện, như vậy sẽ khiến em chịu không nổi được không?” Úc Tử Duyệt buồn bã nhìn anh, mở miệng nói.

“Anh nói rồi, hôm nay chỉ là tình cờ gặp nhau.” Không muốn gặp lại anh như vậy, muốn nhanh chóng quên anh sao? Lãng Bắc Hàn hạ thấp giọng, gầm nhẹ. Sẽ không quay lại, những nhiệm vụ tiếp theo đều sẽ tiến hành ở Thủ Đô.

“Ừ, em tin, tạm biệt!” Úc Tử Duyệt nhìn anh, trong lòng kìm nén chua xót, đau khổ nói xong, xoay người lao đảo chạy thiếu chút nữa ngã xuống ngoài đường.....

Lãng Bắc Hàn nhìn bóng dáng cô dần dần biến mất, đau lòng không thể nói lên lời!

Nếu như quên được anh, cô có thể sớm có niềm vui mới, vậy thì quên đi!

Đêm đó Lãng Bắc Hàn đón xe trở về Thủ Đô, trong suốt một tháng không hề trở lại Tô Thành. Úc Tử Duyệt cũng ở Tô Thành bận rộn làm việc, không về Thủ Đô nữa bước. Bây giờ cô đã dần dần từ bỏ Lãng Bắc Hàn rồi.

Lúc ăn cơm, không nhớ nổi mùi vị thức ăn của anh, lúc ngủ sẽ không mong chờ lồng ngực của anh, khi tỉnh lại cũng không còn thói quen mở mắt nhìn người bên cạnh, “Anh.....”

“Úc Tử Duyệt! Cố gắng lên!” mỗi sáng khi tỉnh lại, cô lại vươn vai, lớn tiếng nói. Cô đã xin ở lại trụ sở chính, kết quả phải đợi hai ngày mới có, nếu như không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, nhất định có thể lưu lại.

Bởi vì biểu hiện của cô ở nơi này thật sự xuất sắc! Thường được lãnh đạo tòa soạn khích lệ động viên, thành tích cũng rất xuất sắc.

Sau khi rời giường, Nhan Tịch hình như còn đang ngủ nướng, mấy ngày gần đây cô có vẻ mệt mỏi vô cùng, Úc Tử Duyệt cũng không còn ồn ào với cô, tự mình đến nhà bếp làm hai phần bữa sáng.

Sau khi ra ngoài, Nhan Tịch vẫn không rời giường, Úc Tử Duyệt gõ cửa, “Chị Nhan, em đi làm trước! Bữa sáng trong lò vi sóng, chị hâm lại rồi ăn nha!” Nói xong cô mang theo bữa sáng ra cửa, không biết gần đây Nhan Tịch cùng Lục Khải Chính thế nào, dường như đã lâu không liên lạc, hỏi cô, cô cũng không nói.

Hôm nay Úc Tử Duyệt phải đi phỏng vấn mấy vị quân tẩu, có thể là do trước đây mình có cũng có liên quan đến quân tẩu đi, cho nên trước khi đi phỏng vấn cô có chút xúc động, cô cũng từng là quân tẩu năm tháng nhưng trong mắt anh, cô không xứng đáng, cô chỉ là một người vợ bốc đồng.

Trong lòng mang theo khổ sở, nhưng không sao nữa, hiện giờ cô không phải thay đổi vì anh nữa, cô chính là cô, chính là Úc Tử Duyệt như vậy, độc nhất vô nhị.

“Chồng tôi là bộ đội vũ trang biên phòng, làm việc ở biên giới Vân Nam.... đã hơn hai năm chưa về nhà một lần....”

“Chị, chị có đến thăm anh không?” Úc Tử Duyệt hỏi.

“Không đến, đến cũng chỉ làm anh thêm phiền, con cái còn nhỏ, không thể rời tôi! Thực không dám giấu, con trai tôi được một tuổi anh mới trở về, đây là lần đầu tiên anh gặp con.”

“À? Vậy lúc chị sinh con thì anh ấy không ở bên cạnh chị sao?” Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn đứa trẻ ba tháng được vị quân tẩu ôm trong ngực, vừa ghi chép vừa hỏi.

“Đừng nói là ngày sinh, ngay cả khi tôi mang thai, anh ấy đều không trở về một lần.” Vị quân tẩu này lại nói.

Úc Tử Duyệt cau mày nhìn cô, chẳng lẽ chồng cô ấy ngoại tình, “Chị à, chị không lo lắng sao?” Úc Tử Duyệt khéo léo hỏi.

“Lo lắng! Tôi lo lắng cho an nguy của anh ấy hơn, anh ấy là bộ đội vũ trang biên phòng, ma túy bên Vân Nam rất nhiều, nếu như gặp phải một nhóm tội phạm, bọn chúng ném lựu đạn là bọn họ..... chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra, năm trước nghe nói trong đoàn bọn họ, phó đoàn trưởng hy sinh.....” vị quân tẩu này căn bản không hề lo lắng việc chồng liệu có ngoại tình hay không, ngược lại lo lắng cho an nguy của chồng.

Úc Tử Duyệt thấy cô nói như vậy, chân mày càng nhíu chặt hơn, nguy hiểm như vậy sao? Như vậy thì Lăng Bắc Hàn thì sao?

“Chị, chị thật là một vị quân tẩu tốt.....”

“Cũng không muốn như vậy a, nhiều khi thức dậy, thật muốn ly hôn với anh ấy! Nào có người phụ nữ nào có thể chịu được cảnh chồng mình năm nào cũng không ở bên cạnh mình? Một đồng chuyện lớn nhỏ đều phải tự mình xử lý! Hơn nữa không chừng ngày nào đó lại nhận được tin.... nhưng nếu nghĩ thoáng một chút, nếu như không có bọn họ, thì tổ quốc lấy đâu thái bình, dân chúng ấm no? Đối với những quân tẩu như chị, cũng cần phải hy sinh, trước có đại gia, sau mới có tiểu gia!”

Lời nói của vị quân tẩu này khiến Úc Tử Duyệt cảm động, nghĩ một chút đúng thật là làm lính cực khổ nguy hiểm. Trong đầu không khỏi hiện lên gương mặt của Lăng Bắc Hàn, liệu anh có gặp nguy hiểm không?

Nhưng cũng không cần phải lo, nghe nói vì Hạ Tĩnh Sơ, anh bị giáng chức rồi, hiện tại triệu tập về quân khu, làm những việc đơn giản.

Trước kia, anh không chịu trở về quân khu để làm việc vì cô. Nghĩ như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt lại đau nhói, cô cũng cảm thấy một Lăng Bắc Hàn như vậy không đáng giá cô yêu.

“Chị dâu, tư tưởng giác ngộ của chị thật cao!” Úc Tử Duyệt giống như đang nói chuyện phiếm, “Trước kia em từng làm quân tẩu đấy!” nhìn đứa trẻ trong ngực vị quân tẩu, khóe miệng cô nở một nụ cười.

“Thật sao? Hai người ly hôn sao?” vị quân tẩu thân thiết hỏi.

“Ừ, anh ấy vì bạn gái cũ mà ly hôn với em.....” nói chuyện này với người xa lạ sẽ không cảm thấy mất mặt, Úc Tử Duyệt cảm giác trong lòng mình đã kìm nén quá lâu, cô nói.

“Em gái, không cần khổ sở, anh ta phản bội em là tổn thất của anh ta, em cũng không làm quân tẩu nữa là may mắn của em!” vị quân tẩu kia chỉ có thể an ủi cô như vậy!

“Đúng vậy a, là em đáng đời.... nhưng bây giờ em đã buông tay rồi.” Úc Tử Duyệt mỉm cười nói, sau khi tạm biệt vị quân tẩu kia, cô liền rời đi.

Một thân một mình đi trên đường, khẽ ngoái nhìn trời xanh, trong lòng đau khổ không hiểu vì sao lại trở dậy, “Lăng Bắc Hàn, em không nghĩ như vậy.... anh thì sao? Có phải đã sớm quên mất em?”

Đã có ý định kết hôn với Hạ Tĩnh Sơ chưa? Từ lúc bọn họ ly hôn đến giờ cũng được hơn hai tháng.

Gần đây thật kỳ lạ, ngay cả bà cụ cũng không gọi điện thoại cho cô.....

Tất cả những chuyện về Thủ Đô, cô đều không biết gì cả.

Đêm khuya yên tĩnh, Lăng Bắc Hàn một mình ngồi trên giường lớn, nơi bọn họ đã từng ân ái, ngẩng đầu nhìn bức ảnh cưới còn chưa lấy xuống, trong lòng quặn đau. Trong tay anh cầm cuốn sổ ghi chép, trong đó dán đầy tin tức cô làm.

Khoảng một tháng rồi chưa được gặp cô, nhưng anh biết cô sống rất tốt, cũng rất gần gũi với Lê Mộ Phàm.....

Úc Tử Duyệt, có phải em đã không còn yêu anh? Có phải đã khôi phục lại dáng vẻ không buồn không lo trước kia?

Anh nhìn hình của cô, trong lòng khổ sở tự hỏi. Nếu như cô biết chân tướng sự thật, liệu cô có thể sẽ tha thứ cho anh không? Có thể quay về tìm anh không, giống như trước đây, chủ động yêu anh?

Trong lòng mơ hồ mong đợi hai tuần lễ đến nhanh lên một chút, hoặc là thời điểm giao dịch sớm hơn một chút!

Chỉ là, hành động lần này rất nguy hiểm, nói không chừng anh còn có thể bỏ mạng.....

Cười chua xót, Lăng Bắc Hàn cảm giác mình suy nghĩ quá nhiều! đóng quyển sổ kia lại, cất về thư phòng, anh bước chân ra cửa.

Thời gian hơn hai tháng, trở lại Thủ Đô lần nữa, Úc Tử Duyệt bỗng dưng có cảm giác giạt mình.

Hôm nay là ngày sinh nhật Đậu Đậu, cô cố ý quay về chúc mừng sinh nhật nó. Trên thực tế, hơn hai tháng qua, mỗi tháng cô đều gửi tiền tới đâu, cũng duy trì viết thư cho những người bạn nhỏ.

“Mẹ Duyệt...” nhìn thấy Úc Tử Duyệt tới, một nhóm bạn trẻ như ong vỡ tổ chạy ào về phía cô, Úc Tử Duyệt cười vui vẻ với đám trẻ, hiếm khi bọn trẻ nhớ rõ cô như vậy.

“Nói ẹ Duyệt nghe, các con có nhớ mẹ hay không?” Trên gương mặt Úc Tử Duyệt tràn đầy dáng vẻ người mẹ, nhìn bọn trẻ, cười hỏi.

“Nhớ!” các bạn nhỏ lớn tiếng nói với cô.

“Mẹ Duyệt, ba Hàn đâu? Tại sao ba không đến cùng mẹ?” Một cô gái nhỏ hỏi Úc Tử Duyệt.

Vấn đề của Nữ Nữ làm lòng Úc Tử Duyệt xót xa, trong đầu hiện lên hình ảnh anh cùng cô đến thăm bọn trẻ, chỉ cảm thấy thật giống như chuyện chỉ vừa mới xảy ra, đêm Tết Nguyên Tiêu đó cách nay chưa tới ba tháng, hiện tại bọn họ dường như đã trải qua đủ mọi thăng trầm.

“Ba Hàn là chiến sĩ bảo vệ tổ quốc, đương nhiên phải bảo vệ quốc gia chứ.....! Ba Hàn nói, hôm nay phái mẹ Duyệt tới chơi với các con, tặng anh Đậu Đậu món quà!” Úc Tử Duyệt nói dối các bạn nhỏ.

Bây giờ anh đang ở đâu? Chẳng lẽ anh đã quên sinh nhật Đậu Đậu?

“Mẹ Duyệt nói dối, ba Hàn đã đồng ý với con hôm nay sẽ tới!” Lúc này, cậu bé có ngón tay không tròn vẹn Đậu Đậu cũng chạy tới nói với Úc Tử Duyệt.

Lời nói của Đậu Đậu làm gương mặt Úc Tử Duyệt có chút trắng bệch, lúc này, ngoài cửa cô nhi viện có hai bóng dáng thu hút ánh mắt của cô, “Ba Hàn.....” chỉ thấy các bạn nhỏ la lớn về phía bóng dáng ngoài cửa....

Úc Tử Duyệt chăm chú nhìn cẩn thận một chút, thấy Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ bị đám trẻ bao quanh.....

173. Chương 173

Lúc đó, là tháng năm.

Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn hai người bị bọn trẻ vây quanh, hôm nay Hạ Tĩnh Sơ mặc một bộ đồ công sở màu đen, trên cổ cài một chiếc khăn lụa trắng, không dài không ngắn vừa vặn ôm lấy bả vai dễ dàng khiến người ta cảm thấy cô là một người tài trí song toàn.

Lăng Bắc Hàn bên cạnh cô mặc một bộ màu tối, bên ngoài mặc chiếc áo jacket, anh khẽ khom người, một tay vuốt đầu Nữ Nữ, dáng vẻ vẫn nhân ái như vậy. Dường như anh không thấy mình, trong lòng Tử Duyệt không khỏi có chút đau nhói, nhưng chỉ là một chút mà thôi.

Cô không có tư cách cũng không cho phép mình khổ sở vì anh nữa!

Lăng Bắc Hàn vừa bước vào cửa chính đã nhìn thấy cô, bóng dáng mảnh khảnh này, mới chỉ hơn một tháng không gặp, vậy mà cảm giác lại không giống nhau. Anh không ngờ cô sẽ chạy tới một nơi xa như vậy, vì để chúc mừng Đậu Đậu, càng không ngờ sẽ gặp lại cô.

Hạ Tĩnh Sơ cũng nhìn thấy Úc Tử Duyệt, trong lòng có chút buồn bực, cô không ngờ sẽ gặp Úc Tử Duyệt ở đây! Hôm nay cô chỉ vô tình biết được Lăng Bắc Hàn tới thăm những đứa bé này, cô muốn đi theo tới đây, muốn cho Lăng Bắc Hàn thấy cô cũng có một tấm lòng nhân ái.

“Mẹ Duyệt! Cô kia là ai? Tại sao không phải là mẹ đi cùng ba Hàn?” chỉ có Đậu Đậu là không chạy tới, thằng bé là đứa lớn nhất trong đám trẻ ở đây, cũng hiểu chuyện nhất, dường như hiểu được Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn bây giờ và trước kia không giống nhau, cho nên mới hỏi như thế. Trong âm thanh nhỏ nhỏ mang theo một chút chất vấn bá đạo.

Úc Tử Duyệt nghe lời nói của Đậu Đậu, trong lòng khẽ đau, ngoài miệng nở một nụ cười, “Mẹ Duyệt cũng ba Hàn....”

“Mẹ Duyệt..... Ba Hàn tới...” Úc Tử Duyệt vừa muốn mở miệng, lại bị tiếng gào của các bạn nhỏ cắt đứt, chỉ thấy đám trẻ tranh nhau chạy tới chỗ mình. Úc Tử Duyệt bất đắc dĩ cười cười, thấy Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ đi về phía mình, cô vội vã mở miệng: “Các con ngồi xuống hết đi, mẹ Duyệt phát kẹo cho các con, được không?”

“Được!” các bạn nhỏ lập tức chạy đến hai chiếc bàn vuông trong sân, mỗi người đều ngồi vào vị trí riêng của mình.

Hôm nay cô mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt có đường viền màu đen, bên trong mặc một chiếc áo len trắng, quần jeans đen bó sát, mái tóc dài đen tuyền không biết từ lúc nào đã bị cô uốn xoắn nhuộm màu hạt dẻ, khiến cô có vẻ thành thục hơn nhiều.

Lăng Bắc Hàn vẻ mặt không thay đổi nhàn nhạt nhìn cô một cái, nhưng trong lòng lại khuấy đảo, một tay của anh bị Hạ Tĩnh Sơ nắm thật chặt.

“Duyệt Duyệt, thật là tình cờ, lại gặp em ở đây!” Hạ Tĩnh Sơ nói với Úc Tử Duyệt, chủ động chào hỏi.

Úc Tử Duyệt đang bận phát kẹo cho các bạn nhỏ nghe thấy âm thanh của Hạ Tĩnh Sơ, trong lòng khẽ run, nhưng vẫn tự nhiên dừng lại động tác, sau đó quay đầu, mỉm cười mở miệng với Hạ Tĩnh Sơ: “Ừ, thật là tình cờ! Chào hai người!”

Cô mỉm cười gật đầu với Hạ Tĩnh Sơ một cái, lại nhìn Lăng Bắc Hàn, đối diện với gương mặt của anh, gật đầu cười, không thể không nhìn thấy anh cùng Hạ Tĩnh Sơ nắm tay nhau. Cô chỉ nhìn anh một cái, sau đó liền xoay tầm mắt.

“Mặc dù hôm nay là sinh nhật của anh Đậu Đậu, nhưng mỗi người các con chỉ được ăn một hai cái kẹo thôi, một lát nữa chúng ta cùng ăn bánh ngọt nha!” Sau khi chào hỏi bọn họ, cô tiếp tục phát kẹo.

“A Hàn, chúng ta cũng cùng nhau phát kẹo đi! Em rất thích những đứa trẻ này...” Hạ Tĩnh Sơ thấy thái độ Úc Tử Duyệt đối với Lăng Bắc Hàn miễn cưỡng như vậy, trong lòng đã an tâm không ít, nhưng nhìn Úc Tử Duyệt, cô vẫn cảm thấy chướng mắt.

Mặc kệ Lăng Bắc Hàn có yêu cô hay không, dù sao cũng đã là người vợ chung sống mấy tháng với anh, trải qua hai tháng sống chung này, cô phát hiện bây giờ Lăng Bắc Hàn thay đổi rất nhiều, dĩ nhiên, điều duy nhất không thay đổi đó là sự quan tâm tới cô.

Mặc dù Úc Tử Duyệt nghe thấy lời nói của Hạ Tĩnh Sơ, nhưng cũng không lộ vẻ xúc động, tiếp tục làm việc của mình.

“Ba Hàn, cô này là ai?” bạn nhỏ Đậu Đậu nhất quyết không từ bỏ hỏi Lăng Bắc Hàn. Mẹ Duyệt cùng ba Hàn không phải là một đôi sao? Tại sao hiện giờ ba Hàn lại đi chung với một cô khác?

Trong lòng Đậu Đậu hết sức không thoải mái.

Nghe những người bạn nhỏ này há mồm ngậm miệng gọi Úc Tử Duyệt là mẹ Duyệt, Lăng Bắc Hàn là ba Hàn, trong lòng Hạ Tĩnh Sơ vô cùng tức giận, thì ra trước kia bọn họ thường xuyên tới nơi này....

Lăng Bắc Hàn đang suy nghĩ muốn trả lời vấn đề của Đậu Đậu thì Hạ Tĩnh Sơ lại tiến lên, đi tới giữa hai bàn, tay một cái, thu hút sự chú ý của bọn nhỏ, “Các bạn nhỏ, cô là bạn gái ba Hàn, sau này các con cũng có thể gọi cô là mẹ Tĩnh Sơ!” Hạ Tĩnh Sơ cũng không lo sợ Lăng Bắc Hàn sẽ ghét cô nói như vậy, dù sao điều cô nói cũng là sự thật.

“Tại sao cô lại là bạn gái ba Hàn, mẹ Duyệt không phải vợ ba Hàn sao? Cô là Tiểu Tam! Cô xấu xa!” lúc này, Đậu Đậu mở miệng, thở hổn hển, bất mãn nói với Hạ Tĩnh Sơ.

“Đậu Đậu!” không ngờ Đậu Đậu sẽ nói những lời vô lễ như vậy, Tử Duyệt lập tức nghiêm mặt quát lớn thẳng bẻ, cô không hy vọng Đậu Đậu sẽ là một đứa trẻ không lễ phép, mặc dù thẳng bẻ bất bình thay cô làm cô cảm động.

Hạ Tĩnh Sơ bởi vì lời nói của Đậu Đậu, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt đau khổ nhìn Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn nhú mày tiến lên, nhìn Hạ Tĩnh Sơ, sử dụng ánh mắt an ủi cô, Hạ Tĩnh Sơ vội vàng tủi thân tới bên cạnh Lăng Bắc Hàn, hai tay ôm lấy cánh tay anh.

“Đậu Đậu, nói chuyện không được không lễ phép như vậy, biết không? Chuyện của người lớn, con vẫn chưa hiểu, mau xin lỗi cô đi!” Lăng Bắc Hàn nhìn Đậu Đậu, nghiêm túc nói, một đứa trẻ chín tuổi, có những chuyện, thẳng bẻ cũng đã hiểu.

“Con hiểu! Ba không đi cùng mẹ Duyệt mà đi cùng với cô ta, cô ta là người xấu!” Đậu Đậu nhìn Lăng Bắc Hàn, quật cường nói, sau đó tức giận chạy đi.....

“Đậu Đậu.....” Úc Tử Duyệt thấy Đậu Đậu chạy vào phòng, liền vội vàng đuổi theo.

“A Hàn em.....” Hạ Tĩnh Sơ vẻ mặt uất ức nhìn Lăng Bắc Hàn, muốn nói lại thôi, Lăng Bắc Hàn an ủi vỗ vỗ bả vai, Hạ Tĩnh Sơ cũng thức thời cầm giỏ kẹo lên thay Úc Tử Duyệt phát kẹo.

“Các con, sao lại không ăn?” Hạ Tĩnh Sơ nghi ngờ nhìn những đứa trẻ được cô phát kẹo nhưng vẫn chưa ăn, hỏi.

Các bạn nhỏ quay đầu nhìn nhau, một cô gái nhỏ có một vết sẹo trên mặt mở miệng, “Chúng con hiện giờ không muốn ăn.....”

Lăng Bắc Hàn đương nhiên biết rõ tâm tư của những tiểu quỷ này, anh an ủi liếc nhìn Hạ Tĩnh Sơ một cái, “Anh đi khuyên nhủ Đậu Đậu.....” anh nói xong, đi vào trong nhà.

Hạ Tĩnh Sơ nhìn bóng lưng Lăng Bắc Hàn, ngẩn người, ngược lại, trừng mắt nhìn về đám trẻ không ăn kẹo.

Dì xấu xa thật hung dữ a.....

Bạn nhỏ Nữ Nữ thăm nghĩ.

“Đậu Đậu, con là đứa trẻ hiểu chuyện nhất, tại sao lại nói năng không lễ phép như vậy? Hôm nay con sai rồi! Sau này không được như vậy biết không? Chúng ta phải tôn trọng người khác!” Trong phòng ngủ của bọn trẻ, Úc Tử Duyệt tìm thấy Đậu Đậu, cô đứng bên cạnh thẳng bẻ, nghiêm mặt dạy dỗ.

“Con không thích cô kia! Rõ ràng mẹ với ba Hàn mới là một đôi! Ba Hàn cũng thật đáng ghét!” Trong mắt Đậu Đậu long lanh nước nhìn Úc Tử Duyệt nói.

Trong lòng Úc Tử Duyệt xót xa, “Chuyện của người lớn con vẫn chưa hiểu! Ba Hàn thích cô kia, cho nên các con không được ghét cô ấy, cũng không được ghét ba Hàn, không có ba Hàn, các con cũng không thể có được cuộc sống vui vẻ ngày hôm nay a!” Cô mỉm cười trấn an Đậu Đậu!

Lăng Bắc Hàn đứng ở cửa, nghe lời cô nói, trong lòng buồn bực, hai tay nắm chặt lại thật chặt.

“Không đúng, ba Hàn thích mẹ! Mẹ cũng thích ba Hàn, tại sao hai người không ở bên nhau..” Đậu Đậu mở miệng, lớn tiếng nói.

Lời nói của Đậu Đậu làm Úc Tử Duyệt không thể kiên trì được nữa, lúc này, Lăng Bắc Hàn cũng đi vào, thấy anh đi vào, Úc Tử Duyệt nhàn nhạt gật đầu, “Anh nói với thẳng bẻ đi, em không khuyên được nó.” Trên gương mặt cô nở nụ cười xa cách, trong lòng Lăng Bắc Hàn hoang mang sợ hãi.

Đêm đó ở Tô Thành, cô vẫn còn yêu anh, không bỏ được anh, bây giờ đáng vẻ lạnh nhạt tự nhiên như vậy, giống như anh chỉ là một người xa lạ, điều này khiến trái tim anh rung động.

Anh cứng đờ gật đầu một cái, Úc Tử Duyệt nhanh chóng đi ra ngoài.

Hạ Tĩnh Sơ thấy Úc Tử Duyệt đi ra, cười tiến lên, “Duyệt Duyệt, hai tháng nay cô có khỏe không?” thật ra nhìn đáng vẻ Úc Tử Duyệt thành thực hơn trước kia rất nhiều, trong lòng Hạ Tĩnh Sơ cảm thấy có chút nguy cơ, nhất là nhìn đáng vẻ bình tĩnh hiện giờ của cô.

Cô xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón trỏ, thu hút tầm mắt của Úc Tử Duyệt, chỉ thấy chiếc nhẫn kim cương lóe lên, khiến cô có chút chói mắt.

Trong lòng chợt lạnh, bọn họ đã đính hôn?

Nếu không thì chiếc nhẫn kim cương ở đâu ra?

Hạ Tĩnh Sơ hả hê thấy Úc Tử Duyệt đã phát hiện chiếc nhẫn trên tay cô, cô giơ bàn tay trái lên, “A Hàn đã cầu hôn tôi..” cô nhàn nhạt, nhỏ giọng nói, giọng nói mang vẻ hài lòng.

“Thật sao, vậy chúc mừng!” Úc Tử Duyệt sắc mặt không chút cứng ngắc, thật ra kết quả này cô đã sớm đoán được, cũng đã chuẩn bị tinh thần đối mặt, nhưng hóa ra cũng không để ý đến vậy, cô nhìn Hạ Tĩnh Sơ, vừa cười vừa nói.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Úc Tử Duyệt, Hạ Tĩnh Sơ thật không biết mình nên may mắn hay là tức giận, cô rất muốn nhìn thấy vẻ mặt đau lòng khổ sở của Úc Tử Duyệt, nhưng đồng thời cũng không muốn nhìn thấy! Cô cũng không hiểu nổi tâm lý của mình, lấy được Lăng Bắc Hàn, lại không thể khoe khoang trước mặt Úc Tử Duyệt, khiến cô không có cảm giác thành tựu.

Hạ Tĩnh Sơ liếc nhìn về vài cọng hoa bách hợp trong vườn, đôi mắt ảm đạm vài phần.

“Cám ơn, Duyệt Duyệt, chúng ta đến kia nói chuyện đi, bên này nắng quá, cơ thể tôi...” Tĩnh Sơ cười nói với cô, đưa tay che ánh nắng mặt trời, ngón tay chỉ vào vườn hoa.

“Hình như tôi không có gì để nói với cô! Tôi muốn làm trò chơi cho bọn nhỏ!”

“Không..... Duyệt Duyệt, liền hai phút thời gian, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với người!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt, mặt lộ vẻ khó xử nói.

Chuyện rất quan trọng? Úc Tử Duyệt nhú mày, trong lòng chán ghét, nhưng Hạ Tĩnh Sơ lại kéo tay cô đi về phía vườn hoa.

Còn chưa đi đến vườn hoa, chỉ thấy mùi bách hợp nồng nặc xông vào hơi thở, Úc Tử Duyệt tránh ra khỏi tay Hạ Tĩnh Sơ, “Nếu là chuyện quan trọng, tôi căn bản không muốn nghe!” Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy Hạ Tĩnh Sơ thân mật lôi kéo cô như vậy, hẳn là có âm mưu gì.

Thật ra thì đối với người phụ nữ này, cô luôn đề phòng, diện mạo thật cô ta cô biết rõ, nhưng Lăng Bắc Hàn vẫn chưa phát hiện ra sao?

“Khụ.....” Hạ Tĩnh Sơ sắc mặt trắng nhợt, ho khan một tiếng, thở hổn hển.

“Duyệt Duyệt, cô biết tôi mang thai đứa con của anh chứ? Thật ra thì đứa bé kia.... không phải của anh ấy.....” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt, nhỏ giọng nói, cô quan sát phản ứng của Úc Tử Duyệt.

Lời nói của Hạ Tĩnh Sơ cho dù Úc Tử Duyệt không muốn quan tâm thì đầu óc cũng cảm thấy ong ong, chỉ thấy khóe miệng Hạ Tĩnh Sơ nở nụ cười hả hê.

Hiểu lời nói của Hạ Tĩnh Sơ là thật, nhưng tại sao cô ta muốn nói cho cô biết? Là muốn cho cô nói cho Lăng Bắc Hàn? Khiến Lăng Bắc Hàn cho rằng cô đang kích bác quan hệ của bọn họ? Nếu vậy thì cô ta lắm rồi!

“Người phụ nữ hèn hạ này, tôi sẽ không mắc mưu cô đâu!” Âm thanh Úc Tử Duyệt hơi lớn, mang theo tức giận, nói xong cũng muốn rời khỏi.

“Duyệt Duyệt..... cô..... khụ khụ..... cô.....” lúc này, Hạ Tĩnh Sơ lập tức bắt lấy cổ tay Úc Tử Duyệt, khuôn mặt trắng bệch, vừa ho khan vừa yếu ớt nói.

“Cô buông tôi ra! Tôi không muốn nói chuyện với cô! Đừng giả vờ!” Úc Tử Duyệt nhìn Hạ Tĩnh Sơ sắc mặt đột nhiên trắng bệch, cô cau mày, cho rằng cô ta giả vờ, tức giận hất tay cô ra, Hạ Tĩnh Sơ đứng không vững ngã xuống vườn.

“A.....”

“Có chuyện gì vậy?”

Úc Tử Duyệt ngơ ngác nhìn Hạ Tĩnh Sơ ngã vào vườn hoa, từ sau lưng truyền đến giọng nam trầm thấp, sau đó chỉ thấy Lăng Bắc Hàn bước nhanh đến phía trước, cúi xuống đỡ Hạ Tĩnh Sơ dậy, ôm vào trong ngực.

“Khụ khụ..... khụ..... hô..... em.....” nhìn sắc mặt trắng bệch của Hạ Tĩnh Sơ, bộ dạng co rúc lại, lại thấy Lăng Bắc Hàn ôm Hạ Tĩnh Sơ, đụng vào người cô, khiến cô lão đảo suýt nữa ngã.

Cô thấy vẻ mặt nóng nảy của anh, giống như lần đi xem phim xong, Hạ Tĩnh Sơ phát bệnh trên cầu vượt, đáng vẻ nóng nảy đó.....

Nhìn những bông hoa bách hợp này, dường như cô đã hiểu ra điều gì!

Hạ Tĩnh Sơ cố ý

Người hiểu rõ bệnh suyễn, chỉ cần ngửi thấy một chút mùi kích thích, mùi nồng mặc đều sẽ bị phát tác.

Người phụ nữ hèn hạ này!

Chỉ thấy Lăng Bắc Hàn ôm Hạ Tĩnh Sơ vào trong nhà, xa xa, các bạn nhỏ cũng đi vào.....

Lăng Bắc Hàn lấy thuốc xịt Hạ Tĩnh Sơ mang theo bên người, mở miệng cô, xịt mấy cái, bệnh tình của cô nhanh chóng dừng lại.

“A Hàn..... em..... em không sao.....” sau khi Úc Tử Duyệt vào nhà kêu các bạn nhỏ ra ngoài trước, đứng ở cửa, thấy Lăng Bắc Hàn ôm Hạ Tĩnh Sơ ngồi trên giường, xem ra đang thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch muốn dọa người.

“Duyệt Duyệt..... cô..... tại sao muốn đẩy tôi? Biết rõ tôi.....” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Úc Tử Duyệt đứng ở cửa, mở miệng, vừa yếu ớt ho khan, vừa nói.

Lăng Bắc Hàn nhíu mày, nhìn Úc Tử Duyệt đứng ở cửa, trong lòng phức tạp.

“Căn bản không phải là tôi đẩy cô, là cô kéo tôi!” Úc Tử Duyệt lạnh lùng nói, khóe mắt liếc nhìn vẻ mặt lạnh tanh của Lăng Bắc Hàn, anh tin tưởng Hạ Tĩnh Sơ sao? Úc Tử Duyệt trong lòng thầm nghĩ.

174. Chương 174: Anh Tin Cô Ấy

Anh có tin mình hay không, hay có suy nghĩ gì? Hay Hạ Tĩnh Sơ cho rằng cô và Lăng Bắc Hàn có nguy cơ sao? Thật là đánh giá cao vị trí của cô trong lòng Lăng Bắc Hàn mà! Trong lòng cô thoáng qua một nụ cười lạnh.

Lúc này, Lăng Bắc Hàn quay đầu, nhìn cô đứng ngoài cửa, anh đương nhiên không tin lời nói của Hạ Tĩnh Sơ, đương nhiên là tin tưởng sự thiện lương của cô, nhìn nét mặt lạnh nhạt của cô, trong lòng anh tràn đầy áy náy.

“Hạ Tĩnh Sơ, cô cần gì phải tự biên tự diễn giả vờ yếu ớt như vậy? Thật giả tạo!” Úc Tử Duyệt cười lạnh nói, khóe miệng giễu cợt. Hiện tại, cô cũng hiểu, lần đó Hạ Tĩnh Sơ vô tình gặp bọn họ, lại thêm bệnh suyễn bị tái phát, tất cả đều là diễn trò sao?

Lăng Bắc Hàn thì sao, nhiều ngày bên cô như vậy mà không phát hiện được con người thật của cô sao?

Cũng phải, trong mắt người đang yêu, đối phương có làm gì cũng đều là đúng, chỉ cần yêu một người, thật sự có thể mù quáng bao dung tất cả của cô ấy! Úc Tử Duyệt đau lòng nghĩ!

“Em..... Em không có.....” Hạ Tĩnh Sơ yếu ớt nói.

“Không có chứng cứ, cô không phần đổ oan cho tôi! Hạ Tĩnh Sơ, dù sao cô cũng là luật sư có tiếng!” Úc Tử Duyệt nói xong, không nhìn Lăng Bắc Hàn một cái, đi rakhỏi cửa.

“A Hàn..... em..... cô ấy.....”

“Anh tin em!” Úc Tử Duyệt vừa bước ra cửa, nghe thấy âm thanh trầm thấp của Lăng Bắc Hàn vang lên, nhất thời trong tim cô lạnh buốt... chán nản vô cùng.

Lăng Bắc Hàn cố ý nói lớn tiếng, đôi mắt cũng không nhìn Hạ Tĩnh Sơ, anh nói như vậy, thật ra muốn cho Úc Tử Duyệt phía ngoài nghe được, anh muốn nói cho cô biết, anh tin cô! Nhưng hình như cô không tin tưởng anh, luôn cho rằng anh một chút cảm giác với cô cũng không có!

Chẳng lẽ, cũng chiều cùng yêu thương của anh, cô thật sự không cảm nhận được chút nào sao?

Mặc dù anh cố ý là cô hiểu lầm, nhưng chỉ cần cô tỉnh táo suy nghĩ một chút, tin tưởng anh một chút, hiểu rõ con người anh một chút, thật ra có thể phát hiện ra đầu mối. Nhưng chỉ là thoáng qua, Lăng Bắc Hàn lại cảm thấy như vậy mình rất mâu thuẫn, cũng rất buồn cười.

Không muốn để cô hoài nghi, nhưng lại oán trách cô không hoài nghi!

Hạ Tĩnh Sơ nghe thấy lời nói của Lăng Bắc Hàn, biết Úc Tử Duyệt cũng đã nghe thấy, trong lòng cảm thấy rất hài lòng! Chính là cảm giác hư vinh này khiến cô cảm thấy, Lăng Bắc Hàn yêu cô, Hạ Tĩnh Sơ cô là người phụ nữ của Lăng Bắc Hàn, không ai có thể coi thường cô, không ai cả!

Trong đầu thoáng hiện lên gương mặt của Hạ Kiệt, trong lòng cô chợt hoảng sợ xen lẫn khổ sở.

Úc Tử Duyệt ra khỏi phòng, nhìn các bạn nhỏ, tâm trạng hết sức nặng nề, “Đậu Đậu, mẹ Duyệt hôm nay còn phải ngồi máy bay trở về, thời gian không còn sớm, cũng không thể thổi nến sinh nhật cùng con, được không?”

Đậu Đậu nhìn Úc Tử Duyệt, cau mày, sau đó hiểu chuyện gật gật đầu

“Thật nghe lời !” Úc Tử Duyệt hôn lên trán Đậu Đậu một cái, mỉm cười nói, giống như đám trẻ là con của mình. Nhìn các bạn nhỏ, trong đầu cô không khỏi hiện lên từng hình ảnh cũng Lăng Bắc Hàn làm trò chơi cho bọn nhỏ.....

Lệ Mộ Phàm cũng vừa chạy tới, thấy Úc Tử Duyệt, trong lòng thở phào một cái.

“Sao lại về một mình.....” Lệ Mộ Phàm ở bên cạnh cô, kéo cô qua, nhìn cô hỏi. Lúc này, Lăng Bắc Hàn cùng Hạ Tĩnh Sơ từ trong nhà ra ngoài.

“Đi thôi, tôi còn phải lên máy bay!” Úc Tử Duyệt cười nhạt nhìn Lệ Mộ Phàm, nhỏ giọng nói, khóe mắt liếc về phía bóng dáng bọn họ, cô kiên quyết xoay người, kéo Lệ Mộ Phàm rời đi.

“Con chào mẹ Duyệt....”

“Con chào mẹ Duyệt....”

Đậu Đậu nói với Úc Tử Duyệt đầu tiên, sau đó một đám trẻ đi cùng thi nhau gọi, Úc Tử Duyệt nghe thấy âm thanh của bọn nhỏ, cũng không quay đầu, cô thật sự không muốn nhìn thấy Lăng Bắc Hàn. Trong đầu lại hiện lên thời điểm lúc lần đầu tiên Lăng Bắc Hàn đưa cô đến đây, giới thiệu với các bạn nhỏ: “Cô ấy là mẹ Duyệt của các con.....”

Một lát nữa, anh cũng sẽ giới thiệu Hạ Tĩnh Sơ cho đám trẻ Đậu Đậu, Nữu Nữu như vậy chứ?

Nhưng chuyện này đã không còn liên quan đến cô. Kiên quyết rời đi, lên xe Lệ Mộ Phàm. Lăng Bắc Hàn vẫn bình tĩnh, trơ mắt nhìn cô cùng Lệ Mộ Phàm rời đi, trong lòng tràn đầy chua xót nhưng chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Anh cảm nhận được thái độ của cô đối với anh rất lạnh nhạt, cũng giống như đã tiếp nhận Lệ Mộ Phàm, biết được như vậy khiến anh chán nản thất bại vô cùng!

“Hiện tại muốn trở về sao? Giúp cậu đặt vé nhé?” trên xe, một bên Lê Mộ Phàm giữ tay, nhìn đồng hồ một cái, quay đầu, đôi mắt xanh dương nhìn cô, nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng Lê Mộ Phàm bây giờ, Úc Tử Duyệt không giống trước đây, cô rất yên tĩnh, yên tĩnh không nói một lời, giống như bây giờ, trả lời anh cũng chỉ là một cái gật đầu lạnh nhạt.

Sau khi cho người đặt vé máy bay, Lê Mộ Phàm đưa tay cầm tay Úc Tử Duyệt, chỉ thấy cả người cô giật mình, rút tay về, về mặt để phòng nhìn anh, “Lê Mộ Phàm, cậu đừng như vậy, tôi không tiếp nhận cậu đâu!”

“Úc Tử Duyệt! Tại sao vẫn không tiếp nhận? Chẳng lẽ cậu còn chưa chết tâm với tên Lăng Bắc Hàn đó?” Lê Mộ Phàm tức giận trừng mắt nhìn Úc Tử Duyệt, về mặt đau lòng hét lên, trong lòng vô cùng thất bại!

Vẫn chưa chết tâm sao? Chết! Cậu nói vừa rồi của anh đã đủ khiến cô tuyệt vọng! Nhưng như vậy không có nghĩa là cô sẽ sớm tiếp nhận người đàn ông khác, đối với tình yêu, cô không có bất kỳ ước mơ nào!

“Lê Mộ Phàm, mặc kệ tôi đã chết tâm hay chưa, hiện giờ tôi không muốn yêu! Tôi mệt mỏi rồi! Cầu xin cậu buông tha cho tôi..... Tôi ở đây cũng không đến lượt cậu quản!” Úc Tử Duyệt cố gắng giữ tỉnh táo, nhìn Lê Mộ Phàm, thật lòng nói.

Lê Mộ Phàm nhìn cô như vậy, trong lòng vừa đau khổ vừa thất bại, “Tôi không ép cậu, để tôi giúp cậu được không?” anh hạ thấp giọng hỏi.

“Không thể..... Lê Mộ Phàm, cậu nên đi du học đi, bác gái tuổi cũng đã lớn, cậu hẳn là nên giúp đỡ bác gái chuyện công ty... Tôi đã trưởng thành rồi, cậu cũng nên trưởng thành đi. Không nên lãng phí thời gian với tôi, tôi sẽ coi cậu là bạn bè, chúng ta có thể là đôi bạn xấu, nhưng không thể là người yêu, cậu hiểu chưa?” Úc Tử Duyệt kiên nhẫn khuyên nhủ Lê Mộ Phàm, hiện tại cảm giác anh vẫn còn bốc đồng như một đứa trẻ chưa lớn.

Cô thật sự không hy vọng Lê Mộ Phàm ngày ngày bên cạnh cô, bởi cô biết mình không thể nào phát triển quan hệ với anh.

Lê Mộ Phàm trầm mặc không nói, nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại nếu như anh không thừa dịp vườn không nhà trống mà vào thì phải đợi đến bao giờ?

“Sao trên nhà đèn lại sáng?” Nửa đêm, Lăng Bắc Hàn đưa Hạ Tĩnh Sơ về nhà, thấy đèn trên nhà cô sáng, anh cố tình hỏi.

“A.....” Hạ Tĩnh Sơ nhìn đèn nhà mình sáng, trong lòng hoảng sợ, không phải hẳn thì là ai? Trong lòng dâng lên một sự hận thù, “Chắc là đường điện có vấn đề, gần đây có chút vấn đề.....”

“Có cần anh lên xem một chút không?” trong đêm tối, Lăng Bắc Hàn híp mắt, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“Không, không cần, không còn sớm, anh về trước đi, không sao đâu?” Hạ Tĩnh Sơ hốt hoảng nói, chỉ sợ Lăng Bắc Hàn lên phát hiện sự tồn tại của Hạ Kiệt, cũng chỉ sợ Lăng Bắc Hàn phát hiện ra bí mật của cô. Cô không biết, Lăng Bắc Hàn đã sớm biết tất cả!

“Được, sáng mai anh tới đón em..” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

Hạ Tĩnh Sơ vội vàng vẫy tay tạm biệt anh, đi về phía cầu thang, trong lòng vô cùng không muốn lên nhà!

Đứng ở hành lang, nghe thấy tiếng động cơ của xe Lăng Bắc Hàn, trong lòng cô càng sợ hãi, cảm giác khôn khổ lan tỏa.....

“A..... ưm.....” trong lúc cô đang hốt hoảng, bỗng có một người ôm lấy eo cô, che miệng cô lại, Hạ Tĩnh Sơ thiếu chút nữa thì bị hù chết, trên tay người đàn ông có mùi thuốc lá, cô đương nhiên biết đó là ai....

Thân thể bị đè lên vách tường, Hạ Tĩnh Sơ hoảng sợ nhìn gương mặt Hạ Kiệt trong ánh đèn mờ昧, sự hận thù dâng lên theo bản năng, cô hung tợn nhìn anh chằm chằm, lúc này, anh cũng buông lỏng miệng cô ra.

“Nơi này là cầu thang, anh muốn làm gì?” cô cố gắng hạ thấp giọng, nói với Hạ Kiệt, nhưng đáng chết, tên ác ma lại dám cưỡi quần cô.

“Đương nhiên là muốn em, Sơ sơ.... em nói xem nếu bây giờ tên họ Lăng kia quay trở lại thấy em bị tôi lăng nhục....” đôi tay Hạ Kiệt thuần thục cởi quần cô xuống, hai cánh tay siết chặt hông cô, vật cứng rắn nhăm thẳng vào cô, từng chút chen vào....

“A..... đau.....” cơn đau đớn khiến cô khổ sở than nhẹ, thân thể giống như bị xé ra thành hai nửa. Trong ấn tượng của Hạ Tĩnh Sơ, cô vẫn luôn bị anh cưỡng bức, chưa bao giờ anh dịu dàng dù chỉ một lần, liên tục làm tình, luôn mạnh mẽ đâm vào như vậy, xem cô giống như một thứ đồ chơi, tàn ác mà tiến vào.

Hạ Kiệt ôm lấy cô, chôn mình trong cơ thể cô, tự nhiên đi lại, ôm cô vào phòng.

“Anh điên rồi! Tại sao lại bật đèn? Nếu như anh ấy phát hiện thì tôi coi như xong!” Vừa đóng cửa lại, Hạ Tĩnh Sơ chịu đựng đau đớn, lập tức mở miệng, lớn tiếng mắng.

“A.....” cô bị Hạ Kiệt vô tình ném xuống đất, Hạ Kiệt rút thắt lưng ra, chọt vung lên “vút.....” một tiếng, làm rách quần áo sau lưng cô, “Cô còn có mặt mũi để nói chuyện sao? Tốt nhất là nên bị anh ta phát hiện! Để anh ta nhìn thấy rõ bộ mặt thật của cô! Con đàn bà độc ác ham hư vinh!” Hạ Kiệt nhìn Hạ Tĩnh Sơ đau đớn khổ sở lăn lộn trên mặt đất, kiềm chế đau lòng, lớn tiếng mắng.

Anh đã từng yêu cô, nhưng sau khi cô đã hại chết đứa con của bọn họ, anh liền hận cô! Mười năm nay, cô vẫn dưới sự khống chế của anh, anh chính là muốn không để cho cô sống tốt hơn! Anh đã từng đối tốt với cô, nhưng cô không hiểu, cũng không quý trọng!

Hiện tại, anh hận cô, muốn phá hủy cô!

Sau lưng trầy da sứt thịt, Hạ Tĩnh Sơ đau đến mức không muốn sống, gương mặt vặn vẹo khổ sở, “Không phải anh muốn tiền sao? Không có anh ấy, tôi làm sao có tiền cho anh.....” cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai mắt nhắm chặt lại, không dám nhìn tên ác ma này.

Hạ Kiệt hạ thấp người, cười trên người cô, nắm thật chặt cái cằm của cô, “Tiền! Con mẹ nó cô thật sự cho rằng tôi thiếu tiền sao?” Chỉ cần em ngoan ngoãn đi theo anh, thật lòng đi theo anh, là tốt rồi.... nhưng những lời này anh không nói ra khỏi miệng, chỉ có thể u oán nhìn cô chăm chăm, trong con mắt sâu thẳm chứa đầy yêu hận đan xen.

Anh lại hung hăng tiến vào cô một lần nữa, Hạ Tĩnh Sơ khổ sở liều mạng uốn éo người, đôi tay liều mạng đánh anh, Hạ Kiệt căn bản không để ý tới sự phản kháng của cô, vẻ mặt tức giận, hung hăng muốn cô!

“Anh đi chết đi!” bất tri bất giác, Hạ Tĩnh Sơ cầm được cái gạt tàn trên bàn trà, liền đập vào đầu Hạ Kiệt, bỗng dưng, một dòng máu tươi tràn ra.....

175. Chương 175: Giao Dịch

Dòng máu tanh nóng hồi bắn lên mặt cô, Hạ Tĩnh Sơ ngây người nhìn Hạ Kiệt, người đang cười trên người cô, khuôn mặt anh ta đầy máu, toàn thân cứng ngắc, trông mắt trợn ngược. Nỗi sợ hãi bao trùm lấy cô.

Hạ Kiệt sững sờ nhìn Hạ Tĩnh Sơ, trong đôi mắt nhuốm đầy nỗi thống khổ và tuyệt vọng, đầu óc choáng váng, cả người hần đở về phía sau.....

“Không.....”

“Choang.....”

Chiếc gạt tàn rơi xuống, âm thanh lạnh lạnh vang lên, tay phải Hạ Tĩnh Sơ buông lỏng, hai mắt trợn tròn, con ngươi như thể muốn rút ra khỏi tròng mắt. Cô cảm thấy vật cứng rắn rút ra khỏi cơ thể cô, trong nháy mắt, không khí như đọng lại, thời gian, hình ảnh cũng đọng lại, chỉ có mùi máu tươi khiến người ta buồn nôn không ngừng xộc vào mũi.....

Từng hình ảnh lần lượt hiện lên trong đầu, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, từ nhỏ đến lớn, anh trêu chọc cô thế nào, phỉ báng cô ra sao.... Nhưng, với Hạ Tĩnh Sơ, anh ta cũng giống như anh trai của cô vậy, cũng đã từng chăm sóc cô.....

Những hình ảnh Hạ Kiệt đối xử tốt với cô, thật ra tất cả đều bị cô cố tình gạt bỏ! Cô vốn là cô con gái duy nhất, đối với người anh trai đột nhiên xuất hiện giành hết sự yêu thương của cô ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cô đã cảm thấy cô cùng chán ghét.

Nhưng anh ta lại cứ như một con ruồi đáng ghét luôn quanh quẩn bên cô.

Không biết sau bao lâu, Hạ Tĩnh Sơ mới hoàn hồn, sững sờ nhìn Hạ Kiệt đang nằm trên mặt đất, cô kinh hãi đẩy anh ta ra, vùng vẫy đứng lên.

Chết rồi sao? Anh ta...anh ta thật sự đã chết rồi sao? Cô đã giết người sao?

Đầu óc ong ong, mất đi khả năng nhận biết, trong đầu cô không ngừng lặp đi lặp lại những chữ này, Hạ Kiệt chết rồi, người mà cô căm thù đến tận xương tuỷ rốt cuộc đã chết! Cô giết người, một luật sư như cô, đã giết người....

Hạ Tĩnh Sơ thở dốc, nước mắt chảy ra, nước mắt không ngừng chảy ra trên khuôn mặt nhuốm đầy máu của cô, từng giọt nước mắt hòa lẫn máu tanh chảy xuống theo cằm cô...

Cô chỉ là tự vệ.....

Trong đầu chợt xuất hiện dòng chữ này, cô cầm điện thoại di động, do dự có nên gọi cho 110 hay không...

“Không, không thể! Không thể để Lăng Bắc Hàn biết..... không thể.....” Hạ Tĩnh Sơ hét hoảng không ngừng tự nói với lòng.

Nếu để Lăng Bắc Hàn biết được những năm qua cô thường bị anh trai lăng nhục, nhất định, nhất định sẽ..... không thể! Không chỉ Lăng Bắc Hàn, nếu để cho người khác biết thì cô cũng xong! Cô là luật sư! Hạ Tĩnh Sơ cô là luật sư, làm sao có thể làm chuyện loạn luân như vậy được?

Trong lòng hạ quyết tâm, cô nhìn thi thể Hạ Kiệt, sau đó chạy vào trong nhà, lấy ga trải giường, bọc thân thi thể anh ta lại.....

Hạ Tĩnh Sơ không biết mình lấy đâu ra nhiều hơi sức đến như vậy, có thể kéo thi thể Hạ Kiệt từ tầng bốn xuống nhà để xe, để anh ta vào trong xe, sau đó lái xe đến bờ sông.....

“Đừng trách tôi! Là anh ép tôi! Hạ Kiệt! Cuối cùng tôi cũng đã thoát khỏi anh rồi! A...” Đêm đen tuyền, gió thổi điên cuồng, cô ôm thi thể Hạ Kiệt đứng trên bờ đê, hét lớn.

“Tôi thoát rồi, cuối cùng cũng thoát rồi.... đứa bé kia... tôi cũng không nhớ.... nó cũng chết ở nơi này..... anh....anh đi cùng nó đi!” Trong đầu Hạ Tĩnh Sơ hiện lên một cảnh đầy máu tanh, vẫn là Hạ Kiệt tìm được cô, ôm lấy thân thi thể đầy máu me của cô, không ngừng chạy, dọc đường đi anh không ngừng đón xe, nhưng không một ai để bọn họ lên xe, lúc anh ta ôm cô chạy đến bệnh viện thì đã quá muộn.....

Cô nhớ mang máng về mặt Hạ Kiệt ngày đó, đó là vẻ mặt tuyệt vọng cùng lo lắng.

Trong bóng tối, Hạ Tĩnh Sơ không phát hiện ra trên khóe mắt người đàn ông trong ngực mình có nước mắt chảy ra....

“Anh đi đi! Cút đi! Đừng liên lụy đến tôi! Cút đi.....” Cô hét lên về phía mặt sông đen như mực, dùng sức đẩy hán xuống! Rồi sau đó, cô điên cuồng chạy xuống đê, dọc đường đi lảo đảo ngã mấy lần, lời thôi lếch thếch chui vào trong xe.

Người đàn ông rơi xuống nước mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ xe hơi, anh ngâm mình trong nước sông, kinh ngạc đến ngẩn người.....

Hai ngày nay, Hạ Tĩnh Sơ cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, nhưng sau khi ra khỏi cửa vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh tự nhiên như thường. Vết thương sau lưng để lại khi cô lảo đảo chạy từ bờ đê xuống mà bị ngã từng giây từng phút đều nhắc nhở cô, cô đã giết người !

Không có lúc nào cô không lo lắng cảnh sát sẽ tìm tới, giống như hiện tại, cô đang ngồi trong phòng làm việc mà luôn thấp thỏm như đang ngồi trên đồng lửa vậy.

“Sao vậy?” Lăng Bắc Hàn ngồi trên ghế sa lon nhìn Hạ Tĩnh Sơ tinh thần có chút không yên, trực giác mách cho anh hay cô đang có chuyện gì đó.

“Em... em vào toilet.....” Hạ Tĩnh Sơ hoàn hồn, nhìn Lăng Bắc Hàn cứng nhắc nói, xong vội vàng chạy vào toilet.

Sau khi thấy cô rời đi, Lăng Bắc Hàn lập tức nhanh chóng đi tới chỗ máy tính của Hạ Tĩnh Sơ, mười ngón tay thon dài gõ cái gì đó trên bàn phím, sao chép một phần tài liệu vào USB.

Hạ Tĩnh Sơ từ toilet đi ra, thấy Lăng Bắc Hàn vẫn đang ngồi trên ghế sa lon đọc báo, cô nhìn Lăng Bắc Hàn, rồi cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay, khoe miệng co rút. Chiếc nhẫn này là hôm cô đi dạo trong trung tâm thương mại cùng với anh, cô đeo thử, nói rằng rất thích liền mua, căn bản cũng không phải là nhẫn đính hôn gì.....

Lăng Bắc Hàn như vậy là sao? Rốt cuộc anh có muốn cưới cô hay không?

Cô chợt phát hiện, hóa ra cô không hề mong đợi như mình đã tưởng.... Hạ Kiệt đã chết.... không ai còn có thể uy hiếp cô được nữa....

Vậy thì cô còn gả cho Lăng Bắc Hàn làm gì?

Huống chi, bây giờ anh và Úc Tử Duyệt cũng đã ly hôn

Sau khi phát hiện ra điều này, cô không hề cảm thấy mình thành công chút nào.....

“Ồ..... ở đây sao ?” Lục Khải Chính vào cửa, chợt thấy Lăng Bắc Hàn trong phòng làm việc của Hạ Tĩnh Sơ, anh mở miệng nói, trên mặt mang theo nụ cười cợt nhả không kiềm chế được.

Lăng Bắc Hàn hồ hững quét mắt nhìn anh một cái, chỉ thấy Lục Khải Chính đi đến bên bàn của Hạ Tĩnh Sơ : “Đã làm xong chưa? Tối mai hải quan bên kia cần dùng....” Lục Khải Chính dựa vào bàn làm việc của Hạ Tĩnh Sơ, nhỏ giọng nói.

Tối mai?

Lăng Bắc Hàn trong lòng trầm nghĩ.

Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lục Khải Chính, gật đầu một cái : “Không có vấn đề gì!” rồi đưa tập tài liệu cho anh.

“Được, cô vất vả rồi!” Lục Khải Chính vừa nói xong, liền cầm tập tài liệu đi ra ngoài, híp mắt nhìn về phía Lăng Bắc Hàn, “Thuyền lớn cập bờ....” Lục Khải Chính đến bên cửa sổ, nhìn mặt sông phía đằng xa, xa xôi nói.

Lăng Bắc Hàn cau mày, lúc đứng lên thì Lục Khải Chính đã rời đi.

“Anh xuống dưới mua bao thuốc!” Lăng Bắc Hàn đi tới cửa thì quay đầu nhìn Hạ Tĩnh Sơ, trầm giọng nói, Hạ Tĩnh Sơ gật đầu một cái.

Lăng Bắc Hàn ra khỏi phòng làm việc của Hạ Tĩnh Sơ, bóng dáng cao lớn trốn vào trong góc gửi một tin nhắn, sau đó lại đi ra ngoài....

“Tối mai chỉ được phép thành công..... hải quan bên kia đã làm xong.....” Giọng nói quen thuộc của Tư Đồ Ngạn truyền đến, Lăng Bắc Hàn nấp mình sát tường.

“Lần này ông chủ có tới không ?” Sau đó là giọng nói của Lục Khải Chính.

“Ông chủ.... Cậu muốn ông ấy tới, ông ấy sẽ tới, không muốn ông ấy tới, ông ấy sẽ không tới, ông chủ là một người có bản lĩnh.....”

“Ha ha.....”

Lăng Bắc Hàn biết ông chủ trong lời bọn họ chính là ông chủ lớn đứng đằng sau việc cung cấp vũ khí, đồng thời hẳn cũng là người lãnh đạo một thế lực phản động đông đảo.....

Thì ra vụ giao dịch diễn ra sớm hơn so với thời gian anh đã dự đoán!

“Ờ.....”

“Chị Nhan! Chị sao vậy?” Lúc hai người đang ăn cơm, Nhan Tịch chợt cảm thấy buồn nôn, Úc Tử Duyệt thấy Nhan Tịch chạy vào toilet liền vội vã đuổi theo hỏi.

Nhan Tịch gục mặt trong bồn nôn khan một lúc vẫn không ra cái gì, cô lắc đầu, trong bụng khó chịu, chưa bao giờ cô cảm thấy khó tập trung như bây giờ.

“Chị... chị không phải.... là mang thai đấy chứ?” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch dè dặt hỏi.

Sắc mặt Nhan Tịch bỗng trở nên trắng bệch: “Duyệt Duyệt, chị... chị không biết nên làm sao nữa....” Chưa khi nào cô cảm thấy bất lực như bây giờ, cuối cùng cô nói ra hết với Úc Tử Duyệt.

“Chị.... chị thật sự....Của ai? Của ai vậy?” Minh không hề biết chị Nhan có bạn trai đấy. Hơn nữa từ sau khi chị ấy từ thủ đô đến đây tìm mình, ngoài đi làm, mỗi ngày đều ở nhà viết tiểu thuyết, rồi đi chợ nấu cơm, không hề tiếp xúc với người đàn ông nào!

Nhưng đầu óc Úc Tử Duyệt cũng rất nhanh nhạy, đột nhiên nhớ tới Lục Khải Chính!

“Lão Lục phải không ?” Chuyện này thật sự khiến người ta kinh hãi ! Sau khi Úc Tử Duyệt nói ra, chính bản thân cô cũng sợ hết hồn!

Nhan Tịch sắc mặt trắng bệch nhìn Úc Tử Duyệt, nhớ tới Lục Khải Chính, trong lòng cảm thấy vô cùng đau khổ, một tháng rồi anh không hề liên lạc với cô, ngay cả điện thoại cũng tắt máy, cô không có cách nào liên lạc được với anh cả!

Cô nhìn Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, trong lòng rối bời, cô chưa bao giờ ngờ đến chuyện như thế này sẽ xảy ra với mình!

Úc Tử Duyệt khiếp sợ nhìn cô, ngăn người, vừa cười vừa nói: “Như vậy em sắp được làm mẹ nuôi rồi sao? Chị Nhan! Chị sắp làm mẹ rồi!” Úc Tử Duyệt cười đùa nói, Nhan Tịch cũng cười chua xót nhìn cô.

“Chị làm sao vậy ? Chị không vui sao ? Lão Lục đâu rồi, anh ấy có biết không?” Úc Tử Duyệt phát hiện Nhan Tịch khác thường, liền hỏi.

“Không liên lạc được với anh ấy, Duyệt Duyệt, tạm thời giữ bí mật giúp chị nhé, đứa bé này chị không biết có nên.....” Lục Khải Chính chưa hứa hẹn gì với cô, nếu bây giờ cô để ọi người trong nhà biết tình trạng của cô thì....

Cô không dám tưởng tượng người mẹ truyền thống cổ hủ của cô có thể tức điên lên hay không.... Cô bước chân đi về phía phòng ngủ của mình.

Dưới danh nghĩa cung cấp hàng hóa cho quán xá kích, những người tham gia buôn lậu vũ khí vận chuyển một số lượng lớn súng ống đạn dược, đây cũng là việc làm mấy năm gần đây của Lục Khải Chính. Những tin này là Lãng Bắc Hàn điều tra được thông qua Hạ Tĩnh Sơ, bao gồm cả mỗi hóa đơn nhập hàng của Lục Khải Chính, bao gồm cả danh sách cán bộ hải quân mỗi lần kiểm tra. Việc làm chính của Hạ Tĩnh Sơ là giúp anh sửa đổi những hợp đồng không hợp pháp, hiểu pháp luật mà vẫn phạm luật, cũng bị coi là phạm pháp.

Tất cả số liệu đã được anh lại giao cho bộ quốc phòng. Tối nay, nhiệm vụ của anh chính là theo dõi Lục Khải Chính, Từ Đồ Ngạn, chờ sau khi ông chủ lớn cập bờ, sẽ vây bắt tất cả!

“Sẽ không có vấn đề gì chứ?” Từ Đồ Ngạn ngồi trong chiếc xe xa hoa, rót rượu whisky cho Lục Khải Chính, hỏi.

Chỉ thấy Lục Khải Chính cúi đầu, cầm điện thoại di động, hình như đang nhắn tin, “Cậu làm gì vậy?” Từ Đồ Ngạn móc súng lục ra, chìa vào đầu Lục Khải Chính, gằn chữ nói.

Lục Khải Chính không chút sợ hãi nhìn hắn, giơ chiếc điện thoại trong tay lên cho Tư Đồ Ngạn xem, “Phụ nữ thật là phiền...” Lục Khải Chính không kiềm chế được cười nói.

Hình như em mang thai...

Nhìn tin nhắn, Tư Đồ Ngạn để súng xuống, cười cười: “Phụ nữ bây giờ đều thích trò này....để tôi nhắn tin lại giúp cậu.....” Tư Đồ Ngạn giật lấy điện thoại của Lục Khải Chính, cười nói.

“Này!” Lục Khải Chính vừa định cướp lại điện thoại thì điện thoại cũng được ném trở lại, tin nhắn đã gửi đi...

“Thuyền lớn cập bờ!” Anh vừa muốn xem tin nhắn thế nào thì Tư Đồ Ngạn chợt hô to một tiếng!

176. Chương 176: Phá Án

Nhan Tịch phải hạ quyết tâm rất lớn mới có thể gửi đi tin nhắn này, cô cho rằng, là cha của đứa trẻ, anh có quyền biết đến sự tồn tại của nó. Buổi sáng ngoài gửi tin nhắn, cô còn gọi điện thoại cho anh, nhưng anh vẫn chưa nhắn lại cho cô lấy một tin.

Cuối cùng thì cô cũng nhận được tin nhắn của anh, nhưng không ngờ lại là một tin khiến lòng cô lạnh ngắt: “Con đàn bà hư hỏng! Tốt nhất là bỏ đi!”

Vẫn là giọng điệu giễu cợt pha chút uy hiếp khiến cả người Nhan Tịch cảm thấy lạnh lẽo, cảm giác buồn nôn dâng lên, toàn thân cô run rẩy, cô ngồi ở trên giường, không chút sức lực ngã xuống.....

**

Trong đêm tối, tại bến tàu, gió lớn nổi lên, ánh đèn dẫn đường trên mặt nước phía xa không ngừng lóe sáng. Một chiếc tàu chở vài tấn vũ khí đạn dược chậm rãi cập vào bến tàu, đây là lần giao dịch vũ khí lớn nhất trong ba năm qua, ông chủ đứng sau cung cấp vũ khí cũng đã đồng ý ra mặt.

Lục Khải Chính theo Tư Đồ Ngạn xuống xe, nhìn qua ống nhòm, chỉ thấy một chiếc tàu chở hàng đang đến gần. Trên bờ, nhân viên hải quan cùng cảnh sát biên phòng cũng đã sẵn sàng.

Trong một góc, Lăng Bắc Hàn ẩn mình trong một chiếc container, một cánh cửa sắt được mở ra, anh cầm ống nhòm theo dõi nhất cử nhất động đang diễn ra trên bến tàu! Ông chủ đứng đằng sau có tới hay không? Chuyện này anh vẫn chưa chắc chắn, đối phương quá xảo hoạt, ba năm chưa từng xuất hiện một lần, nếu như không phải lần này giao dịch một số lượng lớn vũ khí, ông ta hẳn sẽ cũng sẽ không đồng ý ra mặt.

“Tư Đồ, sao vậy?” Lúc tàu sắp cập bến tàu thì Lục Khải Chính thấy Tư Đồ Ngạn dừng lại, anh dò hỏi.

“Có mai phục!” Tư Đồ Ngạn trầm giọng nói, nhanh chân chạy đi.

Lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát inh ỏi, người trên chiếc tàu chở hàng nghe thấy tiếng còi cảnh sát liền sợ hãi: “Ném hàng đi!” Cửa container được mở ra, có người hét lớn một tiếng, định ném vài rương vũ khí xuống biển, nhưng còn chưa kịp hành động, cảnh sát tuần tra ngầm được bố trí khắp nơi đã lái ca nô bao vây tàu chở hàng, trên ca nô là những chiến sĩ được huấn luyện chu đáo, bọn họ cầm súng nhắm vào mỗi người trên thuyền chở hàng.

Sau khi Tư Đồ Ngạn nhảy lên một chiếc ca nô, Lục Khải Chính cũng nhảy lên theo. Lăng Bắc Hàn núp trong bóng tối thấy hai bóng dáng cùng nhảy lên một chiếc ca nô, anh nhanh nhẹn như một con báo, cũng nhảy lên một chiếc ca nô khác cùng đồng chí cảnh sát đuổi theo!

“Con mẹ nó mày là gian tế?” Tư Đồ Ngạn cầm súng chĩa vào Lục Khải Chính lớn tiếng quát. Tiếng còi cảnh sát truyền đến từ phía không xa lắm, cùng với tiếng kêu gọi đầu hàng của cảnh sát thỉnh thoảng có vài viên đạn bắn tới, nhưng không trúng bọn họ!

“Con mẹ nó mày vẫn không tin tao!” Lục Khải Chính lườm Tư Đồ Ngạn, lạnh lùng nói.

Tư Đồ Ngạn hí mắt nhìn Lục Khải Chính, lúc này một chiếc ca nô chợt tiến tới gần bọn họ, hắn quay đầu liền nhận ra người đứng ở phía đầu ca nô chính là Lăng Bắc Hàn!

“Thì ra là nó!” Tư Đồ Ngạn lạnh lùng nói, hướng súng trong tay nhắm thẳng vào Lăng Bắc Hàn.....

“Con. Mẹ. Nó!” Lục Khải Chính cũng nhắm ngay vào Lăng Bắc Hàn, nhỏ giọng mắng.

Thấy Lục Khải Chính chĩa súng về phía mình, Lăng Bắc Hàn cảnh giác, ngay lúc đạn bay tới anh nhanh nhẹn né được, rút khẩu súng lục ra, bắn liên tiếp về phía chiếc ca nô đang trước.

“Tăng tốc, đuổi theo bọn họ!” Lăng Bắc Hàn vừa nổ súng, vừa ra lệnh, mắt thấy càng lúc càng đến gần bọn họ.

“Nếu mày không phải là gian tế thì mau giải quyết Lăng Bắc Hàn cho tao!” Tư Đồ Ngạn cố ý bảo người giảm tốc độ, nói với Lục Khải Chính.

“Mày yên tâm, cho dù mày không nói, tao cũng sẽ giết nó!” Lục Khải Chính tàn nhẫn nói, quay về phía chiếc ca nô của Lăng Bắc Hàn, bắn một phát vào chỗ hiểm của anh, nhưng lại bị Lăng Bắc Hàn nhanh nhẹn tránh được.

Thấy Lăng Bắc Hàn né tránh, Tư Đồ Ngạn cũng nổ súng, cùng Lục Khải Chính đối phó với Lăng Bắc Hàn! Tình hình của Lăng Bắc Hàn bây giờ gần như bị hai tay súng thiện xạ kìm kẹp hai bên, ngoài tránh né, anh căn bản không có cơ hội đánh trả, cuối cùng, anh nhảy lên nhắm vào Tư Đồ Ngạn, đồng thời, Lục Khải Chính cũng nhắm vào anh.....

“Đoàng.....”

Một phát đạn nhắm thẳng vào ngực Lăng Bắc Hàn bắn tới, nhưng Lăng Bắc Hàn lại hoàn toàn không né tránh, để mặc cho viên đạn kia xuyên vào da thịt anh! Ngay trpng lúc đang ngã xuống, Lăng Bắc Hàn vẫn kịp thời nổ một phát súng về phía Lục Khải Chính, Lục Khải Chính trốn không kịp, bị Lăng Bắc Hàn bắn trúng vào cánh tay!

“Tăng tốc!” Tư Đồ Ngạn thấy Lục Khải Chính bị bắn trúng, điên cuồng rống lên một tiếng, quyết định không giằng co với Lăng Bắc Hàn nữa, chạy trốn quan trọng hơn!

Lăng Bắc Hàn trơ mắt nhìn chiếc ca nô của Lục Khải Chính cùng Tư Đồ Ngạn càng ngày càng xa..... cuối cùng biến mất trong biển rộng mênh mông.....

*

“Bắc Hàn!” Úc Tử Duyệt tỉnh dậy từ cơn ác mộng, trong bóng tối, cô mở mắt ra, miệng đắng lưỡi khô gọi tên Lăng Bắc Hàn, sau khi tỉnh táo lại cô mới phát hiện ra toàn thân mình ướt đầm mồ hôi lạnh.

Bật ngọn đèn trên đầu giường lên, cô ngồi dậy, nhìn mọi thứ trong phòng mới phát hiện ra vừa rồi chỉ là giấc mơ.

Nhưng giấc mơ kia cũng quá chân thực rồi, cô mơ thấy Lăng Bắc Hàn ngã vào trong vũng máu.....

Úc Tử Duyệt, anh ấy làm sao có thể gặp nguy hiểm được! Hiện giờ người ta đang rất hạnh phúc đấy... Cô cười chua xót, lắc đầu một cái, tức giận mình vì vẫn còn nhớ thương đến anh. Thật ra giấc mơ này cũng chỉ là tình cờ, hiện giờ cô ít khi nhớ tới anh, ngay cả nằm mơ cũng không.

Cô xuống giường, đi ra phòng khách rót nước uống, phát hiện trong phòng Nhan Tịch vẫn sáng đèn, “Muộn như vậy còn đánh máy à.....” Úc Tử Duyệt cau mày tức giận nói, cô đang mang thai mà vẫn còn miệt mài như vậy sao? Gõ cửa đã lâu nhưng vẫn không có ai mở cửa, Úc Tử Duyệt không yên tâm liền đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Nhan Tịch đang nằm trên giường không nhúc nhích, cũng không phải đang ngủ, hai mắt cô vẫn mở, cô mặc đồ ngủ, nhưng vẫn chưa đắp chăn.

“Chị Nhan, chị sao vậy?” Úc Tử Duyệt đắp chăn cho cô, đau lòng hỏi.

Nhan Tịch nằm trên giường không nhúc nhích, toàn thân lạnh lẽo, trong tim càng lạnh hơn, điện thoại di động cứng ngắc trong tay cô. Trong đầu cô lúc này chỉ có một suy nghĩ, Lục Khải Chính đùa giỡn cô, chỉ là đùa giỡn....

Cô dường như không nghe vào tai lời Úc Tử Duyệt nói.

“Nhan Tịch! Rốt cuộc chị sao vậy? Chị như vậy khiến em lo lắng lắm đấy!” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch như người mất hồn, cuối cùng không nhịn được gào lên. Cho tới giờ trong mắt cô, Nhan Tịch luôn là người không tim không phổi, cô là một tiểu thuyết gia, nhưng cũng rất lý trí, cũng ít khi bị chuyện gì làm cho rối loạn.

“Không phải chị đang mang thai sao? Lục Khải Chính cũng không phải loại người đàn ông cặn bã, anh ấy sẽ chịu trách nhiệm, chị lo lắng cái gì chứ?” Úc Tử Duyệt cố gắng khuyên nhủ cô, vừa nghe tới ba chữ Lục Khải Chính này, Nhan Tịch cuối cùng cũng hoàn hồn, đôi mắt trống rỗng nhìn Úc Tử Duyệt.

Cô muốn nói gì đó nhưng lại dường như không có sức lực để nói ra, chỉ có thể nắm chặt điện thoại di động trong tay.....

Cô không nên đi quá giới hạn với Lục Khải Chính như vậy, biết rõ mình không thể nắm giữ được người đàn ông như vậy, rõ ràng cô hiểu như vậy, nhưng chỉ vì một lần mất lý trí mà đã làm chuyện sai lầm. Là đáng đời cô sao? Chắc là vậy, đều do cô không biết tự lượng sức mình!

Hiện thực và tiểu thuyết sao có thể giống nhau được?

“Ngủ đi, chị mệt rồi.....” Cô chậm rãi mở miệng, nói xong, nhắm mắt lại.

Úc Tử Duyệt trở lại phòng ngủ, nhưng cũng không ngủ được nữa, trong lòng không ngừng lo lắng căng thẳng, không hiểu tại sao....

*

Phát súng kia không trúng chỗ hiểm, sau khi lấy viên đạn ra, Lăng Bắc Hàn đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng.

Vụ buôn bán vũ khí kia được ngăn chặn thành công, ông chủ lớn đứng đằng sau vụ buôn bán chính thức bị truy nã, hẳn cũng là một trong những người lãnh đạo quân phản động ở Tây Bộ.

Lần này, bộ Công An cùng bộ Quốc Phòng liên kết với nhau truy bắt hai người chạy trốn từ vụ buôn bán vũ khí lần này. Thông qua các tài liệu và chứng cứ mà Lăng Bắc Hàn ăn cắp được từ Lục Khải Chính, một nhóm quan chức cũng có liên quan, trong đó không thiếu những vị quan chức trong ngành cảnh sát biên phòng.

Ngày hôm sau Úc Tử Duyệt đi làm thì tòa soạn báo đột nhiên mở hội nghị khẩn cấp, lúc nhìn tư liệu hội nghị “Bản thảo tóm tắt Tân Hoa Xã” thấy trên đó có ghi tên của ba người Lăng Bắc Hàn, Lục Khải Chính, Tư Đồ Ngạn thì cô run rẩy cả người.

Lăng Bắc Hàn là nằm vùng.....Lục Khải Chính là người buôn bán vũ khí lậu.... hiện đang lẩn trốn.....

“Đây là vụ án buôn bán vũ khí lậu có quy mô lớn, cả về số lượng súng ống đạn dược cùng đông đảo nhân vật liên quan, trong tuần tới, chúng ta sẽ triển khai các bài báo chuyên đề về tất cả các vấn đề liên quan đến vụ án này!” Chủ nhiệm Tần đứng trên bục, lớn tiếng nói, sau đó bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Hai ngày nay, trên khắp cả nước, tất cả các báo chí lớn nhỏ, các đài truyền hình đều nói về vụ án này.

Nhan Tịch đứng trước ti vi, lúc thấy tin tức Lục Khải Chính bị truy nã thì trong lòng không biết có cảm giác gì, đầu óc ong ong, mất đi cảm giác, trong bụng quặn đau từng cơn, cảm thấy có một chất lỏng âm ỉm chảy ra.....

Dù thế nào cô cũng không thể tin Lục Khải Chính buôn lậu vũ khí, nhưng sự thật đúng là thế, anh không chỉ là tội phạm bị truy nã trong cả nước, mà còn là tội phạm bị truy nã ngoài quốc tế.

“Không, anh ấy không phải là người như vậy..... không phải vậy..... nhầm rồi, nhất định là nhầm rồi.....” Cô lẩm bẩm mở miệng, lại không phát hiện ra một giọt máu đỏ tươi vừa nhỏ xuống sàn nhà.....

*

Hạ Tĩnh Sơ không ngờ chuyện của Lục Khải Chính lại có thể bị phơi bày ra ánh sáng, càng không ngờ Lăng Bắc Hàn chính là người nằm vùng. Sau khi thu dọn đồ đạc, cô hốt hoảng chạy trốn, ai ngờ vừa ra đến cửa, đã bị Lăng Bắc Diệp cùng một nhóm cảnh sát bao vây!

“Hạ Tĩnh Sơ, cô đã bị bắt!” Lăng Bắc Diệp cầm lệnh bắt người trong tay, nhìn Hạ Tĩnh Sơ, lạnh lùng nói.

“Không, tôi không phạm pháp! Những hợp đồng kia đều hợp pháp! Lăng Bắc Hàn đâu rồi ? Anh ấy ở đâu? Anh ấy sẽ làm chứng cho tôi!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Diệp, vì sợ hãi mà nói năng có chút lộn xộn!

“Chúng tôi có được chứng cứ phạm tội của cô mới bắt cô! Hơn nữa những chứng cứ này do chính Lăng Bắc Hàn cung cấp, anh ấy còn nhờ tôi chuyển đến cô một câu, anh ấy chỉ lợi dụng cô thôi!” Lăng Bắc Diệp nhìn Hạ Tĩnh Sơ như cười như không nói.

Sắc mặt Hạ Tĩnh Sơ nhất thời trở nên trắng bệch, vẻ mặt không thể tin nổi, lúc này hai chiến sĩ cảnh sát bên cạnh Lăng Bắc Diệp đã bước đến còng tay cô ta lại, “Không, không thể nào! Anh ấy nói anh ấy nợ tôi, anh ấy sẽ trả! Tôi muốn gặp anh ấy!” Hạ Tĩnh Sơ hét lên, vùng vẫy.

“Anh ấy nói nợ cô thì sẽ trả, nhưng anh ấy cũng nói, anh ấy không nợ cô, do vậy căn bản anh ấy không cần phải trả. Thật ra anh ấy đã biết tất cả mọi chuyện rồi!” Lăng Bắc Diệp khinh khỉnh nói với Hạ Tĩnh Sơ, “Đưa đi!” Sau đó, lạnh lùng nghiêm mặt nói.

“Không!” Hạ Tĩnh Sơ hét lên một tiếng thê lương vang vọng cả hành lang, cô ta bị cảnh sát đưa xuống dưới tầng, áp giải lên xe cảnh sát.

177. Chương 177: Phỏng Vấn

Phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, Lăng Bắc Hàn đang ngồi trên giường bệnh, đôi mắt sâu thẳm hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ. Thân thể anh vẫn còn yếu, nhưng cảm giác đau đớn này không chút ảnh hưởng đến tâm trạng của anh. Trên mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào, chỉ yên lặng như đang suy nghĩ gì đó.

Lăng Bắc Diệp đi vào, nhàn nhạt nhìn Lăng Bắc Hàn.

Anh hoàn hồn, liếc nhìn Lăng Bắc Diệp, Lăng Bắc Diệp kéo ghế ngồi xuống bên giường : “Hạ Tĩnh Sơ đã bị bắt, cô ta vẫn chưa chịu thừa nhận, nói muốn gặp anh.” Lăng Bắc Diệp nói thẳng, anh định châm thuốc hút nhưng lại thôi.

“Nhiều chứng cứ như vậy, không thể nào không thừa nhận!” Lăng Bắc Hàn nhìn Lăng Bắc Diệp, trầm giọng nói. Những tài liệu vi phạm pháp luật kia, Lăng Bắc Hàn đều đã có được, ngay cả những tài liệu đã được Hạ Tĩnh Sơ sửa đổi anh cũng đều lấy được, thủ đoạn Hạ Tĩnh Sơ dùng để vượt mặt pháp luật như thế nào cũng được ghi chép lại đầy đủ.

“Cô ta một mực khai là Lục Khải Chính sai cô ta làm vậy!” Lăng Bắc Diệp lại nói.

Lăng Bắc Hàn cười : “Biết luật mà vẫn phạm luật, hơn nữa cô ta còn là một luật sư!” Giọng nói của anh mang theo vẻ giễu cợt.

“Nhìn bộ dạng này xem ra anh thật sự không còn tình cảm gì với cô ta nữa rồi, đúng không?” Lăng Bắc Diệp nhìn Lăng Bắc Hàn, nghi ngờ hỏi.

Lăng Bắc Hàn quay đầu nhìn Lăng Bắc Diệp, u oán nhìn anh một cái : “Ngay cả chú cũng cảm thấy tôi còn tình cảm với cô ta sao?” Anh giễu cợt hỏi ngược lại. Có lẽ bọn họ đều cho rằng, anh bên cạnh Hạ Tĩnh Sơ hơn mười năm, đã từng vì cô mà nguyện từ bỏ tất cả, không thể nào không có chút tình cảm nào với cô ta.

Nhưng chỉ mình anh biết, khi đó là vì anh còn trẻ, không kiềm chế được, lại hay kích động, có thể tình yêu mà bỏ qua mọi thứ. Lúc đó Lăng Bắc Hàn anh chỉ là một người bình thường. Nhưng bây giờ anh đã là một người có trách nhiệm, một người quân nhân mẫu mực, mọi chuyện đã qua một khi đã quyết định buông tay thì anh sẽ cố gắng quên đi theo thời gian, quên đi toàn bộ.

Mà tình cảm của anh cũng đã dành ột người con gái khác, đó là Úc Tử Duyệt.

“Ai mà biết được anh! Cái gì cũng không nói, chịu đựng trong lòng, em thật sự cho rằng anh vì muốn nói lại tình cũ với Hạ Tĩnh Sơ mà vứt bỏ Úc Tử Duyệt, thì ra là anh.....” Lăng Bắc Diệp chỉ trích Lăng Bắc Hàn, hóa ra anh ấy thật sự rất biết giấu nghề, đánh lừa tất cả mọi người!

Ngay cả Lăng Bắc Diệp cũng cảm thấy anh muốn nói lại tình cũ với Hạ Tĩnh Sơ, hiện giờ anh cũng không còn cảm thấy Úc Tử Duyệt không hiểu anh, không tin tưởng anh nữa, huống chi thời gian anh và cô ở bên nhau còn chưa tới nửa năm. Nhớ tới cô, lòng Lăng Bắc Hàn lại cảm thấy chua xót, cô đã biết anh chỉ là lợi dụng Hạ Tĩnh Sơ chưa?

Cô hẳn là biết rồi, trên các báo đều đã đưa tin này lên rồi mà. Nhưng sao cô vẫn chưa đến thăm anh ?

“Vụ án hiện tại đã được phá, anh định như thế nào? Còn nữa..... Lục Khải Chính thật sự có liên quan đến xã hội đen sao?” Lăng Bắc Diệp nhìn Lăng Bắc Hàn hỏi, lúc nhắc tới Lục Khải Chính thì chân mày anh nhíu chặt. Lục gia bây giờ đã bị Lục Khải Chính làm liên lụy, cha của Lục Khải Chính cũng đã bị tạm thời cách chức để điều tra, tài sản của Lục gia cũng bị liên phong.....

Nhưng Lăng Bắc Diệp không sao tin được Lục Khải Chính thật sự là dân xã hội đen.

“Có phải hay không, không phải trên bản tin đã nói chi tiết rồi sao? Cậu ta đã sớm tính toán xong, từ hôn Bắc Sam cũng là vì không muốn liên lụy đến Lăng gia....” Đôi mắt Lăng Bắc Hàn chuyển tới cửa sổ, anh nhàn nhạt nói.

“Tại sao anh ta lại muốn làm như vậy? Mục đích chính là gì?” Lăng Bắc Diệp không muốn tin nhưng lại không thể không tin! Bộ Công An đã ra mệnh lệnh, nhất định phải bắt được Lục Khải Chính cùng Tư Đồ Ngạn!

Lăng Bắc Hàn quay đầu liếc nhìn khuôn mặt giận dữ của Lăng Bắc Diệp : “Có lẽ là dục vọng của con người, có lẽ là vậy...” Anh bình tĩnh nói, ánh mắt phức tạp. Chỉ có anh hiểu Lục Khải Chính, anh biết cậu ta muốn làm gì. Đêm đó, cậu ta cũng là bao che cho anh, cho nên mới diễn một màn kịch trước mặt Tư Đồ Ngạn.

“Lục Khải Lâm muốn ly hôn với em....” Lăng Bắc Diệp đứng dậy, thở dài nói. Đi tới trước cửa sổ, anh đưa lưng về phía Lăng Bắc Hàn, bất đắc dĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lăng Bắc Hàn kinh ngạc nhướn mày : “Cô ấy là vì sợ liên lụy đến chú! A Diệp, lúc này chú không được hồ đồ!” Lăng Bắc Hàn nhắc nhở Lăng Bắc Diệp.

“Vậy sao? Cô ấy vẫn luôn muốn ly hôn với em! Cuối cùng lần này cũng tìm được cái cớ!” Lăng Bắc Diệp kiềm chế nổi xót xa đang dâng lên trong lòng, kích động xoay người nhìn Lăng Bắc Hàn trên giường bệnh, lớn tiếng nói.

“Nếu chú yêu cô ấy thì đừng dễ dàng buông tay!” Lăng Bắc Hàn thấy Lăng Bắc Diệp nói như vậy, tức giận nói.

“Không dễ dàng buông tay thì có thể giữ nổi sao? Anh hai, vậy anh định làm thế nào? Nói rõ nỗi khổ tâm với Úc Tử Duyệt, cầu xin cô ấy tha thứ, sau đó quay lại?” Lăng Bắc Diệp trong lòng rối loạn, không muốn nghĩ đến chuyện của mình nữa, hỏi ngược lại.

Nhắc tới Úc Tử Duyệt, trong lòng Lăng Bắc Hàn lại quặn đau, anh không tin cô sẽ tha thứ cho anh, lại càng không chắc chắn cô vẫn còn yêu anh, “Chú đừng xía vào chuyện của tôi, giải quyết chuyện của mình cho tốt đi!”

Tô Thành.

Nhan Tịch nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, tay chân bất động, không nói tiếng nào. Úc Tử Duyệt chăm sóc bên cạnh, ngoại trừ sốt ruột, cũng chỉ có thể thở dài, không biết mình có thể làm gì! Điều đáng tiếc nhất là, đứa bé của cô và Lục Khải Chính đã cứ như vậy mà lặng lẽ rời đi.

Có lẽ, đây chính là ý trời.

Điều làm cho người ta càng cảm thấy tiếc nuối buồn khổ hơn chính là, Lục Khải Chính lại là một tên tội phạm buồn lậu vũ khí.....

“Duyệt Duyệt, em đừng lo lắng cho chị.... chị không sao đâu, em để cho chị được yên tĩnh một lát...” Nhan Tịch hoàn hồn, đôi mắt trống rỗng như mảnh tro tàn, tuyệt vọng nhìn Úc Tử Duyệt, yếu ớt nói.

“Chị đã yên tĩnh ba ngày rồi! Không ăn không uống, không nói câu nào!” Úc Tử Duyệt cố nén đau lòng, tức giận nói.

“Chị không đói bụng, cũng không chết được, em về thủ đô tìm chú đi.... chú ấy đang bị thương.....” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt, cố gượng cười nói.

Nhắc tới Lăng Bắc Hàn, tim Úc Tử Duyệt lại cảm thấy cay đắng, khóe miệng nở nụ cười giấu cợt : “Anh ấy bị thương cũng không liên quan đến em...” Không liên quan sao? Vậy tại sao cô lại cảm thấy đau lòng? Có điều, cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, cô biết anh không nguy hiểm đến tính mạng.

Cô cũng biết anh đến gần Hạ Tĩnh Sơ chỉ là lợi dụng cô ta, nhưng anh cũng lợi dụng cô, lợi dụng vợ của anh!

Cô chỉ là một người bình thường, không thể chịu đựng được nhiều tổn thương như vậy, cho dù anh có nổi khổ tâm, có trách nhiệm cùng sứ mạng thần thánh, nhưng tổn thương vẫn là tổn thương. Cô không thể không để ý đến cảm giác đau khổ tuyệt vọng của mình.

Anh cũng thật lạnh lùng cứng rắn, ngay cả vợ của mình cũng có thể hy sinh được.

Nhan Tịch không nói gì nữa, hiện tại cô không có khả năng suy nghĩ đến bất cứ điều gì khác, không muốn làm gì, cũng không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì cả.....

*

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, lòng Lăng Bắc Hàn chợt căng thẳng, nhìn về phía cửa, chỉ mong nơi đó sẽ hiện ra khuôn mặt anh luôn nhớ nhung, nhưng anh chỉ thấy người đến là Tiểu Dĩnh và Lăng Bắc Sam.

Tiểu Dĩnh vẻ mặt không chút thay đổi nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, thân thể yếu ớt của Lăng Bắc Hàn thì cuối cùng cũng không kiềm chế được run rẩy trong lòng, khóe miệng co giật, bà tiến lại gần kích động ôm lấy anh : “Lăng Bắc Hàn! Cái tên lính thói này! Là mẹ sai rồi!” Tiểu Dĩnh kích động nói.

Thì ra là bà đã hiểu lầm anh.

Nhìn thấy Tiểu Dĩnh kích động như thế, Lăng Bắc Hàn nhìn bà, cảm thấy bà dường như gầy hơn hai tháng trước rất nhiều, có lẽ bà sống ở nước ngoài không được tốt cho lắm.

“Tiểu..... mẹ, mẹ cũng làm vợ lính hơn nửa đời người rồi, tại sao tư tưởng giác ngộ vẫn thấp như thế...” Lăng Bắc Hàn cười nhạt nói, một tiếng mẹ phát ra, giọng của anh hơi nghẹn ngào. Mà Tiểu Dĩnh cuối cùng cũng không kiềm chế được nước mắt, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc Lăng Bắc Hàn cũng gọi bà một tiếng ‘Mẹ’! “Đúng vậy, tôi cũng phải sống với nỗi sợ hãi hơn nửa đời người rồi, nhưng đến bây giờ các người cũng có biết đâu!” Tiểu Dĩnh kích động nói.

Nhiều năm như vậy, thật may là có sự nghiệp giúp bà chống đỡ, để bà có thể vượt qua những ngày tháng gian nan sống trong lo sợ hãi hùng kia.....

Lăng Bắc Sam vẫn im lặng từ đầu cuối cùng không kiềm chế được lên tiếng, cô nhìn Lăng Bắc Hàn : “Anh hai, Lục Khải Chính từ hôn với em là vì Lăng gia chúng ta phải không?” Lăng Bắc Sam khàn giọng hỏi, đôi mắt xinh đẹp nhuốm nét đau đớn.

“Có lẽ là vậy!” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói.

“Vậy thì em cam lòng rồi.....” Khóe miệng Lăng Bắc Sam nở nụ cười khổ sở, chỉ cần không phải là Lục Khải Chính không có tình cảm với cô, vứt bỏ cô là tốt rồi.

“Bác Hàn, về phía Duyệt Duyệt.....” Tiểu Dĩnh lau nước mắt, hít sâu một cái, nhìn Lăng Bắc Hàn, hỏi.

“Mẹ đừng quan tâm, trong lòng con tự biết.....” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, nhưng trong nội tâm lại kích động, anh đã ở bệnh viện gần nửa tháng, cô vẫn không đến thăm anh một lần. Chẳng lẽ anh không còn chút hy vọng nào sao?

Suy nghĩ này khiến Lăng Bắc Hàn vừa chua xót vừa bất lực.

Từng ngày trôi qua, Úc Tử Duyệt vẫn sống ở Tô Thành, bà nội, Tiểu Dĩnh, thậm chí cả cha mẹ cô cũng đều gọi điện thoại tới tìm cô, thậm chí còn đến tận nơi để tìm. Nhưng cô vẫn không về thủ đô thăm anh một lần.

Úc Tử Duyệt cũng phát hiện ra, một khi mình đã hạ quyết tâm, hóa ra lại có thể tuyệt tình đến vậy.

“Mẹ, vẫn là câu kia, con không muốn bị tổn thương, cũng không muốn yêu Lăng Bắc Hàn nữa!” Lúc nói chuyện điện thoại với mẹ, cô đã nói như vậy.

“Duyệt Duyệt, lần này cha mẹ tôn trọng quyết định của con!” Tô Mạt Hề nói với con gái trong điện thoại.

*

“Một ngày nào đó, nếu đối tượng phỏng vấn của em là anh thì em hy vọng là anh hoàn thành nhiệm vụ trọng đại gì đó, được gặp gỡ các vị lãnh đạo quốc gia, lúc anh được nhận huân chương...” Úc Tử Duyệt không ngờ những lời nói của mình với Lăng Bắc Hàn cũng có ngày trở thành hiện thực.

Giờ phút này, cô ngồi trong hội trường, nhìn một người quân nhân mặc trang phục màu xanh lá cây, bóng dáng cao lớn rắn rỏi khác thường, một hàng huân chương trên ngực trái của anh tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt, khóe miệng cô cong lên một nụ cười khổ sở.

Nhìn một vị lãnh đạo quan trọng đi tới bên cạnh anh, anh cung kính chào theo nghi thức quân đội, sau đó, vị lãnh đạo lấy một chiếc huân chương đeo lên ngực trái của anh, sau đó bắt tay với anh, rồi cả hội trường liền vang lên những tiếng vỗ tay như sấm.

Cô cũng vỗ tay, nhưng trong lòng lại đầy tràn khổ sở.

Lăng Bắc Hàn, vì niềm vinh dự này, anh thật sự có thể hy sinh tất cả sao? Giờ phút này trong lòng cô không hề cảm động, cũng chẳng hề tự hào, lại càng không kích động như những người khác, cô chỉ đơn giản là vỗ tay.

Tha thứ cho cô không có tấm lòng cao thượng như vậy, cô chỉ biết chồng của cô vì nhiệm vụ mà tiếp cận người phụ nữ khác, có thể cùng cô ta mập mờ, hoặc cũng có thể đã xảy ra quan hệ, cũng có thể ly hôn với người vợ kết tóc của mình !

Cô nhận nhiệm vụ của tòa soạn, lát nữa còn phải phỏng vấn anh !

Lăng Bắc Hàn đứng trên bục, hai mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng mặc bộ âu phục màu đen đang ngồi trên dưới. Bộ huân chương trên ngực quá nặng, anh chẳng lấy làm kiêu ngạo hay tự hào gì, anh cảm thấy những thứ này không thuộc về một mình anh.....

“Các anh ấy là niềm kiêu hãnh của tổ quốc, là niềm kiêu hãnh của nhân dân ! Trong những con người ấy, có đồng chí vì an toàn của tổ quốc và nhân dân, không tiếc hy sinh tính mạng quý giá ! Phía dưới, chúng ta cùng nhau hướng về đồng chí Thôi Chí Quân đã hy sinh trong vụ án này, mặc niệm ba phút.....”

Một vị quân trưởng phát biểu trên bục, cả hội trường liền trầm mặc, trong lòng Úc Tử Duyệt ngạc nhiên vô cùng.

Thôi Chí Quân?

Cô nếu nhớ không lầm, đó là anh trai của Thôi Nhã Lan, hóa ra anh đã hy sinh vì vụ án này.

Lăng Bắc Hàn tay trái cầm mũ lính, vẻ mặt nghiêm túc pha lẫn đau thương, vì sự hy sinh của chiến hữu.....

Úc Tử Duyệt, đây chính là công việc của anh, đứng trước nhiệm vụ và trách nhiệm, đừng nói đến gia đình, vợ con, cha mẹ, ngay cả tính mạng của mình cũng sẽ dâng hiến bất cứ lúc nào! Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Thôi Chí Quân trong những ngày mới được chọn vào trong doanh của bọn anh, loáng thoáng còn nhớ rõ những lời cậu ấy đã từng nói....

Thôi Nhã Lan cùng ông Thôi ngồi dưới đài, mắt hơi rơm rớm, trên khuôn mặt của ông tràn đầy kiêu hãnh, cũng mang theo nét đau thương.

Ba phút kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm lại nổi lên, hội nghị kéo dài hơn hai giờ lúc này mới kết thúc, sau khi Úc Tử Duyệt sửa sang lại nội dung phỏng vấn liền đi tới khu phỏng vấn.

Đẩy cánh cửa nặng nề trong gian phòng tiếp khách ra, Úc Tử Duyệt liền thấy bóng lưng màu xanh lá cây đang đứng bên cửa sổ, bóng lưng này không thể quen thuộc hơn với cô. Cô nhìn không thấu bóng lưng của anh, cũng giống như lúc này, cô đoán không ra trong lòng anh đang nghĩ gì.

“Trung tá Lăng, tôi là phóng viên của báo ‘Tô Thành cuối tuần’, Úc Tử Duyệt.” Cô mở miệng, nghề nghiệp hóa nói, trên mặt nở nụ cười tự tin nhàn nhạt, Lăng Bắc Hàn xoay người. Nhìn cô toàn thân mặc bộ âu phục màu đen, thân hình mảnh khảnh mà cao gầy, trên cổ treo thẻ phóng viên, nụ cười nghề nghiệp mang trên mặt, mái tóc nâu được uốn xoăn, anh nhìn cô một lúc lâu mới hoàn hồn.

Nhìn cô vươn bàn tay phải ra, anh tiến tới, đưa bàn tay rộng lớn dày dặn của mình ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Vẫn là nhiệt độ lạnh lẽo, trong lòng Lăng Bắc Hàn khổ sở, từ lần cuối cùng anh nhìn thấy cô đến bây giờ cũng hơn một tháng rồi, dường như cô đã thay đổi rất nhiều.

“Ngồi đi!” Anh nghiêm chỉnh ngồi xuống ghế salon, lạnh nhạt nói với cô, Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, lúc anh ngồi xuống chiếc ghế salon đơn bằng da thật phía đối diện, hàng huy chương trên ngực anh tản ra một thứ ánh sáng tràn đầy kiêu hãnh.

“Trung tá Lăng, đầu tiên tôi xin đại diện tòa soạn của chúng tôi, cảm ơn anh đã chấp nhận cuộc phỏng vấn của chúng tôi !” Sau khi Úc Tử Duyệt ngồi xuống, cô mở Laptop và máy ghi âm, nhìn Lăng Bắc Hàn máy móc nói.

Cô gái nhỏ này, thật sự muốn xa cách với anh như vậy sao?

Ánh mắt Lăng Bắc Hàn sáng quắc nhìn cô, nhìn chăm chăm vẻ mặt lạnh nhạt của cô, bộ dạng cô giống như thật sự coi anh là người xa lạ, trong lòng khê đau.

“Không cần khách sáo, muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, cũng thẳng thắn nói.

Úc Tử Duyệt rõ ràng cảm thấy anh đang tức giận, nhưng ngoài mặt cô vẫn thông thả bình tĩnh đặt câu hỏi.

Úc Tử Duyệt liên tục hỏi đến rất nhiều vấn đề, cũng đụng chạm đến những vấn đề bí mật.

“Xin lỗi, đây là bí mật quân sự, không thể trả lời!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, lạnh lùng trả lời.

Anh cố tình sao ? Tại sao quân nhân lại phải nằm vùng? Vấn đề như vậy cũng không thể hỏi? Úc Tử Duyệt trong lòng thầm nghĩ.

“Trung tá Lăng, vì nhiệm vụ này anh có thể hy sinh gia đình của mình, anh cảm thấy có đáng không?” Úc Tử Duyệt thuận miệng hỏi vấn đề này, nhìn anh, khóe miệng hơi cong lên giấu cợt.

Anh không thể không nghe ra sự coi thường trong giọng nói của cô, anh cũng biết cô hận anh vì nhiệm vụ này mà hy sinh cả cuộc hôn nhân của bọn họ, cũng làm cô tổn thương. Trong tim quặn đau, anh nhìn cô, nghiêm túc mở miệng.

“Tôi là quân nhân, là quân được được tổ quốc cùng nhân dân bồi dưỡng ra, lợi ích của quốc gia và nhân dân cao hơn tất cả ! Cho nên không có gì đáng giá hay không, đây là nhiệm vụ của một quân nhân, nhất định phải chọn ! Khi cần thiết, thậm chí chúng tôi cũng phải hy sinh cả tính mạng của mình !” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt, gần từng chữ.

“Vậy vợ của anh thì sao ? Anh có nghĩ tới cảm nhận của cô ấy không ? Vì niềm kiêu hãnh của anh, vinh dự, chiến công của anh, cũng có thể hy sinh cả cô ấy sao ?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, hỏi tiếp, những câu hỏi này không liên quan đến nội dung phỏng vấn của cô, nhưng cô vẫn không nhịn được phải thốt lên hỏi.

Lăng Bắc Hàn cũng biết Úc Tử Duyệt oán giận anh, anh bất đắc dĩ nhìn cô: “Úc Tử Duyệt, anh xin lỗi!” Anh trầm giọng mở miệng, giọng điệu trầm thấp đầy từ tính, cũng đầy bất đắc dĩ.

Một câu ‘Anh xin lỗi’ thì có thể cứu vãn được mọi chuyện sao? Anh có biết lòng của cô đã bị anh làm tổn thương sâu đậm đến thế nào không ?

“Là một quân nhân, anh chỉ có thể chọn lựa lợi ích của quốc gia và nhân dân, anh sắp xếp như vậy, điều em đến Tô Thành, cho anh ba tháng để hoàn thành nhiệm vụ này! Tha thứ cho anh không thể nói rõ với em, bởi vì anh không thể nói, những chuyện này là cơ mật, cũng để đảm bảo an toàn cho những chiến hữu khác đang nằm vùng ! Hơn nữa, những niềm kiêu hãnh, vinh dự hay chiến công không phải là của một mình anh, sau lưng chúng là những chiến sĩ đã hy sinh vì nhiệm vụ, là gia đình của anh, còn nhiều người nữa.....” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, nghiêm túc nói.

Đây là lời giải thích mà anh nợ cô. Chiếc huân chương trên ngực nặng trĩu, lần khen ngợi này cả đại đội đều vô cùng hân diện, nhưng thật ra cũng đang che chở cho Lục Khải Chính. Đằng sau tấm huân chương này còn có sự an nguy của người anh em tốt của anh !

Úc Tử Duyệt sững sờ nhìn anh, trong tim lại đau nhói, cô hít sâu một hơi, sau đó nhìn anh cười: “Em chấp nhận lời giải thích của anh, có điều chúng ta đã ly hôn, có nói gì thêm nữa cũng không giải quyết được chuyện gì.”

“Ý của em là, cho dù biết anh có nỗi khổ tâm, cho dù biết anh căn bản chỉ là diễn kịch với Hạ Tĩnh Sơ, cho dù biết anh đã không còn yêu cô ta nữa, em cũng không chấp nhận anh?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, trong lòng tràn đầy căng thẳng, thấp thỏm hỏi cô.

Úc Tử Duyệt trong lòng thầm đau khổ, ở bên cạnh một người như vậy, cô sẽ hạnh phúc sao?

Cô không biết. Ở trong lòng anh, công việc vĩnh viễn là vị trí hàng đầu, nhưng cô thật sự không có được tấm lòng cao thượng như vậy, có thể hy sinh vì công việc của anh, “Em cảm thấy ly hôn với anh là lựa chọn đúng đắn. Lăng Bắc Hàn, hiện giờ em mới hiểu được nỗi khổ khi gả cho quân nhân, em cũng biết mình có thể đã làm khó cho anh, nhưng em không muốn phải cực khổ nữa, em sẽ không chấp nhận anh nữa.” Trong lòng đau đớn không nguôi, cô nhìn anh, nói.

Lời của cô từng chữ từng câu đâm vào tim anh, mỗi một câu nói của cô cũng đủ đẩy anh vào tuyệt vọng lần nữa.

Trái tim giống như bị lắng trì, trong lòng Úc Tử Duyệt cũng đau không chịu nổi, có lẽ cô yêu anh chưa đủ sâu đậm, cô cũng không đủ vĩ đại, thật ra cô chỉ muốn được yêu, muốn được chăm sóc, muốn cảm nhận được cảm giác an toàn, mà ở bên anh, những thứ này cô đều không cảm nhận được.

Cô cũng không muốn giống như trước kia, trải qua một cuộc sống giống như trên cáp treo nữa.

Cô đã nói như vậy, anh còn có thể nói gì được nữa đây, nhìn cô bây giờ sống tốt như vậy, vui vẻ như vậy, anh cũng cảm thấy muốn cô tha thứ cho anh thật sự là anh quá ích kỷ rồi! Cô nên có một chỗ dựa tốt hơn...

Nhưng Lăng Bắc Hàn, mày thật sự cam lòng buông tay cô ấy sao ?

Anh không nỡ! Những ngày qua mỗi ngày anh đều nhớ thương cô, lo lắng cô sẽ gặp nguy hiểm, cố tình âm thầm cho người bảo vệ cô. Cô vẫn không biết, những phóng viên ảnh đi cùng với cô, đều là người anh sắp xếp để bảo vệ cô.

Nhưng, không nỡ thì có thể làm thế nào đây?

“Anh hiểu!” anh gạt đầu một cái, lạnh nhạt nói.

Lòng Úc Tử Duyệt quặn lại, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nhạt nhòa, “ Trung tá Lăng, cảm ơn anh hôm nay đã trả lời phỏng vấn ! Tiếp theo nhiếp ảnh gia của chúng tôi sẽ chụp hình của anh !” Úc Tử Duyệt cười nói, đứng lên.

Lăng Bắc Hàn gạt đầu một cái, chỉ thấy Úc Tử Duyệt đã cất dọn đồ ra cửa.

“Đại đội trưởng!” Nhiếp ảnh gia A Cường vào cửa, nhìn Lăng Bắc Hàn kích động bắt tay, nói. Anh đã từng là cấp dưới của Lăng Bắc Hàn, lúc anh nhập ngũ, Lăng Bắc Hàn vẫn còn là đại đội trưởng. Sau đó anh giải ngũ về nhà làm nhiếp ảnh gia.

Lăng Bắc Hàn bảo anh nhỏ giọng một chút, chụp cho vài tấm hình.

“Đồng chí Tiểu Úc rất tâm huyết với nghề, lúc thì đi tìm hiểu ngầm, có khi còn không dẫn người theo, em không thể làm gì khác hơn ngoài lén theo dõi cô ấy.....” A Cường chụp ảnh xong, nói với Lăng Bắc Hàn.

Lời nói của A Cường khiến Lăng Bắc Hàn không khỏi đau lòng: “Tiếp tục giúp tôi để ý tới cô ấy, làm phiên cậu!”.

“Đại đội trưởng, anh không cần phải khách sáo với em, đây là việc em nên làm mà!” A Cường vội nói.

Sau khi Lăng Bắc Hàn ra khỏi phòng tiếp khách, Úc Tử Duyệt vẫn ở bên ngoài chờ A Cường, thấy đến anh, cô không thay đổi sắc mặt gặt đầu một cái. Thật ra cô cảm thấy anh gầy hơn trước rất nhiều, sắc mặt có chút tái nhợt, có thể do đã phải nằm viện một thời gian dài.

Cô cũng ngạc nhiên vì sau khi biết anh bị thương, cô lại không chịu tới thăm anh một lần. Có lẽ cảm giác của cô với anh đã thật sự phai nhạt rồi..... Hiện giờ cô cũng không cần phải cảm thấy rối rắm nữa, rốt cuộc anh có yêu cô hay không, dường như những chuyện đó cũng không còn quan trọng.

Sau khi A Cường thu dọn đồ nghề chụp hình xong, Úc Tử Duyệt liền cùng anh rời khỏi, cô xoay người nhìn Lăng Bắc Hàn, người đàn ông mà ba tháng trước cô còn yêu: “Trung tá Lăng, chúc anh sẽ tiếp tục lập được chiến công, hẹn gặp lại.” Cô nhàn nhạt khách sáo nói.

Lúc anh nghe những lời này, cảm thấy dường như cô đang châm chọc anh.

Lăng Bắc Hàn trong lòng cười chua xót: “Hẹn gặp lại!” Anh chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

Anh vốn là một người quân nhân nổi tiếng, lại không ngờ ở trước mặt cô, anh lại tự ti như vậy. Cũng không tính là tự ti, chỉ là bởi vì yêu cô, cho nên mới không đành lòng để cô bị tổn thương, không đành lòng ích kỷ bá đạo chiếm lấy cô nữa.

Lăng Bắc Hàn, mày không xứng có được cô ấy!

Đáy lòng anh dường như có âm thanh đang gào thét !

*

Hôm đó Úc Tử Duyệt cũng không về Tô Thành, sau khi sửa xong bản thảo phỏng vấn trong hội nghị khen thưởng lần này, cô lập tức gửi về tòa soạn báo. Bận rộn cả một ngày, cô nằm trên giường trong khách sạn, trong lòng vô cùng phức tạp.

Đối với Lăng Bắc Hàn, cô thật sự buông xuôi sao ?

Nếu không, tại sao khi biết anh là nằm vùng, đến gần Hạ Tĩnh Sơ chỉ là lợi dụng, cô lại không cảm thấy kích động như vậy?

Cô nhắm mắt lại, trong đầu thoáng hiện lên những hình ảnh bọn họ từng bên nhau, trái tim run rẩy một hồi, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh, yêu một người quân nhân, quả thật rất mệt mỏi.

Cô cố gắng khuyên nhủ lòng mình như vậy.

Cùng trong đêm đó, cùng một thời gian, Lăng Bắc Hàn dựa vào đầu giường cưới của bọn họ, ôm cái gối của cô trong ngực, trên đó dường như vẫn còn lưu lại mùi hương của cô, anh cứ ngỡ người thần thờ ngồi đó, trong lòng trống rỗng.

Vì cô, anh có thể giải ngũ, làm một người đàn ông bình thường không?

Không, anh sẽ không làm như vậy! Đó không phải là chuyện mà một người quân nhân đúng nghĩa nên làm! Anh không thể vì tình cảm cá nhân mà không để ý đến lợi ích của nhân dân cùng quốc gia ! Anh cũng không trách sự lựa chọn của cô, đó là quyền của cô.....

*

Trong phòng giam, anh gặp Hạ Tĩnh Sơ, người vẫn luôn muốn gặp anh.

“A Hàn!” Hạ Tĩnh Sơ vừa nhìn thấy Lăng Bắc Hàn liền khỏ sở gào lên. Có vẻ so với một tháng trước cô tiêu tụy đi nhiều, làn da nhợt nhạt, vàng vọt, xương gò má lộ ra, hai bên má hóp lại.

“Bình tĩnh một chút!” Nữ cảnh sát quát cô một tiếng, để cô ngồi bên bàn.

Lăng Bắc Hàn lạnh lùng nhìn Hạ Tĩnh Sơ, giờ phút này cô ta đã không còn là cô gái thanh thuần nhu nhược khiến người ta thương tiếc như nhiều năm trước nữa. Anh ngồi đối diện cô, nếu không phải là cô nhất quyết yêu cầu muốn gặp anh, anh sẽ không xuất hiện.

Với cô, anh đã không có gì để nói nữa.

“A Hàn! Anh đã đồng ý với em, nợ em anh sẽ trả, sao anh lại đối xử với em như vậy ?” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, nước mắt rơi xuống, khổ sở chất vấn.

“A Diệp không chuyển lời của tôi cho cô sao? Nợ cô, tôi sẽ trả, không nợ cô, đương nhiên tôi không cần trả!” Lăng Bắc Hàn nhìn Hạ Tĩnh Sơ, lạnh lùng nói, dường như đã đoán được cô muốn nói gì.

“Anh nợ em! Em yêu anh nhiều năm như vậy! Em còn mang thai con của anh nữa! Con của chúng ta đã bị mẹ anh hại chết! Cả đời này em không thể mang thai được nữa! Những thứ này đều là anh nợ em !” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, vẫn không chịu lùi bước, buông lời lên án.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, lạnh lùng cười: “Người cô yêu, cho tới bây giờ vẫn chỉ có mình cô! Đứa bé kia căn bản không phải của tôi! Đêm sinh nhật cô, chúng ta chưa hề làm gì cả! Về phần đứa bé kia..... Mẹ tôi cũng không phải là cố ý, tôi cũng đã dẫn cô đi khám bệnh, bất kể là về mặt lương tâm hay đạo đức, chuyện nên làm tôi cũng đã làm!” Anh gần từng chữ.

Hạ Tĩnh Sơ sững sờ nhìn anh, anh, làm sao anh biết đứa bé không phải của anh?

“Đứa bé kia chính là.....”

“Nó là của anh trai cô, Hạ Kiệt!” Hạ Tĩnh Sơ còn muốn phản bác, lại bị Lăng Bắc Hàn lạnh lùng cắt ngang, “Hạ Tĩnh Sơ, đứa bé kia cũng là do cô cố tình hại chết, không phải sao ? Những cuộc nói chuyện của cô và Hạ Kiệt, tôi đều thu âm lại.... cho nên, tôi càng không nợ cô! Đến gần cô, thật ra chỉ vì muốn điều tra Lục Khải Chính!.

“Không!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, mặt bình tĩnh hết to, cô kích động đứng lên, giơ nanh múa vuốt về phía Lăng Bắc Hàn.....

Nữ cảnh sát tiến lên, một tay đè cô lại.

“Anh lừa em ! Anh vẫn yêu em ! Anh yêu em nhiều năm như vậy ! Anh lừa em ! Lăng Bắc Hàn! Anh không thể đối xử với em như vậy.....” Cô gào khản cổ như một kẻ điên.

“Đúng là tôi đã từng yêu cô ! Nhưng đó đã là chuyện của mười năm trước ! Hạ Tĩnh Sơ, cô không nên tham lam như vậy, tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay, đều là do cô gieo gió gặt bão!” Lăng Bắc Hàn cứng rắn nói với cô, không có một chút đồng tình nào.

“Tôi bị ép buộc ! Tất cả đều do các người ép tôi! Tại sao lại đối xử với tôi không công bằng như vậy?” Hạ Tĩnh Sơ nhìn Lăng Bắc Hàn, hét lớn.

“Không ai ép buộc cô, là cô đi nhầm đường. Điều này không liên quan đến công bằng hay không, có những người cho dù số phận bất công với họ, nhưng họ cũng sẽ không làm những chuyện phạm pháp! Một người tối thiểu cũng có lương tâm và giới hạn nên có!” Anh lạnh nhạt nói xong, quay người, kiên quyết rời đi.....

178. Chương 178: Cùng Chen Chúc Trên Xe Buýt

Thời tiết thủ đô hôm nay nóng bức, âm u, Lăng Bắc Hàn đi từ trại giam ra ngoài, tâm tình tựa như thời tiết, nặng nề, ngột ngạt, tối tăm. Cũng không phải bởi vì Hạ Tĩnh Sơ, kết cục của cô ta anh đã biết từ khi biết rõ con người thật của cô ta, chuyện cô ta vi phạm pháp luật cũng đã sớm dự đoán được có ngày hôm nay.

Cô ta oán trách số phận bất công, nhưng cô ta cũng quên mất việc là do người làm. Số phận bất công nên có thể phạm pháp, không từ thủ đoạn để đoạt được sao? Anh không cảm thấy Hạ Tĩnh Sơ đáng thương, cũng không đồng tình với cô, cô ta cũng không đã không còn là Hạ Tĩnh Sơ mà anh biết. Tất cả mọi việc xảy đến ngày hôm nay, đều là cô gieo gió gặt bão!

Người làm anh phiền muộn, vẫn là người kia, Úc Tử Duyệt.

Mỗi lần nghĩ đến cô, vết thương trong lòng anh lại nứt ra, trái tim giống như bị xé rách. Anh nhớ những lời cô từng nói, nhớ đến nó lòng anh lại đau đớn thất vọng. Cô không thể tiếp nhận thân phận quân nhân của anh, anh lại càng không thể vì cô mà cởi bỏ bộ quân trang!

Đây không phải là giận dữ, nhất là sau khi đã trải qua vụ án lần này, Lăng Bắc Hàn càng giữ vững vàng lý tưởng của mình. Lục Khải Chính, người anh em tốt của anh, vì vụ án này có thể nằm vùng ba năm. Sự chịu đựng kiềm chế, gánh vác của anh ấy so với anh còn nhiều hơn rất nhiều.

Hiện tại cả Lục gia cũng bởi vì anh mà phải chịu liên lụy. Trên lưng anh ấy cũng mang tiếng xấu là tội phạm bị truy nã..... Tất cả là vì cái gì?

Người không hiểu bọn họ, nhất định cho rằng, bọn họ đều vì sự nghiệp tiền đồ, công danh lợi lộc của mình. Nhưng chỉ có bọn họ mới biết, đứng trước cổng trường quân đội, trong lòng bọn họ đều có một niềm tin và lý tưởng không gì lay chuyển được.

Không hề liên quan đến vĩ đại, vinh dự, chiến công.

Cho nên, Úc Tử Duyệt không hiểu anh, anh không trách. Lúc cô gả cho anh cũng chỉ là do nhất thời xúc động, sau khi kết hôn, giữa bọn họ cũng xảy ra rất nhiều việc khiến hai người sống với nhau không được hòa thuận. Còn bây giờ, cô đã không cách nào tiếp nhận việc người chồng của mình là một người quân nhân được nữa.

Anh không trách, chỉ có đau lòng. Rõ ràng yêu cô, nhưng lại không thể có cô.

“Anh Lăng!” Một âm thanh dễ nghe vang lên, Lăng Bắc Hàn theo tiếng gọi quay đầu nhìn, liền thấy Thôi Nhã Lan đang đi về phía mình, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu trắng, mái tóc đen nhánh buộc kiểu đuôi ngựa, thoát nhìn thanh tú động lòng người, giống như cô bé nhà hàng xóm vậy.

Nhìn thấy cô thì Lăng Bắc Hàn đại khái hiểu cô đến đây để thăm Hạ Tĩnh Sơ.

“Nhã Lan.....” Nhìn Thôi Nhã Lan, Lăng Bắc Hàn cười cười chào hỏi cô.

“Anh Lăng, anh đến thăm chị ấy sao?” Liếc mắt về phía trại giam, nụ cười trên mặt cứng ngắc, cô nhỏ giọng hỏi, “Em thật sự không biết chị ấy lại là người như vậy, chị ấy đã giúp nhà em, em vẫn luôn nhớ đến sự tốt bụng của chị ấy...” Thôi Nhã Lan thì thào nói.

Lăng Bắc Hàn nhìn đơn giản Thôi Nhã Lan, cảm thấy cô còn quá đơn thuần, cũng đúng, cô mới chỉ là đứa trẻ mười tám mười chín tuổi, “Ừ, vừa vào gặp cô ấy. Nhã Lan, em có suy nghĩ tốt đẹp với người khác là chuyện tốt, nhưng nhớ phải quan sát thật kỹ. Đúng rồi, hình như trước kia em thôi học rồi phải không, theo đề nghị của anh, em nên đi học tiếp. Về phần anh trai em, anh vẫn luôn muốn nói với em và bác một câu, xin lỗi.” Lăng Bắc Hàn nhìn về phía bầu trời âm u, nhàn nhạt nói.

“Anh Lăng, anh yên tâm, em sẽ không phạm sai lầm như chị Tĩnh Sơ đâu! Em đương nhiên vẫn cẩn thận. Hiện giờ sức khỏe ba em không tốt lắm, em muốn tiếp tục ở lại thành phố làm việc, chờ sau này có khả năng rồi tiếp tục đi học cũng không muộn. Về phần chuyện của anh em, ngàn vạn lần xin anh Lăng đừng áy náy, anh trai em từ nhỏ đã nuôi lý tưởng trở thành một quân nhân, mặc dù anh ấy đã hy sinh, nhưng chắc chắn anh ấy sẽ tự hào và kiêu hãnh về mình! Cả nhà em cũng rất tự hào về anh ấy!” Thôi Nhã Lan nhìn Lăng Bắc Hàn, mỉm cười nói với anh.

Lăng Bắc Hàn tán thưởng gật đầu : “Vẫn là câu nói kia, có bất kỳ khó khăn gì thì có thể tìm anh!” Anh nói với Thôi Nhã Lan.

“Vâng! Cảm ơn anh Lăng!” Thôi Nhã Lan nhìn Lăng Bắc Hàn nói: “Bây giờ em vào thăm chị ấy một chút!” Vừa nói cô vừa phất tay với Lăng Bắc Hàn, đi về phía trại giam, Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, rồi phất tay, sau đó cũng rời đi.

Hôm nay anh không lái xe, muốn đi bộ một chút, vết thương của anh đã khỏi hẳn, mấy ngày nữa phải trở về doanh trại bộ đội, tiếp tục cuộc sống người lính của mình. Anh lơ đãng nhìn thấy tiệm cơm Tây, mơ hồ nhớ lại, anh và cô từng vào đó ăn cơm.

Những tháng ngày vui vẻ ở bên cô đều được anh cất giữ trong đầu. Một cô gái hoạt bát như vậy, một cô gái yêu anh không chút giấu giếm, anh cứ như vậy mà buông tay cô sao?

Giọt mưa lớn như hạt đậu chẳng biết rơi xuống từ lúc nào, khiến anh hoàn hồn tỉnh lại, anh bước nhanh chân vào tiệm cơm Tây kia. Vừa bước tới hành lang trước cửa nhà hàng, một bóng dáng quen thuộc chợt chạy tới trước mắt, đồng thời mùi hương nhàn nhạt quen thuộc xông vào hơi thở khiến Lăng Bắc Hàn hồi hộp, một bóng dáng mảnh khảnh khiến tim anh rung động.

“Úc Tử Duyệt.....” Anh vội vàng mở miệng gọi, bàn tay Úc Tử Duyệt đang cầm khăn giấy lau mặt chợt khựng lại, cô quay đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Bắc Hàn....

Sao lại gặp anh ở đây?

Vừa rồi cô đang đi dạo trên đường, đột nhiên trời lại đổ mưa, cô vội chạy tới đây tránh mưa, không ngờ lại gặp được anh!

Hôm nay cô mặc một chiếc váy đầm không tay màu trắng ngọc trai, mái tóc xõa uốn thành từng sóng lớn, trên vai đeo một chiếc túi. Anh nhớ trước kia cô rất ít khi mặc váy...

“Anh cũng tới tránh mưa sao..... ?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, lạnh nhạt mở miệng nói.

Lăng Bắc Hàn gật đầu, bước đến vươn tay lấy mấy mảnh vụn của khăn giấy dính trên khuôn mặt cô, động tác của anh thân mật như vậy khiến tim Úc Tử Duyệt không khỏi đập thình thịch, nhớ lại lúc cô ăn cơm ở nhà, thỉnh thoảng anh cũng đưa tay lấy hạt cơm dính trên khóe miệng cô....

Nhưng cô cũng cảm thấy kỳ lạ, vừa rồi đối mặt với bàn tay vươn ra đột ngột của anh, cô lại không hề né tránh.

“Ăn chung bữa cơm được chứ?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, mở miệng nhỏ giọng hỏi. Cho dù không còn là vợ chồng nữa, nhưng cùng nhau ăn một bữa cơm cũng được chứ? Anh vẫn có nhiều chuyện chưa nói rõ ràng với cô.....

Úc Tử Duyệt theo bản năng muốn từ chối nhưng lại cảm giác mình có phần hơi nhỏ mọn, chỉ là ăn bữa cơm thôi mà, cô gật đầu một cái.

Hai người chọn một gian phòng nhỏ cạnh cửa sổ ở lầu hai, phong cảnh trang nhã, yên tĩnh, có nhạc nhẹ rất lãng mạn, đáng tiếc, hiện giờ bọn họ không phải là một đôi. Úc Tử Duyệt cầm đĩa bạc lên ăn salad trái cây.

“Sao lại ăn salad?” Thấy cô gọi một phần salad trái cây và một ly nước cam, Lăng Bắc Hàn không kiềm chế được trách cứ nói. Thấy cô gầy hơn trước rất nhiều, trong lòng anh tràn đầy đau lòng!

Giọng điệu anh vẫn dầy dỏ như vậy, một chút cũng không thay đổi, Úc Tử Duyệt gượng cười, nhìn anh: “Gần đây đang giảm cân, kiêng thịt!” Hiện giờ cô rất chú trọng ngoại hình của mình, cũng muốn mình trở nên chín chắn, ưu nhã một chút.

Con người dù sao cũng phải lớn lên, cô cảm thấy mấy tháng nay mình thay đổi rất nhiều, giống như trưởng thành sau một đêm vậy.

Nhưng loại lột xác trưởng thành này, thật ra là do anh làm tổn thương cô. Nếu không trải qua đau đớn, sao Phượng hoàng có thể niết bàn tái sinh được?

Lời của cô khiến anh tức giận vô cùng, mập sao? Sắp gầy thành da bọc xương rồi, còn sợ mập?

Lăng Bắc Hàn thật muốn gõ mấy cái lên cái đầu nhỏ của cô!

“Giảm cái gì mà giảm? Tại sao lại muốn thay đổi? Trước kia không phải rất tốt sao?” Nhìn mái tóc uốn xoắn, áo váy trên người cô, tim Lăng Bắc Hàn quặn đau, trước kia Úc Tử Duyệt tràn đầy sức sống là thế.....

Lời của anh cũng không khiến cô cảm động, cô thay đổi không phải vì anh, chỉ là tỉnh táo lại mới biết mình thay đổi: “Em cảm thấy hiện giờ rất tốt, như vậy có thể khiến em tự tin hơn.” Cô uống ly nước cam, nhìn anh, lạnh nhạt nói.

Vẫn là đôi mắt to tròn đen láy ấy, nhưng không còn thấy được ánh mắt yêu đương say đắm của cô từng dành cho anh, Lăng Bắc Hàn đau đến tê tâm liệt phế, nhấp một ngụm rượu, mơ hồ nhìn về phía cửa sổ:

“Mấy tháng qua anh cùng Hạ Tĩnh Sơ thật sự không xảy ra chuyện gì cả, mặc dù anh làm nhiệm vụ, nhưng vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc. Đối với cô ấy, một chút tình cảm anh cũng không có. Úc Tử Duyệt, anh là người không biết nói chuyện, cũng không biết diễn đạt....” Anh quay đầu nhìn cô, từng chữ từng câu, nhỏ giọng nói ra.

Không nỡ buông tay cô, nhưng lúc nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của cô thì tim anh lại run rẩy, dừng khí cũng mất đi, lời nói nghẹn lại.

Úc Tử Duyệt chỉ nhàn nhạt nhìn anh, người đàn ông cô từng toàn tâm toàn ý yêu, cũng là người đàn ông khiến cô tổn thương sâu nặng nhất, cho dù anh có nỗi khổ tâm lớn nhường nào, nhưng lòng của cô thật sự bị tổn thương đau đớn sâu sắc....

“Cho dù anh có nỗi khổ tâm gì đều không liên quan đến ưm, cho dù anh nói yêu em, em cũng sẽ không cảm động nữa. Lăng Bắc Hàn, chúng ta kết thúc rồi, chuyện này có lẽ cũng là thử thách của chúng ta, kết quả là, em không thích hợp làm một người vợ lính vĩ đại. Xin lỗi, em không thể nào chịu đựng được những uất ức và khổ sở kia nữa. Hiện tại em sống rất tốt, rất vui vẻ, rất thoải mái.” Mạnh mẽ hạ quyết tâm, cô nhìn về mặt đau khổ của anh, nói.

Đây cũng là những lời thật lòng của cô.

Cô rất khâm phục những người vợ lính, cho dù chồng mình cả năm không về nhà vẫn luôn giữ vững hôn nhân. Nhưng cô không có được khí chất và tư tưởng cao thượng như vậy...

Hoặc có lẽ, cô thật sự không yêu Lăng Bắc Hàn nhiều đến vậy, trước kia, cô cũng từng có lúc cảm thấy tự hào vì có một người chồng có trách nhiệm, có một người chồng là quân nhân, nhưng bây giờ....

Cô chỉ là một người phụ nữ, một người phụ nữ bình thường mà thôi.

Lời của cô lại một lần nữa đã thương anh, đẩy anh xuống hố sâu tuyệt vọng. Khóe miệng anh co quắp, cảm giác trái tim mình đang run rẩy kịch liệt : “Được, chăm sóc mình thật tốt....” Trong lòng quá nhiều tình cảm xen lẫn chua xót, cuối cùng chỉ có thể trở thành mấy chữ này, được anh ép từ cổ họng ra ngoài.

“Em biết, anh cũng vậy!” Cô khách sáo nói, trong lòng lại đau đớn âm ỉ. Bốn tháng trước hai người còn gắn bó chặt chẽ như keo như sơn, bây giờ lại thành ra thế này, giống như bạn bè, thậm chí còn như người xa lạ.

Nếu như lần anh đến Tô Thành đó, anh nói cho cô biết anh có nỗi khổ tâm gì, cô nhất định sẽ bắt chấp tất cả mà tha thứ cho anh, nhưng bây giờ, trải qua mấy ngày suy nghĩ không ngừng, cô cảm thấy có lẽ nếu không có vụ án này, anh không phải nằm vùng, hôn nhân của biết đâu vẫn sẽ nảy sinh những chuyện thế này.

Anh nhận thấy được trong lời nói của cô sự khách sáo và hời hợt, đây đối với Lăng Bắc Hàn mà nói thật sự là tổn thương sâu sắc, giống như đang lăng trì trái tim anh. Cô gái nhỏ ghê gớm này! Cô nhất định không biết được cô có ảnh hưởng sâu đậm với anh đến thế nào!

“Đúng rồi, anh có tung tích của Lục Khải Chính không? Nhan Tịch đã mang thai đứa con của anh ấy, nhưng lại sảy mất rồi....” Úc Tử Duyệt muốn thông qua Lăng Bắc Hàn hỏi thăm tung tích của Lục Khải Chính, liền nhỏ giọng hỏi.

Lời nói của Úc Tử Duyệt khiến lòng Lăng Bắc Hàn chợt căng thẳng, Nhan Tịch đã mang thai đứa con của Lục Khải Chính?

Nhớ tới tung tích không rõ của Lục Khải Chính, trong lòng Lăng Bắc Hàn lại buồn bực không thôi, anh không biết tình cảm của Lục Khải Chính đối với Nhan Tịch rốt cuộc là gì? Anh vốn cho rằng Lục Khải Chính yêu Bắc Sam, vậy tại sao bây giờ lại cùng Nhan Tịch....Lục Khải Chính cũng không phải là loại người hay làm những chuyện xằng bậy....

Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, nhẹ nhàng lắc đầu với Úc Tử Duyệt: “Không có tung tích của cậu ta!” Hy vọng Lục Khải Chính có thể sớm thành công trở về, chuyện của cậu ta, anh không thể nhúng tay, “Bảo Nhan Tịch nhất định phải giữ gìn sức khỏe, đừng nghĩ ngợi nhiều.....” Lăng Bắc Hàn nói xong liền nghĩ tới điều gì đó, “Anh và Hạ Tĩnh Sơ cũng không có con với nhau, đứa bé kia không phải là của anh....”

“Anh đừng nói nữa, em không quan tâm đến những chuyện này!” Úc Tử Duyệt vội vàng cắt ngang lời anh, ngay cả cơ hội giải thích cũng không chịu cho anh, điều này đã kích Lăng Bắc Hàn vô cùng.

“Ăn xong chưa?” Cô không muốn nghe, anh cũng không tự tìm mặt nữa, anh cũng có niềm kiêu hãnh của anh, gạt khăn ăn trên cổ, anh hỏi cô.

Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, lúc đi tính tiền thì điện thoại di động của cô vang lên, Úc Tử Duyệt không ngờ là bà nội gọi điện thoại cho cô, nói qua điện thoại, ý nói muốn cô đến nhà cũ thăm bà, Úc Tử Duyệt khó xử, lại không muốn chọc tức bà cụ, không thể làm gì khác hơn là đành đồng ý.

Ra khỏi tiệm cơm Tây, sấm chớp mưa rào bên ngoài đã tạnh, không khí trở nên trong lành, Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt nói cô cũng muốn đến trụ sở quân đội, có chút bất ngờ. Cũng không hiểu tại sao bà nội lại muốn gọi cô sang, chỉ thấy dì Vương nói, trước kia bà cụ thường gọi điện thoại cho cô.

Không ngờ bà cụ cũng biết câu “Sau khi mất đi mới biết quý trọng”, trong lòng Lăng Bắc Hàn cười khổ.

Taxi ở thủ đô vốn khó gọi, hai người đứng trước trạm xe buýt, đợi hồi lâu cũng không gọi được một chiếc, “VẬY ĐI XE BUÝT ĐƯỢC KHÔNG?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn không nói một lời, nhẹ giọng nói.

Lăng Bắc Hàn gật đầu, nhìn thấy một chiếc xe buýt số 8 đi thẳng đến trụ sở quân đội, chỉ là dọc đường đi phải đi qua mười điểm dừng.

Xe buýt số 8 dừng lại, Lăng Bắc Hàn gọi cô lên xe, Úc Tử Duyệt vội vàng đi lên, người trên xe cũng không nhiều lắm, cô tìm được một chỗ ngồi ngồi xuống, cho dù có chỗ trống, Lăng Bắc Hàn cũng không ngồi, bám vào vòng treo trên đầu, đứng trước mặt cô, cúi đầu lơ đãng nhìn xuyên qua cổ áo, thấy cảnh xuân trên ngực của cô, máu trong người người dòng xông thẳng lên óc!

Đáng chết! Anh xoay tầm mắt, không dám nhìn lại lần nữa!

Đến trạm tiếp theo, một nhóm người lớn bước lên, Úc Tử Duyệt nhìn thấy một bà cụ không có chỗ ngồi, cô vội vàng đứng lên, “Bà ơi, bà ngồi đây đi ạ!” Úc Tử Duyệt đứng lên, nhường chỗ của mình lại cho bà cụ.

“Cô gái, cảm ơn, cảm ơn!” Bà cụ vội vàng cảm kích nói.

Úc Tử Duyệt cười trả lời, thân thể bị người ta đụng vào, “A....” Cô ngã sấp vào lồng ngực của Lăng Bắc Hàn, một tay anh giữ vòng treo, một tay giữ chặt hông cô, “Nắm chặt cánh tay anh!” Anh nhỏ giọng nói, trên xe quá nhiều người, người người chen nhau, anh chỉ có thể ôm cô vào trong ngực, không để cho người khác đụng phải, cũng muốn bảo vệ cô, không để cho những bàn tay kia quấy rối sàm sỡ.

“A.....” Ngực dán chặt vào ngực anh, lại đang là mùa hè, quần áo trên người cả hai đều mỏng, Úc Tử Duyệt cảm thấy trước ngực nóng bỏng, nóng không chịu được, gương mặt nhỏ bỗng chốc nóng ran, nhịp tim cũng tăng vọt, đập loạn cả lên, cũng cảm thấy trái tim ai đó đập rộn lên.....

179. Chương 179: Bất Lịch Sự

Úc Tử Duyệt! Sao mày phải kích động như thế? Bây giờ mày không còn yêu anh nữa mà!

Tức giận mình bởi vì anh mà nhịp tim rối loạn, Úc Tử Duyệt trong lòng thầm mắng chính mình, thân thể hơi lui về phía sau.

“A.....” Cũng không để cho cô kịp lui về phía sau một bước, xe buýt đến trạm dừng liền dừng lại, theo quán tính, cả người cô lại đập về phía Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt nhỏ giọng kêu lên, hai cánh tay theo bản năng ôm lấy hông của Lăng Bắc Hàn.

Thấy cô ôm chặt mình, Lăng Bắc Hàn bỗng cảm thấy rung động, thân thể nhỏ bé ấm áp của cô dán chặt vào mình, yết hầu Lăng Bắc Hàn không kiềm chế được run rẩy, vô cùng buồn bực vì bản thân mình ngay tại nơi công cộng lại có phản ứng với cô, hơn nữa còn rất mãnh liệt!

Hơi thở nóng bỏng nam tính bao bọc khiến thân thể cô cứng nhắc không nhúc nhích, giống như một bức tường để cô vững vàng dựa vào. Trong đầu không tự chủ hiện lên hình ảnh thân mật cùng anh trước kia, trong lòng cô khẽ run rẩy, lại vừa quặn lên, cô vội vàng buông hai cánh tay, nhưng vừa bỏ ra đã lại bị dòng người xô đẩy vào lồng ngực rắn chắc như bức tường thép của Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn dĩ nhiên biết cô đang trốn tránh, trong lòng khẽ nhói đau: “Vịn được rồi!” Anh cúi đầu nói với cô, một cánh tay sắt bá đạo ôm lấy eo cô. Úc Tử Duyệt cũng không giãy giụa nữa, vừa vịn chiều cao hai người bọn họ chênh lệch khá lớn, không cần phải đối mặt với anh, Úc Tử Duyệt cúi thấp đầu, đối mặt với lồng ngực của anh, để mặc anh ôm lấy mình.

Lồng ngực dán lồng ngực mập mờ như vậy, bởi vì hành khách sau lưng đưa đẩy, thân thể của cô không ngừng sát lại gần anh, khiến cô không thở nổi, cảm giác như bộ mềm mại của mình bị dồn ép biến hình.

Hai người dán chặt với nhau như vậy đối với Lăng Bắc Hàn cũng khó nói đây không phải là một loại hành hạ?

Bộ ngực của cô ám áp mềm mại, cách một lớp vải mỏng không ngừng chà xát lồng ngực của anh, ngang nhiên khơi dậy ngọn lửa nơi này, chỗ chết người nhất chính là anh cảm thấy dưới bụng bắt đầu căng trướng....

Cảm nhận được vật cứng nào đó chạm tới vùng nguy hiểm của mình, Úc Tử Duyệt cả kinh, bỗng chốc ý thức được điều gì đó, hai gò má càng thêm ửng đỏ, ngay cả thân thể cũng dần căng thẳng, trong đầu không ngừng hồi tưởng cảm giác bọn họ từng... quấn lấy nhau.....

Cô cảm giác mình thật sự khó thở, lắc lắc đầu để xua đuổi những thứ không nên nghĩ.

Úc Tử Duyệt, nghĩ đến chuyện anh đã lợi dụng mày như thế nào đi!

Như vậy mới có thể dời sự chú ý của mình, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh anh đã làm tổn thương cô, mặc dù anh chỉ là bất đắc dĩ. Nhưng anh coi cô là cái gì chứ.... Cô không muốn nghĩ nhiều, bởi vì trong lòng vẫn rất đau.

Không yêu là được, dù sao ngày mai cô cũng trở về Tô Thành rồi, anh cũng phải trở về doanh trại bộ đội, bọn họ sẽ không gặp nhau nữa, thời gian dài lâu, cô sẽ càng không có cảm giác với anh.

Lăng Bắc Hàn cũng cố gắng kiềm chế bản thân, cúi đầu, nhìn cô đang rúc vào trong lồng ngực mình, nỗi chua xót dâng trào trong tim. Dục hỏa dần dần vì từng lời cô nói cũng nguội dần, cũng kéo anh trở về thực tại.

Hiện tại vấn đề duy nhất chính là, cô không chịu gả ột quân nhân.

Hành khách trên xe từng đợt đi xuống, thân thể hai người bọn họ vẫn dính chặt lấy nhau, bởi vì cả hai cùng kiềm chế, nhiệt độ trên người cũng dần dần hạ xuống.

Không động lòng, cũng sẽ không động tình.

Sau khoảng hai ba trạm, trên xe đã bớt ít người, mặc dù không ngồi nhưng Úc Tử Duyệt vẫn vội vàng thoát ra khỏi lồng ngực Lăng Bắc Hàn, chạy đến cạnh cửa, đi xuống. Lăng Bắc Hàn cũng sờ không nhúc nhích, cô dùng hành động kiên quyết để vạch rõ giới hạn với anh.....

Sau khi xuống xe, còn phải đi một đoạn mới đến cửa trụ sở quân đội. Mặc dù hai người đi cạnh nhau nhưng không nói một câu, trước cửa đại viện, nhân viên bảo vệ nhìn thấy Lăng Bắc Hàn liền chào anh một cái.

Đại viện vẫn giống trước kia, chỉ là bây giờ là mùa hè, cây cối xanh tươi đủ màu sắc, trên đường đi có cơn đông, những đóa hoa hợp hoan màu trắng bị gió thổi xơ xác, mùi cỏ xanh xen lẫn mùi hoa không biết tên không ngừng xông vào hơi thở.

Hai bậc thềm bằng đá đỏ trước cửa sau khi được nước mưa rửa trôi màu sắc trở nên cực kỳ rực rỡ, khóm trúc ngoài cửa càng thêm xanh um tươi tốt. Di Vương ra mở cửa, nhìn thấy Úc Tử Duyệt, trên mặt chất đầy nụ cười, “Duyệt Duyệt.....”

“Con chào dì Vương!” Úc Tử Duyệt thân thiết chào dì Vương.

“Bao nhiêu tháng không gặp, thay đổi nhiều quá!” Di Vương nắm tay Úc Tử Duyệt, quan sát kỹ cô, nói, trong giọng nói rõ ràng mang theo ca ngợi! So với trước kia cô chín chắn hơn nhiều, thậm chí có chút gầy đi.

“Cũng không thay đổi lắm đâu ạ! Di Vương, bà nội tìm con có chuyện gì vậy?” Úc Tử Duyệt thấy Lăng Bắc Hàn bước vào trước, liền nhỏ giọng hỏi Di Vương. Nơi này đã không phải nhà chồng cô nữa rồi, cô cảm thấy mình tới đây dường như không hợp lý cho lắm.

“Bà cụ đang tức giận! Mau vào với dì....” Di Vương nói xong, kéo tay Úc Tử Duyệt, đi về phía nhà cũ.

“Nào có người nào dám động đến nhà họ Lăng chúng ta!” Chưa vào tới cửa đã nghe thấy giọng nói của bà cụ truyền vào tai, bước vào phòng khách thì Úc Tử Duyệt mới phát hiện ra, trong phòng khách đang đầy người, toàn bộ đều là người nhà họ Lăng.

Không ngờ lại mở hội nghị gia đình ở đây! Nhưng mà gọi cô tới đây làm chi? Cô đã không còn là người nhà họ Lăng nữa rồi.

“Duyệt Duyệt tới rồi à.....” Bà cụ vừa nhìn thấy Úc Tử Duyệt vốn đang thở hổn hển vì cơn giận, sắc mặt liền trở nên hòa hoãn hơn, nói với cô.

“Bà... bà nội.....” Úc Tử Duyệt vừa định gọi bà nội, sau đó vội vàng dừng lại, lại đưa mắt nhìn những người có mặt trong phòng khách, cô mỉm cười lễ phép gật đầu.

Cả ba thế hệ nhà họ Lăng đều đang tập trung ở đây, Lăng Bắc Diệp và Lục Khải Lâm cũng có ở đây, hơn nữa còn là đang đứng trước mặt bà cụ, nhìn có vẻ như đang nghe giáo huấn.

“Duyệt Duyệt, con ngồi đi!” Bà cụ trầm giọng nói, nhìn về phía đám người Lăng Bắc Diệp sắc mặt lại cứng lại, “Vừa có chuyện đã muốn ly hôn! Hôn nhân là trò đùa sao? Bắc Diệp, dù sao anh cũng là đàn ông, anh nói tôi nghe xem!”

Thì ra trong khoảng thời gian này, Lục Khải Lâm nhất quyết đòi ly hôn, quan hệ giữa Lăng Bắc Diệp và cô đang căng thẳng.

Lời của bà cụ khiến trái tim của Lục Khải Lâm run lên, không biết anh có không đồng ý. Mặc kệ anh có đồng ý hay không, trong lòng cô cũng đều cảm thấy không dễ chịu. Nhưng nếu cô không ly hôn với anh, không phải là sẽ làm hại cả đời anh sao?

Trong lòng Lăng Bắc Diệp cũng không dễ chịu hơn, anh cảm thấy anh đã đối xử với cô rất tốt rồi, nhưng cô lại còn muốn ly hôn với anh!

“Con không muốn!” Anh quả quyết hét lên, trong lòng mang theo vài phần oán hận, cô càng muốn chạy trốn, anh lại càng không để cho cô trốn!

Lời của anh khiến trái tim Lục Khải Lâm rung động, cô không ngờ anh lại kiên quyết như vậy.

“Khải Lâm, con nghe rõ đây, Bắc Diệp nó sẽ không ly hôn với con. Nếu như bởi vì chuyện của anh con mà con sợ liên lụy đến Lăng gia, vậy thì không cần, ai dám động đến Lăng gia nhà chúng ta chứ!” Bà cụ lớn tiếng nói.

Gia đình hòa thuận, mọi người đều vui.

Cả ngày náo loạn đòi ly hôn, đây là cái kiểu gì chứ?

“Không..... bà nội, con... không phải bởi vì chuyện này, là con với anh ấy... không có tình cảm!” Lục Khải Lâm hạ quyết tâm, vội vàng mở miệng nói với bà cụ.

Một câu nói của cô làm Lăng Bắc Diệp ngây ngẩn cả người, giống như trước nay chưa từng bị đả kích như vậy, đầu óc ong ong, không thể tin được nhìn cô. Những người khác cũng đều kinh ngạc, hai người bọn họ từ nhỏ đã thân với nhau....

“Lục Khải Lâm! Em đừng có không biết thân biết phận!” Lăng Bắc Diệp nào có chịu bị cô chọc tức như vậy, anh gầm lên, chỉ tay vào cô, tức giận nói. Trong lòng vì câu nói của cô mà trống rỗng! Rất cuộc anh đối xử với cô không tốt chỗ nào? Sao cô lại có thể đối xử với anh như vậy?

Cô không để cho anh đụng vào người cô, anh nhăn nhó, hơn nữa còn nhăn hơn ba năm! Cô lạnh nhạt với anh, anh cũng nhăn. Bởi vì anh yêu cô, từ nhỏ tới lớn chỉ muốn cưới cô.....

Lục Khải Lâm, tìm em làm từ băng đá hay sao? Không, căn bản em không có tìm!

Lăng Bắc Diệp mắng cô xong, xoay người rời đi!

Đây là tình huống gì? Úc Tử Duyệt ngồi ở một góc trên sofa, âm thầm nghĩ.

“Bà nội, con xin lỗi.....” Lục Khải Lâm nhìn vẻ mặt xanh mét của bà cụ, chỉ có thể nói ba chữ này.

“Khải Lâm à, mọi người chúng ta đều biết, từ nhỏ con đã thích A Diệp, sao trưởng thành lại có thể thay đổi chữ? Con biết không, lúc đầu bà vốn định giới thiệu con với A Hàn, nhưng A Diệp là người đầu tiên phản đối!” Lúc này, mẹ chồng Lục Khải Lâm mở miệng nói với cô.

Lời của bà khiến Lục Khải Lâm rung động, cũng khiến Úc Tử Duyệt hơi sững sờ.

Hóa ra nhà bọn họ từng muốn anh cưới Lục Khải Lâm....

Như vậy, sau này thì sao? Anh sẽ không tái hôn chứ? Phụ nữ muốn gả cho anh sẽ chạy theo anh như vịt sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt bỗng dưng chua xót, nhưng chỉ thoáng qua đã bị cô đè nén lại, chuyện này không liên quan gì đến cô nữa rồi.

“Mẹ..... để con suy nghĩ lại một chút.....” Lục Khải Lâm ngượng ngùng nói, chỉ chốc lát sau, hai người họ tản đi, trong nhà chỉ còn lại người nhà Lăng Chí Tiêu.

“Bà, bà đừng tức giận” Úc Tử Duyệt đứng dậy, đi tới bên cạnh bà cụ, trấn an.

Bà cụ liếc nhìn Úc Tử Duyệt lại nhìn Lăng Bắc Hàn, lắc đầu một cái, Lăng Chí Tiêu cùng Tiểu Dĩnh cũng ngồi trên ghế salon, bọn họ vẫn chưa hòa thuận với nhau.

“Àm ỉ, suốt ngày âm ỉ, không để tôi sống yên ngày nào!” Bà cụ thở dài, nói.

Úc Tử Duyệt đột nhiên cảm thấy bà cụ cũng không thoải mái gì, cũng sắp tám mươi tuổi rồi, còn phải quan tâm đến tất cả chuyện lớn nhỏ của nhà họ Lăng.

“Duyệt Duyệt, tên nhóc Bắc Hàn này đã nói rõ ràng với con chưa? Nó đến gần Hạ Tĩnh Sơ đó là vì vụ án.....” Bà cụ thở dài, nắm tay Úc Tử Duyệt, nói.

“Vâng, anh ấy đã nói với con rồi ạ.” Úc Tử Duyệt đã hiểu ý bà cụ, không ngờ bà lại muốn khuyên cô.

“Đàn ông nhà họ Lăng chúng ta không bao giờ làm những chuyện phản bội! Tiểu Dĩnh, mẹ cũng có thể khẳng định với con, Lăng Chí Tiêu không hề phản bội con!” Bà cụ nhìn về phía Tiểu Dĩnh, cất giọng nói.

Trong lòng Tiểu Dĩnh cũng chấn động, liếc nhìn Lăng Chí Tiêu, mặt ông không chút thay đổi, thậm chí còn không nhìn bà lấy một cái! Tiểu Dĩnh trong lòng lại càng phiền muộn, cũng không nói gì. Ông phản bội bà hay không cũng không sao cả, cả đời này quan hệ của bà cùng Lăng Chí Tiêu vẫn luôn như vậy!

Lời của bà cụ cũng khiến Úc Tử Duyệt có chút kinh ngạc, trước kia cô cũng cảm thấy bố chồng không phải là người như vậy..... Có điều, những chuyện này đã không còn liên quan đến cô nữa.

“Duyệt Duyệt, nếu con cùng Bắc Hàn mà vì vụ án này mà chia tay thì thật đáng tiếc.... nói cho bà nội biết, trong lòng con bây giờ nghĩ gì?” Bà cụ hạ giọng nói với Úc Tử Duyệt.

Lăng Bắc Hàn ngồi một bên trên ghế sa lon, nghiêng tai nghe lời bà nội, thật ra anh đã biết Úc Tử Duyệt sẽ nói gì.

“Bà nội, lúc trước con đã nói rõ với bà trong điện thoại rồi, hiện tại con cũng đã nói rõ với anh ấy rồi. Chúng con không hợp nhau. Trước kia kết hôn chỉ là nhất thời xúc động nên mới cưới nhau. Sau mới biết làm một người vợ lính phải hy sinh rất nhiều, con không làm được. Nếu đã ly hôn thì cũng không cần tái hợp nữa.” Úc Tử Duyệt mỉm cười nói.

Lời của cô làm Tiểu Dĩnh vừa tức giận, lại vừa thương con trai mình!

Úc Tử Duyệt, cô không biết lời của cô khiến Lăng Bắc Hàn tổn thương thế nào sao? Nó vốn không ôm hy vọng gì vào tình yêu, hiện giờ yêu cô, không ngờ cô lại lùi bước! Trong lòng Tiểu Dĩnh rốt cuộc vẫn hướng về con trai của mình. Mặc dù lời của Úc Tử Duyệt quả thật không sai!

Chỉ có bà mới hiểu nỗi khổ trong lòng con trai bà.

Một lần nữa trái tim Lăng Bắc Hàn đau đớn vô cùng, anh đứng dậy đi lên lầu, “Lăng Bắc Hàn ! Anh đứng lại!” Bà cụ gọi anh lại.

“Bà cụ, bà còn muốn thế nào nữa? Người ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, cô ấy không muốn gả cho quân nhân, bà muốn kéo người ta vào hố lửa sao?” Lăng Bắc Hàn dậm chân, nhìn chằm chằm bà cụ gằm nhẹ, những lời này cũng mang theo vài phần oán trách.

Anh nhớ trước kia đã từng nói với cô, anh là quân nhân, cô đi theo sẽ rất khổ, sẽ phải chấp nhận cô đơn cùng tịch mịch. Lúc ấy cô nói vậy thì sao? Cô nói cô không sợ, cô chấp nhận được..... Nhưng bây giờ..... Không ngờ cô không còn yêu anh nữa, anh cũng tôn trọng cô, cho nên tức giận bà cụ vì cứ cố nín giữ cô như vậy.

“Lăng Bắc Hàn, anh.....” bà cụ cũng biết tính tình Lăng Bắc Hàn bướng bỉnh, nhìn chằm chằm bóng lưng của anh đang đi lên lầu, bà cũng dừng lại không nói nữa.

Lăng Chí Tiêu vẫn âm thầm quan sát từng cử động của Úc Tử Duyệt, ông cũng hiểu, con bé này đúng ngày đã hạ quyết tâm rồi....

“Mẹ, mẹ cũng đừng khuyên con bé nữa, làm vợ lính quả thực quá khổ! Chúng ta không nên làm khó Duyệt Duyệt nữa.....” Lúc này Tiểu Dĩnh mới mở miệng, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Aizz.....” Bà cụ thở ra một hơi thật dài, buông tay Úc Tử Duyệt ra, đứng dậy vịn vào tay dì Vương, đi về phòng của mình.

“Vây, bà, mẹ..... bác trai, bác gái, con xin phép.....” Úc Tử Duyệt vội vàng đứng lên, nói với Tiểu Dĩnh cùng Lăng Chí Tiêu.

“Bảo Tiểu Lý đưa con về, ở đây khó bắt xe....” Tiểu Dĩnh cười nói.

“Không cần đâu ạ, con gọi người tới đón được rồi!” Úc Tử Duyệt vội vàng từ chối, đi ra cổng lớn...

Lăng Bắc Hàn đứng bên cửa sổ trên phòng, nhìn xuống bên dưới, bóng dáng cô đi trong sân nhà họ, trong tim đau đớn. Anh cứ trơ mắt nhìn cô từng chút rời đi, nhưng anh lại không cách nào tiến tới, làm cô hồi tâm chuyển ý.

Cô không gọi ai tới đón cả, sau khi ra khỏi đại viện nhà họ Lăng, đi một lát mới ra khỏi trụ sở quân đội. Suy nghĩ rồi bởi, cô cũng không hiểu tại sao mình lại có thể nhẫn tâm như vậy. Nhưng cô cũng biết rõ cô vẫn còn cảm giác với Lăng Bắc Hàn, chỉ là tình cảm đó đã bị cô dồn nén.

Mùi vị đau lòng không dễ chịu chút nào, cô cũng không muốn trải qua lần nữa. Về phần Lăng Bắc Hàn, nhất định sẽ có một người phụ nữ bao dung hơn cô, tư tưởng giác ngộ cao hơn cô yêu thương anh.....

Không bao lâu, quả nhiên có một chiếc xe thể thao dừng lại bên cạnh cô, không cần đoán cũng biết là ai. Lệ Mộ Phàm mặc áo sơ mi trắng, chiếc quần jeans màu gỉ sét bước từ trên xe xuống, đến trước mặt cô : “Lên xe đi!” Anh lạnh nhạt nói.

“Sao cậu lại tới thủ đô?” Cô mới đến ngày hôm trước, hôm sau đã về, sao anh lại đến tìm cô?

“Không yên tâm về cậu!” Lệ Mộ Phàm nhìn cô, nói thẳng.

“Có cái gì mà không yên tâm, mình đâu phải là đứa trẻ lên ba! Lệ Mộ Phàm, tốt nhất là cậu nên sang châu Âu học chút gì đó đi!” Sau khi Úc Tử Duyệt lên xe, cô dạy dỗ Lệ Mộ Phàm.

“Cậu không cần phải dạy dỗ tôi!” Lệ Mộ Phàm có chút tức giận nói.

“Vây cậu cũng đừng luôn đi theo tôi nữa!” Úc Tử Duyệt tức giận nói, cô cúi đầu, mệt mỏi vuốt sống mũi.

Cô cùng Lệ Mộ Phàm chính là như vậy, chỉ cần nói hai câu sẽ liền cãi nhau, cô cũng không có hơi sức đẩy Lệ Mộ Phàm đi nữa, nhưng cô cũng không muốn anh vì cô mà lãng phí thời gian.

“Lăng Bắc Hàn có thể đi theo cậu còn tôi thì không thể sao? Úc Tử Duyệt, anh ta mới là người làm tổn thương cậu! Cậu đừng tránh tôi như tránh tà nữa!” Lệ Mộ Phàm nhìn Úc Tử Duyệt chằm chằm, kích động nói.

“Tôi với anh ấy như thế nào không liên quan đến cậu.....” Úc Tử Duyệt tức giận nói, cô không muốn nhắc đến anh nữa.

Lệ Mộ Phàm chở cô, vô tình đến biệt thự của anh, “Cậu dẫn tôi đến đây làm gì? Tôi muốn về khách sạn!” Úc Tử Duyệt đề phòng nói.

“Sợ tôi như vậy sao? Muốn cho cậu xem mấy thứ.....” Lệ Mộ Phàm nhìn cô, kiềm chế nói, sau đó xuống xe. Úc Tử Duyệt nghi hoặc xuống xe, nghĩ thầm Lệ Mộ Phàm có thể có cái gì đó thú vị cho cô xem. Nhưng nếu đã coi anh là bạn bè, cô cũng không nên từ chối nữa, sau khi xuống xe, cùng Lệ Mộ Phàm đi vào biệt thự của anh.

Cách đó không xa, Lăng Bắc Hàn ngồi trong xe của mình, trơ mắt nhìn cô đi theo Lệ Mộ Phàm vào trong biệt thự.

Anh móc một điều thuốc ra, ra ngoài hút thuốc.....

Lo lắng cô một mình không gọi xe, anh ra ngoài đi theo cô, lại thấy cô lên xe Lệ Mộ Phàm, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi theo.....

Sắc trời tối dần, khói thuốc lá cũng dần tàn, nhưng cô vẫn chưa từ biệt thự của Lệ Mộ Phàm ra ngoài. Chẳng lẽ cô thật sự đã tiếp nhận Lệ Mộ Phàm?

“Những nhạc cụ này thật tốt, thời gian không còn sớm nữa, tôi về đây...” Không thể không nói Lệ Mộ Phàm có mấy món đồ tốt thật, khiến cô vui vẻ. Đây là phòng nhạc cụ của Lệ Mộ Phàm, bên trong chứa rất nhiều ghita điện, bass, cả mấy loại nhạc cụ khác nữa.

Cô liền cảm thấy hứng thú, say sưa ngắm nghía một chút, không ngờ trời đã tối. Vừa rồi cô như được trở lại những ngày tự do vui vẻ khi ở Mỹ, tuy có chút mặc niệm thời gian đã trôi qua nhưng cũng thật vui vẻ. Bây giờ trong xương tủy cô đã không còn những tế nào vì âm nhạc Rock n Roll mà sục sôi nữa!

Bây giờ cô chỉ muốn làm đến nơi đến chốn, làm tốt công việc của mình ở thành phố.

Rốt cuộc cũng có thứ khiến cho cô cảm thấy vui vẻ, trong lòng Lệ Mộ Phàm mừng rỡ, “Trong bếp đã chuẩn bị thức ăn rồi, cơm nước xong tôi đưa cậu trở về!” Lệ Mộ Phàm giữ cô lại.

Úc Tử Duyệt hơi do dự, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thấy cô vẫn không ra ngoài, trong lòng Lăng Bắc Hàn từng chút trầm xuống. Anh không biết tại sao mình vẫn chưa chịu buông xuôi, chỉ biết rằng lúc nằm vùng thì ngay cả quang minh chính đại nhìn cô một cái cũng không thể.

“Rào rào.....”

Mưa xối xả như trút nước rơi xuống, Lăng Bắc Hàn cau mày, qua cánh cửa sổ xe, nhìn về phía cửa sổ căn biệt thự tản ra thứ ánh sáng ấm áp, bóng đèn vàng vọt, tưởng tượng đến hình ảnh thân mật của cô cùng Lệ Mộ Phàm bên trong, trái tim anh lại quặn đau.

Trong lòng anh đau đớn, khởi động xe.

Lúc này, cửa biệt thự cũng bị bật mở ra, rồi thấy bóng dáng màu trắng chạy ra.....

“Úc Tử Duyệt!” Lệ Mộ Phàm lao ra cửa, đuổi theo Úc Tử Duyệt đang chạy trong mưa.

“Lệ Mộ Phàm! Cậu cút ngay cho tôi! Cậu là loại người hèn hạ vô sỉ! Cậu khiến tôi ghê tởm!” Mưa to trong nháy mắt khiến chiếc váy của cô ướt sũng, Úc Tử Duyệt một tay giữ chặt cổ áo, nhìn chằm chằm Lệ Mộ Phàm vừa đuổi theo tới nơi, tức giận hết to.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Lệ Mộ Phàm vừa rồi muốn cưỡng bức cô!

Anh ta lại dám đè cô ra, cưỡng hôn cô, xé rách quần áo của cô!

“Vừa rồi do tôi uống quá nhiều.... cậu.....” Lệ Mộ Phàm nói xong liền đuổi theo, Úc Tử Duyệt xoay người, nhanh chân bỏ chạy, Lệ Mộ Phàm vừa đuổi kịp cô thì chợt cô rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc, ngẩng đầu lên nhìn trong màn mưa u ám, cô nhìn thấy khuôn mặt của Lăng Bắc Hàn!

Trong lòng cảm thấy uất ức tận thân, toàn thân không ngừng run rẩy.....

“Lăng Bắc Hàn anh buông ra.....a.....”

Lệ Mộ Phàm không ngờ Lăng Bắc Hàn lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, lớn tiếng gào lên, ai ngờ, Lăng Bắc Hàn vung tay, đâm một cái lên mặt anh! Lệ Mộ Phàm đau đớn hô lên một tiếng, ngã nhào xuống đất, cả người ngã xuống vũng nước!

Mới nghe thấy tiếng nói của hai người bọn họ, lại nhìn động tác của Úc Tử Duyệt, anh cũng có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhớ tới Lệ Mộ Phàm đã từng chia rẽ quan hệ của anh và cô, lại còn liên kết với Hạ Tĩnh Sơ để phá hoại anh, Lăng Bắc Hàn không nhịn được nữa, bước đến dạy dỗ anh!

“Đi theo anh!” Cũng không đánh Lệ Mộ Phàm thêm, anh xoay người, nhìn Úc Tử Duyệt toàn thân ướt đẫm, nhỏ giọng nói, mở cửa xe, ôm cô lên ghế sau. Úc Tử Duyệt cũng không giãy giụa, giờ phút này, cô không muốn nhìn Lệ Mộ Phàm thêm một phút nào nữa.

Sau khi xe khởi động, đèn trong xe được bật lên, Lăng Bắc Hàn không nói một lời, chỉ đưa cho cô mấy cái khăn lông, hai tay Úc Tử Duyệt run rẩy lau khô nước trên mặt mình, nhìn bộ váy bị xé rách, cũng với những dấu vết trên ngực bị Lệ Mộ Phàm cưỡng hôn, nhớ tới vừa rồi mình bị làm nhục, trong lòng Úc Tử Duyệt dâng lên nỗi chua xót.

Cô cúi thấp đầu, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống!

Trong buồng xe quanh quẩn mùi thuốc lá nồng nặc, toàn thân Lăng Bắc Hàn cũng ướt đẫm, hai mắt nhìn thẳng phía trước, vừa rồi anh còn kích động muốn giết Lệ Mộ Phàm! Giờ phút này thấy cô nức nở, trong lòng anh vô cùng buồn bực, lại càng thêm đau lòng!

Anh không hề nói gì, giờ phút này xe của anh cũng chạy nhanh qua khu biệt thự Thiên Hồng, đi thẳng tới chung cư.

“Xuống đi.....” Bên ngoài mưa vẫn ngược xuôi, Lăng Bắc Hàn đứng trong màn mưa to, nói với cô vẫn còn ngồi trên xe, toàn thân Úc Tử Duyệt cứng ngắc, cô khẽ di chuyển người, xuống xe, thiếu chút nữa thì ngã xuống, lại bị Lăng Bắc Hàn ôm lấy.

Anh cũng không buông cô ra, đóng cửa xe, ôm cô đi thẳng lên lầu.

Nhìn gian phòng quen thuộc có chút xa lạ, Úc Tử Duyệt giờ mới hiểu ra, anh đưa cô đến căn nhà lúc trước của bọn họ.

“Em.....”

“Em đi tắm rửa trước đi! Đừng để bị lạnh, anh sẽ không làm gì em cả, em cứ yên tâm!” Lăng Bắc Hàn biết cô lo lắng, trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt hốt mắt đỏ lên, cứng ngắc đi vào phòng tắm, nhanh chóng mở nước nóng, xối thẳng lên người mình, nhìn những ấn ký Lệ Mộ Phàm lưu lại trên ngực, cô cầm bông tắm, chà thật mạnh.....

“Tại sao không thể cho tôi? Úc Tử Duyệt! Cậu cứ thấp hèn như vậy sao? Bị Lăng Bắc Hàn làm tổn thương còn muốn anh ta? Người ta không cần cậu nữa!” Câu nói cực kỳ khó nghe của Lệ Mộ Phàm không ngừng lặp lại trong đầu.....

“Cậu bây giờ đúng là bắt cá hai tay! Tôi không ngại cậu.... cậu còn ghét bỏ tôi?” Lời này còn khó nghe hơn, Lệ Mộ Phàm giống như một con thú điên, điên cuồng hôn lên ngực cô.....

“Không.....” Úc Tử Duyệt sợ hãi hét lên.

“Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn nghe thấy âm thanh của cô liền vọt vào.....

180. Chương 180: Yêu Anh Một Muốn Chết

Trong phòng tắm, một mảng mờ mịt mơ hồ, chỉ thấy cô đang ngồi trong bồn tắm, quần áo trên người vẫn chưa cởi ra, trên tay cầm bông tắm liều mạng chà sát trước ngực. Hình ảnh này khiến Lăng Bắc Hàn vừa xông vào trước cửa vô cùng đau lòng.

“Em đang làm gì vậy?” Anh bước nhanh đến phía trước, ngồi xổm xuống cạnh bồn tắm, bắt lấy cổ tay trắng trẻo của cô, ngăn cản hành động tự làm tổn thương mình của cô, anh xanh mặt, hai mắt trừng cô hét lớn.

Nhìn vẻ mặt khổ sở, cặp mắt sưng đỏ, nhất là lồng ngực của cô, một mảng da thịt non nớt mịn màng đã bị cô chà sát trở nên đỏ hồng, thậm chí còn thấm ra tia máu, lòng anh đau muốn chết lặng!

“Chỗ đó bẩn!” Úc Tử Duyệt nhìn gương mặt tuần tú của Lăng Bắc Hàn, khàn khàn mở miệng, trong lòng lại dâng lên nỗi áy náy với anh, giống như cô vẫn còn là vợ của anh. Cô rất hối hận khi vào biệt thự của Lệ Mộ Phàm lúc xế chiều, cũng chỉ bởi vì những món nhạc cụ kia, những kỉ niệm khi cùng Lệ Mộ Phàm ở Mĩ cười đùa vui vẻ. Cô cho rằng tiếp tục làm bạn bè với Lệ Mộ Phàm cũng được, dù sao anh cũng là người cô từng thầm mến.....

Nhưng thật không ngờ, anh lại phụ sự tín nhiệm của cô, đối xử như vậy với cô...

Anh không biết nên cười hay nên tức, buông tay cô ra, cười chua xót: “Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, đừng làm chuyện ngu xuẩn làm tổn thương tới mình nữa!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, đứng lên, anh cũng khôi phục lý trí, anh biết mình không nên đối xử với cô như trước kia.

Úc Tử Duyệt cũng tỉnh táo lại, nhìn bộ ngực lộ ra của mình, vội vàng cầm khăn lông che lại, “Á.....” Khăn lông nóng chạm vào da thịt bị rách, có chút đau đau, cô nhú mày, mở miệng hít một ngụm khí lạnh.

Lăng Bắc Hàn đau lòng, bước nhanh chân đi ra ngoài.

Thấy bóng lưng anh rời đi, trong lòng Úc Tử Duyệt bỗng chốc cảm thấy mất mát, cảm thấy tội nay, trước mặt anh, mình thật mất thể diện.... Nhìn bồn tắm quen thuộc, nhớ tới bọn họ đã từng vui vẻ ở đây, còn có hình ảnh âu yếm, trong lòng cô lại đau nhói.

Bàn tay kéo khóa váy không ngừng run rẩy, thật lâu mới có thể kéo khóa xuống hết, cô chặt vật gạt bỏ bộ váy ướt sũng nước trên người xuống, vứt sang một bên.

Nhìn da thịt trước ngực bị cô chà sát, nhớ tới Lệ Mộ Phàm, trong lòng lại cảm thấy chán ghét. Sau này, cô và Lệ Mộ Phàm ngay cả bạn bè cũng không thể làm được nữa! Úc Tử Duyệt trong lòng uất hận nghĩ. Cũng là lỗi của cô, cô không nên cho anh bất cứ cơ hội nào.

Đồng thời, cô cũng tăng nhanh tốc độ tắm, cô chưa từng quên mình không còn là vợ chồng với Lăng Bắc Hàn nữa, nơi này đã không còn là nhà của cô nữa, cô ở lại đây cũng không tốt. Sau này anh còn phải lấy vợ.....

Nghĩ như vậy, trong lòng lại đau đớn. Úc Tử Duyệt, mày thật sự cam lòng sao?

Không lẽ rời xa anh thì phải làm thế nào? Cô không thể vĩ đại được như vậy, quanh năm ngày tháng không được gặp chồng mình, nhìn anh cùng người phụ nữ khác bên cạnh nhau, còn phải giả vờ như không biết, nhất là, không chừng một ngày nào đó, anh còn có thể hy sinh.....

Đã trải qua một lần đau lòng, cô không bao giờ muốn trải qua thêm một lần nữa.

Nhanh chóng tắm rửa, đứng dậy lau khô thân thể, cô nhìn quanh bốn phía mới phát hiện ra trong phòng tắm cơ bản là không có áo choàng tắm.

“Lăng.....” Cô vừa lên tiếng gọi anh, lại vội vàng dừng lại, cô buồn bực cắn cắn môi, chân trần đi từ bồn tắm ra ngoài, lấy trên kệ một cái khăn lông, quấn lại quanh người trước đã.

Mặc dù khăn tắm rất dài, thành công che lại từ ngực tới hông, nhưng nghĩ đến bên trong không mặc đồ lót, trong lòng Úc Tử Duyệt vẫn có chút căng thẳng. Bây giờ cô không còn là đứng trước mặt chồng mình nữa, sao có thể giống như trước đây được?

Đôi dép đi trong nhà của anh thật to, Úc Tử Duyệt hai tay giữ khăn tắm thật chặt, nhẹ tay nhẹ chân đi ra khỏi phòng tắm, hy vọng không gặp phải Lăng Bắc Hàn, để cô có thể tìm tạm cái áo choàng tắm mặc lên người trước đã.

Ai ngờ, vừa mới ra khỏi phòng tắm đã thấy Lăng Bắc Hàn đi từ phòng bếp ra ngoài, trên tay cầm một cái ly thủy tinh, bên trong là chất lỏng màu vàng óng, mùi gừng cay cay xông thẳng vào mũi. Anh cũng đã thay một bộ đồ mặc ở nhà.

Lăng Bắc Hàn thấy cô, bước chân dừng lại, chiếc khăn tắm màu trắng bao bọc lấy thân thể của cô, đôi chân thon dài mỹ lệ hấp dẫn vô cùng, lọn tóc xoăn xõa xuống hai vai, từng giọt nước chảy xuống đôi xương quai xanh mượt mà mê người....

Đôi chân thon dài lộ ra bên ngoài, trên chân cô còn đi đôi dép lê của anh, hai ngón chân cái xinh đẹp vểnh lên.....

Nhìn thấy Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt vội vàng ngượng ngùng cúi đầu, có chút mất tự nhiên, hai chân cũng lúng túng lộn xộn.

Sau vài giây ngẩn ngui mất hồn, Lăng Bắc Hàn liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh: “Vào phòng ngủ đi, anh tìm quần áo cho em!” Lăng Bắc Hàn nói xong, đi vào phòng ngủ trước, Úc Tử Duyệt cũng không đuổi theo.

“Em đến phòng khách là được rồi!” Cô nói xong đi về phía phòng cho khách.

Lăng Bắc Hàn trong lòng hơi tức giận, cũng không để ý đến cô nữa, đến phòng ngủ tìm áo choàng tắm cho cô.

Lúc cô đi vẫn là mùa đông, trong tủ quần áo đều là áo choàng tắm mùa đông, những bộ quần áo khác đều bị cô mang đi hết rồi, trong ngăn kéo chỉ còn lại một bộ đồ anh lén cất đi làm kỷ niệm, là chiếc sườn xám màu hồng nhạt. Lăng Bắc Hàn nhú mày, chẳng nhẽ đưa cho cô mặc cái này?

Anh vẫn không biết, thật ra đây là bộ đồ nội y sexy.....

Lăng Bắc Hàn kéo bộ sườn xám xuống, đang định bước ra cửa, lại như nhớ ra cái gì đó, liền quay trở lại, mở ngăn kéo tìm cái máy sấy, sau đó lại bưng cốc trà gừng, ra khỏi phòng ngủ.

Đang định đẩy cửa vào, lại do dự một chút, muốn gõ cửa nhưng lại thôi, định trực tiếp đẩy cửa đi vào, với cô, anh vẫn không lịch sự tạo nhã được!

Trên người Úc Tử Duyệt chỉ quấn một cái khăn tắm đứng bên cửa sổ, đưa lưng về phía cửa, thoát nhìn rất an tĩnh, khoảnh khắc đó, cô đang nghĩ gì? Anh đoán không được.

“Thay quần áo đi!” Lăng Bắc Hàn mở miệng, lớn tiếng nói, đi tới bên giường, để bộ sườn xám cùng máy sấy lên giường, chén trà gừng được anh đặt trên tủ đầu giường.

Úc Tử Duyệt thấy bộ sườn xám màu trắng nhạt không khác gì nội y gợi cảm đặt trên giường, trái tim cảm thấy ấm áp, hai gò má bỗng bừng hồng, đây không phải là

Chỉ trong nháy mắt, cô lại tức giận nhìn Lăng Bắc Hàn, anh cố tình sao?

“Lăng Bắc Hàn! Anh có ý gì?” Chẳng nhẽ anh không biết đây là bộ đồ nội y sexy sao? Hơn nữa, nếu cô nhớ không lầm, lúc ấy anh đã cất bộ quần áo này vào hành lý giúp cô rồi mà, sao nó vẫn còn ở đây?

“Là sao? Có ý gì là sao?” Thấy cô tức giận, Lăng Bắc Hàn có chút không hiểu gì cả, nhú mày nhìn cô, không vui hỏi.

Anh chọc giận cô rồi sao? Thấy cô trừng mắt lạnh lùng nhìn mình! Anh thật muốn tóm cô lại, hung hăng dạy dỗ cô một trận!

Nhìn dáng vẻ mơ mơ hồ hồ của anh, không giống như là cố tình, không ngờ anh lại không biết đó là nội y sexy, “Không có gì, anh đi ra ngoài đi, em muốn thay quần áo!” Cô lạnh nhạt nói, đuổi anh ra ngoài.

“Uống trà gừng đi cho nóng!” Lăng Bắc Hàn cứng rắn nói xong, đi ra cửa.

Thấy mùi gừng gay mũi, Úc Tử Duyệt cảm thấy sống mũi cay cay, cô đi tới, cầm ly trà gừng ấm lên, trong lòng cảm thấy ấm áp. Thật ra anh cũng rất cẩn thận, rất quan tâm. Trước kia lúc cô bị đau bụng kinh, anh cũng sẽ nấu canh cho cô, cũng sẽ sấy tóc cho cô.....

Thấy máy sấy, cô kinh ngạc ngẩn người, uống cạn ly trà gừng. Sau khi uống trà, toàn thân ấm áp, trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi thấm ra ngoài, lỗ chân lông dường như cũng giãn ra, cả người thoải mái.

Lúc cầm máy sấy tóc lên sấy tóc thì cô nhớ tới lúc Lăng Bắc Hàn dịu dàng sấy tóc cho cô.

Lính thối, thật ra vẫn rất dịu dàng.....

Trong đầu hiện lên từng hình ảnh bọn họ từng vui vẻ bên nhau, Úc Tử Duyệt cười chua xót. Cho dù từng vui vẻ ấm áp, nhưng cũng chỉ là ngắn ngủi. Giống như ngồi trên cát treo, tâm trạng cô bỗng trầm xuống, thật ra cho đến giờ cô vẫn chưa từng quên.

Sấy khô tóc, cô vẫn thay bộ quần áo ngắn cũn đó, bộ sườn xám chỉ miễn cưỡng che lại cặp mông, dù sao lát nữa cũng sẽ không ra cửa.

Lần này, Lăng Bắc Hàn có gõ cửa, mặc kệ cô có đồng ý hay không liền mở cửa ra, thấy cô đứng ở đầu giường, trên người mặc bộ sườn xám cực ngắn, mái tóc xoắn xỏa ra, quyến rũ vô cùng, dưới bụng Lăng Bắc Hàn bắt đầu căng trướng....

“Anh nấu mì, em có muốn ăn một chút không?” Anh nhỏ giọng, cứng nhắc nói.

“A..... không cần, vừa rồi ở nhà Lệ.... ăn rồi!” Úc Tử Duyệt hốt hoảng trả lời, hai cánh tay theo bản năng che lại vòng ngực.

Sau khi Lăng Bắc Hàn nghe xong, dùng sức đóng cửa lại, đi vào phòng ăn, một mình một người ngồi xuống bàn ăn, mở miệng ăn từng gắp mì to, thỉnh thoảng lại nhìn bát mì nóng hổi đối diện đến gần người...

Một cảm giác cô đơn gặm nhấm anh.

Có lẽ những người như bọn anh nên cô đơn? Giống như Lục Khải Chính, chịu đựng cô đơn nhiều năm như vậy, trên lưng còn gánh đủ loại tiếng xấu, tội danh, nhiệm vụ.... nhưng vẫn kiên định thi hành nhiệm vụ của mình.

Thật ra trước kia khi chưa kết hôn, trong doanh trại, Lăng Bắc Hàn chưa từng cảm thấy cô đơn. Chỉ là sau khi rung động, anh mới có thể cảm nhận được cảm giác không có người yêu bên cạnh..... Một cảm giác cô đơn.

Hóa ra anh cũng có lúc cô đơn, cũng có khát vọng được yêu, nhất là cô, Úc Tử Duyệt.

Nhưng hình như bây giờ người ta đã thoải mái buông tay, sẽ không yêu anh nữa.....

Anh hai ba miếng nuốt bát mì của cô vào bụng, cũng không nghĩ ngợi nữa, đến phòng tắm rửa mặt.

Úc Tử Duyệt vẫn trốn trong phòng khách không dám bước ra, nhưng nghĩ đến việc bản thân ngày mai không có quần áo mặc, cô không thể không ra ngoài. Rón ra rón rén, lặng lẽ ra cửa, ra đến ngoài, không ngừng kéo vạt áo sườn xuống, vừa định đi vào nhà tắm đã thấy Lăng Bắc Hàn từ bên trong ra ngoài, trong tay còn cầm một chiếc chậu, bên trong chính là quần áo của cô!

“A.....” Cô sợ hãi đưa tay che ngực.

Lăng Bắc Hàn thấy cô cũng cả kinh, nhưng thái độ xa cách của cô khiến anh đau lòng vô cùng, anh yên lặng không nói gì.

Chảnh cái gì mà chảnh?

“Quần áo của em, anh giặt rồi à?” Úc Tử Duyệt nhìn anh, hỏi.

“Ủ.....” Bên ngoài vẫn còn mưa, muộn như vậy tiệm giặt là cũng đóng cửa rồi, Lăng Bắc Hàn đã tự tay giặt quần áo cho cô.

Úc Tử Duyệt ngạc nhiên thấy anh đi vào phòng khách, để chậu nhựa xuống, chỉ lát sau, không biết từ đâu lấy ra bàn ủi, cẩn thận tỉ mỉ thuần thực là vậy của cô.

Chỉ chốc lát sau, lại thấy anh ủi đồ lót cho cô, hai gò má Úc Tử Duyệt lập tức ửng hồng, cô bước nhanh đến phía trước: “Để em tự làm!”

Lăng Bắc Hàn ném bàn ủi cho cô, hiểu trong lòng cô nghĩ gì, trong lòng anh phiền muộn, nhanh bước rời đi.

Úc Tử Duyệt vụng về ủi đồ lót của mình, nghĩ tới hình ảnh vừa rồi Lăng Bắc Hàn cầm chổi chà xát trong tay, trong lòng càng hồi hộp, hai gò má càng ửng hồng, giống như bị lửa đốt.

Sau khi cô ủi xong đồ lót, nhìn qua khe cửa phòng ngủ thấy bên trong tối đen, anh đã ngủ rồi sao?

Đứng trong phòng khách, nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, trong lòng Úc Tử Duyệt rung động, cô bước chân đi tới phòng sách, dù sao anh cũng đã ngủ rồi, cô đi vào chắc anh sẽ không phát hiện ra đâu.

Phòng đọc sách vẫn giống như trước khi cô đi, không có gì thay đổi cả, vật thu hút cô nhất chính là căn nhà làm từ vỏ đạn đặt trên bàn làm việc. Cô bước đến gần, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua nó, trái tim rung động không ngừng.

Đêm giao thừa đó, bọn họ hạnh phúc đứng bên bờ sông, cùng nhau bắn pháo hoa, nụ hôn kích động..... Cảnh đó dường như vẫn còn sờ sờ trước mắt, sau đó, anh tặng căn nhà này cho cô, đại biểu ột gia đình...

Nhưng anh vì nhiệm vụ, không phải ngay cả cái nhà này cũng đã hy sinh rồi sao? Mặc dù cô là người muốn ly hôn

Lăng Bắc Hàn, anh cho rằng em thật sự vĩ đại như vậy sao?

Nghĩ vậy cô chợt giận dữ muốn rời đi, nhưng tầm mắt lại bị hấp dẫn bởi một tập văn kiện có tựa đề “Tô Thành Chủ Nhật”, là báo của bọn cô.

Cô tò mò cầm quyển sổ ghi chép kia lên, mở ra mới phát hiện ra đó là bên trong là những nội dung tin tức được cắt dán, tất cả đều là tin tức của “Tô Thành Chủ nhật”. Điều làm cô ngạc nhiên nhất, đó là tất cả những báo cáo kia đều có liên quan đến cô.

Nhìn từ đầu tới cuối, dường như đang xem lại quá trình trưởng thành của cô từ khi mới đến “Tô Thành chủ nhật” đến bây giờ.....

Bài báo gần đây nhất cũng chính là bài báo phỏng vấn anh.

Tại sao anh lại cắt dán những bài báo này?

Chóp mũi cay cay, nhưng thật ra cô rất cảm động, rồi lại không muốn mình cảm động, thế này đã là gì chứ? Cho dù anh yêu cô thì sao? Cách anh yêu cô, căn bản không thể khiến cô cảm thấy an toàn và tự tin!

Nếu là trước kia, cô biết anh yêu cô, không phải Hạ Tĩnh Sơ, cô có lẽ đã cảm động muốn chết, nhưng bây giờ, cô đã trưởng thành hơn, cũng lý trí hơn....

“Lăng Bắc Hàn, yêu anh một muốn chết, là một chuyện rất khó khăn...” đóng cuốn sổ ghi chép kia lại, cô cười chua xót, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống.

Sau khi rời khỏi phòng đọc sách, cô liền trở về phòng khách, không muốn nghĩ đến cái gì nữa, chỉ muốn ngủ thật say.

Nửa đêm, Lăng Bắc Hàn len lén đến phòng khách, bật đèn đầu giường, nhìn cô đang ngủ say sưa trên giường lớn, khóe miệng anh cong lên nụ cười cưng chiều, anh đưa tay, không kiềm chế được vuốt ve khuôn mặt của cô, mang theo yêu thương.

Ánh mắt anh nóng bỏng nhìn cô, giống như đem tất cả thời gian lúc trước để nhìn cô, nhưng thực ra anh đã không cách nào bù đắp lại khoảng thời gian đó được!

“Ừm.....” Trong giấc mơ, cô lầu bầu mê sảng, cái miệng xinh xắn đỏ mọng như hoa hồng, Lăng Bắc Hàn không kiềm chế được dục vọng của mình, anh cúi đầu, chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô....

Động tác êm ái mà kiên nhẫn, đầu lưỡi vẽ lên bờ môi mềm mại của cô, thưởng thức hương vị ngọt ngào mà đã mấy tháng qua anh không được chạm vào khiến anh muốn ngừng mà không được....

181. Chương 181: Lăn Nửa Chia Tay

Trong giấc mộng, Úc Tử Duyệt như cảm thấy có một chiếc lông vũ chạm nhẹ vào môi cô, mềm mại, ấm áp, nhồn nhột. Cô không nhìn được là lưỡi ra, đuối thứ mềm mại phiền phức kia đi. Lăng Bắc Hàn thấy cô đưa đầu lưỡi ra, trong lòng vui mừng, nụ hôn vốn dịu êm liền trở nên điên cuồng, anh không kìm được càng muốn nhiều hơn.

“Ừm.....” Úc Tử Duyệt bởi vì nụ hôn mãnh mẽ của anh mà thức tỉnh, gương mặt tuấn tú liền đập vào mắt, trái tim nhảy lên kịch liệt, thấy anh đang nhắm mắt hôn mình, đầu óc cô nổ tung, trong lúc nhất thời cô quên mất mình phải đẩy anh ra.

Thưởng thức hương vị ngọt ngào nhưng nhớ đã lâu, Lăng Bắc Hàn trầm luân trong nụ hôn này, đem toàn bộ nỗi nhớ nhung mấy tháng qua, cùng với tình cảm mãnh liệt bất đắc dĩ không thể ở cùng cô mấy tháng qua trút vào nụ hôn này. Cô không biết anh yêu cô nhiều như thế nào! Lúc bất đắc dĩ làm tổn thương cô, trong lòng anh có bao nhiêu khổ sở! Cô cũng không biết, hiện giờ trong lòng anh khổ sở đến thế nào! Cô vẫn cứ thần nhiên mà xoay người đi như vậy.....

Úc Tử Duyệt hoàn hồn, đôi tay bỗng đẩy lồng ngực anh, “A.....” Đẩy anh ra, cô theo bản năng tóm lấy tấm chăn mỏng, che trước ngực, khuôn mặt tức giận nhìn anh chằm chằm. Bị cô đẩy ra, Lăng Bắc Hàn có chút tổn thương, kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ tràn đầy tức giận của cô.

“Lăng Bắc Hàn, không ngờ anh cũng vô sỉ như vậy!” Nửa đêm canh ba định đánh lén cô? Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm, không suy nghĩ gì liền hét lên. Lăng Bắc Hàn dĩ nhiên hiểu chữ “như vậy” trong lời cô nói là có ý gì, cô quy anh cùng Lệ Mộ Phàm cùng một loại người?

Cô không muốn bị anh đụng chạm như vậy sao? Điều này làm tự ái đàn ông của anh bị tổn thương, càng tổn thương hơn nữa chính là trái tim của anh!

Bởi vì không kiềm chế được nỗi nhớ nhung cô, chỉ là muốn sang lén nhìn cô một chút, vì không kiềm chế được mới hôn cô.....

Anh không che giấu nỗi bi thương trong ánh mắt sâu thẳm, nhìn cô, thấy rõ vẻ chán ghét trên mặt cô, nỗi xót xa từ đáy lòng dâng lên. Anh chán nản đứng dậy, không nói câu nào, sai bước rời khỏi phòng khách.

Cô nhìn thấy được nỗi bi thương trong mắt anh, khoảnh khắc đó, trong lòng có một tia áy náy. Nhưng cô áy náy thì được gì? Là anh không tôn trọng cô trước, bây giờ bọn họ không còn là vợ chồng nữa, cô không có nghĩa vụ phải thỏa mãn anh!

Sau khi anh rời đi, cô mệt mỏi tắt tất cả đèn, ôm chăn nằm ngẩn người. Trên môi vẫn còn lưu lại hơi thở thuộc về anh, cô không hề chán ghét, thậm chí còn có chút lưu luyến.....

Sau nửa đêm, cả hai người cùng nhau mất ngủ cho đến khi trời sáng.

Úc Tử Duyệt từ phòng khách ra ngoài, cũng không thấy bóng dáng của Lăng Bắc Hàn đâu cả, sau khi rửa mặt xong, từ phòng tắm ra ngoài cô mới thấy Lăng Bắc Hàn đang mặc một bộ quần phục màu xanh.

“Ăn chút điểm tâm rồi hãy đi!” Giọng nói của anh rất lạnh nhạt.

“Không, em muốn tới khách sạn lấy hành lý, còn phải đến sân bay nữa!” Úc Tử Duyệt nhàn nhạt nhìn anh, nói.

“Mười giờ máy bay mới cất cánh!” Cô muốn nhanh chóng rời đi như vậy sao? Lăng Bắc Hàn trong lòng hừ lạnh.

Anh nói không sai, hiện tại mới bảy giờ, vẫn còn sớm, không có lý do từ chối, cũng không muốn cãi cọ với anh, cô theo anh vào phòng ăn.

Cô không biết anh làm lúc nào, nhưng trên bàn đã bày sẵn bữa sáng. Nếu như không có bộ quân trang trên người kia, anh hẳn là một người đàn ông hoàn mỹ, đúng không? Nhưng Úc Tử Duyệt, người mà yêu trước kia chính là Lăng Bắc Hàn mặc quân phục, hay là lúc anh cởi bộ quân phục kia xuống?

Có lẽ là cả hai, bởi vì đây mới là một Lăng Bắc Hàn hoàn chỉnh. Nhưng hiện giờ cô không muốn Lăng Bắc Hàn mặc bộ quân trang đó.....

“Anh phải trở về doanh trại sao?” Ăn một miếng cháo, Úc Tử Duyệt nhìn anh ngồi ở phía đối diện vẫn không nói tiếng nào, cảm thấy có chút thấy lúng túng, cô thuận miệng hỏi một câu.

“Ừ.” Lăng Bắc Hàn khô khốc mở miệng trả lời.

“Vết thương trên người.....đã khỏi chưa?” Lời vừa mới ra khỏi miệng, Úc Tử Duyệt mới phát hiện ra mình hơi hơi đường đột.

Câu hỏi này của cô khiến lòng Lăng Bắc Hàn đau nhói, anh rất muốn hỏi, cô vẫn còn quan tâm đến anh sao? Cô không biết quãng thời gian anh nằm viện, mỗi ngày anh đều mong đợi sự xuất hiện của cô. Nhưng, từng ngày từng ngày vẫn không thấy bóng dáng cô đâu khiến anh vô cùng tuyệt vọng.

“Khỏi rồi.” Anh lạnh nhạt trả lời, nói xong đứng dậy rời đi.

Úc Tử Duyệt có thể cảm nhận được rất rõ ràng anh đang tức giận, anh tức giận cái gì chứ? Nhưng nghe nói vết thương của anh đã khỏi rồi, hơn nữa cũng phải trở lại đơn vị, trong lòng Úc Tử Duyệt cảm thấy vui mừng. Lúc biết anh bị thương cô cũng từng lo lắng, nhưng biết anh không bị nguy hiểm tới tính mạng, cho nên cô cũng không kích động chạy tới thăm anh.

Hơn nữa, dường như cô không còn yêu anh như trước kia nữa.

Sau khi ăn sáng xong, Úc Tử Duyệt định đi rửa bát, lại bị Lăng Bắc Hàn ngăn lại: “Anh đưa em đến khách sạn.”

“Không cần, em tự mình đi được!” Úc Tử Duyệt vội vàng từ chối.

“Anh cũng thuận đường đến sân bay!” Lăng Bắc Hàn kiên quyết nói, không để cô có cơ hội từ chối, anh đi ra cửa trước.

Thì ra là có Tiểu Lý lái xe cho anh.

Úc Tử Duyệt ngồi ở ghế sau nghe hai người ngồi phía trước nói chuyện với nhau, hình như Lăng Bắc Hàn muốn đến vùng khác, đơn vị bộ đội của anh đang ra ngoài tập huấn hay gì đó.

“Cậu Hàn, lần này khoảng bao lâu thì cậu trở về? Cự bảo với tôi, nói rằng lần tới cậu trở về, sẽ sắp xếp để cậu đi xem mắt.....” Tiểu Lý thật thà nói với Lăng Bắc Hàn, dường như chợt nhận ra Úc Tử Duyệt vẫn ngồi ở phía sau, cảm thấy có chút lúng túng, cười ngượng quay đầu, nhìn thẳng về phía trước.

Bà nội không đợi được nữa rồi sao?

Lăng Bắc Hàn trong lòng hừ lạnh, đối với hôn nhân, anh đã không còn hy vọng gì nữa: “Khoảng hai, ba tháng.” Anh nhàn nhạt trả lời.

Úc Tử Duyệt ngồi phía sau nghe thấy anh không từ chối, trong lòng bỗng dưng cảm thấy mát mẻ. Anh có thể nhanh chóng kết hôn lần nữa vậy sao? Giống như lúc cùng mình kết hôn vậy.... Anh sẽ yêu người phụ nữ khác sao? Cô vừa nghĩ vậy, nhưng lại cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi.

“Được, trở về tôi sẽ nói lại với cụ, lần tới cậu trở về, nhất định phải gọi điện thoại về trước đây!” Tiểu Lý vừa cười vừa nói, giọng nói rắn chắc, giống như tiếng gõ bàn thảo vậy.

Lăng Bắc Hàn từ chối cho ý kiến, nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này cũng đã tới khách sạn mà Úc Tử Duyệt ngủ lại, Úc Tử Duyệt nhanh chóng xuống xe, ai ngờ Lăng Bắc Hàn cũng đi theo, về mặt cô vô cùng nghi hoặc nhìn anh: “Thời gian không còn sớm nữa, em nhanh lên một chút!” Anh nói, sau đó bá đạo kéo cô vào khách sạn.

Đến phòng khách sạn, Úc Tử Duyệt nhanh chóng thu dọn hành lý, cũng không quên thay bộ quần áo khác, vừa ra cửa, “Vé máy bay đâu?” Lăng Bắc Hàn sợ cô quên mang vé máy bay, nhắc nhở.

“Ồ trong túi!” Anh nghĩ là cô là trẻ con sao? Trong lòng có chút cảm động lại hơi đau nhói, cô nói. Cô từng nói, không có anh bên cạnh, cô sẽ tự mình cố gắng. Có anh ở bên, có chuyện gì cô cũng đều lệ thuộc vào anh.

Giúp cô mang hành lý ra khỏi khách sạn, sau đó lại lên xe anh, đi thẳng tới sân bay.....

Chia tay lần này, không còn cảm giác thương cảm và không nỡ như lần trước. Vừa tới sân bay, liền phải vội lên máy bay, cô chỉ kịp nói với anh một câu: “Hẹn gặp lại!” Lăng Bắc Hàn mặc quân trang cũng chỉ gật đầu với cô một cái.

Không nói tiếng nào rời đi, giống như chuyến bay của anh cũng sắp cất cánh. Cô chỉ thấy bóng dáng cao lớn rần rở màu xanh lá cây xuyên qua đám người, cô cũng sờ ngáy người. Không biết sau này liệu còn có thể gặp lại anh nữa hay không, người đàn ông cô đã từng yêu mãnh liệt.....

Lăng Bắc Hàn, bất kể như thế nào, anh phải sống thật tốt.

Cho dù không còn yêu nữa, cô vẫn sẽ chúc phúc cho anh. Lăng Bắc Hàn đứng xếp hàng ở cửa kiểm an, nhìn về phía cô, hình như cô cũng đang nhìn anh, mặc dù khoảng cách rất xa.....

Anh không trốn tránh tầm mắt của cô, đôi mắt thâm tình khóa chặt cô, nhìn bóng dáng mảnh khảnh ưu nhã, càng ngày càng chín chắn của cô, khóe miệng mang theo nụ cười, trong lòng lại đau không thể tả. Anh không biết lần này sẽ phải mất bao lâu để đi ra từ vết thương lòng, phải dùng bao lâu để quên cô.....

Úc Tử Duyệt nhìn anh một lúc lâu, sau đó mới thu hồi tầm mắt, đi qua cửa kiểm an.....

Hai người, cứ như vậy một trước một sau rời thủ đô, cô tới Tô Thành, còn anh tới một thành phố nơi trời xa, Vân Thành.

*

Úc Tử Duyệt trở lại Tô Thành, vẫn bận rộn giống như trước kia. Hiện tại Tô Thành đang là mùa mưa, dường như mỗi ngày đều mưa, mùa hè khiến người ta chán ghét, cũng khiến người ta mồi meo.

“Chị Nhan! Chị đừng nữa viết, nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi! Chị vừa mới.....” Hiếm có được một Chủ nhật được nghỉ, cô vốn định kéo Nhan Tịch ra ngoài đi dạo một chút, bỗng nhiên lại bị cơn mưa ngăn cản, thấy Nhan Tịch ngồi trên giường, đang gõ chữ bên bàn đọc sách cạnh cửa sổ, Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói.

“Duyệt Duyệt! Em đừng ầm ĩ nữa! Suy nghĩ của chị lại bị em cắt ngang rồi! Hôm nay chị vẫn chưa làm xong đâu!” Nhan Tịch ngừng gõ chữ, quay đầu nhìn cô, tức giận nói.

Mặc dù thời tiết mùa hạ rất nóng, nhưng giờ phút này, cô vẫn mặc áo len trên người, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, giống như trời rất lạnh vậy. Kể từ sau khi cô bị sảy thai, cô vẫn cảm thấy toàn thân lạnh băng không chịu được.

“Cắt đứt rồi thì thôi! Không cho chị viết nữa, chị nghĩ mình là người máy à?” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch không buồn không vui, cả ngày lẫn đêm chỉ biết gõ chữ, vừa tức giận vừa đau lòng, lên tiếng dạy dỗ cô.

“Chị không viết thì làm gì? Hiện tại thất nghiệp..... còn nợ em tiền thuốc!” Nhan Tịch lấy gối ôm, đặt lên bụng mình, ôm thật chặt, như vậy cô mới không cảm thấy lạnh. Cô nhìn Úc Tử Duyệt, trách cứ nói.

“Tiền kia em đã nói rồi, không cần trả! Chị cứ ngồi mãi như vậy, nếu sau này xảy ra vấn đề thì sao? Đi lại vài bước cho em!” Úc Tử Duyệt nhìn cô chằm chằm, lại dạy dỗ.

“Em phiền quá! Chị không đi! Em mau đi ra đi!” Nhan Tịch vừa tức vừa buồn cười nói.

“Không! Chị nói đi, có phải bây giờ chị đang nhớ đến Lục Khải Chính, đúng không?” Úc Tử Duyệt xuống giường, ngồi xổm xuống bên cạnh cô, nhìn cô hỏi.

Sắc mặt Nhan Tịch thoáng cứng ngắc, sau cười cười: “Em cho rằng chị thật sự yêu anh ta sao? Chị không yêu anh ta, anh ta cũng chỉ là lợi dụng chị.....Chị hiểu, thật ra anh ta yêu Lăng Bắc Sam, vì không muốn liên lụy đến Lăng gia, nên mới hủy bỏ hôn ước với Lăng Bắc Sam, sau đó ngay trước mặt Lăng Bắc Sam nói vì chị mà....” Nhớ tới tin nhắn, những tình huống trước kia, Nhan Tịch đoán như vậy.

Không thể nói là khổ sở hay bị ai, chỉ là nội tâm từ trong ra ngoài đều là bị thương, có lẽ đứa bé này muốn tốt cho cô, chủ động rời khỏi cô....

Lời nói của Nhan Tịch khiến Úc Tử Duyệt vừa kinh ngạc lại vừa đau lòng, “Không thể nào?” Lão Lục thật sự là hạng người như vậy sao? Nhưng, anh ta là đối tượng đang bị truy nã.....

“Mặc kệ có phải hay không, tóm lại chị và anh ta không còn quan hệ gì nữa, đứa bé mất rồi, chị cùng đã bình thường trở lại, vốn còn đang do dự xem....” Nhan Tịch cười nói, “Được rồi, em mau ra ngoài chơi đi, chị muốn viết nốt, viết cho xong còn đi ngủ.” Nhan Tịch đứng dậy, vừa nói vừa đẩy Úc Tử Duyệt ra ngoài cửa.

Úc Tử Duyệt bất đắc dĩ đi ra ngoài, leo lên máy chạy bộ, đeo tai nghe lên, vừa chạy vừa nghe nhạc. Nhìn ngoài cửa sổ mưa vẫn không ngừng rơi, cô không khỏi nghĩ tới Lăng Bắc Hàn.

Lục Khải Chính liệu có thể cũng giống như Lăng Bắc Hàn, lợi dụng Nhan Tịch sao?

Lắc lắc đầu, cô không để ý suy nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm nghe nhạc chạy bộ. Hiện giờ cô rất thích thân thể của mình, cũng cẩn thận chăm sóc, đồng thời cô cũng chăm sóc Nhan Tịch, thường kéo cô ra ngoài đi SPA. Tóm lại cô muốn thời gian rảnh rỗi của mình bị lấp đầy.

Như vậy, cô sẽ không có tinh lực để nghĩ đến chuyện tình cảm nữa.

Sau đêm đó, Lệ Mộ Phàm không còn trở lại dây dưa với cô, có lẽ anh ta cảm thấy anh ta không còn mặt mũi nào gặp cô nữa! Cô cũng cố gắng hết sức tránh anh ta!

Sau khi Úc Tử Duyệt rời đi, Nhan Tịch một thân một mình ngồi trên giường, ôm gối ôm đến gần người. Trực giác nói cho cô biết, Lục Khải Chính không tội phạm, nhưng mặc kệ anh có phải người xấu hay không, cô chỉ biết rằng anh đã lợi dụng cô!

Nhưng chính cô cũng cảm thấy lạ, không phải bên nhau dài lâu, chỉ là kích động một lần, vậy mà kết quả lại là sự trừng phạt tàn khốc thế này.

*

“Hò..... một chết mất..... anh Cường, sao anh lại giỏi như vậy?” Vừa đi ngầm điều tra tổ sản xuất trứng vịt muối Tô Đan Hồng, lại bị người ta phát hiện, may mà có A Cường, bọn họ mới trốn thoát được.

A Cường vừa kiểm tra máy ảnh, vừa nhìn Úc Tử Duyệt cười nói: “Trước kia tôi từng đi lính, chồng cô... à không.... Trung tá Lăng trước kia là đại đội trưởng của tôi!” A Cường nhìn Úc Tử Duyệt, cười nói, “Công việc này là anh ấy tìm giúp tôi! Nói trắng ra là tôi được anh ấy phái tới để bảo vệ cô!”

Lúc này Úc Tử Duyệt đang khom người thở mạnh nhìn A Cường, vẻ mặt sững sờ, đầu óc có chút choáng váng.

“Anh đang đùa à?” Úc Tử Duyệt không tin hỏi.

“Đại đội trưởng không cho tôi nói, nhưng mà bây giờ nói cho cô biết cũng không sao, tôi đúng là được anh ấy....” A Cường đem chuyện Lăng Bắc Hàn tìm anh như thế nào, kể rõ đầu đuôi cho Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt cũng không cảm động lắm, trong lòng chỉ cười chua xót, thật khó chịu! Hôm cô điều tra xưởng dầu công ngầm, anh cũng theo dõi cô sao? Nghĩ vậy trong lòng Úc Tử Duyệt lại xúc động mấy phần.

Nhưng, vậy thì sao?

Giống như khi biết được anh sưu tập tất cả những báo của cô, dán vào một quyển sổ, cô biết, anh yêu cô, cũng quan tâm cô, nhưng tất cả đều chỉ là vô ích. Cô đã không cần nữa!

*

“Chị Nhan, hôm nay em về muộn, không ăn cơm đâu, bọn em tới nhà tổng biên mới liên hoan!” Sau khi tan việc, Úc Tử Duyệt gọi điện thoại cho Nhan Tịch, “Ừ, đừng thấy em không ở nhà là chị cũng không nấu cơm, không ăn cơm đấy!” Úc Tử Duyệt lại dặn dò mấy câu, sau đó mới cúp điện thoại.

Nhan Tịch ở đầu bên kia điện thoại cười cười, cảm thấy Úc Tử Duyệt bây giờ còn già dặn hơn cả cô.

Tổng biên mới tên là Lôi Vũ. Xem chừng khoảng ba mươi tuổi, ngoại hình cường tráng, nhìn thoáng khá giống Lăng Bắc Hàn, mái tóc cũng cắt ngắn, nhưng anh không nghiêm túc như Lăng Bắc Hàn mà hiền hòa hơn nhiều.

Liên hoan tiệc đứng, mọi người làm trong một ngành tập trung một chỗ, cười nói vui vẻ.

“Tổng biên Lôi, thì ra anh từng là quân nhân!” Một nữ đồng nghiệp nghe nói Lôi Vũ đã từng đi lính, có chút kinh ngạc nói, vẻ mặt lộ ra một tia sùng bái. Úc Tử Duyệt đứng bên cạnh cười cười, những người phụ nữ bình thường thường ngưỡng mộ quân nhân, nhưng nếu để bảo họ gả cho quân nhân để làm một người vợ lính, ai cũng sống chết không chịu.

Úc Tử Duyệt không muốn làm vợ lính nữa, một phần cũng là chịu ảnh hưởng của các cô.

“Vâng..... Tôi làm được bảy năm!” Lôi Vũ nói, sau đó nhìn về phía Úc Tử Duyệt, bưng ly rượu lên, “Tiểu Úc, nghe nói em là người tiên bộ nhất trong ngành chúng ta, cũng là phóng viên trẻ tuổi nhất, anh mời em một ly! Em....” Lôi Vũ nhìn Úc Tử Duyệt, giọng nói dễ nghe tràn đầy từ tính.

“A, được... lát nữa em phải lái xe, lấy nước trái cây thay thế nhé!” Úc Tử Duyệt hoàn hồn, nhìn Lôi Vũ, cười nói, giơ cốc nước trái cây lên, lễ phép nói.

“Được, rất tốt! Cụng ly!” Lôi Vũ uống cạn, nhìn Úc Tử Duyệt khích lệ nói.

Được một câu khích lệ của cấp trên, Úc Tử Duyệt cảm thấy vô cùng dễ chịu. Cô nhìn anh cảm kích gật đầu một cái. Sau khi ăn xong tiệc đứng, mọi người đề nghị tới KTV, Lôi Vũ không từ chối, liền dẫn theo một nhóm người đi ca hát.

Nếu như trên bàn ăn cơm, nói trực giác của mấy đồng nghiệp nữ là sai, vậy thì ở trong KTV, bọn họ đều nhận thấy rất rõ ràng vị cấp trên này đặc biệt chiều chuộng cô phóng viên trẻ tuổi Úc Tử Duyệt.

Có mấy bài, Lôi Vũ kéo Úc Tử Duyệt hát cùng, Úc Tử Duyệt cũng không suy nghĩ nhiều, gặp bài biết hát thì hát, không biết hát thì từ chối.

Chơi đến mười hai giờ đêm mới tan cuộc, vì Lôi Vũ vừa tới Tô Thành, xe còn chưa được cấp, bị đồng nghiệp khác sắp xếp ngồi xe của Úc Tử Duyệt, bảo cô đưa anh về nhà.

“Tiểu Úc, làm phiền em rồi” Trên xe, Lôi Vũ rút một điếu thuốc ra, vừa định châm lửa, bỗng ý thức được điều gì đó lại thôi, nói với Úc Tử Duyệt.

“Tổng biên tập, không sao đâu, anh cứ hút đi, em mở cửa sổ ra là được!” Úc Tử Duyệt cười nói.

“Gọi anh lão Lôi là được rồi.....” Lôi Vũ cười nói, tự châm thuốc ithub....

Mùi thuốc lá này làm Úc Tử Duyệt không tự chủ nhớ tới Lăng Bắc Hàn, “Anh đâu có già!” Cô đùa giỡn nói.

“Không già? Vậy mà cấp dưới hay mấy cô gái nhỏ đều gọi anh là chú đấy! Ha ha...” Lôi Vũ lại đùa giỡn nói.

Một tiếng chú này làm cô không tự chủ liền nghĩ tới Lăng Bắc Hàn, thật ra thì chú chỉ là một cách gọi thân mật mà thôi, Úc Tử Duyệt khẽ quay đầu, nghiêm túc liếc nhìn Lôi Vũ, khuôn mặt ngoài ba mươi này, quả thật nên gọi là chú!

“Khụ..... gọi chú là thân thiết đó! Anh là bình chủng gì?”

“Lúc đầu là lính trinh sát, sau đó vì thi hành nhiệm vụ mà đầu gối bị thương, cho nên giải ngũ. Chạy tin tức bốn năm.....” Lôi Vũ thoải mái giới thiệu mình với Úc Tử Duyệt, cô gái đầu tiên mà anh vừa nhìn đã cảm thấy thích.

“A..... cũng là lính trinh sát.....” Úc Tử Duyệt như đang suy nghĩ gì đó chợt buột miệng nói ra.

“Hả?” Lời nói của Úc Tử Duyệt làm Lôi Vũ nghi ngờ.

“A..... không có gì! Có phải anh ở khách sạn phía trước kia không?” Úc Tử Duyệt vội vàng lè lưỡi trả lời.

“Đúng vậy!” Lôi Vũ dụi tắt tàn thuốc nói, chuẩn bị xuống xe. Sau khi Úc Tử Duyệt đưa anh về, một mình cô lái xe đi về chỗ ở của cô và Nhan Tịch, tổng kết lại, tối nay cô thường nhớ tới Lăng Bắc Hàn, không biết có phải do ngoại hình tổng biên tập mới tới tương tự anh hay không, chuyện này đối với cô mà nói, có lẽ đúng vậy!

Ngày nào đó, A Cường thật sự không nhịn nổi, trốn trong góc phòng, sau khi liên lạc được với điện thoại của Lăng Bắc Hàn, hết sức nghiêm túc mở miệng: “Báo cáo đại đội trưởng, không, Trung tá Lăng! Có tin tức không tốt muốn báo cáo với anh!”

182. Chương 182: Gọi Điện Hỏi Thăm

Phàm là người sáng suốt đều có thể nhận ra vị tổng biên tập Lôi Vũ này đặc biệt chiều cố Úc Tử Duyệt. A Cường cảm thấy nếu mình không nói cho Lăng Bắc Hàn biết thì thật không phải với anh! Mấy ngày trước anh cũng liên tục gọi điện thoại nhưng đều không liên lạc được.

Lăng Bắc Hàn vừa huấn luyện dã ngoại từ trong núi trở về, thấy điện thoại trên đầu giường không ngừng vang lên, nhìn thấy là A Cường gọi điện, trong lòng hồi hộp, không phải là cô đã xảy ra chuyện gì chứ?

Anh vội vàng bắt máy, chỉ thấy Cường nói rằng có tin tức không tốt. Lòng Lăng Bắc Hàn trầm xuống, anh đưa tay lau vết bùn dính trên mặt: “Nói đi!” Vẫn là bản chất quân nhân, cho dù trong lòng cực kỳ sốt ruột, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh tự nhiên như vậy!

“Là thế này, hai tuần trước, có một vị tổng biên tập mới đến đây, có vẻ rất coi trọng đồng chí Tiểu Úc, rất quan tâm chăm sóc cô ấy....” A Cường vốn là người thẳng tính, liền nói thẳng.

Lăng Bắc Hàn mới vừa cầm khăn lông định lau vết bùn trên mặt, nghe thấy A Cường nói như vậy, trong lòng bỗng chốc trầm xuống, có đàn ông đang theo đuổi cô? Biết được điều này khiến lòng anh dâng lên ghen tuông!

“Lý lịch thế nào? Là người ra sao?” Miễn là không phải là hạng người ích kỷ khốn kiếp như Lê Mộ Phàm, nghĩ vậy, Lăng Bắc Hàn phát hiện hóa ra mình vẫn có thể bình tĩnh như vậy, đến lúc này mà vẫn còn quan tâm đến sự an nguy của cô. Thật ra trong lòng anh, an nguy của Úc Tử Duyệt luôn xếp hàng đầu.

“Lôi Vũ, ba mươi tuổi, từng làm lính trinh sát bảy năm, từng chạy tin tức bốn năm, bây giờ là tổng biên tập. Ngoại hình cũng không khác anh lắm, nhìn qua còn tưởng là anh! Là người thẳng thắn cương nghị, nhưng hài hước hóm hỉnh hơn anh! Năng lực làm việc tốt, đồng chí Tiểu Úc rất sùng bái anh ta!” A Cường dựa vào những bài viết trước đó nói, “Hiện giờ phần lớn các nhân viên nữ đều rung động trước anh ta! Mọi người đều thích quân nhân, nhưng sống chết không chịu gả cho quân nhân, anh ta đã giải ngũ, chính là một kho báu!” A Cường xót xa bổ sung, thầm nghĩ anh cũng từng đi lính, nhưng sao lại không được ai chào đón?

Đám phụ nữ này thật nông cạn, chỉ biết chú trọng đến ngoại hình của Lôi Vũ!

Sau khi Lăng Bắc Hàn nghe xong tin tức của A Cường, bắt đầu động não, đối với bản phân tích toàn diện về đối phương, anh nhàn nhạt trả lời: “Được, tôi biết rồi!”

“Hả? Đại đội trưởng, thái độ anh thế là sao? Nếu thật sự đồng chí Tiểu Úc có tiền triển với tổng biên tập Lôi, anh..anh...”

“Trong lòng tôi tự biết, tạm thời cứ như vậy đã!” Lăng Bắc Hàn nói xong, quả quyết cúp điện thoại.

Lúc tám, trong lòng Lăng Bắc Hàn có chút ngổn ngang. Theo như lời A Cường nói, Lôi Vũ hoàn toàn phù hợp với các tiêu chí “chọn bạn trăm năm” của Úc Tử Duyệt bây giờ. Cô nói cô không muốn làm vợ lính, mà Lôi Vũ này lại đã giải ngũ.

Anh ta lại còn là người ngay thẳng cương nghị, đúng kiểu cô thích, còn hài hước hóm hỉnh hơn anh, điểm này anh thiếu sót, cũng là điều mà Úc Tử Duyệt không thích, không phải trước kia cô thường chê anh khó tính sao? Hơn nữa cô còn rất sùng bái Lôi Vũ này.....

Nghĩ như vậy, Lăng Bắc Hàn cảm thấy Lôi Vũ này chính là đối tượng hoàn mỹ trong mắt Úc Tử Duyệt!

Cảm giác nguy cơ khiến anh lo lắng!

Tắm xong, thay một bộ áo phông quần dài sạch sẽ, Lăng Bắc Hàn đi ăn cơm. Màn đêm còn chưa hoàn toàn buông xuống, sắc trời u ám, từng binh sĩ mặc áo phông ngủ trang, trong tay cầm hộp cơm quân dụng, có người ngồi trên tảng đá lớn, có người ngồi xuống mặt đất, mông đệm trên đôi dép cao su, mệt mỏi cảm một ngày, xem chừng mọi người đều đói bụng, ai cũng ăn như hổ đói.

Cũng có mấy người huyền thuyên, đi qua Lăng Bắc Hàn liền chào hỏi, có người cầm một bát inox cháo rau dại, có người chỉ cầm một chiếc bánh bao.

“Báo cáo doanh trưởng! Hôm nay lương thực vẫn chưa tới, tối nay chúng ta chỉ có thể ăn cái này thôi ạ !” Lục Khải chạy tới, báo cáo với Lăng Bắc Hàn, còn cổ tình gấp hai quả trứng gà chín đưa cho anh, nhưng bị Lăng Bắc Hàn từ chối.

“Được rồi, còn gì thì ăn này!” Anh lớn tiếng nói xong, liền ngồi xuống một tảng đá lớn.

“Mười mấy năm không được ăn rau dại rồi, có chút nhớ nhung. Nhớ mẹ tôi quá!” Lúc này, có một chiến sĩ mở miệng nói.

Lăng Bắc Hàn uống cháo rau dại, cắn miếng bánh bao, nghe lời nói của những chiến sĩ, trong lòng ngoài vui mừng cũng có chút đau lòng. Khi cấp dưới của anh còn thuộc hàng binh, binh thường cũng có thể chịu được cực khổ, thường phải tiếp nhận những đợt huấn luyện ma quỷ của anh, thỉnh thoảng còn bị mang đi huấn luyện dã ngoại khắp nơi.

Ví dụ như mùa hè năm ngoái, vì muốn rèn luyện thân thể và tư cách cho bọn họ, anh liền xin cấp trên đi từ Tứ Xuyên đến Tây Tạng chỉ viện cho cảnh sát võ trang ba tháng. Ban đầu phần lớn binh lính không thích ứng được với khí hậu cao nguyên, anh cũng bị bọn họ mắng sau lưng không ít!

“Đúng rồi, Khoai Sọ, hôm trước mẹ cậu gọi điện tới, hỏi hôn sự của cậu thế nào?” Lúc này, có một chiến sĩ hỏi chiến sĩ vừa lên tiếng. Chiến sĩ có biệt danh “Khoai Sọ” kia sắc mặt hơi ửng hồng, lại có chút tức giận.

“Nhà gái nói, tối thiểu sang năm tôi phải giải ngũ, nếu không sẽ hủy hôn sự này!” Khoai Sọ có chút tức giận nói. Liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, dường như ý thức được không nên nói chuyện này trước mặt anh, nhưng Lăng Bắc Hàn liếc anh, ý bảo “Không sao!”

Tình trạng của Khoai Sọ bây giờ cũng giống như anh, Lăng Bắc Hàn trong lòng trầm nghĩ.

“Vậy trước tiên cứ kết hôn đi, bảo người ta đợi cậu thêm mấy năm....Tiền trợ cấp giải ngũ cũng được nhiều thêm chút!” Lại có người nói như vậy.

“Tôi cũng nói như vậy, nhưng nhà gái không chịu, nói cái gì mà sống phải thủ tiết, cái gì mà lấy chồng cũng như không! Bây giờ tôi còn chưa muốn giải ngũ !” Khoai Sọ tức giận cắn miếng bánh bao, lớn tiếng nói.

Lăng Bắc Hàn lặng lẽ nghe, vấn đề hôn nhân trong quân đội dường như vĩnh viễn là một đề tài vừa đau đầu nhưng lại vô cùng thực tế. Anh cũng đã gặp nhiều binh lính vì hôn nhân mà giải ngũ, cũng đã gặp nhiều binh lính vì không đáp ứng với nhà gái mà chia tay.....

“Người ta nói kết hôn với mình, quanh năm ngày tháng không ở nhà, phụ nữ phải thủ tiết, bây giờ phụ nữ được nuông chiều lắm, nào chịu được!”

“Cho nên, lấy chồng hay không ! Ông đây không có thời gian hầu hạ!”

“Tiểu tử nhà cậu có chí khí!”

Các chiến sĩ nhao nhao lên tiếng, khiến Lăng Bắc Hàn thầm cười khỏ. Những chiến sĩ vì hôn nhân mà lựa chọn giải ngũ, anh cũng không trách cứ, dù đó là chiến sĩ ưu tú mọi mặt! Rất nhiều chiến sĩ theo nghiệp binh cũng không có quá nhiều lý tưởng, phần lớn người ta chạy vào quân đội là vì phúc lợi xã hội, cho rằng đi lính có thể tìm việc dễ dàng....

Con người cuối cùng vẫn là vì cuộc sống, vì kế sinh nhai.

Nhưng anh thì không.....

Sau khi ăn cơm tối xong, sắc trời đã nhá nhem, phần lớn binh lính cũng đã vào lều trại. Lăng Bắc Hàn đứng bên ngoài, nhìn lên bầu trời đầy sao, trong đầu không ngừng hiện lên gương mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt.

Nghĩ đến hiện giờ cô có thể đang cùng vị cấp trên mới ăn cơm, hẹn ước, trong lòng anh dâng lên nỗi chua xót.

Có người phụ nữ nào không thích ngắm hoa dưới trăng? Phần lớn phụ nữ đều vậy! Cũng không có mấy người có thể chịu được chồng hàng năm không ở bên cạnh...

Tối nay quả thật Úc Tử Duyệt có đi ăn cơm cùng Lô Vũ, là Lô Vũ mời khách. Vị tổng biên tập mới này đối với cô mà nói, nói rất hay, cũng rất hài hước, còn dạy cô không ít thứ, đi theo anh, hình như cô tiến bộ hơn nhiều!

Úc Tử Duyệt rất cảm kích anh.

“Duyệt Duyệt, người đàn ông kia là ai vậy? Chị cứ tưởng là Trung tá Lăng mới chạy xuống xem, hóa ra không phải chú ấy!” Nhan Tịch thấy Úc Tử Duyệt vào cửa, dùng giọng chất vấn cùng ánh mắt tức giận hỏi cô.

“Sao lại nhìn em như vậy? Đây là tổng biên tập mới của bọn em, cũng tới được hai tuần rồi, không phải lúc trước em đã nói với chị rồi sao?” Úc Tử Duyệt giải thích với Nhan Tịch.

Nhan Tịch thấy Úc Tử Duyệt nói vậy, trong lòng cảnh giác: “Có phải em đã rung động phải không? Thành thực khai báo!” Nhan Tịch nhìn chằm chằm Úc Tử Duyệt, lớn tiếng nói.

“Nào có! Đây! Chị Nhan, nếu em rung động, có thể đi ra từ vết thương lòng, chẳng lẽ chị không vui mừng cho em sao?” Úc Tử Duyệt cảm thấy Nhan Tịch đúng là “ăn ốc đoán mò”, đừng tưởng rằng cô không biết, trong lòng chị ấy vẫn luôn bệnh vực cho Lăng Bắc Hàn!

“Chị cảm thấy em rất có khả năng này, phụ nữ mà, sau khi thất tình thường sẽ tìm kiếm tình yêu thứ hai, tìm kiếm sự an ủi!” Nhan Tịch quả quyết nói, “Chị sẽ không vui mừng cho em, bởi vì chị đau lòng cho trung tá Lăng hơn!”

“Nhan Tịch! Chị thật là! Em không muốn làm một người vợ lính nữa cũng là có lỗi sao? Em cũng có sự lựa chọn của mình mà! Hôn nhân đầu vội vàng như vậy, nhất thời xúc động mới gả cho người ta thôi. Chị chưa từng trải qua mùi vị đau khổ đó, nên chị không thể nào hiểu được thế nào gọi là nhận bay không dấu vết! Nếu lần sau, anh ấy phải thực hiện nhiệm vụ gì đó, có một người phụ nữ khác, hoặc hy sinh... chị bảo em phải làm sao? Mùi vị đó thật sự rất đau khổ! Trước kia em cũng cảm thấy mình có cái gọi là tình yêu vĩ đại, nhưng sau khi ở cùng với Lăng Bắc Hàn, càng ngày em càng giống một người phụ nữ bình thường, càng ngày càng lập dị.”

Úc Tử Duyệt bất lực đi về phía sofa, chán nản nói.

Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt ủ rũ, những điều cô ấy nói, cô có thể hiểu được, cô cũng cho rằng cô ấy không có lỗi gì cả. Nếu để cô vừa vương bận trong lòng vừa tiếp nhận Lăng Bắc Hàn, hôn nhân tương lai của bọn họ chưa chắc đã được dài lâu, thậm chí còn tiếp tục nổi sóng gió.

“Nhưng Duyệt Duyệt, em phải xác định rõ ràng xem mình có còn tình cảm với chú hay không. Không nên vì thất tình mà vội vàng tiếp nhận một người đàn ông khác!” Nhan Tịch tiếp tục nhắc nhở.

“Chị cho em là người lạm tình như vậy sao? Giờ chị bảo em yêu đương em cũng chịu! Vết thương chỗ này còn chưa khép lại! Mặc dù anh ấy vì nhiệm vụ, mặc dù thật sự không ở bên Hạ Tĩnh Sơ nhưng nơi này của

em thực sự đã bị tổn thương, giống như bị khoét một lỗ, rất đau! Em cũng rất sợ hãi ! Em càng không phải là thánh, không thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra được!” Úc Tử Duyệt đứng lên, chỉ vào tim mình, lớn tiếng nói với Nhan Tịch, nói xong liền trốn vào phòng của mình.....

Vừa mới vào phòng liền nghe thấy tiếng điện thoại trong túi xách vang lên.

Nước mắt sắp rơi xuống, lại bị kìm nén trở về, cô ngồi xuống bên giường, lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy hai chữ “Ông xã” trên màn hình, tất cả uất ức trong người lại cuộn cuộn dâng lên, một giọt nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay.....

Sao cô vẫn chưa xóa số điện thoại này đi?

Thật không ngờ anh lại gọi điện thoại tới...

Hít sâu một cái, cô nhận điện thoại

Thời tiết nóng bức, lều trại đen tuyền giống như cái lồng hấp, mặc dù đã có màn nhưng những con muỗi vẫn vo ve bên tai, Lăng Bắc Hàn nằm trên giường, cầm điện thoại di động, nín thở chờ cô mở miệng.

“Alô.....” Giọng nói thật bình tĩnh, Úc Tử Duyệt cũng nằm trên giường, lấy cái gối ôm ôm trước ngực.

“Vẫn chưa ngủ à?” Lăng Bắc Hàn cố gắng đè thấp giọng nói của mình, cố gắng thả lỏng giọng nói với cô. Nhưng ra khỏi miệng vẫn là giọng nói cứng ngắt, cũng hết cách rồi, ai bảo hằng năm đều ở chung với một đám đàn ông, ăn to nói lớn, cho nên giọng nói dịu dàng nếu cố gắng thì cũng có thể giả bộ được, nhưng đối với cô, anh lại không muốn giả bộ.

“Vừa mới về, anh có chuyện gì không?” Bất kể thế nào, anh gọi điện cho cô cũng khiến cô cảm thấy có chút bất ngờ, lại có chút vui mừng. Nhưng trong giọng nói vẫn có chút xa cách lạnh nhạt.

Muộn như vậy mới trở về, nhất định là đi hẹn hò! Trong đầu Lăng Bắc Hàn phân tích như vậy, ngược lại cô lại rất tự nhiên! Trong lòng không biết là cảm giác gì, anh buồn bực mở miệng: “Hẹn với ai?”.

Úc Tử Duyệt bị anh hỏi đột ngột như vậy có chút không hiểu nổi: “Liên quan gì đến anh?” Cô tức giận phản bác.

“Úc Tử Duyệt! Em.....” Lăng Bắc Hàn muốn trách cô, nhưng rồi lại dừng lại, “Đúng vậy, không liên quan đến anh!” Kiểm chế khổ sở trong lòng, anh gầm nhẹ.

“Vậy anh còn hỏi làm gì? Gọi điện thoại tới đây có chuyện gì?” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói với anh, nghe giọng anh trong lòng cô vẫn có chút rung động.

“Từng là vợ chồng, gọi một cuộc điện thoại cũng không được sao?” Lăng Bắc Hàn dè dặt nói, định nói gì đó nhưng vì thái độ của cô nên lại thôi.

Hay cho câu từng là vợ chồng, tim Úc Tử Duyệt khê nhói đau, “Có thể!” Liên lạc thì có thể, nhưng cô cũng sợ liên lạc với anh, vì như vậy cô càng không thể quên được anh!

“Nghe nói trong ngành của em có vị tổng biên mới ? Là quân nhân đã giải ngũ ? ”

“Đúng vậy a, sao anh lại biết?” Úc Tử Duyệt cảnh giác hỏi.

“Anh ấy đối với em không tệ?”

“Chuyện này.....Chuyện này không thể trả lời!” Cô sao có thể không hiểu mục đích anh gọi điện tới, không ngờ anh lại dò hỏi thái độ của cô đối với Lôi Vũ! Biết có người đang theo đuổi cô, anh cũng khẩn trương sao?

“.....” Cá tính cũng tăng lên không ít nhĩ! Lăng Bắc Hàn bị câu trả lời của cô chặn họng không biết mở miệng tiếp như thế nào.

“Úc Tử Duyệt! Một chút dũng khí của anh cũng bị em đánh lui rồi! Vậy đi, hẹn gặp lại!” Trong giây lát, Lăng Bắc Hàn dần xuống nỗi đau trong tim, lạnh nhạt nói xong liền cúp điện thoại. Cô không biết, một câu ‘không muốn làm vợ lính’ của cô luôn khiến toàn bộ sự tự tin của anh bị đánh tan!

Bởi vì yêu cô, cho nên anh mới sợ liên lụy đến cô, hiện giờ cô cũng không muốn để anh làm liên lụy, anh sao có thể quay trở lại theo đuổi cô được đây?

Lời nói của Lăng Bắc Hàn cũng khiến lòng Úc Tử Duyệt xúc động ít nhiều, anh có bất đắc dĩ, cũng có khổ tâm của anh, điểm này cô biết rõ.

Cô cũng tha thứ cho việc anh từng lợi dụng cô, nhưng tha thứ, không có nghĩa là vết thương của cô có thể hồi phục ngay được!

*

13 giờ 46 giây ngày 24 tháng 7 theo giờ Bắc kinh, tại Vân Thành xảy ra một trận động đất mạnh 7,2 độ richter, tâm của trận động đất ở thị trấn Phong Huyền, tâm chấn động sâu 10 cây số.....

Úc Tử Duyệt đang đi làm, sau khi xem xong tin tức này, trong đầu nhớ tới màn hình LED ở sân bay, nếu cô nhớ không lầm, Lăng Bắc Hàn đến một nơi có tên là Vân Thành !

“Úc Tử Duyệt! Lo lắng gì vậy? Đi họp thôi!” Sau khi lấy được tin tức này, tòa soạn báo lập tức tập trung triệu tập cuộc họp về trận động đất ở Vân Thành.

“A!” Úc Tử Duyệt nghe thấy giọng nói của Lôi Vũ, theo bản năng đứng lên từ chỗ ngồi, cô hít sâu một hơi để giữ bình tĩnh, sau đó mới cầm bút lên, rời khỏi chỗ ngồi.

183. Chương 183: Đường Tìm Chồng Gian Nan

Tất cả phóng viên, biên tập của tòa soạn đều tập trung hết trong phòng họp để triển khai chuyên đề hội nghị “Động đất ở Vân Thành”. Lúc này cách lúc phát sinh địa chấn vừa qua khoảng một giờ. Trên màn hình trong phòng họp có một vài hình ảnh động đất lấy từ vệ tinh, một tòa nhà chỉ trong nháy mắt đã trở thành một đồng trống nát hoang tàn.

Chỉ nhìn những hình ảnh này cũng khiến người ta chấn động lo lắng, trong lòng Úc Tử Duyệt khó có thể giữ bình tĩnh, trong đầu không ngừng hiện lên một suy nghĩ, Lăng Bắc Hàn đang ở Vân Thành, anh không sao chứ ? Nhưng, anh là quân nhân, chắc sẽ không vì trận động đất mà bị thương đâu.

Trong lòng cô tự an ủi mình như vậy, cũng cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình.

Phóng viên, Úc Tử Duyệt mày là phóng viên! Phải bình tĩnh, phải vững vàng! Trong lòng cô cũng không ngừng an ủi mình như vậy. Dần dần cô cũng bình tĩnh lại, từng câu từng chữ tổng biên Lôi nói, cô đều lắng nghe, cũng đều cẩn thận ghi chép.

“Nhiệm vụ khẩn cấp lần này rất nguy hiểm, hậu quả xấu nhất có thể sẽ là mất mạng! Cho nên lần này, chúng ta phải lựa chọn những người tình nguyện, phải hai phóng viên viết bài cùng phóng viên ảnh tới khu vực động đất!” Lôi Vũ đứng trên bục, vẻ mặt nặng nề nói.

Lời Lôi Vũ nói không phải là dọa suông, động đất mạnh 7,2 độ richter kèm theo dư chấn, đất đá sạt lở. Cho nên nhiệm vụ lần này thật sự vô cùng nguy hiểm. Anh vừa nói xong, vẻ mặt của mấy nữ phóng viên đã tràn đầy sợ hãi.

“Báo cáo tổng biên tập! Em tình nguyện đi thu thập tin tức!” Lúc này, Úc Tử Duyệt đứng lên, kiên định nói.

“Tiểu Úc.....” Đồng nghiệp bên cạnh kéo kéo góc áo cô, khuyên cô không nên đi. Loại chuyện như thế này, nên giao ấy phóng viên nam.

Lôi Vũ thấy Úc Tử Duyệt đứng lên, có chút mừng rỡ, nhưng vẫn lo lắng hơn. Mừng rỡ vì cô có sự dũng cảm của một phóng viên, lo lắng vì sợ cô đi đường sẽ gặp nguy hiểm! Một cô gái hoạt bát như vậy, sao có thể.....

“Trước kia tôi từng đi thu thập thông tin về trận động đất ở Vân Xuyên, tâm lý những phóng viên có mặt tại hiện trường đều bị ảnh hưởng lớn, phải chứng kiến rất nhiều tình cảnh thê thảm, cộng thêm thân thể mệt mỏi, tinh thần cũng chịu áp lực lớn! Úc Tử Duyệt, chuyến đi Vân Thành lần này không chỉ đơn giản là đi thu thập thông tin, mà còn phải chuẩn bị tinh thần đả kích lớn! Em đã suy nghĩ kỹ chưa mà đã quyết định?” Đôi mắt thâm thúy của Lôi Vũ nhìn Úc Tử Duyệt, nhắc nhở từng chữ từng câu.

Úc Tử Duyệt nghe Lôi Vũ nói, lại nhìn hình ảnh trên màn hình, thấy quân đội đã có mặt tại hiện trường, trong đầu hiện lên gương mặt của Lăng Bắc Hàn, cô mở miệng: “Tổng biên tập, trước kia em từng đi tình nguyện tại khu dân nghèo ở Châu Phi, cũng từng đi từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng, trên tuyến đường từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng cũng từng gặp cảnh đất đá bị sạt lở, từng thấy một trường tiểu học bị đất đá cuốn trôi... Em muốn nói rằng, về phương diện thể lực, em có thể! Về phương diện tâm lý, em cũng có thể! Là một phóng viên, không nên sợ chết, không phải sao? Em tình nguyện đến khu vực gặp nạn!” Úc Tử Duyệt nhìn Lôi Vũ, vô cùng kiên định nói.

Nhiệt huyết trong người cuộn cuộn dâng lên. Giờ phút này, cô không chỉ là vì Lăng Bắc Hàn, cô còn coi mình là một phóng viên, cô muốn đến khu vực gặp nạn để tìm hiểu chân tướng sự thật cho quần chúng nhân dân được hiểu rõ!

Nghe Úc Tử Duyệt nói như vậy, phòng viên ảnh A Cường cũng lập tức đứng dậy: “Báo cáo tổng biên! Tôi cũng tình nguyện đến khu vực gặp nạn! Đi cùng phóng viên Tiểu Úc!” Lần này A Cường cũng không phải vì an nguy của Úc Tử Duyệt, mà là vì lý tưởng nghề nghiệp của anh!

Mặc dù biết rõ trên đường có thể gặp nguy hiểm, hai ngày nay cô con gái ba tuổi của anh còn đang bị ốm.....

Úc Tử Duyệt nhìn A Cường, gật đầu một cái, bọn họ vẫn luôn hợp tác ăn ý như vậy.

Sắc mặt Lôi Vũ nặng nề, trầm tư một hồi, rốt cuộc cũng gật đầu một cái: “Hai người đến phòng làm việc chờ tôi!” Lôi Vũ nói.

Lôi Vũ một mình theo chân hai người bọn họ ra khỏi phòng họp, nhấn mạnh hết sức tính nghiêm trọng của vấn đề, nhất là đối với Úc Tử Duyệt, anh không yên lòng. Nhưng chỉ có thể tôn trọng quyết định của cô.

“Úc Tử Duyệt, anh nhấn mạnh với em một lần nữa, đến hiện trường khu vực gặp nạn thật sự không phải là một chuyện dễ thể hiện!” Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người bọn họ, Lôi Vũ nhìn cô, nhấn mạnh lần nữa. Nhìn cô gái tràn đầy sức sống, tinh thần phấn chấn, nghĩ đến cảnh cô đến hiện trường chịu cực khổ, trong lòng anh vô cùng không nỡ!

“Tổng biên tập! Em không phải muốn thể hiện!” Úc Tử Duyệt thấy Lôi Vũ nói như vậy, tức giận, lớn tiếng phản bác.

“Được rồi, anh xin lỗi!” Lôi Vũ cười chua xót, cô nhóc này, chẳng lẽ không biết thật sự anh đang lo lắng cho sự an nguy của cô hay sao?

“Tổng biên tập, em đã quyết định! Hơn nữa, em cũng chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà anh giao phó!” Úc Tử Duyệt mặt sắc dụ đi, nói.

“Được, vậy em về sớm nghỉ ngơi đi, vé máy bay của em và A Cường đã chuẩn bị xong rồi, các chuyến bay tới Vân Thành đều đã bị hoãn, hai người tạm thời đến thành phố F, sau đó đi xe buýt sang Vân Thành, nếu như không có xe buýt, anh sẽ sắp xếp xe riêng đưa hai người đi! Nhớ, nhất định phải giữ liên lạc 24/24” Lôi Vũ tiến lên, đôi tay đè bả vai cô lại, ngắm nghía khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vẫn không yên tâm nhắc nhở.

Đôi mắt thâm thúy của người đàn ông khóa chặt lấy cô, trong nháy mắt, Úc Tử Duyệt hơi sững sờ, nhưng chỉ thoáng qua, Lôi Vũ buông bả vai cô ra.

“Được! Em hiểu ạ!” Úc Tử Duyệt hoàn hồn, nói xong liền rời khỏi phòng làm việc.

*

Dường như tất cả các vệ tinh, tin tức các đài truyền hình đều thông báo về trận động đất ở Vân Thành lần này, nghe nói Úc Tử Duyệt muốn đến khu vực gặp nạn săn tin, trong lòng Nhan Tịch sợ hãi! Thấy Úc Tử Duyệt đang thu xếp hành lý, về mặt cô càng lo lắng.

“Duyệt Duyệt, thật sự em muốn tới đó sao? Nơi đó bây giờ rất nguy hiểm! Em xem tin tức đó, ở đó dư chấn vẫn còn....” Nhan Tịch bội phục dũng khí của Úc Tử Duyệt, nếu là cô, chắc sẽ không dám xung phong nhận việc.

Nhìn thấy những hình ảnh đáng sợ như vậy, nếu không cẩn thận, một tảng đá rớt trúng vào người.... Cô không dám tưởng tượng thảm cảnh đó!

“Chị Nhan, chuyện em đã quyết định thì nhất định sẽ làm! Hơn nữa, đây cũng là trách nhiệm của em! Chị yên tâm, em nhất định sẽ cẩn thận! Một mình em còn có thể đi từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng, còn sợ chút dư chấn này sao?” Úc Tử Duyệt thoải mái nói với Nhan Tịch.

“Chuyến đi từ Tứ Xuyên qua Tây Tạng nếu không phải có chú...không phải em đã..... Tóm lại, em nhất định phải hết sức cẩn thận! Người trong nhà có biết không?” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt, thở dài nói, đi tới giúp cô sắp xếp đồ vào balô.

“Em sợ mọi người lo lắng nên vẫn chưa nói ọi người hay, đợi đến nơi sẽ nói, nếu để cha em biết, nhất định sẽ không để cho em đi!” Úc Tử Duyệt nói.

“Không phải em muốn đến đây tìm chú đây chứ? Chị nhớ hình như chú ấy cũng đến Vân Thành”

Vừa nghe Nhan Tịch nói vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt lại run lên, vừa rồi cô có gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn nhiều lần, nhưng đều không liên lạc được, chuyện này khiến cô vô cùng lo lắng, nhưng rồi lại chỉ có thể an ủi mình, anh là quân nhân ưu tú như vậy, sao có thể gặp chuyện không may được?

“Vân Thành rộng lớn lại có nhiều khu gặp tai nạn như vậy, em muốn gặp anh ấy cũng rất khó, có thể gặp được thì tốt, chỉ hy vọng anh ấy bình an. Nhưng lần này việc quan trọng nhất là săn tin! Chị Nhan, em thích công việc này, thích nghề phóng viên này!” Úc Tử Duyệt lại nói.

Mặc kệ lần này có thể gặp được anh hay không, mục đích chủ yếu của cô vẫn là thu thập thông tin.

Rạng sáng ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt liền rời giường, thay một bộ quần áo nhẹ nhàng, đi giày thể thao, cũng không quên mang theo băng vệ sinh. Hôm nay chắc chắn phải đi đường núi nhiều, cô nên chuẩn bị đầy đủ!

Cô và A Cường ngồi xe của Lôi Vũ đến sân bay, bay đến thành phố F.

Đến thành phố F, quả nhiên xe buýt đến Vân Thành cũng ngừng hoạt động, cũng may mà Lôi Vũ có chuẩn bị, phái xe riêng tới đón bọn họ.

“Tiểu Úc, có say xe không?” Ngồi trong xe bị lắc lư, A Cường quan tâm hỏi Úc Tử Duyệt!

“Tôi không say, hiện tại cũng không có gì không thoải mái!” Úc Tử Duyệt ngồi thẳng người, cứng rắn nói, trong tay vẫn cầm điện thoại di động, không ngừng gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn, nhưng vẫn không thể liên lạc được.

“Cô gọi điện thoại cho đại đội trưởng sao?” Lúc này A Cường lại hỏi Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt thoáng sửng sốt, chợt hiểu ra A Cường đang nói tới ai, hai gò má ửng hồng: “Vâng..... Nhưng vẫn không liên lạc được!” Trong lòng cô rất cuộc vẫn lo lắng cho sự an nguy của anh, lúc này cô thật sự rất hi vọng cô sẽ gọi điện thoại lại cho cô, nói với cô rằng anh vẫn bình an!

“Tôi đoán đại đội trưởng đang cùng mọi người đang làm công tác phòng chống động đất, cứu nạn, có lẽ không mang điện thoại theo bên người! Đại đội trưởng chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì đâu!” A Cường trấn an Úc Tử Duyệt.

Tốt nhất là vậy. “Vâng....” Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, hai mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ có thể cầu nguyện anh không gặp phải chuyện gì.....

Xe càng ngày càng gần Vân Thành, đường càng không dễ đi, nhất là đi qua đoạn đường quốc lộ dưới chân núi, nhiều chỗ bị lún, bác tài chỉ có thể lái xe men theo con đường nhỏ, trên đường không ngừng lắc lư.

Cô vốn không bị say xe, nhưng lắc lư thế này, cô lại muốn ói.

“Hự.....”

“A.....”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Chiếc xe đột nhiên phanh lại, Úc Tử Duyệt trong xe thiếu chút nữa ngã xuống, kêu khê một tiếng, A Cường cũng kêu lớn một tiếng rồi hỏi. Bỗng cảm thấy một trận rung chuyển mạnh mẽ.

“Là động đất! Nhanh xuống xe! Tránh sau sườn xe!” Tài xế nói xong, nhanh chóng nhảy xuống xe, A Cường cũng nhanh chóng kéo Úc Tử Duyệt xuống xe.

Sau khi xuống xe, động đất càng mạnh hơn, ba người ôm đầu đứng bên trái xe, chỉ cảm thấy gạch đá không ngừng rơi xuống đầu mình. Giờ phút này, Úc Tử Duyệt mới ý thức được cái gì mới gọi là nguy hiểm!

A Cường lấy nón bảo hiểm từ trong túi ra, đeo lên cho Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt từ chối: “Đội vào! Cô là trẻ con sao!” A Cường không để cô từ chối, nói lớn.

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Lăng Bắc Hàn đã từng đội nón bảo hiểm cho cô, lúc đó, mặc dù anh mất cô, nhưng cũng là vì suy nghĩ cho sự an nguy của cô....

Sau khi động đất đi qua, ba người may mắn không bị thương, nhưng chiếc xe màu trắng bị đập không ra hình thù gì nữa.

A Cường bảo bác tài rời đi trước, anh cùng Úc Tử Duyệt đến khu vực gặp nạn, trên đường còn gặp những phóng viên của những đài khác, đi cùng vài người tình nguyện. Đoàn người lặn lội đi về phía khu vực gặp nạn phía trước.

Cho dù thể của cô có khá đi chăng nữa nhưng sau khi vượt qua một quãng đường dài vượt núi băng đèo, cả người cô cũng mệt mỏi không chịu được, cảm giác nội y trong người đã ướt đầm mồ hôi, lúc nghỉ ngơi, lấy băng vệ sinh dưới lòng bàn chân, chúng cũng đều đã ướt sũng.

“Còn một cây số nữa là đến khu vực gặp nạn rồi, trước khi trời tối liệu chúng ta có thể đến nơi không?” A Cường nói sau khi cùng những phóng viên khác nghiên cứu bản đồ.

Úc Tử Duyệt uống một ngụm nước, sau đó gạt đầu một cái.

Đoàn người lại tiếp tục lên đường. Trên đường đi, nhìn thấy các bóng dáng xanh lá quen thuộc, trong lòng Úc Tử Duyệt bỗng trở nên kích động. Nhìn mỗi chiến sĩ đi về phía phố núi này dường như nhìn thấy một tia hy vọng.

Bọn họ đều là Giải Phóng Quân được phái tới để trợ giúp kháng chiến cùng những chiến sĩ cảnh sát vô trang.

Càng gần nội thành thành phố, bóng dáng các chiến sĩ càng nhiều, đồng thời tình cảnh cũng càng thê thảm đến không nỡ nhìn.

Cảnh hoang tàn diễn ra khắp nơi trong khu vực gặp nạn, thỉnh thoảng có những nhân viên cứu hộ mặc đồng phục màu cam mang những túi đựng thi thể màu đen đi qua người cô, khoảnh khắc đó cả đám người Úc Tử Duyệt đều trầm mặc.

Cảm giác bất lực vô cùng từ đáy lòng dâng lên.....Úc Tử Duyệt sững sờ, nghe tiếng kêu than vang dậy khắp trời đất tại hiện trường khu vực gặp nạn, nhất thời quên mất cả phản ứng.

Đi về phía trước liền bắt gặp phế tích của một trường học, Úc Tử Duyệt thoáng trở lại bình thường, lúc này mới ý thức được hoàn cảnh của mình, cô vội chạy tới đồng hoang tàn, cùng nhân viên cứu viện đưa thức ăn cho những người bị thương.

“Các bạn nhỏ..... đừng sợ, các chú Giải Phóng Quân đang cứu các cháu, các cháu sẽ nhanh chóng thoát khỏi đây thôi...” Úc Tử Duyệt đứng bên ngoài đồng hoang tàn, nhìn vào bên trong, dường như có thể nhìn thấy em bé đang mở to đôi mắt tròn đen nhánh hoảng sợ vô cùng.

“Mẹ.....”

“Mẹ.....”

Từng tiếng “Mẹ” từ đồng hoang tàn xuyên qua lòng đất khiến sống mũi cô chua xót, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Chỉ thấy nhân viên cứu viện đưa từng thi thể nhỏ ra ngoài.....

Đổi mặt với những sinh mạng bất đắc dĩ mà chết đi, đổi mặt với những người sống bị mất người thân, dường như khả năng ngôn ngữ đã không còn. Những phóng viên lặng lẽ lau nước mắt, những nhà báo chỉ có thể đặt bút, cầm máy chụp hình, cầm micro lên mới có thể thể hiện được nỗi đau đớn của mình.

“Mấy người có thể nhanh hơn được không? Xin mấy người nhanh hơn một chút nữa! Chỗ này có một em bé!” Úc Tử Duyệt thấy chiến sĩ Giải Phóng Quân chạy tới, xông lên trước, đau đớn gọi. A Cường liền kéo cô lại: “Tiểu Úc, cô phải tin tưởng bọn họ!” A Cường lớn tiếng nói.

“Tất cả chiến sĩ cứu viện, nhất định phải cứu sống bọn trẻ cho tôi! Cho dù phải lấy tay đào cũng phải kéo ra!” Lúc này, một giọng nói quen thuộc khàn khàn truyền đến từ phía không xa, Úc Tử Duyệt sững sờ quay đầu, trong tim từng đợt rung động, cô quay đầu, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn dính đầy bùn đất, nửa người trên mặt áo bảo hộ màu vàng đứng cách đó không xa, lớn tiếng chỉ huy.

Bóng dáng không thể quen thuộc hơn khiến trái tim cô rung động, thấy bóng dáng kia đến gần, nhìn bùn nhão bắn đầy trên mặt anh, trong lòng Úc Tử Duyệt dâng lên một dòng nước ấm.

Là anh? Cô gặp được anh rồi! Ý thức được điều này khiến mắt cô rưng rưng.

Anh dường như vẫn chưa phát hiện ra cô, cô đi qua người A Cường, đến gần đồng hồ cát: “Lăng Bắc Hàn?” Úc Tử Duyệt nhìn về phía bóng lưng của anh, gọi to một tiếng!

Thân thể Lăng Bắc Hàn khựng lại, anh không sao nghĩ đến được ngay tại nơi xảy ra tai nạn động đất này lại nghe được giọng nói của cô.

Anh quay đầu, chỉ thấy Úc Tử Duyệt toàn thân mặc một bộ quần áo xung phong màu da cam có mấy chữ “Tô Thành Chủ Nhật” đứng không xa, bên cạnh cô chính là A Cường cũng mặc một bộ quần áo xung phong, trên mặt cô dính bùn đất, hốc mắt ửng hồng.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Lăng Bắc Hàn bỗng dưng kích động, còn có cả tức giận! Tại sao cô lại chạy tới một nơi nguy hiểm như thế này? Cô không muốn sống nữa sao?

184. Chương 184: Xúc Động

Nếu bạn đã từng đọc hàng ngàn cuốn tiểu thuyết, thì đây hoàn toàn không phải là quảng cáo! Trong lúc tìm kiếm không ngừng không nghỉ, hai mắt Lăng Bắc Hàn hiện đầy tia máu, vậy mà con người thâm thúy vẫn nhìn chằm chằm Úc Tử Duyệt, khoảnh khắc đó, trong lòng chất chứa bao nhiêu tình cảm phức tạp, cô xuất hiện như vậy, sẽ làm anh phân tâm.

Cũng trách cô dám đến nơi nguy hiểm như thế này để săn tin, Lăng Bắc Hàn buồn bực: “Mời những phóng viên nhà báo tránh ra, xin đừng cản trở công việc của chúng tôi!” Anh xoay tầm mắt, không nói với cô một câu, ngược lại lớn tiếng nói, sau đó đến bên đồng hồ cát.

“Bên trong còn mấy đứa bé?” Lăng Bắc Hàn đứng bên đồng hồ hoang tàn, trầm giọng hỏi.

Anh không nhìn cô, ngược lại còn tỏ thái độ với cô làm Úc Tử Duyệt đau lòng, nỗi chua xót dâng lên trong lòng, nhưng trong tình cảnh rất nguy cấp hiện tại, cô cũng không để ý nhiều.

“Xin lỗi anh, chúng tôi đã được bộ tuyên truyền cho phép phỏng vấn, chúng tôi bảo đảm sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc cứu viện của mọi người!” Đối mặt với các chiến sĩ đang xếp hàng để giữ khoảng cách an toàn với bên ngoài đồng hồ cát, Úc Tử Duyệt lấy thẻ chứng nhận do bộ tuyên truyền cấp, bình tĩnh mà lớn tiếng nói.

“Tiểu Úc, chúng ta lui về phía sau đi!” Lúc này A Cường kéo Úc Tử Duyệt lùi lại, nói. Úc Tử Duyệt cũng không cố chấp, lui về phía sau mấy bước, lấy máy ghi âm ra, bắt đầu đưa tin về hiện trường.

“Hiện tại chúng tôi đang ở thành phố Vân Thành, thị trấn Phong Huyền xảy ra tâm địa chấn, hiện tại trường tiểu học đã trở thành một đồng đồ nát, xung quanh quang cảnh hoang tàn, hiện tại những đồng chí cứu viện đang đến khu phế tích trường học để cứu các em bé bị mắc kẹt bên trong....”

Úc Tử Duyệt khàn giọng nói, miêu tả tình huống tại hiện trường lúc này, A Cường đứng bên cạnh không ngừng chụp hình.

“Cháu bé, đừng sợ, đưa tay cho chú.... có chú quân nhân ở đây, các cháu sẽ không sao đâu!” Lúc này, Lăng Bắc Hàn nằm rạp xuống đất, một cánh tay thò vào đồng đồ nát, miệng không ngừng nói.

“Doanh trường, như vậy cánh tay anh sẽ gặp nguy hiểm mất.”

“Đừng nói nhảm, đào lên cho tôi.” Một cánh tay của Lăng Bắc Hàn đã nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của một đứa bé, bàn tay ấy lạnh đến dọa người, thật sự nếu được không cứu ra kịp thời, thì 28 đứa trẻ này nhất định sẽ bị đe dọa đến tính mạng.

Lúc này chính là thời khắc sinh tử.

Úc Tử Duyệt hoảng sợ nhìn cánh tay Lăng Bắc Hàn đang đưa vào trong đồng đồ nát, cô cũng biết nếu lúc này đóng phế tích kia sụp xuống, cánh tay anh sẽ không thể bảo vệ được: “Một sĩ quan đang thò tay qua đồng đồ phế tích nắm lấy bàn tay của một em bé, anh đang không ngừng an ủi bọn trẻ, khích lệ bọn trẻ, anh nói....”

Cô xúc động nói vào máy ghi âm, nước mắt không kìm nén được mà rơi xuống, trong lòng càng thêm rung động.

Đó chính là Lăng Bắc Hàn, một người quân nhân không sợ hy sinh.

“Được rồi.... Một đứa bé ra được rồi.... Đội vệ sinh mau chuẩn bị....” Khu phế tích cuối cùng cũng được mở ra lớn hơn, thân thể một bé gái được Lăng Bắc Hàn ôm lấy, có chiến sĩ hét lớn.

Úc Tử Duyệt nhìn thấy bé gái nhỏ được ôm ra ngoài, cô cũng kích động hét to, những phóng viên khác cũng rối rít chụp hình.

Sau đó lại có hai đứa trẻ nữa được cứu ra ngoài. “Chú.....Vương Hiểu Hiểu vẫn còn trong đó.....Bên trong.....Chân bị bàn học.....đè lên.....” Một bé trai mặt dính đầy máu nằm trong ngực Lăng Bắc Hàn, yếu ớt nói.

“Chú sẽ cứu cô bé ra ngoài!” Lăng Bắc Hàn cam đoan, đặt bé trai nằm lên cangk, nhìn những đứa trẻ này, anh nhớ tới đám trẻ Đậu Đậu, Nữ Nữ....

“Doanh trường, anh.....”

Những đồng chí khác khiếp sợ hô lên, nhưng chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đã nhanh nhẹn chui vào trong khu phế tích, Úc Tử Duyệt kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Bắc Hàn đang chui vào trong khu phế tích kia.

“Lăng Bắc Hàn!” Cô theo bản năng gọi to một tiếng, những phóng viên khác bên cạnh cũng sửng sốt, không ngờ một sĩ quan có thể vì cứu người mà tự mình chui vào trong khu phế tích.

“Tiểu Úc, đại đội trưởng, không phải, trung tá Lăng sẽ không sao đâu!” A Cường bên cạnh trấn an Úc Tử Duyệt, có thể thấy được cô vẫn vô cùng lo lắng cho Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt có chút hoàn hồn lại, nhìn A Cường gật đầu một cái.

Sau khi tĩnh táo lại, cô kìm nén nỗi đau đớn đang dâng lên trong lòng vì anh, cô tiếp tục đưa tin.

Lăng Bắc Hàn chui vào trong khu phế tích, thấy một cái chân bị bàn học đè lên, một cô gái nhỏ đang thoi thóp, lòng anh vô cùng khó chịu, anh dè dặt cẩn thận bò về phía cô gái nhỏ, chỉ sợ động tác của mình hơi mạnh một chút sẽ khiến cho đồng đồ phế tích này lại tiếp tục sụp xuống lần nữa.

“Hiểu Hiểu..... đừng sợ... chú dẫn con ra ngoài bây giờ đây!” Lăng Bắc Hàn cười nói với cô gái nhỏ đang hoảng sợ, anh đưa tay gỡ nón bảo hiểm trên đầu đội vào đầu bé gái nhỏ.

“Chú... Con đau quá...” Trên mặt bé gái nhỏ dính đầy bụi, không nhìn rõ được mặt cô bé, chỉ thấy một đôi mắt tròn đen nhánh nhìn anh đầy tin tưởng, nhỏ giọng nói với anh.

Máu tươi dường như cũng đã ngừng chảy, mất đi màu sắc đỏ tươi, biến thành màu nâu sẫm, thấm đầy bụi bẩn, bên trong rất tối, mùi máu tươi xông vào mũi, trong lòng Lăng Bắc Hàn tràn đầy đau thương, một sinh mệnh nhỏ bé tươi tắn như vậy, sao anh có thể trơ mắt nhìn bé chết được.

“Rất nhanh thôi sẽ không còn đau nữa, hãy tin chú!” Lăng Bắc Hàn vẫn cười nói, ánh sáng yếu ớt từ khe hở lọt vào bên trong khu phế tích, chiếu lên mặt anh, anh đang cười, lộ ra hàm răng trắng noãn.....

Lăng Bắc Hàn bò đến trước mặt cô gái nhỏ, đưa tay, cẩn thận nâng cái bàn lên, bàn tay còn lại ôm lấy hông cô gái nhỏ, đưa cô ra ngoài.

“Đau quá..... a.....” Cơn đau đớn khiến cô gái nhỏ nhào vào trong ngực Lăng Bắc Hàn khóc lên, nhưng cuối cùng chân của cô bé cũng được kéo ra ngoài, Lăng Bắc Hàn nhìn bắp chân bị đè của bé gái, trực giác mách bảo cái chân của bé sẽ bị tàn phế....

Cảm giác áy náy trào dâng trong lòng, anh cũng không dừng lại lâu, một tay ôm cô gái nhỏ, một tay chống xuống mặt đất, bò về phía lỗ hổng của khu phế tích.

“Ra rồi!” Thấy cô bé được Lăng Bắc Hàn đưa ra, đám lính mừng rỡ, lớn tiếng nói.

“Ra rồi...” Úc Tử Duyệt đứng ở cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, cũng kinh hãi lắm lắm, chỉ thấy một cô gái nhỏ đang thoi thóp được cứu ra ngoài.....

“Rầm.....”

“Doanh trường!”

“Lăng Bắc Hàn!”

Lăng Bắc Hàn vẫn còn chưa đi ra, nhưng lại chợt nghe thấy ‘rầm’ một tiếng, đồng phế tích đột nhiên lại sụp xuống, đám lính hét lên, Úc Tử Duyệt cũng không chú ý đến bất kể cái gì nữa, vội vã vọt tới.....

“Lăng Bắc Hàn, anh mau ra đây, anh không thể có chuyện gì được, khôn khiếp!” Úc Tử Duyệt bất chấp tất cả mà gào lên, thân thể cô bị hai người lính ngăn lại, cô hướng về phía đồng hoang tàn gào lớn, giãy giụa, cô hận không thể xông tới, đào vào bên trong đưa anh ra.

“Lăng Bắc Hàn..... anh đi ra cho em!” Cô điên cuồng gào lên, trong lòng giống như bị người ta không ngừng xé rách, đau đến khó chịu, thì ra cô vẫn quan tâm anh như vậy, thật ra cô vẫn còn yêu anh, điểm này, cô hiểu rất rõ.....

“Khụ khụ.....”

“Doanh trường không sao, có động tĩnh!”

Khu phế tích bị sụp đổ một lúc lâu, bỗng có gì đó ngổ ngàng trong đồng đổ nát, loáng thoáng nghe được tiếng ho khan của Lăng Bắc Hàn, có người vui mừng thốt lên.

Úc Tử Duyệt ngừng giãy giụa, sững sờ nhìn đồng hoang tàn, lúc này, sắc trời đã dần tối, chỉ thấy một bóng dáng động đậy trong đồng hoang tàn, sau đó từ từ chui ra....

Cả người Lăng Bắc Hàn toàn bụi, trên mặt cũng thế, nhìn không rõ mặt mày, thân thể vện toàn đứng lên, nhưng cánh tay trái của anh bị thương, đang chảy máu không ngừng.

Hai mắt mở ra, tay đưa lên vuốt mặt, lúc này anh mới nhìn rõ thế giới này, thấy cách đó không xa cô đang bị hai chiến sĩ giữ lại, trong lòng Lăng Bắc Hàn có chút phức tạp, vừa rồi trong đồng hoang tàn, anh nghe được tiếng quát tháo của cô.

Cô còn để ý anh, ít nhất cô vẫn còn quan tâm đến anh.

“Tìm cẩn thận một lần nữa, xem có ai còn sống không!” Xoay tầm mắt, anh phân phó ột chiến sĩ.

“Dạ!” Các chiến sĩ nghe lệnh liền nhanh chóng chạy đi, lúc này, đội cứu hộ đã chạy tới bằng bó vết thương cho anh, Úc Tử Duyệt cũng được thả ra, trong lúc sững sờ đã thấy các phóng viên khác xông lên trước.

“Trung tá Lăng, vừa rồi chúng tôi thấy anh vì cứu bé gái kia mà tự mình chui vào khu phế tích, lúc đó điều gì đã cổ vũ anh?”

“Anh làm sao để có thể bảo vệ mình không bị thương?”

Ký giả vây quanh Lăng Bắc Hàn, lớn tiếng hỏi.

“Tôi chỉ biết bên trong vẫn còn sinh mạng, nếu nói là cổ vũ khích lệ, có lẽ là sinh mạng, sinh mạng đã khích lệ tôi, lúc phế tích sụp xuống, tôi lập tức ôm đầu, ngồi xổm xuống bên cánh cửa, tầng dưới và cánh cửa tạo thành khu vực tam giác, tôi liền núp vào trong khu vực an toàn này!” Lăng Bắc Hàn lớn tiếng nói về phía ông kính.

“Cảnh báo cho các vị đồng chí phóng viên, trong lúc khẩn cấp cần chú ý an toàn!” Lăng Bắc Hàn dặn dò lần nữa, một y tá định tiêm cho anh lại bị anh từ chối, “Cho tôi một viên thuốc kháng sinh là được rồi!” Anh nói.

Lăng Bắc Hàn nhận viên thuốc y tá đưa cho, ném thẳng vào trong miệng, khóe mắt liếc về phía Úc Tử Duyệt vẫn còn đang sững sờ, ánh mắt anh thâm trầm.

Úc Tử Duyệt cũng nhìn anh, muốn bước tới nhưng hai chân lại chẳng thể nào di chuyển được, cứ ngẩn người nhìn Lăng Bắc Hàn, thấy anh bước chân định rời đi.

“Anh chờ một chút!” Cô nhìn anh, hét lớn.

Lăng Bắc Hàn dừng chân, quay đầu nhìn cô, thấy cô đi về phía mình, trên mặt vẫn còn dính vết bùn khô khốc. “Nơi này nguy hiểm, em nên trở về đi!” Anh nhìn cô rồi mở miệng nói.

Úc Tử Duyệt không lên tiếng, lấy khăn ướt từ trong túi xách ra, kiễng chân lau khuôn mặt bụi bặm của anh, nhìn khuôn mặt tuần tú từ từ hiện ra, cô nói: “Anh có thể ở đây, tại sao em lại không thể?” Cô vừa lau vừa nói, đôi mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt tuần tú của anh!

Cũng thấy được trong mắt anh có một tia máu đỏ, đáy mắt thâm quầng, trên mặt có vết thương, dưới cằm lún phún râu.....

Cảnh vừa rồi khiến trái tim cô rung động.

“Anh là quân nhân!”

“Em cũng là phóng viên!”

Anh nói, cô vội vã phản bác, vẻ mặt kiên định nhìn anh, cái tên quân nhân này vì cứu người mà ngay cả tính mạng chính mình cũng không quan tâm!

Giờ phút này Lăng Bắc Hàn thật sự hối hận vì ngày trước đã giới thiệu cô đi làm phóng viên, anh hiểu tính cách bướng bỉnh của cô, giờ phút này muốn khuyên cô trở về là không thể!

“Chú ý an toàn!” Anh nhìn cô, trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt cũng nhìn anh, nặng nề gật đầu: “Tại sao anh lại không chịu tiêm thuốc? Vết thương nhiễm trùng thì sao?” Thấy cánh tay bị thương của anh đã được băng bó ổn thỏa, Úc Tử Duyệt nhỏ giọng hỏi.

“Một chút vết thương nhỏ thôi mà, vật liệu cứu trợ thiếu hụt, rất nhiều người bị thương còn chưa được dùng!” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt nhỏ giọng nói, anh như vậy càng khiến cô càng đau lòng hơn.

“Vậy anh cũng không được phép ngã xuống đâu đấy, nhiều chiến sĩ còn đang chờ anh chỉ huy!” Úc Tử Duyệt bất mãn phản bác.

Lăng Bắc Hàn mỉm cười lộ ra hàm răng trắng nõn: “Anh sẽ không sao đâu!” Anh kiên định nói, câu nói này giống như đang cam đoan với cô, làm cô an lòng.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Bắc Hàn lại tham gia vào công việc cứu viện khác, Úc Tử Duyệt cùng A Cường cũng đi theo doanh đội của anh, cũng biết rằng đội của Lăng Bắc Hàn huấn luyện đang dã ngoại ở đây, vừa đứng lúc gặp động đất, chiều hôm qua đội bọn họ là đội đầu tiên đến khu vực gặp nạn cứu người.

Lăng Bắc Hàn cứu viện không ngủ không nghỉ suốt ba mươi giờ đồng hồ rồi, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, giống như người sắt, xuyên qua từng đồng đồ nát, không ngừng chỉ huy, càng không ngừng tự mình tham gia cứu trợ...

Cuối cùng, khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, một đội khác chạy tới thay thế cho đội của Lăng Bắc Hàn để đội của anh được nghỉ ngơi.

Không phân biệt trên dưới, bọn họ dựng lều nghỉ ngơi ngay trong trường tiểu học, khu phế tích yên tĩnh, xung quanh tản ra mùi máu tươi khiến lòng người đau thương... Nơi này dường như còn rất nhiều linh hồn không có nhà về đang lay động.....

Úc Tử Duyệt đứng ở nơi này cũng không sợ hãi, trong lòng chỉ có chua xót xót xa.....

“Tiểu Úc, vừa kết nối được mạng, bản thảo hôm nay đã được gửi đi...” A Cường đi ra ngoài, nói với Úc Tử Duyệt.

“Vâng!”

“Tổng biên tập Lôi nhấn mạnh lần nữa là phải chú ý an toàn!”

“Vâng, chúng ta cần phải chú ý an toàn, anh Cường, anh không cho bà xã và con gái biết anh đến đây đúng không?” Úc Tử Duyệt mạnh mẽ nhắc nhở A Cường.

“Cô yên tâm! Trung tá Lăng tới rồi... tôi đi ăn cơm trước...” A Cường thấy Lăng Bắc Hàn đi tới, nhỏ giọng nói với Úc Tử Duyệt, rồi nhanh chóng lách người đi.

Thấy Lăng Bắc Hàn đang đi tới phía mình, trái tim Úc Tử Duyệt đập nhanh dữ dội, hồi hộp nhìn anh, ngoài mặt vẫn ra cố ra vẻ bình tĩnh. Lăng Bắc Hàn vẻ mặt cũng bình tĩnh, bóng đèn vàng treo trên lều chiếu sáng khuôn mặt của cô, trên mặt không còn bùn nhão, tóc cũng được cắt tỉa, chỉnh tề không ít.

Trong đầu hiện lên hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy cô hồi còn ở Tây Tạng, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười khắc sâu trong đầu anh, không ngờ chỉ trong một năm, anh và cô, quan hệ một người quân nhân một người du khách biến thành quan hệ vợ chồng, rồi ly hôn, trở thành người lạ, sau đó lại gặp nhau.

Quanh quẩn một vòng, giống như trở lại điểm khởi đầu.

“Ăn cơm chưa?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, trầm giọng hỏi.

Úc Tử Duyệt khẽ lắc đầu: “Vẫn chưa!”

“Mau đi ăn đi..” Anh nhỏ giọng nói với cô, giọng nói khàn khàn do anh đã gào thét chỉ huy suốt ba mươi tiếng đồng hồ.

Cô đi theo anh, cùng đi lấy cháo, lấy bánh bao, còn có trứng vịt muối, hai người bưng đồ ăn đi đến một cái cột bóng rổ trong sân, ngồi xuống.

“Ăn tạm một chút, lương thực còn đang trên đường, chưa chuyển kịp đến đây!” Lăng Bắc Hàn sợ Úc Tử Duyệt ăn không quen những thứ này, trầm giọng nói.

“Em không có kén ăn!” Anh cho rằng cô yếu ớt lắm sao? Úc Tử Duyệt bất mãn nói, sau đó bưng hộp tức ăn lên, uống một ngụm cháo ngô thật lớn.

Trong bóng tối, Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, bóc vỏ trứng vịt muối đưa cho cô, Úc Tử Duyệt nhận lấy, cắn một miếng, “A, mặn quá!”

“Ha ha.....” Lúc này, Lăng Bắc Hàn cúi đầu cười ra tiếng, “Trứng vịt muối này không giống trứng vịt muối mà em hay ăn đâu!” Lăng Bắc Hàn nói, tự mình bóc một quả, sau đó dùng chiếc đũa rẽ ra, “Muốn ăn bánh bao không?”

Úc Tử Duyệt le lưỡi, học cách làm của anh, chỉ chốc lát sau, điện thoại di động trong túi chợt vang lên, cắt đứt hành động của hai người.....

185. Chương 185: Ở Chung Một Lều

Là điện thoại của Úc Trạch Hạo gọi tới, Úc Tử Duyệt nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình điện thoại di động, vẻ mặt hơi cứng lại, “Xem ra vẫn bị bọn họ phát hiện.” Cô nhỏ giọng nói, cô sợ nếu ba mẹ biết chuyện sẽ lo lắng ỉn, cô đưa hộp cơm cho Lăng Bắc Hàn, tới một bên nhận điện thoại.

Nghe giọng của cô hẳn là người nhà cô gọi điện thoại tới, Lăng Bắc Hàn thầm nghĩ. Nhìn bóng dáng trong màn đêm dưới ánh đèn vàng vọt, tất cả mọi thứ dường như biến mất. Anh vẫn còn nhớ trong lúc nấp dưới đồng hoang tàn anh đã nghe thấy tiếng hét lo lắng của cô dành cho anh, trong lòng anh thật sự cảm động, cũng khiến anh có thêm động lực sống tiếp!

“Ba, con sẽ chăm sóc mình thật tốt, tin tưởng con đi mà! Ngàn vạn lần ba đừng cho ai đến đây bảo vệ cho con, chỉ cần ba quyên góp nhiều đồ tới khu vực gặp nạn là được rồi, chỗ này thiếu rất nhiều thứ, cụ thể thì ba hãy xem trong bài báo ngày mai của con nhé!” Tiếng nói của cô truyền đến, Lăng Bắc Hàn nghe lời cô nói, trong lòng vui mừng.

Trong đầu cũng hiện lên rõ ràng cảnh tượng lần thứ hai anh nhìn thấy cô ở Tây Tạng, cũng chính thời điểm đó, anh đã phải nhìn cô gái nhỏ này với con mắt khác. So với bạn cùng lứa tuổi, cô có một tấm lòng nhân ái và tinh thần trọng tình nghĩa.

Ngày đó nghe thấy cô gọi điện thoại muốn đem tất cả tiền mừng tuổi quyên góp cho trường tiểu học, mà xui quỷ khiến thế nào anh lại đưa cô về trại lính, ngày ấy, cô sốt cao, anh còn chăm sóc cô thật lâu.....Thời gian đó, anh đương nhiên đối với cô không có tình yêu nam nữ gì cả, chỉ là không muốn cô bé hoạt bát thiện lương này có bất kỳ sơ suất gì mà thôi.

Nhớ tới chuyện cũ một năm trước, trong đêm tối, Lăng Bắc Hàn ngắm nghía bóng dáng cô khoe miệng không khỏi cong lên.

“Duyệt Duyệt, ba thật hối hận vì đã không ngăn cản con làm phóng viên!” Trong điện thoại, Úc Trạch Hạo thở dài. Cho dù có thể hiểu được nghề nghiệp của Úc Tử Duyệt nhưng ở trong lòng bọn họ, cô vẫn chỉ là một cô bé nhu nhược, vậy mà lại ở nơi nguy hiểm đó....

Nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm nay, Úc Tử Duyệt cũng thở dài: “Cha, con cũng chưa bao giờ như thế này, oán hận chính nghề nghiệp của mình, thà rằng không có cơ hội làm báo! Nơi này quá khắc nghiệt.... Nhưng con vẫn muốn làm!” Cô có chút nghẹn ngào nói.

Lời này Lăng Bắc Hàn cũng nghe thấy, trong lòng xúc động không thôi. Đối mặt với tai nạn, anh cũng từng oán hận mình là một quân nhân! Oán hận vì có được cơ hội cứu trợ này, nếu quốc gia không có tai nạn, chiến tranh, chỉ sợ cuộc sống mười mấy năm của anh trong quân ngũ không có đất dụng võ, anh có thực sự không hi vọng những tai nạn thế này không phát sinh không?

Sau khi Úc Tử Duyệt nói thêm một chút, lần nữa nhấn mạnh mình sẽ chú ý an toàn, mới cúp điện thoại. Cô đi tới bên cạnh Lăng Bắc Hàn, ngồi xuống, bưng hộp đồ ăn, mặc dù rất đói nhưng một chút cũng ăn không vào.

“Sao không ăn?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, quan tâm hỏi.

“Không ăn được, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất nặng nề. Lăng Bắc Hàn, bình thường các anh rất có kinh nghiệm những chuyện này đúng không?” Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm không một ánh sao, trong lòng đè nén vô cùng, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh người bị thương tay chân bị gãy, cùng với những túi ni lông đựng thân thể màu đen.

Lời của cô khiến anh đau lòng, nhưng theo ý anh, tâm lý của cô đã vững vàng tới, ít nhất không bị suy sụp, “Dĩ nhiên là có nhiều kinh nghiệm, cho nên sau khi kinh nghiệm đủ nhiều, càng ngày càng cảm thấy trước tai nạn, sinh mạng của mình thật nhỏ bé, chỉ có sinh mạng của nhân dân mới là vĩ đại. Cho nên trong lòng anh vẫn luôn cho rằng tình cảm riêng tư của quân nhân là không đáng kể. Có điều...”

Lăng Bắc Hàn đứng lên, hơi ngẩng đầu nhìn lên không trung, trầm giọng nói từng câu từng chữ, sau đó quay đầu nhìn cô, “Có điều.....”

Anh vừa định mở miệng, Úc Tử Duyệt nửa hiểu nửa không cũng chờ đợi lời nói của anh, ai ngờ, chuông điện thoại di động lại vang lên.....

Là Lôi Vũ gọi điện tới, cô vội vàng đứng lên, cầm điện thoại di động chạy ra cách một đoạn bất mấy.

“Tổng biên tập Lôi! Vâng, có lẽ là tín hiệu không tốt.... Bên này tín hiệu cũng không tệ!” Âm thanh của Úc Tử Duyệt từ nơi không xa truyền đến, nghe thấy cô nói là tổng biên tập gọi điện tới, trong lòng Lăng Bắc Hàn thất lại, căng thẳng. Anh chưa từng quên A Cường từng nói với anh, Lôi Vũ rất quan tâm tới cô, vậy, cô đối với anh ta có cảm giác thế nào?

Lăng Bắc Hàn cảnh giác, lắng tai nghe lời cô nói, trong lòng hơi đau, y hệt một ông chồng đang nổi máu ghen.

“Có cần anh cho người sang không, hoặc là anh sang? Anh thật sự... lo lắng cho em!” Giọng nói trầm thấp mà có lực của Lôi Vũ xuyên qua màng nhĩ của cô, không hiểu vì sao, cô đột nhiên cảm thấy Lôi Vũ dường như quá khẩn trương với mình. Cái loại khẩn trương này không giống với sự quan tâm bình thường của cấp trên dành cho cấp dưới.

Úc Tử Duyệt cau mày, có chút chột dạ nhìn về phía Lăng Bắc Hàn, chỉ thấy anh cũng đang nhìn mình. Trong lòng càng chột dạ nghiêm trọng hơn, giống như mình là một người vợ đang ngoại tình vậy.... Nhưng chỉ là thoáng qua, cô liền gạt bỏ suy nghĩ này!

“Không cần đâu ạ, em ở bên này không có vấn đề gì đâu ạ, hơn nữa còn có anh Cường ở đây!” Úc Tử Duyệt cười lớn tiếng nói.

Vị tổng biên tập này đúng là quan tâm cô không bình thường! Lăng Bắc Hàn trong lòng thầm nghĩ, ghen tuông càng nồng đậm, nhưng lại chỉ có thể kiềm chế.

“Vâng, được, em tự biết chăm sóc mình thật tốt! Thuốc cần dùng đều đã mang đầy đủ!” Lăng Bắc Hàn nghe Úc Tử Duyệt trả lời, liền đoán được Lôi Vũ bắt đầu quan tâm đến chuyện riêng của cô rồi, ngay cả cần thuốc gì cũng hỏi.

Nhưng cũng cảm thấy người đàn ông này rất cẩn thận tỉ mỉ.

“Tối ăn cơm đi!” Thấy cô sau khi cúp điện thoại còn ngẩn người nhìn điện thoại, Lăng Bắc Hàn không vui lớn tiếng nói, ham muốn giữ lấy cô trong lòng bộc phát ra ngoài.

“Đã nói ăn không vào.....” Úc Tử Duyệt đến gần, cầm cái bánh bao, lầu bầu nói.

“Ăn không vào cũng phải ăn! Đừng lãng phí thức ăn, khu vực gặp nạn có rất nhiều người ngay cả bánh bao cũng không có mà ăn đấy!” Lăng Bắc Hàn ra lệnh cho cô, đây cũng là vì muốn tốt cho cô, trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, nếu cô ăn không vào, sức đề kháng giảm xuống, rất dễ ngã bệnh.

“Hung dữ cái gì chứ...” Lúc nào cũng hung dữ với cô như vậy! Cô cũng đâu phải là người không hiểu chuyện, Úc Tử Duyệt ủy khuất cúi đầu, gặm bánh bao từng miếng từng miếng.

“Anh nói chuyện thường như vậy...” Anh vốn không giỏi nói những lời dịu dàng, Lăng Bắc Hàn nhìn cô, cứng nhắc bổ sung, hy vọng trong lòng cô không quá để ý.

Úc Tử Duyệt không để ý tới anh, cầm đầu cầm cổ ăn bánh bao uống cháo, ngay cả trứng vịt muối cũng ăn, Lăng Bắc Hàn vẫn ở bên cạnh đuổi muối cho cô.

“Tổng biên tập của em gọi điện tới à?” Một lúc sau, anh mở miệng, ngại ngùng hỏi. Giọng nói cứng nhắc, nhưng lại không nghe ra chút ghen tuông nào.

“Ừ, đúng vậy..... Anh ấy bảo em chú ý an toàn, còn muốn tự mình tới đây, nhưng bị em từ chối. Đúng rồi, tổng biên tập của bọn em cũng từng đi lính, cũng xuất thân từ línhTrình Sát, hóa ra cũng đóng quân ở thủ đô, không biết anh có biết không...?” Tìm được đề tài, Úc Tử Duyệt nói một lèo.

Trong màn đêm, cô không phát hiện ra sắc mặt anh càng lúc lại càng đen hơn cả bóng đêm.

“Không biết!” Lăng Bắc Hàn cứng nhắc nói, “Nhưng hình như anh ta rất quan tâm tới em!” Sau đó, anh chưa xong nói tiếp.

Ngay cả anh cũng đã nhìn ra? Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, thấy đôi mắt anh dường như phát sáng, cô bị anh nhìn chằm chằm có chút chột dạ, nhưng cũng có ý trả thù mà gật đầu: “Anh ấy rất tốt. Trong tòa soạn có rất nhiều đồng nghiệp nữ để ý tới anh ấy...” Cô cúi đầu, nhỏ giọng cố ý nói.

Cho anh tức chết đi! Úc Tử Duyệt tôi đây cũng là best-seller nha!

Quả nhiên, lời nói của Úc Tử Duyệt đã thành công kích thích Lăng Bắc Hàn! Ghen tuông trong lòng anh càng đậm, cô gái nhỏ đáng ghét này, mấy tháng trước vẫn còn là vợ anh, vậy mà giờ đã để ý đến người khác! Giờ phút này, Lăng Bắc Hàn cũng không để ý đến cái gì gọi là “Muốn tốt cho cô” nữa, anh chỉ biết rằng người phụ nữ của anh sắp biến thành của người khác.

Ham muốn giữ lấy của đàn ông quả thật đáng sợ!

“Cho nên?” Anh rướn người, cúi xuống trước mặt cô, bàn tay giữ chặt cằm cô, nhìn cô không vui hỏi.

“Cho nên cái gì?... Em no rồi, muốn đi ngủ...” Ánh mắt Úc Tử Duyệt lóe lên, né tránh ánh mắt sáng quắc kia. Cũng cảm thấy mình thật kỳ lạ, dường như trái tim mình lại bắt đầu rung động vì anh!

Chẳng lẽ bởi vì thấy anh là một quân nhân vĩ đại mà mà có thể quên đi tình yêu đã từng một lần bị tổn thương của mình sao?

Không gả cho quân nhân, thật ra cũng coi như cô ép buộc chính mình, cũng là ép buộc anh, dùng cách hiệu quả nhất để cắt đứt hoàn toàn tình cảm giữa hai người! Không yêu, không hi vọng thì cũng sẽ không bị tổn thương! Nhưng bây giờ, cô lại vì anh mà mất đi lý trí.

Cô né tránh bàn tay của anh, đứng lên, định rời đi.

Cánh tay dài của Lăng Bắc Hàn chụp tới, kéo cô vào trong ngực, một tay giữ chặt gáy cô, trong lúc cô còn đang kinh ngạc, anh cúi đầu, hung hăng hôn lên môi cô.....

Úc Tử Duyệt! Em là của anh!

Chiếm lấy môi cô, hút lấy hương vị ngọt ngào của cô, trong đầu Lăng Bắc Hàn vang lên những lời này!

Úc Tử Duyệt cũng sửng sốt, thân thể bị anh ôm chặt lấy, sửng sờ cảm nhận nụ hôn mãnh liệt của anh, trong lúc nhất thời quên đi anh ra, chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch.

Một lúc sau, anh mới rời cái miệng nhỏ của cô, dưới ánh đèn, gương mặt ửng hồng đang kịch liệt thở dốc, anh tin cô vẫn còn tình cảm với anh, “Anh dẫn em đi nghỉ ngơi....” Anh trầm giọng nói, kéo Úc Tử Duyệt vào lều.

Úc Tử Duyệt trong lòng đang vì nụ hôn kia mà rung động, rất muốn biết tại sao anh lại hôn cô, nhưng anh lại không nói gì nữa cả! Rốt cuộc vẫn là ông già khó tính mà!

Cả doanh trại chỉ có mình cô là phụ nữ, liền được phân đến một gian lều đơn. Lúc Úc Tử Duyệt vừa nằm xuống nghỉ ngơi, Lăng Bắc Hàn liền đi vào, trên người chỉ mặc một chiếc áo may ô cùng quần ngắn, Úc Tử Duyệt vội vàng kéo ga giường, che kín thân thể của mình.

“Anh... anh vào đây làm gì?” Thấy anh mặc áo phông cầm nhang muỗi bước vào, Úc Tử Duyệt đề phòng hỏi.

Người phụ nữ đáng chết này, đối với anh cũng còn phòng bị như vậy nữa? “Lều nhường cho em, anh không có chỗ ngủ!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, nói chuyện đương nhiên, đem nhang muỗi đặt trong góc, ngồi xuống nền đất bên cạnh chăn đệm.

“Vậy anh không thể nằm cùng các chiến hữu à....?” Úc Tử Duyệt phản bác.

Chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đã nằm xuống cách cô không xa, một tay đặt sau gáy làm gối, nhắm mắt lại: “Không nói linh tinh nữa, ngủ đi!” Anh trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt tắt đèn pin của điện thoại di động, trong nháy mắt, căn lều chìm vào bóng tối....

186. Chương 186: Đau Lòng Vì Anh

Khắp nơi chìm vào giấc ngủ, nhưng tiếng muỗi vo ve phiền phức vẫn truyền đến, mặc dù Úc Tử Duyệt đã quấn chiếc chăn đơn trên người nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh phiền não này, giận đến lẫn lộn không ngủ được.

“A..... nhiều muỗi quá.....” Cô ngồi dậy, giơ chân múa tay rời giường đơn, tức giận nói. Nhìn Lăng Bắc Hàn nằm một bên không nhúc nhích, cô buồn bực, anh không sợ muỗi sao? Khẽ nhúc nhích người, cầm điện thoại di động, mở đèn pin cầm tay đến gần anh, chỉ thấy đường như anh đã ngủ thiếp đi !

Nhưng trên mặt anh có mấy con muỗi đang đậu lên!!!

Nhất định là do anh đã quá mệt mỏi, mệt mỏi đến nỗi ngay cả muỗi cũng không quan tâm, nhìn cánh tay bằng bó của anh, giờ phút này, cô đau lòng vì anh. Người sắt như anh thật ra cũng có lúc mệt mỏi. Trong đầu hiện lên hình ảnh hôm nay anh chỉ huy ở khu gặp nạn, cứu người đưa bé từ trong đống đổ nát ra ngoài, đáng về lúc công bà cụ già, cô có cảm giác anh chính là một anh hùng.

Cho dù anh nói, anh là chiến sĩ, là con em của nhân dân, những việc này đều là việc anh phải làm !

Cổ họng có chút nghẹn lại, cô đứng dậy, mở cửa lều, cuốn lên, sau đó phẩy ga giường, không ngừng quạt.

Biến đi! Bọn mày mau biến đi! Không được phép quấy rối giấc ngủ của anh ! Anh ấy đã đủ mệt mỏi rồi!

Trong lòng cô thầm mắng những con muỗi như vậy, lại cảm thấy mình thật buồn cười. Phất ga giường một lúc lâu, cô mới kéo cửa lều xuống, ngồi xuống bên cạnh anh, lấy chăn của mình đắp lên người anh, còn cẩn thận che kín cánh tay trần của anh.

Dưới ánh đèn điện thoại, cô lẳng lặng nhìn gương mặt tuấn tú của anh, trong lòng cảm động, cũng có chút rung động.

“A.....” Bên eo chợt căng cứng, một cánh tay giữ chặt eo cô, Úc Tử Duyệt kêu lên một tiếng, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đã mở mắt ra!

Anh là quân nhân được huấn luyện đặc biệt, cho dù ngủ say nhưng chỉ cần có chút động tĩnh cũng sẽ cảnh giác mà tỉnh lại, thật ra vừa rồi lúc cô đang đuổimuỗi, anh đã tỉnh rồi, sau lại thấy cô đắp chăn ỉn, lại còn chăm chú nhìn mình, Lăng Bắc Hàn không nhịn được giữ eo cô lại.

“Anh buông em ra.....”

“Em lén nhìn anh làm gì?” Úc Tử Duyệt giãy giụa trong lòng anh, nhưng anh lại dùng sức, kéo cô ngã vào trong ngực mình, anh nhìn cô, hỏi.

“Em không có! Anh buông ra, nóng quá!” Trong lều như cái lò hấp, anh lại ôm cô như vậy, Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy nóng vô cùng, dĩ nhiên, còn bị anh quấn chặt như vậy, càng làm cô không giãy giụa được, gương mặt nhỏ đỏ lên, giống như lửa đốt.

Lăng Bắc Hàn đâu chịu cam lòng buông cô ra, cánh tay phải ôm eo cô, cánh tay trái kéo chăn qua, đắp lên cho cô, để cô mặc quần áo ngắn khỏi bị muỗi cắn.

Còn mạnh miệng? Lăng Bắc Hàn rất muốn trừng phạt cái miệng nhỏ của cô một chút, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ngày mai bọn họ đều phải dậy sớm làm việc, huống chi, nhuyển ngọc trong ngực, anh sợ mình không kiềm chế được, tự chuốc lấy họa....

“Còn động dậy nữa anh sẽ giải quyết em tại chỗ!” Lăng Bắc Hàn ôm chặt lấy cô, lật người, đôi chân dài bá đạo đè đè cô lại, nói nhỏ bên tai cô.

“Anh..... Chúng ta không còn là vợ chồng nữa! Anh làm vậy là không được ! Hơn nữa đây là trại lính !” Cái tên khốn kiếp này ! Úc Tử Duyệt có thể cảm thấy rất rõ ràng vật nóng bỏng đang nào đó đang chạm vào giữa hai chân mình, trời thì nóng bức, hai người cùng đắp một cái chăn, lại còn thân mật như vậy....

Nhưng hiện giờ bọn họ đâu phải là quan hệ vợ chồng thân mật như trước kia nữa! Bọn họ không có quan hệ gì cả, chỉ là cô nam quả nữ !

Trong lòng Úc Tử Duyệt cũng hiểu, mặc dù bọn họ không phải là quan hệ vợ chồng, nhưng cô vẫn quan tâm tới anh, vẫn chưa từng thay đổi, chỉ là cô một mực trốn tránh mà thôi !

“Không phải vợ chồng thì sao? Trại lính thì thế nào? Anh chính là trùm ở đây, muốn thế nào thì được thế đó!” Trong bóng tối, Lăng Bắc Hàn cười xấu xa, bá đạo nói, sau đó nhắm mắt lại, ôm cô, trái tim trống rỗng cuối cùng cũng tìm được sự an ủi.

“.....” Cái tên bá đạo khôn kiếp này !

Úc Tử Duyệt im lặng, lại không dám làm loạn, chỉ sự thật sự bị anh giải quyết tại chỗ.

Dần dần, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của anh, cô nhắm chặt hai mắt lại, mặc dù mệt muốn chết, nhưng nằm trong ngực anh cũng rất yên tâm. Được anh ôm như vậy cũng là khát vọng của cô.

Trong lòng lắng xuống nên cũng không có cảm giác nóng như vậy nữa, những cảnh khủng khiếp nhìn thấy được lúc ban ngày cũng không hóa thành cơn ác mộng quấy nhiễu cô, vùi trong ngực Lăng Bắc Hàn, ngược lại cô lại có cảm giác rất an ổn. Mặc dù đang ở khu vực gặp nạn, hơn nữa còn ở trong lều, nhưng trong mấy tháng nay thì đây là đêm mà cô ngủ ngon nhất.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô bị tiếng còi khẩn cấp đánh thức, sau khi ngồi dậy, phát hiện trên người mình đắp chăn, còn Lăng Bắc Hàn đã biến mất.

“Nửa tiếng nữa, tất cả lều bạt đều phải được thu dọn xong, một giờ sau, máy bay vận tải không quân sẽ đáp xuống chỗ này, nhiệm vụ chính của chúng ta hôm nay là vận chuyển đồ cứu trợ ! Nhiệm vụ cụ thể sẽ do các đại đội trưởng tự sắp xếp!” Vừa ra khỏi lều, cô đã nghe thấy giọng nói hùng dũng vang dội của Lăng Bắc Hàn truyền đến.

Hiểu rõ tình hình hiện tại ở khu vực gặp nạn Úc Tử Duyệt hết sức mừng rỡ, bởi vì cuối cùng đồ cứu trợ cũng đã được vận chuyển tới.

Sau khi tập trung, các chiến sĩ nhanh chóng ăn điểm tâm, sau đó dọn lều, Úc Tử Duyệt cùng A Cường cũng tham gia, bọn họ phải làm rất nhiều việc cho nên Úc Tử Duyệt rất ít khi gặp được Lăng Bắc Hàn.

Hơn chín giờ sáng, chợt nghe thấy tiếng máy bay âm âm trên không trung, chốc lát sau, một đoàn máy bay vận chuyển đồ hạ xuống sân, một người mặc trang phục quân nhân từ trên máy bay đi xuống, nhìn thấy người đó, Úc Tử Duyệt cảm thấy có chút quen quen.

Lăng Bắc Hàn tiến tới, chào người quân nhân kia, Úc Tử Duyệt bị A Cường kéo đến chuẩn bị phỏng vấn, lúc này Úc Tử Duyệt mới nhận ra, người thiếu tá không quân kia chính là một trong những người bạn tốt của Lăng Bắc Hàn – Cố Diệc Thần!

“Cố Diệc Thần?” Lần cuối cùng gặp anh hình như là sau năm mới, cô nhớ Lăng Bắc Hàn đưa cô đến mấy chỗ bọn họ thường tụ tập, Úc Tử Duyệt nhìn thấy anh, lớn tiếng gọi.

Cố Diệc Thần quay đầu, thấy Úc Tử Duyệt, mới đầu có chút kinh ngạc, rồi lại liếc mắt nhìn Lăng Bắc Hàn, ánh mắt mang vẻ trêu chọc: “Tới đây phỏng vấn sao? Em cũng lão Lăng đúng là có duyên.....” Lúc này Cố Diệc Thần cũng không ra vẻ nghiêm túc nữa, nói với Úc Tử Duyệt !

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, đưa máy ghi âm tới trước mặt anh, vẻ mặt nghiêm túc muốn phỏng vấn anh. Cố Diệc Thần cũng rất phối hợp, nghiêm túc trả lời từng vấn đề mà cô hỏi.

Sau khi Cố Diệc Thần trả lời phỏng vấn, ngay lập tức tiến hành nhiệm vụ, Úc Tử Duyệt cùng A Cường và một nhóm tình nguyện từ khắp nơi đến cùng nhau phân phát đồ cứu trợ cho từng nhân dân trong vùng gặp nạn.

Bận rộn hơn nửa ngày, nhưng Úc Tử Duyệt cũng không hề cảm thấy mệt mỏi. Sau khi đã vận chuyển toàn bộ đồ cứu trợ, Lăng Bắc Hàn cầm một cái túi đi đến chỗ cô: “Nhiệt độ của vùng gặp nạn tăng cao, nếu như ban đêm trời đổ mưa, rất có thể làm phát sinh dịch bệnh, em mang theo khẩu trang này đi.” Anh nói xong lấy ra một cái khẩu trang đưa cho cô.

“Ồ!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng đồng ý. Lăng Bắc Hàn lại lấy ra một bình giữ nhiệt bằng inox, “Rễ bản lam(*), mau uống đi.....!” Anh mở bình giữ nhiệt ra, đưa đến miệng cô.

“Vậy còn anh? Uống chưa? Vết thương có bị nhiễm trùng không?” Úc Tử Duyệt nhận lấy bình giữ nhiệt, nhìn anh hỏi, trong lòng cảm động vô cùng. Hiện giờ bọn họ giống như một đôi cùng chung hoạn nạn....

“Anh không sao! Uống mau! Lát nữa anh còn phải qua bên kia núi tìm kiếm xem còn người nào không!” Sự quan tâm của cô khiến anh cảm động, Lăng Bắc Hàn nhìn cô, nhỏ giọng nói.

“Vậy em đi cùng các anh!” Úc Tử Duyệt nói xong, uống hết một chén rượu bữa cơm.

“Em không được đi! Trèo đèo lội suối quá nguy hiểm, nghe lời!” Lăng Bắc Hàn đưa tay vuốt đầu cô, nhỏ giọng nói.

“Không được? Không phải đã nói doanh trại các anh tới đâu, bọn em liền phỏng vấn tới đó hay sao? Đây cũng là nhiệm vụ của em! Em sẽ cẩn thận, không ảnh hưởng đến công việc của các anh!” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác.

Anh bất đắc dĩ nhìn cô, cô không biết giờ phút này trong mắt anh, cô không phải là một phóng viên, mà chỉ là một người phụ nữ, một người phụ nữ mà anh yêu! Anh không muốn cô gặp phải một chút nguy hiểm nào! Lăng Bắc Hàn trong lòng bất đắc dĩ nghĩ ngợi, nhưng vẫn tôn trọng nghề nghiệp của cô, gạt đầu một cái: “Nếu xảy ra chuyện gì, cả đời này em đừng hòng nghĩ đến chuyện là phóng viên nữa!” Anh bá đạo nói với cô.

Úc Tử Duyệt nhìn bóng lưng anh chầm chầm, le lưỡi: “Ai cần anh xen vào!”.

“Nói gì đó?” Lăng Bắc Hàn đen mặt xoay người lại, nhìn cô chầm chầm, trong hai tròng mắt phát ra ánh sáng uy hiếp.

“Nói anh thật sáng suốt!” Úc Tử Duyệt vội vàng khoát tay, cười lấy lòng nói. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, cô sợ Lăng Bắc Hàn thật sự không để cho cô đi thu thập thông tin, đành phải lấy lòng anh.

Hơn hai giờ chiều, Lăng Bắc Hàn tự mình mang theo một đại đội và một đội cấp cứu, cùng hai người Úc Tử Duyệt và A Cường, bay qua một ngọn núi lớn, tới một ngôi làng nhỏ sau núi.

“A.....” Vừa mới đẩy cửa của một gian nhà ngói ra, một cảnh tượng khủng khiếp không dám nhìn khiến Úc Tử Duyệt thét lên chói tai, Lăng Bắc Hàn nhanh chóng tiến lại, kéo cô vào trong ngực mình, thấy cô bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, anh đau lòng vô cùng, bàn tay không ngừng chà xát hai má cô.

“Đầu..... bị..... đập..... đập nát.....ô.....” Úc Tử Duyệt vô cùng kinh hãi nhìn Lăng Bắc Hàn, nói, sau đó “Oa” một tiếng, nhào vào trong ngực anh, khóc rống lên.

Bàn tay Lăng Bắc Hàn càng không ngừng vuốt ve sau gáy cô: “Đừng nghĩ nhiều..... không được hành động trước mọi người! Em chỉ được phép ghi chép.....” Lăng Bắc Hàn cứng nhắc anh ủi, nhìn những chiến sĩ đem thi thể ra ngoài.....

“Em, tốt hơn nhiều rồi, em không sao, sẽ quen... sẽ quen thôi.....” Úc Tử Duyệt từ trong ngực anh ra ngoài, thở dốc từng hơi lớn, thì thào nói.

Lăng Bắc Hàn chỉ có thể buông cô ra: “Dừng cảm đối mặt!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói với cô, đeo khẩu trang lên cho cô.

Úc Tử Duyệt càng không ngừng gạt đầu, đi theo A Cường vào trong thôn.

“Anh Cường, hình như chúng ta lạc đường rồi, sao không thấy chiến sĩ nào cả.....” Sắc trời càng lúc càng tối dần, Úc Tử Duyệt mới vừa cùng A Cường từ một gian nhà ra ngoài sân, nhìn quanh hỏi.

“Có lẽ bọn họ ở đầu làng! Chúng ta đi nhanh!” A Cường nói xong, kéo Úc Tử Duyệt rời khỏi, nhưng đúng lúc này lại cảm giác dường như xung quanh lại chấn động.

“Động đất! Mau ngồi xuống!” A Cường hét lên, Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn tảng đá lăn từ trên núi xuống, cuốn theo bùn đất xung quanh, mấy căn nhà cách đó không xa bị nổ tung, cô bị A Cường kéo qua, nằm sấp xuống một bên đồng cỏ.....

(*) Rượu bữa cơm: một vị thuốc bắc dùng để tiêu độc, giải nhiệt, phòng bệnh.

187. Chương 187: Thật Sự Quan Tâm Cô

“Báo cáo doanh trưởng! Có hai ký giả mất tích!” Sau dư chấn, tất cả nhân viên cứu hộ tập trung ở cửa thôn, sau khi kiểm tra lại nhân số, một binh lính báo cáo lại với Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn khẽ run lên, hai tròng mắt rà khắp lượt trong đám người nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh mặc áo màu da cam đâu cả.

“Trương Bách Phát!”

“Có!”

“Cậu lập tức tập trung tất cả những người bị thương lại, sau đó chuyển đi!”

“Tuân lệnh!”

Lăng Bắc Hàn vừa ra lệnh, Trương Bách Phát lập tức tiếp nhận mệnh lệnh làm việc.

“Từ Bản, Chu Khải!”

“Có!”

“Hai cậu theo tôi quay lại thôn tìm kiếm cứu người! Những người khác trở lại doanh trại!” Lăng Bắc Hàn lớn tiếng ra lệnh.

“Tuân lệnh!” Vừa dứt lời, Lăng Bắc Hàn liền chuẩn bị vào thôn.

“Doanh trưởng, anh chỉ dẫn theo có hai người....”

“Đừng thừa lời! Trương Bách Phát, nếu cậu không mang đủ người bị thương trở về, tôi xem cậu báo cáo lại thế nào!” Lăng Bắc Hàn biết rõ mang theo mười người bị thương vượt núi là một nhiệm vụ rất khó khăn, nhưng bây giờ anh còn chưa biết được tung tích của Úc Tử Duyệt và A Cường.

“Doanh trưởng, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ! Anh cứ yên tâm 100%” Trương Bách Phát lại nói. Lăng Bắc Hàn gật đầu sau đó mang theo một chú chó nghiệp vụ cùng hai binh sĩ đi trở lại nơi gặp dư chấn trong thôn.

“Úc Tử Duyệt.....!”

“Gâu gâu.....!”

Một tay Lăng Bắc Hàn kéo chó nghiệp vụ đi xuyên trong bóng đêm, không ngừng hô to tên của Úc Tử Duyệt.

*

Lúc gặp phải dư chấn, A Cường vội vàng kéo Úc Tử Duyệt nấp vào một bên đồng cỏ khô, nhưng cuối cùng hai người lại bị kẹt trong khe hẹp tạo thành giữa đồng cỏ khô và những tấm bê tông bị đổ.

“Khụ khụ.....”

“Anh Cường....anh....khụ....anh ở đâu?” Xung quanh tối mịt, Úc Tử Duyệt gục sát vào đồng cỏ khô, không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ sợ không cẩn thận khiến cho cái gì đó sụp xuống đè cô tan xương nát thịt.

“Khụ.....Tiểu Úc.....Tôi không sao!” A Cường lúc này mới mở miệng, khó khăn nói. Trên thực tế, hai chân anh như đang bị thứ gì đó đè lên, vừa rồi anh đã thử cử động nhưng không sao cử động được, cảm giác đau đớn không ngừng truyền đến khiến anh chỉ có thể cắn chặt răng chịu đựng.

A Cường cảm giác có lẽ đôi chân này của mình bị phế rồi, hiện giờ cũng đã chảy ra không ít máu, ý thức của anh dần tiêu tán mơ hồ, một dự cảm xấu chạy trong não anh, A Cường khó khăn lấy từ trong túi ra một cái đèn pin, bật lên...

Úc Tử Duyệt khẽ quay đầu, chỉ thấy mình đang nằm gục trên đồng cỏ khô, khối bùn đất lớn ở phía trên sụp xuống, bản thân cô thì đang ở ngay dưới một tấm xi măng, cũng may tấm xi măng kia không có đè lên người cô.

“Anh Cường, chân của anh....!” Úc Tử Duyệt kinh hãi nhìn A Cường đang bị một tấm xi măng đè lên, dưới chân anh máu không ngừng chảy ra, hoảng hốt la lớn.

A Cường cắn răng, nhìn cô cười, lấy giấy và bút từ trong túi ra: “Phó mặc cho số phận thôi..... Có điều, tôi không hề hối hận vì đã tới nơi này phỏng vấn.....” A Cường vừa nói vừa cầm bút viết vào mảnh giấy.

Anh đang viết di thư:

Vợ thân yêu, xin thứ lỗi cho anh vì đã không tạm biệt em mà đã đến nơi gặp nạn này để phỏng vấn. Mới rời Tô Thành hai ngày, anh đã rất nhớ con gái của chúng ta. Lúc anh đi, con vẫn còn đang bệnh. Anh hi vọng, cuộc sống trong những năm tháng tới, không có ba ở bên cạnh, con bé sẽ trở nên mạnh mẽ kiên cường hơn.....

Nước mắt rơi xuống thấm ướt trang giấy, làm nhòe cả dòng chữ đang được viết lên, “Chỉ mong vợ và con gái tôi có thể thông cảm ột người đã từng là quân nhân như tôi!” Nhìn bức di thư đang viết, A Cường thở dài nói, nhưng khoe miệng lại giương nên nụ cười tự hào.

“Anh Cường, anh đừng bi quan như vậy, nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta mà! Tôi tin đám người Lăng Bắc Hàn nhất định sẽ tìm được chúng ta!” Úc Tử Duyệt khàn giọng hô lớn.

“Tôi cũng tin thế! Chỉ là nhất thời xúc động, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì..... Vai trò của ký giả chúng ta trong tai nạn thật nhỏ bé, không đáng kể đến, nếu có, có lẽ chỉ là làm hết sức mình để khắc ghi một tính mạng nào đó quả cảm hi sinh trong thiên tai, mang đến ọi người hi vọng và sức mạnh.” A Cường vừa viết, vừa nói.

Úc Tử Duyệt có chút kinh ngạc, nhìn A Cường đã khôi phục lại bình thường, nói: “Đúng vậy, trước sinh mạng con người, chúng ta thật nhỏ bé.....” Trong đầu cũng nhớ lại những lời Lăng Bắc Hàn đã từng nói, Úc Tử Duyệt lẩm bẩm. Ở trong hoàn cảnh mạng sống treo lơ lửng như hiện tại, cô mới ý thức được những thứ mà trước nay bản thân mình không quý trọng.

“Gâu gâu.....!”

“Úc Tử Duyệt!”

“Lăng Bắc Hàn! Là Lăng Bắc Hàn! Anh Cường, chúng ta được cứu rồi! Anh ấy tới cứu chúng ta rồi!” Nghe thấy tiếng chó sủa cùng tiếng gọi của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt kích động nói, “A.....”

“Tiểu Úc, đừng động!” Lời của Úc Tử Duyệt còn chưa dứt, tấm xi măng kia chợt sụp xuống, đè lên lưng cô, Úc Tử Duyệt sợ hãi hét lên.

“Phù.....Tôi.....không sao.....Chỉ là bị đè, không thở được.....” Úc Tử Duyệt không dám đụng chạm linh tinh nữa, nếu như cô cử động lần nữa, chỉ sợ tấm xi măng kia sẽ sụp xuống, hai người bọn họ sẽ càng không có hi vọng.

“Hít sâu..... Cố chịu đựng! Đại đội trưởng đã từng đi cứu nạn rất nhiều lần, nhất định chúng ta sẽ được cứu!” Lúc này lại đến lượt A Cường an ủi đồng viên Úc Tử Duyệt, anh lớn tiếng nói.

“Anh.....anh Cường, anh ấy trước kia có phải rất liều mạng không? Anh nói cho tôi.....nghe một chút.....” Úc Tử Duyệt cảm giác hô hấp càng lúc càng khó khăn, lúc này cô cần phải phân tán lực chú ý.

“Đại đội trưởng trong mắt các binh sĩ chính là một người cầm đầu ma quỷ! Mọi người vẫn thường mắng sau lưng anh ấy! Nhưng mỗi lần quân diễn, làm nhiệm vụ, tham gia cứu nạn, chúng tôi luôn thầm cảm kích anh ấy trong lòng!” A Cường lớn tiếng nói với Úc Tử Duyệt, “Lúc bình thường chúng tôi phải chịu huấn luyện với cường độ lớn thì lúc chiến đấu mới ít chảy máu!”

“Anh Cường.....tại sao anh giải ngũ?” Úc Tử Duyệt thở hổn hển, lại hỏi, cảm giác như không khí càng lúc càng không đủ.

“Không sợ cô chê cười, là vì vợ tôi.....khụ..... Tôi là người rất thực tế.....” A Cường lại đáp.

Úc Tử Duyệt lại cảm động mỉm cười: “Vợ anh thật hạnh phúc!.... Tôi lại không được như thế.....khụ..... Ở trong lòng anh ấy.....sự nghiệp mãi mãi là trên hết.....” Úc Tử Duyệt dứt quãng nói.

Thật ra, lúc nói những lời này, trong lòng cô không ngừng khinh bỉ chính mình lòng dạ hẹp hòi, Lăng Bắc Hàn thật sự không cần tình yêu sao? Anh không cảm thấy cô độc sao? Thật ra thì, chắc hẳn anh cũng cần có tình yêu, cần có vợ bầu bạn?

“Đó chính là lí tưởng của Đại đội trưởng! Trong lòng Đại đội trưởng có một tình yêu rất vĩ đại! Anh ấy tình nguyện hi sinh hạnh phúc của bản thân để theo đuổi lí tưởng của mình! Anh ấy rất vô tư.....” Hô hấp của A Cường cũng không được ổn định nữa.

Nhưng, tôi cũng không có lỗi gì....anh ấy vì theo đuổi lí tưởng của mình mà khiến tôi tổn thương.....

Úc Tử Duyệt lại một lần nữa rơi vào vòng luẩn quẩn, trong lúc nhất thời, cô không cảm giác được hô hấp của mình đang yếu dần, chỉ mãi suy nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình và Lăng Bắc Hàn.

“Úc Tử Duyệt, em có ở đây không? Lên tiếng đi!”

“Bắc Hàn.....em ở đây!”

Nghe được tiếng gọi mạnh mẽ của anh, Úc Tử Duyệt lớn tiếng trả lời, cô tin anh nhất định sẽ nghe được tiếng đáp của mình. Nghĩ đến anh đang ở phía ngoài, cô không còn thấy sợ gì cả.

“Gâu gâu.....gâu gâu.....!”

Trong màn đêm, Lăng Bắc Hàn nghe thấy tiếng của Úc Tử Duyệt, trong lòng mừng rỡ, lúc nhìn thấy đồng đất đá bị sụp xuống, trong lòng anh đã vô cùng lo lắng, chỉ sợ cô.....

“A Cường đâu?”

“Đại đội trưởng.....!”

Lăng Bắc Hàn úp người trên đồng phế tích, nghiêng lỗ tai, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong, phán đoán vị trí của hai người bọn họ.

“Hai người đừng động chạm linh tinh! Bây giờ chúng tôi sẽ cứu hai người lên! Cố chịu đựng!” Lăng Bắc Hàn rống to, ra hiệu cho hai binh sĩ đi cùng, sau đó ba người bắt tay vào đào đồng phế tích lên, vì sợ đồng phế tích này có thể sụp xuống bất cứ lúc nào đè lên hai người bên dưới, cho nên ba người bọn họ chỉ có thể dùng hai tay của mình cẩn thận di chuyển từng khối đất đá.

“Úc Tử Duyệt! Nghe được thì lên tiếng nói chuyện đi!” Sợ bên dưới không đủ không khí, hai người bọn họ sẽ bất tỉnh, Lăng Bắc Hàn hét lớn.

“Em có nghe.....nhưng không còn khí lực nữa..... Chân anh Cường bị thương.....mọi người mau.....” Úc Tử Duyệt thở dốc, khó khăn nói.

“A Cường! Tên nhóc nhà cậu là đồ không có nghĩa khí! Con gái được hơn một tuổi rồi cũng không thèm mới tôi uống rượu!” Cảm thấy A Cường không có chút động tĩnh nào, Lăng Bắc Hàn vừa đào đồng đất đá bên trên, vừa hét lớn. Anh nói vậy chính là để tiếp thêm ý chí sinh tồn cho A Cường.

A Cường bên dưới nửa tỉnh nửa mê nghe thấy những lời này của anh, trong đầu liền hiện lên hình ảnh đáng yêu của con gái bé bỏng, khóe miệng khẽ cong lên: “Đại đội trưởng, lần tới sẽ bù cho anh!” A Cường lớn tiếng nói.

Úc Tử Duyệt nhận thấy A Cường đã có chút tinh thần, liền thở phào nhẹ nhõm. Lúc này chợt có chút ánh sáng từ bên ngoài len vào khiến cô không khỏi mừng rỡ.

Găng tay trên tay Lăng Bắc Hàn sớm đã bị sờn rách, mười ngón tay anh cũng bị cào rách, máu tươi không ngừng rỉ ra, nhưng vẫn không ngừng đào bới đồng phế tích.

“Bắc Hàn, em...em nhìn thấy chút ánh sáng rồi.....” Úc Tử Duyệt la lớn, hai giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cô tham lam hít lấy hít để không khí, chưa bao giờ cảm thấy không khí lại quý giá như vậy.

“Tôi nhìn thấy A Cường rồi! Đừng đào nữa!” Lãng Bắc Hàn vẫn hết sức bình tĩnh, nhìn thấy A Cường, anh vội vàng ra lệnh cho binh sĩ.

“Đại đội trưởng.....chân em bị tẩm xi măng đè lên.....” A Cường yếu ớt nói.

“Tiếp tục đào!” Sau một hồi cân nhắc, Lãng Bắc Hàn liền chỉ vào vị trí chân của A Cường nói, chỉ chốc lát sau bọn họ liền tìm thấy được tẩm xi măng đang đè lên chân anh.

A Cường được cứu ra thành công, liền nhanh chóng được đặt lên băng ca của đội y tế, “Hai người các cậu chịu trách nhiệm đưa cậu ấy đi cấp cứu!”

“Nhưng, doanh trưởng, còn.....”

“Ở đây một mình tôi là được rồi! Mau đi!” Lãng Bắc Hàn lạnh lùng nói, anh có cảm giác cặp chân kia của A Cường sẽ không giữ được, chỉ có thể ra lệnh cho bọn họ nhanh lên.

“Tuân lệnh!” Hai binh sĩ nói xong, lập tức theo nhân viên y tế nhanh chóng rời đi.

“Úc Tử Duyệt, bây giờ anh sẽ xuống cứu em!” Lãng Bắc Hàn rống to, trầm giọng nói, nghĩ tới cô vẫn còn mắc kẹt ở bên dưới, trong lòng anh nóng như lửa đốt.

“Ừ! Em không bị thương! Chỉ là bị một tẩm xi măng đè lên lưng thôi.....” Úc Tử Duyệt hét lớn, hô hấp được khai thông khiến cô thoải mái hơn nhiều.

Lãng Bắc Hàn chui vào bên trong đồng phế tích, thận trọng bò tới cạnh cô, nhìn khuôn mặt cô dính đầy tro bụi, chỉ còn hai mắt là tỏa sáng, anh vươn tay túm lấy gáy cô, không chút quan tâm tro bụi bám đầy trên miệng cô, hung hăng hôn cô một cái.

Sau đó, hạ quyết tâm, dùng sức đỡ lấy tẩm xi măng đang đè lên lưng cô....

“Phù.....em không sao rồi.....” Úc Tử Duyệt thở ra một hơi, cảm giác sức nặng trên người mình biến mất, liền nói.

Khóe miệng Lãng Bắc Hàn khe cong lên, nhưng anh biết, đồng phế tích này sắp sụp xuống rồi, bọn họ phải nhanh chóng rời đi mới có thể thoát khỏi nguy hiểm.

“Tới đây!” Anh khụy người xuống, ôm lấy eo cô, nâng lên phía miệng đồng phế tích.

“Mau leo lên! Dùng sức!” Lãng Bắc Hàn nửa quỳ để cho Úc Tử Duyệt có thể chui được nửa người ra khỏi đồng phế tích.

“Đồng đất đá vừa bị động! Anh có bị nguy hiểm không?” Úc Tử Duyệt cảm thấy những khối đá, mảnh đất, xi măng đang động, kinh hãi la lên.

“Nhanh lên đi!” Lãng Bắc Hàn thấy cô do dự, nóng nảy quát, dùng sức đẩy cô lên trên.

Cả người Úc Tử Duyệt được đẩy ra ngoài, nhưng liền cảm giác đồng đất đá kia nhanh chóng sụp xuống.

“Không!” Úc Tử Duyệt vội vã quay đầu, nhìn miệng đồng phế tích đã biến mất, kích động rống to.

“Lãng Bắc Hàn!” Anh vì cứu cô mà bị chôn vùi rồi! Nhận thức được điều đó khiến cô vô cùng hoảng sợ.

“Lãng Bắc Hàn! Anh còn đấy không? Mau trả lời em! Khốn kiếp!.....” Úc Tử Duyệt hướng về phía đồng đất đá vừa sụp xuống bên dưới, rống to, vội cúi người xuống, dùng tay liềm linh đào, dịch chuyển từng tảng đá lớn ra ngoài....

“Đang nói chuyện với anh đó! Đồ khốn kiếp nhà anh! Mau nói chuyện cho em!” Cô khóc lóc la lên, cũng không ngừng đào bới, không nghe thấy được bất kì tiếng động nào của anh khiến cô vô cùng hoảng hốt, cảm giác mất đi bao trù mĩ lây cô.

“Anh không được chết! Không được! Rất nhiều người còn đang chờ anh cứu! Anh mau ra ngoài đi! Như lần trước, mau ra ngoài đi!” Mười ngón tay bị đất đá cào rách, máu tươi không ngừng rỉ ra, nhưng cô lại không hề cảm thấy đau.

Bây giờ, cô chỉ mong anh chui ra ngoài, như lần trước vậy, như kì tích mà chui được ra ngoài.

Lăng Bắc Hàn đang bị ngất chợt tỉnh lại, nghe được tiếng cô đang hô lớn bên ngoài, anh ho khan mấy tiếng, dần dần mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Anh mau ra đây đi! Em cho anh một cơ hội! Em không nói em không muốn gả cho quân nhân nữa! Quân nhân là vĩ đại, làm vợ quân nhân còn vĩ đại hơn.....em cho anh một cơ hội.....chỉ cần anh mau ra ngoài.....hu.....” Úc Tử Duyệt khóc lóc hô lên.

Lăng Bắc Hàn nghe được những lời cô nói khoe miệng nở nụ cười khổ sở, trong lòng cũng cảm động. Nhưng cô không biết, thật ra anh cũng không muốn liên lụy cô.

Cảm giác được bên dưới đồng phế tích có gì đó đang ngo ngoe, Úc Tử Duyệt sững người, dừng động tác lại, sau đó liền cảm thấy mấy khối đá vụn bên chân mình chợt rơi xuống, cảm giác trong đồng phế tích có người đang chuyển động, từ từ chuyển động....

“Lăng Bắc Hàn!” Cô hét lên chói tai, vội cúi người xuống, túm lấy quần áo của anh, rống to.

Anh không bị khối đá lớn nào đè lên cả, chỉ là mấy khối đá vụn, anh có thể tự mình đứng lên được.

“Làm em sợ muốn chết! Anh làm em sợ muốn chết!” Úc Tử Duyệt không để ý gì nữa liền ôm chặt lấy Lăng Bắc Hàn cả người bám đầy tro bụi, hét lớn.

“Khụ khụ.....khụ.....” Trong phổi dường như chứa đầy bụi đất, Lăng Bắc Hàn còn chưa kịp mở miệng đã không ngừng ho khan, lúc này hô hấp mới thông nhẹn.

“Anh không sao rồi!” Thấy cô đang ôm mình khóc lóc, Lăng Bắc Hàn giơ tay lên, run rẩy xoa phía sau gáy cô.

“Anh dám xảy ra chuyện gì sao?” Một lúc lâu sau, Úc Tử Duyệt mới buông anh ra, rồi cúi người, nhặt chiếc đèn pin cầm tay trên mặt đất lên, nhìn anh, hai vành mắt đỏ ửng, bá đạo nói. Lăng Bắc Hàn bật cười, “Mau về thôi! Trời tối, đường núi lại không dễ đi.” Lăng Bắc Hàn đá đá hai chân hoạt động gân cốt một chút rồi nói với cô.

Hai người đi xuyên trong bóng đêm, lúc lên núi, Lăng Bắc Hàn công cô đi lên, hiện giờ các cây bụi gai che kín đường núi, có thể cảm giác rất rõ ràng hai chân anh đang bị bụi gai đâm vào, đau đớn cùng với cảm giác ngứa ngứa khiến người ta khó nhịn.

Nhưng anh lại không có chút biểu hiện khó chịu nào cả, chỉ yên lặng công cô đi, lúc này trong lòng anh đang cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Anh có thật vì em mà không muốn sống không? Hay anh đang chỉ là vì nhân dân phục vụ?” Úc Tử Duyệt gục trên bả vai anh, thì thào hỏi. Trước kia cô cảm thấy anh căn bản là không cần cô, có thể vì nhiệm vụ mà bất cứ lúc nào cũng có thể lợi dụng cô, hi sinh cô.

Nhưng nếu anh không quan tâm đến cô sao có thể bất chấp tính mạng mình mà cứu cô đây?

Vấn đề này khiến Lăng Bắc Hàn cảm thấy buồn cười: “Úc Tử Duyệt, những chuyện anh làm trước kia thật sự khiến em không cảm giác được một chút yêu thương nào sao?” Trong lòng anh tràn đầy khổ sở, hỏi ngược lại.

188. Chương 188: Thổ Lộ

Nằm trên lưng anh, nghe giọng nói nghiêm túc pha lẫn bất đắc dĩ của anh, trong lòng Úc tử Duyệt giống như rung lên ! Ý của anh là.....

Nhớ lại quãng thời gian hơn bốn tháng trước, nỗi chua xót tủi thân lại dâng lên trong lòng, cho dù vụ án đã kết thúc, cho dù biết anh đến gần Hạ Tĩnh Sơ cũng không làm gì cả, nhưng trong lòng cô vẫn uất ức vô cùng! Cô cảm thấy anh vì sự nghiệp của mình mà lợi dụng cô !

Căn bản không cho rằng cô là ‘người’, hơn nữa còn là một người phụ nữ vô cùng yêu anh, là vợ của anh !

Cho dù anh đã từng nói với cô, nhưng trong lòng cô vẫn không cảm nhận được! Anh thật sự lo lắng cho cô ư? Nói không chừng anh cứu cô cũng chỉ vì thực hiện trách nhiệm của một người quân nhân mà thôi!

“Anh không nói với em, làm sao em biết được? Anh còn nói sẽ không tốn sức vào chuyện tình cảm nữa! Điều này khiến em cho rằng anh đối với em căn bản không phải là yêu, có nhiều lúc anh chỉ quan tâm và chăm sóc em như một người chồng đối với người vợ”. Đôi tay Úc Tử Duyệt nắm chặt quần áo anh. Đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng trong giờ khắc này, cô căn bản không quan tâm đến chút đau đớn này, cô chỉ muốn nghe anh nói cảm giác chân thật của anh đối với cô!

Lăng Bắc Hàn nghe lời cô nói, cười chua xót. Cống cô nhảy qua một cái khe. Đêm khuya trời tối, chỉ có ánh sáng phát ra từ đèn pin trên mũ chiếu sáng con đường gập ghềnh trước mặt.

“Anh cùng Hạ Tĩnh Sơ bên nhau nhiều năm, cũng đã làm nhiều chuyện lãng mạn với cô ấy. Nhưng lúc đó anh chỉ là một thanh niên với tình yêu đầu tiên. Cái này em không cần phải so sánh, bởi vì căn bản sự so sánh này không hề có tính chất đối lập.” Lăng Bắc Hàn thở hỗn hển, hai cánh tay dùng sức điều chỉnh tư thế của cô, vừa đi vừa nghiêm túc nói.

Quả nhiên anh biết cô đang suy nghĩ gì. Không sai, cô đang lấy cách anh đối xử với cô bây giờ so sánh với cách anh đối xử với Hạ Tĩnh Sơ ngày trước. Cảm thấy anh vì Hạ Tĩnh Sơ có thể từ bỏ lý tưởng nhập ngũ của mình, nhưng lại không vì cô mà giải ngũ. Ngay cả trong ý nghĩ thôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Rốt cuộc cô cũng chỉ là một cô nhóc con thôi. Nếu như không phải có kinh nghiệm của trận động đất lần này, có lẽ cô sẽ không bao giờ biết được một người quân nhân vĩ đại thế nào!

Thấy cô vẫn trầm mặc không nói, Lăng Bắc Hàn lại mở miệng: “Bây giờ Lăng Bắc Hàn anh là một quân nhân, hơn nữa còn là một sĩ quan chỉ huy, anh không chỉ là anh nữa, mà còn là một bộ máy của quốc gia, vì tổ quốc, vì nhân dân, em hiểu chứ?” Anh hít sâu một cái, “Có lẽ em sẽ cảm thấy tư tưởng của anh là giả dối, là giả bộ thanh cao? Ở xã hội này làm gì có cái gọi là quốc gia chân chính, làm quan chỉ vì công danh lợi lộc....”

“Không phải, em không có nghĩ anh như vậy!” “Úc Tử Duyệt vội vàng cắt ngang lời anh, “Anh là một người quân dân vĩ đại, cũng là một sĩ quan tốt! Điểm này từ khi anh nhận nuôi Đậu Đậu Nữu Nữu em đã biết!”

Lời của cô khiến anh vui mừng, “Em tin anh là một quân nhân tốt, nhưng không cảm thấy anh là một người chồng tốt?” Lăng Bắc cười hỏi.

“Đúng vậy.....” “Úc Tử Duyệt chua xót nói, tựa đầu vào lưng anh!

“Từ lúc anh vào quân đội cũng đã được mười năm. Mười năm này đã sớm tôi luyện anh trở thành Lăng Bắc Hàn ngay hôm nay! Mặc dù bình thường nghiêm khắc với em, thậm chí rất hung dữ, nhưng anh chính là người như vậy, không phải người dễ nói những lời dịu dàng!” Lăng Bắc Hàn bất đắc dĩ nói ra những lời trước giờ chưa từng nói ra.

Để cho cô hiểu Lăng Bắc Hàn anh bây giờ đã sớm không phải là Lăng Bắc Hàn trước kia nữa!

“Nhưng bên cạnh em, anh đã cố gắng làm tốt những việc mà một người chồng nên làm, cũng biết em trong lòng anh càng ngày càng có ảnh hưởng lớn....” Nói xong lại không muốn nói tiếp!

Lời của anh quả thực đã khiến Úc Tử Duyệt động tâm, “Sau đó thì sao?” Cô nhỏ giọng hỏi, muốn nghe những lời phía sau mà anh chưa nói.

Cô gái ghê ghớm này! Nhất định ép anh nói ra khỏi miệng! Lăng Bắc Hàn dừng chân, ngẩng đầu nhìn trời, “Sau đó anh yêu em! Em có thể khiến một người luôn giữ tỉnh táo như anh nhiều lần mất khống chế! Mắng em, to tiếng với em cũng chỉ là một cách thức biểu đạt, với những người bình thường, anh sẽ không nói nhiều hơn một câu với người ta!”

Giọng nói đầy chất nam tính vang dội giữa núi rừng, những con chim cũng vì giọng nói của anh mà giật mình, Úc Tử Duyệt trên lưng anh ngẩn người, trong đầu không ngừng lặp lại mỗi câu anh nói.

Trong lòng càng thêm rung động, đầu óc ong ong, mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, một dòng nước ấm áp chảy ra....

Lính thối vừa nói yêu cô?

Lăng Bắc Hàn, người luôn lạnh nhạt với cô vừa nói yêu cô.....

Sau khi nói xong, Lăng Bắc Hàn cũng ngẩn cả người, không ngờ vừa rồi mình lại thổ lộ.

Anh sẽ không nói ra những cái gọi là lời ngon tiếng ngọt, cũng cảm thấy nếu không nói đối phương cũng có thể cảm nhận được. Nhưng cô vẫn chưa cảm thấy, còn mơ mơ hồ hồ cho rằng anh không quan tâm cô. Mặc dù anh không thể vì cô mà cởi bỏ bộ quân trang, nhưng vì cô, anh có thể không quan tâm đến tính mạng của mình!

Anh nói “Sẽ không hối hận”. Cô có tiếp tục do dự có muốn gả cho quân nhân là anh nữa hay không? Đó là vấn đề của cô! Anh chỉ là không muốn mình phải hối hận suốt đời.

Thật lâu vẫn không nghe thấy câu trả lời thuyết phục của cô, bước chân Lăng Bắc Hàn lại tiếp tục đi về hướng bên kia núi.

“Khóc cái gì mà khóc?” Nghe thấy tiếng nức nở của cô, Lăng Bắc Hàn bá đạo mắng cô!

“Lăng Bắc Hàn, cho dù anh có thổ lộ với em, em cũng không dễ dàng tha thứ cho anh đâu! Tên đàn ông khốn khiếp này!” Úc Tử Duyệt đánh lên lưng một cái, sau khi nói xong “Tên đàn ông khốn khiếp này!”, trong lòng cô nhanh chóng bị thương, những thứ này cô vừa nói ra?

Nhưng trong lòng vẫn là cảm động. Trước đây chịu bao nhiêu tổn thương, đổi lại chỉ là một chút an ủi vậy sao?

“Vậy phải thế nào em mới tha thứ cho anh? Úc Tử Duyệt, khiến em tổn thương trong lòng anh càng khó chịu hơn, em có biết không?” Lăng Bắc Hàn buồn bã nói, “Hơn nữa em nói không lấy chồng quân nhân, còn anh thì không thể nào cởi bỏ bộ quân trang này được!”

Úc Tử Duyệt thôi không khóc nữa, lời của anh khiến cô rung động, nhưng đồng thời cũng đau lòng cho anh....

“Lần đầu tiên kết hôn là em bốc đồng nhất thời... Em không thể dễ dàng kết hôn lần nữa, em sợ lại bị tổn thương!” Úc Tử Duyệt nghiêm túc nói, đây là những lời trong lòng cô! Mặc dù bọn họ yêu nhau, nhưng vẫn chưa đủ tin tưởng lẫn nhau.

Nếu như vội vàng quay lại chung sống với nhau lần nữa, sau này lại nảy sinh mâu thuẫn thì phải làm sao?

Anh đồng ý với lời của cô, “Vậy em phải cho chúng ta cơ hội sống chung! Không được phép nói ỏ với anh không thoải mái, rất mệt mỏi! Không được nói không lấy chồng quân nhân! Quân nhân cũng cần tình yêu!” Lúc xuống núi, Lăng Bắc Hàn bá đạo nói.

“Em muốn suy nghĩ một chút.....” Úc Tử Duyệt hài lòng mà kiêu ngạo nói. Trong lòng ngọt ngào khó tả!

Lúc xuống núi Lăng Bắc Hàn gần như chạy xuống, như vậy rất nguy hiểm nhưng cánh tay anh chặt chẽ ôm cô. Úc Tử Duyệt cũng không hề sợ hãi ôm chặt cổ anh!

“Mau thả em xuống! Em có thể đi!” Rốt cuộc cũng xuống núi, Úc Tử Duyệt vội vàng nói, anh ôm cô lâu như vậy không mệt sao?

Lăng Bắc Hàn căn bản không nghe cô nói, mặc dù đường đã bằng phẳng nhưng vẫn gập ghềnh, khắp nơi toàn đá vụn, huống chi trọng lượng cơ thể cô có đáng gì so với anh, “Úc Tử Duyệt, nếu em còn giẫm chân, anh sẽ không cần em nữa!” Đột nhiên Lăng Bắc Hàn nói.

Lời này làm Úc Tử Duyệt buồn cười vô cùng: “Anh không cần em phải không? Dù sao cũng còn rất nhiều người theo đuổi em!” Cô có chút hả hê nói.

“A..... đau?”

Lời nói vừa dứt, dưới móng cô bị anh nhéo một cái, Úc Tử Duyệt bị đau bật thốt lên. Cái tên lính thối này! Dám nhéo móng cô!

“Nếu yêu anh thì không được để cho người đàn ông khác có cơ hội! Như vậy thì những người khác cũng sẽ không dám làm gì cả!” Lăng Bắc Hàn cứng rắn nói, chỉ sợ cô sẽ tiếp nhận sự theo đuổi của Lôi Vũ.

Úc Tử Duyệt cười thầm, anh cho rằng cô thật sự có thể nhanh chóng tiếp nhận người đàn ông khác sao? Cô đã dành tình yêu cho anh, sợ rằng cả đời không thể thu hồi trở lại!

“Không biết tình hình anh Cường thế nào rồi? Hy vọng chân của anh ấy không sao cả!” Úc Tử Duyệt đổi chủ đề, nhớ tới A Cường cô chợt cảm thấy lo lắng! Vợ và con gái của anh vẫn chưa biết anh gặp nạn ở khu vực phỏng vấn!

“Sẽ không có chuyện gì đâu!” Lăng Bắc Hàn nghiêm túc nói, trong lòng cũng không chắc chắn.

Trở lại nơi đóng quan, Lăng Bắc Hàn nhận được tin A Cường đã được máy bay trực thăng đưa ra khỏi khu vực rừng núi, đến bệnh viện Vân Thành cấp cứu, tình hình vết thương tạm thời ổn định, hai chân đã được băng bó. Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn tìm thấy di thư của anh trong túi xách.

Cũng may là bức di thư này không có tác dụng gì!

Màn đêm buông xuống, mưa mùa hạ rơi như trút nước, Lăng Bắc Hàn giật mình tỉnh lại, thấy Úc Tử Duyệt đang cuộn người nằm bên cạnh, anh đắp kín chăn cho cô, nhìn vết thương trên tay cô, anh đau lòng không thôi! Anh sẽ không dễ dàng buông tay cô lần nữa, anh tin tưởng cô cũng muốn ở bên anh!

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, lại cảm giác nhiệt độ trên trán cô nóng đến dọa người.

“Úc Tử Duyệt?” Lăng Bắc Hàn vội vàng bật đèn lên, vỗ vỗ gương mặt của cô, nói lớn!

“Ừm.....” “Úc Tử Duyệt mê man tỉnh lại, miệng đắng lưỡi ngắt, cổ họng đau rát, cả người lúc lạnh lúc nóng.

Lăng Bắc Hàn vội ôm lấy cô, bàn tay đặt lên trán cô: “Em bị sốt rồi! Anh đưa em đi tìm đội y tế!” Tìm quần áo của cô, Lăng Bắc Hàn vừa mặc cho cô vừa nói, anh lo lắng cô bị viêm phổi, hoặc bị nhiễm bệnh gì đó....

Úc Tử Duyệt mê man bất tỉnh, để mặc Lăng Bắc Hàn mạo hiểm trời mưa ôm cô đến chỗ đội y tế, “Cô ấy bị sốt cao, rất có thể đã bị viêm phổi. Sợ sẽ lây sang những người khác..... Trung tá Lăng.....”

“Cách ly! Mau đưa cô ấy đi!” Lăng Bắc Hàn hạ quyết tâm, kiên định nói.

Nếu giữ cô lại, không chừng cô khó có thể giữ được tính mạng, còn có thể liên lụy đến những người khác.... Khu vực gặp nạn trời vẫn mưa, chỉ sợ sẽ phát sinh dịch bệnh.....

Suốt một đêm Úc Tử Duyệt bị đưa ra khỏi khu vực gặp nạn đến bệnh viện Vân Thành!

“Úc Tử Duyệt.....” Trong mơ mơ hồ hồ, cô nhìn thấy gương mặt của Lôi Vũ, lúc hoàn toàn tỉnh táo mới phát hiện ra mình đang ở trong bệnh viện.

189. Chương 189: Thăm Cô

Sao cô lại ở trong bệnh viện? Lăng Bắc Hàn đâu? Đầu rất đau, vẫn còn cảm thấy chóng mặt nữa, cô không sao nhớ được tại sao mình lại ở trong bệnh viện.

“Lôi.....” Úc Tử Duyệt mở miệng nói mới cảm giác được cổ họng mình đau rất khó chịu, lúc này Lôi Vũ liền tiến lại, nâng cô dậy: “Uống chút nước trước đi, em bị sốt cao, vừa mới hạ sốt không lâu!” Lôi Vũ giải thích. Tối hôm qua nghe nói A Cường bị thương, anh chạy suốt đêm tới đây, năm giờ sáng mới đến nơi.

Ai ngờ, Úc Tử Duyệt cũng được đưa tới bệnh viện này.

Úc Tử Duyệt uống ừng ực ừng ực hơn nửa chén nước, mới đỡ khát, nghe Lôi Vũ nói như vậy, cũng hiểu ra được rằng mình bị sốt nên được đưa tới đây.

“Việc phỏng vấn.....”

“Đã bị thế này rồi còn lo chuyện thu thập tin tức! Anh đã phóng viên ảnh qua, chiều anh cũng sẽ qua đó, còn em ở đây yên tâm dưỡng bệnh cho anh!” Lôi Vũ buông cô ra, nhìn Úc Tử Duyệt ngồi phía đầu giường, cười ra lệnh.

“Sao? Vậy tổng biên tập Lôi Vũ đồng nghiệp nhất định phải chú ý an toàn, hiện tại động đất vẫn chưa ngừng!” Úc Tử Duyệt lo lắng nghiêm túc nói.

“Anh có thể hiểu là em đang quan tâm anh không?” Lôi Vũ nhìn cô, nửa đùa nửa thật nói, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy nét dịu dàng.....

Úc Tử Duyệt sao lại không hiểu ý tứ lời Lôi Vũ nói, “Tổng biên tập Lôi Vũ....”

“Duyệt Duyệt?” Úc Tử Duyệt đang định nói rõ ràng với Lôi Vũ, lại chợt nghe thấy ngoài cửa phòng bệnh truyền đến giọng nói quen thuộc của mẹ.

“Mẹ! Ba!” Sao hai người lại tới đây? Nơi này rất nguy hiểm! Phản ứng đầu tiên của Úc Tử Duyệt chính là lo lắng cho an nguy của bọn họ, sau đó trong lòng cũng vô cùng xúc động. Lôi Vũ đứng một bên, gật đầu chào vợ chồng Úc gia.

“Duyệt Duyệt..... Mẹ lo lắng muốn chết!” Tô Mạt Hề đi vào, ngồi xuống bên giường bệnh của Úc Tử Duyệt, đưa tay bắt lấy hai bàn tay cô, vẽ mặt đau lòng nhìn cô, thiếu chút nữa khóc lên.

“Mẹ! Không phải con vẫn khỏe sao?” Úc Tử Duyệt vội vàng trấn an bà.

Úc Trạch Hạ cùng Tô Mạt Hề bình tĩnh nhìn Lôi Vũ đang đứng một bên, khẽ gật đầu một cái.

“Bác trai, bác gái! Cháu là cấp trên của Tiểu Úc, Lôi Vũ!” Lôi Vũ tiến lại gần bắt tay với Úc Trạch Hạo, lại nhìn Tô Mạt Hề, lễ phép nói.

Sắc mặt Tô Mạt Hề dịu đi, lịch sự nở nụ cười, gật đầu một cái.

Sau khi Lôi Vũ chào hỏi bọn họ xong, liền nói rằng muốn đi mua cơm cho Úc Tử Duyệt, cũng rất tâm lý nhường phòng bệnh ột nhà ba người bọn họ.

“Vị tổng biên tập này rất quan tâm tới con.....” Sau khi Lôi Vũ rời đi, Tô Mạt Hề như có điều suy nghĩ nói.

Nghe mẹ nói như thế, Úc Tử Duyệt chợt luống cuống, chẳng lẽ bọn họ cũng hiểu lắm? “Mẹ, tổng biên tập của bọn con luôn quan tâm đến mọi người mà!” Úc Tử Duyệt phản bác.

“Thật sao? Có điều nhìn anh chàng này cũng không tệ nha, nghe nói là quân nhân đã giải ngũ?” Tô Mạt Hề nhìn Úc Tử Duyệt, thử dò hỏi.

Sao mẹ cô lại biết Lôi Vũ là quân nhân đã giải ngũ? Nhưng nghĩ kỹ lại, có chuyện gì của cô mà bọn họ không biết đâu! Mặc dù bọn họ để cô sống tự do, nhưng cũng không có nghĩa là chuyện của cô bọn họ không biết.

“Đúng vậy, mẹ! Mẹ hỏi nhiều vậy làm gì? Thật kỳ lạ!” Úc Tử Duyệt liếc mắt nói.

“Điều kiện cậu ta không tệ, lại không phải là quân nhân, không phải rất phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của con sao?” Tô Mạt Hề nói, cũng muốn thử dò xét cô.

“Mẹ, sao mẹ lại nghĩ vậy? Lãng Bắc Hàn.....” Úc Tử Duyệt tức giận vội vàng phản bác, mẹ đã đá Lãng Bắc Hàn ra khỏi cửa rồi sao? Trong lòng Úc Tử Duyệt vô cùng kích động, cảm thấy chua xót thay cho Lãng Bắc Hàn.

“Lãng Bắc Hàn làm sao? Cậu ấy đã bị con đá ra khỏi cửa rồi còn gì, bố mẹ luôn đứng về phía con!” Tô Mạt Hề đảo mắt, nói kích cô.

“Con... con đá anh ấy lúc nào chứ? Aizzz... chuyện của con, mẹ không cần phải để tâm đến đâu!” Úc Tử Duyệt kích động phản bác, giọng nói có chút yếu ớt, thở hổn hển, cũng phát hiện mình vừa lỡ miệng, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Lời của Úc Tử Duyệt khiến vợ chồng Úc gia mừng thầm trong lòng, xem chừng chuyện tình cảm của hai đứa đã dịu đi rồi, cho nên Úc Tử Duyệt mới bình tĩnh như Lãng Bắc Hàn như thế!

Tô Mạt Hề len lén nhìn chồng mình, Úc Trạch Hạo một cái, hai người hiểu ý, xem ra nên nói lại với Lăng Chí Tiêu một tiếng.

“Được, lần này cha mẹ khẳng định sẽ không can thiệp! Nếu con muốn tên thằng nhóc Lăng Bắc Hàn kia xin lỗi con, hay muốn đánh cậu ta, ba mẹ cũng tuyệt đối ủng hộ!” Úc Trạch Hạo tiến lên, nói với con gái bảo bối.

“Nào có! Anh ấy đối xử với con rất tốt! Bây giờ anh ấy vẫn còn ở khu vực cứu nạn....” Úc Tử Duyệt lại không nhìn được phản bác, như không cho phép bất kỳ ai nói xấu anh một câu. Nhớ tới bây giờ anh vẫn còn cứu viện ở khu vực gặp nạn, Úc Tử Duyệt chỉ thấy thương anh.

Trong lòng thầm cầu nguyện cho anh được bình an.

Lần này, vợ chồng Úc Gia càng có thể khẳng định tình cảm của con gái mình đối với Lăng Bắc Hàn vô cùng kiên định, hy vọng cô có thể thoát ra khỏi đau lòng, tiếp nhận Lăng Bắc Hàn một lần nữa.....

*

Úc Tử Duyệt ở lại bệnh viện bốn ngày mới có thể khỏi sốt, bệnh viêm phổi cũng được chữa khỏi. Trong bệnh viện, mỗi ngày cô đều chăm chú theo dõi tin tức ở khu vực gặp nạn, một tuần lễ sau khi xảy ra động đất, các hoạt động tìm kiếm cứu nạn cũng chấm dứt.

Trọng điểm bây giờ chính là sắp xếp dân cư trong khu vực và xây dựng lại khu vực gặp nạn. Rất nhiều chiến sĩ tham gia cứu viện đã bắt đầu rút quân. Mấy ngày nay Úc Tử Duyệt đều liên tục gọi vào số máy của Lăng Bắc Hàn, nhưng vẫn không thể liên lạc được.

Lúc Lôi Vũ hoàn thành việc phỏng vấn tới phòng bệnh thăm cô, cả người anh gầy đi rất nhiều, cũng đen hơn nhiều. Úc Tử Duyệt khâm phục tinh thần nghề nghiệp của anh, mặc dù là tổng biên tập, nhưng anh không hề sợ khổ, giống như A Cường vậy!

“Các bài báo của anh ngày nào em cũng xem! Cực khổ cho anh rồi!” Úc Tử Duyệt bưng chén nước đưa cho Lôi Vũ, ngồi ở bên giường, nhìn anh, thật lòng khen ngợi.

Lôi Vũ nhận lấy, cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Chỉ mong không bị phê bình!”.

“Em tin rằng sẽ không! Tòa soạn của chúng ta là tòa soạn có lương tâm, là phóng viên, chúng ta chẳng những muốn truyền đến người xem một phần năng lượng, đồng thời cũng vạch trần sự thật, không phải sao ă? Anh xem chất lượng của tăng lầu trong trường học kia xem.....một phần do thiên tai, nhưng cũng phần lớn là do con người! Thật sự em cảm thấy bất bình thay cho những đứa trẻ đáng thương kia!” Thì ra trong khi phỏng vấn Lôi Vũ phát hiện ra được, khu vực gặp nạn có rất nhiều công trình thuộc dạng công trình bã đậu, hơn nữa đều là trường học.

Lôi Vũ nhìn Úc Tử Duyệt tán thưởng, cô bé trước mắt này, thật sự là một phóng viên chính trực có lương tâm!

“Tòa soạn báo cũng bị phía trên gây áp lực! Nhưng mặc kệ áp lực thế nào, chúng ta cũng nhất định phải nói lên sự thật, nói rõ toàn bộ, cũng làm mọi cách để đăng những thông tin ấy lên, chỉ cần không thẹn với lòng!” Lôi Vũ có vẻ bất đắc dĩ nói.

“Tổng biên tập, anh thật sự là một người tốt!” Úc Tử Duyệt nhìn anh, lớn tiếng khích lệ.

Lôi Vũ nhìn vẻ mặt tươi cười trong sáng của cô, không nhìn được đứng lên đi tới, đưa tay vuốt ve cái đầu nhỏ của cô: “Em cũng là một cô gái tốt bụng!” Ánh mắt tràn đầy dịu dàng, Lôi Vũ nói ra những lời xuất phát từ đáy lòng mình.

Nhìn người đàn ông đứng bên giường cô, bàn tay to rộng nhẹ vuốt ve đầu cô, anh cúi đầu nhìn cô, cô ngẩng mặt nhìn anh, nói rằng “Em cũng là một cô gái tốt!” khiến cho, vào giờ phút này, đứng ở ngoài cửa mở rộng, Lăng Bắc Hàn một thân cao lớn mặc quân trang cầm bó hoa tươi trong ngực nhất thời sửng sốt!

Một cơn ghen tuông cuộn cuộn dâng lên, tràn đầy lòng ngực!

“Khụ.....” Anh không vui ho khan một tiếng, tay của người đàn ông kia vội buông cô ra, Úc Tử Duyệt hoàn hồn, thấy anh đang đứng ngoài cửa, trong lòng bỗng chốc căng thẳng, trái tim cũng đập dữ dội!

Anh đến thăm cô ư?

Chóp mũi cay cay, cô kích động nhảy xuống giường vọt vào ngực anh.

Lôi Vũ thấy một người đàn ông mặc quân phục từ cửa phòng bệnh tiến vào, con mắt sắc sảo hiểu biết vài phần, nếu nhớ không lầm, anh chính là một trong Tứ Hồng tiếng tăm lừng lẫy thủ đô, là quân Giải Phóng Thủ Đô, cũng là doanh trưởng của tiểu đoàn trinh sát chủ chốt trực thuộc sư đoàn 148, Lãng Bắc Hàn!

Một nhân vật nổi tiếng trong giới quân sự!

Chỉ là, anh dường như chưa biết quan hệ của Lãng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt.

“Anh... anh tới rồi...” Thấy Lãng Bắc Hàn đi vào, ngửi thấy hương thơm thoang thoảng truyền vào mũi, lúc này cô mới ý thức được, trong ngực anh đang ôm một bó hoa tươi, có hoa hồng phấn, có cả hoa ‘Xin đừng quên tôi’ màu tím nữa.

Lãng Bắc Hàn nhàn nhạt nở nụ cười lịch sự, đi tới bên cạnh Úc Tử Duyệt, đưa bó hoa cho cô, Úc Tử Duyệt theo bản năng nhận lấy, trái tim nhỏ rung động mãnh liệt.

“Vị này là?” Lãng Bắc Hàn nhàn nhạt liếc nhìn Lôi Vũ, lại nhìn Úc Tử Duyệt, đã biết nhưng vẫn cố tình hỏi. Xem dáng vẻ của người đàn ông này, cùng với thái độ vừa rồi đối với cô, anh sao có thể không biết anh ta là ai?

Chỉ là, anh muốn xem cô giới thiệu anh ta là ai, cũng xem giới thiệu anh với Lôi Vũ thế nào!

“Anh ấy là tổng biên tập tòa soạn của bọn em, Lôi Vũ!” Úc Tử Duyệt hoàn hồn, vội vàng giới thiệu với Lãng Bắc Hàn.

Lãng Bắc Hàn xoay người lại, lịch sự đưa tay phải về phía Lôi Vũ, “Tổng biên tập, anh ấy là...” Úc Tử Duyệt vừa định nói anh là chồng mình, đột nhiên ý thức được điều gì, cũng không biết nên giới thiệu anh như thế nào. Lãng Bắc Hàn cũng đang cẩn thận lắng nghe.

“Anh ấy là chồng trước của em, Lãng Bắc Hàn!” Úc Tử Duyệt hạ quyết tâm, lớn tiếng nói. Lúc này, Lôi Vũ mới biết cô là phụ nữ đã ly hôn!

Trong lòng Lôi Vũ thoáng sững sờ, cảm giác chua xót dâng lên trong lòng khiến anh vô cùng khó chịu, nhưng vẫn lịch sự đưa tay phải ra bắt tay Lãng Bắc Hàn, “Trung tá Lãng, ngưỡng mộ đã lâu!” Lôi Vũ nhìn Lãng Bắc Hàn, lịch sự cười nói.

“Không dám.....!” Lãng Bắc Hàn thu tay lại, khiêm tốn nói.

Khóe mắt của Úc Tử Duyệt vẫn đặt trên người Lãng Bắc Hàn, trên gương mặt anh có mấy vết thương mờ, đầu ngón tay cũng có vết dính vết thương, nhưng cả người xem ra không có chỗ nào bị thương nặng cả, lúc này cô mới yên tâm.

Lôi Vũ có chút buồn bực vì ngày trước mình chưa tìm hiểu kỹ tình trạng của Úc Tử Duyệt, nhưng mà không phải hiện tại cô đã ly hôn rồi sao?

“Tiểu Úc, tôi sang chỗ A Cường xem một chút!” Sau khi hàn huyên với Lãng Bắc Hàn mấy câu, Lôi Vũ thức thời nói.

“Được, tổng biên tập, đểm tiễn anh!” Úc Tử Duyệt nói xong, từ mép giường bước xuống, đưa Lôi Vũ tới cửa. Trong lòng Lãng Bắc Hàn tràn đầy ghen tuông đứng ở bên giường, nhìn cô cười nói với tên Lôi Vũ đó, trong lòng không biết có mùi vị gì.

Sau khi tiễn Lôi Vũ rời đi, Úc Tử Duyệt xoay người, đóng cửa lại, nhìn Lãng Bắc Hàn đang đứng bên giường, tìm lại bắt đầu rung động, nhưng ngoài mặt cô vẫn cười nhàn nhạt: “Hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?” Cô ngượng ngùng hỏi, đi đến phía trước.

Còn chưa đến gần anh, đã thấy cánh tay Lãng Bắc Hàn vươn tới, kéo cô vào trong ngực, anh ngồi trên giường, còn cô ngồi trên đùi anh!

190. Chương 190: Chảy Máu Mũi

Vốn từng nghe A Cường miêu tả về Lôi Vũ này, anh đã có chút cảnh giác, hiện giờ sau khi nhìn thấy người đàn ông này, Lăng Bắc Hàn có linh cảm Lôi Vũ này không ngây thơ ích kỷ như Lệ Mộ Phàm, cũng không phải nhân vật phản diện như Tư Đồ Ngạn.

Anh ta còn có một ưu điểm lớn nhất: không phải là quân nhân!

Cho nên, Lăng Bắc Hàn cảm giác như mình đã thật sự có đối thủ!

Bị anh ôm vào trong ngực, lại còn thân mật ngồi trên đùi anh như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt trong nháy mắt đỏ bừng, trái tim đập thình thịch, nhất là ngửi thấy hơi thở nam tính mê hoặc lòng người của anh, cô càng cảm giác được hai má mình giống như bị lửa thiêu.

Muốn giãy giụa nhưng sao có thể thoát khỏi cánh tay sắt đang giữ chặt cô!

“Anh buông em ra!” Cô lạnh nhạt nói. Cô cũng không phải là người mà anh muốn ôm là ôm, muốn làm gì thì làm!

Một cánh tay giữ chặt bả vai cô, để cô nằm ngang trong lòng mình, Lăng Bắc Hàn cúi đầu, nhìn gương mặt lạnh nhạt của cô, tay giữ cằm cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô: “Đã nói không được cho người đàn ông khác cơ hội cơ mà!” Anh chất vấn cô, giọng nói mang theo hơi thở nguy hiểm làm Úc Tử Duyệt bỗng dưng cảm thấy sợ hãi!

Anh sao vậy? Không vui sao? Hơn nữa còn rất tức giận!

Nhưng chỉ trong chớp lát Úc Tử Duyệt liền hiểu ra, anh đang ghen!

“Đó là anh nói, em đã đồng ý với anh đâu!” Úc Tử Duyệt nhìn gương mặt tuấn tú tối sầm của anh, nói như thể chuyện đương nhiên, trong lòng vô cùng hài lòng! Chỉ thấy vẻ mặt của ai đó lúc trắng lúc xanh!

“Em....” Lăng Bắc Hàn không phản bác được một câu, oán hận nói một chữ, sau đó không nhìn được cúi đầu, hung hăng chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô.

Cô dám trắng trợn hành hạ anh!

Lăng Bắc Hàn bá đạo trừng phạt cái miệng nhỏ của cô, mạnh mẽ hút lấy ngọt ngào trong miệng cô, đem toàn bộ nhung nhớ xen lẫn lo lắng mấy ngày qua bộc lộ ra ngoài!

Tim Úc Tử Duyệt đập nhanh cảm nhận nụ hôn của anh, cảm giác ngọn lửa đầu lưỡi của anh thăm dò khoang miệng của cô, quấn lấy đầu lưỡi cô mà đùa giỡn! Cô vì anh mà điên cuồng, từng tế bào rung động như đều thức tỉnh, trong đầu hiện lên hình ảnh cô cùng anh ân ái trước đây, nơi nào đó trên thân thể chợt có cảm giác!

Lăng Bắc Hàn cảm nhận được thân thể mềm mại của cô, trong lòng mừng rỡ, một bàn tay không đứng đắn đặt lên ngực cô, cách lớp quần áo bệnh nhân chiếm lấy bánh bao nhỏ đã mấy tháng không được chạm vào.

Nhỏ hơn?

Đây là điều đầu tiên anh cảm nhận được! Lăng Bắc Hàn trong lòng tức giận! Nhất định là cô giảm cân! Nghĩ như vậy, anh điên cuồng chà xát, giống như muốn khiến nó lớn hơn!

“Ừm..... anh.....”, Úc Tử Duyệt cảm giác nếu mình không đẩy anh ra, hai người nhất định sẽ không kiềm chế được!

Đáng chết! Anh dám sờ ngực cô!

Cô đỏ mặt thở dốc, nhìn anh chăm chăm, lồng ngực phập phồng một hồi, Úc Tử Duyệt đưa một tay che ngực lại, một tay giữ chặt cổ tay anh, muốn đẩy anh ra!

“Nhỏ hơn?”

“Hả? Cái gì nhỏ?” Úc Tử Duyệt không hiểu hỏi ngược lại?

“Khụ.....” Ngực trái truyền đến cảm giác đau đớn, hai mắt Lăng Bắc Hàn sáng quắc nhìn chăm chăm ngực cô, lúc này Úc Tử Duyệt mới ý thức được ý tứ trong lời nói của anh!

“Lăng Bắc Hàn, đồ lưu manh!” , Úc Tử Duyệt tức giận bắt cổ tay anh lại, trừng mắt nhìn anh, đỏ mặt tía tai hét lên! Lăng Bắc Hàn cuối cùng cũng buông ngực cô ra, bàn tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, “Ai cho em giẫm cân, nhỏ thế này thật chẳng thú vị...”

“.....Tên đàn ông thối không những lưu manh mà còn hạ lưu!” Úc Tử Duyệt vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, nhìn anh chăm chăm, tức giận mắng, “Ai bảo anh sờ! Em vẫn chưa hòa bình với anh đâu!” Từ trong ngực anh, cô trườn ra ngoài, cách xa anh mấy bước mới nhìn anh, tức giận nói, nói xong cầm bó hoa tươi trên đầu giường, “Cắm vào đâu đây?” Bình hoa duy nhất đã cắm bó hoa của Lôi Vũ, Úc Tử Duyệt nhỏ giọng thì thầm.

Lăng Bắc Hàn nhìn hoa trong bình hoa, cũng có hoa hồng, hơn nữa còn là hoa hồng đỏ! Không cần đoán cũng biết là ai tặng, anh bước nhanh đến phía trước, bá đạo rút bó hoa đó ra.

“Này! Cái đó em vừa mới cắm!” Úc Tử Duyệt vội vàng tiến lên ngăn cản!

“Là Lôi Vũ đó tặng? Úc Tử Duyệt! Đừng tưởng rằng anh ngu ngốc, không nhận ra tâm tư của Lôi Vũ đối với em!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm, nghiêm mặt dạy dỗ! Tức giận vì cô vẫn thích mình nhưng lại cho người khác cơ hội!

Tại sao lại lên mặt dạy đời với cô? Úc Tử Duyệt sống mũi cay cay, không phải là cô tiếp nhận Lôi Vũ, chỉ là cô vẫn chưa có cơ hội nói rõ ràng với anh!

“Em nói đi!” Thấy cô trầm mặc lên giường nằm, Lăng Bắc Hàn lo lắng hỏi. Bình thường lúc cô trầm mặc, cũng là khi anh khó xử nhất, không biết nên làm gì với cô!

“Em mệt rồi, muốn ngủ” , Úc Tử Duyệt lạnh nhạt nói, xoay người lại, đưa lưng về phía anh!

Chảnh cái gì mà chảnh! Lúc nào cũng dạy dỗ cô, vậy mà gọi là để ý cô sao?? Úc Tử Duyệt trong lòng giận dữ nghĩ.

Cô muốn ngủ trưa? Lăng Bắc Hàn nhìn đồng hồ, hai giờ chiều...

“Em cứ suy nghĩ kỹ lời anh nói, vì chúng ta, cũng là vì Lôi Vũ đó! Anh đến thăm A Cường một chút.” Lăng Bắc Hàn khom người đắp chăn cho cô, mềm giọng nói.

Úc Tử Duyệt giận dữ không thèm để ý tới anh, nhắm mắt lại, giả vờ ngủ!

Đợi một lúc, cảm thấy Lăng Bắc Hàn đã rời đi, cô mới mở mắt, xoay người xuống giường, ôm bó hoa tươi gửi vài cái. Sau đó nhờ y tá tìm giúp cô một bình hoa để cô cắm vào!

Lôi Vũ tặng, theo phép lịch sự, cô không thể vứt đi. Nhưng cô sẽ tìm cơ hội để nói rõ ràng với anh, trên đời này, trái tim của cô chỉ có thể chứa duy nhất một người đàn ông, là Lăng Bắc Hàn! Nhìn hoa tươi trong bình, cô thầm nghĩ.

Cả hai người trọn một đời, kiếp này, nếu như cô luôn yêu Lăng Bắc Hàn, anh cũng như vậy đối với cô, chính là chuyện hạnh phúc nhất, tốt đẹp nhất !

Thật lòng yêu một người mới có cảm giác như vậy! Trong mắt, trong lòng chỉ có duy nhất mình anh!

Lúc Lôi Vũ quay trở lại tìm cô, Úc Tử Duyệt gọi anh đến ban công, “Tổng biên tập Lôi, chắc anh cũng biết em đã kết hôn, cũng đã ly hôn! Em và anh ấy ly hôn cũng là có nguyên nhân...” Úc Tử Duyệt nhìn Lôi Vũ, nói thẳng.

Lôi Vũ cũng là người thông minh, sao có thể không hiểu ý của cô?

Anh gơ tay ngắt lời cô: “Em vẫn yêu anh ta sao?” Lôi Vũ trực tiếp hỏi, trong lòng tràn ngập tiếc nuối.

Úc Tử Duyệt gật đầu: “Tổng biên tập Lôi, chúng ta vẫn là đồng nghiệp tốt chứ?” Úc Tử Duyệt nhìn anh, nghiêm túc nói, tránh để anh lúng túng.

“Dĩ nhiên!” Lôi Vũ cười nói, “Có điều bây giờ em vẫn độc thân, em có quyền lợi được theo đuổi, chẳng lẽ muốn bỏ qua sao?” Lôi Vũ tiến lên, nhìn cô, nửa đùa nửa thật nói.

“Em không bỏ qua cái quyền lợi này, nhưng người theo đuổi em cũng chỉ có thể là anh ấy!” Úc Tử Duyệt mở miệng cười nói, Lôi Vũ cũng bất đắc dĩ cười.

“Nếu anh ta có lỗi với em, nơi này của anh sẽ luôn.....” Lôi Vũ nói xong, giang hai cánh tay, trong khi Úc Tử Duyệt còn kinh ngạc, anh đã ôm lấy cô.

Ngực của anh sẽ luôn mở rộng vì em... Ôm thân thể nhỏ bé của Úc Tử Duyệt, Lôi Vũ thầm nói trong lòng, chợt thấy Lăng Bắc Hàn đang nhìn về phía này, anh nhanh chóng buông cô ra.

Úc Tử Duyệt xấu hổ cười cười, Lôi Vũ đã đi vào trong phòng bệnh, thấy Lăng Bắc Hàn anh gật đầu một cái, sau đó, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Úc Tử Duyệt từ ban công đi vào, thấy Lăng Bắc Hàn, trong lòng đột nhiên căng thẳng, vừa rồi bị Lôi Vũ ôm, không biết anh có nhìn thấy không? Cô có chút chột dạ!

Giống như cô vợ vừa làm chuyện gì xấu vậy!

Lăng Bắc Hàn đặt hộp cơm lên bàn: “Ăn cơm thôi!” Bá đạo mở miệng, cô im lặng mở hộp cơm ra. Úc Tử Duyệt ngoan ngoãn bò lên giường, mùi bách hợp xông vào mũi, đây là món cháo bách hợp mà cô ăn mấy ngày nay để nhuận phổi.

Anh đổ cháo ra bát, ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó cầm thìa múc cháo đưa đến bên miệng cô.

“Để em tự làm!” Chia tay anh bốn, năm tháng, bây giờ anh đút cơm cho cô như vậy, cô lại cảm thấy có chút ngượng ngùng không quen.

Anh không để cô phản kháng, trực tiếp đưa cái thìa đến miệng cô, trầm mặc không nói khiến người ta cảm thấy rất cường thế!

“Bá đạo! Em vừa nói rõ ràng với tổng biên Lôi rồi...” Úc Tử Duyệt liếc anh một cái nói, há mồm, nuốt cháo vào!

Lời của cô làm tâm tình anh thông thoáng, quét sạch lo lắng! Nhưng anh vẫn không biểu hiện ra ngoài, chỉ yên lặng đút từng miếng cháo cho cô.

Cô đã nói rõ ràng với anh ta, sao anh ta còn như vậy?

“Em no rồi...” Nuốt hơn nửa chén cháo xuống bụng, Úc Tử Duyệt không muốn ăn nữa, nói với anh.

“Vẫn chưa xong. Còn hai quả trứng gà nữa!” Anh bá đạo nói.

“Không! Em thật sự no rồi! No muốn chết, xuống giường đi lại một chút được không... nếu không để lại sẹo lồi á!” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác, trèo xuống bên kia giường.

Lăng Bắc Hàn đâu có chịu bỏ qua cho cô, anh đưa tay kéo cô lại: “Phải ăn hết đã!” Lăng Bắc Hàn bá đạo nói.

“Ăn không vô.....”

“Ăn!”

“Vậy em ăn một quả trứng gà, anh phải trồng cây chuối nửa giờ!”

“Được!”

“Vậy bao nhiêu giờ trồng cây chuối anh vẫn còn thiếu em đâu?” Úc Tử Duyệt nhớ lại mấy tháng trước lúc vừa đến Tô Thành đã ước định với anh, trong hai tuần lễ đó, anh tổng cộng thiếu cô hơn năm mươi giờ trồng cây chuối.

Lúc này Lăng Bắc Hàn đã đi lại góc tường trồng cây chuối, nhìn cô, trong lòng lúng túng: “Nợ em, anh trả từ lâu rồi!” Những lúc anh cảm thấy áy náy với cô, mỗi khi về nhà anh đều trồng cây chuối, trong đầu tượng tượng cảnh cô ra vẻ điệu võ dương oai trước mặt anh.

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt chợt chua xót, cô ngồi xổm xuống bên cạnh anh, vừa ăn trứng gà vừa nhìn anh.

Lăng Bắc Hàn dựng ngược, nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, trong lòng vô cùng cứng chiều: “Em vẫn còn muốn anh tiếp tục sao? Năm mươi giờ đối với anh mà nói chỉ là chuyện nhỏ.”

Úc Tử Duyệt lắc đầu, đôi mắt lóe lên: “Em muốn thử xem lúc anh trồng cây chuối có thể ăn cái gì được không?” Cô đột ngột nói, khước miệng hiện lên nụ cười quỷ quyệt, sau đó, một tay mở miệng anh ra, lấy một quả trứng gà nhét vào miệng anh.

“Khụ..... !” Cô nhóc này, vẫn nghịch ngợm như trước kia!

“Không được nôn ra! Mau nuốt vào! Nuốt toàn bộ!” Úc Tử Duyệt vui vẻ như đứa bé tinh nghịch, chỉ vào anh, lớn tiếng nói.

“Khụ.....” Lăng Bắc Hàn bị nhét hơn nửa quả trứng gà vào trong miệng, khó khăn nuốt vào. Anh vốn đang dựng ngược, thiếu chút nữa thì phun ra. Thấy cô bên cạnh cười hả hê, anh hận không thể bắt cô lại dựng ngược cùng, để cho cô nếm thử mùi vị này!

“Được rồi, anh cứ tiếp tục trồng cây chuối đi, em đi tắm rồi đi ngủ. Đúng một tiếng, không được phép lười.” Úc Tử Duyệt cười xong, đứng lên, vỗ tay một cái, mờ mịt nói một tiếng, sau đó đi vào phòng tắm.

Lăng Bắc Hàn khó khăn nuốt trứng gà xuống, dựng ngược nhìn cô đi về phía phòng tắm, từng giây từng phút trôi qua, hai mươi phút sau, thấy cô mặc một bộ quần áo ngủ mát mẻ từ phòng tắm ra ngoài.

Úc Tử Duyệt nhìn đồng hồ, vừa vặn đúng nửa tiếng, anh vẫn phải trồng cây chuối nửa tiếng nữa.

Cô mặc một bộ váy ngủ lụa màu trắng có đai, da thịt trắng nõn, người còn chưa tới gần, hương thơm trên cơ thể cô đã xông vào mũi khiến Lăng Bắc Hàn bị kích thích.

Đôi chân thon dài từng bước đến gần, váy ngủ hơi ngắn, cách đầu gối một mảng xa, cô đứng quá gần anh, anh dựng ngược, có thể thu hết cảnh vật dưới làn váy của cô vào mắt!

Lại còn có viền tơ màu đen.

Lăng Bắc Hàn đang trồng cây chuối, cảm giác máu trong người chảy ngược, chất lỏng âm ẩm bùng lên trong lỗ mũi.

“A.....” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn chảy máu mũi, hoảng sợ hét lên, “Anh sao vậy? Sao vậy?” Anh luôn rất khỏe mà, sao bỗng dưng lại chảy máu mũi, bị bệnh rồi sao?

“Em... em đi gọi bác sĩ!” Úc Tử Duyệt cuống quýt nói, chạy ra khỏi phòng bệnh. Nhưng còn chưa chạy tới cửa, cả người đã bị Lăng Bắc Hàn kéo lại.

“Đừng gọi nữa! Em chính là bác sĩ!” Lăng Bắc Hàn buồn bực quát, thì ra mình đói khát cô đến vậy, chỉ cần nhìn phía dưới cô thôi đã có thể chảy máu mũi rồi!

“Em... anh... nói gì?” Úc Tử Duyệt nhìn dưới mũi của anh máu vẫn đang chảy ra, lời nói không được rõ ràng, kéo anh đến bên giường, lấy giấy ra, lau máu mũi cho anh.

Lăng Bắc Hàn dần tỉnh táo từ trong mê muội, trong lòng buồn bực, tay giữ chặt hông cô, cúi đầu muốn hôn ngược cô. Úc Tử Duyệt vội vàng đẩy lồng ngực anh ra: “Anh không muốn sống à?” Mũi vẫn đang chảy máu mà còn như vậy!

“Nếu không có em, anh thật sự sẽ chết mất!” Cô gái đáng ghét này! Lăng Bắc Hàn hét lớn một tiếng, cúi đầu hôn lên da thịt cô. Úc Tử Duyệt sững sờ, đầu óc không ngừng suy nghĩ, bỗng hiểu ra lời anh nói.

“A..... ha ha..... Lăng Bắc Hàn, anh..... ha ha.....” Cô ngửa đầu cười lớn. Chảy máu mũi, anh chảy máu mũi! Cô cười hả hê, đôi tay rũ xuống phía sau lưng anh, còn chưa ý thức được, dây đai thắt lưng của mình đã bị anh kéo xuống, tên đàn ông đói khát cúi đầu, cắn quả hồng nhỏ mê người của cô.

“A..... á... buông em ra! Đừng chạm vào em!” Sau khi Úc Tử Duyệt hoàn hồn, cảm giác ngực mình đau nhói, cô cúi đầu, thấy anh đã nắn bóp một bên của mình, đang không ngừng gặm nhấm, cô vội vàng ngăn cản.

Lăng Bắc Hàn bị cô dùng sức đẩy ra, máu tươi bê bết trên mặt, đôi mắt phóng hỏa nhìn cô, “Em muốn ép anh chết sao?” Anh khổ sở hỏi.

“Chúng ta.... chúng ta ly hôn rồi mà!” Úc Tử Duyệt đỏ mặt nhìn anh, lớn tiếng nói.

191. Chương 191: Lời Tâm Tình

Úc Tử Duyệt vừa nói như vậy, cả hai người cùng sửng sốt, một câu ‘Ly hôn rồi’ rất thực tế khiến bao nhiêu kích tình đều bị dập tắt. Cô vẫn bị anh ôm trong ngực, trên mặt anh vẫn còn lưu lại vết máu chưa khô, đáng vẻ nhếch nhác, thoạt nhìn rất buồn cười, cũng làm Úc Tử Duyệt rất đau lòng.

“Vậy ngày mai cùng anh trở về thủ đô tái hôn.” Lăng Bắc Hàn mở miệng, nhìn cô, nghiêm túc nói. Đồng thời đưa tay kéo dài váy ngủ cô lên, để tránh cái bánh bao nhỏ xinh đẹp kia lại khiến anh mất khống chế.

“Đừng! Em còn chưa nghĩ kỹ!” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác, đưa tay lau vết máu trên mặt anh, “Lăng Bắc Hàn, anh phải cho em thời gian, để em từ từ khôi phục lòng tin với anh chứ!” Sau mấy giây, cô nhìn anh, vừa dịu dàng vừa nghiêm túc nói.

Không còn vẻ nghịch ngợm nữa, Lăng Bắc Hàn cũng nghiêm túc nhìn khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ của cô, mái tóc xoăn xòa ra vẫn còn ướt nhep. Thân thể như ngọc nằm ngang trong ngực anh, khiến dục vọng của anh trong nháy mắt lại bành trướng lên.

“Em như vậy chính là đang hành hạ anh đó!” Ôm cô đặt lên giường, anh đứng dậy, trách móc cô, rồi bước nhanh về phía phòng tắm.

Trả thù! Cô chính là đang trả thù trắng trợn! Lăng Bắc Hàn bất mãn nghĩ.

Úc Tử Duyệt nhìn bóng lưng của anh, ngọt ngào hạnh phúc mỉm cười, nhưng chỉ trong chớp lát nụ cười này lại trở nên khổ sở, Lăng Bắc Hàn, em chỉ muốn trở nên tự tin thêm chút nữa để ở bên cạnh anh. Lúc trước ở bên anh, cô luôn nghi thần nghi quỷ, cũng không tự tin về mình, cô cảm thấy mình như vậy không xứng với anh...

Cho nên, lần này, hãy cho phép cô bắt đầu lại một lần nữa!

Trong phòng tắm, Lăng Bắc Hàn chán nản tắm nước lạnh, tắm thật lâu mới có thể dập tắt được hết dục vọng đã bị đè nén trong mấy tháng qua. Cô nói cho cô thời gian hồi phục, điểm này anh có thể hiểu được, nhưng có cần thiết phải bắt anh cấm dục như vậy không?

Được, cô muốn như thế nào thì anh làm như thế.

Từ phòng tắm ra ngoài, thấy cô đã nằm xuống giường bệnh, “Tóc đã khô chưa?” Lăng Bắc Hàn bước đến, quan tâm hỏi cô.

“Khô lâu rồi! Tối nay anh không ngủ được sao?” Nơi này không có giường cho người chăm sóc, Úc Tử Duyệt nhìn anh mặc bộ quần áo ngủ không vừa lắm, gương mặt tuấn tú còn dính nước làm tim cô đập nhanh. Nhớ tới những ngày chịu khổ cùng anh, cô lại đau lòng.

Dưới mắt anh vẫn còn quầng thâm.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, không nói gì, lật chăn của cô lên, ngồi xuống bên giường, nghĩ thế nào lại cởi áo ngủ ra, trên người chỉ còn lại một chiếc quần đùi, anh nằm xuống, kéo cô vào trong ngực.

“Sao anh có thể ngủ ở đây được?” Hai người nửa còng lưng quan hệ cũng không có, vậy mà còn chung giường chung gối, thế này là thế nào?

“Còn nói linh tinh nữa, muốn anh dùng biện pháp mạnh có phải không?” Lăng Bắc Hàn ôm thân thể nhỏ bé của cô, nhắm hai mắt lại, trầm giọng uy hiếp, sau đó tắt đèn trong phòng bệnh đi.

Úc Tử Duyệt nằm cứng ngắc trong lòng anh, không dám động đậy, chỉ sợ anh bực phát ăn sạch cô! Có điều giờ phút này được nằm trong ngực anh, cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi...

“Lăng Bắc Hàn!”

“Ừ.”

Lăng Bắc Hàn thật ra đã mệt muốn chết, anh vừa kết thúc nhiệm vụ đã vội vàng chạy tới thăm cô, mấy ngày nay dường như không hề chớp mắt. Anh nhắm mắt lại, ôm lấy thân thể nhỏ bé ấm áp của cô, lầu bầu trả lời.

“Anh nói xem, so với Hạ Tĩnh Sơ thì em có điểm gì đáng để anh yêu?” Cô vẫn chưa tự tin, cảm thấy mình vẫn chưa đủ tốt, cho nên anh không có lý do gì để yêu cô cả. Úc Tử Duyệt nhỏ giọng hỏi, mang theo vài phần chua xót.

Vấn đề của cô khiến Lăng Bắc Hàn tức giận muốn đánh cô: “Em và cô ấy có gì mà phải so sánh, em là em, cô ấy là cô ấy, huống chi trong lòng anh, cô ấy không còn tồn tại nữa rồi!” Lăng Bắc Hàn rầu rĩ nói.

Có phải phụ nữ luôn quan tâm đến “người trước” của đàn ông hay không vậy? Chẳng lẽ chỉ vì anh đã từng yêu một lần mà bị phán án tử hình sao?

“Anh đừng có tức giận mà, em chỉ muốn hỏi chút thôi, thú thực em cảm thấy mình không có điểm gì đáng để anh yêu cả.... Hạ Tĩnh Sơ lại có rất nhiều ưu điểm, vừa tài giỏi, vừa chín chắn sắc sảo... Trước kia không phải anh luôn chê em không hiểu chuyện đấy sao?” Úc Tử Duyệt cố nén chua xót trong lòng hỏi.

Lời của cô làm cơn buồn ngủ của Lăng Bắc Hàn nhanh chóng biến mất.

“Anh chưa nói với em, em chính là em, anh thích em như vậy sao? Không cần phải học theo người khác! Huống chi em cảm thấy người phụ nữ như Hạ Tĩnh Sơ ưu tú đến vậy sao?” Lăng Bắc Hàn tức giận gằn từng câu từng chữ nói với cô.

“Ở trong mắt anh, một người phụ nữ dù bề ngoài cô ta có ưu nhã, có hiểu biết đến đâu, nếu như không có một tấm lòng lương thiện cũng khiến người ta khinh thường. Úc Tử Duyệt, anh yêu sự lương thiện, sự thẳng thắn, dũng cảm, và tấm lòng nhân ái của em. Những điều này mới tạo nên một con người độc nhất vô nhị là em! Chỉ cần em không cố tình gây sự, không hiểu chuyện!” Anh chống cằm lên trán cô, lấy hết dũng khí để nói.

Anh rất ít khi nói nhiều như vậy, nhưng cảm nhận được cô không tự tin, anh đành phải nói hết những điều này ra để cho cô hiểu, Lăng Bắc Hàn anh yêu cô như vậy.

Không thể phủ nhận giờ phút này Úc Tử Duyệt vô cùng cảm động, thì ra trong lòng anh mình cũng tốt như vậy....

“Xem ra anh không còn cảm giác với Hạ Tĩnh Sơ nữa.... Nhưng cô ấy là mối tình đầu của anh.... lại còn yêu nhiều năm như vậy....”

“Lệ Mộ Phàm thì sao, cảm giác của em với Lệ Mộ Phàm bây giờ thế nào thì cảm giác của anh với Hạ Tĩnh Sơ chính là như vậy! Úc Tử Duyệt, suy bụng ta ra bụng người, anh thừa nhận từng có một lần nhớ tới Hạ Tĩnh Sơ, chính là ngày cô ấy bị hắt rượu đỏ! Anh không muốn phủ nhận, nhưng chẳng lẽ em cũng chưa từng có lúc nhớ tới Lệ Mộ Phàm sao?” Lăng Bắc Hàn lại bắt đầu giảng đạo lý cho cô hiểu.

Anh nói rất hợp lý, đối với Lệ Mộ Phàm cô quả thật đã từng nhưng nhớ, nhất là lúc anh ta thổ lộ với cô....

“Úc Tử Duyệt, quá khứ đúng là đã từng tồn tại, chúng ta không thể nào gạt bỏ được, thỉnh thoảng nhớ tới cũng là chuyện bình thường. Nhưng kể từ khi biết Hạ Tĩnh Sơ luôn giữ thủ đoạn, một chút thiện cảm còn sót lại của anh với cô ta cũng không còn. Anh có thể khẳng định với em, mặc dù anh và cô ta ở bên nhau mười mấy năm, nhưng giữa hai bọn anh chưa từng xảy ra quan hệ, cô ta cũng không hề mang thai con của anh! Cho dù về sau bất đắc dĩ đến gần cô ấy, anh cũng chưa từng để cô ấy được như ý.” Anh không muốn giải thích những chuyện mà anh cho là nhảm chán, thật lòng yêu một người, sẽ không so đo với quá khứ của người đó, nhưng cô gái nhỏ này vì chuyện này mà suy nghĩ loạn cả lên, buộc anh phải nói rõ ràng.

“Sao...sao có thể? Anh ở bên cô ấy lâu như vậy....” Úc Tử Duyệt sững sờ hỏi, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Thời của bọn anh năm đó chưa có cối mở như bây giờ, lúc bọn anh chia tay, cô ấy mới tròn mười tám tuổi, anh không chạm vào vị thành niên.” Cho dù là Hạ Tĩnh Sơ từng muốn anh... Bây giờ nghĩ lại, cảm giác thật buồn cười.

“Thật ra thì, cho dù thế nào.... em cũng sẽ không để ý.” Trong lòng hả hê muốn chết, nhưng ngoài mặt Úc Tử Duyệt vẫn làm ra vẻ không quan tâm nói. Nhớ tới những lời Hạ Tĩnh Sơ từng nói với cô trước kia, cô càng cảm thấy cô ta thật vô sỉ.

“Nói hay lắm!” Lăng Bắc Hàn hôn lên trán cô, sao anh có thể không biết trong lòng cô đang thầm vui mừng, anh ôm cô chặt hơn, dính sát vào lồng ngực của anh, nơi đó thì ra không đã còn trống rỗng nữa.

“Ngày mai em xuất viện, trở về Tô Thành, còn anh?” Úc Tử Duyệt vui trong ngực anh, ngửi mùi hương nam tính trên người anh, nhắm mắt lại, hỏi.

“Không thể trở về thủ đô được sao? Mấy tháng nữa anh đều ở quân khu phía tây thủ đô...” Lăng Bắc Hàn dò hỏi cô, nếu cô ở thủ đô, anh có thể thường xuyên trở về thăm cô, còn nếu ở Tô Thành, thì...

Nghĩ như vậy, trong lòng tràn đầy tiếc nuối, anh ôm cô chặt hơn, thân dưới lại bắt đầu rục rịch chạm vào chân cô.

“Vất vả lắm mới thể hiện tốt ở tòa tổng bộ....” Úc Tử Duyệt khó xử nói, cô không định thỏa hiệp, sự nghiệp đối với cô mà nói cũng hết sức quan trọng.

Lăng Bắc Hàn cũng không muốn ép buộc cô, sau này nếu cô lại gả cho anh, làm một người vợ lính, có thể có một phần sự nghiệp sẽ giúp cô không cảm thấy cô đơn tĩnh mịch. Đây cũng là suy nghĩ lúc trước của anh.

“Anh không ép em, có thời gian anh sẽ bay tới Tô Thành thăm em!” Lăng Bắc Hàn tiếc nuối nói, hôn lên chóp mũi của cô một cái.

“Aiz.....Anh....” Cảm thấy vật cứng ngắc của anh đang chạm vào giữa hai chân mình, Úc Tử Duyệt thở hổn hển, đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị anh cầm tay đưa xuống quần lót tìm kiếm.

“Không.....”

“Giải quyết nó được không?” Giọng nói của Lăng Bắc Hàn mang theo nồng đậm mùi vị tình dục.

Hiểu ý của anh, cảm thấy anh đã căng trương tới cực điểm, Úc Tử Duyệt đỏ mặt cầm nó, cảm thấy anh kéo quần mình xuống, bàn tay nhỏ bé của cô chậm rãi thuần thục vuốt ve nó...

Lăng Bắc Hàn nhắm mắt lại hưởng thụ bàn tay nhỏ bé của cô, một bàn tay vuốt ve thân thể yêu kiều của cô, chỉ trong chốc lát, anh liền bộc phát trong tay cô....

Kết quả là, anh thư thái, còn cô lại bị anh sờ khiến cả người nóng ran, dục hỏa khó nhịn. Nhìn dáng vẻ cô lẩn qua lộn lại, Lăng Bắc Hàn rất là hài lòng, “Hiện tại cho anh vào vẫn còn kịp...” Anh thủ thỉ nói nhỏ vào tai cô.

“Nghĩ hay quá nhỉ? Em không thèm!” Úc Tử Duyệt trái lương tâm phản bác, đưa lưng về phía anh.

“Vậy thì ngoan ngoãn ngủ đi!” Lăng Bắc Hàn bật cười, xấu xa nói, cánh tay sắt bá đạo từ phía sau cô nhốt chặt hông của cô, chỉ chốc lát sau, anh liền mệt mỏi ngủ thật say.....

*

Phi trường, không khí ly biệt bao phủ, rất là sau tai nạn.

Hôm nay Úc Tử Duyệt mặc một bộ âu phục màu đen, mái tóc xoăn buông xõa, Lăng Bắc Hàn mặc quân trang, hai người đứng ngoài phi trường, chân chừ không chịu đi vào. Hôm nay anh lên máy bay trở về Thủ đô, còn cô trở về Tô Thành.

Nhìn có vẻ như hai người đã có kinh nghiệm chia xa.

“Đến nơi gọi điện thoại cho anh nhé?” Lăng Bắc Hàn đưa tay vuốt mái tóc bị gió thổi loạn của cô, nhỏ giọng nói. Ánh mắt thâm tình sáng quắc nhìn cô chăm chú, cô gái nhỏ ngày trước đã trưởng thành chín chắn không ít, nhưng lại bớt đi vài phần hoạt bát.

“Gọi điện thoại cho anh đâu có dễ dàng kết nối được đâu.” Úc Tử Duyệt ngẩng mặt nhìn anh, đùa giỡn nói. Đó cũng là sự thật, gọi điện thoại cho anh còn khó hơn cả gọi điện thoại cho lãnh đạo quốc gia.

Lăng Bắc Hàn mỉm cười: “Sau này nếu không có nhiệm vụ đặc biệt, trừ lúc huấn luyện, lúc nào cũng có thể liên lạc được.”

Mặc dù trong lòng Úc Tử Duyệt vô cùng mừng rỡ, nhưng vẫn không biểu hiện ra: “Vậy thì cũng phải xem em có rảnh hay không đã.....” Rất sang chảnh! Nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian cũng không còn nhiều, trong lòng lại dâng lên cảm giác không nề.

“Đi vào đi, trước mắt anh phải sắp xếp công việc trong đơn vị, hai ngày nữa sẽ tới tìm em!” Sau khi phá được vụ án buôn lậu vũ khí, tổ chức cho anh nghỉ phép, nhưng lúc đó cô vẫn chưa tha thứ cho anh, trong lòng anh chán nản nên mới trở về doanh trại.

Nghe nói anh sẽ đến tìm cô, Úc Tử Duyệt càng kích động hơn, cô cúi đầu che đi vẻ mừng rỡ: “Em... em vào trước...” Cô xấu hổ nói, bước chân định đi, nhưng cánh tay lại bị anh bắt lấy.

“Buông ra đi...Hôm nay anh mặc quân trang đó..... ảnh hưởng không tốt.....” Tay mới chỉ bị anh nắm vậy mà toàn thân đã có cảm giác như bị điện giật, chấn động mạnh mẽ, cảm giác anh dùng sức nắm tay cô, giống như muốn nhấn nhủ với cô điều gì đó.

Nhấn nhủ, đương nhiên là sự tiếc nuối nồng nàn!

“Úc Tử Duyệt, ở bên cạnh anh, rốt cuộc em có cảm thấy hạnh phúc không?” Anh đến gần thân thể cô, cúi đầu hỏi nhỏ bên tai cô.

Anh vẫn không quên ngày ly hôn ấy, cô từng nói với anh, ở bên cạnh anh, cô không cảm thấy hạnh phúc, luôn cảm thấy đau lòng, để anh rời bỏ cô.

Úc Tử Duyệt ngây ngẩn cả người, cảm giác đau lòng dâng lên: “Không phải, những lời đó chỉ là vì giận dữ...” Cô phản bác, “Mặc dù tâm trạng giống như bị rơi từ trên cao xuống, nhưng đó là vì không tin tưởng anh, dù vậy... anh giống như chất độc vậy, khiến em sa vào mà không cách nào thoát ra được...” Dán vào lồng ngực anh, cô nhỏ giọng nói.

Có thể coi đây là lời tâm tình cô dành cho anh, đúng không? Lăng Bắc Hàn không còn để ý đến hình tượng nữa, anh ôm lấy thân thể cô, ôm thật chặt.

Cô đã cho anh dừng khí để níu kéo cô lại!

Một lát sau anh mới buông cô ra, kéo tay cô, hai người cùng nhau đi vào đại sảnh phi trường.

Sau khi nhìn cô qua cửa kiểm an, anh mới xoay người.....

“.....Có tin tức hai người Tư Đồ Ngạn, Lục Khải Chính liên tục xuất hiện ở Hồng Kông mấy ngày gần đây...” Trên màn hình lớn trong phi trường chiếu bản tin, Lăng Bắc Hàn nhíu mày, suy nghĩ điều gì đó rồi xếp hàng đi qua cửa kiểm an.

*

“Chị Nhan, em đã về rồi.....!” Úc Tử Duyệt vừa mới vào cửa liền gọi to, “Ha... nóng quá, sao không mở điều hòa....?” Khí nóng trong nhà khiến người ta khó chịu, Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói, đi tới bật điều hòa.

Lúc này, cửa phòng vệ sinh liền mở ra, chỉ thấy Nhan Tịch mặc bộ quần áo ngủ từ bên trong đi ra ngoài, trên người còn quấn một cái thảm lông, sắc mặt trắng bệch đến dọa người khiến Úc Tử Duyệt sợ chết khiếp.

“Duyệt Duyệt.....” Nhan Tịch thấy Úc Tử Duyệt bình yên vô sự, yên tâm cười nói.

“Chị Nhan, chị bị bệnh à?” Trời nóng như vậy còn quấn chăn lông. Úc Tử Duyệt đưa tay sờ lên trán Nhan Tịch, nhiệt độ không cao chút nào, ngược lại còn có chút lạnh lẽo.

“Không sao cả..... !” Nhan Tịch nói xong, kéo Úc Tử Duyệt vào phòng của mình, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái phong bì, Úc Tử Duyệt không cần nghĩ cũng biết số tiền đó là gì, về mặt cô nghi ngờ nhìn Nhan Tịch, Nhan Tịch cũng ăm ý trả lời : “Chị bán bản quyền mấy cuốn tiểu thuyết...” Nhan Tịch cười nói, lên giường, đắp chăn, trông có vẻ rất lạnh.

“Cái gì? Chị điên à? Nhan Tịch, rốt cuộc chị bị sao vậy?” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch cực kỳ không bình thường, cô lớn tiếng hỏi.

“Chị có thể bị sao chứ? Chị mệt rồi, muốn ngủ một chút...” Nhan Tịch nói xong, xoay người sang chỗ khác. Úc Tử Duyệt bất đắc dĩ rời phòng, lúc vào phòng vệ sinh, thấy băng vệ sinh dính máu trong thùng rác, Úc Tử Duyệt ngăn người, sau đó lại xông vào phòng của Nhan Tịch.

“Tại sao vẫn còn chảy máu? Lúc em tới Vân Thành, không phải chị đã tới ngày rồi sao?” Úc Tử Duyệt vén chăn của Nhan Tịch lên, thấy cô nằm co rúm trên giường, Úc Tử Duyệt lo lắng hỏi.

192. Chương 192: Tìm Trai Bao

Nhan Tịch nằm trên giường đưa lưng về phía cô, không nhúc nhích, điều này khiến cho Úc Tử Duyệt vừa tức giận vừa lo lắng.

“Mau dậy đi cùng em tới bệnh viện, chúng ta đi khám bệnh. Đừng kéo dài nữa!” Giờ phút này, cô giống như cô chị cả có chính kiến, lấy trong tủ của Nhan Tịch ra một bộ quần áo, đặt lên giường vừa kéo cô vừa nói.

“Duyệt Duyệt, chị không sao! Mấy ngày nữa là khỏe thôi...” Nhan Tịch yếu ớt nói, cô cũng không muốn đi, chỉ muốn yên tĩnh mà ngủ.

“Nhan Tịch, chị không đi phải không? Vậy em gọi điện báo cho người nhà chị tới!” Úc Tử Duyệt tức giận, đe dọa Nhan Tịch.

“Đừng! Duyệt Duyệt, đừng mà!” Nhan Tịch bị dọa vội vàng ngồi dậy, vẻ mặt kinh hoảng nhìn Úc Tử Duyệt. Nhan Tịch như vậy khiến lòng Úc Tử Duyệt chua xót. Cô hiểu được, mặc dù cô xảy ra chuyện lớn, nhưng cô cũng không dám nói với người nhà một câu, cô cũng sợ nhất là người nhà của cô biết tình hình của cô hiện giờ.

“Vậy cùng em tới bệnh viện. Nếu không em thật sự gọi cho người nhà của chị đây. Chị chịu đựng một mình như vậy, lại không chịu đi chữa bệnh, chị bảo em phải làm sao bây giờ?” Úc Tử Duyệt kích động hỏi, Nhan Tịch này giống như cái lọ vậy, cái gì cũng để trong lòng.

“Chị đi, bây giờ chị đi cùng em, ngàn vạn lần đừng để mẹ chị biết, được không?” Nhan Tịch vừa xuống giường, vừa ngẩng đầu nhìn Úc Tử Duyệt, đôi mắt tròn trăn đầy sự cầu xin. Cô chỉ biết cô không thể để ẹ cô nghi ngờ cô mang thai, rồi lại sảy thay, ngay cả bạn trai cũng không có....

Trái tim lạnh lẽo nhiều ngày nay rốt cuộc cũng có cảm giác như bị dao cứa, co rút đau đớn, cảm giác chua xót uất ức xông lên trong lòng khiến cô thiếu chút nữa ngã quy xuống.

Lục Khải Chính, tại sao lại đối xử với cô như vậy?

Úc Tử Duyệt đưa Nhan Tịch đi khám phụ khoa, nguyên nhân chủ yếu vẫn là sinh non không kịp thời kiểm tra lại, thì ra máu trong tử cung vẫn chưa chảy ra hết, tình trạng khôi phục cũng không tốt lắm, cần phải tiếp tục truyền nước để chống viêm.

Để Úc Tử Duyệt phải lo lắng, Nhan Tịch rất xấu hổ, nghe lời bác sĩ căn dặn, mỗi ngày cô đều tới bệnh viện để tiêm, thỉnh thoảng lại nghe thấy tin tức của Lục Khải Chính. Trong tim vẫn còn đau, cô không biết rõ Lục Khải Chính thế nào, nhưng cô có thể mơ hồ đoán ra được thân phận của anh!

Cho dù là cảnh sát thì sao chứ? Cũng có thể làm chuyện rồi không chịu trách nhiệm sao? Cô biết rõ anh từ hôn Lăng Bắc Sam là vì suy nghĩ cho cô ấy, nhưng còn cô thì sao? Có lẽ cô chỉ là đối tượng để Lục Khải Chính giải tỏa áp lực thôi...

Sau hai ngày truyền nước, cuối cùng Nhan Tịch cũng không bị chảy máu nữa. Không có việc gì Úc Tử Duyệt liền kéo cô ra ngoài vận động.

“Úc tiểu thư, trung tâm của chúng tôi gần đây mới mở dịch vụ xoa bóp nâng ngực, chị có muốn thử một chút không?” Trong căn phòng spa tràn ngập hương thơm, cô nhân viên mát-xa mặc bộ đồng phục màu trắng vừa nói vừa xoa bóp cho Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt đang thoải mái nằm trên giường, nhắm mắt hưởng thụ. Nhan Tịch nằm ở giường bên kia.

Vốn là Úc Tử Duyệt cảm thấy cô nhân viên mát-xa này đang tiếp thị sản phẩm của trung tâm này, theo bản năng muốn từ chối, nhưng cụm từ “xoa bóp nâng ngực” trong miệng cô nhân viên lại hấp dẫn cô. Cô cũng không quên Lăng Bắc Hàn nói không thích bộ ngực nhỏ của cô.

“Xoa bóp nâng ngực? Có tác dụng sao?” Úc Tử Duyệt kích động hỏi, Nhan Tịch ở bên cạnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi cũng nghe thấy lời cô nói.

“Úc tiểu thư, dịch vụ ‘xoa bóp nâng ngực’ mới được trung tâm chúng tôi triển khai, trải qua nhiều lần kiểm nghiệm, xác định có tác dụng mới triển khai, nếu như không có hiệu quả, không phải là phá vỡ tên tuổi của trung tâm chúng tôi sao? Chị nói có phải không?” Cô nhân viên không nhanh không chậm giới thiệu với Úc Tử Duyệt.

“Cái này bao lâu thì có thể thấy được hiệu quả?” Tốt nhất là có hiệu quả lập tức, để gã đàn ông già Lăng Bắc Hàn kia khỏi chê cô! Úc Tử Duyệt nghĩ thầm trong lòng.

“Úc tiểu thư, cái này không vội vàng được, bình thường hai tháng mới làm một lần....”

“Hai tháng.....” Úc Tử Duyệt trầm nghĩ, thời điểm ngực của cô nâng lên cỡ C, cũng là lúc hòa thuận với Lăng Bắc Hàn.

“Vậy tôi làm một lần trước! Chị Nhan, chị có muốn... mà đúng rồi, chị cỡ C, không cần....” Úc Tử Duyệt liếc nhìn Nhan Tịch, chán nản nói. Nhan Tịch thiếu chút nữa bật cười, “Để trung tá Lăng biết được, nhất định sẽ ghen âm lên cho coi...”

“Mắc mớ gì đến anh ta?” Úc Tử Duyệt có ý bảo nhân viên mát-xa lật người, nằm trên giường, cô nhắm mắt lại nói với Nhan Tịch.

Cô cảm thấy ngực mình có cảm giác ấm áp, mở mắt ra, thấy nhân viên mát-xa đổ tinh dầu ấm ra lòng bàn tay, sau đó đặt tay lên ngực của cô, chậm rãi xoa bóp.

“Xoa bóp ngực không chỉ khiến cho ngực lớn, còn có thể tăng cường chống u nang, tăng tuần hoàn máu!” Nhân viên mát-xa lại nói. Bị phụ nữ lạ xoa bóp bộ ngực của mình, Úc Tử Duyệt có chút lúng túng không biết nói gì cho phải, nhắm mắt lại, “Ồ, thật vậy sao.....?”

“Chị Nhan, chị cũng thử một chút đi! Phụ nữ nên đối xử tốt với mình một chút!”

“Đúng, đúng, lời của Úc tiểu thư cực kỳ chính xác. Phụ nữ chúng ta nhất định phải luôn duy trì sức quyến rũ mê người.” Hai nhân viên mát-xa phụ họa nói theo.

Nhan Tịch cười cười: “Tôi không có bạn trai, nên không muốn đốt tiền.” Cô nói, dường như có ý châm chọc chính mình.

Chỉ chốc lát sau, Úc Tử Duyệt lại bị nhân viên dụ làm nơi riêng tư, nghe nói có thể làm cho nơi đó hồng nhuận mê người, khít khao giống như xử nữ.

“Tôi đã nói với chị, trai bao nhà đó phục vụ không tệ, có thể cùng chị đi dạo phố, ăn cơm, tản bộ, buổi tối càng có thể.....”

“Nhỏ giọng một chút! Người ta không phải là trai bao, là người đàn ông nói chuyện tán gẫu, nếu bị lộ ra thì rất phiền...”

Úc Tử Duyệt ngẫm mình ở tuổi nước nóng, nghe thấy trong góc ba người phụ nữ đang nói chuyện phiếm, cô bị lời trong miệng bọn họ hấp dẫn. Khẽ dịch chuyển thân thể, giả vờ đang ăn nho, nghiêng tay nghe mấy người phụ nữ kia nói chuyện phiếm.

“Đúng, nhất là khi bọn họ dùng nước thuốc kia, đều là thuốc lậu của nước ngoài.... Nhưng hiệu quả lại vô cùng.... tốt đẹp!”

“Chị Từ à, không sợ con trai chị biết sao?”

“Thì sao? Tất cả chúng ta đều dùng.... nó mặc kệ tôi rồi!” Một người phụ nữ lại nói.

Úc Tử Duyệt như có điều suy nghĩ, lắng tai nghe, cũng nghe ra nguyên nhân. Đại khái là trung tâm này gần một câu lạc bộ thể hình nhỏ, ở nơi đó từ chuyện quan hệ thể xác đến thuốc lậu đều đem ra buôn bán....

Là một phóng viên, cô cảm thấy mình vừa tìm được đầu mối tin tức quan trọng.

Truyện được đăng chính thức tại diendan

“Lăng Bắc Hàn! Tên nhóc nhà anh nhanh nhẹn một chút cho tôi! Đừng làm mất mặt đàn ông nhà họ Lăng?” Lăng Bắc Hàn mới từ trở về từ doanh trại, vừa vào nhà còn chưa nói với bà cụ một câu, bà cụ đã mở miệng, quát lớn với anh.

Cho dù bà cụ không nói rõ, nhưng Lăng Bắc Hàn cũng đã hiểu rõ ý tứ của bà cụ! Đơn giản chính là chuyện kéo Úc Tử Duyệt trở về!

“Bà cụ, tư tưởng của bà thay đổi cũng thật nhanh...” Lăng Bắc Hàn chán nản nói với bà cụ, có thể thấy rõ anh đang bất bình thay cho Úc Tử Duyệt!

“Thằng nhóc này! Còn giữ lấy không buông!” Bà cụ vùng dậy về phía anh, bị Lăng Bắc Hàn dễ dàng tránh được, anh cười cười, mang theo vài phần nghịch ngợm!

“Bà nội anh cũng không phải bà già ngoan cố, đầu óc rất tỉnh táo! Trước kia không ưa Duyệt Duyệt, cũng không phải là sợ anh thua thiệt sao? Lúc đó, con bé cùng thằng nhóc họ Lệ kia vẫn còn qua lại!” Bà cụ thẳng thắn nói.

“Bây giờ thì sao? Đã suy nghĩ kỹ rồi ă?” Lăng Bắc Hàn ngồi xuống bên cạnh, tự rót ỉnh một ly trà, vừa thưởng thức vừa nói. Kỳ lạ, sao vẫn là trà Long Tĩnh? Hơn nữa nhìn lá trà trong hộp, vẫn là trà trong quán mẹ vợ Tô Mạt Hề...

“Nhìn người khó tính như anh ở cùng với Duyệt Duyệt lại có thể trở nên vui vẻ...” Bà cụ dịu giọng nói, “...cuối cùng bà cũng có thể khiến cho ông nội anh yên tâm được rồi.” Cho dù tính tình bà cụ cứng cỏi, nhưng rốt cuộc vẫn là phụ nữ.

Lời của bà nội khiến lòng Lăng Bắc Hàn cảm thấy ấm áp không ít: “Bà đã thấy cháu trai bà đào ngũ bao giờ chưa? Bà yên tâm, chỉ là tình thế bất buộc.” Lăng Bắc Hàn đi tới bên cạnh bà cụ, nhìn bà cười nói, nhưng cũng vô cùng nghiêm túc.

“Mau lên! Trước năm mới bụng Duyệt Duyệt phải có tin vui đấy!” Bà cụ nói, nhướn mày nhìn Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn cười, bước chân ra khỏi nhà cũ.

Anh đến phi trường, mua vé máy bay đi thẳng đến Tô Thành.

Đến sân bay Tô thành, gọi điện thoại cho Úc Tử Duyệt, không có ai bắt máy, Lăng Bắc Hàn cảm thấy tức giận. Gọi điện đến tòa soạn báo của cô, bọn họ nói hôm nay cô xin nghỉ, anh gọi xe đi thẳng tới nơi ở của cô.

Nhưng cô không có ở nhà, chỉ có Nhan Tịch đang ở nhà một mình.

“Sáng sớm Duyệt Duyệt đã đến tòa soạn, sao có thể xin nghỉ được?” Nhan Tịch nghe Lăng Bắc Hàn nói, nghi hoặc hỏi ngược lại. Thấy sắc trời càng lúc càng tối, Lăng Bắc Hàn càng thêm lo lắng. Rốt cuộc cô đã đi đâu?

“Trung tá Lăng, anh đừng sốt ruột, đợi thêm chút nữa. Duyệt Duyệt làm việc cũng có chừng mực.” Nhan Tịch trấn an Lăng Bắc Hàn.

“Ừ..... Thân thể em khỏe chứ?” Lăng Bắc Hàn uống một ngụm trà, quan tâm hỏi Nhan Tịch, anh chưa từng quên cô cũng có quan hệ với Lục Khải Chính. Nhan Tịch thôi cười, nhìn Lăng Bắc Hàn: “Thật ra anh ấy mới thật sự là nằm vùng...”

Lời của Nhan Tịch làm động tác uống trà của Lăng Bắc Hàn khựng lại, nhưng ngoài mặt vẫn không chút biểu hiện nào, anh nhìn Nhan Tịch.

“Anh yên tâm, em sẽ không nói ra đâu, em và anh ấy cũng chỉ là ngoài ý muốn.” Nhan Tịch cười giấu cợt nói.

“Em hãy nghĩ thoáng một chút...” Lăng Bắc Hàn chỉ có thể trả lời Nhan Tịch như vậy, ẩn ý trong lời nói, phải để cô từ từ hiểu ra, Lăng Bắc Hàn đứng lên, nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ tối rồi, “Anh ra ngoài tìm cô ấy!” Anh đứng ngồi không yên, nói xong liền rời đi.

“Ha ha.....Thật sao, thật sự rất buồn cười.....” Trong quán rượu mờ tối huyền ảo, trong một góc, Úc Tử Duyệt cùng một người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi ngồi chung một bàn, hai người vừa cười vừa nói. Úc Tử Duyệt bị người đàn ông chọc cho cười rộ lên.

“Úc tiểu thư, cũng không còn sớm nữa, hay là...” Người đàn ông đưa tay, nắm lấy hông của Úc Tử Duyệt, mị hoặc nói bên tai cô, mùi nước hoa Versace xộc vào mũi, khiến Úc Tử Duyệt có chút hoảng sợ.

“Vậy chúng ta cùng ra ngoài...” Cô đứng dậy, bị người đàn ông ôm ra khỏi quán rượu...

Lăng Bắc Hàn dường như đã tìm khắp tất cả ngõ lớn ngõ nhỏ ở Tô Thành, các bãi đậu xe đều không thấy chiếc xe bộ cánh cứng của Úc Tử Duyệt, sau đó nhờ quan hệ rộng, anh mới tìm ra được xe của cô đỗ tại một quán rượu rất nổi tiếng trong Tô Thành.

“Ha ha.....Nói hay lắm....” Giọng nói hào sảng quen thuộc truyền vào tai, Lăng Bắc Hàn đứng trong góc nhìn về phía tiếng cười...

193. Chương 193: Không Được Động Vào Em

Chương 193: Không được động vào em

Trong bóng tối, Úc Tử Duyệt nửa người trên mặc một bộ liền thân với chiếc quần ngắn họa tiết da báo, bên ngoài mặc một chiếc áo mỏng cộc tay. Mái tóc dài uốn xoắn xòa xuống, chân đi một đôi dép xăng đan ba phân hở mồm, trên tay là chiếc túi Hermes đắt tiền. Cô gái xinh đẹp vui mình vào lồng ngực của một người đàn ông có vóc dáng cao gầy, tướng mạo tuấn mỹ đi về bãi đậu xe.

Nếu như không phải nghe thấy giọng nói của cô, tận mắt nhìn thấy gương mặt nhỏ của cô, sao Lăng Bắc Hàn có thể tin được, người phụ nữ kia chính là Úc Tử Duyệt?

Cơn ghen tuông xen lẫn tức giận dâng lên trong lồng ngực, thấy bọn họ cùng nhau đi đến chiếc xe màu trắng của Úc Tử Duyệt, anh lập tức bước chân về phía trước.

“Úc Tử Duyệt?” Người đàn ông mở cửa xe cho cô, Úc Tử Duyệt đang định bước vào chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp không thể quen thuộc hơn. Cô nhìn về phía tiếng gọi ấy, thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng cách đó không xa.

Lăng Bắc Hàn?

Nhìn bóng dáng kia, Úc Tử Duyệt chợt cảm thấy hoảng sợ. Sao đột nhiên anh lại tới đây?

“Úc tiểu thư..... Người này là?” Người đàn ông đẹp trai kia nhìn người đàn ông đang đi về phía này chợt cảm thấy có chút căng thẳng, hần nhỏ giọng hỏi Úc Tử Duyệt.

“Anh tới đây làm gì?” Úc Tử Duyệt thấy Lăng Bắc Hàn đến gần, tức giận nhìn anh chằm chằm, hét lớn.

Cô gái nhỏ này, thái độ gì vậy?

“Anh là ai?” Lăng Bắc Hàn tiến lên, đưa tay định kéo Úc Tử Duyệt qua, lại bị cô tránh được, lùi lại hai bước.

“Không liên quan đến anh. Anh đi đi!” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn chăm chăm, tức giận nói.

“Anh ta là ai?” Trai đẹp kia sợ gặp chuyện không may, cúi đầu hỏi Úc Tử Duyệt lần nữa.

Lăng Bắc Hàn cũng cố gắng kiềm chế tức giận chờ đợi câu trả lời của cô. Nhưng giờ phút này trong lòng anh vẫn vô cùng khó chịu, nhất thời không thể nào hiểu nổi rốt cuộc cô đang muốn làm gì?

“Anh ấy là bạn trai cũ của em, chúng ta mặc kệ anh ta đi.” Úc Tử Duyệt chủ động ôm eo người đàn ông, dựa vào trong ngực hắn, mỉa mai nói.

Thân thể mềm mại của cô giầy dựa trong ngực người đàn ông, nửa bộ ngực sữa bị lộ ra, dây chuyền kim cương lấp lánh vừa vẩy rơi vào khe rãnh đầy đặn mê người.

Lời của cô cùng với tư thế mê hoặc ấy khiến trong lòng Lăng Bắc Hàn như có lửa đốt, tức giận đến nỗi tim phổi đều muốn nổ tung.

Úc Tử Duyệt nói xong liền theo người đàn ông đẹp trai tuần mỵ mặc áo sơ mi quần tây kia nhanh chóng đi vào trong xe. Lăng Bắc Hàn sững sờ, chỉ thấy Úc Tử Duyệt trong xe le lười với anh một cái.

Một trận gió thổi qua làm đầu óc Lăng Bắc Hàn tỉnh táo thêm một chút, nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Úc Tử Duyệt, cảm giác dường như cô có nỗi khổ tâm... Nghĩ vậy khiến lòng anh chợt căng thẳng, vội vàng lên xe, lái xe đuổi theo xe cô.

Úc Tử Duyệt đi theo trai đẹp đến chỗ anh ta cũng là vì nơi phục vụ đặc biệt.

Vừa mới vào đến cửa đã ngửi thấy mùi nước hoa mập mờ, mùi hương này trước đây cô chưa từng ngửi qua, trong phòng cũng tràn ngập ánh đèn mập mờ, sắc hồng mê hoặc, bài trí trong căn phòng cũng rất ưu nhã. Úc Tử Duyệt im lặng cầm túi đi vòng quanh, cả người quay một vòng trong phòng.

Người đàn ông sau khi đi rót rượu, liền đến sau lưng cô, hai cánh tay vòng ra trước ngực cô, đưa cho cô một ly Rémy Martin, Úc Tử Duyệt nhận lấy, người đàn ông bá đạo cầm lấy cái túi của cô ném lên ghế salong màu đen.

“Anh... đừng thô lỗ như vậy chứ, cái túi của người ta cũng trị giá mấy chục vạn...” Úc Tử Duyệt uốn éo người trốn tránh khỏi lồng ngực của người đàn ông, đi đến ghế salon, cất cái túi đi.

Sau đó xoay người đi tới bên học tủ, sững sờ nhìn thấy trong tủ trưng bày đủ mọi loại ‘đồ chơi’ của phụ nữ...

“Này! Những thứ đồ chơi này là gì thế?”

“Kiệt! Anh sưu tầm những thứ đồ này bao lâu rồi, thu thập như thế nào vậy?” Bàn tay được vẽ họa tiết văn báo của Úc Tử Duyệt đặt lên một cái sex toy làm bằng thủy tinh, cô vừa vuốt ve vừa xoay người nhìn gã trai đẹp kia hỏi.

Gã trai bao tên Kiệt kia đến gần Úc Tử Duyệt, cúc áo sơ mi không biết đã bị cởi ra từ lúc nào, để lộ ra da thịt màu lúa mạch, dán chặt ngực vào của cô...

Mùi nước hoa xông vào hơi thở khiến toàn thân Úc Tử Duyệt không khỏi run lên một cái, kỹ thuật của người đàn ông này quả thực không tồi, “Bảo bối... quan tâm anh như vậy sao?” Người đàn ông cúi đầu nói thâm vào tai Úc Tử Duyệt.

Toàn thân Úc Tử Duyệt run lên, dùng sức nắm chặt tay để giữa cho bản thân tỉnh táo, không để người đàn ông dụ dỗ hoặc.

“Dĩ nhiên..... em rất thích anh...” Úc Tử Duyệt đưa tay vuốt ve lồng ngực hắn, kiêu mị nói.

Một bàn tay của người đàn ông bắt đầu không ngừng di chuyển chậm rãi trên người cô, động tác rất nhẹ, rất dịu dàng: “Anh đã làm ba năm rồi... bảo bối yên tâm.. Tối nay nhất định sẽ khiến em hài lòng...” Người đàn ông mê hoặc nói.

“Ừm, em thật mong đợi... anh là người đứng đầu quả thật không sai, hẳn là đã làm lâu năm. Rượu đất như vậy là của anh hay của công ty?” Úc Tử Duyệt lại thử thăm dò.

“Đương nhiên là của anh... Công ty chỉ cấp cho bọn anh lần đầu... Bảo bối thật không ngoan...hỏi nhiều... nên phạt!” Thân thể người đàn ông khẽ lui về phía sau, đưa ly rượu về phía khóe miệng của Úc Tử Duyệt để cô uống.

“Anh mới xấu... một ly này bao nhiêu?” Úc Tử Duyệt cười cười, bàn tay làm tư thế kiểm tiền hỏi người đàn ông.

“Bảo bối nói chuyện tiền nong thật làm người ta đau lòng...” Người đàn ông thấy cô còn chưa uống cười nói, Úc Tử Duyệt ngửa đầu thoải mái uống.

“Giá một ly này là hai ngàn tệ...” Chờ Úc Tử Duyệt uống xong chén Rémy Martin, người đàn ông mới mở miệng nói giá tiền.

“Chắc chắn, một ly rượu đã hai ngàn tệ...” Nhưng với một phú bà mà nói, một đêm mười vạn tám vạn có tính là gì.

“Nghe người ta nói chỗ này có thuốc tốt... hiệu quả vô cùng...” Úc Tử Duyệt cười cười, đẩy người đàn ông ra, đi tới hộc tủ, ra vẻ băn khoăn hỏi.

“Dĩ nhiên..... bảo bối, thuốc của anh đây quả thật vô cùng hiệu quả...” Người đàn ông tiến lên, từ phía sau ôm lấy Úc Tử Duyệt, mị hoặc nói bên tai cô.

“Có hiệu quả hay không, phải thử một chút mới biết, mau cho em xem thử một chút...” Úc Tử Duyệt xoay người, cong khóe miệng nói.

Người đàn ông nghe cô nói muốn thử thuốc liền mừng rỡ đi đến bên hộc tủ, từ trong ngăn kéo lấy ra một bình thuốc, Úc Tử Duyệt vội vàng đi tới sofa xoay chiếc túi về phía người đàn ông.

“Để xem hôm nay em có mang đủ tiền hay không đã... anh khẳng định thuốc này có tác dụng?” Úc Tử Duyệt lại hỏi.

“Nếu không hiệu quả, hoặc dùng không thoải mái, anh không lấy một xu! Đây là thuốc được vận chuyển từ Ấn Độ tới...”

“Em không tin..... Không ai kiểm tra sao? Bản lĩnh của công ty các anh thật là lớn!” Úc Tử Duyệt nghi hoặc hỏi người đàn ông, cô đưa tay cầm lấy viên thuốc màu trắng kia, cẩn thận xem xét.

Gã đàn ông kia vì muốn bán được thuốc kiểm tiền, trong lòng đã hạ quyết tâm, “Bảo bối, anh tin em mới nói với em, ông chủ của công ty anh có quan hệ với.... Mà thôi, đừng hỏi nữa, nếu em uống thuốc này, em sẽ biết thế nào là sung sướng lên tiên...”

Gã đàn ông nói xong định đi rót nước. Úc Tử Duyệt thành công, trong lòng đắc ý cười cười, lấy điện thoại di động ra định bấm cảnh sát.

“Bảo bối nghịch điện thoại làm gì vậy...?”

Người đàn ông tiến tới, đưa tay định đoạt lấy điện thoại di động của Úc Tử Duyệt, nhưng cô lại tránh được, âm thầm ấn nút khóa máy trong tay.

“Kiệt, đột nhiên em nhớ ra tối nay em có hẹn với mấy chị em đánh bài...” Úc Tử Duyệt nhìn người đàn ông tên Kiệt, vừa rồi cô đã lén nhấn số điện thoại của Lăng Bắc Hàn, lúc này, cô lớn tiếng nói, hy vọng Lăng Bắc Hàn kịp thời chạy tới.

“Úc tiểu thư, em đùa tôi sao?” Nét dịu dàng trên mặt người đàn ông lập tức trở thành hung ác, hẩn nhìn chằm chằm Úc Tử Duyệt, tức giận nói.

“Em nào có, không có...” Úc Tử Duyệt vội vàng chối bay chối biến, nhìn đáng vẻ tức giận của người đàn ông, trong lòng có chút sợ hãi, rốt cuộc cô vẫn chỉ là phụ nữ.

Lăng Bắc Hàn! Anh mau tới đây đi!

Hay là... anh thật sự đã tức giận, đã hiểu lầm cô? Cho nên không nhận điện thoại của cô?

“Uống thuốc này cho tôi?” Người đàn ông cầm thuốc nhét đầy miệng Úc Tử Duyệt.

“Mẹ kiếp! Anh đừng có động vào tôi!” Úc Tử Duyệt vùng vẫy, cắn chặt răng, kiên quyết không chịu uống thuốc.

“Rầm...” Đúng lúc này, cánh cửa bị người nào đó đá văng, Lăng Bắc Hàn tức giận đứng trước cửa, sau đó, hai cảnh sát liền xuất hiện sau lưng anh.

“Cô.....”

Người đàn ông buông Úc Tử Duyệt ra, định chạy ra phía cửa sổ, hai cảnh sát nhanh chóng bước đến, tóm gọn tên Kiệt.

“Em còn tưởng anh không tới nữa...” Cuối cùng Úc Tử Duyệt cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cầm cái túi lên, đi tới bên cạnh Lăng Bắc Hàn, cười nói. Từ trong túi móc ra một cái máy quay, nhìn về phía tên Kiệt cười cười.

Về mặt Lăng Bắc Hàn căng thẳng, đôi mắt tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm Úc Tử Duyệt, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Đồng chí cảnh sát, tôi là phóng viên của ‘Tô Thành chủ nhật’...” Sau đó Úc Tử Duyệt lấy thẻ phóng viên từ trong túi ra, đưa cho các đồng chí cảnh sát xem.

“Trung tá Lăng đã nói cho chúng tôi. Mời phóng viên Úc theo chúng tôi về đồn cảnh sát để lấy lời khai, bây giờ chúng tôi sẽ tiến hành lục soát hiện trường!” Một cảnh sát nói với Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, đưa tay kéo Úc Tử Duyệt đi ra cổng.

“Anh nhẹ một chút! Đau em!” Bị anh kéo đi một cách thô lỗ, Úc Tử Duyệt tức giận hét lên, nhưng cũng vui mừng vì anh đã hiểu ý cô, “Sao anh lại biết là em đang nằm vùng, anh hành động nhanh thật!” Úc Tử Duyệt cười nói.

Lăng Bắc Hàn không nói một lời kéo cô vào trong thang máy, trực tiếp nhấn phím số 1. [Website đăng truyện chính thức: diendan]

“Lăng Bắc Hàn? Em đang nói chuyện với anh đấy!” Úc Tử Duyệt tức giận đi vòng tới trước mặt anh, ngược mặt nhìn anh. Sắc mặt của anh đen đến dọa người, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo, khiến cô có cảm giác không tốt.

Lăng Bắc Hàn không để ý tới cô, kéo cô từ thang máy tầng một ra ngoài, đi thẳng tới bãi đậu xe. Úc Tử Duyệt mới vừa lấy cái chìa khóa ra thì liền bị anh đoạt lấy, cô bị anh nhét vào trong ghế lái phụ của cô, còn anh thì không nói một lời ngồi vào ghế tài xế, khởi động xe chạy như điên trên đường.

“Anh chạy chậm một chút! Đừng có làm hỏng xe em, đây không phải chiếc xe Hummer của anh đâu!” Tên đàn ông xấu xa này, vậy mà lại tức giận không thèm nói một lời. Úc Tử Duyệt lấy gương trang điểm ra, gỡ hàng lông mi giả xuống, nhìn mình trong gương vẫn còn xinh đẹp, trong lòng cô khê đặc ý.

Lăng Bắc Hàn vẫn không nói một lời, lái xe đi thẳng đến chỗ ở của cô.

“Xuống xe!” Đến dưới nhà cô, anh dừng xe, lớn tiếng quát.

“Anh có ý gì?” Úc Tử Duyệt tức giận xuống xe, Lăng Bắc Hàn cũng xuống kéo cô đi thẳng vào phòng.

“Lăng Bắc Hàn! Anh nhầm rồi, đây là nhà em, ai cho anh đi vào?” Úc Tử Duyệt tức giận nói, lời nói vừa dứt, Lăng Bắc Hàn ôm chặt cô, bước rầm rầm lên cầu thang.

Nhan Tịch thấy Úc Tử Duyệt bị Lăng Bắc Hàn ôm vào nhà, thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó ngoan ngoãn trở lại phòng mình, “Chị Nhan, cứu em...” Úc Tử Duyệt hét lên, Lăng Bắc Hàn đá văng cửa phòng cô ra, ném cô lên giường.

“Anh làm gì thế?” Úc Tử Duyệt bị ném lên giường, nhìn Lăng Bắc Hàn, kinh ngạc hỏi.

“Làm em!” Lăng Bắc Hàn tháo thắt lưng, phát một cái, một tiếng “pia” vang lên.

Úc Tử Duyệt nghe thấy lời nói thẳng thắn như vậy thì mặt hồng tim đập, cô đang muốn xuống giường thì Lăng Bắc Hàn đã tiến đến, Úc Tử Duyệt ngửa người, hai tay chống giường, vẻ mặt hoảng sợ. Nhưng trên người cô đang mặc bộ quần áo họa tiết da báo, lại mang giày cao gót, thoát nhìn thật sự rất quyến rũ....

Lăng Bắc Hàn cúi người, hai tay chống xuống mép giường, bao vây lấy cô. Một bàn tay chậm rãi luồn vào tóc cô, sắc mặt vẫn sầm sì dọa người như cũ: “Ai cho em đi tìm trai? Hả?” Người đàn ông hét lên một tiếng, khiến Úc Tử Duyệt sợ run cả người.

“Em chỉ là đi nằm vùng, anh biết rõ còn hỏi.” Úc Tử Duyệt bị dọa run rẩy trả lời, bây giờ Lăng Bắc Hàn mới bộc phát tức giận, gân xanh nổi lên trên trán.

“Ai cho em đi nằm vùng? Việc cảnh sát làm cần em đi hiến thân sao?” Cô nhóc đáng chết này, vì phỏng vấn mà ngay cả đến an nguy của mình cũng không quan tâm sao? Lăng Bắc Hàn vừa tức vừa thương, nghĩ thầm trong lòng. Nếu như tối nay anh không có ở Tô Thành, cô bị tên đàn ông khốn khiếp kia làm nhục thì sao?

“Em là vì độc giả thôi!” Úc Tử Duyệt thẳng thắn phản bác, “Bọn họ quá bí ẩn, cần bản cảnh sát cũng không có cách điều tra.” Úc Tử Duyệt lại nói.

“Vì độc giả mà em cũng có thể hiến thân? Có thể quên đi sự an nguy của mình? Không để ý đến cảm nhận của anh sao?” Lăng Bắc Hàn đau khổ phản bác.

“Em không biết tự bảo vệ mình sao? Hơn nữa việc này liên quan gì đến anh?” Úc Tử Duyệt tức giận nói, đưa tay đẩy anh ra, nhưng hai tay cô lại bị anh giữ lấy, đưa lên đỉnh đầu, cô giãy dụa muốn đứng lên, nhưng lại không tránh khỏi anh, ngược lại còn khiến da thịt mềm mại lộ ra ngoài.

Lăng Bắc Hàn không nhịn được nữa, đưa tay giữ chặt lấy cô: “Để anh cho em biết, rốt cuộc chúng ta có quan hệ hay không?” Anh nói xong, liền buông cô ra. “Xoẹt” một tiếng, bộ quần áo liền thân họa tiết da báo trên người cô bị xé thành hai nửa, lộ ra bộ đồ lót màu đen bên trong.

“Chúng ta ly hôn rồi! Anh không được động vào em!” Úc Tử Duyệt tức giận quát, Lăng Bắc Hàn thô lỗ ấn cô nằm xuống bên giường, chân Úc Tử Duyệt vẫn đang đi đôi giày cao gót đá lên loạn xạ, đôi tất da chân màu đen bị rách vài nơi khiến cô trông càng gợi cảm mê người...

194. Chương 194: Đời Này Nhất Định Anh Sẽ Có Được Em

Hai chân Lăng Bắc Hàn kẹp lấy hai chân cô, hai tay bị anh giữ chặt, kéo ra sau lưng, Úc Tử Duyệt nằm ngửa người ra sau, không ngừng lắc đầu, mái tóc xoăn màu hạt dẻ không ngừng bay múa...

“Ly hôn thì sao? Úc Tử Duyệt, đời này anh nhất định sẽ chiếm lấy em!” Lăng Bắc Hàn cúi người, trầm giọng nói bên tai cô. Cô gái xấu xa này, lúc nào cũng khiêu khích đến giới hạn cuối cùng của anh.

Tên đàn ông bá đạo xấu xa này! Thật đúng là không phải bá đạo bình thường. Nghe những lời bá đạo này của anh cô lại cảm thấy rất vui mừng, dù vậy ngoài mặt vẫn còn giãy giụa, cô không thể dễ dàng đắm chìm vào anh được.

“Khốn kiếp! Anh không được ép buộc em! A....” Úc Tử Duyệt hét lên, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, chiếc váy vốn bị anh xé rách giờ đã bị anh xé nát hoàn toàn, lộ ra chiếc áo lót màu đen.

Bộ nội y màu đen bao vây thân thể trắng nõn của cô, màu đen hòa lẫn màu trắng của da thịt đập vào thị giác, đặc biệt là nơi đầy đà kiêu ngạo ưỡn lên của cô.... Hai mắt Lăng Bắc Hàn như muốn phóng lửa, hận không thể lập tức chiếm đoạt cô.

“Anh không ép em, anh sẽ khiến em chủ động.” Lăng Bắc Hàn đang kiềm chế muốn chết, nhưng vẫn tà mị nói nhỏ bên tai cô. Hơi thở nam tính mê hoặc lòng người phả vào tai cô, cả người Úc Tử Duyệt run lên, quên mất giãy giụa, chỉ cảm thấy người bị anh ôm lấy, đi đến gần giường, anh quay người cô lại, đè cô xuống bên dưới.

Lăng Bắc Hàn kéo thắt lưng, trói cổ tay cô lại, sau đó lại buộc đầu còn lại lên đầu giường...

“Anh... anh định làm gì? Buông em ra! Lãng Bäck Hàn! Em muốn kiện anh tội cưỡng đoạt!” Thấy tay mình bị trói, Úc Tử Duyệt nhìn anh hét lên. Chỉ thấy anh thong thả cởi áo sơ mi đen trên người xuống, lộ ra nửa thân trên màu đồng, bắp thịt cuộn cuộn.

Vết sẹo trên ngực anh làm tim cô đau nhói, cô vẫn chưa quên lần trước trong khi làm nhiệm vụ, anh đã bị thương.

“Tùy em thôi.....” Lãng Bäck Hàn ngồi xuống bên giường, đôi tay tà ác đặt lên người cô, chậm rãi di chuyển trên bụng cô....

Thân thể nhạy cảm của Úc Tử Duyệt bị anh sờ đến run rẩy, “Bây giờ anh không hề có chút ảnh hưởng nào với em cả!” Úc Tử Duyệt thở hổn hển nhưng vẫn mạnh miệng nói.

“Vậy thì thử một chút?” Lãng Bäck Hàn cười xấu xa tự tin nói, ngay sau đó phóng người lên giường.....

Chưa tới một lát, cô gái quật cường liền trở nên hỗn loạn, dưới kỹ xảo trêu đùa thành thạo của tên đàn ông này cầu xin anh tiến vào....

Sau một hồi hoan ái cuồng nhiệt, hai người cùng nhau lên đỉnh, Úc Tử Duyệt mệt mỏi ngủ thiếp đi...

[Truyện được chuyển ngữ và post chính thức tại: diendan]

Lau sạch sẽ người cả hai, Lãng Bäck Hàn ôm cô ngủ, lại hôn cô một cái, khoe miệng mang theo nụ cười chua xót. Có lúc, anh thật sự cảm thấy cô thật đáng ghét, lúc nào cũng khiến anh lo lắng không thôi.

Trước kia, trên đời này quả thật không có chuyện gì có thể khiến anh lo lắng sợ hãi, bất kể là mưa gió trên chiến trường, bất kể là điều kiện khó khăn lúc huấn luyện ngoài trời, hay là lúc cứu viện cho khu vực gặp nạn... Nhưng chỉ có Úc Tử Duyệt này, người khiến anh luôn nhớ luôn thương, lại khiến anh lo lắng sợ hãi.

Điều này cũng phản ánh trọng lượng của cô trong mắt anh.

Duyên phận bắt đầu từ khi vô tình gặp nhau, cho tới bây giờ, và kéo dài suốt quãng đường sau này.

“Ừm.....” Trong lúc mê man, Úc Tử Duyệt lười biếng ngáp một cái, lưng mỏi muốn chết, cảm giác mình đang ôm lấy một thân thể quen thuộc, đôi chân thon dài theo bản năng quấn lên thân thể Lãng Bäck Hàn, đã vậy còn cọ sát.

Lãng Bäck Hàn nhìn người trong ngực vẫn xinh đẹp đáng yêu như trước đây, cứng chiều mỉm cười, một bàn tay đặt sau gáy cô, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, “Ừm... đừng làm loạn...” Úc Tử Duyệt lườm bầu khàng nghị.

Đã 8 giờ hơn, nhất định là đã muộn giờ làm! Lãng Bäck Hàn nhìn đồng hồ báo thức, lại nhìn người đang nằm ngủ trong lòng ngực mình, mỉm cười. Lúc này, không biết từ đâu truyền đến tiếng điện thoại di động của cô, Lãng Bäck Hàn cau mày, nhìn quần áo vương vãi trên sàn nhà, cuối cùng cũng phát hiện ra cái túi của cô.

Không cần xuống giường, cánh tay dài duỗi ra là đã có thể lấy được cái túi của cô, “Ừm.....Phiền chết được...” Nghe thấy chuông điện thoại di động, Úc Tử Duyệt tức giận cau mày.

Lãng Bäck Hàn trong nháy mắt chuyển nhạc chuông về trạng thái im lặng, bốn chữ “Tổng biên tập Lôi” khiến anh nhíu mày, lại nhìn dáng vẻ đang say ngủ của cô, anh liền bắt máy.

“Tiểu Úc, em đang ở đâu vậy? Đã xảy ra chuyện gì à? Sao bây giờ còn chưa đến tòa soạn?” Cuộc gọi vừa được nhận, Lãng Bäck Hàn liền nghe thấy Lôi Vũ nói một tràng, lo lắng hỏi han.

“Cô ấy còn đang ngủ, sáng hôm nay xin phép nghỉ một buổi.” Lãng Bäck Hàn mở miệng nói thẳng, cảm nhận rõ đối phương đang ngưng thở, anh không nói gì nữa, mặt không thay đổi cúp điện thoại.

Điện thoại vừa mới ngắt, Úc Tử Duyệt cuối cùng cũng dần tỉnh lại, chỉ cảm thấy eo rất đau, “Ừm...” Cái miệng nhỏ buồn bực bất mãn, cố gắng mở đôi mắt vẫn còn đang nhập nhèm buồn ngủ, đập vào mi mắt là lồng ngực rộng lớn và cánh tay rắn chắc của đàn ông.

“A.....” Cô kinh sợ kêu một tiếng, đầu ngẩng lên, lúc thấy gương mặt tuần tú của Lãng Bäck Hàn thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng bỗng cảm thấy buồn bực tức giận.

Lăng Bắc Hàn mặt không thay đổi ngạo nghễ nhìn về mặt phong phú của cô, dường như cô đã quên tối qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy về mặt tức giận của cô, cũng hiểu là cô đã nhớ ra.

“Lăng! Bắc! Hàn!” Úc Tử Duyệt thét lên, ngồi dậy kéo chăn che ngực, trừng mắt nhìn Lăng Bắc Hàn, nghiêng răng nghiêng lợi. Tối hôm qua, cô cùng anh.....

Lăng Bắc Hàn mặt không thay đổi nhìn cô, dáng vẻ chẳng sao cả khiến Úc Tử Duyệt hận không thể xé nát gương mặt đó của anh, “Anh... Đồ không biết xấu hổ! Tại sao, tại sao anh...” Sao cô lại có thể lên giường với anh chứ? Cô vẫn chưa muốn ở chung một chỗ với anh đâu.

“Anh không có ép buộc em...” Người nào đó nhìn cô, thản nhiên mở miệng.

Một câu nói khiến gương mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt bỗng chốc đỏ lên, hình ảnh kích tình tối hôm qua bất chợt quay lại trong đầu, cô bị anh yêu thế nào, hôn thế nào, từ từ trầm luân, rồi cầu khẩn anh, còn chủ động để anh tiến vào....

Nghĩ vậy, cô hận mình muốn chết, u oán lườm anh một cái, không nói gì, ôm chăn lật người xuống giường. Nhìn cái túi của mình, trong mắt ánh lên một tia ranh ma quỷ quyệt, cầm túi, từ bên trong lấy ra một chiếc ví, “Coi như em ngủ với anh! Mặc dù chúng ta xảy ra quan hệ, nhưng điều đó không có nghĩa là em với anh hòa bình với nhau!” Rút ra hai tờ tiền màu hồng, Úc Tử Duyệt hả hê ném cho anh.....

Sau đó, cô gái nhỏ ôm chăn ga, đi tới tủ treo quần áo, tìm áo ngủ mặc vào, động tác kia thật giống như một người khách.

Lăng Bắc Hàn giận sôi gan trừng mắt nhìn cô, sau đó, trước khi cô ra khỏi cửa, anh đã lật người xuống giường, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tóm gọn lấy cô.

“Em vừa nói gì? Lặp lại lần nữa thử xem!” Lăng Bắc Hàn vây cô trên ván cửa, một tay chống cánh cửa, một tay giữ cằm của cô, nhìn cô chằm chằm, nhỏ giọng nói, có vẻ như anh dạy dỗ cô vẫn còn chưa đủ.

“Em nói tối qua em với anh, em với anh còn chưa hòa bình đâu!” Úc Tử Duyệt lạnh nhạt quát cường nói.

“A..... em.....” Lời nói vừa dứt, eo liền bị anh dùng sức giữ chặt, thân thể bị anh đè trên ván cửa, Lăng Bắc Hàn kéo váy ngủ cô lên, hung hăng tiến vào cô lần nữa.

“Đau quá! Mẹ kiếp...” Cảm giác đau đớn khiến cô kêu lên thành tiếng, trừng mắt nhìn anh.

“Cho đáng đời em! Rốt cuộc chúng ta có quan hệ hay không?” Lăng Bắc Hàn ép buộc cô.

“Anh..... buông ra! Em muộn giờ làm rồi! Chúng ta không có gì cả.... Anh còn ép buộc em nữa, cả đời này em sẽ không ở chung một chỗ với anh đâu.” Đôi tay nhéo bờ vai anh, cô gầm nhẹ.

Lăng Bắc Hàn cảm thấy cô thực sự tức giận, anh ôm cô lên giường, thân thể hai người vẫn dính chặt lấy nhau.

“Nói rõ ràng, không phải hôm qua là lỗi của em trước hay sao?” Anh tức giận muốn chết, muốn mở hội nghị hòa bình với cô, anh nhìn cô, nhỏ giọng nói.

“Em không sai! Em đi điều tra ngầm đã chuẩn bị kế hoạch chu toàn cả rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì được!” Úc Tử Duyệt tức giận phản bác.

“Em là thánh sao? Nếu kế hoạch xảy ra sơ sót gì thì sao?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, cao giọng nói.

“Còn anh? Anh không phải cũng đã làm những chuyện tương tự sao, huống chi, anh có quyền gì mà quản em?” Úc Tử Duyệt trả thù nói, hiện giờ cho anh nếm thử mùi vị người phụ nữ của mình đi cùng người đàn ông khác.

“Em có lý một chút cho anh! Tóm lại, từ nay về sau không cho phép đi điều tra ngầm như vậy nữa! Nếu không đừng nghĩ đến việc làm phóng viên!” Lăng Bắc Hàn bá đạo nói, anh không thể chịu được lúc cô lâm vào cảnh nguy hiểm, tâm tình anh luôn sốt ruột lo lắng sợ hãi vì cô.

“Lăng Bắc Hàn! Anh còn quản em như vậy... em sẽ không tái hợp với anh đâu. Em nghiêm túc đó!” Úc Tử Duyệt biết, Lăng Bắc Hàn là một người nói được là làm được, nhưng tại sao anh cứ luôn quản cô như vậy?

Cô chỉ muốn làm tốt công việc của mình thôi mà, việc nằm vùng đối với một phóng viên mà nói là chuyện bình thường như cơm bữa.

Thấy cô tức giận thật sự, Lăng Bắc Hàn trong lòng luống cuống, vội đặt cô xuống.

“A...” Phần thân dưới vốn đang căng đầy bỗng trở nên trống không, cô không nhịn được thở gấp ra tiếng, nhưng vẫn nhanh chóng chạy ra khỏi vòng vây kẻ địch.

“Anh không ép em, nhưng thật sự anh chỉ muốn tốt cho em.” Lăng Bắc Hàn bắt đầu nói, ngay cả sự quan tâm của anh dành cho cô cô cũng không màng.

Biết anh thật sự lo lắng cho sự an nguy của mình, trong lòng Úc Tử Duyệt cảm thấy ấm áp: “Em đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì...” Cô nhỏ giọng nói, sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi gian phòng.

Ra khỏi phòng, nhìn phòng Nhan Tịch ở đối diện, mặt Úc Tử Duyệt lại nóng lên, tối hôm qua, cô cùng Lăng Bắc Hàn cuồng nhiệt như vậy, sẽ không bị Nhan Tịch.....

Cô nhẹ chân nhẹ tay gõ cửa, không ai mở cửa, cô không thể làm gì khác hơn là đi vào.

Trong phòng đã được sắp xếp gọn gàng, laptop trên bàn không thấy đâu, Úc Tử Duyệt nhíu mày, tiến lên, chỉ thấy trên bàn để lại tờ giấy: “Duyệt Duyệt, chị muốn ra ngoài giải sầu, có lẽ là sẽ đến Vân Nam, em đừng lo lắng, đến nơi chị sẽ gọi điện cho em.”

Nhan Tịch đi rồi.

Úc Tử Duyệt thở dài, vội vàng đi rửa mặt, sau đó gọi điện cho Nhan Tịch thì điện thoại của cô đã tắt máy.

195. Chương 195: Tại Sao Khóc?

Sau khi thay quần áo, ăn mặc chỉnh tề xong đã thấy Lăng Bắc Hàn chuẩn bị xong bữa sáng.

“Em xuống dưới mua cũng được mà!” Úc Tử Duyệt cầm một cái bánh bao nhét vào trong miệng, tay cầm thêm một cái nữa rồi định đi ra ngoài.

“Anh đã xin nghỉ giúp em rồi!” Lăng Bắc Hàn thấy cô định đi, vội vàng nói. Úc Tử Duyệt dừng lại nhìn anh nghi hoặc hỏi: “Anh xin nghỉ cho em lúc nào?”

“Lúc sáng tổng biên của em gọi điện thoại tới.” Lăng Bắc Hàn thành thật nói.

“Anh... Ai cho anh tự làm theo ý mình? Trước buổi trưa em còn có việc...” Úc Tử Duyệt tức giận nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn hét lớn, hung tợn trừng mắt lườm anh một cái, gờ chân đá văng cánh cửa.

Cô gái đánh đá này!!!

Lăng Bắc Hàn tức giận trừng mắt nhìn cánh cửa đóng lại, giật phăng cái tạp dề đeo trên người xuống ném lên bàn. Tính tình của cô càng ngày càng nóng nảy mà.

Hay là...tình cảm của cô đối với anh đã không còn hừng hực giống như trước kia nữa? Nghĩ vậy chút tự tin trong lòng Lăng Bắc Hàn liền tiêu tan. Anh luôn có cảm giác hiện giờ trong lòng cô, công việc luôn đứng vị trí thứ nhất.

“Tổng biên tập! Tại sao sau này tôi không được đi nằm vùng nữa?” Trong phòng làm việc của Lôi Vũ, Úc Tử Duyệt tức giận chất vấn Lôi Vũ. Cô không ngờ không những mình không được khen ngợi, ngược lại còn bị phạt, sau này không được đi nằm vùng.

“Đây là quy định của phía trên. Tiểu Úc, từ nay về sau em phụ trách mảng tin tức xã hội, chuyện nằm vùng giao cho những đồng nghiệp có nhiều kinh nghiệm. Kinh nghiệm của em chưa đủ, rất dễ gặp phải chuyện không may. Nếu em gặp phải chuyện không may thì cũng không sao, nhưng mặt khác rất có thể mang đến những ảnh hưởng không tốt.” Lôi Vũ trốn tránh tầm mắt của cô, nhẹ nhàng nói.

Thật ra thì anh cũng là vì lo lắng cho sự an toàn của cô.

“Ảnh hưởng không tốt? Thế nào là ảnh hưởng không tốt? Hơn nữa, trước kia không phải là tôi vẫn đang làm mắng này hay sao?” Lời giải thích của Lôi Vũ khiến Úc Tử Duyệt bất mãn, cô tức giận nhìn anh chăm chăm, cũng không sợ đắc tội với anh, lớn tiếng phản bác. Cô chính là con gái thời nay, miễn là hợp lý lẽ, sẽ không sợ đắc tội với đối phương.

“Tôi nói không được chính là không được! Có gì bất mãn thì đi tìm chủ nhiệm mà nói.” Lôi Vũ vỗ bàn nhìn cô chăm chăm, trong lòng vô cùng phiền muộn, anh biết, sau này cô nhất định sẽ càng ghét anh hơn.

Úc Tử Duyệt vẫn còn muốn phản bác nữa nhưng đành cố kiềm chế lại: “Em ra ngoài làm việc.” Mang theo vẻ ai oán rời khỏi phòng làm việc của Lôi Vũ, tâm trạng Úc Tử Duyệt hết sức khó chịu.

“Tiểu Úc! Cùng đi ăn cơm nhé?” Đến giờ ăn trưa, một nữ đồng nghiệp đứng ngoài cửa hét lên với cô.

Úc Tử Duyệt đi cùng đồng nghiệp vừa ra tới cửa tòa soạn đã đụng phải Lăng Bắc Hàn đang cầm theo một chiếc túi.

Nữ đồng nghiệp nhìn người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa chín chắn hai mắt liền tỏa sáng, không nhìn được nhìn Lăng Bắc Hàn thêm một chút, lúc Úc Tử Duyệt mở miệng thì liền há hốc mồm.

“Sao anh lại tới đây?” Úc Tử Duyệt có chút ngượng ngùng nói, những đồng nghiệp khác còn chưa biết cô đã ly dị.

“Anh ấy không phải là...Lăng Bắc Hàn sao?” Một nữ đồng nghiệp nhỏ giọng thì thầm, có người nhận ra anh, những người khác nghe vậy cũng nhao nhao gật đầu. Lúc này mọi người mới nhớ lại người phỏng vấn Lăng Bắc Hàn lần trước chính là Úc Tử Duyệt.

“Mang bữa trưa đến cho em.” Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt cười, nói, thấy đồng nghiệp của cô lịch sự gật đầu một cái.

Mang bữa trưa đến cho cô ? Trong lòng Úc Tử Duyệt bỗng trở nên kích động, cảm giác ngọt ngào dần lan tỏa trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bỗng chốc đỏ lên. Lăng Bắc Hàn mang bữa trưa đến cho cô! Cảm giác khó chịu lúc trước liền tan thành mây khói...

“Tiểu Úc! Có bạn trai cũng không nói cho chúng tôi biết, thật không có đạo đức!” Lúc này nữ đồng nghiệp kia mới tức giận nói với cô, Úc Tử Duyệt ngượng ngùng cười cười, kéo tay Lăng Bắc Hàn lùi về phía phòng ăn.

Ngồi ở trong phòng ăn, trước những ánh mắt hâm mộ soi mói của các nữ đồng nghiệp, cô vô cùng hưởng thụ bữa trưa mà Lăng Bắc Hàn đã làm cho cô.

“Trước khi đến cũng không nói một tiếng.....” Nhìn anh ngồi ở phía đối diện, cô ra vẻ bất mãn nói.

Cô gái ghê gớm này, không những không cảm kích mà còn oán giận! Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm, Úc Tử Duyệt cảm thấy anh tức giận, vội vàng cúi đầu: “Mùi vị cũng không tệ lắm..... Có điều màu sắc của trứng sốt cà chua vẫn chưa đẹp bằng em...”

Có ai nịnh nọt như cô không? Lăng Bắc Hàn thật muốn hét lên một câu: Tóm lại là em có thích ăn hay không?

“Vậy sao? Chiều về sớm làm cho anh thử một chút!” Anh nhìn cô, khóe miệng cong lên một nụ cười dịu dàng, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại cười không nổi. Anh nhớ sau đó cô quả thật biết nấu ăn, nhưng anh vẫn chưa được thưởng thức tay nghề nấu nướng của cô.

Nhớ tới sự thay đổi của cô, trong lòng bỗng cảm thấy xót xa.

Anh mơ đi! Trong lòng Úc Tử Duyệt thầm phản bác, “Có khi em phải làm thêm giờ... Anh không phải trở lại thủ đô sao?”

“Anh được nghỉ nửa tháng! Thời gian này sẽ ở Tô Thành.” Muốn đuổi anh đi sao? Lăng Bắc Hàn ngoài mặt vẫn cười, nhưng trong lòng thì không cười được.

Nửa tháng à... ? Úc Tử Duyệt ngoài mặt lạnh nhạt nhưng trong lòng lại mừng rỡ. Sao cô lại không muốn anh ở bên cạnh cô chứ ?

“Ồ..... Vậy anh có muốn em tìm chỗ giúp anh không?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô ngồi ở phía đối diện ra vẻ khách sáo nói, nếu như đây không phải là nhà ăn trong tòa soạn, anh nhất định sẽ bắt cô lại, hung hăng dạy dỗ cô một trận.

“Anh đương nhiên là ở chỗ em.” Khóe mắt liếc thấy Lôi Vũ đi vào phòng ăn, Lăng Bắc Hàn cố tình lớn tiếng nói, cũng cố tình để cho những đồng nghiệp khác của cô nghe được. Chỉ thấy một số đồng nghiệp quay ra cười với cô, cũng có một số người mắt tự nhiên nhìn về phía Lôi Vũ.

“Anh nói nhỏ một chút!” Dưới bàn, Úc Tử Duyệt hung hăng đá vào chân của anh, nhỏ giọng quát anh.

Anh cố ý! Nhất định là thế!

Lăng Bắc Hàn đắc ý nhìn cô. Muốn đấu với anh sao? Không có cửa đâu!

Sau khi ăn bữa trưa, Lăng Bắc Hàn thu dọn hộp cơm xong xuôi liền đứng dậy đi về, “Anh đi nhờ xe tới đây sao? Nếu không thì lấy xe của em mà về!” Úc Tử Duyệt đứng ngoài cửa tòa soạn nói với anh, trong lòng có chút không nỡ.

Lăng Bắc Hàn gật đầu, Úc Tử Duyệt vội vàng chạy về phòng làm việc cầm chìa khóa. Lúc này, Lăng Bắc Hàn vừa vặn gặp được Lôi Vũ, anh gật đầu với Lôi Vũ một cái, Lôi Vũ không nói gì, đi thẳng vào tòa soạn.

Lăng Bắc Hàn lái chiếc xe nhỏ của Úc Tử Duyệt trở về. Trên đường nhận được cuộc gọi của một số lạ, nhìn dãy số đặc biệt này, anh vội vàng dừng xe, đến bên bờ sông vắng vẻ mới nhận điện thoại.

Quả thật là Lục Khải Chính gọi điện tới.

“Ở Hongkong?” “Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt hỏi.

“Ừ.” Lục Khải Chính mở miệng nói, trong giọng nói có vẻ mệt mỏi, vẻ nhạo báng cũng ít hơn trước kia.

“Cậu chú ý an toàn một chút, mọi người trong nhà vẫn khỏe mạnh!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Nhan Tịch thế nào? Con của tôi thế nào?” Lục Khải Chính biết rõ Lăng Bắc Hàn ám chỉ mọi người trong nhà không bao gồm cả Nhan Tịch, giọng nói của anh mang theo chút căng thẳng và run rẩy, ngay cả hô hấp cũng ngưng lại.

Lăng Bắc Hàn nhíu mày, do dự một chút rồi mới mở miệng : “Đứa bé mất rồi... Hiện giờ cô ấy vẫn tốt, hình như ra ngoài du lịch.” Lăng Bắc Hàn tiếc nuối nói.

Bên đầu điện thoại bỗng chốc im lặng, Lăng Bắc Hàn cũng muốn biết thái độ của Lục Khải Chính với Nhan Tịch là thế nào, đang định hỏi thì Lục Khải Chính đã mở miệng: “Người ta đang nhìn, cúp đã...” Lục Khải Chính bình tĩnh nói xong liền cúp điện thoại.

Cô gái tàn nhẫn này!

Lục Khải Chính phẫn hận trong lòng gặm nhẹ, ngay sau đó bình tĩnh rời khỏi bộ điện thoại công cộng.

Úc Tử Duyệt sau khi tan việc, ra khỏi văn phòng đã nhìn thấy Lăng Bắc Hàn đang chờ cô.

Bên ngoài vẫn tỏ vẻ lạnh lùng nhưng bên trong lại mừng rỡ lên xe.

“Đi siêu thị làm gì?” Thấy Lăng Bắc Hàn định vào siêu thị, Úc Tử Duyệt liền vội vàng hỏi.

“Mua thức ăn!”

“Mua thức ăn trong chợ đi, trong siêu thị đắt lắm. Với lại buổi chiều đồ ăn cũng không còn tươi nữa!” Úc Tử Duyệt vội vàng ngăn anh lại, Lăng Bắc Hàn kinh ngạc nhìn cô, cảm giác như trên người cô tản ra hơi thở của một cô gái trưởng thành từng trải.

Điểm này làm anh cảm thấy thú vị.

Vì vậy dưới sự chỉ dẫn của Úc Tử Duyệt, hai người đến một chợ bán thức ăn gần nhà.

“Bà ơi.....”

“Ồ, Duyệt Duyệt tới rồi à!..... Nhan Tịch đâu?” Úc Tử Duyệt ngọt ngào gọi một bà lão bán thức ăn, bà lão hiền lành cười với cô.

“Chị ấy đi du lịch rồi ă! Bà ơi, đồ ăn hôm nay còn tươi không ạ?” Úc Tử Duyệt cầm một cái túi nylon vừa chọn cà chua vừa hỏi.

“Con bé này, đương nhiên là còn tươi cả! Cậu này là?” Bà lão nói với Úc Tử Duyệt, nhìn qua Lăng Bắc Hàn khí chất bất phàm đứng bên cạnh cô, liền hỏi.

“Anh ấy là... là...”

“Bà, con là bạn trai cô ấy!” Lăng Bắc Hàn giành phần nói trước, cũng cầm một cái túi nylon bắt đầu chọn khoai tây.

“Ồ! Duyệt Duyệt! Con bé này, có bạn trai cũng không nói sớm. Lần trước bà định tìm đối tượng cho con, sao con lại nói là không có?” Bà lão oán trách Úc Tử Duyệt, vẻ mặt kỳ quái nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn, thầm nghĩ tiểu tử này không phú thì cũng là quý, con bé thật biết nhìn người.

Úc Tử Duyệt ngượng ngùng le lưỡi một cái, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, chỉ thấy anh nhìn mình chằm chằm, ánh mắt u oán, hình như là đang oán trách cô muốn đi xem mắt.

Sau khi hai người mua đồ ăn xong liền trở về nhà, bắt đầu bắt tay làm bữa tối, Nhan Tịch cũng gọi điện thoại về, nói rằng đã đến Lệ Giang Vân Nam rồi, nói rằng cô cứ yên tâm. Lăng Bắc Hàn cũng không nói đến chuyện Lục Khải Chính có gọi điện thoại tới.

Bữa cơm hai mặn, hai nhạt, cùng một món canh.

Món rau cần xào thịt băm là do Lăng Bắc Hàn làm, còn ớt xanh thái sợi xào khoai tây và trứng sốt cà chua đều do Úc Tử Duyệt gào thét đòi làm. Lăng Bắc Hàn do dự một lúc lâu mới hạ đũa gấp thức ăn đưa lên, đầu tiên là quan sát màu sắc, sau đó đưa lại gần ngửi một cái, sau đó đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm liếm.....

“Lăng Bắc Hàn! Anh có ý gì? Sợ em đầu độc anh à?” Úc Tử Duyệt nhìn dáng vẻ như muốn bắt bẻ kia, bắt măn quát.

Chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đem sợi khoai tây bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai, một lúc lâu sau mới nuốt xuống, “Ăn được.” Anh nói.

“Anh.....có ý gì?”

“Anh sợ em lại xào măn muốn chết!” Lăng Bắc Hàn nói xong gấp một gấp khoai tây thái sợi nữa bỏ vào trong bát, ăn từng miếng một.

“Mẹ nó! Anh cho rằng em vẫn còn là Úc Tử Duyệt ngày trước hay sao... ?” Úc Tử Duyệt tức giận nói, nói xong chớp mũi cũng cảm thấy cay cay, không kiềm chế được muốn khóc, ngồi yên không động đậy.

Sau khi ăn xong, “Không tệ, có tiến bộ... Úc Tử Duyệt?” Lăng Bắc Hàn thấy cô sững sờ, nghi hoặc gọi tên cô, Úc Tử Duyệt chậm rãi ngẩng đầu lên, hai giọt nước mắt từ hốc mắt cô chảy xuống.

“Keng.....” Lăng Bắc Hàn trong lòng hoảng hốt, đôi đũa trong tay rơi xuống, “Sao vậy?” Thấy nước mắt của cô, trong lòng anh đau đớn không dứt, hốt hoảng vội vàng hỏi.

196. Chương 196: Lừa Anh

Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn, cô đứng dậy, kéo ghế chạy đi, Lăng Bắc Hàn cũng đứng dậy, tiến lên bắt lấy cô, kéo cô vào trong ngực, ôm cô, ngồi xuống ghế sofa, để cô ngồi trên đùi mình.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Khóc cái gì chứ?” Ngón tay dài nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gò má cô, trái tim Lăng Bắc Hàn đau nhói. Cô có thể la to nói lớn với anh, có quyền tay nắm chân đá với anh, anh đều không nóng lòng, nhưng nước mắt cô thật sự làm anh hết cách.

“Lăng Bắc Hàn! Tên đàn ông khốn khiếp! Tất cả đều tại anh! Anh có biết lúc em học nấu ăn chịu biết bao nhiêu thương tích không hả?” Úc Tử Duyệt nhớ lại những ngày bị anh vứt bỏ đau khổ đến không muốn sống, cảm giác uất ức lại dâng lên, khiến cô xót xa phát tiết đánh vào ngực anh, uất ức chảy nước mắt.

Lăng Bắc Hàn nghe cô nói như vậy liền hiểu tại sao cô khóc, lòng càng thêm đau, để mặc cho cô khóc, mặc cho cô phát tiết.

“Em nghĩ là anh thích kiểu phụ nữ hiền huệ, lúc học nấu ăn thường bị cắt vào tay, bị dầu sôi bắn vào người.” Cô vừa khóc vừa làm nũng, phát tiết đến khi mệt mỏi, chặt chẽ níu lấy cổ áo anh, nức nở nói.

Lăng Bắc Hàn vuốt ve sau gáy cô, tưởng tượng ra dáng vẻ lóng ngóng vụng về của cô khi học nấu ăn: “Là anh sai rồi, anh xin lỗi! Em phạt anh thế nào cũng được.” Lăng Bắc Hàn không ngừng vuốt ve đầu cô, nhỏ giọng trấn an.

“Phạt anh thì sao chứ? Anh cũng không cảm nhận được cảm giác đau khổ của em!” Khóc lóc mệt, Úc Tử Duyệt chùi nước mắt, nức nở nói, bàn tay nhỏ bé phủ lên ngực trái của mình. Khoảng thời gian mới ly hôn với anh, mỗi ngày trái tim cô đều chịu đủ mọi hành hạ đau đớn.

“Ai nói không cảm nhận được? Úc Tử Duyệt, anh đã nói rồi, em khổ sở, anh còn khổ sở hơn em. Cảm giác đau khổ mà không nói lên lời đó, cảm giác khổ sở khi chỉ có thể trơ mắt mà đẩy em ra đi, cảm giác rõ ràng là yêu nhưng lại không thể yêu.” Lăng Bắc Hàn giữ gáy cô, nhìn khuôn mặt dính đầy nước mắt của cô, thâm tình nói.

“Vậy sau này thì sao? Sau này nếu anh lại có nhiệm vụ, muốn hy sinh cả em thì phải làm sao?” Úc Tử Duyệt nhìn anh, khổ sở nói.

“Đó không phải là hy sinh! Đó là bất đắc dĩ! Anh tin tưởng, chỉ cần chúng ta đủ tin tưởng đối phương, sau này khi anh có nhiệm vụ mới, em sẽ ăn ý phối hợp, ví dụ tối hôm qua, lúc em và người đàn ông kia ở chung một chỗ, anh có thể nhận ra được em có nỗi khổ tâm.” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, chậm rãi nói.

Úc Tử Duyệt nhìn anh, quệt cái miệng nhỏ, nửa tin nửa không: “Đi ăn!” Cô thoát khỏi lồng ngực anh, tới mép bàn ngồi xuống, không đợi anh liền bắt đầu.

Lăng Bắc Hàn ăn sạch tất cả món ăn cô làm, mặc dù thức ăn rất đơn giản, nhưng hai người lại ăn vui vẻ khác thường.

Buổi tối, Lăng Bắc Hàn từ phòng tắm ra ngoài, trở lại phòng của cô, bên trong không thấy bóng dáng của cô: “Úc Tử Duyệt?” Đẩy cửa phòng Nhan Tịch ra, liền thấy cô đang ngồi trước bàn đọc sách trong phòng Nhan Tịch, tay cầm bút viết gì đó vào sổ ghi chép.

“Em làm gì ở đây vậy?” Lăng Bắc Hàn không vui hỏi.

“Làm thêm giờ, anh đừng làm phiền em nữa, sau này em ngủ ở đây, anh ngủ ở phòng em.” Úc Tử Duyệt đẩy bàn tay đang muốn đóng lại Laptop của cô ra, tức giận nói.

Cô muốn ở khác phòng với anh?

Nhận thức được điều này khiến trong lòng anh vô cùng tức giận.

“Úc Tử Duyệt! Em thật sự chán ghét anh đến vậy sao?” Lăng Bắc Hàn bắt mắt hét lên với cô, giọng nói mang theo đau khổ, không đợi cô trả lời, anh đã ra khỏi gian phòng, nặng nề đóng sầm cửa.

‘Rầm’ một tiếng, khiến Úc Tử Duyệt sợ hãi, anh tức giận sao?

Hừ! Tức thì tức đi!

Dù sao cũng tốt, cô sẽ không dễ dàng xảy ra quan hệ với anh nữa. Úc Tử Duyệt âm thầm nghĩ, đóng máy vi tính lại, lên giường, gửi tin nhắn cho Nhan Tịch, cô ấy nói đang nghỉ trong khách sạn Lệ Giang, tất cả đều thuận lợi.

Lăng Bắc Hàn giận thật, Úc Tử Duyệt cảm giác như anh đang chiến tranh lạnh với mình. Lạnh dài hơn nước mắt.

Buổi sáng rời giường, bữa sáng anh làm rất phong phú, lúc Úc Tử Duyệt ăn cơm, anh ngồi trên ghế sa lon đọc báo. Một câu cũng không nói với cô.

“Lăng Bắc Hàn! Lấy hộ em lọ đường.” Nhìn Lăng Bắc Hàn đang ngồi trên sofa đọc báo, cô thử dò hỏi.

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn để tờ báo xuống, đi vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau ra ngoài, đem theo một lọ đường đặt lên bàn, vẫn không nói một lời.

Thật khó chịu!

Úc Tử Duyệt tức giận nghĩ, sau khi ăn sáng xong, cô lại nhìn anh: “Hôm nay em tự mình đi làm, anh không cần đưa đi, buổi trưa cũng không cần mang cơm đến đâu...”

Lời nói còn chưa nói hết, đã thấy anh cầm chìa khóa, ra cửa trước, vẫn không nói một lời.

Anh là đang chơi trò chiến tranh lạnh với cô sao?

Buổi trưa, Úc Tử Duyệt nghĩ rằng Lăng Bắc Hàn sẽ thật sự không mang cơm tới, ai ngờ, lễ tân chuyển tới cho cô một hộp cơm, nói rằng Lăng Bắc Hàn ghé qua, cũng không nhắn lại lời gì.

“Tiểu Úc, tay nghề bạn trai em khá thật đấy!” Cùng đồng nghiệp chia sẻ hộp cơm anh mang tới, Úc Tử Duyệt nghe bọn họ ca ngợi tay nghề Lăng Bắc Hàn, trong lòng vô cùng vui sướng.

“Hoàn hảo nữa!”

“Đúng rồi, hai người không phải là quen nhau trong lúc phỏng vấn đấy chứ? Ôi! Quân nhân đấy!” Có đồng nghiệp nhiều chuyện hỏi, trong miệng mang theo vài phần ngưỡng mộ, cũng có mấy phần kính sợ.

“Thật ra chúng tôi đã quen nhau từ trước.”

“À, vậy thì em phải suy nghĩ kỹ về chuyện kết hôn một chút, ví dụ như nếu có cưới thì có theo quân hay không, hay mỗi người một nơi, làm người vợ lính không dễ dàng đâu.” Có người nói vậy.

Lời của đồng nghiệp làm lòng Úc Tử Duyệt cảm thấy ê ẩm, nhớ lại những ngày tháng trước kia, ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, những ảm ức đau khổ đã ngấm sâu vào người cô. Lúc này, Lôi Vũ ngồi ở một bàn khác cũng cẩn thận lắng nghe từng lời của cô.

“Nếu không dễ dàng, tôi sẽ từ từ thích ứng, ai bảo tôi thích anh ta như vậy chứ!” Cô vừa cười vừa nói, cũng là những lời thật lòng, bởi vì yêu anh, cho nên cô vẫn muốn ở bên cạnh anh, cho dù đau khổ. Suy nghĩ này, lúc xảy ra trận động đất, đã lặng lẽ nảy sinh trong lòng cô.

Nghe lời cô nói, các đồng nghiệp sao có thể nói thêm gì được nữa, nhưng cũng làm cho trong lòng Lôi Vũ chua xót không thôi.

Lúc tan làm, Lăng Bắc Hàn vẫn tới đón cô, cũng vẫn hờn dỗi không nói một lời, Úc Tử Duyệt cũng không thêm để ý đến anh, “Dừng lại trước cửa Spa trước mặt cho em, bây giờ em muốn đi mát-xa, chín giờ mới xong!” Cô lạnh lùng nói.

Lăng Bắc Hàn nghe lời cô, dừng xe trước cửa Spa, thầm nghĩ cô gái này bây giờ còn biết chăm sóc sắc đẹp nữa cơ đấy!

Úc Tử Duyệt đang mở cửa xe, lại quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của anh: “Anh đi ăn cơm trước đi!” Vẫn là quan tâm nói một câu, ai ngờ, người nào đó vẫn lạnh lùng, không nhìn cô lấy một cái, cũng không nói gì. Sau khi Úc Tử Duyệt xuống xe, chiếc xe nhỏ màu trắng nghênh ngang rời đi.

“Đối xử với đàn ông cũng giống như đứa trẻ, cũng cần dụ dỗ!” Trong phòng mát-xa, hai cô nàng nhân viên nói chuyện phiếm với nhau, Úc Tử Duyệt trầm mặc nghe.

“Đúng vậy, như vậy anh ta mới đối xử với mình tốt hơn.”

Dụ dỗ?

Cô nhớ trước kia cũng từng dụ dỗ Lăng Bắc Hàn, mặc nội y sexy tới tìm anh, nhưng người ta lại rất chảnh, lờ cô đi! Còn lần này, tối hôm qua cô vừa nói ngủ riêng, anh liền tức giận với cô, cả ngày không nói với cô một câu.

Thật phiền phức, gã đàn ông nhỏ mọn! Tại sao anh lại tức giận chứ?

Trong lòng Úc Tử Duyệt hậm hực nghĩ.

“Hôm nay là sinh nhật bạn trai mình, lát nữa về mình phải tặng quà cho anh ấy mới được.”

Sinh nhật?

Ngày sinh của Lăng Bắc Hàn là ngày bao nhiêu? Úc Tử Duyệt không ngừng vắt óc mà nghĩ. Cô chưa từng trải qua sinh nhật nào cùng anh... Trong ấn tượng thì hình như là vào tháng tám.

“Chị, hôm nay là ngày bao nhiêu ạ?”

“Mùng 8 tháng 8!”

“Hả?” Úc Tử Duyệt nghe nhân viên trả lời vậy liền kinh ngạc, cảm thấy vô cùng quen thuộc, cô ngồi bật dậy khiến nhân viên xoa bóp có chút kinh hãi, quần khăn lông chạy tới tử cá nhân.

Mở điện thoại di động ra, quả thật có một ghi nhớ đã được lưu từ rất lâu về trước bị lãng quên: sinh nhật ông xã!

Đầu óc râm râm, cô vội vã chạy đi tắm, từ chối sự phục vụ của nhân viên, sau khi mặc xong quần áo tử tế, cô vội vàng chạy ra khỏi Spa. Muốn gọi điện cho Lăng Bắc Hàn nhưng lại thôi, muốn dành cho anh một sự ngạc nhiên.

Nghĩ vậy, cô suy nghĩ một chút rồi tìm một cửa hàng bánh ngọt gần đó, sau đó gọi taxi để chạy đến.

Tên khốn kiếp này, hôm nay là sinh nhật của anh, sao anh không nói? Lúc Úc Tử Duyệt đợi lấy bánh gato thì trong lòng vô cùng tức giận, nhưng cũng cảm thấy rất áy náy, thiếu chút nữa mình đã bỏ lỡ sinh nhật của anh rồi!

Tám rưỡi về đến nhà, Úc Tử Duyệt lặng lẽ vào cửa, đặt bánh trên bàn ăn, thấy từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, cô nhẹ chân nhẹ tay đi tới.

Chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đang giặt quần áo cho cô, hơn nữa còn là giặt tay!

Nghe thấy động tĩnh, anh quay đầu, nhìn ra ngoài cửa, trong tay còn đang chà xát áo ngực của cô.

Sao cô đã về rồi?

Mặc dù nghi hoặc nhưng anh vẫn không hỏi, quay đầu, tiếp tục lặng lẽ giặt quần áo.

Tên đàn ông này, sao lại giận dai như vậy chứ? Thật là khó hiểu a a a a a! Úc Tử Duyệt trong lòng gặm thét, nhẫn nhịn, trở lại phòng khách, mở bánh sinh nhật ra, cắm 31 cây nến vào, thắp nến...

Ba mươi một tuổi.....Anh ba mươi một tuổi rồi sao.....?

Mà cô, cũng sắp qua hai mươi một tuổi rồi...

Anh lớn hơn cô mười tuổi... Úc Tử Duyệt thắp từng cây nến, trong lòng thầm nghĩ. Thật ra thì, trong cuộc sống, anh thật sự là một người đàn ông tốt, biết giặt quần áo nấu cơm, lại rất săn sóc, còn có thể giúp cô bày mưng tính kế.

Thắp nến xong, nghe thấy trong phòng tắm truyền tới tiếng động, cô vội vã đứng dậy, nhanh chóng chạy vội tới bên cạnh cửa, tắt tất cả ánh đèn trong phòng.

Trên bàn ăn, dưới ánh nến, Lăng Bắc Hàn mặc quần ngắn, mặc áo ba lỗ màu đen sừng lại ở cửa, sừng sột nhìn bánh sinh nhật trên bàn ăn, trong tim bỗng len lõi một dòng nước ấm.

“Happy Birthday to you, Happy Birthday to you, Happy Birthday to you...”

Úc Tử Duyệt vừa vỗ tay vừa hát bài ‘Chúc mừng sinh nhật’, vừa đi về phía Lãng Bắc Hàn, Lãng Bắc Hàn nhú mày, nhìn cô đi đến gần, tim rung động. Anh còn tưởng rằng cô không biết sinh nhật của anh là ngày nào....

Những năm qua, anh cũng chưa từng quan tâm đến sinh nhật của mình, không làm cũng chẳng sao.

Nhưng giờ phút này, nhìn cô chuẩn bị bánh sinh nhật cho anh, vẫn vì anh mà hát chúc mừng sinh nhật, bảo anh sao có thể không cảm động? Cô còn chưa đến bên cạnh, anh đã không chịu được nữa, kéo cô vào trong ngực, hai tay giữ khuôn mặt nhỏ của cô, cúi đầu, hung hăng hôn lên môi cô.

Nụ hôn cuồng nhiệt, hận không thể nuốt cô vào trong bụng!

“A” hôn đủ rồi, anh mới buông cô ra, môi của cô sắp bị anh hôn sưng lên, trông như cánh hoa kiêu diễm ướm ất.

“Suýt chút nữa em cũng quên mất, đừng chần chừ nữa, mau thổi nến đi!” Úc Tử Duyệt ngược mặt nhìn anh, bình tĩnh nói với anh, kéo tay anh đi về phía bàn ăn.

Lãng Bắc Hàn cứng ngắc bị cô kéo tới cạnh bàn ăn, thấy một chiếc bánh trái cây đẹp đẽ, ở giữa viết: Hàn! Sinh nhật vui vẻ!

Trong lòng trào dâng ầm ập cùng cảm động, Lãng Bắc Hàn liếc nhìn cô, ánh nến chiếu sáng hai mắt anh, bên trong ánh lên tia sáng cảm động.....

“Ngây ngốc gì nữa, mau thổi đi! Tên già này, anh ba mươi một tuổi rồi! Già thật đấy!” Úc Tử Duyệt cảm thấy không khí có chút lúng túng, đùa giỡn nói với anh, ba mươi một tuổi, không già, nhưng rất thành thực.

“Nha đầu thôi!” Lãng Bắc Hàn đưa tay, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô, sau đó, nắm bả vai cô, cúi người xuống, để cho cô cùng nhau thổi cây nến với mình.

“Phù!”

Luồng hơi của Lãng Bắc Hàn quá lớn, một hơi thổi tắt tất cả cây nến, trong phòng khách u ám, chỉ có ánh sáng yếu ớt tỏa ra từ phòng tắm, “Sinh nhật vui vẻ!” Úc Tử Duyệt nói thêm câu nữa, sau đó lấy quà tặng từ trong túi xách ra, “Hiện giờ các cửa hàng đều đóng cửa hết rồi nên em đến một cửa hàng nhỏ mua cái bật lửa này, không đáng bao nhiêu, cho nên anh cũng không cần phải cảm động!” Trong tay Úc Tử Duyệt đang cầm một chiếc hộp cổ, bên trong là một chiếc bật lửa cổ được khắc tinh xảo.

“Anh cứ nghĩ là em sẽ đem em làm quà tặng cho anh chứ!” Lãng Bắc Hàn nhận lấy, nhìn cô, nói.

“.....Nghĩ hay quá nhỉ!” Úc Tử Duyệt tức giận nói xong, đi bật đèn, sau đó nhổ hết nến ra, “Buổi tối anh đã ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn!”

“Tại sao không ăn?”

“Không đói bụng.....”

“Em nghĩ chắc anh tức no bụng rồi!” Cắt một miếng bánh ngọt đưa cho anh, Úc Tử Duyệt hậm hực nói.

“Cũng đúng!” Lãng Bắc Hàn lạnh nhạt nói.

“Anh tức cái gì mà tức! Chúng ta bây giờ cũng không phải là vợ chồng, ở cùng một chỗ sao được chứ? Trước mắt cứ từ từ, không tốt sao?” Úc Tử Duyệt ăn bánh ngọt, nhìn anh, hậm hực nói.

Trước mắt cứ từ từ, bổ sung giai đoạn yêu mà ngày trước còn thiếu hụt, không tốt sao?

Cô nghĩ như vậy.

“Anh cho là em ghét anh!” Lãng Bắc Hàn đến gần bên cạnh cô, ôm chặt hông cô, nhỏ giọng hỏi.

“.....Em ghét anh còn có thể chịu nhìn anh một cái sao? Ngay thơ thật!” Úc Tử Duyệt tức giận nói, “Đúng là phụ nữ mẫn kình!”

“Em nói gì?” Dám mắng anh là phụ nữ mẫn kinh? Đôi tay giữ chặt hông của cô, đặt cô trên bàn, anh lạnh mặt hỏi.

“A em sai rồi, em sai rồi, bánh ngọt rơi vào quần áo em rồi!” Tay run một cái, một miếng bánh ngọt từ cổ rơi xuống ngực, Úc Tử Duyệt kêu lên, Lăng Bắc Hàn cúi đầu, hung hăng hôn.

Cô mới vừa được xoa bóp xong, trên người có mùi hương khác thường, anh liếm từng ngum, liếm miếng bánh ngọt rơi trên cổ cô, đôi môi rời xuống ngực cô, vừa đúng ngày cô mặc áo bó ngực trễ, miếng bánh dường như rơi vào trong khe ngực...

“A.....Đừng liếm á.....Nhật!” Đôi tay Úc Tử Duyệt ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu thét to.

“Chắc chắc” Lăng Bắc Hàn đầu chịu bỏ qua cho cô, chôn đầu trong ngực cô, điên cuồng mà hôn, hận không thể coi cô là bánh ngọt, từng miếng từng miếng ăn vào trong bụng.

197. Chương 197: Muốn Như Hôi Thái Lang Đối Với Hồng Thái Lang

Đóa hoa kiều diễm nở rộ trên da thịt nõn nà, ướt nhẹp nước miếng lung linh dưới ánh đèn mập mờ, Úc Tử Duyệt cúi đầu, nhìn Lăng Bắc Hàn đang hôn mình kích tình, trong lòng run sợ một hồi, nửa người trên không tự chủ cong lên.

“Ừ.....Đừng.....Đừng...Á...” Cảm giác mình lại sắp không kiềm chế được, Úc Tử Duyệt dùng sức giữ vai, đẩy anh ra, cách lớp áo Lăng Bắc Hàn hung hăng mút đỉnh mím mới chịu buông cô ra.

Đôi mắt muốn phồng hỏa u oán nhìn cô chằm chằm: “Còn xấu hổ gì nữa?” Anh buông cô ra, trầm giọng mở miệng, trong giọng nói nồng đậm tình dục.

Úc Tử Duyệt đỏ mặt, leo từ trên bàn xuống: “Trung tá Lăng! Anh tốt xấu gì cũng là Giải Phóng Quân, sao có thể tùy tiện quan hệ với phụ nữ ở đây chứ?” Úc Tử Duyệt vòng qua người Lăng Bắc Hàn, nhìn gương mặt tuần tú của anh, ngịch ngợm cười nói.

Lăng Bắc Hàn thiếu chút nữa không nhịn được cười: “Sao lại gọi là tùy tiện? Trước kia em là bà xã anh, bây giờ là bà xã tương lai!” Anh nhìn cô, bá đạo nói.

“Em... em là bà xã tương lai của anh lúc nào? Bây giờ anh vẫn còn đang ở trong thời kỳ xem xét, nếu như biểu hiện không tốt, em sẽ tùy lúc đá anh!” Úc Tử Duyệt nhón chân lên, hai tay bưng gương mặt tuần tú của anh, bá đạo nói, trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Sao trước kia anh lại không phát hiện ra là cô rất chảnh nhỉ? Không tệ, càng ngày càng tự tin rồi ha?

Vừa mới mat-xa xong, hương sắc cô dường như càng thêm động lòng người, Lăng Bắc Hàn trong lòng thầm nghĩ, “Em cũng đang trong thời gian xem xét của anh đó, có chừng mực thôi, đừng có tự tin quá!” Anh mở miệng, cũng bá đạo nói như cô.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, đôi môi đỏ mọng đặt lên môi anh, đưa đầu lưỡi phản nộ liếm cánh môi anh, nhưng lại nhanh chóng buông ra. Từ môi truyền đến cảm giác tê dại, khiến thất lưng Lăng Bắc Hàn run rẩy một hồi, toàn thân cứng đờ. Vừa định bắt lấy cô, cô lại giống như con rắn từ trong ngực anh trườn đi.

Chạy đến khu vực an toàn, Úc Tử Duyệt cười mỉa hoặc nhìn vẻ mặt tức giận của anh, đưa đầu lưỡi ra liếm môi, “Em tự tin thế đấy, tới mà xem!” Cô lớn tiếng nói với anh, sau đó chạy vào phòng mình.

Lăng Bắc Hàn liền nhanh bước đuổi theo cô. “A!” Úc Tử Duyệt thấy anh đuổi theo, vội vàng đẩy cửa vào, đang khép cửa lại, anh đã chặn ở bên khe cửa. “Lăng Bắc Hàn! Anh làm gì thế? Đi ngủ đi!” HSức của cô sao có thể địch nổi anh, cảm thấy anh sắp xông vào, Úc Tử Duyệt cắn răng nói.

“Hôm nay là sinh nhật anh!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Sinh nhật anh, em đã làm cho anh, quà cũng đã tặng, anh còn muốn thế nào nữa?” Úc Tử Duyệt thở hồng hộc nói, dĩ nhiên biết anh muốn làm gì! Anh không nói lời nào, Úc Tử Duyệt sử dụng hết sức lực chống cự anh, cảm giác được sẽ thất thủ, toàn thân cô cũng toát mồ hôi.

Sau đó, cô đảo mắt một cái đảo một vòng, đột nhiên mở cửa.

Lăng Bắc Hàn xông vào, bởi vì quán tính, cả người bay thẳng về phía cô, “A” Úc Tử Duyệt bị anh ôm, đẩy ngã trên mặt đất, chỉ nghe thấy “Bịch!” một tiếng.

“Đau quá!” Dưới mông truyền đến cảm giác nóng rát, Úc Tử Duyệt bị đau liền kêu lên, Lăng Bắc Hàn nằm trên người cô nghĩ rằng cô cố tình, đè lên cô, không chịu xuống.

“Lăng Bắc Hàn! Em đang đau mông muốn chết này! Anh mau đứng lên!” Tên đàn ông thú vị này, anh ta cố tình! Một bàn tay đặt trên ngực cô, cô thực sự rất đau, cảm giác như xương cụt gãy làm đôi.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô phía dưới nước mắt như mưa, chần chừ dừng lại một chút, không phải là cô đùa sao?

Vội vàng nhanh chóng đứng dậy kéo cô lên, “Đừng động vào em, thật sự rất đau! A...” Úc Tử Duyệt bị đau không ngừng hít khí lạnh, Lăng Bắc Hàn thấy tình huống không ổn, cúi người cẩn thận ôm lấy cô.

“Đau chết! Mẹ nó! Anh cố tình, cố tình! Chắc cái mông của em xong rồi!” Hai tay Úc Tử Duyệt không ngừng đánh vào ngực anh.

Lăng Bắc Hàn đặt cô nằm lên giường, đưa tay cởi thắt lưng da, cởi quần cô xuống, chiếc quần lót màu trắng đập vào mắt, bàn tay dùng sức xé ra.

Trong nháy mắt khí lạnh thay thế cảm giác bỏng rát, Úc Tử Duyệt lại hít một ngụm khí lạnh, Lăng Bắc Hàn thấy cô hơi nâng mông lên, trên mông đọng lại một vệt máu, ở chỗ xương cụt hơi đậm màu, anh ấn tay vào đó.

“A, đau! Anh đừng có động vào em! Đau muốn chết!” Đầu ngón tay anh vừa động vào, Úc Tử Duyệt không chịu nổi lại kêu lên.

Lăng Bắc Hàn nhứ chặt chân mày, sau đó nhẹ nhàng mặc quần lót vào cho cô, kéo quần jean lên, “Đi bệnh viện!” Anh trầm giọng nói xong, ôm lấy cô.

“Hả? Không! Em không muốn đi bệnh viện! Mắc cỡ chết!” Úc Tử Duyệt nằm trong lòng anh tức giận, nước nôi nói, Lăng Bắc Hàn không để ý tới cô, cầm chìa khóa xe và ví tiền, vội vàng mặc áo sơ mi của mình rồi ra cửa.

Úc Tử Duyệt vẫn bị anh ôm lên xe, cô không thể ngồi, anh để cho cô nằm trên ghế, nửa người trên nằm trên đùi anh.

Dọc đường đi còn gặp cảnh sát giao thông, sau khi anh lạnh lùng giải thích một phen mới được cho đi.

“Tìm bác sĩ nữ! Không được để bác sĩ nam nhìn!” Đến bệnh viện, Úc Tử Duyệt cũng chấp nhận số phận, nhưng yêu cầu duy nhất là phải để bác sĩ nữ khám cho cô. Lăng Bắc Hàn cười: “Không cần em nói, anh cũng sẽ không để cho người đàn ông khác nhìn, cho dù là bác sĩ.” Anh nhỏ giọng nói.

May mắn là Úc Tử Duyệt không bị gãy xương, chỉ là bị thương phần mềm, sẽ chỉ đau mấy ngày, sau khi bôi thuốc là có thể khỏi.

Suốt cả đêm mới trở về nhà.

“Lăng Bắc Hàn! Em hận anh!” Nằm trên giường, Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn bị phạt trồng cây chuối ở góc tường, tức giận mắng, vừa mắng vừa đau. Lần này thì hay rồi, cô không thể bước đi, cũng không thể ngồi, chỉ có thể nằm trên giường.

Lăng Bắc Hàn trồng cây chuối bằng một tay, hai mắt nhìn cô đang tức giận trên giường, khóe miệng cười cười: “Đây là cái giá của việc nghịch ngợm! Xem em lần sau có dám chơi anh không?” Đừng tưởng rằng anh không biết là cô cố tình mở cửa, anh cũng thuận thế đẩy cô, nào biết sẽ khiến cái mông của cô bị thương.

Úc Tử Duyệt u oán nhìn chằm chằm người đàn ông toàn thân chỉ mặc một chiếc quần đùi màu đen, một tay chống đất, vóc người to lớn, “Anh còn không chịu nhận sai? Lãng Bắc Hàn! Anh đừng có thấy em đối tốt với anh là bắt đầu bắt nạt em!” Cô gái nhỏ kiêu ngạo nói.

Cô nói vậy làm Lãng Bắc Hàn sột ruột, tuy nói bắt cô lại là điều chắc chắn, chỉ là vấn đề thời gian ngắn hay dài thôi. Cô vẫn cứ giằng co như vậy, chuyện này cũng không sao, nhưng bà nội vẫn đang chờ ôm chặt trai!

Lãng Bắc Hàn chống hai tay, thay thế hai chân đi đến bên giường, dựng ngược nhìn cô: “Anh sai rồi, sai rồi mà!” Anh nghiêm túc nói.

“Thái độ không đủ thành khẩn, nghe như có lệ vậy!” Úc Tử Duyệt tiểu nhân đắc chí nói.

“Vậy thế nào mới được coi là thành khẩn?” Lãng Bắc Hàn cực kỳ nhẫn nại hỏi.

“Anh phải đảm bảo sau này giống Hôi Thái Lang đối xử với bà xã anh ta Hồng Thái Lang vậy, vâng lệnh nghe theo! Bây giờ phải lập tức hứa với em!” Úc Tử Duyệt nhìn anh, bàn tay nhỏ bé đưa đến trước mặt anh, hung hăng ngắt mũi anh, lớn tiếng nói.

“Hôi Thái Lang là ai?” Lãng Bắc Hàn vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“.....Phụt.....” Lời của Lãng Bắc Hàn làm cô cười ra tiếng, nghĩ thầm anh một quân nhân nghiêm túc, nhất định là không biết Hôi Thái Lang là ai, con người đảo một vòng, liền nảy ra ý nghĩ, “Lãng Bắc Hàn!”

“Có!”

“Bây giờ anh đến một phòng khác, mở máy tính của em, tìm ở ổ F một folder tên là Hôi Thái Lang, xem từ tập một tới tập mới nhất, xem không hết không được tới tìm em! Mau đi! Cứ trông cây chuối như vậy mà đi!” Úc Tử Duyệt hất hàm ra lệnh cho anh.

“.....Tuân lệnh! Bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành!” Lãng Bắc Hàn do dự một chút, rồi lập tức không dám chậm trễ nói, hai tay nhanh chóng đi về phía cửa.

“Ha ha.....Lãng Bắc Hàn! Sau này anh cứ đi như vậy đi, phiên bản Âu Dương Phong hiện đại, ha ha” nhìn Lãng Bắc Hàn dựng ngược người đi, Úc Tử Duyệt lại đắc chí nói.

“Bà cô ghê ghớm này!” Sau khi Lãng Bắc Hàn ra khỏi phòng liền mắng một câu, chờ đến lúc anh bắt cô lại, nhất định sẽ coi cô như tù binh mà sai bảo.

Không xem máy tính của Úc Tử Duyệt thì thôi, vừa xem đã khiến Lãng Bắc Hàn giận sôi gan.

Tài liệu ‘Trao đổi Văn hóa Trung Nhật’ vẫn còn lưu, còn đủ các loại ‘BL cao trào, BG cao trào’. Tên thì mờ mờ, nhưng bên trong đều là những tài liệu sắc tình!

“Bản chất vẫn không thay đổi!” Lãng Bắc Hàn nói, di chuyển chuột, đem tất cả các loại tiểu thuyết, phim ảnh mà Úc Tử Duyệt xem như của quý, toàn bộ xóa bỏ hoàn toàn.

Lại mở bộ phim hoạt hình mà cô nói ra, Lãng Bắc Hàn cười cười, cái này đúng là già đầu rồi còn xem hoạt hình.

Lãng Bắc Hàn dĩ nhiên là không muốn xem một hoạt hình trẻ con này, anh thông minh vào mạng tìm hiểu, nghĩ tới lời Úc Tử Duyệt đã nói, tìm xem Hôi Thái Lang đã đối xử với bà xã thế nào.

Điều thứ nhất: Hôi Thái Lang yêu bà xã hơn yêu mình. Lý do....

Điều thứ hai: Hôi Thái Lang vô cùng yêu lao động. Lý do: giặt quần áo nấu cơm, làm tất cả việc nhà.

Điều thứ ba: Hôi Thái Lang thông minh, tài giỏi, có nghị lực. Lý do...

Nhìn ba điều trên, Lãng Bắc Hàn cảm giác mình vẫn phù hợp với tiêu chuẩn, nhìn tiếp đoạn dưới.

Điều thứ tư: Hôi Thái Lang có khả năng sửa chữa tốt: cầu chì nhà đứt, anh đổi; bồn cầu tắc, anh thông; ống nước rỉ, anh vá... Chút việc này, anh cũng có thể làm được! Lãng Bắc Hàn thầm nghĩ.

Điều thứ năm: Hôi Thái Lang vì bà xã mà tốn tiền không đau lòng. Lý do:.... Anh đương nhiên chịu tốn tiền vì cô rồi!

Điều thứ sáu: Hôi Thái Lang không lảng nhãng, một lòng một dạ với bà xã. Lý do:.....Mặc dù không thể ngăn cản được những ánh mắt soi vò khác, khiến người ta tự nguyện ân cần hiến thân, lỡ làm ra những chuyện sai lầm, nhưng bà xã gọi một tiếng đều biết điều lập tức về nhà.....

Lăng Bắc Hàn nhìn xong mấy điều này, quả thật muốn cười.

Điều thứ bảy: Hôi Thái Lang không giấu tiền thuê nhà. Điều thứ tám: không cùng bà xã thảo luận đúng sai, bà xã luôn luôn đúng. Điều thứ chín: Hôi Thái Lang biết làm cơm. Thứ mười: Hôi Thái Lang sẽ làm bà xã vui lòng...

Lăng Bắc Hàn nhìn khắp lượt mấy điều này mấy lần, mặc dù cảm thấy rất trẻ con, bài miêu tả về “Vợ quân chồng” này, đứng từ góc độ Úc Tử Duyệt, cùng với góc độ của tất cả những cô gái khác, tất nhiên đều có thể hy vọng tìm được một người chồng như vậy.

Lăng Bắc Hàn đóng máy vi tính lại, nhìn đồng hồ, lảng lẽ ra khỏi phòng, đi tới phòng của cô, đẩy cửa ra, đi vào thì phát hiện cô đã thiếp đi trên giường!

“Ừm” người vốn thích động dậy khi ngủ như Úc Tử Duyệt đang muốn lật người, Lăng Bắc Hàn liền vội vàng tiến lên, ngăn cô lại, anh phóng người lên giường, để cô nằm trong lòng ngực mình, không động vào cái móng bị thương của cô.

Cả đêm, anh thường vì chăm sóc cô mà thức giấc, thế mà cô lại ngủ say sưa.....

198. Chương 198: Chán Ngán

Mười điều mà Hôi Thái Lang đối xử với bà xã kia, có lẽ anh có thể làm được, nhưng, cũng không có cách nào có thể hoàn toàn tuân thủ được. Bởi vì anh là quân nhân, không có nhiều thời gian để dính lấy bà xã. Mặt khác, anh cũng không thể mù quáng mà nghe theo cô.

Ngồi dựa vào đầu giường, gơ tay kéo rèm cửa sổ ra, để ánh sáng chiếu vào.

Ánh nắng màu vàng nhạt chiếu vào cô gái đang ngủ trên người, Lăng Bắc Hàn nhẹ vuốt ve mái tóc cô, động tác dịu dàng mang theo yêu thương. Có lẽ mỗi người phụ nữ đều mong muốn tìm được một người đàn ông tốt như thế. Cô cũng không ngoại lệ.

Nếu như là ở trước trận động đất ở Vân Thành, cô yêu cầu anh làm như thế, anh nhất định sẽ lùi bước. Không thể đối đãi với cô giống như một người chồng bình thường đối xử với vợ của mình luôn là chuyện khiến anh thấy tự ti, cũng cảm thấy rất có lỗi với cô.

Hiện giờ thì sao? Anh sẽ nói, anh sẽ cố gắng hết sức để làm thật tốt, một người quân nhân mà ngay cả hôn nhân của mình cũng không làm tốt, vậy thì sao có tư cách gì để trở thành quân nhân đây? Đây là đạo lý mà anh mới giác ngộ được trong khoảng thời gian này, mỗi lúc ở bên cô, anh nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình để cưng chiều cô, chăm sóc cô...

Ánh mắt thâm tình nhìn cô gái đáng yêu lại tốt đẹp trong lòng, Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ. Hiện tại cô ở trong mắt anh, chính là một bảo bối, một cô gái nhỏ khiến anh vui sướng, ưu buồn, đau đến thất lòng, lại yêu đến không thể kiềm chế!

Nhẹ nhàng buông cô ra, anh xoay người xuống giường, nhanh nhẹn đi rửa mặt, làm bữa sáng. Giống y như một người đàn ông nội trợ.

“Ừm..... Đau quá.....” Úc Tử Duyệt thức giấc, đau đớn rên rỉ, nhìn đồng hồ báo thức, chưa tới tám giờ, tới hôm qua cô đã gọi điện thoại xin phép Lô Vũ rồi. Nghĩ đến bốn năm ngày tới không thể đi làm, còn không thể cử động mạnh, trong lòng Úc Tử Duyệt thật sự phiền muộn.

Lăng Bắc Hàn bước vào, thấy Úc Tử Duyệt đã thức, ánh mắt nhu hòa: “Ôm em đi rửa mặt nhé?” Anh ngồi xuống bên giường, giơ tay trên chọc một lọn tóc của cô, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô về phía mình, nhìn về mặt phiền chán của cô, hỏi.

“Người ta không thể đi làm được! Ở nhà sẽ bực bội đến chết mất!” Úc Tử Duyệt thở phì phì làm nũng với anh, trong mấy tháng này, cô đã thành một đứa mười phần cuồng công việc, giờ lại an nhàn như thế, cảm thấy có chút không quen.

“Không phải còn có anh sao?” Lăng Bắc Hàn bi thương nói, rõ ràng cảm giác được trong mắt cô công việc chiếm vị trí thứ nhất!

“Anh?” Úc Tử Duyệt nhìn anh, cười lạnh nói, “Đối với phụ nữ mà nói, sự nghiệp mới vĩnh viễn không phản bội cô ấy!” Úc Tử Duyệt nói xa xăm.

Lăng Bắc Hàn đau xót, cảm giác ghen tuông dâng lên trong lòng: “Úc Tử Duyệt! Em vẫn còn mang hận sao?” Anh chất vấn cô, khuôn mặt trầm xuống.

“Không có, em chỉ nói sự thật thôi.” Là sự thật sao? Lúc trước, trong lòng cô, Lăng Bắc Hàn chính là tất cả, chính là toàn bộ thế giới, hiện giờ, tuy rằng cô vẫn yêu anh, nhưng đã không còn mù quáng như trước kia nữa.

Cho nên, hẳn là sự thật rồi. [Nguồn Edit truyện chính thức tại: diendan]

Lăng Bắc Hàn xót xa: “Là báo ứng của anh sao?” Anh thì thào, định ôm lấy cô, “Anh nói gì? Có ý gì chứ?” Úc Tử Duyệt cảm giác được Lăng Bắc Hàn có chút khác lạ, đau lòng hỏi.

Động tác của Lăng Bắc Hàn chợt khựng lại, nhìn cô: “Không có gì, đánh răng rửa mặt đi, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi!” Anh nhàn nhạt nói.

“Rốt cuộc là anh có ý gì? Có cái gì thì cứ nói với em đi! Đừng để em cảm thấy bất an!” Cô ngăn động tác của anh lại, lớn tiếng nói.

Lăng Bắc Hàn vẫn ôm lấy cô, ngồi ở bên giường, cúi đầu xuống, nhìn cô: “Anh cảm giác em không còn yêu anh như trước nữa..... Cho nên nói, là báo ứng!” Lăng Bắc Hàn làm bộ ra vẻ lạnh nhạt, kỳ thực trong lòng lại vô cùng xót xa, cười nhạt nói.

Lời của anh, khiến cô đau lòng, lại không có cách nào để phản bác, từng bị tổn thương, trái tim của cô đối với anh, không thể giống như lúc trước được.

“Đi rửa mặt...” Im lặng một lát, cô mở miệng nói, trong lòng Lăng Bắc Hàn căng thẳng, cảm thấy, cô đang ngầm thừa nhận! Anh chưa xót ôm cô đi rửa mặt.

Bởi vì không thể ngồi, Úc Tử Duyệt đành phải dựa vào giường ăn cơm, hơn nữa đều là anh đút từng muỗng cho cô ăn. Sự cưng chiều như thế đối với cô mà nói, thật sự là không có cách nào kháng cự được, cô cảm giác được trái tim của mình đang dần dần sa vào sự dịu dàng của anh.

“Lấy cho em cái máy tính, em phải viết tin tức!” Sau khi ăn sáng xong, cô sai bảo anh.

Không thể tin được Lăng Bắc Hàn lại giống như người hầu, nhanh chân giúp cô lấy cái laptop màu trắng, cắm nguồn điện, rồi mở ra đặt trước mặt cô.

“Kêu anh xem phim anh đã xem chưa? Học được gì rồi, nói nghe thử xem...” Úc Tử Duyệt nữ vương vừa nhìn máy tính, vừa hỏi.

Lăng Bắc Hàn cúi người đứng một bên, hắng giọng: “Thứ nhất, yêu bà xã còn hơn yêu bản thân; thứ hai, thông minh tài giỏi..... “ Lăng Bắc Hàn thuật lại toàn bộ mười điều mình đã xem được, Úc Tử Duyệt vừa nghe cũng nhận ra được là anh copy lại từ mấy trang mạng!

“Những điều này, anh có thể làm được tất cả không?” Cô nhìn anh, thấp giọng hỏi.

“Không thể.” Anh nhàn nhạt trả lời, trong lòng Úc Tử Duyệt trầm xuống, cô cho rằng một người đàn ông tốt xử tốt với bà xã mình vô điều kiện như Hôi Thái Lang mới thật sự là yêu!

“Vì sao?” Cô bi thương hỏi.

“Thứ nhất, anh không phải là tên Hôi Thái Lang kia! Thứ hai, anh là quân nhân, không có nhiều thời gian như vậy! Anh chỉ có thể cam đoan, sẽ dùng hết khả năng để đối tốt với em!” Hai tròng mắt của Lăng Bắc Hàn nhìn thẳng về phía trước, như đang báo cáo vậy, hăng hái nói.

Mà khi nói những điều này, trong lòng anh cảm thấy rất không tự nhiên, vô cùng thẹn thùng.

Nhưng lời nói không tính là ôn nhu, thậm chí còn vô cùng cứng nhắc của anh lại khiến Úc Tử Duyệt cảm thấy tràn đầy nhu tình mật ý, cảm động lòng người..... Anh là Lăng Bắc Hàn, anh sẽ dùng chính phương thức của mình để yêu cô, dùng hết khả năng của mình để đối với cô thật tốt.

Lời hứa hẹn giản dị như thế, đối với cô, cũng là đủ rồi.

Úc Tử Duyệt nhìn anh, trái tim càng không ngừng rung động. Sau đó xấu hổ chuyển tầm mắt đi: “Anh đi mua đồ ăn đi! Cố gắng mua nhiều đồ ăn chay một chút, em đang giảm béo!” Cô sai bảo anh, nói. Chỉ chốc lát sau, khi ngẩng đầu lên, trong phòng ngủ đã không còn bóng dáng của anh đâu nữa.

Úc Tử Duyệt cảm giác tiếng lòng mình vẫn còn đang chấn động vì những lời nói vừa rồi của anh.

Khi nhìn thấy có mấy tập tin biến mất khỏi ổ cứng, Úc Tử Duyệt cũng không tức giận, chỉ cười cười. Những tiểu thuyết lừa đảo này, kỳ thực cô cũng chưa xem qua, “Tên đàn ông xấu xa vừa đáng yêu vừa đáng giận này!”, Úc Tử Duyệt lớn tiếng mắng, sau đó nở nụ cười thỏa mãn, bắt đầu ở nhà làm việc.

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Hôm nay Úc Tử Duyệt chính là một nữ vương, còn Lăng Bắc Hàn lại là một người hầu. Cô đi đâu, làm gì, anh đều ôm cô đi làm.

Cô hưởng thụ sự chăm sóc của anh, cũng cảm nhận được tình yêu anh dành cho cô.

Không còn Hạ Tĩnh Sơ, không còn nhiệm vụ, cả ngày chỉ có hai người bọn họ, đều ở trong nhà, sau khi làm việc, cô kéo anh cùng cô xem hoạt hình, anh vừa xem vừa ngáp liên tục, cuối cùng thì lăn ra ngủ mất.

Úc Tử Duyệt thấy anh ngủ, thì chĩnh nhỏ âm lượng xuống, nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, lẳng lặng ngắm người.

Trong lúc mơ màng, Lăng Bắc Hàn cảm giác thân thể bị người ta đè lên, mở mắt ra, liền thấy được khuôn mặt của cô, yết hầu của anh run lên: “Nhìn chằm chằm anh làm gì thế?”

Bởi vì ở nhà nghỉ ngơi cho nên cả ngày cô đều chỉ mặc một chiếc váy ngủ có đai thắt, giờ phút này, nằm bò trên người anh, hai khối mềm mại trước ngực kề sát vào ngực của anh, khiến anh rất khó để không bị phân tâm. Trong lúc vô ý nhìn thấy khe sâu bị cô đè ép giữa hai vú, khiến anh khó lòng kiềm chế được.

“Nhìn bộ dáng khi ngủ của anh, thật đáng yêu!” Úc Tử Duyệt véo chóp mũi của anh, cười vui nói.

Đáng yêu?

Dùng một từ như thế để hình dung người đàn ông như anh, Lăng Bắc Hàn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

“Trẻ con!” Lăng Bắc Hàn cũng nhéo nhéo mũi cô, trầm giọng nói, sau đó ngồi dậy, xuống giường đi làm bữa tối.

“Em không cần người lau mình, em muốn tắm! Nhịn đau một lát là được rồi!” Chỗ ở của cô và Nhan Tịch không có bồn tắm, Lăng Bắc Hàn phải giúp cô lau người, Úc Tử Duyệt không chịu, bắt đầu làm âm ỉ trong phòng ngủ.

Lăng Bắc Hàn đứng bên giường, cầm một cái khăn lông đã thấm nước ấm trong tay, Úc Tử Duyệt bị đau định trèo xuống giường, lại bị anh ngăn lại.

“Ngoan ngoan chút đi! Anh đã quyết định rồi! Mau nằm sắp xuống cho anh!” Lăng Bắc Hàn cố chấp nói, để cô dựa vào giường, bàn tay to của anh bá đạo kéo đai thắt tinh tể trên váy ngủ của cô ra, dùng sức kéo xuống, khiến cả người trên dưới của cô chỉ còn lại một cái quần lót bằng vải.

“Anh thật đáng ghét!” Úc Tử Duyệt thở phì phì phản bác, sao cô cố chấp bằng anh được chứ!

“Ừm...” Chiếc khăn lông ấm áp vừa phủ lên lưng, Úc Tử Duyệt thoải mái rên lên, sau đó cảm giác được Lăng Bắc Hàn vén tóc của cô sang một bên, đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua da đầu cô, tê dại, khiến cả người cô bất giác run rẩy.

Thân thể mềm mại hiện ra trước mắt anh, Lăng Bắc Hàn nhìn cái lưng trắng mịn của cô, hông cao vênh lên, hai chân thon dài, không khỏi cảm thấy, kỳ thực giúp cô lau người chính là một khổ hình tàn khốc! Yết hầu rung rung, bụng dưới nóng lên, toàn thân căng thẳng, mồ hôi từ trên trán chảy xuống.

Lắc đầu, anh phải chuyển tâm lau người cho cô, chậm rãi kéo chiếc khăn từ bả vai đến hông, “Á..... Ừm... Thật thoải mái....” Tiếng kêu rên trong lúc bất giác của cô đối với anh mà nói càng là sự dụ hoặc trần trụi.

“Á..... Đau..... Ái.....” Lúc anh lau đến phần hông, Úc Tử Duyệt vẫn cảm thấy hơi đau, kêu lên, Lăng Bắc Hàn nhẫn nại, trong lúc giúp cô lau lưng và hai chân, cả người anh đều bị thấm ướt bởi mồ hôi rồi!

Đây quả thật là đòi mạng mà, anh còn phải lau chính diện cho cô nữa!

Nhẹ nhàng lật người cô lại, lót một cái gối mềm ở phía dưới hông, chiếc khăn lông ấm áp bắt đầu trượt từ cổ cô xuống, chà lau trước ngực cô, hai mắt của anh quả thật không dám nhìn thẳng vào bộ ngực của cô.

Trên đỉnh đầu no đủ, hai núm nhỏ màu đỏ tươi đang đứng thẳng....

“A...” Khăn lông đi đến ngực cô, Úc Tử Duyệt thở gấp ra tiếng, cả người run lên, hai núm vú dựng thẳng lên.

“Em... Để em tự làm!” Úc Tử Duyệt cảm giác được giờ phút này rất nguy hiểm, vội vàng bắt lấy cổ tay anh, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của anh, lúc này mới phát hiện trong lúc vô thức dường như anh đã chảy rất nhiều mồ hôi, mồ hôi chảy từ trên trán xuống, khiến anh thoát nhìn vô cùng dã tính!

Lăng Bắc Hàn nhìn hai tròng mắt đang mê mang của cô, yết hầu rung lên, không thể kiềm chế mà cúi đầu, chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô, bàn tay to cầm khăn lông bắt đầu làm càn, chà lau, nhào nặn.

199. Chương 199: Chủ Động Có Đứa Nhỏ

Anh ngồi trên giường, một tay giữ chặt gáy cô, cúi đầu bắt cháp hôn cô, bàn tay khác cầm khăn lông lau ngực cho cô, thay vì nói là lau, chẳng bằng nói là xoa bóp, nhào nặn. Úc Tử Duyệt cong người lên, đôi tay không tự chủ bắt lấy cổ tay anh.

Ý thức muốn ngăn cản, nhưng động tác lại là giúp đỡ anh, để anh xoa bóp, nhào nặn cô ở biên độ lớn hơn. Cảm giác được sự chủ động của cô, Lăng Bắc Hàn mừng rỡ, đồng thời, cả người càng nóng lên, càng khẩn trương, căng thẳng.

Mà anh lại như không nếm đủ sự ngọt ngào trong miệng cô, nụ hôn lại lần nữa tiến quân thật sâu, mãi đến khi Úc Tử Duyệt cảm thấy không thể hô hấp được, anh mới buông cô đang thở hổn hển ra.

“Ha.....” Về mặt mê man mơ hồ, hai mắt khép hờ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, cô gấp rút thở dốc, trước ngực càng không ngừng phập phồng, Lăng Bắc Hàn nhìn cô mê người, dụ hoặc như vậy, hận không thể lập tức ăn sạch cô!

Ngay lúc anh lại cúi đầu định hôn cô thì cô vội vàng ngăn anh lại: “Đừng!”. Úc Tử Duyệt nhìn anh, lớn tiếng nói. Phản ứng của cô khiến Lăng Bắc Hàn cảm thấy thất bại: “Úc Tử Duyệt! Em đừng quá đáng!” Trùng mắt cảm hận nhìn cô, anh tức giận quát, sau đó, bưng thau nước lên, ra khỏi phòng ngủ.

Cô quá đáng sao?

Úc Tử Duyệt ngơ ngẩn, cảm giác được quả thật là mình có chút quá đáng, rõ ràng rất muốn anh, anh cũng rất muốn mình mà cô lại lần nữa...

“Úc Tử Duyệt! Mà làm gì thế? Giả bộ cái gì chứ?” Cô ảo não cào cào tóc, tức giận nhỏ giọng quát.

Nằm xuống, một lúc lâu vẫn chưa thấy Lăng Bắc Hàn đi vào, cô nghĩ thầm, có thể anh đang tức giận thật rồi. Cũng đúng, lòng tự ái của đàn ông đều rất cao, cô cự tuyệt anh như thế, anh tức giận cũng đúng thôi.

Nhưng mà, nếu tiếp tục cùng anh làm nữa, cô sẽ cảm thấy, thứ anh yêu là cơ thể mềm mại của cô! Hơn nữa, càng để anh có được dễ dàng, anh lại càng không biết quý trọng.....

Đang do dự xem có nên xuống giường hay không, thì, khiến cho cô cảm động là, Lăng Bắc Hàn rốt cuộc lại bưng một thau nước ấm bước vào.

Anh vừa mới tắm nước lạnh để làm nguội cơn dục vọng đang hừng hực của mình xuống, lúc này, cầm khăn lông ẩm đứng ở bên giường, không nói một lời, cúi xuống lau bụng cho cô.

“Úc Tử Duyệt, có phải em có cảm giác anh ở chung với em là vì làm tình?” Anh hỏi ra câu hỏi trong lòng, trong giọng nói theo mang theo vẻ bi thương. Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn anh, có chút chột dạ.

“Nếu em cho là như thế, anh bảo đảm, trước khi anh và em tái hợp, anh sẽ không động vào em!” Chẳng lẽ trong lòng anh, anh đối với cô chỉ có tình dục? Mặc dù phản ứng đối với cô rất mãnh liệt, nhưng thế cũng có nghĩa là, anh yêu cô rất nhiều!

“Em..... Em không phải có ý đó. Anh đừng tức giận...” Cô vội mở miệng, chột dạ trấn an anh.

“Cho dù em có ý gì, sau này, nếu em không đồng ý, anh sẽ không động vào em!” Anh lại ảo não mở miệng, giữ hai chân cô lại, lấy một cái khăn lông khác đặt lên nơi tư mật của cô, nhẹ nhàng lau.

Anh đã hạ thấp mình đến thế rồi, cô cũng nên vừa lòng rồi chứ?

Lời của anh khiến lòng Úc Tử Duyệt xúc động, cô muốn mở miệng, lại không biết nói thế nào, trầm mặc nhìn anh lau sạch cơ thể ỳnh, sau đó lại giúp cô mặc lại áo ngủ, “Anh ra ghế salon trong phòng khách ngủ, có chuyện gì thì gọi anh!” Anh trầm giọng nói, xong bưng thau nước đi ra cửa.

Úc Tử Duyệt rất muốn gọi anh, lại xị mặt ra không gọi được.

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Hai người chiến tranh lạnh ba bốn ngày, Lăng Bắc Hàn vẫn như ngày thường, cẩn thận chăm sóc cô, cũng nói chuyện bình thường với cô, chỉ không cười, cũng không ôm cô ngủ, mỗi đêm đều ngủ ở trên ghế salon trong phòng khách.

Vết thương của Úc Tử Duyệt sau bốn ngày, cuối cùng cũng tốt lên, cử động, đi lại đã được tự nhiên, cũng không đau nữa.

“Lăng Bắc Hàn, tối nay anh ngủ ở phòng em đi, em ngủ trong phòng chị Nhan, chị ấy chắc phải vài ngày nữa mới về...” Đêm nay, lại thấy Lăng Bắc Hàn nằm trên ghế salon, Úc Tử Duyệt có chút ngượng ngùng nói.

“Không cần.” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, nằm xuống ghế salon, nhắm hai mắt lại.

Cô cũng biết anh đang giận, mấy ngày nay vẫn luôn giận cô! Úc Tử Duyệt thầm nghĩ, lại không muốn bước lên xin lỗi anh.

Chỉ có thể tắt đèn đi về phòng ngủ.

“Đoàng!”

“A...!”

Nửa đêm, Úc Tử Duyệt bị một tiếng sấm làm cho bừng tỉnh, tia chớp chiếu sáng cả căn phòng, chiếu lên bộ quần áo treo trước cửa tủ quần áo ở phía đối diện, giống như một người đang đứng, cô bị hoảng sợ, hét âm lên.

“Sao thế?!” Lăng Bắc Hàn nghe tiếng hét vội vọt vào, bật đèn lên, chỉ thấy cô ôm đầu, ngồi trên giường, khuôn mặt đầy vẻ hoảng sợ, anh vội chạy đến.

Nhìn thấy anh, Úc Tử Duyệt vội nhào vào ngực anh” “Em... Em sợ sét đánh...” Thì ra đó chính là bộ âu phục của cô, Úc Tử Duyệt thậm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại làm nũng ôm chặt lấy anh, ra vẻ đáng thương nói.

Lăng Bắc Hàn cứng chiều cười cười, đưa tay sờ đầu cô: “Lớn như vậy rồi, còn sợ sấm sét?” Anh dịu dàng nói.

“Sợ thì sao chứ?... Anh đừng đi, có được không?” Cô lại làm nũng nói, cảm giác mình thật già mồm! Nhưng vậy thì sao chứ, chỉ có như vậy, anh mới chịu ở lại, ôm cô ngủ! Lúc này, cô thật đúng là phải cảm ơn tiếng sấm rền giữa đêm này.

“Được, anh không đi.” Lăng Bắc Hàn dịu dàng dỗ cô nói, xoay người leo lên giường, tiện tay tắt đèn. Sau khi anh nằm xuống, Úc Tử Duyệt vội vàng làm ổ trong lòng anh, ôm chặt lấy anh, ngoài trời tiếng sấm không ngừng vang lên.

“Sao trước kia anh không biết là em sợ sét đánh nhỉ?” Lăng Bắc Hàn cứng ngắc hỏi.

“Là trước kia anh không biết thôi...” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác, cũng phải thôi, cô chính thức ở cùng anh là tháng mười năm ngoái, sau đó lại không có sấm sét.

“Vậy trước kia khi có sấm sét thì em làm thế nào?” Lăng Bắc Hàn ôm lấy cô, đau lòng hỏi.

“Lúc ở nhà, vừa gặp sét thì liền trốn vào lòng chị Huyền Huyền, hoặc là vào phòng ba mẹ. lúc ở đây, những lúc sấm đánh thì trốn vào phòng của chị Nhan, lúc ở một mình, thì núp ở góc tường, không ngủ được...” Úc Tử Duyệt đáng thương nói, thật ra thì, cô cũng không có sợ sấm sét như vậy, nhất là khi ở một mình!

Ra vẻ, ra vẻ mà thôi! [Web đăng truyện chính: diendan]

Lời của cô..... Lăng Bắc Hàn nghe xong, vô cùng đau lòng, ôm chặt cô, cô cũng khẽ cọ cọ trong lòng anh, ra vẻ một cô gái nhỏ yếu đuối.

“Đừng sợ, ngủ đi!” Lăng Bắc Hàn nghiêng người sang, bàn tay phủ lên khuôn mặt nhỏ của cô, dịu dàng nói.

“Ừ..... Bắc Hàn, em không phải muốn chọc anh giận đâu.... Xin lỗi...” Úc Tử Duyệt nằm trong ngực anh, thuận theo hoàn cảnh, nói xin lỗi với anh.

Lăng Bắc Hàn đầu tiên là sững sờ, thoáng hiểu ra cô đang nói cái gì, cười chua xót: “Anh cũng phát hiện, anh đối với em quá cường thế, rất nhiều lần đều là bức ép em..... Sau này, nếu em không muốn, anh không chạm vào em là được. Anh yêu là yêu chính con người em, không phải cơ thể của em.” Trong đêm tối, Lăng Bắc Hàn thấp giọng nói.

Nhấn từng tiếng, gõ vào lòng cô, lồng ngực Úc Tử Duyệt rung động, sau đó, không nhận được tim lấy môi anh trong đêm tối, hôn lên.

Lăng Bắc Hàn không ngờ cô sẽ chủ động hôn mình, đầu tiên là cứng đờ, sau đó, cảm nhận được cô đang dùng sức, hơn nữa, cô lại còn mạnh mẽ đẩy anh xuống giường. Sau đó, thân thể nhỏ nhắn của cô lật người một cái, nằm sấp lên người anh, càng không ngừng gấp gáp hôn anh!

Hình như cô đang dùng hành động để nói với anh, cô cũng khát khao anh! Đây là khát vọng mãnh liệt phát ra từ trong sâu thẳm nội tâm, cái lưỡi nhỏ cạy mở hàm răng của anh, tiến vào trong khoang miệng của anh, đẩy đưa đầu lưỡi của anh, khuấy, mút.

Rốt cuộc Lăng Bắc Hàn cũng hoàn hồn, cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, anh vui sướng vô cùng, bàn tay to phủ lên gáy của cô, biến bị động thành chủ động, càng hôn sâu.

“Ừm...” Khi buông ra, cả hai người đều thở hổn hển, rồi sau đó, cô lại cúi xuống, cái miệng nhỏ đi thẳng một đường từ cổ anh xuống phía dưới.....

“Ừm.....” Đối lấy Lăng Bắc Hàn trầm giọng thở dốc, hơi ngẩng đầu, chỉ thấy cô đang dùng một tay xoa nắn hạt đậu nhỏ trên ngực mình, cái lưỡi nhỏ thì đùa giỡn với hạt đậu khác! Từng đợt khoái cảm từ đỉnh đầu truyền đến, anh không nhận được mà thở gấp.

Úc Tử Duyệt giang chân ngồi lên người anh, giống như yêu tinh tận tình phục vụ anh, cuối cùng, cặp mông vênh lên của cô trượt đến giữa háng anh, hơi nâng cái eo nhỏ lên, tụt quần của anh xuống, nhẹ nhàng mà đưa vào...

“Ừm!” Hưởng thụ cảm giác được cô siết chặt, Lăng Bắc Hàn gầm nhẹ, chỉ thấy khuôn mặt cô mê man, hai tròng mắt khép hờ, chậm rãi ngồi xuống...

Một cuộc hoan ái bắt đầu dưới sự chủ động nhiệt tình của cô, sau đó, hai người kịch liệt quần lấy nhau, diễn tấu khúc nhạc tình yêu.....

“Lăng Bắc Hàn! Em... Em yêu anh.....” Trong khoảnh khắc xúc động, tim đập rộn ràng, cô rên lên.

“Vậy thì tái giá lần nữa với anh!” Anh vừa hôn cô, vừa luật động, kích động nói.

“Em..... Em..... Hiện giờ..... Rất tốt!” Cô chảy nước mắt, thở gấp nói. Cô còn chưa chuẩn bị tốt để bước vào cung điện hôn nhân một lần nữa, lần đầu tiên cô gả vội vàng, nông nổi như thế, kết quả là bị tổn thương như vậy.....

Lần này, cô nhất định phải suy nghĩ thật kỹ!

Anh không ép cô, chỉ ra sức, ra sức lấy lòng cô, để cô và anh cùng nhau hưởng thụ tình yêu tuyệt vời của họ, một lần lại một lần tà ác phóng xuất ra tinh hoa vào trong cơ thể cô.

Có lẽ, có một đứa trẻ, sẽ tốt hơn.....

Lăng Bắc Hàn nhận ra, đột nhiên anh rất muốn có một đứa con, suy nghĩ này còn mãnh liệt hơn nhiều so với việc kết hôn!

“Không... Không cần..... Căng...” Cảm giác được anh đã rút đầy vào tử cung cô, Úc Tử Duyệt vô lực cầu xin tha thứ! Anh thật sự là một tên đàn ông không biết tiết chế! Bị anh làm cho cả người vô lực mềm nhũn ra, Úc Tử Duyệt buồn bực nghĩ thầm trong lòng, không khỏi ảo não vì sự chủ động vừa rồi của chính mình!

“Như vậy mới càng dễ có thai!” Lăng Bắc Hàn giơ hai chân của cô lên thật cao, không để ột chút tinh hoa nào chảy ra, tà ác nói.

“Có thai?” Hồi phục lại khỏi cơn kích tình, Úc Tử Duyệt đỏ mặt nhìn anh, hỏi.

“Sao thế? Không muốn à?” Lăng Bắc Hàn cúi xuống, ôn nhu hỏi, trong lòng có chút khấn trương. Cô không đồng ý tái giá với anh, hẳn là cũng sẽ không muốn sinh con.

Trong lòng Úc Tử Duyệt rung động, bắt đầu tưởng tượng ra bộ dáng đứa nhỏ của bọn họ, là nam hay nữ? Lớn lên sẽ giống ai hơn?

“Em... Em rất thích....Trẻ con.....” Úc Tử Duyệt nhìn anh, đỏ mặt nói.

“A...” Lời của cô vừa thoát ra khỏi miệng chưa được vài giây, Lăng Bắc Hàn lại tiến thẳng vào người cô, nỗ lực cày cấy, gieo giống...

Ngày hôm sau, Úc Tử Duyệt bị Lăng Bắc Hàn dẫn đến bệnh viện làm kiểm tra phụ khoa, nếu đã quyết định có con, thì cũng cần phải chuẩn bị.

200. Chương 200

“Lăng Bắc Hàn?” Hai người đi đến khoa phụ khoa, còn chưa vào cửa, đã thấy trên hành lang có một bác sĩ nữ đeo khẩu trang gọi Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt thoát đầu hơi sững sờ, lúc này, chỉ thấy bác sĩ nữ kia tháo khẩu trang xuống, là một khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo. Suy nghĩ Lăng Bắc Hàn xoay chuyển, cảm thấy cô gái trước mặt hơi quen mắt nhưng trí nhớ lại rất mơ hồ.

Lăng Bắc Hàn không ngờ ở Tô Thành mà anh cũng có người quen, lúc này, chỉ thấy bác sĩ nữ kia tiến tới gần.

“Bạn học cũ, không nhớ ra tôi sao?” Bác sĩ nữ kia lại mở miệng, khóe miệng mang theo nụ cười.

“Chu Nhiên?” Lăng Bắc Hàn rốt cuộc cũng nhớ ra được vị bác sĩ nữ trước mắt này là ai! Thì ra là bạn học thời trung học của anh, mười mấy năm không liên lạc, dĩ nhiên là không nhớ rõ được.

“Cuối cùng cậu cũng có chút lương tâm, còn có thể nhớ ra tôi! Tên Lục Khải Chính kia lần trước nhìn thấy tôi cũng sững sốt nghĩ ngợi hồi lâu mà vẫn không gọi được tên tôi!” Bác sĩ nữ tên Chu Nhiên nhìn Lăng Bắc Hàn, cười chế giễu nói, con người lại chuyển hướng sang Úc Tử Duyệt.

“Vị này là?” Chu Nhiên nghi hoặc hỏi.

“Bạn gái tôi.” Lăng Bắc Hàn giới thiệu với Chu Nhiên.

“Bác sĩ Chu, chào cô!” Úc Tử Duyệt vội vàng lễ phép gật đầu chào Chu Nhiên, Chu Nhiên cũng gật đầu chào cô một cái, thầm nghĩ không phải bọn họ đã ly hôn sao? Sao giờ lại ở chung với nhau? Hơn nữa rõ ràng là cùng tới kiểm tra phụ khoa.

“Tôi làm kiểm tra thường xuyên à?” Nhận lấy tờ đăng ký trong tay Úc Tử Duyệt, Chu Nhiên hỏi.

“Vốn định sinh con.....Muốn đi kiểm tra một chút!” Úc Tử Duyệt khẽ ngượng ngùng nói, còn liếc nhìn Lăng Bắc Hàn bên cạnh.

“Để đảm bảo con sinh ra được khỏe mạnh, kiểm tra phụ khoa trước khi mang thai là điều cần thiết, chúng ta cùng vào thôi.” Chu Nhiên cười nói, “Cậu ở ngoài chờ đi!” Chu Nhiên thấy Lăng Bắc Hàn định đi theo, cất giọng nói.

Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, mỉm cười nhỏ giọng nói: “Ở ngoài chờ em đi!” Lăng Bắc Hàn gật đầu.

Trong phòng kiểm tra phụ khoa, Úc Tử Duyệt nằm ngửa, nửa người trước dựa vào lưng ghế, hai chân tách ra, hai đầu gối gấp lại, Chu Nhiên đeo khẩu trang đứng ở phía cuối làm kiểm tra cho cô. Úc Tử Duyệt nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó bị một người xa lạ vạch ra xem, thật sự rất ngượng ngùng.

Chỉ hy vọng lần kiểm tra này có thể mau chóng kết thúc.

“Bình thường có dùng biện pháp tránh thai không?” Lúc này, chỉ nghe Chu Nhiên mở miệng hỏi.

“Tránh thai? Không có, không có” Úc Tử Duyệt sững sốt một chút, sau đó thành thật trả lời, “Tôi và anh ấy đều không có ngừa thai.”

“Hai người kết hôn mấy tháng trước tới giờ đều không tránh thai? Số lần quan hệ có nhiều không?” Chu Nhiên lại hỏi, còn hỏi rất thẳng thắn, khiến cho Úc Tử Duyệt càng thêm ngượng ngùng, hơn nữa vị bác sĩ này còn là bạn học cũ của Lăng Bắc Hàn.

Nghĩ đây là những vấn đề mà bác sĩ thường hỏi, cô cũng cảm thấy bớt ngượng ngùng hơn: “Sau khi kết hôn đều không tránh thai, số lần...Quan hệ cũng nhiều..... chỉ cần anh ấy về nhà.....” Úc Tử Duyệt dứt quãng nói, rốt cuộc vẫn không tránh khỏi cảm giác ngượng ngùng.

“Hả? Kết hôn lâu như vậy vẫn chưa mang thai sao?” Chu Nhiên đứng dậy, vừa dán nhãn lên ống nghiệm, vừa hỏi.

Rõ ràng cảm thấy trong lời nói của Chu Nhiên có ý khác, Úc Tử Duyệt cau mày: “Chưa từng mang thai, về chuyện này tôi cũng không hiểu lắm.” Trước kia cô cũng không có kiến thức nhiều về việc mang thai, cũng không để ý lắm đến chuyện tại sao mình lại chưa có thai.

Hơn nữa, Lục Khải Lâm và Lăng Bắc Diệp cũng đã kết hôn ba năm rồi mà vẫn chưa có con đấy thôi.... Nhưng Nhan Tịch lại một lần trúng mảnh, cô cũng từng kinh ngạc. Có thể là vận khí của cô chưa đủ tốt, cho nên vẫn chưa mang thai thôi.

“Giờ tôi sẽ kiểm tra tử cung cho cô.” Chu Nhiên như suy nghĩ điều gì đó, kéo phần áo chõ bụng Úc Tử Duyệt lên, đôi tay ấn lên bụng cô, “Bình thường có đau bụng kinh không? Mỗi tháng đều có đều chứ?” Chu Nhiên vừa ấn xuống bụng cho cô, vừa hỏi.

“Đau! Mỗi lần tới kỳ đều rất đau, kinh nguyệt cũng xem như bình thường, thỉnh thoảng có tới trước.” Nhắc tới đau bụng kinh, Úc Tử Duyệt như đang nhắc tới kẻ thù, căm thù đến tận xương tủy!

“Khó trách, có lẽ cô bị tính hàn, còn rất nghiêm trọng, cho nên không dễ có thai, dĩ nhiên đây chỉ là phỏng đoán của tôi!” Sau khi Chu Nhiên kiểm tra bụng cho cô, nghiêm túc nói.

“Không dễ mang thai?” Đầu óc của Úc Tử Duyệt nổ rầm rầm, có chút không hiểu lời nói của Chu Nhiên.

“Đó chỉ là phỏng đoán tạm thời của tôi, giờ cô đi thử máu đi, kết quả cụ thể phải chờ sau khi có kết quả xét nghiệm rồi mới biết chắc được. Tôi chỉ phán đoán theo kinh nghiệm, đừng lo lắng.” Chu Nhiên cười nói.

“Ừm...” Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, ra khỏi phòng kiểm tra phụ khoa, ngoài cửa không thấy bóng dáng của Lăng Bắc Hàn đâu, cô đi thử máu theo sự chỉ dẫn của cô y tá. Tại sao lại khó mang thai? Nghĩ lại cô thấy mình đã với Lăng Bắc Hàn nhiều lần như thế cũng chưa hề mang thai, trong lòng Úc Tử Duyệt có chút hoảng sợ.

Trước kia chỉ cảm thấy vận số của mình không tốt, hiện giờ...chẳng lẽ cô có bệnh phụ khoa? Nghĩ như thế, càng khiến cho lòng cô hoảng hốt, phiền não, khổ sở. Cô và Lăng Bắc Hàn đều rất muốn có con, còn cả người nhà họ Lăng.....

Một người, có chút ngây ngây dại dại đi thử máu.

“Cô ấy đâu rồi?” Lăng Bắc Hàn sau khi gọi điện thoại trở lại, ở cửa phòng kiểm tra chỉ thấy Chu Nhiên mặc áo blouse dài màu trắng, tháo khẩu trang xuống, không thấy Úc Tử Duyệt, liền vội vàng hỏi.

“Đi thử máu rồi!” Chu Nhiên cười trả lời.

“Tôi đi tìm cô ấy.”

“Này! Không cần khẩn trương như thế chứ?” Chu Nhiên vội gọi Lăng Bắc Hàn lại, trêu ghẹo. Lăng Bắc Hàn dậm chân, cũng nhận ra mình có chút khẩn trương quá mức, anh cười cười với Chu Nhiên: “Cậu gả đến đây à?” Trong ấn tượng của anh, Chu Nhiên này cũng là một cô gái kiêu ngạo, tuổi thế này chắc cũng đã sớm lập gia đình rồi, Lăng Bắc Hàn thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà năm ngoái cũng ly hôn rồi...nhất thời không có cách nào chuyển công tác về Thủ Đô được, nên tạm thời làm ở đây.” Chu Nhiên có chút ảm đạm nói.

“Xin lỗi.” Ý thức được mình đang hỏi vào nỗi đau trong lòng của đối phương, Lăng Bắc Hàn vội vàng lễ phép nói.

“Này, còn nói những cái này với tôi! Nhưng mà cậu thân sĩ hơn tên họ Lục kia nhiều đấy, lần trước lúc tên đó nhìn thấy tôi, còn nói hai câu làm tổn thương tôi nữa!”, Chu Nhiên nói giỡn với Lăng Bắc Hàn, “Đúng rồi, Lục Khải Chính.....” Đột nhiên nhớ ra hiện giờ Lục Khải Chính đang là tội phạm bị truy nã, giọng nói của Chu Nhiên lại chùng xuống.

“Cậu ta đang bị truy nã, nếu có tin tức của cậu ta, lập tức tố cáo!” Lăng Bắc Hàn nghiêm túc nói.

“Aizz, cậu nói xem đám người chúng ta mệnh thể nào mà lại... Nghe nói Hạ Tĩnh Sơ cũng... Haiz! Không nói đến những chuyện đau lòng này nữa!” Chu Nhiên lại nói, lúc này, điện thoại của Lăng Bắc Hàn lại vang lên, anh nói với Chu Nhiên một tiếng, lại đi nghe điện thoại.

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

“Bác sĩ Chu, đây là kết quả thử máu của tôi.” Trở lại phòng kiểm tra phụ khoa, Úc Tử Duyệt có chút lo lắng nói với Chu Nhiên.

“Ngồi đi! Đưa tôi xem!” Chu Nhiên cười chào hỏi cô, nhận lấy tờ giấy kết quả.

“Ồi chao, còn nghiêm trọng hơn cả suy đoán của tôi nữa.” Chu Nhiên nhìn tờ kết quả, cau mày nói, một câu nói, lại khiến cho lòng của Úc Tử Duyệt vô cùng hoảng hốt.

“Bác sĩ Chu, rốt cuộc tôi bị làm sao?” Úc Tử Duyệt lấy hết dũng khí hỏi.

Chu Nhiên ngồi ở phía đối diện bàn nhìn cô: “Cô bị viêm cổ tử cung, bình thường phụ nữ cũng hay bị, nhưng cô thì có chút nghiêm trọng hơn, Tây y thì gọi là chứng viêm, Trung y thì gọi là tính hàn. Tính hàn, không dễ mang thai! Đây cũng là nguyên nhân tại sao trước giờ cô vẫn chưa có thai.” Chu Nhiên thở dài nói.

Lòng của Úc Tử Duyệt bởi vì lời nói của cô ấy mà trở nên căng thẳng: “Vậy không dễ có thai là không thể có thai hay là khó có thai? Phải chữa thế nào?” Lãng Bắc Hàn đâu? Anh đang ở đâu? Úc Tử Duyệt hỏi Chu Nhiên xong, bắt lực nhìn về phía cửa, vẫn không thấy bóng dáng của anh đâu cả.

“Không dễ có thai, đương nhiên là hơi khó mang thai, chỉ là mỗi người mỗi khác, có người không dễ, chính là cả đời, nói chung là, cũng phải trải qua mấy đợt trị liệu, nhưng trong thời gian ngắn không có thai được.” Chu Nhiên nghiêm túc nói.

Cả đời không thể có thai, trong thời gian ngắn không thể mang thai...? Úc Tử Duyệt hoảng loạn, không biết nên làm thế nào. Cô biết, lời của Chu Nhiên, có khuynh hướng an ủi cô nhiều hơn, có thể kết quả xấu nhất, chính là không thể mang thai!

“Bác sĩ Chu, cô nói cho tôi biết, có phải tôi thật sự không thể mang thai hay không? Trong thời gian ngắn là bao lâu?” Úc Tử Duyệt nhìn Chu Nhiên, hoảng loạn hỏi. Mấy ngày nay, bị sự chu đáo của Lãng Bắc Hàn làm cho cảm động, kỳ thật cô đã chấp nhận anh, bằng không cũng sẽ không thể không muốn có đứa nhỏ.

Cứ tưởng rằng hạnh phúc đã ở ngay trước mắt, lại không ngờ được rằng kết quả kiểm tra lại như thế này. Lúc đi thử máu, cô đã nghĩ, lúc trước vì sao lâu như vậy cô vẫn không mang thai, Nhan Tịch chỉ một lần liền đã mang thai rồi....

Chu Nhiên khó xử nhìn cô: “Cô đừng khẩn trương, tôi không nói là cô không có khả năng mang thai, chỉ là không dễ... Cô và A Hàn đều vội thế sao? Cũng đúng, A Hàn cũng đã hơn ba mươi rồi.... Hẳn là nhà họ Lãng đã sớm thúc giục.....” Chu Nhiên cau mày, nhỏ giọng nói.

Lời nói của Chu Nhiên khiến lòng Úc Tử Duyệt càng thêm đau đớn: “Đúng, chúng tôi muốn có con sớm một chút! Bác sĩ Chu, cô giúp tôi kê đơn điều trị đi, hoặc là giới thiệu chuyên gia nào đó cho tôi, tôi sẽ tích cực điều trị!” Úc Tử Duyệt kích động nói.

“Việc này có gấp cũng không được, nói thật, cũng còn phải chờ vào vận số!” Chu Nhiên khó xử nói với cô, “Vậy đi, trước tiên tôi sẽ giúp cô gạt A Hàn, sau đó sẽ giúp cô tìm một người bạn bên trung y kê toa điều trị cho cô, có hiệu quả hay không thì cũng không thể khẳng định được, còn bên phía A Hàn thì cô cứ kéo dài trước đi. Nếu người nhà họ Lãng biết tình huống của cô khẳng định là... Hơn nữa, A Hàn tham gia quân ngũ, chỉ có thể sinh một đứa con...” Chu Nhiên nhìn Úc Tử Duyệt, đồng tình nói.

Lời của cô không khiến trong lòng Úc Tử Duyệt dễ chịu hơn, ngược lại càng thêm buồn bã: “Vì sao tôi phải gạt anh ấy?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Em gái, sao cô lại ngốc như thế? Nếu anh ấy biết thì còn muốn cô sao? Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi, có lẽ cô uống mấy đơn thuốc thì sẽ có thể tốt lên!” Chu Nhiên nói với Úc Tử Duyệt, ra vẻ hoàn toàn là muốn tốt cho cô.

Cả đầu Úc Tử Duyệt đều đang hoảng loạn, không thể suy xét được hết ý tứ trong lời nói của cô.

“Cảm ơn cô.” Cô cứng ngắc đứng lên, lúc xoay người, vừa lúc nhìn thấy bóng của Lãng Bắc Hàn ở cửa, “A Hàn! Cậu yên tâm, các chỉ số của cô vợ cậu đều bình thường!” Chu Nhiên đưa kết quả cho Lãng Bắc Hàn, cười nói.

Úc Tử Duyệt cố rặn ra một nụ cười, đi đến bên cạnh Lãng Bắc Hàn, Lãng Bắc Hàn chào Chu Nhiên, rồi kéo Úc Tử Duyệt rời đi. Nghe nói các chỉ số của cô đều bình thường, lòng anh cũng yên tâm rồi, “Duyệt Duyệt, hôm nay anh phải về Thủ Đô, có việc gấp!” Ra đến cửa bệnh viện, Lãng Bắc Hàn nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Úc Tử Duyệt, nói.

201. Chương 201: Có Cô Gái Nào Lại Không Yêu Tiền Của Anh

Hai cuộc điện thoại vừa rồi đều có liên quan đến nhà họ Thôi, bệnh cũ của bác Thôi lại tái phát, cuộc điện thoại vừa rồi là Thôi Nhã Lan gọi tới. Trong điện thoại, cô nói, cô thật sự đã lâm vào đường cùng rồi. Anh

đã lập tức gọi người tới giúp Thôi Nhã Lan rồi, bởi vì có quan hệ với Thôi Chí Quân, nên anh cũng phải đi xem thế nào.

“Hả?” Úc Tử Duyệt ngỡ ngàng, dường như có chút không nghe rõ lời anh nói, anh muốn trở lại thủ đô sao?

“Em sao vậy?” Lăng Bác Hàn cảm thấy dường như cô có chút không bình thường, lo lắng hỏi, cũng nhìn đồng hồ, anh đã gọi người mua vé máy bay giúp rồi, thời gian rất gấp.

“Không sao! Để em tiễn anh ra phi trường!” Nhớ lại mới vừa rồi hình như anh nói muốn trở về Thủ Đô, Úc Tử Duyệt vội vàng nói, trong lòng bất an, cô có nên nói sự thật cho anh biết không?

“Để anh đón xe, em tự lái xe về nhà nhé, đi đường cẩn thận! Anh đi khoảng hai ngày!” Đôi tay của Lăng Bác Hàn ấn xuống vai cô, nhìn khuôn mặt mỉm cười của cô, trầm giọng nói, trong lòng lại thấy không nỡ.

“Vâng!” Chịu đựng sự mất mát và chua xót trong lòng, Úc Tử Duyệt nhìn anh nói, lúc này Lăng Bác Hàn đã chặn một chiếc taxi lại, “Mau về đi, phải chú ý an toàn!” Anh quay lại nhìn cô nhấn mạnh một lần nữa.

Cô cứng ngắc gật đầu, nhìn anh đi về phía chiếc taxi màu xanh lá cây, “Bác...”, Vừa định mở miệng nói ra sự thật, anh đã lên xe mất rồi, ngồi trong xe anh còn nhìn ra vẫy vẫy tay với cô, sau đó, chiếc taxi kia chậm rãi lái về phía trước.

Em bị bệnh rồi, Lăng Bác Hàn! Có khả năng em sẽ không thể có thai không thể sinh con được!

Đôi mắt của cô dõi theo bóng dáng của chiếc taxi, rỗng to trong lòng.

Vừa nãy sao lại không nói với anh? Úc Tử Duyệt! Sao mà lại không nói cho anh ấy biết?

Lời nói của Chu Nhiên lại vang lên trong đầu cô, đầu óc ong ong, trái tim lạnh lẽo, cô bước chân, đi về hướng bãi đỗ xe. Động tác máy móc, chỉ cảm thấy cả người càng lúc càng lạnh lẽo....

Đã kích như vậy đối với cô mà nói không hề nhẹ hơn so với lúc ly hôn! Nghĩ tới mình không thể mang thai được, trái tim liền trở nên đau đớn! Lăng Bác Hàn, bà nội đều rất muốn có đứa nhỏ! Mà cô lại không thể mang thai được...

Ngồi trong xe, cô gục đầu lên tay lái, cố gắng tiêu hóa tin tức này, cố gắng để khiến cho bản thân bình tĩnh lại, nhưng lại không có cách nào bình tĩnh được, ngược lại lại càng cảm thấy bức bách.

Nếu như Lăng Bác Hàn biết cô không thể mang thai, anh sẽ như thế nào? Có thật anh sẽ giống như lời Chu Nhiên nói, không muốn cô nữa không?

Không đâu! Anh yêu cô, yêu sâu nặng như thế, nhất định sẽ không bởi vì điều này mà vứt bỏ cô! Về mặt này, cô tin chắc như thế! Nhưng, Úc Tử Duyệt, mà lại làm liên lụy đến anh ấy!

“Mình phải làm thế nào đây? A....” Giống như là người bị đá từ thiên đường xuống địa ngục, Úc Tử Duyệt gục đầu lên tay lái, gào thét thật lớn, nước mắt không ngừng chảy xuống, một tay đặt lên bụng mình, đánh thật mạnh, “Sao mà lại vô dụng như vậy chứ? Úc Tử Duyệt! Sao mà lại vô dụng như vậy?” Ngay cả quyền lợi cao cả nhất của phụ nữ mà cũng không có?

Cô biết ý của Chu Nhiên, chính là cô không thể mang thai, cho dù có thể mang thai, thì trong một thời gian ngắn cũng không là không thể nào! Càng nghĩ trong lòng lại càng thêm chua xót, nước mắt rơi xuống càng lúc càng càng nhiều, cô hoàn toàn bất lực, chỉ có thể gục trên tay lái, đau xót khóc nức nở.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại di động đột ngột vang lên từ trong túi xách, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn vào gương chiếu hậu, cặp mắt của mình đã sưng đỏ cả rồi, cô cười chua xót, vội lấy điện thoại trong túi ra, là người nhà gọi tới.

“Khụ khụ...” Cô hắng giọng, điều chỉnh lại cảm xúc xong mới bắt máy, “Mẹ ạ...”

“Duyệt Duyệt à! Nói cho con biết một tin tốt, chị Huyền Huyền của con mang thai rồi!” Trong điện thoại, mẹ cô kích động nói. Nhưng sự vui sướng của bà không hề truyền sang được cho cô, ngược lại càng khiến lòng cô chua xót.

Chị Huyền Huyền cũng mang thai rồi, chỉ có cô là không thể mang thai....

“Duyệt Duyệt, con sao thế?” Tô Mạt Hề cảm thấy cô có gì đó không đúng lắm, lo lắng hỏi.

“Dạ, không có gì đâu ạ. Chị Huyền Huyền mang thai, thật tốt quá!” Úc Tử Duyệt cố nở nụ cười, cứng nhắc nói.

“Đúng thế, mọi người đã bàn bạc xong, năm ngày sau sẽ cho bọn nó cử hành hôn lễ, Huyền Huyền cũng đã mang thai được sáu tuần rồi, không kết hôn thì kỳ lắm! Đến lúc đó con gọi Bắc Hàn cùng tới, được không?” Tô Mạt Hề lại nói, thử dò xét xem quan hệ giữa Úc Tử Duyệt và Lăng Bác Hàn lúc này thế nào rồi.

Nghe lời nói của mẹ, lòng Úc Tử Duyệt lại càng chua xót, cũng rất muốn nói hết đau xót trong lòng ẹ nghe, nhưng sợ bà sẽ lo lắng.

“Để con hỏi lại anh ấy đã.” Úc Tử Duyệt cứng nhắc nói.

“Hai đứa còn chưa làm lành sao? Duyệt Duyệt, lúc thích hợp thì có thể giận dỗi đôi chút, nhưng đừng làm quá, huống chi Bắc Hàn cũng không thật sự muốn làm tổn thương con!” Tô Mạt Hề nói thêm.

Nghe mẹ nói như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt lại càng khó chịu! Hiện tại, cô rất muốn được ở bên anh, nhưng có lẽ cô đã không còn tư cách nữa rồi!

“Mẹ à, mẹ không phải lo đâu!” Cô mỉm cười khuyên nhủ, một bàn tay nắm lại thật chặt. Tô Mạt Hề cũng không khuyên cô nữa, nói chuyện phiếm vài câu, rồi cúp máy.

Úc Tử Duyệt về đến nhà, chẳng muốn làm gì cả, chỉ vùi người vào giường, ôm gối âm thầm đau lòng. Tối hôm qua, Lăng Bác Hàn và cô còn kịch liệt hoan ái, thậm chí anh còn dựng đứng hai chân của cô lên, cô vẫn chưa quên.

Anh nói, như thế sẽ dễ mang thai hơn.

Không dễ mang thai..... Ngày trước, kết hôn hơn nửa năm, hai người cũng đã quan hệ vô số lần, cô vẫn không mang thai..... Khoảng thời gian ngắn này, rốt cuộc là bao lâu? Lăng Bác Hàn đã 31 tuổi rồi, bà nội luôn mong ngóng có cháu... Gia đình anh lại danh giá như thế...

Cho dù Lăng Bác Hàn không ghét bỏ cô, nhưng cô cũng không thể làm liên lụy đến anh được.

Úc Tử Duyệt càng nghĩ càng khổ sở, cũng không có nơi nào để phát tiết, chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Lúc Lăng Bác Hàn về đến Thủ Đô thì ông Thôi vẫn còn đang trong phòng phẫu thuật, Thôi Nhã Lan một mình lẻ loi đứng canh ở cửa phòng mổ, cảm thấy mình thật vô dụng. Vừa thấy Lăng Bác Hàn tới, Thôi Nhã Lan liền ngẩng đầu lên, lau nước mắt, đứng dậy: “Anh Lăng, cảm ơn anh.” Thôi Nhã Lan tiến tới, kích động nói, giọng nói khàn khàn.

“Nhã Lan, đã nói là em không cần phải khách khí với anh, chuyện của anh em cũng chính là chuyện của anh!” Lăng Bác Hàn trầm giọng nói, trong giọng nói còn mang theo sự áy náy, cũng do anh, anh đã không quan tâm nhiều đến nhà họ Thôi, ngay cả chuyện bác Thôi bị bệnh anh cũng không biết!

“Anh Lăng, anh thật tốt. Anh không có nghĩa vụ phải làm việc này, nhưng em thật sự không còn cách nào cho nên mới...” Thôi Nhã Lan vừa nói, trong lòng lại càng thêm đau xót, khổ sở. Cô không muốn làm khó Lăng Bác Hàn, người ta lại càng không có nghĩa vụ chăm sóc người nhà của cô, nhưng cô thật sự không thể trơ mắt nhìn ba mình chết được.

Trong đầu nhớ tới thái độ tàn nhẫn tuyệt tình của Lệ Mộ Phàm, trái tim đau như bị dao cắt.

Thôi Nhã Lan như thế khiến Lăng Bác Hàn đau lòng, anh cũng biết, cô gái như cô sẽ không dễ dàng làm phiền đến người khác, nhưng cũng tức giận khi cô không chịu nói trước với anh. Nghe nói, bác Thôi đã bị bệnh hơn một tuần rồi, cô cũng một mực kiếm tiền để làm phẫu thuật cho bác ấy, nhưng...

“Nhã Lan, đừng nói những chuyện này nữa! Anh em là binh lính dưới trướng của anh, cũng là chiến hữu của anh, anh em của anh, chuyện của cậu ấy cũng chính là chuyện của anh! Em không nên cảm thấy áy náy, đây đều là chuyện anh nên làm! Yên tâm đi, những người đang làm phẫu thuật cho bác trai trong đó đều là những chuyên gia có uy tín, bác ấy sẽ khỏe lại thôi.”

Thôi Nhã Lan khóc gật đầu, sau đó đi sang một bên, vô lực dựa người vào vách tường, nhìn ánh đèn trên cửa phòng mổ, “Lúc trước ba không muốn chữa bệnh, ông ấy nói không những không trị hết, mà còn lãng phí tiền của. Nhưng mà, em không bỏ ông ấy được, mẹ đã đi rồi, em không thể không có ba...” Thôi Nhã Lan đau đớn trong lòng, nói.

Lăng Bác Hàn nhìn cô, chỉ có thể âm thầm thở dài.

Người tốt như bác Thôi sao lại phải chịu khổ nhiều như vậy?

“Ra, ra rồi..... Ba..... Ba” Vừa thấy đèn đỏ trên cửa phòng mổ tắt, Thôi Nhã Lan lập tức chạy đến, kinh hoảng hô lên, một nhóm bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang xuống, khẽ lắc đầu.

“Ba..... Ba..... Bác sĩ, ba tôi....”

Lăng Bác Hàn cũng bước lên, trầm giọng nói với các bác sĩ: “Ông ấy rốt cuộc thế nào rồi?” Thật ra khi nhìn thấy bác sĩ lắc đầu, anh đã hiểu rõ rồi.

“Cấp cứu quá trễ, bệnh nhân đã....” Bác sĩ bắt đầu nói.

“Không!” Sau khi Thôi Nhã Lan nghe xong, liền hét một tiếng, vọt vào phòng mổ, nhìn thấy ba mình đã bị một miếng vải trắng phủ lên liền ngầy người, sau đó như điên loạn chạy đến, ôm chầm lấy ông.

“Ba..... Ba ơi..... Ba đừng đi! Hu hu hu.....” Cô đau đớn khóc hét lên, không ngừng kêu gào, tiếng kêu khóc thảm thiết vang vọng trong phòng phẫu thuật, nhưng cho dù cô có đau khổ đến thế nào, có khóc lớn tiếng đến đâu, ba của cô cũng không về được nữa.

“Đừng bỏ lại con.... Ba ơi...” Người ba duy nhất cũng rời bỏ cô rồi, Thôi Nhã Lan đau đớn kêu gào. Lăng Bác Hàn đi vào, nhìn thấy một cảnh này, vừa bất lực, lại vừa buồn bã!

Thôi Nhã Lan bị y tá kéo đi, trơ mắt nhìn người ba của mình bị người ta che lại, chuyển đến nhà xác.

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Lăng Bác Hàn ở lại Thủ Đô hai ngày để giúp lo chuyện hậu sự cho bác Thôi, anh vốn định chôn bác Thôi ở Thủ Đô, lại bị Thôi Nhã Lan nhã nhặn từ chối: “Lúc trước ba từng nói, khi chết muốn được chôn chung với mẹ!” Vì vậy, Lăng Bác Hàn và Thôi Nhã Lan cùng mang tro cốt của bác Thôi trở về quê cũ của cô.

Không làm tang sự, chỉ yên lặng mà chôn cất ông.

Bên ruộng hoang, một ngôi mộ mới được xây dựng cạnh một phần mộ cũ, Thôi Nhã Lan mặc áo tang quỳ trước mộ đốt vàng mã, Lăng Bác Hàn rũ mắt đứng một bên. Người thân của cô vừa mới qua đời.

“Ba mẹ, bây giờ hai người có thể được ở bên nhau rồi, còn có anh con...” Thôi Nhã Lan khàn giọng nói, giọng nói khàn đặc rất khó nghe, “Mọi người yên tâm, con cũng sẽ sống thật tốt.” Nghĩ đến sau này chỉ còn lại một mình mình, trong lòng Thôi Nhã Lan lại càng thêm đau xót, thiếu chút nữa lại rơi lệ, nhưng cô lại cố nén xuống.

“Con nhất định sẽ trở thành một người tốt, giống như mọi người! Một người ngay thẳng...” Trong đầu chợt nhớ tới Lệ Mộ Phàm, cô lớn tiếng nói.

Lăng Bác Hàn chỉ yên lặng đứng một bên, trong lòng vô cùng cảm thông.

Theo anh biết, nhà họ Thôi chỉ là một gia đình nông dân rất an phận, bồi dưỡng được một quân nhân, bác Thôi lại bởi vì lên thành thị bán khoai lang mà bị công an giữ trật tự đô thị đả thương. Cho dù vậy nhưng bác Thôi lại không hề oán trách, sau khi biết tin con trai hy sinh, cũng vẫn trung hậu, thiện lương như vậy, thậm chí còn không nhận sự giúp đỡ của chính phủ.

Bọn họ đã hy sinh cho quốc gia, cho xã hội như thế, nhưng cuối cùng nhận lại được những gì?

Anh vẫn luôn cảm thấy bất công cho bọn họ, nhưng, Thôi Nhã Lan lại nói như thế...

Sau khi cung kính dập đầu xong, Thôi Nhã Lan đứng dậy, Lăng Bác Hàn tiến lên, cúi đầu ba cái trước phần mộ của hai ông bà.

Đêm đó, vì Thôi Nhã Lan không muốn làm ảnh hưởng đến công việc, liền cùng Lăng Bác Hàn trở lại Thủ Đô, Lăng Bác Hàn đưa cô về đến nhà để xe của chung cư.

“Anh Lăng, hai ngày nay rất cảm ơn anh!” Một câu ‘cảm ơn’ không đủ để biểu đạt tất cả sự cảm kích của cô dành cho anh! Người ta chỉ là chiến hữu của anh trai mình, sao phải giúp mình chứ? Cho nên, Lăng Bác Hàn phải là một người rất tốt mới có thể giúp đỡ bọn họ tận tâm như vậy.

“Nhã Lan! Không được nói đến hai chữ này nữa! Sau này còn một mình em nhất định phải sống cho tốt. Đúng rồi, sau này em định thế nào?” Lăng Bác Hàn trầm giọng nói.

“Em sẽ đi học, học lớp bồi dưỡng vào ban đêm. Anh Lăng, em sẽ sống thật tốt!” Thôi Nhã Lan khàn giọng nói, khóc suốt hai ngày nay, cổ họng cô vô cùng đau rát.

Lăng Bác Hàn gật đầu một cái, âm thầm bội phục cô gái kiên cường này, “Nghỉ ngơi đi, có gì cần có thể tìm anh!” Sau khi Lăng Bác Hàn từ biệt cô, liền rời đi, Thôi Nhã Lan sững sờ đứng ở cửa, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập bi thương.

Chốc lát sau, khi cô vừa định đi lên nhà thì chợt nghe thấy một tiếng thắng xe kịch liệt vang lên, cô vội vàng quay người, liền thấy Lệ Mộ Phàm từ trên xe thể thao bước xuống.

“Anh tới làm gì?” Thôi Nhã Lan đi đến gần Lệ Mộ Phàm, lạnh lùng hỏi.

“Cô và Lăng Bác Hàn có quan hệ gì? Vừa rồi sao anh ta lại từ đây đi ra?” Lệ Mộ Phàm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng màu đen, vẫn đẹp trai bức người như cũ, từ trên cao nhìn xuống Thôi Nhã Lan trước mặt, chất vấn.

“Chuyện này liên quan gì đến anh? Anh rút đi!” Thôi Nhã Lan lạnh lùng gầm nhẹ, giọng nói khàn khàn, hai mắt hung dữ nhìn chằm chằm anh ta, trong lòng đau đớn không chịu nổi. Cô chưa từng quên, mấy ngày trước khi cô tìm anh vay tiền, đã bị anh sỉ nhục thế nào, cũng đã hiểu được phân lượng của cô trong lòng anh ta.

“Cô thích thằng đó có đúng không?” Lệ Mộ Phàm tiến tới gần, túm lấy cổ áo của cô, trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng chất vấn.

“Đúng vậy đó, tôi thích anh Lăng, chuyện này thì có liên quan gì đến anh?” Thôi Nhã Lan kích động rống to, đôi tay dùng sức đẩy lồng ngực của anh ta ra.

Lời nói của Thôi Nhã Lan khiến lòng Lệ Mộ Phàm chua xót, đau nhói từng cơn, bi thương nhìn Thôi Nhã Lan trước mặt, “Lúc trước cô còn nói là cô yêu tôi đấy!” Anh ta lên án cô.

Thôi Nhã Lan lại cười: “Yêu? Anh tin sao?” Anh ta căn bản là không tin, trái tim như bị xé rách, cảm giác uất ức xông lên, Thôi Nhã Lan cố gắng đè nén nước mắt, lạnh lùng nhìn anh ta chằm chằm, “Đó chỉ là lừa anh thôi! Những người đàn ông nhiều tiền giống như anh, có người phụ nữ nào mà không yêu tiền của anh!” Thôi Nhã Lan lạnh lùng nói.

Đây cũng là lời anh ta đã dùng để nhục mạ cô, không phải sao?

Nghe lời của cô trái tim của Lệ Mộ Phàm co rút thật nhanh, càng siết chặt cổ áo của cô hơn, bóp chết sự vọng động của cô! Anh cảm giác như bị cô phản bội vậy.

Cô không yêu anh! Ngoan ngoãn nghe theo lời anh, cẩn thận săn sóc cho anh, đều chỉ vì tiền của anh... Lệ Mộ Phàm bi thương buông cổ áo của cô ra, mặc cho cơn đau đang lan dần trong tim, đau đến khó thở.

Cô yêu anh, từng yêu anh, còn anh đáp lại cô thế nào? Vũ nhục, chà đạp.... Thôi Nhã Lan đau đớn nhìn bóng lưng của Lệ Mộ Phàm trước mặt, rất muốn cười, nước mắt nuốt ngược vào lòng! Biết rất rõ anh không thể nào yêu cô...

Nhưng mà sau này cô sẽ không ngu dại như trước nữa!

Chiếc xe thể thao lao đi như tên, biến mất trong màn đêm.

Lăng Bắc Hàn vừa về đến nhà liền gọi điện cho Úc Tử Duyệt, nhưng rất lâu không có người nghe máy, điều này khiến cho anh vô cùng sốt ruột. Lúc trước anh gọi cho cô, dường như cô cũng không quan tâm anh đang làm cái gì, anh cũng chưa kịp nói với cô chuyện của nhà họ Thôi.

Ảo não nhìn di động, anh lại nhấn nút gọi đi...

202. Chương 202: Cầu Hôn

Úc Tử Duyệt vừa bước ra khỏi phòng tắm của nhà trọ liền thấy điện thoại đặt trên giường đang vang lên, cô lo lắng đi tới, trên màn hình hiển thị cuộc gọi tới của Lăng Bắc Hàn, cảm giác chua xót trào dâng, cô cầm lên, do dự không biết có nên nhận hay không. Nếu không nhận điện, anh lo lắng thì làm sao?

Cuối cùng cô vẫn bắt máy, ngồi xuống giường, “Úc Tử Duyệt! Tại sao không nghe điện thoại?” Rốt cuộc điện thoại cũng được kết nối, Lăng Bắc Hàn thở phào nhẹ nhõm, giận dữ hỏi. Mặc dù giờ phút này, anh đang tức giận, rất tức giận, nhưng nghe thấy giọng nói của anh, cô hiểu được, anh đang lo lắng cho cô.

“Em... Vừa nãy em đang tắm...” Cô lắp bắp mở miệng.

Chút thấp thỏm trong lòng Lăng Bắc Hàn cuối cùng cũng được buông xuống, anh cởi cúc áo ở cổ ra, đi tới bên cửa sổ “Lần sau đi tắm cũng phải mang theo điện thoại cho anh!” Anh bá đạo ra lệnh.

Úc Tử Duyệt thiếu chút nữa thì bật cười, người đàn ông bá đạo này, nhìn sao cũng thấy giống một đứa con nít, “Trước kia em gọi điện thoại cho anh không phải cũng thường không gọi được hay sao?” Úc Tử Duyệt phản bác, được nghe giọng nói của anh, lòng cô thoải mái hơn rất nhiều, nhưng nhớ tới chuyện kia, trái tim vẫn thấy chua xót.

Anh cũng cười cười, cảm giác mình có hơi lo lắng thái quá, nhưng cũng hiểu rõ, càng ngày mình càng quan tâm tới cô!

“Ngày mai anh trở lại Tô Thành, ngày mai anh của em kết hôn đúng không?” Lăng Bắc Hàn dịu dàng hỏi, có điều, nghĩ tới tin này do ba nói cho anh biết, trong lòng có chút tức giận. Chẳng lẽ cô không định dẫn anh về nhà?

“Bây giờ em không có ở Tô Thành! Đúng là ngày mai...” Úc Tử Duyệt chột dạ mở miệng, hôm qua cô xin nghỉ mấy ngày, tới trấn nhỏ ở Giang Nam này để giải sầu, suy tính xem nên đối mặt với chuyện này như thế nào.

“Không có ở Tô Thành? Em đang ở đâu?” Cô gái đáng giận này, chạy loạn làm cái gì chứ! Lăng Bắc Hàn bực tức hỏi.

“Đang ở một trấn cổ không xa... Lâu rồi không đi du lịch, nên ra ngoài đi dạo chút thôi.” Ngồi trên giường, tóc trên đầu vẫn còn nhỏ nước, Úc Tử Duyệt nhỏ giọng nói.

“Vớ vẩn! Không phải công việc của em rất bận rộn hay sao?” Lăng Bắc Hàn cảm thấy rất kỳ quái, cô là một người cuồng công việc, chủ nhật hàng tuần đều muốn ở nhà làm thêm, sao đột nhiên lại chạy ra ngoài chơi? Anh suy nghĩ kỹ càng, không khỏi hoài nghi, không phải cô đang có tâm sự gì đó chứ?

Nghe anh nói, trong lòng Úc Tử Duyệt cả kinh, sợ anh phát hiện. Cô vừa muốn nói cho anh biết, lại sợ anh...

“Tổng biên tập không cho em đi săn tin, chỉ cho em viết bài phỏng vấn, không có nhiều việc lắm, nên em ra ngoài đi dạo thôi. Anh cũng biết, em rất thích đi du lịch mà.” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng giải thích.

Nghe cô nói như vậy, Lăng Bắc Hàn mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không hoài nghi gì nhiều. “Trấn cổ nào? Ngày mai anh đi tìm em, sau đó anh với em cùng về thành phố A!”

“Chính là trấn Ốc đó, anh tới đi, xem có thể tìm được em hay không!” Tìm được thì em sẽ nói cho anh biết sự thật, không tìm được, thì đừng nói.... Úc Tử Duyệt khổ sở thầm nghĩ trong lòng.

Lăng Bắc Hàn cười nói: “Tìm được em xem anh xử lý em thế nào! Một mình ở nhà trọ nhớ chú ý an toàn, cứ vậy nhé, mai gặp!” Giọng nói trầm thấp, mang theo sự cứng chiều, cũng mang theo sự tự tin tuyệt đối sẽ tìm được cô.

Anh tin tưởng, anh và cô có duyên, cho dù thế giới rộng lớn đến mức nào, hai người yêu nhau, thì nhất định sẽ tìm được nhau.

Lăng Bắc Hàn khoa trương nghĩ.

Vừa định đi rửa mặt nghỉ ngơi, kết quả, Lăng Bắc Diệp gọi điện thoại đến, kêu anh cùng ra ngoài uống rượu. Lăng Bắc Hàn đi đến chỗ hẹn, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp đang ngồi ở bồn hoa trong công viên, bên chân có mấy vỏ lon bia, còn có một bó hồng đỏ.

Lăng Bắc Hàn thấy bó hồng đỏ kia, đã hiểu anh ta muốn tặng cho người nào, “Đã trễ thế này rồi sao còn ngồi đây uống rượu? Mua hoa rồi sao không về nhà đi?” Lăng Bắc Hàn mở miệng dạy dỗ Lăng Bắc Diệp.

Nghe nói anh ta và Lục Khải Lâm ly hôn không thành, giờ cũng không biết là tình huống gì nữa.

“Anh cả, cuối cùng anh cũng tới rồi, uống với em đi!” Lăng Bắc Diệp đưa bia cho anh, say khướt nói.

Lăng Bắc Hàn ngồi xuống chiếc ghế dựa đối diện anh, mở bia ra uống một hớp. Anh liếc nhìn Lăng Bắc Diệp đang mặc một bộ quần áo bình thường phía đối diện, dưới ánh đèn, bộ dạng của anh ta có chút nhếch nhác.

“Hỏi chú đấy, tại sao không về nhà? Vẫn chưa làm lành sao?”

“Làm lành? Anh cả...hức...” Lăng Bắc Diệp cười tự giễu, “Em mà về, cô ấy lại làm mặt lạnh.” Nhớ tới Lục Khải Lâm, trong lòng Lăng Bắc Diệp chua xót, không có chỗ để phát tiết.

“A Diệp, có phải hai người có hiểu lầm gì không? Khi còn bé không phải Khải Lâm rất thích chú sao? Lúc nào cũng theo đuôi chú...” Lăng Bắc Hàn nhớ lại khoảng thời gian rất lâu trước kia, khi bọn họ còn nhỏ.

Lúc nào sau đuôi đám con trai bọn họ cũng có mấy cô nhóc nhỏ, có đứa là em gái của bọn họ, cũng là đứa là con gái của những nhà hàng xóm trong đại viện. Lục Khải Lâm thích Bắc Diệp, Bắc Sam thích Lục Khải Chính. Chuyện này, tất cả mọi người đều biết.

“Thay lòng, cô ấy thay lòng rồi! Anh cả, nói ra không sợ anh chê cười...” Tối nay quả thật Lăng Bắc Diệp đã uống rất nhiều, có lẽ là do trong lòng buồn khổ, nên kéo Lăng Bắc Hàn ra để kể khổ.

Chê cười cái gì chứ? Lăng Bắc Hàn uống một hớp bia, liếc anh ta, không nói gì.

“Kết hôn hơn ba năm, người phụ nữ chết tiết kia, cái núi băng đó, không hề cho em chạm vào cô ấy! Anh nói xem tại sao cô ấy lại ghét em như vậy? Em thật sự, mẹ nó, em dứt khoát quyết định ly hôn với cô ấy, cho cô ấy tự do! Nhưng...” Lăng Bắc Diệp rống to, tức giận ném mạnh lon bia trong tay xuống đất!

Lời của anh ta, hành vi của anh ta, khiến cho Lăng Bắc Hàn sững sờ.

“Nhưng em, con mẹ nó, em không bỏ được!” Lăng Bắc Diệp tức giận nhảy dựng lên, phẫn hận đập nát lon bia vừa vứt xuống.

Tên nhóc này, yêu Khải Lâm mà thăm đến thế sao? Lăng Bắc Hàn thầm nghĩ, “Bình tĩnh chút đi! Theo lý thuyết Khải Lâm không thể nào đối xử lạnh nhạt với chú như thế được.... Chú cũng không nghĩ ra nguyên do là gì sao?” Lăng Bắc Hàn đứng dậy ấn anh ta xuống cái ghế gần đó, trầm giọng nói.

“Sao em biết được? Cả ngày lẫn đêm cô ấy cũng không thèm nói với em câu nào, mười ngày nửa tháng chúng em mới thấy mặt một lần! Em...” Lăng Bắc Diệp cảm thấy anh ta sắp điên rồi. Thật may là, những năm này còn có công việc anh thích bầu bạn cùng anh, nếu không...

Thấy em trai bị uất ức, Lăng Bắc Hàn vỗ vỗ vai anh: “Cô ấy không nói với chú, sao chú không đi điều tra? Học tâm lý học tội phạm lại vứt đi đâu rồi? Vẫn do chú chưa đủ quan tâm! Để anh đưa chú về, đừng có lang thang bên ngoài!” Anh dạy dỗ.

Lăng Bắc Diệp vô tri vô giác bị Lăng Bắc Hàn kéo đi, cũng không quên cầm bó hoa hồng đỏ kia lên.

Trước giờ khi Lăng Bắc Hàn đưa anh ta về nhà, vẫn luôn đưa đến tận cửa, Lục Khải Lâm ra ngoài mở cửa, nhìn thấy Lăng Bắc Diệp uống say đến mức không còn biết gì, trong lòng cô dâng lên cảm giác đau lòng, “Nó uống nhiều quá, Khải Lâm, em nên quan tâm đến nó nhiều hơn, A Diệp cũng không dễ dàng gì... Trả lại bó hoa này cho em...” Lăng Bắc Hàn nói với Lục Khải Lâm.

Nhìn bó hoa hồng trong tay Lăng Bắc Diệp, tim Lục Khải Lâm bị cảm giác khó chịu lấp đầy, cô gật đầu với Lăng Bắc Hàn: “Anh cả, làm phiền anh rồi!” Nói xong, đưa tay cầm lấy tay Lăng Bắc Diệp, Lăng Bắc Diệp đột nhiên gơ tay nắm lại, mơ mơ màng màng theo cô vào nhà.

Lăng Bắc Hàn giúp bọn họ đóng cửa, rồi đi xuống lầu.

Ngày hôm sau, đầu tiên là Lăng Bắc Hàn ngồi máy bay trở lại Tô Thành, sau đó lại đi đến trấn Ốc theo lời của Úc Tử Duyệt. Đó là một trấn nhỏ xinh đẹp, thích hợp cho tình nhân đến du lịch lúc rảnh rỗi. Trong trấn, ngẫu nhiên có thể bắt gặp những cặp tình nhân tay trong tay nhàn nhã đi dạo trên con đường đá xanh.

“Anh đến rồi!”

“Ồ! Vậy anh bắt đầu tìm em đi! Không tìm được em... em không tái hợp với anh đâu!” Úc Tử Duyệt mặc một cái áo T-shirt dài tay, phía dưới là một cái quần jean bó sát, mang một đôi giày Cavans màu đỏ, lưng đeo balo, tóc dài được búi gọn lên đỉnh đầu theo kiểu Hàn, vừa nghe điện thoại, vừa hưởng thụ ánh mặt trời buổi chiều.

Nghĩ đến chuyện anh đang ở gần đây, trong lòng lại thấy xao động.

Lăng Bắc Hàn tự tin cười cười, vừa bước đi: “Được, nếu anh tìm được em, lập tức gả cho anh!” Lăng Bắc Hàn cười nói, hoàn toàn tự tin, bước nhanh chân, đi về phía một bóng dáng màu đỏ cách đó không xa.

“Được thôi! Trấn này lớn như thế, em không tin anh có thể tìm được em dễ dàng...” Cô cố gắng để mình cười nói vui vẻ, cố gắng không nghĩ đến chuyện mang thai, nhạo báng Lăng Bắc Hàn trong điện thoại.

“Úc Tử Duyệt! Em phải gả cho anh rồi!”

“A...”

Tại sao có cảm giác giọng nói của anh không phải phát ra từ trong điện thoại mà đang vô cùng chân thực thế?

Úc Tử Duyệt kêu lên, dậm chân, đứng sững người.

“Anh... anh đang ở đâu?” Cô ngu ngơ hỏi.

“Úc Tử Duyệt! Đằng sau quay!” Lăng Bắc Hàn không biết từ đâu lấy ra một cái còi, hướng về bóng lưng của cô thổi một tiếng, sau đó phát hiệu lệnh!

Úc Tử Duyệt làm động tác quay người đứng chuẩn, liền nhìn thấy một người không thể quen thuộc hơn đang đứng cách đó không xa.

Hôm nay anh mặc một bộ quần áo rất thoải mái, nửa người trên là một chiếc áo len màu xám tro, thân dưới mặc một chiếc quần cao bồi màu xanh dương, trên chân là đôi giày bata. Tóc của anh vẫn ngắn như vậy, khuôn mặt vẫn cương nghị, anh tuấn như vậy.

Quay người lại, nhìn thấy được người mà mình luôn yêu thương nhưng nhớ, cảm giác này, thật tốt.

Hốc mắt không khỏi phấp phồng, cô mất tự nhiên đứng tại chỗ, hai chân không tự giác nhích lên, vành mắt đỏ ửng nhìn anh, “Bắc Hàn...” Cái miệng nhỏ nhắn gọi tên anh, Lăng Bắc Hàn sải chân tiến lên.

“Sao thế?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, trong đôi mắt đen kia chứa đầy nước mắt, anh đau lòng hỏi.

“Em..... em.....” Em không thể mang thai! Cô muốn nói ra như vậy, nhưng lại nghẹn ngào, không thể nói ra khỏi miệng được. Cô có cảm giác, sự thật chính là một gã đao phủ tàn nhẫn, vừa nói ra, sẽ lập tức trảm đứt hy vọng của anh! Thật quá tàn nhẫn.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Lăng Bắc Hàn vươn cánh tay, coi như chôn không người mà ôm lấy eo cô, kéo cô tiến vào lòng mình, dịu dàng hỏi.

“Không, nhớ anh... Xấu xa!” Úc Tử Duyệt dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, nói với anh, những giọt nước mắt bị cô ép trở về!

Dưới ánh mặt trời, Lăng Bắc Hàn nghe thấy lời cô nói, cười toét miệng, lộ ra hàm răng trắng đẹp mắt, nhìn cô, sau đó, không kìm lòng được cúi đầu chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô.

Anh, dám ở một nơi thế này, hôn cô! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Tử Duyệt đỏ lên trong nháy mắt, trái tim nhảy lên bình bịch, nhưng, nụ hôn của anh cũng không kéo dài lâu.

Lăng Bắc Hàn buông cái miệng nhỏ nhắn của cô ra, không liếc mắt nhìn cô lấy một cái, làm như chưa xảy ra chuyện gì, bắt lấy bàn tay bé nhỏ của cô. Úc Tử Duyệt sao có thể không nhận ra anh đang thẹn thùng, cười cười, bị anh nắm, dẫn đi về phía trước.

“Bắc Hàn, anh không thường đi du lịch à?” Vừa đi, cô vừa hỏi.

“Em nghĩ sao?” Du lịch? Ngay cả ngày nghỉ anh còn không có, nói gì đến đi du lịch! Lăng Bắc Hàn hỏi ngược lại.

“Thật đáng thương ! A, ở đây có bán kem này!” Hưởng thụ hạnh phúc một lát, Úc Tử Duyệt chỉ một cửa hàng kem cách đó không xa, vui sướng nói.

“Thứ đó quá lạnh, không được ăn! Chẳng lẽ, bác sĩ không nói cho em biết, nên ít ăn những món lạnh lại sao?” Lăng Bắc Hàn vội vàng dạy dỗ cô, cũng sắp mang thai rồi, còn ăn những thứ lung tung!

Lời nói của Lăng Bắc Hàn, khiến Úc Tử Duyệt nghi ngờ, “Nếu đã định mang thai thì không nên ăn những thứ không tốt cho sức khỏe như thế nữa!” Lăng Bắc Hàn lại nói, giống như là người lớn đang dạy bảo con nít vậy.

Nghe thấy câu nói của anh, trái tim của Úc Tử Duyệt lại đau nhói, “Ồ... Bác sĩ chưa nói...” Có ăn hay không thì dù sao cũng không thể mang thai được, Úc Tử Duyệt chua xót nghĩ. Thật cảm ghét mình trước kia không chịu nghe lời mẹ, ăn ít kem thôi, giờ thì bị tính hàn rồi, vô sinh rồi?

“Chu Nhiên này thật không có trách nhiệm gì hết! Khó trách không chuyển công tác được!” Lăng Bắc Hàn ai oán nói, kéo cô đi đến một nơi thoạt nhìn giống quán canh xương.

“Bắc Hàn, nếu em không có thai được thì làm sao bây giờ ?” Úc Tử Duyệt vừa đi, vừa nhỏ giọng hỏi thử.

“Em phải tin vào năng lực của ông xã em!” Lên lầu hai, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, có thể nhìn thấy cảnh đẹp bên ngoài, Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt phía đối diện, đặc ý nói.

Lời nói ái muội của anh, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ lên, liếc anh một cái, trong lòng lại càng khó chịu, nhưng mà em không thể sinh....

“Vậy sao trước đây không mang thai... ?” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng nói thầm, người phục vụ đi tới, Lăng Bắc Hàn không kịp trả lời cô.

“Em vừa nói cái gì?” Sau khi gọi đồ ăn xong, Lăng Bắc Hàn nhìn cô, hỏi.

“Không có gì! Chuyện đùa nhỏ, vẫn là nên thuận theo tự nhiên đi, có phải không?” Úc Tử Duyệt nhìn anh, hỏi dò. Cô nghĩ, nếu mình tích cực trị liệu, nội trong một hai năm có thể trị hết bệnh, cũng có thể mà.

“Em không muốn sinh sao? Úc Tử Duyệt, nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, nếu bây giờ không muốn sinh, chúng ta sẽ không sinh, em cũng chỉ mới hai mươi mốt tuổi, anh không muốn tuổi thanh xuân của em phải vì đứa nhỏ mà bị ảnh hưởng.” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, quan tâm mà lại nghiêm túc nói.

Không sai, anh đã hơn 30, nhưng còn cô, mới chỉ là một cô gái vừa qua tuổi 20, sau khi sinh con, ít nhất trong một, hai năm cũng không thể đi làm được. Điểm ấy, Lăng Bắc Hàn cảm thấy có chút ủy khuất cho cô.

Lời nói sắc sảo của anh khiến Úc Tử Duyệt cảm động, nhưng cô cũng muốn có con, anh luôn ở trong bộ đội, có một đứa trẻ ít nhất có thể bầu bạn cùng cô.

Cô cảm động gật đầu: “Nhưng còn bà nội?”

“Không cho nghĩ nữa! Em gả cho anh không phải để sinh con cho nhà họ Lăng! Không cần phải tự tạo áp lực, vẫn nên thuận theo tự nhiên, đương nhiên, nếu bây giờ em không muốn sinh thì chúng ta có thể tránh thai!” Lăng Bắc Hàn mỉm cười cho cô một chén canh, nói.

Lời của anh khiến cho cô cảm động, cũng rất áy náy, cảm thấy mình thật ích kỷ, còn chưa nói cho anh biết sự thật. Nhưng mà, cô sẽ từ từ nói cho anh biết.

Ăn cơm xong, màn đêm dần buông xuống, hai người tay trong tay đi dọc trên con đường lát đá trong trâm, giống như đôi tình nhân bình thường nhất. Đến giờ nghỉ ngơi, Lăng Bắc Hàn dẫn cô ra khỏi trâm, đi tới khách sạn anh ngủ lại.

“Ôi chào ơi, chỗ tốt như vậy, lãng phí quá!” Cô không ngờ anh lại ở trong một căn phòng xa hoa của khách sạn năm sao, đứng trong thang máy sáng bóng, Úc Tử Duyệt nói thầm.

“Lúc cần lãng phí thì phải lãng phí!” Lăng Bắc Hàn mỉm cười. Cửa thang máy mở ra, anh dẫn cô ra ngoài. Mở cửa phòng, để cô vào trước.

Mùi thơm ngát của hoa hồng bay vào mũi, khi Úc Tử Duyệt nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, ngạc nhiên trừng lớn hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn cũng há thật to....

203. Chương 203: Buổi Tối Hoàn Mỹ

Căn phòng được bài trí xa hoa mà lãng mạn theo phong cách Châu Âu, giữa phòng được trải một tấm thảm nhung thiên nga màu trắng, bên trên rải đầy hoa hồng xếp thành hình trái tim thật lớn, trên bàn và ghế salon được thiết kế theo phong cách Châu Âu đều có thể thấy được những đóa hoa mềm mại màu đỏ.

Úc Tử Duyệt há mồm cứng lưỡi nhìn cảnh trước mắt, đầu óc ong ong, sau đó xoay người lại, ngẩng lên nhìn gương mặt tuấn tú bức người của Lăng Bắc Hàn, “Em.... Hình như em vào nhầm phòng.” Cô nhìn anh, thì thào nói.

“.....” Lời của cô khiến anh hóa đá tại chỗ, nhưng mà, tâm tình vốn khẩn trương lúc này đây lại không còn khẩn trương như trước nữa. Anh đẩy cô vào trong, đóng cửa phòng lại: “Không nhầm! Những thứ này là do anh chuẩn bị đấy!” Anh bất đắc dĩ nói.

Có thể thấy được, cô cũng cho rằng anh sẽ không làm những chuyện ‘tầm thường’ này.

Úc Tử Duyệt sững sờ, lúc anh ôm lấy cô từ phía sau, trong lúc nhất thời cô còn tưởng mình xuyên không, những thứ này là do Lăng Bắc Hàn làm sao? Sao có thể? Anh là một ông già chậm chạp, sao có thể làm được những chuyện lãng mạn như vậy được?

Lăng Bắc Hàn ôm lấy cô từ phía sau, cảm giác được cô vẫn đang chìm trong trạng thái kinh ngạc, “Úc Tử Duyệt, gả cho anh đi!” Anh cứng ngắc mở miệng, giống như làm ảo thuật, lấy ra một cái hộp bọc vải nhung tinh xảo mở ra trước mặt cô.

Ánh sáng của viên kim cương có chút chói mắt, giọng nói của Lăng Bắc Hàn trầm thấp, nặng nề đánh vào tim cô, Úc Tử Duyệt rốt cuộc cũng hiểu được anh đang làm cái gì...

Cầu hôn! Lăng Bắc Hàn đang cầu hôn cô! Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong hộp, trong lòng dâng lên cảm giác cảm động, chớp mũi cay cay, kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn, lại ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tuấn tú đang cúi xuống của anh.

Người đàn ông cô từng cho là cả đời cũng không thể yêu mình, bây giờ đang cầu hôn cô....

Đồng ý! Dĩ nhiên là đồng ý!

Một người đàn ông khiến ày yêu đến mức từng tế bào trên người đều như phát điên lên đang cầu hôn với mày, sao có thể không đồng ý?

Giờ phút này, sâu trong nội tâm có một giọng nói đang gào thét với cô, kêu cô mau đồng ý lời cầu hôn của anh! Đồng ý, phải đồng ý! Nhìn chăm chăm vào ánh mắt đầy nhu tình kia, cổ họng cô nghẹn ngào, cánh môi khẽ mấp máy, muốn nói ra, nhưng cổ họng lại như bị cái gì đó chặn lại.

Thấy cô do dự, lòng của Lăng Bắc Hàn chợt lạnh dần xuống, anh cho là cô sẽ nhiệt tình ôm lấy mình, sao đó lớn tiếng đồng ý lời cầu hôn của anh! Tại sao bây giờ cô đang do dự? Chẳng lẽ, cô thật không muốn tái giá với anh sao?

Không có lòng tin đối với anh? Hay sợ anh sẽ ép cô sinh con?

Lăng Bắc Hàn vô cùng bị thương, anh lấy hết dũng khí để làm những thứ mà anh luôn cho là tầm thường, không phù hợp với tính cách của anh, anh những tưởng cô sẽ cảm động, cuối cùng lại không ngờ được rằng cô do dự!

Anh không muốn cô do dự, dù chỉ là một chút, cũng nói lên rằng cô vẫn còn có khúc mắc với anh!

Úc Tử Duyệt, mày muốn liên lụy đến anh ấy sao? Nếu như kết hôn lần nữa, vẫn không có thai được thì làm thế nào? Lòng của cô đang rỉ máu, cũng đang kêu gào, rất muốn lập tức đồng ý lời cầu hôn của anh, lại không muốn liên lụy tới anh, không muốn!

“Úc Tử Duyệt, em thẳng thắn cho anh! Có đồng ý hay không? Nói một câu thôi!” Lăng Bắc Hàn nóng nảy, một tay kéo người cô xoay lại đối mặt với mình, trừng mắt nhìn cô, tức giận quát. Chẳng lẽ cô muốn anh phải moi tìm mình ra cho cô xem cô mới chịu hiểu hay sao?

“Em...” Úc Tử Duyệt nhìn dáng vẻ thâm trầm kia, vừa bất lực vừa chua xót, “Em...” Cô phải nói gì đây? Không đồng ý với anh thì không đành lòng, sợ làm tổn thương anh, còn đồng ý với anh, lại sợ không thể sinh con được!

Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ do dự của cô, nhanh chóng đóng cái hộp đựng nhẫn lại, nắm chặt quả đấm, buông người cô ra, đi về phía giữa phòng khách, nhắc chân, đá bay trái tim bằng hoa hồng mà theo ý anh là ‘dung tục không chịu được’ này.

“Đừng!” Úc Tử Duyệt kích động xông tới, bắt lấy cánh tay anh, kích động kéo anh lại, la lớn.

Lăng Bắc Hàn để chân xuống, xoay người, nhìn về mặt đau lòng của cô, cau mày: “Rốt cuộc là em muốn thế nào? Úc Tử Duyệt, rốt cuộc là em có yêu anh không? Trước kia em không như thế này!” Úc Tử Duyệt trước kia đi đâu rồi? Người con gái tên Úc Tử Duyệt mà trong mắt trong tim đều là hình bóng của anh, luôn nhiệt tình với anh, tùy hứng với anh, làm nũng với anh, thẳng thắn với anh, toàn tâm toàn ý yêu anh đi đâu rồi?

Chỉ có cô gái đối với anh nhiệt tình như lửa đỏ mới có thể khiến cho trái tim nặng trĩu của anh dần dần bị ăn mòn, trở nên mềm mại...

Nhìn về mặt bị thương của anh, Úc Tử Duyệt không khống chế được nhón chân lên, hai cánh tay vòng lên cổ anh, kéo anh lại gần mình, đưa môi mình lên, kịch liệt, cuồng dã, nhiệt tình hôn anh, giống như muốn dùng sự nhiệt tình này để nói cho anh biết, cô vẫn luôn yêu anh, yêu anh giống như trước kia!

Cho dù còn chút phòng bị, cũng đã bị sự săn sóc chu đáo và dịu dàng của anh trong mấy ngày nay làm cho tiêu tan, khiến trái tim yêu anh hoàn toàn lộ ra....

Cảm nhận được cô đang kịch liệt hôn mình, Lăng Bắc Hàn rung động mãnh liệt, trái tim bị tổn thương cũng được an ủi đôi chút. Cô làm thế có phải là đang nói cho anh biết, cô cũng yêu anh?

Không nhận được đưa tay giữ chặt gáy cô, khẽ khom người, anh chuyển từ bị động thành chủ động, tiến vào sâu hơn. Úc Tử Duyệt thuận thế, kích động nhảy lên, đôi chân thon dài kích tình quăn quanh hông anh.

Một tay Lăng Bắc Hàn giữ chặt hông cô, nhắc người cô lên, để cho cô bám vững vào người mình.

Cái lưỡi cuồng dã khuấy đảo trong miệng anh, mang theo sự yêu thương, cũng mang theo cả cõi lòng chua xót, cô không muốn nghĩ đến những chuyện rối rắm khiến cho cô khổ sở kia nữa, giờ phút này cô chỉ muốn dùng hành động để nói cho anh biết, cô vẫn luôn yêu anh, giống như trước!

Cô muốn gả cho anh, cố gắng làm người vợ dịu dàng, săn sóc anh, cũng muốn được trở thành người phụ nữ xứng đôi với anh. Cô sẽ cố gắng để trở thành một người vợ lính đủ tiêu chuẩn, luôn đứng phía sau anh, lặng lẽ ủng hộ anh, ủng hộ tình yêu vĩ đại trong lòng anh, để anh có thể bảo vệ nhiều người hơn nữa!

Nhưng mà, luôn có một cái gai đâm vào trong lòng khiến cô nhức nhối, khiến cô rối rắm, khiến cô không biết phải làm thế nào?

Rung động hôn anh, không buông tha chút hơi thở nào của anh, thỏa thích mút, cuồng dã hôn, hai cánh tay càng thêm ôm chặt lấy anh, hận không thể cho thời gian ngừng lại ngay khoảnh khắc này, để cô không phải nghĩ đến những chuyện đau khổ kia nữa!

Lăng Bắc Hàn hoàn toàn có thể cảm nhận được sự kích động của cô, cử động chân, vừa hôn cô, vừa đi về phía phòng ngủ.

Tất cả cảm xúc trong lòng cô, giờ phút này đều hóa thành nụ hôn kịch liệt. “Bịch!” Một cước đá văng cửa phòng, lại đá chân lên, đặt cô dựa vào cánh cửa, đôi môi nóng bỏng đè chặt lên cái môi bị hôn đến sưng đỏ của cô, hai bàn tay to vén cái áo T-shirt của cô lên, bắt đầu tiến công đến ngực cô, một bàn tay to cách lớp áo ngực màu trắng, bắt đầu xoa bóp, cánh tay còn lại thì đi đến eo cô, gấp gáp cởi bỏ thắt lưng, kéo khóa kéo xuống...

Quần jean bó sát bị anh cởi ra, rơi xuống mắt cá chân, hai cái tay của Úc Tử Duyệt vén áo anh lên, Lăng Bắc Hàn phối hợp cởi quần áo của mình ra, ném ra sàn.

Chưa tới một lát, trên người cả hai chỉ còn lại một lớp đồ lót, anh ôm cô ngã xuống chiếc giường lớn xa hoa vô cùng lãng mạn

Hai người kịch liệt quấn chặt vào nhau, cô bị anh đè bên dưới, nặng nề chống đỡ, phát ra tiếng rên rỉ sung sướng đầy kích tình.... Cảm nhận được sự chiếm giữ của anh, cũng giống như cô đang chiếm lấy anh, quên hết tất cả trầm luân, không ngừng gọi tên anh, nói ra lời yêu từ sâu trong nội tâm: “Em yêu anh!”

“Gả cho anh nhé?” Cầm lấy chiếc nhẫn kim cương đã được chính mình lựa chọn kĩ càng, anh lui ra khỏi người cô, liếm người cô, nhìn cô gái đầy mồ hôi dưới người mình, khuôn mặt ửng hồng mê người, anh khàn giọng hỏi.

“Cho em..... A..... Khó chịu quá!” Tên đàn ông xấu xa này, lúc nào cũng xấu như thế! Sâu trong cơ thể vô cùng khó chịu, Úc Tử Duyệt bất mãn kháng nghị.

Anh mỉm cười, nhìn bộ dạng đói khát của cô, cúi đầu, hôn lên tai cô một cái: “Gả cho anh, anh liền cho em, ngoan...!” Tà ác dụ dỗ cô, giống như chỉ cần đeo chiếc nhẫn này vào, cô sẽ trốn không thoát!

Lăng Bắc Hàn kích động nói!

“A... Gả, em gả!”, Úc Tử Duyệt kích động mở miệng, từ ngón áp út tay trái truyền đến một cảm giác mát lạnh, mở mắt ra, liền thấy trên ngón áp út thon dài mỹ lệ đã có thêm một chiếc nhẫn kim cương kiểu dáng tao nhã...

Nước mắt không tự chủ chảy ra: “A...” Cũng vào lúc này, Lăng Bắc Hàn lại tiến sâu vào người cô, bắt lấy bàn tay trái của cô, ngậm ngón áp út của cô vào trong miệng, con người rực lửa nhìn cô.

Cả trái tim Úc Tử Duyệt đều rung động, vịn vẹo eo nhỏ, dùng hành động tha thiết của mình để diễn tả tình yêu dành cho anh, yêu mị vịn vẹo thắt lưng, nghênh hợp với anh...

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Trên giường lớn, Lăng Bắc Hàn trần truồng dựa người vào đầu giường, một mái tóc xoăn màu nâu của cô gái trong lòng đang xoa tung trên ngực, cơ thể trắng nõn như tuyết lộ ra ngoài, gợi cảm mà mê người, cô áp sát vào lồng ngực của anh, nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng chưa hoàn toàn ngủ say.

Sau cơn hoan ái kịch liệt, anh ôm cô đi tắm, tóc vừa mới sấy khô, cô không ngủ, chỉ yên lặng áp sát người vào ngực anh.

“Ngủ đi....” Lăng Bắc Hàn vuốt ve gáy cô, dịu dàng nói, vừa muốn nhích người, hai tay của cô đã ôm chặt lấy hông anh.

“Không... Em có chuyện muốn nói với anh.” Úc Tử Duyệt lầu bầu, làm nũng kháng nghị nói. Trong lòng vẫn đang do dự, có nên nói cho anh biết hay không?

Nói cho anh biết, sẽ đập nát hy vọng của anh mất, nhưng cô cũng biết, anh chắc chắn vẫn muốn cô. Nhưng cô làm thế có phải là ích kỷ quá không?

“Nói đi, anh nghe!” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói, bàn tay vuốt ve mái tóc bóng mượt của cô, từng động tác đều mang theo yêu thương. Trước kia, Úc Tử Duyệt cảm thấy động tác này của anh giống như đang đối xử với thú cưng vậy, mà thực ra không phải vậy, đây là sự cưng chiều của người đàn ông dành cho phụ nữ.

“Không biết phải nói gì...” Nằm trong ngực anh, cô nhỏ giọng nói, hôn người anh, không tự chủ đưa cái lưỡi ra, liếm lên lồng ngực anh. Lăng Bắc Hàn sao chịu được sự trêu chọc đó của cô, chỉ cảm thấy nơi đó lại rục rịch nhúc nhích.

“Xem ra em còn chưa mệt, muốn nữa phải không?” Anh dùng sức kéo cô lên người mình, nơi đó cứng rắn chọc vào cô, nhìn bộ dáng mê người của cô, thấp giọng nói.

Tên đàn ông xấu xa này!

“Không, không có! A...” Còn chưa nói xong, đã liền bị anh lấp đầy, anh nằm xuống, để cô nằm sấp trên người mình, “Lăng Bắc Hàn, anh...anh sẽ yêu em bao lâu?” Kiểm chế khoái cảm trong người, cô ngáp ngừng hỏi.

204. Chương 204: Chuyện Hèn Hạ

“A!”

Cô vừa hỏi ra chuyện này, đã cảm thấy Lăng Bắc Hàn tiến công vào nơi sâu nhất của cô! Úc Tử Duyệt kinh hô, toàn thân run lên, cảm giác mỗi một tế bào đều rơi vào trạng thái chân không. Cảm giác tê dại, thoả mãn lan tỏa khắp cơ thể, mỗi một lỗ chân lông đều giãn ra.

Cả người cô mềm nhũn nằm sấp trên người anh, thở dốc một cách nặng nề: “Đồ khốn...” Cái miệng nhỏ lầu bầu kháng nghị.

“Em mới là tên khốn xấu xa nhất ấy!” Lăng Bắc Hàn sủng nịch nói, nâng cằm cô lên, để khuôn mặt mơ mơ màng màng của cô đối diện với mình.

Cả thể xác và tinh thần của Úc Tử Duyệt đều rung động vì anh, hai mắt mơ màng nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh. Lăng Bắc Hàn khẽ nâng cằm cô lên, hai mắt khóa chặt cô lại, “Úc Tử Duyệt, anh là quân nhân. Đạo đức của những quân nhân khác thể nào anh không rõ, anh chỉ biết, Lăng Bắc Hàn anh trung với bà xã trung với quốc gia và nhân dân, quyết không hai lòng!” Anh nhìn cô, nói ra từng câu từng chữ.

Lời nói kiên định như vậy, có khí phách như vậy, như là đang tuyên thệ với cô!

“Người vợ mà anh đã nhận định, thì nhất định sẽ là cả đời! Yêu cũng như thế!” Anh lại nói với cô, “Không tin tưởng anh, sợ anh thay lòng sao? Úc Tử Duyệt, em nhớ kỹ cho anh, cho dù là lúc nào đó anh gặp được người phụ nữ khác xuất sắc hơn em, cũng không bao giờ thay thế được em!”

Cô không tin anh, khiến anh cảm thấy thất bại! Sao anh lại không khiến cô tin tưởng được chứ? Rốt cuộc anh còn phải làm thế nào nữa đây?

“Không phải em không tin tưởng anh!” Là em không tin tưởng chính mình, một cô gái không có khả năng mang thai, làm sao thể tin tưởng mình được đây, hơn nữa, cho dù anh có yêu cô như thế nào đi nữa, nhưng cô vẫn không thể có con được, vậy phải làm thế nào đây?

“Vậy còn em? Em không tin tưởng vào bản thân mình sao?” Lăng Bắc Hàn chuyển động trong cơ thể cô, nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, dịu dàng hỏi.

Úc Tử Duyệt âm thầm gật đầu: “Em không muốn mất anh...” Áp người vào ngực anh, nghe nhịp tim của anh, cô thì thào nói. Cô nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, vui buồn lẫn lộn.

Anh xoay người, đè cô xuống dưới thân, nhìn cô, chậm rãi luật động: “Úc Tử Duyệt bá đạo kia đi đâu rồi? Em đã nói anh là của em thì chính là của em! Người khác không thể cướp được!” Anh thấp giọng nói, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“A...” Cô than nhẹ, xem như là câu trả lời, cô nhắm mắt lại, lý trí dần dần tán loạn, bị tình dục chi phối. Trong đầu chỉ toàn lời nói của anh, giản dị không hoa mỹ, nhưng lại rất động lòng người.

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Rạng sáng ngày hôm sau, hai người lên máy bay đến thành phố A.

Hôm nay là ngày vui của Úc Tử Mặc, nhà họ Úc vô cùng náo nhiệt. Phần lớn mọi người đều không biết Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn đã ly hôn, ngay cả những thân thích họ hàng gần cũng không biết. Cho nên, khi Lăng Bắc Hàn mặc quân trang xuất hiện chung với Úc Tử Duyệt, mọi người vẫn coi bọn họ là một cặp vợ chồng ân ái.

“Mẹ à, sao mẹ không nói cho các dì biết, mọi người đều cho rằng con và Lăng Bắc Hàn vẫn là...” Lúc không có ai, Úc Tử Duyệt kéo mẹ mình lại nói.

Tô Mạt Hề nhìn vào bàn tay trái của Úc Tử Duyệt, thấy chiếc nhẫn kim cương, cười cười: “Bởi vì mẹ và ba biết, con yêu Bắc Hàn, các con rồi cũng sẽ tốt đẹp lại thôi!” Tô Mạt Hề nói những lời rất thâm thúy, những vẫn không nói ra bí mật kia cho cô biết.

“Dù sao con với anh ấy cũng đã ly hôn...” Úc Tử Duyệt đau xót nói.

“Chia tay rồi, vẫn có thể tái hợp lại được mà, hôn nhân phải trải qua chút sóng gió nhỏ, mới có thể chịu được thử thách! Tuy rằng trong quá trình đó chúng ta sẽ bị tổn thương, thậm chí là vết thương khắc cốt.” Tô Mạt Hề nói một hơi dài, “Duyệt Duyệt, kỳ thực Bắc Hàn nó không hề muốn làm tổn thương con đâu. Con thử tha thứ một lần, tin tưởng nó, nó là một người đàn ông tốt!” Lo lắng con gái vẫn còn đắm chìm trong vết thương cũ kia, Tô Mạt Hề khuyên nhủ cô.

“Mẹ à, kỳ thực con đã bình phục rồi!” Úc Tử Duyệt nghẹn ngào nói, là bình phục thật, nhưng cô lại...

“Bình phục rồi thì tốt, phải biết nắm cho chắc! Khi ở cùng nhau, phải học cách tin tưởng đối phương! Được rồi, dì Âu của con và Mộ Phàm đến rồi, mẹ ra đón tiếp bọn họ...” Từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống cánh cổng chính màu đen thấy một cặp mẹ con đang bước xuống xe, Tô Mạt Hề nói.

Úc Tử Duyệt cũng nhìn lại, thấy Lệ Mộ Phàm thật sự đến đây, trong lòng cố gắng kiềm chế. Cô chưa từng quên đêm đó anh ta đã làm nhục cô như thế nào. Thấy anh ta vẫn một thân trang phục màu trắng, ăn mặc giống như bạch mã hoàng tử, cô không rõ trong lòng mình đang có cảm giác gì.

Nếu có thể, cả đời cô cũng không muốn gặp lại người này!

Hai mẹ con vừa mới bước ra khỏi phòng, Lăng Bắc Hàn một thân quân trang màu lục chẳng biết đã đứng đợi ở cửa từ lúc nào, lễ phép cúi đầu chào Tô Mạt Hề. “Hai đứa các con cứ ở trên lầu chơi đi, mẹ đi xuống chào hỏi khách khứa.”, Tô Mạt Hề hòa nhã nói với bọn họ.

Lăng Bắc Hàn gật đầu.

“Lệ Mộ Phàm cũng tới rồi.” Tô Mạt Hề đi rồi, Úc Tử Duyệt kéo Lăng Bắc Hàn đi đến phòng của cô trước khi xuất giá, nói với anh.

“Đến thì đến, có gì sao?” Lăng Bắc Hàn thản nhiên nói. Đến phòng của cô, anh đặt mông ngồi lên giường, kéo cô vào trong ngực.

“Anh không ăn giấm à?” Úc Tử Duyệt vươn tay kéo cà vạt của anh, cười vui hỏi. Hai tròng mắt của cô liếc về một trái bóng trong góc, “Trái bóng kia hình như là của anh ta.”

Lăng Bắc Hàn nhìn về phía trái bóng, cũng không tức giận: “Anh không trẻ con, nhầm chán như vậy đâu! Anh biết, hiện giờ em còn phản cảm với Lệ Mộ Phàm hơn anh.” Hai bàn tay to của Lăng Bắc Hàn vuốt về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tự tin nói.

“Cũng không tính là phản cảm, chỉ cần anh ta không đến phá rối chúng ta, không làm những chuyện trẻ con, nhầm chán nữa là được rồi. Em cũng không có cảm giác gì đối với anh ta, nếu có, chắc cũng chỉ là thương hại, lúc anh ta còn rất nhỏ thì ba đã qua đời, chị Huyền Huyền là chị cùng cha khác mẹ với anh ta, mẹ em nói, tính cách của anh ta rất giống ba, rất cố chấp.... Cho nên, trước kia ba mẹ em luôn phản đối em với anh ta...” Úc Tử Duyệt vừa kéo cà vạt của Lăng Bắc Hàn, ra về đầm chiêu nói.

Lăng Bắc Hàn trầm mặc gật đầu: “Từ lúc bắt đầu, anh đã cảm thấy hai người trẻ tuổi các em thật nhầm chán, trẻ con, luôn làm ra những chuyện tổn thương nhau.” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt, thần nhiên nói. Nhớ tới lúc ở Lhasa, anh còn phối hợp với cô diễn cho Lệ Mộ Phàm xem, ai biết được, cuối cùng lại diễn giả thành thật!

“Sau này mới thấy, hai người đúng là không hợp.” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, bổ sung thêm. Úc Tử Duyệt nặng nề gật đầu: “Dù sao em cũng không yêu anh ta! Có người nói, thăm mền một người là chuyện yêu đương của riêng mình, câu này thật không sai. Sau khi anh ta thật sự tỏ tình với em, ở chung với anh ta một khoảng thời gian, em mới phát hiện, rất nhiều chuyện anh ta làm đều khiến em cảm thấy rất chán ghét, không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng. ”

Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, nghiêm túc nói. Anh cúi đầu, nặng nề hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Lúc này, cửa phòng của cô bị người ta gõ vang, Úc Tử Duyệt vội vàng thoát ra khỏi ngực anh, chạy đi mở cửa. Lăng Bắc Hàn cũng đứng dậy, sửa lại cà vạt bị cô kéo lệch.

Người đứng ở cửa lại chính là Lệ Mộ Phàm.

Một thân lễ phục vest trắng bao quanh thân hình cao lớn của anh ta, cổ áo có đeo một cái nơ con bướm ưu nhã, khuôn mặt tuấn tú, đẹp như yêu nghiệt, con ngươi màu lam nhạt tản mát ra tia sáng u buồn.

Lệ Mộ Phàm nhìn Úc Tử Duyệt mặc một bộ váy lễ phục màu trắng, ưu nhã nhưng không mất đi vẻ khêu gợi. Tay trái của cô đặt lên nắm cửa, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út khiến anh ta thấy ngọt ngào. Anh không thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ biết là, anh và cô không bao giờ có khả năng nữa.

Lúc này, Lăng Bắc Hàn mặc một thân quân trang đi đến sau lưng Úc Tử Duyệt, thấy Lệ Mộ Phàm đang đứng ở cửa, vẻ mặt anh không chút thay đổi.

“Có thể nói với cậu mấy câu được không?” Lệ Mộ Phàm nhìn Úc Tử Duyệt, nhỏ giọng dò hỏi, trong giọng nói đã bớt đi vẻ cương quyết tự đại từng có, lại mang theo vài phần khiêm tốn.

Úc Tử Duyệt xoay người, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, giống như đang hỏi ý kiến của anh. Lăng Bắc Hàn hiểu ý, gật đầu với cô một cái. Thật ra thì cô không cần hỏi ý kiến của anh, anh sẽ không vì Lệ Mộ Phàm mà ăn giấm với cô.

Úc Tử Duyệt đẩy Lăng Bắc Hàn ra, đi vào trong phòng, cầm trái bóng đã cũ kia lên, đi theo Lệ Mộ Phàm ra cửa.

Lệ Mộ Phàm nhìn thấy trái bóng kia, cười chua xót. Bọn họ vẫn đi lên tầng cao nhất của biệt thự nhà họ Úc.

“Quả bóng này trả lại cho cậu!” Úc Tử Duyệt hướng về phía bóng lưng của Lệ Mộ Phàm, lớn tiếng nói. Gió trên nóc nhà không quá lớn, nhưng lại phóng đại âm thanh của cô lên.

Lệ Mộ Phàm xoay người, một trái bóng đập về phía anh. Anh khẽ đưa tay, gọn gàng đón được, không còn giống như lúc bé, bị cô đập bóng vào người đến nỗi phải gào khóc.

Úc Tử Duyệt thấy Lệ Mộ Phàm như đang cười, cô cũng cười cười. “Úc Tử Duyệt! Cậu vẫn còn giận tôi sao?” Lệ Mộ Phàm dùng ngón tay trở chỉ vào trái bóng, nhìn cô, lớn tiếng hỏi.

“Không có!” Cô lớn tiếng nói.

Lệ Mộ Phàm gạt đầu một cái: “Ngày mai tôi sẽ đi Mỹ, như lời cậu nói, đi đào tạo chuyên sâu!” Lệ Mộ Phàm nhìn Úc Tử Duyệt, lớn tiếng nói, tim đột nhiên thắt lại, nhưng không phải vì Úc Tử Duyệt.

Mà vì bóng dáng của một người khác.

Anh ta cảm giác được mình rất thất bại, trừ việc sinh ra trong nhà hào môn, có vẻ ngoài anh tuấn, dường như anh thật sự chẳng có gì cả, giống như lời của Nhã Lan nói, những cô gái vây quanh anh, ai lại không phải vì tiền của anh đâu, mà những món tiền kia đều không phải do tự tay anh ta kiếm được!

Lời nói của Lệ Mộ Phàm khiến Úc Tử Duyệt vui mừng, mỉm cười với anh. Lệ Mộ Phàm vẫn còn rất trẻ, mới hai mươi mốt tuổi, anh ta đáng lẽ ra nên có một tương lai tốt đẹp hơn, chứ không phải mãi quay chung quanh cô.

“Úc Tử Duyệt! Tôi đã làm một vài chuyện, là những chuyện rất hèn hạ mà cậu không biết. Tôi muốn nói hết cho cậu biết!” Lệ Mộ Phàm đi đến gần cô, thả trái bóng trong tay xuống, nói với cô.

Chuyện hèn hạ?

Không đợi cô trả lời, Lệ Mộ Phàm đã mở miệng: “Vì để cho Lăng Bắc Hàn hiểu lầm cậu, tôi đã gửi tám ảnh cậu và Tư Đồ Ngạn hôn môi cho anh ta; cũng đã gửi ảnh chụp tôi cưỡng hôn cậu bên đường; tôi còn từng liên thủ với Hạ Tĩnh Sơ...” Lệ Mộ Phàm nhìn cô, mang theo vẻ hối hận nói.

Chỉ thấy trên mặt Úc Tử Duyệt hiện lên từng đợt giận dữ! Hai tròng mắt cô híp lại nhìn Lệ Mộ Phàm, không nghĩ tới anh ta sẽ làm ra chuyện như vậy, cô vẫn luôn cho rằng anh ta còn rất non nớt.

Lệ Mộ Phàm biết, giờ phút này nhất định trong lòng cô đang rất xem thường anh. Nhưng mà, nói ra được những chuyện này, cuối cùng trong lòng anh ta cũng được thư thái hơn rất nhiều!

205. Chương 205: Nói Ra

“Úc Tử Duyệt, cậu khinh bỉ tôi đi! Tốt nhất là mắng chửi tôi, đánh tôi một trận đi!” Anh nhìn cô, bổ sung thêm, sau đó thở phào một hơi.

Mỗi lần làm một chuyện xấu, trong lòng anh đều như bị một tảng đá nặng đè ép, khiến anh không thở nổi. Cảm giác này không dễ chịu một chút nào! Giờ phút này, anh rất hy vọng sẽ bị cô đánh chửi một trận.

Úc Tử Duyệt chỉ đứng nhìn người con trai một thân trắng toát, tuấn mỹ thoát tục trước mặt, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng đã từng trải qua cùng anh ta. Những chuyện hèn hạ mà anh ta từng làm, giờ phút này đã bị biểu cảm hối hận của anh ta dần dần xóa tan. Úc Tử Duyệt thoải mái cười, trong lòng cũng áy náy vì đã từng hiểu lầm Lăng Bắc Hàn.

Có điều, nếu nhìn những việc này từ một góc độ khác, đây giống như là một khảo nghiệm dành cho cô và Lăng Bắc Hàn.

“Mắng cậu, đánh cậu, cũng không bằng cậu thật lòng hối hận, Lệ Mộ Phàm, mặc dù tôi rất tức giận, nhưng cũng rất vui mừng vì cuối cùng cậu đã tỉnh ngộ. Về sau đừng làm những chuyện như thế nữa. Có một số người, một số thứ, là của cậu thì sẽ là của cậu, người khác không thể cướp được, không phải là của cậu thì cho dù cậu có dùng hết thủ đoạn của không thể có được. Tôi thật sự hy vọng sau này cậu sẽ được hạnh phúc, vui vẻ, sẽ tìm được một người thuộc về cậu, thật sự yêu cậu!” Úc Tử Duyệt thoải mái cười nói. Cô tin, tha thứ ột người, so với thù hận, càng khiến cho người ta vui vẻ, thoải mái hơn.

Nhìn cô gái một năm trước vẫn thường đối chọi gay gắt với anh ta bây giờ đã trở nên chín chắn, tài trí, Lệ Mộ Phàm nở nụ cười, nếu như lúc đầu cô lựa chọn mình, thì hôm nay, đứng trước mặt anh, còn có thể là một Úc Tử Duyệt chín chắn như thế này không?

Chính người đàn ông Lăng Bắc Hàn kia đã khiến cho cô lột xác thành bộ dáng như bây giờ.

Anh sẽ giống như cô nói, tìm được một cô gái thuộc về anh, yêu thương anh sao? Trên thế giới này, thực sẽ có cô gái đó, một cô gái không phải vì gia thế, diện mạo của anh, mà thật lòng yêu anh sao?

Trong đầu vô duyên vô cớ lại hiện lên những lời Thôi Nhã Lan từng nói với anh, trong lòng anh đau đến khó thở. Anh ném trái bóng kia lên, nhắc chân, nặng nề đá nó ra ngoài!

Dưới ánh mặt trời, trái bóng kia bay lên không trung, sau đó tạo thành một đường cong xinh đẹp, bay ra ngoài.

Trái bóng kia bay ra ngoài, cũng có nghĩa cô và anh đã đi đến hồi kết, Úc Tử Duyệt và Lệ Mộ Phàm cùng nhau nhìn về phía trái bóng biến mất, “Những thứ đã qua thì cũng đã qua rồi. Lệ Mộ Phàm, cậu phải cố gắng sống thật tốt! Đừng để cho bác gái lo lắng!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói.

“Cậu cũng phải thật hạnh phúc! Nếu tên Lăng Bắc Hàn đó dám khi dễ cậu, lúc nào cậu cũng có thể tìm tôi!” Lệ Mộ Phàm thẳng thắn, cười đùa nói.

“Không thành vấn đề!” Úc Tử Duyệt cũng cười nói. Lệ Mộ Phàm nhìn cô, giang rộng hai cánh tay ra, cô cũng rất rộng rãi tiến vào ngực anh, cùng người bạn tốt là anh ôm nhau.

Lúc Lăng Bắc Hàn đi lên tìm cô để đi đến khách sạn thì thấy một màn này, trong lòng không thể nói là hoàn toàn thờ ơ, ít nhiều cũng có chút đau nhói. Đối với người phụ nữ của mình, đừng nói là bạn tốt của cô, bất kỳ người đàn ông nào, anh đều không muốn bọn họ chạm vào cô!

Nhưng anh vẫn cố kiềm chế tâm tình của mình, bình tĩnh đứng đó.

Úc Tử Duyệt và Lệ Mộ Phàm buông nhau ra, hai người đều cười. Lúc xoay người, nhìn thấy anh, Úc Tử Duyệt cũng không thấy chột dạ gì, ngược lại còn bị Lệ Mộ Phàm ôm vai đi về phía Lăng Bắc Hàn.

Nhìn bộ dáng hờ hững của Lệ Mộ Phàm, Lăng Bắc Hàn rất muốn đánh anh ta một trận!

“Sao lại không ghen thế? Úc Tử Duyệt, hình như là anh ta không yêu cậu.” Lệ Mộ Phàm nghịch ngợm nói. Úc Tử Duyệt nặng nề nhéo một cái lên mu bàn tay anh ta. Anh ta bị đau, vội buông cô ra, khoa trương kêu lớn rồi đi xuống lầu.

Úc Tử Duyệt cười cười, nhưng khi nhìn thấy mặt mày xanh mét của Lăng Bắc Hàn thì trong lòng thật sự có chút lo sợ, “Anh làm sao thế? Chẳng lẽ chỉ ôm cậu ấy một cái cũng không được?” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm, thở phào nói.

“Không được!” Giọng nói rét lạnh của Lăng Bắc Hàn vang lên, anh giơ tay ôm cô vào ngực.

“Dù sao ôm cũng đã ôm...” Úc Tử Duyệt lầu bầu nói, cô cũng không sợ anh sẽ làm gì cô! Chỉ là, cảm giác được anh lo lắng, quan tâm cũng thật không tệ.

“Tại sao lại ôm cậu ta? Lúc trước em rất ghét cậu ta cơ mà!” Lăng Bắc Hàn mở miệng hỏi, cũng chưa quên đáng về thân mật vừa rồi của cô và Lệ Mộ Phàm. Trong mắt anh không thể chứa nổi dù là một hạt cát!

Nghe Lăng Bắc Hàn hỏi như thế, trong lòng Úc Tử Duyệt lại thoáng áy náy, “Bắc Hàn, xin lỗi anh... Trước kia em đã hiểu lầm anh, nghĩ anh tìm người theo dõi em. Lệ Mộ Phàm đã nói rõ với em, lúc đó là do anh ta gửi hình cho anh hai lần, còn liên thủ với Hạ Tĩnh Sơ để gài bẫy chúng ta.” Úc Tử Duyệt nhìn anh, nói.

Thì ra Lệ Mộ Phàm đã nói hết cho cô biết!

“Qua rồi thì thôi đi, anh thấy tên nhóc Lệ Mộ Phàm đó cũng không làm chuyện phạm pháp gì, nể mặt em, cũng không có làm khó cậu ta. Còn chuyện cậu ta liên thủ với Hạ Tĩnh Sơ, chắc là cái đêm anh tắm trong nhà Hạ Tĩnh Sơ rồi, đêm đó, thật ra thì anh cũng biết là bọn họ giở trò!” Lăng Bắc Hàn ôm cô xuống lầu, vừa đi vừa nói.

“Khi đó cũng thật làm khó cho anh!” Úc Tử Duyệt cười nói, trong lòng vẫn đau lòng vì anh.

“Úc Tử Duyệt, em có tin hay không, chỉ cần chúng ta đủ yêu, đủ tin tưởng, cho dù người ngoài có làm chuyện xấu gì cũng không thể ảnh hưởng đến chúng ta được! Sau này dù là bất cứ chuyện gì, cũng không cho phép em giấu anh, có hiểu không?” Lăng Bắc Hàn vừa đi, vừa dạy dỗ cô.

Lời của anh khiến trái tim cô rung lên, liền nghĩ đến chuyện kia.

“Bắc Hàn, em...”

“Duyệt Duyệt! Bắc Hàn! Nhanh xuống đây, đi thôi” Úc Tử Duyệt vừa định mở miệng nói cho anh biết, lầu dưới đã truyền đến tiếng thúc giục của người nhà, Lăng Bắc Hàn kéo cô, nhanh chóng xuống lầu.

Hôn lễ được cử hành ở khách sạn xa hoa nhất thành phố A, quan khách tụ tập đông đủ, người của mọi tầng lớp đều tới tham dự.

Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn vẫn tay nắm tay, hâm mộ nhìn Lệ Huyền Huyền và anh trai Úc Tử Mặc tuyên thệ trước mặt cha xứ, trao nhẫn cưới. Cô phát hiện trên ngón áp út bên tay trái của Lăng Bắc Hàn cũng có thêm một chiếc nhẫn, đây là chiếc nhẫn anh tự lựa inh lúc trước.

Buổi tối trở về từ khách sạn, người nhà họ Úc như đang mở hội nghị gia đình, ngồi quây quần với nhau.

“Duyệt Duyệt, con và Bắc Hàn định khi nào thì có con? Tử Mặc và Huyền Huyền kết hôn trễ hơn các con lâu thế mà cũng đã có rồi.” Dì của Úc Tử Duyệt quan tâm tò mò hỏi bọn họ.

Lời của dì khiến cho lòng Úc Tử Duyệt đau nhói, không tự chủ được nắm chặt tay Lăng Bắc Hàn, cả người đều căng thẳng.

Cô sao thế? Căng thẳng như vậy làm gì? Lăng Bắc Hàn cúi đầu, nhìn cô một cái, chỉ thấy cô ngẩng mặt nhìn mình, trong con người mang theo cảm xúc gì đó anh không thể nói rõ. Lăng Bắc Hàn nhìn về phía dì, lễ phép mở miệng: “Dì, Duyệt Duyệt còn nhỏ, tụi con không vội!” Anh trả lời thay cô.

Anh giải vây giúp cô, khiến cho tâm của Úc Tử Duyệt an tâm đôi chút, nhưng trong lòng vẫn bị hành hạ, nắm thật chặt tay anh, hướng về phía dì nở nụ cười.

“Nhưng mà, Duyệt Duyệt, Bắc Hàn, các con cũng nên cân nhắc chuyện có con đi!” Lúc này, Tô Mạt Hề chen miệng nói.

Mẹ cũng muốn có cháu ngoại sao? Úc Tử Duyệt luống cuống, ngượng ngùng cười, càng nắm chặt tay Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn cảm nhận được rõ ràng Úc Tử Duyệt có gì đó rất lạ, nhưng ở trước mặt mọi người, anh cũng không tiện hỏi cô.

Chỉ hướng về phía mẹ vợ trước đây nở một nụ cười thật thà.

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

“Úc Tử Duyệt! Rốt cuộc em bị sao thế?” Vừa mới bước vào phòng, Lăng Bắc Hàn đã nhìn cô chằm chằm, lớn tiếng hỏi.

Khuôn mặt nhỏ của Úc Tử Duyệt trắng bệch, khổ sở nhìn anh, giống như đang chịu uất ức rất lớn, “Em..... Em...” Cô ngập ngừng định nói lại thôi, sau đó mở cửa chạy vào phòng tắm, nặng nề đóng cửa lại.

Cô dựa người vào cửa, che miệng khóc thút thít.

“Cốc cốc cốc.”

Thấy bộ dáng này của cô, Lăng Bắc Hàn nóng nảy, nhanh chóng chạy đến cửa, không ngừng gõ: “Úc Tử Duyệt! Mở cửa ra cho anh! Có chuyện gì thì ra đây nói rõ cho anh!” Lăng Bắc Hàn lo lắng quá, nghe thấy từ bên trong truyền đến tiếng ghen ngào thật nhỏ.

“Hu.....” Úc Tử Duyệt che miệng, không ngừng nức nở. Trong bóng tối, thân thể của cô trượt dần theo cánh cửa xuống dưới, “Lăng Bắc Hàn, em không thể mang thai! Em không thể sinh con cho anh. Em không đủ tiêu chuẩn làm phụ nữ! Anh đừng muốn em nữa!” Cô lên tiếng, nức nở hô lên.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, chạy dọc theo cổ, rơi vào trong cổ áo.

Mặc dù cách một lớp cửa, nhưng từng lời của cô, anh vẫn có thể nghe được rất rõ, không thể mang thai?

Lăng Bắc Hàn thấy buồn cười, sao cô lại không thể mang thai chứ?

“Em cứ mở cửa ra trước đã!” Nghe thấy tiếng khóc của cô, lòng của anh cũng sắp tan nát rồi, càng không ngừng gõ cửa, hô lớn.

Sau khi nói ra, Úc Tử Duyệt thấy thoải mái hơn nhiều, từ dưới sàn đứng lên, máy móc mở cửa. Ánh đèn phía ngoài chiếu vào gương mặt còn vương nước mắt của cô, khiến anh đau lòng không thôi.

Lăng Bắc Hàn ôm eo cô, ôm cô trở về phòng ngủ. Ngồi ở mép giường, anh cúi đầu nhìn cô gái khóc y như đứa bé trong ngực, “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Anh không hề để ý đến những lời vừa nãy của cô, chỉ đau lòng khi thấy cô như thế.

“Em... Hôm đó đi kiểm tra phụ khoa, kết quả không phải như anh nghe được, em bị tính hàn nghiêm trọng, có thể không mang thai được, cho dù có thể thì cũng rất khó khăn, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể mang thai! Em ích kỷ lừa dối anh... Anh đừng muốn em nữa có được không? Em sẽ liên lụy đến anh...” Úc Tử Duyệt nhìn anh, nức nở nói. Vừa nói xong, liền định tháo chiếc nhẫn trên tay xuống.

Lăng Bắc Hàn lập tức cản cô lại, không để cho cô tháo chiếc nhẫn kia xuống.

Lời của cô thật khiến cho anh khiếp sợ: “Úc Tử Duyệt, em giải thích rõ ràng cho anh!” Cái cô gái nhỏ này, còn dám lừa gạt anh! Lăng Bắc Hàn nghiêm nghị nhìn cô, trầm giọng nói.

Đôi mắt đầm lệ mờ sương của Úc Tử Duyệt nhìn anh, cô chậm rãi mở miệng, đem những lời ngày đó Chu Nhiên nói với cô, đầu đuôi ngọn nguồn đều kể lại một lần cho Lăng Bắc Hàn nghe.

“Mấy ngày nay em cũng bị hành hạ rất khổ sở, muốn nói cho anh biết, lại sợ anh...” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, đau khổ nói.

Lăng Bắc Hàn kinh ngạc nhìn cô, trầm tư một lúc lâu: “Sợ anh thế nào? Không cần em nữa sao? Úc Tử Duyệt! Em đáng đánh!” Anh tức giận gầm nhẹ với cô, thật muốn bóp chết cô mà! Chuyện lớn như vậy, thế mà lại không nói với anh?

“Không phải! Em sợ anh khổ sở! Cũng sợ sẽ liên lụy đến anh.” Cô nhìn anh, chua xót nói. Cô biết, anh sẽ không bỏ rơi cô, nhưng mà, cũng chính vì điểm ấy, cô mới càng cảm thấy có lỗi với anh!

Một người phụ nữ không thể sinh con cho người đàn ông mình yêu, còn được gọi là phụ nữ sao? Úc Tử Duyệt cảm thấy mình rất có lỗi với Lăng Bắc Hàn!

“Em đúng là nên đánh!” Lăng Bắc Hàn tức giận lao đến người cô, đánh thật mạnh một cái lên mông cô, tức giận nói.

“A...” Anh thật sự đánh cô! Mông đau rát, Úc Tử Duyệt hét lên.

Giờ phút này, đối với Lăng Bắc Hàn mà nói, anh không quan tâm cô có thể mang thai hay không, mà cái anh để ý là, cô dám gạt anh, chịu đựng nỗi đau khổ ấy một mình! Giữa vợ chồng còn có cái gì không thể nói ra chứ?

“Em cũng không muốn, em cũng rất mâu thuẫn... A.. Hix... Chúng ta làm sao bây giờ? Em không thể sinh con được, làm sao bây giờ?” Úc Tử Duyệt quỳ gối trên người anh, hai tay kéo cổ áo anh, thống khổ, nức nở nói.

Nhìn bộ dáng thống khổ này của cô, Lăng Bắc Hàn cũng rất đau lòng, hai tay giữ chặt eo cô, “Đồ ngốc! Trước khi kết hôn với anh không phải em đã làm kiểm tra sức khỏe rồi sao? Kết quả kiểm tra đều bình thường, sao lại không thể mang thai?” Anh ôm khuôn mặt nhỏ của cô, khàn giọng nói.

Lời của anh khiến Úc Tử Duyệt sửng sốt, chớp mắt nhìn anh: “Ngày đó em nghe nói phải cởi quần kiểm tra, em... em không đồng ý!” Cô kinh ngạc nói.

“....” Lời của cô, khiến Lăng Bắc Hàn trầm xuống, dựa vào tính cách của cô lúc trước, rất có khả năng đã giả trò dối trá! Vậy chẳng lẽ, cô thật không thể mang thai? Lăng Bắc Hàn buồn bực, trái tim trở nên ngột ngạt, nhưng anh lại cảm thấy, vận mệnh sẽ không đối xử bất công với anh như thế!

“Dù là thật hay giả, Úc Tử Duyệt, em nhớ kỹ cho anh, sau này luôn phải thẳng thắn với anh! Đừng có chuyện gì cũng giấu kín trong lòng! Có biết không?” Lăng Bắc Hàn giáo huấn cô.

Nhìn anh, cô gạt đầu, sau đó lại nhào vào ngực anh, khóc ra tiếng: “Nếu em thực sự không có thai được thì làm sao đây? Hu.... Mọi người trong gia đình anh đều muốn ôm cháu..... Nhất là bà nội...”

Lăng Bắc Hàn mỉm cười, giơ tay vuốt ve gáy cô, “Dù em thật sự không thể mang thai, anh cũng muốn em! Đừng quên, Đậu Đậu, Nữu Nữu cũng là con của chúng ta! Chúng ta có nhiều con như vậy cơ mà.”

“Cái này không giống!” Úc Tử Duyệt tức nở nói, tuy rằng mấy đứa nhỏ đó đều giống như con ruột, nhưng dù sao cũng không phải kết tinh của cô và Lăng Bắc Hàn. Giờ phút này, Úc Tử Duyệt vô cùng hận chính mình!

“Ngày mai chúng ta trở lại Thủ Đô kiểm tra lại kỹ càng lần nữa, anh cũng không tin ông trời đối xử với Lăng Bắc Hàn anh tệ như vậy!” Lăng Bắc Hàn bổ sung thêm, cho cô niềm tin và hy vọng. Thời đại này, còn có bệnh nào mà không thể trị khỏi chứ?

Trong lòng cũng âm thầm cảm thấy Chu Nhiên có vấn đề, tại sao cô ta lại bảo Úc Tử Duyệt gạt anh? Còn viết cả báo cáo kiểm tra giả, đây cũng không phải là hành vi mà một bác sĩ có y đức nên có?

Giờ phút này, Úc Tử Duyệt cảm thấy áp lực trong lòng đã giảm bớt được một nửa, như là đã chia sẻ bớt cho Lăng Bắc Hàn vậy. Cô cũng không nhịn được mà khinh bỉ mình không chịu nói cho anh biết sớm. Anh là người thân nhất của cô, là người cô yêu nhất, dù là niềm vui hay nỗi buồn, cũng nên chia sẻ với anh, cùng nhau đối mặt, không phải sao?

Được Lăng Bắc Hàn ôm đi tắm, cô vẫn chưa khôi phục được từ trong đau lòng. Cả đêm, cô luôn ôm chặt hông anh, vùi đầu vào ngực anh. Lăng Bắc Hàn cũng một mực an ủi cô. Cô có thể sinh được hay không, anh không để ý, anh chỉ để ý đến cảm nhận của cô.

Úc Tử Duyệt vốn không có ý định cùng anh trở về Thủ Đô, nhưng mà vì để tra rõ bệnh tình, nên cô vẫn quyết định cùng đi với anh.

206. Chương 206: Chút Thủ Đoạn Mà Thôi

“Duyệt Duyệt, sao Bắc Hàn lại đi vội vã như vậy? Bắc Hàn phải về bộ đội sao?” Sáng sớm, Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn phải về Thủ Đô, Tô Mạt Hề cứ hỏi mãi không thôi. Bà rất hy vọng bọn nó có thể nán lại mấy ngày, để người một nhà có thể quây quần bên nhau.

Có điều, Tô Mạt Hề cũng nghĩ thầm, lúc này hai đứa cùng nhau về Thủ Đô, người nhà họ Lăng hẳn là sẽ nói cho hai đứa nó biết sự thật thôi. Con bé Duyệt Duyệt ngay cả nhẫn cưới cũng đã đeo rồi.... Nghĩ tới chuyện tốt cuộc con gái cũng có được hạnh phúc, trong lòng Tô Mạt Hề liền thấy được an ủi, yên lòng.

Bàn tay nhỏ bé của Úc Tử Duyệt nắm thật chặt bàn tay của Lăng Bắc Hàn, nói dối cha mẹ, dù sao trong lòng cô cũng thấy chột dạ, khẩn trương, có điều Lăng Bắc Hàn đã nói, cô nên cẩn thận kiểm tra lại trước đã, tránh để bọn họ lo lắng.

Lăng Bắc Hàn cảm thấy Úc Tử Duyệt đang khẩn trương, nhìn cô an ủi, rồi lễ phép mở miệng: “Ba, mẹ! Chúng con định trở về chuẩn bị chuyện tái hôn! Ba, bốn ngày nữa con cũng phải trở lại doanh trại!” Lăng Bắc Hàn nói chuyện rất ngọt, còn chưa tái hôn với Úc Tử Duyệt, đã khôi phục xưng hô với vợ chồng nhà họ Úc rồi.

“Bắc Hàn...” Lời nói của anh khiến cho Úc Tử Duyệt nóng nảy, cô còn chưa đồng ý tái hôn mà! Nếu cô thật sự không thể mang thai, vậy phải làm thế nào? Kéo cổ tay anh, cô nhỏ giọng nói.

Bộ dáng này của Úc Tử Duyệt trong mắt người nhà họ Úc là đang xấu hổ, bọn họ cười cười: “Duyệt Duyệt, càng ngày em càng làm cao rồi! Thật không giống em nha!” Úc Tử Mặc vừa mới kết hôn tiến lên, trêu ghẹo em gái.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, thở phì phò, vừa nhìn về phía Lê Huyền Huyền, theo bản năng nhìn bụng cô ấy một cái, mặc dù chưa có nhô lên, nhưng nghĩ tới người ta đã mang thai, trong lòng cô lại không nhịn được mà thấy hâm mộ....

“Duyệt Duyệt của chúng ta không phải gọi là làm cao, mà là càng ngày càng giống cô gái nhỏ rồi! Ha ha...” Tô Mạt Hề cười nói, thấy Duyệt Duyệt quả thật có chút không giống với trước kia. Nó đã hiểu chuyện, chín chắn hơn rất nhiều, không còn bộ dạng hùng hùng hổ hổ, không biết lớn nhỏ như trước kia nữa.

Tóm lại là, đã trưởng thành rồi!

“Mẹ nói đúng!” Lăng Bắc Hàn ôm lấy bả vai của Úc Tử Duyệt, cười nói, anh bảo vệ cô như thế khiến cho Úc Tử Duyệt thấy rất hạnh phúc. Sau đó, hai người cùng nhau lên xe của nhà họ Úc trở về Thủ đô.

Chiếc xe này rất sang trọng, buồng lái và buồng sau xe tách ra, cho hai người một khoảng không gian không lớn không nhỏ. Úc Tử Duyệt buồn bã vui người trong ngực Lăng Bắc Hàn, tâm trạng thấp thỏm.

“Bắc Hàn, em sợ...” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng, chua xót nói, giọng nói còn mang theo vẻ làm nũng. Cô sợ kết quả kiểm tra lần này vẫn như thế, cô không dễ mang thai.

“Sợ cái gì! Anh đã hẹn với chuyên gia phụ khoa có uy tín nhất của tổng y viện quân khu rồi, cho dù là thực sự có bệnh, thì bệnh này hiện nay cũng có thể chữa khỏi được!” Lăng Bắc Hàn ôm chặt hông cô, kéo cô nằm sâu vào lòng mình, nhìn về mặt lo lắng, buồn bã của cô, nhỏ giọng nói.

“Cho dù có trị hết, cũng phải rất lâu... Nếu bà nội và mẹ anh biết được sẽ lại ghét bỏ em...” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, chua xót nói, nước mắt như chực rơi xuống. Cô nhìn gương mặt tuần tú của Lăng Bắc Hàn, dựa vào lồng ngực anh, tâm tình tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước.

“Nói vậy! Em xem người nhà họ Lăng bọn anh là người thế nào? Không sai, trước kia bọn họ đối xử với em có chút hà khắc, nhưng mà, hiện giờ bọn họ cũng đã thay đổi, bọn họ đã sớm xem em như một thành viên của nhà họ Lăng rồi! Em cứ yên tâm!” Lăng Bắc Hàn trừng phạt véo chóp mũi nhỏ nhắn, đáng yêu của cô, trầm giọng nói.

Trước kia, anh cũng từng thất vọng với người nhà của mình, nhưng bây giờ suy nghĩ lại, giống như lời bà nội nói, mọi người cũng chỉ vì muốn tốt cho anh. Chỉ là phương pháp mà họ dùng anh cảm thấy rất hèn mọn, không thể chấp nhận được. Hiện giờ, nhìn thấy Úc Tử Duyệt có thể mang đến niềm vui và hạnh phúc cho anh, bà nội là người khôn khéo như vậy sao có thể không hiểu được.

Về phần mẹ anh, anh tin, bà cũng đã bị ba anh làm cho nghe lời rồi!

“Ừm..... Nhưng cho dù mọi người không ghét bỏ em, em cũng cảm thấy tự ghét bỏ chính mình!” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, vừa đau xót nói, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào ngực anh, một cái tay nhỏ phủ lên cúc áo trên quân trang của anh, buồn chán vuốt vuốt.

Cô gái nhỏ đáng giận này!

“Bốp!”

“A! Anh...” Lại đánh mông cô! Úc Tử Duyệt bị đau giật mình hô lên, cảm hận nhìn anh chằm chằm, nhưng mà lúc này, điện thoại di động của cô lại đột nhiên vang lên.

Cô lười động đây, để mặc Lăng Bắc Hàn lục tìm trong túi xách, lấy di động ra cho cô, là một số lạ, mã thành phố là ở Tô Thành. “Ai vậy?” Úc Tử Duyệt uể oải lên tiếng, không muốn nhận, những lúc ở cùng với Lăng Bắc Hàn, điện thoại của ai cô cũng đều không muốn nhận.

“Tô Thành, số lạ.” Lăng Bắc Hàn nói với Úc Tử Duyệt.

“Anh nhận giúp em đi!” Úc Tử Duyệt uể oải nói, Lăng Bắc Hàn ném cho cô một ánh mắt ‘Em chắc chứ?’

Úc Tử Duyệt gật đầu, lại giấu khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực anh, ngửi thỏa thích hơi thở nam tính mãnh liệt khiến cho cô cảm thấy an tâm. Cho dù thế nào thì, sau khi nói ra hết mọi chuyện với anh, trong lòng cô thực đã nhẹ đi rất nhiều.

Lăng Bắc Hàn không chút chậm trễ giúp cô bắt máy, “Alo, xin chào, xin hỏi là Duyệt Duyệt đúng không?” Thanh âm của Chu Nhiên từ trong điện thoại truyền đến, Lăng Bắc Hàn nhíu chặt lông mày, liếc nhìn Úc Tử Duyệt, “Chu Nhiên, là tôi, cô ấy đang ở toilet, có chuyện gì không?”

Lăng Bắc Hàn lạnh lùng nói, Úc Tử Duyệt vừa nghe nói là Chu Nhiên gọi, vội vàng nhô khuôn mặt nhỏ ra khỏi ngực anh, khẩn trương nhìn Lăng Bắc Hàn, cả người căng thẳng.

Là Chu Nhiên?

Ở đầu kia điện thoại Chu Nhiên nghe thấy Lăng Bắc Hàn trả lời điện thoại liền cả kinh, mấy ngày nay cô vẫn luôn muốn gọi điện cho Úc Tử Duyệt, nhưng mãi vẫn không gọi được, buổi sáng vào hệ thống của bệnh viện tra số điện thoại của Úc Tử Duyệt, mới phát hiện mình nhớ nhầm một số.

“Là A Hàn à, ơ... Là thế này... Cậu nói Duyệt Duyệt quay lại bệnh viện gặp tôi một chuyến, cậu chỉ cần nhắn với cô ấy như vậy là được rồi!” Chu Nhiên ngáp ngừng nói vào điện thoại, trong lòng cũng đang đánh trống, không biết rốt cuộc Lăng Bắc Hàn đã biết Úc Tử Duyệt gạ cậu ta chưa?

Nếu như Úc Tử Duyệt có chút tâm kế thì nhất định sẽ gạ anh, chỉ sợ Úc Tử Duyệt này ngốc nghếch...

“Sao? Không phải kết quả phụ khoa của cô ấy không có vấn đề gì sao? Còn tìm cô để làm gì?” Lăng Bắc Hàn trầm giọng hỏi, cũng là đang dò xét Chu Nhiên. Dù là vì Úc Tử Duyệt, giúp cô ấy gạ anh, nhưng một bác sĩ có y đức thì cũng không nên làm chuyện lừa gạ như vậy!

Huống chi, cô ta và Úc Tử Duyệt cũng không thân quen gì, tại sao lại phải giúp cô ấy gạ anh? Anh còn là bạn học cũ của cô ta nữa!

“A... Ồ... Thật ra thì cô ấy..... Cậu đừng hỏi, cứ nhắn lại với cô ấy như vậy là được rồi!” Chu Nhiên ấp úng nói, cố ý làm gọi lên lòng hiếu kỳ của Lăng Bắc Hàn. Cô nói như vậy, hẳn sẽ khiến cậu ta hoài nghi Úc Tử Duyệt đã nói dối cậu ta chuyện gì đó rồi nhỉ?

Nghe Chu Nhiên nói như vậy, Lăng Bắc Hàn mơ hồ hiểu rõ cô đang có ý gì, “Được!” Anh trầm giọng nói.

“A Hàn này, cậu vẫn còn ở Tô Thành à? Hôm nào tôi hẹn mấy bạn học cũ ở Tô Thành, chúng ta cùng họp mặt đi?” Chu Nhiên không vội cúp máy, mà còn rảnh rỗi tán gẫu với Lăng Bắc Hàn, trong đầu lại quay về tình cảnh năm đó.

Trong mắt đám nữ sinh bọn họ, Lăng Bắc Hàn, Lục Khải Chính, Cố Diệc Thần, Lăng Bắc Diệp đều là con nhà thế gia, là đối tượng kết hôn chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, nữ sinh nào mà không muốn gả cho nhà có gia cảnh như bọn họ chứ?

Nhưng đáng tiếc, sau đó bọn họ lại cùng thi vào trường quân đội, những nữ sinh các cô ngoài chờ đợi ra thì còn có thể làm gì? Cho dù có đợi được, người ta cũng chưa chắc sẽ coi trọng mình!

Lăng Bắc Hàn nghe câu nói của Chu Nhiên, nhếch môi, mang theo ý cười giễu cợt: “Nói sau đi! Trước cứ vậy đi!” Anh nói xong, quả quyết cúp điện thoại.

“Cô ấy... cô ấy nói gì thế?” Thấy Lăng Bắc Hàn cúp điện thoại, Úc Tử Duyệt kích động hỏi. Nếu Chu Nhiên nói ngày đó chẩn đoán bệnh sai thì tốt rồi, Úc Tử Duyệt ngốc nghếch thầm nghĩ.

Lăng Bắc Hàn cúi đầu nhìn Úc Tử Duyệt, rõ ràng cảm thấy Chu Nhiên lừa cô, trong lòng trở nên kích động, rất có thể cô bình thường. Nghĩ như vậy, bàn tay to của anh lặng lẽ xoa lên bụng cô. Rốt cuộc anh cũng tha thiết hy vọng cô tất cả đều bình thường!

“Cô ta nói bảo em đến bệnh viện gặp cô ta. Không phải là lên trị bệnh cho em đó chứ?” Lăng Bắc Hàn cười lạnh nói, Chu Nhiên này, muốn khích bác bọn họ sao? Chút thủ đoạn nhỏ này....

“Vâng! Có lẽ là vậy! Cô ấy có nói là có quen một người bạn bên trung y...” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, vội vàng nói. Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô, nhéo chóp mũi cô một cái, “Lời của cô ta không thể tin. Sau này đừng nhận điện thoại của cô ta nữa!” Lăng Bắc Hàn nói xong, cài số máy của Chu Nhiên vào danh sách đen trong điện thoại của Úc Tử Duyệt.

“Tại sao chứ? Nói không chừng người bạn đó của cô ấy có thể chữa khỏi cho em!”

Cô gái ngốc này, còn đơn thuần như vậy, dễ mắc lừa, dễ bị gạ như thế, “Úc Tử Duyệt, sau này không được khinh địch, dễ dàng tin tưởng lời của người khác, nhất là những cô gái mơ ước tới chồng của em!” Ngắt cái mũi của cô, anh cười nói.

Úc Tử Duyệt không hiểu ra sao, ngơ ngác nhìn anh, không hiểu anh muốn nói gì, “Anh có ý gì? Hơn nữa, em cũng không phát hiện có cô gái nào mơ ước anh mà. Tên đàn ông già như anh ai thèm chứ?” Thuận tiện cười giỡn với anh, Úc Tử Duyệt kiêu ngạo nói.

“Đồ nhóc con đáng đánh đòn!”, Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn cô, nhỏ giọng nói, ngay sau đó, đưa tay sờ lên bộ phận nhạy cảm nào đó trên người cô.

“Ha ha..... Ngứa quá đi..... Đừng!” Úc Tử Duyệt nằm trong ngực anh, uốn éo người, vùng vẫy cười lớn.

“Dám nói anh già!” Lăng Bắc Hàn háo sắc đặt tay lên ngực cô, vân vê nói.

“Ha ha..... Em...em nói thật.....mà.....” Úc Tử Duyệt bị anh chọc, tâm tình không tốt cũng tiêu tán, cười nói.

Nghe cô nói thế, Lăng Bắc Hàn càng nổi giận hơn, hận không thể dùng hành động để chứng minh anh còn rất ‘trẻ tuổi’, vật cứng nào đó giữa hai chân chọc vào người cô, anh nhẹ nhàng áp chế, xoa nắn nơi mềm mại của cô, “Chu Nhiên chính là một trong số đó, có hiểu không?” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói.

“Hả” Úc Tử Duyệt kinh ngạc nói.

“Không cần giặt mình, em chỉ cần nhớ, chồng của em có giá trị hơn người là được! Từng giây từng phút đều phải phòng bị cho anh!” Lăng Bắc Hàn hả hê nói.

Úc Tử Duyệt còn sững sờ, Chu Nhiên có ý với Lăng Bắc Hàn? Thật không đó?

“Gì chứ? Tất cả những người thích anh đều là mấy người phụ nữ hoa tàn ít bướm(*), đặc ý cái gì chứ!” Im lặng một chút, Úc Tử Duyệt lại lên tiếng trêu chọc anh anh. Sắc mặt của người nào đó trong nháy mắt trầm xuống.

(*)Hoa tàn ít bướm: dùng để ví với người đàn bà già, bị ruồng bỏ, không còn đáng giá.

207. Chương 207: Tất Cả Đều Bình Thường

Lăng Bắc Hàn biết, cô không phải cố ý nói xấu Chu Nhiên, mà là cố ý chọc anh! Hung tợn trừng mắt nhìn vẻ tinh nghịch của cô, Lăng Bắc Hàn cảm khái, hình như, cho dù là Hạ Tĩnh Sơ hay là Chu Nhiên, thứ bọn họ coi trọng, cũng chỉ có gia cảnh của anh, hào quang của anh....

Chỉ có cô gái nhỏ trong ngực này....

Lăng Bắc Hàn nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ của cô, trong đôi mắt đầy vẻ nhu tình: “Vậy còn em? Chẳng lẽ em cũng là người phụ nữ già hoa tàn ít bướm?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, cười hỏi.

“Lăng Bắc Hàn! Anh...” Một câu nói, thành công chọc giận Úc Tử Duyệt, cô bò dậy khỏi ngực anh, nắm chặt mũi anh, thở phì phò quát: “Có phải anh đau lòng cho cô bạn học cũ kia của anh không?” Úc Tử Duyệt cố ý đổ oan cho anh, hung hăng nhéo mũi anh, không để cho anh thở, Lăng Bắc Hàn có thể há mồm hô hấp.

Lời của cô khiến cho anh muốn bật cười, kéo hông cô qua, “Đừng nói bậy...!” Cố định cô vào trong ngực lần nữa, anh nói.

“Chu Nhiên đó thật sự muốn phá đám chúng ta sao? Vậy anh nói, em có bị nặng như cô ấy nói không?” Giằng co một phen, Úc Tử Duyệt cũng an tĩnh lại, giơ cánh tay nhỏ bé phủ lên bụng mình, hỏi anh.

Giờ phút này, cô tình nguyện để cho cái cô Chu Nhiên đó tới giành ông xã với mình, cũng không hi vọng mình thật sự không thể sinh con!

“Có thể, có phải hay không thì một chút nữa kiểm tra kỹ lại rồi sẽ biết! Không cho phép em có áp lực!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, Úc Tử Duyệt khổ sở gật đầu: “Nhưng trước kia chúng ta không có tránh thai, cũng mãi không mang thai được.” Cô đau khổ nói, cả trái tim đều bị treo lên lơ lửng.

Lăng Bắc Hàn cau chặt lông mày, nhìn đồng hồ, cũng sắp đến Thủ đô rồi, “Cho dù kết quả thế nào, cũng phải đổi mặt cho anh!” Anh trầm giọng nói, sau đó ôm chặt lấy cô, Úc Tử Duyệt cũng vui vào ngực anh, không nói gì.

Đến tổng y viện quân khu lúc hơn mười giờ sáng, bọn họ đến gặp chuyên gia đã hẹn trước. Đứng ở ngoài cửa, Úc Tử Duyệt khẩn trương nắm tay Lăng Bắc Hàn, không dám bước vào. “Anh đi chung với em!” Thấy cô khẩn trương đến mức này, Lăng Bắc Hàn biết, cô đã quá dễ tâm rồi!

Cô như thế, khiến anh thấy đau lòng.

Anh cũng lo lắng, nếu quả thật kiểm tra có vấn đề, cô không chịu gả cho anh...

“A...”Úc Tử Duyệt sợ hãi hô lên. Lăng Bắc Hàn cầm tay cô, kéo cô vào trong.

Bác sĩ phụ khoa khám cho Úc Tử Duyệt là một phụ nữ trung niên, nghe nói là bác sĩ có kinh nghiệm nhất về phụ khoa trong bệnh viện này. “Đàn ông vào làm gì? Đi ra ngoài!” Vị bác sĩ không hề nể mặt Lăng Bắc Hàn chút nào, mặc dù trên vai Lăng Bắc Hàn là quân hàm hai gạch hai sao rất chói mắt.

Úc Tử Duyệt được Lăng Bắc Hàn đỡ nằm trên giường, nghe bác sĩ đuổi Lăng Bắc Hàn đi, cô vội kéo tay anh, không chịu để anh rời đi. “Cô à, cháu có chút lo lắng, cô để cho anh ấy vào cùng với cháu được không?”Úc Tử Duyệt cười lấy lòng với vị nữ bác sĩ kia, chỉ thấy nữ bác sĩ kia đã đeo khẩu trang và găng tay xong.

“Kiểm tra phụ khoa, không phải là sinh con! Muốn ở thì ở đi!” Bác sĩ trầm giọng nói, “Nhanh cởi quần ra!”

Khuôn mặt nhỏ của Úc Tử Duyệt đỏ lên, cô kéo tấm ga giường lên che người mình lại, kéo quần dài xuống, cong hai chân lên, quay đầu ra, đỏ mặt nhìn về phía Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn cũng nhìn cô, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, trong lòng vô duyên vô cớ nổi lên một cổ ghen tuông, anh lại đi ghen với một bà già?Lăng Bắc Hàn đột nhiên cảm thấy mình có phần hơi biến thái rồi, người ta là bác sĩ phụ khoa, kiểm tra như vậy không phải rất bình thường hay sao?

“Chu kỳ kinh nguyệt bao nhiêu ngày?”

“Dạ? Là 20.....”

“25 ngày!”

Câu hỏi của bác sĩ khiến Úc Tử Duyệt ngẩn người, còn đang suy tư, Lăng Bắc Hàn đã liền nói ra, cô kinh ngạc nhìn anh, Lăng Bắc Hàn cũng không tự nhiên nhìn cô một cái, hai gò má bị nhuộm đỏ ửng.

“Là 25 ngày ạ!”

Nữ bác sĩ khẽ mỉm cười, thăm nghĩ người có quân hàm cao này cũng thật chu đáo.

“Lần quan hệ gần đây nhất là khi nào?” Bác sĩ lại hỏi, âm thanh tự nhiên, sang sảng.

Vấn đề vừa hỏi ra, hai người cùng lúng túng đỏ mặt, không có ai không biết xấu hổ mà mở miệng, anh nhìn em, em nhìn anh, Úc Tử Duyệt chờ Lăng Bắc Hàn trả lời, anh lại không chịu lên tiếng, cô hung hăng bấm vào lòng bàn tay anh, Lăng Bắc Hàn cau mày. “Em trả lời đi!”,anh dùng khẩu hình miệng im lặng ra lệnh cho cô.

“Lúc này, đàn ông nên nói!” Vị bác sĩ nữ không khách khí nói, đứng dậy, đặt ống nghiệm vào chiếc máy để bên cạnh.

“Ngày hôm kia.”

“Tháng này đã làm những ngày nào?”

“Ngày 6, ngày 10, 13, 15...!” Lăng Bắc Hàn cố nhớ lại, thẳng thắn nói ra toàn bộ, dường như anh đã hiểu ý của bác sĩ, có phải bà ấy đang đoán Úc Tử Duyệt có thể đã mang thai rồi không? Có điều, anh vẫn cảm thấy không thể đúng dịp như vậy được, lúc trước quả thật là nửa năm vẫn chưa mang thai.

Bác sĩ không nói gì, đi tới bên cạnh Úc Tử Duyệt, kéo áo trên người cô lên, giống như Chu Nhiên lần trước, sờ sờ bụng cô. Bình thường chỉ sờ mấy cái như vậy, đã biết được tình trạng tử cung.

“Bình thường có đau bụng kinh không?”

“Đau!”

“Dạ!”

Hai người trăm miệng một lời, Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn cười cười, dường như anh còn hiểu thân thể cô hơn chính cô, “Nhưng mấy tháng nay đỡ hơn nhiều.”, Úc Tử Duyệt bổ sung thêm, có thể có liên quan đến việc mấy tháng nay cô chăm sóc mình tốt, nên cũng không còn đau bụng kinh nhiều như trước, nhưng mỗi lần tới, vẫn còn căng đau.

Lăng Bắc Hàn cũng nhớ tới dáng vẻ khổ sở của cô khi bị đau bụng kinh, cảm thấy đau lòng.

Bác sĩ thành thạo sờ nắn mấy cái trên bụng cô, rồi cho cô xuống giường, kêu bọn họ đi thử máu.

“Bác sĩ, rốt cuộc cháu có thể mang thai không ạ?” Mặc quần áo lại tử tế xong, Úc Tử Duyệt không nhịn được hỏi! Cả lòng cô đều đang căng thẳng, lo lắng, chỉ sợ nghe được kết quả giống lần trước.

“Tuổi còn trẻ, sao lại không thể?” Bác sĩ nữ ngồi bên bàn làm việc, tháo mắt kính xuống, nhìn Úc Tử Duyệt hỏi ngược lại, như đang giáo huấn khi cô nói sai vậy.

Lời của bác sĩ vừa dứt, Úc Tử Duyệt lo lắng, Lăng Bắc Hàn cũng lo lắng, hơn nữa, Úc Tử Duyệt còn như hóa đá ngay tại chỗ, có ý gì? Giọng điệu của bác sĩ là nói, cô có thể mang thai? Đầu óc ong ong, Úc Tử Duyệt quên cả cử động.

Vị bác sĩ già hắt hắt kính lão, hết sức buồn bực với hai người trẻ tuổi đang ngây người nhìn mình.

Lăng Bắc Hàn tỉnh táo trước, “Bác sĩ An, ý của bà là, cô ấy không có vấn đề gì?” Anh cứng ngắc hỏi.

“Vấn đề? Vấn đề gì? Chỉ bị tính hàn một chút thôi! Đoán chừng thử máu cũng không có vấn đề gì đâu.” Vị nữ bác sĩ già lại nói.

“Cô à, cháu có thể mang thai ạ? Cô nói cháu có thể mang thai, có đúng không ạ?” Úc Tử Duyệt tiến lên, thiếu chút nữa quỳ cả người xuống, bắt lấy cánh tay của bà bác sĩ, vội vàng hỏi. Gương mặt kích động, thiếu chút nữa thì khóc lên.

“Cô nhóc này, cháu mới có hơn hai mươi tuổi, dĩ nhiên là có thể mang thai!” Bà bác sĩ nói như chuyện đương nhiên.

“Cháu... cháu...” Úc Tử Duyệt sững sờ, nhìn bác sĩ lại quay lại nhìn Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn bước nhanh về phía trước, kéo cô vào trong ngực. Lần này cũng hiểu thật sự là do Chu Nhiên cố ý.

“Đi thôi, đi thử máu!” Lăng Bắc Hàn giữ chặt hông cô, kéo cô ra ngoài.

“Bác Hàn!” Vừa ra cửa, Úc Tử Duyệt hét lớn, tiếng hét rất lớn, ảnh hưởng đến cả những người khác, cô vội che cái miệng nhỏ lại, sau đó buông ra, “Em thật sự có thể mang thai!” Cô lại hét lên.

Sau đó dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Lăng Bắc Hàn liếc cô một cái, Úc Tử Duyệt ngậm chặt miệng mình, trong lòng bay bổng, nếu như không phải đang ở bệnh viện, cô nhất định đã sớm la hét ăn mừng rồi!

Nhưng lúc này cô lại khóc lên, nước mắt tựa như cái vòi nước lớn, không ngừng trào ra. Cô che miệng, cúi đầu, chỉ thấy từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống sàn nhà sáng bóng. Cảm thấy cô có vẻ khác lạ, Lăng Bắc Hàn cau mày, kéo cô đi đến khúc cua.

“Sao thế?” Anh nhỏ giọng hỏi cô, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, bộ dạng che miệng không ngừng khóc nức nở của cô, khiến anh đau lòng vô cùng.

“Hu.....” Cô buông cái miệng nhỏ nhắn ra, nước nứa nghẹn ngào ra tiếng, cô nhào vào ngực anh, ủy khuất khóc lên, mấy ngày nay, lòng của cô quả thực đã chịu đủ loại đau khổ, nỗi đau này, quả thực không thua gì nỗi đau lúc ly hôn với anh!

Lăng Bắc Hàn cũng hiểu tâm trạng lúc này của cô, xoa đầu cô, im lặng an ủi cô.

Khóc thật lâu, Úc Tử Duyệt mới chui ra khỏi ngực anh, ngược đầu nhìn anh, “Em thật sự muốn làm thịt cái cô Chu Nhiên kia! Sao lại đáng ghét như thế chứ?” Úc Tử Duyệt tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Nhưng cũng chỉ là nói lẫy mà thôi.

Lăng Bắc Hàn cười, lấy khăn tay lau nước mắt cho cô, rồi kéo cô rời đi.

Báo cáo thử máu có rất nhanh, tổng hợp các mục kiểm tra của Úc Tử Duyệt, bác sĩ An nói buồng trứng, tử cung, âm đạo.....của cô đều rất khỏe mạnh, bình thường, chỉ bị tính hàn nhẹ, nếu muốn mang thai thì tốt nhất nên điều trị trước, nhưng cũng không loại trừ khả năng hiện giờ cô đang mang thai, chỉ là thời gian quá ngắn, chưa thể xác định được.

Hiện giờ tốt nhất là không nên uống thuốc điều trị, chờ kỳ kinh nguyệt qua trước đã.

“Chắc chưa mang thai đâu. Lăng Bắc Hàn, chúng ta về nhà đi!” Trong hành lang bệnh viện, Úc Tử Duyệt kéo Lăng Bắc Hàn chạy đi, lớn tiếng nói.

“Em gấp cái gì? Về nhà làm gì chứ?”

“Àn ái!”

Úc Tử Duyệt thẳng thắn hô ra, gào lên xong, lại che cái miệng nhỏ nhắn lại, đẩy anh, chui vào thang máy.

Mắc cỡ chết người ta! Thật là mắc cỡ muốn chết! May mà trong thang máy không có ai, chỉ có hai người bọn họ. Lăng Bắc Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng của cô, rất muốn cười, “Muốn mang thai đến thế sao?”

“Vâng! Phải mang thai!”, Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói, hiện giờ chỉ muốn kéo Lăng Bắc Hàn về nhà, hung hăng xxoo!

Lăng Bắc Hàn cười, cảm thấy cô thật đáng yêu, vẫn thẳng thắn như trước. Thang máy mở ra, anh kéo cô đứng sang một bên, một y tá bước vào, dựa vào trục giác, Lăng Bắc Hàn cảm thấy bóng dáng của y tá này rất quen, hơn nữa, khi y tá kia nhìn thấy bọn họ, ánh mắt rõ ràng là đang né tránh, điểm này, khiến anh thấy khá nghi!

Chỉ là, lúc này đã xuống đến lầu một, thang máy mở ra, anh kéo Úc Tử Duyệt định ra ngoài!

“Xin chờ một chút!” Y tá hướng về bóng lưng của bọn họ hô lớn, cũng bước ra khỏi thang máy.

Bước chân của Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt dừng lại, Lăng Bắc Hàn quay đầu, “Các người còn nhớ tới không?” Y tá kia tháo khẩu trang xuống, hỏi bọn họ. Úc Tử Duyệt chớp chớp mắt, khuôn mặt loli vừa mở ra này rất quen.

Lúc này dường như Lăng Bắc Hàn cũng đã nhớ ra, hình như khi anh nằm viện, y tá này đã từng quyến rũ anh.

“Trước kia tôi là y tá ở phòng bệnh của trung tá Lăng, tôi họ Lưu!” Y tá trước mắt này sao còn bộ dáng của cô y tá sử dụng tất cả thủ đoạn để quyến rũ Lăng Bắc Hàn lúc trước nữa.

Y tá kia vừa nói như thế, Úc Tử Duyệt liền nhớ ra, bản năng phòng bị trời dậy, sao cô lại quên cô gái ngực lớn mặt loli này được chứ! Lăng Bắc Hàn nhà cô quả nhiên là có giá thị trường mà!

Nhìn ánh mắt của Úc Tử Duyệt, y tá Lưu có chút áy náy cúi thấp đầu: “Vẫn chưa có cơ hội nói xin lỗi với hai người, tôi muốn nói cho các người biết là...” Y tá Lưu có chút chột dạ nói.

“Cô nói đi!” Lăng Bắc Hàn nhớ trước kia anh từng hoài nghi y tá này là do mẹ anh phái tới quyến rũ anh, sau đó nghĩ kỹ lại, cảm thấy mẹ anh không thể nào làm chuyện hèn hạ như vậy. Sau đó thì chuyện cũng nhiều xảy đến, anh quên chưa điều tra rõ ràng.

Úc Tử Duyệt cũng chờ xem cô ta muốn nói gì.

“Thật ra thì, tôi bị luật sư Hạ sai khiến!” Y tá Lưu lớn tiếng nói, nói ra xong thì trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, thật ra thì cô không phải loại người như vậy, làm chuyện bỉ ổi như thế cũng là do bị Hạ Tĩnh Sơ ép buộc.

Lời của cô vừa ra khỏi miệng, Lăng Bắc Hàn chợt hiểu được. Úc Tử Duyệt thì sững sờ nhìn Lăng Bắc Hàn, trầm nghĩ, Hạ Tĩnh Sơ này rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện hèn hạ rồi! Nhưng cô cũng thấy đau lòng cho Lăng Bắc Hàn, trước kia anh thích Hạ Tĩnh Sơ như vậy, cái nhận được cũng chỉ là sự thương tổn sâu sắc.

Điều này cũng khiến cô càng thêm xác định, phải yêu thương anh thật nhiều, cho anh tình yêu và sự ấm áp, không có phần bội, vĩnh viễn không có!

“Trung tá Lăng, xin lỗi anh! Chuyện này tôi vẫn luôn giấu kín trong lòng, tôi không cố ý làm ra những chuyện bỉ ổi như vậy!” Y tá Lưu nhìn bọn họ, kích động nói. Cô tin bọn họ là người tốt, sẽ không làm khó cô.

“Không sao, chỉ là sau này cô ngàn vạn lần không được làm chuyện như thế nữa, dù bị uy hiếp cũng không nên làm!” Lúc này Úc Tử Duyệt mới mở miệng, cất giọng nói.

“Vâng! Tôi sẽ không làm như thế nữa!” Y tá Lưu ần nút thang máy, nói.

“Đi thôi!” Lăng Bắc Hàn kéo Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt liền đi theo, nặng nề thở một hơi.

“Lăng Bắc Hàn, anh không sao chứ?” Ra khỏi bệnh viện, Úc Tử Duyệt hỏi Lăng Bắc Hàn vẫn đang lặng yên không nói gì.

“Anh đương nhiên là không sao! Nếu không thì thế nào chứ?” Lăng Bắc Hàn hỏi ngược lại.

“Em cho là anh sẽ lại vì Hạ Tĩnh Sơ mà khổ sở.”

“Úc Tử Duyệt! Anh nhảm chán đến thế sao?” Lăng Bắc Hàn thật muốn đập chết cô, tức giận nói.

Úc Tử Duyệt le lưỡi một cái, tinh nghịch cười với anh.

“Anh đã sớm không còn thấy khổ sở vì cô ấy nữa, hiện giờ anh chỉ cảm thấy bị ai cho cô ấy! Là cô ấy tự hủy hoại chính mình, nhưng luôn oán trách người khác.” Lăng Bắc Hàn khẽ nâng tay, nhìn lên trời, nói.

Không biết Hạ Tĩnh Sơ bị nhốt ở trại tạm giam nhiều ngày như thế, có từng nghĩ lại và sám hối hay không? Lục Khải Chính còn chưa quy án, chuyện Hạ Tĩnh Sơ làm trái pháp luật còn chưa bị Thẩm pháp định tội, chỉ có thể bị nhốt ở trại tạm giam.

Úc Tử Duyệt rất tán thành với lời nói của Lăng Bắc Hàn, “Đúng vậy, là do dục vọng của cô ấy quá lớn, quá tham lam, mới có thể dùng mọi thủ đoạn. Oán tới oán lui, thật ra thì vẫn phải trách chính cô ấy!” Úc Tử Duyệt cảm khái nói.

Lăng Bắc Hàn cười cười nhìn cô: “Có mang hộ khẩu theo không?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Hả? Không. Để làm gì?” Úc Tử Duyệt nhìn anh, nghi hoặc hỏi.

“Tái hôn!” Lăng Bắc Hàn buồn bực nói, không để tâm đến phản ứng của cô, kéo cô lên một chiếc taxi, định sẽ về nhà báo ọi người một tiếng trước.

208. Chương 209: Thuần Phục

Lăng Bắc Hàn cũng chợt nhớ tới, trước kia ba anh từng nhắc nhở anh một câu: “Con bị gài bẫy mà còn không biết!” Khóe miệng anh bất giác cong lên, cái ông già này! Thật đúng là thâm sâu! Đến cả anh cũng bị ông gạt!

Nhưng tâm trạng anh lúc này rất vui sướng đến muốn nổ pháo ăn mừng!

Úc Tử Duyệt cũng dở khóc dở cười, “Em nhớ ra rồi, cha mẹ em có lẽ cũng đã sớm biết chuyện chúng ta không ly hôn thật! Nếu không lúc ở nhà em họ cũng sẽ không bảo chúng ta lừa gạt họ hàng rằng chúng ta chưa ly hôn!” Úc Tử Duyệt thở phà phò nói, vừa thấy tức lại vừa thấy yêu những người nhà của mình!

Có điều cô cũng hiểu được ý tốt của bọn họ.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô cười cười, tay trái đặt trên tay trái, tay phải cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, nắm thật chặt, anh cũng hi vọng Úc Tử Duyệt có thể hiểu được ý tốt của ba mình. Đồng thời, anh cũng hiểu, cuộc hôn nhân này là một cuộc hôn nhân rất thiêng liêng, không gì có thể xâm hại được.

Hai người quay trở về nhà cũ, sau khi vào nhà, đối mặt với ông Lăng và bà nội, Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt không nói một lời, đôi mắt của Lăng Bắc Hàn mang theo sự chất vấn, nhìn chằm chằm vào ba mình. Lăng Chí Tiêu cũng không né tránh ánh mắt của anh, đúng lúc này, bà nội lại đứng lý hợp tình mà mở miệng.

“Thế nào? Đã được dạy dỗ đủ chưa?” Bà nội đứng dậy, nhìn hai người bọn họ, cất giọng nói.

“Bà nội, bà cũng biết bọn con không ly hôn ă? Còn cố ý để bọn con chạy đến đó nữa! Làm cho dì ở cục dân chính cũng ghét bỏ bọn con!” Úc Tử Duyệt liếc mắt với bà nội, lúc này, bà Tiểu bước từ trên lầu hai xuống, nghe được câu nói này của Úc Tử Duyệt, liền cảm thấy kinh ngạc.

Cái gì gọi là không ly hôn?

Bà Tiểu theo bản năng nhìn về phía Lăng Chí Tiêu, ông lại như không nhìn thấy bà, khiến cho Tiểu Đình đau lòng. Mặc dù Lăng Chí Tiêu không làm gì sai, cũng không có người đàn bà khác ở bên ngoài, nhưng thái độ của ông đối với bà lại không tốt chút nào!

“Đáng đời! Hôn nhân nào có phải trò đùa, các con nói ly hôn thì liền ly hôn sao? Huống chi đây còn là quân hôn! Nghĩa là dù trời có sập xuống cũng không thể ly hôn!” Bà nội gõ gậy xuống sàn nhà, dạy dỗ hai người bọn họ. Lúc này, cuối cùng Tiểu Đình cũng hiểu được ý của câu nói kia.

Ông được lắm, Lăng Chí Tiêu, chuyện lớn như vậy lại không hề hé răng nói với tôi nửa chữ? Ông có còn xem tôi là vợ ông nữa không hả? Tiểu Đình vừa tức giận lại vừa chua xót, trầm nghĩ trong lòng.

“Đó không phải là vì nhiệm vụ sao.....?” Lăng Bắc Hàn nói thầm một câu, chỉ thấy bà nội vung gậy, đập lên người anh, Lăng Bắc Hàn cũng không tránh đi.

“Bà nội!” Úc Tử Duyệt lại đau lòng, kéo Lăng Bắc Hàn ra sau lưng mình, che chở. Cũng không nhịn được mà nhớ tới ngày cô làm ầm ĩ việc ly hôn, Lăng Bắc Hàn đứng trước mặt người lớn hai nhà, bị bà nội đánh ấy gậy. Chắc hẳn lúc đó anh rất khổ sở.....

“Cho dù là vì nhiệm vụ cũng không được! Cũng may đầu óc cha con không hồ đồ, dùng một mảnh này!” Bà nội lại dạy dỗ Lăng Bắc Hàn.

“Mẹ à, chuyện này cũng đã qua rồi mà!” Lăng Chí Tiêu đứng dậy từ ghế sofa, đi tới trước người bọn họ nói, ngay sau đó lại nghiêm túc nhìn Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt, “Sau khi vụ án kết thúc, chúng ta không nói rõ cho bọn con biết cũng là muốn để cho các con thận trọng suy nghĩ kỹ càng, rốt cuộc có muốn sống chung với nhau nữa hay không! Nhất là Lăng Bắc Hàn, con nhớ kỹ cho ba, cho dù chúng ta là vì nhiệm vụ, vì vụ án, cũng không thể lấy hôn nhân ra làm vật hy sinh! Hôn nhân và sự nghiệp của người quân nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng có xung đột!” Lăng Chí Tiêu dạy dỗ hai người.

“Duyệt Duyệt, lần này đã suy xét kỹ chưa?” Lăng Chí Tiêu không đợi Lăng Bắc Hàn trả lời, quay sang hỏi Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, lại nhìn Lăng Chí Tiêu, nặng nề gật đầu, “Con cảm thấy con đã có đủ tư cách để làm một người vợ lính!” Úc Tử Duyệt trầm giọng nói.

Lăng Chí Tiêu gật đầu, rồi quay đầu nhìn về phía Tiểu Đình, thấy sắc mặt của bà rất khó coi.

Tiểu Đình chuyển tầm mắt, chịu đựng cơn tức giận trong lòng, mở miệng: “Dì Vương, ăn cơm thôi!” Trong lúc một nhà vui vẻ với nhau như thế này, bà không nên làm mọi người mất hứng, cất giọng hô, rồi đi vào phòng ăn. Lăng Bắc Hàn sao lại không phát hiện được sự khác thường của bà Tiểu, nghĩ thầm chắc mẹ mình cũng bị ông già giấu rồi.

Chẳng lẽ hai người già bọn họ vẫn chưa làm lành sao?

Bữa cơm tối, người một nhà cùng ăn với nhau rất vui vẻ. Úc Tử Duyệt chính là người gây cười cho cả nhà, điều chỉnh không khí, khiến cho những người trong nhà vốn nghiêm túc thỉnh thoảng trên mặt cũng lộ ra

nụ cười, ngay cả bà Tiểu cũng thường nở nụ cười, chỉ là rất ít nói chuyện.

Ăn xong bữa tối, người một nhà rảnh rỗi nên ngồi hàn huyên một hồi, lần này Lăng Bắc Hàn nói rõ chuyện mình định có con, khiến bà nội mừng đến mức tươi cười rạng rỡ, “Các con thì bắt đầu nỗ lực, còn vợ chồng son nhà Bắc Diệp thì..... Thật đúng là không khiến người khác bớt lo được mà! Nghe nói đầu tháng mười một Bắc Triệt sẽ trở về, hôn sự thì vẫn chưa định, con nhóc Bắc Sam kia cũng hai mươi sáu rồi, đối tượng thì đến bóng dáng cũng chưa thấy! Con nói cả đám người trẻ các con, có thể không khiến cho người khác lao tâm được sao?” Bà nội nói một hồi, lại tức lên.

“Bà nội, bà đừng tức giận nữa!” Úc Tử Duyệt vội vàng trấn an bà.

“Bà không tức giận, có tức chết cũng không có cách nào, không tức giận.....” Bà nội thở đều, nói, đứng lên định về phòng, hai người Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt cũng đứng lên, định rời đi. Lúc này, bà Tiểu cũng đi ra cổng.

“Mẹ, mẹ định ra ngoài à?” Lúc này Lăng Bắc Hàn mới mở miệng, nhỏ giọng hỏi.

“Mẹ trở về biệt thự.” Tiểu Dĩnh lạnh nhạt nói, Úc Tử Duyệt kinh ngạc liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, vẻ mặt Lăng Chí Tiêu liền trở nên nghiêm túc. Bà cụ cũng không để ý đến nữa, cứ thế đi về phòng của mình.

Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt ra khỏi nhà cũ trước. Tiểu Dĩnh vừa bước ra cửa, cánh tay đã bị Lăng Chí Tiêu bắt được, “Lăng Chí Tiêu, ông buông ra!” Tiểu Dĩnh lạnh lùng nói, trong lòng tràn đầy uất ức. Nhiều năm như vậy, bà cũng cảm giác được Lăng Chí Tiêu chưa từng coi bà là vợ, chưa từng để bà vào mắt!

Lúc còn trẻ, ông thường xuyên ở trong doanh trại, cũng may khi đó còn có con trai, nên bà dành toàn bộ tình yêu thương lên người Lăng Bắc Hàn; sau đó thì Lăng Bắc Hàn cũng đi lính, Lăng Chí Tiêu được điều về đây, nhưng thái độ đối xử của ông với bà lại chưa từng dịu dàng, mặc dù bà là người phụ nữ mạnh mẽ, tính cách kiên cường, nhưng tận sâu trong lòng, bà vẫn là một người phụ nữ cần người dỗ dành, cần người yêu thương!

Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt nghe được giọng của bà Tiểu, quay đầu nhìn, thấy hai người bọn họ đang giằng co, Lăng Bắc Hàn vội kéo Úc Tử Duyệt rời đi. Nghĩ thầm, lúc này ông già nhà anh cũng nên ra tay rồi!

“Trẻ như thế rồi, còn đến biệt thự làm gì? Đi lên lầu!” Lăng Chí Tiêu lạnh lùng nói, kéo Tiểu Dĩnh đi về phía cầu thang, Tiểu Dĩnh đánh không lại ông, lại sợ làm ảnh hưởng đến bà cụ, cuối cùng bà cũng chỉ có thể nghe lời mà lên lầu.

“Tôi tự đi được!” Bà vẫn ngang ngạnh giật tay khỏi bàn tay đang nắm chặt của Lăng Chí Tiêu, nhanh chóng lên lầu, vào phòng, cũng muốn nói rõ ràng với Lăng Chí Tiêu!

Tiểu Dĩnh vào phòng, đi tới tủ treo quần áo, mở tủ, lấy rượu đựng hành lý ra, như nổi điên mà thu dọn quần áo. Lăng Chí Tiêu thấy bà như thế, liền tiến tới gần, ôm lấy người bà, đẩy ngã lên giường!

Tiểu Dĩnh hoảng sợ, cũng có chút sững sốt, nhưng chỉ thoáng chốc đã phản hận nhìn chằm chằm Lăng Chí Tiêu đang đứng ở mép giường, “Con trai, con dâu nhà họ Úc ông đều nói cho biết, mẹ ông cũng nói, chỉ có mình tôi là ông không chịu nói!” Nhớ lại lúc trước Lăng Chí Tiêu đã từng nói với bà, ông không có hứng thú nghe bà nói..... Vừa rồi bà lại lên án ông, lòng tự ái cực lớn khiến Tiểu Dĩnh thật muốn tát ỳnh một cái!

Bà là người phụ nữ kiêu ngạo từ trong xương, sao lại có thể hạ mình mà đi cầu toàn với Lăng Chí Tiêu được chứ?

Nhìn hốc mắt đỏ ửng của Tiểu Dĩnh, khuôn mặt luôn tỏ vẻ cứng rắn lại lóe lên vẻ uất ức, Lăng Chí Tiêu chợt thấy đau lòng. Ông cảm nhận được rất rõ ràng Tiểu Dĩnh có quan tâm đến mình. Mặc dù trước kia, ông hận bà có loại tình cảm không nên có với Lăng Bắc Hàn, mà không thèm nhìn đến người chồng là ông!

Nhưng sự thay đổi của bà, ông không thể không nhận thấy.

Tiểu Dĩnh đứng dậy lần nữa, không muốn ở lâu, nếu ông ta đã không chịu ly hôn, thì cứ để như vậy đi, cùng sao bà cũng già rồi, không còn nhiều thời gian để nói những chuyện thế này, để giày vò nhau mãi như thế này nữa. Đời này, Tiểu Dĩnh bà về mặt sự nghiệp có thể nói là thành công, nhưng trong tình yêu, trong hôn nhân, lại là một người thất bại, thậm chí còn là một người mẹ thất bại!

Ánh mắt né tránh Lăng Chí Tiêu, cũng không quản đến rương hành lý, bà nhanh chóng muốn rời khỏi chỗ này, “A...” Thân thể đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau, Tiểu Dĩnh cảm thấy tim mình run lên, cảm giác đã rất lâu rồi, cảm giác tim đập loạn nhịp lúc còn trẻ bà đã từng được cảm nhận, giờ phút này, bà lại cảm thấy giống như đang được trở lại năm đó.

Lúc mới gặp Lăng Chí Tiêu, tim bà liền đập loạn nhịp, cái loại cảm giác tim đập nhanh đó...

Lăng Chí Tiêu ôm chặt lấy bà từ sau lưng, “Sao bà không thể đối xử với tôi dịu dàng một chút?” Ông cúi đầu, nói bên tai bà, giọng nói lạnh lùng, lại mang theo vẻ oán trách. Nhiều năm như vậy, trong lòng ông vẫn luôn cảm thấy bức tức, ông ghen với chính con trai mình nhiều năm như vậy...

Một câu nói, chợt khiến cho Tiểu Dĩnh cảm thấy chua xót, hốc mắt phình to, bà cũng đã sớm nhận ra, bởi vì bản thân quá yêu Lăng Chí Tiêu, lại hằng năm không thể gặp ông, cho nên bà mới chuyển dời hết tình yêu cho ông lên người đứa con trai....

“Ông cần sao? Lăng Chí Tiêu, ông cần sao? Ông dạy Bắc Hàn rất hay, nhưng ông thì sao, ông có làm được một người chồng đủ tư cách hay không? Nhiều năm như vậy, ông quan tâm tôi được bao nhiêu?” Tiểu Dĩnh không nhịn được, tức giận rống lên, nước mắt cũng bắt giắc rơi xuống, bà đưa tay lên bịt mắt, gào khóc.

Nói đến cùng thì hai người đều có tình cảm với đối phương, nhưng bởi vì tầng ngăn cách này, nên vẫn luôn bằng mặt không bằng lòng, nghi kỵ lẫn nhau. Tính cách của hai người lại bù trừ như nhau, không ai chủ động lấy lòng, dẫn đến kết quả là, ông cho rằng bà không thương ông, mà yêu con trai, còn bà thì cho rằng trong mắt ông không có bà, chỉ có sự nghiệp.

“Tiểu Dĩnh, tôi yêu bà!” Lăng Chí Tiêu mở miệng, trầm giọng nói.

Một câu nói, khiến cho cả người Tiểu Dĩnh cứng ngắc, kinh ngạc, chua xót, uất ức, cảm động, đủ loại cảm xúc lấp đầy tim bà.

“Ông nói là ông không còn hứng thú với tôi nữa....” Giống như một cô gái nhỏ chịu uất ức, Tiểu Dĩnh lại ghen ngào lần nữa, đến nay câu nói kia vẫn như con dao đâm vào tim bà.

“Đó là vì tôi muốn kích thích bà! Cũng coi như dạy dỗ bà! Tính cách của bà trước giờ luôn rất kiêu ngạo!” Lăng Chí Tiêu xoay người bà lại, nhìn bà, thẳng thắn nói. Ông muốn làm dịu đi nhuệ khí của bà, cũng lo lắng tính cách của bà quá kiêu ngạo sẽ làm ra những chuyện sai lầm.

“Lăng Chí Tiêu, đồ khốn khiếp nhà ông!” Vừa nghe ông nói như vậy, Tiểu Dĩnh tức giận quát, muốn vùng vẫy thoát ra, Lăng Chí Tiêu lại cường thế cúi thấp đầu, ngăn cái miệng của bà lại, đẩy bà ngã xuống giường.....

Ở một nơi khác, Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn, một lần nữa trở về căn nhà của hai người, vừa mới vào cửa Úc Tử Duyệt đã chủ động quần lên người Lăng Bắc Hàn, hai mắt mê đắm nhìn thẳng mặt anh.....

209. Chương 210: Nữ Lực Mang Thai

Lăng Bắc Hàn nhìn vào đôi mắt mê đắm đang nhìn mình chằm chằm của Úc Tử Duyệt, bộ dạng như muốn ‘ăn’ anh, khiến anh không thể khống chế được, nơi nào đó trên cơ thể lập tức đứng nghiêm chào cô, nhưng ngay khi Lăng Bắc Hàn khom người muốn ôm chặt cô thì chuông điện thoại lại không đúng lúc vang lên.

Anh vội cầm lên, thấy số trên màn hình, cau mày, “Em đi tắm trước đi...” Xấu tính vỗ vào mông cô, xoa nắn mấy cái, Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng dụ dỗ nói. Thấy Lăng Bắc Hàn không lập tức nhận điện thoại, Úc Tử Duyệt rất tức thời, ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Nếu như anh không đoán nhầm, là điện thoại của Lục Khải Chính gọi tới, Lăng Bắc Hàn đi ra ngoài phòng khách, đóng cửa, kéo rèm cửa sổ xong, mới bắt máy, giọng nói của Lục Khải Chính liền xuyên qua điện thoại truyền đến....

“Tư Đồ Ngạn phải về Đại Lục, tôi đã cắt đứt liên lạc với cấp trên, hiện giờ tôi chỉ có thể tin cậu, lão Lăng, đến bộ công an điều tra giúp tôi vài người....” Lục Khải Chính nghiêm túc nói vào điện thoại, Lăng Bắc Hàn yên lặng lắng nghe, ghi khắc từng chữ của anh ta vào đầu.

“Yên tâm, giao cho tôi. Tự cậu phải chú ý an toàn!” Lăng Bắc Hàn quan tâm nói với Lục Khải Chính, anh biết rõ hiện tại Lục Khải Chính phải chịu áp lực lớn đến mức nào!

“Con mẹ nó! Lần này tôi quyết liều mạng!” Lục Khải Chính trầm giọng nói, trong giọng nói mang theo sự dứt khoát, lại mang theo chút thương tâm, giống như một người sắp tuyệt vọng vậy.

“Lão Lục! Bình tĩnh đi! Hãy nghĩ đến người nhà, anh em, nghĩ đến Bắc Sam còn đang đợi cậu! Nhiệm vụ quan trọng, nhưng mạng của cậu còn quan trọng hơn!” Nghe lời nói như đang tuyệt vọng của Lục Khải Chính, Lăng Bắc Hàn hạ thấp giọng, gầm nhẹ với anh ta, lời nói của anh vừa dứt, Lục Khải Chính đã cắt đứt điện thoại.

Lăng Bắc Hàn thở dài một hơi, vò mặt, cảm thấy lần này đến cả sống chết Lục Khải Chính cũng không để ý rồi, trong lòng anh vô cùng lo lắng cho an nguy của anh ta. Anh cũng hiểu quyết tâm thề sống thề chết cũng phải tiêu diệt được cái ác của Lục Khải Chính!

Nhưng dù là như thế, vì cái gì mà Lục Khải Chính lại tuyệt vọng như vậy? Là vì áp lực quá lớn ư?

Lăng Bắc Hàn rút một liều thuốc, tâm tình dần khôi phục lại, cũng tạm thời nén chuyện của Lục Khải Chính xuống đáy lòng. Anh không thể để Úc Tử Duyệt nhận thấy được bất kỳ sự khác thường nào, tình cảnh bây giờ của Lục Khải Chính vô cùng nguy hiểm!

Ra khỏi phòng khách, vào phòng tắm thì lại không thấy bóng dáng của Úc Tử Duyệt đâu cả, anh nhanh chóng vào tắm. Lúc trở ra, về phòng ngủ, cũng vẫn không thấy Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn cau mày, lại vào phòng đọc sách, vừa đẩy cửa ra, đã thấy một bóng dáng màu trắng nhạt đang ngồi bên bàn máy tính.

Trên người cô mặc một bộ sườn xám ngắn đến không thể ngắn hơn, đôi chân thon dài tuyệt đẹp gần như lộ hết ra ngoài, mái tóc dài sũng nước đang xoa tung, ngồi trước máy vi tính, nghiêm túc nhìn vào màn hình tinh thể lỏng, một tay nhả chuột.

“Đang làm gì thế?” Lăng Bắc Hàn bước tới, đứng sau lưng cô, nhỏ giọng hỏi, đôi mắt đen nhìn vào màn hình.

Chỉ thấy trên màn hình là hai cơ thể trần truồng của nam và nữ đang quấn vào nhau, cô gái bị chàng trai đè bên dưới, hai chân cong lên, mở ra. Nhìn một màn này, trong ngực Lăng Bắc Hàn vô cùng tức giận, đưa tay gõ mạnh vào đầu cô.

“A..... Đau! Anh làm gì thế?” Lúc này Úc Tử Duyệt mới xoay người lại, sờ đầu mình, thở phì phò nói.

“Lại đi xem những thứ không lành mạnh gì đó?” Lăng Bắc Hàn hung tợn răn dạy cô, thật đúng là dạy mãi không sửa!

“Cái gì chứ? Đây là kiến thức lành mạnh, anh xem đi, tư thế làm tình như thế mới dễ mang thai đấy!” Úc Tử Duyệt kéo con chuột đến phần tựa đề, phản bác lại Lăng Bắc Hàn.

“Tư thế làm tình thế nào để dễ mang thai?”

Nhìn tựa đề này, Lăng Bắc Hàn đọc thầm trong đầu một lần, sau đó tắt máy tính, “Còn không mau về phòng?” Thấy cô còn chưa nhúc nhích, anh tức giận nói. Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, trừng mắt liếc anh một cái, “Anh vừa đánh em, trách oan em, mau xin lỗi em đi!” Cô tức giận nói.

“.....” Lăng Bắc Hàn không nói, chỉ nhìn cô, chút chuyện nhỏ này mà cô cũng tính toán chi li như vậy?

“Có ngủ hay không? Không có anh, em cũng khỏi nghĩ đến chuyện mang thai!” Lăng Bắc Hàn hung tợn nói, sau đó thì rời khỏi phòng sách.

Tên khốn kiếp này! Lại dám uy hiếp cô! Biết cô rất muốn có con, cho nên dùng cách này để uy hiếp cô sao?

Đúng là cô rất muốn có con, thực sự mong ước có thể ôm cái bụng bự ngay lập tức, bởi vì, khi biết mình không thể mang thai, cảm giác đó thực sự vô cùng, vô cùng khó chịu! Bây giờ khi biết được mình hoàn toàn có thể mang thai, cô càng muốn được mang thai, như là chỉ có như thế mới chứng minh được cô thực sự có thể mang thai vậy!

Thở phì phò đứng lên, sửa lại chiếc áo sườn xám ngắn đến không thể ngắn hơn trên người, nói chính xác thì phải là nội y tình thú kiểu sườn xám mới đúng. Cô không ngờ Lăng Bắc Hàn còn cất giữ bộ quần áo này, lúc này cô tìm áo ngủ, lại tìm được cái này trong ngăn tủ.

Màu trắng nhạt, chất liệu tơ lụa, trước ngực bao lấy phần đầy đặn ưỡn lên của cô, giữa ngực còn có một khoảng trống hình giọt nước, vừa đúng lộ ra khe sâu ở giữa, nhìn rất mê người! Úc Tử Duyệt cúi xuống nhìn mình, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, đi về phòng ngủ chính.

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đang dựa vào đầu giường, không hút thuốc lá, cũng không đọc sách. Cô liếc anh một cái, đi về phía giường lớn.

Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt mặc một bộ sườn xám cực ngắn màu trắng nhạt đang đi về phía mình, nhìn vóc người hấp dẫn của cô bị bó chặt trong áo kia, yết hầu của anh bất giác run rẩy, cô giống như một cây đuốc, chỉ nhìn thôi, cũng nhanh chóng khiến cơ thể anh muốn bốc hỏa!

Lăng Bắc Hàn không kiềm chế được nữa liền bước xuống đất, vươn tay định kéo cô qua, “Đừng di chuyển! Để em tự đi tới!” Úc Tử Duyệt vội vàng quát lớn, bản thân cũng liền dọc theo chiếc giường lớn, chủ động làm lên, tách hai chân ra, gấp lại, hai bên vạt của chiếc áo sườn xám cũng theo đó bị tách ra, để lộ cảnh trống rỗng bên trong.

Con nhóc này, bên trong không mặc gì cả! Hai mắt Lăng Bắc Hàn nhìn cô phóng hỏa, “Người ta không có quần lót để thay...” Hiểu được thâm ý trong ánh mắt anh, Úc Tử Duyệt liền giải thích, “Anh mau nhanh lên, phải nắm chắc cơ hội.” Nhìn Lăng Bắc Hàn đang sững sờ bất động, Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói.

Lăng Bắc Hàn liền cởi nút áo ngủ, ném đi, trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần lót đứng ở mép giường, sau đó khom người xuống, đè lên người cô, hôn lên cổ cô, hung hăng mút vào mấy cái, đồng thời tay đưa sang bên cởi nút áo trên cổ của chiếc áo sườn xám của cô, môi mỏng dờn xuống dưới.

Cúc áo trước ngực của cô bị cởi ra, bàn tay của anh dò xét đi vào, chuẩn xác bắt lấy nơi mềm mại của cô, suồng sã chà xát khắp nơi.

“Ừm.... Bắc Hàn.... Mau vào đi!” Úc Tử Duyệt vô cùng tỉnh táo, còn chủ động kéo quần lót của anh xuống.

“Vội vã như vậy làm gì?” Một tay Lăng Bắc Hàn dò đi xuống, sờ mấy cái, “Còn chưa ướt đâu...” Anh trầm giọng nói, cùng sử dụng môi và lưỡi ‘nhắm nháp’ da thịt của cô, cũng mong muốn cô mau chóng vì anh mà kích tình.

“Không cần nữa, thế này đủ rồi. Không nên lãng phí thời cơ.” Úc Tử Duyệt chỉ lo như vậy sẽ lãng phí thời gian, chỉ muốn anh nhanh nhanh đi vào, nhanh nhanh một chút phóng ra, để toàn bộ nồng nọc nhỏ của anh chui hết vào người cô.

Con nhóc này còn muốn nhanh chóng!

“Em bị đau thì đừng có trách anh đấy!” Lăng Bắc Hàn vừa nói, vừa quỳ gối giữa hai chân cô, hai tay đặt lên hai bên đầu gối của cô, để cho vật cứng rắn của anh chậm rãi đi vào.

“A...” Quả thật có chút đau, Úc Tử Duyệt hít vào một hơi khí lạnh, Lăng Bắc Hàn thấy vậy liền dừng động tác lại, “Đừng ngừng lại... Em không đau... Mau đi vào...” Thấy anh dừng lại, Úc Tử Duyệt vội vàng lớn tiếng ra lệnh.

Nhưng hàng lông mày của cô đã nhíu thành một đường, cả khuôn mặt đều nhăn lại rồi.

Lăng Bắc Hàn tiếp tục vượt qua, nhanh chóng đi vào, có chút khô, khiến chính anh cũng cảm thấy đau. Anh không dám chuyển động, cũng không ngừng hôn cô, yêu thương, vỗ về cô, chờ phía dưới cô ẩm ướt trơn nhẵn, không ngờ cô lại chủ động uốn éo thân dưới, “Giúp em chèn...chèn thêm cái...gối...bên dưới” Cô thở gấp, cổ nhẹn đau, nói.

Con nhóc này rốt cuộc muốn làm gì? Lăng Bắc Hàn có chút tức giận từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, u oán trừng mắt nhìn cô, bàn tay to rộng ôm trọn lưng cô nâng lên, kéo một cái gối, kê dưới phần thân dưới của cô.

Chỉ thấy phần dưới của Úc Tử Duyệt được nâng lên cao hơn, giấy dựa cũng càng kịch liệt hơn, Lăng Bắc Hàn sao có thể thua cô, động tác cũng càng mãnh liệt hơn.

“Không..... Không cần đi tắm..... Tiếp tục..... Em còn.....còn muốn!” Giằng co hồi lâu, rốt cuộc Lăng Bắc Hàn cũng buông ra, định ôm cô đi tắm, Úc Tử Duyệt vội vàng cự tuyệt, hai chân giơ lên thật cao, giống như không để cho bất cứ giọt tinh dịch nào rơi vào cơ thể cô chảy ra ngoài.

“Úc Tử Duyệt! Em không biết mệt à? Đã nói là nên thuận theo tự nhiên!” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, mới vừa rồi mặc dù đã phóng ra, nhưng quá trình lại không thoải mái chút nào, cô một lát thì kêu anh làm cái này, lát thì không cho phép anh làm cái kia, căn bản không để cho anh tự do phát huy! Mất đi rất nhiều khoái cảm!

“Làm vậy thì cơ hội mới lớn một chút..... Ông xã..... Lại cho em nữa không phải tốt hơn sao? Con nòng nọc nhỏ của anh càng nhiều, mới càng có cơ hội gặp được cái trứng duy nhất của em.....” Úc Tử Duyệt đỏ mặt, nằm trên giường, hai chân giơ lên thật cao, chiếc sườn xám trên người đã sớm bị ném sang bên hông, cô nhìn Lăng Bắc Hàn, làm nũng nói.

Lăng Bắc Hàn sao có thể chịu được khi cô làm nũng như vậy, phần dưới liền thấy ngứa ngáy, tiến tới, kéo hai chân cô xuống, gập người lại, đang định tiến vào... “Đừng... Lần này tiến vào từ phía sau...” Úc Tử Duyệt vội vàng nói, sau đó chủ động quỳ sát người ở trên giường, phần thân dưới nhô cao, để chất dịch của anh không bị chảy ra ngoài.

Lăng Bắc Hàn có chút buồn bực, cũng không chút do dự, không chút khách khí động thân đi vào.

“A...” Úc Tử Duyệt hét lên một tiếng, cảm nhận được anh đang không ngừng mãnh liệt càn quét khắp nơi, dần dần cũng bị sự mãnh liệt của anh giày vò.

Dưới mệnh lệnh của cô, Lăng Bắc Hàn một lần lại một lần đi vào, sau khi vui vẻ yêu thương cô xong, hai chân cô vẫn giơ cao, không chịu hạ xuống, “Chồng à, em mệt quá, anh đỡ em... Không cử động được nữa rồi...” Úc Tử Duyệt vô cùng mệt mỏi, thấy Lăng Bắc Hàn đã tắm rửa sạch sẽ trở lại, hô lên.

Lăng Bắc Hàn bất đắc dĩ tiến lại, cũng không hỏi han cô lấy một câu, liền ôm cô vào trong ngực, “A... Chảy ra... Chảy ra mất rồi...” Một dòng dịch từ trong người Úc Tử Duyệt chảy ra, rơi xuống giường, Úc Tử Duyệt thấy vậy liền hét lớn.

“Đủ rồi! Chỗ đó đã đầy rồi!” Lăng Bắc Hàn tức giận quát, lập tức ôm cô bước vào phòng tắm.

“Hừ! Nếu không mang thai được em sẽ tìm anh!” Úc Tử Duyệt thở phào nói, ngồi trong bồn tắm, hưởng thụ sự phục vụ của Lăng Bắc Hàn, anh đang cầm khăn tắm chà người cho cô!

“Không mang thai được thì tìm anh?” Anh ác ý cười giỡn, nói, “Đừng khấn trương, càng khấn trương càng không mang thai được! Thuận theo tự nhiên.....!” Lăng Bắc Hàn lại nghiêm túc nói.

“Nhưng mà người ta muốn có Tiểu Hàn Hàn hoặc Tiểu Duyệt Duyệt cơ. Đúng rồi, Bắc Hàn, anh muốn con trai hay con gái? Hay là muốn cả hai? Anh là quân nhân, hình như chỉ có thể sinh một đúng không? Bà nội và mẹ có tư tưởng trọng nam khinh nữ không?” Úc Tử Duyệt hỏi Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn cau mày, “Em sinh con trai thì anh thích con trai, sinh con gái thì anh thích con gái! Nam hay nữ đều được, chỉ cần là em sinh.....” Nói xong, Lăng Bắc Hàn đỏ mặt không nói tiếp nữa.

Úc Tử Duyệt cảm động nhìn anh, cảm thấy hình như càng ngày người đàn ông này càng nói nhiều lời buồn nôn với cô hơn, “Nhưng mà, bà nội và mẹ có thể sẽ để ý..... Những gia đình quyền quý như nhà anh hình như đều thích con trai hơn...” Nói như vậy, Úc Tử Duyệt lại cảm thấy bản thân có thêm một áp lực khác nữa rồi.

Cô đương nhiên không có cái tư tưởng lạc hậu trọng nam khinh nữ kia, ngay cả ba mẹ cô cũng thế, nhưng mấu chốt là người nhà họ Lăng....

“Nghĩ vậy à cái gì thế? Em nghĩ rằng nhà anh là gia đình phong kiến à? Bà nội, mẹ anh đều là đảng viên lâu năm, đã tiếp nhận tư tưởng mới rồi! Sinh con trai hay con gái đều như nhau!” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt chăm chăm, nói lời khiến cô an tâm.

“Thật sao? Vậy thì em yên tâm rồi! Đi ngủ thôi, em buồn ngủ quá.....” Úc Tử Duyệt kích động nói, từ trong bồn tắm đứng lên, Lăng Bắc Hàn vội phủ khăn tắm lên cho cô, rồi ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Lăng Bắc Hàn chưa từng quên chuyện Lục Khải Chính nhờ vả, ngày hôm sau lập tức vội đi làm.

Hôm đó, Lăng Bắc Hàn làm xong việc trở về nhà cũ thì thấy Úc Tử Duyệt không có ở đó, trong lòng cuống lên, “Duyệt Duyệt đâu ạ?” Lăng Bắc Hàn lo lắng đi một vòng khắp mọi nơi, không thấy bóng dáng của cô đâu, liền hỏi ba mình.

“Đi spa hay gì đó với mẹ con rồi!” Lăng Chí Tiêu cười nhạt nói, khi nhắc đến từ ‘spa’ thì rõ ràng có chút không trôi chảy.

Sao cơ? Quan hệ mẹ chồng nàng dâu của nhà này tốt như thế từ bao giờ đấy? Lăng Bắc Hàn cũng thấy hai ngày nay tâm tình của mẹ mình hình như rất tốt, lại nhìn ba mình như đang tắm trong gió xuân, nghĩ thâm, hai người già này làm lạnh rồi!

“Ba, giải quyết xong rồi chứ?” Lúc này, Lăng Chí Tiêu lấy bộ cờ tướng ra, đặt lên bàn, Lăng Bắc Hàn ngồi xuống, vừa bày cờ, vừa hỏi.

“Tất nhiên, lão tướng ta đã ra tay, có chuyện gì mà không thành?” Lăng Chí Tiêu đắc ý nói.

“Xì....” Lăng Bắc Hàn xì một tiếng, từ chối cho ý kiến, chỉ chốc lát sau, hai cha con đã khai chiến trong phòng khách, hình ảnh như thế dường như đã rất lâu rất lâu rồi chưa xuất hiện.

“Mẹ, khi còn bé, Lăng Bắc Hàn thân với mẹ hay với ba hơn?” Mẹ chồng nàng dâu chia ra ngẫm mình ở hai bồn tắm, Úc Tử Duyệt tò mò hỏi.

Tiểu Dĩnh ngược đầu, nhắm mắt dưỡng thần, nghe được câu hỏi của Úc Tử Duyệt, khóe miệng nâng lên thành nụ cười hòa ái, như chìm vào một đoạn hồi ức tốt đẹp: “Dĩ nhiên là thân với mẹ! Khi còn bé, lúc nào nó cũng dính lấy mẹ, thân với mẹ nhất....” Bà Tiểu hòa ái mà kiêu ngạo nói.

Úc Tử Duyệt nhìn sang bà, chỉ thấy trên mặt bà hiện lên đầy vẻ dịu dàng.

Trời ạ, đây thực sự là người mẹ chồng luôn nghiêm túc của cô sao?

“Có lẽ con không tin, nhưng đây đúng là sự thật, cho đến khi....” Tiểu Dĩnh cười nói, nói xong nụ cười trên mặt lại trở nên cứng ngắc...

210. Chương 211

Nụ cười trên mặt Tiểu Dĩnh cứng ngắc, nét mặt vốn đang thả lỏng lỏng mảy mảy chợt nhúu chặt lại, nghĩ tới Hạ Tĩnh Sơ, lại cảm thấy mình thật nực cười, khi đó, Lăng Bắc Hàn gặp được cô gái mình thích, dĩ nhiên là chuyện rất bình thường, nhưng người làm mẹ như bà lại có ý nghĩ sai lệch.

Nhưng mà, bà không hối hận khi ngăn cản Lăng Bắc Hàn và Hạ Tĩnh Sơ.

Úc Tử Duyệt cảm thấy rất lâu sau mà mẹ chồng vẫn chưa có phản ứng, liền quay đầu nhìn sang, chỉ thấy bà như đang chìm trong phần ký ức không tốt nào đó, “Mẹ.....” Cô nhẹ giọng gọi một tiếng, Tiểu Dĩnh vội xoay người lại, nhìn cô, cười cười.

“Mẹ nghĩ đến chuyện gì không vui sao ạ?” Úc Tử Duyệt nhìn mẹ chồng mình, thử dò xét hỏi, chỉ cần dùng đầu óc mà nghĩ một chút, sẽ biết được, vừa rồi bà nghĩ đến Hạ Tĩnh Sơ. Trong lòng cô khẽ run lên một chút, nhưng mà, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

“Mẹ, chuyện của Hạ Tĩnh Sơ đã qua lâu rồi nên để nó qua đi....” Úc Tử Duyệt gác đầu lên thành bồn tắm, nhìn Tiểu Dĩnh, an ủi. Đầu Tiểu Dĩnh được bọc trong một chiếc khăn lông trắng, tựa vào thành bồn tắm, hơi ngước đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy lời Úc Tử Duyệt nói, bà khẽ gật đầu, “Là chuyện qua lâu rồi, mẹ cũng bỏ xuống được rồi.” Tiểu Dĩnh hiểu rõ sự khó chịu trong lòng mình không phải bởi vì Hạ Tĩnh Sơ, mà do tình mẹ con không bình thường đối với con trai, lúc đầu cho dù không phải là Hạ Tĩnh Sơ, mà là Lý Tĩnh Sơ, Trương Tĩnh Sơ, bà cũng không ưa như vậy, cũng tìm cách phá hỏng như vậy, chỉ là bà không ngờ Hạ Tĩnh Sơ lại không đơn thuần như bà vốn tưởng.

Hiện giờ, bỏ xuống được thứ tình cảm không nên có đó, cũng đã hàn gắn lại với Lăng Chí Tiêu, trong lòng Tiểu Dĩnh tất nhiên cũng không còn đau khổ nữa.

“Duyệt Duyệt....”

“Dạ? Mẹ, mẹ nói đi!” Chỉ chốc lát sau, Tiểu Dĩnh lại kêu Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt vội vàng lên tiếng. Hai ngày nay thái độ của Tiểu Dĩnh đối với cô hiền hòa hơn rất nhiều, nhưng lại khiến cô có chút không được tự nhiên. Dĩ nhiên là cô cũng vui vẻ, vui vẻ vì không khí trong nhà Lăng Bắc Hàn không còn nghiêm nghị như lúc trước nữa, như vậy mới giống người một nhà chứ.

“Duyệt Duyệt, trước kia mẹ cũng có thành kiến với con, không phải vì con không tốt, mà do lỗi của mẹ.” Tiểu Dĩnh không nhanh không chậm nói, trong giọng nói mang theo sự chân thành, lời này bà đã muốn nói với Úc Tử Duyệt từ rất lâu rồi.

Úc Tử Duyệt không ngờ bà lại đột nhiên nói với mình như vậy, ngượng ngùng cười, nhớ tới Lăng Bắc Hàn từng nói đùa rằng ‘Cười cô là vì giận cha mẹ anh!’, trong lòng có chút chua xót, “Mẹ, trước kia quả thật con không hiểu chuyện, tính tình không tốt!” Úc Tử Duyệt cười nói.

“Thì cũng có, nhưng ánh mắt của mẹ cũng quá khắt khe, cứ luôn phóng đại những khuyết điểm của con, cố tình không thấy được ưu điểm của con, cho nên..... Đều là lỗi của mẹ!” Tiểu Dĩnh có chút không tự nhiên nói, bà cũng rất ít khi thổ lộ tình cảm với người khác.

“Không sao đâu.... Con không để ý....” Đúng là cô chưa từng để ý, chỉ cần Lăng Bắc Hàn đối tốt với cô là được rồi, vì anh, cô có thể chịu được sự bắt bẻ của người nhà anh.

“Con rộng lượng hơn mẹ rất nhiều....” Trong lời nói của Tiểu Dĩnh mang theo sự tán thưởng, nói xong, chậm rãi đứng lên, cầm lấy cái khăn tắm ở bên cạnh, phủ lên người. Úc Tử Duyệt có chút lú lẫm khi nhìn dáng người được chăm sóc đến mức ‘ngịch thiên’ của bà, khi Tiểu Dĩnh bước ra khỏi bồn tắm, cô cũng vội đứng lên.

Nhìn lại vóc người của mình, quả thật là không hài lòng cho lắm! Quần khăn tắm lên đi theo bà ra khỏi phòng tắm.

“Hay là sau này con sẽ chuyển công tác về Thủ đô đi. Tòa soạn báo ở đây công việc cũng như thế, ở chỗ này cũng có thể chăm sóc lẫn nhau!” Nghe nhạc nhẹ, uống trà hoa, Tiểu Dĩnh và Úc Tử Duyệt tán gẫu nói.

Nhắc tới vấn đề công việc, Úc Tử Duyệt cau mày, trong lòng có chút rối rắm. Lúc đầu vì có thể ở lại Tô Thành, cô đã cố gắng phấn đấu, hiện giờ, vì Lăng Bắc Hàn, cô phải chuyển về đây sao? Có điều, mẹ chồng cô nói cũng đúng, người nhà họ Lăng đều ở Thủ đô cả, cô ở chỗ này cũng có người chăm sóc, sau này, nếu cô mang thai.....

“Con sẽ bàn bạc lại với Bắc Hàn ạ! Hơn phân nửa là sẽ trở về.....” Úc Tử Duyệt trả lời, cô không cao thượng được như Lăng Bắc Hàn, tất cả đều phải ưu tiên cho chức trách quân nhân của anh, cô chỉ là một phụ nữ,

đứng trước sự nghiệp và gia đình, cô nhất định sẽ chọn thỏa hiệp.

Ai bảo cô yêu Lăng Bắc Hàn nhiều như thế chứ?

Bàn bạc với Lăng Bắc Hàn xong, quyết định trở lại Thủ đô làm việc, trước hết là xin nghỉ việc ở Tô Thành. Đối với lựa chọn của Úc Tử Duyệt, Lăng Bắc Hàn vừa cảm động, vừa có chút áy náy. Cảm thấy cô vì anh mà trả giá quá nhiều! Nghĩ tới sau này cô có thể còn phải vì anh mà trả giá nhiều hơn nữa, Lăng Bắc Hàn lại càng thấy đau lòng cho cô.

Sự đau lòng đó, cũng chỉ có thể hóa thành việc cưng chiều cô gấp bội, trong thời gian có hạn của mình, anh sẽ càng thêm che chở, yêu thương, cưng chiều cô.

“Ồ.... Không biết chị Nhan đã trở lại chưa? Mấy ngày nay gọi điện cho chị ấy đều không được.....” Hai người về đến Tô Thành đã là buổi chiều, vừa bước xuống taxi, đứng dưới lầu, Úc Tử Duyệt đã lớn tiếng nói.

“Lên đi!” Lăng Bắc Hàn kéo cô đi, trầm giọng nói,

“Chị Nhan.....”

Úc Tử Duyệt vừa bước vào cửa đã lớn tiếng gọi.

“Ơi.....” Nhan Tịch đang khóc rống lên vì viết văn thì nghe thấy tiếng gọi của Úc Tử Duyệt, vội rút khăn giấy ra, cố gắng lau sạch nước mắt, hắng giọng, sau đó mới chạy ra cửa, “Duyệt Duyệt.....”

Mới vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Úc Tử Duyệt, và cả Lăng Bắc Hàn đang đứng trong phòng khách.

Nhan Tịch cười nhìn bọn họ, hốc mắt còn hơi ửng hồng. Úc Tử Duyệt không thể không nhìn thấy, kéo cô vào phòng.

“Lại viết cảnh khóc lóc nữa à?” Úc Tử Duyệt nhìn đám ‘hoàn cảnh thánh’ trong thùng rác, ai oán nói với Nhan Tịch.

Nhan Tịch cười xấu hổ: “Khóc nhiều càng khỏe mạnh hơn đó! Hôm nay trở về để xin nghỉ việc à? Phải về Thủ đô sao?” Nhan Tịch cười hỏi, thoạt nhìn có vẻ như đã không còn đau khổ nữa.

“Sao chị biết em muốn trở lại Thủ đô?” Úc Tử Duyệt không khỏi hỏi ngược lại.

“Chỉ cần em và trung tá Lăng hợp lại, nhất định sẽ trở về.... Đó cũng là lựa chọn tốt nhất!” Nhan Tịch cười nói.

“Aizz, em vẫn không nỡ bỏ công việc bên này! Có điều, ở Thủ đô cũng có thể làm những chuyện mình muốn làm, cho nên mới trở về..... Còn chị thì sao? Sau này định làm gì?” Úc Tử Duyệt ngồi bên giường Nhan Tịch, ôm gối, Nhan Tịch ngồi cuộn tròn trên ghế, cũng ôm gối, đặt cái gối vào bụng, giống như đang rất lạnh vậy, còn chưa vào thu, cô đã mặc áo len rồi.

Dự định của cô?

“Chắc chị sẽ ở lại đây thôi. Chị không muốn nghĩ đến những chuyện đau khổ nữa, xem có thể tìm được công việc phù hợp nào không, thật ra thì chị cũng không muốn ra ngoài làm việc!” Nhan Tịch vẫn cười nói như cũ, giọng nhẹ như nước chảy. Bây giờ cô cũng không biết nên đi đâu, làm gì, chỉ biết là, muốn viết tiểu thuyết, cứ ngày ngày ngơ ngơ mà trôi qua như thế.

Về phần Lục Khải Chính, cô không muốn nghĩ tới anh ta nữa, mỗi lần nhớ tới anh ta, giống như đang tự làm khổ mình vậy, cảm giác không dễ chịu chút nào. Cũng chưa từng nghĩ tới, tự mình trải nghiệm, lại giống như trong tiểu thuyết....

Tán gẫu với Nhan Tịch một lát, Úc Tử Duyệt bị Lăng Bắc Hàn kêu ra ngoài, anh cùng cô đi đến tòa soạn báo.

“Chính nghĩa, lương tri, tình yêu, lý trí.....Lăng Bắc Hàn, em đặc biệt thích mấy chữ này!” Đứng trước cửa tòa soạn ‘Tô Thành chủ nhật’, Úc Tử Duyệt đọc mấy chữ khẩu hiệu phía trên tòa soạn báo, nói với Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, giá trị quan của cô xem như cũng giống anh, “Muốn dùng hành động thực tế để biểu đạt những khẩu hiệu này ra ngoài rất khó....” Úc Tử Duyệt lại nói.

“Mau vào làm thủ tục đi, thời gian không còn sớm nữa, đừng để cho người khác phải chờ!” Lăng Bắc Hàn cắt ngang lời cô, nhìn đồng hồ nói, Úc Tử Duyệt gật đầu, mang theo đơn từ chức, nhanh chóng vào cửa.

Bước vào phòng làm việc của Lôi Vũ, trong lòng Úc Tử Duyệt có chút căng thẳng, bởi vì lần trước cô đã xảy ra xung đột với Lôi Vũ. Lôi Vũ thấy cô đi vào, đã hơn mười ngày không gặp cô, trái tim vẫn không thể không chế được mà rung động vì cô.

Chưa thể nói là yêu, nhưng lại nhiều hơn thích! Nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, trong lòng Lôi Vũ càng thêm chua xót. Yêu một người không thể yêu, nhất định là rất khổ sở.

“Tổng biên tập Lôi, đây là đơn từ chức của tôi, phiền anh ký tên giúp.....” Úc Tử Duyệt nhìn Lôi Vũ, lễ phép mà khách sáo nói. Lôi Vũ nhận ra được sự xa cách trong giọng nói của cô, lòng càng thêm khổ sở. Lần trước, việc cô ngầm điều tra là không sai, hơn nữa còn có công rất lớn, anh đối xử với cô như thế, là vì lòng riêng của anh, vì an nguy của cô.

Nhưng sao cô lại không chịu hiểu những chuyện này chứ? Nhưng mà bây giờ chuyện đó đã không còn quan trọng nữa rồi!

Lôi Vũ nhận lấy đơn từ chức của cô, mở ra, nhìn lời văn lưu loát, “Lý do từ chức: vì hôn nhân, gia đình..... Viết thẳng ra như thế sao?” Cô nhóc này, vẫn không biết khôn khéo, không nói được những câu xã giao hoa mỹ.

“Thực tế thôi mà, quả thật là vì như vậy.” Úc Tử Duyệt ngượng ngùng cười nói.

“Cái này không cần thực tế, em cũng thật thực tế!” Lôi Vũ trêu ghẹo cô, đặt bút, nhanh chóng ký tên mình vào.

“Cảm ơn tổng biên tập Lôi!” Úc Tử Duyệt cảm kích nhận lấy, “Tôi còn phải đi gấp chủ nhiệm..... Cáo từ trước!” Cô nhận lấy đơn từ chức quay người rời đi, vừa ra đến cửa thì cổ tay cô bị người khác kéo lại, Úc Tử Duyệt khựng lại, quay đầu nhìn Lôi Vũ, không hiểu anh có ý gì.

Lôi Vũ không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt dịu dàng mà thâm thúy, nhuộm vẻ không nở, “Tổng biên tập Lôi, anh.....” Úc Tử Duyệt kinh ngạc hỏi, cảm giác đầu Lôi Vũ đang cúi xuống, nhích lại gần mình, cô kinh hãi gượng tay lên theo bản năng, đẩy anh ta ra.

Lôi Vũ hoảng hốt hoàn hồn, trừng mắt nhìn, mới ý thức được vừa rồi thiếu chút nữa mình đã làm ra chuyện gì, “Xin lỗi!” Anh nhìn về mặt kinh ngạc của cô, áy náy nói.

Úc Tử Duyệt nặng nề thở dốc, mặt hơi đỏ, nhìn chằm chằm Lôi Vũ, “Hẹn gặp lại!” Cô cất giọng nói lên câu này, cũng khiến cho toàn bộ những lời sắp nói của Lôi Vũ đều tan ra theo. Hẹn gặp lại, không bao giờ gặp lại nữa, không thấy mặt, cũng có nghĩa là cái gì cũng không thể.

“Rầm...” một tiếng, cửa phòng làm việc bị đóng sầm lại một cách nặng nề. Lúc này Lôi Vũ mới bừng tỉnh, ảo não nện lên vách tường, hối hận vừa rồi đã quá xúc động, khiến cho hai người ngay cả bạn bè cũng không thể làm được.

Chỗ chủ nhiệm và phòng tài vụ đều rất thuận lợi, chỉ chốc lát sau, Úc Tử Duyệt đã làm xong tất cả thủ tục, cùng Lăng Bắc Hàn rời khỏi tòa soạn báo. Ra khỏi tòa soạn, chuyện khiến cô không ngờ nhất chính là, Chu Nhiên kia lại gọi điện tới.

Hai ngày nay ở Thủ đô, cô ta cũng thường gọi điện thoại cho cô, vừa nghe nói cô đang ở Thủ đô thì cúp ngay.Úc Tử Duyệt cũng cố ý không nói cho cô ta biết cô và Lăng Bắc Hàn đã tái hôn rồi, còn nói trở về Tô Thành sẽ đến tìm cô ấy.

211. Chương 212: Ác Giả Ác Báo

“Anh nói xem tại sao cô ta lại không biết ngưỡng đến thế chứ?” Cúp điện thoại, Úc Tử Duyệt nói với Lăng Bắc Hàn, mới vừa rồi trong điện thoại cô còn đồng ý gặp Chu Nhiên đấy. Úc Tử Duyệt trưng ra vẻ mặt chán ghét nhìn Lăng Bắc Hàn, cũng quan sát anh từ trên xuống dưới một lượt.

“Sao lại nhìn anh như thế?” Ánh mắt cô như thế là có ý gì? Như là ghét bỏ ấy! Lăng Bắc Hàn nhìn cô, bất mãn hỏi.

“Nhìn xem sao anh lại trêu chọc toàn những hoa đào thối nát thế!” Úc Tử Duyệt nhìn anh chăm chăm, giấu cợt nói. Nhớ tới Chu Nhiên, trong lòng cô liền thấy tức giận, cô còn chưa quên mấy ngày đó mình sống khổ sở thế nào!

“Úc Tử Duyệt! Em.....” Cô gái đáng chết này, dám cười nhạo anh? Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm, tức giận nói.

“Em thế nào? Những người đàn ông theo đuổi em đều là người ưu tú!” Úc Tử Duyệt cố ý kích động anh, lâu rồi không làm âm ỉ, náo loạn với anh, cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn tức giận gầm nhẹ, nắm chặt hai nắm đấm, thật muốn đánh cô, nhưng trong thoáng chốc liền tỉnh táo lại, khóe miệng hiện lên nụ cười giấu cợt: “Ưu tú? Là cái tên giáo viên Thẩm giết người? Lệ Mộ Phàm chơi những trò hèn hạ? Hay là Tư Đồ Ngạn bị truy nã? Úc Tử Duyệt, em lên mặt cái gì?” Lăng Bắc Hàn nắm tay cô, vừa đi vừa nói chuyện.

“Anh.....” Lời nói của Lăng Bắc Hàn không hề sai, lúc này Úc Tử Duyệt mới ý thức được, hình như mình cũng chỉ toàn dụ được những hoa đào thối nát!

“Lệ Mộ Phàm cũng đã cải tà quy chính rồi! Huống chi, còn có thêm Lôi Vũ! Lôi Vũ ưu tú, hoàn mỹ!” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, đắc ý nói. Chợt cảm thấy bàn tay nắm tay mình của Lăng Bắc Hàn đang siết chặt, giống như muốn bóp nát xương cô vậy.

“A..... Anh bóp đau em!” Úc Tử Duyệt bị đau hít một hơi khí lạnh la lên, biết là anh đang tức giận, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt xanh mét kia không làm cô sợ, ngược lại còn cảm thấy hết sức thú vị. Lúc trước anh đã từng nói vào tai cô, tức giận với cô, gào thét với cô, cũng chỉ là biểu hiện của tình yêu. Đối mặt với những người không liên quan, anh chỉ luôn vui buồn không lộ ra mặt.

Chỉ có cô mới dễ dàng chi phối được cảm xúc của anh!

“Đáng đời!” Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn cô, buồn bực nói.

Dám khen tên Lôi Vũ kia ưu tú, hoàn mỹ? Cô đặt anh ở đâu chứ? Lăng Bắc Hàn ghen tức! Tên Lôi Vũ đó đối với anh mà nói cũng là một tình địch.

Anh lườm cô một cái, không nói thêm gì nữa, buông tay cô ra, vượt lên đi trước, Úc Tử Duyệt vội vàng đuổi theo, cảm thấy anh đang rất tức giận. Đưa cánh tay nhỏ bé ra, chủ động tìm kiếm bàn tay to rộng của anh, khẽ cầm lấy, “Bắc Hàn.....” Cô nhỏ giọng gọi.

“Ông xã?” Thấy anh không để ý tới cô, cô lại làm nũng kêu lên, bình thường Lăng Bắc Hàn không chịu nổi nhất chính là bộ dạng này của cô, “Cái gì?” Người đàn ông đang buồn bực rồi cuộc cũng mở miệng, tức giận, không kiên nhẫn nói.

“Vừa nãy ngài ta chỉ nói đùa thôi..... Trong lòng em, anh mới là người ưu tú nhất, hoàn mỹ nhất! Nhưng mà Lôi Vũ quả thật có ý với em.....” Úc Tử Duyệt nũng nịu nói, trước tiên là khen anh một chút, sau đó lại khiến anh khấn trương một chút, tránh cho anh hạ hê đến mức vênh đuôi lên trời!

Úc Tử Duyệt cũng không ngốc, hiện giờ sống chung với Lăng Bắc Hàn, cũng biết nắm biết thả thế nào cho đúng mực. Như vậy mới có thể nắm chặt anh trong lòng bàn tay mình!

Quả thật Lăng Bắc Hàn thoát đầu là đắc ý, giây lát liền trở nên khẩn trương, anh cũng rõ Lôi Vũ có ý với Úc Tử Duyệt, “Người khác có ý với em, đó là chuyện của người ta, Úc Tử Duyệt, em nhớ kỹ cho anh, mấu chốt là bản thân em! Không được động lòng! Hiểu chưa?” Lăng Bắc Hàn giáo huấn cô, nói.

“Sao em có thể động lòng được! Anh cũng thế, cho dù có bao nhiêu hoa đào thối nát, bao nhiêu con ruồi xâu xí đến tìm anh, anh cũng không được động lòng! Nếu không em phê anh!” Cánh tay nhỏ bé của Úc Tử Duyệt giơ lên thành hình cây kéo, thở phì phò nói với Lăng Bắc Hàn.

Dưới ánh mặt trời, Lăng Bắc Hàn bắt đầu dĩ cười cười, “Có muốn ghé tay không?” Chỉ một mình cô đã sớm chiếm cứ cả thể xác và linh hồn của anh rồi, công việc của anh lại bận như vậy, sao có nhiều thời gian mà nghĩ đến cô gái khác chứ?

Úc Tử Duyệt đưa ngón tay út ra, móc vào ngón tay của Lăng Bắc Hàn, giống như đứa bé ghé tay với anh, lập lời thề.

Cô tin, trên thế giới này trừ Lăng Bắc Hàn ra, sẽ không có người đàn ông thứ hai nào có thể khiến cô yêu đến tận xương tủy như vậy!

“Vậy bây giờ có phải chúng ta nên đi tìm Chu Nhiên hay không? Có muốn chơi đùa với cô ta một chút không?” Đi về hướng bệnh viện, Úc Tử Duyệt hỏi Lăng Bắc Hàn.

“Còn chơi đùa làm gì, trực tiếp kiện cô ta chấn bệnh sai là được!” Lăng Bắc Hàn cất giọng nói.

“Hả? Vậy không phải là hủy hoại cô ta luôn sao? Mất chén cơm thì phải làm thế nào? Hơn nữa, có lẽ cô ta sẽ không thừa nhận đâu, nói là do sơ xuất thôi.” Úc Tử Duyệt không ngờ Lăng Bắc Hàn sẽ tàn nhẫn như vậy, vội vàng nói.

“Để lại bác sĩ như thế là gieo họa! Anh chỉ dựa theo tình hình....” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, cũng chỉ nói thật.

Chu Nhiên nhìn thấy Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn cùng xuất hiện thì há hốc mồm, không phải cô đã dặn Úc Tử Duyệt chỉ đi một mình rồi sao? Chẳng lẽ, cô ấy đã nói cho Lăng Bắc Hàn biết sự thật? Bọn họ đến để tra xét?

“A Hàn, sao cậu cũng tới vậy.....?” Chu Nhiên cười nói.

“Theo bà xã tôi đến kiểm tra phụ khoa, không được sao?” Lăng Bắc Hàn nắm tay trái của Úc Tử Duyệt, nhìn Chu Nhiên, cười giễu cợt.

Bà xã? Bọn họ kết hôn rồi? Nhìn chiếc nhẫn trên tay Úc Tử Duyệt, Chu Nhiên lại tròn tròn mắt, lúc này mới hiểu được, có lẽ Úc Tử Duyệt đã nói cho Lăng Bắc Hàn biết sự thật!

“Có thể! Đương nhiên là có thể! Hôm nay vừa đúng lúc tôi có chuyện quan trọng muốn nói cho Duyệt Duyệt!” Chu Nhiên uyển chuyển nói, kéo Úc Tử Duyệt vào phòng kiểm tra, Lăng Bắc Hàn cũng vào theo.

“Duyệt Duyệt, kết quả mà lần trước tôi nói với cô....” Chu Nhiên kéo tay Úc Tử Duyệt, cười nói, Úc Tử Duyệt hừ lạnh trong lòng, nghĩ thầm, xem cô ta làm thế nào để che giấu.

“Đúng vậy, cô nói tôi không dễ có thai!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói.

“A..... A Hàn, cậu đừng hiểu lầm, Duyệt Duyệt cũng là sợ cậu lo lắng nên mới gạt cậu.....” Chu Nhiên cười mỉa, lại nhìn Lăng Bắc Hàn một cái, ra vẻ biện hộ giúp Úc Tử Duyệt.

“Cô ấy đã nói hết với tôi rồi.” Lăng Bắc Hàn nhìn Chu Nhiên, nói mà không có biểu cảm gì.

Lời nói của Lăng Bắc Hàn khiến cho lòng Chu Nhiên run lên, “Thật sao? Vậy hôm nay cậu tới cũng rất đúng lúc, tôi có chuyện muốn nhận lỗi với hai người, lần trước kiểm tra cho Duyệt Duyệt, là do tôi sơ xuất, vốn là tất cả của Duyệt Duyệt đều bình thường.....” Về mặt Chu Nhiên thành khẩn nói với hai người.

Người đàn bà hèn hạ! Thật sự dùng đến mảnh khốe này! Trong lòng Úc Tử Duyệt tức giận đến cực độ, cũng oán Lăng Bắc Hàn không phối hợp với cô để thiết kế một cái bẫy cho người đàn bà hèn hạ này.

“Sơ xuất? Chu Nhiên, cậu nói câu này nhẹ nhàng nhỉ?” Lăng Bắc Hàn nhìn Chu Nhiên, lạnh lùng nói.

“A Hàn! Đây thật sự là lỗi của tôi, loại bệnh này vốn do bác sĩ chủ quan nên dễ phán đoán sai....” Chu Nhiên nhìn Lăng Bắc Hàn, ngượng ngùng nói.

“Có lẽ cô gặp được những bệnh nhân khác, nhưng không gặp được tôi đâu, thu hồi chút tâm tư nhỏ bé của cô lại đi.....” Lăng Bắc Hàn nhếch môi, cười nói. Lúc này, có mấy người từ cửa phòng kiểm tra bước vào.

“Viện trưởng, chính là cô ta, cô ta đã nói con gái tôi không thể mang thai, bí mật bảo chúng tôi đến tìm người bạn mở phòng mạch trung y của cô ta, mỗi một đợt trị liệu tốn đến mấy ngàn! Sau này chúng tôi đến bệnh viện khác kiểm tra, vốn dĩ không hề có bệnh!” Một người phụ nữ dẫn viện trưởng mặc áo blouse trắng đi vào, chỉ vào Chu Nhiên, lớn tiếng nói, phía sau bọn họ còn có vài người nữa.

“Bà.... Bà có chứng cứ gì mà nói vậy ở đây?” Khuôn mặt Chu Nhiên lúc đỏ lúc trắng, vội vàng phản bác.

Lúc này Úc Tử Duyệt liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn cũng nhìn cô, kéo tay cô, muốn đi ra ngoài.

“Chúng có gì? Đương nhiên là chúng tôi có chứng cứ nên mới đến tìm viện trưởng!” Úc Tử Duyệt vừa được Lăng Bắc Hàn kéo ra khỏi phòng kiểm tra, đã nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói của người phụ nữ kia, “Ha.... Cái cô Chu Nhiên này, không ngờ lần này còn muốn một mũi tên hạ hai con chim!” Đi vào một hành lang nhỏ, Úc Tử Duyệt cười nhạo nói.

Lăng Bắc Hàn cũng mỉm cười, “Lần này thì tốt rồi, không cần anh ra mặt, chén cơm của cô ta cũng không giữ được!”

“Thiện giả thiện báo ác giả ác báo! Làm chuyện xấu, sớm muộn gì cũng sẽ có báo ứng!” Úc Tử Duyệt thở phào nói, “Sớm biết thế thì đã vạch trần cô ta sớm một chút!”

Lăng Bắc Hàn không nói gì nữa, hai người trở lại căn nhà trọ của cô, Lăng Bắc Hàn giúp cô thu dọn hành lý, buổi tối bọn họ còn phải trở về Thủ đô nữa, Úc Tử Duyệt thì ở trong phòng Nhan Tịch, nói chuyện với cô ấy.

“Người này bị thần kinh à? Tạo nick ảo công kích chị.” Nhan Tịch vừa gõ bàn phím, vừa tức giận nói.

“Cái.... Cái gì cơ?” Úc Tử Duyệt bước đến, nghi hoặc hỏi, chỉ thấy Nhan Tịch đang trả lời ở phần bình luận của độc giả.

“Lúc cô quyết định không cần nó, có nghĩ tới, nó cũng là một sinh mạng hay không?” Nhan Tịch nhìn vào màn hình, đọc cho Úc Tử Duyệt nghe, trong lòng đột nhiên co rút một trận.

“Có ý gì? Tên của người này cũng thật mắc cười, búng tai? Chữ ‘búng’ cũng đáng sai rồi!” Úc Tử Duyệt ôm lấy bả vai Nhan Tịch, cười nói.

Búng tai.....?

Nhan Tịch nhìn tên của người này, kinh ngạc, ngẩn người.

“Người này là ai thế? Sao lại nhắm vào chị? Còn gửi nhiều bình luận như vậy! Trong tiểu thuyết của chị có nhắc đến chuyện phá thai à?” Thấy nick ảo này còn gửi rất nhiều bình luận tương tự, Úc Tử Duyệt nói.

“Nó đâu chỉ là một sinh mạng!” Vừa trả lời xong, lại có một bình luận khác gửi tới, Nhan Tịch ngơ ngác đọc.

“Tử Duyệt!”

“A..... Dạ..... Chị Nhan, em phải trở về với Lăng Bắc Hàn rồi, một mình chị nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, chú ý thân thể, nếu không hay chị theo tụi em về Thủ đô đi?” Úc Tử Duyệt nghe thấy tiếng gọi của Lăng Bắc Hàn, vội nói với Nhan Tịch.

“À..... Thôi đi! Để nói sau!” Nhan Tịch hoàn hồn, đứng lên, vừa tiễn Úc Tử Duyệt, vừa nói.

Ra khỏi phòng ngủ, đã thấy Lăng Bắc Hàn xách túi hành lý đứng ở cửa phòng khách, “Trung tá Lăng...” Nhan Tịch gọi Lăng Bắc Hàn, “Sao thế?” Lăng Bắc Hàn cảm thấy Nhan Tịch muốn nói gì đó, nhìn cô, hỏi.

“Anh...anh phải đối xử với Duyệt Duyệt thật tốt đấy!” Nhan Tịch không thể hỏi tình hình của Lục Khải Chính ra miệng được, cũng không muốn gây thêm phiền phức cho bọn họ, cuối cùng vẫn quyết định là không hỏi gì. Lời nói của Nhan Tịch khiến Lăng Bắc Hàn cảm thấy kỳ quái, “Đương nhiên!” Anh nói với cô.

“Chị Nhan! Anh ấy không dám bắt nạt em đâu!” Úc Tử Duyệt cười nói, ôm Nhan Tịch một cái thật chặt, mới luyến tiếc rời đi.

Bọn họ đi rồi, Nhan Tịch nhìn căn phòng trống vắng, trong lòng cảm thấy mất mát....

212. Chương 213: Mang Thai Sao

“A.... Một quá....” Hai người về đến nhà thì trời đã tối hẳn. Mới vừa bước vào đến cửa, Úc Tử Duyệt liền mệt mỏi ngã xuống ghế sofa, uể oải nói. Lăng Bắc Hàn nhìn cô, yêu chiều cười cười: “Mau đi tắm đi, anh nấu mì cho em.” Giọng nói vững vàng ra lệnh cho cô.

Úc Tử Duyệt ngáp dài một cái, đứng lên rồi uể oải nói: “Để em làm cũng với anh....” Cô đuổi theo Lăng Bắc Hàn, ôm lấy hông anh từ phía sau, anh di chuyển cô cũng di chuyển theo, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Lăng Bắc Hàn cưng chiều cười, nghĩ đến ngày mai phải trở lại doanh trại, trong lòng anh tràn đầy không nỡ.

Vào đến phòng bếp, Úc Tử Duyệt vẫn không chịu buông hông anh ra, ôm lấy hông anh từ phía sau, anh đi hai bước, cô cũng bước theo hai bước, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát lưng anh, hít vào mùi hương nam tính của anh, bình yên như sắp ngủ. Ôm anh như vậy, cô cảm thấy rất vững tâm, rất ấm áp. Trong lòng như tìm được nơi nương tựa, thực sự rất mong sẽ mãi dừng lại ở thời khắc này, sẽ vĩnh viễn được cùng anh như thế này.

“Ngày mai anh trở lại doanh trại....” Lăng Bắc Hàn vừa cất hành, vừa mở miệng nói, lời nói ra chẳng hợp với hoàn cảnh tí nào.

Úc Tử Duyệt ở phía sau nghe thấy lời anh nói, trong lòng chợt thấy buồn bã, phiền muộn, mười năm ngày đã hết rồi sao?, “Cái gì?” Cô buông anh ra, đi tới bên cạnh anh, lớn tiếng hỏi. Mặc dù cô đã nghe thấy rất rõ ràng, nhưng trong lòng vẫn không muốn tin.

Anh trở lại doanh trại? Anh phải trở lại doanh trại rồi sao? Cô lại phải bắt đầu cuộc sống một mình nữa sao? Vừa nghĩ tới những ngày tháng sau này phần lớn sẽ là một mình cô trải qua, trong lòng lại thấy ê ẩm. Cô có chút uất ức nhìn anh, anh cũng nhìn lại cô.

“Ngày mai anh trở lại doanh trại.... Xế chiều sẽ đi...” Anh nhìn cô, bình tĩnh nói.

“Em đi ngủ đây....” Cảm giác chua xót dâng lên trong ngực, chớp mũi cay cay, Úc Tử Duyệt nói xong liền ra khỏi phòng bếp.

“Tử Duyệt?” Cảm thấy cô có vẻ khác lạ, Lăng Bắc Hàn vội vàng đuổi theo, đuổi đến cửa phòng ngủ liền kéo tay cô lại, “Sao thế?” Nhìn vẻ mặt cô như chực khóc, anh đau lòng hỏi.

“Oa... Hu....” Cô khóc lên, ôm lấy hông anh làm nũng, “Không cho anh đi....” Cô gào lên, hai cánh tay ôm chặt hông anh. Nhìn người đang khóc nức nở trong ngực mình, Lăng Bắc Hàn vươn tay vuốt ve sau gáy cô, khẽ thở dài: “Em phải làm quen....” Anh hiểu được, cô phải chịu ảm ức rồi.

“Em phải hiểu, đây chính là thiệt thòi của người vợ lính....” Lăng Bắc Hàn thấp giọng nói, “Chờ đến lúc nào đó anh không thể chạy, không thể nhảy, không thể huấn luyện binh lính được nữa, anh nhất định sẽ xuất ngũ, chúng ta sẽ có thể được ở bên nhau. Đến khi đó, em đừng có chán ghét anh là được....” Lăng Bắc Hàn đẩy cô từ trong lòng ngực mình ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm nước mắt của cô, dịu dàng nói.

Sẽ chán ghét anh sao? Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm.... Cô nghĩ, sẽ không bao giờ cô chán ghét anh được.

Được gả cho anh, hoài bão của anh, lí tưởng của anh, cô đều hiểu rất rõ, nghĩ vậy cô liền ngừng ghen ngào, chùi nước mắt, lại cảm thấy mình thật ích kỷ, cô không nên khiến anh lo lắng mới phải, “Chỉ sợ khi đó anh đã già rồi!” Cô nhìn anh, “Anh đi nấu cơm đi, em đói rồi, giờ em đi tắm trước đã...” Cố làm ra vẻ thoải mái, cô vừa nói vừa đẩy anh ra rồi chạy vào phòng ngủ.

Lăng Bắc Hàn sao lại không hiểu được tâm tư của cô, không nỡ nhìn cô cố tỏ vẻ không có gì, rồi lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Đi vào bếp nấu mì với thịt băm, vừa nấu xong thì cũng đúng lúc cô đi ra, đầu tóc cũng đã tự mình làm khô, cô đi vào phòng bếp, cùng anh ăn mì.

Đêm nay, Lăng Bắc Hàn muốn cô một lần lại một lần, Úc Tử Duyệt cũng tựa như yêu tình nhiệt tình ghen hợp cùng anh, mang theo sự không nỡ vô cùng. Mặc dù cô biết, mỗi tháng anh được về nhà một lần, nhưng suốt một tháng không được nhìn thấy anh, đối với đôi uyên ương đang bị vây hãm trong tình yêu cuồng nhiệt mà nói, đó là khoảng thời gian gian mà dài đằng đẳng.

Ngày hôm sau, Lăng Bắc Hàn đưa Úc Tử Duyệt tới tòa soạn báo danh. Buổi trưa, hai người đi đến quán cơm riêng tư trong một con hẻm nhỏ gần đó.

“Aizzz, không biết bây giờ lão Lục thế nào rồi?” Hoàn cảnh lúc này lại khiến Úc Tử Duyệt nhớ tới Lục Khải Chính cùng Nhan Tịch, đặc biệt là Lục Khải Chính, bây giờ anh ta đang là tội phạm bị truy nã nữa chứ. Lăng Bắc Hàn nghe thấy Úc Tử Duyệt nói vậy, mặc dù bên ngoài sắc mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại cảm thấy lo lắng.

Theo tin tức anh nhận được, mấy ngày qua, Tư Đồ Ngạn và Lục Khải Chính có lẽ là đang lên về Đại lục.

“Mỗi người một số mạng, những chuyện này em không cần phải suy nghĩ nhiều. Nhớ kỹ, sau này đi phỏng vấn không cho phép mạo hiểm, nếu em dám làm chuyện gì nguy hiểm, cho dù chỉ là một lần, thì sau này đừng nghĩ đến chuyện đi làm nữa.” Lăng Bắc Hàn lo lắng Úc Tử Duyệt sẽ lại giống như lúc ở Tô Thành, mạo hiểm đi săn tin, liền cứng rắn nói với cô.

“Tại sao không được? Lăng Bắc Hàn, anh thật vô lí! Là một phóng viên, vốn không được sợ khó khăn, không được sợ nguy hiểm.” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm, phản bác.

“Vậy thì nghĩ cho anh một chút. Tử Duyệt, đừng khiến anh lo lắng, Trung Quốc không thiếu những phóng viên như em...” Lăng Bắc Hàn cũng biết mình nói như vậy rất vô lý, cũng rất ích kỷ, nhưng vẫn gần như cầu khẩn cô.

Cho dù là ích kỷ, anh cũng không muốn cả ngày phải sống trong lo lắng thấp thỏm vì cô.

“Còn biết nói em? Một mình anh...” Úc Tử Duyệt tức giận nói, nhưng lời vừa thoát ra đã liền im bặt, quân nhân cùng nghề phóng viên vốn dĩ khác nhau, quân nhân là vì bảo vệ quốc gia, đó là thiên chức. còn phóng viên bọn cô, hơn nữa là làm việc theo đạo đức nghề nghiệp, theo lương tâm của mình.

“Em đồng ý với anh, nhất định sẽ bảo vệ mình thật tốt, anh cũng đừng vì em mà lo lắng nữa...” Úc Tử Duyệt an ủi anh.

Sau khi cơm nước xong, hai người tay trong tay đi tản bộ dọc con hẻm, ra đến đầu hẻm đã thấy một con xe Hummê mới tinh đang chờ sẵn, Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn biển số xe, chính là biển số xe của anh, chỉ có xe là mới, cô cũng chợt nhớ ra hai ngày nay không thấy chiếc xe kia của anh đâu cả.

“Anh đổi xe thật đấy à?” Úc Tử Duyệt nghi hoặc hỏi.

“Không đổi thì biết làm sao?” Lúc này, nhân viên bảo vệ Tiểu Lý nhảy từ trên xe xuống, đưa chìa khóa cho Lăng Bắc Hàn, nói với bọn họ mấy câu rồi rời đi.

“Lúc trước chỉ là em giận dỗi chút thôi, đổi xe như vậy, thật lãng phí...” Bị anh lôi lên xe, Úc Tử Duyệt ngồi ở vị trí cạnh ghế lái, quan sát một lượt, xe mới, trong xe còn lưu lại mùi da thoang thoang, ngoài ra thì giống hệt chiếc xe kia.

Đổi đi đổi lại vẫn là cái thứ quái vật này, Úc Tử Duyệt nói thầm trong lòng.

“Đợi lần tới nghỉ phép, anh dẫn em đi phượt.” Lăng Bắc Hàn mỉm cười mở miệng, vừa nghĩ tới đã liền muốn đưa cô đi ngay, đi xe đến Tây Tạng hoặc biên giới cũng được. Có điều đây cũng chỉ là mong ước, một ngày nào đó mới thực hiện được.

“Ừ, ý này cũng hay đấy! Em rất mong chờ đó....” Cô cũng nghĩ bây giờ được đi phượt cùng anh thì thật là tốt, mới nghĩ như vậy, trong lòng đã rất mong ngóng.... Có điều, chỉ một lát nữa thôi là anh phải về doanh trại rồi.

Lăng Bắc Hàn khởi động xe, mỉm cười, rồi lái xe, ra khỏi con hẻm, đi ra đường lớn vòng qua thành phố, ra đến con đường dẫn đến doanh trại.

Úc Tử Duyệt biết anh cho phép cô đưa anh đến doanh trại bộ đội, bàn tay nhỏ bé không khỏi nắm lấy bàn tay không cầm tay lái của anh, tràn đầy lưu luyến không nỡ. Dọc đường đi, cô luôn miệng nói với anh rất nhiều chuyện, Lăng Bắc Hàn lại chỉ mỉm môi, lẳng lặng nghe. Không tới hai giờ ngồi xe, nhìn thấy khoảng cách với trạm xăng gần doanh trại của anh càng lúc càng gần, lòng Úc Tử Duyệt càng thêm nặng nề.

Cô biết, giây phút thực sự chia xa anh đã đến.

Lăng Bắc Hàn quay đầu xe rồi dừng lại, quay đầu ngẩn người nhìn cô hồi lâu, sau đó liền ôm cô vào trong ngực, môi hai người cũng gấp gáp mà quấn lấy nhau, cô ngã vào lồng ngực của anh, phối hợp với anh, hấp tấp hôn tới.

Hai cánh tay quấn quanh cổ anh thật chặt, trái tim không ngừng nhảy lên.

“Ừm....” Lúc buông ra, cô thở hổn hển, hai tròng mắt say đắm nhìn anh, “Thế này đi, mỗi ngày phải gọi điện thoại cho em, hoặc là gửi tin nhắn. Hoặc gọi video cũng được.” Ôm chặt lấy anh, Úc Tử Duyệt bá đạo ra lệnh.

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!” Anh nhìn cô, cười nói.

“Không được! Không thể làm vì nhiệm vụ được, mỗi tin nhắn đều phải xuất phát từ nội tâm, anh không muốn anh gạt em.” Úc Tử Duyệt nhìn anh chăm chăm, thở phì phì nói.

Lăng Bắc Hàn cầm chiếc mũ quân nhân bên cạnh đội lên, cười với cô, khuôn mặt anh tuần mê người khiến Úc Tử Duyệt càng thêm mê đắm, nhất là hình ảnh anh lúc mặc quân phục, thật sự là vô cùng đẹp trai.

“Được! Anh đi đây....” Anh nói xong, hai tay liền ôm lấy đầu của cô, cúi đầu xuống, hôn xuống môi cô, sau đó mới buông cô ra, nhanh chóng mở cửa xe, nhảy xuống, chỉ sợ tiếp tục chần chừ thêm một giây nữa, anh sẽ không đi được.

Trái tim Úc Tử Duyệt co thắt, nhìn bóng dáng màu xanh của anh qua gương chiếu hậu, lỗ mũi cay xè.

Chuyển người sang ghế lái, nhìn qua gương chiếu hậu thấy anh đang vẫy tay với cô, cô cố gắng nén cho nước mắt không rơi xuống, mỗi lần chia lìa cũng để vì lần tái hợp sau hạnh phúc hơn. Mặc niệm trong lòng, cô hướng về phía gương vẫy tay, sau đó khởi động xe trở về.

Nhìn bóng dáng chiếc xe Hummer to lớn càng lúc càng nhỏ dần, nụ cười bên khóe miệng Lăng Bắc Hàn càng lúc càng cứng lại, dấu cười trong ánh mắt cũng bị sự không nỡ thay thế, đến khi không nhìn thấy chiếc xe đâu nữa, anh mới xoay người, lấy điện thoại di động ra, gọi điện.

“Lúc nào cũng phải bảo vệ Úc Tử Duyệt an toàn...” Tư Đồ Ngạn muốn trở lại đại lục, anh lo lắng hẳn sẽ trả thù... Phải phòng vệ chu đáo. Đồng thời anh cũng rất lo lắng cho sự an nguy của Lục Khải Chính, chỉ sợ lần này cậu ta thực sự sẽ gặp phải nguy hiểm.

“Sao còn chưa tới? Hôm nay đã là ngày hai mươi tám rồi....” Lúc đi vệ sinh, Úc Tử Duyệt nhìn chiếc quần lót sạch sẽ, nghi hoặc tự hỏi. ‘Dì cả’ của cô lần này lại bị trễ rồi.

“Duyệt Duyệt, mau xuống ăn cơm đi, cũng không còn sớm nữa....” Tiếng gọi của dì Vương chợt truyền đến, Úc Tử Duyệt vội vàng rửa sạch tay, rồi đi ra ngoài.

“.....Thủ phạm chính của vụ buôn lậu vũ khí Tư Đồ Ngạn, Lục Khải Chính đã xuất hiện ở đại lục, các đội cảnh sát đang bố trí lực lượng chặt chẽ...” Úc Tử Duyệt vừa mới xuống lầu liền nghe thấy tin tức như vậy truyền từ TV ra, chỉ thấy bố chồng Lăng Chí Tiêu một thân quân trang cùng mẹ chồng Tiểu Dĩnh của cô đang đứng trước TV...

“Con chào ba, con chào mẹ!” Úc Tử Duyệt lễ phép chào hỏi hai người, cũng nhìn lên màn hình TV, liền nhìn thấy hình ảnh Tư Đồ Ngạn đang đeo kính râm, còn có Lục Khải Chính.

“Bọn hần còn dám trở lại đại lục sao?... Cảnh sát cũng thật là, mãi cũng không bắt được.” Úc Tử Duyệt thầm nói, trong lòng vì Lục Khải Chính, cũng vì Nhan Tịch mà thương xót.

Xem xong tin tức kia, Lăng Chí Tiêu liền tắt TV, “Ăn cơm thôi...” Ôm lấy eo Tiểu Dĩnh, đi tới bàn ăn.

“Bắt bọn họ cũng đâu dễ dàng như vậy, trên đó còn không biết liên can đến bao nhiêu người nữa...” Tiểu Dĩnh thở dài nói, ngồi xuống bên bàn ăn, bưng bát tổ yến lên.

“Vâng...” Úc Tử Duyệt cũng đồng tình lên tiếng, sau cũng bưng bát tổ yến của mình lên.

“Duyệt Duyệt, tối nay con có rảnh không? Lát ăn xong sớm, con theo mẹ đi mát-xa...” Tiểu Dĩnh đặt bát tổ yến xuống, nói với Úc Tử Duyệt.

“Dạ có, tối nay con rảnh.” Úc Tử Duyệt cười nói, năm bữa nửa tháng lại kéo cô đi làm đủ loại chăm sóc sắc đẹp, bà cũng không còn đáng về nghiệm nghị như trước nữa, còn thường xuyên dẫn cô đi dạo phố.

Có một lần đi đến khu mua sắm áo lót, Úc Tử Duyệt còn kéo bà đi mua áo lót sexy, cô vốn tưởng rằng mẹ chồng sẽ mắng cô một trận, ai ngờ mẹ chồng cô lại rất vui vẻ mua vài bộ, thậm chí còn tặng cho cô hai bộ nữa.

Úc Tử Duyệt thật sự ‘sốc’, lúc trở về nói lại với Lăng Bắc Hàn, lại bị Lăng Bắc Hàn mắng ột trận.

Trong lúc xoa bóp, người thợ mát-xa còn cung cấp cho họ thêm chút kiến thức về chăm sóc sắc đẹp, trước và sau khi hành kinh nên làm những gì, vân vân..., “Úc tiểu thư, hình như tháng này nguyệt sự của cô chưa tới?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Tôi cũng đang thắc mắc, bình thường ngày hai mươi lăm đã có rồi, nhưng hôm nay đã là ngày hai mươi tám rồi...” Úc Tử Duyệt vội vàng nói.

Lúc này, bà Tiểu Dĩnh đang nằm bên cạnh liền quay đầu sang, nhìn cô, hay là có tin vui rồi? Bà mừng thầm.

“Duyệt Duyệt, mẹ có chút chóng mặt, tối nay chúng ta làm đến đây thôi...” Sợ mấy người thợ mát-xa này tiếp tục nói ra, Tiểu Dĩnh vội nói.

“Vâng!” Úc Tử Duyệt liền đáp lời, cùng bà đi tắm rửa, sau đó ra khỏi thẩm mỹ viện.

“Mẹ à, mẹ còn chóng mặt không?”

“Không, không sao.... Duyệt Duyệt...” Sau khi lên xe, Tiểu Dĩnh nói, dường như muốn hỏi cô chuyện gì đó, đáng về muốn nói lại thôi.

“Mẹ, sao thế ạ? Có chuyện gì mẹ cứ nói thẳng?” Úc Tử Duyệt vừa lái xe vừa nói.

“Duyệt Duyệt, mẹ đoán hình như con có thai rồi.... Con dừng xe ở hiệu thuốc đằng trước... Mua qua thử thai về thử xem...” Tiểu Dĩnh ngáp ngừng mở miệng, có chút ngượng ngùng, dù sao bà với Úc Tử Duyệt cũng không hoàn toàn giống với hai mẹ con.

“Két....” Nghe thấy lời Tiểu Dĩnh nói, Úc Tử Duyệt giật mình đạp thắng một cái.

“Duyệt Duyệt, con....” Cô đột nhiên thắng gấp dọa cho Tiểu Dĩnh sợ đến lấy tay ôm ngực.

“Mẹ, mẹ nói, con....con mang thai rồi?” Úc Tử Duyệt nhìn Tiểu Dĩnh, lắp bắp hỏi lại.

“Con kích động như thế làm gì? Mẹ mới chỉ nói là có thể.” Tiểu Dĩnh tức giận thấp giọng nói, nhìn ra ngoài cửa sổ, may đây còn là đường quốc lộ.... Con bé này, sao lại mất bình tĩnh như vậy?

“Que thử thai, ở đâu có bán que thử thai ạ? Con đến mua...” Úc Tử Duyệt kích động nói, thiếu chút nữa vui mừng phát khóc.

“Ồ hiệu thuốc.” Tiểu Dĩnh tức giận nói, lúc này Úc Tử Duyệt liền đạp chân ga, chạy nhanh đi. Đến một cửa hàng thuốc, cô dừng xe, giật dây an toàn trên người ra, vội vã chạy vào bên trong. Tiểu Dĩnh đang ngồi trong xe thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Con bé này kích động quá rồi. Nhớ tới khi lần đầu biết tin mình mang thai Lăng Bắc Hàn, bà cũng kích động như thế...

Úc Tử Duyệt nhìn trên giá đủ loại que thử thai, giấy thử thai, vân vân... cũng liền lấy một cái. Đến khi ra khỏi cửa hàng thuốc đã thấy mẹ chồng cô ngồi sang vị trí ghế lái, “Để mẹ lái xe, con cũng không nên quá kích động...” Bà thấy Úc Tử Duyệt đi ra liền trầm giọng nói.

Úc Tử Duyệt le lưỡi, cúi đầu nhìn hướng dẫn ghi phía sau hộp đựng que thử thai, chỉ hận không thể lập tức về nhà thử xem.

213. Chương 216: Kiếp Nạn

Nhan Tịch vừa mới tới Thủ đô, Úc Tử Duyệt không hiểu tại sao cô lại đột nhiên trở về, tới gặp thì mới biết cô đã thuê một căn nhà dưới tầng ngầm, lạnh lẽo, ẩm ướt.

Nhan Tịch lúc này đang ngồi bên bàn viết gì đó, mái tóc ngắn gọn gàng, mặc rất thoải mái với chiếc áo len dày cổ tròn cùng chiếc quần bút chì bó sát, chân đi đôi dép bông trong nhà. Úc Tử Duyệt thẫn thờ dài trong lòng, nhìn cô một lúc lâu, lại nhìn bốn phía căn nhà của cô, “Sao chị lại không nói sớm cho em biết? Em sẽ giúp chị tìm được một căn phòng tốt hơn. Chị vốn sợ lạnh, bây giờ lại ở một nơi âm u ẩm ướt, quanh năm không có ánh sáng mặt trời thế này, thân thể sao chịu được...” Úc Tử Duyệt mở miệng, trách móc Nhan Tịch.

Cô hình như lại gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt vẫn mang vẻ cười cười: “Duyệt Duyệt, chị ở đây rất tốt, cũng chưa có ý định sẽ nán lại bao lâu, cũng có thể sẽ nhanh chóng rời đi thôi.” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt vừa cười vừa nói.

Cô chỉ đang đợi một đáp án thôi, sau khi nhận được đáp án của Lục Khải Chính, cô sẽ rời đi. Cô biết, anh đã trở lại Thủ đô rồi, cô muốn hỏi anh rõ ràng...

“Chị về Thủ đô làm gì thế? Nhan Tịch, rốt cuộc chị làm sao vậy? Tìm kiếm Lục Khải Chính sao? Bây giờ anh ta đang là tội phạm bị truy nã đấy.... Chị nói cho em biết, chị vẫn còn yêu anh ta, đúng không?” Úc Tử Duyệt tiến tới, ngồi xổm xuống trước mặt Nhan Tịch, kích động hỏi. Rốt cuộc cô hỏi ra cái vấn đề cô vẫn luôn không dám hỏi. Cô lo lắng Nhan Tịch thực sự yêu Lục Khải Chính, yêu một kẻ tù tội như anh ta.

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch không khỏi hổ thẹn, cười cười: “Chị chỉ là muốn tới thăm em một chút thôi.... Chị đối với Lục Khải Chính có thể có cảm giác gì được chứ? Yêu anh ta sao? Không có khả năng...” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt, vừa cười vừa nói.

Trái tim đau đớn như bị dao lăng trì, cô biết rõ anh đang nằm vùng, nhưng lại không biết suy đến cùng Lục Khải Chính coi cô là gì, cô chỉ biết, đêm đó, dường như anh rất đau khổ, áp lực trong lòng rất lớn, dẫn cô đi uống rượu, nói với cô rất nhiều điều cô không hiểu được, sau đó, chuyện nên phát sinh, chuyện không nên phát sinh đều xảy ra cả.

Trước đây, cô mơ hồ cảm nhận được anh dường như có chút yêu cô, nhưng cái tin nhắn đó lại nói cho cô biết, cô chỉ là một công cụ để anh giải tỏa áp lực, anh không cần con của bọn họ, anh từ hôn với Lăng Bắc Sam đều chỉ vì anh không muốn liên lụy tới nhà họ Lăng...

Cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được đáp án, ỉn một lời giải thích. Bởi vậy cho nên, khi biết anh đã về tới Thủ đô, cô vội tìm tới ngay. Nhưng cô không biết được nên đi đâu tìm anh, cô cũng biết tìm anh lúc này rất

nguy hiểm.

Cô càng sợ kết quả nhận được là, anh cũng có cảm tình với cô, nhưng chỉ là trong lúc nhất thời, khi mà áp lực đè nặng nên vai, khiến anh cần một chỗ dựa, đến cuối cùng, người anh yêu vẫn là Lăng Bắc Sam. Càng sợ, cô càng cảm thấy điều này là thật...

“Chị cũng biết là không có khả năng, bởi vậy, chị Nhan, chị đừng nhớ đến anh ta nữa... Thôi được rồi, không nói nữa, chị Nhan, em có thai rồi...” Úc tử Duyệt nhìn Nhan Tịch, vừa cười vừa nói, ngồi xuống mép giường của cô, giơ tay phủ lên bụng mình, nhìn vẻ mặt phức tạp của Nhan Tịch, nhớ tới cô mới sẩy thai liền cảm thấy gợn gợn chính mình, “Chị Nhan, em xin lỗi...”

“Duyệt Duyệt, chị không sao. Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, chị đã trở lại bình thường rồi.” Nhan Tịch hiểu ý Úc Tử Duyệt, vội nói với cô, “Em phải biết chăm sóc bản thân thật tốt, ba tháng đầu mang thai rất quan trọng, cũng rất dễ sẩy thai, em nhất định phải chú ý.” Nhan Tịch nhìn cô, dịu dàng nói.

“vâng, em sẽ cẩn thận. Chị Nhan, không còn sớm nữa, chị em mình đi ăn nhé?” Úc Tử Duyệt nhìn đồng hồ, nói với Nhan Tịch. Nhan Tịch vốn muốn cự tuyệt, nhưng cảm thấy có chút nhứt đầu, chắc là do ở trong nhà quá lâu, nên đồng ý với Úc Tử Duyệt, thay quần áo rồi cùng cô ra ngoài.

Úc Tử Duyệt cùng Nhan Tịch đi đến quán cháo trước nhà, không muốn ăn những đồ ăn kích thích khẩu vị, chỉ chọn những món thanh đạm, còn hỏi người bán hàng, phụ nữ có thai có thể ăn được cái này hay không, có thể ăn cái kia được không.

Cũng may, những món ăn ở quán cháo đều rất thanh đạm.

Nhìn Úc Tử Duyệt để ý như vậy, Nhan Tịch có cảm giác những lo lắng của mình vừa rồi có chút dư thừa.

“Chị Nhan, mặng non có rất nhiều chất dinh dưỡng, chị ăn nhiều một chút đi.” Thấy Nhan Tịch ăn không nhiều lắm, Úc Tử Duyệt liền nói với cô.

“Duyệt Duyệt, chị biết rồi, đừng để ý đến chị, em mới là người phải ăn nhiều đấy, cũng đừng giảm cân nữa...” Nhan Tịch cảm thấy bây giờ Úc Tử Duyệt như chị của cô vậy, có chút xấu hổ.

“Em không có giảm cân đâu. Phỏng chừng chỉ mấy tháng nữa, chắc chắn chị sẽ thấy em trở thành một bà mập ú. Aizzz, làm phụ nữ thật không dễ dàng, nhưng cũng rất hạnh phúc...” Úc Tử Duyệt còn nói thêm.

“Đúng vậy. Cả em và trung úy Lăng đều phải hạnh phúc, phải sống thật tốt đấy. Đứa nhỏ này cũng sẽ là một đứa trẻ hạnh phúc...” Không bất hạnh giống đứa con của cô, bị chính người mẹ này vứt bỏ. Đôi khi Nhan Tịch cảm thấy mình thật mâu thuẫn, rõ ràng ban đầu cô không muốn có đứa con này, nhưng sau khi thực sự mất đi lại rất vô cùng đau đớn.

Đứa con đó nhất định là tức giận vì cô không cần nó nên mới bỏ đi, cũng do cả bị chính ba nói nguyên rủa.

Trái lại với đứa con của Úc Tử Duyệt, con của cô thật sự rất đáng thương.

Nổi chua xót dâng đầy trong lòng, Nhan Tịch trầm nghĩ, cũng cố gắng kìm nén tâm trạng của mình.

Sau khi hai người ăn cơm xong, Nhan Tịch gọi tài xế nhà họ Lăng đến đón cô, rồi kéo Nhan Tịch đi tản bộ trên vỉa hè, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

“Két...”

“A....”

“Duyệt Duyệt, cẩn thận!”

Một cơn gió lơn chợt quét qua, một tiếng phanh gấp vang lên sắc nhọn, một chiếc xe ô tô màu đen có rèm che suýt chút nữa đâm phải Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch phản ứng nhanh liền kéo cô lùi lại, dùng chính thân thể mình để che chở cho cô. cả cơ thể cô lão đảo, hỗn loạn ngã xuống mặt đường.

“Chị Nhan....” Úc Tử Duyệt vội tiến tới, định nâng Nhan Tịch dậy.

“Rầm...!” Đúng lúc này, rèm cửa của xuống xe ô tô bị kéo ra, hai dáng người cao lớn màu đen bước từ trên xe xuống, “Các người muốn làm gì...?” Trời rất tối, Úc Tử Duyệt không sao nhìn thấy được mặt mũi bọn họ, theo bản năng mà phòng vệ, quát lên hỏi.

Nhan Tịch cố hết sức bò dậy, đầu gối rất đau, hai lòng bàn tay cũng bị trầy ra.

“A...” Thân thể Nhan Tịch còn chưa đứng vững dậy đã liền cảm thấy cơ thể mình bị người thô lỗ kéo đi; Úc Tử Duyệt bên cạnh cũng hét lên một tiếng, “Duyệt Duyệt...” Cô cũng bị một gã đàn ông thân hình cao lớn lôi, không, là ôm lên xe.

“Chị Nhan...”

“các người là ai...?” Úc Tử Duyệt bị ném lên xe, cô theo bản năng vòng tay che bụng mình, đến khi nhìn rõ người đàn ông đeo kính râm đang ngồi trong xe có chút quen mắt liền kinh ngạc hỏi.

“Duyệt Duyệt...” Lúc này Nhan Tịch cũng đã bị đẩy lên xe, thiếu chút nữa ngã lên người Úc Tử Duyệt, cũng may, hai người đều ở đây.

“Vào trong...” Một gã đàn ông thô lỗ đẩy hai người, hai người lảo đảo ngã xuống ghế ngồi, mà cơ thể Úc Tử Duyệt bị rơi vào trong ngực một người đàn ông.

“Là Tư Đồ Ngạn, chị Nhan, mau báo cảnh sát...” Người thấy mùi thuốc lá hiệu Lạc đà sọc vào trong mũi, Úc Tử Duyệt cuối cùng cũng nhớ ra gã đàn ông mang kính râm này là ai, nhưng Nhan Tịch còn chưa kịp hành động đã bị một gã đàn ông khác túm tóc, ném vào ghế ngồi trong cùng.

“Mèo con, vẫn còn nhớ anh sao...?” Tư Đồ Ngạn tháo cặp kính đen xuống, nhìn cô, tà mị nói.

“Khốn kiếp, mau buông ra...” Úc Tử Duyệt ở trong lòng Tư Đồ Ngạn không ngừng giãy dụa, tức giận quát.

“Mau buông cô ấy ra...” Hai tay Nhan Tịch bị một người đàn ông giữ lại, cô lắc lắc mái tóc ngắn hất ngọn tóc đang che mắt nhìn ra, nhìn thấy Tư Đồ Ngạn ôm Úc Tử Duyệt liền lập tức hét lớn.

“Con đàn bà bị Lục chơi đùa rồi bỏ rơi cũng dám hô tô gọi nhỏ sao?” Tư Đồ Ngạn liếc mắt nhìn Nhan Tịch ở phía sau, ánh mắt cố ý đảo qua phần bụng dưới của cô, cười gian ác nói.

“Bốp...” Lời của Tư Đồ Ngạn vừa dứt, gã đàn ông đang kìm kẹp Nhan Tịch liền vung một tay lên, tát vào mặt Nhan Tịch một cái, “A...” Nhan Tịch chưa từng chịu khổ như vậy, bị người ột tát, gương mặt đau rát, đầu óc ong ong, thiếu chút nữa ngất đi.

“Chị Nhan... Súc sinh! Tư Đồ Ngạn, mày muốn làm gì? Mày đang là tội phạm bị truy nã, lại còn dám làm càn như thế...” Úc Tử Duyệt thấy Nhan Tịch bị đánh, quay đầu trừng mắt nhìn Tư Đồ Ngạn, lớn tiếng quát.

“Tôi phạm bị truy nã? Ha ha... Nhóc con, không phải đều tại chồng em sao?...” Một tay Tư Đồ Ngạn nâng cằm Úc Tử Duyệt lên, nhìn cô vừa cười vừa nói, trong con ngươi hiện lên vẻ hung ác, tàn bạo. Gã vẫn luôn cho rằng chính Lăng Bắc Hàn đã hại mình, nhưng lại không hoàn toàn hay biết, Lăng Bắc Hàn chỉ là nguy trang, Lục Khải Chính mới là người nằm vùng thực sự.

Tư Đồ Ngạn muốn báo thù sao? Lòng Úc tử Duyệt có chút khản trương, rất sợ hấn dùng mình để trả thù anh.

Ngay lúc Úc tử Duyệt định lên tiếng phản bác thì xe dừng lại, cô bị người của Tư Đồ Ngạn lôi xuống xe, còn Nhan Tịch cũng bị đưa xuống sau đó. Đi vào một ngõ nhỏ u ám, xuyên qua một cửa sau của hầm rượu, miệng của Úc tử Duyệt và Nhan Tịch đều bị người bịt lại, không cách nào hô lên được, hai người bị hai gã đàn ông kèm hai bên đi qua cửa sau hầm rượu, qua cầu thang đi lên tầng hai.

“Lục, xem tôi đem người nào về này...”

“A a... Ừm... Ừm...” Cánh cửa phòng rất nặng bị đá ra. Tư Đồ Ngạn tà mị cất giọng nói, từ trong phòng cũng truyền đến tiếng thở hổn hển của đàn bà.

“A...” Nhan Tịch và Úc Tử Duyệt bị người đẩy mạnh vào trong phòng, người đàn bà trần truồng trên giường thấy có người đột nhiên đi vào liền hét lên một tiếng. Sau đó, Nhan Tịch thấy rõ ràng được cảnh tượng trong phòng, trái tim cô dường như ngừng đập.

Trên chiếc giường lộn xộn trong căn phòng tối tăm, Lục Khải Chính đang để trần nửa người trên, ôm một người đàn bà trần truồng phía dưới, tuy nửa thân người bọn họ được ga trải giường che chắn, nhưng cô cũng nhận ra được, bọn họ đang làm gì...

Úc Tử Duyệt theo bản năng quay đầu đi, mà Nhan Tịch thì sững sờ nhìn người đàn ông trên giường lâu ngày không được gặp đang mặc áo vào bước xuống giường.

Lục Khải Chính hờ hững liếc nhìn nửa bên mặt sưng vù của Nhan Tịch, rồi đảo mắt nhìn sang Úc Tử Duyệt bên cạnh. Lúc này, Tư Đồ Ngạn cười tà mị, đi tới phía anh, đồng thời ném cho anh một điều thuốc, Lục Khải Chính nhận lấy, động tác thành thạo mà ngón cường bật lửa đốt thuốc.

Nhan Tịch không nhìn thấy cái liếc mắt của Lục Khải Chính với cô, chỉ cảm thấy làn khói thuốc dày đặc khiến cô ho khan, hai mắt cay xè.

“Đinh Đinh, đây chính là người phụ nữ mà Lục từng chơi đùa...” Tư Đồ Ngạn chỉ vào Nhan Tịch, đồng thời nói với người phụ nữ kia, sau đó đi đến bên cạnh Úc Tử Duyệt, “Mèo con, tên em là gì? Thằng chồng quân nhân của em đâu? Cáo mượn oai hùm không dọa được người đâu...” Kéo Úc Tử Duyệt vào trong ngực, Tư Đồ Ngạn nói với Úc tử Duyệt, giọng điệu mỉa mai.

Úc Tử Duyệt vung tay định tát lên mặt Tư Đồ Ngạn, lại bị hắn ta dễ dàng tránh được, không những thế còn thuận thế ôm ngang người cô lên, “Tôi dẫn con mèo nhỏ này đi chơi một chút...” Ôm Úc Tử Duyệt, Tư Đồ Ngạn nói với Lục Khải Chính tà mị nói.

“Ông cháu ngài chậm rãi chơi đùa...” Người đàn bà kia nói.

“Duyệt Duyệt.... Lục Khải Chính, đồ súc sinh...!” Nhan Tịch vùng vẫy rống to, thân thể liền bị hai gã đàn ông bắt được, cô hướng về phía Lục Khải Chính hung tợn rống lên. nằm vùng thì thế nào? Đó chính là vợ của người bạn thân nhất của anh ta mà.

Nhan Tịch phẫn hận trừng mắt nhìn Lục Khải Chính, ánh mắt sắc lạnh như dao, nhưng không nhận ra, bản thân cũng đang cận kề nguy hiểm.

Khóe miệng Lục Khải Chính vẫn giương cao, cười không kiềm chế được, nhìn về mặt đỏ bừng vì tức giận của Nhan Tịch, rồi kéo Đinh Đinh rời đi, “Đem cô ta ra ngoài đi, hạng đàn bà tao đã chơi qua rồi, tao không muốn nhìn thấy nữa...” Lục Khải Chính tuyệt tình nói.

“Anh Lục, Đừng thế, chớ nên làm phụ tâm ý của anh Tư Đồ...” Người đàn bà tên Đinh Đinh kéo kéo Lục Khải Chính, nhìn chằm chằm Nhan Tịch, khóe miệng cong lên nụ cười giễu cợt, cất giọng nói.

“Anh Lục, anh Tư Đồ đã đưa cô ta về đây chắc chắn sẽ không buông tha dễ dàng như vậy đâu...” Lúc này, một trong hai gã đàn ông kia nói với Lục Khải Chính.

Trái tim Lục Khải Chính co rút, ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng nhìn Nhan Tịch, mà Nhan Tịch cũng nhìn lại anh, trong ánh mắt mang theo vẻ tuyệt vọng. Lúc này anh sẽ không ra tay cứu cô đâu. làm sao anh có thể chỉ vì cô mà đối chọi lại với những người này đây?

Mặc dù biết anh có nỗi khổ tâm, nhưng trong lòng Nhan Tịch vẫn cảm thấy đau nhói, “Không... Lục Khải Chính, anh không thể làm thế được, anh đã từng nói yêu em mà...” Nhan Tịch đột nhiên hướng về phía anh rống to, lời nói của cô khiến Lục Khải Chính cả kinh.

Hiểu ra ý của cô, trái tim anh lại co rút: “Yêu? Đinh Đinh, cô ta nói yêu...”

“Ha ha... Anh Lục vừa rồi ở trên giường cũng nói yêu tôi đấy, con đi...”

“Bốp...!” Đinh Đinh mỉa mai cười nói xong, đi tới, hung tợn tát Nhan Tịch một cái, “Chuy Tử, Đại Nhất, mau xử cô ta đi...” Sau khi tát Nhan Tịch, người đàn bà kia ra lệnh cho hai gã đàn ông.

“Roẹt...”

“Không... Không được đụng vào tao... Cút...” Cổ áo len trên người Nhan Tịch bị xé rách, làm hở ra một bên vai, cô hét lớn, cũng phẫn hận nhìn Lục Khải Chính, cô biết, hẳn lúc này anh đang rất khổ sở.

Lục Khải Chính xoay người, đi đến phía tủ quần áo, mở ra, nhân lúc đám người Đinh Đình không chú ý, lén bắn bọn chúng rồi bỏ chạy, trong lúc anh đang mặc quần áo, từng tiếng vải bị xé ra, hòa lẫn tiếng hét thảm thiết mà tuyệt vọng vang lên bên tai. Khẩu súng lục đặt ở một bên, nhưng anh lại không cách nào nổ súng ngay, giải quyết hết những người làm nhục cô trong nháy mắt được.

Trong một căn phòng khác, Úc Tử Duyệt đang cố hết sức vật lộn với Tư Đồ Ngạn, “Không được tới đây....” Trong tay cầm một con dao gọt hoa quả, cô trừng mắt nhìn Tư Đồ Ngạn gào lên.

214. Chương 275: Lăng Bắc Hàn Khỏa Thân

Mặc dù có chút là cố tình gây sự, nói xong rồi thôi, không nên vì chuyện như vậy mà giận dữ khổ sở. Nhưng cô vẫn không cách nào khống chế được tâm tình của mình, kích động nói ra những lời như vậy. Lúc này ngồi trong bồn tắm, cô mới bắt đầu suy nghĩ lại hành vi vừa rồi của mình.

Úc Tử Duyệt, mày là một người vợ lính, mày nên cảm thông với anh mới phải.

Ôm đầu gối ngồi trong bồn tắm, cô không ngừng tự an ủi mình, không ngừng khuyên nhủ chính mình. Cũng không khỏi nghĩ tới một người vợ lính khác mình đã từng phỏng vấn, chồng cô ấy đã hi sinh, suốt năm suốt tháng không thể trở về nhà được nữa, so sánh với cô ấy, cô đã may mắn hơn rất nhiều.

Chỉ là cô cần có thời gian để làm quen. Thời gian giả cho Lăng Bắc Hàn càng nhiều, cô sẽ càng gặp phải nhiều chuyện như thế này, vì vậy, cô cần phải nỗ lực để thích ứng.

“Úc Tử Duyệt, mày có thể làm được, mày có gì là không thể chịu đựng được đâu!” Cô lẩm bẩm tự nói. Sau đó, nhớ tới việc có thể mình đã mang thai, cô nhẹ nhàng nằm xuống, bàn tay vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của mình, khoe môi nở nụ cười hạnh phúc.

Lăng Bắc Hàn gọi điện thoại cho cô rất nhiều lần, nhưng cô vẫn tắt máy. Nằm trên giường, cả đêm anh không thể chợp mắt, trong lòng tràn đầy áy náy với cô. Cầm điện thoại di động nên, soạn một tin nhắn: Vợ nhỏ thương yêu, đừng giận anh mà, anh biết lỗi rồi. Tự phạt mình trồng cây chuối một giờ có được không? Đừng giận nữa, nỗi giận không tốt cho con đâu. Yêu em!

Hai chữ cuối cùng được in đậm, bôi đỏ, còn gạch chân nữa. Cuối cùng, lòng anh nhảy lên một cái, bấm nút gửi tin nhắn đi.

Nằm trên giường, nghĩ đến việc bọn họ sắp có một đứa con dễ thương, Lăng Bắc Hàn liền bật cười, một cảm xúc ấm áp mạnh mẽ xông vào tim anh, bao phủ toàn bộ cõi lòng anh. Anh rất biết ơn Úc Tử Duyệt, biết ơn cô gái nhỏ ấy đã yêu anh, thấu hiểu cho anh, chăm sóc anh, để cho anh cũng được hưởng thứ hạnh phúc ấm áp như bao người bình thường khác.

Úc Tử Duyệt trở lại phòng ngủ, nằm xuống giường, cuối cùng vẫn mềm lòng mở di động lên, liền lập tức thấy một tin nhắn đập ngay vào mắt.

Vừa đọc xong tin nhắn Lăng Bắc Hàn gửi tới, bao nhiêu tức giận đối với anh trong nháy mắt tan đi hết, thậm chí còn thiếu chút nữa bật cười, ‘vợ nhỏ’? Tên lính thối này, dám gọi nàng là vợ nhỏ cơ đấy? Úc Tử Duyệt thở phì phò nằm trên giường, khoe miệng lại nở nụ cười hạnh phúc.

Rất nhanh sau đó cũng trả lời lại cho anh: Chồng già, phạt anh trồng cây chuối hai giờ. Nhớ đó, hai giờ! Em ngủ đây, đừng gửi tin nhắn đến nữa.

Thái độ rất cứng rắn kiên quyết, rất lạnh lùng, trong lòng cũng vô cùng đắc ý. Anh gọi mình là vợ nhỏ, hẳn là cho rằng tuổi của mình còn nhỏ, vậy thì mình chắc chắn phải đả thương anh một chút, gọi anh là chồng già.

Hạnh phúc nhấm nhát lại, tưởng tượng đến vẻ mặt hoặc tức giận hoặc bật cười của Lăng Bắc Hàn lúc đọc được tin này, cô liền cảm thấy buồn cười, một tay không tự chủ phủ lên bụng, nhẹ nhàng vuốt ve, trong đầu cũng không ngừng hình dung ra hình dạng của con.

“Tiểu Dĩnh...” Lăng Chí Tiêu đang ngồi ở đầu giường đọc sách, nghe thấy có tiếng động truyền tới từ phía cửa phòng tắm, biết là bà Tiểu Dĩnh đã tắm xong đang đi ra cửa, lên tiếng gọi, ngẩng đầu lên, nhìn thấy bà Tiểu Dĩnh mặc một chiếc váy ngủ bằng vải voan mỏng màu đen, lời nói liền im bặt.

Da thịt trắng nõn, nụ hoa trên ngực như ẩn như hiện dưới lớp voan mỏng màu đen, dưới bụng của Lăng Chí Tiêu liền căng trướng, yết hầu cũng không tự chủ được mà lặn lội.

Tiểu Dĩnh nhìn hai tròng mắt phun lửa của Lăng Chí Tiêu, trong lòng xấu hổ, nhưng vẫn làm bộ tự nhiên đi tới bàn trang điểm ngồi xuống, thoa kem dưỡng da lên khắp thân thể.

“Khụ...” Lăng Chí Tiêu hoàn hồn, đi tới sau lưng bà, cầm lấy lọ kem dưỡng, nặn ra lòng bàn tay, xoa loạn lên vùng da phía sau lưng bà.

“Ừm...” Cảm giác từ sau lưng truyền tới khiến Tiểu Dĩnh không tự chủ được mà khẽ rên nhẹ.

“Bác Hàn không có ở nhà, Tử Duyệt nhất định sẽ rất cô đơn, tủi thân, bà là người làm mẹ, nên bớt chút thời gian trò chuyện cùng nó, còn công việc ở công ty thì nên giao lại cho cấp dưới xử lý.” Lăng Chí Tiêu vừa xoa kem dưỡng da lên lưng bà, vừa nói.

“Lăng Chí Tiêu, tôi có bỏ mặc con bé sao?” Lời giáo huấn của ông khiến bà thấy khó chịu, liền tức giận phản bác. Thân người hơi giãy giụa, muốn tránh bàn tay của ông. Hai tay Lăng Chí Tiêu liền túm lấy bả vai của bà, cúi đầu, “Được rồi mà, tức giận cái gì chứ?” Ông vừa hôn lên tai bà, vừa trầm giọng nói.

Người phụ nữ này, tính tình càng ngày càng thất thường, nói nổi nóng là liền nổi nóng, không giống như trước kia, vui buồn không bao giờ để lộ ra, khiến cho ông cảm thấy khó nắm bắt.

“Ông nghĩ rằng tôi vẫn còn ức hiếp Duyệt Duyệt sao? Lăng Chí Tiêu, Tiểu Dĩnh tôi... Ừm...” Tiểu Dĩnh ngược đầu nhìn chằm chằm Lăng Chí Tiêu, chưa xót phản bác, lời còn chưa nói hết Lăng Chí Tiêu đã chặn môi bà lại...

Ông nào có không tin tưởng bà gì đâu, chỉ là nhắc nhở bà một chút thôi mà, vậy mà bà đã kích động như vậy rồi. Lăng Chí Tiêu nghĩ nhất định mình phải dạy dỗ lại bà mới được. Đêm tối. Động lòng, triền miên.

Ngày hôm sau cũng chính là thứ bảy, mới sáng sớm Úc Tử Duyệt đã bị Tiểu Dĩnh đưa đến bệnh viện. Bởi vì thời gian rất ngắn, siêu âm không thể cho ra được kết quả, chỉ có thể kiểm tra thông qua lượng HCG mới có thể cho kết quả chính xác là có mang thai hay không. Mà kiểm tra HCG máu trong bệnh viện so với kiểm tra HCG nước tiểu truyền thống lại càng chính xác hơn, tỉ lệ sai lệch nhỏ hơn, hơn nữa còn có thể xác định được thời gian.

Chỉ chốc lát sau liền có kết quả, chứng thực Úc Tử Duyệt quả thật đã mang thai.

Úc Tử Duyệt kích động đến suýt chút nữa khóc lên, vội vã gọi điện cho Lăng Bắc Hàn, nhưng lại không có người bắt máy, nghĩ rằng có thể giờ này anh đang ở sân huấn luyện, trong lòng lại chưa xót. Lúc này, cô thực sự rất muốn được chia sẻ niềm vui này với anh, mặc dù tối qua cũng đã nói rồi.

“Duyệt Duyệt, mau gọi điện thoại cho ba mẹ con biết đi. bọn họ vẫn còn chưa biết....” Ngồi trong xe, Tiểu Dĩnh hòa nhà cười nói với Úc Tử Duyệt.

“Vâng.” Được bà nhắc nhở, cô lúc này mới nhớ tới cha mẹ mình, trong lòng Úc Tử Duyệt không ngừng thăm mắng mình là một đứa con gái bất hiếu.

Lập tức, cô liền lấy điện thoại ra gọi cho họ. Hai vợ chồng nhà họ Úc vừa nghe nói sắp có cháu ngoại, kích động vô cùng, còn nói hai ngày nữa sẽ tới thăm cô.

“Ba mẹ con còn kích động hơn cả con nữa.” Sau khi cúp điện thoại, hai mắt Úc Tử Duyệt ngấn nước, quay qua nói với Tiểu Dĩnh.

“Đừng khóc, đừng khóc, phải vui chứ...” Thấy Úc Tử Duyệt gần như sắp khóc, Tiểu Dĩnh liền an ủi cô.

“Mẹ, mẹ không biết đây thôi. Trước đó, một bác sĩ là bạn học với Lăng Bắc Hàn đã lừa con, nói con không thể mang thai, con....” Úc Tử Duyệt ủy khuất, chua xót trong lòng, nghẹn ngào nói với Tiểu Dĩnh, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống.

Tioeeus Dĩnh cau mày nhìn Úc Tử Duyệt đang khóc rất vô cùng thương tâm, suy nghĩ đến lời nói của cô, ngay khi cô nhắc đến cái tên Chu Nhiên, bà liền hiểu được cô đang nói đến chuyện gì. “Được rồi, đừng khóc, phụ nữ có thai phải luôn chú ý đến tâm tình của mình, không nên quá buồn quá vui....” Tiểu Dĩnh cứng ngắc an ủi cô, cầm khăn lau mặt cho cô.

Dần dần Úc Tử Duyệt cũng phát hiện ra mình lại mất khống chế trước mặt mẹ chồng, ngượng ngùng cầm khăn giấy tự mình lau nước mắt, “Mẹ, con biết được mình mang thai, vì quá kích động, cho nên....” Tầng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống, Úc Tử Duyệt nói với Tiểu Dĩnh.

“Con đó, thật quá đơn thuần, nên mới bị người ta gạt. Đàn bà mơ ước trở thành người phụ nữ của Bắc hàn rất nhiều, lúc hai con mới ly hôn, cũng có rất nhiều cô gái tìm đến cửa....” Tiểu Dĩnh cười khổ nói, “Đây không phải là muốn chứng minh gì trước mặt con..., nhưng sau này, gặp phải những người phụ nữ như vậy cần phải đề phòng. Có điều con phải tin tưởng nhân cách của Bắc Hàn, nó nhất định sẽ không dây dưa với những người phụ nữ khác. Đàn ông nhà họ Lăng ta đều mang trong mình ý thức của một người đàn ông mẫu mực.” Tiểu Dĩnh còn nói thêm với Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt cười khổ gật đầu, cô biết mẹ chồng mình không phải chỉ đang che chở cho Lăng Bắc Hàn mà còn muốn nhắc nhở mình.

Về đến nhà, sau khi bà nội nghe được tin Úc Tử Duyệt mang thai, vẫn không có gì là kích động, gương mặt bình tĩnh như thường, nhưng lồng ngực lại nhấp nhô lên xuống liên tục. Lăng Chí Tiêu biểu hiện cũng giống bà cụ, ngoài mặt chỉ khẽ cười, nhưng trong lòng lại đang kích động đến muốn hét lớn lên ăn mừng.

Người nhà họ Lăng đều là những người thâm sâu.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Tiểu Dĩnh còn mang những tấm ảnh hồi bé của Lăng Bắc Hàn ra, “Đây chính là Bắc hàn hồi bé...” Tiểu Dĩnh từ ái vừa cười vừa nói, Úc Tử Duyệt cũng vội lật xem ảnh anh.

“Ha ha.... Thật là đáng yêu.... Quần áo cũng không mặc sao ă?” Nhìn đứa trẻ sơ sinh trần truồng trong ảnh, Úc Tử Duyệt kích động nói. Đứa trẻ sơ sinh trong ảnh này chính là Lăng Bắc Hàn lúc còn bé sao?

“Đúng vậy....” Tiểu Dĩnh ngồi bên cạnh cũng vui vẻ cười, bà nội đang ngồi một bên uống trà cũng không khống chế được mà cười lên.

“Tấm này, thật là đẹp trai nha. Còn nhỏ như vậy cũng không chịu cười?” Nhìn tấm ảnh lúc bốn, năm tuổi của Lăng Bắc Hàn, dabngs vẻ lạnh lùng, không nheehcs môi cười lấy một cái, Úc Tử Duyệt lại kích động hô lên.

“Thằng nhóc này khi còn bé đã như vậy rồi, chẳng chịu cười, chỉ thích mấy thứ đồ chơi như súng, dao thôi.” Tiểu Dĩnh bên cạnh cười nói.

“Thằng nhóc thối đó khi còn bé cũng rất nghịch ngợm, thường hay đánh nhau với thằng nhóc Khải Chính, còn dùng lửa đốt móng của Khải Chính nữa.” Bà cụ lúc nào cũng lên tiếng tham gia, trong giọng nói còn mang theo vẻ yêu chiều.

Thời gian thoáng qua, đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, bây giờ Lăng Bắc Hàn cũng sắp trở thành ba rồi.

“Ha ha.... Thật đúng là....” Úc Tử Duyệt vừa cười vừa nói, trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra đủ loại biểu hiện của Lăng Bắc hàn khi còn bé. Chợt lúc này chuông điện thoại vang lên, là Lăng Bắc hàn gọi về, cô vội vàng cầm điện thoại lên đi ra ngoài sân, nhấn nút nhận.

“Kết quả thế nào?” Lăng Bắc Hàn có chút khẩn trương hỏi.

“Xác định đúng là em có thai rồi. Nhưng thời gian chính bao lâu thì chưa xác định được. Bây giờ anh mới rảnh à?” Ánh mặt trời sau trưa rất ấm áp. Úc Tử Duyệt đưa tay vuốt ve bụng mình, đắm mình dưới ánh mặt trời, hạnh phúc vừa cười vừa nói.

Nghe tin cô mang thai, Lăng Bắc Hàn vô cùng kích động: “Mới trở về từ trường bắn....” Lời nói cứng ngắt vừa mới ra khỏi miệng liền im bật, anh không biết nên nói gì vào lúc này nữa.

Tên đàn ông đáng ghét, không kích động chút nào sao? Úc tử Duyệt giận dữ trong lòng: “Mẹ vừa cho em xem những tấm ảnh chụp lúc nhỏ của anh, đều là khổ thân nha, hơn nữa còn lộ ra toàn bộ, ha ha....” Úc Tử Duyệt cười đùa nói.

Lời của cô khiến hai gò má của Lăng Bắc Hàn ửng đỏ, nghĩ rằng cô đang sống với người nhà anh rất tốt, sự xấu hổ với cô cũng thoáng tan đi rất nhiều.

“Anh còn bé của em anh cũng xem qua rồi...”

“hả? Lúc nào Mẹ em cho anh xem lúc nào?” Nghe Lăng Bắc Hàn nói đã xem qua ảnh của mình, Úc Tử Duyệt có chút nóng nảy, mặt nhỏ đỏ lên, cô hồi nhỏ nhìn rất bầu bĩnh... Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, lại cảm thấy như Lăng Bắc Hàn đang nói dối cô, “Anh chưa hề xem qua, đúng không?”

Chỉ nghe Lăng Bắc Hàn bật cười thành tiếng, Hai người hàn huyên một lúc lâu mới lưu luyến cúp điện thoại. Úc Tử Duyệt vừa định bước vào nhà, lại có một cuộc điện thoại gọi tới, là của Nhan Tịch.

215. Chương 216: Kiếp Nạn

Nhan Tịch vừa mới tới Thủ đô, Úc Tử Duyệt không hiểu tại sao cô lại đột nhiên trở về, tới gặp thì mới biết cô đã thuê một căn nhà dưới tầng ngầm, lạnh lẽo, ẩm ướt.

Nhan Tịch lúc này đang ngồi bên bàn viết gì đó, mái tóc ngắn gọn gàng, mặc rất thoải mái với chiếc áo len dày cổ tròn cùng chiếc quần bút chì bó sát, chân đi đôi dép bông trong nhà. Úc Tử Duyệt thầm thở dài trong lòng, nhìn cô một lúc lâu, lại nhìn bốn phía căn nhà của cô, “Sao chị lại không nói sớm cho em biết? Em sẽ giúp chị tìm được một căn phòng tốt hơn. Chị vốn sợ lạnh, bây giờ lại ở một nơi âm u ẩm ướt, quanh năm không có ánh sáng mặt trời thế này, thân thể sao chịu được...” Úc Tử Duyệt mở miệng, trách móc Nhan Tịch.

Cô hình như lại gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt vẫn mang vẻ cười cười: “Duyệt Duyệt, chị ở đây rất tốt, cũng chưa có ý định sẽ nán lại bao lâu, cũng có thể sẽ nhanh chóng rời đi thôi.” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt vừa cười vừa nói.

Cô chỉ đang đợi một đáp án thôi, sau khi nhận được đáp án của Lục Khải Chính, cô sẽ rời đi. Cô biết, anh đã trở lại Thủ đô rồi, cô muốn hỏi anh rõ ràng....

“Chị về Thủ đô làm gì thế? Nhan Tịch, rốt cuộc chị làm sao vậy? Tìm kiếm Lục Khải Chính sao? Bây giờ anh ta đang là tội phạm bị truy nã đấy.... Chị nói cho em biết, chị vẫn còn yêu anh ta, đúng không?” Úc Tử Duyệt tiến tới, ngồi xổm xuống trước mặt Nhan Tịch, kích động hỏi. Rốt cuộc cô hỏi ra cái vấn đề cô vẫn luôn không dám hỏi. Cô lo lắng Nhan Tịch thực sự yêu Lục Khải Chính, yêu một kẻ tù tội như anh ta.

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch không khỏi hổ thẹn, cười cười: “Chị chỉ là muốn tới thăm em một chút thôi.... Chị đối với Lục Khải Chính có thể có cảm giác gì được chứ? Yêu anh ta sao? Không có khả năng...” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt, vừa cười vừa nói.

Trái tim đau đớn như bị dao lăng trì, cô biết rõ anh đang nằm vùng, nhưng lại không biết suy đến cùng Lục Khải Chính coi cô là gì, cô chỉ biết, đêm đó, dường như anh rất đau khổ, áp lực trong lòng rất lớn, dẫn cô đi uống rượu, nói với cô rất nhiều điều cô không hiểu được, sau đó, chuyện nên phát sinh, chuyện không nên phát sinh đều xảy ra cả.

Trước đây, cô mơ hồ cảm nhận được anh dường như có chút yêu cô, nhưng cái tin nhắn đó lại nói cho cô biết, cô chỉ là một công cụ để anh giải tỏa áp lực, anh không cần con của bọn họ, anh từ hôn với Lăng Bắc Sam đều chỉ vì anh không muốn liên lụy tới nhà họ Lăng...

Cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được đáp án, in hình một lời giải thích. Bởi vậy cho nên, khi biết anh đã về tới Thủ đô, cô vội tìm tới ngay. Nhưng cô không biết được nên đi đâu tìm anh, cô cũng biết tìm anh lúc này rất nguy hiểm.

Cô càng sợ kết quả nhận được là, anh cũng có cảm tình với cô, nhưng chỉ là trong lúc nhất thời, khi mà áp lực đè nặng nên vai, khiến anh cần một chỗ dựa, đến cuối cùng, người anh yêu vẫn là Lăng Bắc Sam. Càng sợ, cô càng cảm thấy điều này là thật...

“Chị cũng biết là không có khả năng, bởi vậy, chị Nhan, chị đừng nhớ đến anh ta nữa... Thôi được rồi, không nói nữa, chị Nhan, em có thai rồi...” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch, vừa cười vừa nói, ngồi xuống mép giường của cô, giơ tay phủ lên bụng mình, nhìn về mặt phức tạp của Nhan Tịch, nhớ tới cô mới sẩy thai liền cảm thấy gợn chính mình, “Chị Nhan, em xin lỗi...”

“Duyệt Duyệt, chị không sao. Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, chị đã trở lại bình thường rồi.” Nhan Tịch hiểu ý Úc Tử Duyệt, vội nói với cô, “Em phải biết chăm sóc bản thân thật tốt, ba tháng đầu mang thai rất quan trọng, cũng rất dễ sẩy thai, em nhất định phải chú ý.” Nhan Tịch nhìn cô, dịu dàng nói.

“vâng, em sẽ cẩn thận. Chị Nhan, không còn sớm nữa, chị em mình đi ăn nhé?” Úc Tử Duyệt nhìn đồng hồ, nói với Nhan Tịch. Nhan Tịch vốn muốn cự tuyệt, nhưng cảm thấy có chút nhứt đầu, chắc là do ở trong nhà quá lâu, nên đồng ý với Úc Tử Duyệt, thay quần áo rồi cùng cô ra ngoài.

Úc Tử Duyệt cùng Nhan Tịch đi đến quán cháo trước nhà, không muốn ăn những đồ ăn kích thích khẩu vị, chỉ chọn những món thanh đạm, còn hỏi người bán hàng, phụ nữ có thai có thể ăn được cái này hay không, có thể ăn cái kia được không.

Cũng may, những món ăn ở quán cháo đều rất thanh đạm.

Nhìn Úc Tử Duyệt để ý như vậy, Nhan Tịch có cảm giác những lo lắng của mình vừa rồi có chút dư thừa.

“Chị Nhan, mềnh non có rất nhiều chất dinh dưỡng, chị ăn nhiều một chút đi.” Thấy Nhan Tịch ăn không nhiều lắm, Úc Tử Duyệt liền nói với cô.

“Duyệt Duyệt, chị biết rồi, đừng để ý đến chị, em mới là người phải ăn nhiều đấy, cũng đừng giảm cân nữa...” Nhan Tịch cảm thấy bây giờ Úc Tử Duyệt như chị của cô vậy, có chút xấu hổ.

“Em không có giảm cân đâu. Phỏng chừng chỉ mấy tháng nữa, chắc chắn chị sẽ thấy em trở thành một bà mập ú. Azzzz, làm phụ nữ thật không dễ dàng, nhưng cũng rất hạnh phúc...” Úc Tử Duyệt còn nói thêm.

“Đúng vậy. Cả em và trung úy Lăng đều phải hạnh phúc, phải sống thật tốt đấy. Đứa nhỏ này cũng sẽ là một đứa trẻ hạnh phúc...” Không bất hạnh giống đứa con của cô, bị chính người mẹ này vứt bỏ. Đôi khi Nhan Tịch cảm thấy mình thật mâu thuẫn, rõ ràng ban đầu cô không muốn có đứa con này, nhưng sau khi thực sự mất đi lại rất vô cùng đau đớn.

Đứa con đó nhất định là tức giận vì cô không cần nó nên mới bỏ đi, cũng do cả bị chính ba nói nguyên rủa.

Trái lại với đứa con của Úc Tử Duyệt, con của cô thật sự rất đáng thương.

Nỗi chua xót dâng đầy trong lòng, Nhan Tịch trầm nghĩ, cũng cố gắng kìm nén tâm trạng của mình.

Sau khi hai người ăn cơm xong, Nhan Tịch gọi tài xế nhà họ Lăng đến đón cô, rồi kéo Nhan Tịch đi tản bộ trên vỉa hè, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

“Két...”

“A....”

“Duyệt Duyệt, cẩn thận!”

Một cơn gió lớn chợt quét qua, một tiếng phanh gấp vang lên sắc nhọn, một chiếc xe ô tô màu đen có rèm che suýt chút nữa đâm phải Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch phản ứng nhanh liền kéo cô lùi lại, dùng chính thân thể mình để che chở cho cô. cả cơ thể cô lao đảo, hỗn loạn ngã xuống mặt đường.

“Chị Nhan....” Úc Tử Duyệt vội tiến tới, định nâng Nhan Tịch dậy.

“Rầm...!” Đúng lúc này, rèm cửa của xuống xe ô tô bị kéo ra, hai dáng người cao lớn màu đen bước từ trên xe xuống, “Các người muốn làm gì...?” Trời rất tối, Úc Tử Duyệt không sao nhìn thấy được mặt mũi bọn họ, theo bản năng mà phòng vệ, quát lên hỏi.

Nhan Tịch cố hết sức bò dậy, đầu gối rất đau, hai lòng bàn tay cũng bị trầy ra.

“A...” Thân thể Nhan Tịch còn chưa đứng vững dậy đã liền cảm thấy cơ thể mình bị người thô lỗ kéo đi; Úc Tử Duyệt bên cạnh cũng hét lên một tiếng, “Duyệt Duyệt...” Cô cũng bị một gã đàn ông thân hình cao lớn lôi, không, là ôm lên xe.

“Chị Nhan...”

“các người là ai...?” Úc Tử Duyệt bị ném lên xe, cô theo bản năng vòng tay che bụng mình, đến khi nhìn rõ người đàn ông đeo kính râm đang ngồi trong xe có chút quen mắt liền kinh ngạc hỏi.

“Duyệt Duyệt...” Lúc này Nhan Tịch cũng đã bị đẩy lên xe, thiếu chút nữa ngã lên người Úc Tử Duyệt, cũng may, hai người đều ở đây.

“Vào trong...” Một gã đàn ông thô lỗ đẩy hai người, hai người lảo đảo ngã xuống ghế ngồi, mà cơ thể Úc Tử Duyệt bị rơi vào trong ngực một người đàn ông.

“Là Tư Đồ Ngạn, chị Nhan, mau báo cảnh sát...” Người thấy mùi thuốc lá hiệu Lạc đà sọc vào trong mũi, Úc Tử Duyệt cuối cùng cũng nhớ ra gã đàn ông mang kính râm này là ai, nhưng Nhan Tịch còn chưa kịp hành động đã bị một gã đàn ông khác túm tóc, ném vào ghế ngồi trong còng.

“Mèo con, vẫn còn nhớ anh sao...?” Tư Đồ Ngạn tháo cặp kính đen xuống, nhìn cô, tà mị nói.

“Khốn kiếp, mau buông ra...” Úc Tử Duyệt ở trong lòng Tư Đồ Ngạn không ngừng giãy dụa, tức giận quát.

“Mau buông cô ấy ra...” Hai tay Nhan Tịch bị một người đàn ông giữ lại, cô lắc lắc mái tóc ngắn hất ngọn tóc đang che mắt nhìn ra, nhìn thấy Tư Đồ Ngạn ôm Úc Tử Duyệt liền lập tức hét lớn.

“Con đàn bà bị Lục chơi đùa rồi bỏ rơi cũng dám hô tô gọi nhỏ sao?” Tư Đồ Ngạn liếc mắt nhìn Nhan Tịch ở phía sau, ánh mắt cố ý đảo qua phần bụng dưới của cô, cười gian ác nói.

“Bốp...” Lời của Tư Đồ Ngạn vừa dứt, gã đàn ông đang kìm kẹp Nhan Tịch liền vung một tay lên, tát vào mặt Nhan Tịch một cái, “A...” Nhan Tịch chưa từng chịu khổ như vậy, bị người ột tát, gương mặt đau rát, đầu óc ong ong, thiếu chút nữa ngất đi.

“Chị Nhan... Súc sinh! Tư Đồ Ngạn, mày muốn làm gì? Mày đang là tội phạm bị truy nã, lại còn dám làm càn như thế...” Úc Tử Duyệt thấy Nhan Tịch bị đánh, quay đầu trừng mắt nhìn Tư Đồ Ngạn, lớn tiếng quát.

“Tôi phạm bị truy nã? Ha ha... Nhóc con, không phải đều tại chồng em sao?...” Một tay Tư Đồ Ngạn nâng cằm Úc Tử Duyệt lên, nhìn cô vừa cười vừa nói, trong con ngươi hiện lên vẻ hung ác, tàn bạo. Gã vẫn luôn cho rằng chính Lăng Bắc Hàn đã hại mình, nhưng lại không hoàn toàn hay biết, Lăng Bắc Hàn chỉ là nguy trang, Lục Khải Chính mới là người nằm vùng thực sự.

Tư Đồ Ngạn muốn báo thù sao? Lòng Úc tử Duyệt có chút khản trương, rất sợ hấn dùng mình để trả thù anh.

Ngay lúc Úc tử Duyệt định lên tiếng phản bác thì xe dừng lại, cô bị người của Tư Đồ Ngạn lôi xuống xe, còn Nhan Tịch cũng bị đưa xuống sau đó. Đi vào một ngõ nhỏ u ám, xuyên qua một cửa sau của hầm rượu, miệng của Úc tử Duyệt và Nhan Tịch đều bị người bịt lại, không cách nào hô lên được, hai người bị hai gã đàn ông kèm hai bên đi qua cửa sau hầm rượu, qua cầu thang đi lên tầng hai.

“Lục, xem tôi đem người nào về này...”

“A a... Ừm... Ừm...” Cánh cửa phòng rất nặng bị đá ra. Tư Đồ Ngạn tà mị cất giọng nói, từ trong phòng cũng truyền đến tiếng thở hổn hển của đàn bà.

“A...” Nhan Tịch và Úc Tử Duyệt bị người đẩy mạnh vào trong phòng, người đàn bà trần truồng trên giường thấy có người đột nhiên đi vào liền hét lên một tiếng. Sau đó, Nhan Tịch thấy rõ ràng được cảnh tượng trong phòng, trái tim cô dường như ngừng đập.

Trên chiếc giường lộn xộn trong căn phòng tối tăm, Lục Khải Chính đang để trần nửa người trên, ôm một người đàn bà trần truồng phía dưới, tuy nửa thân người bọn họ được ga trải giường che chắn, nhưng cô cũng nhận ra được, bọn họ đang làm gì...

Úc Tử Duyệt theo bản năng quay đầu đi, mà Nhan Tịch thì sững sờ nhìn người đàn ông trên giường lâu ngày không được gặp đang mặc áo vào bước xuống giường.

Lục Khải Chính hồ hững liếc nhìn nửa bên mặt sưng vù của Nhan Tịch, rồi đảo mắt nhìn sang Úc Tử Duyệt bên cạnh. Lúc này, Tư Đồ Ngạn cười tà mị, đi tới phía anh, đồng thời ném cho anh một điều thuốc, Lục Khải Chính nhận lấy, động tác thành thạo mà ngón cường bật lửa đốt thuốc.

Nhan Tịch không nhìn thấy cái liếc mắt của Lục Khải Chính với cô, chỉ cảm thấy làn khói thuốc dày đặc khiến cô ho khan, hai mắt cay xè.

“Đinh Đinh, đây chính là người phụ nữ mà Lục từng chơi đùa...” Tư Đồ Ngạn chỉ vào Nhan Tịch, đồng thời nói với người phụ nữ kia, sau đó đi đến bên cạnh Úc Tử Duyệt, “Mèo con, tên em là gì? Thằng chồng quân nhân của em đâu? Cáo mượn oai hùm không dọa được người đâu...” Kéo Úc Tử Duyệt vào trong ngực, Tư Đồ Ngạn nói với Úc tử Duyệt, giọng điệu mỉa mai.

Úc Tử Duyệt vùng tay định tát lên mặt Tư Đồ Ngạn, lại bị hắn ta dễ dàng tránh được, không những thế còn thuận thế ôm ngang người cô lên, “Tôi dẫn con mèo nhỏ này đi chơi một chút...” Ôm Úc Tử Duyệt, Tư Đồ Ngạn nói với Lục Khải Chính tà mị nói.

“Ông cháu ngài chậm rãi chơi đùa...” Người đàn bà kia nói.

“Duyệt Duyệt.... Lục Khải Chính, đồ súc sinh...!” Nhan Tịch vùng vẫy rống to, thân thể liền bị hai gã đàn ông bắt được, cô hướng về phía Lục Khải Chính hung tợn rống lên. nằm vùng thì thế nào? Đó chính là vợ của người bạn thân nhất của anh ta mà.

Nhan Tịch phẫn hận trừng mắt nhìn Lục Khải Chính, ánh mắt sắc lạnh như dao, nhưng không nhận ra, bản thân cũng đang cận kề nguy hiểm.

Khóe miệng Lục Khải Chính vẫn giương cao, cười không kiềm chế được, nhìn về mặt đỏ bừng vì tức giận của Nhan Tịch, rồi kéo Đinh Đinh rời đi, “Đem cô ta ra ngoài đi, hạng đàn bà tao đã chơi qua rồi, tao không muốn nhìn thấy nữa...” Lục Khải Chính tuyệt tình nói.

“Anh Lục, Đừng thế, chớ nên làm phụ tâm ý của anh Tư Đồ...” Người đàn bà tên Đinh Đinh kéo kéo Lục Khải Chính, nhìn chằm chằm Nhan Tịch, khóe miệng cong lên nụ cười giễu cợt, cất giọng nói.

“Anh Lục, anh Tư Đồ đã đưa cô ta về đây chắc chắn sẽ không buông tha dễ dàng như vậy đâu...” Lúc này, một trong hai gã đàn ông kia nói với Lục Khải Chính.

Trái tim Lục Khải Chính co rút, ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng nhìn Nhan Tịch, mà Nhan Tịch cũng nhìn lại anh, trong ánh mắt mang theo vẻ tuyệt vọng. Lúc này anh sẽ không ra tay cứu cô đâu. làm sao anh có thể chỉ vì cô mà đối chọi lại với những người này đây?

Mặc dù biết anh có nỗi khổ tâm, nhưng trong lòng Nhan Tịch vẫn cảm thấy đau nhói, “Không... Lục Khải Chính, anh không thể làm thế được, anh đã từng nói yêu em mà...” Nhan Tịch đột nhiên hướng về phía anh rống to, lời nói của cô khiến Lục Khải Chính cả kinh.

Hiểu ra ý của cô, trái tim anh lại co rút: “Yêu? Đinh Đinh, cô ta nói yêu...”

“Ha ha... Anh Lục vừa rồi ở trên giường cũng nói yêu tôi đấy, con đi...”

“Bốp...!” Đinh Đinh mỉa mai cười nói xong, đi tới, hung tợn tát Nhan Tịch một cái, “Chuy Tử, Đại Nhất, mau xử cô ta đi...” Sau khi tát Nhan Tịch, người đàn bà kia ra lệnh cho hai gã đàn ông.

“Roẹt...”

“Không... Không được đụng vào tao... Cút...” Cổ áo len trên người Nhan Tịch bị xé rách, làm hở ra một bên vai, cô hét lớn, cũng phẫn hận nhìn Lục Khải Chính, cô biết, hẳn lúc này anh đang rất khổ sở.

Lục Khải Chính xoay người, đi đến phía tủ quần áo, mở ra, nhân lúc đám người Đinh Đinh không chú ý, lén bắn bọn chúng rồi bỏ chạy, trong lúc anh đang mặc quần áo, từng tiếng vải bị xé ra, hòa lẫn tiếng hét thảm thiết mà tuyệt vọng vang lên bên tai. Khẩu súng lục đặt ở một bên, nhưng anh lại không cách nào nổ súng ngay, giải quyết hết những người làm nhục cô trong nháy mắt được.

Trong một căn phòng khác, Úc Tử Duyệt đang cố hết sức vật lộn với Tư Đồ Ngạn, “Không được tới đây....” Trong tay cầm một con dao gọt hoa quả, cô trừng mắt nhìn Tư Đồ Ngạn gào lên.

216. Chương 217: Giúp Tôi Chăm Sóc Cô Ấy

Hai tay Úc Tử Duyệt nắm chặt chuôi dao gọt trái cây, mũi dao sắc bén nhắm thẳng Tư Đồ Ngạn đang áp sát mình, vẻ mặt hung dữ nhìn nụ cười nham hiểm trên mặt Tư Đồ Ngạn. Trong phòng rất tối, nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng nụ cười đang hiện trên mặt hắn mang theo cả sự nguy hiểm.

Cố gắng giữ bình tĩnh, không được sợ hãi tên Tư Đồ Ngạn này, nhưng vừa nghĩ tới trong bụng mình còn có đứa con nhỏ, cô không thể nào không có chút sợ hãi, sợ mình sẽ làm tổn thương nó. Trong lòng đồng thời cũng lo lắng cho Nhan Tịch, chỉ hi vọng sẽ mau chóng có người tới cứu bọn họ. Trong đầu lại không khỏi hiện lên khuôn mặt của Lăng Bắc Hàn, trái tim chua xót, cô biết, hiện tại anh không thể nào xuất hiện ở đây được.

Chỉ có thể dựa vào mình! Vừa nghĩ như vậy, cô càng nắm chắc chuôi dao, không chút sợ hãi trừng mắt nhìn Tư Đồ Ngạn, cũng chưa bao giờ cảm thấy gã đàn ông trước mặt này trở nên nguy hiểm như vậy.

Tư Đồ Ngạn không chút e sợ con dao trên tay cô, nụ cười nham hiểm trên khóe miệng càng sâu, càng lúc càng tiến lại gần Úc Tử Duyệt, thấy cô càng lúc càng lùi vào góc tường, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng thú vị, cứ như đang dồn một con mèo nhỏ vào góc tường vậy.

Không thể phủ nhận, trong lòng hắn vẫn luôn nhớ thương, yêu thích cô gái bé nhỏ này, cho nên, tối nay, lúc vô tình nhìn thấy cô, hắn đã lập tức nhận ra. Thật vất vả mới tóm được cô, cơ hội khó có được này, hắn sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô đây?

Hơn nữa, Tư Đồ Ngạn hắn cũng rất muốn báo thù Lăng Bắc Hàn.

“Không được tới đây! Nếu không tao sẽ giết mày!” Nhìn gã đàn ông nguy hiểm như quỷ dữ trước mặt, Úc Tử Duyệt kích động quát, hai tay càng không ngừng khua loạn con dao gọt trái cây.

“Mèo con đáng yêu...” Nhìn dáng vẻ giương nanh múa vuốt của Úc Tử Duyệt, Tư Đồ Ngạn cười nói, từng bước tiến tới áp sát cô.

“Đi chết đi!” Úc Tử Duyệt vung con dao, đâm thẳng tới Tư Đồ Ngạn.

Tư Đồ Ngạn liền vươn tay, định bắt lấy cổ tay của Úc Tử Duyệt. Nhưng Úc Tử Duyệt lại nhanh nhẹn tránh thoát, lách qua Tư Đồ Ngạn, hướng phía cửa chạy ra...

“Súc sinh! Không được đụng vào tao! Cút ngay! Cút.....!” Nhan Tịch ra sức vùng vẫy, quát um lên, quần áo trên người cô bị xé nát thành từng mảnh, không đủ che thân. Nhìn quần áo trên người ngày càng ít, nỗi tuyệt vọng trong lòng dâng lên cồn cào cô.

Lục Khải Chính, anh đang đứng cạnh tủ treo quần áo, anh là cảnh sát.... Nếu như giờ phút này anh chỉ là một người xa lạ, chẳng lẽ anh cũng có thể thấy chết không cứu sao? Đau lòng, tuyệt vọng tràn ngập trái tim cô, cho dù cô có gào hét đến tê tâm liệt phế, cũng không cách nào có được sự cứu giúp của anh.

Một khắc kia, cảm giác an toàn anh từng mang đến cho cô đã bị hiện thực tàn khốc dần dần đánh nát, từng kỉ niệm đã trải qua cùng Lục Khải Chính, từng cảnh, từng cảnh hiện lên rõ ràng trong đầu cô.

“Roẹt.....!”

“Không! Cút ngay! Cút!” Chiếc quần bút chì bó sát bị gã đàn ông cầm dao rạch ra, từng mảnh quần bị kéo xuống, Nhan Tịch ra sức giãy dụa, vùng vẫy. Cô tuyệt vọng nhìn Lục Khải Chính, nhưng anh giống như không nhìn thấy cô, cứ như vậy, thờ ơ.

“Này, làm nhanh lên. Anh Lục chơi đùa đàn bà, cũng không đến mức như vậy...” Người phụ nữ gọi là Đinh Đinh tiến tới, cầm dao găm trong tay, lưỡi dao sắc bén trượt xuống mép chiếc quần lót của Nhan Tịch, vừa giễu cợt nói.

Động tác đeo đồng hồ của Lục Khải Chính chợt dừng lại, cõi lòng đau đớn đến chết lặng, người như mình được coi là đàn ông cái gì chứ?

“Roẹt...” Một tiếng vải rách lại vang lên, Nhan Tịch thét lên chói tai, cảm giác được một thân hình rắn chắc, thô ráp đang che chở lấy mình, một giây ấy, toàn thân cô chợt căng cứng, cả thế giới dường như dừng lại ở khoảnh khắc đó, dừng lại ở hình ảnh đó.

“Anh Lục?” Đinh Đinh nhìn Lục Khải Chính đang chìa súng vào bọn họ, sợ hãi cùng mê hoặc kêu lên.

“Có biến!” Lục Khải Chính che chắn trước mặt Nhan Tịch cùng người đàn ông kia, thái dương nổi gân xanh, anh rống to, lúc này chợt bên ngoài cũng truyền tới tiếng động....

Nghe thấy tiếng động từ bên ngoài truyền tới, hai gã đàn ông liền lập tức đẩy Nhan Tịch ra, gã đàn ông đang làm chuyện bỉ ổi với Nhan Tịch vội lấy quần, cầm súng chạy qua cửa sổ. Người phụ nữ Đinh Đinh kia lại chần chừ, khom người nhặt một cây gậy dưới đất lên, rồi ngồi xổm xuống....

“Gậy gỗ cũng giống như vậy nhỉ?” Chỉ nghe Đinh Đinh cười giễu cợt nói, xong liền vung cây gậy, hướng vào giữa hai chân Nhan Tịch đâm vào.

“Á....” Nhan Tịch đang thở thoi thóp đột nhiên kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết. Lục Khải Chính lúc này đang đứng ở trước cửa yểm trợ nhìn tình cảnh Nhan Tịch bi thảm như vậy, không khống chế được nữa, “Đoàng, đoàng, đoàng....” Anh nổ súng.

“Anh Lục.... Đi mau....” Đinh Đinh sợ hãi tưởng rằng Lục Khải Chính nổ súng vào mình, nhưng lại cảm thấy không thể nào. liền hướng về khuôn mặt dữ tợn của Lục Khải Chính ở phía cửa sổ lớn. Lục Khải Chính chợt hoàn hồn, khôi phục lại lí trí, sải bước đi tới cửa sổ.

Trong đau đớn sợ hãi, Nhan Tịch nhìn theo bóng lưng của anh, “Tôi hận anh...” Tiếng thét vang lên từ đáy lòng, mang theo nỗi đau tê tâm liệt phế, mang theo nỗi tuyệt vọng vô cùng. Lục Khải Chính khẽ dừng lại, chính bản thân anh cũng chưa bao giờ hận mình như bây giờ. Cố nén nỗi đau trong lòng, cố nén ý muốn xoay người lại, ngay lúc cửa vào bị người đá văng ra, anh liền nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

“Chị Nhan?” Nhìn thấy Nhan Tịch nằm sổng xoài trên mặt đất, thân thể gần như lửa lò, giữa hai chân còn có...một cây gậy, Úc Tử Duyệt đau lòng hét lên, cảnh sát cũng chạy vào sau cô, vội vàng tạo vòng bảo vệ, hai nữ cảnh sát tiến tới, kéo lấy ga giường, bọc lên người Nhan Tịch.

“Mau đuổi theo!” Lãng Bắc Diệp chạy vọt vào, nhảy qua cửa sổ, hét lên với binh sĩ cấp dưới, cả đám người lần lượt nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

“Chị Nhan.... Chị Nhan....” Úc Tử Duyệt nhìn Nhan Tịch nằm trên mặt đất không nhúc nhích, không ngừng khóc lớn gọi cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm nước mắt. Lúc này, nhân viên y tế vội vàng chạy vào, đưa Nhan Tịch lên băng ca.

“Chị Nhan... Nhan Tịch? Chị đừng sợ, bây giờ chúng ta sẽ đến bệnh viện.... Hu...” Úc Tử Duyệt vội vã chạy theo băng ca, không ngừng hô khóc. Nằm trên băng ca, Nhan Tịch nhắm hai mắt lại, không khóc không la, cũng không nhúc nhích, giống như là đã chết rồi.

Phía ngoài bị xe cảnh sát, xe quân đội, xe cứu thương bao kín, Úc Tử Duyệt vừa chạy ra ngoài liền nhìn thấy Lãng Chí Tiêu mang theo rất nhiều lính đặc chủng vũ trang đầy đủ đứng ở bên ngoài, “Duyệt Duyệt....”

“Ba, con không sao...” Úc Tử Duyệt kích động nói, tóc cô rối loạn, quần áo trên người cũng bị rất nhiều vết cắt, nhìn đáng vẻ này có thể tưởng tượng vừa rồi cô đã phải trải qua tình cảnh như thế nào.

Lãng Chí Tiêu gật đầu, lập tức gọi người đưa Úc Tử Duyệt lên xe cứu thương.

“Không... Đừng.... Không được tới đây.... Chị Nhan...”

“Duyệt Duyệt....?”

Úc Tử Duyệt đang trong cơn mê man như gặp phải ác mộng, hai tay quơ loạn xạ, đau đớn kêu lên. Lặng Bắc Hàn vội vàng ngồi xuống bên giường, nắm hai tay đang không ngừng khua khoắng của cô, đau lòng gọi.

“Bắc Hàn.... A....” Dường như nghe thấy tiếng gọi của anh, Úc Tử Duyệt kêu tên anh, rồi giật mình tỉnh dậy, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú hiện đầy vẻ lo lắng.

“Bắc Hàn? Hu hu....” Đúng là anh rồi! Úc Tử Duyệt gắng sức ngồi dậy, Lặng Bắc Hàn thấy vậy liền phối hợp, ôm cô lên. Cô nhào vào trong ngực anh, đau đớn khóc nức nở. Toàn thân cô run rẩy không ngừng, trong lòng tràn đầy sợ hãi, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng thảm thương của Nhan Tịch, cô ôm Lặng Bắc Hàn càng chặt.

“Đừng sợ, đừng sợ... Không sao rồi...” Lặng Bắc Hàn đau lòng ôm cô thật chặt, bàn tay to rộng không ngừng xoa gáy cô, khàn giọng an ủi. Tối hôm qua, khi biết cô gặp chuyện, anh liền bắt chấp tất cả trở về.

Đến nửa đường mới được biết cô đã được người anh phái đi bảo vệ cô cứu thoát, trong lòng mới dần bình tĩnh lại. Nhưng khi vừa đến bệnh viện, thấy trên người cô bị mấy vết dao cắt vào, nghĩ tới tình cảnh khi đó cô đã trải qua....

Gục trong lồng ngực rắn chắc của Lặng Bắc Hàn, hít lấy mùi hương của anh, lòng Úc Tử Duyệt mới dần bình tĩnh trở lại, “Chị Nhan.... Chị ấy sao rồi? Cục cưng... Con của chúng ta có sao không?” Nhớ tới Nhan Tịch và đứa nhỏ, Úc Tử Duyệt chui ra khỏi ngực anh, nhìn anh, vội vàng hỏi.

Lặng Bắc Hàn vươn tay sờ lên mặt cô, ánh mắt tràn đầy dịu dàng: “Nhan Tịch không còn nguy hiểm nữa, đang ở trong một phòng bệnh khác, con của chúng ta cũng không sao cả.” Anh dịu dàng nói. Nghe thấy anh nói đứa bé không sao cả, Úc Tử Duyệt liền thở phào nhẹ nhõm, vươn tay phủ lên vùng bụng bằng phẳng của mình, rơi nước mắt.

“Là tại em không tốt, ăn cơm xong còn đòi đi tản bộ... Chị Nhan thật thê thảm.... Lục Khải Chính sao có thể nhẫn tâm như vậy?... Bắc Hàn, anh mau dẫn người bắt bọn chúng lại...” May quá, đứa bé không có chuyện gì, nếu không cô sẽ tự trách mình đến chết mất.

“Duyệt Duyệt, chuyện này không thể trách em được.” Nghe cô nói như vậy, anh vô cùng đau lòng. Anh đã biết rõ Tư Đồ Ngạn sẽ tìm anh báo thù, cho dù tránh được tối nay, cũng không tránh được những ngày sau đó. Lặng Bắc Hàn càng thêm áy náy, kéo cô vào trong ngực, an ủi.

“Nhất định sẽ bắt được bọn chúng, nhất định sẽ...” An ủi Úc Tử Duyệt, nghĩ tới Lục Khải Chính, trong lòng Lặng Bắc Hàn tràn đầy rối rắm.

“Vậy Nhan Tịch nằm ở đâu? Chị ấy bị thương thế nào? Em muốn đến thăm chị ấy, anh đưa em qua chỗ chị ấy một lát...” Úc Tử Duyệt không thể nào quên được cảnh tượng như ác mộng đó, không biết cái gậy gỗ kia có làm tổn hại gì đến Nhan Tịch không, nhưng chỉ mới nghĩ tới đã khiến người ta giận sôi gan, thật là quá biến thái.

Không biết Nhan Tịch đã phải chịu bao nhiêu đau đớn nữa?

Lặng Bắc Hàn biết không thể khuyên được Úc Tử Duyệt, đành gọi y tá đẩy xe lăn tới rồi mới ra khỏi phòng bệnh. Điện thoại của anh đổ chuông, nhìn màn hình, không vội bắt máy ngay, đợi cho y tá đẩy Úc Tử Duyệt đi thăm Nhan Tịch trước...

Là Lục Khải Chính gọi tới, Lặng Bắc Hàn hết sức cẩn thận nhận điện.

“Cô ấy sao rồi?” Lục Khải Chính đề thấp giọng hỏi, giọng nói mang theo vẻ đè nén cùng tuyệt vọng vô cùng.

Giây phút đó, Lặng Bắc Hàn chợt hiểu ra được tình cảm Lục Khải Chính dành cho Nhan Tịch là thế nào, “Phía dưới bị xé rách, không còn nguy hiểm, đang ở bệnh viện.” Anh bình tĩnh nói.

“Lão Lặng, cậu hãy nghe cho kỹ, nếu như tôi gặp phải chuyện không may, nhất định cậu phải thay tôi chăm sóc cô ấy.” Lục Khải Chính xuyên qua điện thoại, tuyệt vọng nói, giống như anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần cá chết rách lười.

“Lục Khải Chính, con mẹ nó, cậu bình tĩnh lại cho tôi!”

“Con mẹ nó, tôi nhất định sẽ liều mạng với chúng! Đến người đàn bà của mình tôi còn không cứu được, tôi còn mặt mũi để sống trên đời nữa sao?” Lục Khải Chính gầm nhẹ, xong liền cúp điện thoại.

Lăng Bắc Hàn ngẩn người, anh có thể nhận ra được Lục Khải Chính đang đau khổ và tuyệt vọng như thế nào. Anh cũng từng trải qua tình cảnh như thế, nhưng Lục Khải Chính so với anh còn đau khổ hơn.

“Chị Nhan...” Úc Tử Duyệt ngồi bên giường bệnh của Nhan Tịch, nhìn Nhan Tịch đã tỉnh lại, nằm im trên giường, hai mắt trống rỗng, sắc mặt tái nhợt như sứ trắng, vội cầm lấy tay cô, nhỏ giọng gọi.

217. Chương 218: Kiên Cường!

Nhan Tịch giống như không nghe thấy tiếng cô gọi, hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, không chút nhúc nhích. Bàn tay cô lạnh như băng, một tay bị cầm dịch trên mu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống. Úc Tử Duyệt không biết giờ phút này cô đang suy nghĩ gì, cũng không thể hiểu được, tưởng tượng được những đau đớn mà cô đã trải qua.

“Chị Nhan.... Chị nói gì đi, đừng làm em sợ....” Sắc mặt Úc Tử Duyệt cũng trắng bệch, đau lòng nhìn Nhan Tịch. Cô biết, Nhan Tịch càng trầm lặngm trong lòng cô càng có chuyện đau đớn. Nhìn thấy cô bây giờ Úc Tử Duyệt vừa nói chuyện, vừa ghen ngào sắp khóc.

Chuyện cô không thể tưởng tượng được thì sao Nhan Tịch có thể chấp nhận được đây? Phía dưới bị rách... Chỉ mới tưởng tượng, lòng đã đau đến toàn thân run rẩy.

Nhưng Nhan Tịch dường như không nghe thấy tiếng cô gọi, chỉ trầm mặc không nói, ánh mắt ngơ ngác nhìn lên trần nhà. Nhan Tịch chỉ biết, cô với Lục Khải Chính kết thúc rồi, không còn gì nữa rồi. Cho đến cùng, người anh ta yêu vẫn chỉ có Lăng Bắc Sam, vì cô ấy, anh ta có thể từ hôn, nhưng vì tra án, anh lại có thể hi sinh cô, có thể vô tình không cần đứa con của hai người, có thể trở mặt nhìn cô bị làm nhục mà không thêm tiến tới ngăn cản, cho dù, anh chỉ là bất đắc dĩ.

Sao cô lại muốn đến Thủ đô? Không phải cô không yêu anh ta, muốn bài xích anh ta sao? Tại sao lại còn tới? Tự tìm tới, lần này là cô tự tìm tới!

Không thể oán hận bất cứ ai, chỉ có thể trách cô không biết tự lượng sức mình. Đã biết rõ cho dù vụ án có kết thúc, anh lấy lại được thân phận của mình, thì cô với anh cũng không có kết quả. Gia cảnh nhà anh như thế, còn có người vợ chưa cưới tốt như thế, anh làm sao có thể ở bên cô đây?

Lúc này, một đám người đi vào phòng bệnh, có Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Diệp, còn có hai nữ cảnh sát. Úc Tử Duyệt đau lòng, đưa mắt nhìn Lăng Bắc Hàn, “Đây là túi xách của hai người?” Lăng Bắc Diệp đưa hai chiếc túi xách ra trước mặt Úc Tử Duyệt, đó chính là túi xách của cô và Nhina Tịch, nghe anh hỏi liền gật đầu.

Đúng lúc đó, chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên từ một trong hai chiếc túi xách, chỉ thấy Nhan Tịch này giờ cứ như người chết rồi chợt hoàn hồn, “Điện thoại của tôi, mau đưa cho tôi, mẹ tôi..... Là mẹ tôi gọi tới.” Nhan Tịch kịch động ngồi bật dậy, kinh hoảng nói.

Cô như vậy càng khiến Úc Tử Duyệt đau lòng, nhìn một nữ cảnh sát đưa điện thoại cho Nhan Tịch. Nhan Tịch hít sâu một hơi, nhìn đám người gật đầu một cái, ý bảo bọn họ đừng lên tiếng, sau đó, trên mặt cô nở một nụ cười như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Mẹ à...” Nhan Tịch tươi cười nói vào trong điện thoại. Ở trước người nhà, cô đành phải trưng ra bộ mặt không có chuyện gì cả. Úc Tử Duyệt thấy Nhan Tịch như vậy, càng đau lòng hơn. Cô nhớ lại lúc mới sắp thai, cô ấy cũng trưng ra bộ mặt này nói chuyện với người nhà.

“Tốt, cái gì cũng tốt hết ạ. Em đã nhập học chưa ạ? Học phí của em hai ngày nữa con sẽ gửi về...” Nhan Tịch hướng vào điện thoại, khẽ cười nói, trên mặt một giọt nước mắt cũng không có, chỉ cười cười nói nói.

Cô cảm thấy may mắn là mình làm việc xa quê, cảm thấy may mắn vì mẹ và em trai không biết những chuyện xảy ra với mình.

Úc Tử Duyệt bị Lăng Bắc Hàn đẩy đến cửa sổ, cô ôm lấy eo Lăng Bắc Hàn, hai mắt nhìn chăm chăm Nhan Tịch, mỗi lần cô ấy cười đều khiến cô đau lòng.

Lăng Bắc Hàn lúc này còn cảm thấy lo lắng cho Lục Khải Chính hơn, lo cậu ta mất tỉnh táo mà làm việc gì đó sơ xuất. Nhưng, anh vẫn tin tưởng nhất định Lục Khải Chính sẽ lấy lại bình tĩnh để hoàn thành nhiệm vụ đến cuối cùng.

Nhan Tịch cúp điện thoại, nụ cười bên khóe môi liền cứng lại, nhìn Úc Tử Duyệt đang đứng cạnh cửa sổ, cũng nhìn mấy cảnh sát trong phòng.

“Nhan Tịch, bây giờ chúng tôi muốn lấy khẩu cung của cô.”

“Không nên. Bắc Diệp, chú có thể khoan hãy lấy khẩu cung chị ấy được không? Có chuyện gì mọi người có thể hỏi tôi.” Úc Tử Duyệt vội vàng ngắt lời vị nữ cảnh sát, lớn tiếng nói. Cô lo lắng Nhan Tịch sẽ không thể chịu đựng được đả kích lần thứ hai.

“Duyệt Duyệt, chị không sao đâu, có thể...” Lúc này Nhan Tịch chợt mở miệng, lớn tiếng nói, mỗi một câu nói ra đều khiến phần thân dưới đau đớn.

“Chị Nhan?” Úc Tử Duyệt thấy cô như vậy vừa tức giận cũng càng đau lòng. Nhan Tịch nhìn cô, mỉm cười. Thật ra thì, đối với cô mà nói, chuyện như vậy xảy ra chưa phải là đả kích đến tuyệt vọng. Cô cảm thấy, trái tim mình thật kiên cường.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã phải trải qua rất nhiều chuyện, cho nên, trái tim đã trở nên vô cùng cứng rắn.

“Chúng ta đi ăn cơm thôi, cô ấy sẽ không sao đâu.” Lăng Bắc Hàn lúc này mới mở miệng, nhỏ giọng nói với Úc Tử Duyệt. Cô bắt đầu đi gặt đầu, được Lăng Bắc Hàn đẩy ra khỏi phòng bệnh. Nhan Tịch bắt đầu lấy khẩu cung, trong suốt quá trình, cô tường thuật lại chi tiết, cặn kẽ mọi việc, tâm tình cũng rất bình tĩnh.

“Ăn chút nữa...” Lăng Bắc Hàn tự tay dứt cơm cho Úc Tử Duyệt, khẩu vị của cô không được tốt, một chút cũng không muốn ăn.

Úc Tử Duyệt lắc đầu: “Em ăn không được. Bắc Hàn, có thể bắt được đám người Tư Đồ Ngạn không?”

“Chuyện này không cần em quan tâm. Trước khi đám người Tư Đồ Ngạn sa lưới, mỗi ngày đều sẽ có người bảo vệ em. Em cũng không được đi làm nữa, yên tâm ở như dưỡng thai.” Lăng Bắc Hàn nhướn mày nói. Sau lưng Tư Đồ Ngạn còn liên quan đến một tổ chức lớn hơn nữa, sắp tới sẽ có hành động.

Anh càng thêm lo lắng cho an nguy của Lục Khải Chính giờ này đang ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, cũng rất sợ cậu ta thật sự sẽ liều mạng.

“Vâng... Vì con em nhất định sẽ cẩn thận, mọi chuyện đều lấy nó làm trọng.” Úc Tử Duyệt dựa vào đầu giường, hai tay phủ lên vùng bụng bằng phẳng của mình, nhìn Lăng Bắc Hàn, khẽ cười nói.

Lăng Bắc Hàn cũng vô cùng khó nén nổi kích động, bàn tay to rộng phủ lên bụng cô, nhẹ nhàng vuốt ve, nghĩ tới đứa con bọn họ mong chờ đã lâu cuối cùng đã có được, cổ họng chợt nghẹn ngào: “Phải chăm sóc bản thân cho tốt mới có thể chăm sóc nó được. Nghe lời, ăn thêm chút nữa.” Lăng Bắc Hàn hôn xuống môi cô, nói những lời hiếm khi nghe được.

“Vâng...” Úc Tử Duyệt ngoan ngoãn nghe lời, há miệng, nhận lấy thìa cơm anh vừa đưa tới bên miệng, “Khi nào anh trở lại doanh trại?” Nghĩ tới anh phải mau chóng trở lại doanh trại, trong lòng Úc Tử Duyệt ề ầm nói.

“Hai, ba ngày nữa...” Lăng Bắc Hàn mỉm cười nói, trong lòng lại nặng nề.

“Tốt quá!” Nghe anh nói hai, ba ngày nữa mới đi, Úc Tử Duyệt mừng rỡ reo lên, anh có thể ở lại bên cô, đó chính là hạnh phúc nhất đời của cô rồi.

“Ồ, thật là ân ái...” Lăng Bắc Diệp không thềm gõ cửa xông vào, thấy Lăng Bắc Hàn đang dứt cơm cho Úc Tử Duyệt, liền lên tiếng trêu chọc.

Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn vị khách không mời này, “Bác Diệp, chị Nhan thế nào rồi? Vừa rồi chị ấy có kích động không?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Diệp lo lắng hỏi.

“Không có, cô ấy rất bình tĩnh kể lại căn kẽ mọi chuyện. Quả là một cô gái kiên cường...” Lăng Bắc Diệp thu lại nụ cười trên mặt, nhìn Úc Tử Duyệt, nghiêm túc nói.

“Chị ấy càng bình tĩnh, trong lòng lại càng khổ sở. Tôi rất hiểu chị ấy. Mà những người đó thật biến thái! Sao có thể độc ác như vậy được chứ? Bắc Hàn, Lục Khải Chính không phải là anh em tốt của anh sao? Sao anh ta lại có thể biến thái như vậy được?” Úc Tử Duyệt không hề hay biết Lục Khải Chính nằm vùng, kích động nói với Lăng Bắc Hàn.

Ánh mắt Lăng Bắc Diệp nhìn Lăng Bắc Hàn có chút phức tạp, giống như anh biết Lục Khải Chính đang nằm vùng vậy, “Làm cô ấy bị thương là người phụ nữ tên Đinh Đinh.... Cũng may vết thương không sâu....” Lăng Bắc Diệp chen vào nói, cũng không nói nhiều liền ngừng lại.

“Biến thái!” Úc Tử Duyệt quát, không dám nhớ lại cảnh tượng như ác mộng ấy nữa.

“Úc Tử Duyệt, em bình tĩnh đi...” Thấy cô đột nhiên trở nên kích động, Lăng Bắc Hàn lên tiếng an ủi.

“Em sao có thể bình tĩnh được... Đều tại em, do em, chị Nhan mới quen với Lão Lục, mới khiến xảy ra nhiều chuyện như vậy...”

“Nói nhảm! Những chuyện này thì có liên quan gì đến em!” Thấy Úc Tử Duyệt tự trách mình, Lăng Bắc Hàn buồn bực nói.

“Được rồi, hai người đừng tranh cãi nữa. Bây giờ chị dâu nhỏ có thể phối hợp lấy khẩu cung với bọn em được không?” Thấy hai người bọn họ nói qua nói lại, Lăng Bắc Diệp vội làm công tác hòa giải. Lăng Bắc Hàn đứng lên, thu dọn hộp cơm và thức ăn, Úc Tử Duyệt cũng bình tĩnh lại, phối hợp với Lăng Bắc Diệp lấy khẩu cung.

Lúc Lăng Bắc Hàn đi đến phòng bệnh của Nhan Tịch, cô ấy hình như vừa ăn cơm xong, y tá trong phòng đang bưng thức ăn ra ngoài, nhìn thấy anh đi vào, Nhan Tịch khẽ gật đầu.

“Em biết anh ấy nằm vùng...” Nhan Tịch mở miệng, chậm rãi nói, “Em sẽ giữ bí mật, vừa rồi cũng không hề nói với cảnh sát.” Cô bổ sung thêm.

Lăng Bắc Hàn không ngờ Nhan Tịch lại nói như thế, sau lần ở Tô Thành, cô chưa từng nhắc lại chuyện này với anh.

“Em dưỡng bệnh cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều, cảnh sát sẽ phái người bảo vệ em, gặp chuyện gì khó khăn em có thể tìm tôi. Cậu ấy có lời muốn tôi nhắn lại với em.” Lăng Bắc Hàn rất tuân thủ quy tắc, không trực tiếp trả lời cô, chỉ nói như vậy.

“Lời nhắn lại?” Nhan Tịch mỉa mai mở miệng, “Anh ta nhờ anh nhắn lại với em là Lăng Bắc Sam...” Nhan Tịch cố nén nỗi đau đớn trong tim, nói.

“Mọi chuyện hãy đợi cậu ấy trở lại sẽ giải thích!” Lăng Bắc Hàn nói với Nhan Tịch.

Nhan Tịch nhìn Lăng Bắc Hàn, gật đầu, trong lòng cô cũng đã có quyết định.

“A... Đau.... Còn ngứa nữa.” Mấy vết thương trên người vừa đau vừa ngứa, hơn nửa đêm, Úc Tử Duyệt tỉnh giấc, khổ sở ngồi dậy.

Lăng Bắc Hàn ở bên cạnh bảo vệ cho cô thấy vậy vội xuống giường, ngồi xuống bên giường, “Đừng gãi, cố chịu đựng một chút. Giờ em đang mang thai, không thể dùng thuốc linh tinh được.” Lăng Bắc Hàn trèo lên giường, ôm cô vào trong ngực, dịu dàng dỗ dành.

“Không nhịn được... Khó chịu lắm...” Úc Tử Duyệt thở phì phì nói, thân thể trong ngực Lăng Bắc Hàn không ngừng vặn vẹo, “Ừm...” Anh cúi đầu, nặng nề hôn miệng nhỏ của cô, cuồng loạn khắp nơi, mút thỏa thích, mang theo trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực, mang theo nỗi đau xót vì nghĩ suýt chút nữa mất cô, không ngừng hôn cô, cảm nhận được sự tồn tại của cô, cũng hy vọng có thể làm xao nhãng sự chú ý của cô.

Dần dần, Úc Tử Duyệt không còn cảm thấy sự đau nhức, ngứa ngáy ở chỗ vết thương trên cánh tay và bả vai nữa, đắm chìm trong nụ hôn triền miên, mãnh liệt của Lăng Bắc Hàn, bàn tay nhỏ bé cũng tự giác nín chặt lấy vật áo của anh, cảm nhận sự ấm áp nơi lồng ngực anh, nỗi kinh sợ còn đọng lại trong tim cũng dần tiêu tan.

Cơ thể dần mềm nhũn, trái tim đập nhanh dữ dội, hai cánh tay quấn lên cổ anh, kéo đầu anh thấp xuống, kịch liệt hôn trả anh. Bàn tay to rộng của Lăng Bắc Hàn cũng không đành lòng xoa lên thân thể cô, nhẹ nhàng chà xát làn da mềm mại của cô.

“Ừm... Bắc Hàn... Em muốn...” Buông môi anh ra, cô ôm cổ anh, thở dốc lảo bảo, thân thể nhạy cảm đến không chịu được nữa. Cô chủ động mời gọi như vậy, càng khiến nơi nào đó của anh căng cứng hơn.

218. Chương 219: Nôn Nghén

Trong ngực có một cô gái nhỏ mặc đồng phục bệnh nhân, hai gò má ửng hồng, cặp mắt mơ hồ, rất mịn hoặc động lòng người, hầu kết của Lăng Bắc Hàn không tự chủ được run rẩy, nuốt nuốt nước bọt, giờ phút này anh vô cùng kích động, chỉ muốn xô ngã cô xuống, nhưng một chút lý trí còn sót lại đã ngăn cản anh làm như vậy.

“Sẽ làm ảnh hưởng đến đứa bé.....” Lăng Bắc Hàn dịu dàng nói, trong giọng nói chất chứa dục vọng nồng đậm. Vừa nghe anh nói như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt liền buồn bực, vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, tại sao cô lại có thể nhất thời quên mình đang mang thai được chứ?

Không nhận được cảm giác ham muốn, còn bị Lăng Bắc Hàn mê hoặc thành ra như vậy, ai có thể chỉ cô làm thế nào để thương anh, để nhớ nhung anh đây? Úc Tử Duyệt cúi đầu, “Vây...vây ngủ thôi.....” Cô trượt thân thể nằm xuống, Lăng Bắc Hàn giúp cô nằm xuống, cẩn thận không để cho vết thương của cô bị va chạm.

“Anh ngủ cùng với em, được không?” Cảm thấy như anh định xuống giường, Úc Tử Duyệt làm nũng nói, đã mười ngày nay không được ngủ cùng anh, nghĩ đến khiến trái tim cô ghen ngào.

Lăng Bắc Hàn đang xuống giường, nghe thấy lời cô nói, cong môi cười, nằm xuống bên cạnh. Lúc này tay chân của Úc Tử Duyệt lập tức giống như dây leo, quấn lên thân thể anh, một cánh tay vòng qua lồng ngực của anh, một chân quấn lên chân của anh.

Ôm anh, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, cô cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ cần như thế này thôi là đủ rồi. Mà ngược lại ham muốn trong người Lăng Bắc Hàn vẫn chưa chịu tan đi, giờ phút này anh rất hạnh phúc cũng rất khó chịu, có người đẹp trong ngực lại không thể đụng vào..... Quả thật là giết người mà! Đã vậy cô ấy còn không ngừng uốn éo thân người, chân của cô trong lúc vô tình đã thối lên ngọn lửa ở nơi đó của anh, làm anh dễ chịu thở gấp ra tiếng.

“Á.....” Úc Tử Duyệt cũng cảm thấy vật nào đó của anh cứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bóng hồng đỏ bừng, đã cùng anh trải qua nhiều hoan ái như vậy, cô sao có thể không hiểu được như cầu lúc này của anh. Bàn tay nhỏ bé không đành lòng dời xuống, trượt qua bụng của anh, chậm rãi đi xuống phía dưới, dò vào trong quần của anh.....

“Úc Tử Duyệt... Em..... Ừm.....” Đang định bắt lấy tay cô, nhưng cô đã túm được vật rắn của anh. Cảm giác thỏa mãn đã lâu không có khiến anh thở gấp ra tiếng, “Để em giúp anh.....” Cô chậm rãi mở miệng, nhỏ giọng nói, tay nhỏ bé linh hoạt bao trùm vật đang dựng thẳng lên.....

Bên trong phòng bệnh yên tĩnh thỉnh thoảng vang lên tiếng thở gấp nặng nề của đàn ông, rất mập mờ làm cho lòng người rung động, Úc Tử Duyệt thành thạo phục vụ anh, cho đến vật trong tay cô của anh buông lỏng.....

“Đau quá.....” Trong một phòng bệnh khác, thỉnh thoảng có thể nghe thấy được những tiếng rên rỉ khổ sở phát ra từ miệng của cô gái đang nằm trên giường bệnh, một bóng dáng mặc áo khoác trắng nhẹ nhàng

đi tới bên giường bệnh, tiếng rên rỉ đau đớn trong giấc mộng của Nhan Tịch, từng tiếng từng tiếng gõ vào trái tim của người đang đi tới.

Lục Khải Chính cố nén nỗi đau đớn trong lòng, tới gần giường bệnh, từng bước một đến gần cô, trái tim co rút, quặn đau.

“Đau..... Ba..... Ba.....” Trên giường bệnh, Nhan Tịch nắm thật chặt chiếc chăn bông, thân thể co rúm lại, hai mắt nhắm chặt, từng giọt nước chậm rãi chảy ra nơi khóe mắt, trong miệng thỉnh thoảng phát ra những tiếng rên rỉ.

Lục Khải Chính đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của cô, bàn tay anh chạm vào cô, cảm nhận được sự tồn tại của cô, trái tim anh run lên dữ dội, “Mùi hương trên tay anh rất giống ba tôi, thoang thoảng mùi thuốc lá..... Chạm vào liền cảm thấy rất an toàn.....” Trong đầu chợt nhớ lại những lời Nhan Tịch đã nói trong men say, khóe miệng Lục Khải Chính mạnh mẽ co giật.

Hiện tại, cảm giác anh mang lại cho cô là gì?... Hẳn là cảm giác an toàn đó đã biến mất.

Trong lúc cô khổ sở, tuyệt vọng, anh lại đứng bên cạnh trợ mắt nhìn cô bị người khác làm nhục, mà không có cách nào bảo vệ cô.

“Đau quá.....” Tiếng rên rỉ khàn khàn của cô lại vang lên, tiếng rên khổ sở này như đang lắng trĩ trái tim anh. Cả khuôn mặt anh bị khẩu trang che mất, nhưng đôi mắt lại đỏ ửng ướt át. Dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô, Lục Khải Chính cố gắng hết sức đè nén tâm tình của mình.

Trong mơ hồ, Nhan Tịch cảm giác như có người vuốt ve mặt cô, bàn tay mang theo mùi thuốc lá thoang thoảng, dường như là người ba cô yêu quý nhất, lệ thuộc nhất, nhưng lại giống như của một người khác, nhưng cô không hề phòng bị nữa, làm nũng kêu lên tiếng.....

Lục Khải Chính cảm giác cô sắp tỉnh, vội vàng thu tay lại, bóng dáng cao lớn xoay tròn, tránh trong góc rèm cửa sổ.....

“Đừng đi.....” Cô giật mình tỉnh lại, ngồi bật dậy, thân dưới vô cùng đau nhức, khuôn mặt Nhan Tịch nhăn lại mới nén được sự đau đớn này. Tất cả đèn trong phòng bệnh đều được bật sáng, nhưng bốn phía trống rỗng, không một bóng người.

Cô cô đơn ngồi trên giường bệnh, cười cười, nước mắt lại không kiềm nén được mà chảy ra.....

Đau lắm, nhưng tim cô còn đau hơn, cô ôm mình co rúc trên giường bệnh, đem nỗi thống khổ, uất ức và nước mắt ban ngày đã bị bản thân đè nén toàn bộ đều bộc phát ra ngoài.

Lục Khải Chính núp ở sau rèm cửa sổ, đau lòng nhìn dáng vẻ khổ sở khốc thảm của cô, nhưng anh lại không thể nào tiến lên an ủi cô. Hồi lâu, chỉ thấy cô lau khô nước mắt, tựa người vào đầu giường, lấy bàn cơm bên cạnh giường bệnh, sau đó lấy laptop ra, đặt lên bàn, bật máy.

Lúc này rồi cô còn viết tiểu thuyết được sao?

Cô đánh máy, đem hết trải nghiệm hai ngày qua gõ ra thành từng con chữ, cô đã từng nghĩ mình thật may mắn vì không gặp phải những chuyện tàn nhẫn kia, nhưng thật không ngờ.....

Nhan Tịch, đây chỉ là chuyện nhỏ, rất nhỏ, so với những chuyện mày đã phải trải qua, chuyện này không tính là gì cả, không là gì cả..... Vừa khóc vừa viết, cô cũng không ngừng tự an ủi chính mình, trong đầu không khỏi hiện lên gương mặt của Lục Khải Chính, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Lục Khải Chính nhân lúc Nhan Tịch không chú ý, nhẹ nhàng nhanh chóng lên khỏi phòng bệnh của cô.

Cửa phòng nhẹ nhàng vang lên một tiếng, cô ngẩng đầu lên, không thấy gì cả, có lẽ chỉ là gió.....

Ngày hôm sau, rất nhiều người tới thăm Úc Tử Duyệt, toàn bộ người nhà họ Lăng đều tới, ai cũng đã biết tin Úc Tử Duyệt mang thai, mọi người đều rất vui vẻ.

“Khải Lâm, Duyệt Duyệt đã có tin vui rồi, con thì sao?” Trong phòng bệnh lúc này giống như đang mở hội nghị gia đình, bà nội của Lục Khải Lâm nói với cô. Cái vấn đề khiến lòng người nhức nhối này, đối với Lục Khải Lâm mà nói không khác gì hành hạ.

Trên khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười nhàn nhạt, cứng ngắc, cảm giác không được tự nhiên, cô chỉ đứng đó cười cười.

“Ha, cuối cùng em đã được lên chức cô rồi. Thật hy vọng tiểu bảo bối này mau mau ra ngoài.....” Lăng Bắc Sam đứng ở sau lưng mẹ của cô lớn tiếng nói.

“Cái con bé này.....” Bà Tiểu Dĩnh vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô, tức giận nói, nửa câu sau cũng không nói ra hết, cũng nói đến phát chán rồi, cô vẫn cứ thờ ơ không chịu tìm người yêu.

“Mẹ.....” Lăng Bắc Sam oán trách.....

“Bác Sam, nếu cháu không tự tìm được thì để chúng ta giới thiệu cho..... Thím thấy nhà họ Cố có cậu A Thần không tệ đâu.” Lúc này bà nội của Lục Khải Lâm, cũng chính là thím hai của Lăng Bắc Sam chen miệng vào nói.

“Thím hai, thím muốn nói thằng nhóc Cố Diệc Thần ấy ạ?” Lăng Bắc Sam chán ghét mở miệng, giống như là đang được nghe một câu chuyện cười, cất giọng nói.

Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn hai mặt nhìn nhau, cười cười. Lăng Bắc Hàn có nghe nói đến chuyện Cố Diệc Thần thích Bắc Sam.

“Đúng vậy.....”

“Thím hai, thôi đi ạ. Thằng nhóc đó còn quá non nớt.....” Lăng Bắc Sam cười giỡn nói, cô là vì muốn đợi Lục Khải Chính, cô biết anh nhất định là đang nằm vùng, vì không muốn liên lụy đến cô cho nên mới từ hôn với cô. Chuyện này, cô tin chắc như vậy.

“Ồ hay, thằng nhóc Cố Diệc Thần nhỏ hơn con có hai tháng, sao lại non nớt được? Hóa ra cô đang chê tôi già đúng không?” Lăng Bắc Diệp đột nhiên từ cửa phòng bệnh đi vào, trêu ghẹo Lăng Bắc Sam.

“Lăng Bắc Diệp, anh đó..... Đồ ‘tay không bắt cá’!” Lăng Bắc Sam xông lại, giận dữ nói với Lăng Bắc Diệp.

“Anh ăn ngay nói thật mà, phải không bà xã?” Lăng Bắc Diệp đi tới phía sau Lục Khải Lâm, ôm cổ của cô, thân mật nói. Lục Khải Lâm lúng túng cứng ngắc gật đầu một cái, lại lắc đầu.

“Được lắm. Con bị ghét bỏ rồi, con đi trước đây. Mẹ, con về công ty đây, bác gái, thím, anh trai, chị dâu nhỏ, tôi lượn đây.....” Lăng Bắc Sam nói xong, cầm túi xách lên, đi ra cửa, phất tay về phía bọn họ.

“Con bé này, tích cách càng ngày càng giống con trai.”

“Bác Sam rất ngoan, tích cách ngay thẳng. Có thể nhận ra được nó chưa quên Khải Chính.....” Tiểu Dĩnh lúc này chợt nói chen vào.

“Aizz..... Lục Khải Chính.....” Thím ba vừa định nói đến Lục Khải Chính, lại nhìn thấy Lục Khải Lâm đang ở đây, liền không nói nữa. Trong lòng Lục Khải Lâm bây giờ cũng đang rất phiền não, người nhà họ Lâm cũng bị anh hai cô làm liên lụy, khiến cho cả nhà buồn phiền.....

Lăng Bắc Sam chưa rời khỏi bệnh viện mà tìm đến phòng bệnh của Nhan Tịch. Cô ấy từng mang thai đứa con của Lục Khải Chính, cô biết. Tối hôm trước Nhan Tịch gặp chuyện, cô cũng biết.

Ngồi ở giường bệnh, Nhan Tịch nhìn Lăng Bắc Sam với bộ quần áo đầy vẻ chín chắn, già dặn, mái tóc đuôi ngựa búi cao đầy vẻ tự tin, khóe miệng nhẹ cong lên, cô không biết Lăng Bắc Sam đến tìm cô là vì chuyện gì.

“Chị yêu Lục Khải Chính?” Lăng Bắc Sam mở miệng, trực tiếp hỏi Nhan Tịch.

Nhan Tịch nhìn Lăng Bắc Sam, ánh mắt lóe lên, lại khẽ lắc đầu, “Nhưng tôi yêu anh ấy, từ khi bắt đầu hiểu chuyện tôi đã thích anh ấy, cả ngày đi theo anh, mãi mãi luôn như vậy, cứ như thế nhiều năm.....” Lăng Bắc Sam cũng không còn cười nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn Nhan Tịch đang nằm trên giường bệnh, nói.

“Anh ấy nợ chị, tôi có thể giúp anh ấy trả. Chị có khó khăn gì, có thể đến tìm tôi.” Lăng Bắc Sam tiến lại, móc danh thiếp ra đưa cho Nhan Tịch. Nhan Tịch nhận lấy, mỉm cười: “Cám ơn, có điều sự giúp đỡ của cô, tôi không cần. Tôi và Lục Khải Chính, hẳn cô cũng biết, chỉ là đầu vui thôi.” Nhan Tịch cười nói, không thấy rõ tên công ty trên danh thiếp, chỉ thấy tên của Lăng Bắc Sam phía sau, cùng ba chữ ‘Tổng giám đốc’.

Quả là một cô gái tài giỏi!

Cũng là một người có giáo dục, nếu giống như trong tiểu thuyết, cô ấy nhất định sẽ đả kích cô, làm nhục cô.

Lời nói của Nhan Tịch khiến trong lòng Lăng Bắc Sam nảy sinh cảm xúc không biết gọi là gì, Lục Khải Chính à Lục Khải Chính, sao anh có thể tùy tiện như vậy được? Dù là muốn lợi dụng cô ấy, ép em rời xa anh, anh cũng không nên thật sự phát sinh quan hệ với người ta chứ.....

“Đều là phụ nữ, tôi thông cảm với cảnh ngộ của chị.” Lăng Bắc Sam nhìn Nhan Tịch, không biết nên nói gì, thở dài nói một câu.

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi, nhưng tôi vẫn cảm ơn cô...” Nhan Tịch cười nói, nhưng trong lòng lại đang rất đau khổ. Cô nghĩ, chắc hẳn Lăng Bắc Sam cũng biết, Lục Khải Chính là cảnh sát nằm vùng. Trong lòng mọi người ai cũng đều biết rõ, nhưng lại không được phép nói ra khỏi miệng.

Cho nên, cô muốn lấy thân phận là vợ chưa cưới của Lục Khải Chính để bồi thường cho cô.

Nhìn bóng lưng Lăng Bắc Sam rời đi, Nhan Tịch cười chua xót, đôi khi có sự tổn thương, dù bồi thường như thế nào, cũng vô ích.....

Úc Tử Duyệt ở lại bệnh viện hai ngày liền không chịu nổi nữa, la hét đòi về nhà. Lăng Bắc Hàn không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là để cho cô xuất viện.

“A..... Không khí ở nhà thật trong lành, dễ chịu.” Vừa về đến nhà, Úc Tử Duyệt liền hít vào một hơi, lớn tiếng nói. Lăng Bắc Hàn mỉm cười đi tới chỗ TV, bật lên xem tin tức. Hai ngày nay hình như Lục Khải Chính lại đi khỏi đại lục.....

Lăng Bắc Hàn cũng hiểu được, lần này bọn họ rời đi, nhất định sẽ có động tĩnh mới.

Xem hết một lượt, không còn nghe thấy bất kỳ tin tức nào của Tư Đồ Ngạn và Lục Khải Chính nữa, Lăng Bắc Hàn mới xách túi lớn túi nhỏ mua từ siêu thị đi vào trong bếp.

“Bắc Hàn, em đói rồi, anh mau nấu cơm đi.....” Đại gia Úc Tử Duyệt ngồi trên ghế sofa, mở DVD xem hoạt hình, lớn tiếng ra lệnh cho Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn nhún nhún vai đi vào trong bếp.

Chỉ chốc lát sau, Trung tá Lăng bưng một đĩa các loại trái cây đã được cắt gọt ra ngoài, phía trên còn cắm sẵn mấy cái nĩa, đặt trên bàn trà.

“Ngồi thẳng người lên xem.” Thấy Úc Tử Duyệt gác cả hai chân lên trên bàn, ngồi không nghiêm chỉnh, Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng dạy dỗ.

“Như vậy mới thoải mái.....” Úc Tử Duyệt làm nũng nói, cầm miếng táo, bỏ vào trong miệng, vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh cô vội vàng để hai chân xuống.

“Về sau nhớ kỹ cho anh, đáng ngồi không đúng cũng sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi. Cẩn thận thai nhi sai vị trí đó.” Lăng Bắc Hàn nhất quyết không ngừng dạy dỗ, cố ý dùng đứa bé để uy hiếp cô, liền thấy Úc Tử Duyệt lập tức ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn lại.

“Biết rồi! Mau đi nấu cơm đi.” Đẩy thân người đang đứng chắn trước TV sang một bên, Úc Tử Duyệt đuổi Lăng Bắc Hàn đi.

Lăng Bắc Hàn mỉm cười rời đi, trở vào phòng bếp, bắt đầu nấu ăn. Sau khi xem hết một tập phim hoạt hình, Úc Tử Duyệt lười biếng gấp một cái, hạnh phúc sờ sờ bụng, đi vào phòng bếp.....

Đứng ở cửa phòng bếp nhìn thân hình cao lớn của Lăng Bắc Hàn đang đeo tạp dề, bận rộn nấu nướng, khoe miệng cô không tự chủ cong lên, nở một nụ cười hạnh phúc. Nhưng nghĩ đến ngày mai anh lại phải đi, trong lòng Úc Tử Duyệt chợt chua xót.

Đi tới phía sau anh, vòng tay ôm hông anh.

“Sao thế?” Lăng Bắc Hàn không xoay người lại, hưởng thụ cái ôm của cô, cảm giác ấm áp lan tỏa từ tận đáy lòng.....

“Tiểu Hàn Hàn không muốn ba trở về bộ đội.” Úc Tử Duyệt gối đầu lên lưng của Lăng Bắc Hàn, làm nũng. Lời của cô khiến anh buồn cười, nhếch miệng lên, “Làm sao em biết là Tiểu Hàn Hàn? Nếu là một Tiểu Duyệt Duyệt thì sao?”

Nếu là sinh bé gái cũng không tồi, trong đầu Lăng Bắc Hàn bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ của con gái.

“Bởi vì lão Hàn Hàn không thể ở bên em hàng ngày, cho nên em không thể làm gì khác hơn là sinh ra Tiểu Hàn Hàn để nó luôn ở bên em. Lão Lăng, anh gặp phải chuyện lớn rồi.” Úc Tử Duyệt ôm Lăng Bắc Hàn có chút đắc ý nói, về sau có con trai cùng với cô, cô sẽ không phải cả ngày nhớ nhung anh nữa.

Lời này quả nhiên khiến Lăng Bắc Hàn cảm thấy có chút lo lắng, chẳng lẽ sau này có con rồi, cô sẽ càng ngày càng lạnh nhạt với anh sao? Chuyện này không thể được!

“Tiểu Hàn Hàn làm sao có sức hấp dẫn như anh được!” Lăng Bắc Hàn bầm thịch, vừa đắc ý nói.

“Vây cũng chưa chắc.....” Đồ đàn ông tự phụ! Úc Tử Duyệt ở sau lưng mắng Lăng Bắc Hàn một câu, nhưng vẫn ôm anh rất chặt, hưởng thụ khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi này.

“Oe.....”

“Sao thế?”

“Ưm..... Buồn nôn quá.....” Ăn một miếng cá hấp, Úc Tử Duyệt chợt muốn ói, vội chạy ra khỏi phòng bếp, Lăng Bắc Hàn vội vàng đuổi theo.

“Dạ dày không thoải mái sao?”

“Không biết..... Oe..... Có lẽ nào là nôn nghén?”

“Nôn nghén cũng không nhanh như vậy được.” Từ lần bọn họ ân ái đến giờ mới chỉ được hai mươi ngày, sao đã có phản ứng nhanh như vậy? Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, sau khi Úc Tử Duyệt súc miệng, anh vội dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra.

219. Chương 219: Nôn Nghén

Trong ngực có một cô gái nhỏ mặc đồng phục bệnh nhân, hai gò má ửng hồng, cặp mắt mơ hồ, rất mị hoặc động lòng người, hầu kết của Lăng Bắc Hàn không tự chủ được run rẩy, nuốt nuốt nước bọt, giờ phút này anh vô cùng kích động, chỉ muốn xô ngã cô xuống, nhưng một chút lý trí còn sót lại đã ngăn cản anh làm như vậy.

“Sẽ làm ảnh hưởng đến đứa bé.....” Lăng Bắc Hàn dịu dàng nói, trong giọng nói chất chứa dự vọng nồng đậm. Vừa nghe anh nói như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt liền buồn bực, vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, tại sao cô lại có thể nhất thời quên mình đang mang thai được chứ?

Không nhận được cảm giác ham muốn, còn bị Lăng Bắc Hàn mê hoặc thành ra như vậy, ai có thể chỉ cô làm thế nào để thương anh, để nhớ nhung anh đây? Úc Tử Duyệt cúi đầu, “Vây...vây ngủ thôi.....” Cô trượt thân thể nằm xuống, Lăng Bắc Hàn giúp cô nằm xuống, cẩn thận không để cho vết thương của cô bị va chạm.

“Anh ngủ cùng với em, được không?” Cảm thấy như anh định xuống giường, Úc Tử Duyệt làm nũng nói, đã mười ngày nay không được ngủ cùng anh, nghĩ đến khiến trái tim cô ghen ngào.

Lăng Bắc Hàn đang xuống giường, nghe thấy lời cô nói, cong môi cười, nằm xuống bên cạnh. Lúc này tay chân của Úc Tử Duyệt lập tức giống như dây leo, quấn lên thân thể anh, một cánh tay vòng qua lồng ngực của anh, một chân quấn lên chân của anh.

Ôm anh, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, cô cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ cần như thế này thôi là đủ rồi. Mà ngược lại ham muốn trong người Lăng Bắc Hàn vẫn chưa chịu tan đi, giờ phút này anh rất hạnh phúc cũng rất khó chịu, có người đẹp trong ngực lại không thể đụng vào..... Quả thật là giết người

mà! Đã vậy cô ấy còn không ngừng uốn éo thân người, chân của cô trong lúc vô tình đã thối lên ngọn lửa ở nơi đó của anh, làm anh dễ chịu thở gấp ra tiếng.

“Á.....” Úc Tử Duyệt cũng cảm thấy vật nào đó của anh cứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bóng bở đỏ bừng, đã cùng anh trải qua nhiều hoan ái như vậy, cô sao có thể không hiểu được như cầu lúc này của anh. Bàn tay nhỏ bé không đành lòng buông bỏ xuống, trượt qua bụng của anh, chậm rãi đi xuống phía dưới, dờ vào trong quần của anh.....

“Úc Tử Duyệt... Em..... Ừm.....” Đang định bắt lấy tay cô, nhưng cô đã túm được vật rắn của anh. Cảm giác thỏa mãn đã lâu không có khiến anh thở gấp ra tiếng, “Để em giúp anh.....” Cô chậm rãi mở miệng, nhỏ giọng nói, tay nhỏ bé linh hoạt bao trùm vật đang dựng thẳng lên.....

Bên trong phòng bệnh yên tĩnh thỉnh thoảng vang lên tiếng thở gấp nặng nề của đàn ông, rất mập mờ làm cho lòng người rung động, Úc Tử Duyệt thành thạo phục vụ anh, cho đến vật trong tay cô của anh buông lỏng.....

“Đau quá.....” Trong một phòng bệnh khác, thỉnh thoảng có thể nghe thấy được những tiếng rên rỉ khổ sở phát ra từ miệng của cô gái đang nằm trên giường bệnh, một bóng dáng mặc áo khoác trắng nhẹ nhàng đi tới bên giường bệnh, tiếng rên rỉ đau đớn trong giấc mộng của Nhan Tịch, từng tiếng từng tiếng gõ vào trái tim của người đang đi tới.

Lục Khải Chính cố nén nỗi đau đớn trong lòng, tới gần giường bệnh, từng bước một đến gần cô, trái tim co rút, quặn đau.

“Đau..... Ba..... Ba.....” Trên giường bệnh, Nhan Tịch nắm thật chặt chiếc chăn bông, thân thể co rúm lại, hai mắt nhắm chặt, từng giọt nước chậm rãi chảy ra nơi khóe mắt, trong miệng thỉnh thoảng phát ra những tiếng rên rỉ.

Lục Khải Chính đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của cô, bàn tay anh chạm vào cô, cảm nhận được sự tồn tại của cô, trái tim anh run lên dữ dội, “Mùi hương trên tay anh rất giống ba tôi, thoảng thoảng mùi thuốc lá..... Chạm vào liền cảm thấy rất an toàn.....” Trong đầu chợt nhớ lại những lời Nhan Tịch đã nói trong men say, khóe miệng Lục Khải Chính mạnh mẽ co giật.

Hiện tại, cảm giác anh mang lại cho cô là gì?... Hẳn là cảm giác an toàn đó đã biến mất.

Trong lúc cô khổ sở, tuyệt vọng, anh lại đứng bên cạnh trở mặt nhìn cô bị người khác làm nhục, mà không có cách nào bảo vệ cô.

“Đau quá.....” Tiếng rên rỉ khàn khàn của cô lại vang lên, tiếng rên khổ sở này như đang lắng trĩu trái tim anh. Cả khuôn mặt anh bị khẩu trang che mất, nhưng đôi mắt lại đỏ ửng ướt át. Dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô, Lục Khải Chính cố gắng hết sức đè nén tâm tình của mình.

Trong mơ hồ, Nhan Tịch cảm giác như có người vuốt ve mặt cô, bàn tay mang theo mùi thuốc lá thoảng thoảng, dường như là người ba cô yêu quý nhất, lệ thuộc nhất, nhưng lại giống như của một người khác, nhưng cô không hề phòng bị nữa, làm nũng kêu lên tiếng.....

Lục Khải Chính cảm giác cô sắp tỉnh, vội vàng thu tay lại, bóng dáng cao lớn xoay tròn, tránh trong góc rèm cửa sổ.....

“Đừng đi.....” Cô giật mình tỉnh lại, ngồi bật dậy, thân dưới vô cùng đau nhức, khuôn mặt Nhan Tịch nhăn lại mới nhận được sự đau đớn này. Tất cả đèn trong phòng bệnh đều được bật sáng, nhưng bốn phía trống rỗng, không một bóng người.

Cô cô đơn ngồi trên giường bệnh, cười cười, nước mắt lại không kiềm nén được mà chảy ra.....

Đau lắm, nhưng tim cô còn đau hơn, cô ôm mình co rúc trên giường bệnh, đem nỗi thống khổ, uất ức và nước mắt ban ngày đã bị bản thân đè nén toàn bộ đều bộc phát ra ngoài.

Lục Khải Chính núp ở sau rèm cửa sổ, đau lòng nhìn dáng vẻ khổ sở khóc thầm của cô, nhưng anh lại không thể nào tiến lên an ủi cô. Hồi lâu, chỉ thấy cô lau khô nước mắt, tựa người vào đầu giường, lấy bàn cơm bên cạnh giường bệnh, sau đó lấy laptop ra, đặt lên bàn, bật máy.

Lúc này rồi cô còn viết tiểu thuyết được sao?

Cô đánh máy, đem hết trải nghiệm hai ngày qua gõ ra thành từng con chữ, cô đã từng nghĩ mình thật may mắn vì không gặp phải những chuyện tàn nhẫn kia, nhưng thật không ngờ.....

Nhan Tịch, đây chỉ là chuyện nhỏ, rất nhỏ, so với những chuyện mà đã phải trải qua, chuyện này không tính là gì cả, không là gì cả.....Vừa khóc vừa viết, cô cũng không ngừng tự an ủi chính mình, trong đầu không khỏi hiện lên gương mặt của Lục Khải Chính, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Lục Khải Chính nhân lúc Nhan Tịch không chú ý, nhẹ nhàng nhanh chóng lên khỏi phòng bệnh của cô.

Cửa phòng nhẹ nhàng vang lên một tiếng, cô ngẩng đầu lên, không thấy gì cả, có lẽ chỉ là gió.....

Ngày hôm sau, rất nhiều người tới thăm Úc Tử Duyệt, toàn bộ người nhà họ Lăng đều tới, ai cũng đã biết tin Úc Tử Duyệt mang thai, mọi người đều rất vui vẻ.

“Khải Lâm, Duyệt Duyệt đã có tin vui rồi, con thì sao?” Trong phòng bệnh lúc này giống như đang mở hội nghị gia đình, bà nội của Lục Khải Lâm nói với cô. Cái vấn đề khiến lòng người nhức nhối này, đối với Lục Khải Lâm mà nói không khác gì hành hạ.

Trên khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười nhàn nhạt, cứng nhắc, cảm giác không được tự nhiên, cô chỉ đứng đó cười cười.

“Ha, cuối cùng em đã được lên chức cô rồi. Thật hy vọng tiểu bảo bối này mau mau ra ngoài.....” Lăng Bắc Sam đứng ở sau lưng mẹ của cô lớn tiếng nói.

“Cái con bé này.....” Bà Tiểu Đinh vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô, tức giận nói, nửa câu sau cũng không nói ra hết, cũng nói đến phát chán rồi, cô vẫn cứ thờ ơ không chịu tìm người yêu.

“Mẹ.....” Lăng Bắc Sam oán trách.....

“Bắc Sam, nếu cháu không tự tìm được thì để chúng ta giới thiệu cho..... Thím thấy nhà họ Cố có cậu A Thần không tệ đâu.” Lúc này bà nội của Lục Khải Lâm, cũng chính là thím hai của Lăng Bắc Sam chen miệng vào nói.

“Thím hai, thím muốn nói thẳng nhóc Cố Diệp Thần ấy ạ?” Lăng Bắc Sam chán ghét mở miệng, giống như là đang được nghe một câu chuyện cười, cất giọng nói.

Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn hai mặt nhìn nhau, cười cười. Lăng Bắc Hàn có nghe nói đến chuyện Cố Diệp Thần thích Bắc Sam.

“Đúng vậy.....”

“Thím hai, thôi đi ạ. Thằng nhóc đó còn quá non nớt.....” Lăng Bắc Sam cười giỡn nói, cô là vì muốn đợi Lục Khải Chính, cô biết anh nhất định là đang nằm vùng, vì không muốn liên lụy đến cô cho nên mới từ hôn với cô. Chuyện này, cô tin chắc như vậy.

“Ồ hay, thằng nhóc Cố Diệp Thần nhỏ hơn con có hai tháng, sao lại non nớt được? Hóa ra cô đang chê tôi già đúng không?” Lăng Bắc Diệp đột nhiên từ cửa phòng bệnh đi vào, trêu ghẹo Lăng Bắc Sam.

“Lăng Bắc Diệp, anh đó..... Đồ ‘tay không bắt cá’!” Lăng Bắc Sam xông lại, giận dữ nói với Lăng Bắc Diệp.

“Anh ăn ngay nói thật mà, phải không bà xã?” Lăng Bắc Diệp đi tới phía sau Lục Khải Lâm, ôm cổ của cô, thân mật nói. Lục Khải Lâm lúng túng cứng nhắc gật đầu một cái, lại lắc đầu.

“Được lắm. Con bị ghét bỏ rồi, con đi trước đây. Mẹ, con về công ty đây, bác gái, thím, anh trai, chị dâu nhỏ, tôi lượn đây.....” Lăng Bắc Sam nói xong, cầm túi xách lên, đi ra cửa, phát tay về phía bọn họ.

“Con bé này, tích cách càng ngày càng giống con trai.”

“Bắc Sam rất ngoan, tích cánh ngay thẳng. Có thể nhận ra được nó chưa quên Khải Chính.....” Tiểu Đinh lúc này chợt nói chen vào.

“Aizz..... Lục Khải Chính.....” Thím ba vừa định nói đến Lục Khải Chính, lại nhìn thấy Lục Khải Lâm đang ở đây, liền không nói nữa. Trong lòng Lục Khải Lâm bây giờ cũng đang rất phiền não, người nhà họ Lâm cũng bị anh hai cô làm liên lụy, khiến cho cả nhà buồn phiền.....

Lăng Bắc Sam chưa rời khỏi bệnh viện mà tìm đến phòng bệnh của Nhan Tịch. Cô ấy từng mang thai đứa con của Lục Khải Chính, cô biết. Tối hôm trước Nhan Tịch gặp chuyện, cô cũng biết.

Ngồi ở giường bệnh, Nhan Tịch nhìn Lăng Bắc Sam với bộ quần áo đầy vẻ chín chắn, già dặn, mái tóc đuôi ngựa búi cao đầy vẻ tự tin, khéo miệng nhẹ cong lên, cô không biết Lăng Bắc Sam đến tìm cô là vì chuyện gì.

“Chị yêu Lục Khải Chính?” Lăng Bắc Sam mở miệng, trực tiếp hỏi Nhan Tịch.

Nhan Tịch nhìn Lăng Bắc Sam, ánh mắt lóe lên, lại khẽ lắc đầu, “Nhưng tôi yêu anh ấy, từ khi bắt đầu hiểu chuyện tôi đã thích anh ấy, cả ngày đi theo anh, mãi mãi luôn như vậy, cứ như thế nhiều năm.....” Lăng Bắc Sam cũng không còn cười nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn Nhan Tịch đang nằm trên giường bệnh, nói.

“Anh ấy nợ chị, tôi có thể giúp anh ấy trả. Chị có khó khăn gì, có thể đến tìm tôi.” Lăng Bắc Sam tiến lại, móc danh thiếp ra đưa cho Nhan Tịch. Nhan Tịch nhận lấy, mỉm cười: “Cám ơn, có điều sự giúp đỡ của cô, tôi không cần. Tôi và Lục Khải Chính, hẳn cô cũng biết, chỉ là đầu vui thôi.” Nhan Tịch cười nói, không thấy rõ tên công ty trên danh thiếp, chỉ thấy tên của Lăng Bắc Sam phía sau, cùng ba chữ ‘Tổng giám đốc’.

Quả là một cô gái tài giỏi!

Cũng là một người có giáo dục, nếu giống như trong tiểu thuyết, cô ấy nhất định sẽ đả kích cô, làm nhục cô.

Lời nói của Nhan Tịch khiến trong lòng Lăng Bắc Sam nảy sinh cảm xúc không biết gọi là gì, Lục Khải Chính à Lục Khải Chính, sao anh có thể tùy tiện như vậy được? Dù là muốn lợi dụng cô ấy, ép em rời xa anh, anh cũng không nên thật sự phát sinh quan hệ với người ta chứ....

“Đều là phụ nữ, tôi thông cảm với cảnh ngộ của chị.” Lăng Bắc Sam nhìn Nhan Tịch, không biết nên nói gì, thở dài nói một câu.

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi, nhưng tôi vẫn cảm ơn cô....” Nhan Tịch cười nói, nhưng trong lòng lại đang rất đau khổ. Cô nghĩ, chắc hẳn Lăng Bắc Sam cũng biết, Lục Khải Chính là cảnh sát nằm vùng. Trong lòng mọi người ai cũng đều biết rõ, nhưng lại không được phép nói ra khỏi miệng.

Cho nên, cô muốn lấy thân phận là vợ chưa cưới của Lục Khải Chính để bồi thường cho cô.

Nhìn bóng lưng Lăng Bắc Sam rời đi, Nhan Tịch cười chua xót, đôi khi có sự tổn thương, dù bồi thường như thế nào, cũng vô ích.....

Úc Tử Duyệt ở lại bệnh viện hai ngày liền không chịu nổi nữa, la hét đòi về nhà. Lăng Bắc Hàn không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là để cho cô xuất viện.

“A..... Không khí ở nhà thật trong lành, dễ chịu.” Vừa về đến nhà, Úc Tử Duyệt liền hít vào một hơi, lớn tiếng nói. Lăng Bắc Hàn mỉm cười đi tới chỗ TV, bật lên xem tin tức. Hai ngày nay hình như Lục Khải Chính lại đi khỏi đại lục.....

Lăng Bắc Hàn cũng hiểu được, lần này bọn họ rời đi, nhất định sẽ có động tĩnh mới.

Xem hết một lượt, không còn nghe thấy bất kì tin tức nào của Tư Đồ Ngạn và Lục Khải Chính nữa, Lăng Bắc Hàn mới xách túi lớn túi nhỏ mua từ siêu thị đi vào trong bếp.

“Bắc Hàn, em đói rồi, anh mau nấu cơm đi.....” Đại gia Úc Tử Duyệt ngồi trên ghế sofa, mở DVD xem hoạt hình, lớn tiếng ra lệnh cho Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn nhún nhún đi vào trong bếp.

Chỉ chốc lát sau, Trung tá Lăng bưng một đĩa các loại trái cây đã được cắt gọt ra ngoài, phía trên còn cắm sẵn mấy cái nĩa, đặt trên bàn trà.

“Ngồi thẳng người lên xem.” Thấy Úc Tử Duyệt gác cả hai chân lên trên bàn, ngồi không nghiêm chỉnh, Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng dạy dỗ.

“Như vậy mới thoải mái.....” Úc Tử Duyệt làm nũng nói, cầm miếng táo, bỏ vào trong miệng, vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh cô vội vàng để hai chân xuống.

“Về sau nhớ kỹ cho anh, đáng ngồi không đúng cũng sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi. Cẩn thận thai nhi sai vị trí đó.” Lăng Bắc Hàn nhất quyết không ngừng dạy dỗ, cố ý dùng đứa bé để uy hiếp cô, liền thấy Úc Tử Duyệt lập tức ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn lại.

“Biết rồi! Mau đi nấu cơm đi.” Đẩy thân người đang đứng chắn trước TV sang một bên, Úc Tử Duyệt đuổi Lăng Bắc Hàn đi.

Lăng Bắc Hàn mỉm cười rời đi, trở vào phòng bếp, bắt đầu nấu ăn. Sau khi xem hết một tập phim hoạt hình, Úc Tử Duyệt lười biếng ngáp một cái, hạnh phúc sờ sờ bụng, đi vào phòng bếp.....

Đứng ở cửa phòng bếp nhìn thân hình cao lớn của Lăng Bắc Hàn đang đeo tạp dề, bận rộn nấu nướng, khoe miệng cô không tự chủ cong lên, nở một nụ cười hạnh phúc. Nhưng nghĩ đến ngày mai anh lại phải đi, trong lòng Úc Tử Duyệt chột chua xót.

Đi tới phía sau anh, vòng tay ôm hông anh.

“Sao thế?” Lăng Bắc Hàn không xoay người lại, hưởng thụ cái ôm của cô, cảm giác ấm áp lan tỏa từ tận đáy lòng.....

“Tiểu Hàn Hàn không muốn ba trở về bộ đội.” Úc Tử Duyệt gối đầu lên lưng của Lăng Bắc Hàn, làm nũng. Lời của cô khiến anh buồn cười, nhếch miệng lên, “Làm sao em biết là Tiểu Hàn Hàn? Nếu là một Tiểu Duyệt Duyệt thì sao?”

Nếu là sinh bé gái cũng không tồi, trong đầu Lăng Bắc Hàn bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ của con gái.

“Bởi vì lão Hàn Hàn không thể ở bên em hàng ngày, cho nên em không thể làm gì khác hơn là sinh ra Tiểu Hàn Hàn để nó luôn ở bên em. Lão Lăng, anh gặp phải chuyện lớn rồi.” Úc Tử Duyệt ôm Lăng Bắc Hàn có chút đắc ý nói, về sau có con trai cùng với cô, cô sẽ không phải cả ngày nhớ nhung anh nữa.

Lời này quả nhiên khiến Lăng Bắc Hàn cảm thấy có chút lo lắng, chẳng lẽ sau này có con rồi, cô sẽ càng ngày càng lạnh nhạt với anh sao? Chuyện này không thể được!

“Tiểu Hàn Hàn làm sao có sức hấp dẫn như anh được!” Lăng Bắc Hàn bậm thịch, vừa đắc ý nói.

“Vậy cũng chưa chắc.....” Đồ đàn ông tự phụ! Úc Tử Duyệt ở sau lưng mắng Lăng Bắc Hàn một câu, nhưng vẫn ôm anh rất chặt, hưởng thụ khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi này.

“Oe.....”

“Sao thế?”

“Ưm..... Buồn nôn quá.....” Ăn một miếng cá hấp, Úc Tử Duyệt chột muốn ói, vội chạy ra khỏi phòng bếp, Lăng Bắc Hàn vội vàng đuổi theo.

“Dạ dày không thoải mái sao?”

“Không biết..... Oe..... Có lẽ nào là nôn nghén?”

“Nôn nghén cũng không nhanh như vậy được.” Từ lần bọn họ ân ái đến giờ mới chỉ được hai mươi ngày, sao đã có phản ứng nhanh như vậy? Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, sau khi Úc Tử Duyệt súc miệng, anh vội dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra.

220. Chương 220: Phải Làm Ba Nuôi

Mới từ bệnh viện về, cuối cùng đến tối lại vào bệnh viện, kết quả là ‘chứng giả nôn nghén’, nguyên nhân bởi vì cô quá căng thẳng, vì quá mong ngóng có thai nên mới bị như vậy. Úc Tử Duyệt thật dở khóc dở cười,

Lăng Bắc Hàn cũng thế, vừa tức vừa đau lòng.

“Bây giờ vẫn còn căng thẳng à?” Lăng Bắc Hàn vòng tay ôm lấy thân thể Úc Tử Duyệt, đi qua cổng bệnh viện, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi.

“Sau khi người ta biết mình mang thai đã không còn căng thẳng nữa rồi.....” Giọng nói của Úc Tử Duyệt mang đậm vẻ làm nũng trả lời. Lăng Bắc Hàn nghiêng mặt, bàn tay cứng chiều vuốt ve sau gáy cô.

“Không được căng thẳng nữa, về sau gặp chuyện gì cũng phải luôn bình tĩnh.” Đưa cô đến cạnh xe, Lăng Bắc Hàn chu đáo mở cửa xe ra, “Em muốn ngồi ghế phụ lái.” Lúc này bởi vì vội vàng, anh để cho cô ngồi phía sau, cô không phản bác.

Bây giờ, anh lại để cho cô ngồi ghế sau, Úc Tử Duyệt dĩ nhiên không thuận theo.

“Ngồi ghế sau mới an toàn. Nghe lời anh đi.” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói với cô, trong lòng anh hẳn cũng đang rất căng thẳng cho nên mới bắt cô ngồi ghế sau.

“Vây mà ngày trước có người nào đó không chịu cho em ngồi ghế sau.....” Úc Tử Duyệt chợt nhớ tới ngày trước cô từng đọc trên tạp chí xe hơi có nói ghế sau là vị trí ngồi an toàn nhất, trong lòng rất cảm động, nhưng ngoài miệng cũng không quên phản bác anh.

“Bây giờ em đang mang thai.....” Lăng Bắc Hàn còn chưa có nói hết lời, liền ý thức được bản thân mình nói bậy, quả nhiên liền thấy có người thở khì khì nhìn anh chằm chằm, “Lăng Bắc Hàn, trong mắt anh lúc nào cũng chỉ có con.” Úc Tử Duyệt bất mãn nói, khiến Lăng Bắc Hàn cảm thấy vô cùng oan uổng.

“Về nhà nói tiếp. Mau lên xe đi.” Lạnh lùng nói với cô, sau đó ôm cô lên xe, Úc Tử Duyệt đang định nhắc chân thì cảm thấy động tác của Lăng Bắc Hàn khựng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, “Sao thế?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Tầm mắt của Lăng Bắc Hàn rơi vào một bóng dáng quen thuộc ở phía cổng bệnh viện, anh chau mày lại, “Là Thôi Nhã Lan.” Anh cúi đầu nhìn cô đáp, muộn như thế này rồi sao Thôi Nhã Lan lại đến bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì sao?

Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, đặt Úc Tử Duyệt xuống, “Anh qua đó một lát.....” Anh nhỏ giọng nói với cô.

“Em cũng đi.” Úc Tử Duyệt vội vàng đóng cửa xe lại, đuổi theo anh nói, vươn tay nắm lấy tay anh, Lăng Bắc Hàn cũng không cự tuyệt.

“Nhã Lan?” Lăng Bắc Hàn đi về phía đèn đường gọi lớn tên Thôi Nhã Lan.

Thôi Nhã Lan nghe thấy tiếng gọi của Lăng Bắc Hàn, cảm thấy rất quen thuộc, liền nhanh chóng nhét bao thuốc trong tay vào túi của mình, cố gắng làm cho bản thân trấn định nhìn lại, Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt đang đi tới gần, trên mặt mỉm cười, “Anh Lăng, chị Lăng.” Cô thân thiện chào hai người.

“Nhã Lan, em không khỏe sao?” Úc Tử Duyệt mở miệng trước, quan tâm hỏi.

“A..... Không có, chỉ bị cảm nhẹ thôi.....” Thôi Nhã Lan có chút luống cuống giải thích, lúc này Lăng Bắc Hàn cảm thấy Thôi Nhã Lan đang nói dối, hơn nữa đây là Thủ Đô, là bệnh viện quân y tốt nhất, đối với Thôi Nhã Lan mà nói, viện phí của bệnh viện này không phải là ít, bệnh cảm vặt mà cũng đi đến bệnh viện tốt như vậy sao?

Trong lòng Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ.

“A..... Vậy thì tốt rồi.” Úc Tử Duyệt cười nói.

“Nhã Lan, bây giờ em về nhà à? Chúng tôi đưa em về.” Lúc này Lăng Bắc Hàn mở miệng, quan tâm nói.

“Không, không... Anh Lăng, em bắt taxi được rồi.....” Thôi Nhã Lan vội vàng nói, sợ phiền toái bọn họ, mà cô cũng sợ bọn họ sẽ phát hiện ra bí mật của mình.

“Muộn thế này, đi taxi không tiện, đừng khách sáo.” Lăng Bắc Hàn lại nói, lời nói của anh là thật lòng, muộn thế này một cô gái đi đường ban đêm rất nguy hiểm.

“Đúng vậy, cũng muộn rồi, một người sẽ rất nguy hiểm, đi cùng đi.” Úc Tử Duyệt vội vàng kéo tay Thôi Nhã Lan, nhiệt tình nói, kéo cô đi về chỗ đậu xe.

Úc Tử Duyệt kéo Thôi Nhã Lan vào ngồi ở ghế sau, Lăng Bắc Hàn lái xe, “Nhã Lan, gần đây em đang đi làm ở công ty Gia Chính phải không?” Lúc này Lăng Bắc Hàn lên tiếng hỏi thăm tình hình của cô, lần trước, sau khi giúp cô tổ chức xong tang lễ cho bác Thôi, anh không có liên lạc với cô.

“Dạ, vẫn làm....” Thôi Nhã Lan cười nói, chợt cảm giác buồn nôn xông lên, lại bị cô hung hăng nén lại, bây giờ cô chỉ muốn mau mau xuống xe, cũng hi vọng bọn họ sẽ không phát hiện ra bí mật của cô. Đối với cô mà nói, chưa kết hôn mà có con là một việc rất mất mặt, nếu như ba còn sống, nhất định rất giận cô.

“Hiện tại bên đó hẳn cũng không tệ.” Úc Tử Duyệt cũng hàn huyên nói.

“Vâng, đợt trước em còn được thăng lên một cấp! Đúng rồi, chị Lăng, chị có biết Lệ Mộ..... Anh Lệ đang ở đâu không?” Thôi Nhã Lan vẫn giữ nguyên nụ cười chân thành, hỏi Úc Tử Duyệt, có điều lúc hỏi đến Lệ Mộ Phàm giọng nói rõ ràng rất cứng nhắc, nụ cười cũng gượng gạo.

Trái tim đau nhói như bị châm!

Câu hỏi của Thôi Nhã Lan không khỏi khiến Lăng Bắc Hàn nhíu mày, cũng làm Úc Tử Duyệt có chút nghi hoặc, cô ấy biết Lệ Mộ Phàm?

“Anh Lệ trước đây là khách hàng của công ty bọn em, sau đó lại đột nhiên không thấy nữa, có một số khoản còn chưa có trả lại cho anh ta, cho nên em hỏi một chút” Cố đè nén nỗi đau đớn trong tim, Thôi Nhã Lan sợ hai người Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt suy nghĩ nhiều, vội vàng bổ sung.

“Ồ, là như vậy sao..... Hơn hai tuần trước Lệ Mộ Phàm đã qua Mỹ học rồi.” Úc Tử Duyệt nói với Thôi Nhã Lan xong, đột nhiên không khí trong xe trở nên u ám, cô thấy sắc mặt của Nhã Lan càng lúc càng trắng bệch.

“Vậy anh ấy còn trở lại không?” Thôi Nhã Lan lại hỏi, giọng nói có chút run rẩy, anh ấy không nói tiếng nào đã vội đi rồi sao? Thôi Nhã Lan chợt phát hiện mình thật khổ sở....

“A..... Chuyện này chị cũng không rõ lắm, chị sẽ nói lại chuyện này với cậu ta, được không?” Úc Tử Duyệt nói với Thôi Nhã Lan.

“Ừ..... Ờ..... Ừm.....” Cảm giác buồn nôn lại xông lên, Thôi Nhã Lan vội vàng bịt miệng, chuyển động thân thể muốn xuống xe, Lăng Bắc Hàn thấy vậy vội dừng xe ở ven đường, Thôi Nhã Lan vội vàng đẩy cửa xe ra, nhảy xuống, “Ờ.....” Cô nôn luôn xuống đường.

“Ờ.....”

“Nhã Lan, em làm sao vậy?” Lúc này Úc Tử Duyệt vừa được Lăng Bắc Hàn đỡ xuống xe, nhìn Thôi Nhã Lan đang cúi người nôn mửa ở ven đường, cô sốt sắng hỏi. Lăng Bắc Hàn im lặng không nói gì, từ trong xe lấy ra một chai nước suối, và một ít giấy lau, đi tới.

“Ờ.....” Thôi Nhã Lan vừa nôn, vừa lắc đầu, sau đó nhận lấy chai nước suối của Lăng Bắc Hàn, không ngừng súc miệng, lại nhếch nhác lau miệng.

“Anh Lăng, chị Lăng..... Em không sao, chỉ là say xe.....” Thôi Nhã Lan có chút nhếch nhác cười nói, lòng tràn đầy đau khổ, cô không biết nên làm thế nào nữa, Lệ Mộ Phàm đi Mỹ, đối với cô vô cùng không tốt, đứa bé này.....

Thôi Nhã Lan giải thích càng khiến Lăng Bắc Hàn cau mày, say xe làm sao có thể nôn nhiều như vậy, hơn nữa chỉ mới đi một đoạn đường ngắn, chẳng lẽ là...? Trong đầu anh lại nhớ tới mới vừa rồi Thôi Nhã Lan nhắc tới Lệ Mộ Phàm.....

“Sao như thế được? Mới đi một đoạn thôi mà.....” Úc Tử Duyệt nói thẳng ra, “Nhã Lan, rốt cuộc em.....”

“Anh Lăng, cũng có thể là do dạ dày em không thoải mái, vừa rồi em cũng đã đi khám ở bệnh viện, không có chuyện gì đâu, hai người đi về trước đi, còn một đoạn đường ngắn nữa thôi, tự em về là được rồi.” Thôi Nhã Lan chợt dạ vội vàng nói, nếu để cho bọn họ nghi ngờ mình đang mang thai.....

“Để cho bọn anh đưa em về.” Lăng Bắc Hàn lớn tiếng nói, xong xoay người lên xe, Úc Tử Duyệt dìu Thôi Nhã Lan đi về phía xe, cô không có cách nào phản bác được nữa, bọn họ nhanh chóng đưa Thôi Nhã Lan tới chung cư.

“Lăng Bắc Hàn, anh sao vậy? Sắc mặt hơi khó coi.....” Về đến nhà, Úc Tử Duyệt phát hiện sắc mặt của Lăng Bắc Hàn lạnh lùng rất khó coi, lo lắng hỏi anh.

“Khó coi gì chứ? Em nghĩ nhiều rồi. Có đói bụng không?” Sắc mặt anh khó nhìn lắm sao? Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, nhưng cứ nhớ tới chuyện của Thôi Nhã Lan trong lòng anh lại có chút không thoải mái, trực giác nói cho anh biết Thôi Nhã Lan đang mang thai, hơn nữa còn có liên quan đến Lệ Mộ Phàm.

Một cô gái mới mười chín tuổi đã mang thai nhất định rất đau khổ.

“Hơi đói.....” Úc Tử Duyệt nhón chân, hai tay ôm lấy gương mặt tuấn tú của anh, làm nũng nói. Lăng Bắc Hàn mỉm cười, ôm cô lên, đi thẳng vào phòng ăn. Hai người hâm nóng thức ăn, lần này Úc Tử Duyệt ăn không có nôn nghén nữa.

“Ông xã..... Anh nói xem Thôi Nhã Lan không phải đang mang thai chứ? Dáng vẻ nôn mửa vừa rồi rất giống người mang thai.....” Úc Tử Duyệt nghĩ đến dáng vẻ mới nãy của Thôi Nhã Lan, nghi ngờ hỏi Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn lạnh lùng nhìn Úc Tử Duyệt, cô là phụ nữ cũng nghi ngờ Nhã Lan đang mang thai, đoán chừng tám, chín phần là thật rồi.”

“Ồ..... Anh sao thế?” Nhìn sắc mặt Lăng Bắc Hàn lại trở nên khó coi, Úc Tử Duyệt hỏi anh, cô cứ có cảm giác Lăng Bắc Hàn có gì đó rất khác lạ.

“Anh không sao. Có lẽ là vậy.....” Lăng Bắc Hàn như có điều suy nghĩ nói.

“Vậy người đàn ông kia là ai nhỉ?” Úc Tử Duyệt có chút tò mò hỏi, cô nhớ hình như Thôi Nhã Lan mới có mười mấy tuổi.

“Anh làm sao biết được? Chuyện này em đừng có để tâm. Đúng rồi, khi cha của Thôi Nhã Lan qua đời cũng chính là lần anh từ Tô Thành trở về Thủ Đô giúp cô ấy lo tang sự, anh của cô ấy là chiến hữu với anh....” Lăng Bắc Hàn nhớ tới chuyện này, thuận tiện nói với Úc Tử Duyệt một câu.

“À... Ba cô ấy đã qua đời rồi sao? Vậy bây giờ nhà bọn họ chỉ còn lại một người?” Nhớ tới Thôi Nhã Lan, Úc Tử Duyệt liền thấy cảm thông, thấy Lăng Bắc Hàn gật đầu, Úc Tử Duyệt thở dài một hơi, cảm thấy Thôi Nhã Lan thật đáng thương.

“Ai gọi vậy?” Từ phòng tắm ra ngoài, Lăng Bắc Hàn liền thấy Úc Tử Duyệt cầm điện thoại di động đang reo đi ra ban công nghe máy, anh truy hỏi, “Không nói cho anh.” Úc Tử Duyệt le lưỡi nói, cô muốn dọa anh cảm thấy khẩn trương.

Cô đi ra ngoài ban công mới bắt máy, là Lệ Mộ Phàm gọi tới.

“Lệ Mộ Phàm, trẻ như thế gọi tới có việc gì thế ?”

“A..... Mình nhất thời hồ đồ, quên mất ở Trung Quốc bây giờ là đêm khuya.....” Lệ Mộ Phàm ở trong điện thoại cười ngượng nói.

“Cậu cố ý thì có. Đúng rồi, nói cho cậu biết một tin tức tốt, mình sắp được làm mẹ rồi.....” Úc Tử Duyệt mỉm cười hạnh phúc nói, lúc này Lăng Bắc Hàn đi tới, chu đáo khoác thêm cho cô một cái áo khoác thật dày.

Nghe thấy lời của cô, Lệ Mộ Phàm cũng có chút kích động, cười cười không biết nên nói cái gì cho phải, “Vậy chúc mừng cậu..... Nếu thế thì mình nhất định phải làm ba nuôi.” Lệ Mộ Phàm có chút kích động nói.

“Cái này thì còn phải được sự đồng ý của ba chính thức mới được?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn mỉm cười hạnh phúc nói, trong đầu cũng không nghĩ đến gương mặt của Thôi Nhã Lan, nhớ tới vấn đề của Thôi Nhã Lan, cô liền nói với Lệ Mộ Phàm.

221. Chương 221: Bắt Gặp

“Lệ Mộ Phàm, cậu có nhớ Thôi Nhã Lan không? Ở công ty Gia Chính đó, nghe nói cậu là khách hàng của công ty bọn họ, công ty đó còn một số khoản chưa thanh toán cho cậu, mà không liên lạc được. Tối nay mình gặp cô ấy, cô ấy nói với mình như vậy.” Úc Tử Duyệt nói với Lệ Mộ Phàm, đây cũng là chuyện Thôi Nhã Lan muốn nói với Lệ Mộ Phàm.

Cô không biết Lệ Mộ Phàm có quan hệ với Thôi Nhã Lan, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều mà nói lại.

Rõ ràng cảm giác trong điện thoại di động một hồi trầm mặc, ở một chỗ khác bên kia Thái Bình Dương, Lệ Mộ Phàm siết chặt điện thoại trong tay, chân mày nhíu chặt, nhớ tới Thôi Nhã Lan, tim anh co rút dữ dội, “Cậu nói với cô ấy, không cần trả lại ình, coi như đó là tiền boa cho cô ấy.” Một lúc sau, Lệ Mộ Phàm mới mở miệng lạnh nhạt nói.

“Lệ Mộ Phàm, cậu.....” Nghe giọng điệu kia của Lệ Mộ Phàm, Úc Tử Duyệt vô cùng khó chịu, tức giận nói, “Vậy thì cậu phải tự gọi điện thoại nói cho người ta chứ. Mình chỉ phụ trách chuyển lời thôi. Không còn sớm nữa, mình nghỉ ngơi đây.” Lệ Mộ Phàm đáng chết, vẫn không chịu đổi câu tình đại thiếu gia. Úc Tử Duyệt nói xong, liền dứt khoát cúp điện thoại.

Lệ Mộ Phàm sững sờ nhìn điện thoại, danh thiếp của Thôi Nhã Lan vẫn còn trong ví anh, trên đó có số điện thoại, nhưng ngón tay cái xinh đẹp của anh đã nhẹ nhàng lướt trên bàn phím, làm hiện lên một dãy số, đôi mắt màu lam nhạt nhìn chăm chăm dãy số màu xanh lá trên màn hình điện thoại, nhìn chăm chăm hồi lâu, cuối cùng lại tắt đi.

Lệ Mộ Phàm, cô ta không thích mày. Cô ta chỉ coi trọng tiền của mày thôi.

Cô ấy thích Lăng Bắc Hàn đến vậy sao? Nhớ lại những lời Thôi Nhã Lan từng nói, trái tim Lệ Mộ Phàm lại co rút từng cơn. Chán nản, anh vứt điện thoại di động sang một bên, dọn dẹp sách vở chuẩn bị đi học. Trong mắt anh bây giờ chỉ có việc học, cùng với sự nghiệp sau này.

“Bắc Hàn, vừa rồi Lệ Mộ Phàm gọi điện thoại cho em.....” Vùi ở trong ngực của Lăng Bắc Hàn, ngón tay nhỏ bé của Úc Tử Duyệt vẽ vòng tròn lên ngực anh, thử dò xét nói. Tên đàn ông bá đạo này sao lại không khẩn trương với cô như trước kia nữa?

Trong lòng Úc Tử Duyệt bất an nghĩ, có lẽ nào người đàn ông sau khi vợ mình có thai thì sẽ thay lòng? Úc Tử Duyệt chợt cảm thấy mình thật buồn cười, cô lại hoài nghi Lăng Bắc Hàn rồi? Cô sao có thể nghi ngờ người đàn ông tốt nhất trái đất như Lăng Bắc Hàn được chứ?

“Em muốn nói gì?” Bàn tay Lăng Bắc Hàn không đành lòng đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, chậm rãi chà xát, vân vê khiến Úc Tử Duyệt rất khó nhịn, lại không thể phát tiết.

“À.....Anh không sợ Lệ Mộ Phàm theo đuổi em nữa à?” Trong bóng tối, Úc Tử Duyệt lớn mật nói, cô cố ý kích thích anh. Đàn ông mà, mọi thời khắc đều phải có cảm giác nguy cơ mới được, nếu không bọn họ không biết quý trọng phụ nữ? Úc Tử Duyệt nghĩ như vậy.

“Không sợ! Em đã bị anh ôm chặt rồi, cho dù tên đàn ông nào khác theo đuổi cũng theo đuổi không được.” Lăng Bắc Hàn vô cùng tự tin nói, vẫn tiếp tục vân vê vùng ngực của cô.

“Ừm..... Anh...anh đừng làm loạn nữa! Không được làm! Khốn kiếp! Ai nói không thể theo đuổi được? Lăng Bắc Hàn, anh quá tự tin rồi.” Úc Tử Duyệt tức giận lâu bầu nói, cảm giác mình sắp bị anh hành hạ đến lửa dục bốc lên rồi.

“Xoa bóp nhiều sẽ lớn hơn, về sau con anh mới không bị đói bụng, còn có thể dự phòng lúc bệnh tật.” Lăng Bắc Hàn cười xấu xa nói, vẫn tiếp tục chà xát, vân vê. Úc Tử Duyệt cúi đầu rên lên.

“Đừng mà..... Em sẽ đi thẩm mỹ viện bảo thợ mát-xa.....” Úc Tử Duyệt bắt lấy cổ tay của anh, thở hồng hộc nói, cô có cảm giác mình sắp không thể khống chế được nữa rồi. Nhất là cô cũng cảm giác được hơi thở

nóng bỏng của Lăng Bắc Hàn đang không ngừng phả lên mặt của mình, làm cô toàn thân không nhin được mà rung động.

“Thợ mát-xa?” Vừa nghe cô nói thế, Lăng Bắc Hàn liền nổi giận, kích động khê bóp nơi mềm mại của cô, tức giận cúi đầu thấp giọng hỏi. Úc Tử Duyệt không biết tại sao anh lại đột nhiên nổi giận như thế, “Đúng vậy, thợ mát-xa. Sao thế? Em từng đi mát-xa phần ngực với chỗ kín đó.....” Cô nói chuyện đương nhiên.

“Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn tức giận rống tên của cô, rồi sau đó, cúi đầu, ở trong bóng tối tìm đến cái miệng nhỏ của cô, trừng phạt hung hăng hôn cô?

“Ừm..... Đau.....” Môi bị anh mãnh liệt mút lấy, Úc Tử Duyệt nức nở nói, hồi lâu sau, anh mới buông cô ra.

“Anh làm gì thế hả? Môi bị sưng lên rồi.” Tên đàn ông thói này, không thể hiểu nổi nữa.

“Em dám đi mát-xa ngực với chỗ kín một lần nữa xem?” Trong bóng tối, chỉ nghe thấy anh hung dữ quát. Úc Tử Duyệt cả kinh, lần này rốt cuộc đã hiểu rõ ý tứ của anh rồi, tên đàn ông già này thì ra đang ghen.

“Ha ha.....” Úc Tử Duyệt vui vẻ cười ra tiếng, “Thợ mát-xa là nữ mà.....” Cái này cũng ghen được, anh là vai dầm sao?

“Nữ cũng không được? Nơi này, nơi này, chỉ mình anh được đụng vào thôi.” Lăng Bắc Hàn một tay chiếm lấy nơi mềm mại của cô, một tay chạm vào giữa hai chân cô, bá đạo nói.

“A.....Khốn kiếp..... Em... Anh luôn không ở nhà.....” Úc Tử Duyệt khó khăn cắn môi dưới, tức giận oán trách nói. Có điều, thấy anh khấn trương với cô như vậy, trong lòng cô rất dắc ý.

Lời của cô khiến Lăng Bắc Hàn cảm thấy chua xót, thu tay lại, ôm cô chặt trong lồng ngực.

“Duyệt Duyệt, em phải chú ý an toàn, phải chăm sóc bản thân cho tốt, biết không? Ra ngoài nhất định phải mang theo vệ sĩ..... Anh không thể mất em được.....” Lăng Bắc Hàn ôm cô, vô cùng nghiêm túc, thì thào nói.

Càng quan tâm, càng lo lắng, thì càng sợ cô gặp chuyện không may.

Úc Tử Duyệt nghe Lăng Bắc Hàn nói, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, cô hiểu, Lăng Bắc Hàn yêu cô, hơn nữa yêu rất sâu đậm, cho nên mới khấn trương như vậy.

“Em nhất định sẽ chú ý an toàn. Anh ở đơn vị cứ yên tâm công tác, không cần bận lòng vì em.” Úc Tử Duyệt hết sức quan tâm nói, cũng là để anh được an tâm làm việc. Nếu không có những người quân nhân tận trung với cương vị công tác như vậy, sao hàng nghìn vạn gia đình có thể có được cuộc sống an khang.

Nghe cô nói hiểu chuyện như vậy, Lăng Bắc Hàn hết sức cảm động, “Ngoan.....”

“Ừ..... Nghe thật buồn nôn.....” Nằm trong ngực anh, Úc Tử Duyệt ngượng ngùng nói, Lăng Bắc Hàn cũng cười cười.

“Quan tâm tới Nhan Tịch nhiều một chút, trong lòng cô ấy đã bị tổn thương sâu sắc, cho nên em chọn thời điểm tốt tìm cho cô ấy một bác sĩ tâm lý.” Anh chưa từng quên Lục Khải Chính đã giao phó Nhan Tịch ình, vừa hay Úc Tử Duyệt với Nhan Tịch là bạn bè tốt, Lăng Bắc Hàn nói.

“Em biết rồi. Em cũng biết rõ trong lòng chị ấy rất khổ sở.....” Nhớ tới Nhan Tịch, trong lòng Úc Tử Duyệt cũng không thoải mái, cô nhào vào trong ngực Lăng Bắc Hàn, thì thầm nói.

“Ngủ thôi, không còn sớm nữa..... Trưa mai anh đi rồi.....” Lăng Bắc Hàn vuốt tóc của cô, nói.

“Không ở nhà ăn cơm trưa sao?”

“Còn có chút việc.”

Mơ mơ màng màng, Úc Tử Duyệt ngủ thiếp đi, cũng không còn nghe rõ Lăng Bắc Hàn nói chuyện gì nữa.

Sáng hôm sau, Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn đi tới bệnh viện thăm Nhan Tịch. Thân thể của Nhan Tịch chưa có khởi hần, thậm chí miệng vết thương vẫn còn chưa kết vảy, lại ở vị trí đặc biệt.....

“Chị Nhan.....” Mới vừa vào cửa, Úc Tử Duyệt liền lên tiếng gọi, nhưng trên giường bệnh nào có bóng dáng của Nhan Tịch.

“Chị ấy đi đâu rồi?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, lo lắng hỏi. Lăng Bắc Hàn cau mày, vội vàng đi gọi y tá, y tá cũng không biết Nhan Tịch đi đâu, Úc Tử Duyệt vội vàng gọi điện thoại cho Nhan Tịch, cũng may, rất nhanh đã có người bắt máy.

“Duyệt Duyệt, chị đang ở bên ngoài bệnh viện, chỗ ngân hàng, đừng lo lắng, chị sẽ về nhanh thôi.” Nhan Tịch đứng ở máy ATM, vừa trả lời điện thoại, vừa chuyển khoản tiền, nói với Úc Tử Duyệt mấy câu, sau đó cúp điện thoại.

Ngón tay mảnh khảnh tái nhợt bấm bàn phím trong máy ATM, chuyển một khoản tiền vào trong tài khoản để đóng học phí cho em trai cô, chuyển khoản thành công, cô thở hắt ra một hơi, may mắn là cô mới bán được bản quyền, nếu không vào lúc này thật đúng là làm khó cô.....

Rút thẻ ra, kéo lê thân thể mệt mỏi rời đi, mỗi một bước đều khiến vết thương giữa hai chân đau rát vô cùng, cảm giác đó giống như thân thể bị xé mạnh ra làm đôi vậy. Cái cảm giác đau đớn đó không ngừng nhắc nhở cô nhớ tới khi mình bị làm nhục, cũng sẽ nhớ tới Lục Khải Chính, trái tim bị nỗi đau đớn vây kín, cổ họng nghẹn ứ, không sao thở nổi.

Ánh mặt trời rừng rực như nướng chín cả vùng đất, nhưng toàn thân cô lại lạnh lẽo phát run.

“Chị Nhan?” Từ xa, Úc Tử Duyệt nhìn thấy cô mặc đồng phục bệnh nhân, trên người khoác một cái áo khoác màu đen. Y tá nhìn thấy Nhan Tịch, vội vàng đẩy xe lăn chạy tới bên cô, chỉ sợ vết thương bên dưới của cô lại bị rách ra.

Nhan Tịch nhìn thấy Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn đi đến, nở nụ cười, “Duyệt Duyệt.....”

“Chị Nhan? Sao chị lại chạy ra đó một mình như vậy chứ?” Thấy Nhan Tịch bình yên vô sự, Úc Tử Duyệt thở phào nhẹ nhõm, đau lòng oán trách nói.

“Chị đi làm một ít chuyện mà thôi, lo lắng cái gì?” Nhan Tịch cố hết sức ngồi xuống xe lăn, nhìn Úc Tử Duyệt, yếu ớt nói. Lăng Bắc Hàn lúc này mới nhớ tới ngày đó Nhan Tịch có nói chuyện điện thoại với mẹ cô, anh cau mày, có chút tự trách vì không giúp đỡ cô việc gì.

“Cho dù là có việc phải ra ngoài, sao chị lại không gọi y tá đi cùng? Vết thương.....” Úc Tử Duyệt đang nói, chợt im, “Rốt cuộc chị có xem em là bạn bè không vậy?” Úc Tử Duyệt vừa tức giận nói.

Nhan Tịch luôn không để cho người bạn này có cơ hội giúp đỡ cho cô!

“Đương nhiên là có.....” Nhưng cô không muốn làm phiền đến cô, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, cho dù bạn thân, cô cũng không muốn làm phiền.

“Có mới là lạ! Có chuyện gì chị cũng giấu em hết.” Úc Tử Duyệt lại oán trách nói, Nhan Tịch cười cười, đây chính là sự mạnh mẽ của cô.

Lúc Lăng Bắc Hàn rời đi, Úc Tử Duyệt muốn tiễn anh, nhưng anh không đồng ý, trực tiếp đi luôn. Mặc dù trong lòng Úc Tử Duyệt lưu luyến không nỡ, nhưng vì để cho anh an tâm mà đi, cho nên cô cũng không biểu hiện ra ngoài nhiều, chỉ mỉm cười đưa anh lên xe taxi.

Đang định trở về phòng bệnh của Nhan Tịch, thì mẹ chồng Tiểu Dĩnh gọi điện thoại tới, tìm cô đi dạo phố, Úc Tử Duyệt sau khi ngẫm nghĩ liền đồng ý.

Mẹ chồng và condâu đi dạo rất lâu, sau đó khoảng hai ba giờ, Tiểu Dĩnh dẫn Úc Tử Duyệt đi uống trà.

“Mẹ hoa mắt rồi sao? Người kia có phải Bắc Hàn không?” Nhìn sang con đường đối diện thấy một bóng người cao lớn mặc quân trang màu xanh lá, Tiểu Dĩnh cau mày nói. Úc Tử Duyệt đang định phản bác, nhưng cũng tò mò quay đầu nhìn sang con đường đối diện liền nhìn thấy một quân nhân mặc quân trang, không phải Lăng Bắc Hàn thì còn ai vào đây nữa?

Lúc này Úc Tử Duyệt liền thấy Thôi Nhã Lan bước từ trên xe taxi xuống, đi tới bên cạnh Lăng Bắc Hàn.....

“Là Bắc Hàn” Tiểu Dĩnh thì thào nói, quay đầu nhìn Úc Tử Duyệt, chỉ thấy sắc mặt của cô rất khó coi.

“Anh ấy không phải trở về đơn vị sao? Lúc hơn mười một giờ đã vội rời đi rồi.....” Úc Tử Duyệt lẩm bẩm, trái tim không tự chủ mà co thắt lại.

222. Chương 222: Anh Tìm Con Anh

“Nhã Lan, em bảo anh giúp em gạt Lệ Mộ Phàm, anh sẽ tôn trọng quyết định của em, nhưng anh nghĩ tốt nhất là em nên nói cho Lệ Mộ Phàm biết đi.” Lăng Bắc Hàn tốt bụng khuyên nhủ Thôi Nhã Lan, nhưng chỉ thấy Thôi Nhã Lan nhú chặt hàng long mày, sắc mặt tái nhợt.

“Anh Lăng, anh ấy không thích em, chuyện này cũng chỉ là ngoài ý muốn..... Em là dân quê, không xứng với anh ấy. Đứa bé này...để cho em suy nghĩ một chút.....” Thôi Nhã Lan nhìn Lăng Bắc Hàn, trong lòng cảm thấy bất lực, bây giờ cô không biết nên làm sao mới tốt đây.

Thì ra tối hôm qua Lăng Bắc Hàn đã đoán ra được quan hệ của Thôi Nhã Lan và Lệ Mộ Phàm, cho nên hôm nay anh tìm đến công ty của Thôi Nhã Lan, sau khi anh hỏi chuyện, rốt cuộc Thôi Nhã Lan cũng chịu thừa nhận. Anh đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, cô đã mang thai được sáu tuần rồi.

Thôi Nhã Lan nhờ anh giúp cô giấu Lệ Mộ Phàm, không cho anh ta biết chuyện này.

“Nhã Lan, đừng nghĩ như thế. Em có nói hay không là chuyện của em, cậu ta quyết định thế nào là chuyện của cậu ta, chẳng có gì là xứng hay không cả.” Lăng Bắc Hàn nói với Thôi Nhã Lan.

“Anh Lăng, em hiểu, em sẽ suy nghĩ. Anh mau đi đi, em cũng phải về công ty rồi, hôm nay rất cảm ơn anh.” Thôi Nhã Lan cảm kích nói, sao trên đời lại có người tốt như vậy, đối tốt với cô như một người anh trai vậy, khiến cô không khỏi nhớ tới anh trai mình, trong lòng lại thấy chua xót.

Lăng Bắc Hàn khẽ gật đầu, nhìn theo Thôi Nhã Lan đi lên lầu.

Quay đầu lại liền nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc đang đi tới phía mình, Lăng Bắc Hàn khẽ nhú mày, một già một trẻ kia không phải là mẹ anh và Úc Tử Duyệt sao? Sao hai người đó lại ở đây?

“Lăng Bắc Hàn! Anh lừa em!” Úc Tử Duyệt đi lại gần Lăng Bắc Hàn, giận dữ gầm lên, trong lòng tràn đầy tức giận, cũng chưa xót vì bị lừa.

“Duyệt Duyệt.....” Bà Tiểu Dĩnh lúc này vội kéo cô lại, “Bắc Hàn, Duyệt Duyệt, lên xe trước rồi nói.” Là người có danh tiếng phải chú ý hình tượng, Tiểu Dĩnh kéo Úc Tử Duyệt lên chiếc xe tài xế vừa lái tới.

Ánh mắt của Úc Tử Duyệt sắc bén như dao, dường như muốn lăng trì Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn nhận thấy được sự phẫn hận trong đôi mắt cô, trong lòng thoáng chút tổn thương, sao cô ấy lại như vậy?

Tiểu Dĩnh lôi Úc Tử Duyệt, cũng gọi Lăng Bắc Hàn lên xe. Bà cố ý nhường băng ghế phía sau cho hai vợ chồng trẻ bọn họ.

“Tại sao lại nói dối em? Tại sao lại đi gặp Thôi Nhã Lan? Anh với cô ta có quan hệ gì? Đứa con cô ấy đang mang là con của ai?” Nhớ tới hôm qua Lăng Bắc Hàn có chút khác lạ, sau khi thấy Lăng Bắc Hàn lên xe, cô liền kích động chất vấn anh.

Nhìn Úc Tử Duyệt đỏ mặt tía tai như người điên, khiến Lăng Bắc Hàn không sao hiểu được, những lời cô nói khiến lòng anh cảm thấy rất tức giận.

Tiểu Dĩnh không ngờ Úc Tử Duyệt lại kích động đến vậy, bất đắc dĩ than thở, “Bắc Hàn, con.....”

“Úc Tử Duyệt, đủ rồi!” Lăng Bắc Hàn tức giận bắt lấy cổ tay Úc Tử Duyệt, vẻ mặt tổn thương trừng mắt nhìn cô, cô không tin tưởng anh đến vậy sao? Còn nghi ngờ đứa con của Thôi Nhã Lan là con của anh nữa.

Giờ phút này Lăng Bắc Hàn thật sự tức giận đến muốn bóp chết Úc Tử Duyệt. Cô rốt cuộc có tin tưởng anh hay không?

“Anh nói anh trở về doanh trại! Là anh gạt em!” Úc Tử Duyệt mất đi lý trí, nhìn anh gầm lên.

“Câm miệng!” Về mặt nghiêm lại, dữ tợn, gầm lên, “Trong mắt em, anh là đàn ông đó sao? Úc Tử Duyệt, em quá vô lý rồi! Dừng xe!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chăm chăm, tức giận quá, anh cũng có tự trọng của mình chứ.

Anh vô cùng tức giận, anh tin tưởng cô, cô lại không tin anh. Cho dù tối qua cô không nghe thấy lời anh nói thì sao chứ? Chỉ mới nhìn thấy anh đi cùng với người phụ nữ khác là anh với người ta dạn dít với nhau sao? Lúc này Lăng Bắc Hàn cảm thấy vô cùng tổn thương.

Tài xế nghe lệnh dừng xe ở ven đường, “Bắc Hàn, con bình tĩnh lại đi! Có chuyện gì từ từ nói cho rõ ràng!” Tiểu Dĩnh lo lắng lúc này Lăng Bắc Hàn bỏ đi, vội khuyên nhủ. Úc Tử Duyệt trẻ người non dạ, dễ bị kích động, nhưng anh đã là một người đàn ông ba mươi tuổi rồi lại cũng kích động như thế.

Có điều, cảm giác người mình yêu không tin tưởng mình quả thật rất khó chịu.

“Con còn nói gì được nữa! Rõ ràng là cô ấy không tin tưởng con, thấy gió bão mưa! Còn nghi ngờ Thôi Nhã Lan có con với con nữa. Con của cô ấy tám đời cũng không thể là con của con được. Úc Tử Duyệt, em khiến anh rất thất vọng.” Lăng Bắc Hàn Úc Tử Duyệt chăm chăm, nóng nảy quá, sắc mặt đỏ bừng, tức giận quá xong liền mở cửa xuống xe.

“Bắc Hàn?” Tiểu Dĩnh kích động kêu lên, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn xuống xe, chặn một chiếc taxi lại, lúc Tiểu Dĩnh xuống xe đuổi theo, chiếc xe taxi kia đã chạy đi mất rồi.

Bà thở dài, mở cửa xe ngồi vào bên cạnh Úc Tử Duyệt, thấy cô sững sờ, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt, muốn rơi xuống cũng không được khiến bà thấy đau lòng.

“Anh ấy thật hung dữ... Anh ấy hung dữ với con...” Úc Tử Duyệt lẩm bẩm, trong đầu hiện lên dáng vẻ hung dữ vừa rồi của Lăng Bắc Hàn.

“Duyệt Duyệt! Đừng tức giận nữa! Chuyện này cũng do con quá kích động, giữa vợ chồng với nhau phải có sự tin tưởng tối thiểu.” Tiểu Dĩnh cầm lấy bàn tay lạnh như băng của Úc Tử Duyệt, khuyên nhủ, nói xong liền bảo tài xế lái xe đi.

“Lúc trước, mỗi lần anh ấy trở lại doanh trại đều là con đưa đi, ít nhất cũng là đưa đến trạm xăng dầu, nhưng hôm nay anh ấy lại không chịu cho con đưa đi. Lúc này lại đột nhiên nhìn thấy anh ấy đi cùng với Thôi Nhã Lan, hơn nữa trước kia hai người đó... Làm sao con không kích động được!” Úc Tử Duyệt khàn giọng nói, cổ họng nghẹn ngào.

“Đây chính là thử thách để chứng minh xem con có tin tưởng Bắc Hàn hay không, nếu như con tin tưởng nó, con sẽ không nghĩ như vậy. Dần dần con sẽ hiểu..... Mẹ với ba con sống với nhau hơn ba mươi năm, cũng không.....” Tiểu Dĩnh khuyên nhủ Úc Tử Duyệt.

Yêu nhau dễ, ở với nhau khó, lời này quả nhiên không sai. Tiểu Dĩnh trầm nghĩ trong lòng.

“Con.....” Úc Tử Duyệt không biết nên nói thế nào, hiểu ra bản thân vừa rồi cũng quá kích động, có lẽ là do chuyện Hạ Tĩnh Sơ ngày trước đã để lại trong lòng cô khúc mắc quá lớn.

“Đừng tức giận nữa! Bắc Hàn giận cũng là giận con không chịu tin tưởng nó!” Tiểu Dĩnh lại nói với cô.

Nhớ tới sự hung dữ vừa rồi của Lăng Bắc Hàn, trong lòng Úc Tử Duyệt có chút sợ hãi, lại buồn bực do dự không gọi điện xin lỗi anh. Có điều, lúc này sự tức giận trong lòng cô đã giảm đi không ít, suy nghĩ lại chuyện vừa rồi cũng là do bản thân cô quá kích động.

Liên tiếp hai ngày sau đó Lăng Bắc Hàn không hề gọi điện về, Úc Tử Duyệt cũng không chịu chủ động gọi điện cho anh, hai người cứ như vậy mà giằng co chiến tranh lạnh.

“Con à, sau này nhất định con phải đứng về phía mẹ đó.” Vuốt ve phần bụng bằng phẳng của mình, Úc Tử Duyệt dẩu miệng nói, “Ba con là tên khốn luôn làm mẹ phiền lòng. Ba con đã không gọi điện về ẹ con ta, mẹ con ta cũng không thèm gọi, để ba con tức chết.”

Vừa nói, hai mắt của Úc tử Duyệt vừa liếc nhìn điện thoại di động của mình, mong đợi nó sẽ ngay lập tức đổ chuông, mà người gọi tới là ông xã của cô. Nhưng màn hình điện thoại vẫn tối thui.

Nhìn rồi nhìn, cô không nhin được nữa, cầm điện thoại lên, muốn gọi cho anh, lại do dự.

“Tại sao lần này mình cũng là người cúi đầu trước, anh ấy là đàn ông mà.” Cô buồn bực nói, tắt điện thoại di động đi, ném sang một bên, rồi đi vào phòng tắm.

Trong ký túc xá bộ đội, Lăng Bắc hàn đang nằm trên giường, cầm điện thoại ngẩn người, nhìn dãy số có ghi tên ‘bà xã’, nhưng vẫn do dự mãi không bấm vào. Nhớ tới ngày đó cô chất vấn anh, trong lòng anh lại cảm thấy rất tức giận.

Đồ nhóc con này! Rốt cuộc đến khi nào cô mới chịu tin tưởng anh hoàn toàn đây?

Cuối cùng vẫn không nhin được là bấm nút gọi cho cô, nhưng thật không ngờ cô lại tắt máy.

Đáng ghét! Thật đáng ghét!

Anh ở đây trần trọc mất ngủ vì cô, còn cô thì lại tắt điện thoại đi.

Trung tá Lăng trong lòng buồn bực khó chịu liền nhảy từ trên giường xuống, lao ra khỏi phòng ngủ trong ký túc xá, ra ngoài bãi tập chạy bộ.

“Doanh trưởng?”

“Lục Khải, cậu không ngủ mà còn làm gì thế?”

“Em không ngủ được, anh cũng thế ă?” Lục Khải vừa chạy phía trước, vừa nói.

Lăng Bắc Hàn không thèm để ý đến cậu, chạy thẳng lên phía trước, “Doanh trưởng, anh...anh có biết đồng hương của em, Nhan Tịch đó, đang ở đâu không ă?” Lục Khải Chính đuổi theo hỏi.

“Ở Thủ Đô! Sao thế?” Lăng Bắc hàn kéo Lục Khải dừng lại, hỏi, lại nhớ tới lần Lục Khải đến bệnh viện năm ngoái.

“Không có gì, em chỉ là tiện miệng hỏi thôi...”

“Cậu thích cô ấy?”

“Không có, không có! Người ta có lẽ còn quên mất em là ai rồi ý chứ...” Trong bóng tối, Lục Khải đỏ mặt nói. Lăng Bắc hàn trầm nghĩ, cảm thấy Lục Khải đúng là thích Nhan Tịch, có điều tin tức này đối với anh chẳng có ý nghĩa gì, chuyện giữa Lục Khải Chính và Nhan Tịch, anh chỉ có thể làm việc Lục Khải Chính đã giao phó cho anh.

Ngày hôm sau Úc Tử Duyệt liền đi đến công ty của Thôi Nhã Lan, biết được tin cô đã nghỉ việc, sau đó cô tìm đến chỗ ở của cô ấy, nhưng cô ấy cũng trả lại nhà rồi. Úc Tử Duyệt cảm thấy rất buồn bực, cô muốn giúp Lăng Bắc Hàn nên mới đi tìm Thôi Nhã Lan, không ngờ cô đã....

Một cô gái mới mười mấy tuổi, còn đang mang thai, có thể đi đâu được? Ba của đứa trẻ kia rốt cuộc là ai?

Buổi tối về nhà, cuối cùng Úc Tử Duyệt cũng không kìm nén được nữa mà gọi điện cho Lăng Bắc hàn.

Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt gọi điện tới, trong lòng kích động, nhưng vẫn rất lạnh lùng mở miệng: “Chuyện gì?”

Lạnh lùng thế đó! Úc Tử Duyệt nghe giọng nói lạnh lùng của Lăng Bắc Hàn, tức giận trong lòng, mình đã xuống nước gọi điện cho anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?

Thôi Nhã Lan bỏ việc rồi, phòng trọ cũng trả lại, không biết đã đi đâu. Không còn chuyện gì nữa, em cúp máy đây!” Úc tử Duyệt cứng nhắc nói xong liền cúp điện thoại, Lăng Bắc Hàn không ngờ cô lại cúp điện thoại nhanh thế, sững sờ, lúc sau mới phản ứng lại cô vừa nói chuyện gì.

Vội vàng gọi điện cho Thôi Nhã Lan, nhưng cô đã tắt máy.

Thôi Nhã Lan đi đâu được? Sao cô ấy lại bỏ việc? Cô ấy một thân một mình có thể đi đâu đây? Lăng Bắc hàn lại gọi điện, sai người đi điều tra. Sau đó, bấm số của Úc Tử Duyệt gọi lại cho cô.

Thấy anh gọi điện lại, chớp mũi Úc Tử Duyệt cay cay, không muốn bắt máy, nhưng ngay lúc tiếng chuông cuối cùng sắp dứt, cô lại bấm nút nhận.

“Có chuyện gì sao?” Cô học theo giọng điệu của anh, lạnh lùng hỏi. Tên đàn ông thối này, có phải nếu cô không chủ động gọi điện cho anh, anh cũng không chịu gọi về không? Lăng Bắc hàn sao không nhận ra được sự lạnh lùng trong giọng nói của cô chẳng qua là đang có ý chọc giận anh thôi. Lăng Bắc Hàn cười cười, cô đã xuống nước gọi điện cho anh trước rồi, anh không gọi lại cho cô khác gì đang làm kiêu.

“Anh tìm con anh.” Anh mở miệng, trêu chọc nói.

“.....” Lời Lăng Bắc Hàn nói khiến Úc Tử Duyệt vừa tức giận vừa buồn cười, tìm cô thì nói tìm cô, còn lấy con ra làm cớ.

“Sao không nói chuyện?” Thấy cô một lúc sau vẫn không nói gì, Lăng Bắc hàn nóng nảy nói, Úc tử Duyệt nghe thấy lời của anh, vẫn không trả lời, không phải anh tìm con anh sao, vậy còn nói với cô làm gì?

223. Chương 223: Gọi Anh Suốt Đêm Trở Về

“A lô?” Đợi lâu, Lăng Bắc Hàn vẫn không nghe thấy tiếng Úc Tử Duyệt trả lời, không kiên nhẫn lớn tiếng nói, nếu cô lại không để ý tới anh, thật sự là rất quá đáng rồi! Vốn dĩ lần này là lỗi của cô, một chút tin tưởng anh cô cũng không có, cho dù đêm đó cô không nghe thấy lời anh nói, nhưng chỉ mới nhìn thấy anh đi cùng với cô gái khác thì có thể tức giận ngay được sao?

“A lô?”

“A lô? Úc Tử Duyệt! Em nói chuyện đi! Nếu không nói thì cúp máy đi!” Lăng Bắc Hàn phát cáu liên tiếp quát mấy tiếng, trong giọng nói mang theo vẻ tức giận, cảm thấy cô gái chết bầm này thật quá bướng bỉnh, trái tim cũng thật sắt đá!

Úc Tử Duyệt nghe thấy tiếng quát của anh trong điện thoại, biết anh đang tức giận, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút, có chút vui sướng vì trả được thù.

“Anh không phải nói là muốn gặp con trai sao? Em để nó nghe điện thoại!” Úc Tử Duyệt hướng vào điện thoại, chậm rãi nói. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở của anh hơi nín lại, hẳn là giờ phút này mặt của anh đã xanh như tàu lá vì tức giận ý chứ.

Úc Tử Duyệt thầm vui sướng.

“.....” Đồ đáng ghét này! Quả nhiên, Lăng Bắc Hàn bởi vì lời nói của cô mà nói không ra lời, vạch đen đầy mặt! Cô gái nhỏ này hiện tại học được cách ăn miếng trả miếng rồi! Anh suy nghĩ nếu con trai bảo bối của anh, hoặc là con gái có thể mở miệng nói chuyện bây giờ thì anh sẽ không mất thể diện trước mặt mẹ nó rồi!

“Bây giờ anh tìm em!” Lăng Bắc Hàn cũng nhin không được nữa, mở miệng lớn tiếng nói. Nếu như bây giờ cô đang ở trước mặt anh, anh nhất định sẽ tóm lấy cô, đánh vào cái mông của cô mấy cái!

Nghe anh bá đạo nói, Úc Tử Duyệt liền rầu rĩ, gã đàn ông già này, còn điên như vậy, “Tìm em làm gì?” Cô lạnh lùng đáp, ngồi dựa vào đầu giường, cầm lấy cái gối, ôm vào trong ngực.

Mới xa nhau có ba ngày, cô lại không kiềm chế được mà nhớ anh rồi.

Giọng nói thật lạnh nhạt. Xem ra cô vẫn chưa nhận ra được là mình mắc lỗi rồi, nếu không sao lại ngông cuồng như vậy.

“Nói chuyện một chút!” Giọng điệu của anh chậm lại, nhỏ giọng nói. Nếu bây giờ không nói chuyện đàng hoàng với cô, thì sợ rằng sau này mâu thuẫn sẽ càng thêm nghiêm trọng, đợi đến lúc gặp phải vấn đề lớn hơn, chắc chắn sẽ đổ vỡ. Hôn nhân cũng giống như kinh doanh, cần bồi đắp thì nên bồi đắp, cần thay đổi thì phải thay đổi.

“Bắc Hàn, em cảm thấy mình không sai, đều do anh không nói cho em biết anh đi gặp Thôi Nhã Lan.” Giọng nói của Úc Tử Duyệt cũng đã hòa hoãn rất nhiều, cô mở miệng, bình tĩnh nói. Có lẽ ngày hôm đó cô đã quá kích động, nhưng mà anh cũng do không nói cho cô biết anh đi gặp Thôi Nhã Lan. Còn không cho cô đưa anh tới trạm xăng dầu nữa!

Cô nói không sai?

“Úc Tử Duyệt, đêm đó, em hỏi anh tại sao không ăn cơm trưa mà đi sớm như vậy, anh đã nói là anh có việc đi gặp Thôi Nhã Lan, nhưng có lẽ lúc đó em đã ngủ thiếp đi rồi, nên không nghe thấy.” Lãng Bắc Hàn mở miệng, tức giận nói với cô.

“Em không nhớ là anh có nói như vậy với em!” Úc Tử Duyệt cố gắng nhớ lại, cô không nghe thấy anh nói những lời này.

“Được, cứ coi như em không nghe thấy đi, nhưng mà em nhìn thấy anh đi cùng với em gái đồng đội của anh, thì lập tức nghi ngờ anh sao? Ở trong lòng em, anh là loại đàn ông nói dối, đi ngoại tình sao?” Cô còn hoài nghi đứa bé của Thôi Nhã Lan là của anh nữa chứ!

Đồ óc heo!

Lãng Bắc Hàn càng nghĩ càng giận!

“Em...” Nghe anh nói đạo lý rõ ràng như thế, khiến cho cô không cách nào phản bác lại được, “Nhưng anh lừa em trước! Trước đó anh phải nói cho em biết anh đi gặp Thôi Nhã Lan chứ, nếu như vậy em có thể hiểu lầm anh sao? Đêm hôm trước, trước mặt em anh cũng ấp a ấp úng, sắc mặt khó coi. Phụ nữ mang thai lại hay suy nghĩ nhiều!” Úc Tử Duyệt không đủ sức phản bác lại anh.

Từng câu từng chữ cô nói Lãng Bắc Hàn đều nghe rất rõ, trong lòng anh cũng hiểu cô đang đuối lý, cuối cùng còn lấy việc mang thai ra dọa anh!

“Này Úc Tử Duyệt, nếu em tuyệt đối tin tưởng anh, thì cho dù anh không nói cho em biết, em cũng sẽ không hoài nghi anh như vậy.” Lãng Bắc Hàn nhẫn nại, tiếp tục nói lí với cô.

“Em...”

“Em...em...em chính là một chút cũng không thay đổi, vẫn giống với trước kia, luôn không tin tưởng anh!” Lãng Bắc Hàn lại nói, giọng nói tức giận, mang theo trách cứ. Không dạy dỗ cô, cô sẽ không chịu chừa! Chẳng lẽ sau này anh không thể có bất kì quan hệ nào với những người phụ nữ khác sao? Nếu như lại có nhiệm vụ, anh phải cặp kè với cô gái khác thì thế nào?.

“Em...Anh... Lãng Bắc Hàn! Anh chỉ biết nói em thôi! Cái gì anh nói cũng đúng, tóm lại chỉ anh có lý! Em nói không lại anh!” Nhận sai rồi xin lỗi cô thì sẽ chết sao? Không biết nhường cô một chút à? Trong bụng cô còn đang mang đứa con của anh đấy!

Cái gì là thai phụ lớn nhất, đối với Lãng Bắc Hàn, không có hiệu quả!

Úc Tử Duyệt suy nghĩ, cảm thấy lòng chua xót!

“Em là đồ không biết lý lẽ! Anh với em cùng chung hoạn nạn, trải qua sống chết, những thứ này không thể đổi được một chút xíu tin tưởng của em với anh sao?” Lãng Bắc Hàn mềm giọng nói, anh cũng muốn dỗ dành để cô được vui vẻ, nhưng mà cũng phải nói đạo lý, nói rõ ràng mọi chuyện.

Cô không nên vì một chuyện nhỏ như vậy mà nổi giận.

Nhớ tới lúc động đất dữ dội, một người đàn ông chui ra từ đồng đất đá, lòng Úc Tử Duyệt liền mềm nhũn, nổi chua xót dâng lên trong lòng, “Vậy anh muốn như thế nào? Không phải em chủ động gọi điện thoại cho anh rồi sao? Hôm nay, em còn đi tìm Thôi Nhã Lan, muốn thay anh giúp đỡ cô ấy nữa!” Cô mềm giọng nói.

“Nói xin lỗi anh, hứa với anh, về sau không bao giờ không tin tưởng anh như vậy nữa!” Lăng Bắc Hàn nghiêm nghị nói.

“.....” Tên đàn ông cố chấp! Mặc dù Úc Tử Duyệt đã tâm phục khẩu phục thừa nhận sai lầm của mình, nhưng thái độ bá đạo cường thế của gã đàn ông kia khiến cô thấy khó chịu!

“Nếu em nói xin lỗi trước, vậy anh cũng phải bảo đảm về sau không được giấu diếm em bất kì chuyện gì nữa, dĩ nhiên, trừ công việc, còn chuyện giống như chuyện của Thôi Nhã Lan là chuyện riêng rồi!” Úc Tử Duyệt chùng mực nói.

Chuyện của Thôi Nhã Lan cũng không phải là anh cố ý muốn giấu cô, anh nghi ngờ Thôi Nhã Lan mang thai với Lê Mộ Phàm, mà Lê Mộ Phàm lại có quan hệ thân thiết với Úc Tử Duyệt như vậy, cho nên anh mới do dự.

“Có lúc giấu em cũng là do anh có nỗi khổ tâm! Chỉ cần em tin tưởng anh, thì sẽ không có nhiều chuyện lộn xộn như vậy!” Lăng Bắc Hàn kiên nhẫn nói..

“Anh...!” Cô đã nhượng bộ đến thế rồi anh còn không chịu! Úc Tử Duyệt tức giận không biết nên nói cái gì cho phải, “Nếu đã vậy em cũng không còn gì để nói nữa, tạm biệt!” Nói xong, cô giận dữ quả quyết cúp điện thoại!

Lăng Bắc Hàn sững sờ nghe từng tiếng ‘tút tut’ truyền trong điện thoại, không ngờ anh lại chọc tức cô nữa rồi!

“Cô gái rắc rối!” Lăng Bắc Hàn nhìn màn hình di động, nhỏ giọng nói, nhóc con bướng bỉnh này, so với binh sĩ cấp dưới của anh còn khó trị hơn nhiều!

Tức giận cũng tốt, ấn tượng càng khắc sâu, chỉ cần cô không nổi giận đến bị bệnh là được. Lăng Bắc Hàn vốn định gửi tin nhắn cho cô, nhưng nghĩ như vậy, lại không gửi nữa. Anh muốn nói cho cô biết, anh cũng đang tức giận!

“Con à, mẹ vô dụng, lại thua ba con rồi !” Uống xong ly sữa bò dì Vương đưa tới, Úc Tử Duyệt nằm xuống giường, vuốt ve bụng mình, cũng dần dần nguôi giận, nhưng cô vẫn oán trách nói với đứa bé trong bụng.

“Cái tên khốn kiếp đó, chờ sau khi con ra đời, nhất định phải giúp mẹ báo thù!” Úc Tử Duyệt thở phì phì nói, nhưng vẫn ôm lấy gối đầu của Lăng Bắc Hàn, nhớ nhung mùi vị của anh, hít sâu một hơi.

Ngoài miệng mắng anh, nhưng trong lòng cô rất nhớ anh, cũng không nhịn được tự hỏi mình, rốt cuộc, cô có tin tưởng anh hay không? Rốt cuộc là bởi vì mang thai, mà bản thân nghi thần nghi quỷ hay là trong lòng cô vẫn chưa tin tưởng anh.

Cô không tìm được đáp án. Chỉ biết là một ngày kia, phát hiện ra anh lừa gạt mình, cô không nhịn được mà cứ như vậy rống lên.

Lăng Bắc Hàn sai người điều tra chỗ ở của Thôi Nhã Lan cuối cùng cũng có kết quả, biết được cô đang ở trong một thành phố gần đây, anh gọi người đi tìm cô.

“Thôi Nhã Lan khách ở lầu hai phòng 705 tìm cô!” Trong một khách sạn không lớn lắm, Thôi Nhã Lan đang sửa sang lại khăn trải bàn ở đại sảnh, thì có đồng nghiệp nói với cô. Thôi Nhã Lan nhíu mày, nhẹ gật đầu một cái, rồi đi lên.

Ai đến tìm cô chứ?

Cô rời khỏi Thủ Đô là muốn thay đổi môi trường, bắt đầu lại từ đầu.

Gõ cửa phòng 705, sau khi khách trả lời, cô mới đẩy cửa đi vào, bên trong ngược chiều ánh sáng, cho nên cô chỉ thấy một người phụ nữ quần áo quý phái ưu nhã đứng ở bên cửa sổ, đưa lưng đối diện với mình, mái tóc vén lên tạo thành một búi tóc thanh nhã.

“Thưa bà, xin hỏi bà cần gì ạ?” Thôi Nhã Lan thoáng sửng sốt, sau đó mở miệng, lên tiếng hỏi.

Lúc này, người kia rút cuộc cũng chậm rãi xoay người lại, Thôi Nhã Lan khẽ ngẩn người, cảm thấy khuôn mặt của người phụ nữ trước mặt rất quen thuộc. Chỉ chốc lát sau, cô chợt nhớ ra, khuôn mặt của bà rất giống Lệ Mộ Phàm, cô cũng đã từng được nhìn thấy ảnh mẹ anh, thì ra đây chính là mẹ anh ta.

“Cô là Thôi Nhã Lan?” Âu Lăng Hân nhìn đứng cô đang ngầy người đứng ở cửa, trên người mặc bộ đồng phục làm việc màu đen, mái tóc vén lên, dáng vẻ thoát nhìn có chút ngọt ngào, cũng coi như có mấy phần tư sắc, điềm tĩnh hỏi.

Thôi Nhã Lan gật đầu một cái, vừa định mở miệng, Âu Lăng Hân lại mở miệng trước, “Tôi là mẹ của Lệ Mộ Phàm!” Đôi mắt của bà nhìn xuống phần bụng của Thôi Nhã Lan, bà nghe nói cô ta đã mang thai hơn một tháng rồi.

Âu Lăng Hân không rõ là mình nên vui mừng hay thế nào nữa? Theo lý thuyết bà phải vui mừng mới phải, vì cuối cùng bà cũng sắp được ôm cháu rồi, nhưng thực tế bà lại vui mừng không nổi.

“Cháu chào bác!” Thôi Nhã Lan nhìn Âu Lăng Hân lễ phép nói, trong lòng căng thẳng. Nhớ tới Lệ Mộ Phàm, lòng cô lại thấy chua xót.

“Nghe nói cô đang mang thai?” Âu Lăng Hân trực tiếp hỏi, quan hệ của Thôi Nhã Lan và Lệ Mộ Phàm, bà không rõ ràng lắm, nhưng là mẹ của Lệ Mộ Phàm, bà muốn biết mọi chuyện liên quan đến anh!

Có điều bây giờ Lệ Mộ Phàm vừa mới bắt đầu phấn đấu, không thích hợp để kết hôn, huống chi cô gái trước mắt này xem ra hoàn toàn không xứng đôi với Lệ Mộ Phàm!

Lời nói của Âu Lăng Hân khiến tim của Thôi Nhã Lan run lên, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Mộ Phàm bây giờ đang học tập ở Mỹ, nó cũng mới bắt đầu lại, cho nên tôi không muốn tiền đồ của nó vì đứa bé này mà chịu ảnh hưởng. Nhưng là bà của đứa bé, tôi không thể mặc kệ nó được! Thôi Nhã Lan, cô có đồng ý sinh đứa bé này ra rồi đưa cho tôi nuôi dưỡng không? Bởi vì, Mộ Phàm đối với cô không có tình cảm, điểm này cô nên hiểu rõ ràng, tôi không hy vọng hai đứa chỉ vì đứa bé mà kết hôn với nhau! Hai người không xứng!” Âu Lăng Hân nhìn Thôi Nhã Lan, thành thực nói.

Lòng Thôi Nhã Lan như bị xé thành từng mảnh, rất đau đớn, cũng rất khổ sở. Cho dù cô ngốc nghếch, cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của Âu Lăng Hân. Bà ta muốn đứa bé, nhưng không muốn cô và Lệ Mộ Phàm có quan hệ gì với nhau.

“Thưa bác, đứa bé kia đã bị cháu phá bỏ rồi!” Thôi Nhã Lan nhìn Âu Lăng Hân, vẻ mặt tái nhợt nói.

“Cô...!” Âu Lăng Hân nhìn Thôi Nhã Lan, vẻ mặt không tin được, tức giận nói, “Cô nói láo! Tôi không nhìn thấy cô đến bệnh viện!” Cảm giác Thôi Nhã Lan đang gạt mình, Âu Lăng Hân nghiêm nghị nói.

“Cháu không đi bệnh viện, mà uống thuốc phá thai. Bản thân cháu cũng không nghĩ sẽ có kết quả gì với Lệ Mộ Phàm, cháu tự nhận mình xui xẻo, cho nên xin phụ nhân yên tâm.” Thôi Nhã Lan điềm đạm nói. Lệ Mộ Phàm vốn không hề có tình cảm với cô, điểm này, cô đã hiểu ra được.

Cô ngây thơ mở lòng với anh, anh đưa cô đi chơi, lúc anh vừa nói vừa cười với cô, cô đã cho rằng anh cũng là thích mình, nhưng không ngờ, anh chỉ là cảm thấy cô thú vị, vui đùa một chút mà thôi.

Nhìn dáng vẻ của Thôi Nhã Lan không giống như đang nói láo, Âu Lăng Hân cau mày, “Sao cô có thể nhẫn tâm như vậy được chứ?”

“Chẳng lẽ đó không phải là cách giải quyết thông minh nhất sao? Cháu mới mười chín tuổi, không thể vì một đứa bé mà chịu vết nhơ được.” Thôi Nhã Lan nhìn Âu Lăng Hân, cười nói.

Âu Lăng Hân tức giận cầm túi xách lên, trừng mắt nhìn cô, “Tốt nhất cô vĩnh viễn đừng để cho Mộ Phàm biết chuyện này!” Ra đến cửa phòng, Âu Lăng Hân cảnh cáo cô, bà ta không muốn con trai mình có chút phân tâm cùng đau lòng nào.

Nghe thấy tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, rốt cuộc Thôi Nhã Lan cũng tháo bỏ mọi phòng bị, toàn thân run rẩy, một tay che miệng, không ngừng khổ sở rơi lệ.

Người của Lăng Bắc hàn đến tìm cô, cô cũng nói những lời giống như thế, đứa bé không còn, cô nghĩ hiện tại mình sẽ được sống ổn định ở thành phố này, còn đặc biệt gọi điện cho Lăng Bắc Hàn, nói anh yên tâm, cũng xin anh giúp cô gạt mọi người, quan trọng nhất là gạt Lệ Mộ Phàm.

Cuộc chiến tranh lạnh kéo dài một tuần lễ! Ngay cả bà cụ nhà họ Lăng cũng phát hiện Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn đang cãi nhau! Mỗi ngày đều rất ít nghe được Úc Tử Duyệt nhắc tới Lăng Bắc Hàn, chuyện này làm cho bà cảm thấy rất buồn bực.

Úc Tử Duyệt cũng bước vào thời kỳ thai nghén, mỗi ngày cô ới rất dữ dội, ăn gì ới nấy, khiến cho cả nhà đều nôn nóng, nào là mời chuyên gia dinh dưỡng, đầu bếp có kinh nghiệm đến chăm sóc cho cô, nhưng cô vẫn ới rất nhiều.

“Lăng Bắc Hàn, cái thằng nhóc này cũng không gọi điện thoại về hỏi thăm Duyệt Duyệt! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì hả? Lăng Chí Tiêu! Con không thể để cho nó có thời gian nghỉ ngơi sao?” Trên bàn cơm, bà cụ tức giận nói, lúc này, Úc Tử Duyệt mới vào toilet ới xong trở lại bàn ăn, nhìn một bàn thức ăn đủ loại, nhưng một chút khẩu vị cũng không có.

“Mẹ à, mẹ cũng biết, doanh trại của nó không thuộc quyền quản lý của con mà!” Bà cụ này tức đến đập mạch rồi, Lăng Chí Tiêu bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Bà, cha, mẹ, con lên lầu nghỉ ngơi trước!” Trong lòng của Úc Tử Duyệt cũng đang oán giận Lăng Bắc Hàn, đã một tuần lễ nay không gọi cho cô một cuộc điện thoại nào! Rốt cuộc anh vẫn là anh không yêu cô. Cô mang thai đứa bé của anh, nôn mửa đến vỡ cả mật rồi, thế mà anh cũng không chịu chủ động gọi điện thoại cho cô!

Anh không chủ động, cô dĩ nhiên cũng không chủ động, chỉ mình anh biết tức giận sao?

“Duyệt Duyệt, không ăn cơm cũng phải uống những thứ dinh dưỡng này chứ!” Lúc này, Tiểu Dĩnh bưng một chén nước cùng một hộp nhựa tới, bên trong đều là thuốc bổ với vitamin để bồi bổ cho Úc Tử Duyệt, còn có những vitamin rất quan trọng nhất như vitamin B11.

“Cám ơn mẹ.” Úc Tử Duyệt nhận lấy, nuốt từng viên vào trong miệng, uống vào.

“Thằng nhóc đáng ghét! Tối nay gọi nó phải đi suốt đêm trở về nhà! Lăng Chí Tiêu, anh lấy điện thoại ra đây!” Bà cụ đau lòng cho cháu dâu, tức giận đứng lên, nhìn Lăng Chí Tiêu quát lớn. Lăng Chí Tiêu liền vội vã lấy điện thoại ra đưa cho bà cụ.

“Bà à, không cần đâu... Công việc của anh ấy rất bận rộn.” Úc Tử Duyệt vội vàng nói.

224. Chương 224: Không Khuất Phục Cường Quyền

Nôn nghén kịch liệt, còn anh liên tiếp một tuần lễ không hề có một cú điện thoại nào, lúc này tâm trạng của Úc Tử Duyệt cực kỳ tệ, cũng cực kỳ buồn bã, khó chịu. Mặc kệ cô có sai hay không nhưng bây giờ cô đã có thai, anh cũng nên an ủi cô một chút chứ?

Càng nghĩ trái tim càng băng giá, Úc Tử Duyệt chỉ có thể hờn dỗi trong lòng.

“Không được! Dù công việc có bận rộn đến mấy thì tối nay nó cũng phải trở về. Thằng nhóc khốn nạn này!” bà cụ nghiêm nghị nói. Úc Tử Duyệt không dám nói gì nữa, buồn bã đi lên lầu. Cô cũng chẳng thèm quản anh có trở về hay không, cô chẳng sao cả. Thật sự không sao cả.

Bà cụ bảo Lăng Chí Tiêu bấm số của Lăng Bắc Hàn, “Sao lại tắt máy? Thằng nhóc khốn nạn này, làm cái gì không biết!” bà cụ nghe bên trong không có động tĩnh gì, tức giận mắng mỗ, suýt chút nữa ném cả điện thoại đi động.

“Mẹ, có lẽ Bắc Hàn đi công tác rồi.” Tiểu Đình thấy cả nhà đều ở đây trách mắng Lăng Bắc Hàn bèn ra nói chuyện giúp con.

“Con không cần phải nói giúp cho nó. Hiện tại nó đi công tác, tại sao Lăng Chí Tiêu không biết?” bà cụ tức giận nói, “Cái tên nhóc hồ đồ này còn ngoan cố như vậy, tính tình quá bướng bỉnh!”

Chỉ chốc lát sau, điện thoại Lăng Chí Tiêu lại vang lên, chỉ thấy là Lăng Bắc Hàn gọi điện tới!

Lăng Chí Tiêu nhanh chóng bắt máy, “Đưa điện thoại ẹ.” Lúc này, bà cụ đoạt lấy điện thoại, “Lăng Bắc Hàn! Thằng nhóc khốn nạn này! Chết ở đâu rồi hả? Vợ cháu nôn nghén sắp chết rồi kia!” Bà cụ nhìn về phía điện thoại quát lên với Lăng Bắc Hàn.

Ở trên lầu Úc Tử Duyệt cũng có thể nghe được giọng tức giận của bà cụ, cô cũng biết, điện thoại của anh đã gọi được, trong lòng vô cùng uất ức. Úc Tử Duyệt nằm co rút ở trên giường, lòng chua xót sờ cái bụng bằng phẳng của mình.

Nếu không phải bởi vì tiểu bảo bảo, cô nghĩ, chắc chắn cô đã bỏ đi rồi.

“Dù có nghèo khổ cũng không khuất phục trước cường quyền. Bà chớ nổi giận với con. Mấy ngày này con bận đi huấn luyện bên ngoài, không thể quay về.” Lăng Bắc Hàn lớn tiếng nói vọng trong điện thoại.

“Im miệng! Thằng nhóc khốn nạn! Duyệt Duyệt có thai, cho dù nó có mắc lỗi lớn hơn nữa thì cháu cũng phải nhường nó chứ. Như vậy là sao? Cháu làm chồng như vậy hả?” Bà cụ nóng nảy quát lớn.

Đầu dây điện thoại bên kia, trong lòng Lăng Bắc Hàn đang bị bùn lầy dính đầy người thật ra đã dao động. Mấy ngày nay đúng là phải đi huấn luyện trong núi, nhiệm vụ chưa xong anh cũng chưa gọi điện thoại cho cô. Anh biết là lỗi của anh, đồng thời trong lòng anh vẫn còn ở tức giận việc kia.

Bà cụ còn chưa nói hết, anh liền cúp điện thoại.

Bàn tay dính bùn nhão đã khô đét cầm điện thoại di động, nhìn số bà xã, đau lòng gọi tới.

Nghe được chuông điện thoại di động reo, nhìn trên màn hình, Úc Tử Duyệt sững sờ, uất ức xộc lên ngực, chớp mũi ê ẩm. Bây giờ còn gọi tới làm gì? Là bà cụ nói anh gọi sao? Nếu không phải là bà cụ gọi anh, sợ rằng anh còn không biết đường gọi cho cô?

Cô không cần anh bố thí?

Tiếng chuông điện thoại anh gọi đến cho Úc Tử Duyệt vang lên, nhưng cô quả quyết từ chối không tiếp.

Cô không cần anh gọi điện tới! Không cần anh bố thí!

Cực tuyệt!!

Lăng Bắc Hàn sững sờ nhìn màn hình điện thoại di động, không ngờ cô lại từ chối không tiếp điện thoại của anh! Tức giận trong lòng, chỉ là, điều này cũng nói lên là cô đang giận anh. Nghĩ tới cô nôn nghén rất khổ sở, lòng anh cũng vô cùng đau, rốt cuộc vẫn áy náy.

Hoạt động ngón cái, nhấn cho cô một tin: Gần đây bận dã huấn, còn khoảng chừng mười ngày nữa mới kết thúc. Đừng giận anh, nghỉ ngơi thật tốt.

Cô vẫn xì mặt không muốn nghe nên Lăng Bắc Hàn chỉ có thể nhấn tin này cho cô.

Thấy anh gửi tin nhắn tới, cô dường như có thể tưởng tượng ra giọng điệu của anh, nguội lạnh cùng cố chấp, không có một chút thành ý nào. Trong lòng càng chua hơn, uất ức, nước mắt lập tức rơi xuống, “Có gì đặc biệt hơn người chứ, khốn kiếp...!” khóc xong cô tắt máy, trốn vào trong chăn.

Cho đến khi Lăng Bắc Hàn tắm xong cũng không còn thấy Úc Tử Duyệt gửi cho anh tin nhắn nào, hơi thở dài trong lòng, gọi điện lại cho cô, cô đã tắt máy.

Đang lúc muốn lên giường, điện thoại di động lại vang lên, nhìn chuỗi số dài hiện lên, Lăng Bắc Hàn cau mày, tỉ mỉ đóng kỹ các cửa mới bắt máy.

“Lão Lục?” điện thoại được kết nối, một hồi yên lặng, Lăng Bắc Hàn mở miệng, thử dò xét tình hình hỏi.

“Lão Lãng, tôi làm wd còn quên mình là một wd” giọng nói của Lục Khải Chính vang lên mang theo khổ sở truyền đến từ trong ống nghe, trong miệng anh wd ám chỉ là nằm vùng, giọng nói hình như hơi say.

Lời của Lục Khải Chính khiến lòng Lãng Bắc Hàn đau đớn, bất đắc dĩ. Cậu ta đã nằm vùng hơn ba năm rồi, nếu không phải lần hành động trước, ngay cả anh cũng bị cậu ta lừa gạt. Hôm nay sáng tỏ, Lục Khải Chính nằm vùng triệt để bao nhiêu?

Anh có thể hiểu trong lòng cậu ta vô cùng khổ sở và áp lực, cũng có rất nhiều người nằm vùng cuối cùng lại thành phản đồ, Lục Khải Chính vừa đúng giống như vậy nhưng vẫn đang đấu tranh. Đối mặt với người phụ nữ của mình, bị vũ nhục ngay trước mặt lại không thể cứu...

“Ngưỡng mộ. Suy nghĩ một chút về sự ngưỡng mộ của chúng tôi đối với cậu?” Lãng Bắc Hàn kiên định nói, thời điểm này chỉ có duy nhất sự ngưỡng mộ mới có thể thuyết phục được Lục Khải Chính. Anh cũng tin tưởng, mấy năm này Lục Khải Chính chống đỡ tới lui thì trong lòng bọn anh đã đặt lòng tin vào cậu ấy!

“Ngưỡng mộ tính là gì? Đứa bé của tôi, người phụ nữ của tôi..... không trở về nữa?” Trong điện thoại Lục Khải Chính hạ thấp giọng, khổ sở găm nhẹ. Anh rất rõ ràng, nhất định là Tư Đồ Ngạn gửi tin nhắn cho Nhan Tịch, cô mới phá bỏ đứa bé của bọn họ. Bởi vậy anh mới oán trách Nhan Tịch, vô tình? Bây giờ thì ngay cả Nhan Tịch cũng đã bị anh phá hủy..... bị hủy trước mặt anh

Anh không hiểu, anh còn giữ vững cái chức vụ nằm vùng này làm gì?

Ngay cả đứa bé của mình, phụ nữ của mình đều không bảo vệ được thì tính gì là đàn ông?

“Cô ấy biết cậu là wd..... cho nên, Lục Khải Chính, cậu phải bình tĩnh lại, bình an trở lại, trả lại cho cô ấy những gì cậu thiếu nợ cô ấy, cậu không thể không đền bù cô ấy? Cố gắng đừng phụ cô ấy.” Lãng Bắc Hàn nhỏ giọng nói với Lục Khải Chính.

Cô ấy biết anh là nằm vùng!

Biết được chuyện này, Lục Khải Chính càng tuyệt vọng hơn, nhớ tới lời cô nói, hận anh. Tim anh như bị dao cứa.

Cô hận anh, anh cũng hận bản thân mình. Tại sao anh lại đi trêu chọc cô, tại sao không thể khống chế mình? Nhưng chỉ là anh không có cách nào khống chế, đêm đó, anh không hề say, anh rất tỉnh táo.

“Giúp tôi chăm sóc cô ấy, nhất định? Nếu như tôi chết..... thiếu nợ cô ấy, kiếp sau tôi sẽ trả.”

“Lục Khải Chính?”

“Tút tut...”

Lãng Bắc Hàn vừa gọi đầu kia Lục Khải Chính đã cúp điện thoại.

Ngưỡng mộ.....

Ở trong lòng Lãng Bắc Hàn âm thầm lẩm nhẩm từ này. Trong đầu hiện lên khoảng thời gian lúc bước vào trường quân đội, mấy người bọn anh đều có ý chí chiến đấu sục sôi. Bọn anh kiên định chống đỡ nhiều năm như vậy cũng chỉ vì hai chữ kia?

Mang thai bảy tuần mỗi ngày Úc Tử Duyệt đều nôn nghén, đi ngủ mới có thể vượt qua. Trong thời gian này, cha mẹ, anh trai, chị dâu cũng đến thăm hỏi cô. Lệ Huyền Huyền so với cô còn may mắn hơn nhiều, nôn nghén không nghiêm trọng lắm, cô ấy mặt mày trắng trẻo, còn nhìn lại cô, gầy như một con mèo nhỏ.

Người nhà họ Lãng không có người nào yên tâm, thường xuyên đưa cô đi khám bác sĩ, bác sĩ cũng nói, nguyên nhân do tâm lý. Nhân tố tâm lý làm hại, cho nên cô nôn nghén nghiêm trọng hơn so với người khác.

Lúc Úc Tử Duyệt trở về nhà mẹ đẻ mấy ngày, nhìn anh trai Úc Tử Mặc mỗi ngày hai mươi tư giờ đều ở cùng với Huyền Huyền, hai người hạnh phúc ngọt ngào trong lòng cô càng thêm buồn bực, chua xót lẫn uất ức. Mà Lãng Bắc Hàn đâu? Vừa tròn mười ngày không liên lạc với cô, cô biết, anh phải đi huấn luyện dã ngoại, không có cách nào liên lạc với cô.

Nhưng cuối cùng thì sao, cô cũng không thể không oán trách công việc của anh!

Từ nhà mẹ đẻ trở lại, lúc Úc Tử Duyệt đi bệnh viện thăm Nhan Tịch, mới biết được chị ấy lặng lẽ một mình xuất viện. Cô gọi điện thoại cho Nhan Tịch, tắt máy, tìm được phòng trọ chị ấy thuê thì đã trả phòng, toàn bộ đồ đạc cũng đã bị dọn đi.

Khi đó Úc Tử Duyệt vô cùng lo lắng.

Sau đó lại nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, là số điện thoại công cộng, Nhan Tịch gọi tới.

“Chị Nhan? Bây giờ chị đang ở đâu?”

“Duyệt Duyệt, chị rất khỏe. Bây giờ chị không ở thủ đô, cũng không ở thành phố này. Em đừng tìm chị nữa, chị chỉ muốn tới một chỗ không ai quen biết, lần nữa bắt đầu lại từ đầu.” Trong điện thoại, Nhan Tịch nói xong bình tĩnh mà thoải mái.

“Không cần phải như vậy. Chị trở lại đi! Một mình chị ở bên ngoài rất nguy hiểm, nếu những người đó tới trả thù chị thì phải làm sao?”

“Chị có cái gì mà lại bị trả thù..... yên tâm đi, chị không sao, chị phải ra xe lửa đây, đừng lo lắng cho chị nữa. Rảnh rồi chị sẽ gửi thư cho em. Cứ như vậy đi, bảo trọng!” Nhan Tịch gấp rút nói xong liền cúp điện thoại.

Tới trạm xe lửa, cô kéo hành lý, mở nắp điện thoại di động ra, lấy sim điện thoại, ném vào thùng rác, sau đó đi vào trạm xe lửa. Đi một nơi hoàn toàn không ai biết chỗ của cô, tiếp tục bình tĩnh sống một cuộc sống đạm bạc.....

Nhan Tịch đi, tâm tình Úc Tử Duyệt càng thêm buồn bực, mỗi ngày đều sống trong phiền muộn, bực tức. Thật sự nhiều lúc cảm thấy nhàm chán, cô lên mạng xem tin tức, viết bài. Người nhà họ Lăng đối với cô rất tốt, bà cụ thường nghĩ nhiều biện pháp dụ dỗ cô vui vẻ, Tiểu Dĩnh cũng thường mang theo cô ra ngoài tham gia các hoạt động xã giao, nghe diễn tấu, còn thường đi với cô đến bệnh viện.

Bọn họ đối xử tốt với cô, cô cũng chỉ nhìn vậy, ngoài mặt cố gắng giả vờ vui vẻ không để bọn họ lo lắng, khó xử.

“Gọi điện thoại hỏi một chút, nếu như nó còn tắt máy ngày mai mẹ tới đơn vị tìm người?” bà cụ sao có thể không nhìn ra Úc Tử Duyệt u buồn, nếu tiếp tục như vậy, sẽ mắc phải chứng bệnh trầm cảm! Thấy Úc Tử Duyệt lên lầu, bà cụ nhỏ giọng nói với Lăng Chí Tiêu.

“Mẹ! Con đã hỏi qua rồi, tên nhóc kia vẫn đang dã huấn, dã huấn xong rồi còn có thể quay về tham gia diễn tập quân sự. Cũng không biết trước khi diễn tập có thể trở lại hay không.....” Lăng Chí Tiêu giải thích với bà cụ.

“Haiz.....” bà cụ thở dài, cũng không còn muốn gọi điện thoại, “Nếu các người muốn tốt cho bọn nó thì hãy điều Bắc Hàn đến quân khu khác đi.....”

“Mẹ! Không phải chúng con không chịu, là Bắc Hàn không muốn trở về.” lúc này Tiểu Dĩnh nói.

“Tên nhóc này nghĩ như vậy không tệ... cho nên nên làm công tác tư tưởng cho Duyệt Duyệt nhiều hơn..... đừng để nó cảm thấy tủi thân.” Bà cụ thở dài nói, đang muốn đi về phòng của mình thì nghe thấy bên ngoài có tiếng còi xe, dì Vương vội vàng chạy đi mở cửa.

“Đã trễ rồi, là ai vậy?”

“Tiếng động cơ này, là con trai?” Tiểu Dĩnh nghi hoặc hỏi, Lăng Chí Tiêu kích động nói. Sau đó người một nhà đều lộ vẻ vô cùng vui sướng...

Cuối cùng cũng biết đường trở lại?

Chỉ chốc lát sau thấy Lăng Bắc Hàn cả người mặc quân trang xuất hiện tại cửa nhà, bà cụ tiến lên, vung gậy, kích động muốn đánh anh?

225. Chương 225: An Ủi

“Mẹ.....” Tiểu Dĩnh vội vàng tiến lên kéo bà cụ, sao có thể cam lòng để con trai bị đánh? Bà cụ cũng chỉ ra vẻ vung gậy lên trên người anh đập đập, “Còn biết đường trở lại?” Bà cụ tức giận quát lớn.

Đôi mắt nhạy bén của Lăng Bắc Hàn đảo dáo dác nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng cô đâu, có thể ở trên lầu.

“Cơm tối ăn được một ít lại nôn ra hết, đang ở trên lầu.” Tiểu Dĩnh nhìn Lăng Bắc Hàn, chỉ lên lầu, nhỏ giọng nói. “Cứ tiếp tục như vậy, sẽ xảy ra chuyện. Phụ nữ có thai là lớn nhất.” Tiểu phu nhân khẽ nói thêm với con trai, hy vọng Úc Tử Duyệt sẽ không tức giận đến sinh bệnh mới được.

Nghe nói cô ăn một chút lại nôn, lòng Lăng Bắc Hàn thất lại, vội vã đi lên cầu thang. Buổi chiều đã huân vừa xong anh lập tức trở lại doanh trại rồi vội vã chạy về chính là vì có thể nhìn thấy cô. Hơn nữa ngày mai toàn bộ doanh trại phải tham gia cuộc diễn tập không quân trên biển quy mô lớn.

Úc Tử Duyệt tắm xong, tóc cũng không lau khô, vô lực ngã xuống giường, tâm trạng vẫn đang kìm nén. Hai mắt như không có hồn nhìn lên trần nhà, ngẩn người, không nghĩ đến cái gì, không nhúc nhích, cảm giác mình giống như người chết.

Lăng Bắc Hàn đẩy cửa vào, trong phòng trang trí rất ấm áp, toàn bộ rèm cửa sổ được kéo lên, đèn giữa trần nhà sáng lên, hai màu đen trắng đối lập trên chiếc giường lớn, màu trắng càng nổi bật hơn.

Tóc ướt sũng, dù vẻ mặt không tái nhợt nhưng lại cực kỳ gầy yếu, so với nửa tháng trước cô đã gầy đi trông thấy. Hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà như không thấy anh, Lăng Bắc Hàn thất vọng đau khổ, ngồi xuống cạnh mép giường lo lắng gọi cô: “Duyệt Duyệt?”

Úc Tử Duyệt như không nghe thấy lời anh, hai mắt vẫn vô hồn ngơ ngác nhìn lên trần nhà.

“Úc Tử Duyệt?” Lăng Bắc Hàn bị dáng vẻ của cô dọa sợ, nhỏ giọng gọi, đôi tay dè dặt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Úc Tử Duyệt hoàn hồn, đối diện với gương mặt lo lắng của Lăng Bắc Hàn, trong lòng khẽ run, “Anh tránh ra...”. Cô nhìn anh chằm chằm, lạnh nhạt nói. Dáng vẻ lạnh lùng của cô khiến anh càng lo lắng hơn, “Sao vậy? Vẫn còn giận anh sao?” giọng dịu dàng, một tay giữ chặt sau lưng cô, một tay phủ sờ lên gương mặt cô, anh khàn giọng hỏi.

Bị anh vây vào trong ngực, ngửi mùi trên người anh, trong lòng Úc Tử Duyệt chua xót, “Tôi không muốn nhìn thấy anh! Anh đi đi! Đi!” kích động kêu gào xong, cảm giác toàn thân đều đang run rẩy.

Lăng Bắc Hàn cảm thấy cô vẫn còn tức giận, hơn nữa còn là rất tức giận, không hề buông cô ra, ngược lại ôm chặt lấy, vùi cơ thể gầy yếu của cô trước ngực mình. Úc Tử Duyệt giãy giụa cũng không có sức, cơm chưa ăn thì hơi sức ở đâu ra.

“Không cần tức giận, không cần nổi giận, anh xin lỗi, anh xin lỗi, không nên làm em tức giận. Không cần tức giận” ôm cô vào trong ngực, một bàn tay to xoa bụng của cô, nhẹ nhàng xoa, vừa hôn trán cô, vừa nhỏ giọng dụ dỗ.

Từ bụng truyền đến cảm giác ấm áp, cảm nhận được anh đang trấn an cô, Úc Tử Duyệt càng cảm thấy tủi thân, “Cút ngay! Tôi không lạ gì lời xin lỗi của anh! Khốn kiếp! Đồ bạc tình khốn kiếp! Cút!” Cô không có sức quát, gào thét, khóc lóc.

Tâm tình bị đè nén nửa tháng hóa thành nước mắt, liên tiếp tuôn trào. Cô muốn đánh anh nhưng ngay cả hơi sức gơ tay lên cũng không có. Tay nhỏ bé bóp chặt mu bàn tay của anh, mang theo phần hận. Cẩn rằng nghiêng lợi nghĩ muốn cắn chết anh!

Bởi vì anh là quân nhân, không thể ở bên chăm sóc cô, coi như xong, đã thế anh còn lạnh nhạt với cô, la mắng cô? Càng nghĩ trong lòng lại càng tức, càng buồn khổ. Tại sao cô phải chịu anh chèn ép như vậy?? Anh có tư cách gì?

“Đừng khóc.....” cúi đầu, nhìn người trong ngực nước mắt tuôn rơi, bàn tay anh lui tới gương mặt của cô, không ngừng lau nước mắt cho cô, càng lau lại càng không ngừng rơi xuống. “Khóc nhiều sẽ không tốt cho con chúng ta...” anh lại dụ dỗ nói.

“Không cần anh lo! Lăng Bắc Hàn! Anh làm tôi đau lòng, đi chết đi..... ưmh.....” kêu khóc, miệng cũng bị anh chặn lại, nụ hôn dịu dàng mang theo trần an rơi vào trên môi cô. Lăng Bắc Hàn tinh tế hôn cô, lưu luyến mà dây dưa.

Úc Tử Duyệt phản ứng nhanh nhẹn ngậm chặt miệng, cắn răng, không để cho lưỡi của anh đi vào, chỉ cảm thấy anh đang dịu dàng liếm, liếm môi của mình, cảm giác tỉ mỉ dịu dàng này khiến lòng cô mềm yếu không tự chủ được.

Quá lâu không được nếm hương vị ngọt ngào làm anh khó có thể kiềm chế mà tỉ mỉ thưởng thức, hồi lâu mới buông cô ra. Cô ở trong lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, thở dốc từng hồi. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn lưu lại giọt nước mắt chưa khô, hai mắt vừa đỏ vừa sưng.

“Đừng tức giận, cũng đừng khóc? Anh sẽ giải thích với em.....” nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, Lăng Bắc Hàn mềm lòng dụ dỗ, chỉ cần ôm cô như vậy, cảm giác mệt mỏi liền tan biến.

“Nói xin lỗi cũng vô dụng! Anh đúng là khinh người. Lúc theo đuổi tôi cái gì cũng làm cho tôi, hiện tại bắt được đến tay rồi, tôi còn mang cục cưng, anh cũng không để ý đến. Khốn kiếp!” Úc Tử Duyệt Tâm chưa xót nói, lòng tràn đầy uất ức không biết nên trút giận với anh như thế nào.

Lời của cô... làm anh há mồm bật cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, “Cái mũi này em chụp cũng thật lớn. Là anh không đúng, em có thai anh không nên chọc tức, em định vứt anh qua một bên sao?” Lăng Bắc Hàn rất bất đắc dĩ nhưng vẫn thừa nhận sai lầm.

Lần đó vốn dĩ là anh nên tức giận? Cũng không biện pháp, ai bảo bây giờ người ta là lão đại?

Anh nói như vậy, làm Úc Tử Duyệt rất hợp ý, cũng cảm thấy thái độ của anh coi như thành khẩn, cuối cùng thừa nhận là lỗi của anh rồi. Nhưng mà, rốt cuộc anh vẫn lạnh nhạt cô.

“Tôi không để ý tới anh, ngủ.....” lạnh nhạt nói xong, giùng giàng lùi ra khỏi ngực anh. Lăng Bắc Hàn không buông tay, kéo khăn lông lau mái tóc ướt sũng cho cô, “Không lau khô, bị cảm lạnh thì sao?” nhỏ giọng trách móc cô.

Úc Tử Duyệt không trả lời, mặt lạnh, mặc cho anh giúp cô lau tóc.

“Cơm tối lại nôn hết?” sau khi lau tóc cho cô, nhìn gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, anh lại nhỏ giọng hỏi, Úc Tử Duyệt không để ý tới anh, còn xoay tầm mắt.

“Cùng anh xuống lầu ăn thêm chút nữa, anh còn chưa ăn gì. Ngày mai phải trở về, sau đó là một tháng diễn tập quân sự....” Lăng Bắc Hàn ôm cô đến bên mép giường, ngồi xổm xuống mang giày cho cô, nhỏ giọng nói.

Vừa nghe nói anh ngày mai phải đi, còn là một tháng diễn tập quân sự, trong lòng Úc Tử Duyệt suy sụp, “Vậy anh trở về làm gì?” quát lên thật lớn, trong lòng cô thực sự không muốn, vừa tức giận vừa căm phẫn. Nhớ tới chị dâu Lệ Huyền mỗi ngày đều có anh trai ở cùng, bản thân mình lại....

Lăng Bắc Hàn hiểu nỗi khổ trong lòng cô, nhìn cô lại khóc nữa, trong lòng không nỡ, xấu hổ, “Anh nhớ em và con trai.... đi suốt đêm trở về.....” bắt tay của cô, phủ lên gương mặt mình, đôi mắt lạnh lẽo của Lăng Bắc Hàn rực sáng nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô, dịu dàng nói.

Làm sao không nhớ cô? Làm sao có thể không muốn? Anh cũng muốn ngày ngày ở bên cô, cùng cô chứng kiến đứa bé lớn lên, nhưng làm sao anh có thể làm như vậy?

Nghe lời nói thành khẩn của anh, lòng của Úc Tử Duyệt xúc động, nhìn anh đứng ở trước mặt cô, toàn thân quân trang, khuôn mặt hơi gầy, mặt mũi tiêu tụy, trong lòng cô cũng không còn lý do, vừa nghĩ tới ngày mai anh lại phải đi, trong lòng càng đau.

Cúi người xuống, hai cánh tay ôm lấy cổ của anh, “Oa.....” một tiếng, lại khóc tiếp.....

Nhiều lời oán trách hơn nữa, khi đối mặt với thân phận quân nhân của anh cũng không thể nói ra. Muốn trách thì trách cô gả ột quân nhân, muốn trách thì trách cô là một chị dâu quân nhân? Úc Tử Duyệt ôm anh nhưng vẫn khóc.

Lăng Bắc Hàn trở tay ôm cô, càng không ngừng vỗ về lưng của cô, “Đừng khóc, xuống lầu ăn cơm, để bà nhìn thấy lại chê cười em?” Lăng Bắc Hàn ôm cô đứng dậy, vừa đi, vừa trấn an nói.

Nghe nói muốn xuống lầu, Úc Tử Duyệt vội vàng ngừng khóc thút thít, cuống quýt lau nước mắt, “Anh thả tôi xuống? Sẽ bị mọi người thấy được.....” xấu hổ nói, Lăng Bắc Hàn không chịu thả cô xuống, ôm cô đi thẳng xuống lầu.

Một nhà ba người nhìn Lăng Bắc Hàn ôm Úc Tử Duyệt mặc đồ ngủ xuống lầu, vừa sửng sốt vừa buồn cười, Úc Tử Duyệt nằm ở trong ngực Lăng Bắc Hàn, chỉ cảm thấy quá mất mặt. Bị anh ôm đi tới cạnh bàn ăn, đặt xuống.

“Đi Vương, còn thức ăn không?” Lăng Bắc Hàn gọi.

“Có, có. Tôi đi hâm nóng cho hai người.” Di Vương mừng rỡ nói lớn, vợ chồng Lăng Chí Tiêu cười cười nhìn cảnh này, lên lầu, bà cụ cũng trở về phòng.

“Tôi không muốn ăn, ăn lại nôn, không bằng không ăn.....” Úc Tử Duyệt nhìn thức ăn đặt ở trước mặt, cau mày nói.

“Ăn một chút, một chút thôi..... đây là cải trắng muối chua, rất ngon miệng, còn có dưa leo nữa, ăn một chút cơm đi?” Lăng Bắc Hàn nhẹ nhàng gấp cho cô cải trắng muối cùng với dưa leo, dụ dỗ cô.

“Anh ăn đi.....Tôi không muốn ăn.” vẫn không có khẩu vị nhưng ngửi thấy mùi dấm trong ngực cũng dễ chịu hơn nhiều.

Lăng Bắc Hàn bưng cơm lên, gấp thức ăn, hì hục từng ngụm. Quả thật anh rất đói bụng, ăn như hổ đói. Úc Tử Duyệt nhìn thấy trợn mắt há miệng, thật giống như thức ăn quá mức ngon miệng, không tự chủ cầm đũa lên, gấp một miếng dưa leo bỏ vào trong miệng.

Thấy dưa leo này có vị tươi mát vốn có, còn có vị chua của dấm, Úc Tử Duyệt say sưa ăn ngon lành.

“Một ít cơm..... canh này cũng không ngấy” Lăng Bắc Hàn thấy cô chịu ăn cơm, trong lòng mừng rỡ, lấy thêm cho cô một chén canh gà không có dầu, bảo cô ăn.

Úc Tử Duyệt vừa ăn vừa soi mói, sợ sẽ buồn nôn. Nhưng mà cũng may, cô ăn thật lâu cũng không cảm thấy muốn nôn, thỉnh thoảng nhìn Lăng Bắc Hàn ở phía trước ăn như hổ đói. Anh đói như vậy sao? Đường như ăn chén cơm thứ tư rồi, thật đúng là heo.

Lăng Bắc Hàn ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt ghét bỏ của cô, cầm giấy lau lau miệng, “Anh chính là heo.” giống như biết đọc suy nghĩ, nói với cô.

Úc Tử Duyệt sửng sốt, làm sao anh biết cô đang trộm mắng anh ở trong lòng?

“Anh chính là heo. Đồ heo lười.” Úc Tử Duyệt cắn răng nói, gấp miếng dưa leo, phát ra tiếng nhai trong trẻo.

“Là anh, là anh.....” Vợ của heo cũng không khá hơn chút nào? Lăng Bắc Hàn cười thâm trong, lại ép cô uống một chén cháo gà. Giống như nửa tháng này Úc Tử Duyệt mới được ăn no một bữa vậy!

Đỡ cô lên lầu, sau khi đỡ cô lên giường, Lăng Bắc Hàn sờ bụng của cô, dịu dàng hỏi “Đi khám thai bác sĩ nói thế nào?”

“Xác định mang thai bảy tuần rồi, cục cưng tất cả đều bình thường.....” Úc Tử Duyệt vẫn hơi lạnh nhạt nói, “Tôi ngủ? Tối nay anh ngủ trên sofa..... hoặc là ngủ thư phòng?” nói xong, trượt người xuống, kéo chăn, trùm người trong chăn.

Lăng Bắc Hàn không để ý cô, trước tiên là đến tủ quần áo lấy khăn rồi đến phòng tắm tắm rửa.

Nghe tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền đến, cảm nhận được anh đang ở đây, trong lòng cô ấm áp. Tâm tình dễ nín lúc trước thái hơn nhiều, nhắm mắt lại, chỉ là nghĩ đến ngày mai anh lại phải đi, trong lòng cô rất khổ sở.

Nhưng mà, Úc Tử Duyệt, đây là người đàn ông mình lựa chọn! Quân nhân mình khâm phục.

Chỉ chốc lát sau, cảm thấy đệm giường bị lún xuống, chân bị vén lên, trong lòng Úc Tử Duyệt nhẹ run, “Anh đi xuống. Không cho phép ngủ ở đây.” cô vội vã mở miệng, tức giận nói trái với lương tâm. Nhưng mà cô không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy.

Lúc anh lạnh nhạt với cô, thật là không nể tình chút nào.

Lăng Bắc Hàn vừa muốn nằm xuống, bởi vì lời cô nói nên động tác cứng ngắc, “Anh không chạm vào em.....” cúi người xuống nhỏ giọng nói ở bên tai cô, hơi thở nam tính phả vào lỗ tai làm cô chấn động toàn thân.

“Anh có muốn chạm cũng không được. Đi xuống. Bác sĩ nói chia phòng ngủ.....” lạnh nhạt nói, quả thật bác sĩ có căn dặn như vậy.

Lăng Bắc Hàn cười, “Bác sĩ đó sợ anh và em làm tình, sợ đứa nhỏ bị thương.....” Lăng Bắc Hàn xê dịch người, lại nằm xuống.

Nói chuyện cũng chiếm tiện nghi của cô. Cái gì gọi là bác sĩ sợ cô làm tình với anh?

“Anh đi xuống. Ngủ trên sofa hay ngủ thư phòng là tùy anh chọn. Nhất định không được ngủ trên giường của tôi. Đi đi!” tức giận quát, đẩy thân thể anh, Lăng Bắc Hàn cảm thấy cô nghiêm túc, bất đắc dĩ cầm gối đầu, thất vọng xuống giường.

Lăng Bắc Hàn ôm chăn, tắt đèn, nằm xuống ở trên ghế sofa, hai mắt vẫn nhìn vị trí giường lớn, “Đừng tức giận nữa, vui vẻ lên chút..... đừng làm cho anh lo lắng.....” trong bóng tối, anh nói từng chữ.

Anh sẽ lo lắng sao? Sợ rằng huấn luyện đã quên cô từ lâu rồi? Trong lòng Úc Tử Duyệt oán hận nghĩ.

Thấy cô không lên tiếng, Lăng Bắc Hàn chấp nhận, trong lòng buồn khổ, “Nhan Tịch đi rồi?” Anh cũng là mới vừa biết được tin tức này, nhớ tới Nhan Tịch, liền nhớ tới Lục Khải Chính, lo lắng an nguy của cậu ta.

Úc Tử Duyệt làm bộ như không nghe thấy, không để ý tới anh. Nhớ tới Nhan Tịch, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng, lo rằng cô ấy sống có tốt không.....

Cô vẫn không để ý tới anh, Lăng Bắc Hàn cũng không hỏi nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, dần dần, hai người đều ngủ.

“Phịch.....”

“aiz.....”

Nửa đêm, chỉ nghe “Phịch” một tiếng, Úc Tử Duyệt thức giấc, nghe thấy giọng Lăng Bắc Hàn kêu đau, “Sao vậy?” Úc Tử Duyệt kinh hoảng hỏi, vội vàng ngồi dậy, bật đèn ở đầu giường.

Chỉ thấy Lăng Bắc Hàn cả người và chân đều rơi xuống sàn nhà, “Phụt...” Úc Tử Duyệt bật cười thành tiếng.

Lăng Bắc Hàn ảo não đứng lên, mặt u oán nhìn chằm chằm cô nhóc xấu xa trên giường sung sướng khi người khác gặp họa? Sau đó, bước từng bước một về phía giường...

“Lăng Bắc Hàn? Anh đừng tới đây? Không cho phép anh tới đây?” thấy khí thế đi tới của anh rào rạt như sói xám lớn, Úc Tử Duyệt vội vàng khoát tay, quát lớn với anh, sợ anh sẽ làm gì cô?

226. Chương 226: Ngực Căng

Dĩ nhiên Lăng Bắc Hàn muốn đè cả người cô xuống dưới, mạnh mẽ “dạy dỗ” cô một phen, ai bảo cô bắt anh ngủ trên sofa, ai bảo cô cười nhạo anh. Bước từng bước về phía cô, chỉ thấy cô tròn tròn hai mắt nhìn anh, có chút khiếp sợ, thân thể nhỏ bé càng không ngừng lui về phía sau, dáng vẻ như con thỏ nhỏ bị dọa sợ.

Cô như vậy càng kích thích thú tính của anh, từng bước ép gần cô.

Úc Tử Duyệt cả người mặc áo ngủ, nhìn vẻ mặt nguy hiểm đang tiến lại gần của Lăng Bắc Hàn, cô sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau. Không phải cô sợ anh, chỉ là đối với cô đại ác ma Lăng Bắc Hàn này thật sự rất xấu, anh luôn có biện pháp đối phó với cô?

“Anh.....anh đừng tới đây..... a.....” Úc Tử Duyệt thấy anh đã lên giường, kêu to, người bị huyêt ngã về phía sau. Cô hét lên...

Trước khi cô rơi xuống đất, Lăng Bắc Hàn nhanh chóng ôm lấy cô, kéo cô vào trong lòng.

Úc Tử Duyệt bị dọa đến mức gương mặt trắng bệch, sững sốt hồi lâu mới phản ứng được, lúc nhìn tới Lăng Bắc Hàn, cô vội vã giơ hai nắm tay đánh lên ngực anh, “Đều tại anh, đều tại anh! Làm tôi sợ muốn chết, khôn khiếp...” hoảng hốt một hồi, Úc Tử Duyệt vừa dấn vào ngực anh vừa tức giận mắng.

Lăng Bắc Hàn mặc cô đánh chửi mình, khoe miệng nở nụ cười, “Trách anh, đều là lỗi của anh.” Cô nói sao cũng được. Anh ôm cô, nhỏ giọng dỗ dành.

“Tất nhiên là trách anh. Anh đi xuống. Tiếp tục ngủ ở trên sofa đi!” đẩy lồng ngực anh ra, Úc Tử Duyệt tức giận nói, trong lòng âm thầm hả hê. Nghĩ tới dáng vẻ lúng túng vừa rồi của anh, thật đúng là buồn cười. Nhưng mà cũng đáng, ai bảo anh kéo cô.

Còn bảo anh ngủ trên sofa? Lăng Bắc Hàn khổ sở trong lòng, “Khụ...” đột nhiên miệng hít phải ngụm khí lạnh, một tay sờ gáy, gương mặt tuấn tú rồi rấm, tỏ vẻ đau khổ. Úc Tử Duyệt chớp mắt nhìn Lăng Bắc Hàn đang khổ sở, rốt cuộc cũng hơi lo lắng.

“Anh.....anh sao vậy?” cô nhỏ giọng hỏi.

“Khụ... nhưế đầu, choáng váng.....” Lăng Bắc Hàn lúng túng nói, buông cô ra, dáng vẻ đáng thương muốn xuống giường.

Úc Tử Duyệt nhìn anh vừa che gáy vừa xuống giường, trong lòng có mấy phần không nỡ, “Có nghiêm trọng không?” vừa rồi chỉ nghe bịch một tiếng, sàn nhà cũng chấn động nên hẳn là ngã rất đau.

“Không nghiêm trọng, không chết được. Ngủ đi.....” Lăng Bắc Hàn thông thả nói, giọng nói mang theo vẻ cô đơn, cũng không tin cô không thương tiếc anh.

Nhìn thân thể cao lớn của anh nằm trên sofa nhỏ hẹp, cả người co ro không cách nào đuổi thẳng chân lòng Úc Tử Duyệt không tự chủ được dao động, nghĩ tới anh ở quân đội huấn luyện vất vả, về đến nhà ngay cả chỗ ngủ cũng không có.....

“Anh ngủ ở thư phòng đi.....” cô gọi anh.

“Không cần..... anh ở đây trông em, chăm sóc em vẫn tốt hơn.....” Lăng Bắc Hàn đưa lưng về phía cô, nói.

“Này, vậy anh lên giường ngủ...” tuy trong lòng có dao động nhưng vẫn không chịu thua kém, Úc Tử Duyệt la lớn. Nghe được lời của cô Lăng Bắc Hàn vui vẻ, chiêu này quả nhiên rất có ích. “Không cần.....” anh lạnh lùng nói.

“Không ngủ thì thôi.....” tên khốn này, xuống nước với anh thế rồi anh lại không cần.

Úc Tử Duyệt dịch người, trượt xuống, “Ồi...” bỗng chốc cảm thấy ngực căng đau, Úc Tử Duyệt cũng hít một ngụm khí lạnh.

“Sao vậy?” Lăng Bắc Hàn nghe thấy tiếng động, vội vàng nhảy ra khỏi sofa, đi thật nhanh tới bên giường, chỉ thấy Úc Tử Duyệt nhăn mặt nhăn mày, “Ngực đau... căng quá...” Úc Tử Duyệt khổ sở nói.

“Tại sao lại đau? Lúc trước cũng đau sao?” Lăng Bắc Hàn hoảng sợ, cúi người xuống hỏi cô. Anh khá luống cuống, đưa tay bắt đầu cởi cúc áo ngủ trước ngực cô.

“Không có.....” cơn đau ập từng hồi khiến cô cau mày, không ý thức được vạt áo ngủ đã bị Lăng Bắc Hàn cởi bỏ hoàn toàn, lộ ra hai khối mềm mại trần như nhộng ở bên trong.

Trắng nõn mượt mà, lớn hơn rất nhiều so với trước kia, hai núm hồng hồng vểnh lên cao, cổ Lăng Bắc Hàn không tự chủ co giật, hô hấp trở nên rối loạn, “Nhìn qua thì không sưng mà.....” nói xong, không nhịn được đưa tay, đụng chạm.....

“A..... đau.....” bàn tay to của anh mới đụng phải, Úc Tử Duyệt vội vàng cau mày, khở sở kêu.

Nhìn dáng vẻ khở sở của cô Lăng Bắc Hàn càng hoảng hốt hơn, dục hỏa cũng bị áp chế xuống, anh xoay người xuống giường, “Anh đi hỏi Tiểu phu nhân một chút.....” nói xong, anh đã đi dép ra đến cửa.

Hai vợ chồng cũng đã ngủ say nghe thấy tiếng đập cửa tỉnh lại, Tiểu Dĩnh cho là Úc Tử Duyệt đã xảy ra chuyện gì, vội vàng xuống giường, mặc áo ngủ vào đi mở cửa, chỉ thấy vẻ mặt khó xử của Lăng Bắc Hàn đứng ở trước cửa.

“Bắc Hàn, Duyệt Duyệt xảy ra chuyện gì sao?” Tiểu Dĩnh khẩn trương hỏi, nửa tháng này lòng bà cũng giống Úc Tử Duyệt, luôn thay đổi bất thường, nhìn Úc Tử Duyệt rầu rĩ không vui bà chỉ sợ cô sẽ xảy ra chuyện.

“Duyệt Duyệt cô ấy..... ngực cô ấy bị trướng đau.....” Lăng Bắc Hàn hắng giọng, lúng túng nói với Tiểu phu nhân. Mặc dù quan hệ giữa hai mẹ con hòa hoãn đi không ít nhưng vẫn không phải là kiểu quan hệ thân thiết như ban đầu.

“A..... đây là phản ứng bình thường khi mang thai, không cần lo lắng. Chỉ là khổ con bé rồi, con nên an ủi con bé.....” Giọng Tiểu Dĩnh trầm thấp, Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, không hề nói gì lại trở về phòng.

“Tiểu phu nhân nói chỉ là phản ứng bình thường khi có thai, giống như nôn nghén..... anh xoa bóp nhẹ nhàng giúp em...” Lăng Bắc Hàn lên giường, nhìn Úc Tử Duyệt còn đau đớn khó chịu, anh nhỏ giọng nói, ôm cô vào trong ngực.

“Sinh con sao lại phiền toái như vậy..... sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ? Chị Huyền Huyền nhà người ta đó, ăn uống thả cửa cũng không nôn, đau ngực cũng được chăm sóc..... còn tôi, xui xẻo như vậy là sao?” Úc Tử Duyệt nghĩ lại, chua xót nói.

Lời nói của Úc Tử Duyệt làm lòng Lăng Bắc Hàn đau nhói, ôm cô vào trong ngực, đưa hai tay từ dưới nách cô về phía trước, nhẹ nhàng xoa bóp, động tác xoa cực kỳ dịu dàng.....

“Aiz..... không nên đụng đầu của nó..... đau.....” ai nha....ai nha đau quá, Úc Tử Duyệt nhắm mắt lại, ngược đầu thở hổn hển.

“Tâm lý của phụ nữ có thai rất quan trọng, không cần nổi giận, cần phải vui vẻ thoải mái.....” Cẩm Lăng Bắc Hàn chống đỡ trên vai cô, ngửi mùi hương trên người cô nói từng chữ.

“Ai bảo anh giận tôi?” Anh còn chưa dứt lời cô liền tức giận, còn không phải là bởi vì anh, tâm tình của cô mới kém thế sao?

“Lỗi của anh, thật tình là lỗi của anh. Chờ lần sau trở lại nhất định ở cùng em nhiều thêm mấy ngày.” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng dỗ dành, cũng cảm nhận được hai khối mềm mại của cô ở trong tay anh không ngừng căng lên, xúc cảm mềm mại ấm áp kia làm anh không tự chủ nuốt nước miếng.....

Chu cái miệng nhỏ nhắn, đầu dựa vào lồng ngực anh, nhắm mắt lại, hưởng thụ sự âu yếm của anh, thỏa thích trút giận lên người anh. Giờ phút này hạnh phúc ở trong lòng, thực sự rất thỏa mãn. Cũng càng luyện tiếc anh rời đi, nửa tháng này cô thực sự đã đè nén rất nhiều.

Vẫn không thấy đáp lại. “Anh bận, em có thể lý giải, nhưng không được lạnh nhạt với em, tức giận cũng không được không để ý đến em, sẽ làm cho em cảm thấy anh không cần em nữa...” , Úc Tử Duyệt chua xót nói, không muốn lại giận đối với anh nữa, ngày mai anh lại phải đi rồi...

“Sẽ không còn có lần sau nữa, anh cam đoan!” Lăng Bắc Hàn nói, ngậm chặt vành tai mượt mà của cô, thỏa thích phun ra nuốt vào, đồng thời hôn ra bên cạnh tai của cô.

“A...” , Úc Tử Duyệt miễn cưỡng thở dốc, bị anh chà xát nhẹ làm cho cô càng khó chịu...

Lăng Bắc Hàn cảm giác được biến hóa của cô, khoe miệng giương lên nụ cười, “Có muốn không?” Anh ở bên tai cô khẽ giọng hỏi.

“Muốn. Không. Không thể, bác sĩ nói. A.” , bị anh mê hoặc, Úc Tử Duyệt lẩm bẩm nói, lời còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy tay anh đi vào trong quần của cô, xoa vùng đất bí ẩn nhất, ẩn xuống một vài điểm.

Đầu ngón tay Lăng Bắc Hàn nhẹ nhàng vờ vờ, cánh tay khác còn nhẹ nhàng mát xa cho cô. Úc Tử Duyệt ngửa đầu tựa vào lồng ngực của anh, thở dốc nặng nề, Lăng Bắc Hàn cúi đầu xuống, chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô...

Hai người hôn nhau, anh phục vụ cho cô, cuối cùng cô cũng lên đỉnh nhờ ngón tay anh.

Cô để anh hướng dẫn, phóng thích trong gang tấc.

Cuối cùng hai người đều thỏa mãn cùng ôm nhau ngủ

**

Ngày hôm sau Lăng Bắc Hàn thực sự đưa Úc Tử Duyệt đến bệnh viện khám thai, mặc dù không cần thiết phải khám thai nhưng anh cũng muốn giống như các ông chồng bình thường khác, đi khám thai cùng vợ.

Thông qua máy siêu âm đã có thể nhìn thấy cột sống và não bộ của phôi thai, tay chân cũng đã hình thành. Một điểm thật nhỏ xác nhận một sinh mạng nhỏ đã hình thành và tồn tại. Gương mặt luôn luôn không biểu cảm của Lăng Bắc Hàn giờ phút này cực kỳ hưng phấn, hơi có vẻ kích động xem hình ảnh ba chiều trên màn hình...

Úc Tử Duyệt nằm cũng nhìn thấy Lăng Bắc Hàn kích động, mỉm cười hạnh phúc .

“Bụng chị Huyền Huyền cũng đã lộ ra rồi, em còn chưa có, không biết chờ lần sau anh về có phải cũng sẽ lộ ra không nhỉ...” , đi chậm rãi trên đường ở bệnh viện, Úc Tử Duyệt kéo tay Lăng Bắc Hàn, một tay lén lút sờ cái bụng bằng phẳng, khẽ giọng hỏi.

“Thông thường mang thai hai ba tháng bụng sẽ lộ ra, đến lúc đó sẽ mỗi lưng, em phải chú ý. Thời gian này phải chú ý hấp thụ sắt.” Dáng vẻ Lăng Bắc Hàn hoàn toàn như có kinh nghiệm, nói với Úc Tử Duyệt.

“A, làm sao anh biết nhiều như vậy?” , Úc Tử Duyệt tò mò hỏi.

Lăng Bắc Hàn đưa tay ra, chỉ thấy trong tay anh cầm một cuốn “Sổ tay của phụ nữ mang thai”, nhìn cô hỏi, “Đây, em đã xem chưa?”

Úc Tử Duyệt le lưỡi, “Còn chưa có xem...” nửa tháng này cô toàn ngơ ngác còn có thể xem được cái gì.

“Khải Lâm.” Lúc này chỉ nghe thấy Lăng Bắc Hàn khẽ giọng gọi, Úc Tử Duyệt theo tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy một mình Lục Khải Lâm đang đi về hướng bên này.

Lục Khải Lâm thấy Lăng Bắc Hàn cùng Úc Tử Duyệt thì hơi kinh ngạc, sắc mặt trắng bệch, có chút khấn trương, chợt dạ, “Anh cả... chị dâu...” Lục Khải Lâm cười chào hỏi bọn họ.

“Khải Lâm, cậu không khỏe sao?” , Úc Tử Duyệt nhiệt tình hỏi, mà lúc này trong lòng Lăng Bắc Hàn nghi ngờ, đây là khoa sản, Lục Khải Lâm đến xem bệnh gì? Chẳng lẽ...

“Phải.....” Lục Khải Lâm thoáng chần chờ một lúc rồi mới đáp, sau đó nói vài câu với bọn họ rồi cùng nhau đi ra bãi đậu xe. Sau khi lên xe, Lăng Bắc Hàn đã nghi nhanh chóng gọi điện thoại cho Lăng Bắc Diệp.

227. Chương 227: Ly Hôn

Hai người này giống như là con quay, không có người rút bản thân nó sẽ không động,

Lăng Bắc Hàn không nghĩ mình nhiều chuyện, làm anh cả của bọn họ là một người con của nhà họ Lăng anh có trách nhiệm phải giúp đỡ bọn họ. Đường dây điện thoại của Lăng Bắc Diệp được kết nối rất nhanh, việc này thật ra Lăng Bắc Hàn có chút không ngờ.

“Anh cả...” Rõ ràng giọng nói của Lăng Bắc Diệp còn có chút mệt mỏi. Lúc này anh đang ngồi ở trong phòng thẩm vấn, hai chân gác trên bàn, dựa vào thành ghế, thoát nhìn tinh thần có chút sa sút, giống như là cả đêm chưa ngủ.

“Xem ra lại thức suốt đêm?” Lăng Bắc Hàn ngồi ở trong xe, ôm vai Úc Tử Duyệt, nói với Lăng Bắc Diệp. Anh biết Lăng Bắc Diệp là người cuồng công việc.

“Anh cả, có chuyện gì cứ nói thẳng.” Lăng Bắc Diệp vê vê sống mũi, mệt mỏi nói. Biết nhất định là có chuyện gì Lăng Bắc Hàn mới gọi điện thoại cho anh, lúc bình thường không có việc gì bọn họ rất ít khi liên lạc với nhau. Anh nghi ngờ nên mới hỏi.

“Vừa rồi đi khám thai cùng chị dâu chú, gặp Khải Lâm ở khoa sản.” Lăng Bắc Hàn nói thẳng, cho rằng có thể Lục Khải Lâm mang thai, nếu không đi khoa sản làm gì? Nghĩ thầm tên tiểu tử Lăng Bắc Diệp này hàng năm ăn ngủ ở đồn cảnh sát nên có lẽ vẫn chưa biết tình trạng của Khải Lâm.

Nghe điện thoại của Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Diệp căng thẳng trong lòng. Cô đến bệnh viện làm gì? Tự dưng anh cảm thấy lo lắng, nhìn lại ngày, hình như một tuần rồi anh không về nhà.....

“À...” Lăng Bắc Diệp nhàn nhạt trả lời, chau mày lại, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Sao phản ứng lại lạnh nhạt như vậy? A Diệp anh bảo này, chú và Khải Lâm không còn vật cản nào? Cô ấy đến khoa sản, chú không quan tâm hay không nghĩ là cô ấy mang thai?” Thấy phản ứng lạnh nhạt của Lăng Bắc Diệp, Lăng Bắc Hàn vừa nghi hoặc nói, trực giác thấy Lăng Bắc Diệp và Khải Lâm hình như không được tốt lắm.

“Khụ.....” Lời nói của Lăng Bắc Hàn làm Lăng Bắc Diệp sắc phải ho nghẹn. Mang thai? Anh hừ lạnh trong lòng giống như nghe được một câu chuyện cười.

“Anh cả, em về thăm nhà một chút.....” Lăng Bắc Diệp lạnh nhạt nói.

“Hai người sống thật tốt, đừng để cho bà cụ lo lắng, có vấn đề thì giải quyết vấn đề, có bệnh chữa bệnh, cứ như vậy.....” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói xong mới cúp điện thoại. Anh có nghe qua lời đồn Khải Lâm vô sinh cho nên vừa rồi mới nhắc nhở.

Kết hôn hơn ba năm không mang thai, rất khó khiến người khác không nghi ngờ không có bệnh. Chỉ là lần trước anh nghe Lăng Bắc Diệp nói qua, bọn họ kết hôn hơn ba năm còn chưa từng ngủ cùng phòng.....

“Lăng Bắc Hàn, anh làm sao vậy?” thấy Lăng Bắc Hàn sau khi cúp điện thoại vẫn còn sững sờ, Úc Tử Duyệt quan tâm hỏi.

Lăng Bắc Hàn hồi hồn, liếc nhìn Úc Tử Duyệt gầy yếu trong ngực, cười dịu dàng, hôn lên trán cô một cái, “Cũng không có gì, chuyện hai vợ chồng Bắc Diệp”.

“Khải Lâm cũng mang thai sao? Nếu là như vậy thì thật là thật tốt quá, chắc chắn bà nội càng vui vẻ hơn.” Úc Tử Duyệt cười nói.

“Còn chưa chắc chắn, đừng nói cho bà cụ, biết không?” Chỉ sợ là vui mừng vô ích, hơn nữa nghe giọng điệu của Lăng Bắc Diệp, căn bản không giống như là mang thai.

“A..... biết rồi, nhưng mà bọn họ cũng kỳ quái, kết hôn hơn ba năm mà không có đứa nhỏ... Nếu là em, chắc chắn...” Úc Tử Duyệt lầu bầu nói, nếu như cô hơn ba năm vẫn không mang thai, khẳng định cô đã phát điên rồi.

Lăng Bắc Hàn cười cười, lại lấy tám ảnh chụp 3 chiều ra, vẻ mặt ngập tràn yêu thương nhìn tám hình, đó mới chỉ là phôi thai nhỏ xíu.

“Thật sự rất thần kì..... phôi thai nhỏ như vậy về sau sẽ từ từ lớn lên thành một bào thai.....” Úc Tử Duyệt ôm cánh tay Lăng Bắc Hàn, cùng anh nhìn tấm hình, khuôn mặt hạnh phúc.

Lăng Bắc Hàn đưa ngón tay đầy yêu thương sờ lên phôi thai, khóe miệng giương lên nụ cười ôn hòa, ánh mắt thâm tình chuyển sang nhìn Úc Tử Duyệt, lại hôn lên gò má trắng nõn của cô, thì thầm bên tai cô “Em vất vả rồi...” giọng cực nhỏ, vừa êm ái mà cũng vừa cứng ngắc.

Rất ít khi anh dùng giọng điệu này nói với cô, lòng Úc Tử Duyệt rung động mạnh mẽ, thật giống như một câu nói của anh đã có thể xoa dịu nỗi uất ức trong lòng cô.

“Vậy anh còn giận em không...” đau lòng nói, trong ngực như có dòng nước ấm chảy qua.

Lăng Bắc Hàn cười cười cưng chiều, nào dám trêu tức cô nữa, cũng không nhẫn tâm tức giận nữa, “Đúng rồi, Lăng Bắc Hàn, anh tìm được tung tích của Thôi Nhã Lan chưa?” Úc Tử Duyệt nhớ tới chuyện của Thôi Nhã Lan, hỏi Lăng Bắc Hàn.

“Hiện tại đã tin tưởng anh và Nhã Lan không có quan hệ gì rồi hả?” Lăng Bắc Hàn thở dài nói, lại ôm cô vào trong ngực, “Thật không biết làm sao em có thể nghĩ anh và cô ấy như vậy, cô ấy là em gái của Thôi Chí Quân, là đồng chí của anh. Bây giờ cô ấy đột nhiên mang thai, em nói anh không quan tâm người ta thì thế nào? Bây giờ cô ấy bỏ vợ không có một ai để nương tựa.” Nhớ lại tình cảnh gặp Thôi Nhã Lan, Lăng Bắc Hàn buồn bực phiền muộn.

“Thật xin lỗi, lúc đó em bị anh chọc tức nên mở miệng không suy nghĩ.” Úc Tử Duyệt vội vàng nói, cũng cảm thấy mình thật quá đáng, ngoan ngoãn nói xin lỗi với anh.

“Đây hình như là lần thứ hai em hiểu lầm anh cùng cô ấy, lần đầu tiên là lần Lệ Mộ Phàm xảy ra tai nạn xe cộ đó, nhớ không? Lại còn xúc động như vậy.” Lăng Bắc Hàn nói lời này, giọng nói không hề có chút trách cứ, lại mang theo chút cưng chiều.

Nhắc đến đây cũng nhớ tới Lệ Mộ Phàm, Thôi Nhã Lan liên tục dặn dò anh không được nói cho Lệ Mộ Phàm. Bây giờ anh vẫn gạt Úc Tử Duyệt, sợ cô biết sẽ không nhận được nói cho Lệ Mộ Phàm.

“Thật sao? Sao em không nhớ rõ.....” Úc Tử Duyệt ngượng ngùng le lưỡi nói, thật ra làm sao mà không nhớ? Từng giây từng khắc ở bên Lăng Bắc Hàn cô đều nhớ được rõ ràng rành mạch.

“Cô bé hư.” Lăng Bắc Hàn gõ gõ đầu cô, cưng chiều nói.

“Anh còn chưa nói cho em biết tung tích của Thôi Nhã Lan đâu... Nghĩ mà xem cô ấy cũng rất đáng thương, không biết tên khốn kiếp khiến cô ấy mang thai là ai.” Úc Tử Duyệt lại hỏi, sắc mặt Lăng Bắc Hàn cứng đờ, “Cô ấy ở ngoại thành, đứa bé đã không còn, người đàn ông kia là ai cũng không quan trọng...” Lăng Bắc Hàn khéo léo nói.

“A..... vậy càng đáng thương.....”

“Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, nếu anh có thể giúp cô ấy thì anh sẽ cố gắng hết sức để giúp. Nhưng cô ấy không nhận.....”

Trên đường hai người đều trò chuyện về gia đình.

Lục Khải Lâm không nghĩ tới đúng giữa trưa Lăng Bắc Diệp lại trở về. Cô đang lật xem tạp chí, thấy anh đi vào liền tranh thủ giấu tạp chí ở dưới bàn. Nhìn vẻ mặt với tinh thần sa sút của anh, trên cằm còn có râu đen, cô hiểu anh lại công tác suốt đêm.

“Anh ăn chưa? Phòng bếp còn có thức ăn...” vẻ mặt không thay đổi nhìn anh, lạnh nhạt hỏi. Giọng nói vẫn xa cách, giống như bọn họ là hai người bạn bè rất bình thường.

“Được.” Lăng Bắc Diệp lạnh nhạt trả lời, tùy ý cởi áo khoác và áo sơ mi xuống, để trên ghế sa lon, bên trong mặc áo lót màu đen, ngang hông còn treo súng, ban đầu nhìn dáng vẻ của anh có phần sa sút, bây giờ nhìn lại lại thấy khí thế ép người.

Lục Khải Lâm ngơ ngác nhìn anh, có chút mất hồn. Khi anh ngồi xuống ghế salon, lúc nhìn cô, tầm mắt hai người giao nhau, cô khéo léo che giấu sự hoảng loạn của mình.

Lăng Bắc Diệp thản nhiên nhìn cô. Áo len trắng cổ rộng che giấu không nhìn ra vóc người mảnh khảnh của cô, mái tóc tùy tiện buộc sau gáy, thì ra ở nhà cô ăn mặc rất tùy ý. Nhìn dáng vẻ cô đi vào phòng bếp càng giống như vợ hiền.

Bóng dáng của cô biến mất, tầm mắt Lăng Bắc Diệp nhìn về nơi cô vừa mới ngồi. Có gì dưới bàn trà này? Làm sao mà anh không biết vừa rồi cô đang vụng trộm xem cái gì đó...

Chỉ chốc lát sau, từ phòng bếp truyền đến tiếng bật bếp ga, Lăng Bắc Diệp ngửa mặt tựa vào trên ghế salon, nhắm mắt, nghỉ ngơi.

“Được rồi, lại đây ăn đi...” bưng một nồi canh sườn ra ngoài, cô cất tiếng gọi. Thật ra thì sống chung với anh như vậy cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng thường ngày cả cơ hội cô nấu cơm cho anh cũng rất ít.

Ngửi mùi thơm nồng đậm, trong lòng Lăng Bắc Diệp ấm áp, đứng dậy đi đến bàn ăn.

Dưới ánh sáng ấm áp, cô gái nhỏ mặc tạp dề khê cúi người múc cho anh chén canh, sợi tóc đen rủ xuống gò má...Nhìn xinh đẹp mà mê người. Lăng Bắc Diệp nhìn cô chăm chú, sau đó ngồi xuống.

Cô lại đi vào phòng bếp, bưng đĩa thức ăn khác lên.

“Em ăn rồi?” uống chén canh thơm ngon, Lăng Bắc Diệp thản nhiên hỏi.

“Vâng.” Cô nhàn nhạt trả lời, muốn vào thư phòng. “Ngồi xuống ăn cơm cùng anh.” Lăng Bắc Diệp hướng về phía bóng lưng cô không nhìn được lớn tiếng ra lệnh. Giọng điệu ẩn chứa tức giận cùng nhẫn nại. Cô gái đáng chết này, anh đến gần khiến cô chán ghét vậy sao?

Lục Khải Lâm định phản kháng, nhưng lại không đành lòng, ngồi xuống đối diện với anh, “Lăng Bắc Diệp.....” có chuyện muốn bàn bạc cùng với anh, cũng không biết phải mở miệng như thế nào.

Lăng Bắc Diệp cũng ý thức được cô có chuyện, và cơm vào miệng, nhìn cô, “Nói đi. Nhớ tới cô đi đến khoa sản, lòng anh nặng trĩu. Chẳng lẽ cô thật sự mắc bệnh gì mới như vậy.....”

“Lăng Bắc Diệp, em....em muốn có con.....” vẫn nói ra, giọng nói còn có chút run rẩy.

Chỉ thấy Lăng Bắc Diệp sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn cô, có phần vui mừng không biết làm sao, rốt cuộc cô cũng chịu tiếp nhận anh?

“Anh.....”

“Em nói là, thụ tinh ống nghiệm.....” dường như hai người đồng thời mở miệng, Lục Khải Lâm nhìn anh, lời nói hàm chứa e dè khiếp sợ, nhưng vẫn nhắm mắt nói ra, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp giống như hóa đá tại chỗ, sững sờ không nhúc nhích.

“Hôm nay em đã đi xem qua, thụ tinh ống nghiệm tỷ lệ thành công rất.....”

“Bộp.....”

Cô còn muốn nói, chỉ thấy đột nhiên Lăng Bắc Diệp đứng lên, ném chén cơm trên tay xuống đất, mặt tức giận, trừng mắt dữ tợn nhìn cô, giống như là muốn giết cô. Quả thật anh có móc súng lục ra, một phát súng giết chết niềm hy vọng kích động của cô.

Cô chưa từng thấy qua dáng vẻ nổi giận của anh như vậy, trong lòng vừa sợ hãi lại run rẩy

“Ly hôn.....” trừng mắt nhìn cô hồi lâu, anh vẫn nhìn được xúc động muốn gào thét với cô, bất đắc dĩ, mệt mỏi, nói lời tuyệt vọng.

Lục Khải Lâm cảm giác đầu óc mình ong ong, trái tim lạnh lẽo. Anh nói ly hôn, lần này là anh chủ động đề nghị. Hơn ba năm lần đầu tiên nói ra... trong lòng hoảng sợ. Chỉ thấy anh đi tới bên sofa, cầm áo sơ mi mặc vào, sau đó đi ra cửa.....

Sắc mặt Lục Khải Lâm trắng bệch nhìn bóng lưng của anh, cô, cô không muốn ly hôn.....

“A Diệp, anh đứng lại.” Đúng lúc anh kéo cửa đi ra, rốt cuộc cô không nhìn được kêu lên.

228. Chương 228: Sự Thật Khiến Người Khác Kinh Ngạc

Từ “A Diệp” lâu rồi không được nghe khiến lòng Lăng Bắc Diệp tuyệt vọng, co giật. Cô đã từng vừa đuổi theo anh vừa không ngừng gọi “A Diệp, A Diệp”, thời gian đó rõ ràng cho thấy cô thích anh, yêu anh.

Nhưng chờ sau khi anh xuất ngũ ra ngoài, hình như cô đối với anh giống như một người hoàn toàn khác.....Anh biết, trong lúc cô biết yêu từng thích người khác, sau vì người nhà không đồng ý nên chia tay. Sau này nữa dưới sự sắp xếp của người nhà, cô muốn kết hôn cùng với anh cả Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn không đồng ý, anh đứng ra kiên quyết cưới cô!

Nhiều năm như vậy anh vẫn cho rằng cô còn lưu luyến mối tình đầu, cho nên vẫn không chấp nhận anh. Anh một mực chờ đợi. Lúc ấy mới vừa kết hôn, mỗi ngày đều đối biện pháp dụ dỗ cô, cưng chiều cô. Nhưng cô lại giống như một khối băng!

Cho dù anh tiếp tục yêu, tiếp tục nhiệt tình thì trong lòng cũng dần nguội lạnh vì sự lạnh nhạt thờ ơ của cô. Không chịu nổi cô thờ ơ lạnh nhạt anh chỉ có thể trốn tránh cô, dùng công việc để làm tê dại bản thân. Nhưng anh vẫn không buông tay cô được, cho dù cô thường xuyên yêu cầu ly hôn.

Nhưng hôm nay cô thật sự khiến anh tổn thương, tình nguyện đi thụ tinh ống nghiệm cũng không để cho anh chạm vào người! Nhẫn nại của anh cũng có giới hạn! Lăng Bắc Diệp cảm giác tình yêu của mình bị cô hoang phí không còn chút gì.

Anh dừng bước chân, quay đầu đứng tại chỗ nhìn cô, sắc mặt rất lạnh lùng, “Cô muốn nói gì?” lạnh nhạt mở miệng, anh vẫn muốn nghe cuối cùng cô muốn nói gì với anh?

Sương mù mờ mịt trong con người quyền rũ, trái tim đang run rẩy, vừa nghĩ tới anh thực sự muốn ly hôn trái tim cô đau đớn mãnh liệt. Nỗi chua xót xông lên ngực, mũi cay xè rất khó chịu, “Em... Khi em đi học ở Tô Thành, bị người, bị người khác làm ô nhục...” Cô nhìn anh, chịu đựng nỗi sợ hãi trong lòng, trong đầu hiện lên hình ảnh đáng sợ kia, cuối cùng run giọng nói ra...

Đây là vết nhơ cả đời Lục Khải Lâm cô, sỉ nhục! Sinh ra trong gia đình danh tiếng, không thể có vết nhơ như vậy. Cho nên cô vẫn giấu ở trong lòng không dám nói cho ai!

“Phập!” Thu tay lại, cánh cửa bị gió thổi đánh sập lại.

Tiếng vang nặng nề vọng lại trong không gian vắng lặng, rung động trái tim hai người. Lăng Bắc Diệp kinh ngạc nhìn Lục Khải Lâm, mày rậm nhíu chặt, chỉ thấy hai tay cô ôm ngực, ôm người thật chặt. Khuôn mặt mộc mạc thuần khiết vốn không có biểu cảm giờ phút này lại rối rắm khổ sở.

Nước mắt rơi xuống mãnh liệt trên gương mặt, sáu năm trôi qua đây là lần đầu tiên cô mở miệng nói với người khác chuyện này! Mặc dù tên lưu manh đó vẫn chưa thành công nhưng chỉ là thiếu chút xíu nữa, thời gian đó cô cảm giác mình thật sự bị làm nhục rồi.

Vĩnh viễn không quên được mùi ghê tởm trên người đàn ông kia, bàn tay tà ác của tên kia sờ mó toàn thân cô, cảm giác thật buồn nôn. Cho nên cô bài xích đàn ông, sợ tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào, dù chỉ là nắm tay...

Hồi lâu, rốt cuộc Lăng Bắc Diệp bước về phía cô, từng bước đi tới. Hai mắt cô đắm lệ mơ hồ nhìn anh.

“Cho nên, cô lừa tôi, sợ tôi ghét bỏ cô?” Lạnh lùng chất vấn cô, đôi mắt Lăng Bắc Diệp thâm sâu khóa chặt cô! Tại sao bây giờ mới nói cho anh biết? Tại sao phải lừa dối anh? Trong lòng cô rối rắm anh nằm ở vị trí nào? Là một người như thế nào?

Cô càng không coi anh là người chồng giúp đỡ cô trong lúc hoạn nạn?

Giờ phút này, tức giận nhiều hơn thương xót. Lăng Bắc Diệp chỉ cảm thấy buồn cười... Cô dùng lý do này để tổn thương anh, lạnh nhạt với anh lâu như vậy sao?

Lục Khải Lâm càng không ngừng lắc đầu, “Em... Em chán ghét đàn ông chạm vào em... chỉ kém một chút thôi tên lưu manh đó đã được như ý... chỉ kém một chút!” Cô nhìn anh, ghen ngào nói, “Em không nói được...”.

Đó là vết nhơ trong cuộc đời cô, bất luận là ai cũng không kể về vết nhơ đó. Nhiều năm như vậy cô vẫn giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nội tâm lại chịu đủ dày vò!

Nhìn nước mắt của cô, rốt cuộc Lăng Bắc Diệp vẫn đau lòng, nhưng mà trái tim nguội lạnh, tức giận, “Tại sao không nói cho tôi? Cô tình nguyện nhẫn tâm tổn thương tôi cũng không chịu nói cho tôi biết? Lục Khải Lâm, cô chỉ biết bản thân mình! Cô thật ích kỷ!” Anh trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng nói, quát xong cất bước chân, đi ra cửa.

Lục Khải Lâm không ngờ rằng Lăng Bắc Diệp không an ủi cô, yêu thương cô, mà còn trách móc cô như vậy. Nước mắt rơi xuống mãnh liệt hơn, sau tiếng đóng cửa nặng nề cô ôm người từ từ ngã ngồi trên mặt đất.

Miệng vết thương bị xé nứt, kí ức không chịu nổi ứa về khiến cô sợ hãi ôm chặt người. Cho dù ánh sáng có rực rỡ đến mấy cô vẫn như giam mình trong địa ngục.....

Lục Khải Lâm, đáng đời mày! Mày xứng đáng bị như vậy!

Cô tự mắng thầm trong lòng cũng là tự làm khổ mình. Nghĩ đến chuyện cưỡng bức xảy ra đêm đó, cô sợ hãi đến mức cả người run rẩy. Cô nhớ rõ, đêm đó sau khi cô đánh tên lưu manh ngất xỉu, không dám báo cảnh sát, lặng lẽ trở về kí túc xá, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Từ nhỏ sinh ra là con nhà cán bộ cấp cao, từ nhỏ tiếp nhận giáo dục chính là không được làm chuyện khiến gia tộc mất mặt! Cô không dám nói, một mực không dám nói, bất kể người nào cũng đều giấu diếm...

**

“Oe... Oe...” Úc Tử Duyệt lại nôn. Hôm nay đây là lần thứ ba Lăng Bắc Hàn nhìn thấy cô nôn mửa khổ sở, dường như nôn cả dịch mật ra. Nhìn cô như vậy lòng anh như bị dao cứa, hận không thể thay cô chịu chút khổ sở này!

Úc Tử Duyệt súc miệng xong, ngẩng đầu lên, đôi mắt to ngập đầy nước mắt. Lăng Bắc Hàn thấy vậy càng đau lòng hơn, ôm cô trở về phòng ngủ, ngồi ở bên giường.

Không biết nên an ủi cô thế nào, anh chỉ có thể ôm chặt cô, càng không ngừng sờ sờ khuôn mặt cô. “Nếu là con trai thì thật tốt.....” Thật lâu sau, anh cúi đầu mở miệng, Úc Tử Duyệt không nhịn được cười lên.

“Anh cho rằng anh là chuột túi à?” phục hồi sau cảnh nôn nghén đau khổ Úc Tử Duyệt bóp mũi của anh, cười nói.

Lăng Bắc Hàn cười, “Nhịn năm sáu tuần nữa, phản ứng sẽ giảm bớt...” Lăng Bắc Hàn chậm chạp hạ giọng, nhìn cô dịu dàng nói. Ngày mai anh phải đi, một tháng tiếp theo lại không thể ở bên cạnh chăm sóc cô mỗi ngày, đây cũng là tháng cô khó chịu nhất, anh lo lắng cho cô.

“Ừ, anh yên tâm, yên tâm diễn tập mới tốt, nhất định phải thắng lợi! Giành một huy chương trở lại làm quà tặng cho con trai em.” May mắn chỉ là diễn tập, nếu không nhất định cô sẽ lo lắng cho anh, Úc Tử Duyệt quan tâm an ủi anh.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, cười cười, “Năm chắc phần thắng. Chồng em chưa từng thất bại trên chiến trường!” nói đến diễn tập ý chí chiến đấu của Lăng Bắc Hàn sục sôi, hoàn toàn tự tin. Lúc này điện thoại di động đặt ở trên bàn vang lên.

“Muộn rồi, ai vậy?” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng bắt đầu nói thầm.

“A Diệp...” Lăng Bắc Hàn đặt Úc Tử Duyệt ở trên giường, cầm di động nói, đi đến bên cửa sổ nghe điện thoại. Cả ngày nay anh chờ điện thoại của Lăng Bắc Diệp, vốn tưởng rằng sẽ nghe được tin tức tốt, không ngờ rằng cả ngày cũng không gọi điện thoại về nhà cũ, nghĩ thầm chắc có lẽ em dâu Lục Khải Lâm mang thai.

Trong điện thoại Lăng Bắc Diệp say khướt muốn gặp mặt Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn vốn muốn cự tuyệt nhưng Lăng Bắc Diệp không chịu, giống như có chuyện gì. Anh không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Từ nhỏ đến lớn, Lăng Bắc Diệp rất tin tưởng người anh trai này.

Trong mắt anh chị em nhà họ Lăng, Lăng Bắc Hàn chính là anh cả trong lòng bọn họ, mọi người có chuyện gì thường sẽ tìm anh tâm sự.

“Em ngủ trước đi, A diệp tìm anh có chút việc, anh sẽ về sớm...” Giúp Úc Tử Duyệt đắp kín chăn, Lăng Bắc Hàn dịu dàng nói.

“Hả?” Úc Tử Duyệt nghe lời, lúc này điện thoại di động của cô cũng vang lên. Lăng Bắc Hàn quan tâm đưa cho cô, dặn dò: “Lệ Mộ Phàm, không được trêu đùa với cậu ta, biết không? Nói chuyện xong thì tắt máy, điện thoại di động có bức xạ rất lớn.”

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, Lăng Bắc Hàn cười rời đi. Anh tin tưởng cô, cho nên sẽ không lo lắng giữa cô và Lệ Mộ Phàm xảy ra chuyện gì nữa.

“Lệ Mộ Phàm, sao nửa đêm rồi còn gọi đến vậy?” trong giọng nói tuy là trách cứ, nhưng cũng không có ý tứ ghét bỏ. Cô và Lệ Mộ Phàm giống như một đôi bạn xấu, cũng rất vui vì hiện tại có thể là bạn bè với Lệ Mộ Phàm.

“Là anh cố ý đấy...” Lệ Mộ Phàm cười trong điện thoại, đắc ý nói.

“Vẫn còn vô lại như vậy! Sao có thể hy vọng anh đứng đắn đấy...” Úc Tử Duyệt cười nói, “Có bạn gái chưa?”

Lệ Mộ Phàm đứng đơn độc trước cánh cửa sắt đất khu nhà, ánh mặt trời rất rực rỡ, thật ấm áp, trên mặt anh là nụ cười thản nhiên, “Bây giờ anh không có hứng thú với phụ nữ!” Anh lười biếng nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ thoáng qua nét buồn.

Quả thật không có hứng thú với phụ nữ, lại càng không dễ dàng tin tưởng cái gọi là tình yêu, cảm thấy những cô gái kia đều nhìn đến gia thế cùng vẻ bề ngoài của anh. Cũng có thể là bị Thôi Nhã Lan làm tổn thương, đến nay trái tim anh vẫn còn đau đớn.

“Khó có được những lời này từ miệng của Lệ đại thiếu gia anh! Nói, bị điều gì kích thích?” Úc Tử Duyệt cảm giác Lệ Mộ Phàm khác thường, quan tâm hỏi.

“Nào có cái gì kích thích, đúng rồi, em có chuyển lời giúp anh, họ Thôi kia...” nhớ tới cái tên đó lại cảm thấy chua xót, Lệ Mộ Phàm thử dò hỏi.

“Chưa. Nửa tháng trước Thôi Nhã Lan đã từ chức, bây giờ không ở thành phố...”

“Từ chức?” Tại sao lại từ chức? Cô vẫn rất để ý tới phần công việc này, vì vậy anh đã từng lấy công việc này uy hiếp cô. Nhớ lại mỗi lần cô không nghe lời của anh, anh liền uy hiếp cô. Nếu không nghe lời cô sẽ phải cuốn gói...

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng Lệ Mộ Phàm vô duyên vô cớ cong lên, thủy tinh bóng loáng phản chiếu nụ cười của anh, chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Ừ, từ chức lâu rồi, hình như là mang thai ngoài ý muốn... đến ngoại thành. Hình như đứa bé cũng đã mất... một tháng trước ba cô ấy cũng qua đời... Đúng là một cô gái số khổ...” Trong điện thoại Úc Tử Duyệt tán gẫu với Lệ Mộ Phàm.

“Alo!”

“Lệ Mộ Phàm?”

“Tút..... tut.....”

Điện thoại yên lặng hồi lâu Úc Tử Duyệt liền gọi anh vài tiếng, đang trò chuyện lại kết thúc. Úc Tử Duyệt có phần không hiểu, lúc gọi lại đường dây của Lệ Mộ Phàm đang bận.

“Người kỳ quái!” Úc Tử Duyệt không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn tắt điện thoại di động, sờ sờ bụng, không muốn ngủ, nhẩn nài chờ Lăng Bắc Hàn trở lại...

Trong công viên, Lăng Bắc Diệp vừa uống bia vừa kể lại chuyện Lục Khải Lâm cho Lăng Bắc Hàn nghe. Lăng Bắc Hàn nghe xong rất đổi kinh ngạc!

229. Chương 229: Không Rời Xa

“Rốt cuộc cô ấy có từng xem trọng em không? Anh cả, nhất định là cô ấy không yêu em, cho nên mới như vậy?” Lon bia trong tay Lăng Bắc Diệp bị Lăng Bắc Hàn cướp đi. Lăng Bắc Diệp ngồi ở trên ghế dài, đau khổ nói.

Nếu như không phải đau khổ cực độ anh cũng sẽ không nói với Lăng Bắc Hàn những lời đối với đàn ông mà nói là cực kỳ tổn hại tự tôn của họ.

“Lăng Bắc Diệp? Tôi thấy chú cũng có trách nhiệm! Tại sao nhiều năm như vậy lại không phát hiện? Lần trước tôi đã nhắc nhở chú!” Lăng Bắc Hàn trừng mắt nhìn anh, nghiêm nghị nói. Mấy năm nay anh biết tình cảm giữa Lăng Bắc Diệp và Lục Khải Lâm rất lạnh nhạt.

“Em chưa từng hỏi sao? Đã hỏi, căn bản người ta không nói! Dáng vẻ rất xứng với băng lạnh, anh cách xa cô ấy mấy mét cũng có thể khiến anh bị đông lạnh! Con mẹ nó em là cái gì?” Lăng Bắc Diệp nói xong, đứng dậy, cầm hện giẫm lên cành cây khô.

“Bình tĩnh một chút! Ít nhất bây giờ cô ấy đã nói ra, chứng minh cũng không bỏ được chú, có tình cảm với chú, không muốn ly hôn với chú! Thời điểm này chú vẫn nên an ủi cô ấy hơn. Cô ấy giữ kín chuyện tình lâu như vậy chắc chắn sẽ không chịu nổi, trong lòng cũng rất khổ sở.” Lăng Bắc Hàn trách cứ Lăng Bắc Diệp.

Trong lòng Lăng Bắc Diệp cũng đau đớn run rẩy, co rút. Yêu thương cô sao? Đau lòng? Nghĩ đến khi cô nói ra chuyện gặp phải, đáng về khổ sở đó...

“Chú cũng có lỗi, phải tự kiểm điểm bản thân. Lúc này người cô ấy cần không phải là chú sao? Ngàn vạn lần đừng nói đến chuyện ly hôn! Bây giờ Lục gia đã như vậy, chú lại muốn ly hôn, Khải Lâm có chịu nổi không?” Lăng Bắc Hàn lôi kéo Lăng Bắc Diệp ra khỏi công viên, vừa đi vừa nói.

“Cô ấy không chịu nổi, còn em thì sao? Em chịu đựng hơn ba năm... Ờ...” Lăng Bắc Diệp say khướt bực bội nói, khổ sở ợ hơi rượu, trong lòng vừa yêu vừa hận!

“Đừng có nói nhảm như vậy! Có bệnh chữa bệnh, đưa cô ấy đi gặp bác sĩ tâm lý! Yêu cô ấy thì đừng có dễ dàng buông tha!” Lăng Bắc Hàn lôi kéo Lăng Bắc Diệp lên xe của mình, chiếc xe Jeep của anh còn dừng sát ngoài cửa bãi đậu xe của công viên.

Lăng Bắc Diệp không nói gì nữa, ngã vào chỗ ngồi trên xe Lăng Bắc Hàn, buồn ngủ. Lăng Bắc Hàn như lần trước đưa Lăng Bắc Diệp say rượu về nhà. Lục Khải Lâm vẫn chưa đi ngủ, sắc mặt thoát nhìn rất không tốt, hốc mắt cũng sưng đỏ.

Lăng Bắc Hàn không giải thích gì, chỉ bảo cô chăm sóc thật tốt liền rời đi.

“Tôi không say...” Lăng Bắc Diệp từ chối Lục Khải Lâm đụng chạm, ngà ngà say nói. Chẳng qua quả thực anh cũng coi như tỉnh táo, chỉ cảm thấy mệt mỏi thôi.

Lục Khải Lâm lặng lẽ không nói lời nào, đi bưng cho anh một ly trà giải rượu. Lăng Bắc Diệp ngồi ở trên ghế sa lon, bưng chén lên, ngửa đầu uống.

Cuối cùng vẫn nói. “Em nghĩ, vẫn nên ly hôn...” Lục Khải Lâm đặt khay trà ngồi xuống đối diện, nhìn gương mặt tuần tú của anh đỏ lên, bình tĩnh nói. Anh thực đã bị cô làm tổn thương, cho nên mới không cảm thấy yêu thương cô...

Đã như vậy, vẫn là ly hôn sẽ tốt hơn, cô không thể để lỡ cả đời anh...

Nghĩ như vậy, Lục Khải Lâm cảm giác trái tim mình rất đau, rất đau. Giống như là bị người dùng tay nắm chặt lấy, đau đến nỗi khó thở.

Lăng Bắc Diệp nghe được lời cô, nhìn cô thật sự rất bình tĩnh, khoe miệng giương lên nụ cười châm chọc, “Lục Khải Lâm, cô vẫn là người có thể dễ dàng tổn thương tôi! Ly hôn? Bao nhiêu lần rồi? Dễ dàng nói ra hai chữ này như vậy!” Anh cảm hận cô bình tĩnh, đáng vẻ lạnh lùng.

Coi như lời anh cả nói đúng, cô cũng thương anh, đè nén tâm tình của mình. Nhưng cô không nên cho anh ánh mắt lạnh như băng vậy?

Thực sự yêu sao? Anh không tin.

Mỗi lần đều dễ dàng nói ra như thế, hành động làm tổn thương anh, yêu anh ở điểm nào?

Lục Khải Lâm nhìn đáng vẻ có phần giễu cợt của Lăng Bắc Diệp, ngực run rẩy, “Em rất xin lỗi anh... em ích kỷ, em chỉ quan tâm đến cảm nhận của chính em!” Cô nói xong, che miệng, chạy vào trong phòng, nặng nề đóng cửa lại.

Thật sự không chịu nổi mùi vị đau lòng, khổ sở khóc lên. Tất cả đều là do cô tự tìm, lo sợ không đâu, kìm nén sống trong thế giới của mình.

Lăng Bắc Diệp nhìn cánh cửa khép chặt, mơ hồ nghe tiếng cô nức nở, không tránh được vẫn thương cô, trong đầu xuất hiện đáng vẻ đã từng sáng sủa nhiệt tình của cô. Thời gian đó khi cô nhìn anh hai mắt đều là yêu thương say đắm.

Không nhận được đứng lên, đi về phía cửa phòng, đẩy cửa. Cánh cửa lại bị người cô chặn lại, “Mở cửa!” Anh nhỏ giọng quát. Nghe được giọng của anh, cô sững sờ, chết lặng đứng lên, lau lau nước mắt. Chợt cửa bị anh đẩy ra, cô đứng sang một bên.

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, Lăng Bắc Diệp nhận không được đau lòng. Những năm này, thậm chí cô chưa từng khóc trước mặt anh. Trừ đêm giao thừa đó, suýt chút nữa cô bị người ta cưỡng bạo, lúc anh chạy tới, lần đó cô ra sức ôm anh khóc.

Nghĩ như vậy, anh hơi hận mình. Vậy mà lần đó anh không phát hiện sự khác lạ của cô, cũng đã phát hiện, đã hỏi cô, cô chỉ nói là bị giật mình quá mức lại không nói với anh trước đó đã gặp phải chuyện gì.

“Khải Lâm, tôi chỉ hỏi cô một câu, cô có yêu tôi hay không?” vẫn không nở buông tha cô, nhất là hiện tại biết cô đã từng gặp phải chuyện gì. Anh sẽ cho bọn họ một cơ hội!

Lục Khải Lâm ngơ ngác nhìn anh, hai mắt bị những tia máu đỏ che kín khiến cô đau lòng. Cô nặng nề gạt đầu, lại lắc đầu.

“Cô có ý gì?” đôi tay dè dặt của cô lại, trừng mắt nhìn cô, lòng anh thấp thỏm, tức giận hỏi, trái tim đau đốn mà run rẩy.

“Em xứng nói yêu anh sao? Em không xứng với...” cố gắng không rơi nước mắt, bình tĩnh, lại ngẹn ngào nói, “Sau khi bị làm nhục, em cảm thấy mình không xứng với anh. Em không liên lạc với anh, tìm một bạn trai vừa muốn quên anh vừa muốn cắt đứt ý nghĩ của anh với em. Chia tay anh, cũng hoàn toàn không phải do người nhà phản đối, bởi vì em... không cách nào tiếp nhận anh, thể xác và tinh thần đều không cách nào tiếp nhận...”

“Không phải anh không biết trong sạch đối với em mà nói quan trọng bao nhiêu. Tất cả mọi người không biết em từng bị làm nhục. Mỗi ngày em đều ép buộc bản thân, thuyết phục rằng mình không bị làm nhục nhưng lại luôn nghĩ đến!”

Nhìn Lăng Bắc Diệp, cô nói giọng khàn khàn.

Lăng Bắc Diệp cũng nhìn cô, lòng tràn đầy khổ sở. Anh đã từng oán hận cô không giữ đúng lời hứa của bọn họ, qua lại với người đàn ông khác. Sau này, cô lại muốn gả cho anh cả... anh càng hận cô hơn!

Chủ động nói với bà nội và người nhà cô, muốn kết hôn với cô!

Nhưng mà, anh cũng kiêu ngạo không nói cho cô biết, cưới cô, là bởi vì yêu cô! Cũng là nguyện vọng nhiều năm của anh!

“Cho nên, cô lạnh nhạt với tôi, làm tổn thương tôi chính là muốn ép tôi buông tha?” Lăng Bắc Diệp khổ sở nói.

Lục Khải Lâm gật đầu một cái, “Biết anh muốn kết hôn với em, trong lòng em rất cảm động, vui vẻ. Nhưng mà... lại sợ liên lụy anh.....” cô nói xong thật bình tĩnh, cũng không còn khóc nữa, trong lòng vẫn cực kỳ khổ sở.

Anh còn cố ý cười cô, mặc kệ cô có bằng lòng hay không! Sau khi kết hôn, anh cưng chiều cô, thương xót cô, cô lại lạnh nhạt với anh. Lăng Bắc Diệp vẫn còn nhớ đêm tân hôn lúc anh hôn cô, cô lại chán ghét nôn mửa...

Thời gian đó, anh hỏi cô, có phải vẫn còn lưu luyến mối tình đầu, cô trầm mặc, anh cho rằng là cô thừa nhận...

“Liên lụy?” buông vai cô ra, Lăng Bắc Diệp nhếch miệng, giấu cơn giận ngược lại. Cả trái tim bị dồn nén không chịu nổi.

“Cho nên, em không xứng nói yêu anh... Em biết rõ hơn ba năm qua em chưa một lần làm tròn bổn phận của người vợ, em không muốn để lỡ cả đời anh nữa... Cả đời em không thể thoát khỏi bóng ma kia...” Lục Khải Lâm nghẹn ngào nói, cả người lạnh lẽo.

Cô cũng muốn giống một người bình thường, cũng muốn làm tròn bổn phận của một người vợ, sinh con dưỡng cái cho anh. Nhưng cô...

Khi nhà họ Lục phá sản, cô muốn cắt đứt hoàn toàn với anh nhưng anh nhất định không chịu. Lúc đó cô mới biết, thật ra thì anh vẫn yêu cô, vẫn yêu. Cưới cô, không chỉ là kết thân...

Yêu nhiều hơn nữa, mơn mõi cũng không chịu đựng được lạnh lùng như vậy. Ba năm anh cấm dục vì cô đã trả giá quá nhiều rồi! Hiện tại, người nhà họ Lăng muốn cho cháu trai...

Đối với anh, cô chỉ có thể nói xin lỗi.

Cô nợ anh, quá nhiều rồi! Đời này cô cũng không thể quên anh, anh đã từng dịu dàng và chăm sóc cho cô...

Lăng Bắc Diệp cùng cô nhìn nhau hồi lâu, sau đó, đưa tay kéo cô vào trong lòng, ôm thật chặt lấy thân thể đang run rẩy của cô. Ba năm qua, cô đã tiếp nhận ngực của anh rồi, chỉ là việc kia không được...

“Anh chỉ muốn em yêu anh, có thể cảm nhận được tình yêu của em? Không cần lạnh lùng với anh là đủ rồi!” Cho dù bị cô tổn thương sâu như vậy anh vẫn không thể buông tay! Đời này Lăng Bắc Diệp anh thua trong tay Lục Khải Lâm, cho dù phải trải qua bất cứ điều gì trong cuộc sống.

Anh nói như vậy làm cô cảm động không ngừng rơi lệ, cũng trở tay ôm anh thật chặt, “A Diệp...” giọng khàn khàn, run rẩy gọi anh. Lục Khải Lâm cô đã tu luyện được phúc khí gì mà lấy được một người đàn ông yêu cô như vậy...

Lăng Bắc Diệp cười chua xót, ôm chặt người cô, trái tim một lần nữa dịu lại, hạnh phúc vì gặp được cô.

“Kẻ đó là ai?” Anh kiềm chế mở miệng, trầm giọng hỏi.

Rõ ràng cảm giác cơ thể Lục Khải Lâm cứng đờ, sau đó toàn thân cô đều run rẩy, “Gần trường học, một kẻ lang thang trong hẻm nhỏ... Sau đó, không biết đi đâu rồi... Em không dám nói với ai, cảm thấy sẽ làm mất mặt nhà họ Lục...” run rẩy nói ra, không có cách nào quên được đêm sợ hãi kia, khổ sở kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

“Thật khờ!” Anh vừa giận vừa thương nói, ôm sát cô, bàn tay giữ chặt gáy của cô, càng không ngừng trấn an.

Vậy mà một người vẫn giấu chuyện này ở trong lòng, đã nhiều năm như vậy cũng không một ai phát hiện, có thể thấy được cô đã kìm nén biết bao. Ngay cả tính cách cô cũng thay đổi, từ một cô gái hoạt bát sáng sủa giống Úc Tử Duyệt lại trở nên trầm tĩnh ít lời như bây giờ.

Thậm chí Lăng Bắc Diệp từng có ấn tượng rất tốt với Úc Tử Duyệt...

Tựa vào trong ngực Lăng Bắc Diệp, được anh ôm trong ngực hưởng thụ ấm áp, lòng Lục Khải Lâm từ trước tới nay chưa từng bình yên như thế.....

Lúc Lăng Bắc Hàn về đến nhà Úc Tử Duyệt đã ngủ. Anh ngồi ở mép giường, ánh mắt dịu dàng nhìn dáng vẻ cô ngủ thiếp đi, không nhịn được cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô một cái, rồi sau đó nhanh chóng đi tắm, lên giường.

Cô vẫn giống như trước đây, cho dù ngủ thiếp đi vẫn giống như bạch tuộc quấn lên người anh, bá đạo ôm anh, thoải mái ngủ. Nhưng cô thoải mái, đối với Lăng Bắc Hàn mà nói lại là một loại hành hạ ngọt ngào.....

230. Chương 230: Muốn Ăn Mì Đậu Hũ Dưa Chua

Cố gắng khiến tình hình táo để áp chế vọng đang rực rộ trong người. Bàn tay to lớn của anh đặt trên bụng của cô nhẹ nhàng sờ. Nơi đó có một sinh mệnh nhỏ đang lớn lên từng ngày, đó là con của cô và anh, cứ mỗi lần nghĩ tới đây thì anh lại có cảm giác rất kỳ diệu.

Đó là cảm động đặc biệt đối với một sinh mạng, cảm động với tình yêu của bọn họ. Giờ phút này khi anh được ôm thân thể nhỏ bé ấm áp của Úc Tử Duyệt vào lòng, anh cảm thấy hết sức thỏa mãn. Trong lòng anh, cô cũng đứa bé chính là hậu phương vô cùng vững chắc, dù cho anh có khổ cực hay mệt mỏi đến đâu nhưng chỉ cần nhớ tới bọn họ thì anh vẫn sẽ cố gắng chịu đựng được tất cả!

Cúi đầu hôn nhẹ một cái ở trên trán của cô, lúc này cô gái nhỏ trong ngực lại đang lều bều buồn bực. “Hừ, ưm.....Lăng Bắc Hàn.....Em đói.....” Úc Tử Duyệt bị cơn đói bụng làm cho tỉnh lại, mơ mơ màng màng đáng thương nói với anh.

Vừa nghe nói cô đói bụng, cảm giác mệt mỏi vây quanh Lăng Bắc Hàn toàn bộ đã tiêu tán, anh vội vàng ôm cô ngồi dậy “Muốn ăn cái gì? Anh đi làm cho em!” Nhìn cô từ từ tỉnh lại trong ngực anh, bàn tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt của Úc Tử Duyệt, làm cho cô có cảm giác tê dại nhàn nhạt, mở đôi mắt trong veo như nước ra nhìn anh.

“Muốn ăn mì đậu hũ dưa chua...” Úc Tử Duyệt nhìn gương mặt tuần tú của anh thì thào nói.

“Mì đậu hũ dưa chua?” Đó là cái quỷ gì vậy? Lăng Bắc Hàn nghi ngờ liếc nhìn Úc Tử Duyệt, “Anh đi nấu mì cho em?”

“Anh nấu cho em mì ăn liền đậu hũ dưa chua nha?” Úc Tử Duyệt lúc này cũng hoàn toàn tỉnh táo lôi kéo cổ tay của anh, tỏ vẻ đáng thương nói. Lúc này cô rất muốn ăn món vừa chua lại vừa cay, đó là đậu hũ dưa chua.

“Mì ăn liền? Hồ đồ! Không cho phép ăn! Món đó chẳng những không có dinh dưỡng mà còn có hại.” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm nhỏ giọng nói. Cô gái nhỏ này nửa đêm lại muốn ăn mì ăn liền.

“Không sao... em muốn ăn... một lần thôi có được không? Anh không có ở nhà em cũng không dám xin bà nội ăn... nên bây giờ anh cho em ăn một lần có được không? Em thật sự rất muốn ăn...” Úc Tử Duyệt ngồi xổm trên giường lớn, lôi kéo cổ tay Lăng Bắc Hàn đang đứng ở mép giường, càng lắc lắc làm nũng không ngừng, đáng thương nói.

Cô chu cái miệng nhỏ lên. Cô như vậy làm cho anh không đành lòng cự tuyệt.

“Nhớ chỉ ăn một lần này thôi!” anh lấy ngón tay chỉ vào sống mũi của cô, lạnh lùng nói.

Nghe được anh đã đồng ý Úc Tử Duyệt mừng rỡ liếm liếm môi, một đôi mắt to tròn nhìn anh nặng nề gật đầu.

Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, cười cười mặc áo ngủ chuẩn bị đi xuống lầu.....

“Lăng Bắc Hàn, trong nhà không có mì ăn liền... anh phải ra ngoài mua...” Úc Tử Duyệt nhắc nhở anh.

“.....” Nghe lời của cô Lăng Bắc Hàn bỗng chốc im lặng! Không ngờ nửa đêm như thế này mà anh còn phải lái xe đi ra ngoài mua mì ăn liền? Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ tham ăn kia của cô anh không thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Hung hăng lườm cô một cái, “Em nằm xuống ngủ tiếp đi! Anh làm xong sẽ gọi em.” Nói với cô xong anh đi tới tủ quần áo, động tác lưu loát thay đổi trang phục.

Úc Tử Duyệt còn quỳ gối trên giường xem động tác anh mặc quần áo cảm thấy trong lòng rất ấm áp, cũng cảm thấy mình giống như rất ngang ngược... nhưng ai có thể dạy dỗ cô chứ, cô muốn ăn...

Tiếng động cơ Hummer kinh động đến Tiểu Dĩnh cùng Lăng Chí Tiêu. “Muộn rồi Bắc Hàn còn đi đâu... a...” Tiểu Dĩnh ấp a ấp úng nói, còn chưa dứt lời đã bị động tác của Lăng Chí Tiêu làm cho bị đau...thở dài.....

Lăng Bắc Hàn lái xe đi khắp nơi tìm cửa hàng tiện lợi 24 giờ. Cuối cùng khi anh vòng vài con đường thì cũng đã phát hiện ra trên một con phố vắng vẻ, ở khúc quanh có một cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Khẩu vị của phụ nữ mang thai thật đúng là kỳ quái! Lăng Bắc Hàn tìm kiếm nhãn hiệu các loại khẩu vị mì ăn liền trên giá hàng mà cô nói, hương vị đậu hũ dưa chua chứ không phải là dưa chua chín... Nhiều nhãn hiệu như vậy Lăng Bắc Hàn không biết cô thích ăn cái nào nữa.

Hỏi thăm nhân viên phục vụ loại mì nào bán chạy nhất, “Thật ra thì mấy cái nhãn hiệu này đều là uy tín lâu năm, cho nên lượng tiêu thụ tương đương nhau, nếu không anh thử lấy mỗi loại một gói về thử?”

“.....” Mặc dù Lăng Bắc Hàn không lên tiếng nhưng vẫn lễ phép gật đầu một cái sau đó chỉ cầm một gói mì ở trên quầy hàng, anh nhớ ở cửa chung cư có tờ quảng cáo chính là loại nhãn hiệu cái gì mà có bao nhiêu quá trình có thể trải qua chín chín tám mươi một ngày lên men mà tạo thành hương vị chua chua đã nghiền.....

Anh chỉ cầm một gói! Cũng không thể dung túng cho cô ăn loạn.

Nữ nhân viên phục vụ trẻ tuổi cảm thấy cái chú đẹp trai này thật là keo kiệt, hơn nửa đêm rồi còn tới mua đồ nhưng chỉ mua đúng một gói mì. Hơn nữa còn cầm tờ tiền nguyên 100 cho cô thối lại.

Sau khi Lăng Bắc Hàn rời đi Úc Tử Duyệt lặng lẽ len lén đi xuống lầu. Sợ bị người nhà phát hiện cho nên cô ngồi ở trên ghế salon yên lặng chờ Lăng Bắc Hàn trở lại. Nghĩ tới vị chua chua cay cay ấy cô lại không kiềm nổi muốn chảy nước miếng.

Chỉ chốc lát sau cô đã nghe được tiếng động cơ ô tô, rốt cuộc không nhẫn nại được cô liền đứng dậy chạy ngay đến cửa chờ Lăng Bắc Hàn.

Xa xa Lăng Bắc Hàn chỉ thấy một thân áo trắng, Úc Tử Duyệt đang đứng ở trước cửa nhà trên người cũng không thêm mặc áo khoác. Điều này làm anh rất là tức giận!

“Tại sao anh lại đi lâu như thế... bảo bảo đói bụng gọi không ngừng đây nè!” Thấy sắc mặt của anh không tốt lắm Úc Tử Duyệt le lưỡi làm nũng nói với anh, còn lấy đứa bé ra làm cái cớ.

“Ai cho em đi xuống? Cũng không mặc áo khoác?” Lăng Bắc Hàn tức giận gầm nhẹ nói với cô, gương mặt đen thui đến dọa người. Úc Tử Duyệt bị dọa sợ không dám lên tiếng, giống như một cô dâu nhỏ cúi thấp đầu.

Khốn kiếp! Anh ấy không thể ôn tồn mà nói chuyện với cô sao chứ? Hung hăng như vậy làm gì?

Nghĩ như vậy cô tức giận vội vàng đi tới cầu thang thở phò đi lên lầu. Một tuần trước cầu thang đi lên của nhà họ Lăng đã được trải một tấm thảm lông dê thật dày và mềm mại, những việc này cũng đều vì cô là phụ nữ có thai mà làm.

Cho nên cho dù cô dùng sức đạp cầu thang cũng không còn phát ra tiếng vang kinh người.

Tức giận?

Lăng Bắc Hàn nhìn theo bóng lưng của cô âm thầm nghĩ. Tính khí thật đúng là rất lớn? Đuối lý rồi mà còn dám giận anh.

Anh không đuổi kịp cô nên đành cầm túi đồ đi vào phòng bếp.

Anh nhớ lúc xem tin tức có nói gói tương trong mì ăn liền không tốt cho sức khỏe, vì vậy Lăng Bắc Hàn quả quyết ném gói tương có màu cam sắc sỡ qua một bên chỉ cho vào hai gói gia vị còn lại và đánh thêm hai quả trứng gà, nấu mì xong anh rót cho cô một ly sữa bò rồi mới mang lên lầu.

“Heo nhỏ tham ăn mau rời giường!” Vào phòng ngủ lúc anh phát hiện cô đang nằm trên giường, Lăng Bắc Hàn mím môi cứng chiều nói, anh nghĩ chẳng lẽ trong lòng cô vẫn còn ở giận anh sao?

Cô đã sớm ngủ thấy này mùi vị chua chua thơm ngon nhưng hình như không ngủ thấy được vị thật cay, Úc Tử Duyệt âm thầm nuốt một ngụm nước bọt vẫn còn đang tức giận nên có chút không tình nguyện đứng lên.

Úc Tử Duyệt? Không dậy thì không thể ăn mì đậu hũ dưa chua...

Ăn là lớn nhất!

Cô hạ quyết tâm ngồi dậy quật cường né tránh sự uy hiếp từ phía Lăng Bắc Hàn.

Thật đúng là đang tức giận!

Lăng Bắc Hàn đưa bát mì cho cô. Úc Tử Duyệt chau mày lại nhận lấy. “Gói tương đâu?” Nhìn dáng vẻ thơ ơ trước mặt, Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên nhìn anh chằm chằm tức giận hỏi.

“Gói tương ăn vào sẽ có hại cho sức khỏe nên anh bỏ rồi/”

“Bộp...”

Lăng Bắc Hàn nghiêm khắc nói xong Úc Tử Duyệt đã nặng nề đem chén mì đặt lại ở trên tủ đầu giường, “Như vậy ăn làm sao ngon nữa?” Cô tức giận nói.

Cô gái đáng ghét!

Lăng Bắc Hàn tức giận mắng ở trong lòng, “Tại sao anh lại phóng túng để em trở nên như thế này chứ? Ngày mai anh phải đi rồi đó!” Lăng Bắc Hàn nhẫn nại nói xong sau đó bưng chén đi xuống lầu.

Cô có quá đáng quá không?

Nhìn đồng hồ một chút đã sớm qua mười hai giờ, lúc trước đó cô còn ằm ỉ đòi anh làm cho cô mì ăn liền rồi bây giờ lại đi bắt bẻ...

Úc Tử Duyệt cau mày, nhưng mà cô cũng không có cách nào khống chế được tâm tình của mình, kiểu tâm trạng này giống như lúc phụ nữ đang ở trong thời kỳ kinh nguyệt vậy, tính tình cổ quái.

Chỉ chốc lát sau Lăng Bắc Hàn lại đi lên lầu, lần này anh không hề nói gì đưa chén mì lại cho cô. Bây giờ Úc Tử Duyệt vui vẻ nhận lấy, vào lúc này có thể thấy trong chén mì kia đã có màu da cam của dầu rồi. Cô cũng biết ăn cái này sẽ có hại cho sức khỏe nhưng chỉ ăn một lần thôi mà! Sẽ không có vấn đề gì đâu.

Nhìn bên trong chén mì có một quả trứng luộc và xúc xích Úc Tử Duyệt len lén liếc nhìn đang Lăng Bắc Hàn đang thay quần áo, cô rất cảm động vì được anh săn sóc.

Lúc tên đàn ông thối này săn sóc mình chính là thời điểm anh phát cáu. Vô cùng nghiêm khắc!

Thấy anh xoay người cô vội vã cúi đầu ăn say sưa ngon lành. Lăng Bắc Hàn nhìn tướng ăn của cô cười cười nghĩ lúc này sao không thấy cô ấy nói câu trái ngược với dạ dày.

“Hí..... thật cay..... thật sảng khoái!” Càng ăn Úc Tử Duyệt càng thỏa mãn, cô tham lam uống hết nước trong bát nói.

“Uống ly sữa bò này đi rồi ngủ tiếp.” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm nói giọng ra lệnh.

Úc Tử Duyệt không thèm nghe lời của anh ngược lại cô đem ăn hết mì cùng nước, sau đó xuống giường muốn đi đánh răng, “A... em...”

Lăng Bắc Hàn kéo cô về cầm ly sữa bò đưa đến bên miệng của cô, “Uống!” anh không cho cô một cơ hội phản bác.

“Không nên uống liền bây giờ, tanh như vậy sẽ bị nôn đó!” cô quệt mồ hôi tức giận nói, Lăng Bắc Hàn cũng không còn miễn cưỡng nữa, “Em đừng có mặc kệ như vậy ...” anh thấp giọng nói với theo bóng lưng của cô.

Lời này Úc Tử Duyệt rất không thích nghe!

Trong mắt anh cô rất hay mặc kệ sao? Úc Tử Duyệt xót xa nghĩ không thềm để ý tới anh đi đến phòng tắm rửa mặt.

Chẳng lẽ anh không biết cũng chỉ những lúc có anh ở bên cô mới có thể mặc kệ bản thân nũng nịu với anh hay sao? Bởi vì yêu anh nên cô mới để lộ tất cả mọi tính cách của mình ở trước mặt anh...

Lúc trở lại phòng ngủ, cô phát hiện anh đã nằm xuống giường, mà ly sữa bò bên cạnh cũng trống không hẳn là bị anh uống. Cô lặng lẽ nằm xuống một bên giường cách anh rất xa, giữa hai người có thể để được một cái bồn rồi.

Đưa lưng về phía anh lòng cô chua chua nhưng chỉ chốc lát sau đã ngủ. Sau đó cô cảm thấy anh đến gần cô, ôm lấy cô từ sau lưng, nhỏ giọng nói: “Không phải anh trách em mà anh là lo lắng em không chăm sóc tốt mình và con...”.

Nghe lời nói của anh tâm tình của Úc Tử Duyệt đã dễ chịu hơn rất nhiều, “Những người khác anh không đối xử như vậy!” Cô tức giận nói, nhưng trong lòng cũng không giận dữ nhiều như vậy.

Lăng Bắc Hàn nghe lời của cô nói, đầu tiên là ngẩn người rồi sau đó nhếch miệng lên, “Người khác không đúng anh sẽ la to?”

Chính là đối với người đặc biệt mới có thể đối xử đặc biệt, bởi vì hai người đều có biểu hiện như thế!

231. Chương 231: Tìm Được Thôi Nhã Lan

Úc Tử Duyệt vui ở trong ngực Lăng Bắc Hàn, hai người ngồi ở trên ban công tắm nắng đầu thu chào buổi sáng. Vào lúc này Úc Tử Duyệt cảm thấy rất hạnh phúc, cũng rất thỏa mãn.

Cô thật sự mong được ngồi trong lòng Lăng Bắc Hàn như vậy, sau đó dần dần già đi...

“Lúc diễn tập quân đội, có thể anh không thể liên lạc được với em, nếu gọi điện thoại có khả năng cũng không tìm được anh. Lúc đó đừng quá lo lắng cho anh, cũng đừng khổ sở, một tháng trôi qua rất nhanh, sẽ phải có lúc anh không ở cùng em được.” Lăng Bắc Hàn ôm cô, cầm chống đỡ ở trên đỉnh đầu của cô, thì thào nói.

Nhớ tới lát nữa sau khi ăn cơm xong anh sẽ phải rời đi, Úc Tử Duyệt không nỡ, dịch người, đưa hai cánh tay ra ôm lấy cổ anh, si mê nhìn gương mặt tuấn tú của anh. Cô duỗi ngón tay trắng nõn, nhẹ nhàng xoa dọc theo anh khuôn mặt cương nghị, vẽ theo từng đường cong trên mặt...

Gương mặt thực sự rất đẹp trai! Gương mặt ấy cũng đã sớm khắc sâu vào trong đáy lòng cô....

Lăng Bắc Hàn cúi đầu, nhìn thấy trong ánh mắt cô là tình yêu say đắm dành cho anh, không nhìn được đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của cô.

“Quá gầy! Lần sau anh trở lại mà em còn gầy hơn nữa, xem anh xử lý em như thế nào!” Anh nắm lấy chóp mũi dễ thương của cô kéo xuống, dạy dỗ cô.

“Ừm..... anh dám xử lý em?” Úc Tử Duyệt ngồi thẳng lên, chỉ vào bụng của mình, bá đạo nói với Lăng Bắc Hàn. Hiện tại cô cũng không phải là chỉ có một người chiến đấu hăng hái, cô đã có con trai rồi!

Úc Tử Duyệt thường hay suy nghĩ, tương lai sau khi sinh con trai nhất định cô phải giáo dục con thật tốt mới được, để con trai và cô ở chung một chiến tuyến, cùng nhau đối phó với Lăng Bắc Hàn!

“Thế nào, có chỗ dựa liền dám đắc chí sao? Một lớn một nhỏ cùng nhau đánh anh sao?” mặt Lăng Bắc Hàn tỏ vẻ uy nghiêm nhìn cô chằm chằm, nghiêm nghị nói.

“Bốc phét! Về sau xem anh còn dám khi dễ em, em sẽ mang theo con trai cùng nhau bỏ trốn. Ừm.....” Úc Tử Duyệt liếc mắt nói với anh, Lăng Bắc Hàn không nhịn được nữa, cúi đầu ngăn cái miệng nhỏ đang nói nhảm của cô.

Úc Tử Duyệt sợ hãi hôn trả anh, hai cánh tay vòng quanh cổ anh, thiết tha nhích gần anh hơn, gần hơn nữa. Cô không thể buông anh, cũng không thể để cho anh rời đi...

Cốc cốc cốc.....

“Ừm... A...” hồi lâu, hai người đang hôn lại bị tiếng gõ cửa cắt đứt, rốt cuộc Lăng Bắc Hàn cũng dừng lại, buông đôi môi anh đào vừa đỏ vừa sưng của cô ra. Úc Tử Duyệt nặng nề thở dốc, khuôn mặt đỏ bừng. “Mau xuống nhà... ăn cơm...”

Lui ra khỏi ngực anh, Lăng Bắc Hàn đỡ cô đứng lên, cười cười sửa sang lại quần áo của cô đã bị anh kéo loạn, sau đó dắt tay cô đi xuống lầu.

“Ồ, rốt cuộc cũng chịu xuống lầu rồi.....”

“Bắc Diệp? Khải Lâm? Hai người tới muộn hả?” Úc Tử Duyệt vẫn còn ở trên cầu thang theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp ôm lấy Lục Khải Lâm cười nhẹ đứng ở trong phòng khách, cô mừng rỡ cười nói.

“Muộn á? Chúng tôi tới lâu rồi, nhưng không dám lên lầu quấy rầy hai người ân ái!” Lăng Bắc Diệp ra vẻ không đứng đắn nói với bọn họ, Lăng Bắc Hàn nhìn vẻ mặt của hai vợ chồng bọn họ cũng biết, có lẽ mâu thuẫn của hai vợ chồng này đã được giải quyết.

“Đừng nghe anh ấy nói bậy, chúng tôi vừa tới thôi!” lúc này Lục Khải Lâm mới cười nói, lông mày thanh tú cong lên theo nụ cười. Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy hôm nay Lục Khải Lâm thật là thân thiết, không giống bình thường có hơi lạnh lẽo.

Bà cụ này giờ vẫn không lên tiếng cũng phát hiện ra hai vợ chồng Lăng Bắc Diệp đang có biến hóa kỳ diệu, hình như không còn bộ dạng cứng rắn như trước kia... Bà âm thầm suy đoán trong lòng, không nói nhiều.

Lúc này thức ăn được dì Vương mang ra, gọi mọi người rửa tay ăn cơm.

“Trưa nay ba mẹ không về nhà sao ạ?” Úc Tử Duyệt vừa đi tới bàn cơm vừa hỏi.

“Sáng sớm mẹ cháu cảm thấy đầu choáng váng không thoải mái nên ba cháu đưa mẹ cháu đi bệnh viện rồi!” lúc này bà cụ mở miệng nói.

Nghe bà cụ nói như vậy, Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn đều căng thẳng, lo lắng không biết bà Tiểu có khỏe không. Nhưng mà bọn họ mới vừa ngồi xuống ghế, chuẩn bị ăn cơm thì Lăng Chí Tiêu và Tiểu Đinh trở lại. Sắc mặt của Tiểu Đinh có chút tái nhợt, da dẻ cũng không được khá lắm.

Nét mặt của Lăng Chí Tiêu cổ vẻ nghiêm túc! “Tôi không ăn, lên lầu ngủ một lát...” Sau khi hỏi qua Lăng Bắc Diệp, Tiểu Đinh cũng đỡ nhìn Lăng Chí Tiêu cười nói, sau đó liền đi lên lầu.

“Ba, mẹ có sao không?” lúc này, Úc Tử Duyệt quan tâm hỏi, vẻ mặt Lăng Chí Tiêu tự nhiên nhìn cô. “Không có việc gì, chỉ bị cảm lạnh...” Lăng Chí Tiêu nói như vậy, nhưng nét mặt của ông lại không thể lừa được con mắt của Lăng Bắc Hàn.

Trong lòng hơi trầm xuống, ngoài mặt anh làm như không xảy ra chuyện gì, càng không ngừng gấp thức ăn cho Úc Tử Duyệt nhưng trong lòng lại rất lo lắng, chỉ sợ bà Tiểu thật sự có bệnh gì. Cũng đột nhiên anh ý thức được, bọn họ đã già rồi, hơn 50 tuổi...

“Hôm nay sao không thấy Bắc Diệp đi làm?” lúc này Lăng Chí Tiêu hỏi Lăng Bắc Diệp.

“Nghỉ phép mấy ngày! Lâu rồi không có nghỉ phép” Lăng Bắc Diệp đáp lại với Lăng Chí Tiêu, trong lòng anh tính toán muốn dẫn Lục Khải Lâm đi ra ngoài chơi mấy ngày, đã kết hôn lâu như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh nghỉ phép, coi như bù cho tuần trăng mật.

Lăng Chí Tiêu gật đầu một cái. “Tháng mười một Bắc Triệt cũng trở về.....”

“Nghe nói chưa đến tháng mười một sẽ trở lại...” Lục Khải Lâm cười cười chen miệng vào nói.

“Thường nghe mọi người hay nhắc đến Bắc Triệt mà con còn chưa được gặp anh ấy?” Úc Tử Duyệt cũng nói.

“Bắc Triệt là một vị đại suất ca, cũng không biết anh ấy ở Châu Phi lâu như vậy có đen đi hay không...” Lục Khải Lâm lại nói, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp ghen tức nhìn cô chằm chằm. Lục Khải Lâm lại nhìn anh? “Em nói thật mà...”

Cô gái này! Không đặt anh ở trong mắt, còn nói chú nhỏ đẹp trai?

“Thật vậy sao? Vậy thì về nhanh một chút để được nhìn thấy người.” Úc Tử Duyệt nghịch ngợm nói theo Lục Khải Lâm, cũng len lén nhìn mặt sắc xanh mét ở bên cạnh của Lăng Bắc Hàn.

“Nói nhảm, cháu của ta mà lại xấu xí hay sao?” lúc này bà cụ mở miệng, mặt kiêu ngạo nói.

Bà cụ đúng là bao che! Úc Tử Duyệt cười cười, gấp miếng thịt kho cho bà cụ, “Chỉ cho ăn một miếng!”.

“Con nhóc này! Cháu quần bà sao?” bà cụ bắt mồm nói.

“Quần bà là vì muốn tốt cho bà!” Người một nhà đồng thanh nói làm mặt bà cụ trở nên lúng túng, sau đó giống như đứa bé cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Lăng Bắc Hàn chu đáo xới cơm và lấy mấy món ăn đem lên lầu cho bà Tiểu.

Sau khi vào phòng ngủ, chỉ thấy bà Tiểu lười biếng nằm ở trên ghế quý phi cạnh cửa sổ phơi nắng, vừa nghe thấy tiếng động bà nghĩ là Lăng Chí Tiêu đi vào. “Lão Lăng, đứa bé này vẫn là không muốn” một câu nói, làm Lăng Bắc Hàn dừng bước chân.

Đứa bé? Cái gì đứa bé?

Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, sau đó, con mắt trở nên lạnh lẽo! “Mẹ.....” anh cứng ngắc mở miệng. Tiểu Dĩnh nghe thấy giọng nói của Lăng Bắc Hàn, chợt kinh ngạc ngồi dậy, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn toàn thân mặc quân trang, bưng khay thức ăn đứng ở đó.

Mặt mày Tiểu Dĩnh co quắp, nhớ tới lời nói mới vừa rồi có thể con trai đã nghe được, bà thẹn thùng mà cúi thấp đầu. “Sao con lại lên đây.....”

“Mẹ ăn chút cơm đi.” Lăng Bắc Hàn nhìn Tiểu Dĩnh, nhỏ giọng mà nói. Tiểu Dĩnh do dự một chút nhưng vẫn đứng dậy.

“Không muốn thì cũng không cần, mẹ lớn tuổi rồi, rất nguy hiểm.....” Lăng Bắc Hàn chậm rãi mở miệng nói, sắc mặt bình tĩnh. Anh biết bà Tiểu không bị những thứ bệnh khác thì trong lòng cũng khá yên tâm.

Tiểu Dĩnh nghe lời của con, động tác cứng đờ, cảm thấy thẹn thùng mà trong lòng cũng chua xót. Rốt cuộc cũng là một sinh mệnh nhỏ.

Nhưng bà cũng đã năm mươi hai tuổi rồi, hiện tại phát hiện mình mang thai, nếu mọi chuyện lộ ra bên ngoài thì rất mất mặt. Cháu nội cũng sắp ra đời.....

Tiểu Dĩnh chua xót gật đầu. “Hai ngày nữa mẹ sẽ đi giải quyết, con đừng nói cho Duyệt Duyệt... Mà con cũng đừng cho lo lắng cho ba mẹ, hãy an tâm công tác.” Bà Tiểu gằn từng chữ. Lăng Bắc Hàn gật đầu.

“Duyệt Duyệt phải nhờ mọi người rồi.” Lăng Bắc Hàn lại nói.

“Người một nhà, nhờ vả cái gì, con đi xuống đi. Một lát nữa để cho Duyệt Duyệt tiễn con đi...” Tiểu Dĩnh cũng cứng nhắc nói, không nhìn anh. Lúc này tình cảm hai mẹ con rất khó được thân thiết như trước kia...

**

Lăng Bắc Hàn mở cửa xe quân đội ra, Úc Tử Duyệt đi theo anh đến trạm xăng dầu, hai người lưu luyến không rời hôn nhau hồi lâu ở trong xe rồi mới buông nhau.

“Mặc dù là diễn tập nhưng anh cũng phải chú ý an toàn.” Úc Tử Duyệt vĩnh viễn nói với anh một lần nữa.

“Nhất định! Em cũng phải tin tưởng vào năng lực của anh chứ, sẽ không thể nào gặp chuyện không may đâu! Nhất định phải tin tưởng anh, bất luận là vào thời điểm nào cũng phải tin tưởng! Hai người chính là

hậu phương vững chắc của anh.” bàn tay Lăng Bắc Hàn lần nữa sờ lên trên bụng của cô, sau đó cúi người hôn lên, kiên định nói.

Úc Tử Duyệt nặng nề gật đầu, tin tưởng lời anh nói, anh sẽ không bao giờ bỏ lại cô và con.

Anh nhảy xuống xe trước, sau đó ôm cô, nhân viên bảo vệ Tiểu Lý đã lái xe tới đón Úc Tử Duyệt. Úc Tử Duyệt chờ Lăng Bắc Hàn lên xe, đưa mắt nhìn theo chiếc xe màu xanh lá hoành tráng biến mất cô mới lên xe của Tiểu Lý.

Mới vừa lên xe không lâu, cô lại nhận được điện thoại của Lệ Mộ Phàm gọi tới, anh nói đã đến kinh thành.

“Em cũng không biết cô ấy ở đâu trong thành phố A, Lăng Bắc Hàn chỉ nói là ở vùng ven thành phố. Anh có muốn em giúp hỏi lại hay không? Đúng rồi anh tìm cô ấy.....”

“Anh biết rồi, không cần hỏi Lăng Bắc Hàn. Trước cứ như vậy đi, bye...” trong điện thoại Lệ Mộ Phàm nhỏ giọng nói sau đó vội vã cúp điện thoại. Úc Tử Duyệt cau mày, nghĩ thầm tại sao Lệ Mộ Phàm muốn tìm Thôi Nhã Lan?

Tối hôm qua vẫn còn ở nước Mỹ, bây giờ đã chạy tới kinh thành.....

**

Một chiếc xe xa hoa phóng đi, trên xe Lệ Mộ Phàm một thân tây trang đen ngồi ở trên ghế salon, cặp mắt màu lam sắc lạnh ưu buồn nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong đầu anh không ngừng hiện lên những lời nói của Úc Tử Duyệt về chuyện của Thôi Nhã Lan.

Tại sao anh không biết ba của cô đã qua đời? Anh nghi ngờ nhất định đứa bé đó là của anh... nhưng làm sao lại mất? Tại sao không nói cho anh biết?

Trong lòng buồn bực, đau đớn.

Thì ra lúc anh vô lễ với Úc Tử Duyệt, bị Lăng Bắc Hàn đánh một trận ở trong mưa, sau đó anh trở lại biệt thự liền gọi điện thoại cho Thôi Nhã Lan tới đây. Đêm đó, mưa to giàn giụa, Thôi Nhã Lan đội mưa đi tới biệt thự của anh.

Lúc đó Lệ Mộ Phàm nóng sốt, mơ mơ hồ hồ mà muốn cô. Sau đó, Thôi Nhã Lan còn chăm sóc anh cả đêm cho đến khi anh hết sốt.

“Lệ thiếu, tìm được rồi, người đang ở thành phố F.” Lúc này có người gọi điện thoại thông báo với Lệ Mộ Phàm.

Lệ Mộ Phàm lập tức bảo lái xe đưa anh đi thành phố F.

“Lệ thiếu, phu nhân đi theo.” Chỉ chốc lát sau lại có người gọi điện thoại tới nói với anh.

Lệ Mộ Phàm mệt mỏi cúp điện thoại, dựa vào trên sofa. Anh không biết bây giờ mình còn tới tìm Thôi Nhã Lan làm cái gì nữa, đứa bé kia đã không còn, bọn họ cũng không nên dây dưa với nhau thêm nữa... Nhưng mà anh chỉ muốn hỏi cô một chút, tại sao lại độc ác giết chết một sinh mạng vô tội?

Cũng là anh không cam lòng bị cô lừa gạt.....

Cô luôn miệng nói thương anh, muốn chăm sóc anh, cho anh ấm áp, kết quả chỉ là vì tiền của anh.

Trên xe Lệ Mộ Phàm nắm hai tay thật chặt, khuôn mặt co quắp, đáng vẻ phóng khoáng gương mặt tuấn tú thường ngày của anh bây giờ lại trở thành ẩn nhẫn khổ sở.

Bụng quặn đau từng trận, một dòng dịch ấm áp cứ theo từng động tác của cô không ngừng trào ra. Trên chiếc giường bạc đơn sơ, khuôn mặt Thôi Nhã Lan trắng bệch, đôi tay che bụng của mình. Trên đầu giường có một bao đựng băng vệ sinh.

Tại sao cô lại vô dụng như vậy, té từ trên cầu thang xuống, chính cô đã làm mất con rồi.....

Đau lòng rơi nước mắt, bây giờ trong đầu cô đầy ngập hình ảnh máu me đầm dề. Ngày hôm trước lúc cô ở khách sạn quét dọn vệ sinh, bởi vì cơ thể không được bổ sung đầy đủ dinh dưỡng cho nên té xỉu, lăn xuống cầu thang, thế là sảy thai...

Người ta nói nói dối sẽ gặp báo ứng! Cô lừa gạt Lê Mộ Phàm nói đứa bé không còn, kết quả, thật sự không còn rồi!

Tất cả mọi người đều rời khỏi cô, chỉ có sinh mệnh nhỏ này ở lại bên cô. Nhưng bây giờ nó cũng bỏ cô mà đi...

Cô nhìn lên trần nhà đơn sơ, cười tự giễu, nước mắt lại không thể kìm nén tuôn trào...

Thậm chí cô đã bắt đầu tin tưởng những gì lúc nhỏ thầy tướng số đã nói, cô mang mệnh sát! Nếu không tại sao tất cả người thân của cô đều mất? Cô hận mình như vậy, rất hận!

Cộc cộc cộc... một loạt tiếng bước chân làm cô kinh hãi hồi hồn. Nơi này là tầng chót chỉ có một mình cô ở mà, theo bản năng cô đứng dậy, lau nước mắt.

Bùm..... cô còn chưa có đứng lên thì đã nghe thấy một tiếng vang lớn, cánh cửa cũ kỹ đã bị người ta đập mở. Rồi sau đó cô nhìn thấy gương mặt tuần tú đã biến mất hơn một tháng qua.....

Trên người anh toát ra một mùi bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái hòa tan hết mùi nấm mốc trong phòng. Thôi Nhã Lan ngồi ở bên giường, kinh ngạc mà nhìn Lê Mộ Phàm một thân tây trang đen. Màu đen có vẻ như làm anh trầm ổn hơn rất nhiều. Không giống trước kia, luôn thích mặc trang phục màu trắng không nhiễm một hạt bụi...

Anh sạch sẽ.

Sâu trong cặp mắt ưu buồn của Lê Mộ Phàm khóa chặt bóng dáng cô gái đang ngồi ở mép giường. Trên đầu giường lại có một túi màu xanh đựng băng vệ sinh làm trong lòng anh chợt lạnh.

“Đứa bé đâu?” Lê Mộ Phàm lạnh lùng mở miệng, cố ý xem nhẹ vẻ mặt trắng bệch của cô, nhìn cô chăm chăm, nhỏ giọng hỏi.

Làm sao anh biết? Trong lòng Thôi Nhã Lan đau nhói, nhếch môi, cười trào phúng! “Mất rồi...” không phải cô đi phá, cô còn chưa có độc ác như vậy. Chỉ là cô vô dụng, một sinh mệnh nhỏ ở trong bụng của mình mà cũng không bảo vệ được!

Lê Mộ Phàm bước nhanh đến phía trước, đưa tay bóp cổ của cô. Anh đột nhiên nảy sinh ác tâm dùng lực, khuôn mặt dữ tợn trừng mắt nhìn cô, “Tại sao? Cô có tư cách gì mà làm vậy?” Anh trừng mắt nhìn cô, rống lên, gương mặt tuần tú trở nên dữ tợn, đáng sợ!

Khụ..... khụ..... cô bị anh bóp cổ khó có thể hô hấp, mặt cô bắt đầu đỏ lên, nhìn vẻ mặt tàn nhẫn của chính anh, “Anh buông tôi ra.....” Cô cố gắng giãy dụa, chất lỏng ở giữa hai chân vẫn không ngừng chảy ra, bụng quặn đau từng trận, lòng lại tràn đầy chua xót, nhưng cô quyết tâm không đáp lại.

Thấy cô giống như muốn chết, anh không đành lòng buông cô ra, thân thể của cô suy nhược ngã xuống trên giường, “Lần trước cô vay tiền tôi là bởi vì ba cô ngã bệnh sao?” Vành mắt của Lê Mộ Phàm đỏ lên nhìn cô ngã xuống giường, cuối cùng cũng hỏi.

232. Chương 232: Kết Thúc

Lần đó cô hỏi vay tiền của anh, bị anh làm cho nhục nhã bởi vì anh hiểu lầm cô là người tham tiền. Nhưng bây giờ anh đã biết sự thật nên rất hối hận. Anh không nhắc tới cô cũng cho phép mình quên lãng chuyện này, nhưng hôm nay anh lại nhắc tới như vậy làm lòng của cô lần nữa quặn đau.

Lúc cô khó khăn nhất người cô nghĩ tới đầu tiên là anh. Cô cho là anh cũng thích cô. Cô hỏi anh vay tiền là để chữa bệnh cho cha nhưng lại dối lấy những lời nói nhục nhã của anh. Cô cùng đường mới đi tới làm phiền tới Lăng Bắc Hàn.

“Đúng vậy!” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Không khóc cũng không cười. Cô bình tĩnh nói.

“Tôi cho là.....”

“Lệ tiên sinh. Việc này đã không còn ý nghĩa gì rồi! Sự việc kia tôi đã không còn oán giận anh. Mà anh cũng không có nghĩa vụ phải giúp tôi...”. Thôi Nhã Lan nhìn Lệ Mộ Phàm nói. Không oán không hờn đứng lên. Cô cũng là một người hiểu chuyện, cô biết anh cũng không có nghĩa vụ phải cho cô mượn tiền.

Tất cả đều do cô chỉ nghe theo ý mình mà thôi.

Cô biết bây giờ bọn họ đã không còn bất cứ quan hệ gì. Trước đó giữa hai người đã xảy ra mối quan hệ không nên có. Nhưng hiện tại mối liên hệ duy nhất của hai người là đứa bé cũng đã mất. Cho nên giờ đây họ lại càng không có quan hệ.

Buồn bã, đau đớn dâng lên trong lồng ngực anh, kích động. “Cô không yêu tôi nên độc ác phá bỏ đứa bé sao?”. Anh vô lực hỏi, nhưng trong lòng cũng rõ ràng cô có quyền không cần đứa bé này. Nhưng anh chỉ oán cô tại sao lại có thể ác tâm như vậy?

Không yêu?

Trong lòng Thôi Nhã Lan phát khổ, nhưng có khổ mấy cũng phải chịu đựng. Cô không biết rốt cuộc yêu là như thế nào, cô chỉ biết, cô thích nhìn anh say sưa ăn ngon lành những thức ăn mà cô nấu, thích anh thỉnh thoảng cười dịu dàng với cô, cũng thích anh ôm đàn ghi-ta ca hát...

Cô cũng đau lòng khi nhìn thấy anh buồn buồn không vui uống rượu giải sầu...

Nhìn anh cô lắc đầu một cái. Khóe miệng nở nụ cười. “Tôi mới mười chín tuổi. Không thể để ột đứa bé làm liên lụy tới mình...”.

Liên lụy?

Lệ Mộ Phàm chết tâm nhìn cô. Cảm giác có vẻ như mình rất buồn cười, chạy từ nước Mỹ xa xôi tới nơi này.

Anh chậm rãi móc ra một tấm chi phiếu từ trong bộ áo phục màu đen của mình, cầm bút máy viết chữ như vẽ tranh, xé ra đưa cho cô.

“Coi như là tôi bồi thường cho cô!” Có lẽ là anh không đành lòng thấy cô ở một nơi nghèo túng như vậy... thế nhưng anh lại đối xử như vậy với một cô gái đã lừa gạt anh. Giết chết đứa bé của anh! Lệ Mộ Phàm cảm giác mình gần giống thánh nhân.

Cũng có lẽ anh đã trở nên thành thực, phân rõ thị phi.

Cô cùng anh vốn cũng không có bất kỳ quan hệ gì, cho nên cô cũng không có nghĩa vụ sinh con cho anh. Nhưng vì cái gì trong lòng anh lại rất hận cô, hận muốn bóp chết cô. Anh kìm chế nỗi hận trong lòng, đôi tay hơi có vẻ run rẩy đem tấm chi phiếu để lại một bên trên bàn.

“Tôi không cần!” Lấy tiền đó để đuổi cô đi sao? Thật đúng là hào phóng đấy...

Cô kích động đứng dậy. Đem tấm chi phiếu ném lại cho anh. Trái tim run rẩy kịch liệt đau đớn.

Lệ Mộ Phàm nhìn ánh mắt kiên định của cô làm tim anh đau nhói, không thể nhịn được anh đưa tay ra ôm lấy thân thể cô thật chặt. Thật ra thì chính cô đã cho anh rất nhiều vui vẻ, đi cùng với cô rất thú vị. Anh vẫn hay lấy việc trêu chọc cô, khi dễ cô làm thú vui. Mà cô cũng ngốc ngếch mặc anh khi dễ cũng không phản kháng.

Thôi Nhã Lan không ngờ anh sẽ đột nhiên ôm mình. Lòng tràn đầy uất ức hóa thành nước mắt mãnh liệt rơi xuống.

Thật ra thì anh ấy cũng không xấu. Chỉ là không thích cô. Cái ôm này của anh coi như là thương hại cô sao?

Dùng sức chớp chớp đôi mắt, cô cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống.

Lệ Mộ Phàm ôm cô một lúc lâu mới buông cô ra. Rũ con mắt xuống nhìn vẻ mặt tái nhợt của cô, còn đôi mắt thì sưng đỏ. “Tiền này không phải tôi có ý vũ nhục cô, cô hãy cầm đi, hãy sống một cuộc sống thật tốt. Cảm ơn cô đã từng mang đến cho tôi sự vui vẻ.....”

Giọng nói của Lê Mộ Phàm bị ép tới mức rất thấp. Hơi có vẻ khàn khàn. Anh nhìn cô, thật bình tĩnh nói. Anh nói cảm ơn cô? Thôi Nhã Lan thật bất ngờ, một người đàn ông luôn luôn cao ngạo như anh trong miệng lại dám nói ra từ này. Cô còn tưởng rằng anh thật sự muốn nhục nhã cô một lần nữa.

“Thật sự tôi không cần.” Những thứ kia là cô cam tâm tình nguyện bỏ ra. Là vô giá. Không cần dùng tiền bạc tới hồi báo. Thôi Nhã Lan cũng hiểu bản thân cô không hối hận vì đã yêu anh. Những thứ kia đều là do cô tự nguyện.

Cho nên cô không cảm thấy anh thiếu cô.

Lê Mộ Phàm vẫn thò tay cầm lấy tấm chi phiếu. Nhếch miệng lên. Nhìn cô. “Vây gấp lại sau...”. Cứ như vậy hòa nhau, yên lặng mà chia tay.

Giống như lần này anh tới tìm cô, chính là nói với cô hai chữ này. Lúc trước là không tiện chia tay.....Thôi Nhã Lan nhìn được nước mắt. Nhìn gương mặt tuấn tú của anh cũng cười cười. “Hẹn gấp lại!”. Như vậy tốt vô cùng. Thật rất tốt.

Anh không có hủy diệt những hình ảnh của mình trong lòng cô. Phần tình cảm tốt đẹp này chính là tình yêu say đắm.

Lê Mộ Phàm xoay người. Cất bước đi tới cửa. Trong lòng anh mơ hồ đau như bị thứ gì đó xé rách. Anh sẽ nhớ những lời cô đã nói. Cố gắng trở thành một con người không phải là bởi vì bề ngoài, gia thế hấp dẫn mà thu hút ánh mắt của phụ nữ.

Nếu như điều duy nhất anh không thấy hối hận là khi anh bước ra khỏi ngưỡng cửa này trong nháy mắt cô nói cho anh biết: Cô thích anh không phải là vì tiền của anh

Nói thì có ích lợi gì?

Cô núp ở sau cửa sổ nhìn anh bước lên một xe cao cấp rời đi. Hoàng hôn buông xuống. Một chiếc xe lay động rời đi khỏi cái khu dân nghèo...

Trong không khí còn lưu lại mùi vị bạc hà khoan khoái trên người anh. Dưới thân thể của cô vẫn còn chảy máu. Đứa bé của bọn họ và anh cũng đã cùng nhau rời khỏi cô...

Nhìn gian phòng đơn sơ trống vắng. Một loại cảm giác cô độc cắn nuốt cô. Nhưng cô không hề khóc. Cô phải mỉm cười hạnh phúc. Giống như tất cả những chua xót trong lòng đều bị cái ôm vừa nãy của Lê Mộ Phàm hòa tan.

Âu Lăng Hân thấy con trai đi tới phi trường. Về mặt bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Cái đó Thôi Nhã Lan.....”

“Mẹ, đừng lo lắng cho con nữa. Giữa con và cô ấy đã chấm dứt” Lê Mộ Phàm cũng mới biết mẹ anh đã đi tìm Thôi Nhã Lan. Sợ mẹ lại vì chuyện của anh mà lo lắng, anh hiểu chuyện nói với bà.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của con trai, Âu Lăng Hân vui mừng. Nhìn con trai như vậy bà nghĩ con trai cùng với Thôi Nhã Lan thật sự đã không có tình cảm gì nữa rồi.

“Như vậy thì con hãy an tâm mà học tập. Về sau công ty phải giao cho con quản lý rồi!” Âu Lăng Hân nhìn anh, gương mặt hòa ái cười nói. “Con cũng nên buông Duyệt Duyệt thôi...”

“Mẹ, hiện tại con và Duyệt Duyệt chỉ là bạn bè bình thường!” Anh kiên quyết cắt đứt rõ ràng mối quan hệ này. Đối với Úc Tử Duyệt anh đã sớm không còn cố chấp nữa rồi.

“Như vậy cũng tốt..... hôn sự của con mẹ sẽ với bàn bạc với chú của con một chút. Xem nhà cô gái nào thích hợp, sau đó con cố gắng bồi dưỡng tình cảm với cô ấy, chờ sau khi con hoàn thành xong việc học.....”

“Gấp như vậy làm cái gì? Con mới hai mươi một tuổi...”. Nhìn mẹ của mình Lê Mộ Phàm cười khổ nói.

“Được rồi, vậy mẹ không ép con! Nhưng con cũng không được có quan hệ nam nữ tùy tiện ở bên ngoài.” “Âu Lăng Hân dạy dỗ anh. Lê Mộ Phàm nhìn bà cười cười. Chỉ chốc lát sau lên máy bay đi. Anh muốn đi suốt đêm về nước Mỹ.

**

Lăng Bắc Hàn rời đi ba ngày rồi. Chỉ có ngày đó đến đơn vị trước khi xuất phát cô đã gọi điện thoại tới cho anh. Rồi sau đó không thấy bóng dáng nữa. Bởi vì Úc Tử Duyệt nghe thấy ở đó bọn họ đã bắt đầu diễn tập quân sự.

Theo quan sát của cô hai ngày nay sức khỏe mẹ chồng Tiểu Dĩnh hình như không tốt. Thường hay không xuống dưới lầu ăn cơm, đều là do Lăng Chí Tiêu bưng lên. Cô muốn đi an ủi bà nhưng gõ cửa mấy lần cũng không có phản ứng.

Cô nghĩ là chắc mẹ sinh bệnh nặng. Nhưng cô nhớ trước khi Lăng Bắc Hàn đi có nói mẹ chồng không có sinh bệnh gì, chỉ là cảm vặt.

Nhan Tịch giống như là biến mất khỏi thế gian vậy. Sau khi chị ấy rời đi, chưa bao giờ gọi cho cô một cú điện thoại. Gửi tin nhắn vào số điện thoại trước của chị ấy cũng không được.

Chat Messenger. Microblogging. Chị ấy cũng không hề sử dụng đến. Nhưng mà cô rất thông minh. Biết để lại tin nhắn cho chị ấy trên diễn đàn tiểu thuyết. Úc Tử Duyệt phải lè lưỡi hít hà, thật bội phục Nhan Tịch thế nhưng chưa từng ngừng việc viết tiểu thuyết mới.....

Chị ấy thật là kiên cường.....

Cô rất yêu thương và lo lắng cho chị ấy. Nhưng nhìn chị ấy kiên trì cập nhật như vậy cảm thấy chị ấy đã khá hơn rồi. Một quyển mới nhất là “Trao quyền”. Viết chuyện xưa của cô cùng Lăng Bắc Hàn.

Có rất nhiều chuyện là sự thật phát sinh giữa cô cùng Lăng Bắc Hàn, cũng có rất nhiều chi tiết là Nhan Tịch tự mình tưởng tượng, thêm thắt một chút... Thỉnh thoảng cười đến ôm cả bụng. Thỉnh thoảng khóc đến thấm. Cô đã tốn hết một buổi chiều một xem xong, sau đó cô nhắm lại.

Chỉ hy vọng chị ấy có thể sống thật tốt. Nhất định phải thật tốt.

“Người này rõ là đang che giấu.” Úc Tử Duyệt nhìn có một người gọi là “Tai đánh”. Có vẻ như có rất nhiều người nhắm lại. Tức giận lắm.

“Lão Lục không lợi dụng Nhan Tịch.”

Cứ như vậy nhắm lại. Liên tiếp hơn mười tin.

“Đọc tiểu thuyết mà thôi, làm gì kích động như thế...”. Úc Tử Duyệt tức giận nói. Không phải lão Lục đang lợi dụng Nhan Tịch sao? Ở trong tiểu thuyết Nhan Tịch không viết rõ ràng. Úc Tử Duyệt cau mày. “Mặc kệ có hay không, dù sao lão Lục cũng là người xấu...”. Úc Tử Duyệt thầm nói.

Trên thực tế lão Lục có thể là nằm vùng sao? Úc Tử Duyệt âm thầm nghĩ ngợi. Không dám tưởng tượng. Cô cảm thấy Nhan Tịch ảo tưởng lão Lục thành người nằm vùng để tự an ủi mình. Cô cũng mặc kệ có phải nằm vùng hay không, lão Lục thật sự đã làm tổn thương Nhan Tịch thật nhiều...

Nếu là Lăng Bắc Hàn đối xử với cô như vậy, chắc chắn cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

**

“Tiểu Dĩnh có chuyện gì vậy? Sao lại không chịu xuống ăn cơm?”. Liên tiếp chừng mấy ngày Tiểu Dĩnh cũng không xuống ăn cơm, mà cũng không thấy đi làm. Lúc Bà cụ ăn cơm bất mãn nói.

“Bà nội! Chắc thân thể mẹ không thoải mái!” Lúc này Úc Tử Duyệt giúp hoà giải. Chỉ thấy ba chồng bụng khay thức ăn từ phòng bếp ra ngoài, đi lên lầu.

“Thân thể không thoải mái cũng không xuống dưới lầu ăn cơm à? Người mang thai bị nôn ngén lợi hại cũng không yếu ớt như vậy.....”

“Bà nội!” Bà cụ bất mãn nói bị Úc Tử Duyệt cắt đứt. Nghĩ thầm bà nội còn rất nghiêm khắc đối với mẹ chồng. So với việc Tiểu Dĩnh đối xử với cô còn hơn rất nhiều.

Bà cụ cũng là tức giận Lăng Chí Tiêu cùng Tiểu Dĩnh có chuyện gạt bà.

“Em ăn không vô...”. Tiểu Dĩnh thấy Lăng Chí Tiêu bưng thức ăn đi vào, hơi có vẻ suy yếu mà nói. Bà muốn đi phá đứa bé này nhưng hai ngày nay huyết áp hơi cao không thể làm giải phẫu.

“Ăn không vô cũng cố chịu một chút! Những thứ này đều là thức ăn giúp hạ huyết áp.” Lăng Chí Tiêu trầm giọng nói.

“Lăng Chí Tiêu anh cũng ước gì em nhanh chóng phá bỏ đứa bé này có phải không?” Tiểu Dĩnh mất trí ngồi dậy trên giường gằm nhẹ. Rõ ràng chính bà cũng không muốn có đứa bé này nhưng lại muốn đổ thừa Lăng Chí Tiêu.

Cũng đều do bọn họ sai lầm, cứ nghĩ lớn tuổi như vậy rồi, sẽ không thể nào có thai được. Nào biết...

Sinh ra không thực tế mà phá bỏ cũng không nổi!

“Bùm.....”. Nghe lời của Tiểu Dĩnh nói Lăng Chí Tiêu nặng nề để khay thức ăn xuống trên bàn, đi tới mép giường, vẻ mặt tức giận nhìn Tiểu Dĩnh chằm chằm. “Tiểu Dĩnh. Em đây là đang nói cái gì?”

Tiểu Dĩnh ngẩng mặt, lòng tràn đầy khổ sở. Không biết nên nói gì.

“Khỏi phải nói em không thể sinh cái thai này. Em cũng hơn năm mươi rồi. Sinh đứa bé này quá nguy hiểm, anh cũng là suy nghĩ vì an toàn của em.” Lăng Chí Tiêu kích động nói, trong giọng nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Tiểu Dĩnh không nói chuyện nữa. Xuống giường, bắt đầu ăn cơm.

“Huyết áp hạ có thể đi giải quyết... em đi nói với Bắc Hàn.” Tiểu Dĩnh tỉnh táo lại nói với Lăng Chí Tiêu. Mới vừa cũng là do trong lòng quá khổ sở, quá mâu thuẫn mới có thể mất hết lý trí như vậy. Lớn tuổi rồi không thể sinh được nữa.

Lăng Chí Tiêu hút thuốc, gật đầu. Mọi việc vẫn là đặt an toàn của bà lên trên hết. Sinh mạng vô thường.

“Bà nội.....”. Úc Tử Duyệt cùng bà cụ trộm nghe ở ngoài cửa nên câu nói mới vừa rồi của Tiểu Dĩnh, hai người họ đều nghe được rõ ràng.

“Là sao ta?”. Úc Tử Duyệt vẫn còn rất kinh ngạc, vừa đỡ bà cụ xuống lầu vừa hỏi. Lúc đó cô chỉ nghe mẹ chồng nói cái gì mà phá bỏ đứa bé, còn chưa có nghĩ tới phương diện kia.

“Có ý gì? Tai nạn chết người.” Bà cụ tức giận nói.

“Á? Cái gì? Cái gì xảy ra án mạng?” “Úc Tử Duyệt kinh ngạc hỏi.

“Lớn tuổi như vậy rồi”. Bà cụ lại thầm nói. Một bên Úc Tử Duyệt vẫn còn suy nghĩ ý tứ trong lời nói của bà cụ, nửa cẩn thận hồi tưởng lại câu nói mới vừa rồi của mẹ chồng. Khuôn mặt cô trở nên khiếp sợ.

“Mẹ chồng mang thai?”

“Trời ạ!”

Thật là một tin tức quá thú vị nha! Hơn năm mươi tuổi rồi vẫn có thể mang thai? OMG!

Úc Tử Duyệt âm thầm kêu lên ở trong lòng.

“Bà nội, mẹ thật sự có thai rồi hả?”. Đỡ bà cụ vào gian phòng, Úc Tử Duyệt nhỏ giọng lại hỏi.

“Nha đầu ngốc!” Bà cụ gõ một cú vào cái đầu nhỏ của cô. “Duyệt Duyệt, mở ngăn kéo ra...”. Bà cụ chỉ vào một cái rương giống một cái bàn đã lỗi thời, nói với Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt còn kinh ngạc lắm, sững sốt một chút mới mở ngăn kéo này ra. Dưới sự chỉ thị của bà cụ, cô lấy ra một hộp gỗ có khắc hoa văn.

Chỉ thấy bàn tay già nua của bà cụ run rẩy mở cái hộp kia ra. Bên trong có một tấm vải đỏ. Bà cụ từ từ mở ra từng lớp vải vóc một, bên trong lộ ra một vòng tròn sáng bóng mà mượt mà không hề tỳ vết, đó là vòng tay Phỉ Thúy.

Đây không phải là chiếc vòng tay mà bà cụ rất yêu quý hay sao?

“Bà nội, muộn rồi bà còn lấy vòng tay ra làm gì vậy?”. Úc Tử Duyệt nghi hoặc hỏi. Chỉ thấy bà cụ đeo vòng tay lên sau đó vuốt ve, rồi lại gỡ xuống. Úc Tử Duyệt kinh ngạc. Chiếc vòng được đeo vào tay cô.

“Bà cho cháu chiếc vòng tay này!” Bà cụ rất phóng khoáng nói.

Chỉ thấy Úc Tử Duyệt kinh ngạc trợn mắt há mồm, đờ đẫn nhìn bà cụ. “Mau trở về ngủ đi. Bảo dì Vương tới đây giúp bà tắm.” Bà cụ không có cho cô mở miệng liền đuổi cô đi rồi.

“Không. Không phải. Bà nội cái vòng tay này.....”

“Bà tặng cho cháu. Cháu không thích à?” Bà cụ căn cứ vào nét mặt của cô mà nói.

“Không. Không phải. Bà nội. Đây là bảo bối của bà mà? Bà đưa cho cháu...” Úc Tử Duyệt nhìn bà cụ nói. Hình như ý thức được cái gì.

“Để cho cháu cầm thì cứ cầm. Giúp bà bảo quản cho tốt. Gia truyền”. Bà cụ lại nói. Trong lòng Úc Tử Duyệt như có dòng nước ấm chảy qua rồi sau đó đi về gian phòng của mình.

Mới vừa cầm điện thoại di động lên, cô rất vui mừng vì Lăng Bắc Hàn đang gọi điện thoại tới cho cô.

233. Chương 233: Gọi Điện Thoại Cũng Dịu Dàng

Úc Tử Duyệt không ngờ Lăng Bắc Hàn lại gọi tới. Lúc nhìn màn hình điện thoại cô thật sự rất vui mừng, không kịp chờ, nhanh chóng bắt máy sau đó nằm xuống giường.

“Alo.....” cô ngọt ngào mở miệng nói vào điện thoại, nhìn chiếc vòng phỉ thúy trên cổ tay trái đang phát ra ánh sáng thuần khiết, nghĩ tới lời nói của bà nội cô dần cảm thấy ngọt ngào trong lòng. Bà nội tặng cho cô chiếc vòng tay bảo bối của bà chứng tỏ bà rất yêu thương cô?

Bà cụ không có nói rõ nhưng mà trong lòng Úc Tử Duyệt không phải bà cụ cũng rất phúc hắc hay sao?

Lăng Bắc Hàn nghe thấy giọng cô liền cảm giác cô đang vui vẻ, “Chuyện gì mà vui vậy?” Lăng Bắc Hàn cười hỏi, giọng nói đậm vẻ cưng chiều. Chỉ cần cô vui vẻ, anh cũng cảm thấy vui và yên tâm hơn nhiều.

“Bà nội tặng vòng tay của bà cho em?” Úc Tử Duyệt đặc ý nói.

“Vòng tay?” Lăng Bắc Hàn cau mày, vòng tay của bà cụ chỉ có chiếc vòng tay phỉ thúy. Đó là vật do tổ tiên truyền lại. Lăng Bắc Hàn kinh ngạc, có chút không tin bà cụ sẽ tặng bảo bối của bà cho Úc Tử Duyệt.

“Đúng vậy nha, là vòng tay phỉ thúy?” Úc Tử Duyệt cười nói, nhớ tới mẹ cô Tô Mạt Hề cũng có một chiếc vòng tay phỉ thúy truyền lại cho chị Lệ Huyền. Khi đó cô còn cảm thấy tư tưởng “Truyền cho con trai không truyền cho con gái” rất phong kiến, không ngờ mình cũng sẽ có.

Làm con dâu cả nhà họ Lăng, cô có cảm giác rất tự hào.

Úc Tử Duyệt vừa nói như thế, Lăng Bắc Hàn ngược lại rất kinh ngạc, không ngờ bà cụ sẽ thật từ bỏ, “Vậy thì em phải bảo quản cho thật tốt, đừng làm hư, đó là tâm ý của bà!” Lăng Bắc Hàn dặn dò cô.

“A..... đúng rồi, Lăng Bắc Hàn?” Úc Tử Duyệt bỗng chốc nhớ tới chuyện tình của bà Tiểu, giọng lập tức trở nên nghiêm nghị, còn có vẻ tức giận, ngồi dậy dựa vào đầu giường.

“Sao vậy?” nghe thấy giọng cô đột nhiên nghiêm nghị Lăng Bắc Hàn kinh ngạc, cũng không biết mình đã đắc tội gì với tiểu tổ tông này?

“Tại sao chuyện của mẹ anh không nói cho em biết? Anh đúng là không sửa được cái bệnh xấu xa này, chuyện gì cũng gạt em!” Úc Tử Duyệt thở hắt hắt nói vào điện thoại.

Nghe cô nói đến việc này, ngược lại Lăng Bắc Hàn thở phào nhẹ nhõm, “Mẹ không cho anh nói bởi vì mẹ cũng cảm thấy chuyện này thật khó nói...” nhớ tới bà Tiểu Lăng Bắc Hàn cau mày, cũng không biết bà ấy đã giải quyết xong hay chưa?

Phá bỏ đúng là đáng tiếc, dù sao cũng là một sinh mệnh nhỏ. Nhưng nếu suy nghĩ lại một người phụ nữ đã hơn năm mươi tuổi thì sinh mạng an toàn là trên hết. Huống chi chính sách bên trên cũng không cho phép...

“Có cái gì mà ngại... Mang thai thật tốt, mẹ với em cùng nhau dưỡng thai, sau đó cùng nhau sinh... Thật thú vị! Lúc đó anh sẽ có thêm một cậu em trai hoặc là cô em gái. Ha ha...” Úc Tử Duyệt nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy rất thú vị, còn bật cười vui vẻ.

Lăng Bắc Hàn vừa nghe cô nói như thế, ngược lại cũng cảm thấy rất thú vị. Cô nhóc này thật đơn thuần, luôn có thể nghĩ mọi chuyện theo hướng tích cực.

“Đồ ngốc.....” Lăng Bắc Hàn cứng chiều cười nói, “Mấy ngày nay cảm thấy thế nào? Có nôn nhiều không? Ngực còn căng đau không?”

“Không mệt nhiều như lúc trước, nhưng ngực còn căng nhiều hơn...” Úc Tử Duyệt lại trượt xuống nằm trên giường, lấy chăn đắp người, xấu hổ nhỏ giọng nói.

“Tiếp tục giữ vững tinh thần lạc quan, em phải vui vẻ lên.” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Biết rồi, dài dòng! Nói nhiều như phụ nữ vậy.” Úc Tử Duyệt được nước lán tới trêu ghẹo anh.

“Úc Tử Duyệt em...” cô nhóc thối này dám chê anh dài dòng, còn nói anh nói nhiều như phụ nữ! Lăng Bắc Hàn tức giận gầm nhẹ.

Đầu dây bên này Úc Tử Duyệt le lưỡi cười hả hê, có thể tưởng tượng được hiện tại Lăng Bắc Hàn giận đến xanh mặt. Dù thế nào đi nữa anh cũng không có ở đây nên cô không sợ! Úc Tử Duyệt nghĩ như vậy lại càng hả hê hơn, “Em làm sao? Có bản lĩnh anh tới đánh em đi.”

“Em được lắm Úc Tử Duyệt! Đợi anh về nhà xem anh xử lý em thế nào!” Lăng Bắc Hàn cảnh cáo nói.

“Em chờ, anh tới đây a a a ...” Úc Tử Duyệt đắc ý, sau đó xấu xa kêu a a vào trong điện thoại.

Âm thanh mỉa mai hoặc như vậy làm Lăng Bắc Hàn nảy sinh ý nghĩ linh tinh, trong điện thoại tiếng kêu của cô gái nhỏ không hề dừng lại mà còn kêu lợi hại hơn, càng không ngừng ừ ừ a a...

“Úc Tử Duyệt em...” giọng nói của Lăng Bắc Hàn trở nên khàn khàn bởi tình dục, trầm thấp, trong đầu hiện lên hình ảnh kiều diễm của cô. Bộ dạng ấy thực sự khiến anh khó nhịn?

“Ông xã... người ta... Ừm...” Úc Tử Duyệt âm thầm cười trộm trong lòng, càng cố ý phát ra âm thanh mập mờ tệ hại đến tận xương tủy làm cô càng thêm khoái chí.

“Úc Tử Duyệt? Em động tình có phải không?” Lăng Bắc Hàn không nhịn được nói ra những lời khiếm nhã. Hiện tại anh hận không thể bắt lấy cô, mãnh liệt yêu cô! Nhưng, bây giờ anh đang ở vùng duyên hải phía nam, cách xa cô mấy ngàn dặm, mà cô còn có thai...

Anh cũng biết cô gái nhỏ đang cố ý chọc anh. Làm anh khổ sở!

“Người ta... ông xã... anh có muốn em hay không...” Úc Tử Duyệt bóp mũi, giọng nũng nịu mỉa mai.

“Muốn, anh muốn mãnh mẽ tiến vào vào, xô đẩy em!” anh nhả nạt gầm nhẹ, cũng xấu xa ăn miếng trả miếng kích thích cô.

“Anh...” bị lời nói của anh kích thích, đột nhiên cơ thể cô bắt đầu ngứa ngáy. Úc Tử Duyệt nhớ tới lúc bọn họ vui vẻ, lúc này tình yêu chính là tư vị tốt đẹp, lại cảm giác thân thể trở nên khó chịu...

Cảm giác được giọng cô thay đổi, Lăng Bắc Hàn cười hả hê. Rốt cuộc cô cũng cảm giác được sự giày vò. Cái này là tiểu ác ma giày vò!

“Duyệt Duyệt.....Tự bản thân giúp mình vui vẻ, giống như anh giúp em...” Trong điện thoại Lăng Bắc Hàn hướng dẫn cho cô, rõ ràng là cô hiểu ý của anh.

Úc Tử Duyệt nghe lời anh nói, khuôn mặt đỏ ửng, “Không...” Cô theo bản năng cô phản bác, tay nhỏ bé cũng không tự giác hành động...

Trong điện thoại lúc Lăng Bắc Hàn nói xong không khí càng ngày càng mập mờ. Úc Tử Duyệt giống như dính phải ma pháp của anh, nằm ở trong chăn thực hiện theo sự chỉ dạy của anh - tự làm mình vui.

“Trời!” Cúp điện thoại, sau khi tỉnh táo lại Úc Tử Duyệt cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô, cô vừa làm gì vậy? Lại đang nghe điện thoại của Lăng Bắc Hàn...

Mắc cỡ chết đi được! Úc Tử Duyệt tức giận nằm ở giường. Khuôn mặt đỏ lên vùi vào trong gối. Thật sự rất mất mặt!

Nhưng đúng là vừa rồi cô rất là vui vẻ, tựa như lúc ở bên cạnh anh vậy...

Sau khi cảm giác vui vẻ biến mất cô mới xuống giường chuẩn bị đi tắm. Nhưng ngay lúc này từ bên ngoài có tiếng bước chân bạch bạch. Úc Tử Duyệt vội vàng mở cửa, chỉ thấy ba chồng Lăng Chí Tiêu đang ôm mẹ chồng đi xuống lầu, nhân viên bảo vệ Tiểu Lý cũng đứng ở khúc quanh cầu thang.

“Ba, sao vậy?” Úc Tử Duyệt kinh hoảng hỏi.

“Mẹ con đau bụng, ba đưa bà ấy đến bệnh viện, con cứ nghỉ ngơi đi!” Lăng Chí Tiêu gấp rút nói với Úc Tử Duyệt, trên mặt cũng khó giấu được vẻ lo lắng, hiếm khi Úc Tử Duyệt nhìn thấy bộ dạng lo lắng như vậy của ông.

Luôn luôn là một người đàn ông trầm ổn giống như núi, ông cũng sẽ có lúc lo lắng, nhất định là quá lo lắng ẹ chồng! Úc Tử Duyệt âm thầm nghĩ, sau khi hồi hồn liền đi theo họ xuống lầu, chỉ thấy dì Vương và bà cụ trong phòng cũng nghe thấy tiếng động.

Dì Vương hỏi, Lăng Chí Tiêu thông báo với dì Vương mấy câu liền ôm Tiểu Dĩnh đi ra cửa, cũng dặn Úc Tử Duyệt đừng lo lắng.

“Duyệt Duyệt, nhanh đi nghỉ ngơi đi, không có việc gì! Tôi đi trấn an bà cụ.” Dì Vương ôn hòa nói với cô, Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, đi lên lầu.

Hy vọng mẹ chồng thật sự không có chuyện gì. Lớn tuổi như vậy còn mang thai, thật ra là một chuyện nguy hiểm...

Úc Tử Duyệt vẫn mất ngủ lo lắng cho Tiểu Dĩnh, nhưng cô lại không dám gọi điện thoại cho Lăng Bắc Hàn, sợ anh lo lắng.

Tiểu Dĩnh đột nhiên đau bụng, ra máu dưới người. Sau khi được đưa đến bệnh viện, trải qua kiểm tra thì phát hiện nồng độ HCG giảm xuống rõ ràng. Người cũng không ngừng chảy máu, bụng lại rất đau đớn. Lúc đó Lăng Chí Tiêu đã có cảm giác Tiểu Dĩnh chắc hẳn sảy thai rồi, nhưng cuối cùng bệnh viện lại cho kết quả là Tiểu Dĩnh mang thai ngoài tử cung, hơn nữa còn là sảy thai tự nhiên...

Úc Tử Duyệt đợi đến rạng sáng bốn giờ mới nghe được tin tức của Tiểu Dĩnh, sau khi biết được không còn nguy hiểm đến tính mạng cô mới yên tâm ngủ. Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi rời giường cô nghe dì Vương kể lại bệnh tình của Tiểu Dĩnh.

“Cám ơn trời đất vì đã phát hiện kịp thời, mà nó cũng chảy máu rồi, nếu không cái thai mà lớn hơn một chút nữa, ông dẫn trứng bị vỡ cũng rất nguy hiểm!” dì Vương ngồi bên cạnh vừa ăn vừa nói, bà cụ ngồi ở một bên, cau mày, hết than lại thở.

Úc Tử Duyệt nghe được sợ hết hồn hết vía, tay nhỏ bé sờ bụng của mình, nghĩ thầm, mình chẳng lẽ cũng...

“Duyệt Duyệt, cháu cũng đừng lo lắng vớ vẩn, không phải đã đi siêu âm rồi sao, xác định chính xác là ở tử cung!” dì Vương nhìn Úc Tử Duyệt vuốt mình bụng, đáng vẻ lo lắng nên vội vàng nói.

“A... mẹ còn có nguy hiểm gì không? Lúc nào mới có thể xuất viện? Sau khi dì Vương lo cơm nước xong, cháu với dì đi thăm mẹ.” Úc Tử Duyệt hồi hồn, hỏi.

“Đã không còn nguy hiểm, nghe nói muốn ở lại viện quan sát mấy ngày, chỉ sợ chảy không hết. Một lát nữa cháu cũng không cần đi, an tâm ở nhà nghỉ ngơi.” dì Vương lại nói.

“Đêm qua tôi còn lo lắng không biết nên giải thích sao với ban kế hoạch hóa gia đình ở trên, ai ngờ... Thôi, lớn tuổi như vậy mang thai cũng nguy hiểm...” bà cụ thở dài nói, “Tiểu Vương nói đúng, cháu không cần phải đi, an tâm ở nhà nghỉ ngơi đi!” bà cụ nhấp một hớp cháo hoa màu lại nói với Úc Tử Duyệt.

“Dạ, cháu biết rồi...” Sau lần gặp gỡ Tư Đồ Ngạn, cô thật sự rất thận trọng, không dám đi linh tinh, toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho đứa bé trong bụng, chỉ hy vọng nó có thể bình an ra đời.

Tiểu Dĩnh nằm viện năm ngày mới xuất viện, xác định chỗ phôi thai bị sai đã chảy hết mới dám về nhà.

Lúc này mới dám nói cho Lăng Bắc Hàn biết chuyện, nghe nói bà Tiểu không có nguy hiểm gì lớn anh mới hoàn toàn yên tâm, cũng cố ý dặn dò Úc Tử Duyệt chú ý nhiều hơn.

Lúc Lăng Chí Tiêu không ở nhà Úc Tử Duyệt sẽ chủ động đưa thức ăn lên lầu cho Tiểu Dĩnh, nghiêm nhiên cô trở thành người con dâu đảm đang. Chuyện này nhà họ Lăng không cho nói ra, nên Úc Tử Duyệt cũng không nói cho cha mẹ mình biết.

Hôm nay, Úc Tử Duyệt bưng canh gà hầm do dì Vương nấu suốt một ngày lên lầu, còn chưa vào phòng của Tiểu Dĩnh thì đã nghe thấy tiếng khóc nức nở truyền ra từ trong. Úc Tử Duyệt cau mày, không biết bây giờ nên làm thế nào mới tốt...

234. Chương 234: Cùng Nhau Bỏ Trốn

Úc Tử Duyệt chỉ hơi do dự một lúc, sử dụng những kinh nghiệm đọc được trong hàng vạn cuốn tiểu thuyết, hoàn toàn không chần chừ, cô gõ cửa.

Trong phòng, Tiểu Dĩnh đang ngồi ở trên ghế quý phi nghe được tiếng gõ cửa vội vàng lau sạch nước mắt. Về mặt khổ sở lập tức bị sự bình tĩnh thay thế. Chính lại giọng mới nói “Vào đi.” Nghĩ thâm chắc là Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt bưng khay đi vào. Lúc này Tiểu Dĩnh đứng dậy đi tới bên sofa.

“Mẹ. Sao mẹ lại xuống giường...”. Mặc dù là mang thai bên ngoài tử cung nhưng cũng coi như là đẻ non rồi. Úc Tử Duyệt lo lắng nói. Động tác lưu loát đem khay đặt ở trên bàn trà, ra dáng người con dâu đảm đang.

Tiểu Dĩnh cũng không nghĩ tới có lúc bà lại được Úc Tử Duyệt chăm sóc. Bà cũng chưa từng nghĩ sẽ đối đãi với cô như con dâu, trong lòng bà từ lâu đã xem Tử Duyệt như con gái trong nhà.

“Không có việc gì. Một tuần rồi. Không sao cả!”. Tiểu Dĩnh lạnh nhạt nói.

“Dì Vương nấu canh gà hầm này suốt một ngày, mẹ cố gắng uống nhiều một chút.”. Úc Tử Duyệt nghe lời nói lạnh lẽo đánh giá Tiểu Dĩnh. Cảm thấy khí sắc của Tiểu Dĩnh không tệ lắm cô cũng an tâm. Mà cô cũng không dám hỏi mới vừa rồi tại sao lại khóc. Tốt hơn hết vẫn là nên nói với ba chồng.

“Duyệt Duyệt. Con ngồi đi.” Tiểu Dĩnh cầm cái muỗng nhẹ nhàng khuấy cháo gà trong bát rồi dịu dàng nói với Úc Tử Duyệt đang đứng thẳng phía đối diện. Úc Tử Duyệt gạt đầu một cái, vội vàng ngồi xuống một bên. Hiện tại cô ở chung nhà với Tiểu Dĩnh, cho nên không còn lo lắng giống như trước đây.

“Cám ơn con đã chăm sóc mẹ hai ngày nay...”. Tiểu Dĩnh nhấp một hớp canh, không nhìn Úc Tử Duyệt nhỏ giọng nói.

“A..... mẹ? Việc này không quan trọng mà! Hàng năm Lăng Bắc Hàn đều không ở nhà nên con thay anh ấy chăm sóc mẹ là phải. Trước khi anh ấy đi còn cố ý dặn dò con mà.”. Úc Tử Duyệt còn nói tốt cho Lăng Bắc Hàn.

Tiểu Dĩnh nghe ra là cô đang nói giúp cho Lăng Bắc Hàn lời kéo quan hệ mẹ con bọn họ xích lại gần hơn. Nhếch khóe miệng cười cười, bà cũng cảm thấy áy náy trước kia mình đã từng khích bác quan hệ giữa con bé với Lăng Bắc Hàn.

“Vậy sao...?”. Tiểu Dĩnh cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy... Anh ấy nói mẹ không có con gái, mà con là con dâu nên cũng là con gái của mẹ, phải giúp đỡ chăm sóc mẹ.”. Úc Tử Duyệt nín thở, nhưng thật ra những lời này cô cũng rất muốn nói với Tiểu Dĩnh.

Cô hy vọng quan hệ giữa mẹ chồng và cô cũng giống như mẹ với chị Huyền Huyền, người một nhà thật vui vẻ. Thật tốt.

Lời nói của Úc Tử Duyệt làm cho Tiểu Dĩnh đau lòng. Mặc dù không hoàn toàn là vì đứa bé này, nhưng nỗi buồn giữ trong lòng nhiều năm như vậy rất khó chịu. Làm vợ của quân nhân, đứa bé thứ hai cũng không thể có.

Sau khi sinh xong Lăng Bắc Hàn, bà cũng đã từng đề cập với Lăng Chí Tiêu về vấn đề này nhưng lại khiến hai người cãi nhau. Trong cơn tức giận bà đã đi đặt vòng. Trước đây mấy năm vì sức khỏe mới lấy xuống. Lần này mang thai ngoài tử cung bệnh viện cũng nói có liên quan đến việc đặt vòng trước kia.

Đến già rồi còn phải gánh cái tội danh này!

“Duyệt Duyệt. Chờ sau khi sinh xong đứa bé này, con hãy nhớ tránh thai. Một khi đã gả cho quân nhân thì con chỉ có thể sinh một...”. Tiểu Dĩnh buột miệng xuống nhìn Úc Tử Duyệt nói.

“Mẹ, con biết rồi.....”. Úc Tử Duyệt rõ ràng nghe ra trong lời nói của Tiểu Dĩnh mang vẻ bất đắc dĩ.

“Con hiểu là tốt rồi. Mẹ đã trải qua hơn nửa đời người nhưng trong lòng vẫn còn oán khí...”. Tiểu Dĩnh cười nói. Nhớ tới đau khổ trong lòng trước kia, dĩ nhiên còn hơi oán giận. Lúc đó chỉ hy vọng oán khí này hãy nhanh chóng biến mất.

Úc Tử Duyệt hiểu ý tứ của Tiểu Dĩnh, chỉ gật đầu không nói.

Sau một tuần lễ, cô và Lăng Bắc Hàn mất đi liên lạc. Chỉ là có một lần cô nghe thấy bên trong mới biết được, trận diễn tập quân sự này đang đến giai đoạn gay cấn. Úc Tử Duyệt biết Lăng Bắc Hàn có thể rất bận cho nên loay hoay không có cách nào liên lạc với cô. Nhưng cũng may sau một tuần lễ nữa diễn tập sẽ kết thúc.

Hôm nay, Lăng Bắc Diệp dẫn theo hai người mặc đồng phục cảnh sát tới nhà cũ.

“Chị dâu nhỏ.....”

“A Diệp, mọi người.....” Sao lại dẫn đồng nghiệp tới? Úc Tử Duyệt hơi bối rối.

Lăng Bắc Diệp ý bảo cô hãy ngồi xuống ghế sofa. Lúc này bà Tiểu cùng Lăng Chí Tiêu cũng xuống lầu. Sau khi dì Vương đi tới rót cho bọn họ ly trà, Lăng Bắc Diệp sắc mặt nặng nề mở miệng.

“Hạ Tĩnh Sơ chạy trốn?”

“Hả?”

“Cái gì?”

Úc Tử Duyệt cùng với bà Tiểu kích động mở miệng. Nhất là Tiểu Dĩnh, bà hết sức kích động.

“Ngày hôm trước Hạ Tĩnh Sơ ở trong tù đột phát bệnh suyễn nên được đưa tới bệnh viện để cấp cứu. Nhưng nửa đêm lại có một tên đàn ông lén vào phòng bệnh đánh ngất đồng nghiệp của chúng tôi, sau đó giải thoát cho Hạ Tĩnh Sơ. Bước đầu hoài nghi người đàn ông kia là anh trai của Hạ Tĩnh Sơ. Hạ Kiệt.” Lăng Bắc Diệp bổ sung.

Vừa nghe anh nói như vậy Úc Tử Duyệt cùng mẹ chồng Tiểu Dĩnh, mẹ chồng con dâu bốn mắt nhìn nhau. Đại khái cũng biết nguyên nhân vì sao Lăng Bắc Diệp lại tới tìm bọn họ rồi.

“Bác cả, chị dâu nhỏ. Chúng tôi lo lắng Hạ Tĩnh Sơ sẽ trả thù mọi người cho nên mới đến nhắc nhở. Nếu như cô ta có liên lạc gì nhất định hai người phải cho chúng tôi biết thông tin. Không cần phải sợ cô ta!”. Lăng Bắc Diệp nhìn Tiểu Dĩnh cùng Úc Tử Duyệt trầm giọng nói.

“Cô ta muốn trả thù chúng tôi sao? Cô ta làm chuyện phạm pháp cũng không phải do chúng tôi ép.”. Úc Tử Duyệt tức giận nói.

“Nhưng những người này rất cực đoan. Cô ta bị bắt như vậy hành vi phạm tội càng thêm nghiêm trọng khó có thể giữ được đến cả chết lưỡi rách. Cho nên mọi người nhớ hãy cẩn thận. Cảnh sát chúng tôi sẽ phái người bảo vệ mọi người.” Lăng Bắc Diệp lại nói.

“Bác Diệp, cũng không cần phiền toái như vậy. Chúng tôi đã có quân đội bảo vệ mọi lúc.”. Không thể nghĩ ngờ trụ sở quân đội là chỗ an toàn nhất, Lăng Chí Tiêu nói.

“Ngược lại là con, Duyệt Duyệt. Hạ Tĩnh Sơ không cần tiền cho nên tốt nhất hãy chia nhau ra.”. Tiểu Đinh nhìn Úc Tử Duyệt nói. Chính bà cũng phải sợ Hạ Tĩnh Sơ.

“Mọi người cũng không nên quá lo lắng.” Lăng Bắc Diệp nói mấy câu sau đó mới rời đi.

Thấy Úc Tử Duyệt và Tiểu Đinh lo lắng, Lăng Chí Tiêu mở miệng “Sợ cái gì, có tôi ở đây! Đoạn thời gian này Duyệt Duyệt hãy chia ra ở đại viện. Em cũng giống vậy. Hãy an tâm ở nhà nghỉ ngơi.”

“Ba con biết rồi.” Úc Tử Duyệt nặng nề gật đầu bảo đảm nói.

Tiểu Đinh cũng gật đầu một cái, nhân lúc này bà cũng không đi làm. Vừa đúng cũng cần ở nhà điều dưỡng.

Dù thế nào Hạ Tĩnh Sơ cũng không ngờ Hạ Kiệt lại còn sống. Đêm đó ở trong bệnh viện lúc nhìn anh lấy khẩu trang xuống, cô bị dọa sợ đến thiếu chút nữa là chết. Cô cho là âm hồn của Hạ Kiệt đến tìm đến cô lấy mạng. Hạ Kiệt chỉ giữ vẻ mặt bình tĩnh nói với cô. “Chúng ta cùng nhau trốn đi?”

Đó là anh lần thứ ba nói với cô những lời này. Trốn đi...

Từng là một luật sư cô rõ ràng lúc này nếu chạy trốn thì sẽ như thế nào... điên hết rồi, nên thời điểm cô không nên đồng ý với Hạ Kiệt thì cô đã chấp nhận rồi.

Mùa thu ở Phía Bắc Trường Thành. Một dải vàng óng ánh. Ruộng đồng mênh mông. Bầu trời cao xanh. Tất cả đều giống thiên đường.

Hạ Tĩnh Sơ ngồi ở phía bên kia ruộng. Nhìn tập năm tập ba nông dân vẫn còn chưa hoàn thành việc trong vườn. Một trận gió thổi qua phát ra tiếng chuồng thanh thúy.

Thân hình người đàn ông cao lớn, trên người mặc áo khoác màu lam cao bồi và chiếc quần jean màu sắc đơn giản, đôi ủng da màu đen, trong tay còn cầm một cái áo khoác ngoài ngồi xuống bên cạnh Hạ Tĩnh Sơ.

Đi đến trước mặt cô, thô lỗ ném chiếc áo khoác cho cô. “A...”. Đột nhiên nhớ tới điều gì đen tối làm cô kêu lên. Hạ Tĩnh Sơ sợ cởi chiếc áo khoác ra, ngược đầu lên chỉ thấy Hạ Kiệt đang nhìn từ trên cao.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh một cái. Trong lòng ề ề. “Rốt cuộc lúc nào tôi mới được trở về? Tiếp tục như vậy anh cũng sẽ bị ngồi tù đó.” Hạ Tĩnh Sơ tức giận nói.

Những ngày qua cô đã suy nghĩ và hiểu rõ một chuyện. Nếu là của mình thì cho dù có chuyện gì xảy ra vẫn là của mình. Vô luận là may mắn hay tai họa.

Lăng Bắc Hàn đối với cô mà nói là một may mắn. Cô muốn bắt anh lại thế nhưng anh lại không thuộc về cô.

Hạ Kiệt đối với cô mà nói chính là tai họa. Cô luôn muốn thoát khỏi anh nhưng luôn không thể thoát được.

“Vậy thì ngồi tù. Những năm này anh vẫn luôn ở trong tù...”. Hạ Kiệt đốt điếu thuốc, hít một hơi, nhỏ giọng nói.

“Khụ khụ..... khụ.....”. Nghe mũi gay, cô ho kịch liệt, Hạ Kiệt vội vàng dập tắt tàn thuốc.

Vẫn luôn ngồi tù? Có ý gì? vành mắt của Hạ Tĩnh Sơ đỏ lên, ngược đầu nghi ngờ nhìn anh. Sau khi biết anh vẫn còn sống lương tâm của cô rốt cuộc được yên bình. Cảm giác tiếc nuối trong lòng cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Anh không nói lời nào, vẫn nhìn xa xăm. Dưới ánh mặt trời, nhìn anh đứng lên chẳng phải dữ tợn cũng không khi dễ cô, hành hạ cô. Mấy ngày nay anh đối với cô cũng không còn ép buộc làm việc kia. Trừ lúc ngủ anh rất an tĩnh ôm cô.

Hạ Tĩnh Sơ vốn cho là anh sẽ giết chết cô... khi đó đang suy nghĩ chết trong tay anh dù sao cũng hơn chết ở trong tù.

“Tại sao anh lại hủy cả đời mình ở trong tay em? Anh mau đưa em trở về... sau đó lấy vợ sinh con, đừng để cho bọn họ khổ tâm nữa.” Hạ Tĩnh Sơ hết sức chịu đựng trái tim đau nhức nói. Đối với cô mà nói cô đã từng giết Hạ Kiệt một lần rồi. Một lần kia đã giải quyết hết tất cả hận thù.

“Lấy vợ sinh con?”. Hạ Kiệt cười nhạt nói. Từ lúc đó anh thường cầm hộ khẩu nhà ngăn người. Anh muốn biến quan hệ giữa anh và cô thành vợ chồng chứ không phải là quan hệ anh em.

“Vậy không bằng để cho anh với em cùng chết?”. Hạ Kiệt gầm nhẹ một tiếng, tức giận rời đi.

Lòng Hạ Tĩnh Sơ rung động hồi lâu. Hai mắt vẫn nhìn vào cái bóng người dần dần đi xa. Bóng dáng cao lớn. Hạ Kiệt thích cô. Không phải là cô không biết.....

Nhưng cô chỉ biết, anh là anh trai của cô!

Sẽ luôn đưa anh đồ tốt nhất cũng là anh trai tốt nhất của cô...

**

Hạ Tĩnh Sơ vẫn chưa bị bắt lại. Một tuần lễ này Úc Tử Duyệt chưa từng dám ra khỏi cửa chính trụ sở quân đội một bước. Lúc cô nhàm chán sẽ lôi kéo bà cụ hoặc Tiểu Dĩnh đi tản bộ trong đại viện...

“Duyệt Duyệt. Đừng nhìn nữa. Con sắp thành trở hòn vọng phu rồi hả?” lúc Tiểu Dĩnh đi xuống thì thấy Úc Tử Duyệt lại đứng ở cửa rước cổ lên nhìn ra ngoài cửa lớn, nên Tiểu Dĩnh mới cố ý trêu ghẹo cô. Kể từ khi Úc Tử Duyệt biết diễn tập quân sự kết thúc, mỗi ngày đều sẽ đứng ở cửa nhìn vài chục lần?

Úc Tử Duyệt vội vàng xoay người lại, đỏ mặt le lưỡi. “Diễn tập đã kết thúc mấy ngày rồi mà anh ấy cũng không gọi điện thoại cho con. Điện thoại vẫn còn tắt máy.” Úc Tử Duyệt thở phào nói. Nếu không phải nghe được từ bên trong, cô cũng không biết Lăng Bắc Hàn đã kết thúc diễn tập.

“Diễn tập kết thúc thì còn phải mở một buổi học tập tổng kết hội nghị mà.”. Tiểu Dĩnh an ủi cô, lôi kéo cô đi tới phòng ăn, mang thai vẫn chưa tới ba tháng mà bụng của cô đã khê nổi lên rồi.

Úc Tử Duyệt chỉ gật đầu, cũng hy vọng anh thật sự đang họp.

“Ừm... Đừng... Nhột...” Nửa đêm, Úc Tử Duyệt đang mê ngủ cảm giác tê dại ở ngực. Cô uốn éo người lằng bằng.

235. Chương 235

Edit: Team TieuKhang

Hình như là cô cảm giác có người đang hôn cô, từng tắc một, từ ngực đến bụng, cảm giác ầm áp thấm ướt làm cô không tự chủ phát ra âm thanh, càng cảm thấy

236. Chương 236

Edit: Team TieuKhang

Lên lầu làm gì? Cô gái nhỏ này, rốt cuộc là giả bộ ngốc hay là ngốc thật? Ngay trước mặt người cả nhà Lăng Bắc Hàn mà vẻ mặt cô lại quật cường như vậy, anh thầm nghĩ, lên lầu làm tình chứ làm gì?

“Phụ nữ mang thai không thể xem TV quá nhiều? Lên lầu nghỉ ngơi sớm một chút?” Lăng Bắc Hàn nghiêm túc mở miệng nói, tìm cách lừa gạt chú thỏ trắng nhỏ lên lầu?

“Sao lại không thể xem TV nữa? Bây giờ mới tám giờ, cũng chưa có xem bao lâu mà.....” Tại sao cô lại không biết phụ nữ mang thai không thể xem TV nhỉ? Chỉ là nhìn cái kia bộ mặt nghiêm túc kia, trong lòng Úc Tử Duyệt còn có chút lo lắng.

“Bác sĩ nói! Khỏi phải nói nhảm!” Lăng Bắc Hàn lời kéo cổ tay Úc Tử Duyệt đi tới cầu thang.

“Bà nội, ba mẹ, chúng con lên lầu trước!” Úc Tử Duyệt lễ phép chào hỏi mọi người rồi sau đó bước nhanh đuổi theo Lăng Bắc Hàn lên lầu.

“Mới vừa tròn mười một tuần, cần phải tiết chế?” Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn vừa lên cầu thang thì nghe bà cụ lớn tiếng nói như vậy.

Úc Tử Duyệt sững sờ, dưới chân giẫm hụt một bậc, thiếu chút nữa nhào tới, “A.....” Cô la lên một tiếng, nhưng mà lúc thân thể còn chưa có chạm đất, đã bị Lăng Bắc Hàn ôm vào trong ngực. Anh tức giận ôm ngang cô đi lên.

Lăng Bắc Hàn ôm Úc Tử Duyệt chưa tỉnh hồn vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ khấn trương nhìn Lăng Bắc Hàn, những người khác cũng thoáng kinh ngạc. Lăng Bắc Hàn bắt mắt nhìn bà cụ ngồi trong phòng khách, “Cháu là người không biết tiết chế hay sao?” Lăng Bắc mặt lạnh nói.

“Lăng Bắc Hàn anh.....” Tên khốn kiếp này! Tại sao da mặt lại dày như vậy...? Úc Tử Duyệt đỏ mặt lên đánh vào lồng ngực của anh làm Lăng Bắc Hàn bước chân càng nhanh hơn, mặc cho người nhà nhìn anh soi mói, đi lên lầu.

“Lăng Bắc Hàn? Anh thả em xuống! Khốn kiếp! Ba mẹ bọn họ.....” Úc Tử Duyệt níu lấy tay Lăng Bắc Hàn, tức giận gầm nhẹ nói. Tên khốn kiếp này, da mặt cũng quá dày đi! Úc Tử Duyệt phát hiện ra hình như da mặt của Lăng Bắc Hàn đúng là càng ngày càng dày.

“Người một nhà, thẹn thùng cái gì?” Cô gái nhỏ này còn càng ngày càng rụt rè!

“Anh.....” Úc Tử Duyệt còn muốn phản bác thì đã bị anh đã ôm đến tầng hai, chân dài đá một cái cửa phòng liền mở toang. Anh ôm cô đi vào, lại còn đá khóa cửa phòng lại? Động tác liên tiếp rất lưu loát, còn có thể thần kỳ khiến cửa phòng không phát ra bất kỳ tiếng động gì.

Chịu sự huấn luyện quân sự, đi bộ cũng có thể không phát ra bất kỳ âm thanh gì, Úc Tử Duyệt âm thầm nghĩ.

“Tắm trước hay vẫn là làm xong rồi lại tắm? ?” Sau khi vào phòng, anh ôm cô đặt xuống giường lớn, cúi đầu nhìn cô gái nóng nảy đến đỏ mặt ở trong ngực, thần nhiên nói.

Đại não “Oanh” một tiếng nổ tung, máu cuồn cuộn dâng lên, Úc Tử Duyệt cảm giác mặt của mình sắp rỉ máu!

Tên khốn kiếp này, tại sao lại hỏi trực tiếp như vậy?

“Làm cái gì? Tắm rồi ngủ! Em mệt rồi!” Úc Tử Duyệt đỏ mặt tức giận nói, giùng giàng muốn thối lui ra khỏi ngực anh.

“Vậy thì không tắm, làm!” Lăng Bắc Hàn nói xong, đặt cô ở giường, đè người lên.

“Lăng Bắc Hàn anh...em không làm!” Úc Tử Duyệt muốn bò dậy xuống giường, nhưng cô chưa có xuống giường được thì đã bị thân thể Lăng Bắc Hàn chặn lại, chân của anh đã cố định chân cô lại.

“Anh..... ưnh.....” Miệng nhỏ bị anh cường thế bá đạo chặn lại, Lăng Bắc Hàn bắt đầu vội vàng hôn.....

Vừa hôn xong, cô đã thở hồng hộc, toàn thân xụi lơ nằm ngửa tại giường, nhìn anh đứng ở mép giường, tiến vào mình.....

“Có nơi nào cảm thấy không thoải mái không?” Sau khi dây dưa, cô bị anh bỏ vào trong nước ấm, còn anh đứng ở bên cạnh bồn tắm giúp cô tắm rửa. Trong phòng khí nóng bốc hơi, nhiệt độ rất cao.

“À... Eo hơi đau.....” Úc Tử Duyệt thoải mái nằm trong bồn tắm, nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ của anh.

Chốc lát sau liền cảm thấy có hai bàn tay đang xoa bóp eo cho cô, làm bắp thịt vốn đang đau nhức của cô được buông lỏng, cô thoải mái thở dốc thành tiếng. Lăng Bắc Hàn nhìn bộ dáng hưởng thụ của cô, khẽ cười lên dịu dàng cười, càng tăng thêm lực xoa bóp.

Đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự thương yêu nhìn cô, khẽ nâng bụng cô lên, khoe miệng nở nụ cười sâu hơn mấy phần.

Bất tri bất giác bàn tay xoa bóp êm ái, cảm giác thoải mái biến mất, Úc Tử Duyệt mở to hai mắt, chỉ thấy anh đang sờ bụng của mình, động tác rất nhẹ nhàng. Dưới ánh đèn, toàn thân anh giống như được phủ lên một tầng ánh sáng tình thương của người cha.....

Lòng cô mềm lại, hai cánh tay chống thành bồn tắm ngồi dậy. Lăng Bắc Hàn ngẩng đầu, đôi mắt sâu thâm tình nhìn cô. Cô cũng nhìn anh, lúc này không khí yên lặng.....Chỉ có hai người nhìn nhau như vậy, nhưng vẫn biết rõ bản thân họ muốn biểu đạt cái gì.

Yêu nhau vô cùng sâu sắc, từ từ giữa họ tạo thành một loại cảm giác không cần nói cũng biết gọi là ăn ý.

“Đi ngủ.....” Hồi lâu, cô đỏ mặt mở miệng, có chút thẹn thùng nói. Bị người yêu sâu đậm dịu dàng mà nhìn chăm chăm vào mình như thế, có chút thẹn thùng.

Lăng Bắc Hàn cười cười gạt đầu, dịu dàng ôm cô lên, trùm khăn tắm lớn vào người cô sau đó ôm cô ra khỏi phòng tắm.

“Vẫn còn quá gầy, hiện tại tình trạng nôn nghén đã không còn nghiêm trọng nữa, em phải ăn nhiều một chút!” Anh giúp cô mặc đồ ngủ, vừa quan sát cơ thể mảnh khảnh của cô vừa dạy dỗ.

“Không cần! Em không muốn thành mụ béo bị anh ghét.” Úc Tử Duyệt đứng ở bên giường, hai cánh tay vòng quanh cổ Lăng Bắc Hàn đang đứng ở mép giường làm nũng nói với anh.

Lăng Bắc Hàn ngẩng đầu lên, néo khuôn mặt cô một cái, “Nếu em mà có thành quả cầu thì anh cũng sẽ không ghét bỏ em.....”

Lời nói ngọt ngào của anh làm tim cô đập nhanh, cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên môi anh.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi! Anh đi tắm.” Lăng Bắc Hàn néo cổ cô một cái, Úc Tử Duyệt le lưỡi sau đó ngoan ngoãn buông ra anh, kéo chăn, nằm xuống.

**

Anh nằm lên giường, cô nằm nghiêng, một chân, một tay vẫn bá đạo chiếm cứ thân thể anh như cũ. Đây là tư thế ngủ mà Úc Tử Duyệt thích nhất.

“Lăng Bắc Hàn.....”

“Sao lại không ngủ?” Trong đêm yên tĩnh, Úc Tử Duyệt mở miệng, lầm bầm gọi tên anh.

“Nói chuyện với anh..... mới hơn mười giờ.....” Úc Tử Duyệt lười biếng nói, đầu nhỏ cọ xát vào ngực anh, hít thật sâu hơi thở trên người anh.

“Ừ.....” Lăng Bắc Hàn nhắm mắt lại, bàn tay sờ khuôn mặt nhỏ của cô, ngửi mùi hương ngọt ngào trên người cô, cảm giác hạnh phúc chiếm trọn cả trái tim.

“Ông xã.....Cám ơn anh.....” Úc Tử Duyệt thẹn thùng nhích người vào gần anh, mở miệng nói. Cô cũng rất ít nói những lời dịu dàng như thế với anh, thường thường đều nói to với anh. Lăng Bắc Hàn không ngờ cô sẽ nói như vậy, cảm giác thật vui khi nghe lời nói đó, khoe miệng nở nụ cười, nên nói cảm ơn là anh mới phải?

Cảm ơn em đã nguyện ý gả cho anh như vậy, hàng năm anh không thể ở bên cạnh chăm sóc em vì anh là quân nhân, cảm ơn em đã bao dung thông cảm cho công việc của anh, cảm ơn em chịu hy sinh vì anh, cảm ơn em đã sinh con cho anh... Hơn nữa cảm ơn em đã cho anh có một phần tình yêu mà anh ngỡ là đời này anh sẽ chẳng bao giờ có được.

Anh không lên tiếng, chỉ là cảm động sờ lên gò má mịn màng của cô.

“Là anh khiến cho em càng lúc càng giống phụ nữ, dạy em lớn lên, thành thực. Cho em một phần tình yêu khắc cốt ghi tâm! Thật ra thì, yêu một người cho dù có khổ sở cũng không hối hận. Em cũng muốn thay mặt em trước kia nói lời xin lỗi với anh.....” Úc Tử Duyệt mở rộng cánh cửa lòng mình mà nói.

Lăng Bắc Hàn cũng bởi vì lời nói của cô mà động lòng.

“Mặc dù anh không yêu em trước, mặc dù trước đây em là một cô gái không buồn không lo, cũng chính nhờ sự tự do không buồn không lo nếu không còn lâu anh mới khiến cho tim em đập nhanh, dạy em những thứ quan trọng.....” Úc Tử Duyệt thì thào nói, cũng chính là Lăng Bắc Hàn đã từng không tự tin.

Bởi vì sau khi cô gả cho anh thì thường xuyên bị thương tổn, cho nên anh cảm thấy thẹn với cô vì cô đã từng là một cô gái không buồn không lo, cảm giác mình không xứng với cô. Hiện tại, lần nữa cô nói như vậy, làm anh lộ vẻ xúc động.

“Đối với em mà nói, chuyện hạnh phúc nhất chính là gặp được anh, gả cho anh...” Giọng nói nghẹn ngào, tâm trạng kích động.

“Đó cũng là chuyện khiến anh hạnh phúc nhất!” Lăng Bắc Hàn xoay người, mặc dù trong bóng tối không thấy rõ được khuôn mặt của cô nhưng anh vẫn hôn lên trán cô, thâm tình nói.

Úc Tử Duyệt dùng tiếng cười phóng khoáng để che giấu giờ phút thẹn thùng này, nụ cười làm cho nước mắt trào ra ầm ập, nhưng lòng cũng tràn đầy hạnh phúc. Cho anh, cô nguyện ý trả giá, hy sinh? Nhưng cô cảm thấy điều này cũng chưa tính là trả giá, hy sinh, đây chỉ là một loại bản năng không oán không hối mà thôi.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã ôm nhau ngủ.

**

Cơm trưa Úc Tử Duyệt cũng không ăn được bao nhiêu, giống như không muốn ăn. Sau bữa cơm trưa, cô lôi kéo Lăng Bắc Hàn, bảo là muốn trở về nhà họ Úc một chuyến.

“Về nhà làm gì?” Anh đang muốn chơi cờ tướng với ba nên mới hỏi dò cô. Úc Tử Duyệt thần thần bí bí nói khiến mặt anh biến sắc, “Em có mấy bộ quần áo mùa thu ở nhà...” Cái tên đàn ông thú vị này không ăn ý gì với cô cả?

“Duyệt Duyệt, ở bên này quần áo không đủ mặc sao...” Tiểu Đinh bưng mâm đựng trái cây ra ngoài có nghe được lời của cô.... vô ý nói.

“Đủ mặc, đủ mặc.....” Úc Tử Duyệt vội vàng trả lời, cũng không còn dám nói chuyện nữa, thất bại đi đến sofa ngồi xuống, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn đã đi tới bàn trà, cùng đánh cờ với ba.

Úc Tử Duyệt mạnh mẽ cắn quả táo, tức giận nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn. Thật ra là cô muốn gọi anh mang cô đi ra ngoài ăn đồ ăn vặt một lần, chứ từ lúc mang thai tới giờ cô chưa ăn lần nào, bây giờ cô đặc biệt muốn ăn lẩu cay Tứ Xuyên?

Cũng chỉ có lúc anh ở nhà cô mới dám đòi ăn, bình thường có bà nội, có dì Vương giám sát cô nghĩ cũng không dám nghĩ đến những thức ăn vặt khẩu vị nặng kia!

Thật ra Lăng Bắc Hàn đã đoán được ý của cô rồi, nhưng anh cố giả như không biết. Những thứ kia theo ý anh là không hợp vệ sinh, không bổ dưỡng, cho nên anh sẽ không để cho cô ăn! Anh vừa đánh cờ tướng vừa cảm nhận ánh mắt u oán của cô bắn tới.

Làm hại anh phân tâm, bị ông cụ liên ăn hai quân cờ.

“Vội vã đi hẹn hò à? Phân tâm cái gì? ?” Ông cụ nhìn ra Lăng Bắc Hàn có tâm sự, giễu cợt nói, “Chiếu tướng!!”

Lăng Bắc Hàn lo lắng hồi hồn mới phát hiện, bất tri bất giác anh lại bị ông cụ ăn “Hai con pháo?” Anh thể nhưng lại phạm vào sai lầm đơn giản như vậy, quay đầu liếc nhìn nhìn Úc Tử Duyệt đang nhìn anh chăm chăm, anh cũng u oán lườm cô một cái.

Đều tại em?

Dùng ánh mắt ai oán nói với cô, ngay sau đó đứng lên, đáp lời ông cụ “Đi hẹn hò”.

237. Chương 237

Edit: Team TieuKhang

Anh nói muốn hẹn hò với cô. Nghe lời của anh, Úc Tử Duyệt kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Trong lòng vui vẻ, nhưng ngay trước cha mẹ chồng dĩ nhiên không thể biểu hiện quá kích động, không nhanh không chậm từ từ đứng lên khỏi ghế salon.

“Duyệt Duyệt mặc nhiều áo một chút, hôm nay bên ngoài có gió lớn.” Tiểu Dĩnh tốt bụng nhắc nhở.

“Vâng.” Úc Tử Duyệt cười đồng ý, sau đó bị Lăng Bắc Hàn lôi kéo đi lên lầu thay quần áo, chỉ chốc lát sau hai người lại đi xuống. Tiểu Dĩnh bảo tài xế đưa bọn họ đi thì Lăng Bắc Hàn từ chối nhã nhặn.

“Mới vừa rồi tại sao không nghe lời em nói?” Mới ngồi lên vị trí ghế sau Úc Tử Duyệt vừa kéo dây nịt an toàn, vừa ai oán hỏi Lăng Bắc Hàn.

“Nghe lời em nói? Dẫn em ra ngoài ăn uống thả cửa sao?” Lăng Bắc Hàn vừa lái xe vừa nói cũng không hề nhìn cô một cái.

Làm sao anh biết cô nghĩ đi ra đường ăn uống ?

Nhìn kính chiếu hậu, thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh cười cười cứng chiều.

“Anh ...Làm sao anh biết?” Nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh trong kính chiếu hậu, Úc Tử Duyệt cà lăm hỏi.

Lăng Bắc Hàn cười nhìn cô trong gương, hài hước nói “Về chuyện này anh là con sâu trong bụng em, làm sao anh không biết được?”

Úc Tử Duyệt trợn mắt nhìn anh, nghịch ngợm le lưỡi một cái, “Biết còn không dẫn em ra ngoài, tội thêm một bậc.” Úc Tử Duyệt thở phì phò nói, điều này giúp cô cũng mới ý thức được Lăng Bắc Hàn chính là cố ý không để cho cô ăn!

“Lăng Bắc Hàn anh được lắm! Bà nội với mẹ quán em coi như xong, vậy mà anh còn không cho em ăn. Anh có biết một tháng nay em làm sao vượt qua không? Ngày ngày ăn những thứ đồ ăn kia nhưng chẳng có mùi vị gì. Mà gói mì ăn liền cũng không thể ăn.” Úc Tử Duyệt nói với người đang nhìn mình trong trong kính chiếu hậu, kể lể ai oán.

Chỉ mới nói như vậy thôi mà lỗ mũi cô giống như đã ngửi được mùi vừa chua lại vừa cay của dưa chua muối rồi. Cô tham lam nuốt một ngụm nước bọt, thật sự rất muốn ăn!

Cô oán trách khiến anh chỉ có thể cười cứng chiều, “Tại sao anh phải dung túng cho em phạm tội? Càng không thể nào trở thành đồng lõa với em được?”

“Cái gì phạm tội ? Ăn mì ăn liền, ăn Ma Lạt Thang, cháo cũng bị xem là tội phạm à?” Úc Tử Duyệt bắt măn thở phì phì, “Ăn một hai lần cũng sẽ không sao mà...”

“Đối với phụ nữ có thai mà nói, điều này coi như là tội phạm! Một hai lần cũng có hại. Lần trước đau bụng em quên rồi sao?” Lăng Bắc Hàn vừa lái xe vừa dạy dỗ.

Nghe lời của anh, nhớ tới lần trước ăn vặt nửa đêm bị đau bụng, cô lúng túng rũ mắt xuống, đuối lý không biết nên phản bác thế nào, “Nhưng em lại muốn ăn...” nói nho nhỏ, tay nhỏ bé thủ sẵn ở thành ghế.

Lăng Bắc Hàn cười cứng chiều, đảo tay lái, trong lúc vô tình anh liếc thấy quán rượu mà Lục Khải Chính mở, cánh cửa đã bị đóng chặt, dán niêm phong. Khóe miệng đang cười của anh cứng đờ, nghĩ đến đã thật lâu anh chưa liên lạc với Lục Khải Chính, cũng không biết tình hình bây giờ ra sao.

Có lúc anh chỉ có thể ở trong lòng động viên cậu ta: Lão Lục, gắng lên!

Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng chuyển động, ngược lại, Úc Tử Duyệt càng ngày càng thất vọng, anh đứng là ác độc quyết tâm không mang cô đi ăn vặt sao?

“Anh dẫn em tới nơi này làm gì? Em không đói bụng nữa.” Cô ngồi trên xe không chịu xuống, nhìn Lăng Bắc Hàn, tức giận nói.

“Bảo em xuống xe thì xuống đi, nói nhảm làm gì?” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, cởi dây nịt an toàn ra cho cô, ôm cô xuống xe. Úc Tử Duyệt thở hổn hển vì bị anh ôm xuống.

Cô bị anh lôi kéo đi tới quán ăn kia.

Chứng kiến phục vụ bưng lên một nồi lẩu cay, Úc Tử Duyệt thật sự vui mừng, mặt cảm kích nhìn Lăng Bắc Hàn.

“Ông chủ nói món này là canh nguyên chất được hầm nhừ, không có dầu cõng ngấm, nguyên liệu còn tươi sống...” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói với cô, bỏ miếng thịt dê vào trong nồi lẩu đang sôi trào, “Nhưng mà vẫn phải ăn ít một chút!”

Úc Tử Duyệt cảm động nhìn anh săn sóc ỉn, cầm chiếc đũa đưa vào nồi lẩu gắp miếng thịt dê nhúng, hơi cay, vô cùng ngon lành. Nếu có thêm vị chua sẽ càng ngon hơn.

“Ông xã? Em yêu anh chết mất!” Úc Tử Duyệt hưởng thụ nhai miếng thịt, nuốt xuống, lớn tiếng nói với anh.

“Mau ăn đi?” Cô nói thẳng như vậy, thật ra khiến anh hơi ngại. Hơn nữa lúc này ông chủ lại bưng món ăn đi vào, anh nghiêm túc nói với cô. Úc Tử Duyệt le lưỡi một cái, tiếp tục ăn. Cô cũng biết, anh đang ngượng ngùng.

Úc Tử Duyệt ăn chưa được bao nhiêu đã cảm thấy no rồi, ăn những thứ này cũng là cho đỡ thèm mà thôi.

“Mỗi lần tới nơi này, sẽ nhớ tới Nhan Tịch cùng lão Lục. Haiz...” Vừa uống nước lọc, Úc Tử Duyệt cảm khái nói. Lăng Bắc Hàn cũng sưng sờ, “Bây giờ Nhan Tịch đang ở đâu?” Thật ra thì anh biết Nhan Tịch đã đi đâu và cũng phái người âm thầm bảo vệ cô, Lục Khải Chính đã nói chuyện tình với anh, anh không thể hồ đồ.

“Không biết... liên lạc với chị ấy không được, em chỉ có thể nhắn tin với chị ấy qua diễn đàn tiểu thuyết. Nếu như Nhan Tịch vẫn còn viết, chứng minh chị ấy không có việc gì. Có việc gì sao?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn hỏi.

Lăng Bắc Hàn kiên định gật đầu một cái, “Không có việc gì?”

“Ừ, em biết chị ấy sẽ nghĩ thoáng ra mà, cũng càng không vì việc đó mà mất lý trí làm những chuyện điên rồ. Chị ấy còn phải chăm sóc ẹ và em trai nữa nên chắc sẽ không có chuyện gì!” Hai mắt Úc Tử Duyệt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, thì thào nói, trong lòng có quá nhiều cảm xúc.

“Đừng suy nghĩ nhiều. Đi dạo ở trung tâm thương mại một chút.” Lăng Bắc Hàn không muốn Úc Tử Duyệt nghĩ những thứ không vui, lôi kéo cô, trầm giọng nói.

“Khó có khi anh có ý nghĩ đi dạo ở đó, bản tiểu thư đây cho anh chút thể diện đi dạo cùng anh.” Úc Tử Duyệt thân mật ôm cánh tay của anh, hả hê nói.

“.....” Anh đi dạo ở trung tâm thương mại? Lăng Bắc Hàn im lặng. Anh ghét nhất đi dạo ở nơi đó. Rõ ràng anh là vì cô mới nghĩ.....

**

Hai người đến trung tâm thương mại cũng không biết mua gì, chỉ đi dạo một chút. Úc Tử Duyệt nhất định đòi mua quần áo cho anh, Lăng Bắc Hàn không vui, “Hàng năm anh đều ở đơn vị, mua quần áo làm gì?”

“Mua mặc chứ sao. Trong tủ treo quần áo của chúng ta, quần áo của anh cũng không có bao nhiêu, nhìn rất khó chịu.” Úc Tử Duyệt làm nũng, lôi kéo anh đi tới cửa hàng nhãn hiệu thời trang nam nổi tiếng.

“Ông xã anh mặc áo khoác này đẹp trai nhất đó.” Nhìn Lăng Bắc Hàn đi ra từ trong phòng thử áo, anh mặc một cái áo khoác màu đen thẳng thớm, Úc Tử Duyệt sùng bái nói. Lăng Bắc Hàn nhìn cô giống như hoa si, cười cười, “Gói lại đi, anh lười phải thử tới thử lui, em thích là tốt rồi.”

Sau khi mua xong quần áo cho Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt lôi kéo anh lên tầng ba. Gần một nửa tầng ba là bán áo lót cho phụ nữ, còn một hơn phân nửa là quần áo trẻ em.

“Tôi đây làm gì?” Còn chưa bước xuống thang cuốn tự động, đập vào mi mắt anh chính là các loại áo ngực màu sắc mập mờ, Lăng Bắc Hàn có chút mất tự nhiên, cúi đầu cứng đờ hỏi cô.

“Mua áo lót.” Úc Tử Duyệt vô cùng tự nhiên nói chuyện.

“Vậy em đi đi, anh ở đây chờ em.” Cô muốn kéo anh đi dạo ở khu bán áo lót phụ nữ, sao anh không lúng túng cho được?

“Tại sao? Anh phải đi cùng em?” Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn hai gò má khê ửng hồng của anh, tức giận hỏi. Chỉ là thoáng qua cô thấy Lăng Bắc Hàn xấu hổ.

Ha ha ha.....

Cô cười to tiếng ở trong lòng, nhìn dáng vẻ túng quẫn của anh cô cảm thấy rất thú vị.

“Anh là đàn ông.” Lăng Bắc Hàn cúi đầu, nhìn cô, tức giận nói.

“Đàn ông thì thế nào? Đàn ông cùng vợ đi mua áo lót thì có sao? Trước kia không phải anh còn theo em đi mua băng vệ sinh sao?” Úc Tử Duyệt thản nhiên nói chuyện.

“Đó là ở siêu thị.” Lăng Bắc Hàn cố gắng phản bác.

“Trung tâm thương mại thì thế nào? Đây là một trong những tiêu chuẩn đánh giá người đàn ông tốt, cùng vợ đi mua băng vệ sinh, mua áo lót.” Úc Tử Duyệt nghiêm mặt nói, vòng khuỷu tay của anh, lôi kéo anh đi tới khu bán áo lót.

“Anh thấy em có một đồng đồ lót ở nhà mà, nhất định phải mua hôm nay sao?” Tiểu ác ma này, em cố ý! Lăng Bắc Hàn vừa đi vừa mím môi, nhỏ giọng nói.

“Em phát triển rồi, những thứ ở nhà không mặc vừa nữa.....”, Úc Tử Duyệt khê rít lên, ngược đầu nhỏ giọng nói với anh.

“.....” Lời cô nói thật mập mờ làm Lăng Bắc Hàn bắt đầu tưởng tượng, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh mềm mại ấy, nhưng mà nếu theo như lời cô nói, quả thật lớn lên rất nhiều!

Cố gắng trấn định, tự nhiên đi theo cô vào một cửa hàng bán đồ lót, “Ông xã, anh nói xem nhìn cái này có được không?” Vào trong tiệm, Úc Tử Duyệt bắn khoản một chút, sau đó cầm lên một cái áo lót màu đen mỏng, viền tơ, nhìn Lăng Bắc Hàn hỏi.

“.....” Cô gái chết bầm này, còn hỏi anh?

“Khụ..... đẹp mắt.....” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói, cũng không chú ý nhiều đến cái áo lót đó.

“Tiểu thư, xin hỏi cô mặc số bao nhiêu?” Lúc này có nhân viên hướng dẫn mua đi tới, trong tay còn cầm thước cuộn, hỏi Úc Tử Duyệt.

“Tôi cũng không biết, bình thường là B, hiện tại đang mang thai, nên lớn hơn rất nhiều...” Úc Tử Duyệt tự nhiên trả lời, Lăng Bắc Hàn đứng lùi qua một bên, chỉ thấy nhân viên bán hàng đứng trước mặt anh, lấy số đo cho Úc Tử Duyệt.

“Bây giờ là 80C rồi ?” Nhân viên bán hàng ngọt ngào nói, sau đó tìm cho cô loại áo lót vừa rồi cô ưng ý, “Cái này, cô có thể vào trong thử một chút...” Nhân viên bán hàng lại nói với cô.

80C rồi hả ? Lăng Bắc Hàn nhớ lúc trước cái này nhỏ, không ngờ bây giờ cái bánh bao nhỏ này còn lớn hơn nhiều, “Ông xã, em đi thử đây...” Úc Tử Duyệt ngọt ngào nói với Lăng Bắc Hàn đang đứng mất hồn bên ngoài.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, nhìn cô cùng nhân viên bán hàng đi vào trong, nghĩ tới một lúc nữa cô sẽ thử áo lót ngay trước mặt một cô gái xa lạ, trong lòng anh có chút không thoải mái. Chỉ là khi đi vào phòng thử quần áo, Úc Tử Duyệt chợt nảy ra một ý, “Tiểu thư, tôi có thể gọi ông xã của tôi vào cùng không?” Đâu đen rau giá? Toàn thân cô bị anh nhìn thấy không tốt hơn là thử áo trước mặt cô bán hàng à?

Chỉ là sau khi cô hỏi ra câu này, giống như đây không phải là cô cùng Lăng Bắc Hàn thông gian ngay trước nhân viên bán hàng hay sao?

Nhưng mà chính cô bán hàng nói, “Có thể.....” Cô bán hàng đỏ mặt.

“Ông xã?” Lúc này Úc Tử Duyệt hùng hổ kêu Lăng Bắc Hàn tới, ông xã cùng bà xã thử quần áo là điều hiển nhiên! Ở trong lòng Úc Tử Duyệt thầm nghĩ như vậy, nhưng mà đây chỉ là áo lót... Mặc kệ! Dù sao cũng đã có Lăng Bắc Hàn cùng thử với cô!?

Lăng Bắc Hàn thật muốn bóp chết Úc Tử Duyệt. Nhưng anh vẫn đi vào với cô, mang theo khí thế hùng dũng trên người anh theo cô đi vào phòng thử quần áo, cũng may hôm nay anh không có mặc quân trang đi ra ngoài!

238. Chương 238: Anh Trai Em Gái

Trong phòng thử quần áo rất rộng rãi còn được lắp đặt thiết bị hạng sang. Trên tường hai mặt Đông Tây đều có gương cao ngang người, mà trên gương không dính một hạt bụi. Dưới sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch màu đen, bóng loáng sáng ngời! Trong phòng thử áo còn để hàng ghế sa lon màu hồng. Trong không khí thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt.

“Úc Tử Duyệt em...” Mới vừa vào phòng thử quần áo Lăng Bắc Hàn liền đóng cửa lại, tức giận gầm nhẹ với cô. Nhưng lời anh đang nói cũng bởi vì động tác của cô mà dừng lại.

Chỉ thấy áo khoác của cô không biết đã cởi xuống lúc nào. Giờ phút này cô đang bắt đầu cởi áo len phía ngoài...

Áo lót màu hồng nhạt bao lấy bộ ngực của cô. Hai bầu vú bị chen lấn đến đáng thương, trên da thịt, nhất là trên ngực còn lưu lại mấy dấu hiệu phấn hồng mập mờ. Nhìn cô gái nhỏ trong gương đang cởi quần áo, hầu kết Lăng Bắc Hàn không tự chủ run rẩy.

Chỉ thấy cô thản nhiên đưa tay nhỏ bé ra sau lưng cởi áo lót màu hồng, một đôi Tiểu Bạch Thỏ mê người nhảy ra ngoài.

Úc Tử Duyệt quẹo rừ hất lộn tóc dính vào sau lưng ra, sau đó mặc cái áo lót màu đen viền tơ kia vào, nhưng đến lúc cài nút thì cài nhiều lần cũng không mắc vào được! Cô buồn bực nhìn qua gương to thấy đáng vẻ đứng sững sờ ở cạnh cửa của Lăng Bắc Hàn!

“Lăng Bắc Hàn! Anh đang suy nghĩ gì đó? ! Còn không mau tới đây giúp em một tay!” Úc Tử Duyệt tức giận quát lớn, lúc này Lăng Bắc Hàn mới hồi hồn, nhìn Úc Tử Duyệt y hệt nữ vương, anh nuốt một ngụm nước bọt, đi ra phía sau cô giúp cô cài nút.

“Phù...” Nhìn hình ảnh phản xạ trong gương, anh đang đứng ở sau lưng cô, nghiêm túc cài áo giúp cô, Úc Tử Duyệt tự nhiên đỏ mặt, chỉ thấy anh chu đáo sửa lại mái tóc cho cô, sau đó nhìn về phía người trong gương.

Cô nhìn bàn tay to lớn của anh đưa đến nhũ hoa bên trái, tay trái vòng qua thân thể của cô, tay phải dò vào, đẩy nhũ hoa thừa ra chen vào trong áo lót.... Sau đó lại lặp lại với bên kia....

Nhìn động tác trong gương của anh, Úc Tử Duyệt không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, “Hiệu quả không tệ...” từ trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp mang theo từ tính của anh khiến toàn thân Úc Tử Duyệt run lên. Cô nhìn vào trong kính, chỉ thấy bàn tay to của anh ở trước mặt cô nhẹ nhàng chỉ vào khe rãnh mê người.

“Nha.... Anh....Vậy phải lấy cái này!” Úc Tử Duyệt cảm giác nếu mình không đi ra bây giờ, rất có thể sẽ bị Lăng Bắc Hàn giải quyết ngay tại trong phòng thử quần áo này mất, hơn nữa cô cảm giác ngọn lửa này đang bị anh đốt lên!

Lăng Bắc Hàn cũng từ trong không khí mập mờ khôi phục lại bình thường, buông cô ra. Anh đưa tay ra phía sau lưng của cô, giúp cô tháo móc gài áo. Còn cô vội vã lấy chiếc áo lót xuống rồi mặc cái lúc này của chính mình. Lăng Bắc Hàn cũng không chậm trễ chút nào giúp cô cài nút, cũng giống như mới vừa này giúp cô sửa sang xong, “Bị dồn lại thật đáng thương!” Anh mập mờ nói.

Úc Tử Duyệt đỏ mặt, liếc anh một cái, lúc này mà anh cũng không biết xấu hổ!

Lăng Bắc Hàn giúp cô mặc quần áo tử tế xong, đang lúc Úc Tử Duyệt chuẩn bị đi thì bỗng chốc mặt của cô bị anh nâng lên, sau đó anh cúi đầu, mạnh mẽ chiếm lấy môi của cô cuồng nhiệt hôn khiến cô cảm giác giờ phút này anh đang rất khát vọng.

“Ừm....” Lúc buông ra cô đã thở hồng hộc, còn mắt Lăng Bắc Hàn sáng rực nhìn cô, ánh mắt như muốn nói cho cô biết, “Hiện tại thật muốn ăn em!” .

Ra khỏi phòng thử quần áo, Úc Tử Duyệt cố làm mình trấn tĩnh khiến nhân viên bán hàng lại đem mấy bộ áo lót lớn nhỏ giống nhau cho cô xem, mà cô cũng không dám kéo Lăng Bắc Hàn đi vào mặc thử nữa....

Ra khỏi cửa hàng bán đồ lót, Úc Tử Duyệt vui vẻ nhìn khu bán quần áo trẻ em cách đó không xa....sau đó nhanh chóng lôi kéo Lăng Bắc Hàn chạy vội tới....

“Những bộ quần áo nhỏ này, giày nhỏ thật đáng yêu....” Úc Tử Duyệt nhìn những bộ quần áo nhỏ nhắn của trẻ em, còn có một đôi giày nhỏ dễ thương bỗng chốc tình mẫu tử bộc phát, hạnh phúc nói, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Mà Lăng Bắc Hàn đứng bên cạnh cũng rất kích động, ánh mắt anh nhìn về chiếc giường trẻ con ở phía trong tiệm, trong đầu không khỏi nảy ra ý nghĩ, “Bây giờ bố trí phòng trẻ thì thế nào?” Lăng Bắc Hàn lôi kéo Úc Tử Duyệt đi đến bên chiếc giường trẻ nít, dịu dàng đề nghị.

“Ồ! Giường này cũng thật đáng yêu! Nhất định phải mua....” Nhìn chiếc giường gỗ được trang trí bằng màu trắng sữa và màu hồng nhạt, còn có màn lụa viền tơ thật xinh đẹp, Úc Tử Duyệt kích động nói.

Lăng Bắc hàn gật đầu một cái, “Thích cái nào?”

“Cái màu hồng đó!”

“Vậy lấy cái màu hồng!” Lăng Bắc Hàn cúi xuống nhìn chiếc giường trẻ này, xem xét thử có đạt tiêu chuẩn an toàn không.

“Nhưng mà màu hồng hình như thích hợp với con gái chứ! Nếu là con trai thì làm thế nào? Con có tức giận không?” cô rất thích màu hồng nhạt dễ thương, nhưng bé trai thì hình như không thích với hợp màu hồng.

“Vậy thì lấy màu trắng sữa, con gái con trai đều hợp!” Sau khi Lăng Bắc Hàn xem xét xong, đứng dậy nói. Anh thấy chiếc giường nhỏ này rất hợp với trẻ con. Lan can đủ cao, phòng ngừa trẻ nhỏ bò ra ngoài, nhưng cũng không quá cao, bất lợi cho việc ôm trẻ.

“Ừ, như vậy cũng tốt!” Úc Tử Duyệt mừng rỡ nói, sau đó nhanh chóng mua chiếc giường này. Sau đó hai vợ chồng lại chạy đi mua rất nhiều đồ chơi nhỏ. Úc Tử Duyệt còn lôi kéo Lăng Bắc Hàn đi mua quần áo và cả giày nhỏ nữa.

“Bà nội, bà xem, những bộ quần áo này, giày nhỏ này đáng yêu chứ?” Về đến nhà, Úc Tử Duyệt vui mừng đem khoe với bà cụ các loại quần áo, giày trẻ nít mà mình đã mua như là vật quý hiếm vậy.

Xem ra bà cụ cũng không thèm để ý, “Còn chưa biết là trai hay gái đã mò mẫm đi mua!” Bà cụ liền dội cho cô gáo nước lạnh.

Úc Tử Duyệt le lưỡi một cái, “Không cần biết là trai hay gái, đều mặc tất!” Lúc này Lăng Bắc Hàn nói với bà cụ.

“Thật là đáng yêu! Chỉ là nếu là một tên tiểu tử chắc chắn sẽ không thích màu phấn hồng , giống Bắc Hàn khi còn bé!” Bà Tiểu cầm một đôi giày nhỏ, mặt vui vẻ nói.

“Mẹ, có thật không? Bao giờ ạ?” Úc Tử Duyệt nghe bà Tiểu nhắc tới chuyện khi còn bé của Lăng Bắc Hàn, nhất thời hứng thú, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn cười hỏi.

“Lúc được hơn ba tháng, dì của nó mua ột cái áo con mèo nhỏ màu hồng, nó liền không muốn mặc, mới vừa mặc vào liền gào khóc không ngừng!” Tiểu Dĩnh vui vẻ nói, nhớ tới Lăng Bắc Hàn khi còn bé, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. [web gốc đăng truyện: diendan]

“Ha ha.... Lăng Bắc Hàn! Không ngờ lúc nhỏ tính khí của anh cũng bướng bỉnh như vậy!” Úc Tử Duyệt nhìn về mặt lúng túng của Lăng Bắc Hàn đang đứng một bên, cười trêu ghẹo nói.

“Cũng không phải là bướng bỉnh, mà là thẳng tính, tức chết nó!” Lúc này bà cụ ở bên cạnh cũng chen miệng nói.

“Đây là phê bình ý kiến. Đại hội kết thúc!” Lăng Bắc Hàn phản bác, lôi kéo Úc Tử Duyệt đứng lên, “Đi ăn....” .

“Vẫn chưa đói.... buổi trưa ăn lẩu còn....” Úc Tử Duyệt vuốt ve bụng, lười biếng nói. Nói xong cô mới phát hiện mình nói lỡ miệng, vội vàng che miệng, đỏ mặt nhìn bà cụ và bà Tiểu.

Chỉ thấy hai người đều quăng ánh mắt trách cứ tới, Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, nhờ đến sự giúp đỡ của Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn cũng liếc nhìn cô, không thêm giải thích.

“Đều do anh ấy lôi kéo con đi á! Anh ấy nói muốn ăn lẩu....” Úc Tử Duyệt nhất thời bối rối. Anh được lắm Lăng Bắc Hàn, dám không đỡ lời cho em! Cô trực tiếp dội cho anh một chậu nước bẩn!

Cô gái đáng ghét! Thế mà dám cắn ngược lại anh? ! Lăng Bắc Hàn chỉ thấy bà Tiểu và bà cụ đều nhìn chằm chằm vào anh....

“Người mang thai cũng không phải con, làm sao lại muốn đi ăn lẩu!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, nói như vậy, coi như là lời giải thích của anh với bà cụ và bà Tiểu.

“Lăng Bắc Hàn anh....” Tên khốn kiếp này, thế nhưng ngay trước mặt mọi người phá hỏng mặt mũi của cô! Úc Tử Duyệt tức giận nhìn anh chằm chằm....

“Ăn thì ăn rồi, lần sau không làm như vậy là được!” Tiểu Dĩnh mở miệng nói.

“Mẹ lẩu ở nhà hàng đó không có nhiều dầu, rất khỏe mạnh....” Úc Tử Duyệt lại giải thích.

“Nói nhảm, không khỏe mạnh Bắc Hàn để cho cháu ăn sao?” Bà cụ lên tiếng.

“....”

Đang muốn đi đến bàn cơm, Lăng Bắc Hàn lại nhận được điện thoại của Lăng Bắc Diệp, nói là Lăng Bắc Triệt trở lại, mấy người bọn họ hẹn nhau đi ăn cơm , hỏi anh cùng Úc Tử Duyệt có tới được không.

“Cậu bảo Lăng Bắc Triệt tự mình gọi điện thoại đến cho anh!” Lăng Bắc Hàn hết sức khí phách nói, ngay sau đó cúp điện thoại.

“Lăng Bắc Triệt?”

“Bắc Triệt trở lại?” Úc Tử Duyệt nghi ngờ mà hỏi, bà cụ cũng kích động hỏi.

“Vừa mới trở về buổi chiều....”

“Cái tên tiểu tử khốn kiếp này! Trở lại mà cái rắm cũng không thả! Trong mắt nó còn có bà già này không? !” Lăng Bắc Hàn còn chưa nói hết câu, bà cụ đã tức giận quát.

“Mẹ! Mẹ đừng tức giận, xem chừng Bắc Triệt cũng sợ mẹ lại cầu nhàu nhắc đến chuyện kết hôn....” Lúc này Tiểu Dĩnh cố gắng trấn an nói, Úc Tử Duyệt cũng len lén cười cười. Lúc này, điện thoại của Lăng Bắc Hàn lại vang lên.

Là Lăng Bắc Triệt gọi tới.

“Anh cả, thật không phải, vì sợ bà nội dài dòng cho nên em gọi anh hai mời đấy! Chú cả, chú hai bên kia em đều liên lạc hết rồi!” Lăng Bắc Triệt giải thích với Lăng Bắc Hàn ở trong điện thoại.

Lăng Bắc Hàn liếc nhìn bà cụ, A Triệt khổ sở, anh sao lại không biết? ! Bị bà cụ giục cưới, quả thật so với vòng kim cô của Tôn Ngộ Không mà nói còn khổ sở hơn!

“Không có việc gì, anh với chị dâu chú lập tức đến!” Lăng Bắc Hàn nói xong, lúc bà cụ chưa kịp mở miệng, đã

239. Chương 239

Edit: Team TieuKhang

Nghe Lăng Bắc Hàn nói, sắc mặt Lăng Bắc Triệt thôi cười, nhưng thoáng chốc lại khôi phục tự nhiên, chỉ bất đắc dĩ cười cười, uống ly rượu trắng.

“Anh à, sao anh lại dài dòng giống bà cụ như vậy?” Lúc này Lăng Bắc Sam để đĩa xuống, nhấp một ngụm nước trái cây nhìn Lăng Bắc Hàn bất mãn nói. Nếu như nói, trước kia nghi ngờ Lục Khải Chính là sợ liên lụy tới nhà họ Lăng nên người nhà quyết định giải trừ hôn ước cho Lăng Bắc Sam. Nhưng hiện tại đã trải qua chuyện tình của Nhan Tịch, Lăng Bắc Hàn nghĩ người Lục Khải Chính yêu chính là Nhan Tịch.

Anh rất hiểu, cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ liên lụy đến người vô tội, trừ phi là không cách còn nào bảo vệ được?

Cho nên hiện tại, anh hy vọng Lăng Bắc Sam có thể tỉnh ngộ sớm một chút, không cần lãng phí tình cảm với người Lục Khải Chính như vậy.

“Dài dòng? Bắc Sam, năm nay em cũng 27 tuổi rồi!” Lăng Bắc Hàn nhìn Lăng Bắc Sam, cũng không sợ đả kích cô hỏi. Anh biết Lăng Bắc Sam có cá tính mạnh mẽ, độc lập ngược lại với Khải Lâm.

“Đúng vậy, 27 rồi, nhưng 27 thì thế nào? Già rồi?” Lăng Bắc Sam nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn nói. Cô nhấp thêm ngụm nước trái cây, vừa liếc xéo về phía người ngồi đối diện, “A Thần, cậu nói xem tôi đã già rồi sao? ?” Từ nhỏ đến lớn Cố Diệc Thần luôn vâng lời cô, giống như người hầu của cô vậy. Nhưng kể từ khi cô đính hôn với Lục Khải Chính, quan hệ giữa bọn họ cũng phai nhạt. Lúc này Cố Diệc Thần cũng không thêm kiêng dè với Lăng Bắc Sam, hơn nữa ba năm nay cô ấy ở nước ngoài, số lần trở về cũng rất ít.

Lăng Bắc Sam chủ động nói chuyện với anh, cũng làm cho Cố Diệc Thần có chút thụ sủng nhược kinh.

“Ha ha.....” Lời nói của Lăng Bắc Sam đầu tiên là khiến cho người khác sững sờ, sau đó là làm cho Lăng Bắc Triệt cùng Lăng Bắc Diệp cười ra tiếng.

“Mọi người cười cái gì? ? Diệc Thần? Cậu mau nói đi!” Lăng Bắc Sam biết bọn họ là đang cười nhạo cô, lúc này cô dời sự chú ý qua Cố Diệc Thần lớn tiếng nói, giọng nói như ra lệnh.

Cô gái này! Ánh mắt của Cố Diệc Thần khóa chặt trên khuôn mặt đang luống cuống của Lăng Bắc Sam ngồi đối diện, trong lòng vừa cứng chiều lại đau lòng, “Không già, chị Sam vĩnh viễn vẫn giống như cô thiếu nữ mười sáu tuổi!” Cố Diệc Thần bưng ly rượu lên cười nói với Lăng Bắc Sam.

Tiểu tử thối này thế nào lại chịu gọi cô là “chị Sam” rồi hả? Lúc này trong lòng Lăng Bắc Sam có chút không hiểu. Cố Diệc Thần nhỏ hơn cô hai tháng, trong số người ngồi đây, cậu ta là người nhỏ tuổi nhất, cô vẫn thường hay phách lối bảo cậu ta gọi cô là chị, nhưng cậu ta đâu chịu.

Giờ phút này, chỉ thấy Cố Diệc Thần ngửa đầu uống xong một ly rượu trắng. Đó là rượu cô mời.

“Gái già rồi còn vĩnh viễn giống lúc mười sáu tuổi?” Lúc này, Lăng Bắc Diệp chỉ tùy tiện mà nói trêu với Lăng Bắc Sam. Còn Lăng Bắc Sam thì đang mất hồn nhớ tới câu nói mới vừa nãy của Cố Diệc Thần, hai gò má của cô không tự chủ ứng hồng, vừa này cô chỉ để ý đến cậu ta gọi cô là “chị Sam”.

“Anh hai? Anh như vậy là rất đáng đánh đòn? Chị dâu, trở về chị phải bắt anh ấy quỳ lên băng giết đồ mới được?” Lăng Bắc Sam cùng Lăng Bắc Diệp cười giỡn nói, che giấu vẻ mặt tự nhiên.

“Bọn anh không có bằng giặt đồ!” Lăng Bắc Diệp phản bác, Lục Khải Lâm cười cười, nghĩ thầm tình cảm giữa anh em bọn họ vô cùng tốt.

“Không có thì quỳ bàn gõ?” Lăng Bắc Sam lại nói.

“Không đúng~! Phải là quỳ trên gối mì ăn liền.” Lúc này, Úc Tử Duyệt mở miệng lớn tiếng nói. Một câu của cô chọc cho toàn bộ mọi người ở đây cười ra tiếng.

“Mì ăn liền? Quỳ trên đó không phải sẽ bị bể sao?” Lúc này Lục Khải Lâm lên tiếng.

“Cái vấn đề này phải hỏi anh cả rồi, xem ra anh cả nhất định là có rất nhiều kinh nghiệm?” Lăng Bắc Sam này lúc cũng cười trêu trả thù Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn ngẩn người, nhìn về phía Úc Tử Duyệt, “Bà xã, em có cho anh quỳ trên mì ăn liền rồi sao?” Lăng Bắc Hàn nghiêm túc hỏi khiến Úc Tử Duyệt che miệng cười cười, càng không ngừng lắc đầu, “Không có quỳ qua. Nhưng mà tối nay về nhà có thể thử xem.” Úc Tử Duyệt cười nói làm cho cả nhà cười ầm lên, chỉ có sắc mặt Lăng Bắc Hàn càng ngày càng xanh mét.

Lại dám liên hiệp với

240. Chương 240: Đánh Cuộc Gặp Chuyện Không May

“Làm càn, Tiểu Lý đừng nghe lời cô ấy” Sau khi Úc Tiểu Duyệt nói xong, Lăng Bắc Hàn nghiêm nghị nói. cô thật sự muốn cho anh về nhà quỳ trên mì ăn liền sao?

“không cần? Lăng Bắc Hàn! Ở quán karaoke anh nói được mà!” Tiểu Lý dừng xe ở sát lề đường, Úc Tiểu Duyệt nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn, bất mãn nói.

“nói được? nói được lúc nào?” Lăng Bắc Hàn cũng không nhớ anh có đồng ý với cô, nhìn cô, nhỏ giọng hỏi.

“Được, em nói được là được! Lăng Bắc Hàn, anh không nghe lời em...Em không về nhà.” Úc Tiểu Duyệt thở khi khi nói, sau đó, đặt bàn tay lên tay nắm cửa, định đẩy ra thì Lăng Bắc Hàn vội kéo lại.

“Tiểu Lý, đi đi.” Lăng Bắc Hàn nói với Tiểu Lý, ‘Phụ nữ có thai là trên hết, nhường cô ấy, nhường cô ấy một chút’ trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân.

“Vâng.” Tiểu Lý lập tức trả lời.

“Tiểu Lý, mua loại dưa chua của ông Đoàn.” Lúc này Úc Tiểu Duyệt không quên bổ sung, hắc hắc, một ná bắn hai chim.

Cái cô nhóc này, thật không ngốc chút nào, Lăng Bắc Hàn ôm cô, nhìn biểu cảm đáng yêu của cô, không nhận được dùng sức hôn lên mặt cô.

“Tránh ra, toàn mùi rượu, hôi chết...” Úc Tiểu Duyệt vội giơ tay đẩy anh ra, đỏ mặt làm nũng nói, chỉ là, mùi rượu này cũng không hôi, ngược lại còn khiến cô say mê. Trong lòng rung động, không được, cô cảm giác như càng ngày mình càng thích Lăng Bắc Hàn.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Lý đã mua được một gói mì ăn liền, xuất phát lần nữa, Úc Tiểu Duyệt cẩn thận cất gói mì vào túi xách, còn kêu Tiểu Lý gạt bà nội của bọn họ.

Vừa trở lại phòng ngủ của bọn họ, Úc Tiểu Duyệt đã thần thần bí bí lấy gói mì trong túi xách ra, đặt lên sàn nhà, sau đó nghiêm mặt nhìn Lăng Bắc Hàn vừa cởi áo khoác xuống. Lăng Bắc Hàn xoay người, đã thấy Úc Tiểu Duyệt nhìn mình rồi chỉ vào gói mì trên sàn nhà,.

“Mười giờ rồi, em phải ngủ.” Lăng Bắc Hàn bình tĩnh nhìn cô, nhìn một lúc, lại mở miệng dạy dỗ cô.

“không được, anh phải quỳ nửa giờ.” Úc Tiểu Duyệt lập tức phản bác, chỉ vào gói mì nằm trên sàn nhà.

Lăng Bắc Hàn không nói chuyện nữa, đi tới trước mặt cô, đôi tay giữ chặt bả vai cô, “thật sự muốn anh quỳ?” Lúc cầu hôn với cô, anh còn không có quỳ xuống, lần này thì tốt rồi.

“Dĩ nhiên.” Úc Tiểu Duyệt gạt đầu như già tởm, nghiêm túc nói, “Nhanh lên, một chút thôi, không quỳ tới nay thì đừng hòng được ngủ! Phải quỳ, còn không được làm bể mì!” Úc Tiểu Duyệt lại bướng bỉnh nói.

“.....” Nhịn! Anh nhịn! Lăng Bắc Hàn không nói, buông bả vai cô ra, nhìn gói mì trên đất, đi tới, ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm gói mì, cẩn thận quan sát. Vừa phải quỳ, vừa không được làm bể, đây hoàn toàn là khảo nghiệm thể lực của anh.

“Anh quỳ thì được lợi gì?” Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tiểu Duyệt, hỏi.

“Lợi, anh muốn lợi gì?” không thể bể, nếu bể thì sau này cái gì anh cũng phải nghe em!” Úc Tiểu Duyệt ngồi xổm xuống theo anh, nhìn ngang mặt anh, nói.

“Được, nếu không bể, cái gì em cũng phải nghe anh! Nếu bể, sau này tất cả anh đều nghe theo em!”

“thật sao? Dù là chuyện sai, anh cũng nghe em?” cô khẳng định, chỉ cần anh quỳ xuống một cái, gói mì kia nhất định sẽ bể nát, Úc Tiểu Duyệt mừng rỡ hỏi.

“Đúng.” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“không thành vấn đề! Chỉ cần nó không bể, tất cả em đều nghe theo anh. Nếu như bể, sau này anh phải nghe theo em!” Úc Tiểu Duyệt kích động, hưng phấn nói, “Bây giờ bắt đầu đi!” Úc Tiểu Duyệt vội nói.

Lúc này Lăng Bắc Hàn đi tới bên cạnh gói mì, hai đầu gối khép lại, chậm rãi quỳ xuống, lúc đầu gối vừa chạm phải lớp bao, anh dùng sức, khiến cho đầu gối cách mì bên trong một khoảng. Động tác khó ấy đối với anh mà nói chỉ là chút chuyện nhỏ.

“Quỳ lên rồi hả?” Úc Tiểu Duyệt tròn to hai mắt, cẩn thận quan sát đầu gối của anh và gói mì ăn liền, xem có tiếp xúc hay không. Quả thật có tiếp xúc, nhưng mà, tại sao mì ăn liền lại không bể chứ?

“Dĩ nhiên! Anh chưa bao giờ chơi gian lận!” Lăng Bắc Hàn hả hê hỏi, cô gái nhỏ, chịu thua chưa?

“Tại sao không bể chứ?” Sao anh làm được? Úc Tiểu Duyệt trầm nghĩ, nếu như mì ăn liền không bể, không phải là cô thua hay sao?

“Anh giở trò, đầu gối của anh chưa có đụng!” Tuy rằng hiện giờ anh đang quỳ, tư thế rất chuẩn, nhưng đầu gối khẳng định đã dùng lực, chưa hoàn toàn quỳ xuống.

“Em đừng có không chấp nhận mình thua, đầu gối của anh quả thật đụng vào gói mì rồi!” cô nhóc xấu xa này, sợ rồi sao? Lăng Bắc Hàn đắc ý nghĩ, Cho là làm như thế có thể thắng được anh sao? Nếu như vậy, thật sự là uống phí việc anh ăn cơm nhiều hơn cô mười năm rồi.

Úc Tiểu Duyệt quỳ gối trên sàn, đầu cúi xuống, cẩn thận nhìn đầu gối của anh và gói mì ăn liền, quả thật là một chút kẽ hở cũng không có!

Tên khốn khiếp này, căn bản là không có dùng sức! Nhưng mà, quả thật là anh không phạm quy!

Phải làm gì đây? Sau này cái gì cũng phải nghe theo anh? No! cô không muốn chuyện gì cũng phải nghe theo anh đâu!

Mắt mở to, không ngừng đảo quanh, có chủ ý, cô đứng dậy, “Ba mươi phút, cố chịu nha!” Úc Tiểu Duyệt trầm nghĩ, 30 phút lận mà, cô còn chưa thua, thời gian trôi qua, anh nhất định sẽ không chịu được, đến lúc đó, mệt mỏi sẽ quỳ xuống đất, không bể mới là lạ.

“không thành vấn đề!” Lăng Bắc Hàn mười phần tự tin nói. Cái cô nhóc này, cô không biết ở trong bộ đội được huấn luyện về mặt này nhiều lắm sao! Đừng nói là 30 phút, cho dù là ba giờ, anh cũng tuyệt không chớp mắt.

Nhìn bộ dạng mười phần tự tin của Lăng Bắc Hàn, Úc Tiểu Duyệt cuống lên, nếu anh thắng thì làm sao bây giờ?

“Ông xã, anh mệt rồi sao ? Để em xoa bóp giúp anh nha...” Úc Tiểu Duyệt đi tới sau lưng Lăng Bắc Hàn, đôi tay dè dặt vai anh, dùng sức bóp

“Ừm.... Thoải mái lắm...” Lăng Bắc Hàn thoải mái thở dốc, nói.

“thật sao...” Úc Tiểu Duyệt nói, lại đổi thành quả đấm nhỏ, nhẹ nhàng đấm lên vai anh, dự định trước hết là phân tán lực chú ý của anh, sau đó...

Nâng chân nhỏ lên, hướng đến cái gót vênh lên của Lăng Bắc Hàn, dùng sức đập một cái...

Cho là Lăng Bắc Hàn sẽ bị cô đập ngã, đập nát mì ăn liền, dù thế nào thì bọn họ cũng không nói không được phá rồi!

“Ai u...” Nhưng cô lại thất bại, Lăng Bắc Hàn người ta cứ như tảng đá lớn, đông cũng không động, ngược lại, mũi chân cô bị đá đến đau chết! Úc Tiểu Duyệt khổ sở kêu rên.

“Bà xã..Em làm sao thế?” Lúc này Lăng Bắc Hàn ngoài cười nhưng trong không cười hỏi sao anh có thể không biết ý định của cô? cô nhóc xấu xa này! Cả bụng đều toàn ý nghĩ xấu! thật không biết tương lai đứa bé của bọn họ có giống cô hay không?

Nhất định sẽ rất nghịch ngợm, là một tiểu ma vương hỗn thế sao?

“Ông xã, mũi chân của em..Đau quá..không chú ý đụng phải gót chân của anh....” Úc Tiểu Duyệt cau mày, khổ sở, đáng thương nói. Đau quá đi, nếu như lúc này, Lăng Bắc Hàn đứng dậy để an ủi cô, không có qùy đủ 30 phút, cũng coi như là cô thắng đúng không?

Cho nên, vẫn là cô lợi hại hơn.

“Hả? Vậy thì lên giường ngồi đi, chờ anh đến phục vụ em!” Lăng Bắc Hàn cố ý tăng thêm hai chữ “phục vụ”, nhìn dáng vẻ khổ sở của cô mà nghĩ thầm “thật đáng đời!”

“Anh hư lắm, em đau chết mà anh còn không chịu đến an ủi em....” Úc Tiểu Duyệt ghen ngào nói, chân trước chân sau nhảy đến bên giường.

“Nhảy chậm thôi! Coi chừng con đó!” Lăng Bắc Hàn buồn bực nói.

Ngồi xuống bên giường, mũi chân không còn đau như trước nữa, nhìn lại Lăng Bắc Hàn vẫn còn đang qùy ở kia, nhìn thêm một lúc, đã mười lăm phút trôi qua, trong lòng Úc Tiểu Duyệt bắt đầu sợ hãi. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ ra một chiêu...

cô ngồi ở mép giường, dừng dừng chuyển hướng hai chân, rồi sau đó, sảng khoái cởi chiếc áo lông xuống, lộ ra chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong, cô đi về phía Lăng Bắc Hàn, cười mỉa hoặc, cởi từng nút từng nút của chiếc áo sơ mi...

Mỹ nhân kếp! cô đang dùng mỹ nhân kếp!

Lăng Bắc Hàn khê nguyên rửa trong lòng mẹ kiếp, mắt thấy áo sơ mi của cô đang rộng mở, lộ ra chiếc áo lót bằng ren màu trắng bên trong...

“Ông xã... Người ta nhớ anh.... Mau tới đây ngủ đi...” Úc Tiểu Duyệt nhìn anh, môi son khê mở, hơi thở thơm như hoa lan, mỉa hoặc nói.

Con nhóc yêu tinh này!

Lăng Bắc Hàn phần hận mắng, hận không thể lập tức đứng dậy, chạy về phía cô, xé nát quần áo của cô, hung hăng tiến vào! Xem ra tối hôm qua cô còn chưa bị anh muốn đủ! Anh cố gắng áp chế nội tâm đang rục rịch, hơn nữa còn đang ngày càng bành trướng, hung tợn lườm cô một cái, “Anh sẽ không mắc mưu của em đâu!” Anh nói thẳng.

thật đáng ghét! Lại bị anh nhìn ra! cô không khỏi cảm thán, Lăng Bắc Hàn đúng là một con hồ ly già xảo quyệt! cô đấu với anh, chỉ có chịu thiệt!

Úc Tiểu Duyệt, mày thật là vô dụng! Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mắt thấy Úc Tiểu Duyệt sắp thẳng, Lăng Bắc Hàn nóng nảy, như kiến bò trên chảo nóng.

“Cực cực, mau giúp mẹ đi, mẹ sắp bị cha con...” Cánh tay nhỏ bé của Úc Tiểu Duyệt xoa lên bụng mình, ủy khuất nói. Lúc này Lăng Bắc Hàn cũng trào phúng cười cười: “Đầu không lại thì tìm con anh đến giúp?”

“A...hix...đau.... Đau... bụng....” Mày Úc Tiểu Duyệt nhăn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn nhìn Lăng Bắc Hàn, thống khổ rên rỉ.

Lăng Bắc Hàn cho rằng cô đang diễn trò, không thèm quan tâm cô, “Ngoan ngoan, chờ nghe lời anh đi! hiện giờ tốt nhất là em nên đi tắm, còn ba phút nữa là anh thắng rồi!” Lăng Bắc Hàn nói thêm với cô.

“Bụng em đau quá! Đau quá, đau thất lại!” Hai tay Úc Tiểu Duyệt ôm lấy bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cô nói.

“Úc Tiểu Duyệt! Em đừng lấy con ra đùa chứ?” Lăng Bắc Hàn buồn bực quát, cảm thấy cô có chút quá đáng rồi!

“không, không có..Nhanh lên...thật sự rất đau...Lăng Bắc Hàn anh....” Úc Tiểu Duyệt thống khổ dịch chuyển cơ thể, đứng lên, giọt máu tươi từ giữa hai chân cô chảy ra nhỏ xuống mặt đất.

”Úc Tiểu Duyệt! Lăng Bắc Hàn sốt ruột rống lên một tiếng, vội vàng đứng lên, chạy đến bên giường hoảng hốt nhìn giọt máu tươi dưới đất, sau đó nhấc bổng cô lên đi thẳng ra cửa, không quên kéo lấy chiếc áo khoác mắc trên giá áo ngay cửa đắp lên người cô, sau đó cấp tốc chạy khỏi phòng ngủ.

“Rầm...rầm...rầm...” Tiếng động đánh thức hai vợ chồng Lăng Chí Tiêu, ”Tiểu Lý! Chuẩn bị xe? Lăng Bắc Hàn vọt xuống dưới lầu, rống lên một tiếng, chưa tới vài giây, Tiểu Lý đã chạy ra, theo bọn họ ra sân.

“Có chuyện gì thế?” Những người khác cũng ra theo, dì Vương nghi hoặc hỏi...

241. Chương 241: Động Thai

“Ôi...Đau quá...”

“không sao, đừng sợ, một lát sẽ đến bệnh viện ngay thôi.” cô nằm trong lòng anh, không ngừng rên rỉ, Lăng Bắc Hàn ôm cô thật chặt, bàn tay phủ lên gương mặt cô, dịu dàng an ủi. Mặc dù bên ngoài thì an ủi cô như thế, nhưng thật ra thì trong lòng anh cũng đang hoảng loạn, bàn tay vuốt má cô không ngừng run rẩy.

“Cực cực...ông xã....cực cực sẽ không sao....Đúng không...” Bàn tay nhỏ bé của Úc Tử Duyệt níu chặt lấy áo của Lăng Bắc Hàn, hoảng hốt nói, cô không sợ, cô chỉ lo lắng cho an nguy của cực cực?

“không sao, không sao đâu? Con vẫn bình an? sẽ không bỏ chúng ta đi đâu....” Úc Tử Duyệt khàn giọng nói, cúi đầu, không ngừng dùng nụ hôn để an ủi Úc Tử Duyệt, một bàn tay run rẩy di chuyển đến bụng cô, nhẹ nhàng cảm nhận.

Con ơi, đừng đi...

Cho dù là người tự tin đến đâu, khi đối mặt với một sinh mệnh nhỏ, cũng không còn bình tĩnh, tự tin như vậy? Anh lo đứa bé này sẽ không thể vượt qua?

Tiểu Lý tăng tốc lần nữa, đi thẳng về hướng bệnh viện gần đây, chỉ chốc lát sau, đã khẩn cấp dừng xe ở trước cổng bệnh viện, còn chưa bước vào bãi đậu, Lăng Bắc Hàn đã ôm Úc Tử Duyệt vọt xuống, “Bác sĩ?” Vừa mới vào đại sảnh, Lăng Bắc Hàn đã rống lên, nhân viên cấp cứu chạy tới, mang theo băng ca, Lăng Bắc Hàn cẩn thận đặt cô xuống, Úc Tử Duyệt nắm lấy vạt áo của anh, không chịu buông ra, Lăng Bắc Hàn nắm lấy tay cô, “Đừng sợ, anh giúp em, đừng sợ...” âm thanh run rẩy nói, bước nhanh chân đi theo băng ca.

Úc Tử Duyệt bị đưa vào phòng cấp cứu, Lăng Bắc Hàn bị cản lại ở bên ngoài, chỉ chốc lát sau, Lăng Chí Tiêu và Tiểu Đình cũng chạy tới.

“Bác Hàn? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Dĩnh lo lắng hỏi, trong lòng hoảng loạn không thôi, chỉ sợ Úc Tử Duyệt gặp chuyện không may.

“cô ấy ra máu....” Lăng Bắc Hàn u ám mở miệng, trong lòng không ngừng run rẩy. Tiểu Dĩnh vừa nghe Lăng Bắc Hàn nói như thế, da đầu tê dại một hồi, “Đừng lo lắng, có thể chỉ là động thai.” An ủi Lăng Bắc Hàn như thế, cũng là tự an ủi mình.

Lăng Chí Tiêu vẫn có thể giữ được bình tĩnh như cũ, mặt không đổi sắc, đứng nghiêm một bên.

“Mau mang giày vào đi.” Tiểu Dĩnh lấy từ trong túi ra một đôi giày da, để Lăng Bắc Hàn thay, vợ chồng bà nhớ rõ lúc này Lăng Bắc Hàn chân không chạy đến. Lăng Bắc Hàn cúi đầu, lúc này mới ý thức được mình đang đi chân không.

Sau khi mang giày, Lăng Bắc Hàn không hề nói gì, đôi mắt sâu thẳm khóa chặt cửa phòng cấp cứu.

Thời gian cấp cứu cũng không lâu, khoảng hai mươi phút, cửa phòng cấp cứu lại mở ra lần nữa, Úc Tử Duyệt được đẩy ra ngoài.

“Người nhà bệnh nhân cứ yên tâm, bệnh nhân chỉ bị động thai, máu đã ngừng chảy, không có gì đáng ngại! Sau này nhớ phải chú ý nghỉ ngơi, đừng để thai phụ quá mệt nhọc!” Bác sĩ nghiêm túc nói.

“Cám ơn trời đất!” Tiểu Dĩnh thở phào nhẹ nhõm nói, rồi quay sang cảm ơn bác sĩ.

Lúc nghe thấy đứa bé không sao, Lăng Bắc Hàn thiếu chút nữa đã bật khóc lên, kích động nắm lấy bàn tay Úc Tử Duyệt trên băng ca, theo cô trở về phòng bệnh.

“Duyệt Duyệt còn trẻ, ham chơi một chút, còn con, ba mươi tuổi đầu rồi, cũng hồ đồ theo nó?” Trong phòng bệnh, Tiểu Dĩnh nhỏ giọng trách mắng Lăng Bắc Hàn. Nhớ tới buổi chiều hai đứa nó đi dạo phố, buổi tối lại đi ăn cơm, ca hát, không mệt mới là lạ!

Lăng Bắc Hàn ngồi bên giường bệnh, nắm tay Úc Tử Duyệt, trong lòng vẫn còn lo sợ, “Con biết rồi, ba mẹ về trước đi....Con ở lại đây trông chừng!” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói.

Tiểu Dĩnh bị Lăng Chí Tiêu kéo ra khỏi phòng bệnh.

Lúc này, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ, Lăng Bắc Hàn yên tĩnh nhìn người trên giường bệnh, sắc mặt cô hơi tái, ánh mắt nhu hòa, mang theo sự yêu thương. một tay lặng lẽ lần vào trong chăn, xoa bụng cô.

Đứa bé của họ vẫn còn ở đó....Hốc mắt đột nhiên căng lên nóng hổi, cảm giác vô cùng may mắn, đứa bé vẫn còn ở đây....

“Cực cứng....cực cứng....”

“Duyệt Duyệt?” Úc Tử Duyệt kích động tỉnh lại, lo lắng mở miệng, Lăng Bắc Hàn bắt lấy cánh tay đang truyền dịch của cô, cầm thật chặt, “Đừng sợ! Cực cứng vẫn còn! Nó vẫn còn!” Nhìn một tay khác của cô trượt xuống bụng mình, anh lớn tiếng an ủi.

Sờ đến chỗ phần bụng hơi nhô lên, Úc Tử Duyệt mới an tâm, “Vẫn còn.... Cực cứng vẫn còn....” cô cười, kích động nói, nước mắt long lanh theo khóe mắt chảy xuống, bộ dáng của cô khiến cho người ta càng đau lòng hơn.

“Vẫn còn, sẽ luôn như thế, cho đến khi bình an ra đời. Chỉ là động thai, sau này phải chú ý!” Lăng Bắc Hàn nắm tay cô, một tay khác sờ lên khuôn mặt cô, ngón trở cuộn lại, nhẹ nhàng gạt đi nước mắt của cô, dịu dàng nói.

Úc Tử Duyệt đặt tay lên bụng, “Mới vừa rồi em sợ muốn chết.... ô....” cô nức nở nói, thật dọa chết cô mà, đứa bé này cô trông đợi rất cực khổ, nếu như lại có sơ xuất gì, cô nhất định sẽ hận chết mình!

“Đừng khóc, mau ngủ đi, anh ở lại đây trông chừng em!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, dịu dàng nói.

“Đừng mà.... ưm....” trên chiếc giường lớn, không khí mập mờ, nửa người trên của Lục Khải Lâm gần như đã bị cởi sạch, một tay của Lăng Bắc Diệp đặt lên một bên mềm mại, một tay dò xuống hạ thân của cô, nhẹ nhàng trượt vào trong, môi mỏng kiên nhẫn hôn lên bụng cô.

không dám làm quá nhanh, chỉ sợ cô không chịu được.....

“A.... Đừng! Cút! Tránh ra!” Cảm giác được vật lạ chen vào nơi đó, Lục Khải Lâm như nổi điên, la hoảng lên, tay giãy ra, cả người giống như hóa điên, đấm đá Lăng Bắc Diệp không ngừng.

“Khải Lâm?” Lăng Bắc Diệp thất bại ngồi dậy, nhìn Lục Khải Lâm như đang bị điên, hét lớn.

“Đừng đụng vào tôi! đi đi! Anh tránh ra!” Đôi tay bắt được tay Lăng Bắc Diệp, không ngừng cào loạn lên tay Lăng Bắc Diệp, từng mảng da bị cô cào rách, máu đỏ chảy ra, Lục Khải Lâm nhìn bộ dáng như bị điên của cô, vừa giận vừa thương!

“Lục Khải Lâm! Anh là A Diệp của em đây! không phải kẻ lang thang cưỡng hiếp em! Em có nghe rõ không?” Hai tay anh đè bả vai cô lại, nhìn vào gương mặt hoảng sợ đầy nước mắt của cô, hét lớn.

“Ồ...đi đi!”Lục Khải Lâm ra sức đẩy tay anh ra, cơ thể trượt xuống giường, hai chân trần trụi, lao đảo chạy đến góc tường, phần lưng chạy dọc xuống vách tường, cả người co rúc lại trong góc, hai tay ôm gối, gương mặt hoảng sợ nhìn anh....

Nhìn Lục Khải Lâm đáng thương như vậy, gương mặt hoảng sợ, ôm đầu gối co ro ngồi đó, lòng Lăng Bắc Diệp đau như dao cắt, lại tức giận bới bới tóc. Đau lòng nhìn cô.... Rốt cuộc, phải đến lúc nào cô mới có thể khỏi hẳn?

Lục Khải Lâm chìm trong tâm trạng khủng hoảng, ngồi dưới đất, ôm hai đầu gối, toàn thân đang run rẩy. Giờ phút này, cô giống như đang trở lại sáu năm trước, trở lại ký ức xót xa, cô cứ như thế, co rúc trong góc tường phòng tắm, bất lực ôm hai đầu gối....

Lăng Bắc Diệp xử lý xong vết thương trên mu bàn tay, trở lại phòng ngủ, thấy cô vẫn còn co rúc ở đó, anh nhẹ nhàng bước đến, ngồi xổm xuống trước mặt cô, “Đừng sợ, anh là A Diệp....bé ngọc Khải Lâm....” Bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, anh không nên gấp như vậy, giờ phút này, anh hận mình đến chết!

Bác sĩ tâm lý nói, vết thương trong lòng cô vô cùng nghiêm trọng, muốn trị liệu cần phải có một quá trình, không thể nôn nóng được.

Cảm nhận được cái đụng chạm của anh, thoát đầu Lục Khải Lâm ngẩn ra, sau đó vội giơ tay lên, hai tròng mắt trống rỗng dần có thần thái, “A Diệp...” cô nhìn anh, ngập ngừng mở miệng. Những sợi tóc tán loạn được Lăng Bắc Diệp vén lên, bàn tay to của anh phủ lên mặt cô, “Ngủ đi, anh không chạm vào em, đảm bảo!” Anh nhìn về phía cô, ôn nhu cười nói.

Sau đó đứng dậy, ôm cô lên, Lục Khải Lâm không giãy dụa kịch liệt nữa, để anh ôm lên giường.

“A Diệp....em..... vừa rồi có phải....làm anh bị thương?” Sau khi hoàn toàn tỉnh táo lại, Lục Khải Lâm nhìn từng vết thương được dán băng trên mu bàn tay anh, kích động hỏi.

“không sao, bị cào rách da thôi!” Lăng Bắc Diệp dịu dàng nói, rướn người lên, tắt đèn.

Lục Khải Lâm sợ hãi nhào vào ngực anh, lòng đầy áy náy, “Xin lỗi! Em.... Em không có cách nào khống chế mình được....” cô thật mình hận mình không thể tìm được lối ra, luôn làm tổn thương anh? Trong lòng càng thêm áy náy, Lục Khải Lâm cô sao lại có thể để một người đàn ông vì mình mà chịu uất ức lớn như vậy!

“nói bậy cái gì đấy?” Bàn tay đặt ở gáy cô, Lăng Bắc Diệp nhỏ giọng nói. Trong lòng khó tránh khỏi sự đau lòng, người yêu đang ở trong lòng, lại không thể đụng.... nhưng mà so với nỗi sợ của cô, anh cảm thấy chút nhần nại này, cũng không tính là gì!

Ba năm anh còn có thể nhịn được kia mà....

Đối với anh mà nói, nỗi đau khi nghĩ Lục Khải Lâm không thương mình, lớn hơn rất nhiều so với việc không thể đụng

vào cô! hiện giờ, biết cô có yêu mình, anh đã thấy mãn nguyện!

“Nhưng anh....anh không thấy khó chịu sao?” Trong bóng tối, Lục Khải Lâm then thùng nhỏ giọng.

“Tắm nước lạnh vậy...” sẽ hạ lửa.

“nhưng mà, em thấy trên sách có nói, làm vậy sẽ không tốt cho đàn ông... sẽ... sẽ....”

“sẽ thế nào?”

“sẽ... ED...”

“ED là gì?”

“Chính là... Bệnh... liệt dương....”

“...” Lời của cô khiến anh nín thính, đành phải cười khở, “không sao cả, cùng lắm thì làm hòa thượng cả đời!”
Lăng Bắc Diệp khổ sở nói.

“Đừng mà!” Lục Khải Lâm vội phản bác, cánh tay nhỏ bé trượt xuống.

“Em... ơ...” Anh chẳng thể nghĩ tới, cô lại chủ động cầm vật đó của anh, hơn nữa, đáng chết, không ngờ cô lại vụng về chuyện động!

“Khải Lâm! nói, học được ở đâu?” Vấn đề này đối với Lăng Bắc Diệp mà nói hết sức quan trọng! Người luôn lạnh nhạt như cô, có thể biết được mấy chuyện thế này hay sao?

“Đọc được từ... trên tạp chí... để em giúp anh...” Lục Khải Lâm ngập ngừng, xấu hổ mở miệng. thật ra thì, cô cũng cố gắng phối hợp với việc trị liệu, cũng nhìn rất nhiều thứ về mặt này trên sách, để xóa bỏ nỗi sợ hãi trong lòng...

“...Ừm...” Chỉ chốc lát sau, tiếng thở dốc của người đàn ông vang lên trong bóng tối...

“Cố Diệp Thần! Cậu buông tay ra cho tôi! Chuyện của tôi, không cần cậu quan tâm!” Lăng Bắc Sam bị Cố Diệp Thần kéo ra khỏi quán rượu, động tác của anh có chút thô lỗ, còn rất dùng sức, khiến cho cánh tay của Lăng Bắc Sam đỏ lên!

Cố Diệp Thần không thèm nghe cô nói, thô lỗ kéo cô đi, hướng về phía chiếc xe Jeep của mình, mở cửa xe, ôm cô đẩy vào.

“Cố Diệp Thần! Cậu điên rồi hả?” Lăng Bắc Sam tức giận quát, lúc này. Cố Diệp Thần cũng lên xe, không nói một lời, khởi động xe. Tối nay cô và mấy chị em hẹn nhau đến quán rượu nghe nhạc Rock’n roll, ai ngờ anh đột nhiên xuất hiện nổi điên lên kéo cô ra ngoài!

“đang nói với cậu đấy! không nghe thấy à?” Quay đầu, nhìn gò má anh tuấn của anh, Lăng Bắc Sam tức giận quát. Nhưng chỉ trong chớp mắt, cô đã bị vẻ lạnh lùng quyết đoán trên sườn mặt anh dọa cho sợ hãi.

“Lăng Bắc Sam! Chị câm miệng lại cho tôi!” Ngay khi cô còn đang sững sờ. Cố Diệp Thần quay đầu, nhìn chăm chăm vào gương mặt phách lối của cô, lạnh lùng nói. Còn dám chạy đi uống rượu? Cùng tên đàn ông khác nhiệt tình nhảy nhót? Người bị điên là cô!

Lăng Bắc Sam bị lời nói của Cố Diệp Thần làm cho sững sờ, từ lúc nào mà Cố Diệp Thần dám lớn tiếng quát mắng cô như thế?

“Cậu kéo tôi ra ngoài đây làm gì?” cô hạ giọng hỏi, lấy gương trang điểm ra khỏi túi, sửa lại mái tóc bị rối một chút.

Cố Diệp Thần khởi động xe Jeep chạy thẳng một đường, đi thẳng đến một vùng núi ở Thủ Đô, không nói một lời, cũng không trả lời vấn đề của Lăng Bắc Sam. Cố Diệp Thần chỉnh trang xong, mới phát hiện bọn họ đang ở trên con đường lộ dưới núi.

“Cố Diệp Thần! Hơn nửa đêm cậu lên cơn điên cái gì thế? Tối nay này làm gì?” Lăng Bắc Sam tức giận mắng.

“nói với cậu đấy!” Thấy anh không nói lời nào, cô lại quát.

“Cậu điên rồi à.. Ừm...” Anh đột nhiên dừng xe, giữ chặt đầu cô hôn tới tấp! Cố Diệc Thần nổi điên hôn cô, không mang theo chút dịu dàng, càng giống như là trừng phạt!

“Ừm...” Rốt cuộc Cố Diệc Thần cũng buông cô ra, nhìn Lăng Bắc Sam đang sững sờ, con ngươi sắc bén như nhìn con mồi, nhìn cô chăm chăm, “Gả cho tôi!” Bá đạo mở miệng, âm thanh ngắn gọn dứt khoát.

Đầu óc Lăng Bắc Sam ong ong, lúc này, đại não giống như bị nổ tung, không thể tin được mà nhìn Cố Diệc Thần.

“Cậu.. cậu bị phát điên cái gì thế? Tôi là vợ chưa cưới của Lục Khải Chính!”

Cố Diệc Thần lại dùng âm lượng cao hơn cô rống lại, “Hai người từ hôn rồi! Lăng Bắc Sam, tôi thích chị!” Đôi tay của Cố Diệc Thần giữ chặt vai cô, nhìn cô chăm chăm, trong lòng ê ẩm khó chịu.

Những lời này, vốn nên nói từ ba năm trước, từ bộ đội trở về, cô lại đính hôn với Lục Khải Chính!

Lăng Bắc Sam, gương mặt thoáng vẻ cười nhạo nhìn anh, “Tôi biết là cậu thích tôi, tôi đã sớm đã biết rồi, nhưng tôi không thích cậu! Tôi chỉ coi cậu như một đứa em vụng lênh nghe lời tôi!” Lăng Bắc Sam giấu cợt nói với anh.

Nhìn gương mặt bị thương của Cố Diệc Thần, cô đột nhiên cảm thấy mình rất quá đáng... nhưng vẫn mở cửa xe, nhảy xuống xe...

Trong khoang xe vô cùng yên lặng, Cố Diệc Thần cứ mãi thất thần, rất lâu sau đó, mới hoàn hồn, sau đó nhìn vào kính chiếu hậu bên trong xe, cười cười, nụ cười này, đau khổ mà chua xót... thì ra cô đã sớm biết anh thích cô...

Mới vừa rồi, anh như bị cô tát một cái!

Quay đầu lại lái xe đuổi theo bóng đánh của cô, đến chỗ lưng chừng núi, nhìn thấy cô, anh nhảy xuống xe, kéo cô lên xe.

“Tự mình tôi có thể về!” Lăng Bắc Sam quát cường nói.

“Nếu không sợ tôi ở nơi hoang dã này cường hiếp chị, thì cứ phản kháng thử xem!” Cố Diệc Thần lạnh lùng nói, sau đó khiêng cô lên, ném vào ghế sau.

một lúc sau, Cố Diệc Thần lại đột ngột mở miệng, “Chị Sam, vừa rồi chỉ đùa với chị thôi...”

242. Chương 242: Đối Với Anh Tốt Hơn Một Chút!

Lần thứ hai gọi cô là “Chị Sam”, khiến cho Lăng Bắc Sam kinh ngạc hơn là nội dung trong lời nói của anh! cô ngẩn người ngồi ở ghế sau, nhìn Cố Diệc Thần đang lái xe ở phía trước, anh chỉ chuyên chú lái xe!

Lăng Bắc Sam biết Cố Diệc Thần đang nói dối, cũng biết là anh đang tìm bậc thang cho cô và anh, “Cố Diệc Thần! Cậu dám trêu chọc tôi!” cô lớn tiếng nói, giọng nói mang theo vẻ tức giận, trong lòng lại mơ hồ có chút áy náy!

“Trêu chọc chị?” Trong lòng Cố Diệc Thần khổ sở, hỏi ngược lại, cũng biết cô đang cố ý nói vậy! Cho nên mới nói với cô là nói đùa, chỉ sợ sau này bọn họ ngay cả làm bạn cũng không được! Nhưng dù là như thế, anh và cô cũng không còn đơn thuần như khi còn bé!

Lòng dạ của Cố Diệc Thần anh cũng không phải là sắt đá, không chịu được khi bị cô “tổn thương” như thế.

“không dám, không dám!” Cố Diệc Thần giống như là thật sự coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cười nói cợt nhả. Tiểu công chúa trong mắt anh, tại sao lại không chịu cho anh cơ hội? Nhất định đuổi theo Lục Khải Chính không hề thương cô....

Có lẽ, càng không có được, thì lại càng muốn chiếm lấy. không phải anh cũng như thế sao?

Trong một chiếc xe khác cao cấp hơn, Lăng Bắc Triệt trầm mặc lái xe, người ngồi bên ghế phụ đúng là Quách Mạn. Tiếng hát phát ra từ radio che giấu đi sự lúng túng bên trong xe, vừa rồi Cố Diệc Thần nói có chuyện, nhờ Lăng Bắc Triệt đưa Quách Mạn đi một đoạn, anh lịch sự đồng ý.

“Bây giờ em đang dạy học?” Trong lúc đợi đèn xanh, Lăng Bắc Triệt quay đầu, nhìn Quách Mạn bên cạnh, thấp giọng hỏi. Gương mặt không cười, biểu cảm lạnh lùng, đôi mắt sáng quắc kia khiến tim Quách Mạn đập nhanh, cô chưa từng quên, lúc trước cũng là đôi mắt sáng quắc này, ánh mắt tha thiết, khiến cho cô như bị điện giật, trái tim thiếu nữ cũng rơi vào tay giặc.

thì ra anh vẫn không thay đổi, ánh mắt vẫn trực tiếp, nóng bỏng như thế.

cô hơi hốt hoảng, vội chuyển tầm mắt, cười cười, “Ừ...”, cũng không khỏi thấy kỳ quái, sao anh biết cô dạy học?

Nhìn bộ dạng có chút xấu hổ của cô, Lăng Bắc Triệt câu môi cười cười, lại hỏi tiếp, “Kết hôn chưa?” Biết rõ còn hỏi! âm thanh khê vang ra, như là thuận miệng, không chút để ý.

“Chưa!” Quách Mạn lớn tiếng trả lời, dùng cách đó để che giấu vẻ hốt hoảng trong lòng. Cũng không hiểu mình đang hốt hoảng cái gì! đã nhiều năm như vậy rồi!

Chuyện này phải nói từ lúc cô học cấp Lăng Bắc Hàn, còn anh học cấp 3. Lúc đó Lăng Bắc Triệt là một trong những nhân vật phong vân trong trường, là bạch mã hoàng tử trong lòng nữ sinh toàn trường... Nghĩ đi nghĩ lại, khoe miệng Quách Mạn bất giác cong lên, khi đó, cô cũng thật ngây thơ, còn lớn gan nữa.

Có một lần nhà trường tổ chức đại hội, cô xông lên đài chủ tịch, giành lấy micro của hiệu trưởng, đứng trước mặt tất cả học sinh cấp Lăng Bắc Hàn, cấp 3 và giáo viên toàn trường, lớn tiếng tỏ tình với anh....

Nhưng mà, cô làm như thế, thật ra thì cũng do bị anh đầu độc, anh nói, muốn làm bạn gái của tôi thì phải tỏ tình trước mặt tất cả mọi người trong trường. Thế nên, cô mới làm như vậy, nhưng sau đó anh lại nói anh chỉ trêu chọc cô, không lâu sau, anh phải đi tòng quân.

Cảm giác chua xót lan tràn trong lòng, Quách Mạn nhìn ra cửa sổ, cười cười. Khi đó, cô thật ngu ngốc, thật ngây thơ.

Chiếc xe hơi màu đen dừng trước cổng nhà cô, “Tối nay thật cảm ơn anh!” Quách Mạn nhìn anh, hào phóng nói, sau đó mở cửa xuống xe, “Cửa xe khóa rồi, mở giúp tôi với!” không mở được cửa xe, cô vội nói.

không thể đơn độc ở chung với anh thêm một giây nào nữa, nếu không thì cô sẽ bị phát bệnh tim, hoặc là bị co thắt rồi đột tử!

Nhưng người đàn ông như là không nghe thấy lời cô, vẫn không nhúc nhích.

“Anh....” Quách Mạn tức giận xoay người, chỉ thấy Lăng Bắc Triệt đang nhìn mình một cách sâu xa, khoe miệng nở nụ cười, cái tên khốn khiếp này! Lại đùa giỡn cô! Quách Mạn nổi giận, máu nóng dồn lên khiến gương mặt cô không còn nhã nhặn lịch sự như trước nữa. “Trêu chọc tôi vui lắm sao? Lăng Bắc Triệt! Bây giờ anh là một quân nhân, sao có thể...” cô tức đỏ mặt, chất vấn anh.

Lăng Bắc Triệt vẫn không nói lời nào như cũ, vui thích quan sát cô. Giờ phút này, khuôn mặt của cô gái nhỏ đỏ lên, không còn nhã nhặn lịch sự như trước nữa, ngược lại còn có chút dí dỏm, đáng yêu!

Anh không nhịn được mà nhớ đến cái ngày cô bị anh cưỡng hôn, khuôn mặt nhỏ nóng nẩy, đỏ lên như quả táo chín, vô cùng mê người! cô chịu đứng trước mặt thầy trò toàn trường để tỏ tình với anh, sao anh có thể không rung động chứ? Chỉ là, anh phải tòng quân.

Hai người còn chưa bắt đầu quen nhau, đã phải chia tay.

“Có thể thế nào?” Anh hứng thú hỏi.

“Cho tôi xuống!” cô tức giận rống lên, thanh âm hơi khàn, nhìn dáng vẻ hài hước lúc này của Quách Mạn, cô nhớ tới lần đó bị anh đùa giỡn. cô rất muốn vùng vằng về phía anh, chất vấn anh, sao có thể đùa giỡn cô? Đùa giỡn tình cảm của cô?

“Làm bạn gái của anh!” Người đàn ông “ác độc” rốt cuộc cũng mở miệng, trầm giọng nói.

“...” Quách Mạn sững sốt, cứng đờ tại chỗ, sững sờ nhìn anh. không khí trong xe trở nên yên lặng...

“Tại sao? Trêu chọc tôi một lần hai lần còn chưa đủ sao?” Hồi lâu, Quách Mạn nổi giận, gầm thét.

“Lần này là thật!” Lăng Bắc Triệt trầm giọng nói. Anh vẫn là một người tuân thủ cam kết..... Nhưng mà, nhưng mà, chỉ vì cam kết thôi sao?

“Tôi không đồng ý! Cho tôi xuống xe!” cô cũng không còn là cô gái nhỏ ngu ngốc, ngây thơ đó nữa, Quách Mạn quát lên, lần này, Lăng Bắc Triệt chịu mở, Quách Mạn như chạy trốn, lao ra khỏi xe. Lăng Bắc Triệt nhìn bóng dáng đang dần khuất ngoài cửa xe, bất đắc dĩ cười cười.

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua rèm cửa, lọt vào

phòng. Trong phòng, người đàn ông đang ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, ngủ một cách yên tĩnh. Lăng Bắc Hàn cứ nằm ngủ cạnh giường bệnh cô như thế cả đêm, nửa đêm Úc Tử Duyệt cũng không tỉnh lại.

Giờ phút này, trên giường bệnh sắc mặt của cô đã bình thường trở lại mắt cô giật giật, lông mày vốn giãn ra chợt nhú lại, không tiếng, nhưng động tác nhỏ này cũng đánh thức anh. Lăng Bắc Hàn nhanh chóng đứng dậy, con người đầy tơ máu nhìn về phía Úc Tử Duyệt đã tỉnh lại trên giường bệnh.

“đã tỉnh rồi hả?” Mí mắt cô khẽ mở ra, lại chưa hoàn toàn tỉnh lại, Lăng Bắc Hàn dịu dàng hỏi, nghe được thanh âm của Lăng Bắc Hàn. Úc Tử Duyệt mới hoàn toàn tỉnh táo. Dáng vẻ hào sảng, gương mặt tuấn tú của anh phóng đại trước mắt, đôi mắt vẫn tơ máu tiết lộ vẻ mệt mỏi của anh.

“Ừ... Khụ...” Vừa muốn mở miệng đã phát hiện cổ họng hơi khô, cô hắng giọng. “Anh không ngủ sao?” Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh, cô đau lòng hỏi.

“Ngủ.... Có muốn uống nước không?” Tối hôm qua sau khi cấp cứu, cô được đưa đến phòng đơn bình thường, sau đó lại sợ đánh thức cô nên cũng không có đổi sang phòng có điều kiện tốt hơn, cho dù bên cạnh có giường trống, anh cũng không dám ngủ, sợ cô lại có chuyện gì.

Úc Tử Duyệt gạt đầu một cái Lăng Bắc Hàn đứng lên khỏi ghế, “Hix... “ Hai chân tê đau đến nỗi anh không nhận được mà hít một hơi khí lạnh, mày tạm nhú lại, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã khôi phục lại vẻ tự nhiên.

“Chân anh bị tê à?” Anh ngồi bên giường cô cả đêm sao? Úc Tử Duyệt trầm nghĩ, đau lòng không thôi, Lăng Bắc Hàn cười, hai chân đã bình thường trở lại, anh đá đá chân, “không sao!” Chuyện này đối với anh mà nói, quả thật không tính là chuyện.

Lăng Bắc Hàn đi đến bình nước, lấy một cái ly không, rót nước rồi thổi một hồi cho nước nóng nguội bớt, mới đưa cho cô. Hai tay Úc Tử Duyệt cầm ly nước ấm, mắt nhìn anh, nhớ tới chuyện kinh động lòng người đêm qua, bây giờ vẫn thấy sợ hãi.

“Anh ngủ một lát đi!” Nhìn cái giường trống bên cạnh, Úc Tử Duyệt nói với Lăng Bắc Hàn.

Thấy cô không có tinh thần, Lăng Bắc Hàn có chút lo lắng, “Anh không mệt, em sao thế? Còn đang lo lắng? Bác sĩ nói đứa nhỏ không sao!” Lăng Bắc Hàn ngồi xuống đầu giường, giơ tay đập lên vai cô, để cô tựa vào khuỷu tay anh, ôn nhu nói.

Úc Tử Duyệt uống một ngụm nước ấm, “Em đang tự trách.... không nên chạy nhảy khắp nơi..” Úc Tử Duyệt thì thào nói, cũng bởi vì anh ở nhà, cho nên cô mới không kiêng nể gì như thế, bình thường lúc anh không ở nhà, ngay cả cửa lớn cô cũng không ra.

“không được tự trách! Anh cũng có trách nhiệm! sau này cẩn thận một chút là được!” Bàn tay của Lăng Bắc Hàn vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, ôn nhu nói, mỗ một cái lên miệng cô. Lúc này Úc Tử Duyệt mới vui lên một chút, “Khi nào thì em được xuất viện? Sáng mai anh lại phải đi rồi.”

Nhớ tới việc anh sắp phải đi, Úc Tử Duyệt đau khổ trong lòng, cô không muốn.

Nhìn con người u buồn của cô, anh hiểu ý của cô. “Giữa trưa là có thể về nhà, mấy ngày này nghỉ ngơi cho tốt. Sáng mai anh đi... không nữa sao?”

Vấn đề của anh khiến khuôn mặt Úc Tử Duyệt đỏ lên, “không nữa thì sao chứ...” Dù sao anh cũng phải về bộ đội! Úc Tử Duyệt chưa xót nghĩ.

“không nữa sao còn không biết quý trọng anh?”

“Em không biết quý trọng anh hồi nào?”

“Tối hôm qua!” cô gái nhỏ đáng giận, đùa giỡn anh như thế, còn không chịu nhận!

“... không phải chỉ quý lên mà ăn liền thôi sao!” Úc Tử Duyệt cúi thấp đầu, nói thầm, “Kết quả cá cược thế nào?”

“Anh thắng, em thua!”

“Cái gì..” Úc Tử Duyệt ngẩng đầu, bất mãn mở miệng, đột nhiên nhớ tới đĩa nhóc trong bụng, ngừng lại, cũng không khỏi nghĩ, có phải tối hôm qua cục cưng đã giúp cô không? cô nhớ cô vừa nói xong câu kia, thì ra máu...

“Anh thắng thì thắng, em rộng lượng, không tranh với anh!” Úc Tử Duyệt kiêu ngạo nói, dần dần khôi phục lại.

không nghĩ tới cô sẽ nhận thua, Lăng Bắc Hàn có chút bất ngờ, lúc này, lại có người gõ cửa phòng bệnh, Lăng Bắc Hàn đi mở cửa, là dì Vương và Tiểu phu nhân đến! Úc Tử Duyệt thấy hai người, vội chào hỏi.

“Thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không khỏe không? Có muốn đến tổng y viện quân khu kiểm tra lại không? Tiểu Dĩnh bỏ gói đồ xuống, đi đến bên giường bệnh nhìn Úc Tử Duyệt, hỏi.

“Mẹ, không có chỗ nào không khỏe hết. “Úc Tử Duyệt vội cười nói.

“Buổi chiều qua đó kiểm tra lại đi!” Lúc này Lăng Bắc Hàn nói, sau đó, đi vào toilet.

Dì Vương đưa cho Úc Tử Duyệt bát canh gà bà đã hầm suốt đêm, “Uống nhiều một chút, không có mỡ đâu, không ngấy.... “

“Cảm ơn dì Vương....” Úc Tử Duyệt cười nói.

”Duyệt Duyệt, đêm qua con nên cảm ơn A Hàn, tối hôm qua nó đi chân không, ôm con chạy đến bệnh viện... gấp thế này.... “ Dì Vương cười nói.

Chân không? Úc Tử Duyệt không dám tin nhìn về phía Tiểu Dĩnh.

không tin sao? Đôi giày trên chân nó là tối qua mẹ mang đến! Duyệt Duyệt, con nên đối xử với Bắc Hàn tốt một chút.... “ Tiểu Dĩnh cười nói nói xong lại cảm khái và đau lòng cho Lăng Bắc Hàn.

243. Chương 243: Tung Tích

Tình yêu của Lăng Bắc Hàn dành cho Úc Tử Duyệt, đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Tiểu Dĩnh. Úc Tử Duyệt nghĩ đến cảnh Lăng Bắc Hàn đi chân không ôm mình chạy đến bệnh viện, càng thấy đau lòng cho anh. âm thầm hít một hơi, cô nhìn mẹ chồng, không ngừng gật đầu.

Lăng Bắc Hàn thay quần áo do Tiểu Dĩnh mang tới xong, lấy di động trong cái áo khoác ngoài ra xem, nhìn thấy cuộc gọi nhỡ, hơn nữa còn là số từ nước ngoài, lòng anh thất lại.

Là Lục Khải Chính gọi tới!

Thế nhưng anh lại không nhận được! Anh ta có chuyện gì muốn nói với anh chứ?

đã hơn một tháng không nhận được tin tức của anh ta, Lăng Bắc Hàn không rõ một tháng này Lục Khải Chính đã theo Tư Đồ Ngạn làm những gì, có nguy hiểm gì hay không? Anh biết nếu gọi lại, chẳng những Lục Khải Chính không nhận được, ngược lại còn gây bất lợi cho anh ta!

Nhìn bảy cuộc gọi nhỏ, anh biết, Lục Khải Chính tìm anh nhất định là có việc gấp. Lăng Bắc Hàn nghĩ vậy, cau mày, đóng cửa phòng toilet lại, gọi một cú điện thoại ra ngoài. Lục Khải Chính thường gọi điện cho anh, một mặt là vì tin tưởng anh, mặt khác, Lăng Bắc Hàn có xuất thân là lính trinh sát chuyên nghiệp, đã từng học qua các kỹ năng trinh sát và phản trinh sát, gián điệp và các hoạt động gián điệp, anh có năng lực đảm bảo điện thoại di động sẽ không bị nghe trộm.

“Bộ trưởng Tôn, tôi là Lăng Bắc Hàn...” Anh nhớ người duy nhất Lục Khải Chính tin tưởng, chỉ có bộ trưởng Tôn của bộ công an, anh ta cũng cho phép anh tìm ông ta.

“Mời nói!” Bộ trưởng Tôn khách khí nói.

“Khoảng rạng sáng từ lúc ba giờ đến ba giờ rưỡi, Lục Khải Chính có gọi cho tôi bảy cuộc gọi nhỏ, tôi không bắt máy, tôi lo cậu ấy xảy ra chuyện gì đó!” Lăng Bắc Hàn trực tiếp nói.

“Có chuyện này sao? Tôi không nhận được tin!” Bộ trưởng Tôn nghe Lăng Bắc Hàn nói như thế, bình tĩnh nói.

“Vậy tôi sẽ nghĩ cách để liên lạc với cậu ấy!” Lăng Bắc Hàn gắng giữ tỉnh táo, nói, sau khi nghe bộ trưởng Tôn dặn dò mấy câu, Lăng Bắc Hàn nhanh chóng cúp điện thoại. Vừa đi đến cửa, tay nắm cửa đã chuyển động, anh bước lên, mở khóa trái ra.

“Sao cửa lại bị khóa trái thế...” Úc Tử Duyệt thầm nói, cũng không để ý tại sao Lăng Bắc Hàn lại khóa trái mình bên trong.

“Mẹ đâu?” Lăng Bắc Hàn cười hỏi.

“Về rồi... em đi vệ sinh trước...” Úc Tử Duyệt nói, đi tới bên bồn cầu, Lăng Bắc Hàn đang muốn đi ra ngoài, lại nghĩ tới gì đó, quay đầu nhìn Úc Tử Duyệt, cô đang cởi quần.

“Anh.... sao anh lại không ra ngoài?” Úc Tử Duyệt không ngờ anh còn chưa ra ngoài, đỏ mặt nói.

“Thẹn thùng cái gì! Đúng rồi, em biết bút danh của Nhan Tịch không?” Anh cười trêu ghẹo nói.

“Bút danh của Nhan Tịch? Anh hỏi cái này để làm gì? Xem tiểu thuyết ngôn tình?” Úc Tử Duyệt kinh ngạc hỏi.

Biết ngay là cô sẽ không nghi ngờ gì mà!

“Chẳng lẽ anh không thể xem sao? nói mau!” Lăng Bắc Hàn cười, hỏi ngược lại.

“..... Ngài, ngài vẫn là đừng xem thì hơn, phá hủy tam quan...” Sao thế! Ngay cả tên đàn ông già khó chịu này cũng xem ngôn tình? Úc Tử Duyệt thuận miệng nói càn.

“Kêu em nói thì em nói đi, nói mấy lời thừa thãi đó làm gì? Anh muốn nghiên cứu suy nghĩ của những phụ nữ đương đại!” Lăng Bắc Hàn lại nói.

Bụng của Úc Tử Duyệt hơi đau một chút, không muốn tiếp tục tranh cãi với anh nữa, “Hồi Úc Tích Nhan! Úc trong hồi ức, Nhan trong hồng nhan, chính là bút danh của chị ấy!” Úc Tử Duyệt nhớ lại, một năm trước Nhan Tịch đã giới thiệu bút danh này cho cô.

Thoảng chốc cũng đã qua một năm rồi. Khi đó hai người bọn họ đều là tay mơ ở tòa soạn, chịu đủ mọi sự chèn ép của các nhân viên kỳ cựu, khi đó, Lệ Mộ Phàm còn là một tay công tử ăn chơi lêu lổng, mỗi ngày tặng cho cô đủ loại hoa tươi.

Úc Tử Duyệt chậm rãi ngồi xuống bồn cầu, mắt hờn hờn, cũng chỉ mới hơn một năm, nhưng mà lại như đã trải qua khoảng thời gian dài đằng dặc.

một năm sau, cô yêu Lăng Bắc Hàn, còn hạnh phúc mang thai đứa bé của bọn họ. Đây là chuyện một năm trước cô chưa bao giờ nghĩ đến, khi đó, cô còn đang muốn tìm cách để ly hôn với Lăng Bắc Hàn....

một năm sau, Nhan Tịch đã trải qua biến cố rất lớn trong đời, bị lưu sản, bị người.... tâm lý của cô ấy nhất định không chịu được, chỉ biết điên cuồng gõ chữ kiếm tiền nuôi gia đình, khoảng thời gian bình dị lúc trước...

một năm sau, Lệ Mộ Phàm rốt cuộc cũng tỉnh ngộ, cũng tìm được phương hướng cho cuộc đời mình, cũng hoàn toàn quên được cô....

Thời gian, năm tháng, có sức mạnh to lớn đến thế, có thể thay đổi được rất nhiều rất nhiều thứ.

cô thoát ra khỏi hồi ức, cười chua xót...

Lăng Bắc Hàn đứng trên ban công, thao tác trên điện thoại di động, tìm được trang web tiểu thuyết của Nhan Tịch, trong chuyên mục của cô có sáu đầu sách, tiểu thuyết mới nhất kia đã hấp dẫn tầm mắt của anh, “cô vợ nhỏ của Trung tá bá đạo....” Môi mấp máy đọc thầm một lần, mở ra.

Nếu như anh phân tích chính xác mối quan hệ giữa Lục Khải Chính và Nhan Tịch, anh tin Lục Khải Chính nhất định đang lặng lẽ chú ý đến cô, ngón cái chậm rãi hoạt động, quả nhiên, tiểu thuyết này có khu bình luận, cung cấp nơi trao đổi giữa độc giả và tác giả.

Lăng Bắc Hàn mở toàn bộ phần bình luận ra, liếc nhìn những tin nhắn.

một dãy kí tự người khác nhìn thì nghĩ là đánh bậy, nhưng anh vừa nhìn đã biết là mật ngữ, hơn nữa còn là lời nhắn viết dưới dạng kí hiệu Moss, khiến anh cau mày.

“Búng.... tai...” Anh mấp máy môi, thầm đọc, “Ngày 12 tháng 11, ba giờ sáng, thuyền lớn cập bờ, biển.” Lăng Bắc Hàn tiếp tục đọc, phiên dịch đoạn ký hiệu Moss này.

Lục Khải Chính quả nhiên có hành động! Lòng ngực của Lăng Bắc Hàn đảo lộn một hồi, 12, còn đúng 12 ngày nữa!

Thời gia, địa điểm đã xác định, nhân vật mục tiêu rốt cuộc cũng xuất hiện, chỉ là, anh không biết, biển này là biển nào, trong nước hay là ngoài nước? Phạm vi rộng như thế....

“Anh ở đây làm gì thế? Di Vương có mang cơm cho anh, ăn chút đi!” Úc Tử Duyệt ra ngoài, hướng về bóng lưng của Lăng Bắc Hàn hô lên, Lăng Bắc Hàn xoay người, sải bước đi về phía cô.

“Xem tiểu thuyết của chị Nhan? Chị ấy viết chúng ta đó...” Lăng Bắc Hàn ôm eo Lăng Bắc Hàn, cười nói.

“Hả?” Mới vừa rồi chỉ thấy tên sách, cũng chưa có nhìn nội dung, sao anh biết là viết về bọn họ, chỉ là, anh thích hai chữ “bá đạo” này! Ôm cô lên giường, anh đi đến cái bàn bên cạnh, ăn điểm tâm.

“Đúng vậy, không tin anh có thể đọc thử! Lăng Bắc Hàn, anh nói lão Lục có khả năng là nằm vùng hay không?” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn ăn cơm, hỏi. Người đàn ông này, động tác ăn bữa sáng

mà cũng ư nhả như thế, cách nói chuyện còn tản mát ra khí thế cao quý.

cô mê mang nhìn gò má của anh, vô ý hỏi.

Lăng Bắc Hàn bởi vì vấn đề của cô, sững sốt một chút: “Sao Lại hỏi như thế? Anh thấy em làm ký giả làm đến tẩu hỏa nhập ma rồi!” Chẳng lẽ cô thông minh đến thế sao?

Úc Tử Duyệt nhìn anh, lè lưỡi một cái: “Phải nói là đọc tiểu thuyết nhiều, hoài nghi lung tung mới đúng, nếu là trong tiểu thuyết, lão Lục nhất định là nằm vùng rồi!” Úc Tử Duyệt cười nói “Nhưng mà nếu quả thật anh ta là nằm vùng thì tốt rồi”, dù sao, anh ta cũng là anh em tốt của anh mà.... Nhưng mà, nếu như là người tốt, sao lại có thể thấy chết không cứu, đối xử với Nhan Tịch như thế....” Úc Tử Duyệt thở phào một cái, lái nói.

Lăng Bắc Hàn khổ sở nhìn cô, cảm thấy cô vẫn đơn thuần như thế, sao không suy nghĩ một chút xem tại sao lúc trước anh phải bắt đắc dĩ làm tổn thương cô? Đây là chỗ đáng thương nhất, không nhân tính nhất của những kẻ nằm vùng! Trơ mắt nhìn người thân nhất của bạn bị thương, bạn còn phải đập thêm một cước, để đảm bảo nhiệm vụ hoàn thành.

Lúc làm việc, bọn họ đâu còn là người, nếu còn là người, nhất định sẽ bại lộ, sẽ thất bại!

Lục Khải Chính khổ cực ần núp ba năm, sao có thể để bại lộ ở thời khắc mấu chốt...

“Đừng nghĩ đến những chuyện không vui nữa! Anh vẫn nói câu kia, mỗi người đều có mệnh số riêng, Lục Khải Chính cũng được, Nhan Tịch cũng được, chúng ta đều không có cách nào xen vào...” Nhìn cô, anh nói. Thực ra không phải vậy, anh sẽ đem hết

toàn lực để giúp đỡ Lục Khải Chính, anh cũng chỉ muốn Úc Tử Duyệt không phải lo lắng mà thôi.

Anh có quá nhiều chuyện phải nghĩ, phải suy tính, cô không cần biết. Anh chỉ hy vọng, cô có thể sống đơn giản, vui vẻ! Những chuyện phiền lòng kia, cứ giao hết cho anh!

Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, suy nghĩ, cô cũng không giúp được gì. Chuyện cô phải làm, chính là để cực kỳ ra đời bình an và khỏe mạnh!

Buổi trưa Úc Tử Duyệt ra viện, Lăng Bắc Hàn không yên lòng còn đưa cô đến tổng y viện quân khu kiểm tra một lần, sau khi xác định thai nhi đã ổn định, mới thả lỏng. Trở về nhà cũ, chỉ thấy hai con dâu khác của nhà họ Lăng cũng đến đây, ngay cả Lục Khải Lâm, Lăng Bắc Triệt cũng có mặt, chỉ không thấy Lăng Bắc Sam.

Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Sam cũng không tránh khỏi bị bà nội trách mắng một chút!

“Bảo con phải tiết chế một chút, tiết chế một chút!” Bà nội nói chuyện rất thẳng thắn, chỉ vào lỗ mũi Lăng Bắc Hàn mắng.

“Bà nội...” Lão phu nhân này, trước mặt nhiều người mà còn nói rõ ràng như thế!

Chỉ thấy thím hai, thím ba đều cười trộm, “Bà à, người trẻ tuổi luôn như thế...” Thím hai La Anh nói. Mặt của Úc Tử Duyệt càng đỏ hơn, cúi thấp đầu, núp bên người Lăng Bắc Hàn, thật là mắc cỡ chết người!

“Ta thấy trước khi Duyệt Duyệt nhà con sinh con, khỏi phải trở về, ở lại bộ đội luôn đi!” Bà nội lại nói, giọng nói mang theo vẻ cười giỡn.

“Bà nội, bà cũng đừng thấy chát rồi thì không cần cháu! Nếu không có cháu trai là con, bà lấy đâu ra chát!” Lăng Bắc Hàn liếc mắt nói, đỡ Úc Tử Duyệt ngồi xuống ghế sofa, tự mình đi chào hỏi Lăng Bắc Triệt.

Bà nội liếc trắng mắt với anh, thoáng nhìn về phía thím ba, “Tên nhóc thối nhỏ nhất, hư hỏng nhất rốt cuộc cũng dám đến gặp ta rồi!” không nhìn đến Lăng Bắc Triệt một cái, nhưng cả miệng lại không ngừng nhắc đến Lăng Bắc Triệt.

“Mẹ, mẹ đừng nóng nữa, Bắc Triệt, còn không qua đây nhận tội với bà nội!” Con dâu thứ ba của lão phu nhân - Chu Ngọc nghiêng người nói với Lăng Bắc Triệt, không biết từ lúc nào hai anh em đã đứng một bên tán gẫu về chuyện đi Châu phi rồi!

“A...” Lăng Bắc Triệt làm bộ mới nghe được, trả lời, “Mẹ, bà nội vừa nói gì thế?” Lăng Bắc Triệt vừa đi đến gần bà nội, vừa hỏi. Rốt cuộc bà nội cũng chịu mở mắt nhìn anh, cả người quân trang, vóc dáng cao hơn Lăng Bắc Hàn một chút, gầy một chút, nhìn dáng dấp có lẽ đã chịu không ít khổ ở Châu Phi, mặt mũi vẫn anh tuấn như thế, nhưng da thì đen hơn lúc trước một chút.

Bà nội âm thầm quan sát, nhìn cháu trai của mình xuất chúng, nổi bật như thế, trong lòng thấy rất tự hào, nhưng ngoài mặt vẫn rất nghiêm túc.

“nói gì? nói hôn sự của con phải làm thế nào?” Bà nội cầm gậy, đập mạnh vào đôi chân thon dài của Lăng Bắc Triệt không chút đau lòng!

Úc Tử Duyệt kéo Lăng Bắc Hàn cười trộm, bà nội, lại tới rồi...

“Giống anh cả thôi mọi người tự làm chủ! Con sao cũng được...” Đôi mắt đen nhánh của Lăng Bắc Triệt nhuộm lên nụ cười thần nhiên, mặt không chút để ý, cười cười, nói với bà nội. Lăng Bắc Triệt vừa nói ra, Úc Tử Duyệt đã nâng khuôn mặt nhỏ lên, lại nhìn Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn đưa tay, vuốt ve gáy cô, hai người bọn họ cũng có lúc thân thiết với nhau.

244. Chương 244: Anh Đâu Rồi...

Suy nghĩ một chút thì thấy thật buồn cười, hai người bọn họ lúc đó xem như là không quen biết nhau, lại đi kết hôn. Cô lại yêu anh nhanh như thế, sức quyến rũ của anh cũng thật không nhỏ nhỉ! Chỉ là, Úc Tử Duyệt cũng hay rối rắm, rốt cuộc là mình yêu Lăng Bắc Hàn trước, hay là anh thích cô trước?

Nếu không, lúc ở Tây Tạng, sao anh lại đau lòng vì cô như thế?

Những người khác nghe Lăng Bắc Triệt nói như vậy, trái lại rất kinh ngạc: “Tùy ý thật sao? Đến lúc đó nếu không hài lòng, lại đến oán trách chúng ta à?” Mẹ của Lăng Bắc Triệt nhắc nhở Lăng Bắc Triệt. Nhắc tới nhà họ Lăng, gần như là nhiều thế hệ đều là liên hôn.

“Không sao, không phải anh cả cũng không có oán trách hay sao?” Lăng Bắc Triệt nhìn về phía vợ chồng Lăng Bắc Hàn, ngồi xuống ghế sofa, nói.

“Trước đó anh cả và chị dâu con đã quen nhau rồi.” Lúc này, bà nội chen miệng nói, trí nhớ của bà còn rất tốt, nhớ Úc Tử Duyệt từng kể quá trình gặp nhau của cô và Lăng Bắc Hàn. Nghe lời của bà nội, Úc Tử Duyệt nhìn về phía Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn cũng nhìn cô chăm chú.

Trước đó có quen thì thế nào? Lúc mới bắt đầu, không phải anh cả cũng không thích cô đó sao! Úc Tử Duyệt chưa xốt nói thâm trong lòng, chỉ là ấn tượng đầu tiên của cô về Lăng Bắc Hàn cũng không tốt, chỉ thấy anh là một người thích xen vào việc của người khác!

“Vậy mọi người cũng tìm một người trước đó con có quen là được rồi!”

“Hắc! Vậy con nói xem, muốn tìm người nào? Nói cho chúng ta nghe thử xem!”

“Nhà họ Quách!” Lăng Bắc Triệt không chút để ý nói.

“Nhà họ Quách?” Mọi người nghi ngờ hỏi, đều nghĩ ngợi.

“Bắc Triệt, con nói đến Phó thị trưởng Quách sao?” Lúc này, mợ hai Chu Anh cất giọng hỏi.

Lăng Bắc Triệt gật đầu một cái, lúc này, Lăng Bắc Hàn bừng tỉnh hiểu ra, tên nhóc đáng chết này! Thì ra là thích Quách Mạn, hôm qua anh đã cảm thấy hai người bọn họ có gì đó bất thường!

“Đi lên lầu đi!” Mọi chuyện đều đã rõ, cũng không cần anh quan tâm, Lăng Bắc Hàn kéo Úc Tử Duyệt đứng dậy, sau đó nói với mọi người, đưa lúc Úc Tử Duyệt lên lầu trước, đều là người một nhà, cũng không lo lắng mọi người sẽ trách móc.

“Anh làm gì thế, mấy mợ đều ở dưới lầu, chúng ta đi lên như thế, không lễ phép chút nào!”, Sau khi vào phòng ngủ, Úc Tử Duyệt bất mãn nói với anh. Bình thường anh luôn dạy cô phải biết đáp lễ, giờ anh lại đi đầu làm sai.

“Người một nhà, khách khí làm gì, mấy mợ cũng không phải người hẹp hòi, sẽ không trách đâu! Em phải nghỉ ngơi nhiều!” Úc Tử Duyệt dạy dỗ cô, kéo cô đi về phía giường.

Úc Tử Duyệt nhìn sàn nhà chỗ mép giường, trong lòng kinh ngạc, mặc dù vết mau kia đã được lau đi, nhưng trong lòng cô vẫn thấy kinh hoàng.

“Anh ngủ chung với em có được không?” Úc Tử Duyệt ôm lấy eo anh, làm nũng nói, Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, đưa tay cởi áo khoác. Úc Tử Duyệt mừng rỡ leo lên giường, yên lặng nằm xuống, sau khi anh lên giường, liền làm ổ trong ngực anh.

Không mệt, chỉ hưởng thụ sự thân mật khi được ôm lấy anh, cảm thấy hạnh phúc.

Lăng Bắc Hàn cũng không ngủ, chỉ nhắm mắt lại, yên tĩnh nghĩ đến chuyện của Lục Khải Chính. Buổi trưa tranh thủ thời gian, anh đã báo lại tình huống cho bộ trưởng Tôn. Lần này, có thể dựa theo tung tích của Tư Đồ Ngạn, tìm ra được kẻ chủ mưu đứng phía sau? Lục Khải Chính có thể thật sự thoát ra được không?

Anh sợ nếu cứ tiếp tục kéo dài, Lục Khải Chính sẽ tiêu mất, chỉ là, anh cũng tin, Lục Khải Chính biết tự mình điều chỉnh!

Người được hơi thở khiến cho người ta kiên định trên người anh, Úc Tử Duyệt không mệt nhưng lại nặng nề chìm vào giấc ngủ. Lăng Bắc Hàn không có thói quen ngủ trưa, nhìn cô đã ngủ trên tay mình, chỉnh lại chân cho cô, chỉ thấy cô nhích cái đầu nhỏ, thỏa mãn than nhẹ ra tiếng, tìm một tư thế thoải mái, lại ngủ say sưa.

“Con heo nhỏ!” Nhìn dáng vẻ say ngủ của cô, Lăng Bắc Hàn cưng chiều cười cười, yêu thương hôn một cái lên má cô.

Cambodia, Đông Nam Á.

“Đừng mà, Lục gia, tôi sai rồi! Tha cho tôi.... Tư Đồ gia.... tha cho tôi!” Trong đại sảnh hào hoa như cung điện, Đinh Đinh quỳ gối giữa đại sảnh, nhìn về phía Tư Đồ Ngạn và Lục Khải Chính đang ngồi trên cao, cầu khẩn nói.

Tư Đồ Ngạn mặc một thân màu đen, bên miện ngậm một chiếc xi gà, con người híp lại, phun ra từng vòng khói, khẽ gạt tro thuốc, nhìn về phía Lục Khải Chính bên cạnh, Lục Khải Chính mặc một thân màu đen, áo khoác cổ cao, con người chỉ mở một nửa, cảm nhận được ánh mắt của Tư Đồ Ngạn, anh quay đầu.

“Cậu cảm thấy nên xử trí thế nào mới tốt?” Tư Đồ Ngạn nhìn Lục Khải Chính, dò hỏi.

Thì ra, Đinh Đinh biển thủ, dám lên lút bán một kiện quân hỏa cho nơi buôn bán vũ khí, bị Lục Khải Chính phát hiện. Giờ phút này, cô ta đang quỳ xuống đất, cầu xin tha thứ!

“Cô ta là người của anh, dĩ nhiên là làm theo quy tắc của anh!” Lục Khải Chính trầm giọng nói.

“Chắc chắn.... Thật là một người đàn ông vô tình! Bây giờ còn nói cô ta là người của tôi!” Khóe miệng của Tư Đồ Ngạn gợi lên nụ cười âm ngoan và tà mị, cười nói.

“Không! Lục gia! Giúp tôi với! Tôi là người của anh mà!” Đinh Đinh nhìn Lục Khải Chính, đau khổ cầu khẩn, cô điên rồi nên mới có thể làm ra loại chuyện như thế!

Người của anh? Lục Khải Chính hừ lạnh trong lòng. Đinh Đinh là người phụ nữ Tư Đồ Ngạn cài vào bên cạnh anh, giám sát từng cử động của anh, rốt cuộc thì Tư Đồ Ngạn vẫn có mấy phần phòng bị với anh! Hạ mắt, nhìn Đinh Đinh, anh liền nhớ tới nỗi đau mà Nhan Tịch phải chịu, chỉ hận không thể bước tới, tự mình làm thịt cô ta!

“Lục Khải Chính tôi là người có nguyên tắc, những người phụ nữ làm ra chuyện phản bội tôi, tôi sẽ không cần! Tư Đồ, anh thấy sao?” Lục Khải Chính đứng dậy khỏi ghế, đi xuống bậc thang, vừa đi, vừa nói với Tư Đồ Ngạn.

Tư Đồ Ngạn dập tắt chiếc xi gà, vỗ tay một cái, lúc này, có hai người đàn ông vạm vỡ đi tới, “Thưởng cho các anh em chơi đùa một chút...” Tư Đồ Ngạn không chút để ý nói, nhưng giọng nói lại vô cùng rét lạnh!

Biết rõ mấy từ “chơi đùa một chút” trong miệng Tư Đồ Ngạn là có ý gì, thủ đoạn của Tư Đồ Ngạn anh cũng từng được tận mắt chứng kiến! Chỉ là, Lục Khải Chính không có chút thương cảm nào với Đinh Đinh, cái gọi là ác giả ác báo....

“Không..... Đừng! Tư Đồ gia xin bỏ qua cho tôi! Tha mạng.....!” Đinh Đinh thê thảm, khổ sở kêu lên, bị thủ hạ của Tư Đồ Ngạn chơi nhất định sẽ chơi đùa cô đến chết!

Cho dù cô có kêu gào thảm thiết đến mức nào, cũng vẫn bị hai người đàn ông vạm vỡ kia lôi đi.

không khí bên trong đại sảnh yên tĩnh trở lại. Lục Khải Chính chậm rãi mở miệng: “Địa điểm ở đâu?”

“Cậu sẽ được biết thôi. ”

“Tư Đồ Ngạn! Con mẹ nó, có phải anh không tin tôi hay không? Lục Khải Chính rống giận, xoay người một cái, móc súng lục ra, chặn ngang gáy của Tư Đồ Ngạn! Sâu thẳm trong đôi mắt mang theo một tia âm độc! Lúc này, thủ hạ của Tư Đồ Ngạn cũng móc vũ khí ra, mấy tên bắn tia cũng cầm súng lên, nhắm thẳng vào Lục Khải Chính.

Tư Đồ Ngạn không chút sợ hãi mà nhìn Lục Khải Chính, đưa tay, chậm rãi đẩy cây súng lục ra, đồng thời búng tay một cái ra hiệu cho thuộc hạ thu hồi vũ khí.

“Nếu tôi không tin cậu thì đã không giữ cậu cho đến bây giờ!” Tư Đồ Ngạn dùng tiếng phở thông mang theo khẩu âm Quảng Đông nói với anh, trên gương mặt tuần tú hiện lên ý cười hài hước.

Tên Tư Đồ Ngạn này, Lục Khải Chính cũng mờ mịt không rõ nhưng mà, anh tin là Tư Đồ Ngạn tin anh, chỉ là hắn ta làm việc quá mức cẩn thận. “Nếu đã như thế, thì không nên gạt tôi!” Lục Khải Chính lại hỏi.

“Lúc cậu nên biết, sẽ cho cậu biết... Đúng rồi, giúp tôi dẫn Lăng Bắc Hàn tới đây..... tôi rất muốn ném thử cảm giác bắt tên đó làm tù binh...” trên mặt Tư Đồ Ngạn hiện lên một nụ cười biến thái, nói.

Lời nói của Tư Đồ Ngạn, khiến cho tâm Lục Khải Chính co rút lại

“Dẫn tới đây?” Anh nhìn Tư Đồ Ngạn, nghi ngờ hỏi

“Ừ.”

“Dẫn thế nào? Bây giờ tôi là tội phạm truy nã!” Lục Khải Chính cứng rắn nói, từng câu, từng chữ đều suy xét kỹ một lần rồi mới nói ra, không thể để cho Tư Đồ Ngạn hoài nghi một chút xíu nào!

“Bây giờ cậu là tội phạm truy nã chắc chắn là tên đó muốn bắt cậu... cậu cho tên đó biết vị trí, kêu tên đó đến bắt cậu...” Tư Đồ Ngạn cười tà nói.

Lục Khải Chính cũng cười: “Tư Đồ, anh đang giả ngu sao? Anh ta là lính, bắt tôi làm gì?” Lục Khải Chính không muốn liên lụy đến Lăng Bắc Hàn, hiện tại anh ta đã có gia đình rồi, cũng sắp làm cha rồi!

Tư Đồ Ngạn lại không cho là như thế: “Chỉ cần cậu muốn, thì không phải là không có cách.. “ Tà mị lạnh lùng nói, cổ ý nhấn mạnh từ ”muốn”.

Lúc này Lục Khải Chính mới ý thức được. Tư Đồ Ngạn tại muốn dò xét anh! Con người âm hiểm này!

“Tôi sẽ thử, tôi cũng muốn giết chết anh ta!” Lục Khải Chính âm ngoan nói, hai quả đấm nắm chặt lại theo bản năng.

“A.... dừng..... dừng mà... Lăng Bắc Hàn!” Úc Tử Duyệt tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, ngồi dậy, nhìn căn phòng u ám, bên người không còn bóng dáng của Lăng Bắc Hàn. trong lòng cô càng cuống lên.

“Lăng Bắc Hàn!” Người đâu rồi, anh ở đâu? không phải ngủ chung với cô sao? Úc Tử Duyệt nhìn về phía giường đệm trống không, hoảng hốt nghĩ, ngay sau đó, lập tức kéo chăn, xuống giường. Bởi vì quá nóng lòng, cô để trần hai chân mà chạy thẳng ra khỏi phòng ngủ.

“Lăng Bắc Hàn!” Vịn cầu thang, nhanh chóng xuống lầu, vừa chạy chậm, vừa kêu.

“Lăng Bắc Hàn!”

“Sao thế? Sao thế?” Di Vương nghe được tiếng gọi chạy đến, nhìn Úc Tử Duyệt hai chân để trần, mặt đầy nước mắt, đang kinh hoảng tột độ thì lo lắng hỏi, lúc này, ngoài sân truyền đến tiếng động cơ Hummer.

“Lăng Bắc Hàn đâu? Anh ấy đi rồi hả?” Úc Tử Duyệt kích động rống to, trong đầu là hình ảnh Lăng Bắc Hàn biến mất trong nháy mắt.

Lăng Bắc Hàn còn chưa vào cửa, đã nghe được tiếng hô của Úc Tử Duyệt, anh bước vào, thì thấy Úc Tử Duyệt để trần hai chân chạy về phía mình, anh tức giận cau mày, còn chưa kịp nổi giận, eo đã bị cô ôm lấy!

“Anh đi đâu thế... Khốn kiếp.... sao anh lại bỏ em lại?” Ôm chặt cơ thể của anh, Úc Tử Duyệt chưa xót khóc hô. Di Vương cũng lo lắng nhìn biểu hiện khác thường của Lăng Bắc Hàn.

“Anh chỉ ra ngoài làm chút chuyện thôi mà!” Lăng Bắc Hàn đau lòng nói cúi xuống ôm cô lên, đi về phía lầu. Sao cô lại không có cảm giác an toàn như thế? Lăng Bắc Hàn vừa đau xót vừa thương yêu nghĩ, anh chỉ mới rời đi có một lát...

Xế chiều đi tìm Lăng Bắc Diệp hỏi thăm vị trí của Hạ Tĩnh Sơ, cô ta đang lẩn trốn, anh nhất định phải giải quyết xong chuyện này, anh lo lắng khi trở về bộ đội rồi, Hạ Tĩnh Sơ sẽ gây bất lợi cho Úc Tử Duyệt. Hỏi Lăng Bắc Diệp, lại chưa phát hiện được bóng dáng của Hạ Tĩnh Sơ.

Úc Tử Duyệt nín chặt lấy cổ áo sơ mi của Lăng Bắc Hàn, trong lòng vẫn vô cùng thấp thỏm, tại sao lại mơ một giấc mơ như thế? Mơ thấy Lăng Bắc Hàn bị sóng lớn đánh chìm, sau đó biến mất...

không phải cô không có cảm giác an toàn, chỉ là cô phát hiện những giấc mộng của cô đều rất thật, lần trước mơ thấy Lăng Bắc Hàn muốn ly hôn với cô, quả thật....

245. Chương 245: Chồng Hai!

Lăng Bắc Hàn vào phòng ngủ, mở đèn, ôm cô ngồi xuống giường, bàn tay cảm lấy cái chân nhỏ lạnh lẽo của cô, không ngừng chà xát.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, xuống giường là phải mang giày! Vậy mà vẫn không nhớ được!” Vốn là Lăng Bắc Hàn đã hết giận, nhưng khi vuốt hai chân lạnh lẽo của cô, trong lòng lại vô cùng tức giận! Cô luôn như thế, như một đứa bé vậy, khiến ọi người lo lắng!

Đang muốn đánh vào mông cô, nhưng cúi đầu thì lại phát hiện khuôn mặt của cô đầy nước mắt.

“Rốt cuộc là em khóc cái gì? Anh chỉ rời đi một lát thôi!” Cô như thế, bảo anh làm sao có thể an tâm mà trở về bộ đội? Cô gái nhỏ này sinh ra là để hành hạ anh!

Dáng vẻ hung hăng của anh không hề khiến cô hoảng sợ, ngược lại cảm thấy anh bây giờ rất chân thật! Giơ tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh, cảm nhận sự tồn tại chân thật của anh, lòng của Úc Tử Duyệt rốt cuộc cũng thấy yên tâm, “Vừa rồi gặp ác mộng, mơ thấy anh bị một cơn sóng lớn cuốn đi...” Úc Tử Duyệt khàn giọng nói.

Giấc mộng kia quá chân thực, hiện giờ cô đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Lời của cô... chỉ khiến anh thấy buồn cười, “Úc Tử Duyệt, cái đầu nhỏ của em rốt cuộc là chứa cái gì thế? Nghi thần nghi quỷ!” Anh xoa chân cho cô, hôn cô, hơi trách cứ nói.

“Không có! Em thấy ác mộng thật mà! Lần trước trước khi ly hôn, em cũng gặp một cơn ác mộng như thế, mơ thấy anh ly hôn với em, kết quả...” Úc Tử Duyệt thì thảo nói, trong lòng tràn đầy khổ sở. Cô không có cách nào chịu được nỗi đau khi mất đi anh.

Lăng Bắc Hàn cũng không tin vào những thứ này! “Là do em thiếu cảm giác an toàn! Em nhớ, Lăng Bắc Hàn anh đảm bảo sẽ đi cùng em đến già! Không thể gặp chuyện không may! Anh tự tin như vậy!” Mặc dù biết việc đời khó đoán nhưng anh cũng là người làm chuyện gì cũng cẩn thận, bất luận lúc nào thì anh cũng sẽ tận lực bảo vệ sinh mệnh của mình an toàn.

Theo ý anh, một quân nhân không phải cứ hy sinh tính mạng mới có thể thể hiện được giá trị của anh ta!

Úc Tử Duyệt nhìn ánh mắt kiên định của Lăng Bắc Hàn, sự kiên định này như gõ mạnh vào trái tim cô. Kinh ngạc nhìn chăm chú vào hai mắt của anh hồi lâu, rốt cuộc cô cũng gạt đầu một cái.

“Lăng Bắc Hàn, nhớ những lời anh đã nói, bất luận lúc nào cũng không được bỏ lại em và cục cưng!” Úc Tử Duyệt nhìn anh, nhỏ giọng nói.

“Được! Bất luận lúc nào cũng không! Em cũng phải tin, anh có năng lực tự bảo vệ mình!” Nhìn cô, kiên định nói.

Sau bữa cơm chiều, người một nhà ngồi xem tivi trong phòng khách, Úc Tử Duyệt ngủ suốt buổi chiều, giờ không còn buồn ngủ, Lăng Bắc Hàn lại kéo cô, muốn lên lầu.

“Lên lầu làm gì?” Lần này là bà cụ mở miệng, chất vấn. Lên lầu có thể làm gì? Bà sẽ không già mà hồ đồ, chỉ sợ Lãng Bắc Hàn không biết tiết chế....

“Bà nội bà lo quá nhiều rồi, vợ chồng chúng cháu chỉ muốn lên lầu lặng lẽ tâm sự với nhau một chút thôi!” Lãng Bắc Hàn trêu tức bà cụ, khuôn mặt nhỏ của Úc Tử Duyệt đỏ lên, cúi thấp đầu, tên hư hỏng này, nói chuyện thực thẳng thắn!

“Cái gì mà lặng lẽ tâm sự? Cho bà nội đây nghe một chút với!” Bà cụ lại nói, trợn trắng mắt!

“Mẹ! Bắc Hàn là người có chừng có mực mà!” Tiểu Dĩnh nói giúp, Úc Tử Duyệt vừa động thai, bà tin Lãng Bắc Hàn sẽ không làm gì cô.

“Không được! Ngồi xuống, mở hội nghị gia đình!” Bà cụ chột trằm giọng nói.

Không dấu lại được tính tình cổ quái của bà cụ, Lãng Bắc Hàn kéo Úc Tử Duyệt ngồi xuống, nhìn xem bà cụ có thể nói chuyện gì!

“Chuẩn bị xong chưa? Ta bắt đầu!” Bà cụ nhìn quanh từng người Lãng Chí Tiêu, Tiểu Dĩnh, Lãng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt, cất giọng nói, người một nhà cũng đồng thanh trả lời. Úc Tử Duyệt cẩn thận nhìn bà cụ, mái tóc hoa râm được búi rất khéo, da rất trắng, nhưng cũng đã có không ít nếp nhăn, lúc còn trẻ chắc bà cụ cũng là một mỹ nữ.

“Hiện giờ Duyệt Duyệt đang mang thai, ngày mai là vừa hết tháng ba, hiện giờ, ở nhà cũ, Duyệt Duyệt chính là đối tượng trọng điểm để bảo vệ và chăm sóc!” Bà cụ nói.

“Đừng, bà nội, bà mới là quan trọng nhất!” Úc Tử Duyệt vội khoát tay, ngọt ngào nói.

“Đều quan trọng! Nhưng mà, cũng không có ai dám khi dễ chúng ta!” Lãng Chí Tiêu mở miệng nói.

“Hạ Tĩnh Sơ đó bắt được rồi sao? Tư Đồ Ngạn kia bị nhốt rồi à?” Lúc này bà cụ lại hỏi, “Các người đừng cho là bà lão ta đây sắp tám mươi rồi, già rồi, cái gì cũng không biết, trong lòng ta tự có tính toán!” Bà cụ lại nói.

Lời của bà cụ khiến trái tim Úc Tử Duyệt co thắt, liếc nhìn Lãng Bắc Hàn, bàn tay nhỏ bé bắt lấy bàn tay anh, cầm thật chặt, Lãng Bắc Hàn cầm ngược lại tay cô, cho cô sự an ủi.

“Chưa bắt được nhưng cũng không làm gì được, con cũng không tin bọn họ có thể gây được chuyện gì đến đại viện!” Lãng Chí Tiêu lại nói.

“Đúng vậy, mẹ, mẹ đừng lo lắng, trong lòng chồng con đã nắm rõ, Bắc Hàn cũng không cần lo lắng, cứ an tâm công tác trong bộ đội đi!” Tiểu Dĩnh lại nói.

“Ta chỉ nhắc nhở! Nhất là Duyệt Duyệt, mấy tháng này nhớ an phận một chút, chú ý một chút! Đừng tưởng rằng mọi người không biết con lén ăn mì ăn liền!” Bà cụ quay sang dạy dỗ Úc Tử Duyệt, giọng nói tuy không nghiêm nghị, nhưng cũng có phần trách cứ.

Lời của bà nội, khiến cho Úc Tử Duyệt đỏ mặt, le lưỡi một cái, lại dùng sức bấm vào bàn tay Lãng Bắc Hàn một cái, sao bọn họ lại biết?

“Khụ... Em bấm anh làm gì?” Lãng Bắc Hàn mở miệng, tức giận nói.

“... Em đâu có!” Úc Tử Duyệt phản bác, “Bà nội, thật ra thì mì ăn liền là do Lãng Bắc Hàn mua...” Bị Úc Tử Duyệt cầm ngược lại một cái, Lãng Bắc Hàn tức giận nhìn cô chăm chăm.

Một hồi chờ xem anh trừng trị cô thế nào?

“Cả hai đứa đều không tốt lành gì!” Bà cụ trợn mắt nhìn Úc Tử Duyệt, lại trợn mắt nhìn Lãng Bắc Hàn, lạnh lùng nói. Úc Tử Duyệt cúi thấp đầu, cười trộm, biết bà cụ không có giận thật.

“May mắn là lần này chỉ động thai, sau này phải chú ý, con không ở nhà, chúng ta cũng sẽ chăm sóc tốt cho Duyệt Duyệt! An tâm làm việc, tiếp tục biểu hiện thật tốt ở bộ đội, đàn ông của nhà họ Lãng chúng ta đều kiên cường, có trách nhiệm!” Bà cụ tiếp tục mở lời.

“Chuyện này bà khỏi phải quan tâm!” Lãng Bắc Hàn hơi mất kiên nhẫn nói, bà cụ thích nhất là cầu nhàu!

Bà cụ thao thao bất tuyệt nói một đồng chuyện, sau khi hội nghị gia đình kết thúc, Úc Tử Duyệt cũng mệt rã rời, ngáp liên tục, bị Lăng Bắc Hàn kéo lên lầu.

Hai người cùng nhau ngâm mình trong bồn tắm lớn, Úc Tử Duyệt nằm trong ngực anh, nhắm mắt lại, lắng nghe nhịp đập của anh, không gian yên tĩnh.

“Lần sau khi nào thì anh về?” Cô lẩm bẩm hỏi, nhắm mắt lại.

“Chưa biết chắc, nhưng mà sư đoàn cũng biết hoàn cảnh của anh, sẽ cho anh nghỉ thêm một chút, có thể anh không có việc gì làm sẽ trở về...” Bàn tay chậm rãi đi tới phần bụng nhô lên của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Nếu anh mà nhàn hạ, mặt trời khăng định sẽ mọc hướng tây!” Úc Tử Duyệt cười nhạo nói, anh làm việc đến điên cuồng, sao cô không biết, lại còn là một người biết kiềm chế bản thân mình rất nghiêm.

“Anh cũng không nỡ bỏ con anh...” Lăng Bắc Hàn di chuyển đến bên tai cô, ngậm lấy vành tai cô, nhả ra nuốt vào, nhỏ giọng nói, trong thanh âm mang theo nhu tình. Trái tim đều làm bằng thịt, cho dù anh có yêu công việc đến mức nào, cũng sẽ nhớ thương cô và đứa bé.

Lời của anh, khiến cho tim cô đập nhanh “Hừ, Trong mắt anh, cũng chỉ có con thôi. Còn không nói không bỏ được cô! Úc Tử Duyệt thở phì phò, nhưng mà, đối với một người đàn ông khó chịu như anh, có thể nói ra một câu nhu tình như thế, cũng không dễ dàng gì!

“Cô nhóc không có lương tâm!” Lăng Bắc Hàn buồn bực nói, hung hăng nhéo cô!

“Ừm.... Đừng! Không được!” Úc Tử Duyệt “ưm” một tiếng, sợ anh đốt lửa, tức giận nói. Lăng Bắc Hàn cười, “Không được cái gì? Là em nghĩ nhiều thôi!” Hiện giờ cho dù cô có chủ động đưa lên, anh cũng không dám chạm vào cô, vì sự an toàn và khỏe mạnh của đứa bé, anh nhịn!

“Anh hử!” Úc Tử Duyệt gắt giọng, giùng giàng đòi đứng dậy, Lăng Bắc Hàn cũng không kéo cô, cơ thể uyển chuyển đưa lưng về phía anh, Lăng Bắc Hàn canh chừng bóng dáng nhỏ xinh của cô, yết hầu rung lên một trận, Úc Tử Duyệt đã ra khỏi bồn tắm, khoác áo ngủ vào, bộ dạng như một bức tranh phù dung thanh thủy.

“Sao còn chưa ra?” Úc Tử Duyệt nhìn anh còn đang nằm trong bồn tắm, hỏi.

“Anh định tắm sữa tắm....” Lăng Bắc Hàn nói dối, xấu hổ không muốn ra khỏi bồn tắm.

“Không cho phép dùng sữa tắm! Sẽ ảnh hưởng đến cục cưng!” Từ sau khi cô mang thai thì những sản phẩm bảo dưỡng gì đó đều không được sử dụng, đôi khi mẹ chồng sẽ đưa dung dịch chuyên dùng cho thai phụ cho cô sử dụng.

“...” Lăng Bắc Hàn bị cô chặn họng không biết trả lời thế nào, trong lòng hạ quyết tâm, có gì phải xấu hổ, bình thường những lúc xxoo, đều trực tiếp như thế! Nhưng mà, vừa rồi anh còn cười nhạo cô kia mà?

“Rào rào....” Mỹ nam từ trong nước đứng lên, bọt nước trong bồn tràn ra.

“A!” Úc Tử Duyệt nhìn anh, vội che khuôn mặt nhỏ lại, kêu thành tiếng, mười ngón tay mở ra thật lớn, hai con ngươi tròn vo xuyên qua kẽ tay háo sắc nhìn chăm chăm vào anh.

Lăng Bắc Hàn sao có thể không thấy vẻ mờ ám của cô, cũng không quần khăn tắm, đứng dưng đi về phía cô.

“A..... Anh làm gì thế..... đừng tới đây..” Thấy anh đi tới, cô sợ đến nỗi liên tiếp lùi về phía sau, kêu lên.

Lăng Bắc Hàn giống như con sói xám lớn khi dễ một chú thỏ nhỏ, tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía cô, “Á!” Úc Tử Duyệt trượt chân, thân thể ngã ngã ra sau, Lăng Bắc Hàn kinh sợ biến sắc, nhanh chóng túm lấy cô!

Cô được anh kéo lại kịp thời, “Anh.... Anh làm em sợ muốn chết...” Chưa ngã xuống, chưa ngã xuống.... Úc Tử Duyệt hoảng sợ, run rẩy nói, Lăng Bắc Hàn cũng bị dọa sợ không nhẹ, ôm lấy cô, vội vàng rời khỏi nơi nguy hiểm này!

Sau một hồi trấn an, Úc Tử Duyệt mới bình tĩnh lại, thở phò phò không thêm để ý tới anh, ngủ dựa lưng về phía anh, Lăng Bắc Hàn từ phía sau ôm lấy cô, thân thể của hai người dán chặt vào nhau.

“Anh chọc vào em rồi!” Úc Tử Duyệt buồn bực nói. Mới vừa rồi bị anh trêu chọc, thiếu chút nữa xảy ra bất trắc Hiện giờ trong lòng cô còn đang hoảng sợ, có chút giận anh.

“Bà xã nhỏ...” Lăng Bắc Hàn cười, làm mặt dày, ở sau lưng cô giả bộ đáng thương, kêu cô.

Lại gọi cô là bà xã nhỏ? Úc Tử Duyệt buồn cười, lại cố nhịn, cái gì gọi là bà xã nhỏ? Cô làm bộ như không nghe thấy, không để ý tới anh.

“Bà xã nhỏ! Ngủ rồi sao?” Cô không có phản ứng, Lăng Bắc Hàn vừa nhỏ tiếng hô, bàn tay lại lắc nhẹ vai cô, “Đã bảo anh đừng đụng em, không nghe thấy à?” Úc Tử Duyệt không nhịn được nói.

“Không ngủ, anh gọi mà em không thêm để ý tới anh!” Lăng Bắc Hàn như một đứa con nít, tức giận nói.

“Anh gọi em lúc nào, sao em không biết?” Úc Tử Duyệt mệt mỏi đáp lại.

“Anh gọi em là bà xã nhỏ!” Lăng Bắc Hàn vừa nói dứt lời, đã hiểu ý, thì ra là do anh gọi bậy, “Bà xã nhỏ quả thật quá hợp lý...”

“Vậy thì hay là anh làm chồng hai của em đi!” Úc Tử Duyệt phản bác.

“Úc Tử Duyệt! Em...” Chồng hai? Lăng Bắc Hàn tức giận buồn bực nói, “Chồng hai của em ở chỗ này! Nó khát, em giúp nó hết khát đi!” Lăng Bắc Hàn bắt được cánh tay nhỏ bé của cô, ác ý nói.

“A.... Anh...” Úc Tử Duyệt đỏ mặt, tức giận nói. Người đàn ông này, thật tà ác!

Úc Tử Duyệt vốn định đẩy anh ra, nhưng cảm giác được sự khổ sở của anh, lại thấy không đành lòng, muốn thỏa mãn anh. Ngày mai anh phải đi rồi.... thôi thì giúp anh một chút đi! Nghe nói đàn ông ghen lâu quá cũng không tốt!

Lăng Bắc Hàn không ngờ cô lại tốt bụng xoay người, còn chưa buông anh ra, trong lòng thấy cảm động, anh co người lại, để cô càng dễ chạm đến anh.

Ngay sau đó, anh như một đứa con nít, vui đùa vào ngực cô!

Tên đàn ông xấu xa này! Thật không bao giờ để mình chịu thiệt mà! Úc Tử Duyệt nhắm mắt hưởng thụ. Đàn ông mà, chưa tới sáu mươi tuổi, sẽ không dứt sữa đâu! Những lời này quả thật không sai chút nào!

Bình thường thì nghiêm túc thể dục, lúc lên giường thì....

Úc Tử Duyệt dè dặt vọng của mình, chăm chú phục vụ cho anh, chỉ thể này thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi...

“Ông xã... em không ngại anh ở bội đội tự mình giúp mình đâu...” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng nói, Lăng Bắc Hàn nghe xong câu nói của cô, chỉ cảm thấy vô cùng kích thích.

Cô gái này, cho rằng anh là loại người gì chứ? Cũng chỉ những khi nhìn thấy cô, vuốt ve cô, đi cùng với cô anh mới có cảm giác, nhưng mà có lúc chỉ cần nghe giọng nói của cô cũng sẽ....

Nhưng, anh sẽ khắc chế chính mình!

“Đừng để bản thân uất ức, sẽ sinh bệnh đó...” Úc Tử Duyệt sắc sảo nói, giọng nói vô cùng dịu dàng. Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, cô gái nhỏ này sao tối nay lại dịu dàng thế nhỉ?

“Anh yên tâm, anh không ở nhà, em sẽ chăm sóc mình và con thật tốt! Bảo đảm không ăn mì ăn liền, Ma Lạt Thang...”

Em có muốn cũng ăn không được! Lăng Bắc Hàn không nói gì, anh tin năng lực giám sát của bà đội.

“Ông xã? Nghe chưa?”

“Ừm.... ừm....” Không rảnh nói chuyện, hưởng thụ!

Thấy anh trả lời, Úc Tử Duyệt cười cười, một tay vuốt ve đầu anh, “Chờ con ra ngoài rồi, anh cũng đừng hòng được ăn?”

“Tại sao?” Người nào đó rút cuộc cũng bị kích thích, nhưng bàn tay vẫn không buông ra, chất vấn.

“Kính già yêu trẻ! A...!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói, ai ngờ, lại bị anh nhéo mạnh một cái.

“Nó ăn một bên là được rồi!” Tên nhóc thối, hoặc là con nhóc thối, đừng hòng tranh giành với anh! Lăng Bắc Hàn tức giận nói, nhớ tới cảnh sau này cô sẽ bị tên nhóc kia chiếm đoạt, trong lòng vô cùng khó chịu!

“Nếu không thì tìm bà vú cũng được!” Thở hổn hển nói, lại vùi vào ngực cô.

“Sao được chứ? Đứa bé của em, đương nhiên là em phải tự cho ăn rồi!” Úc Tử Duyệt phản bác, nhưng Lăng Bắc Hàn đã không rảnh để trả lời cô!

“Anh nhanh lên chút đi! Tay em mỏi lắm rồi!” Định trường kỳ kháng chiến à, cũng đã hơn nửa giờ rồi, còn chưa bắn ra nữa.... Úc Tử Duyệt tức giận thúc giục.

Cô càng thúc giục, anh càng không gắng sức, “Đổi tay khác!” Lầu bầu bá đạo ra lệnh.

“....” Úc Tử Duyệt im lặng, vì để cho tay mình không bị tàn phế, đành phải đổi!

Đêm thật dài, sau một hồi, hai người mới ngủ say. Sáng sớm hôm sau, Úc Tử Duyệt tỉnh lại trong khuỷu tay của Lăng Bắc Hàn, chỉ thấy ánh mắt nóng bỏng của Lăng Bắc Hàn đang nhìn mình chăm chăm, bộ dạng thâm tình này, khiến cô say mê, cũng kinh ngạc nhìn anh.

246. Chương 246: Còn Giúp Ai Thắt Cà Vạt

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau hồi lâu, như là chỉ một ánh mắt, cũng có thể giao hòa hai người vào nhau. Nhìn anh, Úc Tử Duyệt si mê, hơi thở của anh quấn quanh hơi thở cô. Hơi thở nam tính mê hoặc lòng người.

Lăng Bắc Hàn yêu thương nhìn cô vợ nhỏ này của anh, ánh mắt nhu hòa.

Khoảnh khắc này, trong mắt hai người chỉ có nhau.

“Rời giường thôi!” Úc Tử Duyệt chuyển tầm mắt, khuôn mặt đỏ bừng, sợ rằng nếu cứ phóng điện nhau như thế, cô thực sự sẽ bị điện giật. Cô lười biếng làm nũng, hoạt động cơ thể định ngồi dậy. Lăng Bắc Hàn vội ngồi dậy, nâng cô lên.

“Anh mặc giúp em!” Thấy Úc Tử Duyệt muốn xuống giường, anh vội vàng bước xuống, chạy tới tủ quần áo, tìm cho cô một bộ quần áo.

Nhìn cái áo len thật dày màu xanh nhạt trên tay anh, Úc Tử Duyệt bất mãn: “Em không muốn mặc dày như vậy, em muốn mặc bộ váy kia!” Úc Tử Duyệt tức giận nói, anh lại còn lấy ra thêm một cái áo khoác ngoài!

“Trời lạnh thế này mà còn mặc váy!” Lăng Bắc Hàn lườm cô một cái, “Mặc đẹp như thế cho ai nhìn chứ? Một lát nữa anh về bộ đội rồi!” Thấy cô trợn trắng mắt, Lăng Bắc Hàn bất mãn nói.

Bộ dáng của anh giống như người lớn đang dạy dỗ con nít, nhưng lời ra khỏi miệng lại hết như lời chồng nói với vợ, mang theo ý ghen tức.

“Ai cần anh lo!” Cô muốn nói là mình mặc cho anh xem, lần sau anh về, không chừng thời tiết càng lạnh hơn, bụng cũng lớn hơn rồi, không mặc được bộ quần áo đẹp nào... Mặc dù ngoài miệng tức giận nói như vậy, nhưng khi Lăng Bắc Hàn chạy tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống bên giường, cô vẫn để yên cho anh mặc quần áo.

“Mặc nhiều như thế, nhìn giống hệt con heo!” Úc Tử Duyệt ảo não nhìn bộ quần áo thật dày trên người, bất mãn lầu bầu nói.

“Em vốn là heo mà!” Lăng Bắc Hàn đứng bên cạnh tự mặc quần áo ỉnh, vừa khinh bỉ nói. Anh đã mặc xong chiếc áo sơ mi của bộ quân trang, đang định thắt cà vạt, cổ tay đã bị cô nắm lấy, cô bá đạo đoạt lấy cái cà vạt màu đen trong tay anh.

“Em mà là heo thì anh chính là sói! Con sói háo sắc!” Úc Tử Duyệt ba hoa nói với anh. Lăng Bắc Hàn cũng không giận, cúi đầu nhìn cô nhón chân lên, đeo cà vạt ỉnh, lòng tràn đầy ảm áp, hạnh phúc.

Không nhịn được cúi người xuống, đôi tay đỡ lấy đầu cô, chiếm lấy môi cô, động tác không nặng không nhẹ, trần trọc liếm mát, “Ừm...” Lại hôn cô, cà vạt còn chưa thắt xong nhỉ! Úc Tử Duyệt hai tay vô lực níu lấy cà vạt của anh, chống đỡ lồng ngực ảm áp của anh, trái tim không ngừng nhảy lên.

Hồi lâu sau Lăng Bắc Hàn mới buông cô ra, chỉ thấy cô giống như con cá nhỏ mới trồi lên khỏi mặt nước, hít thở từng ngụm, đôi tay còn đang nắm cà vạt của anh, “Anh... anh...”

“Anh đúng là con sói háo sắc!” Lăng Bắc Hàn mặt dày cười nói, xem như nụ hôn vừa rồi là minh chứng cho lời nói của cô.

“Chưa từng thấy người nào mặt dày như thế!” Úc Tử Duyệt liếc mắt nói, tiếp tục thắt cà vạt cho anh, trong ấn tượng của cô thì đây là lần đầu tiên cô thắt cà vạt cho anh.

“Lâu rồi không thắt cà vạt giúp người khác, có phần không quen...” Úc Tử Duyệt lạnh nhạt nói, khoe miệng cong lên nụ cười hạnh phúc.

Lăng Bắc Hàn sững sờ, sau đó tức giận nhìn cô, “VẬY trước kia em thắt giúp ai?” Đắng mòi râu lại ghen, giọng hơi chua. Nghĩ đến chuyện cô thắt cà vạt giúp người đàn ông khác, trong lòng không thể chấp nhận được!

“Hả?” Úc Tử Duyệt còn chưa kịp hiểu hết ý tứ trong câu nói của anh, nhưng chỉ chớp lát sau, đã hiểu được, tên đàn ông xấu xa, chút chuyện nhỏ ấy mà cũng ghen!

“Bí mật!” Thắt cà vạt xong, Úc Tử Duyệt chỉnh trang lại, sau đó lui về phía sau hai bước, nhìn anh, nghịch ngợm nói, rồi xoay người định đi rửa mặt.

Lăng Bắc Hàn sai bước đuổi theo, Úc Tử Duyệt cảm giác được anh đuổi theo cô, nhanh chân bỏ chạy, cánh tay dài của Lăng Bắc Hàn chụp tới, bắt được cô, một cánh tay sắt bám chặt trên người cô, “Anh..... anh buông em ra đi! Phải đánh răng rửa mặt, bà nội sẽ giận đấy!” Úc Tử Duyệt kêu to nói.

“Nói, rốt cuộc là thắt cà vạt giúp ai?” Lăng Bắc Hàn nhất quyết không tha, hỏi.

“Đây là chuyện riêng của em! Không nói với anh!” Cũn không nói cho anh biết, cứ để anh tức đi! Úc Tử Duyệt xấu xa nghĩ, “Mau buông ra, phải đi đánh răng rửa mặt rồi!” Úc Tử Duyệt lại nói.

“Cốc cốc cốc...” Lúc này, dì Vương tới gõ cửa, Úc Tử Duyệt hô to, “Dì Vương, tụi con lập tức xuống ngay! Lăng Bắc Hàn, mau buông ra!” Úc Tử Duyệt cất giọng nói, lại vỗ lên mu bàn tay anh, nhỏ giọng kêu lên.

Cho là anh sẽ tiếp tục gặng hỏi, ai ngờ, anh lại buông cô ra, không nói một lời đi vào nhà vệ sinh.

Tên đàn ông khó chịu là tức giận rồi, hơn nữa là là hờn dỗi!

Biểu hiện là, trong lúc cô đi vệ sinh thì anh cũng mười phần bình thường giống như mọi khi, quan tâm nặn kem đánh răng giúp cô, nhưng khi cô nói cảm ơn thì khuôn mặt anh lại đen xuống, im lặng đi rửa mặt.

“Ông xã, chờ em cùng xuống lầu với!” Úc Tử Duyệt vừa chải sạch răng thì Lăng Bắc Hàn đã rửa mặt xong, đang định ra ngoài, cô hướng về bóng lưng anh la lớn. Anh vẫn hằm hằm bỏ đi, không nói một lời, đi thẳng ra cửa.

“Hẹp hòi!” Úc Tử Duyệt nói thầm một tiếng, nhưng sau khi rửa mặt xong bước ra ngoài, không ngờ anh vẫn còn chờ trong phòng ngủ, cô mừng rỡ bước lên, đưa tay muốn ôm chặt cánh tay anh, thế như anh lại lạnh lùng né tránh, không nói một lời, bước ra cửa.

“Khốn khiếp! Anh tới tháng à?” Úc Tử Duyệt thở phì phò mắng, tên đàn ông này, tính tình cổ quái giống như đến tháng vậy! Không phải cô chỉ không nói cho anh biết, cô thất càn vạ cho ai thôi sao?

Cô dâu nhỏ đi theo anh xuống lầu, bà cụ, bố mẹ chồng đã ngồi lên bàn, đang chờ hai người bọn họ.

“Bà nội, ba, mẹ, chào buổi sáng!” Úc Tử Duyệt hào hứng chào hỏi mọi người, Lăng Bắc Hàn chỉ hằm hằm kéo ghế ra giúp cô, sau đó anh cũng kéo ghế ra ngồi xuống, không chào hỏi mọi người, anh không có thói quen này!

Cả nhà gật đầu một cái, Tiểu Dĩnh nhắc nhở cô ăn tổ yến.

“Lát nữa Bắc Hàn đi à? Kêu tiểu Lý đưa đi!” Lúc này Tiểu Dĩnh mới nói với Lăng Bắc Hàn.

“A, vậy con cũng đi!” Úc Tử Duyệt nghe nói sẽ để tiểu Lý đưa anh đi, mừng rỡ, vậy thì cô có thể đưa anh đến bộ đội rồi.

“Không cần, con tự đi!” Lúc này Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

Lời này rõ ràng là muốn cự tuyệt không cho cô đưa anh về bộ đội! Trong lòng Úc Tử Duyệt thấy chua xót, tên khốn khiếp này, đội nước lạnh lên đầu cô!

“Tự đi xe phiền phức lắm! Để tiểu Lý đưa đi, Duyệt Duyệt thì không được đi, đi về ba bốn tiếng, rất mệt!” Tiểu Dĩnh lại nói.

Úc Tử Duyệt thấy chua xót, nhưng cũng nghe lời gật đầu, trong lòng tức chết Lăng Bắc Hàn! Lăng Bắc Hàn cũng không phản đối nữa, sau khi ăn điểm tâm xong, anh lên lầu mặc áo khoác quân trang rồi nhanh chóng xuống lầu, tiểu Lý đã khởi động xe, đang chờ trong sân.

Úc Tử Duyệt ngồi trên ghế sofa, nhìn Lăng Bắc Hàn mặc quân trang đội nón lính xuống lầu, trong lòng vừa chua xót vừa thấy không muốn, cô không tự giác đứng dậy, anh chỉ dậm chân, nhìn cô một cái, sau đó ra cửa.

Một câu cũng không chịu nói với cô!

Úc Tử Duyệt đuổi theo, thấy anh đã lên xe, cô vội vã chạy tới, mở cửa xe.

“Lăng Bắc Hàn! Anh là tên khốn khiếp!” Hướng về phía một thân uy nghiêm đang ngồi trong xe của anh, cô tức giận rống lên, nước mắt rơi xuống.

Lăng Bắc Hàn cau mày, kéo cô vào, đóng cửa xe, “Tiểu Lý lái xe!” Bà cụ, Tiểu Dĩnh trơ mắt nhìn Úc Tử Duyệt bị ôm lên xe, “Cái đứa dở hơi này!” Bà cụ trầm giọng nói, khóe miệng mang theo ý cười cứng chiều, sau đó, đi vào nhà. Trên mặt Tiểu Dĩnh cũng nở nụ cười, thật đúng là đứa dở hơi. Cũng không nhịn được mà nghĩ, cũng chỉ có cô gái có tính cách như Úc Tử Duyệt mới có thể hợp với đứa con trai có tính cách trầm lắng này!

“A!”

Ngã vào trong ngực anh, Úc Tử Duyệt vô cùng sợ hãi, không ngờ anh lại ình lên xe, “Sao anh lại tức giận với em! Trước khi đi còn chọc giận em! Khốn khiếp!” Đắm vào ngực anh, cô tức giận rống lên.

“Em chọc giận anh trước!” Lăng Bắc Hàn bắt được cổ tay cô, nghiêm mặt nói.

“Em nào có!” Úc Tử Duyệt lau nước mắt, phản bác.

Lăng Bắc Hàn đưa tay, chỉ chỉ càn vạ của mình, Úc Tử Duyệt chột hiều, “Phụt..” cười ra tiếng!

“Cười cái gì! Nghiêm túc một chút!” Cô gái này, một hồi khóc, một hồi cười, lật mặt cũng nhanh thật!

“Ha ha..... anh ghen với ba em làm gì!” Úc Tử Duyệt nhìn anh chằm chằm, cười nhạo nói.

Lăng Bắc Hàn ngẩn người, thoáng chốc đã hiểu được ý tứ của cô, thì ra là cô nói người cô thất càn vạ giúp là ba của cô!

Nhìn vẻ mặt có mấy vạch đen của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt cười càng lớn lối, “Em mà nói với ba, ba nhất định sẽ đấu với anh một trận! Ha ha...”

“Im miệng! Nghiêm túc một chút!” Lăng Bắc Hàn lạnh lùng mở miệng, đặt cô xuống chỗ ngồi bên cạnh mình, tự mình sửa lại quần trang bị nhăn.

Úc Tử Duyệt ngưng cười, trợn mắt với anh, “Chỉ chút chuyện đó mà anh cũng chiến tranh lạnh với em!” Úc Tử Duyệt nói thầm.

“Tiểu Lý, dừng xe!” Đến một trạm xăng, Lăng Bắc Hàn trầm giọng mở miệng, Úc Tử Duyệt cuống lên.

“Lăng Bắc Hàn! Anh... anh định làm gì?” Đường như là hiểu được ý của anh.

“Em với tiểu Lý về nhà đi, anh ngồi xe đến đó!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, trầm giọng nói.

“Dừng mà! Em đưa anh đến bộ đội! Anh cho cho em tiền anh đi!” Úc Tử Duyệt không muốn, khổ sở nói.

“Dừng có làm càn nữa! Lời của bác sĩ em quên rồi sao? Em phải nghỉ ngơi!” Anh cũng luyến tiếc cô, nhưng còn phải nghĩ đến sức khỏe của cô, huống chi, tiền tới tiền đi cuối cùng vẫn phải chia lìa...

Úc Tử Duyệt sững sốt một chút, vuốt ve bụng, trong lòng chua xót, gật đầu một cái. Lăng Bắc Hàn nhìn dáng vẻ cúi thấp đầu đầy khổ sở của cô trong lòng thấy không nỡ, lại nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, hôn một hồi lâu mới buông ra.

“Nghe lời, dù sao vẫn phải trở về, anh sẽ về mà!” Dịu dàng vuốt tóc cô, hôn cô rồi nói.

Úc Tử Duyệt nặng nề gật đầu, “Chú ý an toàn.... Không được liều mạng!” Úc Tử Duyệt khàn giọng nói, cố chịu đựng những giọt nước mắt tràn mi, không để cho nói rơi xuống.

Lăng Bắc Hàn cười, đẩy cửa xe ra, “Xe tới rồi... tự chăm sóc mình và con cho tốt!” Bàn tay không kiềm được vuốt ve bụng cô, nói xong, đẩy cửa xe ra, kiên quyết xuống xe.

Úc Tử Duyệt nhích đến cửa sổ, chỉ thấy bóng dáng màu xanh lá cây kia, nhanh nhẹn bước lên một chiếc xe buýt.

Cô với tay, không ngừng lắc, cho dù anh không nhìn thấy, vẫn cứ máy móc lắc như thế, cho đến khi xe khởi động...

247. Chương 247: Anh Ta Đến Rồi!

Năm ngày sau, Đông Nam Á, Cambodia.

“Lục, anh có thể hành động, không phải Lăng Bắc Hàn muốn bắt tôi sao? Để cho anh ta tới đây....” Tư Đồ Ngạn Ngạn một thân tây trang đen xoay người, liếc nhìn Lục Khải Chính, tàn nhẫn nói, trong con người hẹp dài lóe ra tia sáng tàn nhẫn.

Đại não của Lục Khải Chính cẩn thận suy nghĩ những lời Tư Đồ Ngạn nói, trong lúc giật mình, giống như anh đã hiểu ra cái gì! Ý tứ của Tư Đồ Ngạn là, chủ mưu phía sau màn kịch lớn nhất này chính là hắn? Người lần trước Lăng Bắc Hàn muốn bắt chính là ông trùm đứng phía sau vụ án này. Cậu ấy muốn phản kích, động đến thể lực chân chính của kẻ chủ mưu!

“Tôi sẽ liên lạc với anh ta?” Lục Khải Chính tự nhiên nói, nhưng sâu thẳm trong đôi mắt anh bắn ra vô số tia tàn nhẫn. Hắn không thể cứ như thế mà giải quyết Tư Đồ Ngạn! Nhưng, số mười hai còn chưa tới này có quy mô lớn hơn cả súng ống đạn dược! Nếu như nó tiến vào biên giới Trung Quốc....

“Được! Cần phải dẫn dụ hắn! Tôi muốn có số mười hai và giải quyết anh ta cùng lúc luôn!” Tư Đồ Ngạn tàn nhẫn nói.

Lục Khải Chính kéo kéo môi, “Tôi cũng mỗi mắt mong chờ!” Anh lạnh nhạt nói xong cầm điện thoại di động đi sâu vào rừng cây. Trong bóng tối, cho dù người của Tư Đồ Ngạn theo dõi có nhanh nhẹn hơn nữa, anh cũng có thể bắt được bọn họ, Lục Khải Chính nhếch môi, khóe miệng cười giấu cợt.

“Tốt lắm, nghỉ ngơi sớm một chút!” Trong nhà trọ khỏe miệng Lăng Bắc Hàn cứng chịu cười nói dịu dàng.

“Vậy anh nói ba chữ kia đi, em ngủ liền!” Lúc ở Vân Thành xảy ra trận động đất mạnh, anh đã từng nói với cô ba chữ kia! Sau này cũng không có nói lại, ngay cả lúc cầu hôn cũng không nói! Úc Tử Duyệt nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, làm nũng nói vào điện thoại di động.

“... Nói gì mà nói! Nhảm chán! Ông cạn! Yêu không phải là cả ngày đều nói chuyện! Ngủ!” Lăng Bắc Hàn đen mặt giáo huấn, lời nói sến như vậy làm sao anh nói ra miệng được!

“Không cần, anh không cần tức giận với em, em không ngủ, con trai anh cũng khỏi phải nghỉ đến ngủ!” Trong lòng Úc Tử Duyệt âm thầm cười trộm, làm nũng, cô cũng không tin không trị được anh!

“...” Lăng Bắc Hàn im lặng, lúc này, có điện thoại gọi tới, anh liếc mắt, chỉ thấy một chuỗi số xa lạ, nhất thời trong lòng như có hồi chuông mãnh liệt “Anh yêu em, được chưa? Đi ngủ sớm một chút! Ngoan...” Anh có hơi lo lắng mở miệng, trực giác cho biết số điện thoại này là do Lục Khải Chính gọi tới, anh không thể bỏ lỡ chuyện quan trọng hơn.

“Qua loa!” Úc Tử Duyệt làm sao không nghe thấy sự qua quýt trong giọng điệu của anh? Vốn là sống chết không chịu nói, nhưng lần này nói lại trôi chảy như vậy...

“Đừng làm rộn, mau nghỉ ngơi, như vậy đi, gặp lại...” Lăng Bắc Hàn thấp giọng nói, sau đó cúp điện thoại!

“Lăng Bắc Hàn! Anh...”

“Tút tut...”

“Vậy mà dám cúp trước!” Đã nói rồi đấy, về sau gọi điện thoại cũng là do cô cúp trước! Trong lòng Úc Tử Duyệt vừa tức vừa chua, gọi lại cho anh, thì báo máy bận!

“Lăng Bắc Hàn!” Điện thoại vừa thông, Lục Khải Chính tàn nhẫn mở miệng nói.

Lăng Bắc Hàn nghe giọng điệu khác thường của Lục Khải Chính, trong lòng bắt đầu đề phòng, ăn ý mở miệng nói với Lục Khải Chính, “Lục Khải Chính! Bây giờ cậu đang ở đâu? Cảnh sát khắp nơi đều có lệnh truy nã cậu, thức thời hãy tự động ra tự thú!” Lăng Bắc Hàn giả bộ công thức hóa giọng nói.

“Muốn bắt tôi? Một người một ngựa tới đây! Lăng Bắc Hàn! Hiện tại tôi đang ở Cambodia!” Lục Khải Chính khiêu khích nói.

Nghe lời nói, Lăng Bắc Hàn hiểu hơn ý tứ của Lục Khải Chính! Cậu ta đang bị Tư Đồ Ngạn uy hiếp. Tư Đồ Ngạn muốn báo thù mình. Lăng Bắc Hàn âm thầm nghĩ, Tư Đồ Ngạn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh dễ như vậy!

“Lục Khải Chính! Dựa vào cái gì mà tôi phải đi tới đó? Hãy chờ khoan tay chịu trời đi!”

“Không muốn đến bắt tội phạm, động đến thế lực kẻ chủ mưu sao?” Lục Khải Chính lại cất giọng nói, lời của anh nói, đều truyền vào tai Tư Đồ Ngạn, nhưng Tư Đồ Ngạn lại không biết, Lục Khải Chính là cảnh sát nằm vùng!

“Là ai?”, Lăng Bắc Hàn hỏi.

“Muốn biết là ai cứ tới đây!” Lục Khải Chính nói xong, cúp điện thoại.

Lòng Lăng Bắc Hàn cũng bối vì lời nói của Lục Khải Chính mà gợn sóng, nhìn tin nhắn của Úc Tử Duyệt gửi tới trên màn hình điện thoại, chân mày anh cau chặt.

Lúc Lục Khải Chính cúp điện thoại, trong nội tâm hiểu rất rõ ràng Lăng Bắc Hàn sẽ hiểu ra ý tứ của mình, bọn họ là anh em tốt chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, ở trường quân đội cũng cùng nhau hợp tác rất ăn ý! Anh tin tưởng, người khôn khéo như cậu ta, có thể hiểu ý tứ đó!

Nhưng từ trong đáy lòng anh không hy vọng Lăng Bắc Hàn tới Cambodia, cho dù cậu ta sẽ dẫn theo người tới đây, nhưng so sánh với thế lực của Tư Đồ Ngạn, ở một nơi như thế này, Lăng Bắc Hàn không thể chiếm ưu thế! Tất cả hãy giao cho anh đi!

Tín ngưỡng, anh chưa từng quên lời Lăng Bắc Hàn nhắc nhở mình.

Cũng không nhận được nhớ tới Nhan Tịch, tìm một hồi co rút. Hi vọng cuối cùng có một ngày cô ấy có thể hiểu cho anh, là do bất đắc dĩ.

“Anh cảm thấy anh ta sẽ tới sao?” Đưa cho Lục Khải Chính một ly Whisky, Tư Đồ Ngạn hỏi.

“Tôi rất hiểu rõ anh ta, sẽ đến!” Lục Khải Chính thẳng thắn tuyên bố, không hy vọng như vậy, nhưng tính cách của Lăng Bắc Hàn vốn dĩ như vậy, chắc chắn cậu ta sẽ tới...

Tư Đồ Ngạn gật đầu, ngược lên uống một hơi cạn sạch, “Tối nay chuẩn bị cho anh hai cô gái, cứ từ từ thưởng thức, vẫn còn là xử nữ.... ha ha....” Tư Đồ Ngạn nói xong, cười rời đi.

Sau khi anh ta rời đi, khóe miệng Lục Khải Chính đang cười, từ từ trở nên tàn nhẫn.

Lăng Bắc Hàn gọi lại cho Úc Tử Duyệt thì cô đã tắt máy, anh không thể làm gì khác hơn là gửi tin nhắn chịu tội, hi vọng sáng mai sớm thấy tin nhắn cô sẽ không tức giận anh nữa!

Số mười hai, thời gian cũng không còn mấy ngày, lần này, nhất định phải hoàn toàn thành công, giải thoát cho Lục Khải Chính! Con buồn ngủ biến mất, Lăng Bắc Hàn bước xuống giường, đi tới bàn đọc sách gõ mặt mã máy vi tính, bắt đầu công việc bận rộn....

Trong lòng buồn bực, một đêm này Úc Tử Duyệt không ngủ được, sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm chính là mở máy....

Là tin nhắn xin lỗi của Lăng Bắc Hàn, còn nói lần sau khi về nhà, nhất định chịu phạt dựng ngược!

Úc Tử Duyệt thở một hơi, cười cười, đang muốn xuống giường, thì lại nghe có điện thoại! Úc Tử Duyệt có chút “Thụ sung nhược kinh” bình thường ban ngày anh không có thời gian gọi điện thoại cho cô, cho dù là sáng sớm.

“Alo....” chủ động mở miệng, bày tỏ cô không tức giận, cũng không hỏi nhiều tối hôm qua anh nói điện thoại với ai, dù sao không phải phụ nữ là được rồi, cô tin tưởng anh.

“Còn tức giận?” Lăng Bắc Hàn cười hỏi, cô nhóc lớn mật này, phải tùy thời mà dụ dỗ mới được!

“Không có! Em không phải nhỏ mọn như anh tưởng!” Úc Tử Duyệt cất giọng nói....

Lăng Bắc Hàn cười, “Ngài đại nhân đại lượng! Đúng rồi, Duyệt Duyệt, anh phải đi nơi khác công tác, nhiệm vụ rất quan trọng, cụ thể là cái gì kỷ luật không thể nói, một tuần này, không thể liên lạc với em được....” Lăng Bắc Hàn cố gắng để cho giọng nói nghe hòa hoãn, rất bình thản. Không muốn làm cho cô lo lắng.

“Nhiệm vụ?” Mỗi lần nghe đến hai chữ này thì lòng của cô vô duyên vô cớ trầm xuống, ở trong tiềm thức của cô, nhiệm vụ, chính là chuyện rất nguy hiểm.

“A.... một tuần lễ sao?” Cô phải lấy được cam đoan của anh thì mới có thể yên tâm.

“Ừ! Một tuần lễ!”

“Có nguy hiểm hay không?” Úc Tử Duyệt lại hỏi.

“Tin tưởng anh! Bất kỳ khó khăn nguy hiểm đối với ông xã của em, cũng không có chuyện gì!” Lăng Bắc Hàn bảo đảm nói.

“Ừm! Vậy anh cẩn thận, tuần sau em sẽ không gọi điện cho anh....” Úc Tử Duyệt lại nói.

Nghe cô hiểu chuyện như vậy, Lăng Bắc Hàn rất vui mừng, nhưng anh sẽ nghe theo lời cô nói, bình an trở về!

“Bà xã thật biết nghe lời anh sẽ bình an trở lại....” Vì người anh yêu thương anh nhất định sẽ bình an trở về! Lăng Bắc Hàn dịu dàng nói, nghe anh nói những lời buồn nôn như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt bắt đầu sợ hãi, cũng đỏ mặt.

“Buồn nôn.... có nên nói cho ba mẹ biết không?” Úc Tử Duyệt lầu bầu nói, lại hỏi.

“Không cần, bọn họ cũng không quản anh...” Lăng Bắc Hàn thản nhiên trả lời, cũng bởi vì Úc Tử Duyệt nên lúc thi hành nhiệm vụ mới có nhiều băn khoăn như vậy. Lúc trước chưa kết hôn, người nhà cũng không quản anh. Mỗi lần thi hành nhiệm vụ, cũng sẽ không có bất kỳ giao phó nào với bọn họ.

Nhưng bây giờ thì khác...

“A.... bọn họ quá yên tâm về anh!” Úc Tử Duyệt lại nói, hai người nói qua nói lại, không nỡ cắt đứt. Nghĩ tới một tuần lễ không thể liên lạc với nhau, Úc Tử Duyệt không khỏi chua xót .

“Nói năm hết tết đến cũng không có chuyện gì quan trọng, sao vào lúc này lại có nhiệm vụ....” Vừa mặc quần áo, vừa nói thầm.

“Mẹ, papa là quân nhân! Phải đi bảo vệ quốc gia, mẹ phải ủng hộ papa!” Lúc này Úc Tử Duyệt mềm giọng nói, học theo giọng điệu của tiểu bảo bảo, tự nhủ với bản thân. Mặc quần áo tử tế xong lại cảm thấy mình thật là ngốc!

Lúc cảm thấy uất ức cô thường hay tự an ủi mình như vậy. Cô là chị dâu quân nhân, Lăng Bắc Hàn là quân nhân ưu tú có niềm tin, cô muốn ủng hộ anh!

Úc Tử Duyệt không nói cho Tiểu Dĩnh biết chuyện Lăng Bắc Hàn đi công tác, sau khi ăn xong điểm tâm, cô và bà cụ đi tản bộ trong trụ sở quân đội, nghe bà cụ nói hôm nay Lăng Bắc Triệt muốn đi xem mắt.

“Bà nội, bà thật có phúc khí, ba con trai, hai con gái, ba cháu trai, ba cháu gái —” Úc Tử Duyệt vừa đi vừa nói. Con cả là Lăng Chí Tiêu, quân nhân. Con thứ hai là quan chức cấp cao, con thứ ba là thương nhân, còn có hai người con dâu cũng làm kinh doanh.

“Nhọc lòng!” Bà cụ cố chấp nói, bà thường hay cầu nhàu nhưng trong lòng lại rất khoan dung.

Ví dụ như cũng không lo lắng con cháu sẽ xảy ra chuyện hay nhà họ Lăng sẽ xảy ra chuyện....

Úc Tử Duyệt cười cười, “Bà thật giống đứa bé!” Một cơn gió mùa thu thổi qua, lá khô vàng úa rơi xuống, Úc Tử Duyệt hít một hơi, ghét mùa thu mùa đông lại tới....

“Nói vậy! Chờ chặt đích tôn của bà ra ngoài, bà có thể an tâm mà ra đi....” Bà cụ xúc động nhìn gốc cây ngô đồng khô bên cạnh, nói.

“Bà nội! Bà nói vậy! Thân thể bà còn khỏe mạnh lắm!” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác, tức giận với lời nói tiêu cực này! Mặc dù bà cụ có hơi cố chấp một chút, tính khí cũng cổ quái, nhưng cũng là một bà cụ dễ mến.

Cô không có ông bà nội, cho nên bản thân vẫn luôn xem bà cụ là bà nội của mình.

“Sức khỏe của bà, bà tự biết rõ! Đi về nhà đi.... buổi chiều hỏi chuyện Bắc Triệt một chút...” Bà cụ nói xong, lôi kéo Úc Tử Duyệt đi về nhà bọn họ.

Buổi tối đi ngủ là lúc Úc Tử Duyệt nhàm chán nhất, khó qua nhất, chỉ có thể ôm gối đầu Lăng Bắc Hàn, vừa nhớ nhung, vừa gửi tin nhắn cho anh, nhưng anh ấy không hề trả lời lại, cô cố gắng chịu đựng không gọi điện thoại cho anh.

Lúc cảm thấy mắt mắt chuẩn bị tắt máy ngủ thì không ngờ điện thoại di động lại vang lên, nhưng mà không phải là Lăng Bắc Hàn gọi tới, mà là của Lệ Mộ Phàm.

Úc Tử Duyệt cười cười, nghĩ thầm cũng đã lâu không có liên lạc với cậu ấy.

“Alo...”

“Lần này sao không có mở miệng máng mình quấy rầy cậu nghỉ ngơi?” Lệ Mộ Phàm đứng ở bên cửa sổ sát đất, hai mắt nhìn về phía xa, cười nói.

“Bởi vì lâu rồi cậu không có gọi điện thoại quấy rầy mình nữa!” Úc Tử Duyệt cười giỡn nói, “Gần đây như thế nào? Thành tích học tập sao rồi? Đã có bạn gái chưa?” Úc Tử Duyệt bắt quái hỏi.

Lệ Mộ Phàm bắt đầu dĩ cười cười, “Úc Tử Duyệt, cậu có thể đi làm chó săn cho tuần san được rồi đó!” .

“Đúng vậy, mình cũng định sinh xong bảo bảo sẽ đi làm!” Úc Tử Duyệt cười giòn nói.

“Này, về sau đừng nói quen biết mình....” Lệ Mộ Phàm vừa cười nói, “Gần đây cũng ổn, thành tích cũng không tệ, bạn gái thì không có....” Anh khiêm tốn trả lời, thật ra thì về việc học tập, anh cũng đã tới công ty nước Mỹ rèn luyện, làm từ cơ bản nên rất khổ.

“Phải tiếp tục cố gắng lên! Khả năng tiềm tàng trong người cậu rất lợi hại đấy!” Úc Tử Duyệt thật lòng nói chuyện vui vẻ với Lệ Mộ Phàm.

“OK, mình không ngại cậu mang theo con riêng tái giá với mình đâu!” Lệ Mộ Phàm cười giòn nói.

“Phi! Miệng chó không mọc được ngà voi!” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác, một tay sờ bụng của mình.

“Úc Tử Duyệt....”

“Sao?”

“Mình cũng từng có một đứa bé!”

“Hả?” Lời nói của Lệ Mộ Phàm, làm đầu óc Úc Tử Duyệt oanh một cái, khó tin kêu lên.

“Nhưng mà đã sảy mất.... Thôi Nhã Lan”

“Cái gì?” Úc Tử Duyệt kinh ngạc hỏi, đứa bé của Thôi Nhã Lan là của Lệ Mộ Phàm sao? Đầu óc càng rối hơn, Lệ Mộ Phàm và Thôi Nhã Lan sao có thể....?

“Không còn sớm, cậu ngủ đi, mình đi học....”

“Này!” Úc Tử Duyệt còn muốn nói thì Lệ Mộ Phàm đã cúp điện thoại, lòng của cô khó mà bình tĩnh lại. Chỉ là, rất lâu sau đó, cũng dịu xuống. Giống như Lăng Bắc Hàn nói, mỗi con người đều có số mệnh riêng....

Ngày 10 tháng 12, Lăng Bắc Hàn một thân một mình chạy tới Cambodia. Thời gian diễn ra giao dịch quân hỏa có quy mô lớn nhất, chỉ còn một ngày. Mới vừa đến được Cambodia, anh liền cảm thấy mình bị người khác theo dõi, chỉ là, người bảo vệ của anh cũng núp ở chỗ tối.

Mang đôi ủng da ngắn màu đen, quần màu đen bó sát người, áo khoác gió dài màu đen, súng lục dắt ngang hông, anh đi xuyên qua dòng người đông đúc, mỗi một bước đi đều rất cẩn thận, nói không chừng người của Tư Đồ Ngạn cũng đang núp ở nơi nào đó, cầm súng nhắm ngay đầu của anh rồi....

Tìm cách chen và một con phố chật chội, điện thoại di động trong túi liền vang lên.

Lăng Bắc Hàn đi tới một góc nhỏ, cầm điện thoại lên, “Một người một ngựa cũng dám tới địa bàn của tao?” Giọng nói tàn nhẫn của Tư Đồ Ngạn vang lên, trong giọng nói còn mang theo vẻ giễu cợt. Lăng Bắc Hàn thần nhiên nói, “Chỉ cần có thể bắt được mày, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng phải đi!” Lăng Bắc Hàn khiêu khích nói.

“Ha ha....” Tư Đồ Ngạn cười lạnh hai tiếng, “Buổi tối ngày mốt, bên bờ biển, tao và Lục muốn lấy đầu của mày.... bảo trọng đi.... đoán....” Tư Đồ Ngạn lạnh lẽo mà cười nói, trong điện thoại bắt chước một tiếng súng nổ, ngay sau đó cúp điện thoại.

Lăng Bắc Hàn đến thật rồi! Sau khi Lục Khải Chính biết được tin tức này, trong lòng gợn sóng, cảm giác mình không còn đơn độc chiến đấu nữa, nhưng cũng thầm mừng Lăng Bắc Hàn sao lại xông đến rồi !

248. Chương 248: Sống Chết Cùng Chung Hoạn Nạn!

Đêm, sáng như ban ngày.

Rèm cửa sổ không kéo lên, ánh trăng sáng suông sã chiếu vào tứ phía. Mới vừa tắt đèn, Úc Tử Duyệt có hơi lo lắng mà bò dậy, xuống giường đi kéo rèm cửa sổ. Một người cô đơn đứng bên cửa sổ, nhìn bầu trời đêm ánh trăng sáng tỏ, trong lòng có hơi buồn bực, là bởi vì nhớ nhung Lăng Bắc Hàn.

“Mỗi lần bận rộn một chút thì thời gian gọi điện thoại cũng không có!” Úc Tử Duyệt nói thầm, oán trách, nhưng mà anh ấy đã đi năm ngày rồi, còn hai ngày nữa là nhiệm vụ có thể hoàn thành.... Nghĩ như vậy, Úc Tử Duyệt bắt đầu kích động.

Một tay vuốt ve cái bụng nhô ra, một tay kéo lên rèm cửa sổ, sau đó đi đến giường đệm.

“Bảo bảo, con phải phù hộ papa bình an, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ!” Việc nói chuyện với đứa nhỏ trong bụng đã thành một thói quen, lúc cảm giác cô độc một mình, cô sẽ làm như vậy.

Ngồi dựa vào đầu giường, có tiểu bảo bảo làm bạn dường như cũng không còn cô đơn. Cô nhớ Lăng Bắc Hàn đã từng nói với, gả cho anh chính là gả cho cô đơn cùng tịch mịch.

“Về sau mẹ có con, cũng không còn cảm thấy cô độc cùng tịch mịch nữa! Vứt cha con sang một bên!” Úc Tử Duyệt nhu hòa cười nói, nụ cười bên khóe miệng không ngừng mở rộng. Trong đầu tràn đầy hình ảnh tưởng tượng tiểu bảo bảo sau khi sinh, cả nhà ba người bọn họ cùng đi chung với nhau, hết sức mong đợi thời khắc đó đến.

Chuông điện thoại di động vang lên, Úc Tử Duyệt càng thêm mừng rỡ, là Lăng Bắc Hàn gọi sao? Cô kích động cầm điện thoại di động đặt ở trên tủ ở đầu giường, thật may là không có tắt máy....

Chuối số xa lạ, làm trong lòng một hồi mất mát, hơn nữa còn là ở vùng khác, Úc Tử Duyệt chần chừ một lúc mới bắt máy.

“Duyệt Duyệt...”

“... Nhan.... chị Nhan!” nghe thấy giọng nói thuộc về Nhan Tịch thì Úc Tử Duyệt sửng sốt, sau đó, vui mừng mở miệng, la lớn.

“Là chị...” Nhan Tịch cười nói, lúc đó, Tử Duyệt đang ngồi trên giường trong gian phòng của mình, trong nhà không có mở đèn, ánh trăng rọi vào, cô đắm chìm trong ánh sáng, trên người bọc chăn.

“Chị Nhan! Chị đi đâu rồi? Tại sao bây giờ mới liên lạc với em? Người này đúng là kẻ lừa gạt!” Úc Tử Duyệt nói vào trong điện thoại, kích động quá, tức giận Nhan Tịch lâu như vậy mới liên lạc, trêu tức chị ấy không xem cô như một người bạn tốt!

“Duyệt Duyệt, chị rất khỏe, em gửi cho chị mấy cái kia tin nhắn kia chị đều thấy được.... đừng nóng giận, đối với bảo bảo không tốt...” Nhan Tịch cười, cưng chiều trấn an, nha đầu này, tính khí vẫn nóng nảy như vậy.

“Vậy bây giờ chị nghĩ như thế nào mà lại gọi điện thoại cho em?” Úc Tử Duyệt thở phào một cái, giọng nói hòa hoãn xuống, đối với dạy dỗ của chị ấy, trong giọng nói rõ ràng mang theo bất mãn.

“Chị” Nhan Tịch không biết nên hỏi thế nào về chuyện của Lục Khải Chính, rõ ràng là tuyệt vọng rồi, nhưng tâm lại không như tự nhiên như vậy, nhất là hai ngày nay, không hiểu sợ sệt cái gì, nghĩ là lo lắng người nhà gặp chuyện không may, nhưng người nhà vẫn mạnh khỏe.

Còn chưa an tâm, nên gọi điện thoại cho Úc Tử Duyệt.

“Chị cái gì? Có phải có cái gì khó khăn hay không? Nói cho em biết!” Úc Tử Duyệt liền vội vàng hỏi.

“Không phải, chỉ là quan tâm em một chút thôi.... gần đây có khỏe không?” Không biết hỏi thế nào, Nhan Tịch vô lực cười cười.

“Em vẫn tốt, bảo bảo mới vừa đầy ba tháng, rất khỏe mạnh!” Úc Tử Duyệt vuốt bụng của mình, dịu dàng nói.

“Vậy chú ấy đâu? Gần đây như thế nào?” Nhan Tịch trầm nghĩ, trẻ như thế mà Úc Tử Duyệt còn chưa nghĩ ngơi, nói rõ Lăng Bắc Hàn không có ở đó.

“Thế nào, loạn ngôn ngữ à nha? Gần đây anh ấy đi làm nhiệm vụ, đi năm ngày rồi, cũng không có liên lạc với em, nhưng mà còn khoảng chưa đầy hai ngày nữa sẽ kết thúc....” Đầu tiên là Úc Tử Duyệt đùa giỡn hỏi, rồi sau đó nói với Nhan Tịch.

Nghe Úc Tử Duyệt nói, Nhan Tịch cười cứng ngắc, làm nhiệm vụ? Có liên quan đến vụ án của Lục Khải Chính sao? Trong lòng Nhan Tịch xuất hiện đủ loại liên tưởng....

Một hồi im lặng, Úc Tử Duyệt cau mày, “Chị Nhan, sao rồi?” Úc Tử Duyệt lăm bằm hỏi.

“Không có việc gì! Trễ như thế còn không nghỉ ngơi đi?” Nhan Tịch hồi hồn, tự nhiên hỏi, không để ỉnh suy nghĩ nhiều những thứ chuyện không tốt kia.

“Buổi chiều ngủ rồi, bây giờ còn không muốn ngủ, chị thì sao? Lại đang thức đêm gõ chữ à?” Giống như có rất nhiều lời muốn bày tỏ với Nhan Tịch, dù sao, lâu như vậy không thấy người....

“Tối nay không viết, chị cũng vậy, buổi chiều ngủ một lát rồi.” Nhan Tịch thì thào nói, dựa vào vách tường ngồi trên giường. Bình thường cô đều ngồi dựa vào tường như vậy sẽ có cảm giác an toàn.

“Hôm nay là ngày 11 tháng 11 rồi, chị có mua hàng qua Internet không?” Nhớ ngày này năm trước, hai người nhàm chán cùng nhau mua hàng trên mạng, thời điểm đó Nhan Tịch vô ưu vô lo, thời điểm đó con người chị ấy vẫn rất tự nhiên.

“Ha ha....” Nghe Úc Tử Duyệt nói như vậy, Nhan Tịch cười ra tiếng, chuyện tình một năm trước, bây giờ cảm giác rất xa xôi. “Hôm nay không có mua gì cả, mua cũng không dùng được, năm ngoái không phải như vậy sao!” Nhan Tịch cười nói.

“Ừ, em cũng không đến mua! Ở nhà bố trí phòng trẻ một ngày!” Úc Tử Duyệt vui vẻ nói, hôm nay cô về nhà của cô và Lăng Bắc Hàn ở bên kia, đổi phòng khách thành phòng trẻ. Cô làm như vậy bà cụ và Tiểu Dĩnh có hơi không vui, mọi người đều hi vọng cô sau khi sinh xong đứa trẻ vẫn ở tại nhà cũ.

“Tốt quá, thật hạnh phúc....” Nhan Tịch thật lòng nói, rõ ràng cảm giác đường như bụng có hơi đau một chút, giống như bị kim châm, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất, giống bị điện. Tình huống như thế thỉnh thoảng sẽ xảy ra. Thân thể cũng đau đớn như cái đêm bị xâm hại! Chuyện đó vẫn còn lưu lại trong lòng.

Cố gắng muốn quên đi, nhưng những phản ứng thân thể khiến cho cô không cách nào quên được! Đứa bé kia, đã không còn nữa...

Thật hâm mộ hạnh phúc của Úc Tử Duyệt, chỉ là hâm mộ chứ cũng không có cảm giác mình có thể có cái hạnh phúc đó, số mạng đã như thế.

“Ừ, lúc thỏa mãn thì sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, không biết đủ, sẽ oán trách Lăng Bắc Hàn, cũng sẽ so sánh với các gia đình hạnh phúc khác....”

“So với chị, quả thật em đang sống ở trên thiên đường á! Phải biết thỏa mãn! Phải thông cảm nhiều cho chú ấy!” Nhan Tịch cười giỡn giống như tự giễu nói, cũng cố gắng khuyên nhủ Úc Tử Duyệt. Hai người vừa rồi rãnh hàn huyên một lát, không nở cắt đứt, Úc Tử Duyệt liền lưu lại số điện thoại di động của Nhan Tịch.

Nhìn thấy Lăng Bắc Hàn còn chưa có gọi điện tới, cũng không có bất kỳ tin nhắn nào, Úc Tử Duyệt tắt điện thoại di động, nhìn về một bên trống không, nói một câu: ngủ ngon.

Ngày 12 tháng 11, Cambodia, ở đây thời gian là mười giờ trưa.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Lăng Bắc Hàn đi tới bên cửa sổ, ngón tay mở cửa chớp, mắt đeo kính đen, xuyên thấu qua lớp cửa chớp nhìn ra chung quanh ngoài khách sạn bản khoán.

“Một, hai, ba, bốn.... A....” Giống như là đang đếm, anh nhỏ giọng nói, đôi môi mỏng dặt một nụ cười lạnh lùng, đối phương phải bốn người đi theo dõi mình! Làm anh có chút hoang mang chính là những người này chỉ theo dõi anh chứ không hành động.

Tư Đồ Ngạn rút cuộc đang suy nghĩ gì? Người ở ngay bên cạnh anh ta lại không động thủ! Hay là đêm nay chờ anh chủ động mắc câu? Theo tâm lý của Tư Đồ Ngạn, không loại khả năng này! Đi tới bên giường, kéo ra chiếc rương màu bạc từ đáy giường, lấy ra một khẩu súng lục dắt ngang hông. Lại lấy ra một bộ thiết bị thông tin liên lạc, nhanh chóng đeo lên, mặc dù ngoài mặt anh là một người một ngựa tới, nhưng bên cạnh vẫn có bộ đội đặc chủng hỗ trợ.

Tối nay mục tiêu hành động không chỉ là muốn chặn được quân hỏa của Tư Đồ Ngạn mà còn muốn bắt được kẻ chủ mưu!

Sau khi sắp xếp xong, Lăng Bắc Hàn lại lấy ra một chiếc hộp màu đen trong rương da từ đáy giường, bước ra khỏi khách sạn, giao dịch địa điểm cùng trinh sát.

“Mười một giờ, tại sao còn chưa có tin tức từ phía đối phương?” Lục Khải Chính một thân tây trang màu đen, đeo kính đen, quay lưng cầm ống nhòm nhìn về vùng biển phía xa nói với Tư Đồ Ngạn.

“Anh nói, tối nay bắt sống tên đó hay là, đoàng... bắn chết?” Tư Đồ Ngạn không trả lời vấn đề đó của Lục Khải Chính, vẫn đưa lưng về phía anh như cũ, tay phải nhắm ngay huyệt thái dương của mình, trầm giọng nói.

Ánh mắt tàn nhẫn của Lục Khải Chính giấu sau đôi mắt kính nhìn chằm chằm bóng lưng Tư Đồ Ngạn, bất luận như thế nào, tối nay anh cũng sẽ không để cho Lăng Bắc Hàn gặp chuyện không may! Môi mỏng khẽ mở, “Bắt giữ vẫn tương đối thú vị hơn...” Lục Khải Chính tàn nhẫn cười nói.

“Không tệ, tôi cũng cảm thấy như vậy! Tối nay trọng tâm thật ra thì không phải giao dịch...” Tư Đồ Ngạn xoay người, liếc nhìn Lục Khải Chính, cười tà nói. Đôi mắt rét lạnh sau kính mắt, Lục Khải Chính âm thầm mắng, “Bây bầy rập, bắt sống Lăng Bắc Hàn? Đám quân hỏa kia tối nay không đến?” Lục Khải Chính lại hỏi.

“Đúng, hơn nữa còn là ngay trước mặt Lăng Bắc Hàn! So với giao dịch kia, tôi có cảm giác hứng thú với Lăng Bắc Hàn hơn.... Ha ha....” Tư Đồ Ngạn nói xong, ném kính mắt cho Lục Khải Chính, cười lớn rời đi.

Lục Khải Chính cầm ống nhòm, đứng ở ban công, nhìn lại về vùng biển phía xa.

Trong tầm mắt, bóng dáng Lăng Bắc Hàn đang lay động, trong lòng anh bắt đầu gợn sóng, chỉ là lúc này, Lăng Bắc Hàn cũng cầm ống nhòm nhìn về phía bên này. Lục Khải Chính để ống nhòm xuống, mang bao tay màu đen vào, tháo kính mắt xuống, để ở trong túi trước ngực, tháo bao tay ra, đưa tay nhéo sống mũi, lại vuốt ve cái trán...

Lục Khải Chính làm một loạt các động tác kỳ quái, nhưng những động tác này ở trong mắt Lăng Bắc Hàn không xa lạ gì, anh ăn ý biết Lục Khải Chính muốn nhấn nhủ ý tứ!

Tư Đồ Ngạn chính là chủ mưu sau vụ này! Tôi sẽ nghĩ biện pháp đánh với Tư Đồ Ngạn, Lăng Bắc Hàn mau rời khỏi Cambodia!

Lăng Bắc Hàn lo lắng, trong lòng gợn sóng, anh để ống nhòm xuống, tháo kính mắt ra, bàn tay làm một loạt động tác kỳ quái, truyền đạt tin tức với Lục Khải Chính....

Người anh em, sống chết cùng chung hoạn nạn! Lần này, cùng nhau rời khỏi!

Nhìn thủ ngữ của Lăng Bắc Hàn, trong lòng Lục Khải Chính rung động không dứt, không có trả lời lại, động tác tựa như xoay người rời đi....

Những lần hành động trước, Lục Khải Chính hoàn toàn có thể chắc chắn thành công, nhưng không ngờ trước hành động chỉ một khoảnh khắc mới biết kẻ thật sự chủ mưu sau lưng căn bản không tới. Vừa muốn gửi tin nhắn mật báo, bị Tư Đồ Ngạn thấy, anh tùy tiện mở một tin nhắn che giấu, không ngờ là Nhan Tịch gợi tới.

Hành động chẳng những không thành công, còn hại chết con của mình!

Hành động lần này, anh có thể hoàn toàn kết thúc vụ án sao? Lục Khải Chính không nắm chắc bao nhiêu phần trăm là mình có thể bình an thoát khỏi nơi này, bây giờ anh chỉ muốn giết chết Tư Đồ Ngạn! Cùng lắm thì lưới rách cá chết! Tuyệt đối anh sẽ không để cho Lăng Bắc Hàn gặp chuyện không may.

Chính anh đây? Nếu còn sống trở về, cũng không cách nào đối mặt với vết thương anh đã gây ra cho cô, anh không xứng....

249. Chương 249

Vì yêu mà chiến đấu! Vì tình yêu lớn nhất trong lòng, càng là vì tình yêu nhỏ! Lăng Bắc Hàn trốn trong lùm cây, lấy điện thoại di động ra, mở mục lưu trữ, anh lên nhìn. Thấy hình ảnh của Úc Tử Duyệt, khoe miệng nâng lên một nụ cười cứng chiu.

Rồi sau đó đóng lại, có rất nhiều tin nhắn tới, đều là của cô ấy gửi, anh mở ra nhìn qua một lần, đều là tin nhắn chúc anh bình an, bảo anh phải cẩn thận, cũng có báo tình huống của đứa bé. Lăng Bắc Hàn hồi phục tâm trạng, sau đó nhanh chóng tắt máy.

Anh rất bình an, đừng lo lắng!

Đang ăn bữa ăn tối Úc Tử Duyệt nhìn tin nhắn Lăng Bắc Hàn gửi tới, kích động để đĩa xuống, lập tức gọi lại, nhưng anh đã tắt máy....

Trên khuôn mặt lộ vẻ kích động bây giờ biến thành mất mát, bà cụ và Tiểu Dĩnh lo lắng nhìn cô, “Sao rồi?” Tiểu Dĩnh hỏi.

“Không có gì....” Úc Tử Duyệt cười cười, bắt đầu tích cực ăn cơm.

“Duyệt Duyệt, gần đây con và Bắc Hàn còn tốt đó chứ? Không thấy con liên lạc gì với nó.” Lúc này Tiểu Dĩnh quan tâm hỏi, bình thường bọn họ rất ít khi hỏi tới chuyện tình vợ chồng của hai người, hiện tại gia đình nhỏ của Lăng Bắc Hàn cũng ổn định nên càng không quan tâm.

“Anh ấy có nhiệm vụ, đi vùng khác công tác, mới vừa gửi nhắn tin báo bình an!” Úc Tử Duyệt không nhịn được nói ra.

Tiểu Dĩnh cau mày, gương mặt của bà cụ lại tự nhiên, “Tiểu tử kia rất lợi hại sẽ không có việc gì! Nha đầu con hãy thoải mái đi!” Bà cụ hết sức kiên định nói, bà có lòng tin đối với Lăng Bắc Hàn, cũng cố gắng an ủi Úc Tử Duyệt.

Tiểu Dĩnh cũng cười cười, “Đúng vậy, Duyệt Duyệt, danh hiệu lính trinh sát của Bắc Hàn không phải là hư danh, bản lãnh của nó không nhỏ! Con thoải mái đi, nó sẽ bình an trở về mà!” Tiểu Dĩnh an ủi Úc Tử Duyệt. Mẫu tử liên tâm, trong lòng bà rốt cuộc cũng có chút lo lắng, nhưng lúc này không thể để cho Úc Tử Duyệt lo lắng thêm nữa, cũng không biết tới nay Lăng Chí Tiêu đi xã giao ở đâu, có biết Lăng Bắc Hàn làm nhiệm vụ hay không?

“Vâng, con tin tưởng bản lĩnh của anh ấy, nếu không không dựa vào quan hệ của mọi người làm sao anh ấy có thể lên được vị trí như hôm nay! Bà nội, mẹ, con không lo lắng! Không lo lắng....” Úc Tử Duyệt mỉm cười nói, trấn an họ cũng là trấn an mình.

Tin tưởng năng lực của anh, tin tưởng vào sự bảo đảm của anh! Sẽ bình an trở về!

“Xoảng....”

“A.... há....” Nhan Tịch đưa tay cầm con chuột không chú ý đụng phải cái ly sứ ở một bên, chỉ nghe một tiếng vang trầm nặng, chiếc cốc thanh nhả Blue Rose cô hết sức yêu quý đã vỡ vụn thành từng mảnh, nước chanh bên trong bắn tung tóe rơi vãi đầy đất. Nhan Tịch hoảng hốt che ngực, đứng dậy, ngồi chồm hổm trên mặt đất, đau lòng nhìn những mảnh vụn kia.

“Nhan Tịch, mày phát bệnh thần kinh gì vậy!” Tức giận tự trách, đưa tay nhặt những mảnh vụn kia, chân mày nhíu chặt....

“Này! Đó là cái ly của tôi!”

“Cái ly của em thì thế nào?” Trong đầu hiện ra hình ảnh Lục Khải Chính cầm cái ly này, cọt nhả mà cười nói, môi mỏng dăm chấm lên miệng ly, ánh mắt khiêu khích uống nước chanh của cô!

“Phụt...” mới vừa uống vào bụng một hớp, anh liền phun ra ngoài, “Thứ quỷ gì đây! Sao chua như vậy!” Anh tức giận mắng, giơ tay chuẩn bị ném cái ly, cô vội vã tiến lên, nắm lấy cổ tay anh, ngăn cản động tác....

Chỉ nhớ rõ lúc đó anh đưa một cánh tay dài ra thuận thế nhốt chặt hông của cô, ôm cô vào lòng....

“A...” Đầu ngón tay hơi nhói làm cô hồi hồn, một giọt nước mắt rơi xuống, cùng dung hợp với vệt nước trên đất, tầm mắt Nhan Tịch mơ hồ nhìn vết máu đỏ trên đầu ngón tay mình, tim buồn bực khó chịu!

“Mặc kệ như thế nào, em vẫn hi vọng anh sẽ không có việc gì...” Cô khàn giọng nói, trong lòng chua xót khó nhìn, hận anh, cũng nhớ anh đến chết. Cuối cùng cô cũng không độc ác đến vậy, bất luận như thế nào chỉ hy vọng anh bình an.

Màn đêm dần dần phủ xuống, mai phục ở trong bụi cây rậm rạp Lăng Bắc Hàn tiếp tục giám sát khu Hải Vực, tất cả số liệu mới vừa báo cáo xong! Cởi áo khoác trên người xuống, anh mặc áo chống đạn vào, kiểm tra kỹ càng lại lần nữa. Súng lục phát ra tiếng còi hơi sẵn sàng, anh đề cao cảnh giác.

“Tất cả chú ý, mục tiêu đến gần...” Cầm ống nhòm hồng ngoại quân dụng, Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Tất cả đã chuẩn bị xong!” Chỉ chốc lát sau đã truyền đến tiếng trả lời. Hình như phía Tư Đồ Ngạn ỷ vào nơi đây là địa bàn của anh ta cho nên tràn đầy khí thế. Cho dù biết nhất định bên Lăng Bắc Hàn sẽ có mai phục nhưng vẫn hết sức phách lối ột nhóm quân hỏa cập bờ.

Một chiếc tàu chở vài tấn quân hỏa từ từ đổ vào bến tàu, trên boong thuyền, có mấy tên vệ sĩ đeo súng đứng bảo vệ nhóm hàng này.

Tư Đồ Ngạn, Lục Khải Chính và mấy tên thủ hạ, cùng nhau đi về phía bến tàu, trên xe, Tư Đồ Ngạn hết sức nhàn nhã uống rượu.

“Lục, theo tôi được biết, anh có gia thế, có bối cảnh.... tại sao phải chuyển sang làm nghề này?” Đưa ly rượu cho Lục Khải Chính, Tư Đồ Ngạn cười tà hỏi, anh ta đeo mắt kính che đầy ánh mắt nên không thể phát hiện biểu lộ của anh ta trong giờ phút này.

Lục Khải Chính mỉm cười, “Anh thì sao? Dòng họ Tư Đồ ở Hongkong là Hào Môn Quý tộc, vì sao Tư Đồ anh cũng nhuộm đen?” Lục Khải Chính tự nhiên hỏi.

Khóe miệng Tư Đồ Ngạn cười cứng ngắc: “Đen? Chẳng lẽ này cuộc đời này còn có màu trắng?” Uống ngụm rượu, Tư Đồ Ngạn hỏi ngược lại.

Lục Khải Chính cười cười, “Tôi không rõ rốt cuộc là nó phân thành trắng hay đen, hay còn là cái khác, tôi chỉ biết nên hưởng thụ dục vọng để thỏa mãn nhanh chóng mà thôi. Đó là cảm giác!” Anh nói qua loa với Tư Đồ Ngạn, mặc kệ cái thế giới này có thuần túy chỉ là trắng hoặc đen, công bằng hoặc thiên vị, anh chỉ tin tưởng, chính nghĩa cuối cùng sẽ chiến thắng tà ác! Yêu thương sẽ được trân trọng.

Nhiều năm như vậy, chánh nghĩa chính là tín ngưỡng, vẫn chống đỡ cho anh!

“Hay cho cái từ dục vọng!” Tư Đồ Ngạn cười tà nói, giờ phút này, chiếc xe dừng lại, anh ta để ly rượu xuống, móc ra một cây súng lục so với súng lục bình thường thì lớn hơn rất nhiều, cầm một cái khăn lụa màu tím, xoa xoa bảo bối.

Lục Khải Chính quan sát một loạt động tác của Tư Đồ Ngạn, đôi mắt sắc tinh mịch.

“Dùng súng mình yêu thích, bắn người mình vô cùng ghét, loại cảm giác đó...” Tư Đồ Ngạn cất xong khăn tay, cầm súng nhắm ngay Lục Khải Chính, tà mị mà cười nói. Lục Khải Chính không hoảng hốt cũng không bận tâm, “Lăng Bắc Hàn cũng không phải là người dễ đối phó như vậy, anh ta cũng là một tay súng thiện xạ...” Lục Khải Chính từ từ nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng gạt súng Tư Đồ Ngạn sang một bên, cười nói, để ly rượu xuống.

“Có thể hành động sao?” Anh lại hỏi Tư Đồ Ngạn.

“Come on!” Tư Đồ Ngạn xem thường cười cười, trầm giọng nói, Lục Khải Chính mở cửa, xuống xe, Tư Đồ Ngạn xuống ngay sau đó.

“Ngược lại tôi muốn nhìn những tên lính đặc biệt của đại lục lợi hại như thế nào....” Đi đến bến tàu, Tư Đồ Ngạn cầm ống nhòm, nhìn ra bốn phía, hết sức phách lối nói.

Lục Khải Chính giật giật khoe môi, từ chối cho ý kiến. Ngay sau đó anh nhảy lên boong thuyền, Tư Đồ Ngạn cũng theo sau, đoàn người bước lên một chiếc ca nô đi tới chiếc tàu chở hàng đang chuẩn bị cập bờ. Lãng Bắc Hàn cho người mai phục xong, thấy bọn Tư Đồ Ngạn đang lên tàu hàng, lập tức chỉ huy, “Hành động!” Sau khi ra lệnh, anh nhảy ra khỏi lùm cây, lên một chiếc ca nô.

“Đoàng đoàng đoàng...”

Tiếng súng nổ vang lên, trên mặt biển, nhất thời khói thuốc súng tràn ngập....

“Giết cho tao!” Tư Đồ Ngạn đứng ở trên boong thuyền chỉ huy, phách lối lớn tiếng nói. Lục Khải Chính đứng ở phía sau anh ta, lặng lẽ lên đạn, giờ phút này chỉ cần bóp cò, là có thể giải quyết xong Tư Đồ Ngạn, nhưng anh biết mình cũng không thể trốn thoát khỏi họng súng của thuộc hạ Tư Đồ Ngạn bắn tới....

Một khoảnh khắc cuối cùng, anh vẫn còn là bận tâm đến an nguy của mình, vì người nhà, anh em, cùng với....

“Đại ca, có máy bay trực thăng....” Lúc Tư Đồ Ngạn đang hài lòng thì có người rống to. Tư Đồ Ngạn vội vàng nhanh chóng nằm xuống, động tác của Lục Khải Chính cũng lưu loát nằm xuống.

“T. M. D! Tại sao tao không biết bọn chúng có dùng máy bay trực thăng!” Mười chiếc máy bay trực thăng đang bay trên đầu, trên máy bay là cảnh sát đặc chủng cầm súng máy bắn càn quét về phía tàu hàng.

Tàu hàng bị bao vây tứ phía, thuộc hạ của Tư Đồ Ngạn từng tên ngã xuống, Tư Đồ Ngạn không nghĩ tới tình huống này, anh ta nhất thời rơi vào trạng thái rối loạn! Lục Khải Chính chỉ thấy Tư Đồ Ngạn đẩy một thuộc hạ ra, một mình đoạt lấy súng máy, bắn càn quét một hồi.

Anh rất rõ, hiện giờ Tư Đồ Ngạn đang nóng nảy!

“Đại ca, bọn chúng tới càng ngày càng gần!” Lúc này có người lại quát.

“Muốn bắt tao? Không dễ dàng như vậy!” Tư Đồ Ngạn rống to.

“Tư Đồ Ngạn! Anh đã bị bao vây! Bỏ vũ khí xuống, nhanh chóng đầu hàng đi!” Từ một nơi không xa truyền đến giọng nói của Lãng Bắc Hàn qua cái loa, Tư Đồ Ngạn vừa nghe thấy càng tức giận hơn, đạn đã dùng hết, anh ta móc ra cây súng lục sa mạc chỉ ứng nhắm ngay vào Lãng Bắc Hàn....

Lúc này, Lục Khải Chính cũng giơ súng lên, nhắm ngay cái ót của Tư Đồ Ngạn....

“Đại ca cẩn thận!”

“Pằng....”

Lúc Lục Khải Chính nổ súng, có người rống to, Tư Đồ Ngạn lập tức nằm xuống, Lục Khải Chính đã bắn ra một phát đạn, nhưng chỉ lướt qua Tư Đồ Ngạn, đồng thời Lục Khải Chính cũng tránh được phát đạn của thuộc hạ Tư Đồ Ngạn bắn tới!

Tư Đồ Ngạn lăn lộn trên mặt đất mấy vòng, trốn vào một bên cái rương, “Lục Khải Chính con mẹ nó mày đang làm cái gì vậy?” Tư Đồ Ngạn tức giận nói, lúc này Lục Khải Chính cũng đang núp ở sau một cái rương khác.

“Tư Đồ Ngạn! Mày đầu hàng đi!” Lục Khải Chính cất giọng nói, bây giờ đã khôi phục lại thân phận cảnh sát, cảm giác con mẹ nó thật tốt!

“Con mẹ nó mày là cảnh sát nằm vùng?” Tư Đồ Ngạn sững sốt một chút, ngay sau đó rống to, dùng súng lục sa mạc chỉ ứng trong tay bắn về cái rương phía đối diện. Lục Khải Chính linh hoạt tránh thoát mưa đạn, “Không sai! Tao tới bắt mày, đã mai phục ba năm nay!” Lục Khải Chính thẳng thắn tuyên bố, trở mặt, bắn về phía Tư Đồ Ngạn, đúng lúc này Lãng Bắc Hàn cũng cùng đồng đội tiến công lên tàu hàng.

Sau một trận mưa bom bão đạn, hầu hết thuộc hạ của Tư Đồ Ngạn đều chết, hoặc bị thương, cũng có một số bị bắt giữ!

Tư Đồ Ngạn bị buộc lùi đến bên boong tàu chở hàng, Lục Khải Chính cầm súng chĩa vào đầu anh ta, “Đầu hàng đi!” Lúc này Lăng Bắc Hàn cũng đi tới, cầm súng cùng Lục Khải Chính nhắm ngay vào đầu Tư Đồ Ngạn.

Lần này Tư Đồ Ngạn mới hoàn toàn hiểu được, lần trước, Lăng Bắc Hàn và Lục Khải Chính chém giết lẫn nhau là vì che chở cho thân phận thật sự của Lục Khải Chính!

“Cùng lắm thì tất cả cùng nhau chết!” Tư Đồ Ngạn cười tà nói, trong con ngươi bắn ra tia ác độc, lòng Lăng Bắc Hàn buột chặt, sau đó, lớn tiếng nói, “733!”

“Lên!”

Một cậu lính đặc chủng danh hiệu 733 chạy tới, “Lập tức kiểm tra kho để hàng hoá chuyên chở!” Lăng Bắc Hàn hét lớn.

“Dạ!”

“Ha ha.... 10.... 9.... 8....” Tư Đồ Ngạn cười tà lớn tiếng nói.

“Tất cả rút lui!” Lúc này chỉ nghe Lăng Bắc Hàn nổ súng về phía bầu trời, nóng nảy quát, tất cả lính đặc chủng lập tức nhảy xuống ca nô, nhanh chóng rời đi....

Có bom!

Lục Khải Chính nghĩ tới đây, liền nổ súng về phía Tư Đồ Ngạn. Lúc này Tư Đồ Ngạn cũng đang nổ súng về phía Lăng Bắc Hàn, Lục Khải Chính ngay lập tức đẩy Lăng Bắc Hàn ra, viên đạn của Tư Đồ Ngạn bay tới xuyên qua người của Lục Khải Chính!

“Lão Lục!”

Lăng Bắc Hàn rống to....

“Nhảy!” Lục Khải Chính rống to lên nhưng Lăng Bắc Hàn lại không nghe lời, lôi kéo Lục Khải Chính chạy về hướng boong tàu, anh cố gắng đẩy Lục Khải Chính đang bị thương xuống mặt nước, nhưng ai ngờ, Lục Khải Chính phản lại dùng sức, đẩy Lăng Bắc Hàn đi....

“Lão Lục!” Lăng Bắc Hàn nhảy lên ca nô, rống to về phía Lục Khải Chính, chỉ thấy trên boong thuyền, Lục Khải Chính đang muốn nhảy xuống thì Tư Đồ Ngạn nổ súng....

“Bùm....”

Một tiếng vang thật lớn, lửa đạn ngất trời....

“Lão Lục....” Lăng Bắc Hàn chỉ thấy được bóng dáng của Lục Khải Chính cùng Tư Đồ Ngạn nhảy ra ngoài từ trong ánh lửa....

Anh rống lên dữ dội.... sau đó một con sóng lớn đánh tới, chiếc ca nô bị lật khiến anh rơi xuống biển....

Lửa lớn bùng hực trên mặt biển thiêu đốt tứ phía, giống như ở trung tâm mặt biển nở ra một đóa hoa vàng rực, nước biển bị nâng lên, trên trời trút xuống một trận mưa lớn, hành động cứu viện nhanh chóng triển khai....

Cuốn bay tất cả, sóng lớn cuộn cuộn, công việc cấp cứu tăng thêm rất nhiều khó khăn....

“A....” Úc Tử Duyệt tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, kêu một tiếng, mở hai mắt ra mới phát hiện thì ra mình lại gặp ác mộng. Mở đèn đầu giường lên, ngồi dậy, cô liếc nhìn chỗ trống bên cạnh, chân mày nhíu lại.

Miệng đắng lưỡi khô, cô bước xuống giường, muốn đi rót nước uống... nhưng lại nghe thấy ngoài cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ nhẹ, cô cau mày, đi về phía cửa....

“Ba?” phát hiện ba chồng Lăng Chí Tiêu đã mặc quân trang, đi xuống lầu đến khúc quanh cầu thang rồi, Úc Tử Duyệt gọi lớn. Trễ như thế, ông mặc quân trang đi ra ngoài làm cái gì?

Lăng Chí Tiêu dừng chân, nhìn về phía Úc Tử Duyệt, lúc này, Tiểu Dĩnh cũng vội vã mặc áo khoác ra ngoài, “Mọi người đi ngủ hết đi! Bộ đội có việc gấp!” Lăng Chí Tiêu lớn tiếng nói, sau đó, động tác nhanh chóng đi xuống lầu.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn vẻ mặt buồn rầu của Tiểu Dĩnh, Úc Tử Duyệt lo lắng hỏi, tim cô cũng đang hoảng sợ vì giấc mộng đó...

“Không có việc gì, Duyệt Duyệt, mau về phòng nghỉ đi...”

“Mẹ, con khát nước, trong phòng không có nước, con đi xuống lầu...” Úc Tử Duyệt cười nói, sau đó đi xuống lầu, Tiểu Dĩnh cũng đuổi theo.

Đi xuống lầu, Úc Tử Duyệt đi rót nước, Tiểu Dĩnh lại đi tới mở TV, run rẩy ấn hộp điều khiển ti vi, bật đến kênh tin tức ban đêm....

“Bất ngờ phát nổ. Một chiếc tàu buôn lậu súng ống đạn dược bị nổ mạnh, theo tin tức cho biết, kẻ chủ mưu phía sau bọn buôn lậu súng ống đạn dược chính là tên tội phạm bị truy nã Tư Đồ Ngạn....” Nghe được cái tên Tư Đồ Ngạn, Úc Tử Duyệt dời đi lực chú ý, đi tới trước tivi.

“Lần này chỉ huy hành động vậy bắt là sĩ quan Lăng Bắc Hàn, trước mắt tung tích không rõ, một số đồng đội khác thương tích nghiêm trọng, đã được đưa tới viện cấp cứu...”

“Bộp...” Tay Úc Tử Duyệt run một cái, cái ly trong tay rơi xuống đất, đầu óc quay cuồng, thân thể lạng lạng....

“Duyệt Duyệt!” Sắc mặt Tiểu Dĩnh trắng bệch nhìn Úc Tử Duyệt, thấy cô dường như muốn ngã xuống, vội vàng giữ chặt lại, “Bắc Hàn không có việc gì, yên tâm.... bọn họ đang cứu hộ...” Đỡ Úc Tử Duyệt, Tiểu Dĩnh càng không ngừng an ủi, giọng run rẩy....

250. Chương 250: Kết Cục (1)

Tiểu Dĩnh cũng chưa từng hoảng hốt lo lắng như vậy, nhất là lúc xem tin tức, hình ảnh ánh lửa ngút trời.

“Duyệt Duyệt, đừng hoảng hốt, không có việc gì, Bắc Hàn không có việc gì.” Tiểu Dĩnh cố gắng giữ bình tĩnh, lúc này, bà là người lớn nên phải biểu hiện càng thành thục hơn. Bà run giọng an ủi Úc Tử Duyệt, nhưng trong lòng lại càng lo sợ hơn.

Mới vừa rồi đột nhiên Lăng Chí Tiêu nhận được điện thoại, mặc dù biểu hiện của ông ấy vẫn bình tĩnh thông dong như vậy, nhưng là người vợ cùng giường chung gối hơn 30 năm, bà nhìn thấy được vẻ mặt mất bình tĩnh của Lăng Chí Tiêu. Chỉ nghe ông ấy nói là cái gì đó nổ tung, bà hỏi tình huống, ông ấy chỉ nói là vụ án quân hỏa đã có kết quả.

Bà nghĩ nên xuống xem tin tức một chút, quả thật Lăng Bắc Hàn đã xảy ra chuyện....

Đầu óc Úc Tử Duyệt ông ông, mấy chữ “Tung tích không rõ” càng không ngừng hiện lên trong đầu cô, cảm giác hít thở không thông từ từ khôi phục lại, cô cố gắng hít thở từng ngụm từng ngụm, trái tim mới thoát khỏi bình tĩnh. Ý thức cũng khôi phục, “Anh ấy không có việc gì, anh ấy sẽ không có việc gì, ngày mai là anh ấy có thể trở lại.... mẹ, ngủ, chúng ta ngủ đi!” vẻ mặt Úc Tử Duyệt trắng bệch nghiêm trọng, nhìn Tiểu Dĩnh, thì thào nói.

Úc Tử Duyệt như vậy, làm Tiểu Dĩnh càng đau lòng hơn.

Im lặng gập đầu, “Bắc Hàn không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì!” Tiểu Dĩnh nói xong, lôi kéo Úc Tử Duyệt lên lầu, chỉ sợ đánh thức bà cụ dậy.

Úc Tử Duyệt cố gắng trấn tĩnh lại, cố gắng suy nghĩ về lời nói bảo đảm của Lăng Bắc Hàn với mình, anh là một người giữ chữ tín, chắc chắn sẽ không nuốt lời, sẽ trở lại, nhất định sẽ! Úc Tử Duyệt lặng lẽ trấn an trong lòng mình, sau đó theo Tiểu Dĩnh đỡ lên lầu.

Tiểu Dĩnh đưa cô thẳng vào trong phòng, “Duyệt Duyệt, hãy an tâm nghỉ ngơi, có muốn mẹ ở lại với con không?” Tiểu Dĩnh run run hỏi.

“Mẹ, con ổn rồi, mẹ thì sao? Mẹ cũng không cần lo lắng! Anh ấy sẽ không có việc gì, anh ấy đã đồng ý với con, đã bảo đảm, tuyệt đối sẽ không nuốt lời đâu!” vào lúc này Úc Tử Duyệt thật sự đã khôi phục lại, ngồi ở trên giường, ngẩng mặt nhìn Tiểu Dĩnh, lớn tiếng nói.

Tiểu Dĩnh thấy Úc Tử Duyệt đã khôi phục lại bình tĩnh, kiên định như vậy, trong lòng dâng lên một nỗi xấu hổ, “Duyệt Duyệt, mẹ không lo lắng, nhiều năm như vậy, sóng to gió lớn mẹ cũng đều đã trải qua.” Tiểu Dĩnh vuốt ve cái ót của cô, nói xong, đi ra cửa.

Úc Tử Duyệt kéo chăn lên, chui vào, Tiểu Dĩnh giúp cô đóng cửa.

Kéo gối đầu của Lăng Bắc Hàn qua ôm vào trong ngực, ôm thật chặt, “Lăng Bắc Hàn! Cái tên khốn kiếp này, nếu anh dám nuốt lời, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!” cô tức giận bá đạo nói. Thoảng cái lại vuốt ve bụng của mình, lầm bầm mở miệng: “Bảo bảo, nếu như papa nuốt lời, chúng ta sẽ không để ý đến papa nữa! Có được không?” cô cười nói, tắt đèn, đi ngủ tiếp....

Mơ mơ màng màng, cô cũng không biết mình có ngủ hay không, nhưng trong mơ cô thấy rất nhiều hình ảnh Ma Quái Kinh Dị, sau khi tỉnh lại, trời đã sáng choang.

Đầu óc có chút hôn mê, cô xuống giường, giống như thường ngày bình tĩnh đi rửa mặt, sau đó trở lại phòng ngủ thay quần áo, “Hôm nay có thể anh ấy sẽ trở lại...” đứng ở trước tủ treo quần áo, vừa chọn quần áo mặc, cô vừa thì thào tự nói với bản thân mình.

Không biết nên mặc bộ quần áo kia không, để in xinh đẹp một chút, như vậy, lúc Lăng Bắc Hàn trở lại, có thể khiến anh ấy kinh ngạc!

Cuối cùng cô vẫn là lựa chọn bộ quần áo mặc lần trước khi tiễn anh về bộ đội, cô mặc một chiếc áo len màu xanh nhạt, ở bên trong áo len là một chiếc váy có đường viền hoa. Quần nhìn ra rất bình thường, nhưng lại không mất đi sự dịu dàng, đáng yêu.

Tóc buộc lên sau ót, quần áo đáng yêu, mang một đôi dép vải bông đi xuống lầu.

Không biết lúc nào Lăng Chí Tiêu đã trở lại, ngồi trên ghế sa lon, bà nội cũng ngồi bên cạnh, Tiểu Dĩnh cũng vừa ngồi xuống, trừ bà cụ ra, sắc mặt của bọn họ đều rất nặng nề.

“Bà nội, cha, mẹ, Chào buổi sáng!” như bình thường, cô tự chào hỏi mọi người, Lăng Chí Tiêu thấy Úc Tử Duyệt xuống lầu, ánh mắt một hồi phức tạp.

“Duyệt Duyệt...” Tiểu Dĩnh vội vàng đứng lên, đi tới trước mặt Úc Tử Duyệt, dìu cô.

“Cha, rốt cuộc sự việc xảy ra như thế nào? Cha nói đi... con có thể chịu được!” Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Chí Tiêu nói, trong cặp mắt đen long lanh, không có một tia khủng hoảng, giống như chắc chắn Lăng Bắc Hàn sẽ trở về.

“Tốt! Con dâu nhà họ Lăng gia quả nhiên có hiểu biết! Lăng Chí Tiêu, con nói đi!” bà cụ nghe Úc Tử Duyệt nói vậy, cất giọng nói.

Úc Tử Duyệt cười cười, kéo Tiểu Dĩnh ngồi xuống ghế sofa, dáng vẻ bình tĩnh như vậy, càng làm Tiểu Dĩnh đau lòng hơn.

“Tối hôm qua trong khi hành động, Bắc Hàn rơi xuống biển, tung tích không rõ. Lục Khải Chính là cảnh sát năm vùng ba năm, trúng một phát đạn rơi xuống nước, đã được cứu lên, đang cấp cứu ở bệnh viện Cambodia, thương thế nghe nói rất nghiêm trọng, hai ngày nay có thể sẽ đưa về nước trị liệu....còn tung tích của Tư Đồ Ngạn vẫn chưa xác minh được! Bắc Hàn sống hay chết, còn phải dựa vào hiện trường thi thể và kết quả xét nghiệm hài cốt!” Lăng Chí Tiêu bình tĩnh trấn thuật lại sự việc.

Giờ khắc này tâm tình của Úc Tử Duyệt lại trở lại giống như tối hôm qua khi đột nhiên nghe được tin tức trên tivi, rất kích động, rất hoảng sợ, chẳng qua là cảm thấy hô hấp không nổi, nhưng hít sâu một cái, đã khôi phục, “Tung tích không rõ, chỉ là tung tích không rõ mà thôi. Bà nội, mẹ, anh ấy đã đồng ý sẽ ở cùng con và bảo bảo, sẽ trở lại.... con tin anh ấy!” Úc Tử Duyệt kiên định nói, trên khuôn mặt nhỏ là một nụ cười nhàn nhạt.

“Đúng! Đàn ông nhà họ Lăng sẽ không dễ dàng hy sinh như vậy! Nha đầu Duyệt Duyệt, con cứ thoải mái đi, Tiểu Dĩnh, con cũng thoải mái ẹ! Lúc này, không cho phép ai đau lòng rơi lệ, sẽ là nguyên rửa Bắc Hàn! Mỗi một người đều phải tỉnh táo cho tôi!”, bà cụ kiên định nói.

Úc Tử Duyệt cùng Tiểu Dĩnh cũng gật đầu một cái.

“Con cũng tin tưởng vào năng lực của Bắc Hàn, nó nhất định sẽ tránh thoát khỏi kiếp nạn này!” Lăng Chí Tiêu đứng lên, nói, “Ăn bữa sáng trước đi!” .

Nhân viên cứu viện từ hiện trường Hải Vực vớt được rất nhiều thi thể.Những hài cốt này phải được vận chuyển đi làm hóa nghiệm, để xác định thân phận người chết.

Ngày 13, Úc Tử Duyệt vẫn giống như thường ngày, ăn cơm, đọc sách, luyện tập viết bài tin tức, bởi bà cụ đi tản bộ.... Chỉ là cô cũng thỉnh thoảng sẽ nhìn ra cửa, chờ Lăng Bắc Hàn trở lại. Đã đúng bảy ngày rồi, anh ấy nói bảy ngày là có thể hoàn thành nhiệm vụ, lúc trước anh còn gửi nhắn tin nói với mình, nhất định sẽ trở lại....

Mặt trời dần dần lặn về tây, dì Vương vội vàng chuẩn bị bữa ăn tối, nhìn bữa ăn tối chuẩn bị trên bàn, Tiểu Dĩnh tan việc trở về, liền bị bà cụ kéo đi ăn cơm, Úc Tử Duyệt mới ý thức tối, Lăng Bắc Hàn còn chưa trở về....

Không, nói không chừng lần này anh ấy cũng trở về đơn vị trước, nói cũng không chừng buổi tối anh ấy sẽ trở về, như lần trước vậy, nửa đêm mới trở lại. Nhất định, nhất định là vậy!

Bữa ăn tối, Úc Tử Duyệt vẫn như cũ ăn thật bình tĩnh, còn thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với Tiểu Dĩnh và bà nội.

“Mẹ, tối nay cha có xã giao sao?” Úc Tử Duyệt tự nhiên hỏi.

“Buổi chiều cha con chạy tới Cambodia rồi !” Tiểu Dĩnh trực tiếp nói, “Yên tâm đi, không có việc gì!” Tiểu Dĩnh mỉm cười nói, gấp rau vào chén cho Úc Tử Duyệt.

“Mẹ, bà nội, con không có lo lắng!” Úc Tử Duyệt cười trả lời, say sưa ăn cơm ngon lành.

“Buổi chiều cha mẹ con có gọi điện thoại ẹ, nói là không dám gọi cho con... một lát nữa con hãy gọi lại cho họ đi, bọn họ nói mấy ngày nữa sẽ đến thăm con đó.” lúc này Tiểu Dĩnh đã hoàn toàn đối đãi với Úc Tử Duyệt như là con gái ruột của mình, dịu dàng nói.

Nhìn Úc Tử Duyệt như vậy, bà thấy rất đau lòng, thân là phụ nữ, là một người chị dâu quân nhân, đối với Úc Tử Duyệt càng đau lòng hơn, huống chi, bây giờ còn có bầu!

“Ồ! Lát nữa con sẽ gọi lại cho bọn họ, cũng do con sơ ý, hôm nay cũng không nhớ gọi cho điện thoại về nhà!” Úc Tử Duyệt trách nói, thật ra thì, việc gọi điện thoại, cô cũng không có ý muốn gọi, ví dụ như, cha mẹ, Nhan Tịch

Cha mẹ bên kia, cô nghĩ thậm chí hôm nay Lăng Bắc Hàn trở lại, thì từ từ gọi điện thoại cũng không muộn. Nhan Tịch bên kia, tình huống của Lục Khải Chính còn không rõ, hiện tại nói cho chị ấy biết, cũng không được chuyện gì, chỉ tăng thêm lo lắng....

Thì ra là, Lục Khải Chính chính là cảnh sát nằm vùng....

Nhìn dáng vẻ của Lăng Bắc Hàn chắc chắn anh ấy đã biết! Úc Tử Duyệt âm thầm suy nghĩ trong lòng, sau khi ăn bữa ăn tối xong, cô liền lên lầu gọi điện thoại, hàn huyên với cha mẹ thật lâu, an ủi, khích lệ lẫn nhau. Biểu hiện của Úc Tử Duyệt càng khiến cho người nhà an tâm cũng càng đau lòng.

Không ngờ con gái nhỏ so với bọn họ còn lạc quan hơn.

Nói chuyện điện thoại với cha mẹ xong, Úc Tử Duyệt do dự một chút, vẫn quyết định nói cho Nhan Tịch biết sự việc.

Mặc dù Nhan Tịch đã thấy được tin tức chiếc tàu nổ tung đó, nhưng vẫn không có chú ý tới Lục Khải Chính bên trong, dù vậy hai ngày nay cô vẫn sống trong tâm trạng hoảng sợ....

Thấy Úc Tử Duyệt điện tới, cô hơi hoảng hốt, không có nhận điện thoại ngay, mà việc làm trước tiên là chui vào trong chăn, ôm lấy chăn bông thật chặt, mặc dù không đến nỗi quá lạnh. Nhưng kể từ sau khi sinh non ấy, cô vẫn rất sợ lạnh.

“Duyệt Duyệt...” nhỏ giọng mở miệng, tim càng thêm hoảng loạn.

“Chị Nhan, ăn xong cơm tối rồi sao?” Úc Tử Duyệt quan tâm nói, Nhan Tịch cười cười, “Ừ, ăn rồi, em thì sao?” thật ra thì cô không hề ăn, không có khẩu vị.

“Em cũng ăn rồi.... chị Nhan...” Úc Tử Duyệt cười nói.

“Duyệt Duyệt, chuyện gì, em nói thẳng ra đi...” Nhan Tịch nhắm hai mắt, hít sâu một cái, chuẩn bị tâm tư, nói.

“Là về lão Lục....thật ra anh ấy là cảnh sát nằm vùng, tối hôm qua phá vụ án ở khu vực đông nam, đã bị thương...” Úc Tử Duyệt thì thào nói. Nhan Tịch khó thở nhắm mắt lại, tim đau đớn, cô hít sâu một cái, vô lực dựa vào vách tường.

“A...” bị thương mà thôi, còn sống là tốt rồi. Nhan Tịch nhàn nhạt trả lời, âm thanh thật bình tĩnh, nước mắt lại không chế không được rơi xuống, dựa vào vách tường cô ngược đầu nhìn lên trần nhà, cảm giác trái tim đau đớn.

Không ngờ “Hình như bị thương rất nghiêm trọng, đoán chừng hai ngày sau sẽ trở về nước trị liệu...” Úc Tử Duyệt lại bổ sung.

Nghe nói anh ấy bị thương nghiêm trọng, lòng Nhan Tịch bị khoét đau đớn, khó thở, cô mở trừng hai mắt, nước mắt lăn xuống, theo cổ, chảy vào trong cổ áo.

“Duyệt Duyệt anh ta sẽ không có chuyện gì... chỉ là, về sau chuyện của anh ta cũng không quan hệ với chị...” Nhan Tịch cố gắng giữ vững bình tĩnh nói, anh ấy đã thành công thoát thân rồi, khôi phục lại thân thể, cũng nên hợp lại với Lăng Bắc Sam rồi....

Mình đừng nên trở thành một người gương gào, nếu không phải trước đó tinh thần mình có chút không tập trung, thì sẽ không chủ động liên lạc với Úc Tử Duyệt hỏi thăm tình huống của anh ta.

Lời nói của Nhan Tịch lần nữa làm Úc Tử Duyệt kinh ngạc. “Em cho là chị yêu anh ấy.... Lúc trước anh ấy thấy chết mà không cứu, là do bất đắc dĩ thôi. . . . Giống như việc Lăng Bắc Hàn bắt em ly hôn với anh ấy.” Úc Tử Duyệt thì thào nói, nhắc tới Lăng Bắc Hàn, tim càng căng thẳng.

“Duyệt Duyệt, đừng nhắc tới sự việc kia nữa, chị đối với anh ta, đã không còn tình yêu!” Nhan Tịch kiên định nói.

“A.... Lăng Bắc Hàn nhà em còn không rõ tung tích... chỉ là, nhất định anh ấy sẽ trở về...” Úc Tử Duyệt lại nói, lời của cô... làm Nhan Tịch cau mày.

“Ừ, sẽ trở lại, Duyệt Duyệt em phải bảo trọng!” Nhan Tịch đau lòng nói, hai ngày trước cô còn hâm mộ hạnh phúc họ hạnh phúc của Úc Tử Duyệt đấy... Vào lúc này...

không dễ dàng, càng không dễ dàng như vậy.

Lăng Bắc Hàn là quân nhân, không dễ dàng như vậy. Úc Tử Duyệt là chị dâu quân nhân, lại càng không dễ dàng. Lúc này, Nhan Tịch chỉ hy vọng Úc Tử Duyệt có thể dũng cảm chịu đựng!

Úc Tử Duyệt bảo đảm liên tiếp ở trong điện thoại, chỉ chốc lát sau, hai người kết thúc cuộc nói chuyện.

Úc Tử Duyệt một thân một mình đi tắm, tắm xong, tự mình lau khô tóc. Cầm điện thoại di động, gọi vào số của anh, vẫn không được. cô nhàm chán gởi nhắn tin cho anh, đều là tích cực lạc quan, cô nói, chờ anh trở về, cô sẽ một mực chờ đợi.

“Ông xã, qua hai giờ nữa, anh đã vi phạm quy ước...” lấy gối đầu của anh qua, Úc Tử Duyệt thì thào nói.

“Nếu như hôm nay ban đêm anh trở lại, em và bảo bảo sẽ tha thứ cho anh!” một tay vuốt ve bụng, cô lại nói.

Sau đó, lẳng lặng nhắm mắt lại, hy vọng đi ngủ sớm một chút, sau đó, nửa đêm Lăng Bắc Hàn sẽ trở lại, như lần trước đánh lén cô, khiến cho cô vui mừng....

Chỉ là, cảm giác trời đã sáng, cũng không có ai nửa đêm đánh lén mình, hôn mình đến tỉnh....

Sau khi rời giường, chưa kịp rửa mặt cô liền chạy như điên xuống lầu, “Lăng Bắc Hàn...” đứng ở trên cầu thang, quát to một tiếng, cho là Lăng Bắc Hàn có thể ở dưới lầu....

Dì Vương đi từ phòng bếp ra ngoài, đau lòng nhìn Úc Tử Duyệt. “Duyệt Duyệt, sao lại chưa thay áo ngủ đã đi xuống lầu rồi, mau trở lại phòng đi, hôm nay hạ nhiệt độ xuống rồi !” dì Vương nói với cô. Tiểu Dĩnh xuống lầu, kéo cô đi theo phía sau.

“Bắc Hàn chưa có trở lại...” Tiểu Dĩnh bình tĩnh nói, trong lòng Úc Tử Duyệt một hồi mất mát.

Anh ấy nuốt lời rồi, vi phạm quy ước rồi!

“Nhiệm vụ lần này có điều ngoài ý muốn, cho nên mới không thể trở lại đúng lúc, khoan dung cho anh ấy thêm mấy ngày đi!” Úc Tử Duyệt nhìn Tiểu Dĩnh đùa giỡn nói, sau đó lại lên lầu, Tiểu Dĩnh canh chừng bóng lưng của cô, cười chua xót.

Nhưng, hình như Lăng Bắc Hàn đã lần nữa phụ sự “Tha thứ” của Úc Tử Duyệt , sự việc nổ tung sau ngày thứ tư, đều không có bất kỳ bóng dáng nào của anh.

Vẫn hôn mê bất tỉnh, chưa thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng Lục Khải Chính được đưa về nước, trên một chiếc chuyên cơ, Lăng Bắc Sam vẫn canh giữ ở bên cạnh người đàn ông cả người quần đầy băng gạc này, chỉ lộ ra hai con mắt, và mang bình chụp dưỡng khí ở lỗ mũi cùng miệng

Toàn thân anh ấy phần lớn đều bị thiêu bỏng, trên ngực có vết thương do súng, lại rơi vào trong biển dẫn đến đại não thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, hiện tại vẫn còn hôn mê....

“Lục Khải Chính, anh tỉnh lại, tỉnh lại đi...” Lăng Bắc Sam nắm tay Lục Khải Chính còn quần băng gạc, sưng lên hết sức nghiêm trọng, khàn khàn hô. Khi thấy Lục Khải Chính xảy ra chuyện, ngày hôm sau, cô liền chạy tới Cambodia.

Trong nháy mắt biết Lục Khải Chính là cảnh sát nằm vùng, mặc dù đã không còn vui mừng, nhưng trong lòng cô vẫn tin chắc, là vì anh ấy không muốn liên lụy đến nhà họ Lăng mới từ hôn với cô! Cho nên hiện tại, cô vẫn coi mình là vị hôn thê của anh.

Máy bay chậm rãi hạ cánh ở sân bay kinh thành, xe cứu thương đã sớm ở đó chờ đợi, Lục Khải đang bị khiêng xuống máy bay, đưa lên xe thương, Lăng Bắc Sam nhanh chóng đuổi theo, theo xe cứu thương cùng đi bệnh viện...

251. Chương 251: Kết Cục (02)

Úc Tử Duyệt đi bệnh viện thăm Lục Khải Chính, cự ly nổ tung vừa đúng một vòng Lục Khải Chính vẫn không có thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng, hôn mê bất tỉnh.

Vừa tới phòng bệnh hiểm nghèo ICU đã được tăng cường hộ lý cho bệnh nhân, chỉ thấy một đoàn người đứng ở cửa sổ, cách tấm kính thủy tinh nhìn vào người nằm ở giường bệnh. Toàn thân Lục Khải Chính đều quần băng gạc, Lãng Bắc Sam mặc quần áo vô khuẩn ngồi bên cạnh giường bệnh.

Úc Tử Duyệt cùng Tiểu Dĩnh đi đến gần bọn họ, Lục Khải Lâm khóc đỏ mắt, phát hiện ra hai người liền kêu, “Bác cả, chị dâu nhỏ...” cô khàn giọng lên tiếng, sau đó cha mẹ và cô của Lục Khải Chính nghe được tiếng kêu của Lục Khải Lâm, xoay người lại, cùng chào hỏi Tiểu Dĩnh, Úc Tử Duyệt lễ phép gật đầu chào bọn họ.

“Tình trạng của Khải Chính hiện tại ra sao rồi?” Tiểu Dĩnh khỏ sở hỏi, Lục Khải Chính là anh em chơi từ nhỏ đến lớn với Lãng Bắc Hàn, bà nhìn hai đứa cùng lớn lên, hai anh em bọn họ tình cảm sâu sắc bao nhiêu, bà rất rõ ràng.

“Vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, hôn mê bất tỉnh...” mẹ của Lục Khải Chính là Ngô Tú Lan nói với Tiểu Dĩnh, hốc mắt bà ửng hồng, âm thanh khê khàn khàn, chỉ là cảm xúc rất ổn định. Bọn họ là thế hệ đi trước, cho nên tất cả mọi sóng to gió lớn đã từng trải qua, nhà họ Lục ngay thẳng, đoạn thời gian trước bởi vì vụ án của Lục Khải Chính mà không ít điều tiếng, nhưng qua mấy ngày liền khôi phục.

“Chị Ngô, đừng lo lắng, Khải Chính phúc lớn mạng lớn, sẽ tránh được một kiếp này!” lúc này, chỉ có thể nói chút lời an ủi, nghĩ tới con mình tung tích không rõ, sống chết chưa biết, cổ họng Tiểu Dĩnh nghẹn ngào khó chịu.

“Cô cũng thế, Bắc Hàn cũng sẽ không có chuyện gì! Hai anh em bọn họ cũng sẽ không có chuyện...” Ngô Tú Lan vỗ vỗ mu bàn tay Tiểu Dĩnh, nói.

Úc Tử Duyệt đứng một bên cũng cố gắng an ủi Lục Khải Lâm, khóe miệng Úc Tử Duyệt vẫn nở ra một nụ cười lạc quan nhàn nhạt.

“Lâm Lâm, gọi y tá, bảo Bắc Sam ra ngoài đi, đến lượt mẹ vào, Bắc Sam đã không ngủ không nghỉ hai ngày rồi!” lúc này Ngô Tú Lan nói với Lục Khải Lâm, Lục Khải Lâm gật đầu một cái, lập tức đi.

“Bắc Sam quá si mê Khải Chính...” Tiểu Dĩnh cảm khái nói, Ngô Tú Lan gật đầu một cái, “Đúng vậy, là Khải Chính nhà chúng tôi không biết quý trọng...”.

“Chỉ cần Khải Chính tỉnh lại, tất cả sẽ giống như trước kia, nhất định Bắc Sam sẽ tha thứ cho cậu ấy.” Tiểu Dĩnh mỉm cười nói, bọn họ đâu biết Lục Khải Chính đã từng dây dưa với cô gái khác ngoài Lãng Bắc Sam.

Mà Úc Tử Duyệt rất rõ ràng, sống sờ không biết nên nói cái gì cho phải, thái độ của Nhan Tịch đối với Lục Khải Chính lại lạnh nhạt như vậy....

“Không, tôi không đi, tôi muốn ở đây coi chừng anh ấy, tôi ở đây là tốt rồi...” y tá khuyên Lãng Bắc Sam đi ra ngoài trước, nhưng cô không chịu.

“Tiểu thư, cô ở nơi này đã hai ngày hai đêm rồi, tiếp tục nữa thân thể sẽ không chịu nổi, như vậy sẽ chỉ làm người nhà lo lắng hơn đây!” y tá dịu dàng khuyên nhủ, Lãng Bắc Sam lộ ra cặp mắt thâm quầng nghiêm trọng hơi doạ người.

Lãng Bắc Sam liếc nhìn giường bệnh. Người trên giường vẫn hôn mê, thở dài một hơi, cô chỉ nghĩ lúc Lục Khải Chính mở mắt ra, người đầu tiên anh ấy thấy sẽ là cô, để cho anh ấy rõ ràng, cô mới là người yêu anh ấy nhất! Không xa không rời, không ăn không uống coi chừng, chính là muốn chứng minh cho anh ấy biết, cô thương anh!

Lúc này, Ngô Tú Lan đã thay xong quần áo vô khuẩn đi vào, phòng chăm sóc đặc biệt bình thường chỉ có thể ở lại một người thân, “Bác Sam, đứa bé, ngoan, đi nghỉ trước đi, để bác nói chuyện với nó một lát...” Ngô Tú Lan kéo tay Lãng Bắc Sam, dịu dàng nói, âm thanh khàn khàn.

Lãng Bắc Sam nhìn vào mắt Ngô Tú Lan một chút, rồi gật đầu, sau đó đi ra ngoài trước.

Lãng Bắc Sam ra khỏi phòng bệnh, hai ngày chưa ăn cơm, lượng đường trong máu quá thấp, thiếu chút nữa té xỉu, được Tiểu Dĩnh đỡ, sau đó bị y tá đẩy đi truyền dịch dinh dưỡng. Tiểu Dĩnh dẫn Úc Tử Duyệt đi khám thai, bà lo lắng hai ngày nay cảm xúc Úc Tử Duyệt không được tốt, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé, mặc dù ngoài mặt Tử Duyệt bình tĩnh thong dong như vậy.

Chỉ là kết quả kiểm tra làm người ta rất an tâm, thai nhi rất ổn định, bình thường khỏe mạnh.

Mỗi ngày Lăng Chí Tiêu đều sẽ đến kiểm tra kết quả xét nghiệm thi thể cho dù cực khổ đến mấy, ông tướng chỉ huy trầm ổn mỗi lần nghe người ta thông báo kết quả đều đỏ mặt cười hì hì! Nhưng mà mỗi lần nghe tên người chết trong danh sách không có Lăng Bắc Hàn thì ông mới an tâm, cũng thông báo tin tức này cho Tiểu Dĩnh, nhưng không nói cho Úc Tử Duyệt.

Bởi vì, Lăng Chí Tiêu không có nắm chắc liệu Lăng Bắc Hàn có thật sự thoát được hay không, càng không biết những thứ hài cốt bên trong kia có thuộc về Lăng Bắc Hàn không. . . .

Thời gian, từng ngày từng ngày qua đi, Úc Tử Duyệt càng nghi ngờ. Mang thai đã bước vào tuần thứ mười bảy, mới vừa đầy bốn tháng, bụng lại to lên một chút, người nhưng không thấy đầy đặn hơn bao nhiêu. Mỗi ngày ăn được cũng rất nhiều, chỉ cần đi Vương làm cho cô ăn cái gì, cô đều cố gắng ăn.

“Bảo bảo, papa không có việc gì, Papa vẫn còn đang bắt người xấu, có đúng không con?” cô lại theo thói quen vuốt ve bụng, lầm bầm hỏi.

Bàn tay trắng nõn khê đặt trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên cảm giác cái gì đó ngoa ngoạ, làm cô “A...” một tiếng hét lên, buông lỏng tay ra!

Sao, chuyện gì xảy ra?

Úc Tử Duyệt kinh hoảng hỏi, tay nhỏ bé run rẩy lại sờ lên, cảm giác giống như là có con sâu lông ở trong bụng ngoa ngoạ, cô sợ đến sắc mặt trắng bệch, “Mẹ...” cô kêu to, để quần áo xuống, chạy ra cửa.

“Mẹ!” đứng ở cửa ra vào, cô lớn tiếng kêu Tiểu Dĩnh.

“Sao? Duyệt Duyệt!” Tiểu Dĩnh đi ra ngoài, nghe giọng nói lo lắng của Úc Tử Duyệt, vội vàng hỏi.

“Mẹ! Bụng.... bụng đang động! Bảo bảo sẽ không có chuyện gì chứ?” Úc Tử Duyệt chỉ bụng mình, lo âu hỏi.

“Hô.... làm mẹ sợ muốn chết.... Duyệt Duyệt con.... cái con bé này! Đó là thai đạp!!” nghe lời của Tử Duyệt... tâm tình lo lắng của Tiểu Dĩnh thỏa mái thở dài một hơi, nhìn Úc Tử Duyệt, nói.

“Thai đạp?” Úc Tử Duyệt mù mờ ngỡ ngàng, tay nhỏ bé run rẩy lại sờ lên bụng, lần này, cái bụng lại an tĩnh không chút cảm giác.

Hình như ở trong cuốn sổ tay cho phụ nữ có thai có nói về hiện tượng này như thế.

“Thật sự là thai đạp sao? Tại sao mang thai tháng thứ năm mới có chứ? Mẹ, bây giờ chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút có được không? Con không yên tâm!”, hiện tại đứa bé này là một động lực rất lớn đối với cô!

Tiểu Dĩnh nhìn dáng vẻ lo lắng của Úc Tử Duyệt, vì để cho cô an tâm, bà gạt đầu một cái. Nhanh mặc quần áo vào, mặc nhiều một chút, chúng ta đi bệnh viện...” thời gian cũng bước sang trung tuần tháng 12 rồi, một mùa đông khá dài lại tới...

Úc Tử Duyệt lưu loát mặc quần áo thật dày rồi khoác áo khoác ngoài, mới xuống lầu, cùng Tiểu Dĩnh, Tiểu Lý còn có một người bảo vệ bọn họ ngồi xe đi bệnh viện.

“Bà Lăng, bà an tâm, đó là hiện tượng thai đạp, cũng đại biểu cho việc thời gian mang thai làm người ta vui mừng sắp đến, cũng là do cô ấy thân thiết đã cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé ở tuần 16-20, hiện tượng thai đạp này còn có thể từ từ rõ ràng hơn...” bác sĩ cười nói với Úc Tử Duyệt.

“Mẹ đã nói rồi... là thai đạp đó...” Tiểu Dĩnh mừng rỡ nói, nhìn hình ảnh bào thai trong tờ giấy siêu âm B giống như viên pha lê, trong lòng trào dâng cảm động, đó là cháu của bà...

“Ừ...” trong mắt Úc Tử Duyệt lóe ra nước mắt, gạt đầu nói, âm thanh có chút nghẹn ngào.

“hiện tại ước chừng đứa trẻ dài 12cm, thể trọng đạt tới 150g, nó sẽ ở trong tử cung người mẹ chơi đùa cuống rốn, có thể không ngừng hít vào thở ra. Bắt đầu từ bây giờ, có thể nói chuyện cùng thai nhi nhiều

hơn, có lợi cho việc thành lập mối quan hệ tốt đẹp giữa hai mẹ con! Cũng có thể tiến hành đường thai rồi.” bác sĩ chỉ vào hình ảnh siêu âm B chỉ dẫn hai mẹ con.

“Đúng rồi bác sĩ, bây giờ có thể biết là nam hay nữ được chưa?” nếu Tiểu Dĩnh nhớ không lầm, thì mang thai tới tuần 16 là có biết được nam hay nữ, lúc này thai nhi đã bắt đầu hình thành giới tính.

Vấn đề của Tiểu Dĩnh làm Úc Tử Duyệt kích động, cô cũng rất muốn biết rõ...

Lúc này, chỉ thấy sắc mặt bác sĩ nữ có hơi khó coi, “Nam hay nữ đều giống nhau!” cho dù biết nhà họ Lăng quyền thế, nhưng bác sĩ đối xử đều như nhau, ý tứ bảo các người đừng hỏi, đất nước này quy định không được nói, chỉ cần thai nhi khỏe mạnh là tốt rồi.

Tiểu Dĩnh sáng tỏ, cũng không muốn hỏi nhiều, nghe theo đề nghị của bác sĩ, dẫn Úc Tử Duyệt ra ngoài.

“Mẹ! Tại sao không thể biết là nam hay nữ?” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng oán trách nói.

“Chính sách không cho... bệnh viện công là như vậy, hôm nào đi tới bệnh viện khác kiểm tra...” Tiểu Dĩnh nhỏ giọng nói với Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt gật đầu một cái.

“Chỉ là nam nữ đều giống nhau, có đúng không?” vấn đề giới tính của đứa trẻ, người nhà họ Lăng chưa từng đề cập tới, Úc Tử Duyệt cũng nhớ Lăng Bắc Hàn đã từng nói, Tiểu nữ sĩ và bà nội sẽ không có bất cứ kỳ thị giới tính nào, chính cô lại càng không có.

Chân mày Tiểu Dĩnh nhíu lại, sau khi vào thang máy, bà nhìn Úc Tử Duyệt, gật đầu một cái, “Đều giống nhau...”

Nhưng trong lòng Tiểu Dĩnh rối cuộc vẫn cảm thấy khó chịu, hiện tại Lăng Bắc Hàn sống chết không rõ, vốn là bà không có kỳ thị giới tính, nhưng vào lúc này cũng hy vọng đứa bé này là một bé trai... chỉ là trong lòng âm thầm mắng mình, thế nhưng lại nguyên rủa con trai chết!

trên xe, Úc Tử Duyệt nhìn hình ảnh thai nhi, chớp mũi không nhìn được chua chua, nhớ tới Lăng Bắc Hàn, nước mắt bị đè nén rất nhiều ngày rồi cuộc cũng tràn mi, cô nức nở ra tiếng.

“Duyệt Duyệt...” Tiểu Dĩnh thấy Úc Tử Duyệt như vậy, đau lòng lên tiếng.

“Mẹ... tại sao đến bây giờ anh ấy vẫn chưa trở lại?” Úc Tử Duyệt nhào vào trong ngực Tiểu Dĩnh, đau đớn khóc thành tiếng, thân thể cô càng không ngừng run rẩy. Hốc mắt của Tiểu Dĩnh cũng đỏ lên, nước mắt cũng không chịu khống chế mà rơi xuống.

“Duyệt Duyệt, sẽ trở về... bên trong mấy thi thể kia không phát hiện ra DNA của nó, không có việc gì, khẳng định Bắc Hàn vẫn còn sống...” Tiểu Dĩnh nức nở nói, bản thân càng thêm hoảng hốt. Nếu như Lăng Bắc Hàn còn sống, tại sao gần một tháng nay cũng không có liên lạc với người nhà...

“Mẹ... con rất tuyệt vọng... ô...” Úc Tử Duyệt khàn khàn nói, nhào vào ngực Tiểu Dĩnh, xem ra bộ dạng này cực kỳ bị thương, làm cho người ta đau đớn.

Mẹ chồng nàng dâu ôm nhau, Tiểu Dĩnh cũng khóc theo, xe hơi chậm rãi lái vào đại viện, dừng trong sân nhà bọn họ.

Lăng Chí Tiêu mở cửa xe, hình ảnh đầu tiên ông thấy là hai mẹ con bọn họ ôm nhau khóc rống lên, chân mày nhíu chặt, “Xuống xe cho tôi!” Lăng Chí Tiêu trầm giọng ra lệnh, trong lòng tràn đầy tức giận đối với Tiểu Dĩnh! Năng lực chịu đựng của con dâu nhỏ kém nên khóc lóc cũng không tính, đằng này bà ấy đã hơn 50 tuổi, thế nào lại giống một đứa trẻ!

Lúc này hai mẹ con mới ý thức được đã đến nhà, Tiểu Dĩnh buông Úc Tử Duyệt ra, hốt hoảng lau nước mắt, Úc Tử Duyệt cúi thấp đầu, xuống xe trước...

252. Chương 252: Kết Cục (03)

“Lăng Chí Tiêu! Ông hung dữ cái gì chứ?” trở lại phòng ngủ, Tiểu Dĩnh tức giận gầm nhẹ với Lăng Chí Tiêu, trong lòng rất uất ức, ông ấy không những không an ủi họ, mà còn phát giận như vậy!

Việc này khiến Tiểu Dĩnh rất tức giận! Vốn hốc mắt đã khô, bây giờ càng thêm ướt.

“Giận cái gì? Bà không lo an ủi Duyệt Duyệt cho tốt, mà còn khóc cùng con bé, nói cái gì?” Lăng Chí Tiêu đen mặt, nhìn Tiểu Dĩnh chăm chăm, trách cứ. Thấy Lăng Chí Tiêu như vậy, trong lòng bà càng thêm uất ức!

“Lòng của tôi cũng không phải sắt đá! Bắc Hàn là con trai tôi! Nó biến mất lâu như vậy, ông bảo sao tôi có thể bình tĩnh?”, cũng đã đè nén quá lâu rồi, cho dù trên sự nghiệp là một người phụ nữ giỏi giang, nhưng bà cũng chỉ là một người mẹ bình thường! Bản thân cảm thấy, mình chống đỡ đã lâu....

Tiểu Dĩnh khàn khàn, tức giận quát, gương mặt đỏ lên, trên mặt chảy hai hàng nước mắt. Ở trong ấn tượng của Lăng Chí Tiêu, số lần Tiểu Dĩnh khóc có thể đếm được trên đầu ngón tay, tâm tình cứng rắn lại mềm mại xuống, “Bắc Hàn sẽ không có....”

“Không có việc gì! Ông cứ nói câu này! Chính ông cũng không lo lắng gì cả!” Tiểu Dĩnh tức giận ngắt lời, sau đó đi vào toilet, nặng nề đóng sầm cửa lại.

Úc Tử Duyệt đứng ở cửa phòng, bởi vì câu nói kia của bà nội, thông báo cũng không xác định được Lăng Bắc Hàn còn sống hay không Trong lòng âm thầm nghĩ, cô bước đi giống như cái xác không hồn loại, trở lại phòng ngủ.

Nhìn chiếc giường lớn của hai người, cô lại nhớ đến hình ảnh Lăng Bắc Hàn đứng bên giường cởi quần trang, đáng vẻ mê người như vậy, lòng Úc Tử Duyệt chua chua, chân bước đi mà lòng quặn đau .

“Tại sao anh nuốt lời? Lăng Bắc Hàn! Làm sao anh có thể nói không giữ lời?” cô cúi đầu quát về phía không khí. Chóp mũi chua chua, tim đau đớn, “Em hận anh, hận chết đi được!” tức giận, khàn khàn mở miệng.

“Anh trở lại nhất định em sẽ không tha thứ cho anh....” đi tới tủ treo quần áo, mở cửa tủ ra, nhìn vào bên trong, quần áo cô mua cho anh, áo sơ mi, cà vạt, cô đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào. Giống như thấy được anh....

Anh chỉ để lại một ít quần áo ở nhà, bên Thiên Hồng Hoa cũng rất ít....

“Anh không về nữa, bảo bảo cũng không biết cha....” Úc Tử Duyệt thì thào nói, âm thanh khàn khàn, “Hiện tại con biết đáp rồi, cha mẹ nên trò chuyện với con nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm.... Anh làm ba như thế sao?”

Cô nhìn về phía quần áo anh mà trách cứ, trong lòng khó mà bình tĩnh.

“Lăng Bắc Hàn, anh không về nữa, em sẽ tuyệt vọng, về sau coi như anh có trở lại, em cũng không tha thứ cho anh....” bình tĩnh nói xong, cô đóng cửa tủ.

Ngồi xuống cạnh mép giường, điện thoại trên tủ ở đầu giường kêu lên, cô cứng đờ nghe máy, là Nhan Tịch gọi tới.... hơn một tháng không có liên lạc với chị ấy . . .

“Chị Nhan....”

“Duyệt Duyệt, có khỏe không?” không nghe được bất kỳ tin tức gì về Lăng Bắc Hàn, Lục Khải Chính thì có tin tức, trong lòng cô lo lắng gọi điện thoại tới hỏi thăm một chút, nghe giọng nói Úc Tử Duyệt khàn khàn, cô liền cảm thấy tâm tình con bé không tốt.

“Chị Nhan, anh ấy còn chưa trở về, một tháng lẻ năm ngày....” Úc Tử Duyệt thì thào nói.

“Duyệt Duyệt....” cổ họng Nhan Tịch giống như bị cái gì đó lấp kín, không biết nên an ủi Tử Duyệt như thế nào, chuyện như vậy đối với bất kỳ người nào mà nói đều là một sự hành hạ! Cô cảm thấy dù có an ủi thế nào cũng không làm được chuyện gì....

“Chị Nhan, em rất tuyệt vọng....”

“Duyệt Duyệt! Em phải bình tĩnh! Vì đứa nhỏ trong bụng mà suy nghĩ một chút!” Nhan Tịch kích động nói, trong lòng không ngừng run rẩy. Cô cho là sau khi vụ án này kết thúc, Duyệt Duyệt và Bắc Hàn sẽ hạnh phúc cùng nhau, thật không ngờ....

“Ừ, chị cứ yên tâm, em sẽ tốt thôi, em chỉ không muốn suy nghĩ nhiều về Lăng Bắc Hàn.... mặc kệ anh ấy sống hay chết, em vẫn sinh đứa bé này ra! Coi như anh ấy có trở lại, về sau em cũng sẽ không ỷ lại vào anh ấy như vậy nữa!” Úc Tử Duyệt đau lòng nói, càng quan tâm sẽ càng đau lòng.

“Duyệt Duyệt, đừng nói lấy như thế, chị khẳng định chú ấy vẫn còn đang bắt người xấu, trong một thời gian ngắn không thể nào trở lại.... chờ chú ấy trở về, tốt nhất em nên trừng phạt thật mạnh tay....” Nhan Tịch cố gắng trấn an cô.

“Chị thì sao? Là muốn hỏi tình hình của lão Lục sao? Lão Lục vẫn còn hôn mê bất tỉnh, hơn một tháng nay, bệnh biến chứng không ngừng.... Cũng có thể sẽ ra nước ngoài trị liệu....” Úc Tử Duyệt trực tiếp nói với Nhan Tịch, nghe lời của Tử Duyệt nói..., lòng Nhan Tịch chột đau.

Cô không ngờ anh ấy còn chưa tỉnh, nghiêm trọng như vậy....

“Thật sao....” hít một hơi thật sâu, cô mới nói ra được.

“Dạ, lúc được cứu, anh ấy chỉ còn một hơi thở, không có chết đã may mắn lắm rồi, tình huống bây giờ cũng không tốt.... chị nói xem bọn họ liều mạng như vậy là vì cái gì?” Úc Tử Duyệt cười khổ nói, là vì cái gì trong lòng cô rõ ràng nhất.

Vì quốc gia này, vì nhân dân cả nước, vì những đứa bé giống như Đậu Đậu Nữ Nữ, vì từng người dân bình thường....

Đúng là, có lỗi với người nhà bọn họ, người yêu, bạn bè, con cái....

Lời nói của Úc Tử Duyệt, làm lòng Nhan Tịch càng chua xót hơn, ít nhất, Lăng Bắc Hàn cũng yêu Úc Tử Duyệt, còn cô thì sao, bị liên lụy như một người vô tội mà thôi.

“Duyệt Duyệt, đừng nghĩ như vậy, chú ấy là người rất tốt.... Lục Khải Chính Cũng thế....” đúng không, anh ấy cũng là người tốt, đứng ở lập trường của anh ấy, cũng không dễ dàng gì, hết sức không dễ dàng.

Hai người hàn huyên một lát sau, cúp điện thoại.

Thần xui quỷ khiến ra sao mà Nhan Tịch đi tới Kinh Thành, từ vùng biên giới Tây nhỏ bé, cô ngồi xe lửa một ngày một đêm chạy tới. Nửa đêm hơn mười giờ đến được Kinh Thành, bắt xe taxi, căn cứ vào địa chỉ lúc trước Úc Tử Duyệt cố tình nói bóng nói gió, biết được Lục Khải Chính đang ở bệnh viện quân y.

Đi xe bị tài xế làm thịt 100 tệ, cô cũng không để ý, đi thẳng vào bệnh viện, theo chỉ dẫn lên lầu, đi tới phòng bệnh chăm sóc đặc biệt ICU, cô lại quên hỏi Lục Khải Chính đang nằm ở phòng nào....

“Đúng vậy, thật cảm động, mỗi lần đi vào sẽ không ăn không uống mấy ngày mà coi chừng....”

“Mọi người nói đúng, bệnh nhân phòng bệnh số 8 kia còn chưa cưới vợ?”

“Đúng vậy, Lục tiên sinh chưa cưới vợ! Lăng tiểu thư....”

Mấy cô y tá trực ban nhỏ giọng thảo luận ở trong hành lang, Nhan Tịch ngớ ngẩn, sau đó đi về phía mấy cô y tá...

Lần đầu tiên nhìn vào ngay lập tức cô đã đoán ra được người ngồi bên cạnh giường là ai, cô gái mặc bộ quần áo vô khuẩn kia, chính là Lăng Bắc Sam. Nhan Tịch len lén đứng ở bên cửa sổ nhìn vào.... Lục Khải Chính đang nằm trên giường bệnh, toàn thân quấn băng gạc, căn bản cô không thấy được mặt của anh, chỉ thấy trong tay Lăng Bắc Sam bưng cái ly nước, cầm bông gòn liên tục thấm ướt môi cho Lục Khải Chính....

Chỉ có thể nhìn xa xa không có cách nào đến gần. cô cũng cảm thấy trông mình rất buồn cười, thế nhưng lại đi đến xem Lục Khải Chính! Anh và cô vốn là không có quan hệ gì....!

cô cũng không phải bác sĩ, cũng không phải người anh yêu thì có thể giúp được cái gì! hiện tại, người ngồi bên cạnh giường đó, không xa không rời coi chừng chăm sóc anh, mới là người yêu của anh. cô nghĩ, nhất định Lăng Bắc Sam rất thích rất thích Lục Khải Chính.

So với cô yêu lâu, yêu sâu hơn....

rõ ràng Lăng Bắc Sam cảm giác ngoài cửa sổ có người, quay đầu thì chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc từ qua bên cửa sổ, cô sửng sốt một chút, sau đó đứng dậy, đi ra cửa phòng bệnh, chỉ thấy Nhan Tịch sắp đi tới chỗ khúc quanh.

“Đứng lại!” Lăng Bắc Sam la lớn, vẫn mặc quần áo vô khuẩn chạy ra ngoài. Nhan Tịch dừng lại, trong lòng một hồi ảo não, tức giận vì mình bị phát hiện!

cô vẫn xoay người đi, lúc này Lăng Bắc Sam đã lấy khẩu trang, khăn trùm đầu xuống, đôi mắt có vành mắt đen mà trũng sâu, có thể tưởng tượng, cô ta ở nơi này chăm sóc Lục Khải Chính có nhiều khổ cực....

Đối với Lăng Bắc Sam, cô không hề ghét.

“cô tới nhìn Lục Khải Chính?” Lăng Bắc Sam hỏi, giọng nói khê nâng cao. Giống như nói cô không nên tới đây, Nhan Tịch nghe ra trong giọng nói đó là vẻ không vui mừng rồi.

Cũng vì cô là vị hôn thê của Lục Khải Chính, yêu Lục Khải Chính, cho nên dĩ nhiên không hy vọng người đàn ông của mình bị cô gái khác mơ ước.

“Chỉ là nghe nói anh ta bị thương, nhân tiện tới Kinh Thành làm việc, nên tới xem một chút....” “Nhan Tịch bình tĩnh tự nhiên trả lời.

“Anh ấy đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, người bình thường không thể tùy tiện đi vào. Lần trước ở bệnh viện tôi cũng muốn nói cho cô biết, anh ấy là cảnh sát nằm vùng....” Lăng Bắc Sam bình tĩnh nói với Nhan Tịch. “Nhưng thân phận của anh ấy không thể bị ra ánh sáng, cho nên tôi không có cách nào nhắc nhở cô!” Lăng Bắc Sam lại cất giọng nói.

“cô nói cho tôi biết những thứ này là có ý gì? “ ý Tứ của Lăng Bắc Sam, cô cái hiểu cái không, nhưng phần lớn là không muốn hiểu.

“cô là người thông minh nên hiểu, anh ấy từ hô với tôi, là vì cái gì...” Lăng Bắc Sam lại nói.

Trong lòng Nhan Tịch dâng cao, “Mặc kệ vì nguyên nhân gì, chẳng có quan hệ gì với tôi, Lăng tiểu thư, tạm biệt...”

“cô là người thông minh nên không cần ôm lấy hi vọng với anh ấy! Tôi không muốn khi dễ bất cứ kẻ nào...” Lăng Bắc Sam kéo quần áo của Nhan Tịch lại, nói với cô, “Ngày mai anh ấy được đưa đi Mỹ trị liệu, tôi không muốn cô chạy tới đây vô ích, cô đừng tới...” nhớ tới việc Lục Khải Chính từng xảy ra quan hệ với Nhan Tịch, trong lòng Lăng Bắc Sam liền buồn bực, tức giận nói.

Nhan Tịch dùng sức tránh thoát khỏi tay của cô ta, “Cám ơn cô nhắc nhở!” Nhan Tịch ngụi lạnh nói xong, đứng thẳng lưng, rời đi...

Trong lòng quận đau không có cách nào hô hấp, cổ họng như bị chặn, cố gắng nén nước mắt không để cho rơi xuống, cô chạy thật nhanh đến thang máy bệnh viện.

Lục Khải Chính, tốt nhất là anh nên tỉnh lại! Tự mình cho tôi một đáp án....

Đối với đáp án này cô cũng không ôm bất kỳ hy vọng.

Vách tường thanh mát sáng bóng, phản xạ hình ảnh mặt đầy nước mắt của cô giây phút đó, Nhan Tịch còn tưởng rằng mình gặp quỷ.

Khóc cái gì mà khóc! không biết tự lượng sức mình! Cam chịu đi!

cô vừa lau nước mắt, vừa tự trách mình, ra khỏi bệnh viện, đi bộ đến trạm xe lửa, đêm đó cô quyết định mua vé xe lửa, lần nữa rời khỏi cái thành phố đã gây tổn thương nặng nề ỉnh!

“Lục Khải Chính?”

Mới vừa thay xong đồ vô khuẩn trở lại phòng bệnh, Lăng Bắc Sam vui mừng phát hiện, giồng như ngón tay Lục Khải Chính giật giật, cô mừng rỡ kêu tên của anh. Nhưng anh vẫn như cũ, không có tỉnh lại. Lăng Bắc Sam gọi bác sĩ tới để kiểm tra cho Lục Khải Chính, nhưng xác định vẫn là không có tỉnh lại.

“Anh phải ngủ bao lâu nữa? Mới vừa này Nhan Tịch đã tới... “ Lăng Bắc Sam thẳng thắn nói với Lục Khải Chính, rõ ràng cảm giác ngón tay của anh lại giật giật, chỉ là mới vừa bác sĩ nói đây chỉ là hành động thuận tay bình thường.

“Anh là cảnh sát nằm vùng tại sao phải đi bảo vệ cô gái khác.... “ Lăng Bắc Sam tức giận hỏi, chỉ là cảm thấy vấn đề này đủ nhàm chán. Có lẽ là vì công việc nên anh ấy mới đi che chở cô ta, như vậy đi.

253. Chương 253: Kết Cục (04)

Ngày hôm sau, Lục Khải Chính được đưa đến nước Mỹ tiếp nhận trị liệu, bên kia y học phát triển, bác sĩ chuyên nghiệp, dù sao nếu so với y học trong nước cao hơn rất nhiều, Lăng Bắc Sam dứt khoát đi theo. Đêm đó Nhan Tịch rời khỏi Kinh Thành, sau đó không có tin tức. Sau đó Úc Tử Duyệt lại bị Tiểu Dĩnh mang tới khám ở bệnh viện tư nhân, xác định nghi ngờ là con trai.

Người một nhà cố gắng an ủi không ít, nhưng Lăng Bắc Hàn, vẫn như cũ không thấy tâm hơi.

Thời gian từng ngày trôi qua , bụng của Úc Tử Duyệt cũng càng ngày càng lớn. Mỗi ngày tâm tình đều bình tĩnh, có bà nội, Tiểu Dĩnh cùng cô đi học khóa dưỡng thai. Thỉnh thoảng, nhìn những phụ nữ có thai khác có ông xã đi học cùng, trong lòng cô sẽ đau đớn, nhưng cái cảm giác khổ sở đó đến rất nhanh, lúc bảo đảm sẽ biến mất....

Cô đã hình thành thói quen không có sự tồn tại của Lăng Bắc Hàn bên cạnh, cũng dần dần sinh ra cảm giác lệ thuộc với đứa con trong bụng. Đối với cô mà nói, địa vị của con trai dường như đã dần dần vượt qua địa vị của Lăng Bắc Hàn rồi.

Mang thai tháng thứ bảy, Lăng Bắc Hàn vẫn không có trở lại, hôm nay cách ngày anh mất tích cũng đã sắp bốn tháng rồi. Tết Âm lịch năm này, đối với người nhà họ Lăng mà nói, trôi qua cũng không thoải mái.

Chị dâu Lệ Huyền Huyền sinh con trai, Úc Tử Duyệt, bà bà , Tiểu Dĩnh cùng đi tới thành phố A.

“Duyệt Duyệt.... không gầy, không gầy, con cũng giống lúc Huyền Huyền mang thai bảy tháng rất mập mạp...” Tô Mạt Hề thấy con gái so với trước kia đầy đặn hơn rất nhiều, rốt cuộc cũng an tâm, nhìn bụng bự của con, trong lòng bà vừa cảm động, vừa đau rất.

“Ừ, mẹ, con rất tham ăn đấy!” Úc Tử Duyệt nhìn mẹ, cười nói, mặt thản nhiên cười hạnh phúc, không nhìn ra bất kỳ thương cảm nào.

“Tham ăn là tốt rồi, nhất định phải đủ dinh dưỡng, chị Tiểu, phiền chị để tâm rồi!” Tô Mạt Hề chưa cảm ơn Tiểu Dĩnh, nghe nói mấy tháng này đều là Tiểu Dĩnh chăm sóc Úc Tử Duyệt, điểm này làm bà rất cảm động. Vốn cho là con gái ở cùng bà nội sẽ không tốt, hiện tại....

“Nói chi vậy! Duyệt Duyệt là con dâu của tôi, tôi cũng xem nó như con gái của mình rồi...” Tiểu Dĩnh thành tâm nói, trên mặt lộ vẻ xấu hổ nhàn nhạt.

“Mẹ, con đi thăm chị Huyền Huyền với tiểu bảo bối!” Úc Tử Duyệt nói, biết mẹ muốn trò chuyện với bà nội, cô liền đem không gian tặng cho họ, tránh ình thương cảm! Hiện tại cô không muốn mình khổ sở, không suy nghĩ nhiều. Chỉ muốn sống thật vui vẻ, sinh con trai nhanh lên một chút!

“Thật đáng yêu.... thật là xinh đẹp...” Úc Tử Duyệt ưỡng cao bụng bự ngồi ở bên giường của Lệ Huyền Huyền, ôm nhóc con nhỏ xíu, tiểu bảo bối mới chỉ có mười hai ngày thôi.

“Tất nhiên, con trai của anh phải đáng yêu, phải đẹp trai chứ!” anh hai Úc Tử Mực nói, ngay trước mặt Úc Tử Duyệt hôn Lệ Huyền Huyền một cái. Úc Tử Duyệt nhìn anh trai chị dâu ân ái như vậy, cười cười.

Trong lòng cảm thấy thật châm mộ.

Nghĩ thầm số mệnh của chị Huyền Huyền thật tốt, gả cho anh hai của mình được cưng chiều như vậy, từ khi mang thai đến khi sinh, dường như anh hai đều coi chừng một tác cũng không rời....

Chỉ là, điều này cũng không thể tương đối. Chấp nhận Lăng Bắc Hàn lần nữa là lựa chọn của mình! Mình chọn, kết quả ra sao thì cũng phải tự mình gánh chịu!

“Cười.... cháu nhìn em cười kìa! Tiểu bảo bối....ha ha....” Úc Tử Duyệt nhìn đứa bé da trắng hồng trong ngực, nở nụ cười hồn nhiên, cô mừng rỡ nói, đôi mắt con nít thật to lại trong suốt, thuần khiết không nhiễm bất cứ một loại tạp chất nào....

“Nhìn em vui mừng chưa kìa, cháu trai nhà mình cũng sắp ra rồi, vậy mà vẫn hăm mộ anh sao?” Úc Tử Mặc nhận lấy ngóc con từ trong ngực Úc Tử Duyệt, nói, “Bảo bối, đi tới để mẹ cho bú sữa....” Úc Tử Mặc ôm con trai đưa cho Lệ Huyền Huyền, nói.

Úc Tử Duyệt nhìn một nhà ba người bọn họ hạnh phúc như vậy, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh đêm đó trước khi Lăng Bắc Hàn đi, anh ác ý nói, về sau chỉ cho con trai ăn một bên....

Lăng Bắc Hàn, khốn kiếp, anh chết ở đâu rồi?

Úc Tử Duyệt vừa nghĩ tới trong lòng liền tức giận! Cô thủy chung tin chắc anh vẫn còn sống, nhưng bây giờ không thể hiểu nổi, tại sao anh vẫn không trở lại?

Không tha thứ! Tuyệt đối không tha thứ!

Lúc này, một gương mặt quen thuộc, anh tuần lộc vào từ sau cánh cửa, Úc Tử Duyệt nhìn lại, chính là, Lệ Mộ Phàm, đã lâu không gặp....

“A.... Mộ Phàm cậu đi ra ngoài cho chị!” Huyền Huyền đang cho con trai bú sữa, mắc cỡ đỏ mặt nói, động tác của Úc Tử Mặc so với vợ mình còn nhanh hơn, kịp thời che lại.

Lệ Mộ Phàm không hiểu gì cả đứng nguyên tại chỗ, lúc này, Úc Tử Duyệt đứng dậy, đi ra ngoài cửa, Lệ Mộ Phàm thấy cô, dời tầm mắt rơi vào cái bụng nhô cao của cô. Ánh mắt nhu hòa cũng lóe ra một tia bi thương.

Nếu như, đứa bé của mình vẫn còn, bây giờ chắc đã được sinh ra rồi?

Cười chua xót, “Nhóc con là tâm điểm....” đưa tay đỡ Úc Tử Duyệt, anh dịu dàng nói, nhìn đáng vẻ bụng bự của Úc Tử Duyệt, anh cảm thấy cả người run rẩy, chỉ sợ cô ngã rụng đầu.

“Không có việc gì, thật ra so với trước kia bây giờ cậu quan tâm tới người khác nhiều hơn đó....” Úc Tử Duyệt tự nhiên nói, cùng Mộ Phàm đi tới ban công. Cách tắm thủy tinh, nhìn ra ngoài cửa sổ....

“Đúng vậy, có hối hận hay không, mình đây cũng không để ý phải tiếp nhận một bà bầu!” lúc Lệ Mộ Phàm đùa giỡn nói, cậu ta vẫn còn là đẹp trai như vậy.

“Không đứng đắn!” Úc Tử Duyệt liếc cậu ta một cái nói, “Đúng rồi, cậu với Thôi Nhã Lan.... như thế nào rồi?” Úc Tử Duyệt quan tâm hỏi.

Sắc mặt Lệ Mộ Phàm cứng ngắc, đôi mắt xanh dương ưu buồn nhìn ra một nơi nào đó ngoài cửa sổ, “Không có như thế nào, mình quyết tâm đến nước Mỹ, cậu cũng biết mà.” anh lạnh nhạt nói, tim mơ hồ đau.

“Nếu như cậu thích người ta thì hãy dũng cảm theo đuổi, đừng để ỉn hời hối hận!” Úc Tử Duyệt khích lệ nói, Lệ Mộ Phàm người này, có lúc cũng buồn bã như vậy!

Lệ Mộ Phàm quay đầu nhìn cô, cười cười, “Không cần lo ỉn, cậu phải nhớ bảo trọng!” Lệ Mộ Phàm đề hai vai của cô, cúi đầu xuống nhìn, trầm giọng nói. Không nói đến chuyện tình của Lăng Bắc Hàn là sợ cô ấy đau lòng khổ sở.

“Bây giờ mình không phải là bảo trọng, mà là siêu trọng rồi !” Úc Tử Duyệt cười nói, hai người vừa rồi rảnh tán gẫu một lát, Lệ Mộ Phàm đi xem cháu ngoại, Úc Tử Duyệt xuống lầu, dọn dẹp với Tiểu Đình một chút rồi sau đó lại chạy về Kinh Thành.

“A.... đau.... hô....” nửa đêm Úc Tử Duyệt bị chột rút mà khổ sở tỉnh lại, chịu đựng cơn đau giày vò mà cô cũng phải hít vài hộp khí lạnh, mở đèn bàn lên, cô hết sức giùng giàng ngồi dậy, nhưng cái chân tê cứng làm cho cô không dám cử động một chút nào.

Bởi vì bụng căng to, hai tay cô căn bản không có biện pháp với đến chân cũng không tự mình xoa bóp, chỉ có càng không ngừng động lên đầu ngón chân, từ từ hóa giải sự khó chịu này.

Sau khi cơn đau biến mất, trong lòng dâng lên một nỗi uất ức, đôi tay vuốt ve cái bụng nhô cao của mình, tiểu bảo bảo cũng giống như đang an ủi cô, giật giật, Úc Tử Duyệt rơi nước mắt. “Bảo bảo, mẹ không đau... “ khàn khàn mở miệng, thì thào nói.

không đau, trong lòng lại uất ức vô cùng.

Từ khi mang thai tháng thứ bảy tới nay, thời gian anh ở bên cạnh cô có được mấy ngày? Nhưng bây giờ đến sống chết còn không rõ....

Tiểu bảo bảo lại giật giật, khiến cô càng cảm động hơn. “Mẹ không đau, tiếp tục ngủ đi.... “ động tác vụng về mà nằm xuống, cảm giác mình giống như là một con chim cánh cụt ngu ngốc, mặc dù mình rất mập, vóc người đã biến dạng rồi, nhưng mà vẫn không hối hận khi mang thai đứa bé này.

Cũng càng mong đợi làm một người mẹ vui vẻ!

Khóe miệng mang theo nụ cười dần chìm vào giấc ngủ...

Nước Mỹ, đêm khuya mười một giờ rưỡi.

Lăng Bắc Sam đi mua bữa ăn khuya, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Lục Khải Chính. Anh ta vẫn chưa có tỉnh lại nhưng mà vết phỏng trên người đã được trị liệu rất tốt, ở nơi vết phỏng nghiêm trọng cũng đã được phẫu thuật cấy da xong.

Vẫn không tỉnh táo, là bởi vì đại não bị thương thiếu dưỡng khí, theo đó là các loại bệnh biến chứng phát tác dẫn tới cơn sốc, nhưng mà trải qua ba tháng trị liệu, cơ bản đã không có nguy hiểm đến tính mạng, bác sĩ nói, bệnh nhân sẽ rất nhanh tỉnh lại.

“A..”

trên hành lang yên tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng la lớn của một người đàn ông, chỉ thấy cảnh sát bảo vệ trước phòng bệnh của Lục Khải Chính bị một người mặc áo choàng dài màu trắng đánh ngã, sau đó, một người cảnh sát khác cũng bị đánh lên từ phía sau lưng, ngã xuống....

Người đàn ông mặc áo khoác trắng mang khẩu trang bước chân hơi có vẻ tập tễnh đi vào phòng bệnh, thấy Lục Khải Chính đang nằm trên giường bệnh anh ta móc súng lục ra, nhắm ngay về hướng bên này....

“Pằng...”

một tiếng súng vang lên, một cỗ mùi máu tươi lan tỏa....

Người đàn ông mặc áo choàng dài trắng phát ra tiếng kêu thảm thiết, súng trên tay rơi xuống đất, rồi sau đó, một người đàn ông mặt toàn thân màu đen nhanh nhẹn tiến lên, thừa dịp tên kia chưa kịp đứng dậy, ấn anh ta nằm trên mặt đất.

“Tư Đồ Ngạn! Xem mày trốn đâu cho thoát?” giọng nam trầm thấp vang lên, khẩu trang trên mặt của người đàn ông bị xé mở, lộ ra gương mặt có một vết sẹo đáng sợ!

“Lăng Bắc Hàn! Mày... “ người đàn ông bị hủy dung nhan, trong hai tròng mắt phát ra ánh sáng tàn nhẫn, lớn tiếng nói.

“A... “ Lăng Bắc Sam đứng ở cửa phòng bệnh, kính hải thét chói tai ra tiếng, sau đó, một nhóm cảnh sát ở bên ngoài vọt vào phòng bệnh Lăng Bắc Hàn đứng dậy, một tay nắm cánh tay trúng đạn của Tư Đồ Ngạn ném cho cảnh sát!

“Buông ra! Cút....” bị cảnh sát bắt được, Tư Đồ Ngạn nóng nảy rống, mặt dữ tợn đáng sợ, Lăng Bắc Hàn liếc nhìn anh ta một cái, cười cười. “Lần này mày chạy trốn không kịp nữa rồi!” Lăng Bắc Hàn tàn nhẫn nói từng chữ từng câu.

“Mang đi!” không có cho Tư Đồ Ngạn mở miệng nữa, Lăng Bắc Hàn nói tiếng anh chuẩn lưu loát ra lệnh. Sau đó, Tư Đồ Ngạn bị một nhóm cảnh sát mang đi.

“Anh....anh cả...”, Lăng Bắc Sam nhìn người đàn ông mặc áo khoác màu đen xoay người lại, vừa thấy gương mặt của Lăng Bắc Hàn thì lật tức bị cà lăm.

Lăng Bắc Hàn thu hồi súng lục, nhìn Lăng Bắc Sam cười cười, “Anh cả! Anh đi đâu?” Lăng Bắc Sam vọt vào, đôi tay ôm lấy hai cánh tay của Lăng Bắc Hàn, kích động hỏi. Nhìn anh cả sao gầy quá...

“Đuổi theo đào phạm....” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói ra, sau đó xoay người, chỉ thấy người nằm trên giường bệnh đang giật giật, lúc này Lăng Bắc Sam cũng buông Lăng Bắc Hàn ra, đi tới giường bệnh của Lục Khải Chính...

“Anh... anh....anh cả anh ấy...” nhìn Lục Khải Chính từ từ mở hai mắt ra, Lăng Bắc Sam cà lăm, kích động nhìn Lăng Bắc Hàn nói.

“Lão Lục, ngủ đã lâu rồi, nên tỉnh!” Lăng Bắc Hàn tiến lên, cười nói với người đang nằm trên giường bệnh. Lăng Bắc Sam kinh ngạc nhìn dáng vẻ đầy tự tin của Lăng Bắc Hàn, sau đó lại nhìn Lục Khải Chính, chỉ thấy hai mắt anh ấy đã sớm mở ra.

“Lục Khải Chính!” cô kích động tiến lên hô, Lục Khải Chính đã tỉnh!

Lục Khải Chính chỉ cảm thấy cổ họng của mình giống như là bị lửa thiêu đốt khó chịu, trên người đủ loại đau đớn, lớp da giống như bị lột ra. “Khụ...” “cổ họng bé tắc không thốt nên lời, trần nhà vẫn còn quay tròn, sau đó, thấy được gương mặt của Lăng Bắc Sam, cũng đang chuyển động...”

Lăng Bắc Hàn mang bao tay da màu đen vào nhấn nút gọi chuông...

254. Chương 254: Kết Cục (05)

Sau khi kiểm tra cho Lục Khải Chính xong, xác định đại não không có gì đáng ngại, nhưng nằm trên giường bốn tháng, từng có rất nhiều bệnh biến chứng, thân thể còn cần từ từ trị liệu hồi phục, dần dần sẽ khỏe mạnh như xưa. Còn bây giờ, cổ họng của anh một lát sau vẫn không thốt nên lời.

Sau khi bác sĩ y tá rời đi, Lăng Bắc Hàn nhìn người anh em nằm trên giường với khuôn mặt tái nhợt, hai mắt đầy tơ máu. Môi khô rách, hai má lõm xuống, lòng tràn đầy xúc động.

“Yên tâm đi, những nhiệm vụ kia, tôi giúp cậu hoàn thành! Hang ổ của ông cụ Tư Đồ ngày hôm qua đã bị phá rồi, Tư Đồ Ngạn vừa mới bị bắt...” Lăng Bắc Hàn thẳng thắn nói với Lục Khải Chính, còn Lục Khải Chính thì nói không ra lời, chỉ cố dùng nháy mắt để bày tỏ.

Nhưng Lục Khải Chính biết chắc, Lăng Bắc Hàn làm những việc này nhất định cũng chịu không ít cực khổ! Phải biết phá được hang ổ của lão già Tư Đồ này cực kỳ khó khăn....

“Anh cả, uống nước đi!” Lăng Bắc Sam khôi phục lại bình tĩnh, lúc này đi đến rót ly nước cho Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn liếc nhìn Lăng Bắc Sam, sắc mặt của em gái xem ra tiêu tụy không ít, nhìn tình hình này chắc vẫn là kiên trì canh giữ bên cạnh lão Lục đây.

Lăng Bắc Hàn nhận lấy ly nước, nhìn Lăng Bắc Sam đi tới bên giường bệnh, anh đang cẩn thận quan sát thái độ của Lục Khải Chính đối với Lăng Bắc Sam.

“Uống nước đi!” Lăng Bắc Sam cầm cái muỗng múc nước, đưa tới bên khóe miệng của Lục Khải Chính, dịu dàng nói.

Đầu của Lục Khải Chính vẫn còn rất đau, trong mắt anh mặt của Lăng Bắc Sam đang chuyển động, sau đó lại hiện lên khuôn mặt của Nhan Tịch, anh quay đầu ra nơi khác, “Anh...” Lăng Bắc Sam nhìn Lục Khải Chính quay đầu ra chỗ khác, tức giận mở miệng, “Uống nước đi, bác sĩ nói nói cổ họng của anh rất khô!” .

Lăng Bắc Sam chịu đựng tính khí của anh, kiên nhẫn nói.

Lúc này Lục Khải Chính mới quay đầu lại nhìn Lăng Bắc Sam, đôi môi khô nứt mở ra, “Chúng ta từ hôn rồi, em không cần phải chăm sóc anh.” Anh im lặng dùng môi ngữ, chậm rãi nói, trong cổ họng phát ra tiếng hừ hừ.

Nhìn của anh, tay Lăng Bắc Sam run một cái, nước trong thìa rơi xuống trên đệm, ướt một mảng nhỏ. Chỉ thấy sắc mặt của cô cũng càng ngày càng khó nhìn, “Anh đang nói gì vậy?” Cô làm bộ nghe không hiểu hỏi lại, đầu óc on gong.

Lục Khải Chính cảm giác Lăng Bắc Sam đang giả bộ ngu, “Hừ hừ...” Anh dùng sức làm thanh cổ họng, lại mấp máy môi, nói từng chữ: “Chúng! ta! từ! hôn rồi!” Đường như anh dùng hết hơi sức toàn thân mà gào thét.

Anh biết nói như vậy nhất định sẽ gây thương tổn cho Lăng Bắc Sam nhưng anh không muốn làm trái với con tim của mình, kết quả sẽ hại người hại mình!

Lăng Bắc Hàn cũng hiểu được ý tứ của Lục Khải Chính muốn nói, để ly nước xuống, đi tới trước.

“Bác Sam, ý tứ của lão Lục là em không có quan hệ gì với cậu ta nữa rồi, hãy dừng tại đây...”

“Em không nghe! Lục Khải Chính! Anh biết em một mực chờ đợi anh sao? Anh biết! Anh vẫn biết! Anh từ hôn với em là vì vụ án đúng không? Hiện tại vụ án kết thúc, chúng ta có thể ở cùng một chỗ mà!” Lăng Bắc Sam cắt đứt lời nói của Lăng Bắc Hàn, sau đó tức giận quát lên với Lục Khải Chính.

“Bác Sam! Bình tĩnh một chút!” Lăng Bắc Hàn nhìn em gái yêu đơn phương như vậy, lớn tiếng quát.

Lục Khải Chính nhắm chặt hai mắt lại, cố hết sức nâng đôi tay lên, khoa tay múa chân ngôn ngữ của người câm điếc với Lăng Bắc Hàn. Đối với ngôn ngữ của người câm điếc, bất cứ là người lính trinh sát nào như Lăng Bắc Hàn, hay là xuất thân từ cảnh sát như Lục Khải Chính, đều được huấn luyện qua.

“Anh giúp tôi nói với cô ấy, lần trước từ hôn, không sai chính là vì không muốn làm liên lụy đến nhà họ Lăng, nhưng cũng vì tôi yêu một người phụ nữ khác, là Nhan Tịch. Còn tôi với cô ấy là thanh mai trúc mã, kết hôn chính trị mà thôi, đối với tôi cô ấy như là em gái vậy, trước đó tôi đã từng nói với cô ấy rồi...” Lục Khải Chính đưa hai cánh tay cứng ngắc ra hiệu, nhưng đôi tay này vẫn còn rất linh hoạt, nói với Lăng Bắc Hàn.

Quả nhiên, anh ta thích Nhan Tịch.

“Bác Sam, lão Lục muốn nói, lần trước từ hôn với em là lo lắng liên lụy đến nhà họ Lăng chúng ta, nhưng cũng vì anh ta thích...” Lăng Bắc Hàn phiên dịch lại cho Lăng Bắc Sam biết tất cả những gì Lục Khải Chính muốn nói.

Lời nói của Lăng Bắc Hàn khiến Lăng Bắc Sam càng không ngừng lắc đầu, đôi mắt phẫn hận nhìn chăm chăm người đang nằm trên giường bệnh, “Em không tin! Lục Khải Chính! Cô ta có gì tốt? Có gì tốt?” Từ nhỏ đến lớn cuộc sống của cô đủ loại hào quang, Lăng Bắc Sam tràn đầy tự tin chưa từng chịu đựng đả kích lớn như vậy, cô càng không ngừng lắc đầu, quát.

Giống như bị người khác tát một bạt tai thật mạnh! Lúc ở bệnh viện thủ đô, cô còn rất tự tin mà nói với Nhan Tịch, Lục Khải Chính chỉ đang lợi dụng cô ta.... Không ngờ, bây giờ anh lại nói thật sự thích cô Nhan Tịch đó!

“Lăng Bắc Sam! Em bình tĩnh lại cho anh! Nền cư xử đúng mực! Chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng!” Lăng Bắc Hàn nhìn chăm chăm Lăng Bắc Sam nghiêm nghị dạy dỗ. Anh cũng rất hiểu, cô công chúa kiêu ngạo này giờ đây đang chịu đả kích rất lớn.

Lục Khải Chính không ngờ Lăng Bắc Sam kích động như thế, ban đầu lúc từ hôn, không phải cô rất thông cảm hay sao? Lúc đó anh cũng cho là cô đã sớm hết tình cảm với mình rồi, dù sao sau khi đính hôn hai

người đều ở riêng, cũng rất ít liên lạc với nhau.

Trước kia lúc chưa gặp Nhan Tịch, đối với tình yêu, đối với hôn nhân anh cũng không để ý nhiều như vậy, không ôm bất cứ ảo tưởng nào, việc anh quan tâm nhất chính là sự nghiệp. Nhà họ Lăng và nhà họ Lục có quan hệ rất tốt, kết thân là chuyện rất đời thường.

“Anh cả! Em....” Lăng Bắc Sam nhìn chằm chằm Lăng Bắc Hàn, tức giận quát, sau đó chạy thật nhanh ra khỏi phòng bệnh của Lục Khải Chính.

Sau khi Lăng Bắc Sam đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ, Lục Khải Chính bắt đầu đi liếc nhìn Lăng Bắc Hàn, sau đó vươn tay. Lăng Bắc Hàn hiểu ý tứ của anh, đôi bàn tay mang bao da màu đen nắm lấy bàn tay quần đầy băng gạc của Lục Khải Chính!

“Còn phải cảm ơn cậu đã cứu tôi một mạng!” Lăng Bắc Hàn nói.

Lục Khải Chính quét mắt về phía bao tay màu đen kia, “Vẫn chạy không khỏi đôi mắt hồ ly của cậu!” Lăng Bắc Hàn buông tay ra, tháo bao tay xuống, chỉ thấy trên mu bàn tay của anh có một vết sẹo to lớn xấu xí.

“Cháy đêm đó, mặt cũng bị thương, nhưng không nghiêm trọng, cũng nhờ vào đó mình mới xâm nhập vào hang ổ của lão già Tư Đồ, làm nằm vùng ở trong đó hơn một tháng, sau đó mới liên lạc với thủ đồ, từng bước từng bước đánh sụp từng bộ phận thế lực của nhà Tư Đồ....” Lăng Bắc Hàn vuốt ve vết thương trên mu bàn tay, gần từng chữ.

Hai tuần lễ trước mặt của anh mới được loại bỏ vết sẹo, mới vừa tiêu sưng không lâu.... cũng may là sau khi hành động của Tư Đồ Ngạn thất bại bị nhà Tư Đồ đuổi ra, nên không phát hiện anh.

Lục Khải Chính nghe Lăng Bắc Hàn bình tĩnh tự thuật, cũng chỉ có anh mới có thể đủ hiểu trong mấy tháng qua Lăng Bắc Hàn chịu khổ như thế nào.

“Cực khổ!” Lục Khải Chính cố gắng nói khích lệ với Lăng Bắc Hàn, nhưng cổ họng vẫn không thốt thành lời.

“So với ba năm mai phục của cậu, tôi đây tính là gì! Chỉ là khổ ột nhà già trẻ....” Lăng Bắc Hàn đeo bao tay lên, nhìn Lục Khải Chính nói, nhớ tới Úc Tử Duyệt, trong lòng lại đau đớn. Anh lại khiến cô lo lắng, nhưng mà anh cũng tin tưởng, tin tưởng cô vẫn tin anh sẽ bình an vô sự.

Hai người ở cùng nhau lâu như vậy, phải có chút ăn ý, ở nhà Tư Đồ giống như ở đầm rồng hang hổ, thế lực đen trắng lẫn vào nhau, căn bản anh không có phương pháp liên lạc với cô, cũng không thể nào liên lạc!

Chỉ là, nhất định anh không thể tránh khỏi sự trừng phạt của cô, nhưng anh nguyện ý chấp nhận tất cả!

Lời nói của Lăng Bắc Hàn làm Lục Khải Chính cảm động vạn lần. Anh thật xin lỗi cha mẹ, hơn nữa thật xin lỗi.... Nhan Tịch. Hiện tại nhắc tới cái tên Nhan Tịch này, trái tim anh đau đớn, anh chưa từng cảm sự tồn tại của nó, nhưng lại xác thực đã bỏ qua một sinh mệnh nhỏ!

Anh không ngừng hỏi mình, đến tận cùng tất cả những điều này có đáng giá hay không?

Nhìn ra được nỗi khổ của Lục Khải Chính, Lăng Bắc Hàn thở ra một hơi, “An tâm dưỡng bệnh, sau khi bình phục hãy tìm cô ấy nói cho rõ ràng đi....” Lăng Bắc Hàn nói, “Trước tiên mình đi xử lý chuyện của Tư Đồ Ngạn đã, sáng mai còn phải lên máy bay trở về nước, nếu không trở về sẽ bị người sống sờ sờ ở nhà lột da mất!”.

Lục Khải Chính nhìn anh, gật đầu một cái.

Nhan Tịch.... Thật ra Lục Khải Chính không biết Nhan Tịch có thích mình hay không? Ít nhất trước lúc có đứa bé, cô ấy đều chưa từng thừa nhận qua, sau đó đứa bé bị mất, rồi sau nữa, bởi vì anh, cô bị xâm hại. Cô nói, hận anh. Rõ ràng anh vẫn nhớ!

Thậm chí Lục Khải Chính đang suy nghĩ, có thể đời này Nhan Tịch không muốn gặp lại anh không....

Lăng Bắc Hàn ra khỏi phòng bệnh, lại gặp phải Lăng Bắc Sam, “Được rồi, dù sao cũng nên như vậy, không phải của mình, cưỡng cầu cũng không được. Bắc Sam, em là cô gái thông minh!” Lăng Bắc Hàn cố gắng an ủi em gái.

“Anh cả! Em không cam lòng! Từ nhỏ đến lớn em chỉ thích một mình anh ấy! Em yêu anh ấy như vậy, còn Nhan Tịch thì sao? Anh ấy mới biết cô ta chưa được bao lâu? Cô ta có thể cho Lục Khải Chính cái gì? Cô ta có thể giống như em sao, một ngày một đêm chăm sóc anh ấy sao?” Lăng Bắc Sam tức giận quát.

“Bắc Sam! Em sai lầm rồi, yêu thì thời gian và thân phận địa vị không có quan hệ! Có người, theo đuổi cả đời cũng không thương mình, chính là không thương! Không cần lãng phí thời gian nữa, sẽ bỏ lỡ người thích em, hãy biết quý trọng bản thân em!” Lăng Bắc Hàn dạy dỗ cô, anh lo lắng Lăng Bắc Sam sẽ chưa gượng dậy nổi.

“Sảng khoái đồng ý lời ư từ hôn, chỉ là vì kiêu ngạo... Anh cả...” Lăng Bắc Sam vô lực dựa vào vách tường, nhắm mắt lại, khổ sở nói.

“Tích cách của lão Lục anh rất hiểu, nếu như hiện tại cậu ta không yêu Nhan Tịch, có lẽ, em còn có thể. Nhưng trái tim của cậu ta đã trao cho Nhan Tịch rồi. Đời này cho dù em có thể lấy được người của cậu ấy thì cũng không giữ được tim của cậu ấy! Thông minh một chút! Không cần tự làm khổ mình! Anh cả cũng là vì tốt cho em!” Lăng Bắc Hàn lại khuyên nhủ.

Anh tin tưởng, Lăng Bắc Sam chỉ có sùng bái với Lục Khải Chính, cái loại đó chinh phục dục vọng đó giống vẻ yêu say đắm. Tính cách Bắc Sam vốn kiêu ngạo, không có được sẽ không chịu khuất phục. Điểm này, anh rất rõ.

Mà lúc này cô cũng không cam tâm Lục Khải Chính lại thích một cô gái có trình độ học vấn, gia thế không bằng mình....

Lăng Bắc Sam không lên tiếng, Lăng Bắc Hàn muốn kéo cô rời đi, nhưng cô lại cự tuyệt, lại đi về tới phòng bệnh của Lục Khải Chính.

Yêu đơn phương say đắm giống như là tự chúng ta vì mình xây dựng một tòa thành mỹ lệ, hưởng thụ trong đó, không muốn ra ngoài, cũng lừa mình dối người không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng rất hiểu, thật ra thì người mình yêu không ở nơi này.

Sáng sớm, Úc Tử Duyệt xuống lầu, còn chưa tới lầu một, liền nghe được bản tin lúc sáng sớm, mơ hồ, có nghe thấy mấy chữ gia tộc Tư Đồ làm cô cau mày, sau khi xuống lầu, chỉ thấy ba chồng mẹ chồng cũng đứng ở trước TV.

Dì Vương thấy cô bụng to phê phê đi xuống, liền vội vàng tiến lên đỡ, “Duyệt Duyệt, cậu A Hàn không có việc gì! Cậu ấy không có việc gì! Hôm nay sẽ về đến rồi!” Dì Vương kích động nói với Úc Tử Duyệt, làm lòng Úc Tử Duyệt căng thẳng, đầu óc ong ong. Lúc này, Tiểu Dĩnh cũng bước lên trước.

“Duyệt Duyệt, Bắc Hàn không có việc gì, nó lại đi làm nằm vùng, tối hôm trước ở nước Mỹ cuối cùng cũng bắt được Tư Đồ Ngạn!” Tiểu Dĩnh vui mừng nói với Úc Tử Duyệt, sắc mặt Lăng Chí Tiêu cứng đờ. Thật ra thì sau khi Lăng Bắc Hàn mất tích hơn một tháng sau ông đã biết được tung tích của con rồi...

Đầu óc của Úc Tử Duyệt vẫn ong ong, một lát sau vẫn không có cách nào suy nghĩ lại. Cô cố gắng để cho tâm tình bình phục, hít vào thở ra một lúc mới bình tĩnh lại.

Anh lại đi nằm vùng

Trong bụng tiểu bảo bảo đá đá đến mấy lần, cô đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhô ra của mình.

Thấy bộ dạng Úc Tử Duyệt thật bình tĩnh, Tiểu Dĩnh cau mày, “Duyệt Duyệt, con làm sao vậy?” .

“Không sao, không có việc gì, anh ấy bình an là tốt rồi.” Úc Tử Duyệt mỉm cười nói, tâm tình rất bình tĩnh, vuốt bụng to, đi đến phòng ăn. Tiểu Dĩnh và Lăng Chí Tiêu nhìn thoáng qua nhau, hai vợ chồng không cần nói cũng biết, chẳng lẽ Úc Tử Duyệt thật đã hết hi vọng đối với Lăng Bắc Hàn rồi sao?

Tiểu Dĩnh cùng Lăng Chí Tiêu vội vàng đi tới phòng ăn, “Duyệt Duyệt, nghe nói hành động lần này của Bắc Hàn nguy hiểm hơn, ở đầm rồng hang hổ làm nằm vùng đó...”

“Ăn cơm! Nói nhiều như vậy làm cái gì?” Lăng Chí Tiêu kịp thời cắt đứt lời nói của Tiểu Dĩnh, cho Úc Tử Duyệt biết Lăng Bắc Hàn từng gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, sẽ chỉ làm con dâu càng thêm lo lắng cho Lăng Bắc Hàn!

Tiểu Dĩnh trợn mắt nhìn Lăng Chí Tiêu một cái, cúi đầu, không hề nữa lên tiếng.

“Duyệt Duyệt, Bắc Hàn có kỷ luật, con hãy cố gắng thông cảm cho nó!” Lăng Chí Tiêu nói với Úc Tử Duyệt, đại khái là bà cụ tới không hiểu tình huống lắm, mở miệng nói: “Mẹ biết ngay tiểu tử này sẽ không xảy ra chuyện mà!”

Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên nhìn bà cụ lễ phép gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Lăng Chí Tiêu, “Vâng...” Cô nhàn nhạt trả lời, không nói gì nhiều. Bữa ăn sáng cô ăn rất an tĩnh, sau khi ăn xong, đứng dậy, đi lên lầu.

Bụng càng lúc càng lớn rồi, đứng còn dễ dàng hơn ngồi, gần đây xương sống thắt lưng cũng rất đau, bởi vì thai nhi càng ngày càng nặng, đôi nàng eo sinh ra gánh nặng.

Úc Tử Duyệt một tay đỡ eo, một tay vuốt ve bụng thật to, đi tới cầu thang, vừa đi tới cầu thang thì cảm thấy có nhiều bóng dáng ở cửa đang che khuất ánh sáng, phòng khách trở nên tối tăm....

“Cậu A Hàn!” chỉ nghe dì Vương kích động la lên.

Úc Tử Duyệt cũng không dừng bước chân, cũng không quay đầu, cầm đầu cầm cổ đi đến cầu thang....

Mặc một bộ quần áo lông màu trắng dành cho bà bầu, bụng bự tròn trịa, tóc buộc ở sau ót....

Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt thì cổ họng run rẩy, nghẹn ngào, nhất là khi thấy bụng cô ấy là tròn tròn nhô cao.... Anh không ngờ, mang thai bảy tháng, bụng của cô sẽ lớn như vậy.... một dòng nước ảm áp bao bọc trái tim anh. Anh kích động bước nhanh chân muốn tiến lên, nhưng giống như cô không thấy anh, từng bước vịn cầu thang, tập tễnh đi lên lầu....

Dép dưới chân từng bước đạp lên tấm thảm len lông cừu thật dày ở trên cầu thang, cô đi rất chậm chạp, chờ chân trái bước lên xong thì chân phải cũng bước lên cùng bậc thang, sau đó cứ thế bước lên....

Cẩn thận để ý như vậy, là sợ té ngã sao....

“Bắc Hàn....” Tiểu Dĩnh tới, kích động gọi lớn. Lăng Bắc Hàn vẫn còn nhìn chằm chằm bóng dáng trên cầu thang kia, cho đến khi bóng dáng ấy biến mất ở khúc quanh, “Mau lên xem một chút đi, có thể là rất tức giận....” Lúc này Lăng Chí Tiêu mở miệng nói.

Bốn tháng biệt vô âm tín, không tức giận mới là lạ!

Lăng Bắc Hàn ngăn người, gật đầu một cái, sau đó, bước nhanh chân lên lầu....

255. Chương 255: Kết Cục (6)

Sau khi Úc Tử Duyệt vào phòng, cô cẩn thận từng li từng tí đi tới tủ treo quần áo, lấy ra một cái áo khoác, một lát cô muốn đi khám thai với mẹ chồng.

Lăng Bắc Hàn mới vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy Úc Tử Duyệt đang đứng ở tủ treo quần áo, động tác mặc áo khoác ngoài có chút vụng về, khi một tay đưa vào trong ống tay áo thì bụng ưỡn cao hơn.

Anh không nhận được bước về phía cô, đi tới phía sau thì một tay khác của cô khó khăn đưa vào trong ống tay áo còn lại. Lăng Bắc Hàn không nhận được đưa tay phải giúp cô, hình như cảm thấy anh dựa vào quá gần, Úc Tử Duyệt nhích người.

Cánh tay kia cũng thành công đưa vào trong ống tay áo, Lăng Bắc Hàn nhìn cánh tay còn cứng ngắc ở giữa không trung, trên tay trái còn mang theo một bao tay màu đen, vết sẹo trên mu bàn tay còn chưa khỏi. Có thời gian sẽ đi loại bỏ nó.

Chỉ thấy cô lại tiếp tục lấy một cái khăn quàng cổ trong tủ treo quần áo, quàng lên người, anh không nhìn được đưa tay muốn lấy tóc của cô ra khỏi khăn quàng cổ, nhưng lúc này, cô đã xoay người, hai mắt nhìn thẳng phía trước, không nhìn anh lấy một cái, cầm túi xách trong ngăn kéo, bước chân rời đi.

Đi ngang qua bên cạnh thì Lăng Bắc Hàn đưa tay níu lại cánh tay của cô lại, “Nghe anh giải thích....” Anh trầm giọng nói, giọng nói mang lộ rõ sự lo lắng. Úc Tử Duyệt dùng sức hất tay của anh ra, “Em không muốn nghe.” Cô lạnh nhạt nói, giọng nói lạnh lùng mà xa cách, giống như anh là người xa lạ .

Thái độ lạnh như vậy làm Lăng Bắc Hàn đau lòng. Anh cho là khi cô nhìn thấy anh mất tích bốn tháng, không rõ sống chết thì ít nhất là trước tiên sẽ đặc biệt kích động, trừng phạt, sau đó sẽ tính sổ. Nhưng thế nào cũng không nghĩ đến, cô lại lạnh nhạt như vậy!

Úc Tử Duyệt hất tay anh ra, nâng bụng to phệ khê di chuyển, một tay đỡ bụng, một tay đỡ eo, đi tới cửa, giờ phút này con trai trong bụng hoạt động không ngừng, tay của cô nhẹ nhàng vỗ, an ủi nó.

“Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn kích động gầm nhẹ ra tiếng, tiến lên, ngăn ở trước mặt cô, đôi tay dè bả vai của cô, vẻ mặt bi thương nhìn Tử Duyệt! Cô gái nhỏ này, làm gì cũng không chấp nhận anh? Thái độ lạnh nhạt như vậy khiến cho anh nhớ tới, sau khi kết thúc chuyện của Hạ Tĩnh Sơ, phản ứng của cô cũng lạnh nhạt như vậy.... !

Tử Duyệt ngược mắt lên, hết sức bình tĩnh nhìn anh, không giận không cười, ánh mắt rất nhạt, “Em nói không muốn nghe anh giải thích, em muốn đi bệnh viện rồi, đừng chậm trễ thời giờ của em.” Cô lạnh nhạt nói, lách nửa người trên, thoát khỏi hai tay của anh, đi tới cửa.

Bây giờ ở trong mắt của cô, trong lòng, địa vị của con trai vượt xa Lăng Bắc Hàn! Anh ấy muốn đi làm nhiệm vụ thì cứ đi đi, muốn làm gì thì làm đi, cô sẽ không vì anh mà nóng ruột nóng gan, lo lắng đề phòng nữa !

Mùi vị chờ đợi không dễ chịu, cũng may mấy tháng này có con trai làm bạn, nếu không nhất định cô sẽ rất uất ức mà sinh bệnh.

Lăng Bắc Hàn sững sờ nhìn cô bước chân tập tễnh đi tới cửa, sau đó bóng dáng ấy biến mất ở tại cửa ra vào.

Lăng Chí Tiêu cùng Tiểu Dĩnh ở dưới lầu, vẫn chăm chú lắng nghe, cho là sẽ nghe được âm thanh Úc Tử Duyệt đánh đập chửi mắng Lăng Bắc Hàn, nhưng không trên lầu không có động tĩnh gì cả!

“Mẹ....”

“À? A.... Duyệt Duyệt con....” Đi tới lầu một, Tiểu Dĩnh nghe được tiếng kêu của Úc Tử Duyệt, vội vàng hồi hồn, cùng Lăng Chí Tiêu len lén lui ra phía sau, làm bộ như không có nghe lén.

Lúc này, chỉ thấy Úc Tử Duyệt từng bước từng bước xuống lầu, “Mẹ, con chuẩn bị xong rồi!” Cô vẫn giống như bình thường, mỉm cười nói.

Tiểu Dĩnh vội vàng lên lầu, cầm lấy túi xách trong tay cô, đỡ cô xuống lầu.

Lúc này Lăng Bắc Hàn cũng xuống, trong lòng Tiểu Dĩnh vô cùng buồn bực, thế nào cảm giác bọn họ là lạ, “Mẹ, bệnh án con đều mang theo cả, có thể đi được chưa?” Sau khi Úc Tử Duyệt xuống lầu, lại hỏi Tiểu Dĩnh.

“Duyệt Duyệt, bây giờ Bắc Hàn trở về rồi, mẹ thấy hãy để cho nó dẫn con đi khám! Hôm nay còn phải học khóa dưỡng thai mà!” Tiểu Dĩnh chỉ cảm thấy giữa bọn họ xảy ra vấn đề gì, cười tự nhiên nói, cũng âm thầm nháy mắt với con trai.

Nhìn gương mặt thon gầy của Lăng Bắc Hàn, có chút dáng vẻ hào sảng tuấn tú, Tiểu Dĩnh chỉ cảm thấy đau lòng. Mấy tháng nay, nhất định con trai đã chịu không ít khổ sở.

Lời nói của Tiểu Dĩnh làm Úc Tử Duyệt thoáng tia không vui. Nhưng vì không muốn bọn họ lo lắng, cô vẫn gật đầu. Thấy cô gật đầu, nỗi lo lắng thất vọng đau khổ trong lòng Lăng Bắc Hàn tiêu tán, mừng như điên, “Bắc Hàn, còn không đỡ Duyệt Duyệt!” Tiểu Dĩnh thấy con trai đứng ngây ngốc, lạnh lùng nói, đưa túi xách của Úc Tử Duyệt cho anh!

Thật giống một chiếc cốc gỗ, cũng không biết hò hét, trêu chọc vợ!

Chỉ là tính tình con trai bà hiểu rõ ràng, mình đối với nó lạnh, nó sẽ chỉ đối với mình lạnh hơn!

Úc Tử Duyệt không lên tiếng, khéo miệng nở nụ cười. Lăng Bắc Hàn tiến lên, đỡ cô. Lần này cô không có đẩy ra, lúc đi ra cửa, Lăng Bắc Hàn buông cô ra, đi vòng qua trước mặt cô, ý đồ cài nút áo khoác ngoài cho cô.

Cô không thèm nhìn anh, tầm mắt rơi vào một bên, Lăng Bắc Hàn cúi người, cài từng cái cúc một, bàn tay đi tới cái bụng nhô cao. Bụng này giống như một trái bóng cao su, trái tim anh rung động không ngừng, sâu con mắt hiện ra ánh mắt đầy yêu thương. Bụng lớn như vậy, đã qua sáu tháng rồi....

“Bắc Hàn, là một tên nhóc đó!” Tiểu Dĩnh nhìn con trai đang đứng trước mặt Úc Tử Duyệt, hiểu ý tứ của con, bà lớn tiếng nói.

Lăng Bắc Hàn hồi hồn, trái tim lần nữa rung động, là con trai.... nam hay nữ, anh cũng không thèm để ý, chỉ là giờ phút này trong đầu anh dần dần phác họa ra hình ảnh một đứa bé nghịch ngợm hoạt bát, cảm thấy rất thú vị....

Úc Tử Duyệt vẫn không lên tiếng, chỉ hy vọng anh nhanh chóng cài xong. Không kiên nhẫn cúi đầu thì chỉ thấy tay phải của anh nhẹ nhàng xoa bụng mình, loại cảm giác đó, rất kỳ diệu.

Bàn tay xoa bụng ấm áp của cô, cảm giác nó giật giật. Lăng Bắc Hàn kinh ngạc rút tay về, ngẩng đầu lên nhìn cô, gương mặt u mê. Một khắc kia Úc Tử Duyệt nhìn dáng vẻ vụng về của anh, có chút buồn cười nhưng không hề bật cười.

“Đi nhanh lên đi, thời gian rất gấp!” Cô lạnh nhạt nói, tự mình cài nút áo. Thật may là cái áo khoác ngoài đủ lớn, còn có thể cử động được. Lần nữa Lăng Bắc Hàn bị con mắt lạnh lùng của cô làm tổn thương, chân chờ đứng dậy, đỡ cô đi ra cửa.

Tiểu Lý đã sớm khởi động xe hơi, không khí trong xe đã ấm lên. Lăng Bắc Hàn đỡ Úc Tử Duyệt lên xe, rồi sau đó, anh cũng lên xe.

Trong buồng xe không khí yên lặng, Lăng Bắc Hàn lấy sổ khám thai từ trong túi xách của Úc Tử Duyệt, có các loại giấy tờ cùng với một quyển sổ do Úc Tử Duyệt tự mình ghi chép, nhật ký trưởng thành của bảo bảo, một quyển sổ thật to giấy A4 kẹp từng tấm hình siêu âm B qua các giai đoạn....

Lăng Bắc Hàn cảm động nhìn một sổ tầm hình, bốn tháng nay, anh đã bỏ qua những thứ kia....

Úc Tử Duyệt cũng không ngăn cản anh, dù sao anh cũng là ba của đứa nhỏ, anh có quyền xem.

“Dự tính ngày sinh lúc nào?” Lăng Bắc Hàn có chút kích động hỏi, suy nghĩ tính toán đến lúc đó anh có thể ở bên cạnh cô hay không.

Vấn đề đột ngột của anh làm Úc Tử Duyệt sửng sốt một chút, “Khoảng vào ngày mùng 6 tháng 6.” Cô vẫn nhàn nhạt trả lời, cúi đầu, yêu thương nhìn tiểu bảo bảo. Mang thai vừa qua sáu tháng, còn khoảng chừng ba tháng hai tuần lễ nữa là sinh...

Trên khuôn mặt nhuộm đầy ánh sáng yêu thương, anh nhếch miệng cười, mới vừa rồi còn bày ra dáng vẻ lạnh nhạt với anh, bây giờ đã biến mất. Lăng Bắc Hàn cũng không vui vẻ gì, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Đến lúc đó anh sẽ xin nghỉ...” Lăng Bắc Hàn dụ dằng nói.

Giống như Úc Tử Duyệt không nghe thấy lời anh nói, tiếp tục dụ dằng yêu thương vuốt ve bụng mình. Cô nghĩ nên nói cho anh biết, có xin hay không, ở bên cạnh hay không, cô đều không sao cả. Không có anh, cô vẫn có thể cố gắng vượt qua được....

Đối với sự đáp lại của cô, Lăng Bắc Hàn thất bại! Âm thầm thở một hơi, hai người không hề nói một câu nào nữa.

“Ồ, rốt cuộc anh cũng tới!” Bác sĩ nữ phụ trách khám thai cho Úc Tử Duyệt thấy liên tiếp bốn tháng nay không thấy Lăng Bắc Hàn, giọng nói có vẻ giễu cợt, hình như là đang vì phụ nữ có thai mà bất bình. Lăng Bắc Hàn cười xấu hổ, gật đầu một cái.

“Có hơi thiếu máu, kê cho cô loại thuốc này bổ sung sắt!” Bác sĩ xem kết quả thử máu của cô, nói. Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, Lăng Bắc Hàn ở một bên thì cẩn thận nghe, nhớ kĩ.

“Cô có cảm thấy khó chịu ở đâu hay không?” Bác sĩ trung niên với kinh nghiệm phong phú hỏi Úc Tử Duyệt.

“Ở chỗ xương sống thắt lưng, chân cũng sưng vù, nửa đêm sẽ bị chuột rút!” Úc Tử Duyệt suy nghĩ một chút, nói ngắn gọn.

Lăng Bắc Hàn nghe cô nói xong, trong lòng đau đớn, nghĩ đến cô phải chịu khổ, làm sao không đau lòng cho được....

“Những thứ này cũng bình thường, chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, cũng đừng quên rèn luyện, dựa vào tình huống cụ thể!” Bác sĩ nữ lại nói, Úc Tử Duyệt gật đầu. Khám thai xong, hai người đi tới trung tâm dưỡng thai.

Nhìn mỗi người phụ nữ có thai bụng bự bên cạnh đều có chồng đi cùng, Lăng Bắc Hàn cảm thấy áy náy không dứt. Trong lòng Úc Tử Duyệt cũng khẽ ê ẩm, có mấy người biết cô, còn chào hỏi, “Trước khi cô sinh chồng cô rốt cuộc cũng rảnh rồi!” Mấy người phụ nữ có thai cười trêu chọc.

Úc Tử Duyệt cười gật đầu một cái, “Anh ấy đi bộ đội về!” Trước đó cô cũng có nói qua với bọn họ, chồng của cô là quân nhân, bình thường rất ít khi trở về.

Lăng Bắc Hàn lễ phép chào hỏi mọi người.

“Phải ha, quân nhân đều như vậy! Trong tiểu khu của tôi cũng có một chị có chồng quân nhân, bảo bảo ra đời hơn một tháng thì ông chồng mới trở về...” Người phụ nữ cười nói. Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, lúc này, tiếng chuông trong phòng học vang lên, từng đôi vợ chồng trật tự đi vào.

Lăng Bắc Hàn cũng đỡ Úc Tử Duyệt đi vào, ở trước mặt người ngoài, cô cũng cho anh chút mặt mũi.

“Hôm nay nội dung bài học dưỡng thai này là cho ba mẹ, mọi người hãy dùng đất sét trước mặt để nặn ra hình dáng mọi người tưởng tượng trong đầu, bộ dạng của tiểu bảo bảo, trong quá trình nặn ở đây, nhất định phải cùng nói chuyện với bảo bảo nhiều hơn...” Cô giáo dịu dàng nói, các ba mẹ đứng ở phía trước đài, trước mặt bọn họ có để đất sét.

Úc Tử Duyệt cảm thấy cái khóa học này thật thú vị, Lăng Bắc Hàn cũng cảm thấy như vậy.

Chỉ chốc lát sau, tất cả các đôi vợ chồng đều bắt đầu động tác.

Úc Tử Duyệt vẽ mặt hạnh phúc, cười bóp thành bộ dáng của tiểu bảo bảo, “Bảo bảo, con mắt của con nhất định sẽ rất to có đúng hay không?” Lời cô nói làm Lăng Bắc Hàn ngẩn người, quay đầu nhìn về phía cô, chỉ thấy cô vừa nói xong, vừa liếc nhìn vòng quanh, nhìn các cặp vợ chồng khác, còn có người đàn ông trực tiếp nằm trên bụng vợ, hỏi.

Nữ giáo viên đi tới, trách cứ nhìn cái người đàn ông này một cái, “Vị này là ba sao, đừng chỉ nặn, mà phải vuốt ve trò chuyện với tiểu bảo bảo nhiều hơn...” Cô giáo nhìn hai vợ chồng, giáo huấn Lăng Bắc Hàn.

256. Chương 256: Kết Cục (07)

Lời của cô giáo làm cho Lăng Bắc Hàn đen mặt, nhìn những người ba khác còn nằm trên bụng của vợ mình, vừa nói vừa cười, dáng vẻ này đối với anh mà nói thật đúng là nhiệm vụ khó khăn nhất! Lúc này Úc Tử Duyệt âm thầm bật cười trong lòng, muốn anh ấy ở trước mặt nhiều người làm những chuyện buồn nôn như thế được sao?

Vậy hay là dứt khoát giết anh đi cho rồi! Điểm này, cô vô cùng rõ ràng!

Lăng Bắc Hàn cười xấu hổ, rồi sau đó, ngồi xổm người xuống, “Dưỡng thai rất quan trọng, liên quan trực tiếp đến tình cảm tương lai của mọi người với đứa bé, lúc này nên trò chuyện, trao đổi với bé nhiều một chút, việc này hết sức cần thiết!” Cô giáo lại nói. Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, dán lỗ tai tới gần bụng Úc Tử Duyệt, cách một lớp áo len, cẩn thận nghe.

Giống như cảm thấy đứa bé đang đá, đây chính là thai đập ư? Ở trong lòng Lăng Bắc Hàn âm thầm suy nghĩ, sau đó kìm lòng không được, mở miệng: “Con trai, ba là ba của con đây!” Anh nói rất nhỏ, giọng run rẩy, cho thấy giờ phút này anh rất kích động và cảm động.

Con trai giống như nghe được giọng của anh, đá kịch liệt hơn, “A...” Tên tiểu tử này! Úc Tử Duyệt cảm giác đứa bé đá rất mạnh, so với lúc trước lợi hại hơn rất nhiều, khiến cô kêu thành tiếng.

“Không sao chứ?” cô giáo còn chưa rời đi quan tâm hỏi.

“Đứa bé vừa mới đá tôi một cái! Lực rất mạnh!” Úc Tử Duyệt tươi cười nhìn cô giáo đáp.

“Việc này chứng minh, bây giờ cảm xúc của đứa bé rất kích động, xem ra là do bộ dạng của chồng cô khiến cậu nhóc như thế.... cố gắng lên!” Cô giáo nói xong, sau đó rời đi. Úc Tử Duyệt cúi đầu, chỉ thấy tay Lăng Bắc Hàn vụng về vuốt ve bụng của cô.

Khi anh ngẩng đầu lên thì cô xoay tầm mắt, tiếp tục nắn đất sét. Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng dứt quãng mà nói rất nhiều lời với con trai, trong lúc đó con trai càng không ngừng đáp lại anh.

“Tiểu tử thôi! Không cho phép giày vò mẹ con!” Cảm giác đứa bé lại đá lợi hại, Lăng Bắc

Hàn giao huấn. Úc Tử Duyệt nhưng cũng không thêm để ý, cô thích con trai đá cô như vậy, nhất là những lúc cô cảm thấy cô đơn.

Sau khi kết thúc khóa dưỡng thai, Lăng Bắc Hàn đỡ Úc Tử Duyệt đi về phía cửa thang máy, cô cũng không né tránh, chỉ là lặng lẽ tùy ý anh đỡ. Lúc đang đợi thang máy, Lăng Bắc Hàn phát hiện dây giày của cô bị tuột ra, vội vàng buông tay ra, đi vòng qua trước mặt cô, ngồi xổm người xuống buộc lại dây giày giúp cô....

Cửa thang máy phản xạ ra hình ảnh anh giúp cô thắt dây giày, thoát nhìn rất ấm áp động lòng người. Úc Tử Duyệt nhếch môi cười cười, lúc Lăng Bắc Hàn đứng dậy thì phát hiện cô đang cười, nụ cười kia nhân nhật, làm tim anh đập nhanh.

“Vào thôi!” Lăng Bắc Hàn đỡ cô vào thang máy.

Úc Tử Duyệt vừa nói vừa cười với mấy người mẹ khác trong thang máy, nhưng mà sau khi lên xe, cô lại khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh lạnh nhạt như vậy. Lăng Bắc Hàn không chịu nổi cái bộ dáng này, đưa tay ra nắm lấy tay của cô, Úc Tử Duyệt lại theo bản năng muốn rút tay về, thế nhưng anh lại bá đạo cầm chặt.

“Đừng... làm ra dáng vẻ như vậy đối với anh!” Lăng Bắc Hàn đau đớn thấp giọng, giọng nói gần như van xin.

“Vậy em nên đối với anh như thế nào?” Cô lạnh nhạt nhìn anh, lạnh nhạt nói, cả người cô đều mang đến cho anh một cảm giác không giống như trước kia, một dáng vẻ hoạt bát, yêu anh như vậy. Bây giờ thì trầm tĩnh, lạnh nhạt, xa cách. Hiện tại cô làm anh cảm thấy, thái độ của cô đối với người nhà, con trai trong bụng vẫn giống như vậy....

Duy chỉ có đối với anh....

“Em có thể đánh anh, mắng anh, giận anh, nhưng Úc Tử Duyệt, đừng đối xử... lạnh nhạt với anh như vậy!” Trong lòng Lăng Bắc Hàn tràn đầy ủy khuất nói, trong lòng rất là khó chịu!

Lời của anh, làm lòng Úc Tử Duyệt không khỏi đau xót, khóe miệng nở nụ cười giấu cợt, “Em cảm thấy hiện tại mình rất tốt, cảm giác đối với anh đã dần phai nhạt, hiện tại trong lòng em, con trai, mới là quan trọng nhất! Lăng Bắc Hàn, anh nên vui mừng, bởi vì về sau em cũng sẽ không vì công việc của anh mà tức giận không vui nữa!” Úc Tử Duyệt thật bình tĩnh, gần từng chữ, ánh mắt cũng bình tĩnh nhìn anh.

Cô cảm thấy bây giờ thái độ của mình đối với anh rất tốt, đối với anh cô vẫn còn có tình cảm, thế nhưng phần cảm tình này không còn sâu sắc như đối với đứa bé. Bây giờ ở trong mắt cô, Lăng Bắc Hàn cùng bà cụ, ba chồng mẹ chồng, đều là người nhà của cô, là ba của đứa bé.

Cô sẽ không ly hôn với anh, cũng sẽ không hối hận lần lựa chọn thứ hai này của mình.

Con trai mới quan trọng nhất?

Lăng Bắc Hàn hoảng hốt nhìn cô, trong lòng chua xót!

“Có phải em đang tức giận anh phải không? Oán trách anh không trở lại đúng lúc? Oán trách anh không có liên lạc với em? Nếu có thể liên lạc, anh có thể không liên lạc với em sao?” Lăng Bắc Hàn tức giận rống lên nói, lòng tràn đầy chua xót, chỉ có thể nuốt vào bụng!

Lúc rơi xuống nước, thân thể bị bám vào đáy thuyền, thiếu chút nữa bỏ mạng. Nhìn những đồng đội đang cứu viện, thế nhưng anh vẫn còn phải đuổi theo Tư Đồ Ngạn đang chạy trốn.... Anh không muốn về nhà sao? Không muốn liên lạc với cô sao? Không nhớ cô sao?

Nhưng anh chỉ có thể nghĩ mà thôi! Lại không thể vì tư lợi, buông tha lợi ích của quốc gia cùng nhân dân!

Anh cho là cô có thể hiểu và thông cảm cho anh, dù sao, bọn họ đã trải qua nhiều biến cố như vậy đã tạo thành một loại ấn ý, cô sẽ ở nhà an tâm chờ anh trở về. Trước đó anh cũng một mực tin rằng cô sẽ tin tưởng anh....

“Anh hiểu lầm, em không phải oán trách gì cả. Công việc của anh, em có thể hiểu. Chẳng qua là bây giờ đối với em, anh, bà nội, cùng ba mẹ giống nhau đều là người nhà của em....” Úc Tử Duyệt nhìn anh bình tĩnh nói.

Lời của cô làm tim anh quặn đau, lồng ngực chua xót. Ý của cô đúng là, không thương anh!

Chán nản buông tay cô ra, Lăng Bắc Hàn ở một bên lặng lẽ tiêu hóa đau nhức trong lòng.

“Bắc Hàn, bác sĩ nói thế nào?” Trên bàn cơm, người một nhà rất cuộc cũng được đoàn viên ngồi chung một chỗ. Hôm nay Tiểu Dĩnh đặc biệt vui vẻ, gấp thức ăn cho Úc Tử Duyệt, sau đó hỏi Lăng Bắc Hàn đang ngồi im lặng không nói gì.

Lúc này Lăng Bắc Hàn mới ngẩng đầu lên, “Bác sĩ nói hiện tại hơi bị thiếu máu, phải bổ sung chất sắt!” Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt đáp.

“Như vậy.... về sau bảo dì Vương làm nhiều đồ ăn có chất sắt cho Tử Duyệt, phải ăn nhiều gan heo....” Tiểu Dĩnh nói.

“Ừm! Bác sĩ còn kê đơn thuốc bổ sung sắt nữa!” Úc Tử Duyệt cười nói, gấp thức ăn cho bà cụ. Thời gian bốn tháng này thật lâu đã giúp cô cải thiện mối quan hệ với người nhà họ Lăng, người trong nhà cũng thật tâm thành ý với cô.

“Bắc Hàn, lúc ăn cơm mà sao cái bao da trên tay kia không tháo ra?” Bà cụ nhận thấy được vẻ mặt khác thường của cháu trai, hỏi.

Mặt Lăng Bắc Hàn hơi cứng ngắc, “Có bị thương một chút! Không sao cả....” Bình tĩnh tự nhiên nói, chỉ có Lăng Chí Tiêu mới biết tình huống của anh.

“Bắc Hàn, lúc con ở Cambodia không bị thương tích gì chứ?” Tiểu Dĩnh nhìn con trai gầy đi rất nhiều, đau lòng hỏi.

Lăng Bắc Hàn cười, “Mẹ xem dáng vẻ con hiện giờ giống như là đã bị thương sao?” Anh hỏi ngược lại, Lăng Chí Tiêu cau mày, cũng không nói nhiều nữa, để ọi người biết chỉ càng thêm khổ sở thôi.

Úc Tử Duyệt vô tư lự ăn món ăn, hiện tại cô ăn được rất nhiều, bọn họ mới vừa trò chuyện với Lăng Bắc Hàn nhưng trong lòng cô vẫn thật bình tĩnh.

“Hiện tại Khải Chính ra sao rồi? Nghe nói bác ba với dì Chu của con lại đi nước Mĩ thăm rồi...” Tiểu Dĩnh lại hỏi.

“Cậu ấy đã tỉnh, không có gì đáng ngại, còn phải quan sát thêm! Đoán chừng còn phải tiếp tục ở lại nước Mĩ trị liệu một thời gian nữa, bác ba cũng đi làm sao?” Lăng Bắc Hàn vừa nói xong, cũng nghi ngờ mà hỏi.

“Là vì hôn sự của Bắc Sam và Khải Chính.... trước kia đã đính hôn, hiện tại nên hủy bỏ từ hôn mới phải...” Tiểu Dĩnh nói.

Trái lại Úc Tử Duyệt rất quan tâm chuyện này, nghe nói Lục Khải Chính muốn nối lại quan hệ với Lăng Bắc Sam, trong lòng không khỏi cảm thấy Nhan Tịch vì anh ta không đáng giá! Tại sao Lục Khải Chính còn dính líu tới chị ấy? Hại chị ấy thành như vậy?

Chỉ là cũng nghe chị ấy vào lễ mừng năm mới, người trong nhà đã thúc giục đi xem mắt, không biết kết quả ra sao....

Lăng Bắc Hàn nghe mẹ vừa nói như thế, liền hiểu chắc là Lăng Bắc Sam thông báo cho bọn họ! Nha đầu này làm sao lại không chịu nghe khuyên bảo như vậy? Lúc này, anh lo lắng cho Lục Khải Chính sẽ khó xử.

“Nên từ bỏ, lão Lục không có tình cảm với Bắc Sam, bà nội, dưa hấu xanh không ngọt, bà cố gắng khuyên nhủ Bắc Sam đi!” Lăng Bắc Hàn nói với bà cụ.

“Bác Hàn, sao con biết Khải Chính không có tình cảm với Bắc Sam? Không phải sợ liên lụy tới Bắc Sam mới từ hôn sao?” Tiểu Dĩnh hỏi, đối với mấy chuyện này Lăng Chí Tiêu cũng không quan tâm.

“Chính miệng Lục Khải Chính nói!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Không có tình cảm cũng có thể từ từ bồi dưỡng, người nhà họ Lăng và họ Lục vốn là môn đăng hộ đối...” Tiểu Dĩnh lại thăm hỏi.

“Mẹ! Chuyện này mẹ chớ quản nhiều! Lão Lục cũng không dễ dàng như vậy!” Lăng Bắc Hàn buồn bực nói.

“Tiểu tử này, chuyện tình của anh em cũng rất dễ bụng đầy! Bà đây già khom rồi nên cũng mặc kệ thôi, cũng không quản được! Thích làm sao thì làm thế đi! Bà chỉ chờ ôm chắt trai của bà thôi!” bà cụ thăm hỏi.

Úc Tử Duyệt cười cười, “Bà nội anh minh!” Lại gấp rau cho bà cụ, Úc Tử Duyệt cười nói.

Lăng Bắc Hàn chưa xót nhìn Úc Tử Duyệt, cô đối xử với những người đối diện còn tốt hơn nhiều so với anh!

Sau bữa cơm chiều, người một nhà ở phòng khách xem ti vi, Úc Tử Duyệt càng không ngừng đi lại trong phòng khách, đây cũng là một loại rèn luyện. Lăng Chí Tiêu cùng trò chuyện với Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt nghe nói anh được thăng chức lên phó đoàn, cấp bậc là Trung tá, cũng nghe nói ngày mai anh còn phải chạy về đơn vị.

Những tin tức này đối với cô cũng không gợi lên gợn sóng gì.

Hơn chín giờ tối, bà cụ đuổi Úc Tử Duyệt lên lầu nghỉ ngơi, Tiểu Dĩnh cũng nháy mắt với con trai. Lăng Bắc Hàn chạy tới đỡ Úc Tử Duyệt đi lên lầu, Úc Tử Duyệt cũng không cự tuyệt.

“Anh đi chuẩn bị nước nóng...” Lăng Bắc Hàn nói xong, đi vào phòng tắm. Úc Tử Duyệt cũng không ngăn cản, cô đi tới tủ treo thay quần áo....

Lăng Bắc Hàn từ phòng tắm ra ngoài, chỉ thấy Úc Tử Duyệt lỏa thể, nâng cao bụng bự thay đồ bên tủ treo quần áo, thân thể của cô so với trước kia đầy đà không ít, điểm này, làm anh rất vui mừng. Úc Tử Duyệt mặc bộ áo choàng tắm, lúc xoay người, liền nhìn thấy anh.

“Nước đã xong...”

“Ừ...” cô nhàn nhạt trả lời, đi tới phòng tắm, Lăng Bắc Hàn cũng đuổi theo, “Anh không cần đi vào, em có thể tự tắm!” Úc Tử Duyệt nói xong muốn kéo cửa lại, nhưng thân thể cao lớn của Lăng Bắc Hàn lại bá đạo chen lấn vào....

“Anh giúp em!” Anh trầm giọng nói, bụng cô to như vậy làm sao có thể tự tắm? Nhưng anh không biết, Úc Tử Duyệt vẫn luôn tắm một mình, dì Vương cũng muốn đi lên giúp một tay, nhưng buổi tối cũng bị cô cự tuyệt, những chuyện này, tự cô có thể làm.

“Không cần, em vẫn luôn tự tắm rửa.” Úc Tử Duyệt thản nhiên trả lời, đi tới bên bồn tắm, cởi áo choàng tắm ra, bước vào trong bồn tắm bốc hơi....

257. Chương 257: Kết Cục (8)

Sàn nhà trong phòng tắm được lót rất nhiều đệm lót chống trơn, Lăng Bắc Hàn đứng ở cửa, nhìn cô gái nhỏ vốn dĩ vẫn lệ thuộc vào mình mà bây giờ đang tự mình ngồi xuống ngâm mình trong bồn tắm, trong lòng cảm thấy đau nhức.

Anh nhớ cô đã từng nói, chỉ những lúc anh ở nhà cô mới có thể lệ thuộc vào anh như vậy. Nhưng bây giờ....

Lăng Bắc Hàn bước lên, ngồi xổm xuống bên cạnh bồn tắm, vừa muốn cầm lên khăn lông lên lại bị cô đoạt lấy, “Em nói tự em có thể tắm, tối nay anh ngủ ở thư phòng đi, hiện tại bụng lớn, hai người cùng giường sẽ va chạm!” Úc Tử Duyệt nói thẳng. Điều cô nói cũng đều là sự thật, bác sĩ cố gắng nhấn mạnh bụng lớn không thể bị va chạm.

Việc đó có thể cẩn thận tiến hành, nhưng hiện tại cô không muốn làm việc đó cùng anh!

“Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn tức giận quát, “Con mẹ nó anh chịu đủ rồi! Rốt cuộc em muốn như thế nào?” .

Úc Tử Duyệt bị anh la lên như vậy, ngớ ngẩn, “Em không muốn gì cả!” Đôi tay cô theo bản năng vuốt ve bụng, nhìn anh chằm chằm, hết lớn. Cũng sợ hù dọa đứa bé.

Lăng Bắc Hàn nhìn bộ dáng quật cường của cô, trong lòng vừa tức vừa thương, bàn tay không kiềm được, giữ chặt cái ót cô, hung hăng hôn môi của cô, hút mảnh liệt, gặm nuốt, đem nỗi nhớ nhung của mình trút xuống nụ hôn này...

Úc Tử Duyệt cảm thụ nụ hôn nhiệt tình của anh, trong lòng vẫn rung động. Cô vẫn thích anh, chỉ là không mãnh liệt như trước kia mà thôi. Cô hiểu tại sao anh tức giận, bởi vì cô lạnh nhạt? Hai cánh tay đẩy ngực anh ra, giờ phút này, Lăng Bắc Hàn cũng buông cô ra.

Nhưng môi bị anh hôn nóng lên, thấy đau, Úc Tử Duyệt nhìn anh, cười nhạt, “Lăng Bắc Hàn, thật sự không phải là em không tha thứ cho anh, em hiểu công việc của anh. Anh không cảm thấy em như vậy rất tốt sao? Anh muốn em ngày ngày lo lắng sợ hãi vì anh sao? Em còn yêu anh, xem anh như gia đình của em, người thân, ba của đứa bé. Nhưng mà không giống như trước kia tất cả đều lệ thuộc vào anh....” Cô cười nói, hi vọng anh có thể hiểu.

Trong phòng tắm là không khí bi thương. Lăng Bắc Hàn đứng ở nơi này, sững sờ nhìn vẻ mặt thản nhiên của cô, trong lòng chua xót. Cô nói rất có đạo lý, khiến cho anh không có cách nào phản bác, phản bác lời nói đó chính là anh ích kỷ!

“Nói thật hay, nói rất hay! Như vậy, anh nên đối xử với em như thế nào, cần phải như thế nào chứ?” Lăng Bắc Hàn tức giận rống lên nói, đoạt lấy khăn lông, lau lưng giúp cô, “Nếu em coi anh là chồng em, thì sẽ để cho anh giúp em tắm!” Lăng Bắc Hàn cố nén lòng chua xót, gặm nhẹ nói.

Đều là lỗi của anh! Cô không sai! Sai là tại anh là quân nhân! Anh không thể giống như một người đàn ông bình thường, ngày ngày chăm sóc cô, bên cạnh cô! Là lỗi của anh! Anh đang gào thét trong lòng, nhưng động tác trên tay lại vô cùng nhẹ nhàng, giống như là đang lau ột tác phẩm nghệ thuật trân quý.

Úc Tử Duyệt không ngăn cản anh nữa, cầm lấy một cái khăn lông khác, nhẹ nhàng ôm ái lau chùi bụng to của mình, “Bảo bảo, đang tắm rửa, không được phá nha?” Úc Tử Duyệt tự nhiên cười nói, rõ ràng cảm giác con trai lại đá nữa rồi.

“Trẻ như thế còn chưa ngủ, thật nghịch ngợm....” Cô vừa cười nói, khuôn mặt đầy yêu thương, giọng nói hết sức dịu dàng.

Động tác Lăng Bắc Hàn khẽ cứng ngắc, cảm giác giờ phút này cô rất bình thường....

“Tiểu tử ra ngoài nhất định là nhóc con nghịch ngợm!” Lăng Bắc Hàn không nhịn được nói, Úc Tử Duyệt liếc hần một cái, “Bé trai nên nghịch ngợm!” Giọng điệu hoàn toàn là che chở con trai.

Lòng Lăng Bắc Hàn tràn đầy ghen tức, “Bé trai nên trầm ổn mới tốt!” Anh phản bác.

“Ngần vạn lần đừng giống như anh buồn bực khó chịu!” Úc Tử Duyệt lại phản bác, chỉ là không có nhìn lại anh một cái, vẫn nhìn bụng của mình, đôi tay càng không ngừng vuốt ve.

“.... Anh đây là chứng chặc!” Anh lại nói, lời ngon tiếng ngọt buồn nôn anh không thể nói ra miệng, đây là tính cách của anh, không thể học được những thứ kia. Vậy mà cô gái nhỏ này lại ghét bỏ tính tình trầm ổn của anh chứ?

Nói gì vẫn thích anh. Lăng Bắc Hàn cười khổ trong lòng. Lúc thương anh, cô xem anh như là báu vật, mặc kệ anh có khuyết điểm có lớn đi chăng nữa cũng có thể bao dung. Hiện tại, bây giờ tình cảm phai nhạt liền ghét bỏ anh....

Úc Tử Duyệt cười cười, “Tóm lại, con em sẽ không giống dạng người khó chịu như ai kia, nếu không trưởng thành sẽ chẳng có cô dâu nào tìm tới...” Úc Tử Duyệt không nhịn được cười giỡn nói.

“Em....!” Lăng Bắc Hàn phát cáu, “Vậy tại sao anh tìm được?” Khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, anh nói.

Anh hỏi ngược lại, làm cô nhất thời không có cách nào phản bác, mới vừa giấu cợt anh nhưng bây giờ không phải giống như cô đang tự tát vào mặt mình sao?

Tại sao mình lại yêu anh đây? Úc Tử Duyệt khổ sở mà nghĩ, liếc anh một cái, giùng giàng muốn đứng dậy. Lăng Bắc Hàn vội vàng đỡ cô dậy, khoác thêm chiếc khăn lông cho cô, sau đó liên tục lau hết nước trên người cô, Úc Tử Duyệt cũng để anh lau giúp.

“Còn phải gội đầu sao?” Lăng Bắc Hàn lại hỏi.

“Không cần làm phiền anh, tự em....” Cô còn chưa nói hết, anh đã kéo cô đi gội đầu....

“Không cần khăn lông nữa, hiện tại con trai đã phát triển hoàn toàn, không sợ phóng xạ, có thể dùng máy sấy.” Lăng Bắc Hàn giúp cô lau tóc, Úc Tử Duyệt nói. Người ấy vội vàng thức thời đi lấy máy sấy, chỉ chốc lát sau, cô bị anh kéo vào trong ngực, hưởng thụ sự phục vụ của anh.

Hình ảnh phản xạ trong gương, bộ dáng anh sấy tóc giúp cô ấm áp tốt đẹp như vậy. Úc Tử Duyệt cười cười, chỉ là trong lòng ít đi mấy phần rung động mà thôi. Lăng Bắc Hàn hưởng thụ việc giúp cô sấy tóc, vì cô làm chút chuyện, bàn tay trong tóc của cô nhẹ nhàng. Vốn dĩ tóc cô hơi quăn bởi vì quá dài nên đã bị cắt bớt, do lúc mang thai không được sấy tóc, thoát nhìn rất đen, rất thẳng....

Anh cảm giác mình nên chịu đựng sự lạnh nhạt của cô như vậy đối với cô cũng rất công bằng, chỉ cần cô ấy vui vẻ, là tốt rồi.

“Bà xã, cực khổ....” Tiếng máy sấy vừa biến mất, từ bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của anh. Cả người Úc Tử Duyệt run lên, muốn né tránh nhưng hai cánh tay của anh đã ôm cô lại từ phía sau, đặt ở trên bụng cô.

“Mặc kệ em có thái độ gì đối với anh, anh cũng phải nói, đi theo anh, quả thật rất uất ức cho em! Anh không phải là một người chồng tốt, người cha....” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói ra sau lưng cô, vô số lần anh tự trách mình, đã từng áy náy, cô càng thương anh, anh càng cảm thấy có lỗi với cô, cũng càng áy náy.

Cho nên, khoảng thời gian anh có thể bên cạnh cô anh rất quý trọng, càng thương cô, cưng chiều cô, trong lòng anh mới cảm thấy thăng bằng hơn một chút.

Lời nói áy náy của Lăng Bắc Hàn truyền tới tai, Úc Tử Duyệt buộc phải cân nhắc, khẽ lắc đầu, “Em thật sự không trách anh, đây cũng là sự lựa chọn của em. Từ lần thứ hai đồng ý lời cầu hôn của anh đến bây giờ, em không có hối hận, chưa từng oán trách.” Úc Tử Duyệt lạnh nhạt nói.

“Anh rõ rồi, ngủ đi!” Lăng Bắc Hàn buông ra, để cho cô nằm xuống, đắp kín mền cho cô, nói.

Úc Tử Duyệt thấy anh đi tắm, chốc lát sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, cô nhắm mắt lại. Cô cảm thấy may mắn vì tình cảm của mình đối với Lăng Bắc Hàn không giống dạng ỷ lại như trước kia nữa, như vậy về sau cũng sẽ không lo lắng sợ hãi nhiều vì anh, tốt vô cùng.

Cô tin tưởng, anh cũng rất đồng ý cô như vậy, bởi vì như thế anh có thể yên tâm đi phần đầu bảo vệ tổ quốc.

Cho đến khi tiếng nước chảy biến mất, cô cũng chưa ngủ, chỉ an tĩnh nhắm hai mắt, cho là anh sẽ mặt dày leo lên giường ngủ, nhưng đợi rất lâu không thấy, sau đó cảm giác ánh đèn trong phòng cũng được tắt đi, anh không có lên giường.

Lăng Bắc Hàn tự giác ngủ trên sofa, nhưng mà cũng không ngủ được, hai mắt vẫn an tĩnh nhìn cô nằm trên giường.

Úc Tử Duyệt thầm phát hiện anh đã ngủ trên sofa rồi, nhếch môi cười cười, nhắm mắt lại, an tâm ngủ. Lăng Bắc Hàn vẫn không ngủ, trong đầu không ngừng nhớ về dáng vẻ của cô thời gian trước kia, tình cảm đối với anh nhiệt tình như lửa vậy....

Đợi đến khi cô ngủ say thì anh lặng lẽ đi đến, ngồi ở bên giường, mở một chiếc đèn nhỏ ra, len lén nhìn dáng vẻ khi ngủ của cô.

Anh được thăng chức lên phó đoàn, nhưng cũng không cảm thấy vui vẻ chút nào. Đối với anh mà nói, tích cực trong công việc không phải vì thăng quan tiến chức, anh cũng không phải muốn hy sinh cô cùng đứa bé để đổi về những thứ vinh quang kia, chỉ bởi vì tín ngưỡng.

Anh có thể vì cô mà chết, nhưng lại không có biện pháp buông tha hai chữ tín ngưỡng.

Trên mu bàn tay, một mảng da non màu đỏ thô kệch nằm một chỗ tạo thành vết sẹo xấu xí đáng sợ. Lăng Bắc Hàn đưa bàn tay mang vết sẹo chậm rãi vuốt ve gương mặt cô, bao hàm yêu thương...

Anh không nên ích kỷ như vậy, yêu cầu trong mắt trong lòng cô chỉ có một mình anh. Có lẽ cô nói đúng. Anh sẽ điều chỉnh mình thật tốt, nhưng, nghĩ đến việc cô không thương anh giống như trước kia, trái tim anh vẫn rất đau, đau vô cùng!

“Ừm.... a....” Nét mặt của cô trở nên khổ sở, Lăng Bắc Hàn sợ hãi, chỉ thấy hai chân cô cử động, ý nghĩ trước tiên của anh là cô bị chuột rút rồi!

Lăng Bắc Hàn vén chăn lên, một tay đè hai chân đang cử động lại, một tay nhẹ nhàng xoa bóp trên đùi cô.

“Hí...” Úc Tử Duyệt tỉnh lại, khẽ nâng người lên, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn ngồi ở đó bóp chân ỳnh, “Đừng đụng em.... rất đau!” Lúc bị chuột rút, càng đụng thì càng đau, Úc Tử Duyệt tức giận nói.

“Kiên nhẫn một chút! Xoa bóp một chút là được!” Lăng Bắc Hàn lo lắng nói, nhìn hai chân sưng vù của cô, trong lòng càng thêm khổ sở!

Úc Tử Duyệt không dám cử động, chỉ để anh xoa bóp, dần dần cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Được rồi, hết tê rồi, đừng bóp nữa....” Úc Tử Duyệt bình tĩnh nói, quả thật đã không tê nữa. Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, đắp kín mền cho cô.

“Có đói bụng không, có muốn ăn cái gì không?” Anh dịu dàng hỏi, giờ phút này anh rất hi vọng cô làm nũng với anh để cho anh đi mua cái gì đó vì cô, nhưng cô lại lắc đầu một cái nói không muốn, “Sáng mai anh còn phải trở về đơn vị mà, đi ngủ sớm một chút đi!” Úc Tử Duyệt quan tâm nói, rất đúng tiêu chuẩn một người vợ.

Lăng Bắc Hàn không trả lời, chỉ tắt đèn, đi tới bên sofa, nhưng không có nằm xuống, cứ ngồi vậy mà trầm tư, đợi lúc cô ngủ say, anh lại chạy tới mép giường ngồi xuống an tĩnh nhìn cô.

Rạng sáng ba bốn giờ, Úc Tử Duyệt rất khát muốn đi uống nước, mở đèn lên thì bị người ngồi ở đầu giường dọa cho hết hồn.

“Anh...anh ngồi ở đây làm gì vậy?”

“Làm sao em lại tỉnh rồi? Khó chịu chỗ nào hả?” Lăng Bắc Hàn lo lắng hỏi.

“Em đi uống nước!” Úc Tử Duyệt tức giận nói, Lăng Bắc Hàn liền vội vàng đứng lên đi rót nước, cô cử động thân thể, ngồi dựa vào đầu giường. Chỉ chốc lát sau anh trở lại, đem ly nước đưa cho cô....

“A...” Chỉ nghe Úc Tử Duyệt kêu khẽ một tiếng, hai mắt hoảng sợ nhìn bàn tay đang cầm ly nước cho cô, phía trên mu bàn tay là một vết sẹo làm cho người ta kinh hãi, nhìn rất đáng sợ....

258. Chương 258: Kết Cục (08)

Lăng Bắc Hàn biết cô đang nhìn cái gì, vội vàng đổi tay cầm cái ly, nghĩ dấu tay trái đi, ai ngờ, cô lại bắt được tay của anh. Tay Úc Tử Duyệt nắm chặt tay anh, kinh ngạc nhìn vết sẹo dữ tợn trên mu bàn tay ấy, hết sức đau lòng.

“không có việc gì! Vết thương nhỏ thôi!” Rốt cuộc cô vẫn còn đau lòng vì anh, nhưng anh lại không muốn cô vì anh mà đau lòng, lo lắng. Trầm giọng nói, cũng buồn bực vì mình sợ ý quên không mang bao tay, muốn rút tay về nhưng cô lại giữ thật chặt.

Đó là bị phỏng, thịt mới kéo da non, thoát nhìn rất dữ tợn, rất đau lòng. Úc Tử Duyệt ngược mắt, nhìn gương mặt tuần tú của anh, “Còn có vết thương nào khác không?” cô quan tâm hỏi. Trong đầu hiện lên tin tức trên TV, trên mặt biển nổ tung như vậy. Đó là một hình ảnh rung động lòng người.

“Bị thương như vậy còn có thể trở lại nguyên vẹn sao?” Lăng Bắc Hàn cười hỏi ngược lại cô như không có việc gì, tránh tay cô ra, “Uống nước đi!” Giọng nói vẫn cứng chiều cô như cũ.

Trong lòng Úc Tử Duyệt chua xót, có chút khó chịu, đang cầm cái ly, từ từ uống xong.

“Còn uống nữa không?” Thấy cô uống cạn sạch nửa ly nước, Lăng Bắc Hàn dịu dàng hỏi. Úc Tử Duyệt lắc đầu một cái, “Anh đến thư phòng ngủ đi!” cô quan tâm bảo, chưa từng quên lần trước anh ngủ trên sofa còn bị té xuống.

“Anh ngủ ở kia cũng được, em mau ngủ đi, giờ vẫn còn sớm!” Đỡ cô nằm xuống, chỉnh lại chăn, Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, tắt đèn đầu giường, còn anh đi đến bên sofa nằm xuống lần nữa.

“Vết sẹo kia....” Trong lòng Úc Tử Duyệt bởi vì vết sẹo trên mu bàn tay của anh mà gợn sóng, cô lăm bặm mở miệng.

“Có thời gian anh sẽ đi làm lại nó!” Lăng Bắc Hàn lớn tiếng nói, không nói cho cô biết nửa bên mặt của anh cũng có vết sẹo như thế, nhưng mà so với vết thương của Lục Khải Chính thì cái này căn bản không là gì cả!

“Ừm!” Úc Tử Duyệt trầm giọng nói, đôi tay nín cái chăn thật chặt, chớp mũi chua chua.

Lăng Bắc Hàn nằm trên ghế sa lon, đầu óc rất loạn, trong lòng rõ ràng rất chua, rất khổ sở, rất bất mãn, lại không có biện pháp thổ lộ. Chỉ có thể nín, còn phải buộc mình điều chỉnh. cô lạnh nhạt với anh như vậy, sẽ dễ làm cho anh nghĩ là, cô không thương anh!

sự thật này, làm anh khổ sở!

Hơn năm giờ sáng, Lăng Bắc Hàn đã dậy rồi, dường như cả một đêm anh không có ngủ, xuống lầu thì dì Vương đã bắt đầu bận rộn, anh cố ý đi tới phòng bếp tìm dì Vương hỏi lung tung này kia, đều là vì Úc Tử Duyệt.

“Lúc cậu không có ở đây, Duyệt Duyệt rất kiên cường, cũng không có khóc lóc rối rít, rất hiểu chuyện, không để ọi người phải lo lắng. Ăn cũng tốt, tất cả những gì tốt cho đứa bé, cho dù không thích ăn cũng buộc chính mình phải ăn!” Nhắc tới Úc Tử Duyệt, dì Vương khen không dứt miệng.

Lăng Bắc Hàn đứng một bên tự mình làm điểm tâm cho Úc Tử Duyệt, vừa nghe dì Vương nói, anh vừa vui mừng vừa đau lòng.

“A Hàn, để dì làm đi...”

“không sao mà.” Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt cự tuyệt, anh chỉ muốn làm bữa cơm sáng cho cô. Dì Vương hiểu ý, cũng không nói gì, chỉ cầm mấy cây thông bóc vỏ.

“Cậu đó, quá im lặng, không giỏi nói chuyện!” dì Vương nói huyên thuyên, Lăng Bắc Hàn chỉ cười, nước sôi, bắt đầu bỏ bột bắp vào, cô ấy chắc vẫn rất thích ăn cháo ngô .

“Còn cười khúc khích! cô gái như Duyệt Duyệt rất dễ dụ đấy!” Dì Vương nhìn Lăng Bắc Hàn nghiêm túc nấu cháo, cầm cái muỗng khuấy không ngừng trong nồi, nói.

Lăng Bắc Hàn cười, nói, “Có yêu hay không không cần giắt khoe miệng...” Giảm lửa xuống, Lăng Bắc Hàn đi tới tủ lạnh lấy trứng gà ra, dì Vương giúp anh cắt nhỏ hành lá.

“Tuy nói là như vậy, nhưng con gái rất dễ bị dao động bên tai, thích nghe những lời nói ngọt ngào!” Dì Vương lại nói, “Kể từ sau khi Duyệt Duyệt đến, ngôi nhà này cũng trở nên rất vui vẻ, chờ qua ba tháng nữa, đứa bé ra đời, sẽ náo nhiệt hơn...” Dì Vương về mặt ôn tồn cười nói.

Lăng Bắc Hàn vừa đánh trứng gà, trong đầu vừa tưởng tượng cảnh tượng ấm áp tốt đẹp như vậy, tưởng tượng dáng vẻ Úc Tử Duyệt ôm đứa bé kích động vui mừng. cô ấy nói không sai, về sau có đứa bé, cô ấy sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.

Úc Tử Duyệt tỉnh lại, thoải mái vặn eo, giùng giàng đứng dậy, nhìn về phía ghế sa lon thì nơi đó đã không còn bóng dáng của Lăng Bắc Hàn, phía trên cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.... chẳng lẽ anh ấy dậy sớm đi rồi?

Cười chưa xót, nhìn chiếc bụng tròn vo của mình thì nỗi khổ sở này có thể thay thế bằng nụ cười tươi tắn, “Bảo bảo, chào buổi sáng nè! Hôm nay hình như trời rất trong xanh!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng cười nói, vuốt ve cái bụng sau đó xuống giường, không có đi rửa mặt ngay mà ngược lại đi đến cửa sổ, kéo rèm che ra, theo bản năng nhìn xuống lầu dưới. Xe vẫn còn ở đây....

Anh ấy chưa đi....

“không sai! Đúng là rất trong, hôm nay ánh mặt trời sẽ rất tốt! Buổi trưa chúng ta đi phơi nắng có được không?” Vuốt ve bụng lớn, Úc Tử Duyệt dịu dàng cười nói, “A.... mẹ quên mất, hôm nay chúng ta phải đi chụp ảnh!” Úc Tử Duyệt vừa đi vừa nói.

“Mẹ ngốc thật, chút chuyện này mà cũng quên mất!” Mang thai sáu bảy tháng, trí nhớ quả thật không tốt lắm, cô nở nụ cười đi tới phòng vệ sinh.

Lăng Bắc Hàn núp ở cửa phòng ngủ, nghe được rõ ràng những lời cô nói, dáng vẻ mới vừa rồi của cô đều giống như trước kia, một chút cũng không thay đổi, đối với con trai làm sao lại có thể nhiệt tình sáng sủa như vậy, mà đối với anh lại giống như người xa lạ!

Sau khi Úc Tử Duyệt rửa mặt xong ra ngoài, phát hiện Lăng Bắc Hàn đang đứng ở cửa sổ, trên người mặc chiếc áo khoác mà cô mua cho anh, đưa lưng về phía cô....

“Anh chưa đi à?” cô cất giọng hỏi, đi tới tủ treo lấy quần áo mặc.

cô nói cái gì? Ước gì anh nhanh nhanh rời đi hay sao? Lăng Bắc Hàn chưa xót nghĩ, sau đó xoay người lại thì phát hiện cô đang xoay lưng về phía anh mặc áo ngực, đôi tay dùng sức cài móc gài, bộ dáng rất cố gắng, anh vội vã tiến lên.

“A...” Cảm giác anh dựa gần, Úc Tử Duyệt đỏ mặt, kêu lên.

“Hơi nhỏ một chút rồi, không chật sao?” Lăng Bắc Hàn cảm giác áo ngực của cô hình như hơi nhỏ, trầm giọng hỏi. Đưa tay, động tác tự nhiên sửa sang lại áo cho cô, ngực của cô so với trước kia lại lớn lên không ít, hầu kết Lăng Bắc Hàn khẽ run rẩy.

Nhanh chóng lộ ra tà niệm.

“Cũng tạm được! Bớt chút thời gian em sẽ đi mua cái lớn hơn!” Úc Tử Duyệt cười nhạt nói, hai gò má ửng hồng.

Lăng Bắc Hàn giúp cô lấy quần áo, đưa từng cái một tới trước mặt cô. Úc Tử Duyệt cũng không cự tuyệt, người đàn ông này từ trước đến nay vẫn bá đạo như vậy. Nhưng mà bây giờ cô lại không có cảm giác hưởng thụ được anh chăm sóc.

“Ban đêm hãy để cho dì Vương lên giúp đi, hoặc là mời bảo mẫu!” Lăng Bắc Hàn ngồi xổm xuống, giúp cô mang giày, nói.

Bụng cô to phề phề như vậy, buổi tối nếu muốn uống nước, cũng không có người giúp đỡ. Mới vừa rồi cũng nghe dì Vương nói, cô ấy không làm phiền người khác.

“một mình em có thể, anh coi em là gấu trúc sao....” Úc Tử Duyệt cau mày trách cứ.

Lăng Bắc Hàn đứng ở trước mặt cô, hất đầu, nghiêm túc canh chừng cô, “Em như vậy, làm sao anh an tâm được? Úc Tử Duyệt! thật sự em nghĩ anh là một người có tâm địa sắt đá sao?” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, kích động gằm nhẹ.

cô càng kiên cường, anh càng đau lòng, càng thấy mình có lỗi với cô! Cũng càng áy náy....

Úc Tử Duyệt nhìn anh, trái tim run rẩy, “Anh nghĩ thế nào thì như thế đó đi! Tùy anh nghĩ sao cũng được?” Tức giận nói xong, cô đứng lên, không muốn cãi nhau cùng anh, còn vỗ vỗ bụng, chỉ sợ tiếng hô của anh làm con trai kinh sợ.

Lăng Bắc Hàn đứng dậy, ở trong lòng thở dài, “Khi nào đi chụp hình? Anh đi cùng em....” .

“không phải anh phải chạy về đơn vị sao?”

“Xin nghỉ mấy giờ, không thành vấn đề!”

“không nên ảnh hưởng đến công việc của anh, em đi cùng mẹ là được rồi!” Úc Tử Duyệt lạnh nhạt nói. Anh vừa mới lên chức phó đoàn, nhất định ở đơn vị sẽ có rất nhiều chuyện chờ anh xử lý, Úc Tử Duyệt là thật tâm suy nghĩ cho anh.

Lăng Bắc Hàn không có nói gì nữa, thở dài, đi xuống lầu.

Úc Tử Duyệt còn chưa xuống lầu, liền nghe dì Vương có ý khen ngợi, nói anh làm bữa ăn sáng gì đó.

“Cái tên hỗn tiểu tử, nhiều năm như vậy cũng không pha được cho bà già này một ly trà!” sau khi Úc Tử Duyệt xuống lầu, chỉ nghe bà cụ ê ẩm nói.

“Mẹ! Con nhớ Bắc Hàn đã từng pha trà ẹ mà, nhưng ngược lại với con, đừng nói là trà, một ly nước cũng không có!” Mẹ Tiểu cũng ê ẩm nói, nhìn Lăng Bắc Hàn tự mình làm bữa ăn sáng để ở chỗ Úc Tử Duyệt, cười cười.

“Rốt cuộc con dâu vẫn là con dâu! Cũng không biết cục xương già đây sinh thời có thể ăn được thức ăn của hỗn tiểu tử này làm hay không?” Bà cụ thấy vợ chồng Lăng Bắc Hàn xuống lầu, lớn tiếng ê ẩm nói.

Bà cụ nói cũng không khoa trương, điểm này, Úc Tử Duyệt rõ ràng, đi tới bên cạnh bàn, nhìn lên bát cháo ngô thơm ngon trước mặt, còn có bánh trứng chiên, Úc Tử Duyệt cười cười, giống như rất lâu rồi không có ăn bữa ăn sáng anh làm đây.

“Bà nội, nhiều như vậy con ăn không hết....” Úc Tử Duyệt nhìn nồi cháo bên cạnh vẫn còn rất nhiều, nói với bà cụ.

Bà cụ khoát khoát tay, “Hôm nay, bà không muốn ăn cháo ngô...”

“Bà nội, bà không thật lòng nha!” Úc Tử Duyệt trêu ghẹo bà cụ nói.

“Tiểu Vương, không phải mức, hôm nay cháo ngô thật hiếm có...”

“Bà nội, bà khỏi cần khách khí! Tay nghề cần được cọ xát, bà đồng ý ăn một chút đi, kính xin chỉ giáo nhiều hơn!” Lăng Bắc Hàn mềm giọng nói với bà cụ. Lúc này bà cụ mới liếc anh một cái, đón lấy chén cháo.

Bà cụ tìm không ra khuyết điểm. Úc Tử Duyệt hỏi bà cụ cảm thấy như thế nào, dì Vương đã chen lời, “Có thể không được sao? Năm giờ liền A Hàn đứng làm!” .

Hai gò má Úc Tử Duyệt ửng hồng, liếc nhìn Lăng Bắc Hàn đang cúi đầu ăn điểm tâm một bên. Anh cũng nhìn cô một cái, cười hiền hòa, bóc vỏ trứng gà sạch sẽ bỏ vào trong chén của cô.

“Bác Hàn, lúc nào quay lại đơn vị?” Tiểu Đinh quan tâm hỏi.

Lúc này Lăng Chí Tiêu rót cuộc mở miệng, “Nó mất tích bốn tháng, cho nên có rất nhiều chuyện cần phải xử lý!” Giải thích dùm con trai, lời này rõ ràng cho thấy ý muốn nói với Úc Tử Duyệt.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, cũng không có giải thích thêm cái gì.

Sau khi ăn xong, Tiểu Lý đưa Lăng Bắc Hàn đi. Lần này Úc Tử Duyệt cũng không muốn đưa anh đi, nhưng mà, khi anh muốn lên xe thì cô kéo ống tay áo của anh, “Em đưa anh đến trạm xăng dầu...” cô cười nói.

Lòng Lăng Bắc Hàn rót cuộc cũng dễ chịu hơn một chút, cũng không cự tuyệt, mở cửa xe cho cô. Sau khi lên xe, anh liền không chế không được mà kéo cô vào trong ngực....

259. Chương 259: Kết Cục (10)

So với trước kia, cô trở nên trầm lặng hơn rất nhiều. Lăng Bắc Hàn ôm cô ngồi ở trên đùi, trầm suy nghĩ.

“không được, em rất nặng!” Úc Tử Duyệt giãy giụa nói, hiện tại mình cũng biến thành cô béo rồi, không được để anh chê cười.

“Nặng cái gì mà nặng, so với trước kia chẳng nặng hơn bao nhiêu! Cũng không giống những phụ nữ có thai bình thường khác!” Bộ xương của cô vốn rất nhỏ, lúc này cho dù béo phì, thoát nhìn dáng vẻ rất đầy đặn chứ thực ra cũng không béo.

“Cũng không phải là heo...” Úc Tử Duyệt cúi đầu nói thầm, đôi tay lại vuốt ve bụng của mình. Nhưng mà, khi hai tay của cô mới đụng vào bụng, liền bị anh bá đạo bắt lấy!” Lúc này, em nên ôm lấy cổ của anh!” Anh ghen tức nói, đem lấy một cánh tay của cô khoác lên trên vai của anh.

Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn vào gương mặt tuấn tú của anh, tim đập thình thịch.

“Anh ghen với con trai gì chứ....! Anh nên cảm ơn con...” một cánh tay ôm chặt cổ của anh, một tay vuốt ve bụng mình, cô lại cúi đầu, nhỏ giọng nói. Nếu không phải là nhờ đứa bé này chống đỡ, bốn tháng kia, cô khẳng định mình đã phát điên từ lâu.

“Úc Tử Duyệt, thương đứa trẻ cũng có hạn thôi, anh mới là người ở cùng em đến già đấy! Ngàn vạn lần không được biến thành mẹ anh như vậy...” Lăng Bắc Hàn nhấn nại, một tay thủ sẵn ở sau đầu của cô, anh cúi đầu, dựa trán mình vào đầu của cô, nhỏ giọng nói.

Vì lời nói của anh, Úc Tử Duyệt ngớ ngẩn, không hiểu anh có ý gì, “Lăng Bắc Hàn, em rất tỉnh táo nha...” Quay đầu nhìn gương mặt tuấn tú của anh, mặt của hai người dường như dính vào cùng nhau, cô nhìn anh nói chuyện đương nhiên.

“Bây giờ em là mẹ rồi, nên trầm ổn, tỉnh táo, không thể hi hi ha ha, điên điên khùng khùng giống như trước đây. không phải sao? Hàng năm anh không ở nhà, em nên tự mình lo liệu, như vậy rất tốt mà!” Hai tay ôm lấy gương mặt tuấn tú của anh, kiên định nói.

“Em xác định, em tỉnh táo, trầm ổn? Mà không phải là đang bức mình với anh?” Lăng Bắc Hàn liếc cô, chất vấn. Anh không tin, trong bốn tháng vừa qua, tính tình của cô sẽ thay đổi!

“Em... Tại sao phải tức giận với anh? Anh cho rằng em vẫn không thể chịu đựng anh bởi vì nhiệm vụ mà biến mất lâu nay sao? Kể từ lần thứ hai đồng ý gả cho anh thì em đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi! Cho nên, không phải em tức giận với anh!” Úc Tử Duyệt tức giận phản bác.

cô không biết mình nên làm như thế nào mới đúng?

Cãi nhau với anh, đánh anh một trận, anh sẽ chê cô không thông cảm cho công việc của anh, không phải là chị dâu quân nhân đúng cách.

hiện tại cô rất tỉnh táo, sẽ không lo lắng nhiều cho anh, tin tưởng anh sẽ bảo vệ mình thật tốt, sẽ không để xảy ra chuyện, thế nhưng anh lại cho là cô đang giận dỗi với anh!

Lăng Bắc Hàn nghe lời của cô..., sững sốt một chút, cô nói giống như rất hiểu rõ đạo lý vậy! “Nhưng thái độ của em đối với anh thay đổi! hiện tại cũng không thèm nhìn anh lâu một cái!” Lăng Bắc Hàn chua chua nói, nhìn về mặt chậm chạp của cô, thật muốn bóp chết cô mà!

Nhìn bộ dáng ghen tuông của anh, Úc Tử Duyệt bật cười, “Anh phải tin tưởng, em còn yêu anh!” nói với anh xong còn đặt một nụ hôn trên môi anh, sau đó vội vàng muốn né tránh, thì bị Lăng Bắc Hàn bắt được, tay đặt sẵn sau đầu của cô, hôn mạnh mẽ.

“Ừm...” Khốn kiếp! Còn ở trong xe ! Trong lòng Úc Tử Duyệt tức giận nói.

đã che lại

“Ừm...” Cảm giác bụng giật giật, Úc Tử Duyệt khôi phục lý trí, đẩy anh lồng ngực anh ra. “Ày...” cô nặng nề thở dốc, tay vuốt ve bụng, “Con trai đang kháng nghị rồi!” Úc Tử Duyệt đỏ mặt nói.

“Kháng nghị không có hiệu quả!” Lăng Bắc Hàn buồn bực nói, bởi vì cô quan tâm con trai nhiều hơn nên anh ghen! Lại muốn hôn cô, nhưng lúc này đã đến trạm xăng dầu....

“Ha ha.... Kháng nghị hữu hiệu! Quả nhiên con trai thắng!” Úc Tử Duyệt cười nói, trượt xuống từ trên đùi của anh, Lăng Bắc Hàn cười cười, quá khứ cô không nhớ để anh rời đi, hiện tại....

“không tiễn anh, một lát nữa em còn đi chụp hình! Anh đi làm việc cho tốt! Phó đoàn trưởng Lăng! Tranh thủ sớm thăng chức lên đoàn trưởng, thành Thượng tá nha!” Úc Tử Duyệt ngồi một bên, cười nói với anh.

“Em cho rằng anh thăng chức rất vui vẻ sao?” Lăng Bắc Hàn cũng không xuống xe, hỏi ngược lại cô.

“ Binh lính không muốn làm tướng quân không phải binh lính tốt! Sao anh lại không vui?”

Lăng Bắc Hàn nghe lời cô nói..., nhếch môi, nhàn nhạt cười cười, “Lần này thăng chức lập công hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì vụ án của Tư Đồ Ngạn, nhưng đằng sau vụ án này còn dính dấp đến.... Anh tình nguyện không có vụ án này, không có cơ hội thăng chức lập công! Lão Lục hy sinh ba bốn năm, mười tám đồng đội hy sinh, còn dính líu vào rất nhiều quan chức.... Úc Tử Duyệt, em cho rằng anh muốn có nhiệm vụ này sao? Anh không muốn, anh lại hi vọng không có những hành động đặc biệt như thế, như vậy, xã hội này mới thái bình” Lăng Bắc Hàn nhìn về một điểm phía trước, nhỏ giọng nói.

Úc Tử Duyệt nghe anh nói mà xúc động, trong đầu cũng hiện lên những hình ảnh anh dũng khi anh cứu trợ động đất, vừa muốn mở miệng, anh lại quay đầu, “sự nghiệp quân nhân, là vì nước vì dân, là người đóng thuế nuôi sống bọn anh, chúng ta phải báo đáp bọn họ! Dĩ nhiên, em cũng là một trong số đó!” Đôi mắt thật sâu nhìn cô, hi vọng cô cũng hiểu, sự nghiệp của anh cũng không mâu thuẫn với cô.

Vì dân vì nước đồng thời, cũng là vì cô! Bên trong tình thương vĩ đại là bao gồm tình yêu nhỏ đấy!

Úc Tử Duyệt nhìn anh, nặng nề gật đầu, “Ý của anh em hiểu, em ủng hộ anh! thật!” đi theo anh lâu như vậy, điểm này sao cô lại không hiểu, nếu vậy thật sự cô không phải là chị dâu quân nhân gương mẫu.

Lăng Bắc Hàn cười, xe cũng tới, anh mở cửa xe, vừa muốn xuống xe, lại dừng lại, giữ chặt đầu của cô, mạnh mẽ hôn một cái, bàn tay lại vuốt ve bụng của cô, kích động nói, “Tiểu tử thối, không cho phép quấy đảo mẹ con!” nhỏ giọng nói xong, anh nhanh chóng lên xe, rời đi!

Úc Tử Duyệt chồm đến cửa sổ xe, thì chỉ thấy bóng dáng cao lớn của Lăng Bắc Hàn đã lên xe, cô cũng không kịp nói....

Cười chưa xót, cho đến khi xe buýt biến mất cô mới bảo Tiểu Lý lái xe, “Bảo bảo, papa đi công tác, đi bảo vệ quốc gia rồi, papa là người quân nhân vĩ đại, có đúng không?” Úc Tử Duyệt hòa nhã cười nói.

Tiểu bảo bảo giống như là cảm nhận được lời nói của cô, đá đá bụng. Úc Tử Duyệt nở nụ cười hạnh phúc, cười càng sâu hơn....

Bây giờ, mỗi ngày cô đều vui vẻ, thỏa mãn, hạnh phúc. Mặc dù không có Lăng Bắc Hàn làm bạn nhưng trong lòng cô cũng không có cảm giác mất mát. Sau khi Lăng Bắc Hàn trở về đơn vị, mỗi ngày, buổi tối đúng giờ sẽ gọi điện thoại tới, cô cũng lập tức nghe, hai người vẫn ân ái như cũ. Chỉ là, nội dung trò chuyện mỗi ngày dường như cũng không khác biệt lắm, cũng sẽ không kích động, lấy sắc cười giỡn hay nói chuyện đùa tình....

Anh đã trở về đơn vị nửa tháng, dường như rất bận rộn, bây giờ là phó đoàn, phải hướng dẫn nhiều tiểu đoàn. Mấy ngày trước nghe nói anh mới dẫn dắt xe tăng doanh trại trực thuộc doanh trại của anh đi dã huấn trong núi....

Sau khi Lăng Bắc Hàn rửa mặt xong, trở lại ký túc xá, lòng tràn đầy mong đợi cầm điện thoại di động lên, cho là cô sẽ chủ động gọi điện thoại tới đây, nhưng nhìn điện thoại trống không, một cú cũng không có.... Trong lòng một hồi mất mát.

cô gái này! Trước kia rất tích cực chủ động gọi điện thoại cho anh, nhưng hiện tại, đều là do anh chủ động gọi cho cô! Có lúc gọi muộn, cô còn tắt máy....

cô lại thỏa mái như vậy....

Anh thường suy nghĩ, bây giờ cô rất thỏa mái, có phải là chuyện tốt hay không?

Một mỗi ngã xuống giường, gọi sang, chỉ mấy giây cô liền nhận, “Sao lại trễ như thế, đang muốn tắt máy....” Úc Tử Duyệt oán trách nói, nghe giọng điệu giống như rất mệt mỏi.

“Hôm nay trại tân binh phạm sai lầm, mới vừa bị anh phạt xong, nên bị trễ!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Ma quỷ! Chớ hù tân binh chạy mất!” Úc Tử Duyệt oán trách nói.

“Có thể ở sẽ ở, không thể ở lại thì rút ngay! Anh quản khí gió bọn họ!” Nhắc tới chuyện bộ đội, vốn là đang mệt mỏi, tinh thần anh lại trở nên phấn chấn, trầm giọng nói.

“Anh nói nhỏ thôi! Con trai đang ngủ thiếp đi!” Úc Tử Duyệt tức giận nói, đưa tay vuốt ve bụng.

“Con trai con trai, há mồm ngậm miệng đều là tên tiểu tử thối kia!” Lăng Bắc Hàn ngoài miệng ề ề nói, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, cô mang thai đã được ba mươi tuần rồi, nên sắp ra rồi....

“Con trai lớn nhất!” Úc Tử Duyệt buồn bực nói.

“Duyệt Duyệt, trong thời gian nghỉ phép, anh cố gắng sắp xếp xong mọi việc quan trọng, chờ tiểu tử thối được ba mươi tám tuần thì anh xin nghỉ về với em...” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng mà nói ra.

Úc Tử Duyệt nghe anh nói, trong lòng run rẩy, “Ừ, tất cả em đều bình thường, anh cứ an tâm làm việc đi.” Còn tám tuần nữa, hai tháng nữa anh ấy mới có thể trở về....

Nhiều ngày như vậy cô đều gắng gượng qua được, thời gian bấy nhiêu tính là gì? Cũng đã thành thói quen....

“Cám ơn....” Lăng Bắc Hàn đột ngột nói hai chữ.

“Hả?” Úc Tử Duyệt kinh ngạc hỏi, thế nhưng anh lại nói, cô nên đi ngủ, sau đó nói cô cúp điện thoại.

Úc Tử Duyệt vừa muốn tắt máy, chỉ thấy anh gửi tới một tin nhắn: Bà xã, cực khổ! thật có lỗi với em....

Nhìn tin nhắn này, cổ họng Úc Tử Duyệt nghẹn ngào, chớp mũi chua chua, nước mắt chậm rãi rơi xuống. Vừa cười một tiếng, cử động ngón cái, nhắn lại cho anh một tin: em không khổ, rất hạnh phúc! Anh cũng không cần quá liều mạng! Ông xã, ngủ ngon.

Lăng Bắc Hàn xem tin nhắn cô gửi tới, cười chua xót, anh còn chưa muốn cô có thái độ này với anh. sự nhiệt tình chủ động của cô, thích làm nũng với anh, lệ thuộc vào anh, một Úc Tử Duyệt như vậy dường như đã không thấy nữa...

Có lẽ, cô thật sự đã trở nên thành thực.... làm mẹ đứa trẻ rồi....

Lăng Bắc Hàn buồn bực, vừa muốn đi ngủ thì lúc này điện thoại di động lại vang lên. Là Lục Khải Chính gọi tới, cậu ta vẫn còn ở nước Mỹ nghỉ ngơi, theo dõi.

Chỉ là, trong điện thoại, cậu ta nói muốn về nước mấy ngày, “Họ còn chưa buông tha?” Lăng Bắc Hàn cau mày hỏi.

“Bà nội nhà tôi nói, không phải con dâu Lăng Bắc Sam, thì bà không nhận!” Trong điện thoại Lục Khải Chính cười khổ nói.

“Vậy là ý kiến cậu thế nào?” Lăng Bắc Hàn cau mày hỏi lại.

260. Chương 260: Kết Cục (11)

Lúc này Nước Mỹ là mười một giờ trưa, Lục Khải Chính một tay chống gậy, một tay rủ xuống đứng ở bên cửa sổ, tay phải cầm điện thoại di động. Nửa tháng trị liệu, theo dõi, các khả năng hoạt động của anh dường như đã khôi phục. Chưa tới hai ngày, có thể quay lại Trung Quốc.

Giờ phút này, nghe điện thoại của Lăng Bắc Hàn, sắc mặt của anh cứng đờ, “Tôi phải làm sao làm mới đúng?” Lục Khải Chính mơ màng hỏi.

“Sao lại hỏi như thế? Có phải lại xảy ra chuyện gì hay không? Bọn họ ép buộc cậu?” Với thái độ của Lục Khải Chính rất rõ ràng, không biết hiện tại tại sao có thể thành như vậy.... Trực giác Lăng Bắc Hàn cho biết, khẳng định là Lục Khải Chính đang có nỗi khổ tâm.

“Lão lăng, không sao, cứ như vậy đi, chờ con trai cậu ra đời, tôi cũng đã khỏi bệnh, khi đó cha nuôi nhất định phải trình diện!” Lục Khải Chính cười nói, giọng nói ra vẻ không đứng đắn, rồi sau đó cúp điện thoại.

Anh mở ra xem tin nhắn của Nhan Tịch gửi tới, trái tim lại như bị lắng trì: Lục Khải Chính, anh đừng tìm tôi! Chớ quấy rầy tôi! Nhớ tới anh tôi lại nhớ tới chuyện đó!

Hơi vênh mặt lên, nhắm mắt lại, một cái tay Lục Khải Chính nắm thật chặt điện thoại di động, trái tim đau đớn....

Nhan Tịch không ngờ, tình huống cầu huyết như vậy trong tiểu thuyết cũng có thật trong hiện thực. cô cho là một cô gái danh môn giống như Lăng Bắc Sam, tính tình với cá tính cũng không khác mấy so với Úc Tử Duyệt, lại không nghĩ rằng, cô ta cũng biết làm một chút chuyện đáng khinh bỉ như vậy.

Ngày ấy, Lăng Bắc Sam đi cùng với mẹ của Lục Khải Chính, Chu Tú Lan, hai người tìm được chỗ ở công ty hiện tại của Nhan Tịch.

Chu Tú Lan và cô ta không khác biệt lắm với những phu nhân rộng rãi trong phim truyền hình, lời nói cử chỉ, rất có tu dưỡng, xem ra mặt mũi cũng hiền lành. Chỉ là nói tới nói lui cũng toàn những câu nói có gai.

“Khải Chính nhà chúng ta là một đứa bé mạnh mẽ rất có tinh thần trách nhiệm. Nhan Tiểu Thư, nếu như gần đây Khải Chính có liên lạc, có nói với cô những lời nói yêu thương, đó nhất định là bởi vì áy náy. Dù sao, vì nó phá án, làm liên lụy tới cô....”

Ngồi ở đối diện một phu nhân quyền quý, tay trái nâng ly đĩa cà phê, tay phải bưng chén cà phê, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lại đem ly đặt ở trong đĩa, sau đó, để xuống. Động tác ưu nhã thông dong, Lăng Bắc Sam ngồi một bên xem ra càng thêm có khí chất cao nhã, cầm cái muỗng nhẹ nhàng khuấy động ly Cappuccino.

Lời nói của Chu Tú Lan làm Nhan Tịch thấy căng thẳng trong lòng, khóe miệng nhàn nhạt ung dung cười, mái tóc ngắn ngang trán, trong đôi mắt sáng ngời cũng nhuộm một nụ cười nhạt nhòa, “A.... Bà Lục, bà suy nghĩ quá nhiều, anh ta không hề liên lạc với tôi.” Nhan Tịch cười nói, cô cảm ơn vì ngày hôm qua mình mới cắt tóc ngắn, tạo cho bản thân một chút tự tin, để có thể đối diện với cặp mẹ chồng nàng dâu trước mặt, thản nhiên như

Vậy.

Nghe nói Lục Khải Chính không có liên lạc với cô ta, Lăng Bắc Sanh hơi kinh ngạc. Lúc này, Chu Tú Lan cũng mở miệng: “Tôi nói có Nhan biết, nếu không có vụ án này, Khải Chính và Bắc Sam đã sớm thành vợ chồng rồi! Cũng may hiện tại Khải Chính còn mạng trở về, chúng tôi không hy vọng hôn sự giữa chúng bố bị gián đoạn. . .”

Nhan Tịch vừa cười một tiếng, khóe miệng mang theo giễu cợt, “Bà Lục, cô Lăng, hai người nói những thứ này không hề có chút quan hệ nào với tôi! Tôi và Lục Khải Chính đã không còn bất kỳ quan hệ gì, nên sẽ càng không đi tìm anh ta!” nói cho cùng, bọn họ chính là sợ cô phá hư hôn lễ của Lăng Bắc Sam và Lục Khải Chính thôi!

“cô không phải đi tìm anh ấy, nhưng anh ấy sẽ vì áy náy mà tìm tới cô. . .”

Lúc này Lăng Bắc Sam nói ra những lời trái lương tâm, cô biết rõ ràng Lục Khải Chính thích Nhan Tịch, nhưng vẫn nói là áy náy. cô nên vì chính mình tranh thủ một lần, cô tin tưởng, chỉ cần Lục Khải Chính cho cô cơ hội, anh nhất định sẽ yêu mình.

“Vây hai người nói với tôi có ích lợi gì? Các người nên đi khuyên Lục Khải Chính, để anh ta chớ áy náy, chớ tự trách chứ!” Nhan Tịch cười giễu cợt nói, bởi vì kích động, giọng nói có chút khàn khàn. Toàn thân cũng không khống chế được khẽ run, cô đã trốn rất xa rồi, còn phải làm như thế nào nữa? cô đã xem như là bị chó cắn một cái rồi, tự nhận xui xẻo, họ còn muốn như thế nào nữa?

Lăng Bắc Sam còn muốn nói gì đó, nhưng Chu Tú Lan đã duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ ống tay áo của cô ta: “Chúng tôi chỉ không hy vọng Khải Chính vì áy náy mà tìm tới cô, sau đó cho cô hy vọng. . .”

“Bà yên tâm, bản thân tôi đã tuyệt vọng!” Nhan Tịch kiên định nói từng chữ từng câu, lúc này, chỉ thấy Chu Tú Lan lại mở túi xách ra, “Còn phải cho tôi khoản bồi thường nữa đúng không? Cất lại đi, đừng làm cho tôi coi thường hai người hơn!” Nhan Tịch giễu cợt nói xong, đã đứng dậy. . .

“cô. . .” Lăng Bắc Sam muốn nói gì đó nhưng Nhan Tịch đã rời đi, còn đi tính tiền.

Sau này Lục Khải Chính có liên lạc với cô, kể từ lần đầu tiên nhận điện thoại của anh, sau khi nói câu đó, cô liền không thêm nhận điện thoại của anh nữa, thậm chí còn đổi số điện thoại di động, anh gọi vô số cuộc điện thoại, cô chỉ gửi cho anh một tin nhắn.

Cây gậy kia đâu chỉ đả thương cô, mà còn đâm vào lòng anh đau đớn!

“Lục Khải Chính! Thời gian con bị truy nã, người nhà họ Lục chúng ta bị liên lụy ra sao con biết không? Người nhà họ Lăng, Bắc Sam đối với chúng ta như thế nào? hiện tại con lại báo đáp người ta như vậy hả? Con nên thông minh một chút! Cái cô Nhan Tịch đó, có điểm nào vượt qua Bắc Sam? Gia đình càng không được!” Sau khi đi tìm Nhan Tịch, Chu Tú Lan lại chạy tới nước Mỹ giáo huấn Lục Khải Chính.

.

Mang thai đúng bảy tháng, Úc Tử Duyệt đi siêu âm. Hôm nay album được đưa tới, lúc này, cô đang lôi kéo bà cụ lật xem album ảnh.

“Bà nội, đẹp chứ? Mặt của con qua mập, sớm biết như vậy bảo thợ chụp ảnh sửa hình gầy một chút!” Úc Tử Duyệt nhìn khuôn mặt tròn trĩnh cầu mình trong album liền nói với bà cụ. hiện tại cô có cảm giác mình mập hơn rất nhiều.

“không mập! Mập cái gì mà mập? Lúc mang thai Bắc Hàn mẹ con còn mập hơn!” Bà cụ nhỏ giọng nói. Trong hình, Úc Tử Duyệt bụng bự hoàn toàn lộ ra, trên bụng vẽ một đôi mắt to, rốn là lỗ mũi, còn có một cái miệng mỉm cười.

cô cười hạnh phúc.

Lật một tờ nữa, còn có Tiểu Dĩnh chụp ảnh chung, “Sao lại có Tiểu Dĩnh trong đây hả?” Bà cụ ghen ghen nói.

“Phụt. . . Bà nội, bà ăn dấm chua mẹ con à, chờ con mang thai đến tuần ba mươi hai con và bà cùng đi chụp ảnh có được không?” Úc Tử Duyệt cười nói với bà cụ, bà cụ thật đúng là đáng yêu!

“Bà không được! đi mà lôi kéo Bắc Hàn!” Bà cụ quệt mồm nói.

“Bà nội! Anh ấy dời ngày nghỉ ra sau rồi, chờ lúc con sinh mới có thể trở về!” Úc Tử Duyệt sẵn sọc nói.

“Chắc do công việc! Nha đầu Duyệt Duyệt, nói cho bà nội biết, trong lòng con có phải rất uất ức không?” Bà cụ cũng cảm giác được hiện tại Úc Tử Duyệt rất ít khi nhắc tới Lăng Bắc Hàn, ngược lại mỗi ngày đáng vẻ cũng rất vui vẻ, hơn nữa cũng không tâm sự gì.

“không có mà! Bà nội nghĩ gì thế? Con uất ức cái gì cơ chứ?” Úc Tử Duyệt kinh ngạc trả lời, tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve bụng mình.

“không uất ức, vậy sao thái độ của con với Lăng Bắc Hàn không giống như trước?” Bà cụ oán trách nói.

“Nào có! hiện tại con thông cảm hơn với công việc của anh ấy!” Úc Tử Duyệt liếc mắt nói, khó khăn đứng dậy, nâng cao cái bụng bự di chuyển khỏi phòng khách.

“Bà thấy chính cháu đã thay đổi! cũng đừng học mẹ con! Cuối cùng yêu con trai hơn cả yêu chồng!” Bà cụ lại dạy dỗ.

“ . . .” Úc Tử Duyệt không nói nhìn bà cụ.

Lúc tối, Úc Tử Duyệt lấy file ảnh trong điện thoại, gửi hết qua cho Lăng Bắc Hàn. Thấy những tấm hình này, có thể anh sẽ rất vui vẻ ?

Trong lòng vẫn luôn không thể không nghĩ đến anh, nhưng vì anh an tâm làm việc, cô cũng không biểu đạt ra ngoài.

Từng tấm hình cô nâng bụng bự, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc đập vào mi mắt, Lăng Bắc Hàn nhìn những tấm hình kia, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm....

Trong hình, xem ra tinh thần của cô vẫn phấn chấn như vậy, ngọt ngào động lòng người.

Xem hết hình xong, anh đem từng tấm hình lưu vào thẻ nhớ điện thoại, nhìn đồng hồ, gọi điện thoại cho cô....

“Alo.... thấy hình được chưa?” Úc Tử Duyệt dịu dàng hỏi, khoe miệng tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Thấy rồi, hình như em gầy đi....” Lăng Bắc Hàn cố ý không nói đến con trai, nói với cô.

“nói vậy! rõ ràng em mập ra, lộ cả cằm đôi ra kia!” Úc Tử Duyệt bất mãn kháng nghị nói, anh ấy muốn cô thành quả banh hay sao mà còn chê cô gầy?

“Đẹp mắt!” Lăng Bắc Hàn cứng đờ nói, nghe tiếng cười của cô, tâm tình tốt lên rất nhiều, “Nếu không anh về thăm em hai ngày. Nhé....” trong lòng nghĩ chắc cô khó chịu! Lần trước gặp cô cũng giống như không gặp, không thể giải tỏa hết nỗi nhớ bốn tháng qua, ngược lại trong lòng càng bị thương nhiều hơn.

Qua một hai tháng không thấy cô, cảm giác thật xa cách...

“A.... tùy anh....”

“không vui khi anh trở về sao?” Lời của cô làm anh đau, lòng chua xót hỏi ngược lại.

“Em...em nào có! Anh phải xin nghỉ hai ngày trở lại, nếu như không về được, em cũng hiểu biết rõ anh rất bận....” Úc Tử Duyệt tức giận nói, thật không biết mình nói thế nào mới chính xác!

“Úc Tử Duyệt, em thay đổi, em thật sự thay đổi rồi!” Lăng Bắc Hàn bất mãn phát giận nói, giọng trầm thấp mang theo oán giận. Trước kia cô ước gì anh về nhà, hiện tại. . .

“Vậy rốt cuộc anh muốn em như thế nào?” Úc Tử Duyệt tức giận hỏi ngược lại.

“Anh không có tư cách yêu cầu em! Cúp!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, ngay sau đó cúp điện thoại!

Úc Tử Duyệt không ngờ anh sẽ cúp điện thoại trước, kinh ngạc nhìn màn ảnh di động ngẩn người. Tên đàn ông xấu xa này, lại tức giận. . .

“Bảo bảo, khi con trưởng thành, ngàn vạn lần không được học theo như vậy! Nếu không nhất định sẽ không tìm được vợ đâu. . .” Úc Tử Duyệt oán trách nói với con trai, “nói lời này không phải tự mình đánh vào mặt mình sao? Mình cũng không biết làm sao lại thua trong tay anh nữa. . .” Úc Tử Duyệt tự nhủ thầm.

Trong đầu hiện lên từng hình ảnh cô ở bên cạnh Lăng Bắc Hàn. . .

Khuôn mặt nặng nề, luôn luôn không biểu cảm. cô thích bộ dạng nổi trợn lồi đình của anh khi bị cô kích thích, thích trêu chọc anh, thích anh bởi vì mình mà mất khống chế. . .

Trong lòng Lăng Bắc Hàn tràn đầy chua xót nằm ở giường, cảm giác giống như bị cô từ bỏ làm anh thất vọng!

đang muốn đứng dậy đi ra ngoài chạy bộ thì điện thoại di động lại vang lên, anh không ngờ Úc Tử Duyệt gọi tới, còn gọi cho anh làm gì?

“Chuyện gì?” tức giận mở miệng.

“Anh tức giận cái gì à?” Úc Tử Duyệt cũng không còn tức giận nói, ngược lại nhả nài, “Em đây bụng bự tám tháng cũng không tức giận, anh tức giận cái gì? Chẳng lẽ đại di mục của anh tới hả?” cô trêu chọc anh ở trong điện thoại.

Nghe giọng nói khác thường của cô, trong lòng đang đau khổ lại trở nên thoải mái rất nhiều, “Úc Tử Duyệt, trước kia em có nói, người bình thường em sẽ không tùy tiện làm nũng!” Lăng Bắc Hàn chua chua nói.

Lời nói của anh làm tim cô căng thẳng, mũi Úc Tử Duyệt cay xè, “Vậy bây giờ anh là hai loại người sao. . .?” đùa giỡn nói.

“Em. . .!” Lăng Bắc Hàn trầm thấp rống, “Nghiêm túc một chút. Nghiêm chỉnh mả nói trước đây anh đã nói với em, anh thích con người hoạt bát, nhiệt tình của em!” Lăng Bắc Hàn lại nói.

“Vậy hiện tại em đã trưởng thành, hoạt bát không hợp rồi đúng không?” Nằm ở giường, cô nhắm mắt lại, cười nói.

“nói vậy, bây giờ em không có nhiệt tình, chính là đã hết hi vọng, tuyệt vọng với anh rồi, đúng không?” Lăng Bắc Hàn lại hỏi liên tục.

“không có mà, chỉ là ỷ lại nữa. . . anh đừng tức giận! hiện tại nói cái gì cũng mất công, có cái gì, chờ anh về nhà hãy nói. . .” Úc Tử Duyệt dịu dàng trấn an nói, giống như một thời gian dài không thấy anh, thật sự hơi lạnh nhạt rồi.

Tình cảm sẽ không vì điều này mà dần phai nhạt chứ.

“Này, hôn anh một cái. . .” Làm mặt dày ép hôn, cử cớ thân mật như thế này đã lâu không có.

Úc Tử Duyệt đen mặt, cười cười, “không đứng đắn!” Trước kia cô chủ động muốn hôn anh ở trong điện thoại, hiện tại trở thành cái lão đàn ông này chủ động yêu cầu.

“Nhanh một chút!” Lăng Bắc Hàn ra lệnh.

“Chụt. . .” Úc Tử Duyệt nặng nề chụt một cái trên màn hình hiện thoại di động, “Xong chưa? hiện tại anh hôn con trai một cái, nói với con mấy câu!” Úc Tử Duyệt nói xong, mở loa ngoài ra, đưa di động gần sát bụng mình.

“Chụt. . .” Lăng Bắc Hàn hôn một cái, âm thanh rất lớn, Úc Tử Duyệt mỉm cười hạnh phúc, “Con trai, tha thức cho ba không thể ở bên cạnh chăm sóc con và mẹ, giúp ba chăm sóc mẹ nhiều hơn nha. . .”

Tiếng của Lăng Bắc Hàn rất nhỏ, rất nhẹ nhàng, rất xấu hổ. Để một người nghiêm túc như anh nói ra những lời như vậy, thật đúng là làm khó mà.

Úc Tử Duyệt cảm động chảy nước mắt.

Cảm giác con trai giật giật, Úc Tử Duyệt mỉm cười, cảm gi động, “Anh không cần tự trách mình, em cũng thường giúp anh nói tốt với con đây! không cần nghĩ em không còn yêu anh nữa!” Úc Tử Duyệt an ủi Lăng Bắc Hàn.

“Được rồi, ngủ đi. . . không còn sớm. . .” Lăng Bắc Hàn nhỏ giọng nói, giọng nói hơi khàn.

Úc Tử Duyệt gật đầu một cái, nói ngủ ngon với anh, sau đó cúp điện thoại.

Mấy ngày sau Lăng Bắc Hàn vẫn chưa trở lại, tạm thời phải đi công tác, thời gian mỗi ngày trôi qua, chỉ chớp mắt, cô đã mang thai tròn tám tháng rồi. Bây giờ con trai đã phát triển hoàn toàn, còn bảy tuần nữa là đủ tháng.

Tiểu Dĩnh dẫn cô đi khám thai, tất cả đều bình thường, thuận tiện cũng an bài tốt mọi thứ.

“Duyệt Duyệt, con nên sinh mổ, vì sẽ tương đối an toàn. . .” Lên xe, Tiểu Dĩnh đề nghị với cô.

“Mẹ, không phải nói sinh con tự nhiên tốt hơn với đứa bé sao?” Úc Tử Duyệt vuốt ve bụng bự, nói.

“Sinh con tự nhiên rất khổ sở! Mẹ sợ con chịu không nổi. Mang thai nhiều tháng như vậy, con đã chịu khổ đủ rồi!” Tiểu Dĩnh đau lòng nói.

“Đau nhiều ra sao? Con cũng không sợ! sinh tự nhiên mới tốt, không nên mổ. Trước kia loài người đời đời kiếp kiếp không phải đều sinh con tự nhiên hay sao? Úc Tử Duyệt kích động nói.

“Đến lúc đó sẽ biết!” Tiểu Dĩnh cảm động nói, nha đầu này, càng ngày càng làm cho người ta thay đổi cách nhìn.

“Dừng xe....”

“Sao vậy?”

“Mẹ, con đi tới nhà trẻ một chút, mẹ về nhà trước có được không? Rất lâu rồi không có tới thăm mấy đứa bé này” đi ngang qua nhà trẻ, Úc Tử Duyệt nói với Tiểu Dĩnh.

“Vậy mẹ đi với con, một mình con đi mẹ không yên lòng!” Tiểu Dĩnh nói.

“không sao mà....”

“không sao! Về nhà mẹ cũng không có chuyện gì làm!” Tiểu Dĩnh nói xong, đã xuống xe.

Vẫn là lần đầu tiên Tiểu Dĩnh biết, thì ra là những năm này Lăng Bắc Hàn thu dưỡng nhiều đứa bé tàn tật như vậy.... Nhìn những đứa bé đáng thương kia, Tiểu Dĩnh thở dài, “Duyệt Duyệt, trong lòng Bắc Hàn gánh rất nhiều khổ sở, con nhất định phải cố gắng thông cảm cho nó, hãy chủ động với nó. Tính cách của nó chính là như thế. Quân nhân ai cũng đều như vậy, không lộ cảm xúc, cũng sẽ không nói những lời dễ nghe, có lúc sẽ khiến chúng ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ở trong lòng họ vẫn luôn luôn có gia đình, có vợ con! Con cũng đừng học theo mẹ, lạnh nhạt với ba của Bắc Hàn nhiều năm như vậy mới....” Tiểu Dĩnh nghẹn ngào nói.

Úc Tử Duyệt nhìn Tiểu Dĩnh, gật đầu một cái, “Mẹ, nhưng có thể con đã dành nhiều tình yêu hơn cho con trai, như vậy cũng sẽ không phải ngày ngày nóng ruột nóng gan vì anh ấy, trong lòng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn chút....” Đầu là vợ của quân nhân, Úc Tử Duyệt nói ra những lời trong lòng mình với Tiểu Dĩnh.

“Lúc còn trẻ mẹ cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng con cái dù sao vẫn là con cái, người ở bên cạnh con cả đời, vẫn là chồng của con. không cần vì đứa bé, mà bỏ quên tình cảm vợ chồng! Đối với chồng cần có sự quan tâm! Bọn họ tuy nói là con người rắn rỏi nhưng vẫn cần phụ nữ chúng ta thương yêu!” Tiểu Dĩnh lại nói, thật lòng không hy vọng Úc Tử Duyệt thay đổi.

Úc Tử Duyệt như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, “Tốt nhất con nên suy nghĩ một chút đi, đến cuối cùng phải đối xử sao với Bắc Hàn, mẹ đến phòng làm việc của viện trưởng một chút, quyên ít tiền cho những đứa bé này....” Tiểu Dĩnh nhỏ giọng nói với Tử Duyệt, sau đó đến phòng làm việc.

một mình Úc Tử Duyệt, ưỡn cao bụng bự đi tới dưới tàng cây, mắt hờn nghĩ tới lời nói của Tiểu Dĩnh.

“Úc Tử Duyệt...”

“A...”

một giọng nói quen thuộc mà xa lạ, giọng nữ này làm sống lưng Úc Tử Duyệt phát rét, cô kinh ngạc, quay đầu. Nhìn thấy cách đó không xa, một cô gái mặc toàn thân màu đen đi tới, theo bản năng cô đưa tay, che chở bụng của mình.

“Hạ Tĩnh Sơ!” cô cau mày, mặt phồng bị kêu tên người đối diện.

trên người mặc áo khoác màu đen, đội một cái mũ, vẫn là vẻ mặt trí thức. Úc Tử Duyệt nhớ tới cô ta vẫn còn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, trong lòng phồng bị nhiều hơn.

Hai mắt Hạ Tĩnh Sơ nhìn chằm chằm cái bụng bự của Úc Tử Duyệt, khóe miệng nở nụ cười phức tạp, “Mấy tháng rồi?” cô ta hỏi.

“Hạ Tĩnh Sơ! Rốt cuộc cô muốn làm gì? Hãy nhanh chóng đi tự thú đi!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói, chỉ sợ Hạ Tĩnh Sơ sẽ thương tổn mình, cũng hi vọng nhanh nhanh có người phát hiện ra cô ta! Đáng tiếc, điện thoại di động của cô không mang trên người, bây giờ cô căn bản không có cách nào báo cảnh sát.

“Sợ tôi như vậy sao?” Hạ Tĩnh Sơ cười nhạt hỏi, lại đến gần mấy bước, Úc Tử Duyệt liên tiếp lui về phía sau.

“cô... rốt cuộc cô muốn làm gì?” Úc Tử Duyệt lui về phía sau, một tay đỡ bụng, nếu là một mình cô, sẽ không bao giờ sợ Hạ Tĩnh Sơ, nhưng bây giờ trong bụng của cô có đứa bé!

“Tôi sẽ không làm gì cô, yên tâm đi, tôi chỉ tới thăm cô có khỏe không thôi?” Hạ Tĩnh Sơ cười lạnh nói, trên vẻ mặt trắng trẻo trước kia lộ ra vẻ nhợt nhạt.

“cô sẽ tốt bụng như vậy sao?” Úc Tử Duyệt nghi ngờ nhìn cô ta, hỏi. Cũng không dám để bọn nhỏ đến gần, sợ bị Hạ Tĩnh Sơ làm bị thương.

“Tôi không thể tốt bụng như thế sao? Trong mắt các người từ đầu đến cuối tôi chỉ là một người phụ nữ xấu xa hay sao?” Hạ Tĩnh Sơ đau xót nói, lúc này, không hề bước lên trước nữa, chỉ đứng xa xa nhìn Úc Tử Duyệt.

“Được tám tháng rồi phải không? Con trai sao? thật hạnh phúc.... Lãng Bắc Hàn đâu? Còn bận rộn không? Làm chị dâu quân nhân cực lắm sao?” Hạ Tĩnh Sơ hỏi rất nhiều vấn đề, “Làm chị dâu quân nhân rất khổ, trước kia tôi cũng không nghĩ Lãng Bắc Hàn sẽ làm lính...”

“cô đừng đem chuyện lúc trước đến kích thích tôi, Hạ Tĩnh Sơ, tôi không còn là cô gái Úc Tử Duyệt của một năm hai năm trước!” Úc Tử Duyệt phản bác, lời nói của Hạ Tĩnh Sơ không tạo được ảnh hưởng gì với cô.

hiện tại cô cũng rõ ràng Lãng Bắc Hàn đối với Hạ Tĩnh Sơ đã không còn bất kỳ cảm giác gì.

“cô đừng kích động, hiện tại tôi cũng không thèm khát Lãng Bắc Hàn nữa. thật ra thì tôi đã sớm không thương anh ấy rồi, hoặc là chưa từng yêu anh ấy. Ngược lại tôi không xứng với tình cảm của anh ấy...” Hạ Tĩnh Sơ lại nói, giọng nói bình tĩnh, lạnh nhạt.

“cô.... cô hãy đi tự thú đi, như vậy tội sẽ nhẹ hơn một chút...” Lúc này, nhận thấy được Hạ Tĩnh Sơ thật không có ác ý, Úc Tử Duyệt lại khuyên nhủ.

“nhẹ hay nặng cũng đều không sao cả, tội tôi như vậy.... không xử mười năm hai mươi năm mới là lạ. Hai mươi năm sau, tôi ra tù, có lẽ ở bên trong không tới một năm sẽ sụp đổ mất.” Hạ Tĩnh Sơ tự giễu cười nói.

Lời của cô... làm Úc Tử Duyệt không khỏi đau lòng, cho dù lúc trước chán ghét cô ta như vậy....

”Vậy cô có thể biểu hiện tốt

một chút, tranh thủ sớm ra ngoài! hiện tại thái độ tốt, còn có thể xin quan tòa tha thứ. Mười năm hai mươi năm thì thế nào, chỉ trong lòng hi vọng, làm theo sẽ nhìn thấy ánh rạng đông!” Úc Tử Duyệt khuyên nhủ.

Hạ Tĩnh Sơ nghe Úc Tử Duyệt nói vậy, trong lòng không cách nào giấu cợt. Hình như cô gái này so với trước kia thành thực hơn rất nhiều, không còn đáng về con hổ trắng như trước, “cô. . .”

“Hạ Tĩnh Sơ!” Lúc này giọng nói của Tiểu Dĩnh vang lên, cắt đứt lời nói của Hạ Tĩnh Sơ.

Úc Tử Duyệt cũng quay đầu nhìn Tiểu Dĩnh, chỉ thấy Tiểu Dĩnh hung ác đi tới, “cô đừng đến gần con bé! Có cái gì thì nhắm vào tôi đây! Người buộc cô rời đi là tôi!” Tiểu Dĩnh lớn tiếng nói với Hạ Tĩnh Sơ, trong lòng chỉ sợ Hạ Tĩnh Sơ gây khó dễ cho Úc Tử Duyệt.

“Ồ. . . từ lúc nào mẹ chồng lại đi che chở con dâu như vậy?” Mẹ Hạ Tĩnh Sơ không đổi sắc, cười nhạt nói.

“Mẹ! Mẹ đừng kích động, cô ấy sẽ không hại chúng ta đâu!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói.

“không được nhúc nhích!”

“Úc Tử Duyệt!”

Đúng lúc này, từ cửa chính nhà trẻ có một nhóm cảnh sát xông tới, cầm súng nhắm ngay Hạ Tĩnh Sơ, rống to. Lúc này Lăng Bắc Hàn cũng tiến vào, hơi có vẻ lo lắng rống to.

Thấy Úc Tử Duyệt bình yên vô sự đứng ở đó, trong lòng đã an tâm không ít. Anh mới vừa chạy về, trên nửa đường nhận được tin tức nói Hạ Tĩnh Sơ trở về thành phố, anh lập tức để cho người điều tra vị trí Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt không ngờ Lăng Bắc Hàn lại đột nhiên xuất hiện, trong lòng rung động mạnh mẽ.

“Lăng Bắc Hàn! Em không sao! A Diệp! Mọi người không cần nổ súng!” Úc Tử Duyệt hét lớn với Lăng Bắc Hàn, thấy Lăng Bắc Hàn đứng một bên, lại quát.

Hạ Tĩnh Sơ nhìn một Lăng Bắc Hàn mặc quân trang đi tới, vẻ mặt bình tĩnh, Lăng Bắc Hàn đi tới bên cạnh Tiểu Dĩnh, để cho bà lui về phía sau, anh đi về phía Hạ Tĩnh Sơ. không hề sợ mà đến chỗ Hạ Tĩnh Sơ, từng bước đến gần Úc Tử Duyệt, sau đó ngăn ở trước mặt Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt lại bước lên kéo áo của anh, “cô ấy không có ác ý.” cô ngược đầu nhìn Lăng Bắc Hàn nói.

“Hạ Tĩnh Sơ! cô đã bị bao vây! Tự thú đi!” lúc này Lăng Bắc Diệp quát.

Hạ Tĩnh Sơ bị nhiều họng súng chĩa vào như vậy, nhưng cũng không sợ hãi chút nấp, chỉ lẳng lặng nhìn Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt, “A Hàn, em muốn cảm ơn anh trước kia đã chăm sóc em. . .” Hạ Tĩnh Sơ cảm khái nói.

Lăng Bắc Hàn không ngờ cô ta sẽ nói như vậy, đưa tay ôm Úc Tử Duyệt vào trong ngực, “Những thứ kia tôi nên làm!” Anh cất giọng nói, trong đầu hình ảnh mình đi cùng Hạ Tĩnh Sơ đã sớm mờ hồ không rõ.

Lăng Bắc Hàn lúc đó không giống với Lăng Bắc Hàn bây giờ.

“nói những thứ kia không còn ý nghĩa đúng không, chỉ là cảm thấy, cô là người tốt. . . Úc Tử Duyệt! cô thật có phúc!” Hạ Tĩnh Sơ lớn tiếng nói, cười cười, sau đó chủ động giơ hai tay ra, nắm thành quyền, đi về phía Lăng Bắc Diệp.

Lăng Bắc Diệp tiến lên, lấy ra còng tay, còng lại.

“Hạ Kiệt ở đâu?” Lăng Bắc Diệp hỏi Hạ Tĩnh Sơ.

“Lẳng lặng. . .” lúc này, chỉ nghe được một giọng nói nam vang lên, Hạ Kiệt mặc áo khoác cao bồi nhảy tường vào, hét lớn.

Theo bản năng Lăng Bắc Hàn đem Úc Tử Duyệt chắn sau lưng, súng cảnh sát nhắm ngay Hạ Kiệt, “Hạ Kiệt! Anh làm gì thế?” Hạ Tĩnh Sơ trừng mắt nhìn Hạ Kiệt, tức giận hét lớn, không ngờ anh ta sẽ đuổi tới đây!

cô không muốn liên lụy anh nữa, không muốn.

“Anh ngồi trong tù cùng em!” Hạ Kiệt hét lớn, móc ra con dao, xông về phía Lăng Bắc Hàn, cảnh sát muốn bóp cò súng, nhưng động tác anh ta quá nhanh, sắp đến gần Lăng Bắc Hàn, lo lắng an toàn của họ nên cảnh sát cũng không nổ súng!

“không!”

“Hạ Kiệt! dừng. . .”

Úc Tử Duyệt và Hạ Tĩnh Sơ đồng thời rống to, Hạ Kiệt nhanh chóng vung con dao về phía Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn chỉ cảm thấy Úc Tử Duyệt vòng qua từ phía sau, như muốn bảo vệ anh, anh phản ứng nhanh chóng xoay người, đem Úc Tử Duyệt ôm vào trong ngực.

“A. . .”

Hạ Kiệt cầm dao đâm vào sau lưng Lbhm Hạ Tĩnh Sơ cùng Tiểu Dĩnh kêu lên. . . sau đó Lăng Bắc Diệp nổ súng bắn vào cánh tay Hạ Kiệt

“Dừng mà. . .!”

Hạ Tĩnh Sơ thấy Hạ Kiệt ngã xuống, giùng giàng hét lớn, “Hạ Kiệt, anh khốn kiếp! Tại sao làm như vậy. . .”

“Lăng Bắc Hàn!” Úc Tử Duyệt vẫn đang bị Lăng Bắc Hàn ôm thật chặt, cảm giác sắc mặt Lăng Bắc Hàn trắng bệch. . . cô hoảng hốt kêu lên. . .

Lúc này, cảnh sát chạy tới, kéo Lăng Bắc Hàn ra, “không. . .” Nhìn sau lưng Lăng Bắc Hàn bị cầm dao, út rống to, nước mắt không ngừng rơi xuống. “Anh không sao. . .” Lăng Bắc Hàn quay đầu, nghiêm mặt, cười nói.

“Bắc Hàn. . .”

Hạ Kiệt bị bắt, mặt Tiểu Dĩnh trắng bệch xông tới, hai mẹ con đau lòng rống to. . .

261. Chương 261: Kết Cục (12)

Hạ Kiệt đơn thuần chỉ muốn ngồi tù, mới ra hạ sách này, cũng không thật sự muốn hại Lăng Bắc Hàn, cho nên anh ta xuống tay không nặng, nhưng lúc Lăng Bắc Hàn tránh, thân thể lui về phía sau, nên con dao ép buộc phải đâm vào !

“Mẹ.... coi chừng cô ấy....” Lăng Bắc Hàn trực giác vết thương cũng không sâu, không có tổn thương chỗ hiểm, sợ Úc Tử Duyệt lo lắng, anh bình tĩnh ung dung nói với Tiểu Dĩnh. Tiểu Dĩnh thấy con trai còn có thể nói chuyện, trong lòng hơi yên tâm, đỡ Úc Tử Duyệt khuôn mặt trắng bệch, đầy nước mắt.

“Các người đừng bắt anh ấy! Anh ấy không phải cố ý! Anh ấy chỉ muốn ngồi tù! Anh ấy không phải cố ý giết người!” Hạ Tĩnh Sơ nhìn thấy mảnh khóc của Hạ Kiệt, nhìn anh bị cảnh sát bắt giữ, điên loạn quát, trong lòng kích động, đau đớn.

Hạ Kiệt không giãy giụa, càng không phản kháng, nghe được tiếng của Hạ Tĩnh Sơ, anh quay lại nhìn cô. Mái tóc toán loạn, vẻ mặt khổ sở, đó là đang vì anh sao? Hình như Hạ Kiệt không tự tin như vậy, giờ phút này đáng vẻ Hạ Tĩnh Sơ đang vì anh, nếu như là như vậy thì quá đủ rồi!

Chỉ có Hạ Tĩnh Sơ biết, tại sao Hạ Kiệt muốn làm như vậy, chính là anh muốn ngồi tù với cô. Rất ngu, quá ngu!

“Tôi chính là muốn giết Lăng Bắc Hàn! Tôi muốn báo thù cho em gái!” Hạ Kiệt quay đầu, mặt tàn nhẫn nhìn Lăng Bắc Hàn đứng cách đó không xa, rống to.

“Không! Hạ Kiệt cái tên đàn độn này!” Hạ Tĩnh Sơ bị phần hét lớn khàn cả giọng.

“Đi mau!” Tiếng xe cứu thương truyền đến, cảnh sát lôi kéo Hạ Tĩnh Sơ rời đi, Hạ Kiệt cũng bị lôi ra khỏi nhà trẻ. Bọn nhỏ hình như bị hoảng sợ đã sớm tránh vào trong nhà, nhưng mà kinh sợ như vậy đối với bọn họ mà nói cũng không tính là gì....

Úc Tử Duyệt không hét, không la, trơ mắt nhìn Tiểu Dĩnh và một nữ cảnh sát đỡ Lăng Bắc Hàn lên băng ca, cô chỉ an tĩnh chảy nước mắt, đôi tay vuốt ve bụng bự, theo bọn họ ra khỏi nhà trẻ.

Úc Tử Duyệt kiên trì lên xe cấp cứu, ngồi ở một bên, “Bác sĩ, anh ấy như thế nào?” Cố gắng ức chế kích động, Úc Tử Duyệt bình tĩnh hỏi bác sĩ đang cấp cứu cho Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn nghe được tiếng cô, mệt mỏi mở hai mắt ra, quay đầu nhìn cô. Úc Tử Duyệt đưa tay, nắm tay của anh, không biết nên hỏi cái gì, chỉ là quay đầu đi, chảy nước mắt, mùi máu tươi gay mũi, “A....” Bác sĩ cấp cứu rút con dao, một dòng máu tươi chảy ra, Úc Tử Duyệt hét lên một tiếng, nắm thật chặt tay của Lăng Bắc Hàn!

“Vết thương không sâu, không thương tổn đến chỗ hiểm, sẽ không nguy hiểm tánh mạng!” Cầm máu cho Lăng Bắc Hàn, bác sĩ nói.

“Lăng Bắc Hàn....” Úc Tử Duyệt ngồi xổm xuống, dường như cả người đều ngồi dưới đất, nhìn sắc mặt trắng bệch Lăng Bắc Hàn, kêu gào nói.

Lăng Bắc Hàn cười, “Không sao, còn khóc....” Cầm tay của cô, khuôn mặt đầy nước mắt của cô làm anh đau lòng, so vết thương còn đau hơn nhiều, “Mau dậy đi, chớ làm con trai bị thương....” Thấy cô ngồi xổm trên đất, anh nhỏ giọng nói.

“Anh đừng nói chuyện, nhắm hai mắt nghỉ ngơi một chút, lập tức sẽ đến bệnh viện!” Úc Tử Duyệt khàn giọng nói, cũng đã bị thương thành như vậy rồi mà vẫn còn an ủi cô.

Lăng Bắc Hàn nghe lời nhắm mắt lại, khóe miệng nâng lên nụ cười hạnh phúc. Anh biết cô yêu anh, vừa rồi khi Hạ Kiệt xông tới, cô ở sau lưng anh, thiếu chút nữa đã lao ra, thật may là anh phản ứng khá nhanh!

Úc Tử vui mừng cũng hiểu, mình yêu anh, vẫn yêu, nếu không lúc khi thấy tên đó vọt tới cô sẽ không theo bản năng muốn bảo vệ anh!

Rất nhanh đến bệnh viện, Lăng Bắc Hàn được đưa đến phòng cấp cứu. Úc Tử Duyệt lo lắng canh giữ ở bên ngoài, dưới chiếc quần màu trắng bằng bông cho phụ nữ có thai lộ ra vài giọt máu bị bắn lên, mái tóc rối loạn. Cô vẫn đứng đó, Tiểu Dĩnh cũng đứng ở một bên, chỉ chốc lát sau, dì Vương chạy tới, khoác thêm áo cho Úc Tử Duyệt.

Không lâu sau, Lăng Chí Tiêu cũng chạy tới. Lăng Bắc Hàn rất nhanh được đưa ra ngoài, thương thế không nghiêm trọng lắm, sau khi vết thương khép lại, có thể xuất viện.

“Duyệt Duyệt, con mau nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay con cũng không nghỉ ngơi!” Lăng Bắc Hàn hôn mê rất lâu chưa tỉnh lại, úc này trời đã tối, Úc Tử Duyệt mới vừa ăn cơm tối dì Vương đưa tới, Tiểu Dĩnh lo lắng Úc Tử Duyệt mệt mỏi, nói khẽ với cô.

“Mẹ, con không sao, tối nay con sẽ ở đây, mẹ đi về trước đi... Bên này không có gì đáng ngại...” Úc Tử Duyệt nói với Tiểu Dĩnh. Con trai còn chưa tỉnh lại, Tiểu Dĩnh cũng không yên tâm rời đi, đúng lúc này, trên giường bệnh Lăng Bắc Hàn cử động.

“Tỉnh!” Tiểu Dĩnh mừng rỡ nói, Úc Tử Duyệt cũng vội vàng đứng dậy. Tiểu Dĩnh vội vàng đỡ cô, chỉ sợ cô không cẩn thận va chạm đến bụng.

Vết thương của Lăng Bắc Hàn ở sau lưng, nên cả người đều là nằm sấp, chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy Úc Tử Duyệt cùng mẹ Tiểu đi tới.

“Bác Hàn....” Tiểu Dĩnh nhỏ giọng nói, Lăng Bắc Hàn nghe được tiếng của bà, tròng mắt nhìn. Sau đó hai cánh tay chống giường bệnh muốn ngồi dậy, dùng sức, nên đụng tới vết thương, đau đớn giống như bị khoan vào người.

“Anh đừng đứng lên!” Úc Tử Duyệt hiểu ý tứ của anh, lớn tiếng nói.

“Ừ, Bác Hàn, con không thể dùng sức, phải nhờ người đỡ dậy!” Tiểu Dĩnh cũng quát lớn, ấn chuông tìm y tá giúp đỡ Lăng Bắc Hàn ngồi dậy....

Tiểu Dĩnh thức thời mà nhường lại không gian cho bọn họ, chào hỏi xong đi về nhà, một lát nữa dì Vương sẽ tới chăm sóc Úc Tử Duyệt.

“Em cũng trở về nhà đi! Trong bệnh viện nhiều vi khuẩn (virus)!” Lăng Bắc Hàn ngồi ở trên giường nhìn cô ngồi ở mép giường, ra lệnh.

“không cần, em vẫn khỏe!” Úc Tử Duyệt liếc mắt nói, “Ăn cơm không?” Sau đó cười hỏi anh, đứng dậy, tập tễnh đi tới tủ đầu giường lấy thức ăn cho anh.

Ánh mắt Lăng Bắc Hàn sáng quắc quắc nhìn chằm chằm vào bụng to phệ của cô, động tác không nhanh không chậm, cá tính của cô giống như là đã trải qua nhiều năm tháng lẳng đọng, không giống như trước kia, gấp gáp, kích động. Bụng một hộp cơm, chậm rãi đi tới.

“Dì Vương mới vừa đưa tới, cháo đậu đỏ, canh gan heo, đều là bổ máu” Úc Tử Duyệt vừa đi vừa cười nói, đem hộp cơm đặt ở trước mặt anh.

“Chảy từng này máu tính là gì....” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, nhìn cô vợ nhỏ của anh lần lượt mở hộp cơm ra.

Lời của anh làm động tác của cô hơi dừng lại, “không coi là gì, vậy nguy hiểm tới tính mạng mới tính là gì sao?” Úc Tử Duyệt tức giận quát, nhớ tới một màn kia, trong lòng vẫn còn sợ hãi .

“Vậy còn em? Tại sao muốn xông lên trước giúp anh ngăn cản? Úc Tử Duyệt! Anh là đàn ông!” Anh chưa từng quên hành động ngu xuẩn của cô, tức giận giáo huấn. Bị anh la như vậy, Úc Tử Duyệt uất ức.

một khắc kia chỉ là từ bản năng!

yêu sâu đậm một người theo bản năng thôi...

“Lăng Bắc Hàn, anh khôn kiếp!” Úc Tử Duyệt tức giận quát, xoay người, muốn đi. Lăng Bắc Hàn vội vàng đưa tay kéo cánh tay cô lại.

Cánh tay bị anh giữ chặt, Úc Tử Duyệt muốn giãy ra nhưng vẫn thôi, “Anh chỉ là quá lo lắng cho em....” Lăng Bắc Hàn nói nhỏ. Úc Tử Duyệt không nhịn được nữa, xoay người, ngồi lại bên giường bệnh, quyết miệng, chảy nước mắt nhìn anh.

“Anh có thể vì em, em cũng có thể vì anh, phân nam nữ cái gì!” Úc Tử Duyệt quát, chảy nước mắt, vừa muốn cười.

“Trong bụng kia còn có con trai của anh!” Lăng Bắc Hàn kéo cô qua, để cho cô ngồi ở mép giường, nằm ở trên đùi của anh, bàn tay vuốt ve bụng cô và nói.

“Khi đó, em nào nghĩ tới con!” Úc Tử Duyệt phản bác, khi đó, trong mắt cô chỉ có an nguy của Lăng Bắc Hàn, bận tâm nhiều như vậy làm gì....

Lăng Bắc Hàn rất cảm động, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, sau đó, cúi đầu hôn môi của cô.

Đầu tiên là dịu dàng hôn, sau đó càng lúc càng sâu, xâm nhập mà lưu luyến, bá đạo mà cuồng tứ, giống như là muốn dụi cô vào trong xương máu của mình. Vẫn còn nhớ tới lúc biết Hạ Tĩnh Sơ tới thành phố thì trong lòng anh hoảng sợ đến mức nào...

Úc Tử Duyệt do dự bắt đầu chịu đựng, chuyển thành cảm thụ, cùng anh phối hợp. Hiểu điều anh muốn biểu đạt, cô cũng ôm đầu anh, nhiệt tình hôn trả. Khi anh bị thương thì cái loại cảm giác sợ bỏ lỡ đó cũng hành hạ cô.

Đêm hơi thở của cô hút hết, hôn càng ngày càng sâu, cho đến khi cô cảm giác sắp không thở nổi bởi vì thiếu dưỡng khí anh mới buông cô ra.

cô gái nhỏ trong ngực với hai gò má đỏ hồng, cặp mắt mê ly, môi anh đào sưng đỏ, hơi thở thơm như hoa lan, hai cánh tay vô lực vòng qua cổ của anh, nhìn cô, anh hận không thể từng ngụm ăn cô vào trong bụng....

“Nhanh ăn cơm đi!” Tầm mắt nóng rực kia làm cô quay mặt, lớn tiếng nói.

“Muốn ăn em!” Bàn tay Lăng Bắc Hàn sờ ngực trướng lên của cô, nặng nề nhéo, ác ý nói.

“A....anh.... tà ác!” Úc Tử Duyệt vội vàng buông anh ra, đứng dậy chạy trốn, xuống giường.

“Vợ chồng còn ngưng ngưng?” Lăng Bắc Hàn thanh thanh cổ họng, cứng chiều cười nói, “Tới đây dứt anh!” Chậm chạp không cầm đũa, anh nhìn cô vẫn còn nặng nề thở dốc, ra lệnh.

Úc Tử Duyệt quệt mồm, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, vẫn là ngoan ngoãn bưng chén lên, cầm cái muỗng....

Lão đàn ông này cũng có lúc nũng nịu, Lăng Bắc Hàn như thằng bé con, ăn từng miếng cơm cô dứt. Con người thỉnh thoảng khiêu khích nhìn vào cái bụng tròn vo của cô, giống như đang khoe khoang cùng với con trai!

“Hôm nay khám thai nói thế nào?” Sau khi ăn no, anh còn quan tâm hỏi. Ghen thì ghen nhưng anh vẫn thương con trai. Cũng cảm động đối với sự tồn tại của sinh mệnh nhỏ này, đó là liên lạc duy nhất ràng buộc cô với anh, là kết tinh tình yêu của bọn họ, cũng là kéo dài sinh mạng của bọn họ.

“Tất cả bình thường, con trai rất khỏe mạnh, em lấy hình ảnh siêu âm cho anh xem!” Nhắc tới con trai, khuôn mặt Úc Tử Duyệt đầy tự hào, cẩn thận từng li từng tí đi tới bên sofa, lấy hình siêu âm trong túi ra đưa cho Lăng Bắc Hàn.

Lăng Bắc Hàn nhìn hình, con trai cò rúc ở trong tử cung, xem ra rất nhẵn nhúm, nhìn tiểu tử, khóe miệng treo nụ cười cứng chiu, “Tương lai khẳng định tiểu tử này rất đẹp trai!” Úc Tử Duyệt mừng rỡ đang muốn hỏi anh có đáng yêu hay không, ai ngờ, anh lại bất thành linh nói ra những lời này.

“....” Úc Tử Duyệt đen mặt, cái người đàn ông tự cao tự đại biến thái trước mặt này, lời này từ trong miệng anh nói ra thật đúng là làm người ta rú lú!

262. Chương 262: Đại Kết Cục

Mặc dù lần nữa Lăng Bắc Hàn “Ra lệnh” bảo cô đi về nhà, nhưng Úc Tử Duyệt vẫn ở lại bệnh viện. Nửa đêm tỉnh lại uống nước, Úc Tử Duyệt phát hiện Lăng Bắc Hàn lên cơn sốt, vội vàng kêu bác sĩ tới. Sau khi bác sĩ cho anh uống thuốc hạ sốt xong, dì Vương bảo Úc Tử Duyệt đi nghỉ ngơi, cô không chịu, chỉ muốn ngồi ở bên cạnh giường Lăng Bắc Hàn, tự mình chăm sóc.

“Cơ hội cháu được tự mình chăm sóc cho anh ấy rất ít, anh ấy, rất mạnh mẽ.... chưa bao giờ ở trước mặt cháu tỏ ra vẻ mềm yếu....” Úc Tử Duyệt vừa lau trán cho anh vừa dịu dàng nói.

“Cái này, cháu biết là tốt rồi. Bình thường quan tâm cậu ấy nhiều hơn một chút, người đàn ông mạnh mẽ, cũng cần có tình yêu” dì Vương nhỏ giọng nói với Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt gật đầu, bảo dì Vương đi tới phòng sát vách nghỉ ngơi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình cô và anh, Úc Tử Duyệt nhìn người nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô khốc, một tay cầm tay trái của anh, vết sẹo phía trên còn chưa có xóa đi, có thể là do quá bận rộn, không có thời gian thôi....

“Lăng Bắc Hàn, yêu thật lòng, là một loại ăn ý, có đúng không?” Úc Tử Duyệt nhìn anh, lăm bầm nói nhỏ.

“Thời điểm anh mới mất tích, mỗi ngày lòng em đều như lửa đốt, chỉ sợ anh gặp phải khó khăn.... Cũng sợ anh hy sinh, em và mẹ ôm nhau mà khóc.... Sau đó, mỗi ngày em đều nhớ lại lời anh từng nói, tự nói với mình, anh còn sống, nhất định sẽ còn sống, anh đã đồng ý với em, sẽ không bao giờ nuốt lời.... lòng của em dần dần lắng đọng xuống, toàn tâm toàn ý chăm sóc đứa bé trong bụng Cũng cảm ơn vì có con trai làm bạn.... Để cho em từ trong sự lo lắng hãi hùng khôi phục lại như cũ....”

Trong mơ mơ màng màng, Lăng Bắc Hàn nghe được lời cô nói..., dần dần tỉnh lại, nhưng cũng không có mở mắt, cảm giác khăn lông trên trán được lấy ra, lại có một cái khăn lông ấm mới thay thế, rồi sau đó, cảm giác ngón tay của cô nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt anh....

Động tác cô dịu dàng, an ủi khổ sở, anh cảm thấy vết thương sau lưng dường như cũng không còn đau nữa rồi.

“Anh bình an trở về, em rất vui mừng, em biết rõ anh sẽ trở lại mà không phải hao tổn một cọng tóc, bởi vì em tin tưởng anh! Lúc ấy em rất giận anh, rời đi lâu như vậy mà không nói tiếng nào, cũng không có tin tức trở lại.... sau đó anh giải thích, em liền không trách anh....” nhìn anh nói, lời nói đều là lời trong lòng.

“Lúc anh không có ở đây, em đã học cách sống độc lập, rất nhiều chuyện đều tự mình làm, cũng sẽ không giống như trước kia, kích động, tùy hứng. Đi bộ một bước cũng không dám đi mạnh, mỗi một động tác đều rất cẩn thận, bởi vì không có anh ở bên người, em phải bảo vệ mình và con thật tốt. Dần dà thành thói quen, cho dù sau khi anh trở lại, em đều có thói quen lệ thuộc vào chính mình....” Úc Tử Duyệt lại nói.

Lăng Bắc Hàn vẫn làm bộ ngủ như cũ, không có trả lời lời cô..., chẳng qua là cảm thấy rất yêu thương cô.

Nếu như có thể, anh cũng muốn mỗi ngày đều ở bên cạnh hầu hạ cô, coi chừng cô, chăm sóc cô, xem cô như đứa bé mà cưng chiều.

Nhưng những thứ này, chỉ là muốn mà thôi, anh không có cách nào thực hiện được, chỉ có thể khiến cô uất ức!

“Trước kia đều là do anh chăm sóc em.... Tối nay đến phiên em....” Úc Tử Duyệt cười nói, ai ngờ lúc này Lăng Bắc Hàn lại mở hai mắt ra, “Anh...Anh sao lại tỉnh rồi? Khó chịu chỗ nào sao? Có muốn kêu bác sĩ không? !” Úc Tử Duyệt lấy khăn lông ra, mu bàn tay đặt lên trán của anh, lo lắng hỏi.

Lăng Bắc Hàn lắc đầu một cái, “Ngủ, làm sao nghe được những lời em mới vừa nói?” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, trong đôi mắt phát ra ánh sáng giảo hoạt.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, mới vừa rồi mình nói những thứ gì? Có phải rất kiêu cách hay không? Rất chua? Mặc cỡ chết người!

“Em đâu nói gì!” Úc Tử Duyệt tức giận nói, bệnh của anh tới nhanh, đi cũng nhanh, giống như cũng không nóng như vậy. Đối với một người quân nhân hàng năm chẳng hề sinh bệnh như Lăng Bắc Hàn mà nói, uống thuốc vào, hiệu quả trị liệu rất rõ rệt.

“Không nói gì, anh đều nghe hết! Duyệt Duyệt....” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, dịu dàng mở miệng. Úc Tử Duyệt bị ánh mắt thâm tình khẩn thiết này của anh hấp dẫn, tim rung động mãnh liệt, anh rất ít khi dịu dàng kêu nhũ danh của cô như thế, luôn luôn thích bá đạo kêu tắt cả họ tên cô ra, cho nên, lúc bấy giờ, cô càng không có thói quen, toàn thân nổi da gà hết lên, chỉ là cũng hiểu được, đây là thời điểm anh trở nên ôn nhu nhất.

“Làm gì....” cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

“Mặc kệ thành thực hay chừng chặc, nhưng em đang ở cùng anh hơn nữa lúc hai người chúng ta đơn độc chung đụng thì không nên có trối buột đối với anh.... anh vẫn thích tính tình thẳng thắn của em, ở trước mặt anh, buồn cười liền cười, muốn khóc sẽ khóc, muốn chửi thì chửi, muốn đánh thì đánh.... Úc Tử Duyệt!” Lăng Bắc Hàn gần từng chữ.

Anh nghĩ, bất luận cô trở nên thành thực, lột xác như thế nào, bất kể khi cô ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, hay lớn hơn, trong mắt anh, trong lòng anh đều như vậy, cô đối với anh nhiệt tình, chân thành, dĩ dõm đáng yêu cũng không thiếu thương yêu.

Trong sinh mệnh của anh chẳng phân biệt được cả anh và cô!

Có lẽ, cô cảm thấy anh quá hà khắc, quá nghiêm nghị với cô, không có công việc quan trọng, nhưng, cô không hiểu, trong lòng anh, cô giống như là con người anh vậy!

Úc Tử Duyệt nhìn anh, mũi cay xè , quệt mồ hôi làm nũng nói: “Xa nhau lâu như vậy, đương nhiên sẽ có chút cảm giác xa cách mà! Anh rời đi bốn tháng, ở nhà một đêm lại đi, đi lần này, lại hơn hai tháng, chúng ta đã nửa năm không gặp....” Úc Tử Duyệt liếc mắt nói, nói cũng phải là không đúng sự thật.

“Lý do của em vĩnh viễn đều nhiều như vậy!” Lăng Bắc Hàn nói, “Nhanh đi ngủ! Lần này anh có thể được nghỉ phép trước rồi ! Sẽ ở cùng em đến khi sinh xong....”

“Thật không? !” Úc Tử Duyệt kích động cười hỏi.

“Cùng lắm không nghỉ đông nữa! Ngày mai anh đi xóa cái sẹo này, nếu không chờ tiểu tử thú ra đời sẽ bị ghét bỏ...” Lăng Bắc Hàn cứng chiều nhìn cô cười vui vẻ giống như đứa bé, nói.

“Con trai sẽ không chê đâu!” Úc Tử Duyệt vuốt ve cái bụng, phản bác lại anh, sau đó cẩn thận từng li từng tí đi đến một bên giường, dưới ánh mắt chăm chú của Lăng Bắc Hàn, vũng vàng nằm xuống.

Chỉ chốc lát sau, hai người lại an tĩnh ngủ.

Ngày hôm sau Lăng Bắc Hàn thật sự đi xóa bỏ vết sẹo, cũng viết báo cáo công tác hai tháng trước nộp lên, kèm theo đơn xin phép nghỉ dài hạn.

Ở bệnh viện hơn tuần lễ, anh liền xuất viện, mang Úc Tử Duyệt trở về nhà, mỗi ngày 24h đều tự mình chăm sóc cô. Trông nom cho Hoàng Hậu.

“Ông xã.... đóng cửa sổ lại, nóng chết rồi, gió thổi nóng quá....” mang thái tròn chín tháng, Úc Tử Duyệt mang bụng bự nằm ở bệ trên ghế quý phi nghỉ ngơi, một luồng gió mang theo khí nóng thổi vào, Úc Tử Duyệt phiền não nói.

Đang sửa sang lại giường trẻ, màn lụa màu hồng, Lăng Bắc Hàn nghe được cô oán trách, cười cười, “Em chờ chút!” không có mở máy điều hòa không khí, ngược anh lại đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau mang một cái quạt gió đi vào.

“Quạt gió thổi vào cũng là gió nóng! Khốn kiếp!” Úc Tử Duyệt nóng đến phiền não, mắt tỉnh táo, tức giận nói, khuôn mặt nhỏ lên, trên trán tràn đầy mồ hôi.

“Máy điều hòa không khí rất thoải mái, nhưng không khỏe mạnh! Ngoan, anh đi bưng nước lau người cho em!” Lăng Bắc Hàn ngồi xổm trước ghế quý phi, hôn môi cô một cái, “Em thật giống Dương quý phi....” ánh mắt sáng quắc nhìn đến cổ áo của chiếc váy cô đang mặc, bên trong cô đều không mặc gì, ngực còn lớn hơn trước kia nhiều....

“Anh.... anh chê em mập!” Úc Tử Duyệt đối với sự xem thường của anh, tức giận quát.

“Không có, không có, Dương quý phi thật đẹp, là anh đang khen em thật!” Lăng Bắc Hàn cười xấu xa nói, nhanh chóng đứng dậy, sợ mình ở lại lâu một chút, lại bị chảy máu mũi

MD! Anh đã bị cảm dục hơn nửa năm!

Ở trong lòng mắng thầm, đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, bưng ra một chậu nước ấm, cầm khăn lông ướt, giúp cô lau. 14948190

Quần trên người cô bị anh cởi ra, sau đó lau người cô từ đầu tới đuôi một lần, Úc Tử Duyệt nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác mát lạnh này, cảm giác không nóng nữa, tâm tình cũng bình tĩnh lại, nhưng lại có loại cảm giác uể oải. 10IHQ.

Từ trên bụng truyền đến từng trận tê dại, làm cô mở hai mắt ra, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn cúi người, đang hôn lên trên trên bụng của cô....

Giờ phút này, trong ánh sáng nhu hòa, anh mặc áo thun ba lỗ màu đen nhìn rất hoang dã, nhưng động tác lại cực kỳ dịu dàng, làm tim cô đập càng nhanh....

“Con trai cũng động đây....” Úc Tử Duyệt cảm động cười nói, tiểu bảo bảo ở trong bụng nghịch ngợm đá đá cái bụng, có phải là đang đáp lời ba nói chứ?

Lăng Bắc Hàn có chút ngượng ngùng cuống quýt rời khỏi cái bụng cô, đứng lên, “Anh ngượng ngùng cái gì....” giấu cợt nói, chỉ thấy anh bưng một chậu nước, đi ra ngoài.

Một trận gió thổi qua, cửa sổ phòng trẻ mở ra. Bên trong có treo chim bồ câu, ngôi sao năm cánh, chim nhỏ, đón gió đông đưa, dùng vỏ đạn làm thành chuông gió phát ra tiếng vang lạnh lạnh.... Úc Tử Duyệt nhìn chuông gió ở cửa sổ, nhếch miệng lên cười hạnh phúc....

Thời tiết vào tháng sáu, chính là vừa gần ngày sinh dự tính, đứa bé này lại muốn ra, Trung tá Lăng luống cuống, “Không được! Anh quyết định sinh mổ!” bị cô lôi kéo xem một đoạn video về sinh đẻ, Lăng Bắc Hàn còn chưa xem đến một nửa liền tắt các đi, ra lệnh với Úc Tử Duyệt.

“Tại sao lại là anh quyết định, cũng không phải là anh sinh! Em đây là muốn đẻ tự nhiên đó!” Úc Tử Duyệt vội vàng phản bác.

“Úc Tử Duyệt! Bà xã! Thân ái!” Lăng Bắc Hàn ngồi xổm xuống ở trước mặt cô, nhìn cô ngồi trên ghế, van xin, “Ông xã thân ái, thế nào?” Úc Tử Duyệt cúi đầu, nhìn vẻ mặt khẩn trương của anh, nắm gương mặt anh, hỏi.

“Đẻ tự nhiên rất đau! Mới vừa trong clip không thấy sao? ! Còn có thể rạch vết thương!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô, mặt kích động nói, trong lòng vẫn còn rung động vì đoạn video kia!

Thì ra đẻ khổ sở như vậy....

Úc Tử Duyệt nhìn bộ dáng khẩn trương của anh, nhin không được cười lên, “Cái video này em xem rất nhiều lần rồi, nào có cái gì? Đời này phụ nữ đều phải trải qua lần đau đó, mới có thể hoàn mỹ!Em không sợ!” nhìn anh, cô kiên định nói, mặt hạnh phúc cười.

Lăng Bắc Hàn nghe được kinh ngạc, “Không được!Bây giờ em nói rất dễ!Anh muốn sử dụng biện pháp sanh mổ (c-section)....” Lăng Bắc Hàn đứng dậy, nói.

“Không cần.... a....”

“Thế nào? !” Lăng Bắc Hàn đang muốn ra ngoài, thì nghe Úc Tử Duyệt hô to một tiếng, sau đó kêu khổ sở, Lăng Bắc Hàn vội vàng đi tới bên cạnh ghế dựa, nhìn dáng vẻ khổ sở, rống to của cô, hỏi.

“Đau.... giống như.... muốn.... muốn sinh....” cảm giác bụng đang ngọ nguậy, đau bụng sinh , một dòng nước chảy ra, Úc Tử Duyệt nắm cánh tay Lăng Bắc Hàn nói.

“Hả? !” Lăng Bắc Hàn kích động nghi ngờ nói, một lòng run rẩy, sửng sốt.

“Nhanh đi gọi xe! Ngồi đó làm gì? ! Kêu, kêu dì Vương....” ngược lại Úc Tử Duyệt tỉnh táo hơn anh nhiều, nhìn anh ngồi đó sửng sờ, cô rống to, mắt thấy dòng nước từ dưới thân thể chảy ra.

“Sao vậy? !” dì Vương nghe tiếng đi vào.

“Dì Vương! Hình như con muốn sinh!” Úc Tử Duyệt chịu đựng đau đớn, hét lớn với dì Vương, sắc mặt dì Vương biến hóa, vội vàng ra cửa.

“Không phải còn phải mấy ngày nữa sao? !” Lăng Bắc Hàn hồi hồn, hét lớn, sau đó ôm cô lên, hai cánh tay Úc Tử Duyệt ôm thật chặt cổ của anh, “Con trai, con nóng nảy quá đi....” Úc Tử Duyệt thở hồng hộc nói, mặc áo ba lỗ, quần cụt, Lăng Bắc Hàn ôm cô, không để ý hình tượng lao xuống lầu, tài xế đã sớm khởi động xe đang đợi, dì Vương cũng chuẩn bị khăn lông, quần áo xong, lên xe.

“Có đau không?” trên xe Lăng Bắc Hàn ôm cô trong ngực, run giọng hỏi, âm thanh run rẩy.

“Giống như, giống như hết đau rồi!” Úc Tử Duyệt cau mày nói, thật sự cảm giác không đau nữa, nhưng dòng nước chảy ra là thật!

“Hay là đi bệnh viện! A Hàn, để Duyệt Duyệt nằm ngang, nếu không đến lúc đó vị trí thai nhi không đúng chỗ thì phiền toái!” dì Vương ngồi bên ghế lái phụ nhìn về phía sau , nói.

Lăng Bắc Hàn vội vàng nên chân tay cũng vụng về để cho cô nằm ngang bên trên thân thể chính mình, “Anh đừng khẩn trương.... không có chuyện gì!” Úc Tử Duyệt ngược lại đi an ủi anh, nhìn dáng vẻ anh đầy mồ hôi.

Lăng Bắc Hàn giống như chưa có sự chuẩn bị cẩn thận, hay là quá đột ngột, kinh ngạc mà nhìn cô, khẩn trương nắm thật chặt tay của cô, “Đừng sợ, có anh ở đây!” Lúc anh nói, rõ ràng còn khẩn trương nhiều hơn cả cô nữa!

Chết tiệt! Sanh con sao còn khó hơn huấn luyện dã ngoại nhiều vậy chứ!

Lăng Bắc Hàn oán giận trong lòng nói, nếu như anh có thể giúp cô sinh con thì tốt biết mấy!

Úc Tử Duyệt cười cười, chân mày lại nhíu chặt lên, “A.... đau....đau quá!” lại một trận trận đau làm cô kêu thành tiếng.

“Lái nhanh một chút!” Lăng Bắc Hàn luống cuống nhìn Úc Tử Duyệt lại lâm vào trong khổ sở, hét lớn với tài xế, “A Hàn! Sắp tới rồi! Chớ khần trương! Duyệt Duyệt cũng thả lỏng đi!” dì Vương lớn tiếng nói.

Chưa tới hai phút, xe hơi dừng lại, Lăng Bắc Hàn ôm lấy Úc Tử Duyệt, mở cửa xe lao xuống, trước đó đã liên lạc với bệnh viện, cho nên vừa tới cửa, Úc Tử Duyệt đã bị bác sĩ mang đi phòng sinh.

“Tôi...tôi muốn vào!” Lăng Bắc Hàn đẩy cửa phòng sinh, nói. Y tá cũng không có ngăn cản, cho anh vào đi.

Lăng Bắc Hàn chỉ thấy Úc Tử Duyệt đã nằm trên giường sinh, hai chân gấp cong lại mở ra hai bên, bác sĩ y tá mang khẩu trang bận rộn chuẩn bị.

“Duyệt Duyệt...” sau khi Lăng Bắc Hàn vào, đi tới bên cạnh cô, chộp lấy tay của cô nắm thật chặt.

Úc Tử Duyệt thở hổn hển nhìn anh, “Em...em không sao....không đau lắm!” có thể hiện tại chỉ là do miệng tử cung bắt đầu mở ra, cho nên không đau lắm, cảm giác từng trận co rúc lại, vừa căng mở. Thật ra thì buổi sáng, cô đã có chút cảm giác, bất quá khi đó cho là còn mấy ngày nữa, ai ngờ....

“A....bác sĩ.... giống như...” lời của cô còn chưa nói hết, từng trận đau kéo tới, Úc Tử Duyệt thét to, tay nhỏ bé nắm thật chặt tay Lăng Bắc Hàn, “Là muốn sinh! Đã thấy đâu!” lúc này, bác sĩ la lớn.

“Duyệt Duyệt...” thật sự muốn sinh.... Lăng Bắc Hàn kích động kêu lên, nhìn trên trán mặt đầy mồ hôi của Úc Tử Duyệt, run giọng hô, Úc Tử Duyệt thở nặng nề, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

“Em...em không sao...” Úc Tử Duyệt thì thầm nói, ngũ quan bởi vì đau đớn mà cau chặt ở chung một chỗ, “Hít sâu! Dừng sức!” lúc này, bác sĩ nói với Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt gập đầu, hít thở thật sâu, sau đó, một tay nắm thật chặt ga giường, một tay nắm thật chặt tay Lăng Bắc Hàn, dùng hết hơi sức toàn thân rặn....

“A....” dùng sức rặn, thét chói tai, gân xanh trên trán nổi lên, khuôn mặt đỏ hồng, mồ hôi không ngừng rơi xuống, nhìn dáng vẻ khổ sở của cô như vậy, Lăng Bắc Hàn nghẹn ngào, hốc mắt ướt át....

Nước mắt theo khóe mắt của anh rơi xuống, trong lúc vô tình, một màn này bị Úc Tử Duyệt nhìn thấy, tim hung hăng run rẩy. Lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Bắc Hàn rơi nước mắt, không ngờ là ở trong phòng sinh....

“Dùng sức! Tiếp tục dùng sức!” bác sĩ lại giục.

Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, khóe miệng mỉm cười, sau đó nhắm hai mắt, nặng nề dùng hết hơi sức toàn thân, đầu ngón tay của cô khảm thật sâu vào trên mu bàn tay của Lăng Bắc Hàn, một cái tay khác của anh cầm khăn tay càng không ngừng lau mồ hôi dùm cô, cũng không nhìn được cúi đầu, hôn cái trán của cô không ngừng.

Giờ phút này, mặc dù cực kỳ khổ sở, cảm giác thân thể giống như là bị xé rách thành hai nửa, nhưng trong lòng của cô rất hạnh phúc, người đàn ông cô yêu nhất đang ở bên cạnh cùng cô vượt qua, con trai sắp ra đời....

Nghĩ như vậy, Úc Tử Duyệt cố gắng dùng hết toàn bộ hơi sức mà rặn, “Đầu ra rồi!” cảm giác thân thể lần nữa bị xé rách, nơi đó, thật sự rất đau, cảm giác giống như là hít thở không thông vậy.

“Đầu đã ra.... cũng nhanh thôi.... ngoan.... cố gắng thêm chút nữa....” chỉ mặc áo ba lỗ trên người, Lăng Bắc Hàn cúi xuống, nói nhỏ bên tai cô không ngừng, một bên vừa hôn cô vừa dịu dàng dụ dỗ nói.

Khóe mắt cô đầy nước mắt bị anh từng cái hôn lên, Úc Tử Duyệt nặng nề thở dốc, sau đó dưới sự chỉ đạo của bác sĩ, lại dùng sức rặn!

Mỗi một lần, cô khổ sở tê tâm liệt phế la lên, cũng khiến tim anh rung động, nhìn thấy cô khổ sở, nhưng anh lại không thể giúp đỡ, loại cảm giác đó, khiến anh áy náy không yên. Chỉ còn cách âm thầm thê trong lòng, không bao giờ để cho cô chịu như vậy một lần nữa!

Cái đầu nhỏ chui ra, sau đó cả người cũng ra theo, cô sinh thuận lợi rất nhiều, cuối cùng cũng đã xong, Lăng Bắc Hàn cúi đầu, nặng nề hôn lên miệng Úc Tử Duyệt, thiết tha hôn, toàn thân cô một chút hơi sức cũng không có, Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy dòng nước mắt nóng bỏng của anh có thể làm bỏng da cô....

Đàn ông không để rơi nước mắt, thế nhưng vào lúc này, anh lại khóc lên, không phải vì vui sướng, chỉ là vì đau lòng, cảm động vì cô!

“Oa oa.... oa....” đứa bé khỏe mạnh được bảy cân tám lượng, khóc réo lên không ngừng, Lăng Bắc Hàn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn con trai được y tá ôm trong tay, rất nhiều nếp nhăn, còn có cuống rốn, trong lòng run rẩy, lúc đó, Úc Tử Duyệt cũng đã cắt cuống rốn, chỉ chốc lát sau, bởi vì thể lực cạn kiệt mà ngủ thiếp đi....

Từ phòng sinh ra ngoài, đã là rạng sáng năm sáu giờ, Tiểu Dĩnh cùng Lăng Chí Tiêu đều ở ngoài phòng sanh đợi suốt đêm, phòng sanh vừa mở cửa, chỉ thấy y tá ôm một đứa trẻ trong ngực, Tiểu Dĩnh mừng rỡ tiến lên đón.

Sau đó, lại thấy Úc Tử Duyệt được đẩy ra ngoài, bên cạnh còn có một người đàn ông dáng vẻ hào sảng, chỉ mặc áo ba lỗ, quần cụt, mang dép, chính là Lăng Bắc Hàn....

Tiểu Dĩnh ôm cháu đích tôn, vui sướng mà cười, cũng không nhận được rơi nước mắt, nhìn con trai như vậy có chút sững sờ, càng cảm thấy buồn cười, “Lo lắng làm gì? Còn không mau ôm con trai con một cái! Lúc trước con sinh ra cũng giống vậy!” Tiểu Dĩnh đem tiểu tử đưa cho anh, cảm khái cười nói.

Lăng Bắc Hàn ngẩn người, động tác vụng về khẽ run mà ôm tiểu tử kia vào trong ngực, cũng không dám lộn xộn, chỉ sợ đụng con trai....

Hơi lớn một chút xíu, da mặt hồng hồng, nhẵn nhúm, không đẹp mắt chút nào! Ở trong lòng Lăng Bắc Hàn âm thầm nghĩ, chỉ là, vẫn là nhận không được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái trên mặt con.

Cái miệng nhỏ nhắn giật giật, đôi môi nhỏ lơ đãng đụng chạm lên môi của anh, giống như lần đầu tiên hai cha con hôn môi....

Lăng Bắc Hàn mỉm cười hạnh phúc, “Mẹ, con đi xem xem cô ấy....” ôm con trai cho Tiểu nữ sĩ, Lăng Bắc Hàn nói, lúc này, người anh quan tâm nhất còn có cô gái nhỏ vừa sinh cho anh một con trai....

Trong phòng hồi sức, Lăng Bắc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt mệt mỏi kiệt sức ngủ say, ánh mắt nhu hòa mà thâm tình....

Khi Úc Tử Duyệt tỉnh lại, đã hơn tám giờ sáng, cảm giác dưới chân đau tê liệt, nóng hừng hực. Cô mệt mỏi mở mắt, theo bản năng vuốt ve bụng của mình, cô mờ ám nhìn Lăng Bắc Hàn.

“Tiểu tử thú ở chỗ này đây!” Lăng Bắc Hàn kéo tầm mắt Úc Tử Duyệt qua, chìa về phía mép giường trẻ nít, nói với cô.

Lúc này Úc Tử Duyệt phản ứng được, mình đã sinh con!

Cô kinh ngạc mà nhìn đứa bé nằm ở bên cạnh mình, trên người được bao quanh bởi một cái khăn lông màu trắng, khuôn mặt nhẵn nhúm, hồng hồng, hai mắt nhắm chặt, lỗ mũi nho nhỏ, cái miệng cũng nho nhỏ....

Là con trai của cô....

Mang thai 37 tuần, từng ngày đều mong mỏi đến lúc con trai ra đời. . . .

Trong lòng rung động mạnh mẽ, chớp mũi ê ẩm, nước mắt không nhận được rơi xuống.

Đã từng có bác sĩ vô lương tâm nói cô không thể sinh con, cô cứ nghĩ là đời này không thể nào mang thai....

Lúc mang thai tháng thứ ba, thiếu chút nữa đã sảy mất. . . .

Ba của con trai cũng đã từng mất tích trong thời gian dài, con đã cùng cô vượt qua nỗi mệt mỏi cả ngày lẫn đêm....

Giờ phút này, rốt cuộc con trai đã ra đời rồi, đi tới bên cạnh cô, thật sự là một tiểu thiên sứ.

Lăng Bắc Hàn hiểu tại sao cô muốn khóc, cũng có thể hiểu tâm tình của cô vào giờ khắc này, “Con rất khỏe mạnh....” khàn khàn mở miệng nói. Lúc này Úc Tử Duyệt mới ngược mắt nhìn gương mặt tuấn tú của anh, cô cũng không quên dáng vẻ rơi nước mắt của anh lúc ở phòng sinh....

Nước mắt bị anh lau đi, cô cười cười, “Em rất vui....” Úc Tử Duyệt mệt mỏi nói, nhìn anh, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Oa oa.... oa....”

Lúc này, tiểu tử đột nhiên gào khóc, nắm quả đấm nhỏ, hai người thấy tiểu tử khóc, hai khuôn mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

“Ai nha, có phải đói bụng hay không?” lúc này dì Vương đi tới, ôm lấy tiểu tử, hỏi.

Úc Tử Duyệt được Lăng Bắc Hàn ôm ngồi dậy, “Đói bụng, vậy phải bú sữa mẹ rồi sao? !” Úc Tử Duyệt lằm bằm hỏi, có chút mù mờ ngỡ ngàng, cử động cởi nút áo.

“Ừ, để cho tiểu tử bú đi, không biết con có sữa hay chưa!” dì Vương nói xong, ôm đứa bé đưa cho cô, “Cẩn thận một chút....”

Úc Tử Duyệt cẩn thận từng li từng tí ôm con, có chút luống cuống, động tác hết sức cẩn thận, nghe nói trẻ mới sinh rất mềm mại, bất luận là ôm, hãy để cho đứa trẻ ngủ, phải chú ý, “Ông xã! Anh giúp em cởi nút áo ra” Úc Tử Duyệt nói với Lăng Bắc Hàn đang đứng sững sờ bên cạnh.

Lăng Bắc Hàn sững sốt một chút, hồi hồn, cúi người xuống, cởi từng nút áo trên đồng phục bệnh nhân ra cho cô, da thịt lộ ra, sau đó là bầu ngực căng tròn lớn vô cùng.

“Dì Vương, ngực con hơi đau một chút, là nguyên nhân gì?” đầu Úc Tử Duyệt lộ ra sau người Lăng Bắc Hàn, nhìn dì Vương hỏi.

“Chắc là sữa ‘nước đi....’ dì Vương nói.

Theo bản năng tiểu tử tìm được đầu vú, cái miệng nhỏ bú chụt chụt! Một màn này, làm hai người lớn bên cạnh giương mắt mà nhìn, cũng không nhịn cảm thán bản năng sinh mệnh....

“Chắc chắc” âm thanh truyền đến, Lăng Bắc Hàn chưa chưa nhìn tiểu tử ở trước mặt đang hút ở chỗ thuộc sở hữu của anh, chỉ thấy tay nhỏ bé của nó còn có ý đồ níu lấy đầu vú bên kia, Lăng Bắc Hàn không nhịn được ngồi xuống, kéo váy của Úc Tử Duyệt lên, bàn tay nắm lấy tay tiểu tử.

“Dì Vương, giống như không có hút ra được.... nhưng ngực rất đau!” Úc Tử Duyệt cảm giác ngực càng ngày càng sưng, đau đến khó chịu, nói với dì Vương.

“Cũng đừng sưng nổi a, dì kêu bác sĩ....” dì Vương nói xong, vội vàng ra cửa.

“Rất đau sao?” bàn tay của Lăng Bắc Hàn dò vào trong vạt áo cô, nhẹ nhàng xoa bóp, hỏi.

“A....anh buông ra! Đây là bệnh viện!” cái người này da mặt dày thật đấy! Úc Tử Duyệt sợ anh sờ cô bị người khác thấy, đỏ mặt nói, “Căng đến khó chịu!” liếc anh một cái nói, ai ngờ, bàn tay to của anh thế nhưng vẫn nhẹ nhàng xoa bóp, mà bên phải tiểu tử cũng vẫn tiếp tục chụt chụt....

Mỗi người một cái, thật đúng là công bằng....

Lúc cảm thấy có người đi vào, mặt Lăng Bắc Hàn không biến sắc buông cô ra, bàn tay rút ra từ trong vạt áo, bác sĩ nữ khoa phụ sản kiểm tra cho cô, nói là mau ra nôi rồi, trước hết để cho con trai tiếp tục bú....

Quả thật, sau khi Úc Tử Duyệt uống cháo gà xong, bị con trai bú bên kia nôi ‘nước đây, chỉ là vú bên trái kia lại nóng lên, vừa nặng vừa cứng, cảm giác nặng trĩu đau đớn, làm cô khó chịu. Nhìn con trai vẫn bú chụt chụt, Úc Tử Duyệt chịu đựng đau đớn, mỉm cười hạnh phúc, “Con trai ăn nhiều một chút nha, muốn lớn phải bạch bạch bàn bàn!” Úc Tử Duyệt vừa nhìn con trai, vừa dịu dàng nói.

Ôm đứa bé nho nhỏ, trong lòng Úc Tử Duyệt tràn đầy cảm động cùng hạnh phúc.

Úc Tử Duyệt còn phải ở bệnh viện hai ba ngày nữa, Lăng Bắc Hàn về nhà tắm rửa thay quần áo, ăn cơm tối xong lại chạy đến bệnh viện, tiểu tử giống như con heo nhỏ, ăn rồi lại ngủ thiếp đi, Úc Tử Duyệt lại nhăn mặt khó chịu.

“Sao vậy?” Lăng Bắc Hàn ngồi xuống bên giường, ngón trỏ thon dài nâng cằm của cô lên, nhìn cô, hỏi.

“Ngực em đau....” Úc Tử Duyệt vừa tức vừa thẹn nói, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

“Anh xem thử!” lời cô vừa nói ra, Lăng Bắc Hàn đã bá đạo giúp cởi từng cái nút áo ra....

“Anh cũng không phải là bác sĩ!” Úc Tử Duyệt thở phì phò nói, chỉ thấy người nào đó đã nắm lấy chỗ sưng đau của cô xoa bóp....

263. Chương 263: Ngôi Truyện 1: Niềm Hạnh Phúc Sẵn Sàng Làm Cha

“A.... anh đừng đụng, rất đau!” căng đau, hơi nóng một chút, cảm giác giống như có một tảng đá bị nhét vào bên trong, anh đụng vào, làm cô khổ sở kêu thành tiếng, thật rất đau a.

Lăng Bắc Hàn nhìn một bên ngực của cô lớn hơn nhiều, vừa đỏ vừa sưng, cô kêu đau anh lại không dám đụng, ngẩng đầu lên nhìn cô cau mày, thoát nhìn rất khổ sở. Trong lòng trầm xuống, anh cài nút lại cho cô, nói “Anh đi gọi bác sĩ!” Lăng Bắc Hàn nói xong, nhanh chóng đi tìm bác sĩ.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, đưa cho hai người dụng cụ hút sữa, bác sĩ dạy cho anh cách dùng để hút sữa ra cho Úc Tử Duyệt. Lúc bác sĩ đang làm mẫu, thì Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy giống như bị kim đâm đau nhói, lại căng đau .

Nhưng lại không thể hét ra ngoài, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

“Cứ như vậy, học xong chưa? Tự hai người làm đi.... giữ nguyên đầu vú. Tuyến sữa sẽ thông!” bác sĩ nữ nói xong, đem dụng cụ hút sữa đưa cho Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn càng không ngừng gặt đầu.

“Hô.... Đau chết em rồi!” cửa phòng bệnh mới đóng lại, liền nghe Úc Tử Duyệt thở dài một hơi nói.

Lăng Bắc Hàn không lên tiếng, chỉ đem dụng cụ để lên ngực cô, động tác vô cùng dịu dàng, “Bác sĩ nói sữa này bị chua rồi, không thể uống nữa....” anh vừa hút vừa nói.

“Anh nhẹ một chút! Đau chết em!” mỗi lần hút ra, ngực liền căng đau, Úc Tử Duyệt khổ sở, phiền não nói, thiếu chút là khóc lên.

“Đã rất nhẹ rồi, dụng cụ này không tốt?” Lăng Bắc Hàn buông tay, lấy dụng cụ hút sữa ra, cẩn thận quan sát cấu tạo của nó, nghi ngờ mà hỏi.

“Không biết, dù sao cũng rất đau....đúng là hạn hạ người mà....” Úc Tử Duyệt bĩu môi, than oán nói, chỉ là nhìn con trai một bên, vẻ này uất ức lại thoáng bình phục. Vì con trai, uất ức này có tính là cái gì, lúc sinh con đau nhói tim cũng cắn răng gượng qua, đúng không?

“Vậy anh... !” Lăng Bắc Hàn đem dụng cụ vứt bỏ ở một bên, nửa người trên cúi xuống trước ngực của cô, sau đó....hoạt động.

“Hô.... Anh.... Lăng Bắc Hàn anh....” anh, anh ấy Úc Tử Duyệt cúi đầu nhắm mắt lại, dường như Lăng Bắc Hàn nằm trọn trong lòng ngực cô, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, xấu hổ, thẹn thùng, hơn nữa, cô có cảm giác thân thể của mình giống như vì hành động của anh mà có phản ứng....

Lăng Bắc Hàn buông cô ra, đem sữa trong miệng nhỏ vào trong thùng rác, “Mới vừa rồi có đau không?” anh dịu dàng hỏi, cũng không cảm thấy ngượng ngùng chút nào, Úc Tử Duyệt cúi mặt xuống, lắc đầu một cái, “So với cái kia thì dễ chịu hơn, a....” còn chưa nói hết, anh lại cúi đầu....

Đem sữa bị ngen hút sạch xong, rốt cuộc Úc Tử Duyệt cũng cảm giác thư thái rất nhiều, Lăng Bắc Hàn đỡ cô nằm xuống, “Em ngủ đi, chờ tiểu tử thú vị tỉnh dậy, anh gọi em....” Lăng Bắc Hàn đắp kín chăn mỏng cho cô, dịu dàng nói, sau đó nhẹ nhàng hôn một cái trên gương mặt của cô, “Cực khổ cho em rồi....”

Úc Tử Duyệt nghe anh nói dịu dàng như vậy, làm lòng cô cảm thấy thật ấm áp, “Anh cũng không được gọi con là tiểu tử thú vị á..., tránh cho về sau con không thích anh đó.... đúng rồi, lúc nào đặt tên cho con trai? Để bà nội đặt, còn ba mẹ, hay là chúng ta ?” Úc Tử Duyệt nhìn gương mặt tuần tú của anh, dịu dàng hỏi.

“Bà nội nói theo chúng ta, dựa theo gia phả của nhà họ Lăng, tiểu tử thú vị lấy chữ lót là Kiêu!” Lăng Bắc Hàn nói xong, đứng lên, đi tới một bên nôi, nhìn con trai giống như heo con ngủ bên trong, trong lòng mềm mại.

“Ừ, lúc trước em nghe bà nội có nói, chữ Kiêu, nghe rất dũng mãnh!” Úc Tử Duyệt xoay người lại, nhìn Lăng Bắc Hàn đang đứng bên nôi, khỏe miệng treo nụ cười hạnh phúc. Giờ phút này Lăng Bắc Hàn thoạt nhìn như một người đàn ông ở nhà rất bình thường....

“Gọi Kiêu Đằng được không?” Lăng Bắc Hàn ngẩng đầu lên nhìn về phía Úc Tử Duyệt, dò hỏi.

“Kiêu Đằng? Lăng Kiêu Đằng?” Úc Tử Duyệt lẩm bẩm trong miệng, “Cái tên này em có cảm giác rất kỳ quái, chẳng lẽ anh tìm trong thơ ca cổ hay sao?” Úc Tử Duyệt hỏi.

“Kiêu Đằng, có nghĩa là tung hoành vạn dặm. Lấy từ bài thơ của Đỗ Phủ “Phòng Binh Tào Hồ Mã”, Kiêu Đằng là chỉ phi nhanh như tuấn mã!” Lăng Bắc Hàn đứng dậy, ngâm một câu thơ, lại trở về bên cạnh giường Úc Tử Duyệt nói với cô.

Úc Tử Duyệt như có điều suy nghĩ, một lúc lâu, mới nhớ tới bài thơ này, “Anh đang nghĩ tới cũng cho con trai làm quân nhân có đúng không?” Úc Tử Duyệt cất giọng hỏi.

“Anh đang nghĩ tới trong tương lai trong lòng con trai có chí lớn, có hào khí! Nói đi thì phải nói lại, làm lính thì thế nào? Em chê à?” Lăng Bắc Hàn ngồi ở đầu giường, cúi người xuống khóa chặt cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

Úc Tử Duyệt lườm anh nói, “Tương lai con muốn làm gì, em sẽ theo con, em không hy vọng con trai từ nhỏ đã bị truyền vào đầu cái tư tưởng trưởng thành sớm! Nếu như chính con trai muốn làm lính, cũng được, nếu như không muốn, chúng ta cũng không được miễn cưỡng! Chỉ cần con trai có thể làm chuyện nó thích là tốt rồi!” Úc Tử Duyệt nói với Lăng Bắc Hàn.

“Dĩ nhiên, anh đâu có chuyên chế độc tài vậy chứ!” anh cười nhạt mà nói.

“Anh có chuyên chế độc tài không, em còn không biết sao?” liếc mắt nhìn anh một cái nói.

“Cô bé, em nói cho rõ ràng, anh mà chuyên chế độc tài hả?” Lăng Bắc Hàn cúi người xuống đề cô, phà hơi ở bên tai cô nói.

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai khiến toàn thân Úc Tử Duyệt run lên, “Không được....Nhột.... tránh ra....” Khấp người nổi da gà, Úc Tử Duyệt nói.

Lăng Bắc Hàn ung dung đứng dậy, nhích người cô ra, liếc một cái, “Nói đi.... cho em cơ hội quả trách anh....”

“Anh rất bá đạo, rất chuyên chế ! Chỉ cho em được nhớ một mình anh! Lúc mới vừa kết hôn, thường phạt em đứng tư thế hành quân! Không cho phép ăn đồ ăn vặt, không cho phép xem Anime, còn không được xem tiểu thuyết, AV đời chút....” Úc Tử Duyệt vừa nghĩ vừa nói.

Lăng Bắc Hàn mím môi cười cười, “Đó là giúp anh có chính xác tư tưởng trong sáng!” Véo mũi cô, anh cười nói, lật người nằm lên giường.

“Này! Anh tính ngủ ở đây à? !”

“Lâu lắm rồi không được ôm em ngủ!” thân thể của cô rơi vào trong ngực của anh, cái ót bị anh giữ lấy, Úc Tử Duyệt cũng đưa tay ôm hông của anh, rất lâu rồi cô cũng không có ôm anh ngủ....

“Lâu như vậy, cũng khổ cực cho anh nữa....” tay nhỏ bé của Úc Tử Duyệt vuốt ve lồng ngực của anh, lượn vòng vòng, dịu dàng nói. Người đàn ông này, nín hơn nửa năm rồi....

Tay nhỏ bé sờ sờ chậm rãi dời xuống...

Thân thể Lăng Bắc Hàn bởi vì động tác của cô mà cứng ngắc, sau đó, dây lưng bị tháo ra, sau đó nữa, chính là cảm giác tuyệt vời cắn nuốt lấy anh....

Quá lâu không được hưởng thụ sự phục vụ, cô lại chủ động giúp anh, điểm này, làm anh rất cảm động!

“không cần cảm động vì em! Em làm như vậy, là phòng ngừa anh đi ăn vụng!” Úc Tử Duyệt cười xấu xa nói.

Ăn vụng? Mặt Lăng Bắc Hàn xuất hiện ba vạch đen, “Có cạp mẹ ở đây, anh nào dám....á....”

Lời anh còn chưa nói hết, Úc Tử Duyệt đã dùng sức, phụt một cái, anh phóng ra ngoài!

Anh ôm chặt cô, co giết từng cơn, đã lâu không được hưởng thụ, anh đắm chìm trong khuây khoả, còn Úc Tử Duyệt thì ảo não nhìn tay dính nhớp nháp, thật hối hận vì đã giúp anh !

Chỉ là, anh ấy thỏa mãn, cô cũng rất vui vẻ.

“Úc Tử Duyệt, em...em làm anh phóng ra sớm rồi!” khôi phục từ trong cao triều, Lăng Bắc Hàn buồn bực nói, thời gian nghỉ phép rất dài không đi làm, cho nên anh mới nhạy cảm như vậy, vừa rồi cô chỉ mới dùng chút sức, anh đã không kiềm được....

“Xi... sao lại tại em.... nói không chừng chính anh có vấn đề nha.... Có phải do kìm nén quá lâu, nên mắc lỗi kỹ thuật rồi chẳng?” Úc Tử Duyệt trêu ghẹo nói, nhìn anh xuống giường lấy khăn lông ra lau tay cho cô.

“Em.... anh mong nó bị hỏng thiệt đi, xem em còn cười được không? Đó là phúc lợi cả đời của em đó!” Lăng Bắc Hàn nhìn cô chằm chằm, ảo não nói.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, “Dù sao em cũng không sao cả....” Úc Tử Duyệt lườm bầu nói, phương diện này, cảm giác của phụ nữ so với đàn ông yếu hơn rất nhiều chứ?

Lăng Bắc Hàn cười nhìn cô, “Phụ nữ 30 như hổ như sói bốn mươi, em còn chưa tới thời điểm đó, vì phúc lợi sau này của em, phải đối xử tốt với anh đó?” hôn môi cô một cái, anh cười quỷ nói.

“Vậy lúc em ba mươi tuổi, anh đã bốn mươi rồi, lúc em bốn mươi, anh đã năm mươi! Lăng Bắc Hàn! Em hối hận vì bị gả cho ông già rồi !” Úc Tử Duyệt đỏ mặt quát anh.

Lúc này mới ý thức được, anh già trước cô rồi....

Nếu sau khi hai người già rồi, cô bảy mươi tuổi, anh đã tám mươi tuổi, anh rời đi trước cô mười năm, thì làm thế nào? Nghĩ như vậy, trong lòng Úc Tử Duyệt ề ề, rất khổ sở....

Lăng Bắc Hàn xoay mình lên giường, ôm cô vào trong ngực, “Lại dám chê anh già sao? !” liếc cô một cái, anh chất vấn, chỉ là lúc này, Úc Tử Duyệt cũng ngẩng mặt lên, gương mặt lộ vẻ cô đơn.

“Sao vậy?”

“Lăng Bắc Hàn, anh phải đồng ý với em, cho dù anh lớn hơn em mười tuổi, nhưng lúc chúng ta già rồi, nhất định anh phải chết sau em....”

“Úc Tử Duyệt! Sao lại nói gì chuyện hoang đường vậy? !”

“Đồng ý với em!”

“Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Ở bên nhau được ngày nào thì hãy quý trọng ngày đó, phải biết quý trọng hiện tại....” hiểu ý của cô, Lăng Bắc Hàn ôm cô, dịu dàng nói.

“Nửa đời trước, anh dâng hiến cho quốc gia nhân dân, nhưng nửa đời sau nhất định anh phải dùng để theo em đến già....” Úc Tử Duyệt nằm ở trong ngực của anh, khàn giọng nói.

“Nhất định!” Lăng Bắc Hàn cười nói, chờ lúc anh không thể bay nhảy được nữa, không thể làm chuyện có ý nghĩa, anh sẽ trở lại theo cô....

Có cam đoan của anh, Úc Tử Duyệt mỉm cười hạnh phúc , thỏa mãn hơi thở trên người, mệt mỏi ngủ....

Ba ngày sau, Úc Tử Duyệt và con trai xuất viện, cả hai không về nhà cũ ở cũ, Lăng Bắc Hàn quý trọng những ngày nghỉ còn dư lại, một ngày một đêm cố gắng chăm sóc hai mẹ con Vụ án buôn lậu quân hỏa mở phiên toà xét xử, Tư Đồ Ngạn, Hạ Tĩnh Sơ đều phải chịu hình phạt.

Hạ Tĩnh Sơ bị kết án mười năm, tội danh của Hạ Kiệt rất nhẹ, đại khái hai ba năm. Ngày ấy, Úc Tử Duyệt cùng Lăng Bắc Hàn xem tin tức mới biết, Lăng Bắc Hàn, lục khải Chính cùng với những người phụ trách vụ án này gồm có quân nhân, cảnh sát, còn có rất nhiều liệt sĩ, cũng được khen ngợi.

Những quan chức tham ô kia cũng nhận được quả báo trừng phạt, “thật tốt!Hả lòng hả dạ!” Úc Tử Duyệt kích động nói, Lăng Bắc Hàn cười, “Oa oa oa...”

“Oa....Đằng Đằng có phải muốn đi tiểu hay không? Hay là đói bụng?”

“Ị rồi !” Thấy Lăng Bắc Hàn cau mày nói, Úc Tử Duyệt nhìn tới đồng kia mà cười trộm, tiểu tổ tông này, hành hạ ba con đủ thảm mà!

264. Chương 264: Ngoại Truyện 2: Ghen Với Con Trai

Úc Tử Duyệt thích nhất nhìn dáng vẻ Lăng đại thúc giúp con thay tả, người đàn ông cao lớn mạnh khỏe, ôm một đứa trẻ trong ngực, động tác của anh có chút vụng về, nhưng lại êm ái cực kì.

Bình thường là người đàn ông thô lỗ, lần đầu tiên làm ba, chăm sóc đứa trẻ như vậy, cả ngón tay cũng không dám dùng sức, chỉ sợ sợ ý một chút đem tiểu tử đập đầu đụng.

Giờ phút này, anh để con trai nằm trên ghế sofa, còn anh đứng ở bên sofa, cầm cái tả giấy trong tay, từ từ hạ xuống, mặc vào cho con.

“Tiểu tử thú, cười với ba một cái nào?” đôi mắt mới rồi, tiểu Đằng Đằng cảm giác thư thái, cũng không khóc thút thít nữa, chỉ chớp con mắt đen nhánh tròn to nhìn anh, anh trêu chọc nói.

Một tuần trôi qua, da thịt của tiểu Đằng Đằng, đã không còn nhăn nhúm giống lúc mới ra đời, mà lại mềm mại trắng hồng. Da thịt nhẵn nhụi mượt mà, trên người thơm mùi sữa ngọt ngào, đôi tay nắm lại thành quả đấm nhỏ, giờ phút này, đứa bé duỗi lưng một cái, chân nhỏ đạp thẳng, miệng há ra, ngáp một cái, mắt nhắm lại mở ra, rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt.

Sau đó lại nhìn Lăng Bắc Hàn, ngây ngô, chính là không cười.

“Anh gọi con như vậy, con sẽ không thềm để ý tới anh đâu!” Úc Tử Duyệt đi về phía Lăng Bắc Hàn nói, “Mau đưa con cho em! Con đói bụng rồi!” nhìn đứa bé trong ngực, Úc Tử Duyệt lộ ra bộ mặt dịu dàng nói, cô thích nhất là được ôm con trai!

Lăng Bắc Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, trong ánh mắt ấy tràn đầy hình ảnh con trai, khiến cho lòng anh hết sức khó chịu, chỉ thấy giờ phút này, cô đã kéo áo ngủ lên, lộ ra bộ ngực đầy đặn.

Nhẹ nhàng ôm con trai từ trong ngực của Lăng Bắc Hàn, một khoảnh khắc kia, lòng Úc Tử Duyệt, giống như mới vừa ăn một miếng bơ, tan trong miệng ngọt đến tận trong ngực, đó chính là cảm giác hạnh phúc.“Bảo bối Đằng Đằng, nhanh ăn đi! Ăn nhiều một chút, tương lai phải cao hơn papa, khỏe hơn!” nhìn cái miệng nhỏ dụi vào ngực cô, còn tay nhỏ bé gặt chường ngại vật ra, sau đó bụ “Chụt chụt”. Nhìn bộ dáng như vậy, Úc Tử Duyệt mỉm cười hạnh phúc nói.

Nhìn hai mẹ con nhiệt tình như vậy, nhìn đứa nhỏ kia bá đạo chiếm nơi thuộc về sở hữu của anh, Lăng Bắc Hàn đau khổ ê ăm. Chỉ là, ghen tuông như vậy ngay cả anh cũng cảm thấy mình có chút không giải thích được, mình đã là người đàn ông 30 rồi, vậy mà lại đi ghen với con trai!

“Da thịt Đàng Đàng nhà chúng ta thật tốt, non nót mềm mại, tay nhỏ bé cũng đẹp, trắng trẻo lại còn có mùi thơm sữa!” tình mẫu tử trong Úc Tử Duyệt phát tác, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của con trai, hôn không ngừng, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Lúc này tiểu Đàng Đàng đã buông ngực mẹ ra, mắt to đen nhánh nhìn khuôn mặt tươi cười của mẹ, cũng không nhịn cười toe toét, “Ông xã, ông xã.... mau nhìn, Đàng Đàng cười với em kìa!” Úc Tử Duyệt nhìn con trai cười với mình, trong lòng kích động, vội vàng kêu Lãng Bắc Hàn tới.

Lãng Bắc Hàn ngồi xuống bên cạnh cô, chỉ thấy quả thật tiểu tử kia đang cười với cô ấy, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét, bộ dáng kia nhìn rất là đáng yêu, anh không nhịn được đưa tay muốn ôm, ai ngờ, tiểu tử nhìn anh một cái, lập tức không cười, đầu nhỏ tiếp tục vùi vào trong ngực của mẹ, miệng nhỏ ngậm lấy đầu vú

“....”

Lãng Bắc Hàn cùng Úc Tử Duyệt nhìn nhau, Úc Tử Duyệt có chút dở khóc dở cười, không ngờ con trai còn nhỏ như vậy thế nhưng lại có khả năng hạ nhục anh!

“Vong ân phụ nghĩa, đúng là tiểu tử thúì, người tắm cho con, thay tả cho con đều là ba đó nghe chưa? Con làm sao lại....” Lãng Bắc Hàn buồn bực nói, thật muốn đánh cái mông nhỏ của nhóc con, dạy bảo thật tốt một chút.

“Ai nha, anh đừng tức giận nha, bình thường con trai đều luôn thân với mẹ....” Úc Tử Duyệt nhìn sắc mặt đen thui của Lãng Bắc Hàn vội vàng an ủi.

“Vậy em sinh con gái cho anh đi!” Lãng Bắc Hàn thốt lên, nhưng mà đây cũng chỉ là lời nói lúc tức giận thôi.

“Em cũng muốn sinh con gái, nhưng....”

“Có thể sinh anh cũng không cho sinh! Không thể em phải chịu đau đớn này!” Lãng Bắc Hàn ngắt lời cô, nghiêm túc nhìn cô, nói. Ánh mắt nhu hòa mà chân thành tha thiết....

Úc Tử Duyệt hiểu ý tứ của anh, cười cười, “Cũng không phải rất đau, nhưng mà anh là quân nhân, cho nên nhất định là không thể sinh đứa thứ hai. Có một con trai là đủ rồi, anh chơi cùng con nhiều, thì con cũng sẽ tốt với anh thôi....” Úc Tử Duyệt nhu hòa cười nói, đưa tay sờ mặt của anh, đang muốn rút lại, lại bị Lãng Bắc Hàn bắt được, môi mỏng hôn thật mạnh lên mu bàn tay của cô một cái.

Lúc này, tiểu Đàng Đàng lại quay đầu nhìn anh, Lãng Bắc Hàn phát hiện ánh mắt của tiểu tử này, cũng đang nhìn anh, “Sao hả, ba hôn người phụ nữ của mình cũng cần con trông nom sao?” hơi thả tay Úc Tử Duyệt ra, anh nhìn chăm chăm tiểu tử thờ phỉ phò nói.

“Ha ha.... Lãng Bắc Hàn anh....” Úc Tử Duyệt nghe lời nói có vẻ chua chua của Lãng Bắc Hàn, cười ra tiếng.

Tiểu Đàng Đàng nhìn thấy hình dáng hung hăng của papa, bị dọa sợ nhìn mặt mẹ, sau đó lại ngoan ngoãn bú sữa mẹ, cũng không dám nữa kháng nghị rồi.

Trong bồn tắm to như vậy, được đổ đầy nước ấm, tiểu Đàng Đàng trần truồng, trên cổ được khoác lên một cái vòng bơi lội nhỏ, sau đó bị bỏ vào trong nước. 14948190

“Bơi đi! Con trai cũng biết bơi!” Úc Tử Duyệt nhìn con trai mới vừa xuống nước, không hào phóng liền đạp chân, mừng rỡ hô. Nhìn con trai giống như con vịt nhỏ bơi qua bơi lại trong bồn tắm, Úc Tử Duyệt chỉ cảm thấy thật thần kỳ.

“Khắc.... khanh khách....” tiểu tử giống như là đến khu vui chơi của mình, vừa bơi vừa mừng rỡ cười, đáng vẻ vui mừng này, làm người ta cũng không nhịn được cảm thấy vui vẻ. Đứng ở bên bồn tắm, Lãng Bắc Hàn mặc áo ba lỗ màu đen cũng toét miệng cười.

“không có việc gì sẽ để cho con tập bơi lội, rèn luyện nhiều như vậy, sẽ có lợi cho sự phát triển....” anh cúi người xuống nói với Úc Tử Duyệt.

“Ừ, nhìn con cũng rất thích đó!” Úc Tử Duyệt tán đồng gật đầu, ánh mắt lại rơi vào tiểu tử đang vui sướng bơi lội trong bồn tắm kia, chỉ cảm thấy sinh mạng thật thần kỳ....

Tắm rửa cho con trai xong, lau người sau đó xoa phần lên người cho cậu nhóc, lại cho uống sữa một lần nữa, sau đó tiểu tử ngủ an tĩnh rồi.

“Ông xã.... em cũng muốn tắm, trên người dơ muốn chết....” chừng mấy ngày không có tắm, bình thường đều là do Lăng Bắc Hàn giúp cô lau người. Thân thể bởi vì sinh con mà có vết thương, nhưng cũng sớm khép lại, Úc Tử Duyệt thật muốn sáng khoái tắm nước nóng cho đã.

“Phải không, bà nội đã lần nữa cường điệu, không cho phép tắm! Nhịn thêm chút nữa, ngoan....”

“không tắm sẽ thú vị đó.... hơn nữa tháng rồi!” Úc Tử Duyệt tức giận nói.

“Thúi anh cũng vậy không ngại....” Lăng Bắc Hàn cười nói, sau đó đi múc nước, Úc Tử Duyệt đã xuống giường, “không muốn nghe lời bà nội nói, thật sự có thể tắm mà, không tin anh hãy lên mạng tra một chút! Họ nói có thể tắm mà, bởi vì thời xưa không có điều kiện sưởi ấm tốt, cho nên tránh không được cảm lạnh, không bị gió thổi, là tốt rồi....” Úc Tử Duyệt khuyên nhủ Lăng Bắc Hàn.

“Được rồi, đi đi, chỉ có thể tắm!” Lăng Bắc Hàn sao lại không biết Úc Tử Duyệt sẽ nói những thứ này, bình thường anh giúp cô lau người, lau đến mức so với tắm không kém hơn bao nhiêu, nhưng anh chỉ là sợ cô bị cảm lạnh thôi.

Trong phòng tắm, cửa sổ đóng kỹ, sản phụ không thể tắm trong bồn, chỉ có thể tắm bình thường, Lăng Bắc Hàn đứng bên cạnh vò hoa sen, cầm vò hoa sen tỉ mỉ đưa về phía cô.

“Bụng nhão rất xấu.... mặt trên còn lằn, nhão nhúm....” Úc Tử Duyệt nhìn bụng mình ghét bỏ, bụng đã bị bị con trai chiếm giữ hơn chín tháng, nó không lỏng lẻo mới là lạ.

“Nơi nào xấu xí, anh thấy rất đẹp mà! Hơn nữa, có thể khôi phục!” Lăng Bắc Hàn đưa bàn tay ra nhẹ nhàng chà xát trên bụng cô. Bất kể cô ấy có biến thành như thế nào, anh đều sẽ không ghét bỏ, chỉ biết đau lòng thôi.

“Phải khôi phục! Chờ làm đầy tháng xong em sẽ đi tập thể dục!” Úc Tử Duyệt hết sức kiên định nói, Lăng Bắc Hàn cười.

“A.... anh....” một chỗ nào đó bởi vì anh đụng vào, giống như bị điện giật, Úc Tử Duyệt khổ sở ngâm ra tiếng, cúi đầu thì chỉ thấy bàn tay to của anh đang giúp cô tắm....

Phải chết tâm, anh ấy chỉ vô ý đụng vào, vậy mà làm cô có phản ứng, Lăng Bắc Hàn cũng cảm thấy phản ứng của Úc Tử Duyệt, nhìn vẻ mặt hơi vênh lên của cô, hàm răng cắn môi, đáng vẻ ần nhẫn, anh càng làm tới....

đã lâu không có cảm giác này, sau khi kết thúc, thân thể Úc Tử Duyệt, tóc đã bị anh lau khô, ôm trở về giường, vô lực nằm xuống, khuôn mặt cô bắt đầu hồng lên, trong đầu đều là hình ảnh mới vừa nãy anh phục vụ cô....

Chỉ là lấy tay nhưng khiến cho cô hưởng thụ vui vẻ....

Trong lúc Úc Tử Duyệt ở cũ, bạn bè thân thích cũng hay đến thăm, tiểu Đẳng Đẳng thu được rất nhiều bao tiền lì xì, nhưng những bao tiền lì xì này bị Úc Tử Duyệt gom lại quyên cho quỹ hiệp hội nhi đồng hết, cũng tính là vì tích phúc cho tiểu Đẳng Đẳng.

“Vòng tay thủ công này chờ khi Đẳng Đẳng lớn một chút nữa sẽ mang, rất đẹp.” trên đầu gối của Úc Tử Duyệt để một bộ trang sức hoàng kim, vòng tay thủ công, còn có vòng đeo chân, đây là quà của bà nội tặng cho cháu trai trưởng.

Úc Tử Duyệt cầm vòng đeo chân đeo cho tiểu Đẳng Đẳng, cười nói.

trên người Lăng Bắc Hàn mặc tạp dề, bưng một chén canh ra ngoài, cười gật đầu.

“Chờ anh trở về bộ đội, hai người hãy là trở về nhà cũ bên kia đi....” 10IHQ.

“Em cảm thấy ở nơi này rất tốt, ở nhà cũ, lúc tiểu Đằng Đằng khóc rất dữ dội, sợ sẽ ảnh hưởng tới bà nội nghỉ ngơi...” Úc Tử Duyệt phản bác, “không phải vì em không thích bọn họ, mà là sợ ảnh hưởng đến bà nội...” nhấp một hớp canh, lại giải thích.

“Cũng phải...” Lăng Bắc Hàn gật gật đầu nói.

“Chỉ cần bà nội không thấy phiền lòng là được rồi, về sau em sẽ thường mang theo Đằng Đằng về nhà cũ!” Úc Tử Duyệt vừa ăn canh vừa nói.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, lúc này, chuông cửa vang lên, Lăng Bắc Hàn đứng dậy đi mở cửa.

không ngờ người tới là Lục Khải Chính....

Lục Khải Chính mặc toàn thân một màu đen, áo dài quần dài, tóc rất ngắn, không dài tới một cen-ti-mét, thấp thoáng có thể nhìn thấy trên da có vết sẹo nhàn nhạt, cả người xem ra gầy hơn nhiều so với trước kia, chỉ là, ngũ quan vẫn như cũ thâm thúy anh tuấn. Cùng Lăng Bắc Hàn đứng cạnh nhau thật giống hệt như là anh em ruột.

Úc Tử Duyệt thấy Lục Khải Chính tới, sắc mặt cũng không tốt lắm, cô cũng không quên Nhan Tịch vì anh ta mà bị uất ức thế nào.

265. Chương 265: Tiễn Anh Về Nhà

“Ồ, làm gì nhìn tôi dữ thế, như nhìn kẻ thù vậy...” Hai tay Lục Khải Chính đút trong túi quần, liếc Úc Tử Duyệt một cái, nhỏ giọng nói. Sau đó đứng ở bên cạnh giường trẻ nít, nhìn tiểu tử đang nằm bên trong, nhếch miệng lên cười....

Tim một hồi đau nhói, nếu như, đứa bé kia còn sống, đã sớm biết đi, bì bõm học ngữ rồi....

“Không có mà, lão Lục, bây giờ vết thương ra sao rồi?” Úc Tử Duyệt cũng cảm thấy mặc dù Lục Khải Chính đối với Nhan Tịch như vậy, nhưng tối thiểu vẫn là anh em tốt với Lăng Bắc Hàn, thái độ của mình không nên biểu hiện ra ngoài, ngược lại quan tâm hỏi anh ta.

Lục Khải Chính ôm tiểu đằng đằng ra khỏi nôi, mặt cười hiền, đùa với đứa bé.

“Khởi hỉ! Chú đây phúc lớn mạng lớn có đúng không?” Lục Khải Chính còn làm bộ không đứng đắn trả lời Úc Tử Duyệt, rồi quay lại trêu chọc tiểu đằng đằng.

“Được rồi, cái người này tay chân vụng về, chớ đem con tôi té đập đầu! Nếu thích, thì nhanh tìm vợ mà sinh cho đi...” Lăng Bắc Hàn đoạt lấy con trai từ trong ngực anh ta, trêu ghẹo nói.

“Lão lăng, cậu không được rồi, dầu gì tôi cũng cha nuôi của tiểu tử thú này!” Lục Khải Chính ngồi xuống ghế sa lon, vừa định hút thuốc lá, ý thức được cái gì, dừng lại, oán trách với Lăng Bắc Hàn.

“Con mình cũng không nhận người cha nuôi này!” Lăng Bắc Hàn ngồi trên ghế sofa đối diện, vừa lắc lắc con trai, vừa nói.

“Đúng, muốn làm cha nuôi con trai nhà chúng tôi thì anh phải có lẽ vật lớn, phải nhiều con số!” Úc Tử Duyệt để xuống cái muỗng, lau miệng, hả hê nói với Lục Khải Chính.

“Nhìn bộ dáng hả hê chưa kìa, tôi thiếu chút nữa còn làm cha trước hai người...” Lục Khải Chính đột nhiên bật thốt lên, chỉ là khi nói ra liền hối hận mà nghĩ gập trở ngại! Trái tim vừa đau đớn mạnh mẽ....

Những lời này cũng làm Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn sững sờ, lúc này trong lòng Úc Tử Duyệt không nhịn nổi, nhìn chằm chằm vẻ mặt cứng ngắc của Lục Khải Chính, “Lão Lục, anh với Nhan Tịch rốt cuộc là có thái độ như thế nào? Anh không thích chị ấy, tại sao lại muốn trêu chọc chị ấy? Để cho chị ấy mang thai rồi sảy thai, bị anh chà đạp như vậy.... anh không cảm thấy nợ chị ấy rất nhiều sao? !” Úc Tử Duyệt không khách khí chút nào chất vấn.

Lăng Bắc Hàn cũng không ngăn cản Úc Tử Duyệt, cũng không sợ đắc tội với lục khải Chính.

Lục Khải Chính nghe Úc Tử Duyệt nói vậy, tim đau đớn từng hồi, xoay tầm mắt, nhìn bóng đen như mực ngoài cửa sổ, trong đầu hiện lên hình ảnh lần gặp đầu tiên giữa anh cùng Nhan Tịch....

“Chị ấy nói, không muốn trêu chọc đến anh, nhưng anh lại trêu chọc chị ấy thành cái dạng gì rồi? Ôm con của anh, anh lại không thấy bóng dáng, chị ấy là một phụ nữ mang tư tưởng bảo thủ, anh biết trong lòng chị ấy phải chịu khổ sở như thế nào không? Chị ấy không dám nói cho người nhà nữa đâu! Tự mình chống đỡ! Sau đó lại nghe tin tức anh bị truy nã, chị ấy không chịu nổi, nên tự nhiên sảy thai.... bởi vì trong lòng gặp đả kích quá lớn, kia mới chính là lý do!” Úc Tử Duyệt lại kích động nói, Lăng Bắc Hàn đẩy nôi của tiểu đằng đằng về phòng trẻ, sau đó đi ra ngoài liền nghe được lời nói của Úc Tử Duyệt.

Lục Khải Chính cũng quay đầu, nhìn Úc Tử Duyệt, gương mặt khổ sở xen lẫn kinh ngạc, “Tự nhiên sảy thai?” anh lăm lăm mở miệng.

Úc Tử Duyệt nhìn anh, không hiểu anh ta có ý gì, “Đều là do anh, tên khốn kiếp này làm hại! Cho chị ấy sự đả kích lớn như vậy! Hại đến sau lại sức khỏe chị ấy rất kém!” Úc Tử Duyệt bất mãn chỉ trích nói.

Mặc kệ Lục Khải Chính có thái độ gì với Nhan Tịch, cũng không quản Nhan Tịch đối với Lục Khải Chính như thế nào, Úc Tử Duyệt chỉ biết là, những thứ này đối với Nhan Tịch mà nói, là không công bằng!

“Không phải cô ấy phá bỏ đứa bé sao?!” Lục Khải Chính nhìn Tử Duyệt, kích động hỏi, trừng mắt đen nhìn chăm chăm vào Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt kinh ngạc nhìn Lục Khải Chính, “Chị ấy không có độc ác đến vậy, anh biết không, có mấy lần, chị ấy quyết tâm uống thuốc, nhưng mới vừa nuốt xuống lại bị ép ỏi ra!” Úc Tử Duyệt tức giận lại quát.

Đầu óc Lục Khải Chính ông ông, anh vẫn cho rằng là Nhan Tịch đi phá bỏ đứa bé kia, trước đó anh cũng oán trách cô quá tàn nhẫn, sau lại suy nghĩ một chút, có thể là do Tư Đồ Ngạn nói cho cô ấy biết tin tức gì, cô ấy mới phá bỏ, cho nên cũng không như oán trách nữa!

Nhưng suy nghĩ một chút, cho dù cô ấy bởi vì hiểu lầm mà phá bỏ đứa bé kia, cũng chứng minh được cô ấy không thương mình, cô quá độc ác....

Thật không nghĩ đến là tự nhiên sảy thai....

“Mặc dù ngoài mặt chị ấy nói đứa bé kia mất đi, cũng không sợ bị người nhà phát hiện, nhưng tôi biết, trong lòng chị ấy cũng không hơn gì!” Úc Tử Duyệt lại chua xót nói, “Chị ấy làm thế là chỉ muốn chọc giận anh thôi! Vốn chị ấy là một người rất đơn giản, nhưng bởi vì anh....”

Đến nay Úc Tử Duyệt đều nhớ Nhan Tịch bị đánh một gậy đó, hình ảnh kia đáng sợ như thế nào, chính cô là người đứng xem, cũng cảm thấy tàn nhẫn, mà chị ấy chỉ có một mình

Giờ phút này, Lục Khải Chính đứng dậy, đã khôi phục tỉnh táo, anh ta chỉ nói một câu, “Tôi đi....” rồi sau đó, sải bước rời đi.

Úc Tử Duyệt cũng không nói thêm cái gì, sau khi Lăng Bắc Hàn tiễn Lục Khải Chính ra cửa, nhìn Úc Tử Duyệt ngồi trên ghế sa lon ôm đầu gối ngồi trầm tư, cau mày, “Đang suy nghĩ gì vậy?” anh dịu dàng hỏi, sau đó ngồi xuống một bên, lôi cô vào trong ngực.

Úc Tử Duyệt nằm ở trên đùi của anh, hai cánh tay nhốt chặt hông của anh, “Lăng Bắc Hàn, em cảm thấy mình so với chị Nhan Tịch, hạnh phúc hơn rất nhiều....” lăm lăm khàn giọng nói.

“Ngu ngốc! Anh vẫn nói câu kia, mỗi người đều có số mạng.... đừng lo lắng, lão Lục cũng thích cô ấy thật sự, hãy để cho cậu ta đuổi theo đuổi đi....” Lăng Bắc Hàn cúi đầu, nhìn Úc Tử Duyệt trong ngực, ngón tay xù xì vuốt ve da thịt trơn mịn của cô, dịu dàng nói.

“Lão Lục thích chị ấy thật sao?” Úc Tử Duyệt kích động hỏi.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, “Lão Lục là cảnh sát, lúc ấy lại đang làm nằm vùng, ở đó phải có tinh thần tỉnh táo, nhưng cậu ta lại đi trêu chọc tới Nhan Tịch, trừ phi là yêu, nếu không, thông minh như cậu ta, tại sao muốn dính dáng đến người vô tội.... có lẽ là bởi vì thật sự không có biện pháp khống chế tình cảm của mình” Lăng Bắc Hàn phân tích nói.

“Ai...” Úc Tử Duyệt thở dài, “Coi như anh ta thật sự thích đi, nhưng bây giờ theo đuổi chị ấy cũng sẽ không dễ dàng như vậy đâu? Bị thương sâu như vậy....cả trên tinh thần và hạ thể.... ưmh....”

Úc Tử Duyệt nói xong, miệng nhỏ đã bị Lăng Bắc Hàn chặn lại, nụ hôn của anh nuốt sống cô, cuồng tứ hút, xâm lược mọi góc ngách trong cổ họng cô....

Úc Tử Duyệt ưm ra tiếng, thân thể dần dần mềm xuống như một vũng Xuân Thủy hòa tan ở trong ngực của anh, cảm giác tay của anh đi tới chân của mình, cô một phát bắt được tay của anh lại!

“Ưmh.... Đừng.... không thể! Sau khi sinh hai tháng mới có thể....” Úc Tử Duyệt nhìn vẻ mặt hiện đầy tình dục kia, thở hồng hộc nói.

“Đáng chết!” Lăng Bắc Hàn ảo não khê nguyên rửa một tiếng, đẩy cô ra, Úc Tử Duyệt áy náy, “Nếu không em lấy tay giúp anh, hoặc là miệng cũng có thể....” dường như cô vợ nhỏ đi theo phía sau anh, lời bàn tay to của anh, nhỏ giọng nói.

Lăng Bắc Hàn nghe lời của cô..., trong lòng một hồi mừng rỡ, sau đó động tác nhanh chóng ôm lấy cô, chạy thẳng tới phòng ngủ....

Hai người chán ngán hồi lâu, song song phải lấy được thỏa mãn, mới đầu Lăng Bắc Hàn còn không nhẫn tâm để cho cô dùng miệng, nhưng Úc Tử Duyệt biết, nếu dùng miệng so với tay sẽ thoải mái hơn rất nhiều, cho nên, rất ra sức phục vụ cho anh.

Thời gian còn lại, cuộc sống ở nhà của Lăng Bắc Hàn phần lớn đều tự thỏa mãn nhu cầu như vậy với nhau.

Tiểu Đẳng Đẳng còn mấy ngày nữa là đầy tháng, Lăng Bắc Hàn đi về bộ đội, lần sau trở lại có thể là đúng tiệc 100 ngày của con trai. Ngày ấy, Úc Tử Duyệt ôm tiểu Đẳng Đẳng đưa anh đến trạm xăng dầu, và ngày ấy, tiểu Đẳng Đẳng cũng lần đầu lộ ra nụ cười trân quý với Lăng Bắc Hàn.

“Tiểu tử thú nhất định là cảm thấy anh đi rồi nó có thể một mình độc hưởng em, nên mới vui vẻ như vậy đấy!” Lăng Bắc Hàn ôm con trai, hôn một cái thật mạnh lên trên gương mặt con trai, nói. 14948190

“Đẳng Đẳng mới không phải như vậy ! Đẳng Đẳng là chúc phúc papa bình an , có đúng không?” nhận lấy con trai từ trong ngực anh, Úc Tử Duyệt cười hỏi.

Lăng Bắc Hàn nhếch môi cười, cưng chiều vuốt ve tóc của cô, “Mặc dù hết ở rồi, nhưng vẫn phải chăm sóc kỹ lưỡng mình! không được ăn loạn, lại càng không được vì thích đẹp mà giảm cân, biết không? !” Lăng Bắc Hàn dặn dò nói.

Úc Tử Duyệt liếc anh một cái, le lưỡi, “Em cứ yên tâm đi! Lúc Đẳng Đẳng 100 ngày, nhất định anh sẽ xin nghỉ trở lại! Dù là chỉ có một ngày!” Úc Tử Duyệt hôn một cái trên mặt anh. Lăng Bắc Hàn cũng hôn cô một cái, lại hôn tiểu tử, sau đó mới xuống xe.

“Đẳng Đẳng, tạm biệt papa đi, hẹn gặp lại! Papa rất tuần tú đúng không? Papa muốn đi bảo vệ quốc gia rồi, papa là anh hùng...” Úc Tử Duyệt ôm con trai đứng lên, đóng cửa tay nhỏ bé của con đưa về của sổ, tạm biệt.

Trong mắt ngấn nước, nhìn bóng người cao ngất màu xanh lục ngoài kia.

Tiểu tử chủ động vung tay nhỏ bé, cười toe toét, miệng nhỏ càng không ngừng cười, sau đó, Úc Tử Duyệt nhìn thấy bóng người màu xanh lục nhảy lên lái xe buýt....

Sau khi làm đầy tháng xong, Úc Tử Duyệt bắt đầu rèn luyện thân thể, lôi kéo bà bà Tiểu Dĩnh đi thẩm mỹ viện, Gym, một tháng sau, còn đi làm thủ thuật co lại âm đạo, cố gắng muốn đem vóc người khôi phục trở lại!

Vì rèn luyện nhưng cũng phải đảm bảo đủ chất để có sữa, nên cô ăn cũng rất nhiều, dần dần, trên người thịt dư biến mất, bụng bằng phẳng. Vóc người dần dần khôi phục, chỉ là, làm cô vui nhất chính là, ngực của cô vẫn không hề gầy đi.

Đôi chân thon dài, eo thon, bụng phẳng, ngực thì cao lớn đầy đà, xương quai xanh mê người, cổ nhỏ dài tuyệt đẹp, không có một tí thịt dư

Úc Tử Duyệt đứng ở trước gương to, hết sức hài lòng nhìn mình trong gương, sau đó, mặc quần áo ào, cảm giác áo sơ mi màu đen bó sát người làm ngực cô căng cứng. Tóc quăn để xuống, khẽ sửa sang lại.

Hài lòng quan sát mình trong gương. Sau khi cảm thấy mình đã hết sức quyến rũ thì cười cười ra khỏi phòng.

“Đằng Đằng, cùng mẹ đi đón papa nào....” Úc Tử Duyệt ra cửa, ôm lấy con trai được chín mươi chín ngày từ trong ngực của dì Vương, cười nói, đội mũ quả dưa lên đầu con trai, sau đó ra cửa.

Dì Vương theo cô đi ra ngoài, gấp xe em bé lại, đi xuống lầu.

Úc Tử Duyệt đeo kính đen, đẩy xe em bé, chờ xe buýt khu thành tây ở trạm xăng dầu....

không bao lâu, một chiếc màu buýt màu bạc dừng lại, một bóng người màu xanh lục từ phía trên nhảy xuống, xa xa Úc Tử Duyệt đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn rắn rỏi kia, khoe miệng nở nụ cười hạnh phúc, càng ngày càng sâu....

266. Chương 266: Ngoại Truyện 4

Bóng dáng cao lớn rắn rỏi của anh, khi giơ tay nhắc chân đều tản ra khí chất uy nghiêm ngay thẳng của người quân nhân, xuyên qua mắt kính màu trà, Úc Tử Duyệt nhìn anh đi từng bước một về phía hai mẹ con cô, trong tay anh còn xách một túi bảo vệ môi trường. Trong đầu loáng thoáng hiện lên hình ảnh cái túi đó theo anh từ lúc hai người gặp nhau đến bây giờ....

Dưới bầu trời xanh mây trắng, một người đàn ông mặc quân phục rằn ri, mặt nghiêm túc khuyên cô về nhà....

Tên lính thôi đấy! Lão sắc lang!Lão đàn ông già! Khốn kiếp! Trong đầu hình như có thể nghe được âm thanh cô mắng anh trước kia....

Lăng Bắc Hàn nhìn bóng dáng mảnh khảnh, trông rất thành thực đang đẩy chiếc xe em bé màu xanh dương đậm kia. Cảm giác vóc người của cô gái nhỏ này dường như đã khôi phục đường cong lộ liễu, hơn nữa còn đầy đà hơn rất nhiều so với lúc mang thai. Áo thấp ngực cổ tròn, lộ ra mảng da thịt trắng nõn, nhìn xa xa, có chút chói mắt. Mặt bị kính mát che đi hơn phân nửa, tóc không biết lúc nào lại uốn thành xoắn gọn sóng....

Xa xa chỉ thấy khoe miệng nàng đang cười, như vậy mê người, dạy hấn tim đập nhanh. Lại hướng nhìn xe em bé trong kia mang theo tiểu vũ che nắng tiểu tử, đôi tay nắm thành quả đấm càng không ngừng quơ múa, tròn vo tròn mắt đen nhìn về phía hấn, tiểu tử không có cười, cũng không còn gọi, hình như là đang quan sát hấn là ai....

“Đằng Đằng, nhìn xem ai tới nè....” lúc này Úc Tử Duyệt lấy mắt kính xuống, ngồi xổm bên cạnh xe em bé, chỉ vào người đàn ông cách đó không tới năm mươi mét, Lăng Bắc Hàn, mặt cười nói.

Tiểu Đằng Đằng đưa đôi mắt to đen nhánh nhìn theo hướng ngón tay mẹ chỉ, còn chưa cười, “Không biết papa á..., ở trong máy tính đã thấy hình papa rồi!” Úc Tử Duyệt cười hỏi, thì ra là, buổi tối hai mẹ con bọn họ thường cùng Lăng Bắc Hàn chat webcam .

Bình thường ở trong video tiểu tử rất cao hứng, thế nào lúc này, giống như là không biết Lăng Bắc Hàn vậy?

Lúc này Lăng Bắc Hàn đã đến gần, một trận gió thổi qua, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, Úc Tử Duyệt ngẩng đầu lên nhìn anh, anh khom lưng, nhìn cô một cái, sau đó nhìn về phía con trai,

“Tiểu tử thúì, không biết ba sao?” bàn tay Lăng Bắc Hàn cố gắng bắt lấy đôi tay nhỏ bé của con trai, ai ngờ tiểu tử lại trốn không thấy mặt mũi....

“....” bộ mặt Lăng Bắc Hàn lộ ra ba vạch đen, không nói liếc nhìn Úc Tử Duyệt đang ngồi bên cạnh.

“Bây giờ anh hát một bài đi, con sẽ nhận ra anh....” Úc Tử Duyệt nghịch ngợm nói với Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn liếc cô một cái, “Không ngờ hai mẹ con em rất hợp gu nhỉ?” nói xong, anh đứng lên, muốn đẩy xe đi, đưa cái túi bảo vệ môi trường cho Úc Tử Duyệt cầm.

“Oan uổng! Đâu có đâu.... chỉ là con trai bảo với em như vậy! Đây là cái gì?” Úc Tử Duyệt cười nói, đem Đẳng Đẳng chuyển qua cho anh, đứng đối mặt với bọn họ, sau đó Lăng Bắc Hàn đẩy xe, Úc Tử Duyệt mở túi ra, hỏi.

Lăng Bắc Hàn nhàn nhạt cười, “Làm đồ chơi nhỏ cho con....”

“A.... rất đẹp!” Úc Tử Duyệt lấy ra một mô hình đại pháo làm bằng vỏ đạn từ trong túi ra, mừng rỡ nói, sau đó còn lấy súng trường, máy bay, mô hình nhỏ....

“Có thể làm triển lãm rồi ! Tay anh sao khéo như vậy chứ?” Úc Tử Duyệt cầm một mô hình máy bay trong tay, tán thưởng nói. Trong đầu cũng nhớ tới anh cũng từng làm một ngôi nhà nhỏ bằng vỏ đạn đưa cho cô....

“Đây chẳng là gì cả....” Lăng Bắc Hàn kiêu ngạo nói, cánh tay Úc Tử Duyệt chủ động khoác lên cánh tay của anh, bỏ mấy mô hình lại trong túi.

“Trên đường lớn, đừng ôm ôm ấp ấp !” người nào đó lạnh lùng nói, Úc Tử Duyệt vội vàng buông ra, bắt mãi con môi.

Khi đi tới một con đường nhỏ thì Úc Tử Duyệt lại ôm lấy cổ của anh, “Lần này không sợ chứ? Trung tá Lăng!” Úc Tử Duyệt ôm thật chặt cánh tay của anh, bắt mãi nói.

Lăng Bắc Hàn đưa tay phải ra, giữ chặt cái ót của cô, rồi sau đó, cúi đầu, chiếm lấy miệng của cô!

“Ừm....” không ngờ anh lại hôn mình ngay trên trong ngõ hẻm, Úc Tử Duyệt khê kinh ngạc, mà trong xe em bé có một tên tiểu tử ngơ ngác nhìn mẹ bị hôn, nó tức giận cau mày, hai quả đấm nắm thật chặt, nghĩ thầm, ông chú này là ai ? ! Tại sao lại hôn mẹ mình?

“Hừ.... hừ....”

“A....” Lăng Bắc Hàn rút cuộc cũng buông môi của cô ra, lúc này Úc Tử Duyệt đã thở hổn hển, ngực lên xuống phập phồng, từ trên cao nhìn xuống Lăng Bắc Hàn có thể thấy trong cổ áo này hiện ra hình ảnh hấp dẫn.

Hầu kết rung động, cái gì đó muốn vọt lên, nhưng lúc nhìn vào trong xe thấy bộ dáng con trai đang kích động thì anh lại chợt cảm thấy dở khóc dở cười! Tiểu tử này chẳng lẽ đang kháng nghị? !

“Trước mặt con trai mà không đàng hoàng!” Úc Tử Duyệt thở phì phò lau miệng, liếc mắt nói.

“Chính là muốn để cho nó nhìn, cho tên tiểu tử này biết, em là của anh!” Lăng Bắc Hàn bá đạo nói, nhìn chằm chằm tiểu tử ở trong xe, tiểu tử cũng nhìn anh chằm chằm, Úc Tử Duyệt trở mặt nhìn hai cha con trừng mắt nhìn nhau.

“Ngây thơ! Người ta mới một được một trăm ngày, anh ghen cái gì chứ!” Úc Tử Duyệt tức giận nói.

“Cái này gọi là giáo dục từ nhỏ!” Lăng Bắc Hàn nghiêm nghị nói.

“....” Úc Tử Duyệt im lặng....

Buổi chiều tháng chín, lúc ba bốn chiều ánh mặt trời cũng không nóng nữa, ánh sáng dịu nhẹ thỉnh thoảng đi từ phía ngoài hẻm nhỏ xuyên qua tán cây nhãn lồng chiếu vào một gia đình ba người, ấm áp mà tốt đẹp....

Một nhà ba người đi chụp ảnh 100 ngày, Lăng Bắc Hàn mặc quân trang ôm con trai trong ngực, Úc Tử Duyệt thì rúc vào bên cạnh anh, khi đèn máy ảnh phát sáng anh nhếch môi, lộ ra nụ cười khó khăn, còn tiểu tử bên cạnh cũng hết sức phối hợp toét miệng cười....

Buổi tối về đại viện ăn cơm, một nhà sáu người, vui vẻ hòa thuận, vui mừng nhất chính là bà nội, được ôm chắt trai trong tay, hưởng thụ cảm giác sung sướng.

“Ngày mai đã chuẩn bị tốt, theo như ý kiến mọi người, ba đã gửi lời mời, bên nhà mẹ Duyệt Duyệt, nhà mình, còn có bạn bè chiến hữu bên kia....?” lúc ăn cơm Lăng Chí Tiêu nói như vậy.

Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái, “Mấy người bọn họ con đã nói rồi...” Lăng Bắc Hàn đang nói tới Lục Khải Chính. 14948190

“Ba mẹ con nói buổi sáng ngày mai chín giờ sẽ tới...” Úc Tử Duyệt cũng nói.

Tiểu Đình cũng gật đầu một cái, lại cường điệu thêm mấy câu, sau bữa cơm chiều, người một nhà hàn huyên một hồi hậu, cả nhà ba người bọn họ đi về nhà trọ bên kia.

Lăng Bắc Hàn tự mình “Phục vụ” tiểu tử tắm rửa, trải qua mấy giờ chung đụng, rốt cuộc tiểu tử cũng nhận ra ba, ý vị mà cười, vui sướng.

“Tiểu Hồn Đản, xem sau này con còn nhớ hay không!” lau sạch thân thể nhỏ bé cho con trai, mặc quần áo, tã giấy vào, Lăng Bắc Hàn hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nói.

“Khánh khách...” tiểu Đẳng Đẳng nhìn cười anh cười toe toét.

“Mau ngủ, một lát đừng quấy rầy ba mẹ...” để con trên giường trẻ, nhẹ nhàng phe phẩy, anh nhỏ giọng ra lệnh, trong lòng đang tính toán.

Tiểu tử cắn ngón tay út nhìn anh, cười cười, cũng không chịu nhắm mắt lại, Lăng Bắc Hàn tính chờ dụ dỗ con trai đi ngủ, nhưng nó lại không chịu ngủ!

“Anh phải hát đi thì con mới ngủ!” đi từ thư phòng ra Úc Tử Duyệt nói với Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn nhìn cô, “Vậy em tới dỗ đi....anh làm sao mà hát!”

“Anh hát quân ca cũng được, em không nhìn đâu....con trai giao cho anh đó....!” Úc Tử Duyệt cười nói, sau đó ngẩng đầu uốn ngực đi khỏi phòng trẻ.

Úc Tử Duyệt cũng không đi thiệt, mà là núp ở ngoài cửa phòng, áp lỗ tai nghe.

“Khụ.... ba con không biết hát những bài hát tình yêu kia, chỉ biết hát quân ca thôi...”

“Tôi là một người lính, đến từ dân chúng...”

“Ha ha...” Úc Tử Duyệt nghe âm thanh truyền từ bên trong ra, che miệng cười trộm, cũng nghe thấy tiếng cười của tiểu Đẳng Đẳng. Cô cười vui vẻ, đi tới thư phòng. Cô chuẩn bị thì lại lấy chứng nhận phóng viên, cũng tính đi học tập hàm thụ chánh quy ở viện tin tức.

Gia đình không phải là duy nhất, Úc Tử Duyệt nghĩ mình cũng nên làm việc lại rồi.

Ngáp một cái, lật trang sách, đánh dấu lên làm ký hiệu. Sau khi khép lại sách vở, không ngờ Lăng Bắc Hàn đã đứng ở ngoài cửa từ lúc nào không biết.

Anh đi vào, Úc Tử Duyệt cũng không có đứng dậy, anh lại đi tới nhốt chặt người cô từ phía sau, hai cánh tay đặt trên bàn sách, hơi thở của anh bao lấy cô, Lăng Bắc Hàn nhìn bài thi trên bàn thì cau mày, “Sao anh không nghe nói em muốn thi lấy chứng chỉ phóng viên?” trong âm thanh mang theo vẻ tức giận, cô gái này, có chuyện cũng không nói với anh!

“Sợ thi không đạt, đến lúc đó nếu em lấy được chứng chỉ, sẽ đi khoe với anh, không phải tốt hơn sao!” một tay Úc Tử Duyệt chống đầu, ngẩng mặt nhìn anh nói.

“Thi không được sợ anh cười em sao?” anh vẫn như cũ không vui hỏi, sâu con mắt anh liếc cô, ánh mắt kia làm như muốn nuốt cô vào trong bụng vậy!

Úc Tử Duyệt hần le lưỡi một cái, biết anh đang tức giận, “Em là sợ anh không muốn cho em làm phóng viên, xuất đầu lộ diện nha” cô gái nhỏ đang làm nũng nói, kéo kéo chiếc cà vạt màu đen của anh.

Lăng Bắc Hàn cúi đầu, hôn cô một cái, sau đó buông ra, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, tim Úc Tử Duyệt nhảy lên kịch liệt, cũng nhìn lại anh, hơi thở của hai người quanh quẩn với nhau. . . .

Sau đó, anh không thể khống chế được nữa, cúi thấp xuống, hung hăng chiếm lấy môi của cô. . . .

“Đừng.... không....”

“Đáng chết! Thế nào? !”

“Mang TT!” Úc Tử Duyệt thở hổn hển nói.

“.... Trong nhà có sao? !” hiện tại bọn họ đã có tiểu Đàng Đàng rồi, cho nên phải tránh mang thai, Lăng Bắc Hàn ảo não hỏi.

“Em...em không chuẩn bị, ông xã, anh đi mua đi?” Úc Tử Duyệt sửa soạn lại quần áo cho anh, cười híp mắt dịu dàng nói.

“....” Lăng Bắc Hàn cũng không nói gì sửa sang lại áo sơ mi, cô gái đáng chết, nhất định là cố ý! Lăng Bắc Hàn ảo não mặc quần áo tử tế lại, nhanh chóng ra ngoài mua bao cao su.... Úc Tử Duyệt cười cười, bắt đầu sửa sang lại những vật bị anh đẩy ngã, trong lúc vô tình thấy ngôi nhà nhỏ bằng vỏ đạn để trên bàn, hiện tại thì cô đã hoàn toàn hiểu, như vậy đại biểu cái gì.

Nhà....

Cái phòng này tượng trưng cho ngôi nhà của cô và anh chứ? Úc Tử Duyệt đưa tay vuốt ve nó, nhếch miệng lên cười hạnh phúc....

267. Chương 267: Ngoại Truyện 5

Nửa đêm khuya khoắt, chạy ra ngoài đến tiệm thuốc mua hộp bao cao su, Lăng Bắc Hàn nhanh chóng chạy về nhà. Nhất thời xúc động chạy tới phòng sách, mới phát hiện tình cảnh hỗn loạn mới này đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Ảo não nhú mày, anh tức giận thế nhưng mình gấp đến độ quên mất cô ấy có thể đã sớm rời khỏi phòng sách! Trung tá Lăng bị nhu cầu làm mất đi sức phán đoán....

Không nghe thấy tiếng nước chảy, Lăng Bắc Hàn đi tới phòng trẻ, bên trong cũng không có bóng dáng của cô, sau đó mới trở lại phòng ngủ....

Mới vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, một mùi hương nồng nặc mang theo thức giục. Hương thơm hoa hồng xông vào hơi thở, trong phòng ánh sáng rất tối, chỉ có hai ngọn đèn trên đầu giường và trên bàn sáng.

Ánh sáng mập mờ chiếu sáng cô gái nhỏ đang ngồi ở cuối giường....

Thời khắc mấu chốt, anh không quên đeo TT lên, nhìn anh vì cô mà mê muội, vì cô mà trầm luân, cô cảm thấy lúc trước mình chịu khổ giảm cân đều là đáng giá.

Giống như Lăng Bắc Hàn muốn cô bao nhiêu cũng không đủ, anh làm không biết bao nhiêu lần, mỗi một lần, cô đều làm anh càng thêm say mê! Cô mang đến cho anh vui vẻ, sung sướng, chưa từng vì thời gian dài ngắn mà biến mất chút nào, ngược lại theo thời gian trôi qua, càng ngày càng lún sâu!

“Hô....” anh rút người ra, toàn thân cô lặn nửa run rẩy, thở một hơi, toàn thân mệt lả nằm bẹp ở trên giường

“Ông xã....”

“Hà?” Lăng Bắc Hàn lấy TT xuống, bắt đầu dọn dẹp, Úc Tử Duyệt lại đột nhiên phát ra âm thanh mỉa mai. Trên người cô còn dính một ít mảnh vải vụn mỏng manh màu đen.... đáng vẻ càng thêm mỉa mai hoặc động lòng người....

“Em có lỏng hơn so với trước kia hay không ?” cô ấp a ấp úng, có chút không tự tin hỏi ra một tiếng, mặc dù làm thủ thuật co lại âm đạo, nhưng cô vẫn có chút không tin.

Lăng Bắc Hàn nhếch môi cười, cúi xuống cắn dải tai của cô, “Hình như so với trước kia còn chặt hơn, dễ làm hơn!” anh ca ngợi nói, Úc Tử Duyệt cười duyên ra tiếng, lại nhào vào trong ngực của anh.

So với anh, cô giống như là một quả đào mật, ngọt ngào mà mê người, thưởng thức bao nhiêu cũng không đủ.

Đêm khá dài, hai người vẫn tâm tình liên tục. Đang lúc Lăng Bắc Hàn muốn ngủ thì tiểu tử sát vách lại kêu lên, “Em cứ ngủ đi, để anh đi dỗ con....” sắp sửa rời giường Úc Tử Duyệt bị anh đè lại, anh sẵn sóc nói.

Không khỏi nghĩ tới hai tháng này, có thể cô ấy cũng thường thức giấc lúc nửa đêm tự mình chăm sóc con, làm anh đau lòng không dứt.

Tiểu Đẳng Đẳng, động tác của Lăng Bắc Hàn lưu loát thay tả cho con, sau đó lại dụ dỗ nó ngủ, tiểu tử này cũng rất mau ngủ, anh nằm lại bên cạnh giường trẻ nít nhìn hồi lâu mới trở về phòng....

Nhìn cô gái ngủ trên giường hết sức trầm, trong đôi mắt anh toát ra sự cưng chiều, giống như khi anh nhìn tiểu Đẳng Đẳng. Anh biết anh và cô đã yêu nhau hơn hai năm rồi, còn lúc trước quen biết nhau chưa tới hơn mười ngày là bọn họ đã kết hôn....

Trong hai năm, có không ít chuyện đã xảy ra, có yêu, có đau, có chia ly, nhưng lại quay về với nhau, trong đó, đã trải qua chuyện của Lệ Mộ Phàm, Hạ Tĩnh Sơ, Tư Đồ Ngạn....anh và cô đã vượt qua biết bao trở ngại, gặp ghèn....

Nhìn cô gái ngủ say trong ngực mình, Lăng Bắc Hàn nghĩ, nếu như không phải là cô, có lẽ, anh vẫn giữ cái cuộc sống đơn điệu ấy, một lòng chỉ đâm vào trong quân doanh làm lính. Nhưng cô đã mang lại cho anh các loại cảm giác hỉ nộ ái ố, hơn nữa là hạnh phúc....

Cưng chiều hôn một cái ở trên trán cô, anh mới ôm lấy cô ngủ thật say....

Ngày hôm sau, trong khách sạn rất náo nhiệt, nhà họ Lăng, nhà họ Úc, nhà họ Tiểu, cùng với bạn bè của Lăng Bắc Hàn, dường như mọi người đều đến đông đủ. Cũng làm chừng mười bàn. Hôm nay tiểu Đẳng Đẳng mặc toàn thân một màu đỏ chói, trên cổ còn đeo vòng, bị mọi người thích thú ôm tới ôm lui, cũng chơi đùa với con của anh hai Úc Tử Mặc, y y nha nha....

Nhìn tiểu Đẳng Đẳng, nhưng bác hai, bác ba của Lăng Bắc Hàn lại bắt đầu đỏ mắt rồi.

“Khải Lâm, rốt cuộc con có tin hay chưa....” trên bàn ăn, Lục Khải Lâm bị bà cụ không kèm chế được hỏi, sắc mặt Lục Khải Lâm ửng đỏ, “Cũng sắp có....” Lăng Bắc Diệp có vụ án, còn chưa chạy tới kịp, Lục Khải Lâm không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đáp với bà.

“Đúng rồi, hôn sự của Bắc Triệt như thế nào?” lúc này, có người lại hỏi hôn sự của Lăng Bắc Triệt.

“Chắc chắn sẽ tổ chức vào cuối năm!” có người trả lời như vậy, sau đó là một hồi ồn ào.

Lăng Bắc Sam ngồi ở bàn phụ nữ của nhà họ Lăng, vẫn cúi đầu, yên lặng ăn cơm, Lục Khải Chính thì ngồi ở bàn bạn bè của Lăng Bắc Hàn, hình như là náo nhiệt nhất, hơn nữa lúc này họ đang bắt hai vợ chồng Lăng Bắc Hàn uống rượu.

“Rượu giao bôi! Rượu giao bôi! Phải uống rượu giao bôi!” một bàn toàn những đàn ông trẻ tuổi ồn ào nói.

“Hôm nay lễ 100 ngày của con trai tôi, chứ đâu phải là tân hôn, uống rượu giao bôi cái gì chứ?” Úc Tử Duyệt mặc chiếc váy nền trắng có thêu hoa nhỏ, bưng thức uống, nói với bạn bè đang làm ồn lên của Lăng Bắc Hàn.

“Chị dâu nhỏ, tôi giúp hai người nhớ lại, năm ngoái hai người kết hôn không uống rượu giao bôi!” lúc này Tôn Đại dụ dỗ nói.

“Đúng, tôi cũng nhớ!” Cố Diệc Thần cũng nói giúp vào.

“Tôi cũng nhớ!” Lục Khải Chính cũng lên tiếng.

“Lão Lục, cậu nhớ lại đi, lúc mình kết hôn hình như cậu không có đến !” Lăng Bắc Hàn không vui chỉ trích Lục Khải Chính nói, Lục Khải Chính bưng ly rượu ghé vào khóe miệng, cười cười. Ngày ấy Lăng Bắc Hàn kết hôn, anh còn có “Giao dịch” rồi, sao có thể đi được.

“Tôi nhận phạt, hai người cứ uống của mình, rượu giao bôi 3 chén, các anh em khỏi phải khách khí với bọn họ! Đồ uống lại càng không cần tiết kiệm!” lục Khải Chính uống cạn một ly rượu trắng, nói với mọi người ngồi trên bàn.

“Rượu giao bôi 3 chén! 3 chén!” mọi người trên bàn dưới sự dụ dỗ của lục Khải Chính, lại ồn ào lên nói.

Úc Tử Duyệt hung hăng trừng mắt với bộ mặt vô lại của Lục Khải Chính, nghĩ thầm, lúc này mà Nhan Tịch ở đây, xem thử anh ta còn dám đắc chí. Nhưng không hề thấy Nhan Tịch đã cả, mấy ngày trước cô đã mời chị ấy đến, nhưng chị ấy lại quật cường, không chịu tới.

Đồ uống trong tay của Úc Tử Duyệt cũng bị người khác đổi thành rượu trắng, “Tôi uống thay cô ấy..., sáu ly, được không?” .

“Không được! Rượu giao bôi phải hai người uống chung!”

Sau đó, chỉ thấy Úc Tử Duyệt sảng khoái bưng ly rượu lên, cong lên cùi chỏ, Lăng Bắc Hàn vòng tay qua, hai người uống xong một ly, sau đó những người khác lại ồn ào lên , lại uống ly thứ hai.... người bàn này đổ bọn họ sáu ly mới bằng lòng bỏ qua cho.

Trên đường, Úc Tử Duyệt nhận được một cú điện thoại đi ra ngoài, ra khỏi khách sạn, phát hiện là Lệ Mộ Phàm.

“Sao lại không vào? ! Cậu với chị Nhan thiệt là, lễ trăm ngày của con mình mà hai người cũng không tới, làm hại mình ngay cả một người bạn cũng không có!” Úc Tử Duyệt thấy cậu ta mặc đồ Tây mang giày da, hôm nay nhìn cực kỳ đẹp trai, tức giận nói.

Lệ Mộ Phàm cười cười, “Mình đến cũng hơi ngại, dẫu gì mình cũng từng đuổi theo cậu....” đèn trên tường khách sạn chiếu vào mặt của Lệ Mộ Phàm, làm tôn lên ngũ quan sắc sảo của cậu ta.

Nghe lời của cậu ta, Úc Tử Duyệt cười cười, “Bây giờ mình hoàn toàn xem cậu như bạn bè rồi, cậu cũng xem mình là bạn, sợ cái gì....” Úc Tử Duyệt liếc mắt nói.

Lệ Mộ Phàm nhìn cô gái trước mặt, mặc toàn thân bộ sườn xám thanh lịch, tóc vén lên thật cao, cảm thấy cô gái nhỏ này đã không còn là một tiểu nha đầu hoạt bát như trước kia?

“Tối nay cậu rất đẹp....” tự đáy lòng khen ngợi, anh đưa cho cô cái hộp, “Tìm mô hình Đại Hoàng Phong này rất lâu vì nó không sản xuất nữa, mình tặng cho Kiều Đăng!” .

Úc Tử Duyệt cười nhận lấy, “Thanks!” .

“Không quấy rầy cậu nữa, vào đi thôi.... mình lên máy bay về nước Mỹ....” Lệ Mộ Phàm nhỏ giọng mà nói, sau đó bước nhanh rời đi, lúc này, Lăng Bắc Hàn đi ra ngoài, hai tay bá đạo giữ chặt hông của cô.

Lệ Mộ Phàm đã lên xe nghênh ngang rời đi.

“Lén lút hẹn hò sau lưng chồng à?” Lăng Bắc Hàn đùa giỡn nói.

“Đúng vậy, nhưng lại bị anh bắt được rồi, làm thế nào đây?” Úc Tử Duyệt nghe anh nói, đáp lại, cô biết anh cũng không phải thật sự ghen ghét.

“Làm thế nào.... tối nay tiếp tục phục vụ anh cho tốt....” Lăng Bắc Hàn nhéo một cái ở ngang hông của nàng cô, tà ác nói ở bên tai cô.

“Anh xấu lắm!” Úc Tử Duyệt cau mày ảo não mà nói, “Uống rượu cũng nên giải tán đi....” tính toán thời gian cũng không xê xích gì nhiều, Úc Tử Duyệt lại lầu bầu nói.

“Là....” Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, lúc này, điện thoại của Úc Tử Duyệt lại vang lên.

Là Nhan Tịch điện tới, Úc Tử Duyệt mừng rỡ vội vàng bắt máy.

“Duyệt Duyệt, chị đang ở bên ngoài khách sạn, sau đài phun nước...” trong điện thoại, giọng nói của Nhan Tịch vang lên. Úc Tử Duyệt vội vàng xoay người, tránh khỏi ngực của Lăng Bắc Hàn, bước nhanh đến đài phun nước.

Lăng Bắc Hàn đang kinh ngạc, chỉ thấy Úc Tử Duyệt đã rời đi...

Úc Tử Duyệt đi đến đằng sau suối phun, xa xa, nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh cao gầy đứng ở đó, nhìn thấy cô, chị ấy đã ngắt điện thoại di động, cô cũng để điện thoại xuống.

“Chị xấu lắm đó....!” Úc Tử Duyệt tiến lên ôm cổ Nhan Tịch mắng.

Nhan Tịch cười cười, trong mắt ngấn nước, “Hôm nay có việc ở Nhà Xuất Bản ở kinh thành để tổ chức hội sách, cũng vừa tới khách sạn này ăn cơm...” Nhan Tịch vỗ lưng Úc Tử Duyệt, dịu dàng nói.

Úc Tử Duyệt buông người ra, nhìn chị ấy từ đầu tới đuôi đánh giá một lần. Vẫn là tóc ngắn, áo sơ mi trắng, bên ngoài có một cái móc treo, quần rộng rãi, giày da màu trắng, thoạt nhìn rất đẹp trai, rất tài trí.

Nhan Tịch cũng quan sát Úc Tử Duyệt, “Vóc người còn tốt hơn so với lúc trước!” nói xong, Nhan Tịch nhìn đồng hồ trên cổ tay một cái, nói : “Duyệt Duyệt, chị phải lên máy bay...”

“Không thể nán lại một đêm sao? ! Nhan Tịch, chị thật xấu!” thấy chị ấy đã vẫy xe taxi, Úc Tử Duyệt tức giận nói.

“Chị thật sự rất vội, em biết, công việc của chị mà.... không nói nữa...”, quay đầu “Liên lạc với em sau!” khước mắt liếc về đoàn người ra khỏi khách sạn, Nhan Tịch vội vàng nói, may mắn thay xe taxi đã dừng lại trước mặt.

Cô nhanh chóng nói, sau đó mở cửa xe, đi lên, bảo tài xế lái xe đi.

Vẫy tay từ biệt với Úc Tử Duyệt xong thì thấy trong đoàn người đi ra khỏi tiệm rượu, có một bóng người cao lớn, mà cô không thể quen thuộc hơn được, hơn nữa cô gái dựa bên cạnh anh.... giờ phút này, đột nhiên Lăng Bắc Sam ôm lấy anh ấy, hôn....

Một màn này, cô chỉ nhìn liếc qua một chút, sau đó quay đầu, mặc cho tâm tình kích động, dần dần lạnh lại, sau đó, khước miệng nhếch lên một nụ cười giấu cợt....

“Lăng Bắc Sam! Em...” Lục Khải Chính không ngờ, thế nhưng Lăng Bắc Sam lại cưỡng hôn anh trước mặt nhiều người như vậy! Anh tức giận buông cô ta ra, nhìn chằm chằm, quát.

“Lục Khải Chính! Em hôn anh thì sao, mọi người đều biết quan hệ của chúng ta...” trên người Lăng Bắc Sam có mùi rượu rất nặng, nhìn Lục Khải Chính, say mê nói. Giờ phút này, Hàn Diệc Thần đang đứng một bên, nghe thấy lời nói của Lăng Bắc Sam, lòng anh như dao cắt! Hận không thể xông lên trước, kéo cô lại, chiếm thành của mình!

“Chúng ta không có!” Lục Khải Chính cũng không chịu được nữa, quát lên ở trước mặt rất nhiều người!

Lăng Bắc Sam khẽ ngớ ngẩn, chỉ thấy Lục Khải Chính đang muốn đi, cô ta vội vã đuổi lên trước, bắt tay anh lại, “Anh đừng đi...em là vị hôn thê của anh mà!” .

“Bắc Sam!” Lăng Bắc Diệp không nhịn nổi vọt ra, bắt được Lăng Bắc Sam, tức giận quát, một cô gái ngay trước mặt nhiều bạn bè thân thích như vậy, quán quýt níu kéo với một người đàn ông, còn nói như vậy? !

Lăng Bắc Diệp cũng làm khó nhìn Lục Khải Chính, ý bảo anh chứa chút mặt mũi, Lục Khải Chính ảo não, lúc này, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn vọt tới, Cố Diệc Thần bắt được Lăng Bắc Sam, đẩy Lục Khải Chính ra, lôi cô ta đến bãi đậu xe.

“Cố Diệc Thần, cậu buông tôi ra...” Lăng Bắc Sam tức giận kêu lên.

Cố Diệc Thần căn bản không nghe, đè nén lòng tràn đầy tức giận cùng thương cảm, sải bước rời đi....

“Này....!”

“Yên tâm đi, A Thần sẽ không khi dễ Bắc Sam” Lăng Bắc Diệp giải thích với người đối diện, ở bên ngoài khách sạn , bọn họ cũng không nói thêm cái gì, người nhà, cùng với bạn bè thân thích, rất nhanh tản ra....

Lục Khải Chính thở phào nhẹ nhõm, lúc này, Úc Tử Duyệt đi tới bên cạnh anh, nhỏ giọng mở miệng: “Mới nãy Nhan Tịch có tới đây, bây giờ đang trên đường đến sân bay...” .

Lục Khải Chính nghe câu nói xong liền sững sờ, sau đó, nổi điên chạy đến bãi đậu xe.

Úc Tử Duyệt bất đắc dĩ cười cười, Lăng Bắc Hàn ôm tiểu Đằng Đằng đang ngủ ra ngoài, kéo cô, cũng đi đến bãi đậu xe....

“Ông xã.... anh nói xem lão Lục sẽ đuổi theo chị Nhan sao?” cô hạnh phúc rúc vào khuỷu tay Lăng Bắc Hàn, hỏi, tiểu Đằng Đằng đã sớm ngủ trong lòng anh. Úc Tử Duyệt nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấm áp của tiểu Đằng Đằng, bộ dạng như say rượu.

“Tùy đi...” Lăng Bắc Hàn cau mày, trong lòng anh còn đang nghĩ đến sự dây dưa của Lăng Bắc Sam với Lục Khải Chính mới vừa rồi, cũng thầm than trong lòng tại sao Lăng Bắc Sam lại không thể thông suốt?

Con bé đó, luôn là khăng khăng một mực.

“A...”Úc Tử Duyệt lâu bầu một tiếng, sau đó nhắm mắt lại. Khi cô ngủ thật say trong khuỷu tay anh, Lăng Bắc Hàn nhìn con trai trong ngực, lại nhìn cô, khóe miệng không tự chủ nâng lên, nụ cười xuất phát từ nội tâm....

Cảm kích nhất là anh còn có cô bên cạnh, cô đã cho anh một ngôi nhà ấm áp, mang lại cho anh vui vẻ cùng hạnh phúc. Không nhận được hôn một cái ở trên trán cô.... Ở trong lòng đọc lại một câu: Úc Tử Duyệt, anh yêu em!

268. Chương 268: Ngoại Truyện Phần 1: Lục Khải Chính – Nhan Tịch

Ngoại truyện phần 1: Lục Khải Chính – Nhan Tịch

Phần này có 48 chương.

Chương 1: Phí công vô ích

Thời tiết ban đêm giữa tháng chín ở Thủ Đô rất ấm áp, trong xe taxi mặc dù không bật điều hòa nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, hai cánh tay không tự chủ ôm lấy người. Cái lạnh thấu xương từ trong lan ra khắp chân tay cứ đeo bám lấy cô.

Ngoài cửa xe, mưa tí tách rơi, ánh đèn neon nhiều màu sắc lúc sáng lúc tối chiếu vào trong taxi, trên radio vang lên giọng nói đầy trầm trầm đầy từ tính của người dẫn chương trình giao thông đang nhắc nhở các tài xế về đoạn đường nào đó vừa xảy ra tai nạn....

Cô yên lặng, nhìn ra ngoài cửa xe, trong đầu thoáng hiện ra cảnh tượng đó. May mắn là cô không giáp mặt với bọn họ, nếu không, cô thực sự sẽ lâm vào tình cảnh vô cùng xấu hổ.

Từ khi Lăng Bắc Sam cùng mẹ của Lục Khải Chính tìm tới cô thì cô đã không còn mong chờ gì từ lời giải thích của Lục Khải Chính nữa. Cho nên khi Lục Khải Chính gọi điện thoại tới, cô liền tắt máy không nghe, tin nhắn cũng không muốn trả lời, mỗi lần đều chỉ trả lời những câu giống nhau.

Mỗi lần trả lời tin nhắn như vậy trái tim cô đều như bị tra tấn, cô chỉ muốn cố gắng quên đi hay tránh đi thật xa..

Xe taxi dừng lại trước một khách sạn, vừa rồi cô đã nói dối Úc Tử Duyệt, chuyến bay của cô thật ra khởi hành vào 9h sáng mai.

Lục Khải Chính điên cuồng lái chiếc Land Rover phi thẳng đến sân bay, bàn tay nắm chặt lấy vô-lăng, có thể nhìn thấy rõ những vết sẹo nhàn nhạt in trên mu bàn tay, đốt ngón tay trắng bệch, giống như lộ ra cả xương vậy.

Hơn hai tháng trước, khi nghe Úc Tử Duyệt nói cô bị sảy thai, anh đã tới tìm cô, nhưng khi nhìn thấy cô đi cùng với người đàn ông khác, anh đã do dự mà chùn bước. Câu nói kia của cô giống như một nhát dao nặng nề đâm vào trái tim anh!

Nhưng gì anh mang lại cho cô chỉ là sự liên lụy, tổn thương và đau khổ.

Cô, ở ngay trước mặt anh, bị người ta làm nhục, mà anh lại chỉ trơ mắt đứng nhìn! Lục Khải Chính cảm thấy mình không có đủ tư cách để đi đoạt lại cô, nếu như anh chỉ mang lại đau khổ cho cô thì anh tình nguyện không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Nhưng khi nghe Úc Tử Duyệt nói cô đến sân bay thì anh lại không chút nghĩ ngợi mà đuổi theo. Đuổi theo để làm gì? Anh không rõ, có lẽ chỉ là không kìm lòng được.

Chạy vọt vào sảnh sân bay, ban đêm, sân bay không có nhiều người lắm, đại sảnh khá vắng vẻ, con người thâm thúy nhìn khắp mọi nơi nhưng không hề tìm thấy được bóng dáng quen thuộc của cô đâu cả. Cõi lòng đầy chờ mong trong nháy mắt liền trở thành thất vọng.

Đến hành lang làm thủ tục an ninh tìm cũng không nhìn thấy bóng dáng thân thuộc ấy. Giờ phút này Lục Khải Chính giống như con rắn mất đầu, rối loạn, mất đi sự tỉnh táo lẫn khả năng phán đoán, mang theo sự thất vọng và chán nản quay ra.

Vừa ra đến cửa thì hồn phách vốn phiêu lạc như quay trở lại, anh giật mình chạy thẳng đến quầy tiếp viên hỏi:

“Giúp tôi tra chuyến bay gần nhất đến Lạc Thành?”

“Thưa anh, mỗi ngày chỉ có một chuyến bay đến Lạc Thành, vào chín rưỡi sáng.” Nhân viên quầy tiếp viên lễ phép trả lời anh. Lục Khải Chính đỡ đầu bước đi nhưng vừa ra tới cửa lại như sực nhớ ra điều gì, lập tức quay lại hỏi, “Buổi tối không có chuyến bay nào đi Lạc Thành sao?”

“Thưa anh, mỗi ngày chỉ có một chuyến bay đến Lạc Thành, vào chín rưỡi sáng...” Cô tiếp viên còn chưa nói hết đã thấy Lục Khải Chính chạy đi như điên, trong ánh mắt kinh ngạc của lũ khách, vọt ra khỏi đại sảnh của sân bay.

Thì ra cô chưa hề đến sân bay!

Sau khi lên xe, Lục Khải Chính buồn bực nắm mạnh tay xuống vô lăng, vừa rồi anh đã quá mất bình tĩnh rồi! Khế lắc đầu chua xót cười, rồi lấy điện thoại di động ra gọi. Chỉ một lát sau, liền biết được cô tới Thủ Đô đi công tác, tham gia buổi triển lãm hội sách của một Nhà Xuất Bản ở Thủ Đô.

Nhan Tịch trở lại khách sạn, nhanh chóng tắm rửa, rồi bật máy tính lên, mở phần mềm soạn thảo, đánh liền ba nghìn chữ. Tối nay cô chỉ phải viết một chương mới, có điều đây là chương kết nên cần phải viết thật hay.

Thế nhưng, khi ngồi đối diện với màn hình máy tính đen kín chữ, cô lại không biết viết tiếp thế nào.

Cầm ly nước ấm ngắm người nhìn màn hình, mấy tình tiết vừa hiện lên trong đầu, thì lại nhanh chóng bị cảnh tượng Lăng Bắc Sam hôn Lục Khải Chính cắt đứt. Khóe miệng cười khổ, trái tim đau nhức từng cơn.

Kết cục, Lục Khải Chính ở bên Lăng Bắc Sam cũng tốt, cô chỉ là người Lục Khải Chính lợi dụng để phá án mà thôi.

Hít sâu một hơi, cô bắt đầu gõ chữ, có lẽ cứ viết chuyện chú với Úc Tử Duyệt có con đi, thêm vào một chút tưởng tượng nữa, một bức tranh ấm áp dần hiện lên qua từng con chữ. Cô dần dần phát hiện ra, thì ra mình đang viết lại câu chuyện của Duyệt Duyệt, mà thực ra, cô ấy chính là hình mẫu lý tưởng trong lòng cô.

Khi còn tràn đầy sức trẻ, có thể đi tự mình đi du lịch khắp nơi, cô đã từng ước mơ trở thành một nhà báo, hơn nữa còn là một nhà báo mạnh mẽ giỏi giang, dám vạch trần sự thật, rồi thảnh thơi đi làm từ thiện và gả ột người chồng có trách nhiệm.

Bất kể là trong tiểu thuyết hay ngoài thực tế, cuộc sống của Úc Tử Duyệt cũng là mơ ước của cô, nhưng trên thực tế cô lại không cách nào thực hiện được mơ ước đó.

Viết về gia đình hạnh phúc của bọn họ, cô cười vui vẻ cũng thầm hâm mộ, trong lòng cũng chúc phúc cho bọn họ. Cô biết, Duyệt Duyệt và chú sẽ mãi hạnh phúc, dĩ nhiên, cũng sẽ không tránh khỏi những mâu thuẫn tranh cãi nhỏ nhỏ....

Đem những chi tiết khi gặp Úc Tử Duyệt viết vào tiểu thuyết, cô cảm thấy tối nay Duyệt Duyệt dường như trưởng thành hơn trước rất nhiều, cho dù là về suy nghĩ hay ngoại hình đều mang dáng vẻ của một người phụ nữ xinh đẹp và hạnh phúc, thật khó để liên tưởng với cô gái hồn nhiên hai năm trước.

Chính chú đã khiến cho cô ấy dần trưởng thành hơn, trong quá trình yêu chú, cô ấy đã học được cách để được yêu, học được cách trưởng thành.

Mọi chuyện của cô ấy đều thật tốt đẹp, không giống như cô...

Vứt bỏ lý trí phóng túng một lần cuối cùng đổi lại một kinh nghiệm đau thương...

Dừng lại ở tình tiết cô rời đi, kết cục dừng lại ở cảnh Lục Khải Chính và Lăng Bắc Sam hôn nhau, 3000 chữ viết cuối cùng cũng hoàn thành. Nhìn dòng chữ trên màn hình xanh biếc, tầm mắt cô dần trở nên mơ hồ, cúi đầu, một giọt nước mắt liền rơi xuống.

Khóc cái gì mà khóc, tất cả đã kết thúc rồi, cô đã có thể được nghỉ ngơi rồi.

Trong lòng cô không ngừng trách cứ bản thân mình. Có điều khóc ra được cũng khiến cho tâm tình cô cảm thấy thoải mái hơn, đôi khi cô cảm thấy bản thân mình thật mâu thuẫn.

Tiếng chuông cửa dồn dập kéo hồn cô trở về, đẩy ghế dựa ra, chỉnh chang lại áo ngủ trên người, trong lòng có chút thắc mắc đi ra phía cửa, cô không vội mở cửa ngay mà nhìn qua mắt mèo.

Nhan Tịch vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc phía bên kia cánh cửa liền hoảng hốt, theo bản năng xoay người lại, hai tay ôm chặt lấy thân mình, trong lòng dao động dữ dội, đầu óc rối loạn, có chút mơ hồ, không biết tại sao anh có thể tìm được đến đây. Cô luôn cố gắng khóa chốt mở cửa lại, tắt đèn đi, trong phòng lập tức rơi vào bóng tối.

Tiếng chuông cửa vẫn tiếp tục vang lên dồn dập, cô bịt chặt miệng mình lại, cố gắng không để inh phát ra âm thanh gì.

“Nhan Tịch! Mở cửa!” Lục Khải Chính rốt cuộc không kiên nhẫn được nữa, gọi lớn, bàn tay không ngừng đập cửa.

Trong lòng Nhan Tịch sợ hãi, cô trốn còn không kịp, sao lại đi mở cửa cho anh chứ! Bước chân khê nhấc, dò dẫm trong bóng tối đi tới bên giường, cầm điện thoại di động đặt ở tủ cá nhân phía đầu giường, gọi điện thoại cho nhân viên khách sạn, nói họ đuổi Lục Khải Chính đi.

Tìm đến cô có ý nghĩa gì nữa đâu?

Cô đã không còn cần lời giải thích của anh nữa rồi! Bất luận lòng anh đối với cô ra sao, cô đều không thể nào tiếp nhận lần nữa! Cô lại càng không muốn làm người thứ ba chen ngang giữa anh và Lăng Bắc Sam! Cô còn mới nghe được tin tức vợ cả dùng xăng thiêu sống người tình của chồng ở trong xe đó....

“Thưa ngài, thật xin lỗi, ngài không nên quấy rầy khách của chúng tôi nghỉ ngơi!” Nhân viên phục vụ đi lên, ngửi thấy trên người Lục Khải Chính có mùi rượu nồng nặc, cho rằng anh uống rượu say đến đây gây chuyện, liền lên tiếng mời anh rời đi.

“Tôi tìm người ở bên trong, chúng tôi có quen biết! Nhan Tịch! Em mau mở cửa cho anh!” Lục Khải Chính quay sang, lạnh lùng nói với nhân viên kia, rồi lại liên tục đập cửa gọi. Đêm nay, anh nhất định phải gặp được cô. Nhất định phải gặp được! Mặc kệ cô đã có bạn trai hay chưa, mặc kệ cô có muốn nhìn thấy anh hay không.

Tiếng hét của Lục Khải Chính dù ít hay nhiều vẫn truyền đến tai của Nhan Tịch, cô ngồi yên trên giường, đến thở cũng không dám thở mạnh.

“Thưa ngài, nếu ngài không đi, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ!” Nhân viên phục vụ kia thấy vậy không kiên nhẫn nữa, nói.

Lục Khải Chính không thèm để ý đến lời đe dọa của nhân viên phục vụ kia, cũng không thèm để ý đến những người khách thuê phòng khác đang bị hành động của anh quấy rầy mà ngó ra ngoài xem xét, quay lại ném cho người kia ánh mắt khinh bỉ, tay cũng không ngừng đập cửa. Chỉ một lát sau, quản lý khách sạn cùng bảo vệ đi lên.

Người quản lý nhận ra người đang không ngừng đập cửa kia chính là nhân vật đang rất nổi tiếng ở Thủ Đô, Lục Khải Chính, thì nào dám đắc tội, vội bảo nhân viên phục vụ đi khuyên những khách trọ khác vào phòng nghỉ ngơi, “Chìa khóa! Mau đưa chìa khóa phòng này cho tôi.” Lục Khải Chính như đang ra lệnh cho người quản lý khách sạn.

“Anh Lục, việc này không hợp quy tắc.” Quản lý khách sạn kia khó xử thấp giọng nói, mặc dù anh không dám đắc tội với người trước mặt này, nhưng quy củ thì vẫn phải tuân theo.

“Đừng nói nhiều lời! Nếu không tôi sẽ phá cửa!” Lục Khải Chính gầm nhẹ, tối nay anh đã nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện rồi, thân thể lui về phía sau.

“Chuyện này... Vậy ngài cứ đập đi, tôi sẽ coi như không nhìn thấy gì.” Người quản lý kia khó xử nói xong, liền xoay người, đưa lưng về phía anh.

“Rầm!” Chỉ thấy Lục Khải Chính tung chân lên, đập mạnh vào cánh cửa, tiếp đó là một tiếng vang rất lớn.

“A!” Trong bóng tối, Nhan Tịch chợt nghe thấy một tiếng động rất lớn, cửa phòng liền bị người đập ra! Cô sợ hãi ôm chặt lấy thân thể, cảnh giác mà nhìn ra phía cửa. Trong bóng tối, một bóng dáng lay động, mùi rượu hòa lẫn cũng mùi thuốc lá thoang thoảng xộc vào trong mũi....

Biết Lục Khải Chính là người ngay thẳng, sẽ không gây phiền toái gì cho khách sạn, vị quản lý coi như chưa xảy ra chuyện gì, đóng cửa phòng lại, cùng nhân viên phục vụ rời đi.

Không cần đoán, cũng biết người đi vào là người nào, “Lục Khải Chính, anh mau rút ra ngoài!” Nhan Tịch đề phòng, lạnh lùng mở miệng, giờ phút này, bóng dáng kia đã đứng ở cuối giường, cô sờ soạn bước xuống giường, sau đó bước chân thật nhanh về phía cửa, liều mạng chạy như muốn trốn vậy.

Lục Khải Chính thấy bóng dáng trên giường vội vã xuống giường chạy nhanh ra phía cửa, liền phản ứng lại, nhanh chóng vọt tới, Nhan Tịch vừa chạy đến cửa phòng, đang vươn tay định mở cửa ra, thì cánh cửa đã bị người chặn lại.

Cơ thể cao lớn của Lục Khải Chính vây lấy cô từ phía sau, hai tay chống lên cánh cửa, dùng sức đè ép, khiến cô không cách nào kéo ra được.

“Đừng phí công vô ích.” Người đàn ông phía sau nhỏ giọng nói, giọng nói rất trầm.

269. Chương 269: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 2

Chương 2: Vẫn chờ em

Mùi rượu, mùi thuốc lá, hơi thở nam tính nóng rực bao phủ xung quanh cô, cô hơi lùi về phía sau dùng sức giật cửa, sau lưng liền dán vào lồng ngực nóng bỏng của anh. Anh nói không sai, cô đang phí công vô ích, so hơi sức với anh, cô đang như lấy trứng chọi đá.

Nghĩ vậy, Nhan Tịch liền bình tĩnh lại, nhưng hai tay vẫn đặt trên nắm cửa, không xoay người, thân thể nghiêng về phía trước, tránh khỏi lồng ngực của anh. Hắn nhận thấy động tác nhỏ đó của cô, liền áp sát lại, lồng ngực cố chấp áp chặt vào lưng cô, “Anh tránh ra!” cô tức giận thấp giọng lạnh lùng nói.

“Anh không lợi dụng em! Anh đối với em không phải là lợi dụng! Anh và Lăng Bắc Sam đã hủy hôn rồi, anh hoàn toàn không yêu cô ấy!” Lục Khải Chính không hề lui ra, buông bàn tay đang chống trên cánh cửa xuống, đặt lên eo cô, ôm thật chặt. Anh cúi đầu, ở bên tai của cô, từng câu từng chữ, kiên định nói.

Từng câu từng chữ, giọng điệu kiên định, nặng nề đánh vào lòng cô, khiến trái tim cô lần nữa rung động. Trái tim co rút dữ dội, cảm giác chua xót cuộn cuộn dâng trào trong lòng, cổ họng nghẹn ứ, chớp mũi cũng cay cay.

Đây là đáp án mà trong lòng cô luôn mong đợi, khát vọng lại luôn cho rằng đây là đáp án lừa mình dối người, là đáp án mà cô không bao giờ dám mơ tới. Nhưng bây giờ, chính miệng anh nói với cô, anh không lợi dụng cô, anh không yêu Lăng Bắc Sam, anh còn độc thân, đáng lẽ ra phải rất cảm động, nhưng cô lại cảm động không nổi, lý trí của bản thân khiến cô không cách nào cảm động được!

Bởi vì áy náy sao?

Lời nói của mẹ anh văng vẳng bên tai cô, anh là người rất có trách nhiệm.

Trừ chuyện đó ra, còn có tin nhắn tàn nhẫn kia của anh, còn có đứa con vô tội của hai người, còn có lần cô toàn thân lỏa lồ bị hai gã đàn ông làm nhục ngay trước mặt anh, rồi bị một gậy kia cắm vào, còn có gia thế địa vị của anh.....

“Giờ anh nói với tôi những lời này chẳng còn ý nghĩ gì nữa rồi.” Nhan Tịch mở miệng giễu cợt nói, trong bóng tối, cô cố gắng không chớp mắt, cố gắng để không cho nước mắt đang dâng đầy trong hốc mắt rơi xuống. Lòng ngực của anh không mang đến cho sự cô ấm áp và cảm động, chỉ có những tổn thương cùng đau khổ rõ ràng ngay trước mắt.

Những lời lạnh lùng của cô càng khiến anh ôm cô chặt hơn, “Nhan Tịch, em là người thông minh, em chắc chắn hiểu ý anh! Anh thích em! Hãy sống cùng với anh, để anh yêu em...”

“Anh không có tư cách!” Cô hung hăng cắt đứt lời hắn, xoay người lại, hai bàn tay dùng sức đẩy lồng ngực của anh ra.

Trong bóng tối, hai người đều không thấy rõ được mặt của đối phương, Lục Khải Chính chỉ nghe thấy tiếng cô thở hổn hển vì tức giận, “Sao tôi lại phải sống với anh chứ?” Tiếng nói giễu cợt của cô lại vang lên, lòng Lục Khải Chính chợt rung động.

“Bởi vì trong lòng em cũng có anh!” Anh kiên định nói, nếu không vì anh, sao cô còn mãi day dứt về chuyện đứa con kia? Nếu không vì anh, lúc cô bị nhục nhã, biết rõ anh là gián điệp, tại sao lại không vạch trần, ngược lại còn cần phải chịu đựng sự nhục nhã như vậy?

Nghĩ vậy, Lục Khải Chính càng thêm đau lòng, càng cảm thấy bản thân nợ cô quá nhiều.

Tất cả đều là lỗi của anh, nếu như ban đầu anh có thể kiềm nén được tình cảm dành cho cô, có lẽ anh sẽ không làm liên lụy đến cô như vậy.

Lời nói của Lục Khải Chính làm cho lòng Nhan Tịch run rẩy, trong lòng cô có anh thì thế nào?

“Anh quá tự cao rồi! Tôi đối với anh, ngoại trừ hận, thì không có cái gì khác cả!” Nhan Tịch lạnh lùng giễu cợt nói với anh, trong lòng lại đau đớn vô cùng.

“Em nói dối!” Lục Khải Chính sải bước về phía trước, lần nữa vây chặt cô vào cánh cửa, nặng nề găm lên.

“Nếu không yêu anh tại sao em vẫn còn mãi day dứt về chuyện đứa con? Nếu không yêu anh tại sao trước mặt đám lưu manh kia em lại không vạch trần anh, tự mình chịu đựng sự nhục nhã như vậy? Nhan Tịch, em yêu anh! Đừng chối! Hãy để anh được sống cùng em, hãy để cho anh được chăm sóc em.” Lục Khải Chính đau lòng phản bác, hai tay nâng mặt của cô lên, mặc dù vậy cũng không nhìn rõ được nét mặt của cô.

“Tin nhắn kia không phải anh gửi là Tư Đồ Ngạn gửi! Anh không muốn em bỏ đứa bé! Anh luôn nghĩ rằng sau khi vụ án kết thúc chúng ta có thể....”

“Câm miệng!” Nhan Tịch kích động hét lên, cõi lòng cô chua xót, đau đớn vô cùng.

“Lúc biết tin mình mang thai, tôi đã muốn bỏ đứa bé rồi! Nhưng chưa kịp tới bệnh viện, nó đã tự bỏ đi rồi! Tôi biết rõ, nếu tiết lộ anh là gián điệp thì sẽ phạm tội, cho nên, anh đừng tự cho là mình đúng! Lục Khải Chính, tôi không yêu anh! Bây giờ thậm chí còn càng thêm chán ghét anh! Nhìn thấy anh, tôi sẽ nhớ tới

những lúc mình bị nhục nhã! Anh mau rút đi!” Nhan Tịch kích động rống to, dùng tất cả sức lực đẩy anh ra.

Những lời cô nói khiến anh sững sờ, giống như bị dội một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, toàn thân đông cứng, lạnh lẽo như băng.

Nhan Tịch tránh thoát khỏi lồng ngực của anh, trong bóng tối, cô khẽ xoa xoa hai mắt, sau đó bình tĩnh tự nhiên cầm thẻ mở cửa phòng cắm vào ổ điện, trong phòng lập tức sáng ngời, cô hồ hững liếc nhìn Lục Khải Chính một thân màu đen đang sững sờ ở phía cửa.

So với trước đây anh gầy hơn rất nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt.

Nhưng cô chỉ hồ hững liếc mắt nhìn anh, tin chắc lời cô vừa nói, nhất định sẽ khiến anh biết khó mà lui.

Ở bên nhau để rồi ngày ngày xé vết sẹo ra để sống qua ngày sao?

Cô không làm được.

Có quá nhiều lí do khiến bọn họ không thể ở bên nhau.

“Những lời em nói đều là những lời thật lòng sao?” Lục Khải Chính xoay người, nhìn cô đi tới chiếc bàn trong phòng, cất chiếc laptop màu trắng vào trong túi xách, động tác tự nhiên, coi anh như không khí.

Nhan Tịch xoay người, cười nhạt nhìn anh, “Nếu không phải thì sao? Đối với anh tôi đã từng có chút thiện cảm, chỉ là thiện cảm thôi, sau đó xảy ra chuyện kia...” Cô nhún nhún vai, hết sức tự nhiên nói. Có câu không phải lợi dụng kia của hân, cô đã cảm thấy đủ rồi!

Lục Khải Chính từng bước đi về phía cô, trên gương mặt tuấn tú nhuốm đầy thống khổ, “Em nhìn anh đi, nhìn vào mắt anh, nói lại lần nữa!” Anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, nét mặt vụn vỡ, đáng vẻ thoát nhìn có chút dọa người.

Cô dám nói cô chưa từng yêu anh?

“Tôi không yêu anh! Anh đừng tự mình là đúng nữa. Tha cho tôi đi, để cho tôi yên ổn ở lại nơi không ai biết bắt đầu lại lần nữa! Lục Khải Chính, bởi vì anh, tôi đã đủ thấm rồi, anh đừng hành hạ tôi thêm nữa! Nhìn thấy anh, tôi sẽ nhớ lại những chuyện không thể chịu đựng nổi đó, anh có hiểu không?” Cô nhìn vào mắt anh, không chớp mắt lấy một lần, từng câu từng chữ kiên định và mạnh mẽ nói.

Thật ra, đây chính là kết cục tốt nhất, bọn họ coi như chưa từng biết nhau, anh tiếp tục làm cảnh sát, tiếp tục cùng người vợ chưa cưới môn đăng hộ đối kia sống bên nhau, tiếp tục tiền đồ tươi sáng rực rỡ của mình, còn cô sẽ tiếp tục ở lại một thành phố nhỏ, không ai biết, không ai rõ quá khứ của cô, yên ổn làm việc, từ từ quên hết những chuyện đau lòng này....

Cái gì là tình chẳng phải tình, yêu chẳng phải yêu, chỉ trong tiểu thuyết mới có, trong hiện thực, mọi thứ đều sẽ thay đổi theo thời gian, yêu có sâu hơn, đau có sâu hơn cũng sẽ bị thời gian xóa nhòa.

Nước mắt dâng lên trong mắt Lục Khải Chính, vẻ mặt anh nhìn cô vừa thống khổ lại không biết làm sao, hận không thể bóp chết cô, lại ôm lấy cô thật chặt, dùng hết sức mình, muốn đem cô hoà vào trong cơ thể mình!

Trước khi gặp cô, anh vốn cho rằng tình yêu có hay không cũng không quan trọng, chỉ cần có công việc mình yêu thích, toàn tâm toàn ý làm cảnh sát, tiêu diệt trừng trị cái ác...

Anh ôm cô thật chặt, không nói một lời, chỉ có đôi tay ôm cô càng lúc càng dùng sức, một bàn tay to rộng đặt lên gáy cô, ngón tay lùa vào mái tóc ngắn của cô, để đầu cô áp sát vào lồng ngực của mình. Nơi đó bây giờ đang vô cùng đau đớn, khổ sở và rối loạn. Tại sao khi anh đã có thể rũ bỏ tất cả, thoải mái, toàn tâm toàn ý yêu cô, cô lại không chấp nhận anh nữa?

Anh không trách cô, đều do trước đây thái độ của anh đối với cô không rõ ràng, lại khiến cô phải chịu đựng nhiều đau khổ như vậy, cô không cách nào tiếp nhận được anh nữa cũng đúng thôi! Cô muốn bắt đầu một lần nữa..... Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh anh lén lút theo dõi cô ở Lạc Thành mấy ngày trước.

Cô và chàng trai trẻ kia sống rất tốt, rất vui vẻ.

Nhan Tịch để mặc anh ôm mình, nhưng lại bị anh ôm chặt đến không thở nổi, không nhận được muốn vòng tay ôm lấy anh, nhưng cuối cùng vẫn gắng sức nhẫn nhịn.

Lòng của hai người đều run rẩy, co rút dữ dội, cái ôm kia, vào giờ phút này, như đang vỗ về, xoa dịu vết thương cho nhau.

Trong phòng yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của hai người, thật lâu sau, anh mới buông cô ra, cúi đầu, nghiêm túc nhìn về mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của cô.

“Nhóc à, anh trai thật lòng xin lỗi em.” Anh nhàn nhạt cười, bàn tay to rộng vén sợi tóc đang vương trên mặt cô, nói.

Lời của anh làm cho cô thiếu chút nữa khóc rống lên, xưng hô thế này là khi hai người bọn họ mới quen biết nhau, anh bảo cô gọi anh là anh trai, đưa danh thiếp cho cô, nói nếu có gì khó khăn có thể đến tìm anh.

Nhưng bây giờ, sao đột nhiên anh lại gọi cô như vậy?

Nhan Tịch lùi về phía sau hai bước, không để cho anh đụng vào cô nữa, để phòng nhìn anh. Lúc này anh lại mở miệng, khóe miệng mang theo nụ cười không đứng đắn, “Yên tâm đi, sau này anh sẽ cách xa em” Cố gắng chịu đựng nỗi đau xót đang dâng lên trong lòng, anh nói.

Nếu cô đã không muốn nhìn thấy anh như vậy, anh sẽ thành toàn cho cô.

“Anh cũng sẽ không kết hôn với Lăng Bắc Sam. Đời này, trừ em ra, anh sẽ không lấy người nào khác!” Anh vẫn không nhận được mà nói ra câu này, muốn cố gắng lần cuối, xoay chuyển cô.

“Anh cần gì phải như vậy?” Thật cảm động! Lời của anh khiến cô cảm thấy vô cùng cảm động. Người đàn ông mình yêu nói trừ mình ra sẽ không kết hôn với người khác, sao không cảm động cho được? Nhưng cô không muốn trở thành người có tội.

Lục Khải Chính không đứng đắn nhìn cô cười, “Không muốn anh đến cuối đời vẫn còn cô độc, thấy anh đáng thương thì gả cho anh đi.”

“Không thể nào! Lục Khải Chính, anh lý trí một chút đi.” Cô tức giận khuyên nhủ.

“Vậy em cũng đừng quản anh. Anh đi đây!” Lục Khải Chính cười nhạt nói, xong liền đi về phía cửa, Nhan Tịch có chút hoảng hốt nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, “Anh vẫn sẽ chờ em!” Anh lớn tiếng nói vọng lại.

Lời nói đó khiến trái tim cô rung động, ngay khi anh mở cửa cô chợt lên tiếng: “Mặc kệ anh muốn làm gì, tôi nhất định sẽ quên đi quá khứ, bắt đầu lại một lần nữa!” Đây cũng là vì muốn anh chết tâm, đừng chờ cô nữa.

Anh mở cửa phòng, mang theo cơn lòng đau đớn, rời đi. Lúc xuống lầu, cũng không quên gọi người tới sửa khóa phòng cho cô.

Lục Khải Chính vừa rời đi, Nhan Tịch không còn sức lực ngã ngồi xuống sàn, nước mắt thi nhau trào ra....

Anh chậm rãi lái xe trên đường cái, không ngừng hút thuốc, đi ngang qua cửa hàng bán trứng có thưởng, dừng xe lại, ngồi trong xe không ngừng hít khói thuốc, hai mắt nhìn chăm chăm về phía cửa hàng, như đang nhìn thấy một cô gái từ đầu gối trở xuống bị ướt sũng, vẻ mặt lo lắng leo đèo đi theo một người đàn ông, không ngừng bắt lức hỏi: “Bản thảo có bị mất không?”

Người đàn ông kia xoay người lại, nhìn dáng vẻ chật vật của cô, trong lòng dâng lên thương tiếc, cởi áo gió ra, khoác trên người cô.

Anh dẫn cô đến một cửa hàng sửa chữa máy tính gần đó, lấy bản thảo lưu trong ổ cứng ra, cô mừng rỡ không ngừng cảm ơn anh.....

270. Chương 270: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 3: Người Phụ Nữ Của Anh

Trong lần gặp mặt đầu tiên, ấn tượng của Lục Khải Chính về Nhan Tịch là một kẻ điên. Trước mặt mọi người, không để ý hình tượng mà nhảy vào trong đài phun nước chỉ để nhặt một chiếc máy tính không đáng bao nhiêu tiền. Sau này anh mới biết trong đó có chứa những tài liệu rất quan trọng đối với cô, nếu nó đã quan trọng như vậy thì còn để ý hình tượng làm gì nữa chứ?

Ngồi trong xe với một người đàn ông xa lạ, Nhan Tịch có chút bất khoan, cô không biết tại sao người đàn ông bên cạnh lại có lòng tốt như vậy, hơn nữa người đàn ông có địa vị hơn người như anh lại đưa cô về.

“Anh dừng lại chỗ nút giao phía trước là được rồi, bên trong ngõ rất nhỏ xe không đi vào được.” Sau khi hoàn hồn, Nhan Tịch quay đầu nhìn Lục Khải Chính đang lái xe nói, liền thấy anh kéo tay phanh.

“Cô sống ở đây sao?” Lục Khải Chính quét mắt quan sát cảnh vật xung quanh, nhìn thấy trên bức tường của ngôi nhà mái ngói đỏ có hai chữ “phá bỏ” được quét lên bằng sơn màu trắng. Lời của anh khiến Nhan Tịch có chút không thoải mái, nghĩ thầm, ở đây thì làm sao? Cuộc sống trôi nổi ở Thủ Đô, trừ tầng hầm ra không phải đều là những căn nhà cũ kỹ như thế này sao?

Thấy người bên cạnh đang có chút không vui nhìn mình, Lục Khải Chính lúc này mới ý thức được mình vừa lỡ lời, vội vàng cười cười, “Tôi không phải có ý đó. Có điều một cô gái trẻ sống ở nơi này rất nguy hiểm!” Lục Khải Chính cười nói, giọng nói hiền hoà giống như anh trai của cô vậy.

“Được rồi! Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều!” Nhan Tịch bình tĩnh lại, hiểu được anh không hề có ý cười nhạo mình nên ấn tượng về anh cũng tốt hơn một chút.

“Không cần khách khí, cô bé, đây là danh thiếp của tôi, nếu gặp việc gì khó khăn có thể gọi cho tôi.” Lục Khải Chính lấy danh thiếp ra, đưa cho cô, thái độ hiền hoà nói. Giọng nói kia không khiến có người khác cảm thấy khó chịu mà còn mang lại cảm giác rất thân thiết.

Nhan Tịch nhận lấy danh thiếp, cười gật đầu một cái, tạm biệt anh sau đó mở cửa xe đi xuống.

“A!” Một trận gió thổi qua, chợt ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoang, lúc này Nhan Tịch mới phát hiện ra trên người mình vẫn mặc áo khoác của Lục Khải Chính, đang định trả lại thì đã thấy xe của anh quay đầu, nhanh chóng rời đi.

Nhan Tịch ngơ ngác, sững sờ nhìn chiếc xe rời đi, một lát sau, khi tỉnh táo lại, nhìn xuống danh thiếp đang cầm trên tay, ba chữ ‘Lục Khải Chính’ liền đập vào mắt cô, cái tên này hình như giống tên nam nhân vật chính của một cuốn truyện nào đó cô đã đọc.

Không nghĩ nhiều nữa, cô đi vào trong nhà, mỗi bước đi đều cảm thấy nước lỏng bông trong giày, vừa đi vừa phát ra từng tiếng ọc ọc, thật khó chịu! Sau khi kiểm tra tất cả dữ liệu trong máy tính, thấy vẫn còn nguyên vẹn cô mới hoàn toàn yên tâm.

“Mùi thuốc lá thật nồng nặc.” Mùi thuốc lá nồng nặc bốc lên từ chiếc áo khoác của Lục Khải Chính, Nhan Tịch cau mày nói nhỏ, nghĩ thầm đây chắc hẳn là một người nghiện thuốc, có điều, mùi vị này rất giống mùi trên người ba cô.... Tắm rửa xong, Nhan Tịch đem áo khoác Lục Khải Chính đi giặt.

Ngày hôm sau, cô vốn định đem áo khoác trả cho Lục Khải Chính nhưng cô lại ném danh thiếp của anh đi đâu mất rồi.

Đến buổi trưa, Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn giúp cô tìm anh, rồi bốn người cùng nhau đi ăn cơm. Trên bàn cơm, Lục Khải Chính còn đòi cô trả lại cả máy tính nữa, cô liền cự tuyệt. Ngày đó Nhan Tịch khiến Lục Khải Chính rất bức mình, còn gọi anh là Lục tổng nữa.

Anh cũng không nói gì nhiều, chỉ cảm thấy cô có chút không biết phải trái!

Ngày ấy, sau khi Nhan Tịch biết anh có vợ chưa cưới liền không muốn ngồi cùng xe với Lục Khải Chính nữa, nói muốn cùng Úc Tử Duyệt đi dạo một lúc để tìm chút cảm hứng viết văn. Cũng phải thôi, một người đàn ông ba mươi tuổi như anh làm gì có chuyện không có bạn gái chứ.

Giữa mùa đông, ánh nắng ấm áp sau trưa khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, Nhan Tịch vừa đi, ngón tay vừa chạm vào những bức tường màu xanh bên cạnh, trong lòng âm thầm nghĩ.

Lần thứ ba gặp lại, là trong bệnh viện, Úc Tử Duyệt thiếu chút nữa bị tên thầy giáo Thẩm biến thái làm hại....

Ngày đó gặp lại Lục Khải Chính, cô dường như đã không còn nhớ anh là người như thế nữa rồi. Chỉ là, ngày đó, điều làm cô vô cùng kinh ngạc chính là, khi Úc Tử Duyệt nhờ Lục Khải Chính đưa cô về nhà, anh vẫn còn nhớ cô ở trong căn nhà sắp bị phá bỏ trong con hẻm nhỏ đó.

Cô vốn muốn từ chối, nhưng Lục Khải Chính lại nói thuận đường, nếu cô tiếp tục từ chối mãi như vậy thì lại thành kiêu ngạo.

Sau khi lên xe, ngồi ở ghế sau, Nhan Tịch liền lấy máy tính ra, mở phần word, bắt đầu đánh bản thảo. Đối với một tác giả văn học mạng mà nói, thời gian rảnh rỗi trong ngày chính là để đánh bản thảo, tận dụng mọi thời gian để sáng tác.

Nhan Tịch cúi đầu, nhìn chăm chăm vào màn hình, trong lòng chợt dâng lên cảm xúc khó tả. Chương cô đang viết có cảnh H, hơn nữa còn là ngược tâm ngược thân.... Nhìn tình tiết truyện trước mặt, liền lập tức tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Trên chiếc giường lớn trong khách sạn, nữ chính đang bị tình địch hành hạ, nam chính muốn giúp cô, nhưng lại lo lắng sau khi cô tỉnh lại sẽ càng hận anh hơn! Trong lòng không ngừng do dự, lòng Nhan Tịch dường như cũng biến đổi theo nam chính, rối rắm, nghĩ đi nghĩ lại, dần dà cũng thông suốt, động tác gõ chữ cũng càng nhanh hơn, đôi tay ở trên bàn phím hoạt động liên tục giống như không muốn ngừng lại.

Chạy xe được một đoạn, Lục Khải Chính mơ hồ nghe thấy tiếng nước nổ truyền tới từ băng ghế phía sau, trong lòng chợt căng thẳng, cũng rất buồn bực, từ sau khi lên xe cô gái này không hề nói câu nào cả! Điều chính gương chiếu hậu, thấy Nhan Tịch đang cúi thấp đầu, máy tính đặt trên đầu gối, đôi tay gõ chữ liên tục.

Không ngờ trông cô như thế lại là tác giả viết truyện.

Lục Khải Chính trong lòng buồn bực, dừng xe ở bên đường.

Nhan Tịch đang viết hăng say, không hề nhận ra xe đã dừng lại, giờ phút này, cô tập trung đến mức không còn biết đến xung quanh nữa, quên luôn cả chuyện mình đang khóc, cũng không phát hiện ra Lục Khải Chính ngồi phía trước đang quay đầu lại nhìn cô chăm chăm cô.

Người điên!

Lục Khải Chính trong lòng âm thầm nhận định về cô như vậy. Không nhìn đến anh không nói làm gì, lại còn ngồi trên xe anh sáng tác tiểu thuyết, vừa đánh máy vừa khóc nước nỏ nữa chứ.

“A!” Một bọc giấy rơi xuống trước màn hình, Nhan Tịch giật mình khê kêu một tiếng, ngẩng đầu lên, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú của Lục Khải Chính.

Đôi mắt đẫm lệ mờ mịt, lúc này cô mới chợt nhận ra mình đang ở đâu!

Đáng chết!

Nhan Tịch trong lòng buồn bực thầm rửa mặt một tiếng, rút giấy ra, cúi thấp đầu lau nước mắt, khuôn mặt đỏ bừng như bị lửa đốt, cảm thấy mình không còn chút mặt mũi nào nữa! Bảo viết là viết, còn khóc nữa, thật là điên mà!

Trong lúc cô đang lau nước mắt thì máy tính trên đùi chợt bị người lấy đi, “Này, không được!” Nhan Tịch vội vàng nhổm người dậy muốn cướp về, chỉ thấy Lục Khải Chính cầm máy tính của mình nhẹ nhàng như cầm quyển sách, nhìn vào màn hình.

Đọc những tình tiết nóng bỏng có phần nhạy cảm trên màn hình, Lục Khải Chính không khỏi cau đôi mày rậm tỏ vẻ không vui, “Trả lại cho tôi!” Cô chưa bao giờ để cho người bên cạnh đọc truyện của mình bao giờ cả, mà bây giờ, nhìn Lục Khải Chính đang đọc phần cô vừa mới viết ra, trong lòng không khỏi vừa xấu hổ vừa luống cuống!

“Em viết văn H?” Một lúc sau, Lục Khải Chính chuyển con mắt, lạnh lùng nhìn cô hỏi.

Đầu óc Nhan Tịch đảo lộn một tiếng, nhìn Lục Khải Chính đang xem xét mình giống như tra xét phạm nhân, “Cái gì... ? Cái gì mà văn H ? Không phải đâu! Mau trả máy tính lại cho tôi!” Nhan Tịch tức giận phản bác.

Vậy cái gì mới là văn H, đây rõ ràng là tình tiết ngược tâm cầu huyết mà.

Nhìn vẻ mặt quật cường, hốc mắt đỏ lên của cô, Lục Khải Chính mở miệng: “Cô bé, đừng viết mấy cái tình tiết thiếu dinh dưỡng này nữa.” Lục Khải Chính cười nói, sau đó, động động ngón tay, xóa toàn bộ đoạn văn cô vừa viết đi, sau đó ném máy tính trả lại cho cô!

“Á... Bản thảo của tôi!” Nhan Tịch nhìn vào màn hình thấy toàn bộ bản thảo mình vừa viết xong bị xóa hết, tức giận kêu lên. Lúc này, Lục Khải Chính đã xoay người, tiếp tục lái xe.

“Này! Ai cho anh xóa đi hả? Vất cả lăm tôi mới viết được thế đấy, anh biết không? Anh là gì mà có quyền quản tôi viết những gì hả? Cho dù là cảnh sát cũng không có cái quyền quản đâu!” Nhan Tịch kiểm tra nhiều lần vẫn không tìm thấy phần đã viết đâu cả, tức giận quát lên.

Lục Khải Chính không trả lời cô, tiếp tục lái xe, “Dừng xe lại!” Nhan Tịch vỗ thành ghế, lại hét lên.

Thật là khinh người quá đáng! Lúc này Nhan Tịch chỉ hận không thể đánh anh ta mấy cái.

Tuy không quản lý mạng nhưng tôi đúng là cảnh sát đấy! Lục Khải Chính trong lòng cười nói, cũng không thèm để ý tới người đang kêu gào phía sau. Khi màn đêm buông xuống, anh dừng xe lại trước một cửa hàng lẩu.

Xe vừa dừng lại, Nhan Tịch liền mở cửa xe nhảy xuống, “Đứng lại!” Lục Khải Chính nhìn theo bóng lưng cô la lớn.

Nhan Tịch làm như không nghe thấy, bước chân nhanh hơn, vội vã chạy đi. Lục Khải Chính buồn bực đứng ở đó, lần nữa cảm thấy cô đúng là không biết phải trái!

Sau đó hai người cũng gặp lại nhau hai, ba lần, một lần trong số đó là ở khách sạn, ngày đó cô đi tìm Úc Tử Duyệt, người nhà họ Lăng và người nhà họ Lục đều tập trung ở đó để bàn bạc về chuyện từ hôn của Lục Khải Chính và Lăng Bắc Sam. Nhìn Lăng Bắc Sam sáng khoái đồng ý từ hôn, lúc ấy Nhan Tịch còn âm thầm bội phục.

Cô vẫn nhớ câu nói của Lăng Bắc Sam trong lần đầu tiên hai người gặp mặt: “Ồ, đây chính là niềm vui mới của anh sao?” Giọng nói đầy giễu cợt khiến cô cảm thấy khó chịu, nhưng biết Lăng Bắc Sam chỉ là muốn châm chọc Lục Khải Chính, cho nên cô chỉ từ tốn nói: “Chị hiểu lầm rồi!”, sau đó nhanh chóng rời đi, không muốn tiếp tục dây dưa trong vũng nước đục ấy nữa.

Có điều, Nhan Tịch lại không nghe được lời Lục Khải Chính thừa nhận với Lăng Bắc Sam cô là người mới của anh! Tối hôm đó, sau cuộc họp thường niên ở công ty, Úc Tử Duyệt hỏi Lục Khải Chính có ý gì với cô, còn cảnh cáo anh không nên có ý xấu với cô nữa.

Lúc ấy khoe miệng của Lục Khải Chính khẽ nhếch lên, cười gian xảo, nhìn Nhan Tịch như nhìn con mồi, nhưng thực ra anh đang rất tức giận, cô lại đi đẩy anh ột đám phụ nữ không ngừng liếc mắt đưa tình với anh! Tư Đồ Ngạn ở bên cạnh đang ngấm ngầm quan sát, khiến anh không còn cách nào khác đành phải cầm ly rượu lên, trêu chọc, xã giao với đám phụ nữ oanh bướm Thủ Đô kia.

Sau khi Úc Tử Duyệt nhảy xong điệu Latin, Nhan Tịch vội vàng cầm áo khoác của cô, đến phòng nghỉ tìm cô, “Duyệt Duyệt”

Trong phòng nghỉ, một người đàn ông mặc bộ trang phục khiêu vũ Latin đầy gợi cảm tay cầm khẩu súng đứng bên cạnh Lục Khải Chính, cô nghe thấy loáng thoáng tiếng người đàn ông kia nói: “Hàng lần này không tệ!”

Nhìn thấy Nhan Tịch ngây người đứng ở cửa, Tư Đồ Ngạn liền chìa súng về phía cô.

Lục Khải Chính thấy Nhan Tịch đang đứng sững sờ ở cửa, ánh mắt rét lạnh, bước đến, đưa tay gạt súng của Tư Đồ Ngạn sang một bên, “Người của tôi.” Lục Khải Chính nhìn Tư Đồ Ngạn nhỏ giọng nói, đi tới cửa một tay ôm Nhan Tịch vào trong ngực.

Nhan Tịch vẫn ngây người đứng đó, không nói câu nào, theo Lục Khải Chính rời đi, vào thang máy, cô mới ý thức được vừa xảy ra chuyện gì.

“Anh...” Nhan Tịch xoay người, nhìn anh tức giận mở miệng mắng, ai ngờ, thân hình cao lớn của Lục Khải Chính đã chắn trước mặt cô, vây cô vào trong góc thang máy, cúi đầu hôn cô.

Camera gắn ở góc thang máy chiếu thẳng vào hai người.

Hơi thở nam tính mang theo mùi thuốc lá bao phủ lấy cô, đôi môi mềm mại áp lên môi cô, Nhan Tịch vốn đang hoảng sợ, lúc này trái tim chợt đập liên hồi....

271. Chương 271: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 4: Đưa Cô Về Nhà

Vốn dĩ chỉ là một nụ hôn để tránh tai mắt người, nhưng anh lại hôn đến không thể kiềm chế lại được, sạch sẽ ngọt ngào, không pha trộn chút mùi vị son phấn tầm thường nào. Đầu óc Nhan Tịch như nổ tung, cô chưa từng thân mật với đàn ông như vậy, thậm chí còn cảm giác được vật cứng rắn nào đó đang chạm vào giữa hai chân cô.

“A...!” Ngay lúc anh buông cô ra, cô liền hoảng sợ kêu ra tiếng, hai tay đẩy lồng ngực của anh ra, “Đàng hoàng một chút đi!” Hai tay Lục Khải Chính túm lấy hai tay cô, cúi đầu, thở hỗn hển, giọng nói trầm thấp vang bên tai cô.

Tư thế của hai người lúc này trên hình ảnh camera giống như một đôi nam nữ đang thân mật dây dưa trong thang máy vậy.

Giữa răng môi còn lưu lại hơi thở của anh, hơi thở của anh như bao trùm lấy cô, không phải mùi nước hoa, chỉ là một loại mùi vị nam tính hào phóng, xen lẫn mùi thuốc lá. Hơi thở như vậy đủ để mê hoặc lòng người.

Cửa thang máy mở ra, cánh tay dài của Lục Khải Chính khóa chặt hông cô, không cho cô phản kháng, ôm chặt cô đi ra ngoài cửa, “Anh muốn làm gì?” Cô vẫn không quên hình ảnh vừa rồi Tư Đồ Ngạn chia sủng về phía mình, theo trực giác, cô biết mình đã trêu chọc phải một nhân vật hết sức nguy hiểm!

Lục Khải Chính cũng ở đó với người đàn ông cầm súng kia, hẳn anh ta cũng chắc tốt đẹp gì. Nhưng bảo cô liên hệ Lục Khải Chính với hình ảnh của đám người xấu, cô không cách nào liên hệ được. Trực giác của cô nói anh là người tốt.....

Cô cũng rất phối hợp, không hề la lên, Lục Khải Chính thầm vui mừng, móc thẻ phòng ra, quẹt vào cửa, đẩy cửa phòng ra rồi cùng cô tiến vào.

Đèn trong phòng sang lên, phong cách Châu Âu sang trọng của căn phòng làm người ta không nói lên lời, là hình ảnh cô chỉ có thể nhìn thấy khi tìm kiếm tư liệu thực tế thôi, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Nhan Tịch cau mày, tức giận hỏi.

Chỉ thấy Lục Khải Chính cởi cúc của chiếc áo vest trên người ra, đi tới tủ rượu nhỏ mà tinh xảo, lấy ra một chai rượu, rót ra ly, ngửa đầu uống từng ngụm lớn. Vừa rồi nếu không phải là anh, sợ rằng Nhan Tịch đã bị Tư Đồ Ngạn kêu người giết rồi!

Bây giờ trong lòng Lục Khải Chính vẫn còn sợ hãi, chỉ có điều, anh cảm thấy không hiểu nổi bản thân, sao anh lại lo lắng cho cô như vậy?

Một tay cầm chai rượu, một tay cầm ly tùy ý ngồi xuống ghế sofa, lười biếng dựa vào thành ghế, anh hơi ngước đầu lên nhìn cô, “Ở đây cái gì cũng có, tối nay ở lại đây đi.” Khóe miệng cong lên nụ cười xấu xa, anh nói.

Cô vẫn không biết vừa rồi anh đã cứu cô một mạng sao?

Lời nói của Lục Khải Chính khiến Nhan Tịch sửng sốt, vẻ mặt tức giận nhìn anh chăm chăm, “Ai muốn ở lại đây? Thật không thể hiểu nổi!” Không sao hiểu được sao anh lại vút vé xe lửa cô vất vả lắm mới mua được lúc chiều đi, không sao hiểu được vừa rồi anh lại hôn cô, bây giờ lại còn...

Nhan Tịch gào xong, liền đi về phía cửa, “Quay lại!” Lục Khải Chính gầm nhẹ một tiếng, Nhan Tịch dĩ nhiên không nghe lời anh, tiếp tục đi ra phía cửa. Lục Khải Chính đặt ly rượu xuống bàn, đứng dậy vọt tới, túm lấy cô trước khi cô ra ngoài, trực tiếp kéo cô vào phòng ngủ.

“Buông tôi ra!” Nhan Tịch vùng vẫy quát lên, thân thể của cô gần như bị anh kẹp dưới nách, “Rầm!” Cửa phòng bị anh đá văng ra rồi đóng lại, cô bị anh quăng lên giường, thân hình cao lớn đè lên người cô.

“Tránh ra!” Nhan Tịch không ngừng vùng vẫy, cúc áo sơ mi trắng trước ngực trên chiếc váy bị bung ra, lộ ra da thịt trắng nõn bên trong, cùng với khối thịt non mềm đầy đặn, còn có khe rãnh mê người.....

Hai mắt Lục Khải Chính trong nháy mắt như phun ra lửa, nóng bỏng nhìn chăm chăm khối tuyết trắng kia, hầu kết không tự chủ rung rung, nghĩ thầm, cô nhóc này thật không ngờ đến được.

Cảm giác căng trường quen thuộc xông lên, hầu kết không nhịn được mà run rẩy không ngừng, trong miệng phả ra hơi thở nóng bỏng, lửa dục trào dâng khiến lý trí của anh dần tiêu tán. Trái tim Nhan Tịch cũng nhảy lên bình bịch, gương mặt tuần tú, đường nét rõ ràng của anh hiện ran gay trước mắt cô, trông mắt đen sâu thẳm như có ma lực hấp dẫn cô, khiến cô trầm luân trong vòng xoáy, không cách nào thoát ra được.

Lục Khải Chính, mày là một cảnh sát!

Ngay khi anh sắp mất khống chế thì chuông báo động trong đầu chợt vang lên, cổ nén dục vọng trong người, anh lật người, buông thân thể cô ra!

Mình làm sao thế này? Sao lại cảm thấy có hứng thú với cô bé này chứ? Những ngày qua, gặp cô mấy lần, tựa như vô tình, lại giống như cố ý. Hôm nay thấy cô cười cười nói nói với tên lính trẻ kia, anh cảm thấy vô cùng chướng mắt! Vậy mà thái độ của cô đối với anh lại rất lạnh nhạt. Vì ghen tức nên anh đã xé vé tàu của cô ném đi.

Nhan Tịch vội vàng ngồi dậy, đôi tay run rẩy cài lại cúc áo sơ mi trước ngực.

“Nếu không muốn bị người ta truy sát, tối nay tốt nhất đừng có rời đi.” Lục Khải Chính thấy cô định xuống giường, liền ngồi dậy, cứng rắn nói, rồi xuống giường trước cô.

“Truy sát? Anh đùa gì thế?” Trị an của Thủ Đô rất tốt, anh ta đang hù dọa đứa trẻ lên ba sao? Nhan Tịch hỏi ngược lại, trái tim trong ngực cô vẫn còn đang đập bình bịch không ngừng.

“Không tin em cứ ra ngoài thử xem, đừng làm cho sang năm mới không còn mạng mà về với ông bà.” Lục Khải Chính khom lưng, nhìn cô, nửa đùa giỡn nói. Nói xong liền đi ra ngoài.

Nhan Tịch ngẩn người, cảm giác anh không giống như là đang hù dọa cô, trong đầu cũng không nhịn được nghĩ tới hình ảnh người đàn ông khiêu vũ cùng với Úc Tử Duyệt lúc này cầm súng chĩa thẳng vào cô.

Ngồi trên chiếc giường lớn mang phong cách Châu Âu mềm mại sang trọng, cô cau mày, quan sát bốn phía. Lục Khải Chính là người như thế nào? Tại sao anh ta lại ở cùng một chỗ với người mang súng kia? Là xã hội đen sao? Nhưng, hình như anh ta là bạn tốt của Trung tá Lăng mà, hẳn không phải là người xấu đâu.

Nhan Tịch nghĩ thầm trong lòng, rồi nhẹ nhàng đứng dậy, mở cửa phòng ngủ ra, đi ra ngoài. Không nhìn thấy bóng dáng Lục Khải Chính trong căn phòng bên ngoài, cô vội vã cầm túi xách, đi tới cửa, mở cửa, nhưng lại không sao mở ra được.

Anh ta nhốt cô trong này sao?

Nhan Tịch tức giận, buồn bực trở lại phòng ngủ, khóa trái cửa phòng, xem chừng tối nay cô không đi được rồi !

“Buổi tối mong một đầu năm, Kim Thủy Thượng.” Tư Đồ Ngạn ngậm lấy điều thuốc, đưa lưng về phía anh, cứng rắn nói.

“Yên tâm, không thành vấn đề!”

“Cậu khẳng định người phụ nữ kia không có vấn đề gì chứ?” Tư Đồ Ngạn quay người, liếc Lục Khải Chính, nhỏ giọng dò hỏi.

“Đã lâu rồi không được chơi đùa với rau non như vậy, thay đổi khẩu vị, vui đùa một chút thôi. Là dân quê, không có kiến thức, tôi mới nói bừa hai câu liền nghĩ rằng cậu chỉ cầm súng đồ chơi rồi, ha ha.....” Lục Khải Chính mở miệng, không đành lòng cười nói.

Tư Đồ Ngạn cũng cười cười, “Con mèo nhỏ kia cũng tương đối thú vị.” Tư Đồ Ngạn nhớ tới Úc Tử Duyệt, âm thầm nói. Lòng Lục Khải Chính chợt căng thẳng, không ngờ Tư Đồ Ngạn lại có hứng thú với Úc Tử Duyệt như vậy, anh không khỏi vì Lăng Bắc Hàn mà toát mồ hôi.

“Thôi được rồi! Cậu cứ ngồi đó mà suy nghĩ đi, tôi đi chơi.” Lục Khải Chính cười gian tà nói xong, liền đi về phòng của mình.

Cô bé này ngay cả quần áo và giày cũng không cởi ra, ôm gối trong ngực, nằm co ro trên giường, nặng nề ngủ. Lục Khải Chính đứng ở bên giường, khom người cúi xuống, yên lặng nhìn cô. Nhìn dáng vẻ cô khi ngủ dường như cô không có cảm giác an toàn, thân thể cuộn lại, ôm chặt gối trong ngực.

Anh cũng đã từng học tâm lý học, liền kéo chăn ra, nhẹ nhàng đắp lên người cô, rồi không nhìn được vươn tay làm giãn chân mày đang nhíu chặt của cô.

Anh cứ ngồi trên giường như vậy, yên lặng nhìn cô, một lúc lâu sau mới hoàn hồi, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nhan Tịch cảm thấy mình như vừa ngủ một giấc thật yên ổn, mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở to mắt ra, liền thấy một bóng lưng cao lớn rắn rỏi đang đứng cách đó không xa. Người đàn ông đó đang đeo đồng hồ đeo tay, sau đó khoác áo vest lên người.

“A!” Tỉnh táo lại, cô ngồi bật dậy, thấy quần áo vẫn còn nguyên trên người mới cảm thấy yên tâm.

Lúc đó, Lục Khải Chính chợt quay đầu, dáng vẻ phóng khoáng tự nhiên, con ngươi mang vẻ hài hước nhìn cô, không hề lên tiếng, chỉ nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô, cảm thấy vô cùng thú vị. Nhan Tịch biết anh sẽ không làm gì mình, liền trừng mắt nhìn anh một cái, rồi xuống giường.

Đến khi cô rửa mặt xong đi ra, Lục Khải Chính đã mặc quần áo chỉnh tề, “Tôi đưa em về chỗ trọ.” Nhìn đồng hồ đeo tay, Lục Khải Chính nói.

Nhan Tịch cũng không cự tuyệt, đi theo anh ra khỏi khách sạn, lên xe của anh, đi được nửa đường, anh nói cô xuống xe, vào ăn sang trong một quán ăn ven đường. Nhìn anh dáng vẻ cao quý mà lại ngồi ở bên bàn nhỏ của quán ăn, trong tay cầm thìa đang ăn đậu hũ, Nhan Tịch cảm thấy có chút buồn cười.

“Tôi rất đẹp trai đúng không?” Lục Khải Chính thấy Nhan Tịch ở đối diện đang nhìn anh, hài hước hỏi, múc một thìa canh rau cải muối ớt bỏ vào trong bát đậu hũ, động tác tự nhiên mà ăn.

Anh ta rốt cuộc là người thế nào?

“Tự mãn!” Nhan Tịch liếc anh một cái, sẵn giọng, bẻ bánh quẩy bỏ vào chén sữa đậu nành, ngâm ăn.

“Lúc nào thì về nhà? Tôi đưa em về.” Lục Khải Chính đột ngột mở miệng nói, anh không hề cập tới còn đỡ, vừa nhắc tới, cô liền nhớ ra tấm vé tàu hỏa!

“Ôn thần! Tôi tránh anh còn không kịp!” Cô bắt mắt mắng.

“Ồ, sao tôi lại thành ôn thần rồi?”

“Anh dựa vào cái gì mà ném vé tàu của tôi vào trong đài phun nước?”

“Ghé cứng, mười bốn tiếng đồng hồ! Em muốn tự đâm đầu vào chỗ chết à?” Lục Khải Chính nói như chuyện đương nhiên phản bác.

“Anh trai à, chuyện này thì liên quan gì tới anh? Dù phải đứng 14 giờ, tôi cũng có thể đứng!” Nhan Tịch buồn bực giễu cợt nói.

“Em đã gọi tôi là anh trai thì chuyện này có thể không liên quan đến tôi được sao?” Lục Khải Chính cười nói, trong lòng hết sức mừng rỡ, thái độ của cô nhóc này làm anh rất thoải mái.

“...” Nhan Tịch im lặng không nói nữa, sau khi ăn điểm tâm xong, Lục Khải Chính lại lôi cô lên xe của anh, đưa cô đi mua vé máy bay. Nhan Tịch năm lần bảy lượt kiên quyết đòi quẹt thẻ của cô! Nhìn vé máy bay hơn một ngàn đồng, Nhan Tịch cảm thấy vô cùng tiếc xót!

Hai ngày sau, lúc đi đến sân bay, cô lại xui xẻo đi nhầm hướng, lúc chạy tới sân bay, thì máy bay đã sớm cất cánh rồi.

Nhan Tịch, mày có thể bớt vô dụng một chút được không?

Lôi kéo hành lý đi trên đường, cô thật sự chỉ muốn đập đầu chết đi cho xong! Hôm nay đã là 27 rồi, năm nay lại không có ngày 30, ngày kia chính là giao thừa rồi...

Hay là không về nhà?

Không được! Năm nay em trai mình đã không về được rồi, nếu mình cũng không về, mẹ mình phải đón năm mới một mình sao?

A a a a a!

Cô như phát điên, rất muốn hô lớn lên, nhưng giữa ban ngày ban mặt, cô nào dám làm như vậy. Cúi đầu, kéo hành lý, lòng tràn đầy chua xót đi trên đường cái, càng nghĩ trong lòng càng bứt rứt khó chịu.

“Két!”

“A...!”

Một chiếc xe đột ngột dừng lại cạnh cô, Nhan Tịch kinh ngạc ngẩng đầu lên, chiếc xe SUV quen thuộc kia khiến cô giật mình, sau đó liền thấy Lục Khải Chính đi đến trước mặt của cô, giật hành lý trong tay cô, “Anh...?”

“Lên xe!” Lục Khải Chính ném hành lý của cô lên xe, xong vẫn thấy cô ngây người đứng đó, gầm nhẹ.

272. Chương 272: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 5: Nảy Sinh Tình Cảm

“Không kịp giờ bay?” Sau khi lên xe, Lục Khải Chính quay đầu nhìn cô, nhàn nhạt hỏi, trong con người mang theo chút u oán, có điều Nhan Tịch lại không hề nhận ra! Lúc mua vé, anh đã nói là sẽ tới đưa cô ra sân bay, ai ngờ, sáng sớm tới nhà cô thì cô đã đi mất rồi!

Cảm nhận được trong giọng điệu của anh có chút giễu cợt, Nhan Tịch biết là anh đang cố tình. Sáng sớm cô đã rời đi chính là vì muốn lẩn tránh anh.

“Phải.” Biết rồi còn hỏi, cô nhàn nhạt trả lời.

“Đáng đời!” Lục Khải Chính trầm giọng nói, sau đó khởi động xe.

“Giám đốc Lục, tôi làm phiền anh nhiều quá.” Nhan Tịch đột nhiên thay đổi thái độ, khách sáo nói với Lục Khải Chính, khóe miệng còn hiện lên nụ cười cực kỳ đúng chuẩn, trong lòng lại vô cùng phiền muộn, tại sao mỗi khi cô xui xẻo đều gặp phải anh ta vậy? Một tiếng ‘Giám đốc Lục’ khiến Lục Khải Chính vô cùng khó chịu vô cùng, tốc độ lái xe cũng theo đó mà tăng nhanh.

Thái độ của cô thực sự khiến anh rất khó chịu!

Lúc này, chuông điện thoại của Nhan Tịch chợt vang lên, Lục Khải Chính vẫn nhìn thẳng phía trước, tiếp tục lái xe, “Lục Khải, là anh à? Vé tàu của tôi bị mất rồi.” Hôm trước Nhan Tịch đã gửi tin nhắn cho Lục Khải, bảo anh sau khi lên tàu đừng tìm cô, vì vé tàu của cô bị mất rồi. Khi nhận được tin nhắn, anh đã

rất lo lắng nên mới gọi điện tới, “Ừ, không có việc gì, tôi không sao! Tôi đi máy bay.” Lục Khải thật sự là người tốt, còn hỏi thăm cô về nhà bằng cách nào.

Lục Khải Chính vừa nghe biết Lục Khải gọi cho cô, liền khẽ quay đầu, nhìn Nhan Tịch vừa nói chuyện điện thoại vừa cười vui vẻ, trong lòng không khỏi buồn bực! Rất nhanh sau đó cô cũng cúp điện thoại.

“Tại sao lại đi lên đường cao tốc? Tôi muốn đến bến xe!” Nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, Nhan Tịch kinh ngạc nhìn Lục Khải Chính lớn tiếng hỏi.

“Tôi lái xe đưa em về nhà.” Lục Khải Chính không thèm nhìn cô, cứng rắn nói.

Cái gì?

Nhan Tịch sửng sốt, một lúc sau mới phản ứng lại, “Anh bị điên à? Gần 1000 km đấy, anh đòi lái xe đi sao?” Nhan Tịch tức giận phản bác. Từ Thủ Đô đến nhà cô hơn tám trăm cây số.... Hơn nữa, tại sao anh ta lại đưa cô về?

“Tôi không điên!” Lục Khải Chính quay đầu nhìn cô, nói một câu, sau đó đột ngột tăng tốc.

Người này điên thật rồi, lái xe tối thiểu cũng phải mất đến bảy, tám tiếng.

Nhan Tịch không làm việc thừa thãi nữa, lôi laptop ra, mở trang soạn thảo ra, đánh chữ.

Lục Khải Chính cũng không để ý cô nữa, một lát sau, Tư Đồ Ngạn chợt gọi điện tới, “Sau khi đưa người đàn bà của tôi về nhà tôi sẽ lập tức tới.” Lục Khải Chính trong điện thoại hài hước nói, Nhan Tịch nghe thấy lời anh nói, toàn thân liền nổi da gà.

Mình với anh ta có quan hệ từ khi nào chứ? Còn nữa, anh ta nói như thế trong điện thoại là có ý gì? Thật là kì quái!

Sớm biết thế này cô đã mua vé máy bay vào ngày mai rồi, có điều cô không hề muốn đụng vào số tiền kia.

Máy tính sắp hết pin, cô cũng chẳng muốn mở túi ra tìm cái khác, nhắm mắt lại, đeo tai nghe lên nghe nhạc, đột nhiên tai nghe bị ai đó giật xuống. Lục Khải Chính bất mãn nhìn cô, “Nói chuyện cùng tôi đi, nếu không tôi mà ngủ gật sẽ xảy ra tai nạn đấy.” Lục Khải Chính bá đạo nói.

“....” Im lặng, Nhan Tịch nhìn anh, “Sao anh lại không làm cảnh sát nữa?” Như nhớ ra chuyện gì, cô liền tò mò hỏi, hình như ngày trước cô có nghe Úc Tử Duyệt nói, Lục Khải Chính từng là cảnh sát.

Lục Khải Chính liền cảm thấy có chút căng thẳng, nhưng khóe miệng cong lên cười, “Làm lâu lên chán.” Lục Khải Chính không nhìn cô, nói dối. Chán sao? Hiện tại anh chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong vụ án này để về Cảnh Đội!

“Kinh doanh thì tốt hơn sao? Anh đùa tôi chắc?” Nhan Tịch nhàn nhạt hỏi, nhưng cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu mà thôi, suốt đường đi hai người không hề nói với nhau câu nào, nên cũng có chút lúng túng.

“Kinh doanh kiếm tiền nhanh hơn.” Lục Khải Chính lại nói dối, anh không hề thích kinh doanh một chút nào, trên thương trường người lừa ta gạt, ba năm nay với anh như bị hành hạ vậy! Nhưng, đây là những việc mà một cảnh sát nằm vùng như anh phải làm.

“Nhiều tiền thì có gì tốt đâu.” Nhan Tịch phản bác, có nhiều tiền thì suốt ngày sẽ đi hưởng thụ những thứ xa xỉ, cũng không thêm ở cùng gia đình, thực ra vui vẻ mới là quan trọng nhất. Trong lòng Nhan Tịch nghĩ như thế, nghĩ đi nghĩ lại, chop mũi chợt thấy cay cay.

Lục Khải Chính nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười, “Không có gì tốt.”

“....” Người này đúng là thay đổi thấy thường!

“Anh kể cho tôi nghe những chuyện tình trong quân đội đi, tôi muốn viết tiểu thuyết về đề tài quân hôn.” Sau một lúc yên lặng, Nhan Tịch chợt nghĩ ra cái gì đó, lấy sổ và bút từ trong túi ra, quay về phía Lục Khải Chính hỏi.

“Quân hôn?” Lục Khải Chính cười nói, “Đổi phong cách à?”

“....” Nhan Tịch đỏ mặt, có chút ngượng ngùng, “Không kể thì thôi.”

“Kể, tôi kể, em cứ hỏi đi!” Lục Khải Chính hài hước nói.

Sau đó, Nhan Tịch bắt đầu nghĩ đến cái gì liền hỏi cái đấy, Lục Khải Chính cũng lần lượt trả lời.

Đi được nửa đường, hai người dừng lại ăn cơm tại một quán ven đường cao tốc, lúc trở lại xe Lục Khải Chính bảo Nhan Tịch ra phía sau ngủ một lát .

“Khi nào đến nội thành thì anh cho tôi xuống, tôi đi xe buýt về là được rồi.” Trước khi ngủ Nhan Tịch nói với Lục Khải Chính. Lục Khải Chính không nói gì, tiếp tục lái xe.

Tỉnh dậy, trời đã tối hẳn, Nhan Tịch ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, mơ mơ màng màng, “Đến đâu rồi?” Đã bảy giờ tối rồi.

“Gần đến nội thành khu em ở rồi, sau đó đi như thế nào nữa?” Lục Khải Chính chỉ biết là nhà cô ở thị trấn này, không biết cụ thể chỗ nào.

“Anh dừng lại luôn chỗ này đi, tôi sẽ bắt xe về nhà!” Làm sao cô có thể không biết xấu hổ mà để anh đưa về nhà được, mẹ cô sẽ nói thế nào, hàng xóm sẽ nghĩ thế nào đây. Những chuyện này, Nhan Tịch rất rõ ràng. Lục Khải Chính và cô không có quan hệ gì cả, làm sao cô có thể để anh đưa về tận nhà được trong lúc gần năm mới thế này được.

“Muộn thế này làm gì còn xe?”

“Có! Phía trước có mấy xe ta-xi đang đậu đấy thôi.”

“Xe bất hợp pháp?”

“Không phải, đó là xe tư nhân.”

“Vẫn là xe bất hợp pháp! Đừng nói nhảm nữa, chỉ đường cho tôi!” Lục Khải Chính thực lòng chỉ muốn đánh cô một cái, người đâu nói nhiều quá.

“Vây, lát nữa anh dừng ở cách nhà tôi một chút nhé, ba mẹ tôi là người bảo thủ, sẽ đồn thổi lung tung đó.” Nhan Tịch nhỏ giọng nói, Lục Khải Chính hít một hơi thuốc lá, bất mãn nhìn ra phía sau.

Cuối cùng thì Nhan Tịch cũng chịu nói ra địa chỉ nhà mình, Lục Khải Chính mở phần mềm chỉ đường ra....

Đi thêm bốn mươi phút nữa cuối cùng cũng về đến nhà cô.

“Đến rồi! Lần này thật sự đấy! Anh để tôi xuống đây được rồi!” Xe dừng lại, Nhan Tịch liền nói.

“Không định cho tôi nghỉ nhờ một đêm sao?” Lục Khải Chính u oán hỏi, cô bé này thật không có lương tâm, anh đã lái xe hơn mười giờ đồng hồ, còn chưa thấy cửa nhà cô, cũng không kịp uống một ngụm nước, cô đã liền mau mau chóng chóng đuổi anh đi rồi!

Lời nói của Lục Khải Chính làm Nhan Tịch cảm thấy rất áy náy, nhớ ra anh đã đi xe mười mấy tiếng đồng hồ, giờ lại quay về ngay, khẳng định là mệt chết mất, “Anh vào trong thành phố tìm khách sạn ở một đêm.” Nhan Tịch nói xong cảm giác như mình đang nói điều gì đó sai trái, lúng túng vội cúi đầu.

“Sợ người nhà em hiểu nhầm quan hệ của chúng ta sao?” Lục Khải Chính nhìn thẳng vào cô hỏi, trong lòng vô duyên vô cớ có chút tức giận. Sau này anh cũng dần hiểu được tại sao mình lại vô cớ tức giận, lo lắng hay ghen tỵ như vậy.

Anh thích cô....

Sự thật này khiến anh khó chịu vô cùng.

“Không phải, anh...anh phải biết, tư tưởng ở quê tương đối bảo thủ, hàng xóm trong thôn nhìn thấy nhất định sẽ dị nghị lung tung.” Bản lĩnh buôn dưa của ba cô sáu bà cô đã được lĩnh hội từ nhỏ đến lớn rồi, cô rất ghét bị người khác nói này nói nọ.

“Xuống xe đi.” Lục Khải Chính kiềm chế tâm tình của mình, lấy lại bình tĩnh, nói với cô. Vụ án trước mắt chưa biết khi nào mới kết thúc, anh không thể có gì với cô được.

“Vâng.” Nghe thấy lời đồng ý của anh, Nhan Tịch vội vàng đáp, có điều trong lòng cô vẫn cảm thấy rất áy náy.

Lục Khải Chính xuống xe, giúp cô xách valy đựng hành lý xuống, “Tiểu Tịch?” Lúc này, giọng nói của một người phụ nữ trung niên chợt vang lên, Nhan Tịch nghe thấy giọng nói quen thuộc, chớp mũi liền thấy cay cay, “Mẹ! Là con!” Cô lớn tiếng nói, xoay người lại, liền nhìn thấy mẹ cô đang một tay che trán, chắn đi ánh đèn xe chói mắt đi tới.

Lục Khải Chính nghe thấy cô gọi mẹ, trong lòng chợt thấy căng thẳng, vội xách lấy hành lý của cô rồi đuổi theo.

Do hai người đứng ngược sáng nên bà Nhan chỉ nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao lớn, khoảng hơn 1m8 đi cùng con gái mình, nhưng không nhìn thấy được khuôn mặt của anh ta.

“Mẹ!” Nhan Tịch nghẹn ngào gọi, không nhận được vội nắm lấy bàn tay đầy vết chai sạn của mẹ mình.

“Bác gái!” Lục Khải Chính lúc này cũng mở miệng, nhìn người phụ nữ trung niên lễ phép lên tiếng.

Bà Nhan nhìn Lục Khải Chính, có chút kinh ngạc, nghĩ thầm bà chưa từng nghe con gái mình nhắc tới chuyện nó có bạn trai.

“Mẹ! Anh ấy là đồng nghiệp ở chỗ con làm, năm mới đi thăm người thân, tiện đường đưa con về nhà.” Nhan Tịch lập tức giải thích, vào lúc này phía đầu thôn hình như đã có vài bóng người nhón nháo rồi, chỉ sợ mấy bà cô trong thôn lại tới đây tham gia náo nhiệt thôi!

Lục Khải Chính nghe cô giới thiệu mình như vậy, trong lòng rất bất mãn, nhưng cũng không thể phản bác, chỉ cười, thấy bà Nhan cũng từ ái cười, không ngừng nói ‘Cảm ơn!’ với anh, còn mời anh về nhà họ ăn cơm nữa.

“Không...”

“Được ạ!”

Nhan Tịch cùng Lục Khải Chính đồng thời mở miệng, một nói không, một nói được.

Sau đó, Lục Khải Chính bị bà Nhan nhiệt tình mời về nhà, còn Nhan Tịch thì trong lòng cực kỳ u oán, không hiểu Lục Khải Chính rốt cuộc có ý gì nữa.

“Người nhà em đâu rồi?” Vào nhà Nhan Tịch, nhìn thấy trong phòng khách chỉ có bức tượng Quan Âm Bồ Tát trên bàn thờ, Lục Khải Chính băn khoăn, sao không thấy người nhà cô đâu cả.

‘Em trai tôi năm nay không về ăn Tết, chỉ có hai mẹ con tôi thôi.’ Nhan Tịch nói xong, kéo hành lý vào phòng của mình, Lục Khải Chính cũng đi vào theo, lời của cô làm anh cau mày.

“Ba em đâu?”

“Đã mất từ ba năm trước rồi.” Nhan Tịch lạnh nhạt nói, chỉ thấy Lục Khải Chính đến bên bàn trong phòng cô cầm một khung ảnh lên, bên trên là một tấm ảnh rất cũ, nhưng vẫn nhìn ra được hình ảnh một nhà năm người.

“Xin lỗi.” Khẽ thở dài một cái, Lục Khải Chính nói.

“Không sao.” Nhan Tịch nhàn nhạt trả lời, ba năm qua, cô đã sớm chấp nhận sự thật là ba cô không còn trên đời nữa rồi, “Đây là chị gái tôi, đã lấy chồng, con chị ấy cũng được mười mấy tuổi rồi!” Biết anh muốn hỏi thêm điều gì, Nhan Tịch liền trả lời luôn.

“Đồ nhóc mập.” Lục Khải Chính nhìn trong bức ảnh, hình ảnh cô gái nhỏ với gương mặt vừa đỏ vừa tròn, biết là cô, khoe miệng cong lên, cưng chiều nói.

Nhan Tịch lườm anh một cái, le lưỡi phản bác: “Tôi mập đó, thì sao?” Chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, cô và Lục Khải Chính không hẹn mà cùng kéo giãn khoảng cách, “Lát nữa ăn cơm xong anh vào trong thị trấn thuê phòng ngủ qua đêm, sang mai rồi hãy về.” Ngược đầu, nhìn anh, cô nhỏ giọng nói.

“Muộn rồi tôi không đi đâu cả.” Lục Khải Chính nhìn cô, cũng nhỏ giọng nói.

“....” Nhan Tịch im lặng, chợt nghe thấy mẹ cô gọi hai người ra ăn cơm, Lục Khải Chính tự nhiên như ở nhà, lên tiếng đáp rồi ra khỏi phòng cô.

Trên bàn cơm, Lục Khải Chính không ngừng khen bà Nhan nấu ăn ngon, ăn liền ba bát cháo ngô với khoai lang, với năm, sáu cái bánh bao lớn. Nhan Tịch nhìn dáng vẻ ăn ngon lành của anh, nghĩ thầm người này thật biết diễn trò, ngày ngày ăn sơn hào hải vị sao lại thích mấy thứ này được chứ?

Có điều, Lục Khải Chính thực sự rất thích bữa ăn này, cũng không nhịn được mà nhớ tới người mẹ suốt ngày an nhàn thoải mái chưa từng nấu bữa cơm ỉnh...

Bà Nhan cảm thấy người này thật dễ tính, nhìn điệu bộ cao sang, nhưng cái gì cũng ăn được.

Trên bàn cơm, Lục Khải Chính cũng được biết em trai Nhan Tịch đi học ở xa, nghỉ tết năm nay muốn ở lại trường làm thêm, “Con đã khuyên nó mấy chục lần rồi!” Nhan Tịch lúc ấy có chút tức giận nói, “Lại còn có việc kia nữa...” Cô đang muốn nói gì đó, nhưng vì có Lục Khải Chính trước mặt nên không nói nữa.

Khi đó, Lục Khải Chính cảm thấy, Nhan Tịch giống như trụ cột của gia đình này vậy.

Sau khi ăn xong, anh cũng không muốn làm khó cô, chủ động nói phải đến thị trấn bên cạnh mà rời đi.

“Anh đi đường cẩn thận.” Nhan Tịch thật lòng quan tâm nói.

“Được, em quay vào đi.” Lục Khải Chính lên xe trước, cúi đầu, nhìn chằm chằm gương mặt cô nói.

Nhan Tịch thấy vậy liền nhìn đi chỗ khác, hai gò má ửng đỏ, mơ hồ cảm thấy mình đang động tâm, trái tim đập dữ dội, “Ừ...” Nhìn anh, cô gật đầu một cái, chờ đến khi anh quay xe rời đi, cô mới quay người đi về nhà, hít một hơi thật sâu, nhìn bầu trời đêm đầy sao ở chốn thôn quê, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, khoe miệng cong lên vui vẻ cười.

Buổi tối hai mẹ con cùng ngủ một giường, hai người chia nhau ngủ, bà Nhan ôm bàn chân lạnh như băng của cô, không ngừng chà xát.

“Tiểu Tịch, nói ẹ biết, người kia là đồng nghiệp của con thật hả?”

“Thật ạ!” Trong bóng tối, Nhan Tịch có chút lung túng trả lời.

“Con năm nay cũng đã 25 rồi, năm tới có mấy đối tượng xem mắt, có muốn mẹ tìm giúp con không?”

Xem mắt? Nhan Tịch theo bản năng bài xích, “Đừng! Mẹ! Con còn muốn ở nhà thêm hai năm nữa, giúp mẹ trả hết nợ đã!” Nhan Tịch tức giận nói.

Bà Nhan thở dài, “Mẹ không muốn liên lụy con, con gái qua tuổi 25 khó tìm chồng lắm, con ở bên ngoài lại chẳng chịu chủ động tìm kiếm gì cả.” Bà Nhan thở dài nói, không có người mẹ nào lại không lo lắng chuyện cưới hỏi của con gái cả.

Nhan Tịch cũng thở dài, bình thường cô làm gì có thời gian để nói chuyện yêu đương, đồng nghiệp nam ở chỗ làm không phải người Thủ Đô thì cũng là người vùng khác, mà tương lai cô lại muốn tìm một công việc ở quê, nên muốn tìm một người bạn trai là người ở gần đây, sau này về nhà mẹ để cũng tiện hơn....

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Lục Khải Chính, cô cười cười, “Để đến năm sau rồi tính, đến tết năm sau nữa con đi xem mắt là được chứ gì?” Nhan Tịch trả lời qua loa ẹ an tâm.

Sau khi rời đi Lục Khải Chính không hề liên lạc lại, lúc giao thừa cô có nhắn tin chúc mừng năm mới cho anh nhưng không hề thấy anh trả lời lại, trong lòng Nhan Tịch cảm thấy có chút mất mát....

273. Chương 273: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 6: Mập Mờ Không Rõ

Có lẽ do mình tự mình đa tình, cũng có thể do mình chưa từng yêu đương, cũng không tiếp xúc nhiều với người khác phái, cho nên có chút nhạy cảm thôi. Lý trí Nhan Tịch phân tích như vậy, tự khuyên nhủ bản

thân. Mà Lục Khải lại rất thường gửi tin nhắn cho cô, còn cho cô biết địa chỉ nhà anh, chỉ cách chỗ cô ở một thị trấn.

Anh hẹn cô ra ngoài chơi, cô khéo léo cự tuyệt. Bấy ngày mừng năm mới thì mừng hai là náo nhiệt nhất, cả nhà chị cả tới chơi, trong nhà vô cùng huyền ảo. Mọi người không ngừng hỏi về công việc của cô, hỏi về việc viết văn của cô, còn hỏi cô có bạn trai chưa..... Đều là những vấn đề làm cho cô khổ não.

Đêm 30 Tết – đêm giao thừa Lục Khải Chính mới về đến nhà, vừa vào cửa liền bị ông nội mắng ột trận, trách mắng không ngoài chuyện anh làm việc không đăng hoàng và chuyện anh từ hôn với Lăng Bắc Sam. Cái trước, là do anh có nỗi khổ tâm. Cái sau, một mặt là anh không muốn xảy ra chuyện làm liên lụy đến nhà họ Lăng, mặt khác cũng muốn vì tình cảm riêng của mình mà ra sức một lần.

Ngày trước, khi đính hôn với Lăng Bắc Sam, anh cũng đã nói rõ với cô rằng anh không có tình cảm với cô. Lăng Bắc Sam nói, cô không quan tâm. Nói trắng ra, hai người thật ra cũng chỉ là vật hy sinh vì lợi ích của hai nhà thôi!

“Lục Khải Chính, con mau làm gì đi chứ! Thừa dịp bây giờ Bắc Sam vẫn còn tình cảm, con mau mang con bé về ẹ!” Trên bàn cơm, Chu Tú Lan lại chỉ trích Lục Khải Chính. Mang người về? Anh tránh còn không kịp đây! Lục Khải Chính hừ lạnh trong lòng.

Nếu có thể yêu nhau, mười mấy năm qua sớm đã yêu rồi, anh cũng không phải là chưa từng sống cùng Lăng Bắc Sam, nhưng cảm giác của anh đối với Lăng Bắc Sam cũng giống như cảm giác của Lăng Bắc Hàn đối với cô thôi.

“Mẹ đừng can thiệp, được không?” Lục Khải Chính không vui hỏi ngược lại. Ba anh rót rượu vào chén cho anh, “Nghe nói gần đây con qua lại rất thân thiết với đám người bất chính bên phía Hồng Kông?” Ông Lục thấp giọng hỏi Lục Khải Chính, ông nội anh ngồi bên cạnh cũng đồng tai lên nghe.

“Trong chuyện làm ăn không phân biệt trắng đen! Hơn nữa, hai người cảm thấy con sẽ làm chuyện phạm pháp sao?” Lục Khải Chính cười hỏi ngược lại.

“Trước kia tin tưởng, hiện tại thì đúng!” Ông Lục hừ lạnh, không nói nhiều lời. Chu Tú Lan cũng không nói thêm gì nữa, tính cách của Lục Khải Chính rất giống bà, chỉ cần chuyện nó muốn làm, không ai có thể ngăn cản được!

Lúc hơn mười hai tuổi, em gái Khải Lâm xảy ra chuyện, cả nhà họ Lục chỉ có Lục Khải Chính đi đến bệnh viện, những người khác nghe nói Khải Lâm không đáng ngại cũng liền thờ ơ, chỉ bảo đừng để chuyện xấu này truyền ra ngoài.

Nhan Tịch gửi tin nhắn chúc tết cho anh, lúc anh nhận được vô cùng mừng rỡ thêm chút kích động, giống như thăng nhóc mới biết yêu, lúng túng không biết nên làm gì. Muốn gọi điện thoại cho cô, nói một câu chúc mừng năm mới, nhưng vừa bấm số, một giây sau liền lập tức tắt.

Lục Khải Chính, trước khi vụ án chưa kết thúc, mày không có tư cách qua lại với cô ấy! Trong lòng anh không ngừng tự cảnh tỉnh mình như vậy. Anh là cảnh sát nằm vùng, không có tư cách để yêu, lại càng không muốn liên lụy cô. Cố kiềm chế sự kích động trong lòng, đè nén phần tình cảm vừa nảy sinh kia xuống, Lục Khải Chính hạ quyết tâm không liên lạc với Nhan Tịch nữa.

Nhan Tịch ở nhà đến hết lễ mừng năm mới, sau đó trở lại thủ đô, tất cả mọi thứ lại quay lại như cũ, không có giao thiệp gì với Lục Khải Chính, giống như hai người chưa từng quen biết. Ngày đó, lúc Úc Tử Duyệt và Lục Khải Lâm nhắc đến, cô cũng không ngừng nói là hiểu nhầm.

Hoặc có lẽ, Lục Khải Chính đã không còn nhớ việc từng gặp cô!

Vậy còn vụ hôn kia có ý nghĩa gì? Anh ngần ngại xa xôi đưa cô về quê là có ý gì? Cô không phải là cao thủ tình trường, cũng chưa từng trải qua đời, cho nên không chịu được sự mập mờ không rõ của anh.

‘Đinh’ một tiếng, cửa thang máy mở ra, Nhan Tịch không nhanh không chậm bước ra ngoài.

“Giám đốc Lục, mời!” Vừa bước ra khỏi thang máy cô liền gặp một nhóm người mặc âu phục, mang giày da trên lối đi, người cầm đầu như hạc trong bầy gà kia chính là Lục Khải Chính, khiến lòng cô chợt căng thẳng. Có vẻ như anh không nhìn thấy cô, Nhan Tịch cũng vội vàng làm bộ không thấy, ra về tự nhiên đi về phía cửa công ty.

Không thèm nhìn mình một cái đã bỏ đi rồi!

Lục Khải Chính ảo não nghĩ thầm trong bụng, lúc cô vừa bước ra khỏi thang máy, anh đã liền chú ý tới cô gái mặc bộ đồ công sở màu đen đó rồi, rõ ràng là cô nhìn thấy anh, lại làm bộ như không thấy, thần nhiên đi ngang qua anh! Ít nhất cô cũng phải chào hỏi anh chứ!

Lòng tự tôn của đàn ông bị xúc phạm, Lục Khải Chính lại phải đè nén tức giận trong lòng, tiếp tục cùng nhân viên công ty đi thị sát.

Đúng là anh không nhớ cô là ai rồi! Trong nhà vệ sinh, Nhan Tịch vừa rửa tay vừa nghĩ. Không nhớ rõ cũng không có gì là lạ, cô có gì đặc biệt hơn người đâu, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy chua xót, cũng có một chút mất mát.

Nhan Tịch thở ra một hơi rồi đi ra ngoài, “A!”, mới ra tới cửa nhà vệ sinh, cánh tay đột nhiên bị người tóm lấy, Nhan Tịch giật mình kêu lên một tiếng, thân thể bị một người đàn ông lôi vào trong góc, người đàn ông này không phải ai khác, chính là Lục Khải Chính!

“Anh làm gì thế?” Anh kéo cô lôi vào trong góc, hai cánh tay chống hai bên thân thể cô, cùng với thân thể của mình vây cô giữa hai bức tường, “Mới có mấy ngày mà đã không còn nhận ra tôi nữa à?” Lời chất vấn của anh mang theo sự tức giận, nhưng khóe miệng đang nhếch lên kia lại chẳng giống đang tức giận chút nào.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa lẫn cùng hơi thở nam tính toát ra từ trên người anh làm cho trái tim của cô gái trẻ chưa có nhiều kinh nghiệm sống như cô đập nhanh dữ dội.

Nhan Tịch ngẩng đầu hoảng hốt nhìn anh, khoảng cách giữa hai người mập mờ như vậy khiến cô cảm thấy nguy hiểm, đồng thời không sao hiểu được anh ta có ý gì.

“Tổng giám đốc Lục, tôi phải làm việc.” Nhan Tịch lạnh lùng nói, cô ghét nhất là loại cảm giác mập mờ không rõ!

Đúng là cô ấy quên mình rồi sao? Trong lòng Lục Khải Chính càng thêm tức giận, giờ phút này, anh quên mất mình đang là gián điệp; giờ phút này, anh chỉ còn là một người đàn ông, và cô là người phụ nữ anh coi trọng! Thái độ lạnh nhạt của cô khiến anh không vui!

“Trả lời tôi!” Ngón trỏ cùng ngón cái Lục Khải Chính nắm lấy cằm cô, nhìn về mặt lạnh lùng của cô, ra lệnh. Trong lòng Nhan Tịch cảm thấy sợ hãi, nhìn chằm chằm gương mặt sa sầm của anh.

“Tôi với anh hình như chẳng có quan hệ gì cả.” Nhan Tịch tức giận nói, mập mờ như vậy quả thật khiến người ta tổn thương.

Khiến anh tức giận không phải lời nói của cô, mà là thái độ lạnh lùng kia của cô! Nhìn gương mặt quật cường của cô, hai tròng mắt nhìn mình chằm chằm, Lục Khải Chính nhịn không được cúi đầu, chiếm lấy môi cô!

“Uhm” Anh hôn cô! Đầu óc Nhan Tịch âm ỉ, cảm giác môi chạm môi, lưỡi dây dưa lưỡi khiến trái tim cô đập nhanh mãnh liệt, máu toàn thân như chạy ngược dòng, hai gò má nóng bừng lên, hai tay dùng sức đẩy lồng ngực của anh ra!

“A Anh...!” Miệng hồng hén hít từng ngụm khí lớn, Nhan Tịch nhìn chằm chằm Lục Khải Chính, mu bàn tay dùng sức chà sát đôi môi ẩm ướt.

“Thế này còn nói không có quan hệ gì với tôi?” Lục Khải Chính nhìn cô, xấu xa mở miệng, giữa răng và môi vẫn còn lưu lại hương vị của cô, thanh thanh ngọt ngọt, nụ hôn vừa rồi vốn là để trừng phạt cô, nhưng lại khiến anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn, giống như được bù đắp nỗi nhớ nhung cô suốt mấy ngày qua.

Anh ta có ý gì?

Nhan Tịch không nói lời nào, chỉ nhìn anh chăm chăm, trong lòng cảm thấy ủy khuất, cũng cảm thấy chua xót. Biết rõ cô không thể đụng tới người này, nhưng trái tim lại không khống chế được mà đập loạn nhịp.

Lục Khải Chính đang định nói gì đó thì trợ lý tìm tới, “Tôi còn có việc.” Anh nghiêm túc nhìn cô, thấp giọng nói, xoay người rời đi, lại đột nhiên quay đầu, “Có gì khó khăn cứ gọi điện thoại cho tôi. ”

Nhan Tịch vẫn chìm đắm trong nỗi khó hiểu của bản thân, đến khi hoàn hồn thì anh đã đi mất rồi.

Gửi tin nhắn cho anh, anh không thèm để ý đến, lúc cô quyết tâm không để ý đến anh nữa, anh lại mập mờ không rõ như vậy..... Nhan Tịch cảm thấy vô cùng tức giận trước thái độ mập mờ như thế của anh! Cho nên lúc Lục Khải Chính gọi điện cho cô, cô không nhận, hơn nữa cũng không chủ động liên lạc với anh!

Lục Khải Chính cũng đang rất nhẩn nhện, tập trung toàn lực đón nhận khoản giao dịch chờ đợi suốt ba tháng kia, mặc cho áp lực với mình quá lớn, lần này Lăng Bắc Hàn cũng tham gia vào, khiến lòng anh khổ không nói lên lời. Mà người duy nhất anh muốn nhận được sự an ủi lại không thèm để ý đến anh!

“Lăng Bắc Sam, em không cần làm những việc này với anh đâu!” Lăng Bắc Sam tìm đến phòng làm việc của anh, ngỏ ý công ty của cô muốn hợp tác với bên anh. Lục Khải Chính biết rõ ý định của cô, cho nên thẳng thừng từ chối, mặt khác anh cũng không muốn công ty của cô vì anh mà dính tới xã hội đen.

“Lục Khải Chính, cái gì mà không cần làm những việc này? Chỉ là công ty em muốn hợp tác với công ty anh thôi mà.” Lăng Bắc Sam không ngờ Lục Khải Chính lại dễ dàng nhìn thấu tâm tư cô như vậy, tức giận cãi lại, cô chỉ muốn chứng minh cho anh thấy cô là một phụ nữ có năng lực như thế nào!

“Xin lỗi, anh không muốn hợp tác với em!” Lục Khải Chính mặt lạnh cứng rắn nói, cô cần gì phải trao hết tình cảm cho anh như vậy?

Lăng Bắc Sam còn muốn cãi tiếp, nhưng lại cố nhịn, “Lục Khải Chính, anh thật quá rạch ròi, anh muốn cả đời này chúng ta không qua lại với nhau nữa sao?”

Lời của Lăng Bắc Sam khiến Lục Khải Chính thở phào một hơi, “Chỉ cần em đừng động lòng với anh, em vẫn là em gái anh, anh cũng sẽ đối với em giống như lão Lăng.” Cả đám người bọn họ cùng nhau lớn lên, nói cả đời không qua lại với nhau nữa là chuyện không thể nào.

Lời của Lục Khải Chính khiến Lăng Bắc Sam cảm thấy thoải mái hơn, “Vậy thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi, anh trai!” Lăng Bắc Sam nhìn đồng hồ nói.

“Anh không..” Vừa định từ chối, Lục Khải Chính chợt khựng lại, nghĩ rằng nếu mình không đồng ý thì cũng quá kiêu ngạo rồi, cho nên khẽ gật đầu một cái.

Lúc ăn cơm, Lăng Bắc Sam mới phát hiện, thì ra Lục Khải Chính rất kén ăn, cần tây, rau thơm đều không ăn.

“Bắc Sam, em cũng đi theo anh mười mấy năm, ngay cả lão Lăng cũng biết thói quen của anh, nếu như em thích anh, làm sao em lại không biết chứ? Đừng tự dồn mình vào ngõ cụt, thật ra em không yêu anh như em vẫn tưởng đâu, nên sớm buông tay sẽ tốt hơn.” Lục Khải Chính lau miệng, nhìn Lăng Bắc Sam ngồi phía đối diện, nhẩn từng chữ.

“Không phải, chỉ là do thời gian chúng ta sống cùng nhau quá ngắn thôi! ” Lăng Bắc Sam vội vàng phản bác, nhất quyết không chịu thừa nhận bản thân không thật sự yêu anh!

Lục Khải Chính cười cười, “Đừng ép bản thân.” Anh rất chắc chắn, tình cảm Lăng Bắc Sam đối với anh không phải là yêu. Bên phía Tư Đồ Ngạn có việc gấp, anh liền đưa Lăng Bắc Sam về trước. Lời nói của Lục Khải Chính khiến Lăng Bắc Sam giật mình lo lắng, không muốn tin tưởng lời Lục Khải Chính nói là sự thật.

Theo đuổi người ta suốt mười mấy năm sao có thể không yêu được?

Úc Tử Duyệt xảy ra chuyện. Ngày cô ấy ly hôn liền tìm cô, lời cô đi đến cửa hiệu bán trúng có thưởng, Úc Tử Duyệt nói, đó là nơi cô ấy cùng Lăng Bắc Hàn chính thức hẹn hò lần đầu tiên.

Cô không khỏi nhớ tới dáng vẻ chật vật nhảy vào đài phun nước của mình, đêm đó cô may mắn gặp được Lục Khải Chính. Hơn mười mấy ngày không gặp anh rồi, cô vẫn coi anh là người xa lạ. không thềm để ý đến.

“Không ngờ cậu mới một lần không theo đuổi được đã liền buông tay rồi?” Trong phòng KTV tối tăm, Tư Đồ Ngạn ghé vào lỗ tai Lục Khải Chính, cười tà nói. Lời của gã khiến trái tim Lục Khải Chính quặn thắt.

“Hắn là cậu chưa từng nghe qua câu thành ngữ này, lạt mềm buộc chặt!” Lục Khải Chính cũng nghiêng người ghé vào tai Tư Đồ Ngạn cười tà nói.

“Tôi chỉ biết câu Bá Vương ương ngạnh, thượng cung cũng có ý.” Tư Đồ Ngạn lại cười tà nói, ý muốn Lục Khải Chính trao Nhan Tịch cho gã.

274. Chương 274: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 7: Bất Đắc Dĩ

Lục Khải Chính dĩ nhiên hiểu được ý đồ của Tư Đồ Ngạn, ở cùng hắn lâu như vậy, con người Tư Đồ Ngạn vô cùng âm hiểm,狡 hoạt, mọi lúc đều phải đề phòng. Anh chỉ có thể trở thành một kẻ giống hắn thì mới có thể đối lấy sự tin tưởng của hắn được.

Anh cười bất đắc dĩ, hai mắt nhìn Nhan Tịch đang làm ra vẻ không nhận ra mình, vừa vào trong xe, anh liền mất bình tĩnh mà chất vấn cô tại sao không nhận điện thoại của anh. Người phụ nữ đáng ghét này lại cực kỳ lạnh nhạt mà nói tại sao phải nghe.

Lục Khải Chính không biết, cái ngày anh và Lăng Bắc Sam cùng nhau ăn cơm đã bị cô nhìn thấy. Lúc ấy cô có cảm giác như là bị người ta tát một cái vào mặt, chỉ muốn biến mất cho xong. Sau khi điều chỉnh được trái tim bị tổn thương của mình, cô nghĩ Lục Khải Chính đối với cô chỉ là đùa cợt, trêu chọc mà thôi.

Nhan Tịch rất chán ghét bản thân mình như thế này, cô đâu còn là cô nhóc 18 nữa, sao lại đa sầu đa cảm như vậy!

Úc Tử Duyệt hát bài ‘Hạnh phúc đối với em’ làm Nhan Tịch suýt chút nữa bật khóc, có điều Úc Tử Duyệt lại là người khóc trước, đuổi theo Úc Tử Duyệt không nói tạm biệt đã chạy ra ngoài, nhìn cô ấy lên xe đi mất, trong lòng cô càng thêm trống trải.

Trong thực tế, thật sự có người nặng tình như trong tiểu thuyết sao? Duyệt Duyệt có thể dễ dàng quên đi Lăng Bắc Hàn được sao? Lăng Bắc Hàn phải chăng còn có nỗi khổ riêng? Nhan Tịch trầm nghĩ trong lòng, mặc dù là người viết ngôn tình, nhưng cô vẫn luôn nghĩ rằng ngoài đời thực không có tình yêu giống như trong tiểu thuyết, trải qua nhiều khó khăn thử thách như vậy, liệu có giữ được tình cảm như lúc ban đầu.

“A!” Một chiếc xe đột ngột dừng lại bên cạnh, ép cô suýt chút nữa ngã vào bồn hoa bên đường. Nhan Tịch giật mình hô lên một tiếng, rồi thấy Lục Khải Chính bước từ trên xe xuống, vòng qua đầu xe, “Lên xe!” Anh bá đạo ra lệnh.

Nhan Tịch không lên tiếng, liếc anh một cái, rồi xoay người đi về hướng ngược lại. Cô tự nhận mình không phải là người dám yêu dám hận giống Duyệt Duyệt, nhưng cô cũng là người lý trí, sau khi nhận ra được Lục Khải Chính đối với mình chỉ là đùa cợt, cô liền muốn tránh xa anh. Vốn cho rằng anh ta đã sớm quên mất cô là ai rồi, không ngờ tối nay lại gặp!

Lục Khải Chính cũng không ngăn cô lại, nhưng lại lái xe đi theo sau cô, đến khi Nhan Tịch dừng lại định bắt xe, anh liền nhảy xuống, cường thế ôm cô lên xe mình.

“Lục Khải Chính! Tại sao anh cứ muốn trêu chọc tôi thế hả?” Nhan Tịch không ngừng vịn tay cầm của cửa ô tô để xuống xe, nhưng cửa xe đã bị anh khóa lại mất rồi. Thấy anh lên xe, cô nhìn anh chằm chằm, tức giận quá. Nhân vật nguy hiểm khó lường như vậy, cô đụng vào không nổi đâu!

Lục Khải Chính không trả lời, trong lòng hạ quyết tâm, vươn tay tóm lấy gáy cô, cúi đầu xuống chiếm đoạt môi cô!

Nụ hôn của anh cường thế mà bá đạo, mang theo chiếm đoạt, hung hăng mút vào, hai cánh tay ôm chặt lấy thân thể của cô, đem cô ép vào lồng ngực anh. Cường thế như vậy khiến Nhan Tịch không chống lại được, trái tim mất khống chế mà đập loạn liên hồi, đôi tay muốn đẩy anh ra, cơ thể lại càng bị ôm chặt lấy, thân thể anh vốn ở bên ghế lái lúc này đã ngồi lấn sang chỗ ghế phụ như muốn ép lấy cô.

Chiếc Land Rover bắt đầu rung nhẹ, “Úm...” Nhan Tịch giãy giụa, lúc này, chỉ nghe thấy có tiếng còi xe vang lên bên ngoài, Lục Khải Chính cuối cùng cũng buông ra cô, ngồi lại bên ghế lái. Nhan Tịch theo bản năng sửa sang lại quần áo, nhìn thấy Lục Khải Chính mở cửa sổ xe, chào hỏi người lái chiếc xe Bugatti, đối phương còn huýt gió trên đũa.

Nhan Tịch định mở cửa xe lần nữa, nhưng cửa vẫn đang khóa chặt. Lục Khải Chính lúc này đã nâng kính xe lên, quay đầu nhìn cô, trước mặt có mấy sợi tóc rối loạn, đôi môi sưng đỏ.

“Anh nhìn cái gì? Cho tôi xuống xe!” Nhan Tịch nhìn anh chằm chằm, tức giận quát lên. Lục Khải Chính vẫn không trả lời cô, khởi động xe.

“Lục Khải Chính! Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Không chịu uất ức được nữa, cô tức giận nói! Thầm mèn một người có gì xấu! Mà anh lại ghê tởm đến mức cho cô chút hi vọng rồi lại làm cô thất vọng, đến khi cô hoàn toàn tuyệt vọng, anh lại tới trên chộc cô.

Lục Khải Chính nắm lấy tay lái thật chặt, anh muốn như thế nào ư?

Anh muốn cô có thể đáp lại tình cảm của anh, hi vọng cô cũng là thích anh, muốn cô đừng đối xử với anh lạnh lùng như thế nữa, muốn được ở bên cạnh cô! Nhưng tất cả điều này anh đều phải chôn kín trong lòng cho đến khi vụ án kết thúc! .

Anh cũng biết mình đối với cô lúc gần lúc xa, thái độ mập mờ không rõ sẽ làm cô tổn thương, nhưng hiện tại anh không thể thổ lộ tình cảm với cô được, càng không thể hứa hẹn điều gì với cô!

“A.” Đập mạnh xuống tay lái một cái, Lục Khải Chính gầm nhẹ một tiếng, phát tiết khó chịu trong lòng. Nhan Tịch bị bộ dạng của anh làm cho giật mình, quay đầu nhìn gương mặt nhìn nghiêng của anh, đáng vẻ anh lúc này trông như đang rất khổ sở...

Nhan Tịch lần đầu tiên nhìn thấy được vẻ khổ sở và bất đắc dĩ trên người đàn ông có chút lưu manh và nguy hiểm trước mắt.

“Anh sao thế?” Rốt cuộc cô cũng không kìm lòng được mà quan tâm đến anh..

Lục Khải Chính nghe được lời nói nhẹ nhàng quan tâm của cô, khẽ quay đầu, sự quan tâm trong giọng nói cô khiến lòng anh thoải mái hơn nhiều, “Tôi nay ở bên tôi.” Anh nhìn cô, trầm giọng nói. Anh cần có người ở bên cạnh, cần được người quan tâm, nhất là người luôn khiến anh nhớ tới.

Nhan Tịch vẫn đang ngơ ngẩn, chưa kịp phản ứng lại, “Hả?” Một lúc sau, khi cô tỉnh táo lại, muốn nói gì đó thì Lục Khải Chính đã dừng xe.

“Xuống xe!” Anh mở miệng rồi xuống xe, Nhan Tịch ngăn người mặc cho anh mở cửa, cầm tay cô, dắt vào trong một tòa chung cư cao cấp, tòa chung cư này Nhan Tịch đã từng được nghe nói đến, đây chính là khu nhà của giới giàu có ở Thủ Đô, giá tiền mười mấy vạn một mét vuông.

Anh ta sống ở chỗ này sao?

Bị anh nắm tay kéo vào đại sảnh của tòa nhà, cảm giác lạnh lẽo chợt ập tới khiến cô cau mày, giẫm lên sàn đá cẩm thạch sáng như gương cô có chút không quen. Nhân viên bảo vệ mặc đồng phục cung kính cúi chào Lục Khải Chính, anh khẽ gật đầu với họ rồi kéo cô vào trong thang máy.

“Anh ở đây à?” Nhan Tịch nhỏ giọng lên tiếng, vách thang máy như một tấm gương lớn phản chiếu hình ảnh của hai người, nhìn thấy tay mình đang bị anh nắm chặt, Nhan Tịch vội vàng rút tay về, lại bị anh nắm càng chặt hơn, cực kỳ bá đạo và cường thế, trên gương mặt anh hiện lên một nụ cười gian xảo, giống như đang nói: tôi cứ thích cầm tay em đấy, em làm gì được nào?

“Sao bàn tay em lại nhỏ thế nhỉ?” Lục Khải Chính rốt cuộc cũng mở miệng, nâng bàn tay của cô lên, bàn tay Nhan Tịch tuy nhỏ, nhưng những ngón tay lại thon dài, trông rất đẹp, đặt trong lòng bàn tay anh giống

như tay trẻ con vậy.

Lục Khải Chính còn vô cùng ngang ngược vuốt vuốt mu bàn tay của cô, “Anh...!” Nhan Tịch tức giận lùi về, lại bị anh bắt được, sau đó, cả người cô bị kéo vào ngực anh, hai người thân mật dựa sát vào nhau trông giống như một đôi tình nhân.

Nhan Tịch thấy thang máy đi lên đến tầng ba mươi sáu, rồi đến tầng bốn mươi thì dừng lại

Lục Khải Chính ôm cô bước ra khỏi thang máy, trước mắt liền hiện ra một cánh cửa được làm thủ công vô cùng tinh xảo, những khu cao cấp như thế này thường là một tầng một căn, nhìn Lục Khải Chính ấn mật mã khóa, rồi đẩy cửa ra, “Vào đi thôi.” Anh cười nhạt nói.

Trong lòng Nhan Tịch vô cùng lo lắng, muộn như thế này, lại là cô nam quả nữ, sao mình có thể ở cùng một phòng với anh ta được?

Thấy cô đang do dự, Lục Khải Chính liền ngang ngược lôi cô vào, sau đó mạnh mẽ đóng cửa lại!

Đồ đạc trong nhà rất ngăn nắp, được sắp xếp theo phong cách hào phóng và nam tính, với hai tông màu chủ đạo là trắng và đen, thiết kế đơn giản nhưng không kém phần thời thượng, Nhan Tịch đứng trước cửa nhìn phòng khách một lượt, âm thầm đánh giá. Một mình anh ở trong căn phòng mấy trăm mét vuông không cảm thấy cô đơn sao? Tuy không gian của căn phòng rất sang trọng nhưng cô chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo.

Hoàn hồn lại, đã thấy Lục Khải Chính cởi áo vest ra, nới lỏng cà vạt, xắn ống tay áo lên, đi tới bên tủ rượu màu đen, mở ra, “Uống rượu không?” Nhìn cô mặc chiếc quần bó màu đen bó sát, chiếc áo len kiểu cánh dơi, trong tay vẫn nắm chặt chiếc cặp xách đựng laptop đang đứng sững sờ ở cửa, anh cất giọng hỏi.

“Không uống!” Nhan Tịch lạnh nhạt nói, thay đôi dép đi trong nhà rồi bước đến chiếc ghế sofa trong phòng khách, Lục Khải Chính cầm hai ly cao cùng một chai Laffey 1982 đi tới.

“Biết nấu cơm không?” Lục Khải Chính ngồi xuống, mở chai rượu ra, để sang một bên để nó bay hết khí ga. Anh ngồi xuống đối diện với Nhan Tịch, lười biếng dựa vào sofa, kéo kéo cà vạt, hỏi cô.

Đối diện với nam sắc mê người, nếu nói Nhan Tịch thờ ơ chính là gạt người, giờ phút này, Lục Khải Chính thật sự rất mê người khiến Nhan Tịch nhất thời không nghe thấy anh nói gì, “Cái gì cơ?” Con người trong suốt của cô nhìn anh hỏi lại.

“Tôi nói tôi đói rồi.” Lục Khải Chính không vui nói, cô nhóc này có vẻ như không thêm để ý đến anh.

“À! Phòng bếp ở đâu?” Nhan Tịch hỏi anh rồi đứng lên, Lục Khải Chính cũng đứng dậy, đưa cô tới phòng bếp.

Căn bếp có đầy đủ vật dụng hiện đại được nhập khẩu từ Đức nhưng không hề dính một hạt bụi nào, Nhan Tịch nghĩ thầm, bình thường anh ta có nấu cơm sao? Nhan Tịch đi tới chỗ tủ lạnh, mở ra.

Trái lại với suy đoán của cô, đồ ăn bên trong rất phong phú, rau, thịt tươi, hải sản... cái gì cũng có cả.

“Nấu gì cũng được, nhưng không được cho rau cần.” Lục Khải Chính đứng ở cửa phòng bếp, căn dặn cô. Thật ra thì khả năng nấu nướng của anh cũng không tệ, nhưng đàn ông mà, ai chẳng muốn ăn cơm do người phụ nữ của mình nấu.

“Uh.” Nhan Tịch gật đầu một cái đồng ý, sau khi Lục Khải Chính rời đi, cô mới chợt tỉnh táo lại, lắc lắc đầu, cảm giác mình như bị điên mất rồi, tự nhiên sao lại tới chỗ anh ta làm gì, còn đồng ý nấu cơm cho anh ta nữa!

Thật ra cô cũng chỉ giả ngu thôi, tình cảm của mình, cô hiểu rất rõ ràng.

“Đã xong chưa? Lâu vậy?” Nửa giờ sau, Lục Khải Chính đi vào bếp thúc giục, lúc này, Nhan Tịch đang xối cơm, anh đứng ở cửa bếp, hai tay vòng trước ngực, nhìn cô gái nhỏ đang xối cơm, đáng vẻ như chưa từng được nhìn thấy chuyện gì như vậy.

“Được rồi! Anh bưng ra đi.” Nhan Tịch quay đầu, nhìn anh chăm chăm, nói lớn.

Lục Khải Chính cười cười, tiến lại “Em cũng ăn đi.”

“Tôi không đói.” Nhan Tịch lạnh nhạt nói, trút nốt phần thức ăn còn lại ra bát, tránh để lâu không còn ngon. Quả thật cô không đói, lúc tối cô đã ăn cùng Úc Tử Duyệt rồi.

Lục Khải Chính cúi mặt xuống ăn, động tác không hề ưu nhã chút nào, giống y lúc ở nhà cô, từng miếng từng miếng, một miếng đã ăn hết nửa bát rồi, thấy Nhan Tịch trợn mắt há mồm nhìn mình, anh nhìn cô nói: “Anh cũng là người thô lỗ!”

“Tôi cũng không cảm thấy anh giống người ưu nhà. Nhà anh có mạng không?” Nhan Tịch liếc mắt nhìn anh nói.

“Có, cầu xin đi, tôi sẽ mở cho em.” Lục Khải Chính nuốt một miếng thức ăn, nói với cô.

“... Vậy không cần nữa, tôi muốn về.” Nhan Tịch nói xong liền đứng dậy, cô còn phải về nhà đánh bản thảo!

Lục Khải Chính vội vàng đứng lên, kéo cô lại, “Nếu tôi mở cho em, tối nay hãy ở lại nhé?” Một cánh tay của anh ôm chặt hông của cô, ngón trỏ xấu xa chạm nhẹ lên môi cô nói.

Cảm giác tê tê truyền từ môi lên khiến toàn thân Nhan Tịch cứng đờ, giờ phút này đối cô mà nói, Lục Khải Chính quả thật chính là trần trụi dụ hoặc.

Hai gò má nóng lên, trái tim cũng đập nhanh dữ dội, “Nói linh tinh gì vậy?” Cô rủ mắt xuống, nói, muốn thoát khỏi anh, nhưng Lục Khải Chính lại giữ chặt lấy hông cô, “Tối nay không được đi! Không còn mạng đâu.” Bàn tay nắm lấy cằm cô, anh nhỏ giọng nói rồi mới buông cô ra.

Nhan Tịch sợ hãi, thở dốc liên tục, trong lòng thầm chửi thề. Ở lại? Tại sao phải ở lại? Nhưng tại sao vừa rồi cô lại không phản kháng mà cứ như vậy theo anh đi vào tòa nhà này?

Buông thả bản thân một lần hay tiếp tục lý trí? Cô không biết nữa.

Lôi máy tính trong túi xách ra, đánh nốt phần bản thảo còn đang dang dở, đến lúc làm xong Lục Khải Chính đem đến cho cô một ly rượu vang đỏ, Nhan Tịch nhận lấy, nhấp thử một ngụm, liền cảm thấy hương vị trái cây ngào ngạt đọng lại trên đầu lưỡi. Lục Khải Chính cũng uống một chút, hai mắt vẫn nhìn cô chăm chú, tựa hồ như đang suy nghĩ, rốt cuộc cô có điểm gì có thể hấp dẫn anh như vậy.

“Anh đang có chuyện buồn sao? Tại sao lúc này lại hành xử như vậy?” Nhan Tịch nhìn anh, quan tâm hỏi.

Nhắc tới chuyện này, lòng Lục Khải Chính càng thêm phiền muộn, nốc một hơi cạn sạch ly rượu, sau đó đi tới phía tủ rượu, cầm ra một lốc bia, mở từng lon, sáng khoái uống hết.

“Anh uống ít thôi!” Nhan Tịch nhìn anh uống liên tiếp hai lon, xót xa khuyên nhủ. Người đàn ông này thật kỳ lạ, muốn điên điên điên, sớm biết thế cô đã không hỏi. Lục Khải Chính bất đắc dĩ nhìn cô, mấy lần lời nói đến miệng lại bị nuốt xuống.

“Uống với tôi!” Bật một lon bia đưa cho cô, anh nói, Nhan Tịch cũng không có cự tuyệt, ngửa đầu uống, một lon bia bị cô mấy hơi liền uống sạch.

“Tửu lượng không tệ.” Lục Khải Chính không ngờ cô có thể uống hết một lon bia như vậy, giờ ngón cái lên khen ngợi.

“Lúc còn bé được bố huấn luyện.” Nhan Tịch nói, lấy thêm một lon nữa.

Nghe cô nhắc tới bố mình, Lục Khải Chính cau mày, nhìn lại liền thấy trong con người trong suốt của cô đã ngấm nước, “Bố tôi là kẻ nghiện rượu.” Cô cười cười, uống một hớp rượu lại nói.

“Có thể uống được bao nhiêu?” Lục Khải Chính hiểu tâm trạng cô đang không tốt, nhàn nhạt hỏi.

“Mỗi ngày hai lít rượu trắng! Ngày nào cũng đều như vậy!” Nhan Tịch nói như một cái máy. Lục Khải Chính cũng chiều cười cười, thấy cô chủ động lấy thêm lon thứ ba liền vội vã ngăn lại, “Đừng uống say!”

“Không sao đâu. Tôi không say được, cũng sẽ không ới đâu.” Nhan Tịch lướt khướt nói. Lục Khải Chính không ngăn cản cô nữa, uống cùng cô, mượn rượu giải sầu, nhìn cô cười, nhìn cô nói chuyện, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chỉ lát sau, hai người đều ngà ngà say, có rượu vào, lý trí của Nhan Tịch tiêu tán hết cả, cùng Lục Khải Chính vui vẻ cười đùa, quên đi tất cả u sầu.

“Tôi...tôi đi vệ sinh.” Dáng vẻ lướt khướt, cô lao đảo đứng dậy, đầu óc vẫn còn chút tỉnh táo, cũng biết bản thân đang ở đâu. Lục Khải Chính cũng đứng dậy, dìu cô đi vào phòng vệ sinh.

“Thật không hiểu, một mình anh thì ở trong căn nhà lớn như thế này làm gì? Thật lạnh lẽo!” Trong cơn say chệnh choáng, cô nghĩ gì nói lấy.

“Vậy em đến ở với tôi đi.” Lục Khải Chính cười ranh ma nói, đẩy cô vào phòng vệ sinh.

“Còn lâu.” Nhan Tịch vừa đóng cửa, vừa nói.

Bước chân lao đảo từ nhà vệ sinh đi ra, không thấy bóng dáng Lục Khải Chính đâu cả, Nhan Tịch trừng mắt nhìn, lắc lắc đầu, nhìn phòng khách trống không, “Anh Lục? Giám đốc Lục? Giám... A!”

Thân thể bị người ôm lấy từ phía sau kéo đi, Nhan Tịch hoảng sợ hét lên, “A!” Lục Khải Chính ôm cô, trực tiếp ngã xuống chiếc giường lớn.

275. Chương 275: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 8: Sau Khi Tỉnh Lại

Men rượu, tình cảm, sự mỉa mai hoặc, kỹ xảo của anh.... đủ loại nhân tố khiến cô trầm luân trong cơn ái tình, lên đỉnh rồi lại trầm luân, thân thể cảm nhận sự đau đớn cùng sự sung sướng rạo rực trước nay chưa từng có, lột xác trong vòng tay của anh, chính thức trở thành một người phụ nữ.

Lần đầu tiên khiến cô không chịu nổi cảnh nhiều lần ân ái, cuối cùng ngất xỉu dưới thân anh. Lửa dục dần tắt, Lục Khải Chính từ trong cơ thể cô rút ra, nhìn vết máu đỏ sậm nổi bật trên chiếc ga giường màu trắng, trái tim trở nên kích động không thôi.

Anh không biết cảm giác lúc này của mình như thế nào nữa. Tuy vết máu này là nằm trong dự liệu, nhưng lần đầu tiên thấy trình tiết của phụ nữ, còn là người phụ nữ mình yêu thương, sự kích động ấy khó có thể dùng lời nào diễn tả được. Nhẹ nhàng bế cô đi vào phòng tắm, trong lòng không khỏi oán hận bản thân vừa rồi không biết kiềm chế, có lẽ do lâu rồi không đụng tới phụ nữ.

Trong hai, ba năm năm vùng, Lục Khải Chính đã gặp đủ loại phụ nữ, oanh oanh yến yến gặp dịp thì chơi cũng rất nhiều, nhưng chưa từng quan hệ thể xác. Tối nay, là vì anh không khống chế được dục vọng của mình, quên mất thân phận của bản thân mà quan hệ với cô.

Trong bồn tắm hình tròn, anh kiên nhẫn tẩy rửa thân thể đang bất tỉnh nhân sự của cô, nhìn từng dấu hôn do chính mình in lên người cô, cảm thấy cô cùng hài lòng.

“Hãy cho anh thêm hai, ba tháng nữa.” Ngón tay thon dài chạm vào từng dấu hôn nhàn nhạt, gương mặt tuần tú nhìn về mặt say ngủ của cô, anh thì thào. Qua hai, ba tháng nữa, thuyền lớn cập bến, bắt được ông trùm đứng phía sau, anh có thể hoàn thành công việc, rút lui, khôi phục thân phận.

Nhan Tịch mơ mơ màng màng ngủ, không nghe lọt lời nói của anh, anh ôm cô trở lại phòng, ôm cô, bình yên đi vào giấc ngủ. Ba năm qua, đây là lần đầu tiên anh ngủ an ổn như thế, thực sự rất an ổn. Cảm giác yên bình này cũng khiến anh hạ quyết tâm, dốc toàn lực để vụ án này sớm kết thúc!

“Ừm.....” Đầu choáng váng, mê man, miệng đắng lưỡi khô, Nhan Tịch khẽ rên lên một tiếng, cổ sức mở mắt ra, đến khi hình ảnh căn phòng xa lạ với trần nhà trắng tinh, cô vô cùng kinh ngạc, “A...” Cảm giác đau rất khiến cô hít vào một hơi khí lạnh, trí nhớ rời rạc cũng dần hiện lại trong đầu.

Thân thể cường tráng, hoàn mỹ của người đàn ông, cảm giác da thịt dính vào nhau, đau đớn, khoái hoạt, thỏa mãn,....

“A...!!” Cô không tự giác hét lên một tiếng, rồi lại lập tức che miệng lại, một tay vén chăn lên, nhìn thân thể không một mảnh vải của bên dưới, trong đầu ù ù một tiếng, mình...mình và Lục Khải Chính....

Mình và Lục Khải Chính đã quan hệ!

Nhận thức được điều này khiến cô không biết mình phải làm sao, hít sâu vào một hơi, nhìn bên cạnh giường trống không, cô dần bình tĩnh lại, từ từ chấp nhận sự thật này, không cố phản bác.

Mặc dù khi đó mình cảm thấy rất đau, mặc dù khi đó mình đã không ngừng kêu hãy ngừng lại, nhưng chỉ thoáng qua rồi rơi vào trầm luân. Nhan Tịch cứ như thế mà thâm khuyên nử bản thân như vậy, là cô tình nguyện xảy ra quan hệ, là cô không khống chế được mình!

Nhưng, anh đâu rồi?

Cùng cô xảy ra quan hệ thế này anh cảm thấy thế nào?

Trong lòng cô vô duyên vô cớ lại trào dâng cảm giác mất mát, chỗ trống bên cạnh không hề có chút hơi ấm nào, điều đó chứng tỏ anh đã đi từ sớm rồi.

Cô loạng choạng đứng dậy, giữa hai chân còn rất đau, cảm giác đau đớn đó giống như là da bị mài mòn, nóng rát. Nhìn thấy quần áo của mình vứt lung tung rải rác khắp nơi, trên giường, dưới chân giường, cả trên mặt đất nữa, cô hoảng hốt đứng dậy, vội vàng nhặt quần áo lên, rồi lại luống cuống trốn vào trong chăn, giống như một kẻ trộm hoảng hốt mặc quần áo vào từng cái từng cái một.

Nhan Tịch! Mày bị sao thế?

Sống hai mươi bốn năm thật sự là uổng phí rồi! Tại sao có thể dần dần u mê mà dễ dàng đánh mất sự trong trắng quý báu của mình như vậy?

Nhưng, thật sự là cô không khống chế được mình. Cả trái tim và cơ thể đều không khống chế được. Cô đã hoàn toàn mất lý trí, phát sinh ra chuyện không nên xảy ra với Lục Khải Chính.

Sau khi mặc quần áo tử tế vào, cô cố lấy lại bình tĩnh rồi bước ra khỏi phòng ngủ, cứ nghĩ rằng sẽ nhìn thấy Lục Khải Chính ở bên ngoài phòng khách, nhưng gian phòng rộng lớn lạnh yên như tờ, nào thấy bóng dáng của anh. Có lẽ anh đã đi làm rồi.

Nhớ tới đi làm, Nhan Tịch theo bản năng mở điện thoại di động xem đồng hồ, hơn tám giờ sáng! Cô muộn giờ làm rồi.

“A.” Cô chán nản vò tóc, gầm nhẹ một tiếng, sau khi tỉnh táo lại mới gọi điện thoại cho chủ nhiệm phòng nhân sự xin nghỉ nửa ngày.

Cô không dám ở lại chỗ của Lục Khải Chính, nhanh chóng vào toilet của anh rửa mặt, sau đó trong lòng mang theo mất mát rời khỏi khu nhà cao cấp này. Cảm giác đau rát giữa hai chân không ngừng nhắc nhở sự phóng đảng đêm qua, cô chưa từng ngờ tới mình sẽ phát sinh quan hệ tình một đêm với người đàn ông mình không có quan hệ gì.

Khi đi ngang qua hiệu thuốc, bước chân cô chợt khựng lại, mình có nên mua thuốc tránh thai không? Nếu không mua nhờ có thai thì biết làm thế nào?

Cô là người có tư tưởng bảo thủ, người nhà cô lại càng bảo thủ hơn, nếu như cô chưa kết hôn mà đã mang thai...

Cuối cùng cô vẫn dời bước chân đi vào hiệu thuốc.

“Cô muốn mua gì?” Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi mặc áo blouse hỏi cô.

“Tôi....” Nhan Tịch nắm chặt quai xách của chiếc cặp đựng laptop, lung túng đứng ở đó, hai mắt do dự đảo quanh kệ đựng thuốc, cái đó gọi là thuốc tránh thai à? Cô từng nghe thấy ba chữ đó trong chương trình quảng cáo trên TV, nhưng không hiểu sao lúc này lời nói lại tắc nghẹn trong cổ họng không sao thoát ra được.

“Cô muốn tránh thai đúng không?” Người phụ nữ nhìn vết đỏ ám muội trên cổ cô, thẳng thắn mở miệng hỏi.

“Hả?” Nhan Tịch nghe hỏi liền hoàn hồi, mặt đỏ bừng lên, hai gò má như bị lửa đốt, tới hiệu thuốc mua thuốc tránh thai, đối với cô mà nói là chuyện vô cùng xấu hổ. Cô trời sinh da mặt mỏng, lúc mới cô kinh nguyệt, cô cũng không dám tự mình đi mua băng vệ sinh.

“Rốt cuộc cô muốn mua cái gì? Sao phải xấu hổ?” Người phụ nữ lại nói, “Uống thuốc vẫn tốt hơn, mang thai ngoài ý muốn rất phiền phức!” Người phụ nữ thẳng thắn nói, lấy từ trên kệ xuống một hộp thuốc tránh thai.

Nhan Tịch gạt đầu một cái, luống cuống lấy ví tiền ra.

“Một tháng chỉ được uống một lần, uống nhiều sẽ không có tác dụng đâu!” Người phụ nữ kia có chút xem thường mà nhắc nhở, mặt Nhan Tịch đỏ lên, gạt đầu một cái, đưa tiền, không kịp đợi lấy lại tiền thừa, vội vã cầm hộp thuốc tránh thai chạy ra ngoài.

Cô thực sự rất muốn khóc. Lòng tự trọng của cô vốn dĩ rất cao, vậy mà hôm nay cô phải làm chuyện xấu hổ như vậy. Ở trong lòng cũng dâng lên cảm giác oán hận Lục Khải Chính không nói câu nào đã liền rời đi. Loại cảm giác như bị vứt đó khiến cô vô cùng khó chịu.

Trong tiểu thuyết, sau khi nảy sinh quan hệ nữ chính không hề uống thuốc tránh thai, nhưng đó chỉ là trong tiểu thuyết. Ngoài thực tế, cô không phải là người không có đầu óc, sao có thể hồ đồ để mình mang thai được? Sau khi trở về phòng trọ, cô quả quyết làm theo hướng dẫn, uống thuốc.

Khoảng ba, bốn giờ sang, Lục Khải Chính bị cuộc điện thoại của Tư Đồ Ngạn gọi tới một nơi khác. Lúc ấy anh không nhẫn tâm đánh thức Nhan Tịch đang ngủ say, chỉ khẽ hôn cô một cái rồi rời đi. Sau đó cũng muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng lại lo lắng sẽ làm liên lụy đến cô....

“Lục, cậu đang suy nghĩ gì thế?”

“Đúng vậy, giám đốc Lục à, anh chẳng thèm để ý đến người ta.” Một người phụ nữ dáng người nóng bỏng, ăn mặc gợi cảm, uốn éo bên người anh, Tư Đồ Ngạn vừa nói một câu, người phụ nữ kia liền nũng nịu nói với anh.

Lục Khải Chính cười xấu xa, bàn tay to chiếm lấy ngực của người phụ nữ kia, hung hăng nhào nặn mấy cái, “Tiểu yêu tinh, hang động đang ngứa ngáy có phải không?” Nói xong lời thô bỉ, Lục Khải Chính hít một hơi thuốc, liếc Tư Đồ Ngạn.

“Đồng hàng kia sẽ nhận lúc nào?” Lục Khải Chính hỏi Tư Đồ Ngạn, một tay cầm điều thuốc trên miệng xuống, một tay vẫn xoa nắn bộ ngực vô cùng đầy đặn của người phụ nữ kia, mùi son phấn tầm thường trên người cô ả khiến anh buồn nôn....

Tư Đồ Ngạn và anh tới nơi này để nhận hàng đã một tuần, mỗi ngày Tư Đồ Ngạn đều lôi anh đi ăn nhậu chơi bời bên ngoài, không thấy gã làm được chuyện gì đứng đắn cả. Lục Khải Chính biết, Tư Đồ Ngạn vẫn luôn dò xét, đề phòng anh.

“Gấp cái gì? Chơi không vui sao? Hai tháng tới phải làm việc bận rộn muốn chết.” Tư Đồ Ngạn dựa người vào ghế sofa, người phụ nữ bên cạnh nường theo đó mà dựa sát vào người, bàn tay của người phụ nữ kia không ngừng vuốt ve lồng ngực gã....

Hai tháng?

Lục Khải Chính cau mày, mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

“Đúng rồi, Lăng Bắc Hàn và Hạ Tĩnh Sơ rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sẽ không làm hỏng chuyện chứ?” Tư Đồ Ngạn ngược đầu, híp mắt, làm như vô tình hỏi.

Tim Lục Khải Chính khẽ thất chặt, “Ngày trước Lăng Bắc Hàn và Hạ Tĩnh Sơ đã từng yêu nhau, là một đôi thanh mai trúc mã, hai người đó vì hiểu lầm mà chia tay, bây giờ hiểu lầm đã được tháo gỡ.” Lục Khải Chính cất giọng nói, thật ra anh sớm đã biết rõ mục đích Lăng Bắc Hàn tiếp cận Hạ Tĩnh Sơ.

Xem ra, người của Bộ Quốc An cũng tham dự vào, điều này chứng tỏ thân phận của ông trùm đứng sau vụ án này rất phức tạp.

“Ha ha.” Tư Đồ Ngạn cười trào phúng, Lục Khải Chính không nhận ra được là gã có nghi ngờ gì Lăng Bắc Hàn hay không. Có mấy lần, anh cố ý tiết lộ tin tức cho Lăng Bắc Hàn, dần dần anh đã trở thành người cậu ấy tin tưởng nhất.

“Rút lui, đi chơi thôi, tối nay thả lỏng một chút, mấy cô gái này đều là cực phẩm đấy.” Tư Đồ Ngạn đứng dậy, cười gian xảo nói với Lục Khải Chính. Lục Khải Chính cũng đứng dậy, trái ôm phải ấp lôi kéo hai người phụ nữ rời đi.

Vừa bước vào phòng, hai người phụ nữ gọi cảm bên cạnh liền quần lấy cơ thể anh, Lục Khải Chính làm như vô tình né tránh, đi tới bên bàn, đốt một chiếc lư hương, sau đó đi tới chiếc tủ, lấy ra hai đồ chơi mô phỏng quảng lên giường, “Hai em chơi trước đi, anh đi tắm cái đã.”

Lục Khải Chính cười tà ác nói xong liền đi vào phòng tắm.

“Anh Lục, để cho chúng em phục vụ anh tắm rửa được không?”

“Anh thích vào hang động của các em hơn...”

“A, anh Lục... Đáng ghét!” Bị dìm vật đâm vào giữa hai chân, người phụ nữ kêu lên một tiếng, nũng nịu nói. Lục Khải Chính rút tay về, cười gian, rồi đi vào phòng tắm.

Vừa vào đến phòng tắm, anh nhanh chóng mở vòi hoa sen lên, rồi móc điện thoại di động giấu trong người ra, báo cáo tin tức mới thu nhận được. Cầm điện thoại di động trên tay, anh do dự có nên gọi điện thoại cho Nhan Tịch không.... Cuối cùng cũng không dám gọi.

Ra khỏi phòng tắm, hai người phụ nữ kia đã nằm bất tỉnh trên giường, hình ảnh dâm loạn khó coi khiến khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, tiện tay ném chiếc lư hương ra ngoài cửa sổ

Chính loại thuốc mê tình này đã giúp anh bảo vệ sự trong sạch của mình hết lần này đến lần khác, những người phụ nữ kia sau khi tỉnh dậy sẽ không nhớ được gì cả, nhưng sẽ có ảo giác rằng đã quan hệ với anh!

Từ sau buổi tối đó, Nhan Tịch hoàn toàn mất tin tức của Lục Khải Chính, cô có số điện thoại của anh, nhưng vẫn không có dũng khí gọi cho anh, sợ tự rước lấy nhục nhã. Một buổi tối nọ, cô đang tản bộ trên quảng trường, trong lúc vô tình nhìn thấy xe của Lục Khải Chính đỗ lại trước cửa Kim Thủy Thượng – một nơi ăn chơi nổi tiếng ở Thủ Đô.

Chỉ chốc lát sau, liền nhìn thấy anh cùng một đám người đi từ bên trong ra, mà anh đang thân mật ôm một người phụ nữ....

Trái tim của Nhan Tịch lúc ấy như bị dùi cui đánh vào, cảm giác mình bị Lục Khải Chính lừa dối. Cô liền bỏ việc, đến Tô Thành, cậy nhờ Úc Tử Duyệt.

276. Chương 276: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 9: Tự Mình Dạy Dỗ

Anh không liên lạc với cô, cô cũng không liên lạc với anh, trong suốt khoảng thời gian ấy, Lục Khải Chính không biết cảm nhận trong lòng là thế nào, hình như cảm giác của Nhan Tịch và anh không giống nhau, anh rất không thích cảm giác chỉ có một mình anh nóng ruột nóng gan vì cô!

Rốt cuộc cũng gọi điện thoại được cho cô, Lục Khải Chính thở phào nhẹ nhõm, “Em ở đâu?”

Lời chất vấn mang theo giọng điệu không vui truyền ra từ trong điện thoại, tim Nhan Tịch co thắt lại, cõi lòng như tan nát, y hệt cảm giác cô vẫn hay miêu tả trong tiểu thuyết vậy. Trong đầu lại hiện lên cảnh anh ngồi ăn cơm cùng Lăng Bắc Sam, cũng đồng thời hiện lên cảnh anh ôm người con gái khác trong lòng ngực....

Rốt cuộc anh là người thế nào?

“Có chuyện gì sao?” Cô lạnh nhạt hỏi ngược lại, cảm giác xa cách giống như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì cả, chỉ là người xa lạ.

Thái độ lạnh nhạt của cô khiến anh giận đến mức muốn bóp chết cô!

“Em không phải nói, tôi sẽ tự tra!” Lục Khải Chính gầm nhẹ xong lập tức cúp điện thoại. Chỉ chốc lát sau, anh đã tra ra tung tích của cô.

Ngày ấy, anh tới Tô Thành, vừa là làm việc cho Tư Đồ Ngạn, vừa muốn truyền tin tức tình báo mới thu thập được. Vì để tránh tai mắt của Tư Đồ Ngạn, anh đi tìm Nhan Tịch trước. Nhan Tịch nói, cô không với tới được anh, đồng thời, cũng nói cô không hiểu cảm giác của cô đối với anh như thế nào, khi đó, Lục Khải Chính đã tưởng rằng cô có tình cảm với anh!

Ngày đó, thông qua sự điều tra của mình, anh cũng hoàn toàn xác định Lăng Bắc Hàn cũng nằm vùng.

Sau khi Úc Tử Duyệt đuổi theo Lăng Bắc Hàn, rồi đau lòng chạy đi, Nhan Tịch định đuổi theo an ủi cô, lại bị Lục Khải Chính cản lại, kéo trở về phòng mình.

“Anh...anh... Tối nay không đi à?” Anh nói, hãy cho thêm hai tháng nữa, nhất định anh sẽ cho cô một lời cam kết. Có những lời này của anh lòng Nhan Tịch kiên định hơn rất nhiều. Giờ phút này, cô nhìn anh, trái tim đập nhanh dữ dội.

Hai tay Lục Khải Chính thân mật vòng qua ôm chặt lấy hông cô, cúi đầu, khóa mặt khuôn mặt của cô lại, “Nếu em giữ anh lại...anh sẽ không đi.” Anh khom người, vừa hôn nhẹ lên môi cô, vừa mị hoặc nói.

Cả người Nhan Tịch chấn động, trái tim vì lời nói của anh mà đập nhanh đến không kiểm soát được, lời nói mập mờ như vậy....

“Vậy anh trở về đi, một đấng mày râu ở chỗ của một cô gái không tốt...ưm...” Lời còn chưa nói hết, cái miệng nhỏ nhắn đã bị anh che lại, Lục Khải Chính bá đạo nhưng cũng làm không mất đi sự dịu dàng, chiếm đoạt môi của cô, công thành đoạt đất cuốn lấy dư vị ngọt ngào trong khoang miệng cô.

Nhan Tịch cứng đờ cả người, sợ hãi vụng về hôn trả anh, trong lòng nổi lên nỗi lo lắng trước nay chưa từng có!

Cô vụng về hôn trả khiến anh cảm thấy buồn cười, dùng kỹ xảo thành thục trêu chọc cô, thăm dò càng lúc càng sâu.

“Không... Anh...” Khi anh đè cô ngã xuống giường cô liền đẩy anh ra, “Anh đi tắm đi!” Không muốn xảy ra quan hệ lần thứ hai với anh, Nhan Tịch cự tuyệt sự cầu hoan của anh. Lục Khải Chính có chút tổn thương nhìn cô chằm chằm, “Được, anh đi tắm. Tối nay em không chạy được đâu!” Lục Khải Chính cười xấu xa nói, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi anh đi, Nhan Tịch nặng nề hít vào một hơi, một lúc lâu sau, trái tim hoảng loạn kia mới bình tĩnh lại. Cô cười tự giễu, cười bản thân sao lại trở nên kích động, không có chút miễn dịch nào với Lục Khải Chính như vậy....

Bật laptop lên, viết tiếp bản thảo.

Thế này chính là yêu sao?

Cô không hiểu, rốt cuộc bản thân có yêu Lục Khải Chính hay không, hay đơn giản chỉ là mình bị hấp dẫn, hay gì khác? Chỉ có duy nhất một điều rõ ràng, cô không kháng cự được anh!

Lục Khải Chính vừa trở lại phòng ngủ của cô liền nghe thấy tiếng gõ bàn phím ‘canh cách’, vừa lau mái tóc ướt nhẹp, anh vừa nhẹ nhàng đến gần chỗ cô, vì huấn luyện quân sự trong một khoảng thời gian dài, cho nên anh bước đi không hề có một tiếng động nào cả.

Mà Nhan Tịch cũng đang hết sức nhập tâm viết đến đoạn kịch tính của nhân vật, cho nên không hề phát hiện ra anh đã đến gần bên mình....

Lục Khải Chính đứng sau lưng cô yên lặng không nói tiếng nào, đọc thầm từng dòng chữ cô viết trên màn hình, một vài từ nhảy cảm nóng bỏng nhảy vào trong mắt. Đồ sắc nữ này, lại viết.... Hơn nữa còn viết vô cùng sinh động, cái gì mà dùng tư thế tiến vào từ phía sau!

“A!” Một giọt nước nhỏ xuống bàn phím, Nhan Tịch giật mình hô lên, ngửa đầu nhìn, chiếc cảm lún phún râu của đàn ông liền đập ngay vào mắt.

“Phập!” Lục Khải Chính vươn tay, mạnh mẽ gấp laptop của cô lại, sau đó kéo cô qua, đồng thời ngồi xuống bên giường nhỏ của cô, khiến cô ngã vào trong ngực mình.

“Buông em ra, em chưa viết xong.” Nhan Tịch vội vàng muốn đứng lên, hai tay cầm vào mu bàn tay của anh, muốn tách cánh tay sắt của anh ra, nhưng anh đâu có chịu buông ra dễ dàng như vậy!

Anh đưa tay giữ chặt cảm của cô, cúi đầu nhìn cô, “Sao lại viết được những thứ kia? Học ở đâu ra?” Lời văn kích tình như thế, mới đọc qua mà có cảm giác như hình ảnh hiện ngay ra trước mắt vậy, còn cả kiểu xâm nhập từ phía sau nữa! Lục Khải Chính xem như được mở rộng tầm mắt, không ngờ nhìn về bề ngoài cô thanh thuần là thế, trong đầu nhỏ lại là những tư tưởng dâm uế như vậy!

Câu hỏi của anh khiến mặt cô đỏ lên, cô vội xoay tầm mắt, “Anh...anh đọc rồi sao?” Nhan Tịch lấp bấp nói, thật là xấu hổ chết đi được! Đây là lần thứ hai cô bị anh bắt gặp viết truyện H!

“Học ở đâu?” Lục Khải Chính xanh mặt, tra hỏi cô, giống như đang truy hỏi tội phạm, về mặt vô cùng nguy hiểm! Nhan Tịch bị dọa đến run cả người, có cảm giác như mình vừa phạm phải tội lớn gì vậy!

“Phim khiêu dâm.... Tiểu thuyết.... Việc này không liên quan đến anh.” Nhan Tịch đỏ mặt nói.

Lời còn chưa nói hết, anh đã đẩy cô ngã xuống giường, “Về sau không cần xem phim, đọc tiểu thuyết gì nữa, anh tự mình dạy em, thế nào?” Lục Khải Chính đè lên người cô, xấu xa nói, sau đó, con sói lớn lại lần nữa tấn công con thỏ nhỏ, hơn nữa, còn đặc biệt dùng hành động để dạy cô, dùng chính tư thế cô vừa viết trong tiểu thuyết kia....

Lần này khi Lục Khải Chính rời đi, Nhan Tịch cũng thức giấc, “Sao anh giống như một đặc vụ vậy? Bây giờ mới có năm giờ.” Đôi mắt cô mơ màng, nhìn anh nhanh chóng thoát cái đã mặc xong quần áo, đứng ở bên mép giường mình, trêu ghẹo hỏi.

Động tác kéo quần khóa của Lục Khải Chính chợt khựng lại, anh nhếch môi cười nhạt, “Trí tưởng tượng của em thật phong phú, viết tiểu thuyết rất thích hợp. Có điều, về sau nếu để anh phát hiện ra em viết những nội dung bệnh hoạn như thế nữa xem anh dạy dỗ em như thế nào!” Lục Khải Chính ngồi xổm xuống bên giường nhỏ của cô, bàn tay cứng chiều vỗ vỗ mặt cô, cười ranh nói.

“Anh là gì cơ chứ! Không được xen vào việc của em.” Nhan Tịch tức giận bĩu môi nói, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

“Anh là gì á? Lúc lên giường thì nhận ra, mới xuống giường liền không biết rồi sao?” Giọng điệu vô lại, Lục Khải Chính lại vỗ vỗ gương mặt của cô, vén tóc của cô lên, “Thử để tóc dài đi.” Vuốt ve mái tóc của cô, anh khàn giọng nói.

Trái tim Nhan Tịch khẽ run lên, anh bảo cô nuôi tóc dài sao?

“Không thích! Tóc dài phải dưỡng rất nhiều.” Nhan Tịch bĩu môi cự tuyệt, trong lòng lại như cô gái nhỏ mới biết yêu, quyết định sau này không cắt tóc ngắn nữa....

Lục Khải Chính cười cười, không miễn cưỡng cô, hôn lên miệng cô một cái, “Đừng cả ngày vui đầu trong nhà, không có việc gì thì ra ngoài đi dạo, rèn luyện thân thể nhiều hơn đi, thể lực của em không đạt tiêu chuẩn đâu!” Lục Khải Chính dạy dỗ cô, khuôn mặt nhỏ của Nhan Tịch lại đỏ lên, lúc hoan ái, anh kêu cô cử động mà cô không có chút sức lực nào.

“Cút!” Tức giận đẩy anh ra, găm nhẹ nói, người đàn ông này thật xấu xa!

“Hai tháng tới anh thật sự rất bận, không có việc gì chuyện quan trọng, thì đừng tìm anh.” Lục Khải Chính đứng dậy, nói thêm với cô.

“Em không thèm tìm anh đâu!” Cô bưng bình nói, trong lòng lại cảm thấy mất mát. Lục Khải Chính bắt đầu cười cười, bước nhanh rời đi. Nhan Tịch vốn định tiễn anh, nhưng khi ra đến ngoài phòng thì anh đã rời đi rồi....

Khi ăn sáng xong, Nhan Tịch liền tìm thuốc tránh thai lần trước chưa uống hết, mặc dù biết uống thuốc này sẽ tổn hại cơ thể, nhưng cô vẫn uống.

“Chị uống thuốc gì vậy?” Úc Tử Duyệt thấy cô len lén tìm thuốc uống, liền hỏi. .

“Không có, không có gì! Duyệt Duyệt, mau ăn cơm đi!” Nhan Tịch hoảng hốt nói, sau đó múc cho Úc Tử Duyệt một chén cháo, hai mắt cô sưng đỏ, vừa nhìn liền nhận ra được cô mới khóc.

“Lão Lục tới à?” Tối hôm qua cô có nghe được tiếng động của hai người, Úc Tử Duyệt xấu xa hỏi, chỉ thấy mặt của Nhan Tịch dần đỏ bừng lên, rồi khẽ gật đầu một cái.

“Bị anh ấy ẵm đến xương cũng chẳng còn rồi hả?” Úc Tử Duyệt xé bánh bao, cười ranh hỏi cô, chỉ thấy mặt của cô càng đỏ hơn, ngẩng đầu lên, nhìn cô xem thường, “Ăn đồ của em đi!”

Úc Tử Duyệt cười cười, hai người cũng không nói thêm gì nữa.

Hơn một tháng sau, Nhan Tịch phát hiện cơ thể mình thường rã rời mệt mỏi, buổi sáng thường hay bị nôn, kinh nguyệt cũng không thấy tới.

Một dự cảm không lành khiến cô nhắm mắt đến hiệu thuốc mua que thử thai, vừa nhìn thấy kết quả, cả người cô sững lại như hóa đá!

Không phải cô đã uống thuốc rồi sao? Sao còn có thể mang thai được? Nhan Tịch buồn bực nghĩ, sau đó tra tài liệu mới biết được, thuốc tránh thai khẩn cấp là căn cứ vào thời kỳ rối loạn sinh lý của phụ nữ để đạt được hiệu quả tránh thai, một tháng chỉ có thể uống một lần, uống lần thứ hai sẽ không có tác dụng.

Cô thật là đúng lúc, mang thai mất rồi!

Mà hơn một tháng này Lục Khải Chính biệt vô âm tín như biến mất khỏi thế gian, cô không có cách nào liên lạc được với anh! Có đôi khi, cô không thể không hoài nghi anh lại lừa dối cô một lần nữa.

Chưa cưới đã mang thai khiến cô vô cùng hoang mang, hoảng loạn, không dám nói cho bất kỳ ai. Dưới sự gặng hỏi hết lần này đến lần khác của Úc Tử Duyệt, cô mới nói cho cô ấy biết!

“Duyệt Duyệt, em giữ bí mật giúp chị! Nhất định phải giữ bí mật này có được không? Nếu mẹ chị gọi điện thoại tới, em nhất định không được lỡ miệng! nói ra.” Nhan Tịch bắt lực nắm tay Úc Tử Duyệt, gần như cầu xin cô.

“Em hiểu mà! Chị yên tâm đi! Chị nhất định phải nói chuyện đứa bé cho Lão Lục biết, nghe chưa?” Úc Tử Duyệt trấn an Nhan Tịch, cũng đề nghị cô. Thân thể Nhan Tịch thoáng lay động, gật đầu một cái, thật ra thì cô gọi điện thoại cho Lục Khải Chính rất nhiều lần, nhưng không lần nào gọi được cả.

Thời gian ngày một ngày trôi qua, lòng Nhan Tịch càng ngày càng thêm lo sợ, chỉ sợ người nhà biết, thậm chí cô từng có ý định đi bỏ đứa bé này, nhưng cũng chỉ là ‘ý định’ mà thôi, vì cô rất cuộc vẫn không đành lòng. Buổi sáng hôm đó, cô lại gọi điện thoại cho anh, nhưng vẫn không ai bắt máy, cuối cùng cô quyết tâm gửi tin nhắn cho anh.

Con đàn bà hư hỏng! Tốt nhất là bỏ đi!

Nhìn tin nhắn anh gửi tới, cô gần như ngất xỉu lên giường, trái tim như bị xé thành từng mảnh.

Sau đó, Lục Khải Chính trở thành tội phạm bị truy nã, lúc cô nhìn thấy cái tin tức kia, liền gầm lên, nói Lục Khải Chính không phải người như vậy, nói anh là người tốt, nhưng cùng lúc đó, sinh mệnh bé nhỏ trong bụng cũng rời bỏ cô.

Trong khách sạn, Nhan Tịch ngã ngồi trên sàn nhà, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng xảy ra từ khi quen biết Lục Khải Chính đến bây giờ, lúc nhớ đến đứa bé kia cõi lòng tan nát đau đớn khiến cô không sao thở nổi....

Lục Khải Chính cũng hoàn hồn từ trong miền kí ức, quay đầu, khổ sở liếc nhìn khung cửa sổ nào đó của khách sạn....

277. Chương 277: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 10: Từng Người Truy Đuổi

Anh không hề biết đâu là cửa sổ phòng cô, nhưng vẫn nhìn theo hướng đó, giống như cô đang ở đó, cũng đang nhìn anh vậy. Thuốc lá từng điều từng điều bị dập tắt, một lượng lớn ni-cô-tin bị hít vào trong, khiến lồng ngực khó chịu, anh ho khan kịch liệt, nhưng càng ho, anh lại càng hút, như đang muốn tự hủy diệt mình.

Anh cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả, từng lời cô nói lần lượt vọng về, cô nói cô không yêu anh, cô nói cô chưa từng yêu anh, cô nói anh hãy buông tha cô....

Một gậy đó đối với anh cũng là một cơn ác mộng. Mỗi lần nghĩ đến một gậy đó, anh lại cảm thấy mình không xứng yêu cô, càng không xứng theo đuổi cô! Bởi vì anh không xứng làm một người đàn ông! Anh đã trở mặt nhìn cô bị người ta vũ nhục, chà đạp.

Định rút ra thêm một điều thuốc nữa anh mới nhận ra bao thuốc lá đã hết, “Khụ khụ, khụ khụ...” Lại ho khan kịch liệt không ngừng, lồng ngực như bị thiêu đốt, tay trái run rẩy ấn nút hạ cửa kính xe xuống, hít làn không khí trong lành bên ngoài vào, anh mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Anh vẫn không rời đi, dựa người vào thành ghế, mắt vẫn nhìn về phía cửa sổ khách sạn, nhìn từng ngọn đèn dần tắt.

Nhan Tịch đã cũng tắt đèn, cuộn mình vào trong chăn, chiếc giường xa lạ, mùi vị xa lạ, trái tim đau đớn khiến cô không cách nào đi vào giấc ngủ được. Những lời Lục Khải Chính nói, từng câu từng chữ bay lượn trong đầu. Tất cả mọi uất ức trong lòng cô sau khi nghe thấy anh nói câu yêu, toàn bộ như đều tan biến, cô cảm thấy, chỉ cần thế là đủ rồi.

Ít ra, cô không yêu đơn phương, ít ra, cô không nhìn lầm người, ít ra, trên thế gian này thực sự có tình yêu.

Có điều, trái tim và thân thể của cô đã không còn toàn vẹn, cô đã không còn tư cách nhận lấy tình yêu của anh nữa rồi.

“Cố Diệc Thần! Buông tôi ra.” Cửa phòng ngủ bị đá văng, Cố Diệc Thần kéo Lăng Bắc Sam, một tay quăng cô lên chiếc giường lớn màu xanh đậm! Lăng Bắc Sam ngà ngà say bị anh ném chóng mặt, hoảng sợ hét lên.

Cố Diệc Thần sắc mặt xanh mét đứng ở bên cạnh giường nhìn chằm chằm Lăng Bắc Sam trên giường, hai gò má cô ửng hồng, lông mày nhỏ nhắn nhíu chặt, thoát nhìn đáng vẻ rất khổ sở. Giùng giàng vùng đứng dậy, chiếc cúc áo vest trên người theo động tác mà bị bung ra.

“Lăng Bắc Sam! Nhìn bộ dạng em thế này là thế nào hả? Em qua đây cho tôi!” Cố Diệc Thần trừng mắt nhìn cô, tức giận quát, gương mặt tuần tú bởi vì tức giận mà có chút dữ tợn, anh lại kéo cổ tay cô, kéo cô dậy, lôi về phía phòng tắm.

“Cậu...cậu buông tôi ra! Cậu làm tôi đau đấy! Khốn kiếp! Cố Diệc Thần! Cậu muốn tạo phản hả?” Lăng Bắc Sam tức giận quát, không sao kháng cự lại được với sức kéo của Cố Diệc Thần, lúc này trong giọng nói vẫn còn mang vẻ phách lối cùng ra lệnh! Từ nhỏ đến lớn cô đã quen với việc sai bảo Cố Diệc Thần....

“A.....!”

“Lăng Bắc Sam! Em tỉnh táo lại cho tôi! Nhìn xem em biến thành dạng gì rồi? Lục Khải Chính không yêu em, vậy mà em còn không biết tự trọng quần chặt lấy anh ta à?” Không có một người đàn ông nào có thể chịu đựng được cảnh người phụ nữ mình yêu đi dây dưa với người đàn ông khác, cho dù anh không có tư cách ngăn cản cô!

Nhưng Cố Diệc Thần anh cũng bị cô làm ép nóng nảy, không thể chịu được nữa!

“A...Khụ... Cút!” Bị làn nước lạnh lẽo phun trên mặt, Lăng Bắc Sam càng không ngừng ho khan, giãy giụa. Cố Diệc Thần một tay cầm vôi hoa sen, một tay túm lấy cổ áo của cô, oán hận hành hạ cô! Thậm chí còn kích động đến mức muốn dìm chết cô!

Men say trong cơ thể vì bị kích thích như vậy liên biến mất hoàn toàn, Lăng Bắc Sam bị sắc nước, thậm chí còn có cảm giác nước chảy vào trong não, đầu óc co giật, ê ẩm! Cố Diệc Thần cuối cùng vẫn không đành lòng mà bỏ vôi hoa sen xuống.

“Bốp!” Ngay lúc anh không chú ý, Lăng Bắc Sam giơ tay nặng nề tát anh một cái!

Nửa bên má truyền đến cảm giác đau đớn tê dại làm Cố Diệc Thần tỉnh táo lại không ít, tròng mắt kinh ngạc nhìn Lăng Bắc Sam dính đầy nước trên mặt, tóc tailon xộn, váy áo xộc xệch, vẻ mặt hung dữ, “Cố Diệc Thần! Đừng tưởng rằng cậu thích tôi thì có tư cách quản tôi! Cậu nói tôi quần lầy Lục Khải Chính không buông? Cậu đối với tôi còn mặt dày hơn!” Lăng Bắc Sam nhìn anh, tức giận rống to.

Lời nói của Lăng Bắc Sam khiến trái tim Cố Diệc Thần đau đớn như bị đâm một dao! Cũng càng khơi dậy sự tức giận của anh. Lúc cô đang định bỏ ra ngoài, anh liền túm cô lại!

“Buông tôi ra! Cố Diệc Thần, cậu đừng không biết tự trọng như vậy!”

“Tôi con mẹ nó chính là không biết tự trọng mới thích người phụ nữ không biết phải trái như em!” Cố Diệc Thần nóng nảy gầm lên, một tay đè cô lên trên vách tường ốp gạch men sứ lạnh như băng, lưng của Lăng Bắc Sam đập mạnh vào tường, đau rất!

Chưa từng nhìn thấy bộ dạng tức giận thế này của Cố Diệc Thần, trong lòng Lăng Bắc Sam có chút sợ hãi, run rẩy. Cố Diệc Thần trước mắt là người luôn vâng lệnh nghe theo cô, là Cố Diệc Thần trước giờ không dám lớn giọng nói chuyện với cô sao?

“Xoẹt!”

“Á...! Anh làm gì vậy?...Ừm.” Làn váy bị anh vén lên, quần lót bị anh xé ra, Lăng Bắc Sam hoảng sợ kêu lên, liền ngay đó đôi môi đã bị anh chặn lại, Cố Diệc Thần như phát điên mà gặm cắn miệng của cô, ép lên thân thể của cô, bàn tay xé rách quần áo của cô...

Cánh tay vung vẩy phản kháng của cô bị anh túm lấy, giơ cao lên phía đỉnh đầu, cô hung hăng cắn vào môi của anh, nhưng anh lại như không có chút cảm giác đau đớn nào, vẫn không chịu buông cô ra....

Lăng Bắc Sam sợ hãi, vùng vẫy, nhưng làm thế nào cũng chống không lại được sức lực của anh. Cố Diệc Thần nhanh chóng cởi quần áo đang trói buộc trên người, sau đó giữ chặt hông của cô, nâng cao thân thể của cô lên, nặng nề đi vào...

“Á...!” Phần dưới đột nhiên bị lấp đầy khiến cô đau đớn thét lên chói tai, cảm giác đau rất khiến cô khổ sở nhứ chặt hàng lông mày. Giờ phút này Cố Diệc Thần cũng vô cùng sung sướng, hưởng thụ được sự chặt khít ấm áp đó, vẻ mặt như không tin được mình đã chiếm đoạt cô!

Sắc mặt của Lăng Bắc Sam bởi vì tuyệt vọng mà trở nên trắng bệch, toàn thân cứng đờ quên mất phản kháng, trong lúc nhất thời, trong phòng tắm rơi vào yên lặng, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của mỗi người vấp vấp trong không gian yên tĩnh——

“Cố Diệc Thần! Buông tôi ra! Khốn kiếp! Súc sinh! Cút! Cút ra ngoài!” Một hồi lâu sau, Lăng Bắc Sam gào lên, haitay đánh như điên vào bả vai của anh, liều mạng giãy giụa! Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, là vì tuyệt vọng, hay là vì đau đớn, đã không phân rõ được....

“Đừng nhúc nhích! Anh không muốn thương tổn em.”

“Cút! Súc sinh ghê tởm! Cố Diệc Thần, cậu là kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ! Tôi muốn kiện cậu! Tôi muốn đến Tổng bộ không quân kiện cậu! Tôi muốn làm cho cậu thân bại danh liệt! Đồ vô sỉ!” Lăng Bắc Sam như bị điên vừa đánh vào người anh, vừa gào thét, từng câu từng chữ giống như là kim đâm vào trái tim anh, đau đớn vô cùng!

Giờ phút này, anh cũng cảm thấy mình thật hèn hạ, anh đã cưỡng bức cô!

Cầm giác được anh đang buông lỏng cơ thể mình ra, Lăng Bắc Sam liều mạng đẩy Cố Diệc Thần ra, cảm giác lấp đầy kia liền biến mất, giữa hai chân co rút, cô nhếch nhác kéo làn váy xuống, cảm hận trừng trừng nhìn anh, “Cậu chờ chịu trừng phạt đi! Cậu là tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ! Đời này Lăng Bắc Sam tôi cũng sẽ không bao giờ chấp nhận cậu đâu!” Tức giận gào lên, tim từng không ngừng co rút, cô gào xong liền xông ra ngoài.

Đầu óc Cố Diệc Thần ong ong, sững sờ đứng đó một hồi lâu, sau khi phục hồi tinh thần, anh vùng vác đi, nặng nề nện xuống tường gạch men sứ.

Lời cô cảnh cáo anh, lời cô châm chọc anh vừa rồi khiến tổn thương anh vô cùng sâu sắc.

“A lô.Lục Khải Chính! Em...em bị người cưỡng bức rồi!” Điện thoại vừa mới được kết nối, Lăng Bắc Sam không để ý mà hét lớn vào trong ống nghe, bên lề đường u tối, cô ôm chặt lấy thân thể của mình, gào xong, khóc không thành tiếng.

Lục Khải Chính đang ngồi ngây người vì lời của cô mà tỉnh táo lại, nghi ngờ cô đang gạt anh, nhưng nghe tiếng khóc của cô lại không giống như là giả, “Em ở đâu?” Anh mềm giọng hỏi.

Lăng Bắc Sam thút tha thút thít nói cho anh địa chỉ, rồi cúp điện thoại. Lục Khải Chính vội vàng khởi động xe, chạy tới địa chỉ cô nói.

Lúc Lục Khải Chính tìm được cô thì thấy bộ dạng cô rất chật vật, cuộn mình ngồi ở bên vườn hoa. Lăng Bắc Sam phản ứng một lúc lâu mới nhìn rõ Lục Khải Chính đứng trong ánh đèn chói mắt, sau đó, cô vội vã đứng dậy, nhào vào trong ngực của anh!

“Hu....” Lăng Bắc Sam ôm chặt cơ thể Lục Khải Chính, đau lòng khóc thành tiếng, toàn thân run rẩy.Lục Khải Chính định đẩy cô ra, nhưng đây là lần đầu tiên cô biểu hiện ra bộ dạng đau lòng như vậy trước mặt anh khiến anh có chút không nỡ.Nhớ tới lời cô vừa nói trong điện thoại, trong lòng Lục Khải Chính càng rối bời.

Cô ấy không phải được Cố Diệc Thần mang đi sao?

Dựa vào kinh nghiệm làm việc nhiều năm của anh, nhìn vào ánh mắt của Lăng Bắc Sam anh biết, cô không nói dối.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngoài mặt anh tỉnh táo hỏi, trong lòng cũng có chút lo lắng, đối với cô, cho dù anh không có tình yêu nam nữ, nhưng cũng có tình anh em!

Nghe thấy anh hỏi, thân thể Lăng Bắc Sam chợt cứng đờ, nhớ tới việc bản thân vừa bị Cố Diệc Thần cưỡng hiếp, trong lòng đau nhói, cô thật lòng muốn kiện Cố Diệc Thần sao? Cô thực lòng nói cho Lục Khải Chính biết là Cố Diệc Thần cưỡng hiếp sao? Nghĩ đến việc Cố Diệc Thần có thể sẽ bị xử theo quân pháp, trong lòng cô liền do dự.

Những lời lúc này cô hét lên với Cố Diệc Thần cũng chỉ là nhất thời tức giận thôi.

“Ai làm? Có bị thương không? Đi bệnh viện nhé?” Lục Khải Chính đẩy cô đang ôm chặt trong ngực mình ra, nhìn khuôn mặt giàn giụa nước mắt của cô, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Bắc Sam nhìn anh, không ngừng lắc đầu, “Không có, không đi... Không được nói cho người khác! Em...em không biết.” Lời Lăng Bắc Sam nói không mạch lạc, có ý bao che cho Cố Diệc Thần. Ngay cả chính cô cũng có chút kinh ngạc, theo tính cách của cô, đã sớm đến quân khu kiện Cố Diệc Thần rồi!

“Là Cố Diệc Thần, đúng không?” Lục Khải Chính nhìn cô, hỏi ra miệng.Nếu không còn có thể là ai? Nếu Cố Diệc Thần dẫn Lăng Bắc Sam đi, nhất định sẽ không để cho người khác có cơ hội đụng đến cô! Trong suốt chừng ấy năm, Cố Diệc Thần vẫn luôn làm Hộ Hoa Sứ Giả của Lăng Bắc Sam.

“Không phải!” Lăng Bắc Sam lớn tiếng phản bác, “Em muốn tắm, anh đưa em về nhà trọ của em được không?” Lăng Bắc Sam nhìn anh, run run giọng nói.Lục Khải Chính gật đầu, bước đi, hai chân Lăng Bắc Sam lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống. Lục Khải Chính không suy nghĩ nhiều, cúi xuống bế bổng cô lên, đưa vào xe của mình.

Anh lái xe chạy thẳng tới khu nhà trọ bên ngoài cửa cô. Lăng Bắc Sam từ nhỏ đến lớn luôn thích độc lập, sau khi về nước, liền mua một căn nhà đơn, sống một mình, cũng rất ít khi về nhà.

Cô ngồi ở ghế sau, thân thể vẫn co quắp lại, trong đầu là khuôn mặt dữ tợn của Cố Diệc Thần, cùng với cảm giác anh xông vào trong cơ thể cô.

Cô bị Cố Diệc Thần....

Không! Sao có thể như thế được?Sao cô có thể kích động mà nói cho Lục Khải Chính biết?Như vậy không phải hai người bọn họ càng không có khả năng rồi không?Lòng Lăng Bắc Sam lòng rối như mớ bòng bong, không biết làm sao cho cho đúng, cô chỉ biết, mục tiêu của cô vẫn là Lục Khải Chính!

Trong lòng Lục Khải Chính cũng đang vô cùng phiền loạn, biết rõ việc này là do Cố Diệc Thần làm, nhưng giống như lại không được như ý! Anh chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa.

Bé Lăng Bắc Sam đi vào căn nhà trọ của cô, giờ phút này Lăng Bắc Sam mất đi vẻ cường thế vốn có, vùi đầu vào trong ngực Lục Khải Chính giống như một chú chim non sợ cành cong.

“Đi trước tắm!”Đặt cô xuống, Lục Khải Chính nhỏ giọng nói.

Lăng Bắc Sam nhìn gương mặt tuần tú có chút tiêu tụy phiền muộn của Lục Khải Chính nhẹ gật đầu, “Giúp em giữ bí mật.”Cô nói, thâm nghĩ, Lục Khải Chính hẳn là biết Cố Diệc Thần làm.

“Cậu ấy, thật ra thì không...không thực hiện được.” Cúi đầu, nhỏ giọng bổ sung. Cô không muốn chuyện này bị làm ồn ã, cũng có một chút xấu lòng riêng.

Lục Khải Chính thở ra một hơi, quả đúng như anh suy đoán, “Anh sẽ giữ bí mật, đi tắm đi!”Lục Khải Chính khẳng định với cô, Lăng Bắc Sam gật đầu một cái, rồi di chuyển bước chân, nhanh chóng đi vào phòng ngủ.

Không còn cảm thấy đau đớn tê liệt nữa, cảm giác đau rát kia đã sớm biến mất, Lăng Bắc Sam không ngừng chà xát thân thể mình, đáng vẻ dữ tợn vừa rồi của Cố Diệc Thần vẫn không biến mất trong đầu.

“Khốn kiếp.”Cô nhỏ giọng mắng, nước mắt không ngừng rơi xuống, tại sao cậu ta lại đối xử với mình như vậy?

Lăng Bắc Sam! Không sao mà, mày vẫn sạch sẽ! Mày cũng không phải là người phụ nữ cổ hủ! Trong lòng cô tự khuyên nhủ mình như vậy, nhưng những lý do này dường như cũng không thể an ủi cô.Thứ cô để ý không phải là những điều này, mà là thái độ tàn nhẫn của Cố Diệc Thần đối với cô!

Lục Khải Chính ngồi trên ghế salon phòng khách của Lăng Bắc Sam, mệt mỏi day huyệt thái dương, đầu óc hỗn loạn...

Qua hồi lâu, Lăng Bắc Sam mới ra ngoài, trên người bọc khăn tắm thật dày, đến khi cô đi tới bên cạnh, Lục Khải Chính mới thức tỉnh, “Có chỗ nào không thoải mái không?Có cần đi bệnh viện không?”Lục Khải Chính đứng dậy, nhìn cô chỉ bọc một chiếc khăn tắm trên người, hỏi.

“Không cần đi bệnh viện đâu.Tối nay anh ở lại được không?”Lăng Bắc Sam nhỏ giọng nói.

“Không được!Nếu em đã không có việc gì thì nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Lục Khải Chính lạnh nhạt nói, tối nay bị Nhan Tịch làm tổn thương, lại bị Lăng Bắc Sam giày vò, giờ phút này, trái tim và sức lực đều đã vô cùng rệu rã!

“Không muốn!Anh ở lại đi! Em sợ cậu ấy sẽ tới...” Lăng Bắc Sam vội vàng túm lấy cánh tay Lục Khải Chính, gần như cầu khẩn nói, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.Lục Khải Chính nhíu mày, “Cố Diệc Thần không phải loại người như vậy!”

“Cậu ta thích em! Cậu ta thiếu chút nữa thì đã cưỡng hiếp em! Những lời em nói đều là thật! Lục Khải Chính! Tất cả đều tại anh! Tất cả đều là tại anh! Khốn kiếp!...”Lăng Bắc Sam nhìn Lục Khải Chính cảm phần rống lên, trên mặt cũng lộ vẻ khổ sở.

Đang trách anh sao?

Lục Khải Chính biết, không ít thì nhiều anh cũng làm Lăng Bắc Sam bị tổn thương, cho dù là cô yêu đơn phương.

“Em đi ngủ đi, anh ở đây coi chừng.” Trấn an cô, anh ngồi xuống ghế sa lon, Lăng Bắc Sam gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì nữa, quay vào phòng của mình.

Lục Khải Chính vô tri vô giác ngủ cả đêm trên ghế sa lon phòng khách, lúc giật mình tỉnh giấc đã là tám rưỡi, nhìn đồng hồ, nhớ ra chín giờ rưỡi là tới giờ bay của Nhan Tịch, anh vội vã nhảy người lên, định rời đi. Lúc này Lăng Bắc Sam đã ăn mặc chỉnh tề từ phòng ngủ ra ngoài, đi theo anh ra cửa.

Lục Khải Chính nhìn tinh thần của cô dường như đã khôi phục lại, trong lòng có chút yên tâm, “Em đi làm đây.” Lăng Bắc Sam khàn giọng nói. Lục Khải Chính gật đầu, cùng cô đi xuống lầu, ra khỏi khu nhà trọ. Cách đó không xa, mấy tên chó săn trốn ở trong góc, hướng về phía bóng dáng dựa sát vào nhau của hai người, không ngừng chụp ảnh.

278. Chương 278: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 11

Bởi vì vội vã đến sân bay Lục Khải Chính không hề phát hiện có người đang lén chụp ảnh mình, xe của Lăng Bắc Sam vẫn còn ở bãi đậu xe của khách sạn, nên Lục Khải Chính chở cô đi một đoạn đường!

“Bây giờ anh phải đi tiễn Nhan Tịch, em tự lái xe đến công ty nhé!” Dừng xe sát ở ven đường, Lục Khải Chính liếc nhìn Lăng Bắc Sam ngồi ở ghế phụ, trầm giọng nói. Lăng Bắc Sam đang đánh lại phấn mắt lên đôi mắt sưng đỏ của mình, nghe thấy lời anh nói liền khựng lại.

“Bắc Sam, A Thần đối với em là một lòng một dạ, qua nhiều năm như vậy, mọi người đều nhìn ra được...”

“Em đối với anh cũng là một lòng một dạ, tại sao anh không nhìn thấy?” Lục Khải Chính còn chưa nói hết, Lăng Bắc Sam đã quay đầu trừng mắt nhìn anh, nói lớn. Gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà có chút hung dữ, Lục Khải Chính nhếch môi cười cười, “Đến ngay cả yêu hay không yêu em cũng không xác định được. Tình ngộ đi! Tình cảm Cố Diệc Thần dành cho em, cùng tình cảm em dành cho anh không giống nhau!”

Lục Khải Chính nói xong liền xuống xe, mở cửa xe cho cô.

Lăng Bắc Sam trong lòng bất mãn xuống xe, Lục Khải Chính nhanh chóng lên xe, vội vã rời đi.

Lăng Bắc Sam ngơ ngẩn đứng ở bên đường nhìn xe của anh dần biến mất, trái tim hoang mang, rối bời. Trong đầu không khỏi hiện lên vẻ mặt bị tổn thương của Cố Diệc Thần. Cô không gọi xe mà cứ đi trên đường như vậy. Tại sao mình không đi tố cáo Cố Diệc Thần? Là không muốn gây thêm rắc rối hay là không nữ?

Suốt bao năm nay Cố Diệc Thần đối tốt với cô như thế nào, chăm sóc cô như thế nào cô đều thấy rõ, cũng hết sức hưởng thụ sự chăm sóc đó. Cô vẫn còn sau khi đính hôn với Lục Khải Chính, đến sinh nhật mình cô không còn được nhận quà của Cố Diệc Thần nữa trong lòng cảm thấy có chút gì đó mất mát....

Cô còn nhiều lần gọi điện thoại cho Cố Diệc Thần, nói muốn quà sinh nhật của anh, anh hỏi cô, “Lăng Bắc Sam, không phải em không thích sao? Đính hôn rồi còn tìm tôi là có ý gì?” Chính cô đã mập mờ không rõ với anh, khiến cho tình cảm của Cố Diệc Thần đối với cô vương vấn mãi không dứt được.

Cô cũng không biết lúc đó tâm trạng của mình là gì nữa, một loại tâm trạng mà khiến bản thân cô cũng rất xem thường!

Lục Khải Chính từ trước tới giờ chưa từng tặng cô quà gì, cho nên cô cũng không chờ mong được anh tặng, Cố Diệc Thần thì ngược lại, hàng năm đều tặng quà cho cô, hơn nữa cũng đều giống với mong ước của cô, đột nhiên anh không tặng nữa, cô cảm thấy không quen .

Lần đó, cô đã hoảng loạn cúp điện thoại, một mình ở Australia, uống rượu giải sầu.

Lục Khải Chính chạy nhanh đến sân bay trước Nhan Tịch, trốn ở một góc, nhìn cô đi cùng những người đồng nghiệp đang vui vẻ nói cười. Hôm nay cô mặc rất giản dị, chân đi đôi giày da nhỏ, mặc chiếc quần bó màu trắng, chiếc áo kẻ trắng đen rộng thùng thình khoác bên ngoài chiếc áo sơ mi trắng, đeo túi xách.

So với lúc mới gặp anh cô gầy đi rất nhiều, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu như em bé giờ đã gầy như cái mũi khoan rồi. Lúc này, cô không nói gì cả, thất thần đứng trong đoàn người.

Cô đang nghĩ gì thế?

Tình tiết của tiểu thuyết, hay là một người nào đó?

Cô cũng thường hay sao nhãng thất thần, rơi vào thế giới của riêng mình, điểm này, anh đã từng thấy qua, Lục Khải Chính cũng chợt phát hiện ra, thời gian anh và cô ở bên nhau thực sự quá ít, chỉ được mấy lần. Nhưng cũng chính mấy lần ấy đã làm anh chú ý tới cô.

Anh cũng không hiểu được, rốt cuộc cô có cái gì tốt.

Chỉ là cảm thấy không chịu đựng được khi cô nghĩ đến người khác, giống như giờ phút này, anh rất muốn tiến lên, lôi cô ra khỏi suy nghĩ thất thần, hỏi cô đang suy nghĩ gì, nói cho anh biết, để cho anh và cô cùng nhau chia sẻ hoặc là gánh chịu, anh không muốn cô phải chịu đựng một mình như vậy.....

Nhan Tịch bị chủ nhiệm vỗ vào bả vai, hoàn hồn, mới phát hiện ra mình bị mất hồn đã lâu, cô có chút ngượng ngùng thè lưỡi cười cười, vội vàng tiến lên, theo đoàn người kiểm tra hành lý. Khi tiến tới chỗ kiểm hành ký, cô theo bản năng quay đầu lại, nhìn quanh một lượt....

Mình đang chờ đợi tình tiết như trong tiểu thuyết hay trong các bộ phim truyền hình sao?

Cô cười nhạt, quay đầu.

Lúc cô quay đầu lại, Lục Khải Chính tưởng rằng cô đã phát hiện ra anh, trong lòng vô cùng kích động, anh còn thấy được khóe miệng cô đang cười. Anh biết cô không phát hiện ra anh, nhưng anh vẫn coi như cô đang cười tạm biệt anh.....

Lục Khải Chính, chúng ta cứ như vậy đi.

Sau khi lên máy bay, đeo bịt mắt, cô trầm nghĩ. Lại một lần nữa rời xa thành phố đã khiến trái tim và thân thể cô bị tổn thương, trong lòng cô vẫn cuộn cuộn sóng lớn.

Lục Khải Chính nhìn máy bay bay qua đỉnh đầu, bay về phía Tây Nam, tìm anh dường như cũng bay theo chiếc máy bay kia.

Lúc anh tưởng rằng có thể thoải mái yêu, có thể không chút cố kỵ ở bên cô, thì cô lại không yêu anh nữa, mà anh cũng không còn đủ tư cách. Lục Khải Chính không hiểu, anh nằm vùng suốt chừng ấy năm, rốt cuộc có đáng giá hay không.... Buổi lễ chúc mừng anh không đến tham dự, hơn nữa cũng không có mặt mũi nào mà tham dự.

Anh chỉ biết, vì để phá vụ án này, anh đã trở mắt nhìn cô bị người đàn ông khác làm nhục, trở mắt nhìn cô bị người khác chọc ột gây.

Lục Khải Chính thần thờ bước đi, gương mặt tuần tú hốc hác, hai mắt hằn đầy tia máu, cảm mạo lún phún râu.

“Bịch!”

“Cứu với! Có người ngất xỉu!”

Bóng dáng cao lớn màu đen đột nhiên ngã xuống, ‘bịch’ một tiếng, khiến hành khách trong phi trường hoảng loạn, sợ hãi kêu lên.

Chỉ chốc lát sau, Lục Khải Chính được xe cấp cứu đưa đi.

Di chứng trước đây, mệt nhọc quá độ, thể lực cạn kiệt, Lục Khải Chính bất tỉnh, hôn mê suốt một ngày trong bệnh viện mới tỉnh dậy.

Đến hôm sau, tin tức của Lục Khải Chính và Lăng Bắc Sam đủ để chấn động cả Thủ Đô, thậm chí cả giới quân sự và chính trị của cả nước....

‘Kết thúc 17 năm yêu nhau, việc kết thân của hai nhà Lăng Lục vào cuối năm đầy hứa hẹn’: Lục Khải Chính bế Lăng Bắc Sam lên xe, đi đến chỗ trọ của cô, buổi sáng hôm sau lại cùng nhau ra ngoài, còn có một vài bức ảnh làm bằng chứng. Toàn là bài nói về quá trình yêu đương song gió của hai người, Lục Khải Chính vì nhiệm vụ mà chia tay với Lăng Bắc Sam, bây giờ vụ án kết thúc hai người lại tái hợp. Bài báo còn nói, lần này việc kết thân của hai nhà Lăng Lục kết thân mang đến lợi ích lớn cho tập đoàn.

Cũng hoàn toàn đập đổ lời đồn quan hệ giữa hai nhà Lăng Lục bị rạn nứt khiến cho địa vị trong giới chính trị và quân sự của hai nhà Lăng Lục càng không thể lay động.

Lục Khải Chính vừa mới tỉnh lại liền thấy được tin tức này, anh tức giận tới mức ném điện thoại di động xuống đất!

Kể nào viết bài này? Kể nào dám đưa tin xằng bậy như vậy? Chưa được sự cho phép của nhà họ Lục và nhà họ Lăng, đơn vị truyền thông nào lại to gan dám đưa tin như vậy? Lục Khải Chính tức giận định xuống giường, thì đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Ba mẹ anh, bà Chu Tú Lan, ông Lục Vinh Trác, cả em gái anh, Lục Khải Lâm đều đi vào.

“Ý của ai?” Lục Khải Chính gầm nhẹ, sau đó xuống giường, đi tới bên bàn, nhấc điện thoại lên nhấn một dãy số, “Đập chết kẻ nào đưa tin tức xằng bậy kia cho tôi!” Lục Khải Chính quát lớn, lúc này Chu Tú Lan vội tiến lên, nhấn nút cúp máy.

Lục Khải Chính ném điện thoại xuống, nhìn bà chăm chăm, mắt vẫn tia máu. Lục Khải Lâm cũng tiến lại gần, “Anh à.” Cô nhỏ giọng gọi, ý bảo anh không nên đối nghịch với ba mẹ.

“Khải Chính, nếu báo chí đã đăng như vậy, ảnh của con và Bắc Sam cũng đã bị đưa lên, chi bằng mượn cơ hội này công bố chuyện hôn sự của hai con!” Chu Tú Lan mở miệng, mặt không đổi sắc nói.

“Bốp!”

“Anh!”

Lục Khải Chính tức giận gạt đổ điện thoại, bình hoa trên bàn xuống, “Ai nói tôi sẽ kết hôn với Lăng Bắc Sam?” Lục Khải Chính rống to, gân xanh trên trán nổi lên, gương mặt tiêu tụy đầy vẻ dữ tợn, vô cùng kích động, hai tay nắm chặt lại.

“Chuyện này không thể tùy ý con được!” Chu Tú Lan nói .

“Lục Khải Chính! Sao con lại càng ngày càng hồ đồ như vậy? Tương lai còn phải là người làm nên việc lớn, sao có thể để chuyện nữ nhi thường tình làm vướng chân?” Lục Vinh Trác tiến tới, nghiêm mặt giáo huấn Lục Khải Chính.

Khóe miệng Lục Khải Chính khẽ nhếch lên, nhìn bọn họ, “Tôi con mẹ nó bây giờ muốn sống vì bản thân một lần!” Anh ngang ngược nói, ba năm trước, vì vụ án này anh đòi ra biển buôn bán, bọn họ không chịu, nhất quyết bắt anh phải đính hôn với Lăng Bắc Sam mới đồng ý, anh thỏa hiệp một lần.

Lần này, anh chỉ muốn sống vì bản thân một lần, không được sao?

Ở trong mắt bọn họ, hôn nhân chính là ích lợi. Lục Khải Chính anh chính là vật hy sinh, em gái Lục Khải Lâm của anh cũng giống như vậy. Nhưng ít nhất cô ấy cũng được gả cho người mình ngưỡng mộ.

“Hừ đồn! Mày dám nói với ba mẹ mày như vậy sao? Lục Vinh Trác xanh mặt quát anh.

“Ba.” Lục Khải Lâm đứng ở đó không biết làm sao, nhìn vẻ mặt Lục Khải Chính tràn đầy đau khổ, cảm giác chán nản mệt mỏi cũng theo đó mà sinh ra, “Tại sao các người lại luôn ép buộc chúng tôi? Chúng tôi là con của các người mà! Trong mắt các người, chúng tôi không chỉ là con cái, mà còn là công cụ để các người lợi dụng, có phải không?”

Lục Khải Lâm quát lên, “Bốp!” Chu Tú Lan vung tay một cái, đánh lên mặt Lục Khải Lâm.

“Khải Lâm.” Lục Khải Chính thấy em gái bị đánh, vội vã kéo cô, bảo vệ ở sau lưng.

“Đây không phải chỗ để con lên tiếng! Kết hôn nhiều năm như vậy cũng chưa sinh được đứa con nào, con còn có mặt mũi không? Chu Tú Lan tức giận nói, Lục Khải Lâm bụm mặt, kinh ngạc, đây chính là người mẹ sinh ra cô sao?.....

“Bà là mẹ của tôi sao? Không, bà không phải là mẹ của tôi! Lúc tôi ở Tô Thành bị khinh rẻ, thì các người đang làm gì hả?” Lục Khải Lâm từ sau lưng Lục Khải Chính lao lên, hướng về phía hai người kia rống to, lòng tràn đầy uất ức khiến cô không nhịn được mà hét lên chuyện kia.

Lời của cô làm cả nhà ngơ ngẩn, bao gồm cả Lục Khải Chính.

“Khải Lâm!” Đúng lúc này, Lăng Bắc Diệp đứng ở cửa phòng bệnh đã lâu vội vọt vào, lo lắng gọi cô một tiếng, sau đó kéo cô vào trong ngực. Lục Khải Lâm đưa tay ôm Lăng Bắc Diệp thật chặt, trên thế giới này, đây là người duy nhất cô có thể dựa vào.

“Các người không hề quan tâm chúng tôi sống có tốt hay không, trong mắt các người lúc nào cũng chỉ có lợi ích!” Lục Khải Lâm dựa vào lồng ngực Lăng Bắc Diệp, nhìn chăm chăm về mặt lạnh lùng của ba mẹ mình, khóc lóc rống lên.

“Khải Lâm, không được nói như thế với ba mẹ. Chúng ta đi thôi!” Lăng Bắc Diệp không ngừng vỗ về cô, gạt đầu với ba mẹ cô, rồi đưa cô rời đi.

“Các người không cảm thấy áy náy chút nào sao?” Lục Khải Chính cười lạnh hỏi, sắc mặt của Lục Vinh Trác và Chu Tú Lan sượng ngắc.

“Lục Khải Chính, con cũng nên cảm thấy hổ thẹn với Bắc Sam và nhà họ Lăng! Con phải biết, chuyện này nếu bị lên báo hậu quả sẽ lớn thế nào!” Chu Tú Lan vẫn không mềm lòng nói, lợi dụng tính trách nhiệm của con trai để uy hiếp.

Bọn họ nói xong, rời đi.

Lúc Nhan Tịch đọc được bài báo kia, cười khổ, sau đó lại tự làm khổ mình.

279. Chương 279: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 12: Đốc Sức Theo Đuổi Cô

Đọc xong bài báo, Nhan Tịch không khỏi vì phần tình cảm đã qua của hai người mà thổn thức, đến mức có thể viết được thành một bộ tiểu thuyết ngôn tình cảm động. Theo những hìg bài báo kia viết, Lục Khải Chính và Lăng Bắc Sam là thanh mai trúc mã, từ thời niên thiếu đã mến nhau, mấy năm trước đính hôn, hai năm sau đó lại vì công việc của Lục Khải Chính mà hủy hôn, hiện tại, hai người đã hứa hẹn cuối năm sẽ tiến hành hôn sự, đến lúc đó quan hệ giữa Lục gia và Lăng gia càng thêm thân thiết.

Những lời này không đả kích được cô, mà khiến cô kích động chính là những bức ảnh chụp Lục Khải Chính bế Lăng Bắc Sam lên xe, đến nhà trọ, rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Trái tim đau đớn dữ dội, cũng không nhịn được mà tự cười giễu, đêm đó anh ta vừa nói với cô là không yêu Lăng Bắc Sam, vậy mà mới được mấy tiếng đã liền ở cùng cô ấy, là có ý gì? Lắc lắc đầu, không muốn tự làm khổ mình, cô quăng tờ báo vào thùng rác.

Nếu đã muốn quên đi, thì nên dứt khoát.

“Nhan Tịch, tổng biên tập tìm cô.”

“Vâng!” Nhan Tịch vội vàng hoàn hồn, cười đáp, sau đó cầm lấy một tập văn kiện rời đi. Chỗ cô làm là một công ty truyền thông văn hóa, chủ yếu xuất bản các loại tạp chí tuổi trẻ, cô làm ở khâu xuất bản, công việc hàng ngày là làm kiểm tra, chỉnh sửa.

Công việc không có nhiều hạn chế, đãi ngộ cũng coi như không tệ, tổng biên tập Kha Thần là người sáng lập công ty còn là người quen của cô, cũng là thần tượng lúc cô học trung học, lớn hơn cô vài khóa.

Lễ phép gõ cửa phòng tổng biên tập, sau khi được sự đồng ý, Nhan Tịch bước vào. Phòng làm việc trang hoàng, xa hoa không nhiễm một chút bụi, tổng biên tập Kha Thần mặc áo sơ mi màu trắng ngồi trước màn hình máy vi tính, đang nhìn báo cáo quý.

Nhan Tịch đến gần, đặt tài liệu trên bàn làm việc của anh, không lên tiếng, Kha Thần là một người dễ phát cáu, bình thường nếu anh không mở miệng nói chuyện, cấp dưới không được phép quấy rầy anh làm việc, chỉ có thể chờ. Nhan Tịch lớn mật ngẩng đầu lên đánh giá thần tượng thời trung học này của mình, trong đầu nhớ lại những bài viết đa sầu đa cảm của Kha Thần ngày trước.

Khẽ nhếch môi, cười cười, lại không khỏi cảm thấy, bộ dạng của Kha Thần thật đúng là rất giống một cây hoa, đã sắp ba mươi tuổi vẫn còn như thiếu niên.

Hồi lâu, Kha Thần mới nâng tách lên, nhấp một ngụm cà phê, đóng bản biểu, uống một hớp nữa rồi mới mở tài liệu ra.

“Tổng biên tập Kha, đây là bản tổng kết về hoạt động của hội sách Thủ đô.”

“Tôi biết rồi.” Đôi môi mỏng xinh đẹp khẽ mở, Kha Thần nhàn nhạt nói, giọng điệu rất nhạt, nhưng lộ ra vẻ uy nghiêm. Nhan Tịch ý thức được mình vừa lỡ miệng mở lời trước, le lưỡi một cái, nghĩ thầm quy củ thật đúng là nhiều!

Nhưng trong lòng cũng âm thầm bội phục anh ta, chỉ trong khoảng thời gian mấy năm đã tạo được một ấn phẩm tạp chí tuổi trẻ thành công như thế này, nuôi dưỡng một đội ngũ tác giả ưu tú không nói, lượng tiêu thụ mỗi tháng của tạp chí bọn họ luôn đứng đầu bảng, tác phẩm xuất bản của mỗi tác giả trong công ty đều làm người ta chắc lưỡi hít hà, nhất là tác phẩm xuất bản của chính bản thân anh ta. Đây là điều mà những tác giả văn học mạng nghiệp dư như cô không bao giờ có thể làm được.

“Hiện tại bình quân mỗi tháng tiền nhuận bút là bao nhiêu?” Kha Thần để tài liệu xuống một bên, hơi ngước đầu, nhìn cô, hỏi.

Câu hỏi của anh khiến lòng Nhan Tịch chột căng thẳng. Có khi nào anh ta đã phát hiện ra cô đang viết tiểu thuyết mạng không? Nghĩ như vậy khiến trong lòng cô càng hoảng loạn, chỉ sợ mất công việc này.

“Tổng biên tập Kha, tôi chỉ dân viết nghiệp dư, nghĩ gì viết nấy, không nghĩ được thì thôi. Sẽ không làm ảnh hưởng đến hiệu suất công việc của tôi đâu ạ!” Nhan Tịch vội vàng nói, gần đây cô còn không dám viết bản thảo ở công ty nữa.

“Có từng nghĩ đến việc viết tiểu thuyết thanh xuân chưa?” Kha Thần không biểu lộ chút tức giận nào cả, chỉ ngước đầu hỏi cô.

“Dạ?”

Nhan Tịch nghe thấy lời nói của anh mà ngây người, không ngờ vị sếp này lại đang gợi ý cho cô.

“Tổng biên tập Kha, tôi cảm thấy bản thân không thể viết được thể loại tiểu thuyết thanh xuân!” Cô đã là gái già hai mươi sáu tuổi có lẽ rồi, đầu thể viết những thứ suốt mướt, sến súa kia được.

Nghe thấy lời của cô đáp, Kha Thần gật đầu một cái, “Cô đi được rồi”. Sau khi phân phó xong liền không nói gì thêm nữa, càng khiến cho lòng Nhan Tịch thêm bồn chồn, rốt cuộc anh ta hỏi thế là có ý gì? Mặc dù tiền nhuận bút mỗi tháng không tệ, nhưng cô cũng muốn an ổn làm công việc giúp cuộc sống của cô ổn định này.

Cô chưa bao giờ ngờ được mình sẽ ở lại Tô Thành, tương lai mờ mịt không biết đi đâu về đâu như hiện tại.

Tình yêu, rốt cuộc vẫn rất xa xỉ. Chỉ có gia đình mới là chân thật nhất.

Lục Khải Chính nghĩ Nhan Tịch hẳn sẽ đọc được bài báo đó nên không ngừng gọi điện cho cô, nhưng mãi mà vẫn không có người nhận. Nếu không phải vẫn còn đang phải nằm viện, anh nhất định sẽ lái xe cả đêm đến tìm cô!

Trong phòng bệnh vắng vẻ, chỉ có một mình anh, bên tai là chiếc điện thoại di động mới đổi, trong máy không ngừng vang lên tiếng giọng nữ máy móc lạnh lùng lặp lại khiến người ta có chút lo sợ. Bất kể cô có chịu nghe anh giải thích hay không, anh chỉ nghĩ, nhất định mình phải giải thích cho cô rõ!

Nhan Tịch từ trong phòng tắm đi ra, nhìn màn hình điện thoại không ngừng lóe lên, nhìn phía trên có mấy cuộc gọi nhỡ, cau mày. Trực giác mách bảo cô là Lục Khải Chính gọi tới, khóe miệng cô co rút, anh ta còn gọi cho cô làm gì? Điện thoại di động trong tay lại rung lên lần nữa, trong lòng cô chấn động, lại là anh!

Hay là cứ nhận?

Điện thoại lập tức được kết nối, lòng Lục Khải Chính chấn động mãnh liệt, đôi môi tái nhợt mở ra: “Đang làm gì thế? Sao mãi mới nghe điện thoại!” Anh mở miệng oán trách, nói xong mới nhớ ra mình làm gì có tư cách nói cô như vậy, nhưng bây giờ thực sự anh đang rất giận dữ trước thái độ lơ anh đi của cô.

“Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời anh. Có chuyện gì không, thưa anh Lục?” Nhan Tịch lạnh lùng trả lời, nhưng ngay khi vừa nghe thấy giọng nói của anh, trái tim cô đã liền thất lại, hốc mắt nóng lên.

Thái độ lạnh lùng như vậy sao?

“Chuyện của anh và Lăng Bắc Sam chỉ là hiểu lầm! Anh sẽ không kết hôn với cô ấy! Bài báo đó nói láo, em đừng tin!” Anh mở miệng, giải thích.

“Chuyện này liên quan gì đến tôi?”

“Nhan Tịch!” Lục Khải Chính gào lớn tên cô ngắt lời, giọng nói lộ vẻ vô cùng đau khổ. Giờ phút này, anh chỉ muốn được gặp cô, được ôm cô vào lòng!

“Lục Khải Chính ! Tại sao anh cứ cố sống cố chết dây dưa như vậy? Đêm hôm đó anh đã nói gì? Anh đã nói là sẽ không làm phiền tôi nữa.” Nhan Tịch tức giận gầm lên, trong lòng đau đớn vô cùng. Rõ ràng khi nghe thấy giọng nói của anh, trong lòng cô cảm thấy được an ủi rất nhiều, nhưng tại sao cô vẫn đẩy anh ra?

Làm gì có thể quên đi dễ dàng như thế, nếu được như vậy, thế gian này đã không có nhiều chuyện đau khổ như thế này.

Giọng cô nức nở khiến anh đau lòng, “Nhan Tịch, anh không làm được! Anh, con mẹ nó, không làm được!” Lục Khải Chính cũng thống khổ gào thét, anh không có cách nào buông tay, không có cách nào không để tâm đến cô được!

Lời của anh làm lòng cô rung động, cũng thấy đau lòng và chua xót, “Có làm được hay không là chuyện của bản thân anh! Tôi muốn nghỉ ngơi, tạm biệt!” Cô lấy lại tỉnh táo, tàn nhẫn nói, sau đó liền lập tức cúp điện thoại, tắt máy.

“A.... !” Trên giường bệnh, Lục Khải Chính hét lên một tiếng, kích động bấm lại số cô, nhưng cô tắt máy mất rồi.

Em thật tàn nhẫn!

Trong lòng anh thâm trách cứ cô.

Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt không gõ cửa, cầm theo hộp cơm đi thẳng vào phòng bệnh. Lúc Lục Khải Chính nhìn thấy bọn họ liền vội vàng cúi đầu, mở to hai mắt, ép nước mắt quay ngược vào trong. Sau đó mới luống cuống nhìn bọn họ cười....

“Lục Khải Chính, cậu đang tự ngược đãi bản thân mình đấy à?” Lăng Bắc Hàn chặn bàn tay đang cầm thuốc hút của Lục Khải Chính lại, trêu chọc nói. Nghe y tá nói cả ngày nay cậu ta chưa ăn một hột cơm nào. Lúc này Úc Tử Duyệt đang xới cơm cho Lục Khải Chính, “Ồ, cảm ơn em dâu!” Lục Khải Chính cười cười, không dám đáp lời với Úc Tử Duyệt.

Úc Tử Duyệt liếc xéo anh một cái, rồi ngồi xuống ghế salon, rúc vào trong ngực Lăng Bắc Hàn, “Lão Lục, sao anh lại để chị ấy trốn đi dễ dàng như vậy chứ ?” Úc Tử Duyệt hỏi, trong lòng khê thở dài.

“Chân ở trên người cô ấy, tôi sao quản được.” Lục Khải Chính nói.

“Vậy anh không có chân sao? Anh không biết đuổi theo à? Bây giờ lại còn dính dáng đến Bắc Sam nữa, trong lòng chị ấy sẽ nghĩ thế nào?” Úc Tử Duyệt cảm tức hỏi, lần này Lăng Bắc Hàn cảm thấy cô nói đúng nên không ngăn cản cô.

Bàn tay đang ăn cơm của Lục Khải Chính chợt cứng đờ, ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn Úc Tử Duyệt, “Cô ấy nói nhìn thấy tôi thì cảm thấy vô cùng đau lòng, cô nói tôi nên làm gì bây giờ?”

“Chị ấy nói dối! Nhất định là vì chuyện kia cho nên chị ấy mới không mở lòng ra được, anh đừng thấy bên ngoài chị ấy tỏ ra rất bình tĩnh, làm như không có chuyện gì cả, nhưng kì thực trong lòng chị ấy rất đau khổ! Vậy mà anh lại không đi dỗ dành chị ấy.” Úc Tử Duyệt xem thường nói.

“Em không cần can thiệp, cứ để cậu ta tự sinh tự diệt đi!” Lăng Bắc Hàn giễu cợt nói, Lục Khải Chính cũng không hề phản bác.

Lăng Bắc Hàn biết trong lòng Lục Khải Chính hiện giờ có rất nhiều chuyện, dây dưa cùng Lăng Bắc Sam, bài báo đó, áp lực thông gia hai nhà, chắc chắn cậu ta đang phải đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn. Nếu trái lời nhà họ Lục, tiền đồ của cậu ta...

“Cố Diệc Thần tới tổng quân khu tự thú, cậu biết chuyện gì xảy ra chứ? Hôm nay cảnh sát đã đến tìm Bắc Sam.” Lúc này, Lăng Bắc Hàn lại nói. Lục Khải Chính cau mày, khẽ lắc đầu, “Chuyện của bọn họ, mình không xen vào. Ngày mai mình sẽ đi Tô Thành!” Lục Khải Chính như có điều suy nghĩ nói.

Tô Thành ? Anh ta muốn đi tìm Nhan Tịch sao? Úc Tử Duyệt mừng thầm trong lòng!

“Lão Lục ! Cố gắng lên! Quan tâm chị ấy nhiều hơn, nhất định chị ấy sẽ bị anh làm cho cảm động!” Úc Tử Duyệt khích lệ, Lục Khải Chính chỉ cười cười. Vợ chồng Lăng Bắc Hàn rời đi không lâu, Lục Khải Chính liền thay đồ bệnh nhân ra, tự ý xuất viện.

Trở lại nhà trọ của mình, ngủ trên chiếc giường lớn anh và cô đã ân ái đêm đó.

Sáng hôm sau, anh liền đi máy bay tới thành phố cô đang sống.

Năm giờ rưỡi tan làm, Nhan Tịch ra khỏi văn phòng, tới trạm xe buýt, lên xe. Lục Khải Chính lái chiếc Range Rover thuê được, theo đuôi chiếc xe buýt kia, một đường đi theo, khoảng mười lăm phút sau thì thấy cô xuống xe. Anh đỗ xe ở ven đường, xuống xe, đi theo cô vào chợ.

Cuộc sống bây giờ của cô rất có quy luật.....

Lục Khải Chính nghĩ thầm trong lòng, núp trong bóng tối, nhìn cô mua thức ăn, trông cô rất giống người phụ nữ của gia đình.

Mua thức ăn xong, Nhan Tịch xách chiếc túi bảo vệ môi trường ra khỏi chợ, đi tới phía trước không xa là một khu dân cư, cô thuê phòng ở đó. Lục Khải Chính lái xe, âm thầm theo sau.

Đến cửa khu dân cư, anh chợt thấy một người thanh niên có chút quen đi tới bên cạnh cô, sẵn sốc xách chiếc túi bảo vệ môi trường trong tay cô, sau đó, hai người vừa nói vừa cười đi vào bên trong. Lục Khải Chính ngồi trong xe, trong lòng rối bời.

Mấy lần trước anh đến tìm cô cùng đều nhìn thấy người thanh niên này! Cậu ta nhìn còn rất trẻ, đáng người rất cao, cũng rất cường tráng.....

Lục Khải Chính buồn bã xuống xe, sai bước đi vào khu dân cư, lên căn nhà cô thuê!

280. Chương 280: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 13 : Ở Cách Vách

Lục Khải Chính đi lên lầu bốn, dừng lại trước cánh cửa có dán chữ “Phúc”, anh lấy ra chìa khóa, mở cửa đi vào.

Trong nhà phủ một tầng bụi, bên trong chỉ có một chiếc giường đơn, bàn trà và ghế salon khá cũ kỹ. Lục Khải Chính phát phát tay, “Khụ Khụ”, bụi trong nhà bay lên, xâm nhập vào đường hô hấp nhạy cảm của anh khiến anh ho khan mấy tiếng.

Sau đó, anh chuyển bước, đi tới một cánh cửa, áp sát tai vào, lắng lẽ lắng nghe động tĩnh bên kia. Cửa này cách âm không tốt lắm, có thể nghe được tiếng xất thức ăn bên kia vọng sang..... Anh hoàn hồn, do dự nhìn xung quanh, sau đó chuẩn bị dọn vệ sinh.

Mùi cơm chính thơm nức tỏa ra từ nồi cơm điện, trên bếp ga là nồi thịt hầm, Nhan Tịch mặc tạp dề đứng bên bồn rửa tay thái nhỏ khoai tây mà cô ghét nhất. Mặc dù cắt không được nhỏ lắm, nhưng cô vẫn tự tin cô làm tốt hơn Úc Tử Duyệt.

“Húc Dương, tiếng động gì thế?” Từ bên căn phòng trống cách vách truyền đến tiếng va chạm, cọ xát, Nhan Tịch nhìn về phía cửa phòng bếp, lớn tiếng hỏi.

Trên thân để trần, bên dưới mặc chiếc quần bóng rổ màu tím, cậu thanh niên thân hình cao lớn từ phòng tắm đi ra, trên tay còn cầm khăn lông, cậu cũng nghe thấy tiếng động bên phía căn phòng cách vách, liền đi tới bên cạnh cánh cửa, áp tai nghe, hình như bên kia có người đang kéo đồ.

Căn phòng cách vách có người dọn đến sao?

Đây vốn là loại căn hộ một tầng ba phòng ngủ một phòng khách, Nhan Tịch chỉ mượn hai phòng, phòng bếp cùng phòng tắm đều ở bên này. Nói trắng ra, căn phòng sát vách chỉ là phòng ngủ.

Cậu thanh niên đi vào phòng bếp, báo cáo tình hình, “Căn phòng cách vách có người!” Nói xong đi tới bên bếp ga, mở vung nồi ra, cầm đũa gắp một miếng thịt.

“Cẩn thận nóng! Quý tham ăn!” Nhan Tịch cứng chiều nói, “Sao không nghe thấy chủ nhà nói có người thuê căn phòng cách vách nhỉ? Không biết có phải dùng chung phòng bếp và phòng tắm không? Thật phiền toái!” Nhan Tịch lầm bầm.

“Như rồi! Không cần hầm nữa đâu!” Cậu thanh niên nói, “Để em đi xem là nam hay nữ!” Nói xong liền đi ra ngoài.

“Khoan đã! Đừng đi!”

Nhan Tịch kéo cậu lại, vội vàng nói. Đúng lúc này chỗ cánh cửa kia liền vang lên tiếng gõ.

Nhan Tịch và Húc Dương thoáng sửng sốt, sau đó cùng đi ra ngoài phòng khách, Húc Dương đi trước, mở cửa ra.

Quần jean xanh mài trắng, áo đen ôm sát người, Lục Khải Chính đầu đầy mồ hôi đứng ở trước cửa, hai tay đầy bụi bặm, trên người hắn có rất nhiều vết sẹo lớn nhỏ không bằng nhau, nhưng cơ bắp lại cuộn cuộn đầy đặn.....

Nhan Tịch sững sờ, không sao ngờ được Lục Khải Chính sẽ xuất hiện ở đây.

“Này, anh mới chuyển tới đây à?” Húc Dương nhiệt tình cười hỏi, nghĩ thầm cơ bắp của người đàn ông này thật tuyệt, sao anh ta rèn luyện được như vậy?

Lục Khải Chính hít một hơi, khoe miệng giương cao, quan sát thẳng nhóc hơi thấp hơn anh trước mặt, hình ảnh cậu ta để trần nửa người trên đứng cạnh cô khiến anh không vui, nhìn qua Nhan Tịch, vẻ mặt lạnh lùng kia như là không biết anh vậy.

“Phải.” Lục Khải Chính nhàn nhạt trả lời, thử dò xét phản ứng của Nhan Tịch.

“Chào anh, tôi tên là...”

“Húc Dương, nhanh đi coi nồi canh được chưa!” Nhan Tịch vội vàng ngắt lời Húc Dương.

“Tiểu thư à, cô đâu có nấu canh” Húc Dương đi được hai bước, vội vàng dừng lại, nói.

Tiểu thư ? Thằng nhóc này sao lại gọi cô là tiểu thư? Lục Khải Chính cau mày, trầm nghĩ. Nhưng mà phản ứng này của Nhan Tịch khiến anh rất vui mừng, xem ra nhìn thấy anh trong lòng cô rất cuộc vẫn không bình tĩnh được! Bất kể như thế nào, Lục Khải Chính cho là chỉ cần cô không coi anh là người xa lạ thì anh vẫn có hi vọng!

Nhan Tịch ảo não cau mày, “Chào anh, tôi tên là Nhan Tịch, anh ấy là Húc Dương!” Nhan Tịch nở nụ cười xa cách, coi anh như người xa lạ, chào hỏi anh. Cô không muốn để cho em trai mình biết chuyện tình cảm của cô với Lục Khải Chính, nếu để mẹ cô biết được sẽ kia càng bất tiện hơn.

Càng ảo não hơn là Lục Khải Chính lại đến sống ở nơi này, anh ta không cần đi làm sao? Từ Thủ Đô chạy tới Tô Thành làm gì?

Thực sự xem anh như người lạ? Được lắm! Khóe miệng Lục Khải Chính giương cao nụ cười, trong lòng tức giận đến muốn bóp chết cô! Anh chìa bàn tay bám đầy bụi bặm ra, nắm lấy tay cô, Nhan Tịch bất ngờ không kịp né tránh, “Chào cô, tôi là Lục Khải Chính!” Anh hồ hởi nói.

Dùng sức nắm chặt tay cô, không chịu buông ra.

Húc Dương nhìn người đàn ông xa lạ nắm tay chị gái mình, trong lòng liền có chút đề phòng, đang định lên tiếng, đã thấy người đàn ông kia buông tay chị mình ra, “Anh ấy là bạn trai tôi!” Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính lớn tiếng nói, giới thiệu người bên cạnh.

Bạn trai?

Lục Khải Chính và Húc Dương đều sửng sốt, lòng Lục Khải Chính trầm xuống, dùng ánh mắt nghi vấn nhìn thẳng nhóc cao lớn kia, thẳng nhóc cười gật đầu với anh, nếu chị gái cậu đã nói như vậy nhất định là có nguyên nhân gì đó, cậu phối hợp.

Lục Khải Chính trấn định gật đầu, “Chào anh! Sau này tôi có thể dùng phòng vệ sinh và phòng bếp chứ? Chủ cho thuê nói nơi này cái gì cũng có!” Lục Khải Chính bắt đầu nói tới quyền lợi của mình, trong lòng lại đang tức muốn chết!

Đồ cáo già! Nhan Tịch mắng trong lòng, rất muốn vạch trần anh trước mặt em trai mình, đuổi anh mau cút đi! Nhưng cuối cùng vẫn bất đắc dĩ cười cười, “Dĩ nhiên là được. Có điều xoong nồi, chén bát, muỗng, chậu trong bếp là chúng tôi mua, anh nếu muốn nấu cơm phải tự đi mua, tiền ga thì mỗi bên một nửa!” Nhan Tịch thẳng thắn nói.

Con nhóc chết tiệt này!

Lục Khải Chính mắng trong lòng, thật muốn bỏ cuộc.

“Được!” Lục Khải Chính anh là ai cơ chứ? Sao có thể bỏ cuộc dễ dàng như thế được! Lục Khải Chính lớn tiếng nói, đè nén do dự trong lòng.

“Húc Dương, anh dẫn anh ấy đi xem xung quanh đi, em đi nấu cơm.”, Nhan Tịch tự nhiên nói, xong liền đi vào trong bếp.

“Được.” Nhan Húc Dương không hiểu chuyện gì, mở miệng đáp ứng, sau đó dẫn Lục Khải Chính tới phòng vệ sinh.

Lục Khải Chính nhân cơ hội này nhìn khắp nơi một lượt, phát hiện bên này có hai căn phòng, chắc là bọn họ mỗi người một phòng,

“Hai người quen nhau qua xem mặt à?” Lục Khải Chính rửa tay sạch sẽ, lấy thuốc lá ra, chìa ra trước mặt Húc Dương, hỏi.

“Hả? À, đúng vậy.” Mặt Nhan Húc Dương đen thui, “Tôi không hút thuốc”, lại nói.

Vậy chắc là quen biết nhau lúc đầu năm rồi. Còn không hút thuốc lá nữa, cô quả thật muốn tìm một người đàn ông sạch sẽ đơn thuần, trong lòng Lục Khải Chính nhức nhối nghĩ, đi vào phòng bếp.

“Húc Dương, anh ta đi rồi sao?” Nhan Tịch đang quay lưng về phía cửa xào rau, nghe tiếng bước chân liền hỏi.

“A, thơm quá!” Lục Khải Chính đi vào, cười xấu xa lớn tiếng nói. Nhan Tịch nghe thấy tiếng nói của anh sống lưng cứng đờ, không ngờ anh ta vẫn còn ở đây, trong lòng co rút.

Nhan Tịch xoay người lại, vẻ mặt phòng bị nhìn anh chằm chằm, “Lục Khải Chính, anh muốn thế nào?”

“Anh muốn theo đuổi em”

“Tôi đã có bạn trai rồi.” Nhan Tịch bước tới gần, thấp giọng nói với anh, thật may em trai cô không đi vào đây.

“Vậy thì sao?” Lục Khải Chính cười xấu xa nói, bàn tay càn rỡ vuốt ve gò má của cô, Nhan Tịch vội vàng lùi lại, giờ cái muôi trong tay lên tỏ vẻ phòng bị. Lúc này, thấy em trai đi vào, cô vội vàng để cái muôi xuống, quay người lại, ra vẻ tự nhiên xào rau như cũ.

Lục Khải Chính thấy bạn trai nhỏ của cô đi vào, cũng tự nhiên cười nói, “Những chén bát này đều là của hai người mua sao?” Mở tủ bát ra, anh dò hỏi.

“Đúng vậy!” Nhan Tịch lớn tiếng nói, Lục Khải Chính gạt đầu một cái, chỉ chốc lát sau, liền đi ra ngoài.

“Chị! Sao lại nói như vậy?”

“Em ngốc quá, không nói như vậy, nhờ gã đàn ông kia chính là người xấu, để ý đến chị thì sao?” Nhan Tịch vội vàng giải thích, “Lau bàn chuẩn bị ăn cơm thôi. Sau này ở trước mặt anh ta, em liệu mà diễn đàn hoàng cho chị!”

“Người đàn ông kia không tệ mà” Nhan Húc Dương vừa nói, vừa thông dong ra khỏi phòng bếp.

“.....” Nhan Tịch hiểu ý em trai, cả nhà họ đang xuất toàn lực giúp cô tìm bạn trai, cô cười chua xót.

Lúc ăn cơm, đứng thẳng lỗ tai cũng không nghe thấy tiếng động nào ở bên cách vách, Nhan Tịch nghĩ thầm có lẽ anh đi ra ngoài rồi.

“Chị, em đi chơi bóng nhé!” Cơm nước xong, Nhan Húc Dương mặc bộ đồ chơi bóng, cầm một trái bóng đi ra ngoài cửa, nói với Nhan Tịch đang dọn dẹp, “Nhớ về sớm đây!” Nhan Tịch còn đang dặn dò, em trai cô đã ra khỏi cửa.

Nhan Tịch dọn dẹp bàn ăn xong thì cánh cửa giữa phòng chợt bị đẩy ra, Lục Khải Chính cầm một cái túi lớn đi vào. Nhan Tịch để phòng nhìn anh, Lục Khải Chính phát hiện chỉ có mình cô, liền cười cười.

“Lục Khải Chính! Anh có thể tha cho tôi không?” Nhan Tịch mở miệng trước, nhìn anh chăm chăm, tức giận gầm nhẹ, khan lau trong tay cũng bị cô tức giận ném xuống!

Lục Khải Chính đi tới gần cô, Nhan Tịch liên tục lùi về phía sau, thân thể ngã ngồi trên ghế salon, Lục Khải Chính lần tới trước, vây cô giữa thân thể anh và ghế salon, “Không!” Anh lạnh lùng nói, đôi môi nóng bỏng sắp chạm lên môi cô!

“Đồ khốn khiếp! Anh còn muốn hại tôi thành thế nào nữa...ừm...” Lời nói còn chưa dứt môi đã bị anh chặn lại. Lục Khải Chính hung hăng hôn cô, là trừng phạt, cũng là phát tiết nỗi nhớ nhung mấy ngày qua! Nhan Tịch giống như bị hút vào bên trong, trợn to mắt ướm, tay đưa lên để lên lồng ngực nóng rực của anh.

“A!” Cấn mạnh lên môi anh một cái anh mới buông cô ra.

“Ngày trước làm liên lụy đến em, anh không cố ý! Lúc đó anh là gián điệp! Đó là điều bất đắc dĩ của anh!” Về mặt Lục Khải Chính tràn đầy bi thương, nhìn cô chăm chăm, nghiêm nghị nói.

Nhan Tịch cười cười, “Anh vẫn không hiểu sao, quan trọng là tôi không yêu anh! Anh cần gì phải cố sống cố chết dây dưa, bám lấy tôi như vậy?” Nhan Tịch nói câu, nói lời trái với lương tâm.

Lời nói tàn nhẫn này khiến trái tim anh tổn thương sâu sắc! Trái tim Lục Khải Chính như ngừng đập, thiếu chút nữa bỏ chạy trời chết, nhưng, chỉ là thoáng qua, anh lại tà tà cười, nhìn cô, “Anh không tin!” Nói xong, liền cầm chiếc túi đi vào phòng vệ sinh.

“Anh làm gì thế?” Nhan Tịch lập tức đuổi theo, đứng ở cửa phòng vệ sinh, nhìn anh xếp đồ dùng cá nhân lên kệ, mới hiểu ra được, sau này anh muốn dùng nhà vệ sinh này.

“Chờng nào anh đi? Anh như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến tôi và bạn trai tôi đó!” Đồ mặt dày! Nhan Tịch mắng trong lòng. Lục Khải Chính vừa treo khăn mặt và xếp cốc lên kệ vừa nói, “Theo đuổi được em mới thôi!” Lục Khải Chính mặt dày nói!

“.....”

“Còn cơm không? Anh chưa ăn cơm tối.” Ra khỏi phòng vệ sinh, Lục Khải Chính cất giọng hỏi.

Nhan Tịch không để ý đến hắn, đi thẳng vào phòng ngủ của mình. Lục Khải Chính cười cười, tự mình đi vào bếp, tự nhiên như ở nhà, ăn cơm thừa đồ ăn thừa nhà cô.

281. Chương 281: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 14: Quan Tâm Chăm Sóc

Lục Khải Chính đột nhiên chạy tới đây làm Nhan Tịch cả kinh, trong lòng nổi sóng mãnh liệt, nằm quần chắn trên giường, ý định viết văn cũng không có. Tại sao anh lại tới đây chọc cô? Mẹ anh, Lăng Bắc Sam không ngăn cản anh sao?

Mặc dù anh yêu cô, cô cũng có tình cảm với anh, nhưng chỉ có như vậy thôi thì thế nào chứ?

Cô không muốn nghĩ tới những thứ này, mỗi lần nhớ tới, trong lòng đều cảm thấy vô cùng đau khổ! Che kín chắn, toàn thân vẫn còn lạnh như băng, nhìn đồng hồ, em trai cô sắp về rồi, hay là đi tắm trước. Nhan Tịch suy nghĩ một hồi, xuống giường.

“Á..!” Bụng đau quặn, làm cô hít vào một hơi khí lạnh, khẽ rên lên một tiếng.

Đáng chết! Sao lại tới trước kì hạn? Cảm giác ươn ướt từ trong cơ thể thấm ra, Nhan Tịch mắng trong lòng! Kể từ sau khi bị sảy thai, mỗi lần kinh nguyệt đến cô đều đau đến không muốn sống! Trong lòng chột đau xót, nhớ tới đứa bé kia, cũng nghĩ tới Lục Khải Chính.

Hít sâu một hơi, kiềm chế sự thống khổ trong lòng. Cô xuống giường, mở cửa tủ dưới giường, lấy băng vệ sinh ra, cũng may còn một cái. Cũng lấy ra một chiếc quần lót sạch, ôm bụng ra ngoài phòng.

“Á!”

Vào phòng vệ sinh, nhìn người đàn ông đang trần truồng tắm rửa bên trong, ngay cả cửa cũng không đóng, Nhan Tịch sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó đỏ mặt dời tầm mắt.

“Anh cuồng loạn thế sao?” Anh ta cố ý sao? Nhan Tịch buồn bực nghĩ, ôm bụng định đi ra ngoài, nhưng chợt cảm thấy một chút thứ dính dính ẩm ướt thấm ra ngoài, trong lòng càng thêm ảo não. Giờ đi không được mà ở lại cũng không xong!

Lục Khải Chính cầm vòi sen đang chảy nước hướng về thân thể trần truồng, nhìn cô, nhếch miệng lên, “Đâu phải chưa từng nhìn thấy, em kích động như thế làm gì!” Anh nói như thể chuyện đương nhiên.

Vừa nghe thấy anh nói thế, trong lòng Nhan Tịch liền hạ quyết tâm, bước nhanh về phía trước, nhanh chóng đóng cửa lại.

Lục Khải Chính cười cười, lộ ra cái kính mờ, thấy bóng dáng cô ở trên bồn cầu ngồi hõm xuống, sau đó lại đứng lên, khom thân, không biết đang làm cái gì, anh lặng lẽ đi tới bên cửa kéo, kéo ra một khe hở, rình coi cô!

“Ừm” Bụng đau quặn, Nhan Tịch không nhận được khẽ rên lên một tiếng, không phát hiện ra Lục Khải Chính đang nhìn lên mình thay băng vệ sinh. Nhan Tịch đứng dậy, ném quần lót bẩn vào sọt quần áo bẩn.

Cô có kinh nguyệt.

Lục Khải Chính thầm nghĩ, cầm khăn lông, nhanh chóng lau khô thân thể, mặc quần áo bước ra.

“Muộn thế này rồi em còn đi đâu?” Vừa ra ngoài, thấy Nhan Tịch đang khoác áo vào như định ra ngoài, Lục Khải Chính lên tiếng hỏi.

Nhan Tịch đứng ở cửa, quay người nhìn anh. Lúc này Lục Khải Chính mới phát hiện sắc mặt cô trắng bệch đến dọa người, trong lòng chợt căng thẳng, “Khó chịu ở đâu? Sao mặt mũi lại trắng bệch như người chết thế này?” Hai tay nâng mặt cô lên, anh nhìn cô, dịu dàng hỏi.

Sự quan tâm và dịu dàng của anh khiến lòng Nhan Tịch dâng lên một dòng nước ấm, lại cảm thấy chua xót.

“Anh đừng can thiệp, đừng làm cho em...bạn trai tôi hiểu lầm.” Né tránh anh, Nhan Tịch thiếu chút nói ra hai chữ “em tôi”, cô vội đổi thành bạn trai.

“Bạn trai cái rắm! Cậu ta không hề hợp với em!” Lục Khải Chính đau lòng, tức giận nói. Nhan Tịch nhếch môi cười cười, không để ý đến anh nữa, tự mình mở cửa đi ra ngoài. Lục Khải Chính vội vàng vào phòng thay đồ, sau đó đuổi theo cô.

Cô xuống cầu thang rất chậm, từng bước từng bước một, một tay ôm bụng, chẳng lẽ là đau bụng kinh? Lục Khải Chính trầm nghĩ, đuổi theo cô, một tay nắm lấy tay lạnh như băng của cô. Nhan Tịch hất tay, muốn anh buông ra, nhưng anh lại không chịu.

“Buông ra!” Nhan Tịch tức giận hất mạnh tay, lạnh lùng nói. Vốn dĩ vì đau bụng kinh, tâm tình cô đã không tốt, giờ phút này, tâm tình cô lại càng thêm tồi tệ! Lục Khải Chính bị dọa vội vàng buông tay ra, cô liền nhanh chóng chạy xuống lầu, trông có vẻ như không chịu chút nào.

Nhan Tịch chạy một hơi xuống dưới, gặp em trai ở dưới lầu, “Em đi siêu thị mua đồ, anh cầm chìa khóa này.” Nhan Tịch tự nhiên nói.

“Anh đi với em.”, Nhan Húc Dương nói, Nhan Tịch lắc đầu một cái, “Nhanh về tắm đi, người hôi rình à!” Nói xong cô liền đi.

Lục Khải Chính thấy bạn trai cô không đi mua đồ cùng cô, hết sức buồn bực, không khỏi hoài nghi thằng nhóc này không phải là bạn trai cô, “Cậu tên gì?” Lục Khải Chính thấy Nhan Húc Dương ôm trái bóng đi lên, liền chặn lại hỏi.

“Nhan Húc Dương!” Nhan Húc Dương không chút suy nghĩ thốt ra, cậu còn đang tính xem hôm nào thỉnh giáo người đàn ông này cách rèn luyện cơ bắp.

Lục Khải Chính gật đầu một cái, như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi sải bước đuổi theo hướng Nhan Tịch đi, Nhan Húc Dương.....

Trong lòng lẩm nhẩm cái tên này, chỉ chớp lát đã liên tưởng ra.

Cô gái chết tiệt này! Thì ra thằng nhóc kia là em trai cô! Lục Khải Chính không khỏi cảm thấy buồn bực vì mình không nghĩ đến điều này! Trước kia cô từng nói có một đứa em trai, ngày Tết đó anh không nhìn thấy. Nghĩ như vậy, lòng tin cũng tăng lên nhiều!

Lục Khải Chính thấy cô đi vào một siêu thị không lớn không nhỏ đối diện khu dân cư, anh đi vào theo, thấy cô đi vào khu bày bán vệ sinh, liền hiểu ra cô muốn mua cái gì. Lục Khải Chính đi tới, dừng lại bên người cô, cô đang nghiên cứu băng vệ sinh, không chú ý đến anh.

“A!” Lúc Nhan Tịch xoay người bị một bức tường thịt chặn lại, giật mình hô lên một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Lục Khải Chính, “Anh...” Đồ âm hồn không tan!

Lục Khải Chính cười cười, một tay cầm lấy giỏ đồ của cô, “Nhan Húc Dương là em trai em, vóc dáng không tệ!” Lục Khải Chính một tay giơ giỏ đồ lên, một tay nắm tay cô, cười nói.

“.....” Trong lòng Nhan Tịch chấn động, anh... anh biết!

Có điều cô cũng đang hối hận bản thân sao có thể ngờ ngẩn nói dối anh như vậy. Dựa vào sự thông minh của anh, hơn nữa anh còn là cảnh sát, sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra thôi.

Muốn rút tay lại, nhưng lại bị anh gắt gao giữ lại, “Còn cần mua cái gì nữa không?” Lục Khải Chính nhìn thẳng cô, hỏi, người phụ nữ này, sắc mặt trắng bệch đến dọa người rồi!

Nhan Tịch không thèm để ý đến anh, đi tới bên gian hàng bán đường đỏ, cầm một túi đường đỏ có thêm gừng, vốn là cần phải uống trước, nhưng kỳ sinh lý của cô rối loạn, cô cũng không biết phải uống khi nào

nữa! Lục Khải Chính chưa từng yêu đương, cũng chưa chăm sóc phụ nữ, nhìn thấy cô cầm túi đường đỏ lên, trong lòng có chút áy náy.

Cô đi tới quầy thu tiền, anh cũng đi theo, vẫn không buông tay trái cô ra, lúc tính tiền, anh đòi trả giúp cô, nhưng cô đã đưa tiền cho nhân viên thu ngân trước. Có điều, anh vẫn rất thức thời giành cầm lấy chiếc túi bảo vệ môi trường đựng đồ trước. Trước mặt người ngoài, Nhan Tịch không nói gì, im lặng theo anh ra khỏi siêu thị.

Ra khỏi siêu thị, anh vẫn nắm chặt tay cô dắt đi. Bàn tay ấm áp của anh nắm chặt tay cô, còn không ngừng chà xát.

“Em trai em làm việc ở đây à?” Lục Khải Chính quan tâm hỏi, theo anh đoán, em trai cô chắc đã tốt nghiệp.

Nhan Tịch không trả lời, đi thẳng, bụng đau khó chịu, căng đau từng cơn, còn không ngừng co rút.

Lục Khải Chính thấy cô không nói lời nào, cũng không hỏi nữa, cô để anh cầm tay thế này, anh đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi. Nhan Tịch thật sự không còn sức để giằng co với anh nữa, chỉ muốn nhanh chóng về nhà, vùi mình vào trong chăn.

“A.” Leo bốn tầng lầu như muốn lấy mạng cô vậy. Nhan Tịch đau đến nhin không được hít một hơi khí lạnh, cô không muốn mình yếu đuối trước mặt anh, nhưng bụng quặn đau khiến cô muốn ngã xuống, thực sự là chịu không được!

Lục Khải Chính phát hiện ra cô không ổn, liền bế cô lên, “Để tôi xuống...!” Hai tay cô theo bản năng ôm lấy cổ anh, Nhan Tịch kêu lên, Lục Khải Chính từng bước từng bước bế cô leo lên ba tầng cầu thang, chỉ một lát sau đã lên đến tầng bốn.

Anh mở cửa, đi vào.

Mà cửa này, chính là cửa phòng ngủ của anh. Nhan Tịch nhìn một lượt gian phòng đã được quét dọn sạch sẽ, giấy dựa đòi xuống, Lục Khải Chính lại bế cô đi thẳng ra phòng khách.

Nhan Húc Dương từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy Lục Khải Chính đang bế chị mình, hơi ngẩn người, “Chị cậu bị đau bụng.” Lục Khải Chính lớn tiếng nói, vẫn bế cô, tự nhiên đi vào phòng ngủ của cô.

“Lục Khải Chính! Anh không được nói với em tôi chuyện của chúng ta.” Vào phòng, Nhan Tịch vội vàng nói, lời nói còn chưa dứt, Nhan Húc Dương đã đi vào.

“Cảm ơn anh đã giúp chị tôi lên lầu!” Nhan Húc Dương khách sáo nói, nghĩ thầm người đàn ông này hẳn đã biết bọn họ là chị em.

“Đúng vậy, cảm ơn anh!” Nhan Tịch cười, cứng nhắc nói, nhưng Lục Khải Chính giống như không định dời đi, lấy từ trong chiếc túi bảo vệ môi trường ra một bọc đường đỏ.

“Anh Lục, để em tôi làm là được rồi. Không còn sớm nữa, anh nên về nghỉ ngơi đi.” Nhan Tịch vội vàng nói, cô không muốn em trai phát hiện quan hệ trước kia của mình và Lục Khải Chính, càng không muốn cho cậu biết, cô từng bị sảy thai, còn bị người ta.....

Lục Khải Chính sao không hiểu được là Nhan Tịch đang đuổi mình. Trong lòng rất tức giận, nhưng vẫn rời đi.

“Chị, người đàn ông này không phải có tình ý gì với chị đấy chứ?”

“Nói bậy cái gì đó! Sau này đừng đến gần anh ta, người này rất nguy hiểm!” Nhan Tịch khuyên nhủ em trai.

“Nguy hiểm? Chẳng lẽ là xã hội đen? Trên người có rất nhiều sẹo nha.”

Sẹo ư? Sao cô lại chưa từng nhìn thấy? Nhan Tịch âm thầm nghĩ.

“Tóm lại sau này em phải để ý một chút, đừng có cái gì cũng nói với người ta!” Nhan Tịch lại nói, Nhan Húc Dương pha cho cô một ly nước đường đỏ, cô ngồi trên giường ngắm người uống.

Trong đêm khuya vắng người, Nhan Tịch cuộn mình trong chăn, khổ sở rên rỉ, từng cơn co rút, quặn đau khiến cô chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Lục Khải Chính không tiếng động lén vào phòng cô, nghe thấy tiếng rên rĩ của cô, anh vô cùng đau lòng, “Nhan Tịch?” Anh nhỏ giọng gọi, khẽ vén chăn lên.

Nghe thấy giọng Lục Khải Chính, trong lòng Nhan Tịch chợt chua xót, ủy khuất dâng lên, nước mắt không kìm được mà chảy ra, “Anh cút đi...uhm...”

“Không muốn đánh thức em trai em thì nhỏ giọng một chút!” Lục Khải Chính bịt miệng cô lại, ôm lấy cô, nhỏ giọng nói. Anh bật đèn bàn lên, thấy trên trán cô đầy mồ hôi hột..... Sao lại có thể đau đến như vậy?

Nhan Tịch nghe anh dọa, vội im bặt. Lúc này Lục Khải Chính mới buông miệng cô ra.

“Đau lắm à?” Anh ngồi xuống mép giường, kéo cô vào trong ngực, bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô, lau đi nước mắt trên mặt, dịu dàng hỏi cô.

Anh chưa từng thấy cô khóc, mà lúc này nước mắt cô lại đang rơi.

“Một lúc sau sẽ đỡ thôi!” Nhan Tịch cố nhịn đau, bình tĩnh nói. Bàn tay Lục Khải Chính chậm rãi rời xuống, đặt lên bụng của cô, “Sao bụng lại lạnh thế? Có cần đi bệnh viện khám không?” Sờ phần bụng lạnh như băng của cô, anh vừa xoa, vừa hỏi.

282. Chương 282: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 15: Ai Cũng Đau

Cô cũng không biết tại sao lại lạnh như vậy, có thể do bị sảy thai nên để lại di chứng, cho dù là những ngày hè nóng bức khó chịu nhất, toàn thân cô vẫn rất lạnh lẽo khổ sở. Cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ bàn tay anh truyền tới, Nhan Tịch đột nhiên cảm thấy không còn đau, không còn lạnh như trước nữa.

“Bệnh nhẹ thôi, không cần...” Kiểm chế sự cảm động trong lòng, cô lạnh nhạt nói, cô không muốn cho anh biết, cô bị đau bụng kinh như thế này là do lần sảy thai đó. Cô vùng vẫy muốn lui ra khỏi ngực anh, Lục Khải Chính lại bá đạo không chịu buông cô ra, ngược lại còn lật người lên giường!

“Anh xuống mau!” Nhan Tịch thấy anh nhảy lên giường mình, thấp giọng quát, sao trước kia cô không nhận ra được anh mặt dày như thế này chứ.

“Còn ầm ĩ nữa anh sẽ cho em trai em biết quan hệ của chúng ta đấy! Không tin thì cứ thử đi!” Lục Khải Chính chơi xấu uy hiếp cô, anh hiểu, cô hẳn là không muốn người nhà biết bọn họ từng có quan hệ! Quả nhiên, sự uy hiếp của anh liền có hiệu quả, Nhan Tịch không dám động dậy nữa, cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Lúc này, Lục Khải Chính trượt người xuống, nằm trên giường, kéo cô vào trong ngực.

“Anh...” Nhan Tịch tức giận quát, một người đàn ông vừa cao vừa cường tráng như anh cùng cô chen chúc trên chiếc giường đơn rộng một thước rưỡi khiến cô không cách nào cự mình được.

“Xuyết! Đừng đánh thức em trai em!” Lục Khải Chính tắt đèn bàn đi, nhỏ giọng nói với cô, chân của anh chà sát vào chân lạnh buốt của cô, một tay đặt trên bụng lạnh như băng của cô, nhẹ nhàng xoa. Trong lòng thấy xót xa vô cùng.

Nhan Tịch nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt nóng bỏng liền từ khóe mắt rơi xuống, trong tim như có một dòng nước ấm chảy qua, cô từng nghĩ sẽ lại được anh ôm vào ngực như thế này.

Mỗi lần trải qua đau đớn thế này, cô đều oán anh, oán anh liên lụy cô, đùa bỡn cô, làm cho cô mắc bệnh như thế này, làm cho cô rơi xuống hầm băng một mình.

Nhan Tịch làm sao cũng không thể quên lúc mình sảy thai, khi nghe tin là là tội phạm bị truy nã, cảm giác tuyệt vọng đó, cô không cách nào quên được; ở ngay trước mặt anh, bị hai người đàn ông làm nhục, lại bị thọc một gậy khiến cô vô cùng đau đớn!

Lục Khải Chính đã từng cho cô cảm giác giống như cha, ấm áp, an toàn. Nhưng ngày đó, những cảm giác ấy đã bị một gậy kia đánh nát vụn. Lúc nằm viện, cũng chính là khoảng thời gian cô bất lực nhất, vợ chưa cưới của anh còn đến tìm gặp cô, nói anh chỉ là lợi dụng cô thôi.

Mặc dù, hiện tại đã biết hết mọi chuyện, rằng anh chỉ là bất đắc dĩ, rằng anh không hề lợi dụng cô, thế nhưng nỗi đau đớn đó có thể quên đi dễ dàng vậy sao? Còn những người ngoài kia nữa, sao họ có thể coi như những chuyện kia chưa từng tồn tại?

“Á!”

“Còn đau sao?” Một cơn co thắt đau rút ập tới, Nhan Tịch không nhịn được hít một hơi khí lạnh, cũng không tự chủ mà áp sát vào người Lục Khải Chính, Lục Khải Chính cảm thấy cô vùi sâu đầu vào trong ngực mình, càng ôm cô chặt hơn.

Ngửi được mùi hương quen thuộc trên người anh, trong lòng Nhan Tịch càng đau xót hơn, “Không sao.” Cô nói, nhưng lại không chịu được cơn đau đang quặn lên, đưa tay túm chặt lấy phần áo trước ngực anh, cổ dần cơn đau xuống.

“Đừng lạnh lùng với anh như vậy. Nhan Tịch, em cũng yêu anh mà!” Lục Khải Chính thấp giọng nói, hôn nhẹ trên trán cô một cái, nếu như cô không yêu anh thì đã đuổi anh ra từ lâu rồi, bị em trai cô phát hiện thì có sao đâu? Lục Khải Chính khẳng định điều này.

Nhan Tịch nghe lời anh nói mà tim đập nhanh, người đàn ông này còn tự tin như vậy.

Yêu, sao có thể không yêu? Nếu như không yêu, sẽ không cảm thấy bị tổn thương như vậy, không oán hận anh như vậy.

“Lục Khải Chính, chúng ta không thể ở bên nhau, đừng phí công vô sức với tôi nữa!” Nhan Tịch yếu ớt mà lạnh lùng nói, không hề thừa nhận bản thân yêu anh. Đối với cô mà nói, chỉ có yêu thì không đủ. Bụng quặn đau từng cơn, khiến cho cô không còn chút sức lực nào nói thêm gì nữa.

“Đời này anh sẽ chỉ cưới một mình em, không phí công với em thì phí công với ai nữa?” Lục Khải Chính không giận, ngược lại còn cười, hỏi lại cô. Giọng nói trầm thấp mang theo sự kiên định, còn có một chút miễn cưỡng.

Cho dù lòng cô có cứng rắn đến đâu, không bị lời của anh làm cho cảm động cũng là điều không thể, trái tim Nhan Tịch lại rung động, từng phòng bị trong lòng dần dần bị phá vỡ. Cô nín chặt vật áo của anh, không nói gì, chỉ vùi đầu vào trong ngực anh, hưởng thụ che chở của anh.

Lục Khải Chính cũng không nói thêm gì nữa, bàn tay đặt trên bụng cô xoa đều đặn, từng chút từng chút một làm ấm cho cô, còn cặp chân kia, không hiểu tại sao trong khí trời tháng chín cô lại sợ lạnh như vậy.

Thân thể của cô dần dần buông lỏng, bàn tay nín chặt áo anh cũng dần buông ra, chuyển thành ôm lấy người anh, trở nên lệ thuộc vào anh như vậy chỉ có lúc cô ngủ mà thôi, Lục Khải Chính thầm nghĩ, xoay người, nằm nghiêng, để cho cô dán chặt vào người anh.

Nhan Tịch an ổn ngủ, Lục Khải Chính chậm rãi nhắm hai mắt lại, nghĩ tới sau khi cô bị làm nhục, anh không thể an ủi cô, ngược lại còn phải tỏ ra vô tình mà rời đi trong khi trong lòng lại đang đau đớn vô cùng chỉ muốn chạy lại ôm cô thật chặt; đêm hôm đó lúc lên vào bệnh viện thăm cô, anh cũng kích động muốn ôm chặt lấy cô, nói cho cô biết, anh là bất đắc dĩ, nói cho cô biết anh yêu cô, muốn hỏi cô có đau không.....; lúc trốn ở trong góc phòng, nhìn thấy cô coi như chưa xảy ra chuyện gì, lời máy tính ra đánh văn bản, khi đó, anh càng thêm đau lòng cho cô.

Anh biết mỗi ngày cô đều phải sáng tác một chương truyện mới, gió mặc gió, mưa mặc mưa, cũng không gián đoạn, cô muốn kiếm thêm tiền nuôi gia đình.

Lục Khải Chính nghĩ như vậy, càng cảm thấy mình hổ thẹn với cô, ngoại trừ mang đến tổn thương cùng đau khổ cho cô, anh chưa làm được gì cho cô cả!

“Á!”

“Nhan Tịch!”

Cô bất chợt tỉnh giấc, thấp giọng kêu một tiếng, Lục Khải Chính hoảng hốt, vội bật đèn bàn, liền thấy sắc mặt cô tái nhợt, trán đầm mồ hôi, ánh mắt hoảng sợ, “Đau quá!” Đau đớn từ đùi truyền đến, giống như bị gậy đó thọc vào lần nữa vậy, đau thấu xương, đau đến tê liệt.

“Đau ở đâu? Ở bụng à?” Bàn tay Lục Khải Chính lại phủ kín bụng cô, xoa xoa, đau lòng hỏi. Nghĩ thầm, sao cô lại bị đau đến như vậy, nhìn dáng vẻ này của cô nhất định phải đưa cô đi bệnh viện mới được!

“Đừng thọc gậy vào, đừng!” Thần trí Nhan Tịch vô cùng hoảng hốt, ánh mắt vô hồn nhìn Lục Khải Chính, nhỏ giọng khàn khàn nói, gương mặt lộ vẻ sợ hãi. Cái từ ‘gậy’ này, còn sắc bén hơn mổ con dao, khoét sâu vào tim Lục Khải Chính!

Anh từng học qua tâm lý học, hiểu được Nhan Tịch đang chìm vào trong bóng ma đó, “Đừng sợ đừng sợ, không có gậy nào cả mà.” Một tay vòng qua bả vai cô, một tay không ngừng vuốt mặt cô, hôn lên, trấn an.

Nhưng lúc này trước mắt Nhan Tịch chỉ có hình ảnh người đàn bà mặc áo ngủ tay cầm gậy hướng tới cô.

“Đau quá!” Cảm giác đau đớn đến tê liệt khiến cô vùi sâu đầu vào ngực Lục Khải Chính, kêu lên thảm thiết, cũng may tiếng hét của cô bị chặn lại, không làm kinh động đến Nhan Húc Dương.

Cô ở trong lòng anh run rẩy kịch liệt, Lục Khải Chính nhớ tới Lăng Bắc Hàn từng nói: “Phần dưới bị đâm rách.”, trái tim anh cũng giống như bị người xé rách ra. Một người phụ nữ bị tra tấn đau đớn như thế sẽ bị tổn thương sâu đến thế nào?

Nhan Tịch vẫn thường tỉnh giấc trong ác mộng, một gậy đó giống như là ma chú, vẫn luôn hành hạ cô! Cô càng muốn quên đi, lại càng bị một gậy đó ám ảnh trong giấc ngủ rồi giật mình tỉnh giấc, sau đó sẽ bị giày vò một lần nữa, tổn thương không những không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng sâu đậm.

Năm mới đi xem mắt, cô có gặp mấy người, cô rất muốn hỏi đối phương một vấn đề như thế này: Anh có chấp nhận người không còn là xử nữ không? Anh có chấp nhận một người phụ nữ bị hai người đàn ông xé rách quần áo làm nhục không? Anh có chấp nhận một người phụ nữ đã bị một cây gậy chọc vào phần dưới không?

Những vấn đề này dĩ nhiên cô không hỏi được, cô chỉ là đang hỏi chính mình, còn có thể chấp nhận người đàn ông khác sao? Mấy đối tượng hẹn hò đó, cô đều không coi trọng, bao gồm Lục Khải. Không phải không coi trọng người ta, mà là ngay cả cô cũng không thể chấp nhận bản thân mình.

“Rất xin lỗi!” Lục Khải Chính khàn giọng nói ra ba chữ này, bàn tay càng không ngừng vuốt ve khuôn mặt của cô, nhìn ánh mắt cô dần dần khôi phục lại, cảm nhận được cô không còn hoảng sợ nữa, anh mới dần yên tâm.

Nhìn thấy khuôn mặt của Lục Khải Chính, thân thể Nhan Tịch không đau nữa, nhưng trong lòng lại đau.

“Tôi không sao! Tôi muốn đi tắm.” Cô có chút hoảng loạn nói, đứng dậy, Lục Khải Chính lập tức đỡ cô dậy. Nhan Tịch xuống giường, để mặc cho Lục Khải Chính đỡ cô ra khỏi phòng, khắp người cô toàn mồ hôi lạnh, dưới thân cũng dính dính khó chịu, cô cần phải tắm rửa.

“Để anh giúp em!” Lục Khải Chính định đi vào phòng tắm với cô, lại bị Nhan Tịch dùng sức đóng cửa vào, “Không cần! Bụng của tôi không còn đau nữa, anh mau đi ngủ đi!” Nhan Tịch nghiêm túc nói, sau đó đem cửa đóng lại, cài then cửa.

Lục Khải Chính đứng ở bên ngoài cửa, thở dài, nghĩ lại cảnh vừa rồi vẫn còn sợ hãi, lúc đi ra ngoài chợt gặp Nhan Húc Dương vừa tỉnh lại, “Chị tôi đâu?”

“Ở bên trong, hình như đang tắm.” Lục Khải Chính lạnh nhạt nói, sau đó đi về phòng của mình.

Trở về phòng, uống cạn hai lon bia trong lòng mới nhẹ nhõm được một chút, tâm tình cũng tốt hơn. Nhớ tới tình cảnh của Nhan Tịch, anh chợt có cảm xúc muốn giết người! Chỉ là, hai người đàn ông làm nhục cô, sớm đã bị anh lợi dụng mà hại chết!

Về phần Đinh Đình, cô ta vụng trộm buôn bán vũ khí, anh lợi dụng cô ta cũng chính là muốn đẩy cô ta vào chỗ chết! Nghe nói sau đó cô ta đã bị một đám đàn ông bức cho đến chết.

Cho dù những việc anh làm kia có thể coi là báo thù cho cô rồi, nhưng sau đó thì thế nào? Những chuyện đó vẫn làm cô tổn thương, vẫn giày vò cô không nguôi!

Nửa đêm đó Lục Khải Chính không ngừng hút thuốc, không cách nào ngủ được, sáng sớm ngày hôm sau, rời giường sớm làm bữa ăn sáng cho hai chị em bọn họ. Nhan Tịch sau khi rời giường, bụng lại quặn đau, hơn nữa hôm nay là ngày thứ hai, lượng kinh nguyệt ra rất nhiều. Cô gọi điện thoại cho tổng biên tập, xin nghỉ một ngày.

Trước mặt em trai cô, Lục Khải Chính không dám lộ vẻ quan tâm gì nhiều, nhưng ngay khi Nhan Húc Dương vừa rời khỏi, Lục Khải Chính liền vội vàng bế bổng Nhan Tịch đang ngồi bên bàn ăn lên, “Đi bệnh viện thôi! Nhìn mặt em xem, trắng bệch đến dọa người rồi!”

Nhan Tịch gật đầu một cái, nếu cơn đau này còn cứ tiếp tục, cô khẳng định ngày mai sẽ không đi làm được mất. Lục Khải Chính mừng rỡ, vội bế cô đi ra cửa.

“Anh thả tôi xuống! Tôi còn chưa thay quần áo!” Nhan Tịch tức giận nói, Lục Khải Chính dậm chân, bế cô đi vào phòng, đặt cô lên giường, tự nhiên đi tới chỗ tủ treo quần áo, giống như người chồng, tìm quần áo cho cô.

Nhan Tịch xấu hổ đỏ mặt nhìn anh cầm áo lót của mình, “Anh ra ngoài đi!” Cô cầm lấy quần áo, lớn tiếng nói với anh.

“Xấu hổ cái gì chứ?” Lục Khải Chính mặt dày nói, có điều, nhìn vẻ mặt kiên định của Nhan Tịch, anh vẫn nghe lời đi ra khỏi phòng cô!

Nhan Tịch sau khi thay xong quần áo, ra khỏi phòng đã thấy Lục Khải Chính cũng đã ăn mặc chỉnh tề, cầm chìa khóa xe trong tay đang đợi cô, “Tự tôi đi được, không cần anh đưa đi.” Cô chưa hề đồng ý sẽ đi cùng anh, hai người bọn họ vẫn giữ khoảng cách thì tốt hơn.

Lời vừa mới dứt, Lục Khải Chính liền bước lên bước lớn, ôm lấy eo cô, đi ra cửa.

“Lục Khải Chính! Anh mau buông tay ra! Bị hàng xóm thấy được bây giờ! Khốn kiếp!” Nhan Tịch dùng sức đánh anh, tức giận mắng, chỉ sợ bị người ta phát hiện hai người có quan hệ!

“Em nếu không để cho anh đưa em đi, anh sẽ lập tức ôm em đi ra ngoài, để cho toàn bộ người trong khu biết quan hệ của chúng ta!” Lục Khải Chính mặt dày uy hiếp, Nhan Tịch hoảng sợ, biết là anh đang uy hiếp mình, vừa giận vừa hờn, “Lục Khải Chính, da mặt anh thật dày!” Anh vừa đặt cô xuống, cô liền mắng.

Lục Khải Chính chỉ cười cười, “Da mặt anh còn dày hơn cả tường thành nữa đó, nếu em không sợ mất thể diện, cứ thử kháng cự anh một lần nữa đi? Anh không sợ mất thể diện đâu.” Lục Khải Chính cười xấu xa nói, đi ra cửa trước. Nhan Tịch căm hận nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, nghiêng răng nghiêng lợi!

Lục Khải Chính đi xuống lầu, năm phút sau, Nhan Tịch mới đi xuống.

Cô không đi cửa chính của khu dân cư, biết chắc Lục Khải Chính ở cửa chung cư đợi cô, nên cô cố ý đi cửa phụ, nhưng ai ngờ được, vừa ra khỏi cửa phụ liền nhìn thấy anh từ trong chiếc Range Rover đi ra chỗ cô.

“....” nhìn cái mặt cười hả hê kia cô im lặng, thực sự rất muốn xé nát mặt anh ra!

Người này có tố chất tâm lý thật tốt!

Cũng đúng, làm gián điệp mấy năm, chắc chắn đã sớm luyện được bản lĩnh co được dãn được, mình chỉ là tay mơ làm sao đấu được với anh ta chứ?

“Lên xe đi, em gái Nhan.” Lục Khải Chính nhìn cô, cười xấu xa nói. Đoán biết được tâm tư của cô, nên anh không đứng ở cửa chính đợi cô. Có điều, trong lòng Lục Khải Chính cũng có chút chua xót, cô như sợ không tránh được anh vậy.

Nhan Tịch không phản kháng nữa, nếu như không lên xe của Lục Khải Chính, giữa ban ngày ban mặt không biết anh ta còn có thể làm ra những chuyện gì nữa!

Lục Khải Chính chu đáo mở cửa tay lái phụ giúp cô, Nhan Tịch lại tự mình mở cửa sau xe, “Ngồi sau an toàn hơn!” Cô muốn anh ta phát điên, anh ta không tỏ vẻ gì là giận cả, mặt dày cười nói.

“....” Nhan Tịch không nói gì nữa, lên xe.

“Đã từng đi khám chưa? Đến bệnh viện nào?”

“Chưa đi, chọn đại một bệnh viện là được rồi!” Trước kia những lúc bị đau, cô đều chỉ uống thuốc giảm đau. Cô là gái chưa chồng, sao dám mặt dày mà đi khám phụ khoa được chứ? Lục Khải Chính nghĩ nghĩ, sau đó gọi điện thoại, không biết là gọi cho người nào, Nhan Tịch chỉ nghe được anh hỏi, “Ồ Tô Thành, bệnh viện nào khám phụ khoa tốt nhất?” Mặt cô lại thoáng đỏ lên....

Lục Khải Chính chở cô tới một viện Trung y nổi danh, đến đó, không cần đăng kí đã liền được vào khám, Nhan Tịch nghĩ thầm, nhất định là anh ta đi cửa sau rồi.

Khi biết Nhan Tịch bởi vì bị sảy thai mà chu kì kinh nguyệt ngắn lại, tử cung bị lạnh thì Lục Khải Chính thương tâm, áy náy vô cùng! Anh nắm thật chặt tay cô, Nhan Tịch lại chỉ thản nhiên lắc đầu cười.

“Trước kia tôi đã bị bệnh rồi, không phải chỉ là bởi vì bị sảy thai nên mới thế này đâu, anh không cần tự trách!” Trên đường lấy thuốc, Nhan Tịch nói với Lục Khải Chính, “Vốn dĩ tôi đã có ý định bỏ nó.... Cuối cùng là chính nó tự bỏ đi....” Trong lòng đau nhói, cô nói những lời thật lòng, cảm thấy mình như bây giờ là đang bị báo ứng, linh hồn đứa bé đó nhất định đang rất oán trách cô!

Lòng Lục Khải Chính đau nhói, nếu như lúc đó anh có thể cho cô một lời hứa hẹn, không trở thành tội phạm bị truy nã, cô sẽ không có ý nghĩ đó.

283. Chương 283: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 16: Cuối Cùng Cũng Buông Tay

Tim Lục Khải Chính thất lại, cổ họng nghẹn ứ, nói không nên lời, chỉ chăm chú nhìn cô. Hai người cùng đi lấy thuốc theo đơn, sau đó, xách theo một chồng thuốc Đông y ra khỏi bệnh viện.

“Tôi không muốn để cho em trai và người nhà tôi biết quan hệ trước kia của tôi với anh, càng không thể để cho bọn họ biết những việc tôi đã trải qua! Hi vọng anh giữ bí mật giúp tôi!” Nhan Tịch vừa đi vừa nói với anh. Trong lòng Lục Khải Chính càng thêm buồn bực, “Anh sẽ không nói, nhưng chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới việc anh và em quay lại với nhau.” Lục Khải Chính kiên định nói.

Nhan Tịch bất đắc dĩ nhìn anh, những lời nên nói, cô đều nói cả rồi, nhưng không ngăn cản được anh.

Lúc sắp lên xe thì điện thoại di động của Lục Khải Chính chợt vang lên, là Lăng Bắc Diệp gọi tới, “Anh nghe điện thoại!” Anh nhàn nhạt nói với Nhan Tịch, sau đó đi lên đầu xe. Nhan Tịch đứng ở bên cửa xe, đắm chìm dưới ánh mặt trời, cơ thể không còn lạnh giá như lúc trước nữa.

“Lão Lục, chuyện của chị Bắc Sam và Cố Diệc Thần bị một đơn vị truyền thông phơi bày ra ánh sáng khiến cho dư luận xôn xao!” Trong điện thoại truyền đến giọng nói tức giận của Lăng Bắc Diệp, Lục Khải Chính cau mày, chỉ nghe lời Lăng Bắc Diệp nói anh cũng có thể tưởng tượng ra được Thủ Đô hiện giờ đang lộn xộn như thế nào!

Chuyện của anh và Lăng Bắc Sam cùng nhau ra vào nhà trọ của cô mới vừa bị lộ ra, hơn nữa còn nói hai người sắp đính hôn, bây giờ chuyện của Lăng Bắc Sam và Cố Diệc Thần lại bị phơi bày, trong chuyện này, người chịu ảnh hưởng nhiều nhất chính là Lăng Bắc Sam!

“Chuyện tên Cố Diệc Thần ngu ngốc kia chưa làm sao lại muốn đi tự thú chứ?” Lục Khải Chính buồn bực nói, “Còn nữa, có thể lực ở sau lưng muốn chinh hai nhà Lục Lăng không?”. Bài báo đưa tin anh và Lăng Bắc Sam ở cùng nhau anh vốn tưởng là trò của mẹ anh, nhưng sao bây giờ, chuyện Lăng Bắc Sam và Cố Diệc Thần cũng bị lộ ra?

Mặc dù với thể lực của hai nhà Lục Lăng hiện tại, không ai dám động đến bọn họ, nhưng cũng thiếu gì thể lực tận dụng mọi thứ muốn lật đổ bọn họ chứ!

“Thằng ngốc Cố Diệp Thần kia đi đầu thú với cảnh sát, rằng cậu ta quả thật đã cưỡng hiếp Bắc Sam! Cũng may Bắc Sam kịp thời ra mặt, nói chuyện đó là hiểu lầm, là do chị ấy tự nguyện! Nếu không lần này Cố Diệp Thần đã gặp nạn rồi!” Lãng Bắc Diệp tức giận nói, mặc kệ chuyện đó có phải là thật hay không, xì căng đan như vậy đủ để khiến cho ba nhà Lục, Lãng, Cố khó xử!

Nghe nói Cố Diệp Thần không sao, Lục Khải Chính thở phào nhẹ nhõm, “Tình hình hiện tại thế nào?” Chuyện này anh cũng không tránh khỏi liên quan, Lục Khải Chính ảo não lại hỏi.

“Mặc kệ tình hình như thế nào, anh vẫn nhất định phải quay về!” Lãng Bắc Diệp lại nói.

Lục Khải Chính ảo não thở một hơi, xoay người nhìn về phía Nhan Tịch, ai ngờ lại nhìn thấy một chiếc xe thể thao Cadillac dừng ở bên cạnh cô, cô xách túi, xách cả chồng thuốc Đông y mới mua, quay qua nói chuyện với người đàn ông trong xe, còn cười rất tươi nữa chứ.

Người đàn ông kia là ai? Trong lòng Lục Khải Chính ghen tuông khuấy đảo.

“Ngày mai tôi trở về được không?” Lục Khải Chính không kiên nhẫn nói, không muốn lội xuống dòng nước đục kia, nhưng chuyện này một phần cũng bởi vì anh mà ra, anh không tránh được!

“Không được! Ông cụ nhà anh đang tìm anh khắp nơi đó, hôm nay anh phải về!” Lãng Bắc Diệp cứng rắn nói.

“Được! Tôi sẽ lập tức trở về!” Lục Khải Chính buồn bực nói, cúp điện thoại, sải bước đi về phía Nhan Tịch. Lúc đi đến gần cô liền nhanh chóng vòng tay qua hông của cô, sau đó nhìn người đàn ông đeo kính đen ngồi ở trong xe.

Nhan Tịch bị anh ôm bất ngờ như vậy cả người chột cứng đờ, lúc này, Kha Thần tháo kính xuống, híp mắt liếc Lục Khải Chính, “Bạn trai cô à?” Kha Thần mặc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đen nhàn nhạt hỏi.

“Tôi....”

“Không phải! Đây là anh họ tôi! Tổng biên tập tôi xin phép về nhà nghỉ ngơi trước, anh đi thông thả.” Lục Khải Chính đang định trả lời thì bị Nhan Tịch ngắt lời, nói với Kha Thần.

Kha Thần lịch sự gật đầu với Lục Khải Chính, sau khi tạm biệt Nhan Tịch liền lái xe rời đi.

“Tổng biên tập của em không đi làm chạy tới đây làm gì?” Lục Khải Chính buồn bực hỏi, cảm thấy nụ cười trên mặt Nhan Tịch vô cùng chói mắt!

“Tôi làm sao biết được!” Nhan Tịch hỏi ngược lại, vừa rồi đang đứng đợi anh, đột nhiên thấy Tổng biên tập của cô lái xe tới, dừng ở ngay cạnh cô, hỏi thăm sức khỏe cô. Cô nói đúng sự thật, còn nói thêm xe là của anh họ cô.

“Được! Coi như em vô tội! Lên xe đi!” Lục Khải Chính nhếch môi, cười nói, mở cửa xe cho cô.

“Hôm nay anh phải trở lại Thủ Đô, có việc gấp!” Sau khi lên xe, Lục Khải Chính vừa khởi động xe, vừa nói. Trong lòng Nhan Tịch mơ hồ có chút mất mát, nhưng cũng tự nhủ mình có là gì của người ta đâu, “Ừ.” Cô nhàn nhạt trả lời.

“Chuyện của anh và Lãng Bắc Sam thực sự hiểu lầm, cô ấy và....”

“Tôi không muốn biết!” Nhan Tịch quả quyết ngắt lời anh. Đối với cô, Lãng Bắc Sam cũng là một cái gai trong mắt, cô cảm thấy là mình đã phá vỡ tình yêu của Lãng Bắc Sam, cho dù Lục Khải Chính không yêu cô ấy!

“Em không muốn biết cũng được, nhưng anh nhất định phải giải thích, anh không yêu cô ấy, từ trước đến giờ anh và cô ấy cũng chưa từng có quan hệ yêu đương đúng nghĩa! Anh chỉ xem cô ấy là em gái thôi! Em không nên để ý!” Lục Khải Chính vừa lái xe, vừa lớn tiếng nói.

Không để ý? Làm sao có thể không để ý đây? Nhan Tịch buồn khổ nghĩ, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, anh không biết lúc anh xảy ra chuyện, cô đã lén chạy về Thủ Đô thăm anh sao? Anh không biết, ngay cả tư cách bước vào phòng bệnh của anh cô cũng không có, còn phải nghe những lời đả kích của Lãng Bắc Sam....

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

Lục Khải Chính tiếp tục mở miệng: “Thuốc kia em phải uống đúng giờ, điều dưỡng tốt cơ thể, anh đi hai ngày sẽ trở lại!” Anh thật sự không muốn trở lại Thủ Đô một chút nào, nhưng không thể không trở về được!

Nhan Tịch không nói lời nào, Lục Khải Chính cũng không nói nữa, đưa cô đến cửa chung cư, cô muốn tự mình đi lên lầu, Lục Khải Chính cũng không miễn cưỡng nữa, vội vã chạy tới sân bay! Hôm qua vội vã tới, hôm nay lại vội vã trở về, thật là hành hạ người đi!

Sáng tối ngày hôm đó anh mới về đến Thủ Đô, chuyện của anh và Lăng Bắc Sam, Cố Diệc Thần thật đúng là khiến dư luận ầm ĩ.

“Có phải chính Lục phu nhân là người đã đem ảnh chụp của tôi và Lăng Bắc Sam lộ ra ngoài?” Lục Khải Chính nhìn sắc mặt xanh mét của mẹ mình, giấu cợt nói. Về mặt Chu Tú Lan cũng chờ nhìn con trai, “Lục Khải Chính! Đừng có dùng ánh mắt như thế nhìn mẹ anh!” Ánh mắt giấu cợt của con trai đối với bà mà nói thật sự giống như một cái tát đánh thẳng vào mặt!

Hơn nữa còn là tự mình tát vào mặt của mình! Bài báo ngày đó đúng là “ý chỉ” của bà, kết hợp với Lăng Bắc Sam cùng nhau làm. Ai ngờ, chuyện tình của Lăng Bắc Sam và Cố Diệc Thần cũng bị truyền thông tiết lộ!

“Sao thế? Chột dạ à? Dám làm không dám nhận sao?” Lục Khải Chính tiếp tục giấu cợt nói, “Bắc Sam còn trẻ tuổi, u mê không tỉnh ngộ cũng thôi đi, người nhiều tuổi như Lục phu nhân đây, sao cũng suy nghĩ nông cạn như vậy? Chẳng lẽ nhà họ Lục không có nhà họ Lăng thì sẽ sụp đổ sao? Lần này ông cụ không vào được thường ủy đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc thì có sao đâu chứ?”

“Có sao đâu chứ? Anh nói nghe đơn giản quá. Lục Khải Chính, lợi hại trong chuyện này anh còn hiểu rõ hơn cả mẹ đấy!” Chu Tú Lan tức giận quát, giận con trai không có chí lớn!

“Con chỉ biết cái gì nên lấy, cái gì mới là quan trọng nhất! Mẹ đừng mang lợi ích của nhà họ Lục ép buộc con. Con không cưới Lăng Bắc Sam, nhà họ Lục cũng sẽ không sụp đổ!” Lục Khải Chính kiên định nói, cũng cảm thấy rất buồn vì cha mẹ mình. Anh nói xong, ra khỏi cửa.

Chu Tú Lan cũng hiểu rõ, bây giờ chuyện của Lăng Bắc Sam và Cố Diệc Thần đang ầm ĩ thế này, thì hôn sự của Lục Khải Chính với Lăng Bắc Sam coi như là đã thất bại.

Lục Khải Chính lại đến một ‘hiện trường thẩm phán’ khác.

Nhân vật quan trọng của nhà họ Lăng và nhà họ Cố đều có mặt ở đây, Lăng Bắc Sam, Cố Diệc Thần cũng ở đây.

“Con đã phạm phải sai lầm, con chấp nhận trừng phạt!” Cố Diệc Thần nói mà không có biểu cảm gì, vô cùng nản lòng. Mặc dù Lăng Bắc Sam cứu anh, nhưng cả trái tim của anh và Lăng Bắc Sam đều đã bị thương đến tuyệt vọng! Lăng Bắc Sam đỏ mặt, cúi thấp đầu đứng ở đó, trong lòng vừa tức vừa buồn.

“Vậy sao mày lại không nói tiếng nào đã chạy đến đồn cảnh sát? Mày làm như vậy có khác nào cho người ta nhìn thấy vết vá, cả danh dự của mày lẫn con bé Bắc Sam...” Cha Cố tức giận nói.

Cố Diệc Thần không nói tiếng nào, mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, cũng không nhìn Lăng Bắc Sam một cái.

“Lão Cố, bây giờ nên bàn bạc xem nên giải quyết chuyện này thế nào.” Cha của Lăng Bắc Sam, Lăng Chí Viễn lúc này lên tiếng nói.

Lục Khải Chính đi đến bên cạnh Lăng Bắc Hàn, ngạc nhiên khi thấy cậu ta vẫn chưa trở về doanh trại, nhưng cũng hiểu ra được, cậu ta hẳn là vì chuyện tình Lăng Bắc Sam mà ở lại. Lăng Bắc Hàn gật đầu với anh một cái, không ngờ anh lại chịu chạy về.

“Để người trong cuộc là hai đứa nó nói xem nên làm thế nào đã?” Lãng lão phu nhân rút cuộc cũng lên tiếng.

“Cháu không có gì có thể nói, mọi người muốn làm như thế nào thì làm thế đó, cháu không có ý kiến gì!” Cố Diệc Thần lại lớn tiếng nói.

“Bắc Sam, cháu thì sao? Bây giờ cháu đã như vậy rồi, hôn sự với Khải Chính là chuyện không thể nào!” Bà cụ lớn tiếng nói. .

Giờ phút này Lục Khải Chính có chút xem thường Lãng Bắc Sam, rõ ràng cô đã bị Cố Diệc Thần cưỡng bức còn nói là không có! Lúc này, thấy Lãng Bắc Sam cũng liếc nhìn mình, anh không tránh tầm mắt, ngược lại còn lườm cô một cái!

Lãng Bắc Sam bối rối chuyển tầm mắt, “Con cũng vậy, tùy mọi người, làm thế nào không ảnh hưởng đến danh dự của ba nhà thì làm thế đó!” Cô làm quan hệ xã hội, biết lợi và hại của chuyện này đối với cả ba nhà.

“Vậy Diệc Thần, cháu cưới Bắc Sam đi!” Lúc này bà cụ lại mở miệng, lớn tiếng nói.

“....” Tất cả mọi người có mặt trong phòng nhất thời đưa mắt nhìn nhau, không ngờ bà cụ lại thẳng thắn như vậy.

“Không được!” Chỉ có Cố Diệc Thần mở miệng phản bác.

Lãng Bắc Sam kinh ngạc nhìn Cố Diệc Thần, Cố Diệc Thần rút cuộc cũng chịu liếc nhìn cô một cái, “Bà à, đưa hái xanh không ngọt! Việc này không công bằng với Bắc Sam!” Cố Diệc Thần chuyển tầm mắt, nhìn bà cụ lớn tiếng nói. Bao nhiêu tổn thương chồng chất trong lòng lúc này vô cùng chua xót.

“Không công bằng thì thế nào? Nó gây ra chuyện thì phải có trách nhiệm! Cố Diệc Thần, anh không muốn chịu trách nhiệm đúng không?” Bà cụ lại nói, mọi người ở đây đều biết rõ tình cảm của Cố Diệc Thần giành cho Lãng Bắc Sam!

Mặt Lãng Bắc Sam đỏ tới tận mang tai, không biết làm thế nào.

“Bà Lãng, chuyện này quả thật không công bằng với Bắc Sam, Bắc Sam vẫn luôn thích A Chính.” Ông Cố thở dài nói.

“Vậy cũng phải giải thích quan hệ của ba đứa chúng nó với bên ngoài chứ! Bắc Sam không phải đã nói là nó tự nguyện sao? Lãng Bắc Sam, con rút cuộc có đồng ý đám cưới với Diệc Thần không? Nói một câu thôi!” Bà cụ giận dữ nói với Lãng Bắc Sam.

“Con sẽ ra mặt giải thích mọi chuyện, tin tức trước kia với anh Khải Chính chỉ là hiểu lầm, chuyện xảy ra với Diệc Thần là do con tự nguyện.” Lãng Bắc Sam dần nổi chua xót trong lòng xuống nói, thanh danh của cô coi như hỏng rồi.

Còn Lục Khải Chính cũng sẽ ra mặt, nói rõ ràng với truyền thông, rằng giữa anh và Lãng Bắc Sam không có quan hệ tình cảm gì cả, ngày trước đính hôn với cô cũng là bởi vì vụ án kia, Lãng Bắc Sam không hề có chút buồn phiền nào vì lời nói của Lục Khải Chính.

Cuối cùng mọi người đều nhất trí, việc trước tiên là công bố ‘Tình yêu’ của Lãng Bắc Sam và Cố Diệc Thần cho thỏa đáng, hai người đính hôn trước, áp chế làn sóng gió này.

“Lục Khải Chính! Anh chờ một chút!” Lục Khải Chính đang định lên xe, chợt nghe tiếng Lãng Bắc Sam gọi lớn.

Lục Khải Chính giật mình, cho là Lãng Bắc Sam vẫn sẽ chặt lấy anh như mọi lần. Anh thầm nghĩ nếu cô làm như vậy thật, cô thật sự không đáng giá để Cố Diệc Thần yêu! Cố Diệc Thần đứng cách đó không xa nhìn Lãng Bắc Sam chạy về phía Lục Khải Chính, những vết thương chồng chất trong lòng đau nhói, anh biết thực lòng Lãng Bắc Sam không muốn gả cho anh!

“Có chuyện gì?” Lục Khải Chính lạnh nhạt nói.

“Có hai chuyện muốn nói rõ ràng với anh!” Lăng Bắc Sam nhìn anh, trầm giọng nói, trong giọng nói còn mang theo sự kiêu ngạo, còn có chút không tình nguyện mà cúi đầu.

“Nói mau đi, đừng để cánh nhà báo bắt gặp nữa.” Lục Khải Chính nói.

“Lúc anh bị thương, cô Nhan Tịch đó đã đến thăm anh, nhưng bị em đuổi đi.”

“Em!” Lăng Bắc Sam vừa dứt lời, Lục Khải Chính tức giận gầm nhẹ, sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm Lăng Bắc Sam. Lăng Bắc Sam cũng lúng túng xoay tầm mắt, không ngờ mình cũng làm được chuyện hèn hạ như vậy, “Còn có một chuyện nữa, hèn hạ hơn, em đã dẫn bác Lục tới Tô Thành tìm Nhan Tịch.”

“Lăng Bắc Sam, em...” Lục Khải Chính nghe xong tức giận đập một cái xuống thân xe, trừng mắt nhìn cô, hung tợn gầm nhẹ.

Lăng Bắc Sam cúi thấp đầu, hai gò má đỏ như bị lửa đốt, “Em chính là người như vậy, từ nhỏ đến lớn không có thứ gì không chiếm được, nhưng anh...lại khinh thường không thèm liếc nhìn em lấy một cái!” Lăng Bắc Sam ngẩng đầu lên, hít hít mũi, chưa xót nói.

“Anh không khinh thường em! Anh đã từng nói thái độ của anh đối với em giống như Lăng Bắc Hàn đối với em vậy! Em luôn là cô công chúa nhỏ mà bọn anh cưng chiều!”

“Chính là luôn muốn cái gì thì được cái đó nên mới bị làm hư, là bởi vì không có được anh...” Lăng Bắc Sam lại nói, nhà họ Lăng chỉ có một mình cô là con gái, từ nhỏ đến lớn, cô luôn được mọi người cưng chiều nhất, muốn gió có gió, muốn mưa được mưa.

“Bây giờ em đã nhận ra được cảm giác của mình đối với anh rồi sao?” Lăng Bắc Sam có tỉnh táo không đó? Nếu không cô ấy sẽ không chủ động nhận sai với anh như vậy đâu.

“Xem như là vậy đi.” Lăng Bắc Sam kiềm chế ghen ngạo, nói.

“Nhận ra được là tốt rồi, biết cái gì đáng để theo đuổi, cái gì không đáng. Anh chưa từng coi trọng em, cho nên anh không đáng để em theo đuổi như vậy. Cố Diệc Thần thì ngược lại, cậu ấy vẫn luôn bên cạnh, thậm chí lặng dõi theo em.” Lục Khải Chính lại nói.

Nhắc tới Cố Diệc Thần, trái tim Lăng Bắc Sam đau đến không thở nổi, “Không cần anh quan tâm!” Quạt cường nói xong liền chạy đi.

Lục Khải Chính cười cười, thở phào nhẹ nhõm, Lăng Bắc Sam chịu buông tay anh, là một chuyện đáng mừng, nếu không, vừa hại chính cô, cũng gây cho anh bao nhiêu phiền phức! Nhưng nhớ tới lời Lăng Bắc Sam vừa mới nói, Lục Khải Chính lại nghĩ đến Nhan Tịch, trong lòng càng thêm áy náy, đau lòng.

Anh biết, cô không phải là không có tình cảm với anh, ngày đó ngàn dặm xa xôi tới Thủ Đô tìm anh, lại bị Lăng Bắc Sam ngăn cản, cô hẳn là rất đau lòng.

“Uống thuốc chưa?” đọc thêm nhiều truyện hay tại [Doc Truyen . o r g](#)

Sau khi lên xe, anh nhắn tin cho cô, sau đó một hồi lái xe trở về căn hộ của mình.

Nhan Tịch thấy tin nhắn của Lục Khải Chính gửi tới, khẽ mỉm cười, rồi trả lời. Lục Khải Chính đang nằm trong bồn tắm, thấy cô trả lời, vô cùng mừng rỡ, lập tức gọi điện lại cho cô.

Nhan Tịch nhận điện thoại của anh, từ trong điện thoại còn nghe rõ tiếng nước chảy ào ào, “Bụng còn đau không?” Lục Khải Chính nhấp một ngụm rượu đỏ, nằm ở trong bồn tắm, lười biếng hỏi.

“Không còn đau nữa, anh có chuyện gì à?” Cô nhàn nhạt trả lời, rồi hỏi.

“Anh đang ở trong căn hộ mà chúng ta quan hệ lần đầu, nằm ở trong bồn tắm...” Lục Khải Chính mập mờ nói, giọng nói có chút lười biếng mà mê người. Nhan Tịch nghe thấy vậy khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, không khỏi nghĩ tới lần đầu tiên đó, còn có bồn tắm xa hoa hình tròn trong căn hộ của anh....

“Lục Khải Chính! Anh nói những thứ này làm gì?” Nhan Tịch tức giận nói, kiềm chế rung động trong lòng, nằm ở trên giường, rúc vào trong chăn.

“Lại xấu hổ rồi hả?” Lục Khải Chính cười mập mờ nói, trong lòng vì biết khi anh bị thương cô đã tới tìm anh mà vui mừng. Ngày đó khi tỉnh lại, không thấy cô ở bên cạnh, trong lòng anh đã cảm thấy anh vô cùng mất mát.

“Không có! Không có việc gì thì tôi cúp máy đây!” Nhan Tịch tức giận nói.

“Đừng! Có chuyện, vừa rồi Lăng Bắc Sam có nói với anh, lúc anh hôn mê bất tỉnh, em đã tới tìm anh.” Lục Khải Chính vội vàng nói.

“....” Nhan Tịch thoáng giật mình, vô cùng kinh ngạc, không ngờ Lăng Bắc Sam lại nói với anh chuyện đó.

“Nhan Tịch! Em thích ăn đòn à? Tại sao lại không nói với anh?” Lục Khải Chính lại nói, lần này càng thêm tự tin mà khẳng định cô yêu anh!

Nhớ tới lần đó mình ngồi xe lửa ngàn dặm xa xôi tới Thủ Đô tìm anh, lo lắng cho thương thế của anh, cuối cùng lại bị Lăng Bắc Sam ngăn lại, nổi chua xót lại dâng lên, không nhận được mà rơi lệ, “Không có gì đáng nói.”

“Lăng Bắc Sam và mẹ anh cũng đã tìm đến em đúng không? Bà ấy đã kích em à?” Lục Khải Chính không cần đoán cũng biết được bà Chu mẹ anh sẽ nói với cô những gì.

“Không có!” Cô nói dối. Ngày đó khi ra khỏi quán cà phê, cô thiếu chút nữa đã té xỉu. Cũng hiểu ra được khoảng cách giữa cô và Lục Khải Chính là rất xa.

“Những chuyện này không nhắc đến nữa! Nhan Tịch, em phải tin tưởng năng lực của anh!” Lục Khải Chính lại nói, trong giọng nói lộ ra sự kiên định cùng khẩn cầu.

“Tôi không muốn nhắc tới chuyện này nữa.... Đừng ép buộc tôi chấp nhận nữa được không?” Nhan Tịch gần như van xin nói, cô luôn luôn thích đơn giản, tự do, không muốn bị những chuyện lộn xộn này quấy nhiễu.

“Được, được, anh không ép em nữa, không ép em nữa.” Lục Khải Chính vội vàng nói, “Em ngủ sớm chút đi, hai ngày nữa anh sẽ đến tìm em!” Lục Khải Chính vừa nói dứt lời, phía bên kia Nhan Tịch đã cúp điện thoại.

Rốt cuộc cô muốn anh phải làm thế nào đây?

Lục Khải Chính nhìn màn hình điện thoại di động, khổ sở nói thầm.

Hôm sau Nhan Tịch liền đọc được chuyện của Lăng Bắc Sam trên mặt báo, lần này, giới truyền thông lại nói chuyện của Lục Khải Chính và Lăng Bắc Sam lần trước chỉ là hiểu lầm, Lăng Bắc Sam và Cố Diệc Thần mới thật sự là một đôi.... Nhan Tịch cười lắc lắc đầu, không muốn chú ý đến nữa.

*** đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen . o . r . g](#)

“Nhan Tịch là không thể nào!” Nhà họ Lục đang mở cuộc họp gia đình, Lục Khải Chính kiên quyết nói, muốn cưới Nhan Tịch. Chu Tú Lan ngay lập tức nhảy dựng lên, đỏ mặt lên nói.

“Là con lấy vợ, không phải mẹ!” Lục Khải Chính lớn tiếng phản bác.

“Lục Khải Chính! Vụ tai tiếng của Nhan Tịch không phải chúng ta không biết, một ngày nào đó chuyện cô ta bị người khác vũ nhục lộ ra ngoài, mẹ xem mặt mũi con để ở đâu, mặt mũi của nhà họ Lục chúng ta để ở đâu?” Chu Tú Lan lại quát.

“Lục phu nhân, mẹ đừng quên, là con làm liên lụy đến cô ấy! Nếu không có cô ấy, con trai của mẹ có lẽ không làm được phó cục trưởng cục công an đâu!” Lục Khải Chính găm nhẹ về phía mẹ, “Huống chi, cô ấy còn từng mang thai cháu của mẹ nữa!”

Lời của Lục Khải Chính khiến Chu Tú Lan ngẩn ra, không biết nên nói gì.

“Nói như vậy, là chúng ta có lỗi với con gái nhà người ta...” Ngay cả ông cụ cũng lên tiếng nói.

“Cha à, không thể nói như thế được? Chúng ta bồi thường cho cô ấy...”

“Người ta không cần đến bồi thường của mẹ đâu! Tóm lại, mẹ đừng can dự gì đến chuyện hôn sự của con nữa! Ai dám động đến cô ấy, cũng đừng trách con không khách khí!” Lục Khải Chính xanh mặt, quả quyết

nói, sau đó bước nhanh rời đi.

284. Chương 284: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 17: Anh Bị Sốt

Sống đến ba mươi hai tuổi, biết bao lần chạm tới ranh giới giữa sự sống và cái chết, Lục Khải Chính hiểu được cái gì nên giữ, cái gì nên bỏ, công danh lợi lộc chỉ là nhất thời. Lục Khải Chính xử lý một số chuyện ở Thủ Đô, ở lại mấy ngày, anh nghỉ đến sang năm mới được phục chức. Nếu như Nhan Tịch đồng ý đi cùng với anh, nói không chừng anh sẽ xin điều đến Tô Thành, với thái độ hiện tại của mẹ anh với Nhan Tịch, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu trong tương lai chắc chắn sẽ không hề dễ dàng.

Nhan Tịch hiện tại cũng không muốn chấp nhận một mẹ chồng như thế.

Trước khi đi anh đến doanh trại tìm Lăng Bắc Hàn, hai người đến trường bắn bắn thi.

“Vẫn nhớ thời gian ở trong quân đội hả?” Lục Khải Chính lại thua Lăng Bắc Hàn, nhưng bại dưới tay Lăng Bắc Hàn anh cũng tâm phục khẩu phục, hai người cười nói thoải mái. Lăng Bắc Hàn mỉm môi cười cười, “Tâm tình không tệ, có tiến triển với Nhan Tịch?” Lăng Bắc Hàn hỏi, nhắm ngay hồng tâm, lại bắn một phát.

“Không có tiến triển gì thì tâm tình thôi không thể tốt được sao?” Lục Khải Chính trêu ghẹo, ‘Pằng’ nã một phát súng, “Có!” Lần này trúng giữa hồng tâm! Lục Khải Chính càng thêm hả hê nói, Lăng Bắc Hàn cười, “Mau bắt về đi! Mùa xuân năm sau còn đi phượt Tây Tạng cùng bọn mình! Bà xã của mình ngày ngày mong đợi chuyện này đấy!” Lăng Bắc Hàn cười nói, vỗ vỗ bả vai Lục Khải Chính.

Lục Khải Chính nhặt chai nước suối trên mặt đất lên, mở ra uống vài ngụm, vẻ mặt chợt trở nên cứng ngắc, “Chỉ một chốc một lát sao có thể bắt lại được, cậu không biết thái độ của bà Chu nhà tôi, lần trước còn cùng Bắc Sam tới làm khó Nhan Tịch....” Lục Khải Chính thở một hơi, nhớ tới việc Nhan Tịch phải chịu áp lực, trong lòng lại cảm thấy áy náy khó chịu.

“Con bé Bắc Sam này....” Lăng Bắc Hàn thở dài nói, có chút giận cô.

“Bắc Sam đã thẳng thắn nói hết với tôi rồi, hẳn bây giờ cô ấy cũng đã tỉnh táo lại rồi! Không biết A Thần có thể làm gì được hay không, sau đêm đó cậu ta đã trở lại doanh trại ngay rồi.” Lục Khải Chính cũng thở dài nói.

“Áp chế được thói kiêu ngạo của Bắc Sam cũng là chuyện tốt! Tránh cho nó không biết được nên quý trọng cái gì, tôi thấy nó đối với Cố Diệc Thần cũng không phải là không có tình cảm, nếu không với tính khí của nó sớm đã đưa Cố Diệc Thần vào ngục giam rồi, sao có thể phá hủy danh tiết của mình để giúp cậu ta thoát tội được.” Lăng Bắc Hàn cau mày phân tích, đi dọc theo sân huấn luyện cùng Lục Khải Chính.

Hai người dường như đã rất lâu rồi không tâm sự, nói chuyện tâm tình với nhau như vậy rồi.

Lục Khải Chính gật đầu đồng ý, “Ban đầu nếu không có vụ án này, tôi cũng sẽ không dính hôn với Bắc Sam, nói cho cùng tôi cũng có lỗi với cô ấy!”

“Vậy cậu định giải quyết bằng cách nào? Không phải ban đầu cậu đã nói rõ ràng với nó, là do chính con bé cam tâm tình nguyện chờ cậu thôi.” Lăng Bắc Hàn khuyên nhủ anh, “Lục Khải Chính, cậu cũng đừng nên cảm thấy có lỗi với Bắc Sam nữa, đối với nó...”

“Lão Lăng! Cậu xem tôi là người như thế nào chứ?” Lục Khải Chính vùng nắm đấm đánh về phía ngực của Lăng Bắc Hàn tức giận nói.

“Mau nắm thật chặt Nhan Tịch đi, chuyện vẫn đề gì có thể đến tìm tôi, tôi có thể chỉ cậu mấy chiêu!” Lăng Bắc Hàn liếc nhìn anh, nói xa xôi.

Lời của anh thiếu chút nữa làm cho Lục Khải Chính bật cười, “Cậu sao?” Anh giễu cợt nói, “Đầu gối như cậu mà biết theo đuổi phụ nữ? Sao tôi lại không biết chuyện này nhỉ?”

Lăng Bắc Hàn nghe Lục Khải Chính nói, trong lòng có chút chột dạ, so sánh với Lục Khải Chính, anh đâu có được xem là biết theo đuổi phụ nữ! “Lão Lục, cậu đừng có mà tự mãn, ngày nào đó tôi sẽ vạch trần hết lịch sử phong lưu của cậu với Nhan Tịch, xem cậu làm thế nào!” Lăng Bắc Hàn hừ lạnh nói.

Lục Khải Chính cũng mặt không biến sắc, “Vậy tôi cũng sẽ nói với Úc Tử Duyệt...”

“Cậu!” Lăng Bắc Hàn hừ lạnh một tiếng, cảm giác chuyện này càng lúc càng nhàm chán, “Được rồi! Cút nhanh lên đi! Đừng làm trở ngại công việc của tôi!” Tháo quân hàm ở trên vai xuống, sửa sang lại rồi đeo lên, Lăng Bắc Hàn nghiêm nghị nói với Lục Khải Chính.

“Đi cái đầu cậu ý!” Lục Khải Chính nghiêm mặt mắng một tiếng, Lăng Bắc Hàn cũng không để ý đến anh nữa, đi thẳng tới đội ngũ ở giữa sân huấn luyện, anh cười cười lắc đầu. Cậu ta là người quá nghiêm khắc với bản thân! Lục Khải Chính âm thầm đánh giá Lăng Bắc Hàn, chỉ chốc lát sau, giọng nói vang vang có lực của Lăng Bắc Hàn vang lên trong sân huấn luyện

Mấy ngày này Lục Khải Chính không gọi điện thoại cho cô, cô cũng không chủ động gọi cho anh, từ trước đến nay cô không phải là một người chủ động!

“Tổng biên tập, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giúp anh giữ bí mật!” Ngồi ở trong chiếc xe hơi thể thao của tổng biên tập Kha Thần, quạt điều hòa thổi vù vù, Nhan Tịch nhìn Kha Thần ngồi ở vị trí tài xế đeo kính râm màu nâu, lễ phép nói.

Ngón tay trắng nõn cầm vô lăng của Kha Thần siết chặt lại, ngón tay thon dài xinh đẹp mà ưu nhã. Ngay sau đó, anh gạt đầu một cái, xuống xe, Nhan Tịch thấy Kha Thần xuống xe, vội vàng muốn đi xuống, ai ngờ Kha Thần lại nhanh chân vòng qua đầu xe sang mở cửa xe giúp cô.

Nhan Tịch cau mày, mơ hồ hiểu được ý của anh, “Tổng biên tập, ở đây không có đồng nghiệp.” Nhan Tịch nhỏ giọng nói.

“Ngày mai gặp.” Kha Thần nhếch làn môi mỏng ưu nhã, cười nói với Nhan Tịch. Nhan Tịch nhẹ gạt đầu, vẫy tay với anh, rồi đi về phía chung cư.

Lục Khải Chính đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng ghen tức vô cùng! Cô có ý với gã tổng biên tập kia sao? Sao lại để người ta đưa cô về tận nhà như vậy? Lục Khải Chính chưa xốt tự hỏi trong lòng, thấy Nhan Tịch đi về phía bên này, không mua đồ ăn gì.

Lúc Nhan Tịch ngẩng đầu lên thì liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng dưới cây ngọc lan, thấy anh, trong lòng chợt có chút lo sợ, sau là mừng rỡ. Lục Khải Chính nhìn cô một cái, không đi về phía trước, ngược lại xoay người, đi vào chung cư.

Nhan Tịch cau mày, chẳng lẽ vừa rồi anh đã nhìn thấy cảnh cô bước từ trong xe của tổng biên tập ra?

Cô không đuổi theo anh, mà thông dong đi lên lầu, lên đến nhà cũng không thấy bóng dáng anh ở phòng khách, vậy chắc anh ở phòng của anh rồi. Em trai cô đi công tác ở nơi khác, cô ở nhà một mình chẳng muốn nấu cơm, đi vào phòng bếp sắc thuốc. Chỉ chốc lát sau, mùi hương khó ngửi của thuốc đông y xông vào trong mũi.

Uống thuốc bốn ngày nay, cô cũng cảm thấy cơ thể của cô cần phải điều dưỡng hơn nữa, nhớ tới lời mẹ nói, phải thật khỏe mạnh mới không làm bà lo lắng.

Không biết Lục Khải Chính ăn tối thế nào, Nhan Tịch mở tủ lạnh ra, thức ăn bên trong còn dư lại không nhiều lắm, cuối cùng cô vẫn vo gạo nấu cơm. Trong suốt thời gian cô nấu cơm xào rau, Lục Khải Chính vẫn không hề xuất hiện, cho tới khi làm thức ăn xong, cô do dự mãi không biết có nên chủ động đi gọi anh không.

Sao hôm nay mày không mặt dày nữa rồi?

Nhan Tịch buồn bực nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định đi đến cửa phòng của anh, gõ cửa, “Ăn cơm thôi!” Cô gọi lớn một tiếng, gọi xong liền đỏ mặt rời đi, Lục Khải Chính làm như không nghe thấy, không nói tiếng nào.

Nhan Tịch vừa ăn cơm vừa buồn bực nghĩ thầm cô đã chủ động gọi anh ra ăn cơm rồi, sao anh mãi vẫn chưa ra.

Không ra thì dẹp đi, càng đỡ lúng túng! Tức giận nghĩ vậy, cô và từng miếng cơm lớn vào miệng, trong lòng cảm thấy rất bất bình. Ăn cơm xong, cô cầm nồi cơm điện vào để giữ nhiệt, uống một hơi hết bát thuốc còn đắng hơn cà phê đen mấy lần, cô súc súc miệng rồi đi vào phòng ngủ, không thêm quan tâm đến Lục Khải Chính đang ở bên kia vách nữa. Mời các bạn đọc tại Doc Truyen chấm o. rờ ,g để có chương mới nhanh nhất

Sau khi đánh được 4000 chữ đã là mười giờ rưỡi đêm rồi. Nhan Tịch đi ra ngoài phòng, nhìn cửa phòng Lục Khải Chính ở đối diện, bỗng chợt nhớ tới cái gì đó, vội vàng chạy vào bếp, nhìn thấy lượng cơm không bớt chút nào, thức ăn cũng không được hâm nóng, cô thoáng cau mày.

Anh vẫn chưa ăn cơm sao?

Cô nhớ lần trước anh còn ăn hết thức ăn thừa của nhà mình cơ mà, sao lần này cô gọi mà anh cũng không chịu ra ăn? Trong lòng Nhan Tịch hụt hẫng, cau mày đi tới cửa phòng anh, ghé tai nghe động tĩnh bên trong, hay là anh không có nhà?

“Lục Khải Chính?” Gõ cửa phòng, cô lên tiếng dò hỏi.

Không ai mở cửa, cô lại gõ tiếp, vẫn không có một chút động tĩnh nào!

“Lục Khải Chính!” Cuối cùng không nhận được cô xoay nắm cửa của anh, đẩy cửa đi vào, thấy Lục Khải Chính đang nằm trên giường không nhúc nhích, trên người của anh chỉ đắp loạn cái chăn bông. Trong phòng có mùi rượu nhàn nhạt cùng mùi thuốc lá, trên sàn nhà còn có mấy cái lon nằm lộn lổ.

“Lục Khải Chính?” Cô nghĩ rằng anh uống say, cúi người lớn mật nhìn anh, đẩy nhẹ anh một cái, gọi.

“Lục Khải Chính!” Thấy hai gò má anh đỏ lên, cánh môi khô khốc, Nhan Tịch cau mày, theo bản năng đưa tay sờ trán anh, cảm giác nóng rẫy làm cô kinh hãi!

“Lục Khải Chính!” Anh bị sốt rồi! Nhan Tịch ngồi xuống bên giường anh, đẩy thân thể anh, lắc lắc anh hỏi.

“Khụ...!” Lục Khải Chính nghe thấy có người gọi, mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, liền thấy gương mặt đầy vẻ lo lắng của Nhan Tịch đập vào mắt, “Anh nóng.” Lục Khải Chính giống như đứa trẻ, làm nũng nói, lật chăn ra, đưa tay kéo cô lại gần.

“A!” Nhan Tịch giật mình kêu lên một tiếng, ngã vào lồng ngực anh, dường như cả người đều nằm trên cơ thể nóng rực của anh, “Lục Khải Chính, anh bị sốt rồi, chúng ta đi bệnh viện được không?” Nhan Tịch lo lắng nói, muốn thoát khỏi lồng ngực của anh.

Cách tay mạnh mẽ của anh ôm thật chặt hông của cô, “Không cần... Không muốn đi bệnh viện.” Anh giống như một đứa trẻ bướng bỉnh nói, khi nói chuyện trong miệng tỏa ra mùi rượu thoang thoảng, Nhan Tịch bất đắc dĩ mỉm cười, tim cũng mềm mại đi.

“Buông tôi ra... Tôi đi mua thuốc cho anh!” Hai tay bắt lấy cánh tay của anh, tìm cách gỡ ra, cô giùng giằng nói.

“Hành lý... Trong hành lý có thuốc.” Lục Khải Chính lại lờ mờ nói. Nhan Tịch nhìn quanh mọi nơi, quả nhiên thấy có một cái hành lý đặt ở một góc, “Thấy rồi, để tôi đi lấy thuốc!” Nhan Tịch nói, lần này, anh cũng chịu buông lỏng cô ra.

“Lục Khải Chính, mã số hành lý của anh là bao nhiêu?” Không biết lời của anh có thể tin được hay không nữa, anh có mang thuốc hạ sốt theo người sao? Nhưng Nhan Tịch không biết, từ sau vụ nổ kia khả năng miễn dịch của Lục Khải Chính trở nên yếu đi, rất thường bị cảm sốt cao.

“Bốn số một...” Lục Khải Chính yếu ớt nói.

“Đơn giản như vậy thôi sao?” Nhan Tịch không tin được hỏi ngược lại, bắt đầu bấm mã.

“Càng đơn giản người khác càng không nghĩ tới...”

“...” Xem ra anh sốt cũng không nặng lắm nếu không sao có thể nói chuyện với cô như vậy được? Nhan Tịch âm thầm nghĩ, cười cười, mở hành lý của anh ra, bên trong rất đơn giản, chỉ có mấy bộ quần áo, cũng phát hiện bên trong có một túi thuốc lớn....

Nhìn một đồng thuốc lớn trong túi, có thuốc cảm cúm, thuốc hạ sốt, còn có cả thuốc kháng sinh, vân vân, ngực Nhan Tịch thắt chặt, cảm thấy rất đau lòng. còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o, r, g

“Uống thuốc đi! Không uống thì phải đi bệnh viện.” Cô rót nước, cầm thuốc, bê tới vào bên miệng anh nói, Lục Khải Chính cũng ngoan ngoãn phối hợp há miệng ra, “Không cần đi bệnh viện.” Anh mơ màng nói, hầu kết chuyển động, Nhan Tịch biết, anh đã nuốt thuốc vào rồi.

“Nóng quá... Cởi quần áo...” Lục Khải Chính bị nóng liền tự mình cởi áo sơ mi ra, Nhan Tịch vội bắt tay anh lại, để xuống bên cạnh, “Để tôi giúp anh!” Cô nói.

285. Chương 285: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 18: Quấy Nhiễu

Từng chiếc cúc áo sơ mi được cởi ra, lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch cũng dần dần được phơi bày, đồng thời, từng vết sẹo nông sâu không đều cũng dần xuất hiện trước mắt, những vết sẹo kia nhìn thấy mà khiến người ta giật mình, lòng của Nhan Tịch giống như là bị búa nện mạnh xuống, đau đớn vô cùng.

Những vết sẹo này là từ vụ nổ lần trước sao? Cô thầm nghĩ, lỗ mũi cay xè khó chịu. Không sao tưởng tượng được anh đã thoát ra khỏi vụ nổ đó như thế nào, cảnh tượng như vậy có lẽ chỉ được nhìn thấy trong những cảnh cướp trên TVB(*), giờ phút này, nhìn Lục Khải Chính nằm trên giường, giống như thấy được một người anh hùng anh dũng can đảm.

(*)Television Broadcasts Limited (Công ty Trách nhiệm hữu hạn Phát sóng Truyền hình), thường được gọi là TVB, là đài truyền hình thương mại thứ 2 tại Hồng Kông.

Ngón tay nhẹ nhàng điểm lên những sẹo trên lồng ngực rắn chắc của anh, lưu luyến trên vết sẹo lớn nhàn nhạt có hình con rết. Nghĩ kĩ lại thực ra anh cũng rất khổ tâm, nằm vùng lâu như vậy, xâm nhập vào hàng ổ của Long Đàm, nhất định là chịu không ít khổ cực.

Hít sâu một hơi, xả hết buồn bực tích tụ trong ngực ra ngoài.

“Nóng!” Cơ thể nóng bức khó chịu, Lục Khải Chính hơi lắc đầu nói, lại kéo vạt áo ra, Nhan Tịch nâng cánh tay của anh lên, cởi cúc áo sơ mi ra, Lục Khải Chính phối hợp nâng cơ thể lên, vung tay giật áo sơ mi, buồn bực ném xuống đất.

Nhan Tịch nhìn động tác trẻ con của anh mím môi cười cười, không ngờ một đáng mày râu như anh lại có một mặt ‘đáng yêu’ như vậy! Lục Khải Chính để trần nửa người trên, chân dài còn đạp chặn ra, “Đừng đạp chặn! Cẩn thận lại cảm lạnh!” Nhan Tịch tức giận nói, ai ngờ tay của anh lại đang kéo dây lưng quần jean....

“Quần cũng cởi ra.” Lục Khải Chính lườm bầu nói, toàn thân nóng bức vô cùng, nhiệt độ tích tụ trong người lại không thoát ra được khiến anh cảm thấy rất khó chịu!

“...” Nhan Tịch nhìn anh đang kéo dây lưng ra, thoáng im lặng, “Tôi giúp anh!” Cô đỏ mặt nói, rồi lại nghĩ, sao mình phải đỏ mặt cơ chứ.... Nhưng, khi cởi dây lưng, kéo quần anh ra, nhìn phần hông của anh máu toàn thân cô như chảy ngược lại, mặt nóng như lửa đốt, trái tim càng đập dữ dội hơn, như muốn bắn ra khỏi cổ họng.

Nhan Tịch, mày đúng là sắc nữ!

Nhắm mắt lại, tim cô đập mạnh và loạn nhịp thầm mắng chính mình, vội vàng dùng sức kéo quần jeans của anh xuống, cũng cởi luôn cả đôi ủng da ngắn màu đen của anh ra. Chỉ chốc lát sau, trên người Lục Khải Chính chỉ mặc một cái quần lót góc bẹt màu đen, Nhan Tịch vội vàng đắp chăn lên cho anh, thế nhưng anh

lại buồn bực kéo ra, “Nóng.” Anh lầu bầu kháng nghị, thậm chí một tay còn gạt nốt cái quần cuối cùng sót lại trên người xuống.

“A.” Nhan Tịch liền vội vàng xoay người, né tránh nhìn xuống nơi đó của anh, trong lòng co rút, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng đêm đó, hai người đàn ông kia....

Sắc mặt chuyển từ tái xanh đến trắng bệch, không, Lục Khải Chính không phải là bọn chúng! Nhan Tịch thầm khuyên nhủ mình, không hiểu tại sao mình lại từ xấu hổ chuyển thành sợ hãi! Cô ép mình xoay người, nhìn thẳng vào anh, đầu óc ong ong từ từ an tĩnh lại, cũng giống như cô đang thích ứng sự tồn tại của nó.

Sau đó cẩn thận nhìn chằm chằm gương mặt Lục Khải Chính, muốn loại bỏ gương mặt của hai tên đàn ông kia.

“Nhan Tịch... Tịch.” Lục Khải Chính lăm bằm hô, lúc thì gọi tên cô, lúc thì gọi nữ danh của cô, tự nhiên thân thiết như vậy làm lòng Nhan Tịch dần bình tĩnh lại, cô tiến tới gần, ngồi xuống mép giường, tay của anh chủ động tìm đến nắm lấy tay của cô, rất dùng sức, lòng bàn tay nóng đến nổi nóng cả người nhưng không có một chút mồ hôi nào.

Sốt cao như vậy phải toát mồ hôi mới giải nhiệt được, cô dùng bàn tay để không còn lại kéo chăn lên, “Không đắp!” Lục Khải Chính híp mắt, đôi môi khô khốc giật giật, mày rậm híp lại, kiên quyết nói.

“...” Gã đàn ông thối này sao lại giống như đứa trẻ ba tuổi vậy! Nhan Tịch tức giận trong lòng, “Không đắp không ra mồ hôi, làm sao khỏi bệnh được? Mau đắp lên cho tôi!” Cô tức giận lớn tiếng nói, giãy ra khỏi tay anh, kéo chăn đắp lên cho anh.

Lục Khải Chính vẫn còn giãy giụa, Nhan Tịch quỳ người xuống dùng sức đè lưng anh lại, “Ngoan nào!” Cô như đang dạy dỗ một đứa trẻ.

Lục Khải Chính cau mày cũng không dám nữa phản kháng nữa “Anh nóng.... Khó chịu quá....”

Nhan Tịch bất đắc dĩ cười cười, khoe miệng mang theo vẻ cứng chiều, người đàn ông này...

“Cố chịu một chút!” Cô nói xong, đứng lên, ra khỏi phòng của anh, “Đừng đi...” Lục Khải Chính nằm trên giường cảm giác được cô rời đi, vội vàng hô lên.

Lát sau Nhan Tịch lại đi vào, bưng theo một chậu nước ấm, vắt khăn nóng đặt trên trán anh, lúc đang định rời đi, Lục Khải Chính liền bắt cô tay lại, “A...!” Cô thiếu chút nữa bị anh kéo lên trên giường, nằm trong ngực của anh.

“Anh buông tôi ra... Tôi đi rót nước nóng cho anh uống.”

“Không muốn... Ngủ!” Anh tức giận cau mày nói, kéo cô lên giường, nửa người Nhan Tịch nằm trên giường, chân không chạm đất, “Lục Khải Chính! Anh...” Đã bị sốt còn có hơi sức quấy nhiễu như vậy!

Lục Khải Chính không ngừng dùng sức kéo cô lên giường, cô áp sát vào ngực của anh như vậy khiến anh có loại cảm giác an lòng.

“Ừm.” Cằm của cô bị ép, miệng đụng phải anh, hơi đau một chút, Nhan Tịch vội ngẩng đầu lên, ót lại bị anh giữ chặt, dùng sức đè xuống, anh hôn cô....

Nhan Tịch bởi vì hành động của anh mà đầu óc âm ỉm nổ tung, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tim đập mãnh liệt, trong trí nhớ cô, số lần anh hôn cô cũng chỉ hai, ba lần. Cô cứng người, tim đập nhanh vô cùng.

Lục Khải Chính hôn cô, giống như sinh ra cảm giác, ôm cô, lật người một cái. đọc thêm nhiều truyện hay tại Doc Truyen . o r g

“Ừm... Không...” Nhan Tịch bị cử động của anh làm kinh sợ, không ngờ anh sốt cao như vậy lại giống như dã thú bộc phát thú tính, tim Nhan Tịch đập loạn nhịp, lại khiếp sợ, lại không tránh khỏi sự kích tình của anh. Toàn thân cô nóng lên, mềm nhũn, giống như là bị hòa tan, hình như là bản năng, cho dù đầu óc có chút hỗn loạn, lại chẳng hề ngăn cản thú tính bộc phát của anh.

“Không!” Cô kinh sợ tỉnh táo lại, bắt lấy tay anh! Cô kinh hoảng hô lên, giữa hai chân đau đớn như bị xé rách, cô nhắm hai mắt, chịu đựng đau đớn, cô lại lâm vào trong cơn ác mộng đáng sợ kia!

“Cho anh... Nóng.” Lục Khải Chính kiềm chế sắc dục, khàn khàn giọng van xin bên tai cô, dục vọng nhẩn nại quá lâu hòa lẫn với lửa nóng trong cơ thể đang không ngừng thiêu đốt anh anh, bảo anh sao có thể không khó chịu?

“Đừng! Lục Khải Chính, không được.” Nhan Tịch hoảng hốt nói, thân thể không ngừng la hét bài xích sự đụng chạm của anh, trong lòng cũng vậy. Cô không cho phép mình phóng túng lần nữa.

Chịu đựng nỗi chua xót trong lòng, hai tay chống trước ngực anh đẩy ra, Lục Khải Chính đâu có chịu buông cô ra, không ngừng ma sát, hôn cô như con thú hoang...

Nước mắt của cô làm anh tỉnh táo đôi chút, không còn dám vọng động nữa, nhưng vẫn chống đỡ ở giữa chân của cô, cọ sát...

“A....” Anh gầm nhẹ một tiếng, Nhan Tịch chợt cảm thấy bắp đùi ẩm áp, anh run rẩy ôm cô thật chặt, cô đã hiểu ra cái gì! Từng giọt mồ hôi từ trên trán anh rơi xuống làm cô nhẹ mím cười, rốt cuộc anh cũng chảy mồ hôi, như vậy cơn sốt sẽ nhanh chóng lui đi.

Sau khi được thỏa mãn, Lục Khải Chính vẫn đè lên cô, Nhan Tịch cố hết sức đẩy anh ra, đỏ mặt nhìn dịch thể trên đùi, cô xuống giường, đắp chăn cho anh.

Sau khi rửa sạch những vết bẩn trên người, trở lại phòng ngủ, Lục Khải Chính lại sợ lạnh, lần nữa lôi cô lên giường, ôm vào trong ngực, Nhan Tịch đỏ khóc đỏ cười, nhưng vẫn để mặc cho anh ôm, đắp chăn, dụ dỗ anh ngủ. Dần dần, anh bắt đầu đổ lượng mồ hôi lớn, ngủ thật say, cô cũng mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi, bất tri bất giác ngủ ở anh trong ngực.

Lục Khải Chính bị tiếng động bên cạnh đánh thức, chỉ thấy Nhan Tịch mặc đồ ngủ đang lặng lẽ xuống giường, anh lập tức đưa tay kéo cô lại.

“A.” Cô không ngờ anh đã tỉnh lại, vốn định len lén rời đi, xem như chưa xảy ra chuyện gì.

“Vội vã xuống giường như vậy làm gì?” Lục Khải Chính nói chuyện bằng giọng nói lười biếng, nhỏ giọng nói ra.

“Tôi... Tôi đi làm cơm! Còn phải đi làm nữa!” Nhan Tịch vội vàng nói, mặc dù chưa xảy ra cái gì với anh, nhưng ngủ cả đêm với anh như vậy cũng vẫn rất ngượng! Hơn nữa, tối hôm qua anh còn....

Lục Khải Chính nhếch môi cười cười, nhớ lại toàn bộ chuyện xảy ra tối hôm qua, “Tối hôm qua.... Anh với em....”

“Không xảy ra chuyện gì hết!” Nhan Tịch vội vàng giải thích, chỉ sợ ý thức của anh mơ hồ sẽ hiểu lầm cái gì. .

“Vậy sao anh lại nhớ anh đã trải qua đoạn cao trào rồi.” Lục Khải Chính nói xong, đứng dậy, một tay kéo cô vào trong ngực, hai chân cô chạm đất, nửa người nằm ở trong lòng anh.

“....” Lời nói trắng trợn như vậy làm cô im lặng, không ngờ anh xỏ toẹt ra như vậy, nhìn cơ ngực to lớn của anh, gương mặt cười tà mị mê người mà nguy hiểm, “Tóm lại, tối hôm qua anh chưa tiến vào...vào trong cơ thể tôi!” Nhan Tịch tức giận rống lên, mặt càng thêm đỏ!

Lục Khải Chính nhìn bộ dạng vừa thẹn vừa giận của cô, cảm thấy vô cùng thú vị, “Nhan Tịch tiểu thư đừng nóng giận, tối hôm qua anh phát sốt, có thể không tìm được cửa của em, không thể thỏa mãn em, bây giờ anh sẽ...” Về mặt Lục Khải Chính vô lại, cười ranh rồi nói.

“Lục Khải Chính! Anh là đồ không biết xấu hổ!” Hiểu ý trong lời nói của anh, Nhan Tịch giùng giẩng nhảy lên, đứng ở bên giường rống to với anh!

Trên khuôn mặt tà mị của Lục Khải Chính nhuộm nụ cười xấu xa, giống như đang nói với cô, anh chính là không biết xấu hổ, thế thì sao nào?

“....” Nhan Tịch im lặng, hung tợn trừng mắt liếc anh một cái, sau đó chạy ra khỏi phòng, nặng nề đóng sầm cửa lại.

Lục Khải Chính hướng cánh cửa, nụ cười trên khóe miệng càng sâu hơn.... Anh không hề quên tối hôm qua cô đã chăm sóc và lo lắng cho anh như thế nào, lúc cô gọi anh ăn cơm, anh đang trong phòng mượn rượu giải sầu, hút thuốc, hờn dỗi tức giận với cô, đến lúc định đi ra ngoài ăn cơm thì phát hiện ra mình lại sốt cao.

Anh biết, cô vẫn còn yêu anh, không phải là không còn cảm giác với anh, chỉ là trong lòng cô còn có bóng ma....

Lục Khải Chính lật người xuống giường, đi vào phòng tắm, rửa đi lớp mồ hôi dính dính trên người, lúc anh từ phòng tắm đi ra đã thấy Nhan Tịch một tay cầm túi, một tay cầm một hộp cơm, vội vã chạy ra cửa.

“Đứng lại!”

“Ầm!”

Tiếng nói của anh vừa dứt thì tiếng đóng cửa cũng liền vang lên, Lục Khải Chính tức giận thiếu chút nữa đuổi theo cô, trong lòng buồn bực sao cô phải đi vội vã như vậy làm gì, anh cau mày, suy tư, rồi nhanh chân bước ra ban công.

Liền thấy Nhan Tịch vội vàng lên chiếc xe Cadillac màu bạc....

Lục Khải Chính tức giận vò tóc tóc, gầm nhẹ một tiếng! Trong lòng cảm thấy thất bại, chẳng lẽ cô thật muốn cắt đứt tình cảm với anh, tiếp nhận người đàn ông khác?

Tự tôn đàn ông của Lục Khải Chính bị làm nhục nghiêm trọng, trái tim cũng vô cùng đau nhức, chỉ sợ Nhan Tịch không chịu tiếp nhận anh lần nữa! Sau khi bình tĩnh trở lại, ăn mặc chỉnh tề, đi vào phòng bếp, anh phát hiện cô vẫn còn giữ lại một phần bữa ăn sáng cho anh, giống như là đứa bé lấy được kẹo, tâm tình liền tốt lên.

286. Chương 286: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 19 : Chúng Ta Nói Chuyện Một Chút

Sau đó, anh lại đi vào phòng của cô.

Nhìn chiếc giường nhỏ dán chặt vào tường, Lục Khải Chính cảm thấy lắc đầu một cái, rõ ràng cô là người không có cảm giác an toàn. Bên trong phòng coi như chỉnh tề, Laptop còn chưa có đóng lại, trước cửa sổ còn là bày một chậu lục la tươi tốt. Hình như mỗi nơi cô ở, đều sẽ trồng lục la.

Lục Khải Chính bị chiếc cốc sứ in hoa Blue Rose đã bị hỏng trên bàn của cô thu hút tầm mắt, cái cốc kia rõ ràng cho thấy đã từng bị bể nát, lại được dính vào, Lục Khải Chính nhẹ nhàng cầm lên, nhận ra cái cốc này. Trước kia anh đã từng dùng nó uống nước, lúc ấy cô còn không cho anh!

Đã bị hỏng đến thế này rồi, sao còn không vỡ vứt đi, mà còn dính lại?

Để chiếc cốc xuống, lại vô tình nhìn thấy một cuốn sổ tiết kiệm ngân hàng màu đỏ ở bên cạnh, anh tò mò lật thử, chủ nhà tên là Trần Ngọc Nghiên.... Lục Khải Chính nghĩ cái tên này một lúc lâu, rõ ràng đây chính là tên mẹ cô.

Nhìn số liệu trên sổ tiết kiệm, Lục Khải Chính phát hiện cô mỗi tháng đều gửi một khoản tiền vào.... Đây chắc hẳn là tiền cô gửi cho cô mỗi tháng.... Tim Lục Khải Chính khuấy động vài cái, cũng không khỏi nhớ tới hôm trước đi tìm Úc Tử Duyệt, cô ấy đã nói với anh về chuyện của Nhan Tịch.

“Sao lại có một nốt ruồi đen lớn như vậy?”

Nhìn trên vai trái cô có một nốt ruồi đen rất lớn, đầu ngón tay Lục Khải Chính nhẹ nhàng sờ lên, hỏi.

“Nói nhảm! Đương nhiên là trời sinh!” Nhan Tịch liếc mắt nói với anh, che bả vai lại, “Trên bả vai có nốt ruồi, biểu thị rằng có gánh nặng lớn! Số vất vả a!” Nhan Tịch vui ở trong ngực anh, thở dài nói, giống như là oán trách.

Lục Khải Chính nghe lời cô nói, khẽ cau mày, sau đó đứng dậy, lấy từ trong túi áo vest ra một tấm thẻ ngân hàng, “Cầm lấy cái thẻ này.”

Nhan Tịch nhìn chiếc thẻ ngân hàng anh đưa, cau mày, sắc mặt chớp mắt liền trở nên khó coi, “Cất đi!” Cô tức giận nói, sắc mặt xanh mét. Lục Khải Chính bị bộ dáng đó của cô hù dọa, “Sao vậy? Em là người phụ nữ của anh, dùng tiền của anh là chuyện bình thường thôi mà.” Lục Khải Chính kéo cô lên, ôm vào trong ngực, trầm giọng nói.

“Em với anh vẫn chưa là gì, em sẽ không đụng đến một đồng của anh.” Nhan Tịch quật cường nói.

“Nhóc con à, em đừng hiểu lầm.”

“Đừng nói nữa!” Nhan Tịch tránh thoát khỏi ngực anh, nằm xuống giường, kéo chăn che kín người, lúc này điện thoại di động của Lục Khải Chính chợt vang lên.

Lục Khải Chính nhìn sổ tiết kiệm, hoàn hồn từ trong kí ức, khước miệng co giật, “Cô gái bướng bỉnh!” Anh cúi đầu mắng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng cứng chiều. Lục Khải Chính thở dài, cảm giác mình rất vô dụng, chưa từng giúp được cô chuyện gì, ngược lại còn mang đến cho cô khó khăn cùng tổn thương nặng nề.

“Tổng biên tập, hôm nay tôi muốn mua thức ăn rồi mới về nhà, anh có thể đưa tôi đến chợ bán thức ăn gần đây được không?” Trên xe Kha Thần, Nhan Tịch dè dặt hỏi, chỉ sợ không cẩn thận đắc tội với người tính tình cổ quái này.

“Vây đi ăn cơm tây đi.” Kha Thần lạnh nhạt nói, đeo đôi mắt kính che hơn nửa gương mặt anh, làn da trắng nõn, Nhan Tịch cảm thấy da Kha Thần còn trắng hơn phụ nữ như cô gấp nhiều lần!

“À không, tối nay tôi có bạn đến nhà chơi nên phải về làm cơm ạ!” Nhan Tịch chưa từng quên Lục Khải Chính, vội vàng nói.

“Bạn trai?” Kha Thần cất giọng hỏi.

Nhớ tới Lục Khải Chính, gương mặt Nhan Tịch thoáng ửng đỏ, “Không phải đâu.”

“Vây đi ăn cơm tây với tôi đi! Như vậy sẽ chân thật hơn!” Kha Thần lạnh nhạt nói, quay tay lái thật nhanh. Nhan Tịch im lặng, nếu không phải anh ta từng giúp cô một lần, cô nhất định sẽ không đồng ý làm bia đỡ đạn giúp!

Cô chính là người có ơn phải báo như vậy!

“Tổng biên tập, thật ra thì hai người công khai vẫn tốt hơn, tiếp tục như vậy...” Nhan Tịch lấy hết can đảm nói với Kha Thần, chưa nói được một nửa đã thấy Kha Thần quay đầu, cho dù đeo kính đen Nhan Tịch cũng có thể cảm nhận được sự sắc bén trong đôi mắt anh!

Cô xoay tầm mắt, không nói thêm gì nữa. Cô cũng ý thức được lời vừa rồi của mình có chút không đúng lắm, nếu có thể công khai anh ta còn phải vất vả tính kế diễn trò như thế này làm gì nữa?

Đi cùng với Kha Thần tới một nhà hàng Pháp vô cùng sang trọng, cũng may bọn họ ở trong phòng bao riêng, nếu không cô nhất định sẽ gò bó chết mất. Đối mặt và cùng ăn món Pháp với người đàn ông anh tuần thoát tục, xinh đẹp như một bông hoa như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực!

“Không có ý định xuất bản sách sao?” Kha Thần đột nhiên ưu nhã lau miệng, nhìn Nhan Tịch ngồi phía đối diện, hỏi.

“Không có, thể loại tôi viết không thích hợp để xuất bản!” Nhan Tịch trả lời, một mình ăn cơm chung với Kha Thần thật sự rất căng thẳng! Giờ phút này, cô chỉ muốn được về nhà sớm!

“Nói cô xuất bản những bài thích hợp cô viết ở công ty cô lại không chịu, đám người A Lượng, Tình Thiên đều xuất bản sách hết rồi! So với cô đăng trên Internet còn dễ dàng hơn nhiều, nhuận bút cũng cao hơn.” Kha Thần ngồi đối diện cô, đan mười ngón tay vào nhau, ra vẻ ông chủ, nói với cô.

A Lượng, Tình Thiên mà Kha Thần nhắc đến đều là biên tập của công ty bọn họ, chính bọn họ cũng xuất bản sách rồi, lượng tiêu thụ cũng rất tốt, điểm này cô rất rõ ràng.

“Tạm thời tôi vẫn muốn viết văn học mạng hơn. Thật ra tôi rất thích thú với việc vừa viết vừa tương tác với độc giả, viết ra để xuất bản tôi sợ mất bản thân sẽ đánh mất đi ước nguyện ban đầu của việc viết văn kia!” Nhan Tịch mỉm cười nói, nhắc tới viết văn, nói tới nói lui cũng tràn đầy sức mạnh như vậy.

“Ước nguyện ban đầu của việc viết văn?” Kha Thần lẩm nhẩm, đầu ngón tay điểm nhẹ lên mặt bàn, vẻ mặt đăm chiêu.

Nhan Tịch chỉ cười, không nhiều lời nữa, lúc này, điện thoại trong túi xách chợt rung lên, cô cau mày, nói với Kha Thần, rồi đi ra ngoài phòng.

“Em đang ở đâu?” Là Lục Khải Chính điện tới, giọng điệu chất vấn cùng tức giận vang lên, Nhan Tịch nhìn đồng hồ, thoáng cái đã hơn chín giờ tối rồi, “Em đang ăn cơm cùng đồng nghiệp.” Cô nhàn nhạt trả lời, không có một chút chột dạ.

“Ở đâu? Anh tới đón em!” Lục Khải Chính kiên nhẫn hỏi.

“Không cần đâu, cũng sắp về rồi!” Nhan Tịch vội vàng nói, Lục Khải Chính mỗi khi tức giận là đều muốn đánh người!

“Mau mau về đi!” Anh đã làm một bữa tối phong phú, còn mua cả rượu vang, hoa tươi chờ cô về, ai ngờ...

Nhan Tịch nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, mắt tròn trắng, nghĩ thầm anh ta là gì của mình cơ chứ, làm gì mà quản mình như vậy! Lúc trở lại phòng thì Kha Thần đã chuẩn bị đi thanh toán hóa đơn, Nhan Tịch cũng đi theo, Kha Thần đưa cô về nhà.

“Chết tiệt! Là em không muốn để cho người khác biết! Bây giờ anh làm như vậy rồi, em lại mất hứng! Em rất cuộc muốn như thế nào?” Kha Thần đang lái xe đột nhiên nóng nảy rống lên khiến Nhan Tịch kinh hãi, khi nhìn thấy trên tai anh đang đeo tai nghe Bluetooth thì hiểu ra anh đang nói chuyện điện thoại.

Cô không tự chủ kiểm tra lại đai an toàn, chỉ sợ Kha Thần không kịp chế được cảm xúc mà xảy ra tai nạn.

“Tóm lại chính là vì em không tin anh! Len, chúng ta không còn gì để nói nữa! Chia tay đi!” Chỉ thấy Kha Thần từ trước đến giờ vẫn luôn lịch sự nho nhã lúc này rống lên xong, giật tai nghe Bluetooth ra, ném lên kính canh gió.

“Tổng biên tập...”

“Két.” Nhan Tịch sợ hãi kêu lên, Kha Thần thắng gấp xe dừng sát ở ven đường, sau đó anh giống như sụp đổ, gục đầu xuống tay lái, dáng vẻ vô cùng đau khổ, từ trong cổ họng phát ra những tiếng kêu rên....

Anh ta bị sao vậy? Mới vừa rồi nghe lời anh nói hình như là cãi nhau với ai đó.... Nhan Tịch cau mày.

“Tổng biên tập.... Không.... Anh Kha?” Cô dè dặt lên tiếng hỏi, chưa từng thấy Kha Thần có bộ dạng luống cuống như thế này. Mà điện thoại di động anh đặt trong xe thể thao đang không ngừng rung lên, Nhan Tịch nhất thời không biết nên làm thế nào.

Lúc Nhan Tịch gọi anh lần nữa thì Kha Thần đã ngẩng mặt lên, sắc mặt có chút ửng hồng, anh tã lập tức đeo kính, thẳng tay ném chiếc điện thoại đang không ngừng rung lên kia sang một bên.

Nhan Tịch không dám hỏi gì nữa, Kha Thần lại nổ máy.

Cẩn thận nhớ lại lời của anh, người cãi nhau với anh chắc hẳn là... Nhan Tịch ngừng suy nghĩ, lắc đầu một cái, biết càng ít càng tốt.

Kha Thần khôi phục lại bình tĩnh, lao thẳng đến cửa chung cư của cô, còn máy móc xuống xe mở cửa xe cho cô, “Cảm ơn, trừ cô ra, tôi không biết nên tìm ai.” Kha Thần nhỏ giọng nói bên tai của cô, dưới bóng đêm, tư thế của hai người có chút mập mờ.

“Anh Kha, không nên nói như vậy, anh cũng từng giúp tôi mà.” Nhan Tịch nhỏ giọng cười nói, Kha Thần vỗ vỗ bả vai của cô, sau đó lên xe, Nhan Tịch đứng ở đó vẫy tay tạm biệt anh, sau khi xe Kha Thần biến mất, cô mới rời khỏi.

“A.” Đèn cảm ứng của hành lang vừa sáng lên, Nhan Tịch liền thấy Lục Khải Chính đứng ở cửa, vẻ mặt âm trầm như thần giữ cửa. Mới đầu cô còn bị dọa sợ hết hồn, giờ phút này có chút buồn bực nhìn anh. Chỉ thấy anh xoay người đi vào cửa trước, sau đó Nhan Tịch đi theo.

“A.” Nhan Tịch mới vừa vào cửa, thân thể đã bị người ta vừa kéo, ép lên ván cửa, sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn tê dại, “Lục Khải Chính! Anh làm gì thế? Buông em ra!” Nhan Tịch tức giận quát.

“Câm miệng! Nhan Tịch! Trong mắt em rốt cuộc có anh không? Biết rõ anh đang theo đuổi em, em lại đi cùng người đàn ông khác, thế nghĩa là sao?” Lục Khải Chính nhìn cô chằm chằm, sắc mặt xanh mét rống lên, vẻ mặt tái nhợt rất giống như muốn ăn thịt người!

Nhan Tịch bị lời nói của anh làm chấn động, giống như cô thật sự có lỗi, nhưng chẳng mấy chốc, liền cảm thấy anh không tư cách chất vấn cô như vậy!

“Lục Khải Chính! Anh nổi điên cái gì vậy? Anh dựa vào cái gì mà muốn quản em ở với ai, làm gì?” Nhan Tịch tức giận quát, một tay đẩy anh ra!

“Anh dựa vào cái gì hả? Em là người phụ nữ của anh! Em từng mang thai con của anh, tại sao anh không có tư cách quản em?” Lục Khải Chính kéo cô lại, đẩy cô ngã trên cửa, lại quát cô. Sau lưng Nhan Tịch đau nhức vì bị đụng phải ván cửa, càng bối vì lời của anh, mà trong lòng nhói đau.

Anh vừa nhắc đến đứa con kia của cô với anh!

“Anh cút đi! Tôi chưa từng nói là đồng ý ở cùng với anh! Lục Khải Chính! Cho dù thế nào tôi cũng sẽ không gả cho anh đâu!” Nhan Tịch rống to, giọng nói khàn khàn, đẩy anh ra, chạy vào phòng ngủ của mình, nặng nề đóng sầm cửa lại.

Dựa người lên cánh cửa, trái tim kích động, đập nhanh mãnh liệt đến không thở nổi! Cô cũng giận chính bản thân mình tại sao lại không tránh Lục Khải Chính, tối hôm qua còn chăm sóc anh ta, nếu không có tương lai, vậy thì dứt khoát cắt đứt hoàn toàn đi!

Trong phòng khách, Lục Khải Chính cũng đang vô cùng bi thương, nhìn một bàn thức ăn, rượu vang hoa hồng đã chuẩn bị, trong lòng càng thêm rối loạn! Trong đầu đều là cảnh tượng thân mật vừa rồi cô và người đàn ông kia ở dưới lầu.

Đúng, cô chưa từng nói chấp nhận anh, nhưng cô cũng yêu anh mà, không phải sao? Tại sao còn muốn dây dưa với người đàn ông khác? Điểm này khiến Lục Khải Chính vô cùng bi thương và tức giận. Anh nhịn rồi lại nhịn, tối nay rốt cuộc nhịn không nổi nữa, cho nên mất khống chế mà chất vấn cô như vậy.

Lời cô nói vừa rồi cũng làm tổn thương anh, anh vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn với cô, thậm chí đã có lúc muốn thật sự buông tay, vậy mà bây giờ cô lại quả quyết nói không muốn gả cho anh! Lục Khải Chính buồn bực trở về phòng mình, ngồi trên ghế sa lon hút thuốc.

Nhan Tịch dựa lưng vào cánh cửa, trái tim đau xót khó chịu, chuông điện thoại di động bất chợt vang lên, ý thức được có thể là mẹ gọi tới, cô vội vã lau nước mắt, đi tới, nhận điện thoại, nở nụ cười cứng nhắc, mở miệng nói chuyện như bình thường:

“Mẹ!”

“Tịch à...”

“Mẹ! Mẹ sao thế?” Nhận thấy giọng nói của mẹ có chút khác thường, Nhan Tịch hoảng hốt hỏi, sao mẹ lại than thở trong điện thoại như vậy.

“Tịch à, đừng dây dưa với người ta nữa, nghe lời mẹ, những người đó mình không đắc tội được đâu.”

“Mẹ! Mẹ nói cái gì vậy ạ? Như thế nghĩa là sao?” Nhan Tịch hốt hoảng hỏi, không hiểu được mẹ mình muốn nói cái gì.

“Tối hôm qua có người gọi điện thoại tới, nói là người ở Thủ Đô.” Bà Nhan thở dài, lại nói tiếp, trong lòng Nhan Tịch càng sợ hơn, đầu óc ong ong, hai chữ ‘Thủ Đô’ làm cô cảm thấy chú ý! “Mẹ muốn nói gì, con nghe không hiểu...”

“Người ta nói con đừng dây dưa bám lấy con trai người ta không buông.”

Đầu óc Nhan Tịch ‘đoàng’ một cái, đã hiểu ra mẹ mình đang nói chuyện gì, trong lòng vô cùng tức giận, lại chua xót, “Mẹ! Con không có dây dưa bám lấy con trai người ta không buông! Con thật sự không có!” Nhan Tịch đè nén âm thanh, nhỏ giọng mà nói, trong lòng vô cùng tức giận, nhất định là người nhà của Lục Khải Chính!

Bọn họ lại tìm đến cả mẹ cô, nếu như để mẹ cô biết được chuyện....

Nhan Tịch trong lòng rối loạn, giờ phút này rất muốn xông ra mắng chửi Lục Khải Chính!

“Mẹ đương nhiên tin con! Tịch à, nghe lời, chúng ta già trẻ một nhà nhất định phải bình an!” Bà Nhan thở dài nói, trong giọng nói mang theo sự khẩn thiết.

Nhan Tịch hiểu ý mẹ, cổ họng nghẹn ngào, khó chịu muốn khóc, nhưng lại cố sức dằn xuống, chỉ sợ người nhà cô lo lắng! Thật vất vả mới an ủi được mẹ cô rồi cúp điện thoại, thì lại có một cuộc điện thoại gọi tới, là số xa lạ, cô nhận.

Sau một lúc đối phương mới mở miệng, là một giọng nam xa lạ, “Cách xa Lục Khải Chính ra một chút! Nếu không công việc của em trai cô...”

“Anh là ai? Lục Khải Chính đang ở chỗ tôi, anh không sợ tôi nói cho anh ấy biết sao?” Nhan Tịch phần hận cắt ngang, tức giận gầm nhẹ, toàn thân kích động.

“Không sợ! Nếu cô dám nói cho anh ta biết, mũ cánh chuồn trên đầu Lục Khải Chính cũng đừng nghĩ đến chuyện được đội lên! Ngoan ngoan nghe lời đi!” Đối phương lại uy hiếp nói, sau đó cúp điện thoại. Trên mặt Nhan Tịch không còn chút huyết sắc nào, sững sờ đứng ở đó, không nhúc nhích, trái tim giống như sóng lớn khuấy đảo mãnh liệt.

Cô sững sờ đứng đó, khoe miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt, hai mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm sàn nhà, ai dám khi dễ người nhà cô, cô nhất định liều mạng với bọn chúng! Mang theo phần hận tràn đầy trong lòng, cô lao ra khỏi phòng, hướng về phía cửa phòng của Lục Khải Chính, hung hăng đá văng cửa phòng anh ra! Cửa phòng lập tức bật tung.

“Rầm!”

Lục Khải Chính đang hút thuốc thì chợt nghe thấy tiếng đập cửa, sau đó liền thấy Nhan Tịch vẻ mặt hung dữ đang đứng ở cửa, “Lục Khải Chính, anh mau cút đi! Tối nay anh không đi, tôi sẽ đi! Anh rốt cuộc có đi hay không?” Nhan Tịch nhìn anh chằm chằm, rống lớn.

Lục Khải Chính đứng dậy, vứt điếu thuốc trên tay xuống, dùng sức bước lên, đi tới phía cửa, trên mặt của cô sao lại tràn đầy phần hận thể này?

“Chúng ta nói chuyện một chút!” Lục Khải Chính đưa tay, muốn xoa nhẹ gò má cô, Nhan Tịch lại né tránh, phần hận trừng mắt nhìn anh, “Chúng ta không có gì để nói cả! Anh rốt cuộc có đi hay không?” Nhan Tịch tức giận nói, trong lòng hận đến nỗi muốn giết người!

287. Chương 287: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 20: Tuyệt Đối Không Buông Tay

Tại sao cô lại phải chịu sự sỉ nhục như vậy? Tại sao lại phải bị người ta uy hiếp như vậy? Tại sao lại liên lụy đến người nhà cô? Đối với Nhan Tịch mà nói, người nhà chính là giới hạn cuối cùng của cô, bất luận người nào cũng không quan trọng bằng người nhà của cô, bao gồm cả Lục Khải Chính!

Lục Khải Chính cũng bị thái độ tức giận của cô làm khó hiểu, không phải cô không để ý sao? Tại sao lại kích động như thế? ! Hay là, cô và tên Kha Thần kia đã thật sự xác định quan hệ cho nên nóng lòng đuổi anh đi như vậy?

“Nhan Tịch! Rốt cuộc em muốn như thế nào? Để anh móc tim móc phổi ra cho em xem sao? Anh con mẹ nó mặt dày mày dạn đuổi theo em như vậy, em cho là da mặt anh thật cứ dày mãi như vậy sao?” Lục Khải Chính trừng mắt nhìn Nhan Tịch, vẻ mặt bị thương rổng lên, trái tim chua xót đau đớn vô cùng!

“Tôi không cần! Tôi chỉ muốn anh cút đi! Anh không đi đúng không? Tôi đi! Lục Khải Chính, anh cách tôi xa một chút, càng xa càng tốt! Anh chính là tai họa của tôi!” Nhan Tịch rống lớn, khi dễ cô thì thôi đi, sao còn tìm đến người nhà cô! Nhan Tịch nghĩ tới giờ phút này mẹ đang lo lắng ỉn, trong lòng khó chịu vô cùng! Rốt cuộc cô đã tạo nghiệt gì cơ chứ?

Anh chính là tai họa của tôi!

Những lời này khiến trái tim Lục Khải Chính như bị dao cắt, thấy cô chạy đi, anh sải bước vội vàng đuổi theo, thân hình cao lớn cường thế kéo cô vào trong ngực, ôm lấy thật chặt, “Người phụ nữ không tim không phổi này! Nhan Tịch, trái tim Lục Khải Chính anh không phải làm bằng sắt, không thể chịu đựng được sự tàn nhẫn như thế này của em đâu! Em nói em không có cách nào tiếp nhận anh, vậy em có thể tiếp nhận được người đàn ông khác sao?” Lục Khải Chính ôm cô từ phía sau, ôm chặt thân thể mảnh khảnh của cô vào trong ngực, không để ý tới sự giãy giụa của cô, rống lớn.

“Đúng! Trừ anh ra, ai tôi cũng có thể tiếp nhận!” Nhan Tịch quát lên, trái tim vừa hận vừa đau! Cô sắp bị ép đến điên rồi! Giùng giàng xoa người, vẻ mặt phần hận trừng mắt nhìn anh, “Anh buông tôi ra! Buông ra!” Cô chân đá tay dấm, oán hận gào thét, khăn khăn mở miệng, nước mắt không ngừng rơi xuống, “Lục Khải Chính, tại sao tôi phải chịu đựng những chuyện này... Anh trêu chọc tôi làm gì? Hu hu...” Cô vừa khóc, vừa gào thét, khổ sở nức nở nghẹn ngào, sợi tóc ngắn xòa xuống tán loạn che hai má, nước mắt không ngừng chảy xuống, cái miệng nhỏ nhắn khổ sở mở ra, không đánh anh nữa mà khổ sở nhìn anh, càng không ngừng nức nở.

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, tức giận trong lòng Lục Khải Chính hóa thành đau lòng, “Thật sự không muốn ở bên anh sao? Nhan Tịch, anh tìm được đường sống trong chỗ chết, từ quỷ môn quan trở lại là vì cái gì? Chính là muốn bù đắp cho em, em có hiểu không?” Lục Khải Chính cố gắng để ỉn tỉnh táo, cố gắng để không chọc tức cô, đôi tay ôm lấy bả vai của cô, nhìn cô, khăn giọng gằm nhẹ.

Nhan Tịch lần nữa bị lời nói của anh làm cảm động, lại nghĩ tới sự uy hiếp của người nọ, mẹ, em trai, anh.... Ánh mắt lóe lên những giọt nước mắt lóng lánh, cả trái tim lạnh xuống, “Ồ bên anh, vừa đau vừa mệt, Lục Khải Chính, tôi không muốn sai lầm lần thứ hai nữa!” Nhan Tịch chịu đựng sự không đành lòng trong lòng, lại gằm nhẹ nói, giọng khăn khăn khác thường.

Lòng của Lục Khải Chính, bởi vì lời cô nói mà trở nên lạnh lẽo, nhưng lại không cam lòng, “Nhan Tịch! Đừng nói những lời này với anh! Lục Khải Chính anh không phải một người dễ dàng bỏ cuộc! Em đi đến đâu, anh sẽ theo đến đó! Anh sẽ luôn đi theo em!” Lục Khải Chính bá đạo nói, cảm giác mình ở trước mặt cô đã mất hết tự trọng rồi!

“Đây chính là tình yêu của anh sao? Yêu tôi, nhưng vẫn muốn làm liên lụy tới tôi? Lục Khải Chính, đừng làm liên lụy tới tôi nữa, đám người quyền quý các anh tôi trêu chọc không nổi đâu. Cảnh cáo trước, ai dám động đến người nhà của tôi, tôi nhất định sẽ liều mạng với kẻ đó!” Nhan Tịch cứng rắn nói, vẻ mặt cũng bình tĩnh lại, vô cùng kiên định, gần như là cắn răng nghiêng lợi nói. Nói xong, cô đẩy anh ra, không nhanh không chậm đi về phòng mình.

Lục Khải Chính nghe thấy câu nói sau cùng của Nhan Tịch mà sửng sốt, cảm giác như Nhan Tịch đang tiết lộ cho anh điều gì đó, anh hít sâu một hơi để mình bình tĩnh lại....

Nhan Tịch trở lại phòng ngủ, vội vàng gọi điện thoại cho em trai, lúc nghe được giọng nói ngái ngủ lười biếng của Nhan Húc Dương thì cuối cùng Nhan Tịch cũng thở phào một hơi, “Húc Dương, ngày mai trở về Tô Thành được không?” Không yên lòng về cậu, Nhan Tịch chỉ muốn giữ cậu bên cạnh, như vậy, cô sẽ yên tâm hơn rất nhiều, nói không chừng, cô sẽ đưa cậu về quên sống.

Lục Khải Chính gọi người báo cáo hành tung hai ngày nay của mẹ anh, không phát hiện có điều gì khả nghi, nhưng cho dù không có gì khả nghi, dựa theo những gì Nhan Tịch ám chỉ, khẳng định là mẹ anh lại uy hiếp cô cái gì đó. Cũng không nhất định là mẹ anh làm, thế lực ảnh hưởng của nhà họ Lục không chỉ là mấy

người như vậy.... Nghĩ như vậy, sự tức giận của anh đối với cô nhất thời tan đi. Cũng cảm thấy mình thật bi ai, nhiều người mơ ước danh hiệu bà xã của anh như vậy....

Ra khỏi phòng, nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, anh an tâm đi vào phòng bếp, sắc thuốc cho cô. Lúc Nhan Tịch đi ra đã thấy Lục Khải Chính đang sắc thuốc, lúc này cô cũng mới phát hiện ra trên bàn ăn vẫn còn bày rượu vang cùng một bó hoa hồng đỏ....

Cười chua xót trong lòng, tìm Nhan Tịch như đao cắt.

Lục Khải Chính đến gần cô, bá đạo đoạt lấy khăn lông trong tay cô, lau chùi mái tóc còn ướt thay cô, “Hôm nay còn chưa uống thuốc.” Anh tự nhiên nói, Nhan Tịch không phản kháng, mặt lạnh bưng chén nước thuốc kia lên, chân mày không nhú một cái uống hết.

Anh hẳn là hiểu được câu nói cuối cùng cô nói với anh hôm qua là ám chỉ chuyện gì....

“Không ai có thể uy hiếp được anh, cũng không có người nào có thể động tới em được. Nhan Tịch, em nhất định phải tin tưởng anh!” Lục Khải Chính chậm rãi mở miệng, nói, anh không tin ngay cả người phụ nữ của mình anh cũng không bảo vệ được!

Nhan Tịch ngược mắt lên kinh ngạc nhìn anh, “Lục Khải Chính, trong lòng tôi, anh vĩnh viễn không bao giờ quan trọng bằng người nhà của tôi, đây là lời nói thật, là lời xuất phát từ đáy lòng của tôi! Không có anh, tôi vẫn có thể sống thật tốt, nhưng nếu như người nhà tôi có xảy ra bất cứ tổn thương nào, tôi nhất định sẽ liều mạng. Anh hãy cách xa tôi một chút đi, cho dù bọn họ không có uy hiếp của bọn họ, tôi với anh cũng rất khó đến với nhau được....” Nhan Tịch lạnh lùng nói.

Đến bây giờ, Nhan Tịch mới hoàn toàn nhận rõ khoảng cách giữa cô và Lục Khải Chính, cha của anh hình như là quan lớn nào đó trong chính quyền trung ương, bây giờ anh cũng được thăng chức lên thành phó cục trưởng cục công an rồi, trong tiểu thuyết ngôn tình không thể không nhận thấy, nhà họ Lục chính là một gia đình quyền thế, hôn nhân trong gia đình quyền thế đâu có quyền tự chủ?

Trở ngại của bọn họ đâu chỉ là một mình mẹ anh.

Nhan Tịch ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn anh, hít sâu một hơi, nuốt xuống vị đắng chát của nước thuốc trong miệng, nhìn anh, cười cười, “Thật ra thì chúng ta không gặp nhau nữa thật tốt.”

“Không được!” Lục Khải Chính trầm giọng cắt ngang, “Nhan Tịch! Người nhà của em và em nhất định sẽ không phải chịu bất kỳ tổn thương nào. Lục Khải Chính anh bảo đảm với em!” Lục Khải Chính trầm giọng nói, khom lưng, ôm cô lên, đi vào phòng ngủ của cô, ôm cô ngồi ở trên giường, vươn tay cầm điện thoại di động của cô lên.

“Anh đừng xem! Anh không sợ bọn họ, nhưng tôi sợ!” Nhan Tịch sợ anh gọi điện về, ép đối phương nóng nảy, thật sự làm cái gì với người nhà cô. Những người có quyền thế kia vốn coi sinh mạng dân chúng chỉ là chuyện vặt, muốn một mạng người giống như nhấm chết một con kiến mà thôi.

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

“Cô gái ngốc! Em càng sợ, bọn họ càng đặc ý!” Lục Khải Chính cười nói, bấm nút gọi.

“Anh!” Nhìn anh cầm điện thoại di động, gọi đi, Nhan Tịch muốn ngăn cản, vội vàng hô lên. Lục Khải Chính không để ý đến cô, cánh tay vòng qua thân thể cô, ôm thật chặt.

Điện thoại vừa được kết nối, đối phương đã liên phách lối nói một câu: “A lô!”

“Tiểu Bát?” Lục Khải Chính bình tĩnh lên tiếng đáp, Nhan Tịch trong ngực anh thì trái tim đã thất lại, chỉ sợ anh đặc tội với người ta!

“Cậu... Cậu chủ Lục!” Đối phương nghe thấy giọng nói của Lục Khải Chính, vội vàng run giọng trả lời, giọng nói run run rẩy rẩy.

“Mẹ kiếp! Ai cho cậu lá gan dám uy hiếp người phụ nữ của tôi?” Lục Khải Chính hung dữ mở miệng, giọng điệu kia không khác gì là của một lão đại xã hội đen, Nhan Tịch nghe thấy gương mặt mà nhìn, một lòng bất ổn, tình huống này là sao?

“Cậu chủ Lục hiểu lầm rồi...”

“Đừng nói nhảm nữa! Không muốn vào nhà giam thì mau khai ra cho tôi!” Lục Khải Chính ôm Nhan Tịch, lại nói vào trong điện thoại, Nhan Tịch thậm chí có thể nghe được giọng nói cung kính như cháu trai của người bên kia điện thoại.

“Cậu chủ Lục, đừng làm vậy! Là... Là nhà họ Triệu ở Thủ Đô...” Đối phương run rẩy nói ra, Lục Khải Chính cau mày, quả như anh suy đoán. Nhà họ Triệu ở Thủ Đô? Chỉ vì muốn kết thân với nhà họ Lục anh mà làm ra những chuyện vô sỉ thế này sao? Lục Khải Chính trong lòng thầm mắng!

“Tám giờ sáng ngày mai, tự mình đến đồn công an Đông Thành báo cáo đi!” Lục Khải Chính hừ lạnh một tiếng, nói xong, liền cúp điện thoại. Mời các bạn sang web . đọc nhé

Cúi đầu, nhìn Nhan Tịch mặc đồ ngủ trong ngực, vẻ mặt mờ mịt, anh nhẹ mỉm cười, “Lần sau người nào gọi điện thoại tới uy hiếp em, lập tức nói cho anh biết!” Ngón tay dài nâng cằm cô lên, anh nói.

“Là... Là ai?” Nhan Tịch kinh hoảng hỏi, tại sao anh lại không có một chút sợ hãi nào như vậy.

“Một người muốn gả cho anh. Bây giờ anh là người đàn ông độc thân vô cùng đáng giá, khả năng tiềm tàng, không quan tâm đến anh, là tổn thất của em đó.” Lục Khải Chính ngắt nhẹ mũi của cô, đắc ý nói.

Tên khốn này, lại khôi phục bản tính rồi ! Nhan Tịch hất tay của anh ra, thoát khỏi ngực anh, mặt lạnh, đoạt lấy điện thoại trong tay anh, gọi điện thoại ẹ mình ngay trước mặt Lục Khải Chính.

“Mẹ! Lúc này con quên không nói, người gọi điện thoại ẹ có thể là đồng nghiệp ngày trước gây gổ với con lúc con còn làm ở Thủ Đô thôi.” Nhan Tịch nói láo, cô không muốn mẹ biết những chuyện đã xảy ra với cô lúc ở Thủ Đô, dù chỉ là một chút!

Lục Khải Chính nghe lời của cô nói trong lòng càng thêm áy náy, ngay cả mẹ cô cũng bị uy hiếp! Trong lòng tức giận, vội lao ra khỏi phòng ngủ của cô, gọi liền mấy cuộc điện thoại!

“Vâng, tháng mười hai con về, tùy ý mẹ sắp xếp, hi vọng có thể tìm được một nơi nương tựa tốt.” Nhan Tịch hồ hững nói, đúng lúc Lục Khải Chính đi vào, nghe được câu này, trong lòng co rút, cô lại muốn về nhà xem mắt sao? Tính khí gia trưởng lại bị kích thích.

Sau khi Nhan Tịch cúp điện thoại, nhìn thấy Lục Khải Chính đi vào, cô lạnh nhạt liếc nhìn anh, “Tôi muốn ngủ.”

“Em vẫn muốn đi xem mắt sao? Kha Thần đó... Quan hệ của hai người là gì?” Lục Khải Chính tiến lên, ôm cô lại ngồi xuống mép giường, hỏi. Gã Kha Thần đó và cô hẳn không phải là quan hệ nam nữ rồi, nếu không tại sao cô vẫn muốn đi xem mắt?

“Không liên quan tới anh, Lục Khải Chính, đừng ép tôi, lần này tôi bị uy hiếp, anh có thể đối phó, vậy còn lần sau? Lần sau nữa?” Nhan Tịch mệt mỏi nói, cái cảnh suốt ngày đề phòng lo lắng thế này thật sự vô cùng mệt mỏi!

Lục Khải Chính dùng sức ôm cô thật chặt, “Em chỉ cần giao cho anh, hoàn toàn tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh, thì sẽ không cảm thấy bất an, mệt mỏi nữa!” Tựa cằm lên đỉnh đầu cô, anh trầm giọng nói, nói cho cùng, cô vẫn chưa đủ tin tưởng anh, tình cảm với anh vẫn chưa đủ sâu đậm....

288. Chương 288: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 21: Dạy Bảo

Từ một người quen được nuông chiều, kể từ sau khi cha qua đời, cô chỉ có thể lệ thuộc vào chính bản thân mình. Nhan Tịch nhắm hai mắt lại, rúc vào trong ngực Lục Khải Chính, vô cùng cảm động trước những lời nói của anh. Nhưng cảm động thì cảm động, thực tế vẫn là thực tế, “Tôi mệt mỏi, muốn ngủ...” Phát tiết hết bực dọc trong người, cô đã sức cùng lực kiệt rồi, mệt mỏi nói.

Lục Khải Chính nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm nữa, liền đặt cô nằm xuống giường, cũng không ép hỏi cô về chuyện của Kha Thần, cả chuyện cô về nhà xem mắt nữa. Đặt Nhan Tịch nằm xuống giường, Lục Khải Chính chu đáo đắp chăn cho cô, Nhan Tịch nhắm mắt lại, cảm nhận được bàn tay anh còn vỗ vỗ lên chăn mấy cái, chăn ôm khít lấy người, loại cảm giác đó thật ấm áp, giống như lúc mẹ đắp chăn cho cô vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một dòng nước ấm, cả người dần dần thả lỏng, thư thái. Lục Khải Chính nhẹ mỉm cười, đi ra khỏi phòng của cô.

Anh gọi mấy cuộc điện thoại về Thủ Đô, sau đó gọi một cuộc về ẹ mình, “Lục phu nhân, nếu bà muốn có người đưa ma lúc lâm chung thì bớt làm những chuyện không về vang gì để cho người khác thấy được cái đuôi của mình nữa!” Lục Khải Chính vừa giấu cột vừa nhục nhã hừ lạnh nói, trên mặt cũng lóe lên sự bất đắc dĩ, suy cho cùng anh nói những lời như này thật sự rất bất kính.

Nhưng cha mẹ anh chưa từng cho anh và Khải Lâm cảm nhận được tình cảm thân thiết quan tâm của người làm cha làm mẹ. Đối với bọn họ, chẳng những muốn sự nghiệp của anh em hai người thành công để làm Lục gia rạng danh, mà ngay cả hôn nhân của bọn anh cũng phải giúp củng cố quyền thế của Lục gia!

“Lục Khải Chính! Mày...!” Chu Tú Lan nghe thấy con trai nói những lời ác độc như vậy, tức giận đến mức sắc mặt chuyển sang màu gan heo, thiếu chút nữa quăng luôn điện thoại đi!

“Tôi cảnh cáo trước, không tin cứ thử xem, Lục Khải Chính tôi dù không có các người che chở, thì vẫn có chỗ đứng trong xã hội!” Lục Khải Chính lại nói, trên thực tế, lúc làm gián điệp, ra biển buôn bán anh là tay trắng lập nghiệp, không nhận bất kỳ sự trợ giúp nào trong tổ chức, ba năm đã đủ để chứng minh năng lực của hắn!

“Mày...!” Ý nghĩa trong lời nói này của Lục Khải Chính rất rõ ràng, nếu như bọn họ còn cản trở hôn nhân của anh, anh sẽ đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ! Lòng Chu Tú Lan chợt hoảng hốt, tính khí này của Lục Khải Chính không phải bà không biết.

“Được rồi! Nghỉ ngơi sớm một chút đi, cũng nói lại với ông cụ, tuổi đã lớn rồi, mắt cũng phải sáng ra mới phải.” Lục Khải Chính lại châm chọc, sau đó cúp điện thoại.

Lục Khải Chính gọi điện châm chọc xong, không về phòng của mình mà đi thẳng vào phòng ngủ của Nhan Tịch. Trong bóng tối, Nhan Tịch nhìn thấy được anh đi vào, vội vàng mở miệng đuổi đi, “Anh còn vào đây làm gì?”.

Anh không trả lời, tìm tới giường cô, tự nhiên ngồi xuống, sau đó lật người nằm xuống, “Không được phản kháng, nếu không anh sẽ ăn luôn em đó!” Lục Khải Chính hừ lạnh nói, kéo chăn, bá đạo chui vào, một tay kéo thân thể của cô vào trong ngực.

“Anh!” Tức đến nói không ra lời, cô bị anh ôm vào trong ngực, mùi xà phòng nhàn nhạt trên người anh lấn áp đi mùi hương vốn có, bàn tay to của anh phủ lên ót của cô, cảm giác này vô cùng quen thuộc, “Anh quay lưng lại ngủ đi”.

Nhan Tịch đột nhiên nhỏ giọng nói.

“Hả?” Lục Khải Chính kinh ngạc, nghi hoặc nói.

“Mời anh quay lưng lại.” Nhan Tịch lại nói, Lục Khải Chính chuyển động thân thể, thân hình cao lớn đưa lưng về phía cô, anh không có mặc áo ngủ chỉ mặc một cái quần lót, thân thể Nhan Tịch đụng vào lưng anh, một tay ôm chặt hông của anh, trán dán lên tấm lưng dày rộng của anh, nhắm mắt lại, một cảm giác an toàn khiến lòng cô dần dần yên ổn.

Lục Khải Chính cảm nhận được cô ở phía sau ôm lấy mình, đầu dán lên lưng của mình, tay vòng qua eo mình, một cảm giác ấm áp liền dâng lên trong lòng. Nhìn từ góc độ tâm lý học, đây là biểu hiện của cảm giác thiếu sự an toàn, nghĩ đến đây, lòng Lục Khải Chính chợt co rút.

Hắn đang định xoay người, “Anh đừng cử động.” Nhan Tịch cau mày tức giận nói, nhưng Lục Khải Chính đã xoay người, Nhan Tịch tức giận cũng xoay người, đưa lưng về phía anh. Lục Khải Chính vội vàng ôm lấy cô từ phía sau, cánh tay cứng chắc ôm thật chặt lấy hông cô, lồng ngực ấm áp dán chặt phía sau lưng cô, chân của anh cũng đè ở trên đùi cô.

Lồng ngực nở nang vững chắc của anh dán chặt lưng cô, vững chắc là thế, giống như một chiếc thuyền tranh cô độc giấu mình an toàn trong cảng tránh gió....

“Ngủ đi.” Anh muốn cô từ từ tin nhiệm mình, lệ thuộc vào mình, không muốn thấy cô chịu đựng một mình nữa. Lục Khải Chính cũng không sao hiểu được tại sao mình lại yêu một người đến vậy, là do bắt đầu từ sự thương cảm cùng quan tâm, hay là thứ gì khác? Anh không biết nữa, chỉ biết rằng trong lúc anh đang phải chịu áp lực nặng nề nhất, cô ở bên anh, giúp đỡ anh, cho anh một bát mì, nói với anh một lời quan tâm...

Nhan Tịch cũng không nói thêm gì nữa, trái tim dần thả lỏng, lúc nhắm mắt lại có thứ gì đó rơi ướt át rơi xuống từ khóe mắt. Cô đã từng nghĩ đến tương lai của mình, ra ngoài làm việc mấy năm rồi trở về quê, tìm một người yêu rồi kết hôn, cứ như vậy sống đến hết đời, chưa bao giờ cô nghĩ đến chuyện gặp một người đàn ông như Lục Khải Chính, nhưng không ngờ....

Cô biết bản thân không thể nào tiếp nhận được Lục Khải Chính, càng không có cách nào tiếp nhận người đàn ông nào khác, nhưng cô lại không muốn làm người nhà lo lắng. Lúc Tết cô về nhà đã từng thỏa hiệp một lần, cô cứ ngỡ rằng không có tình yêu hai người vẫn có thể ở cùng nhau, từ từ bồi đắp, có điều, cô đã đánh giá thấp tình cảm của mình đối với Lục Khải Chính, khi đối mặt với những người đàn ông xa lạ kia, cô lại bài xích bọn họ, bao gồm cả anh lính Lục Khải kia. Một người đàn ông thật thà đàng hoàng như vậy, cô lại chỉ có thể làm bạn bè bình thường với anh mà thôi. Khi đó, trong lòng cô cũng đang lo lắng cho an nguy của Lục Khải Chính, lo lắng anh vẫn còn mê man bất tỉnh. Có trời mới biết, khi anh tỉnh lại gọi điện thoại cho cô, nghe được giọng nói đã lâu chưa được nghe thấy ấy trong lòng cô kích động đến thế nào, cô cứ nghĩ anh cũng chỉ lợi dụng mình thôi, người anh yêu nhất vẫn là Lăng Bắc Sam, không ngờ...

Sau đó Lăng Bắc Sam và mẹ anh tìm đến chỗ cô, đem chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng cô dập tắt toàn bộ, khi đó cô nghĩ, chỉ cần Lục Khải Chính bình an là được rồi, dù sao cô cũng không thể đi chung đường với anh được, nhưng trong lòng không sao thoải mái được.

Nhan Tịch im lặng nghĩ tới đó, trong lòng lại như bị xe lu mạnh mẽ nghiền qua, đầu đến tê tâm liệt phế...

Lục Khải Chính cũng không ngủ, cảm nhận được thân thể của cô dần dần được anh làm ấm lên, cũng biết cô cũng chưa ngủ, cánh tay ôm cô càng chặt hơn, muốn an ủi cô, bàn tay không nhận được lại không đứng đắn đặt lên trước ngực của cô, bao lại....

“Đừng!” Nhan Tịch đưa tay bắt tay anh lại, nhỏ giọng kháng nghị, trái tim ấm áp, thân thể khẽ run lên.

“Nhỏ quá!” Lục Khải Chính không nhúc nhích, bàn tay vẫn bao trước ngực cô, nói nhỏ, không riêng gì cô ngực nhỏ lại, cả người cô cũng gầy đi rất nhiều, trong lòng Lục Khải Chính hết sức không hài lòng! Lúc mới quen cô, sờ lên thân thể cô vẫn còn cảm thấy được có chút thịt.

“...” Lại nữa! Mới vừa rồi còn cảm thấy anh rất bi thương, bây giờ đã lại không đứng đắn rồi. Nhan Tịch vì lời này của anh mà vô cùng xấu hổ, cũng may bàn tay của anh không có làm gì lộn xộn, chỉ đơn giản là nhẹ nhàng bao lấy thôi. Đắm chìm trong cảm giác ấm áp xen lẫn chút ngọt ngào, cô nhắm mắt dần đi vào giấc ngủ.

Lục Khải Chính lại không bình tĩnh được như vậy, đàn ông mà, nửa người dưới thường xuyên rục rịch góc đầu gối, nhất là khi nhuyến ngọc ôn hương ở trong ngực chỉ có thể sờ mà không thể ăn!

Chịu đựng cảm giác trương cứng hành hạ, một lúc lâu sau anh mới ngủ được.

“A.” Nhan Tịch tỉnh lại, không nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức, kêu lên một tiếng rồi ngồi bật dậy, nhìn căn phòng sáng sủa, không phải cô trễ giờ rồi đấy chứ. Cúi đầu, phát hiện đai áo ngủ của mình bị rút xuống, hai vú lộ ra một nửa, bàn tay Lục Khải Chính đặt ở giữa hai chân mình....

“Mấy giờ rồi?” Nhan Tịch đẩy tay anh ra, trầm giọng hỏi.

“Hôm nay là thứ bảy mà!” Lục Khải Chính buồn bực nói, một tay kéo cô nằm xuống giường rồi vùi đầu vào người cô, cánh tay vòng qua ngực cô, chân dài cũng đè lên chân cô.

Nghe anh nói hôm nay là thứ bảy, Nhan Tịch mới nhớ ra, hôm nay quả thật là thứ bảy, căng thẳng trong lòng mới hạ xuống, nhìn Lục Khải Chính bá đạo chiếm lấy thân thể mình, vừa tức vừa buồn cười, rốt cuộc

cô nên làm gì đây?

“Lục Khải Chính, anh không thể như vậy.” Nhan Tịch lấy cánh tay của hắn ra, nói, anh kiên quyết không chịu buông lỏng, còn trừng phạt bóp mấy cái, “Ồn!”

Lục Khải Chính không để ý tới cô, chôn đầu trên ngực cô, hít hà thỏa thích hơi thở trên người cô, và chính là ăn không chịu buông cô ra.

Lúc này, điện thoại di động của Nhan Tịch để trên bàn chợt vang lên, “Tôi đi nghe điện thoại!” Nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, cô vô cùng căng thẳng, cô vẫn còn bị ám ảnh bởi cuộc điện thoại uy hiếp hôm qua, vội vàng định đứng dậy, ai ngờ Lục Khải Chính đã đưa điện thoại cho cô!

Nhan Tịch nhìn thấy là tổng biên tập Kha Thần gọi tới, mới thở phào một cái, “Anh đừng làm loạn, để tôi nghe điện thoại!” Thấy Lục Khải Chính vẫn còn bá đạo chiếm lấy mình, Nhan Tịch tức giận, nhỏ giọng quát.

Lục Khải Chính không có phản ứng, Nhan Tịch định đứng lên, lại không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể nhanh chóng nhận điện thoại, “Tổng biên tập Kha, xin chào!”

Nghe thấy cô gọi gã Kha Thần kia, Lục Khải Chính vội vàng cảnh giác, cảm giác buồn ngủ lập tức biến mất, có điều vẫn không chút động đậy, cẩn thận nghe lén.

“Hôm nay tôi không có việc gì cả, có thời gian.” Nhan Tịch nói, Lục Khải Chính nghe thấy lời cô nói, biết là cô muốn ra ngoài với gã Kha Thần đó, bàn tay tức giận vờ mấy cái, “Á.” Nhan Tịch cau mày, hít một hơi, tên khốn này!

Ai ngờ, Lục Khải Chính còn tệ hại hơn lật người, đè lên người cô, sau đó quấy rối.

“Vâng, được.... A.... Lát nữa gặp! Tạm biệt.” Nhan Tịch cố chịu đựng cảm giác tê dại truyền từ ngực tới, nói xong, liền vội vã cúp điện thoại, sau đó tức giận nhìn tên đàn ông chết tiệt nào đó đang quấy loạn trên người cô tìm hoan.

Trên người anh chỉ mặc một cái quần lót góc bẹt màu tối, thân thể màu đồng vạm vỡ khiến tim cô đập loạn nhịp.

“Lục Khải Chính! Tôi phải rời giường!” Vừa rồi lúc nói chuyện điện thoại, cô thiếu chút nữa đã luống cuống, Nhan Tịch tức giận quát lên, nhưng Lục Khải Chính nào có chịu nghe cô nói, vừa hôn, vừa vờ, suồng sã khắp nơi, làm loạn từng chỗ mẫn cảm trên người cô.

“.... Ừm....” Hai tay đưa lên túm lấy đầu anh, dùng sức đẩy ra, nhưng cho dù cô có dùng hết hơi sức, cũng không làm suy yếu được chút nào!

“Tôi trễ giờ rồi!” Nhan Tịch hét lớn, chỉ sợ mình lại bị anh mê hoặc.

“Hôm nay em không được phép ra ngoài! Chỉ được đi cùng với anh!” Lục Khải Chính rút cuộc cũng ngừng đầu lên, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn cô, bá đạo quát. Nhan Tịch bị anh quát liền kinh ngạc, trừng mắt nhìn khuôn mặt đen thui của anh.

“Tôi đã đồng ý với người ta rồi!” Nhan Tịch tức giận nói, chỉ thấy mặt Lục Khải Chính càng đen hơn!

“Nhan Tịch, xem ra anh phải dạy bảo em mới được.” Lục Khải Chính hung dữ nói nói, sau đó, bàn tay dùng sức, “Xoạt!” Quần ngủ của cô liền bị xé rách.

289. Chương 289: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 22: Vượt Qua Tâm Lý

Hành động của anh khiến cô sợ đến ngây người, toàn thân cứng ngắc, đặc biệt là lúc nhìn tới thứ nhỏ bé dọa người kia.

“Không! Cút! Cút ngay!” Nhan Tịch quay đầu, không dám nhìn đến nơi kia của anh, hoảng sợ kêu lên. Tinh trùng đã lên đến não, Lục Khải Chính làm sao nhận ra được sự khác thường của cô, lý trí bị tình dục thúc giục, động tác mạnh bạo mà thô lỗ, nâng hai chân cô lên....

“Cút! Không được đụng vào tôi! Cút đi!” Nhan Tịch căm ghét quá, bị đàn ông đụng vào khiến cô thấy thật ghê tởm, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh đã xảy ra trong căn phòng đó, lần đó cô thiếu chút nữa đã bị hai gã đàn ông đó làm nhục....

Lục Khải Chính ngăn cô lại, cảm nhận được sự ẩm ướt, anh nghĩ rằng cô cũng có phản ứng, có điều anh đã không nhìn thấy được vẻ hoảng sợ và nước mắt trên mặt Nhan Tịch, nâng hai đầu gối cô lên, hùng hổ xông vào.

“A.” Nhan Tịch hét lên một tiếng, toàn thân căng cứng, sững sờ nhìn Lục Khải Chính, sắc mặt trắng bệch, cảm giác đau đớn lan khắp cơ thể. Lục Khải Chính đang muốn động thân, thì chợt phát hiện ra sự khác thường của cô.

Sao trông cô như người chết vậy? Lòng Lục Khải Chính kinh hãi, “Em sao thế?” Anh nghĩ có lẽ là cô không còn bài xích anh nữa, nhưng tâm lý cũng vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận anh. Lục Khải Chính buông chân cô ra, vòng quanh hông mình, kéo cô lên, thân thể hai người như dính chặt lấy nhau, anh nâng mặt cô lên, dịu dàng hỏi.

Hai mắt Nhan Tịch vô hồn nhìn anh, “Đau quá! Cút đi! Đừng chạm vào tôi! Cây gậy...!” Nhan Tịch khàn khàn nói, sau đó điên cuồng giãy giụa, không ngừng lắc đầu.

“Nhan Tịch! Là anh!” Lục Khải Chính liền hiểu ra, cô trở nên như vậy là do bị một gậy đó ám ảnh, anh nâng mặt cô lên, rống to, hy vọng có thể đẩy đi nỗi sợ hãi trong lòng cô, đồng thời cũng oán trách chính mình mới vừa rồi đã làm cô sợ, lại còn ép buộc cô, khiến cô bị tổn thương đến hai lần!

Nhan Tịch như được lời rống to của Lục Khải Chính khiến cho hoàn hồn, kinh ngạc nhìn anh, “Anh... Tại sao ngay cả anh cũng ép buộc tôi! Đồ khốn kiếp!” Nhan Tịch hoàn hồn, khàn giọng rống to: “Đau quá!” Rõ ràng cô không đau đến tê liệt như vậy, nhưng trên tâm lý lại như cảm nhận được nỗi đau đến tận cực hạn ấy!

Không phải cô muốn như vậy, những nỗi ám ảnh trong lòng khiến cô như thật sự đang phải chịu nỗi đau đó.

Lục Khải Chính nhìn dáng vẻ khổ sở của cô, trong lòng không ngừng tự trách, cúi đầu, hôn một cái lên khóe miệng cô trấn an, “Xin lỗi, anh xin lỗi! Anh sai rồi. Không đau nữa. Là anh, không phải cây gậy đó.” Lục Khải Chính nén đau lòng, an ủi cô.

Lúc nhìn thấy Đinh Đinh chọc gậy vào cô, thiếu chút nữa anh đã nổ một phát súng giết chết cô ta, có điều lý trí lại chợt lóe lên, anh bắn trượt ra ngoài, khi đó, anh chưa thể lộ mình được!

“Anh không có ngăn bọn họ lại, anh không cứu tôi.” Nhan Tịch run giọng, khàn khàn nói. Một tay Lục Khải Chính ôm cô vào trong ngực, “Anh rất muốn cứu em, nhưng lúc đó anh không nghĩ ra cách nào để cứu em cả, em đau anh còn đau hơn nữa....” Anh ôm cô, vỗ vỗ lưng cô, không ngừng nói.

Nhan Tịch rút cuộc cũng ôm lại anh, ôm thật chặt, giống như đang trở lại cảnh tượng đó, Lục Khải Chính cứu cô, ôm lấy cô, đuổi đám người xấu đó đi! .

“Hai gã đàn ông cùng người đàn bà đó đều bị anh giết chết rồi! Hãy quên họ đi!” Lục Khải Chính hôn lên đỉnh đầu cô, trầm giọng nói, hai người ôm nhau thật chặt, giống như đang xoa dịu đau thương cho nhau, an ủi lẫn nhau.

Dáng vẻ đau đớn dần dần biến mất, cảm giác ấm áp dần sang khắp cơ thể, Nhan Tịch nhắm hai mắt lại, trong lòng chua xót, rơi lệ.

Cảm giác được cô dần an tĩnh lại, thân thể cũng không còn cứng ngắc nữa, Lục Khải Chính cũng an lòng, bàn tay len vào mái tóc ngắn của cô, xoa nhẹ trấn an.

“Gả cho anh đi! Một mình em quá đau khổ.” Lục Khải Chính thâm tình nói, Nhan Tịch chỉ cảm động rơi lệ, không nói gì. Lục Khải Chính giật giật, “A, anh đi ra ngoài đi.” Nhan Tịch kêu thành tiếng, đầu ngón tay véo vào cánh tay cơ bắp của anh, tránh đi không khí kì quái này.

“Đồng ý với anh đi! Đừng lo nghĩ nhiều đến việc khác, chỉ cần tin tưởng anh!” Lục Khải Chính lại nói, không chịu buông cô ra.

“Ừm.... Nhưng mà.... Khải Chính.... Em bắn.”

“Em không bắn!” Lục Khải Chính không ngờ cô nói mình như vậy, nâng mặt cô lên, tức giận quát. Thật muốn đánh vào đầu của cô cho tỉnh ra!

Không bắn? Có thể không bắn sao? Bị hai người đàn ông sờ soạng khắp nơi, còn...

Lục Khải Chính nhìn cô, ánh mắt lóe lên, đang định hôn cô thì cô lại né tránh, “Anh cũng không sạch sẽ! Đi ra ngoài! Anh với người đàn bà kia...” Cô chưa từng quên tối hôm đó vừa vào cửa thì liền nhìn thấy cảnh anh và người đàn bà kia đang mây mưa trên giường, Nhan Tịch chán ghét nói, giùng giàng đuổi anh đi ra ngoài!

“Anh... anh với người đàn bà nào?” Lục Khải Chính oan uổng nhìn cô, hỏi.

“Cái người đàn bà đâm tôi đó! Đừng nói các người không lên giường với nhau!” Nhan Tịch tức giận quát, vô cùng chán ghét!

“Có lên giường, nhưng thật sự không làm gì cả, như vậy cũng tính được sao?” Lục Khải Chính luống cuống nói, chỉ sợ Nhan Tịch sẽ ghét bỏ mình. Trong lúc anh làm gián điệp, anh chơi đàn bà nhiều, nhưng anh vẫn giữ vững phong thủ rất nghiêm ngặt, không để xảy ra quan hệ.

“Có ý gì chứ? Các người rõ ràng đã lên giường với nhau. Lục Khải Chính, đừng có đụng đến tôi.” Nhan Tịch càng nghĩ càng ghê tởm, như phát điên ra sức đánh lên lồng ngực của anh! Vừa nghĩ tới chuyện anh lên giường với người đàn bà đã hành hạ cô, cô liền cảm thấy ghê tởm đến muốn ói, hơn nữa giờ phút này cái đó của anh vẫn còn ở trong cơ thể cô!

“Đêm đó, sau khi mọi người đến không lâu thì dừng lại mà.” Lục Khải Chính nhếch môi, cười nói, “Thôi nào, anh cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi mà.” Cầm lấy hai cổ tay cô, tròng mắt đen sâu thẳm của anh nhìn chằm chằm cô!

Nhan Tịch sửng sốt, không thể tin được lời anh, “Sao có thể?”

“Cô gái ngốc, em cho rằng anh là nhà vệ sinh công cộng, người phụ nữ nào muốn vào là vào được sao?” Lục Khải Chính buồn bực nói, tuy lúc trẻ anh cũng là người phong lưu, như anh cũng là người biết giữ mình trong sạch. Nhan Tịch nhìn anh, vẫn không thể nào tin được.

Nhan Tịch rũ mắt xuống, “Bây giờ nói chuyện hôn nhân là quá sớm.” Cô nói xong, định đứng dậy, hai tay Lục Khải Chính nhẹ dùng sức giữ lại, rồi đè cô xuống, Nhan Tịch khổ sở cau mày, “Đừng ép em! Em thừa nhận em yêu anh, nhưng chỉ yêu thôi thì làm thế nào được?”

“Nếu yêu anh, thì chỉ cần yêu toàn tâm toàn ý là được, không cần phải lo lắng những chuyện kia nữa! Vẫn chưa hiểu sao?” Lục Khải Chính gầm nhẹ, rồi khẽ đụng. Nếu trong lòng cô chứ hoàn toàn tiếp nhận, tin tưởng anh, anh sẽ từ từ tiến vào, dù sao thời gian bọn họ bên nhau cũng chưa nhiều!

“Bây giờ có thể không nói tới chuyện hôn sự, nhưng từ bây giờ em phải làm bạn gái của anh! Không được dây dưa với người đàn ông khác! Không cho phép đi xem mắt! Em là của anh!” Lục Khải Chính vừa hầm hừ, vừa đụng nhẹ nơi đó, Nhan Tịch không chịu nổi cảm giác này, thân thể liền dần ngã xuống, anh thuận thể đè lên....

Sự cứng ngắc ban đầu, dần dà, không còn đau đớn nữa, sự ham muốn dần dần thay thế những chuyện sợ hãi kia, cô vui sướng rơi nước mắt.

Hai người đồng thời ngã về phía sau, cô vô lực hóa thành một vũng nước xuân, nằm ngửa ở trên giường, hưởng thụ tất cả cảm giác vui sướng ngất ngủ này. Lục Khải Chính rút lui khỏi người cô, thay cô xử lý những vết bẩn ở phía dưới, sau đó ngồi giữa hai chân của cô, cố nén đau lòng, nhìn nơi đó của cô.

“Đừng! Đừng xem!” Nhan Tịch muốn ngăn cản, nơi đó của cô nhất định có sẹo, sẽ rất xấu, cô nhớ chỗ đó đã phải khâu mấy mũi, nghĩ đi nghĩ lại, lòng lại trùng xuống. Một gậy ấy chọc xuống giống như để lại một dấu ấn khó phai được trong cô!

Lục Khải Chính nhìn nơi đỏ thẫm đó, có thể thấy được vết chỉ khâu mờ nhạt, trái tim quặn đau, hẳn là cô đã rất đau!

“Không sao cả mà, vết sẹo đó gần như chẳng nhìn thấy nữa.” Buông xuống chân cô, Lục Khải Chính ôm cô lên, nhìn cô dịu dàng nói. Nhan Tịch nghe lời của anh, mặt không khỏi đỏ lên, liếc anh một cái, “Em không kịp rồi, giờ phải đi thôi.”

Cô liền vội vã xuống giường, cô vẫn chưa quên cuộc hẹn với Kha Thần, nếu tới trễ, tổng biên tập tính tình cổ quái đó nhất định sẽ nổi giận cho coi!

Lục Khải Chính nhìn dáng vẻ vội vã của cô, tức giận, “Này cô nhóc! Bây giờ em là bạn gái của anh đấy nhé!” Anh xuống giường, đi theo cô, tức giận quát.

“Em còn chưa đồng ý mà!” Nhan Tịch cười trộm, lớn tiếng nói, sau đó quệt kem đánh răng lên bàn chải, vội vã đánh răng. Anh đang hiểu lầm cô với Kha Thần sao? Nhan Tịch cảm thấy rất buồn cười, đánh răng, quyết định không nói cho anh biết Kha Thần thật ra là gay. Anh tức giận cũng tốt! Là thử thách!

“Nhan Tịch, vừa rồi ở trên giường em đã đồng ý với anh!” Lục Khải Chính đuổi theo, nhìn cô đang đánh răng, lớn tiếng nói, trên gương mặt tuần tú còn vẫn còn lưu lại chút mờ hồ lúc hoan ái.

Nhan Tịch nhìn anh trong gương, giả ngu mà lắc lắc đầu, tiếp tục đánh răng, dù sao bây giờ cô cũng khó mà nói rõ được.

“Em đừng giả ngu! Cái tên Kha Thần đó không hợp với em đâu. Người như em như chỉ hợp với người đàn ông chín chắn chắc chắn như anh thôi!” Lục Khải Chính mặt dày bán mình, ôm lấy cô từ phía sau, bàn tay không ngoan ngoãn lại xoa nắn ngực cô.

Nhan Tịch vội vàng súc miệng, “Buông ra! Anh đừng tự đánh tự khen nữa! Em hẹn hò với ai là quyền của em!” Nhan Tịch tránh anh, mở vòi nước rửa mặt, động tác cực kỳ mau lẹ.

“Nhan Tịch! Anh dạy dỗ em chưa đủ phải không?” Người phụ nữ chết tiệt! Ham chơi! Lục Khải Chính buồn bực nghĩ trong lòng, Nhan Tịch không để ý tới anh nữa, súc miệng xong liền đi thẳng ra ngoài.

Nhìn thấy bó hoa hồng vẫn còn đặt trên bàn ăn, khóe môi Nhan Tịch khẽ cong lên, người đàn ông này cũng biết lãng mạn cơ đấy....

Nhanh chóng đi vào phòng ngủ, thay một bộ váy tương đối ưu nhã, xỏ giày da vào, sửa sang lại, rồi xoay người đi ra, nhìn về mặt ghen tuông của Lục Khải Chính đang đứng ở cửa, cô đi tới.

“Đừng đi nữa, hôm nay anh dẫn em đi chơi.” Lúc cô đi tới sát người, Lục Khải Chính liền kéo tay cô, nhỏ giọng nói.

“Đừng lộn xộn nữa! Em đồng ý với người ta trước rồi!” Nhan Tịch hất tay của anh ra nói, nếu như không phải là cô đã hẹn trước với Kha Thần, có lẽ cô sẽ đi chơi với Lục Khải Chính ra ngoài, bởi vì hiện tại cô đã có chút động lòng với đề nghị của anh rồi, hơn nữa thời gian hai người bên nhau quả thật rất ít.

“Tối nay anh sẽ giải quyết em!” Lục Khải Chính đứng đối diện cô lạnh lùng nói, xong buông tay ra.

“Anh mà như vậy, tối nay em không về nữa.” Nhan Tịch lại nói.

“Em cứ thử xem.” Lục Khải Chính đối diện bóng lưng của cô rống to, Nhan Tịch cười cười, đi tới cửa.

“Anh đã nói với mẹ anh, nếu như bọn họ còn ngăn cản chúng ta, anh sẽ đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ! Nhan Tịch! Anh rất nghiêm túc!” Trước khi cô ra khỏi cửa, Lục Khải Chính lại lớn giọng nói. Lòng Nhan Tịch vì lời nói của anh mà chấn động, thiếu chút nữa cầm động mà chạy trở về trong ngực anh.

Nhan Tịch đi theo Kha Thần cả một ngày, đi dạo phố mua đồ, rồi ăn cơm.... Cả ngày, cô đều suy nghĩ bản thân rốt cuộc là muốn ở bên Lục Khải Chính, hay không muốn ở lại bên anh. Nếu như cô chọn ở bên Lục Khải Chính, thì tương lai chắc chắn sẽ phải đối mặt với rất nhiều trở ngại, cô không phải người ngu, không thể nào không nhận ra được thái độ của người nhà Lục Khải Chính đối với cô được.

Nếu cô ở bên Lục Khải Chính, nếu như anh thật sự đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, tiền đồ của anh liệu có bị ảnh hưởng không? Cho dù Lục Khải Chính có bản lĩnh lớn hơn nữa, cũng không cách nào chống lại được quyền thế? Nhưng, nếu cô vẫn không chấp nhận Lục Khải Chính, không phải anh sẽ càng đau lòng hơn sao?

“Lại ngăn người! Đang suy nghĩ gì à?” Kha Thần ngồi phía đối diện bất mãn nói, Nhan Tịch hoàn hồn, cười cười, “Xin lỗi!” .

“Bạn trai cô biết cô đi với tôi, có hiểu lầm không?” Kha Thần nhấp ngụm rượu, nhìn cô, cười hỏi, khi anh mỉm cười thì lộ ra hàm răng trắng nõn đều tăm tắp.

“Sao anh biết tôi có bạn trai?” Nhan Tịch cười cười hỏi, chỉ thấy Kha Thần dời tầm mắt xuống lồng ngực của cô, Nhan Tịch cúi xuống nhìn thấy dấu hôn phía trên, hai gò má chợt đỏ lên, ngượng ngùng xoay tầm mắt.

“Cũng giống anh, tôi cảm thấy chúng tôi không thể nào ở bên nhau được, cho nên vẫn chưa có đồng ý với anh ấy.” Nhan Tịch đối với Kha Thần cười nói.

“Vậy sẽ là lỗi của cô nếu không biết nắm bắt hạnh phúc!” Kha Thần cười nói.

“Tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm.... Cứ để từ từ đi!” Nhan Tịch cười cười, chợt thấy trong mắt Kha Thần lóe lên sự mất mát, cũng thấy anh đang nhìn điện thoại di động, hẳn là anh đang đợi điện thoại của người yêu rồi, không khỏi cảm thấy, trở ngại của hai người Kha Thần cũng rất lớn.

Đối phương là một ngôi sao lớn, được hàng tỉ người ái mộ sùng bái, nếu như bị người ái mộ biết thân tượng mình là gay....

Trong thế giới này có quá nhiều người yêu nhau lại không thể đến được với nhau.

Nhan Tịch ở với Kha Thần đến tận đêm khuya, Kha Thần đưa cô về nhà, mới vừa vào cửa thân thể cô đã liền bị người ôm lấy, hôn xuống khắp nơi.

Cho dù trong nhà không bật đèn cô cũng biết là ai. Cô tiếp nhận nụ hôn ấy, chỉ chốc lát sau, cô cũng kích động ôm lấy cổ của anh, kịch liệt hôn trả. Lát sau, trong phòng khách liên tiếp truyền đến những tiếng động bịch bịch choang choang.

“Hôm nay hai người đã làm những gì hả?” Trong bóng tối, Lục Khải Chính nặng nề thở hổn hển hỏi, cắn nuốt dải tai của cô, như là muốn nuốt cả nó vào trong bụng.

“Đi dạo phố.... Ăn cơm....” Nhan Tịch thở hổn hển trả lời, lời của cô giống như chọc giận người đàn ông đang trong vai dấm, chợt cảm thấy động tác của anh càng lúc càng mạnh.

Đáng ghét!

Lục Khải Chính mắng thầm trong lòng, hóa tất cả ghen tuông hóa trong lòng thành động tác thô lỗ mà trừng phạt cô!

Cuối cùng Nhan Tịch thể lực cạn kiệt mà hôn mê bất tỉnh, tới lúc tỉnh lại, đã là sáng hôm sau, tên đàn ông chết tiệt, đòi hỏi không biết chừng mực, giờ lại hôn khiến cô thức giấc!

“Lục Khải Chính! Anh...” Nhan Tịch mắng, đôi tay ôm lấy đầu của anh, đẩy ra.

“Hôm nay không cho phép đi!” Lục Khải Chính đột ngột nói, xong lật người xuống giường.

“Biết rồi.... Hôm nay em phải viết bản thảo, không đi đâu cả! Xế chiều còn đi đón em trai em. À, đúng rồi, sau khi em trai em về, anh không được làm thế này với em nữa.”

“Tại sao? Em vẫn chưa chịu thừa nhận quan hệ của chúng ta?” Lục Khải Chính nghe cô nói như thế, liền tức giận chất vấn cô.

“Không phải. Bởi vì người nhà em không biết chuyện của em với anh. Ngàn vạn lần không thể cho họ biết em từng có thai được....” Nhan Tịch nói xong, nét cười trên mặt liền trở nên cứng ngắc, lòng lại trùng xuống.

290. Chương 290: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 23: Theo Anh Một Ngày

Lục Khải Chính nhìn cô, trừ đau lòng, còn có áy náy, cô một cô gái mang thai, hoang mang lo sợ là thế, lại còn không dám nói cho người nhà biết. Nhìn cô, anh gật đầu một cái, “Yên tâm đi, anh sẽ không nói. Em ngủ thêm một lát nữa đi, anh đi nấu cơm.” Lục Khải Chính nói xong, xuống giường.

Nhan Tịch không ngủ tiếp, hít thở sâu một hơi, lắc lắc đầu, không nghĩ nữa, không nghĩ đến chuyện gì nữa, vui vẻ một ngày đi! Trong lòng cô không ngừng tự nói với mình như vậy.

Không muốn tổn thương Lục Khải Chính nữa, tạm thời cứ chấp nhận ở bên anh đi, còn những trở ngại kia trước mắt cứ để sang một bên. Nghĩ như vậy khiến trong lòng Nhan Tịch trở nên thoải mái hơn rất nhiều, cô xuống giường đi rửa mặt. Lục Khải Chính làm bữa sáng xong đi vào gọi cô lại thấy cô đã ngồi trước bàn đánh văn bản từ lúc nào rồi, thấy anh đi tới cô vội vàng đóng máy tính lại.

“Lại viết nội dung không lành mạnh?” Lục Khải Chính lườm cô, híp hai mắt lại nguy hiểm nói.

Lòng Nhan Tịch chợt căng thẳng, đỏ mặt, vội nói: “Đi ăn cơm thôi.” Cô có thể nói là cô mới vừa viết lại trải nghiệm của cô và anh tối qua sao? Cô đứng dậy, kéo cánh tay của anh, lôi anh đi ra phòng ngoài.

Nhìn mặt cô đỏ lên, Lục Khải Chính biết nhất định là cô lại viết thứ bệnh hoạn gì rồi, có điều anh không truy cứu nữa, để mặc cô kéo mình đi ra phòng ăn.

Có sữa đậu nành, trứng gà tươi, còn cả bánh sủi cảo mua ở dưới lầu nữa, bữa ăn sáng thật là phong phú. Nhan Tịch nhìn bàn thức ăn cười cười, nghĩ thầm người đàn ông này thật đúng là hình mẫu toàn năng!

“Bao giờ thì anh trở lại Thủ Đô? Không cần làm việc à?” Nhan Tịch ăn cơm, thuận miệng hỏi.

“Được nghĩ đến Tết Nguyên Đán, sang năm mới bắt đầu chính thức đi làm! Nếu như em không chịu theo anh trở về Thủ Đô, anh sẽ xin chuyển công tác tới đây, em thấy thế nào?” Lục Khải Chính ăn một viên sủi cảo, nhìn cô hỏi.

Vì cô mà xin chuyển công tác tới Tô Thành này?

Trong lòng Nhan Tịch vô cùng cảm động, cuối cùng cô lại lắc đầu, “Người nhà của anh đều ở Thủ Đô cả.” Nhan Tịch nói, người nhà của anh, người thân, bạn bè quan hệ lâu năm với anh đều ở Thủ Đô, vì cô mà chuyển tới Tô Thành xa xôi này, chẳng phải rất luyến tiếc sao.

“Chỉ cần có em là được rồi. ”

“Phụt.... ”

Câu nói buồn nôn của Lục Khải Chính khiến Nhan Tịch không nhịn được phun ra, “Khụ khụ khụ”

“....” Lục Khải Chính không nói gì nhìn cô, “Ha ha.... Anh.... Anh đừng nói những câu buồn nôn như vậy nữa được không?” Nhan Tịch lau miệng, cười nói.

“Anh nghiêm túc đó!” Lục Khải Chính nghiêm mặt nói, mặt không đỏ tim không đập, ngược lại cảm thấy Nhan Tịch phía đối diện không biết phân biệt thật giả thế nào, cũng không cảm động vì lời nói của mình, lại còn nói anh sến!

Nhan Tịch liếc anh một cái, “Lục Khải Chính, em cũng nghiêm túc mà. Có lẽ cả đời nayfy em sẽ không quay lại Thủ Đô nữa, với lại em cũng định sang năm sẽ về quê” Nhan Tịch nói thật, hi vọng anh có thể hiểu được, giữa bọn họ có khoảng cách rất lớn.

“Vậy anh sẽ về quê với em, chúng ta kết hôn ở đó, cùng sống ở đó, anh tiếp tục làm cảnh sát, còn em muốn làm cái gì thì làm cái đó!” Lục Khải Chính lại nghiêm túc nói.

“...” Người này sao lại biết cách khiến người khác động tâm như vậy chứ, Nhan Tịch thừa nhận, bản thân rất cảm động trước lời nói vừa rồi của Lục Khải Chính. Cô không nói gì nữa, trước mắt cứ như vậy đi.

Ăn sáng xong, Nhan Tịch đang định về phòng đánh nốt bản thảo, lại bị Lục Khải Chính kéo lại, “Hôm nay đi leo núi với anh đi!” .

“Leo núi? Leo núi gì chứ! Em còn phải viết bản thảo.” Hơn nữa, hôm qua cô bị anh hành hạ như thế bây giờ vẫn còn đau lưng, nhưng những lời này cô không nói ra.

“Hôm nay xin khát với độc giả đi! Thân thể của em cần đi lại rèn luyện, ngồi lâu không tốt!” Lục Khải Chính trầm giọng nói, kéo cô ra chỗ thay giày trước cửa.

“Không được, em không thể khát được. Đến chiều đi đón Húc Dương em lại không viết được.”

“Cô gái à, kiếm tiền quan trọng hơn hay anh quan trọng hơn?” Lôi cô vào trong ngực, anh buồn bực hỏi, “Hôm qua em đi với tên Kha Thần kia cả một ngày, hôm nay lại đòi viết văn, vậy còn anh? Anh là người đàn ông của em đó!” .

Một tay nâng cằm cô lên, anh nhìn cô chăm chăm, vô cùng bất mãn!

“Vậy em vào nhắn tin nói xin khát, tối về sẽ viết tiếp.” Nhan Tịch nhượng bộ, quyết định hôm nay sẽ đi chơi vui vẻ với hắn. Lục Khải Chính lúc này mới hài lòng buông cô ra, chỉ chốc lát sau liền thấy Nhan Tịch đi ra ngoài, Lục Khải Chính cũng đã chuẩn bị xong, anh đi ủng da tối màu, mặc chiếc quần jean màu xanh đậm, ống tay áo đường vân, dáng người cao lớn rắn rỏi khiến người ta động tâm

Anh tự nhiên ôm bả vai của cô, cùng cô ra cửa, lên xe.

“Khải Chính! Dừng xe!” Đi ngang qua cửa tiệm thuốc, Nhan Tịch chợt nhớ tới cái gì, vội vàng hô.

“Sao thế?”

“Anh qua hiệu thuốc mua thuốc giúp em.” Lục Khải Chính vội dừng xe bên đường, hỏi cô.

“Khó chịu chỗ nào sao?” Nghe cô nói muốn mua thuốc, Lục Khải Chính lo lắng hỏi, nhìn cô không giống bị bệnh chút nào.

“Không có, chỉ là em sợ lại mang thai.” Nhan Tịch rũ mắt, nhỏ giọng nói.

“....”

“Bốp!”

Lục Khải Chính nghe xong, nặng nề đập xuống tay lái, sau đó quay đầu sang nhìn cô chăm chăm, sắc mặt sa sầm như muốn giết người! Nhan Tịch cũng là nhà văn viết tiểu thuyết, cô hiểu được mình đã chọc giận anh, “Anh đừng như vậy.”

“Anh làm sao? Chẳng lẽ em không muốn có con với anh sao? Trước kia anh là gián điệp, anh không có cách nào ở lại bên em, bảo vệ hai người, nhưng hiện tại...” Nhớ tới đứa con đã bị mất, đứa con mà anh chưa kịp có cảm giác tồn tại đó, trong lòng anh lại chua xót vô cùng.

Nói xong, anh ảo não vò vò đầu, lòng Nhan Tịch cũng chua xót, “Sau khi làm hai lần đó với anh, lần nào em cũng đều uống thuốc, nhưng vì uống hai lần liền, nên không có hiệu quả, cho nên mới mang thai. Lục Khải Chính, không phải là lòng dạ em ác độc, không phải là em không thích anh... Anh không hiểu được nỗi khổ của em.” Nhan Tịch lệ ngắn quanh tròn nói.

Lục Khải Chính đưa tay nắm lấy tay lạnh lẽo của cô, dùng sức cầm, “Tất cả đã có anh rồi! Hãy thử tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh một lần!” Lục Khải Chính nhìn cô, kiên định nói.

Nhan Tịch khẽ gật đầu, cười cười, “Đi thôi, không cần mua thuốc nữa, mặc cho số phận đi!”

“Dừng xe!”

“Lại sao thế?” Đi ngang qua một ngân hàng nông nghiệp, Nhan Tịch lại hô lên, Lục Khải Chính buồn bực dừng xe lại hỏi.

“Chờ em một chút, em đi rút tiền!” Nhan Tịch cười nói, mở cửa xe đi xuống, Lục Khải Chính cũng vội vàng xuống xe, đuổi theo. Chỉ thấy cô đi đến cây ATM, anh cũng vào theo cô.

“Nhìn cái gì vậy?” Nhan Tịch quay đầu, nhìn anh bấu môi nói.

“Xem em có bao nhiêu tiền riêng.” Lục Khải Chính cười giỡn nói, thật giống như đang kiểm tra tiền riêng của vợ vậy!

Nhan Tịch cười cười, bấm mật mã, sau đó lấy tiền, Lục Khải Chính chỉ thấy cô lấy một lần lại một lần, tổng cộng lấy ra 1 vạn tệ. Nhan Tịch lại lấy tiếp, rút 2 ngàn tệ.

“Rút nhiều tiền như vậy làm gì?” Lục Khải Chính hỏi.

“Nhiều không?” Nhan Tịch hỏi ngược lại, cất tiền vào trong ví, rồi cùng anh lên xe, “Ở phía trước mặt quẹo phải có một cục bưu chính, khi nào chạy đến đó anh dừng lại, chuyển tiền vào đó là không có chuyện gì nữa!” Nhan Tịch nhìn anh, ngượng ngùng nói.

Nghe đến cục bưu chính, Lục Khải Chính liền hiểu rõ, cũng không hỏi nhiều, anh biết lòng tự ái của cô rất cao. Rất nhanh sau đó xe đã chạy đến cục bưu chính, anh theo cô vào xếp hàng, gửi tiền, sau đó hai người đi tới chân một ngọn núi ở Tô Thành.

“Tới Tô Thành lâu như vậy, đây là lần đầu tiên em tới nơi này đó.” Nhan Tịch thở ra một hơi, nói, “Nghe nói trên đỉnh ngọn núi này có một ngôi chùa hương khói rất vượng, anh có muốn đi bái cúng không?” Nhan Tịch vừa thở vừa nói.

“Anh là một cảnh sát, theo chủ nghĩa vô thần, sao có thể đi thắp hương bái Phật, làm việc mê tín như thế được...” Lục Khải Chính nhìn cô trêu ghẹo nói.

“Stop! Chính những người làm quan như anh mới thích làm những chuyện này đấy! Mẹ em nói mỗi lần bà lên núi thắp hương đều bị xe của các vị cán bộ cấp cao chặn lại ở dưới chân núi đến nước chảy không lọt ý chứ!” Nhan Tịch phản bác.

“Đó là do trong lòng họ có quỷ, còn lòng Lục Khải Chính anh vô cùng trong sạch, ngay thẳng!” Anh lại nói.

Nhan Tịch từ chối cho ý kiến, cùng Lục Khải Chính nắm tay nhau, từng bước một đi lên trên, cô vẫn kiên trì đi vào chùa thắp hương, Lục Khải Chính cũng bị cô kéo vào cùng, hôm nay trong chùa không có người nhiều lắm, cô thành kính đốt hương, thấy có đèn trời, cô liền hỏi một tiểu sư phụ trong chùa.

“Làm gì vậy?” Nhìn dáng vẻ Nhan Tịch lăm răm khẩn bái, Lục Khải Chính hỏi.

“Em đốt cho đứa bé kia một cái đèn trời....” Nhan Tịch nhỏ giọng nói, lúc nói chuyện, lòng cô không ngừng day dứt. Trước kia cô từng nghe người ta nói, linh hồn của những đứa trẻ sơ sinh ấy không thể chuyển thể luân hồi được, cô vẫn luôn canh cánh trong lòng....

Lục Khải Chính nghe cô nói như vậy, trong lòng cũng co rút, “Để anh làm.” Đoạt lấy bút lông trong tay cô, anh nói, rồi quay sang hỏi tiểu sư phụ phải viết gì nên mẫu giấy trắng, tiểu sư phụ nói, là tên của đứa bé.

Lục Khải Chính thoáng ngây người, liếc nhìn Nhan Tịch, đứa con kia của hai người nào đã có tên, “Tùy tiện viết một cái tên đi.” Cô lạnh nhạt nói, thấy Lục Khải Chính viết lên tờ giấy kia hai chữ, Lục Nhan.

Khóe miệng Nhan Tịch cong lên, cười chua xót, không nói gì, cùng Lục Khải Chính đi theo Phương trượng, làm lễ cúng bái cho vì đứa con kia, rồi đốt đèn trời.

“Về sau không cho phép nghĩ tới nó nữa, ai cũng không được nhắc lại, hiểu chưa?” Lúc xuống núi Lục Khải Chính dắt tay cô nói.

Nhan Tịch nhẹ gật đầu, không nói gì, cô cũng hi vọng được sớm giải thoát khỏi nỗi đau khổ ấy, lần này đốt đèn trời cho đứa bé cũng coi như được an ủi phần nào.

“Lục Khải Chính, nghỉ một chút đi, em đi không nổi nữa.” Xuống đến giữa sườn núi, Nhan Tịch đặt mông ngồi xuống bậc thang, thở hổn hển nói, lúc lên núi cô đã thấy mệt gần chết, bây giờ xuống núi còn thấy khó khăn hơn nhiều!

“Anh công em! Nhìn trời hình như sắp mưa rồi! Chúng ta phải nhanh đi xuống thôi!” Lục Khải Chính nhìn bầu trời, cau mày nói, sau đó kéo cô lên.

“Trời mưa?” Nhan Tịch nhìn lên trời thấy đầy mây đen, có lẽ sắp đổ mưa, liền ảo não đứng lên, muốn tự mình đi, Lục Khải Chính lại kéo cô lại, đưa lưng về phía cô, khom người.

Nhan Tịch nhìn lưng của anh, trong lòng rung động, “Không cần đâu.”

“Nhanh lên nào!” Lục Khải Chính kiên quyết nói, Nhan Tịch đỏ mặt leo lên, hai tay Lục Khải Chính quàng qua hông cô, dùng sức, Nhan Tịch cũng vòng tay ôm lấy cổ anh. Cô nằm trên lưng của anh, trong lòng lại dậy sóng, cảm giác này thật giống với hồi bé được ba công trên lưng.

Cô không nói lời nào, mặt gối lên lưng của anh, lẳng lặng nhắm mắt lại, hưởng thụ hạnh phúc bình yên này.

Lục Khải Chính cũng không nói gì, nện bước vững vàng xuống núi, “A, trời mưa rồi!” khi sắp ngủ thiếp đi trên lưng anh, Nhan Tịch chợt cảm thấy có mấy giọt nước rơi xuống mặt, liền thét to. Trời quả thật mưa rồi, bước chân của Lục Khải Chính càng nhanh hơn, thậm chí một bước vượt qua mấy bậc thang liền. Nhan Tịch bị dọa sợ, ôm cổ anh thật chặt, cảm thấy như đang ngồi trên cáp treo vậy.

“Chậm một chút! Coi chừng ngã! Em sợ!” Nhan Tịch nhìn xuống bậc thang, chỉ sợ hai người sẽ bị ngã lăn xuống dưới.

“Nhắm mắt lại! Không việc gì đâu!” Thấy mưa càng lúc càng to, Lục Khải Chính hô lớn, Nhan Tịch nghe lời anh nhắm mắt lại, đã rất lâu rồi cô không có cảm giác kích thích thể này, giờ khắc này cô như quên mất tất cả, cho dù bị lăn xuống núi cũng cảm thấy không sao cả.

Có điều Lục Khải Chính không để cho lo lắng của cô thành sự thật, xuống núi an toàn, chạy thẳng tới nơi đậu xe, rồi nhanh chóng lên xe, lúc này bọn họ mới phát hiện, cả người hai người bọn họ đã ướt sũng từ bao giờ. Lục Khải Chính nhìn Nhan Tịch quần áo ướt đẫm, đường cong lộ hết ra, con người phát ra tia lửa

291. Chương 291: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 24: Đút Cô Uống Thuốc

Áo trắng ướt đẫm dán chặt vào người khiến cho đường cong của cô cả lộ ra, thậm chí có thể nhìn thấy hình dạng quần áo lót, cùng với dáng người của cô. Cảm giác căng cứng từ phía dưới bụng xông lên, Lục Khải Chính không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, con người phóng hỏa nhìn cô chăm chăm.

“Thật khó chịu! Sao trời lại đột nhiên mưa lớn như thế chứ?” Cả người dinh dính khiến cô khó chịu cau mày, lấy khăn lông trong túi ra lau mặt, quần như ướt hết cả, trên giày còn dính chút bùn, cô buồn bực, rút giấy lau khom người xuống lau bùn trên đôi giày Cavans.

Lục Khải Chính cầm lông khăn quay đầu, thấy cô đang cúi xuống bên phía mình, hai mắt lơ đãng liếc thấy bên trong cổ áo cô, suy nghĩ bậy bạ.... Một luồng nhiệt chót xông thẳng lên đầu, phía dưới căng trướng nóng rực, đau đến không chịu được!

Thật sự rất muốn được đưa tay vào trong ngực áo cô, xoa nắn khắp nơi.

Động lòng không bằng hành động, cánh tay phải của Lục Khải Chính nắm bả vai của cô, kéo cô vào trong ngực, tay trái ném lông khăn đi, dờ vào trong cổ áo của cô...

“A.” Nhan Tịch không ngờ Lục Khải Chính lại đánh lén cô như vậy, hơn nữa còn là giữa ban ngày ban mặt, đang ở trong xe! Cô kêu lên, tên đàn ông chết tiệt này....

“Lục Khải Chính đang ở trong xe đó!” Mặc dù ở phía bên ngoài không có người nào, trời vẫn còn mưa, màn mưa vừa dày vừa nặng rơi trên cửa sổ xe, cảnh vật bên ngoài cửa sổ mơ hồ, nhưng Nhan Tịch vẫn tức giận ôm đầu của hắn, cố đẩy hắn ra, nhưng người đàn ông như dã thú này đâu chịu tha cho cô, làm xằng làm bậy trước ngực cô....

Nhan Tịch bị anh giầy vò một lúc thì lý trí dần dần tan rã, cảm giác toàn thân càng thêm khó chịu, vừa nhìn thấy ngoài cửa xe có một chiếc xe đi ngang qua, cô liền lập tức đẩy Lục Khải Chính ra, “Anh làm gì thế?” Cô tức giận rống lên, giọng nói có chút khàn khàn. Mới vừa rồi cô cũng thiếu chút nữa không kiềm chế được....

“Mẹ kiếp!” Bị cô cắt đứt, Lục Khải Chính tức giận, con ngươi phóng hỏa nhìn cô chằm chằm, rống to.

“....” Nhan Tịch bị lời nói thô lỗ của anh làm cho kinh hãi, không nói gì nhìn hắn, sắc mặt hồng lên, “Đồ thần kinh! Mau về nhà thôi!” Cô sửa sang lại y phục ướt nhẹp của mình, cũng chính lại áo lót bên trong cho ngay ngắn, buồn bực nói với anh.

“Anh đau!” Lục Khải Chính chỉ xuống chỗ quần của mình, lớn tiếng nói, Nhan Tịch nhìn xuống liền thấy được thứ đó của anh đang đứng lên.

Nhan Tịch trợn mắt há mồm nhìn anh, không tự chủ nuốt nước miếng, “Cố chịu đi!” Cô tức giận nói, quay đầu không thèm nhìn anh nữa, không ngừng lau tóc ỉnh.

Lục Khải Chính không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ phải khởi động xe đi về....

“Hất xì!”

“Cởi quần áo ra!” Một lát sau, đột nhiên Nhan Tịch bị lạnh mà hắt hơi, Lục Khải Chính cau mày, gần như ra lệnh cho cô.

Cởi quần áo? Thần kinh! Nhan Tịch nhìn gương mặt nhìn nghiêng của anh, mắng thầm, cô còn lâu mới đi làm thứ chuyện bại hoại này! Không thèm để ý tới hắn, cô rút khăn giấy ra lau mũi, “Hất xì!”

Lục Khải Chính tăng nhiệt độ trong xe lên, buông tay lái ra, nhanh chóng cởi chiếc áo thun trên người ra, sau đó tiếp tục lái xe. Nhan Tịch thấy anh làm như vậy, nhìn da thịt màu đồng, cơ ngực to lớn, còn có những vết sẹo nhàn nhạt trên người anh, trông vô cùng dã tính, làm cho người ta mặt hồng tim đập.

Lục Khải Chính thấy cô không có phản ứng gì, tức giận quay tay lái, lao xe lên vỉa hè, chạy thêm vài trăm thước nữa, sau đó mới dừng lại.

“Bảo em cởi quần áo ra, không nghe thấy sao?” Lục Khải Chính lườm cô, tức giận nói, anh cũng chỉ là sợ cô bị cảm lạnh thôi mà.

“Anh mau lái về nhà không phải tốt sao?” Nhan Tịch tức giận phản bác, anh nghĩ cô giống anh được sao? Nào có ai trần truồng ngồi trong xe bao giờ, dù cho trên cửa sổ xe có dán tấm chắn, người bên ngoài không thấy được bên trong.

“Ông đây hôm nay không về nhà! Ở chỗ này!” Thấy cô cứng đầu như vậy, Lục Khải Chính vô cùng tức giận, nói xong liền ngã ghế ra sau, tựa người lên ghế ngồi, nhắm mắt lại.

Nhan Tịch nhìn dáng vẻ nằm bất động của anh, tức giận tới mức muốn đánh người! “Lục Khải Chính! Anh phát điên cái gì vậy?” Cô nhổm người dậy đánh thật mạnh lên ngực của anh, la lớn.

“A.” ai ngờ, cái ghế của cô không biết tại sao đột nhiên chậm rãi ngã xuống, nằm ngang ra, Nhan Tịch giật mình sợ hãi kêu lên, chỉ thấy trên mặt Lục Khải Chính đầy vẻ hả hê, sau đó, lật người đè lên người cô....

Hơi thở mập mờ ở trong buồng xe Land Rover rộng rãi tỏa ra khắp nơi, chỉ chốc lát sau, sườn xe liền rung lắc chấn động giữa màn mưa xối xả.

“Phù...!”

Cô không chút sức lực nằm trên ghế dựa, Lục Khải Chính ngồi ở bên cạnh, lau mồ hôi trên mặt cô, động tác vô cùng dịu dàng. Nhan Tịch hí hai mắt lại nhìn anh, cảm thật anh thật là một người tình hoàn mỹ, cũng không nhịn được mà thâm than sức quyến rũ của anh lại có thể khiến cô mất đi lý trí như vậy, ở trong xe, ngay ven đường đã ngoại lại mây mưa làm tình với anh....

Chỉ trong chốc lát cô liền quên hết tất cả mà ngênh hợp với anh.

Cô thở hổn hển nhìn anh, ánh mắt mê mông sóng nước, hai gò má đỏ hồng, cánh môi sưng lên, đỏ tươi như cánh hoa hồng, ngực bởi vì đang thở dốc mà phập phồng dữ dội.

Ánh mắt Lục Khải Chính dịu dàng nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười cứng chiều, nhưng cũng không tránh được ánh mắt oán trách của cô, “Lục Khải Chính, dù gì anh cũng là một nhân viên chính phủ vậy mà lại....” Nhan Tịch tức giận thở hổn hển nói.

“Nhân viên chính phủ thì làm sao? Nhân viên chính phủ thì không có thất tình lục dục sao? Hơn nữa, hiện tại anh đang nghỉ phép!” Lục Khải Chính nhìn cô, cười nói, sau đó cầm lấy áo lót cùng áo thun đã khô của cô, mặc vào cho cô.

Nhan Tịch vừa bị hành hạ, chẳng muện động đây, để mặc anh phục vụ mình.

Rốt cuộc người đàn ông mình yêu là một người như thế nào chứ, tuy anh là cảnh sát, nhưng ấn tượng anh để lại cho cô lại là một kẻ xấu, còn có chút không đứng đắn, nhưng bên trong lại là một người đàn ông có trách nhiệm và lòng thương người. Cô vẫn còn nhớ rất rõ, khi cô bị ngã vào đài phun nước, anh đường đường là một ông chủ lớn lại mang máy tính đi sửa giúp cô....

Giúp cô mặc quần áo tử tế, nâng ghế lên, Lục Khải Chính cũng mặc quần áo vào, khởi động xe. Nhan Tịch nhìn đồng hồ, cũng đã hơn hai giờ chiều rồi, “Anh mau lái xe về đi, lát nữa em trai em về rồi!” Nhan Tịch bực tức nói.

“Em trai em đã 20 tuổi, em còn sợ nó lạc sao? Để cho nó tự bắt xe về đi!” Lục Khải Chính trầm giọng, cảm thấy cô thực sự là quan tâm quá mức đến người nhà rồi.

Nhan Tịch không lên tiếng, lại nhớ đến cú điện thoại đe dọa hôm trước, trong lòng cô vô cùng lo lắng, liền gọi điện thoại cho Nhan Húc Dương, bảo nó tự bắt xe về nhà, rồi lại gọi điện thoại ẹ, nói cho bà biết mình đã gửi tiền, em trai cũng sắp về rồi.

Sau khi cúp điện thoại, phát hiện ra Lục Khải Chính đang nhìn mình, cô quay đầu lại nhìn về phía trước, “Nhất định bọn họ không được xảy ra chuyện gì, anh chưa từng trải qua cảm giác bất lực trở mặt nhìn người thân của mình nhắm mắt rồi đi... Cảm giác đó đau đến không thở được.” Nhan Tịch thì thào nói, trong lòng chưa xót, cổ họng nghẹn ứ.

Tay Lục Khải Chính siết chặt lại, anh hiểu cô đang nói tới ai, anh không lên tiếng, đưa tay vuốt vuốt sau gáy cô, bày tỏ sự an ủi, trong lòng càng thêm quyết tâm nhất định phải ở bên cô.

Về đến nhà, hai người cùng nhau vào tắm nước nóng, “Anh đi ra ngoài đi! Em trai em sắp về rồi!” Nhan Tịch đẩy Lục Khải Chính, vội vàng nói với hắn.

“Sợ cái gì chứ!” Lục Khải Chính không chịu đi, thản nhiên nói.

“Anh còn nói sợ cái gì nữa hả?” Nhan Tịch tức giận, tên khốn kiếp này, biết rõ rồi còn hỏi!

“Hãy nói với nó, chúng ta mới yêu nhau, ở cùng nhà với nhau rồi yêu nhau là chuyện rất bình thường. Nhiều nhất anh chỉ có thể giúp em giấu chuyện ngày trước thôi.” Lục Khải Chính đứng đối diện cô, cười nhạt nói.

“Dù vậy anh cũng phải ra ngoài! Nào có chuyện yêu đương nào lại tiến triển nhanh vậy được.” Nhan Tịch đồng ý với anh, dù sao cô cũng đã đồng ý qua lại với anh rồi, không gạt được nữa. Nhưng bây giờ cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần nói cho người nhà biết, nhất định cô sẽ bảo em trai giấu mẹ giúp cô!

Lục Khải Chính cũng không phản đối gì nữa, mở cửa đi ra ngoài. Vừa mới ra khỏi phòng tắm liền thấy cửa nhà bị người mở ra, Nhan Húc Dương cũng lập tức đeo túi xách đi vào. Nhan Húc Dương thấy Lục Khải Chính chỉ quấn một chiếc khăn tắm trên người, vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn rất lễ phép gật đầu với anh một cái, rồi đi vào phòng của mình.

Nhan Tịch vội vàng vàng mặc quần áo, từ phòng tắm đi ra, thấy Lục Khải Chính đang đứng ở trong phòng khách uống nước, cô chỉ chỉ vào gian phòng em mình, Lục Khải Chính gật đầu, ý muốn nói em cô đã về.

“Anh mau trở về phòng của mình đi!” Nhan Tịch nhìn anh, dùng khẩu hình nói.

Lục Khải Chính mặc kệ cô, vẫn uống nước, Nhan Tịch hung hăng trừng mắt lườm anh một cái, rồi đi vào phòng em trai mình.

“Chị thích người bên kia à?” Mới vừa bước vào đến cửa, Nhan Húc Dương liền đột ngột hỏi cô, Nhan Tịch chợt dạ đổ mắt, nhìn em trai, “Chị thấy anh ấy không tệ, định thử đi lại với anh ấy, em đừng nói ẹ biết, được không?” Giọng nói của Nhan Tịch càng lúc càng lớn.

“Em nhớ chị từng nói anh ta rất nguy hiểm.” Nhan Húc Dương ngồi trên ghế, nhìn bà chị nhỏ, lại nói.

“....” Nhan Tịch bị cậu hỏi lại, không biết phải trả lời thế nào, “Thằng nhóc em đừng quan tâm chuyện đó! Tóm lại, không được phép nói với mẹ chuyện này! Hắt xì.” Nhan Tịch ra lệnh cho em trai xong, hắt hơi một cái, che miệng, ra cửa.

Vừa ra cửa, liền thấy Lục Khải Chính cầm một cái cốc từ trong bếp đi ra, cô đi đến gần anh, mùi cay nồng của gừng liền xông vào mũi, Nhan Tịch cau mày, “Đừng bắt em uống thứ này, em ghét nhất đó!” Biết chiếc cốc trên tay anh đựng trà gừng, cô vội nói rồi đi thẳng vào phòng của mình.

Lục Khải Chính vội vàng đuổi theo, vào phòng của cô, thấy cô đã mở máy vi tính lên rồi. Lục Khải Chính đứng bên người cô, đặt trà gừng xuống, “Uống nhanh đi!”

“Không!” Nhan Tịch bướng bỉnh nói.

“Rốt cuộc là uống hay không?” Lục Khải Chính cúi người xuống, xoay đầu của cô lại, nhìn cô, hỏi lại.

“Không uống!”

“Vậy anh dứt em uống!” Lục Khải Chính nói xong, uống một ngụm trà gừng, một tay giữ chặt gáy cô, miệng chặn lên miệng cô, “Ừm...” Nhan Tịch hoảng hốt, chợt cảm thấy vị gừng xông vào mũi, nước gừng cay tràn vào trong khoang miệng, có chút nước ẩm ướt qua khóe miệng, chảy xuống cằm cổ....

Cô bị anh ép uống trà gừng!

“Anh... Đồ khốn kiếp!” Anh vừa buông cô ra, cô liền tức giận mắng, mặt đỏ tía tai nhìn anh chằm chằm. Lục Khải Chính lại uống một ngụm trà gừng nữa, ánh mắt nguy hiểm nhìn cô.

292. Chương 292: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 25: Lục Khải Chính, Anh Lừa Em!

Nhan Tịch nhìn ánh mắt nguy hiểm của Lục Khải Chính, giống như một con sói đói đang khóa chặt con mồi khiến toàn thân cô phát run, cô cũng chưa từng quên bản lĩnh của anh!

“Em uống! Để tự em uống!” Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính, lớn tiếng nói, rồi tự bưng ly trà gừng lên, nín thở để không phải ngửi mùi cay nồng khó ngửi kia, từng ngụm từng ngụm uống hết ly trà. Lục Khải Chính thấy cô chịu ngoan ngoãn uống, cười cười, nuốt trà gừng trong miệng xuống.

“Cạch.” Để mạnh cái chén xuống bàn, Nhan Tịch ngược đầu nhìn anh, “Bây giờ anh có thể đi ra ngoài được chưa? Em phải viết truyện, anh ở đây sẽ làm phiền đến em, em không viết được!” Nhan Tịch nhìn anh nói, đưa tay đẩy anh ra ngoài.

“Không được viết, ngủ đi!” Cô mới vừa mây mưa với anh ở trong xe, giờ lại đang có dấu hiệu bị cảm, Lục Khải Chính không nỡ để cô tiếp tục tổn sức viết văn nữa, liền ra lệnh cho cô.

“Độc giả của em chờ em viết rồi đăng lên đó! Ra ngoài, đi ra ngoài!” Nhan Tịch tức giận, đứng lên, đẩy anh, “Đi mua thức ăn đi.” Nhan Tịch nhấn nạt nói, nhân tiện kiểm việc cho anh làm.

“Vậy em đi cùng anh! Không biết một ngày có sao đâu, tiền nhuận bút anh sẽ trả!” Lục Khải Chính kéo cô lại, ôm lấy hông cô, nhìn cô nói.

“Em không rảnh! Đây cũng không phải là vấn đề có tiền hay không! Cập nhật không liên tục tức là tỏ ra không có trách nhiệm! Nếu không thì anh và em trai em cùng đi mua thức ăn đi được không?” Nhan Tịch

kiên nhẫn nói, không khỏi chấp tay thở dài, “Coi như em xin anh!” Vì vội vã muốn viết, không muốn cứng đối cứng với anh nữa, Nhan Tịch lại nói.

Thái độ của cô như vậy khiến anh hết sức đắc chí, có điều cũng chỉ cười gian, “Chỉ vậy thôi sao?” Phải nhân cơ hội đòi thêm tiền nghỉ mới được, Lục Khải Chính không hề hậu hới.

“....” Lão hồ ly giả hoạt! Biết trước là anh ta không dễ dàng tha ình mà! Nhan Tịch thầm mắng trong lòng, đấu với anh? Chính là lấy trứng chọi đá! Cô kiễng mũi chân lên, chạm nhẹ môi lên môi của anh, như chuồn chuồn lướt nước hôn anh một cái, sau đó nhanh chóng thả ra. Xong mặt đỏ tim đập xoay người lại, “Được rồi, mau đi đi, nhớ mua nhiều thức ăn vào!” Nhan Tịch nói.

Trên cánh môi còn lưu lại hương vị thanh mát của cô, dù gì đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, trong lòng Lục Khải Chính dâng lên ngọt ngào, nhìn cô đã ngồi xuống trước máy tính tập trung gõ chữ, anh không quấy rầy cô nữa, tinh thần trách nhiệm của cô, anh đâu phải chưa hiểu rõ.

Trở về phòng thay quần áo, rồi đến gõ cửa phòng của Nhan Húc Dương, rủ cậu cùng ra ngoài, anh cảm thấy mình nên tiếp xúc, trò chuyện nhiều hơn với người nhà cô.

Nhan Tịch đăng bài xong, nghe thấy phía phòng ngoài có tiếng động truyền tới, vội vàng ra ngoài phòng khách. Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đây là cái gì?” Nhan Tịch ra ngoài liền thấy Lục Khải Chính cùng với Nhan Húc Dương, còn có thêm hai thanh niên lạ mặt đang ở ngoài phòng khách, sau khi hai người thanh niên kia đặt các hộp giấy các-tông xuống sàn, Nhan Húc Dương liền tiễn bọn họ ra cửa.

“Máy chạy bộ.” Lục Khải Chính ngồi xổm xuống, tháo bọc ra nói.

“Máy chạy bộ? Mua máy chạy bộ làm gì?” Nhan Tịch nghi hoặc hỏi, “Không phải nói anh đi mua thức ăn sao?” Nhìn thấy em trai mình cũng đi lại, rồi ngồi xổm xuống ở đó, Nhan Tịch đến gần hỏi.

“Nói nhầm! Đương nhiên là để chạy bộ rồi! Đồ ăn ở trong bếp, anh lắp cái này xong sẽ đi nấu cơm!” Lục Khải Chính nói, Nhan Tịch thấy anh cùng em trai cô lấy đòn bẩy hay thứ gì đó ra, chuyên chú lắp ráp...

Nhìn hai người bọn họ trò chuyện, thỉnh thoảng còn đùa giỡn mấy câu, Nhan Tịch buồn bực, hai người bọn họ thân thiết với nhau như vậy từ lúc nào chứ? Có điều thấy Lục Khải Chính đối xử tốt với em trai mình như vậy, một chút ngượng ngùng, khó chịu cũng không có, trong lòng cô vô cùng vui mừng, khoe miệng cong lên rồi đi vào phòng bếp.

Lục Khải Chính cầm cờ lê, ghép các bộ phận lại rồi lắp ráp, rất nhanh sau đó cái máy chạy bộ đã được lắp ráp xong, anh đi vào phòng ngủ của Nhan Tịch, không thấy cô trong phòng liền đi tới phòng bếp. Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ở cửa phòng bếp, nhìn cô đang đứng bên bếp gas chuyên chú nấu canh, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh lúc cô nấu mì ở nhà trọ của anh, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp, anh không nhịn được tiến lại, ôm lấy cô từ phía sau.

Thân thể Nhan Tịch chợt cứng lại, “Buông em ra! Em trai em....” Tên đàn ông này không biết mắc cỡ là gì nữa! Nhưng nghĩ cũng đúng thôi, anh là một đấng mày râu có thể ngượng ngùng cái gì được chứ! Lục Khải Chính hơi cúi xuống, cầm đặt lên vai trái của cô, nhìn cô cầm cái muỗng khuấy nồi canh sườn thơm lừng trên bếp, “Cho anh nếm thử.” Anh nhỏ giọng nói, hơi thở nóng bỏng phun lên cổ cô, khiến Nhan Tịch cảm thấy tê dại, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một cảm giác ngọt ngào khó tả, cô hốt mỡ ra, múc một chút canh, đưa tới gần miệng anh, “Cẩn thận bỏng.” Cô dịu dàng nói, Lục Khải Chính thối thối, xong mới cẩn thận nuốt vào. Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Mùi vị như thế nào?” Nhan Tịch mong đợi hỏi, đương nhiên là muốn Lục Khải Chính khen cô vài câu, phụ nữ luôn ham muốn hư vinh trong phương diện này, hy vọng có thể là một người vợ hiền mẹ mắng người yêu.

“Vẫn kém anh hằm một chút!” Lục Khải Chính chậm rãi nói.

“Anh.” Nhan Tịch tức giận lườm anh một cái, đẩy anh ra, đi tới chỗ bồn, rửa sạch bắp ngô rồi cầm dao, chuẩn bị cắt.

“Để anh làm cho!” Lục Khải Chính đoạt lấy con dao trong tay cô nói, Nhan Tịch đưa dao cho anh, Lục Khải Chính cắt ngang bắp ngô ra, sau đó lại cắt mỗi nửa ra thành hai khối, Nhan Tịch cũng rất phối hợp bỏ phần bắp đã được cắt vào trong nồi, hai người phối hợp ăn ý với nhau giống như vợ chồng vậy, cùng nhau nấu cơm.

Khi bụng thức ăn đặt lên bàn, nhìn thấy Lục Khải Chính và em trai ngồi bên bàn chờ cơm, giây phút ấy, Nhan Tịch như có lại được cảm giác gia đình, rất thân thiết, thật ấm áp. Quan hệ của anh và em trai cô rất tốt, vừa nói vừa cười, thảnh thơi còn chọc cô.

“Chị ấy lúc bé rất mập, còn rất ham ăn!” Em trai Nhan Húc Dương kể xấu chị mình cho Lục Khải Chính nghe, cậu đã coi Lục Khải Chính là người thân nên mới nói như vậy .

“Nhan Húc Dương! Em ngậm miệng lại cho chị!” Đứa em chết tiệt này, lại dám nói xấu cô như vậy! Có điều nó chính là đứa em cùng cái nhau với cô mà lớn lên, chọc cô như vậy cũng là chuyện bình thường! Tiêu ZKhang – Diễn đàn Lê ZQuý Đôn

Lục Khải Chính mím môi muốn cười, thấy Nhan Tịch trừng mắt nhìn mình như muốn nói ‘Anh cười thử xem?’ anh cố nhịn cười, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm, Nhan Tịch hài lòng cũng ăn cơm, “Lúc bé tính làm gì, bây giờ gầy là được rồi!” Nhan Tịch nói.

“Phụt!” Lúc này, Lục Khải Chính rốt cuộc không nhịn được nữa.

“Lục Khải Chính, anh...”

“Sao thế? Anh cười cũng không được sao?” Lục Khải Chính cười nói, “Nhóc mập!” Nhớ tới những bức ảnh hồi bé của cô anh đã từng xem, anh trêu chọc.

Nhan Tịch trừng mắt liếc anh một cái, “Nhan Húc Dương, thằng nhóc em không phải lúc bé cũng giống chị sao! Còn mặt mũi nói chuyện người khác!” Nhan Tịch tranh cãi với em trai.

“Cắt.” Nhan Húc Dương để chén cơm xuống nói, “Em ăn no rồi, em đi chơi bóng đây!”

“Mới vừa cơm nước xong bóng biếc gì! Lúc này trời mưa đó!” Nhan Tịch dạy dỗ cậu như cha mẹ vậy, chỉ thấy Nhan Húc Dương đã cầm trái bóng đi ra cửa, “Anh Lục có muốn cùng đi với em không?” Nhan Húc Dương hỏi Lục Khải Chính. Tiêu ZKhang – Diễn đàn Lê ZQuý Đôn

Lục Khải Chính thâm nghĩ, cảm thấy mình nên lấy lòng cậu nhỏ tương lai này, đi chơi cùng cậu, nhưng lại không nỡ bỏ lại Nhan Tịch.

“Em cũng cùng đi chứ?” Lục Khải Chính đặt bát xuống , hỏi Nhan Tịch.

“Em? Khỏi! Em còn phải viết bản thảo, ngày mai còn đi làm nữa.” Nhan Tịch nói.

“Không được! Phải đi!” Lục Khải Chính cảm thấy cô nên hoạt động một chút, không thể cứ ở nhà như vậy mãi được, nói xong, liền đứng lên.

“Đi thôi!” Nhan Húc Dương cảm thấy người đàn ông Lục Khải Chính này không tệ, rất quan tâm đến chị gái mình, lúc này trên đường đi mua thức ăn còn hỏi cậu không ít chuyện liên quan đến chị.

Nhan Tịch cũng muốn đi cùng bọn họ, do dự một chút, cuối cùng quyết định đi!

Sau cơn mưa, không khí vô cùng trong lành mát mẻ, tại sân bóng rổ của một trường tiểu học, Nhan Tịch nhìn anh trai mình cùng Lục Khải Chính chơi bóng trong sân, mồ hôi vã ra như tắm, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Điều làm cô kinh ngạc chính là, tài nghệ chơi bóng của Lục Khải Chính thật không bình thường! Tiêu ZKhang – Diễn đàn Lê ZQuý Đôn

Ném bóng ba điểm rất chính xác, thảnh thơi còn úp rổ, khiến mấy em nhỏ đang chơi quanh sân bóng rổ không khỏi vỗ tay tán thưởng.

Đến khi trời tối hẳn, bọn họ mới không chơi nữa, Lục Khải Chính mùi hôi đầy người ôm lấy Nhan Tịch, Nhan Tịch nhìn anh xem thường, lại nhìn em trai mình, thấy thằng nhóc rất thức thời cúi đầu, “Buông em ra. Hôi chết đi được!” Nhan Tịch tức giận nói.

“Anh chơi bóng rất đẹp trai phải không?” Lục Khải Chính uống một ngụm nước suối, hỏi cô.

“... Tự luyện!” Nhan Tịch liếc mắt nói, “Kỹ thuật rất tốt.” Nhìn ánh mắt kia của Lục Khải Chính, cô khen.

“Coi như em có mắt!” Lục Khải Chính hả hê nói: “Bản công tử chính là đội trưởng đội bóng rổ trong trường quân đội đó, so với lão Lăng còn giỏi hơn nhiều.”

“Ai da! Có thật không? Hôm nào đó em hỏi chú xem.” Nhan Tịch nhìn người kia hả hê, bất mãn nói.

“Đương nhiên! Em cứ hỏi đi!” Lục Khải Chính lại hả hê nói: “Còn nữa, không được gọi người đàn ông khác là chú!” Lục Khải Chính đột nhiên phát điên nói.

“Cái gì! Cái này anh cũng ghen sao?” Nhan Tịch không còn gì để nói nữa, cầm lấy tay anh, hai người chậm rãi đi, “Chú ấy đẹp trai, chính trực, còn anh, không đứng đắn, y như một tên xã hội đen vậy.” Nhan Tịch lại trêu chọc anh. Tiêu ZKhang – Diễn đàn Lê ZQuý Đôn

“Đồng chí Nhan Tịch!” Nghe cô khen Lăng Bắc Hàn như vậy, Lục Khải Chính ghen tức, giận dữ gọi tên cô.

“Sao chứ? Điều em nói đều là sự thật mà.” Nhan Tịch tiếp tục vuốt râu hổ nói.

Lục Khải Chính đưa tay bắt cô, Nhan Tịch phản ứng nhanh chóng chạy đi, Lục Khải Chính cũng bước nhanh chân, đuổi theo cô, “Đứng lại!”

“Ha ha, anh...anh đừng đuổi em!” Nhan Tịch cười kêu lên, trong lòng cũng có chút lo sợ, chỉ sợ anh đuổi kịp, sẽ xử mình thành thế nào! Lục Khải Chính cố ý chạy chậm một chút, để cho cô chạy thêm mấy bước, cũng vẫn xấu xa đứng ở phía sau cô kêu, đứng lại, đứng lại

Nhan Tịch chạy trốn thỏ hồng học, phổi như muốn vỡ ra, quay đầu, thấy Lục Khải Chính đang ở phía sau, chậm rãi chạy tới.

Bị lừa rồi!

Nhan Tịch tức giận mắng, dừng lại, cúi người, thở dốc, phổi khó chịu như bị phồng, cô rất ít khi chạy bộ, cho nên mới chạy được một khoảng ngắn xíu như vậy đã mệt đến muốn chết rồi.

“Lục Khải Chính! Anh...anh lừa em! Em...em khó chịu quá.” Nhan Tịch thở hổn hển trằm mắt nhìn anh mắng, bàn tay nhỏ bé ôm ngực, khó chịu muốn ói.

293. Chương 293: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 26: Tạt Nước Lạnh

Nghe Nhan Tịch nói, Lục Khải Chính cười cười, anh cũng vì muốn tốt cho cô mới làm bộ muốn đuổi theo cô, để cô chạy thêm mấy bước nữa.

“Mới chạy một đoạn như vậy đã không chịu nổi rồi sao?” Lục Khải Chính đi lại gần, khẽ khom người, đứng bên cạnh, cất giọng hỏi, nhìn cô khó chịu thở dốc, anh cũng cau mày, cơ thể của cô còn yếu hơn so với anh tưởng nữa.

“Anh...” Cảm giác nóng bức và mệt mỏi dần dần biến mất, cổ họng cũng thoải mái hơn nhiều, Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính, hận nhưng không biết phải nói gì! Cô ghét nhất là chạy bộ, cô vốn hô hấp có chút khó khăn, chạy mấy trăm mét như vậy chính là muốn mạng cô mà.

“Anh cái gì mà anh. Về sau mỗi ngày đều phải chạy 2 tiếng đồng hồ, máy chạy bộ anh mua chính là để cho em đấy.” Lục Khải Chính dứt khoát nói, nâng cô dậy, rồi ôm hông cô dìu cô đi về phía tòa nhà chung cư.

”Không!” Nhan Tịch kiên quyết phản bác, bắt cô chạy bộ? Chi bằng giết cô đi!

“Còn dám mạnh miệng? Nhìn lại em xem, mới chạy có mấy bước đã như sắp chết đến nơi rồi! Bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày đều phải ngoan ngoãn luyện tập cho anh. Đừng để đến thời điểm quan trọng lại ngất đi.” Lục Khải Chính quay đầu nhìn cô, vừa đi vừa nói, tuy là mang ý tốt nhưng giọng nói anh lại mang vẻ gian xảo cùng giễu cợt.

Lời của anh làm mặt Nhan Tịch nóng lên, “Em ngắt đi lúc nào chứ!” Tên khốn kiếp này! Da mặt có cần phải dày thế không! Nhìn khoe môi đang nhếch lên của anh, cô trừng mắt, giống như một con mèo hoang muốn cào lên khuôn mặt kia vài vết cho bỏ ghét.

“Còn không chịu thừa nhận? Vậy ai đó cứ đến lúc quan trọng là lại không ngừng kêu, nhẹ chút thôi, nhẹ chút thôi, không chịu được nữa.” Lục Khải Chính ôm lấy bả vai cô, cúi đầu, thì thầm bên tai cô. Lời nói mờ ám này của anh làm Nhan Tịch đỏ mặt, tim đập rộn ràng, “Lục Khải Chính! Anh là đồ lưu manh.” Nhan Tịch tức giận đẩy anh ra, quát.

Vung tay lên định đánh anh nhưng Lục Khải Chính đã nhanh chân chạy mất, cô liền đuổi theo, hai người giống như hai đứa trẻ, đuổi nhau chạy khắp đường phố.

Trước sự uy hiếp của Lục Khải Chính, Nhan Tịch bị ép mỗi ngày đều phải chạy máy 2 tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng cô còn bị anh lôi ra sân thể dục ở trường tiểu học để chạy bộ, nhờ vậy mà cô từ chạy mấy bước đã thở hổn hển, trở thành mỗi ngày đều có thể kiên trì chạy hết 1000m.

Gần đây Kha Thần xuất ngoại, không cần nhờ cô diễn kịch cùng nữa. Mà sau đó Lục Khải Chính cũng không có hỏi han gì về quan hệ của cô với Kha Thần nữa, cô cũng không định giải thích.

Ban ngày, cô cùng em trai đi làm, Lục Khải Chính ở nhà, quét dọn vệ sinh, giặt quần áo, nấu cơm, nghiêm nhiên trở thành một bảo mẫu. Đến tối về nhà, lúc cô viết chương mới xong, anh sẽ lên vào phòng cô, nghỉ ngơi cùng cô.

Vì phòng ngừa phóng túng quá độ, Nhan Tịch chỉ cho ăn nhẹ chút đậu hũ, nhưng thỉnh thoảng vẫn bị anh ăn sạch.

Cuộc sống gia đình của bọn họ cứ như vậy mà bình yên trôi qua.

Quốc Khánh được nghỉ 1 tuần, Nhan Tịch dự định sẽ về quê thăm ông bà mấy ngày, Lục Khải Chính muốn đi theo, Nhan Tịch không chịu, vì thế, hai người giận dỗi nhau suốt hai ngày liền.

“Đã chấp nhận ở bên anh rồi em còn bần khoản chuyện gì nữa?”

“Lục Khải Chính! Bây giờ chúng ta qua lại với nhau nhưng không có nghĩa là em đồng ý lấy anh.” Ngày ấy, trong lúc hai người cãi vã, Nhan Tịch đã quát.

“Nếu đã không kết hôn vậy thì qua lại làm gì?” Lục Khải Chính giận dữ phản bác, lúc đầu anh đồng ý với cô như vậy là muốn cô cho anh một cơ hội, để anh có thể khiến cô từ từ chấp nhận anh, lệ thuộc vào anh, để rồi anh dần dần đi vào trái tim cô! Nhưng thật không ngờ đã qua nửa tháng cô vẫn còn giữ thái độ này với anh. Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hôm đó, Lục Khải Chính tức giận hét lên xong liền đi ra ngoài, thậm chí cả đêm không về! Nhan Tịch cũng không đi tìm anh, cô cảm thấy mình chưa chuẩn bị sẵn sàng để dẫn anh đi gặp người nhà cô, hay gặp gỡ gia đình anh, cô không có cách nào quên được bộ dạng khinh thường của mẹ anh dành cho cô!

Tỉnh táo suy nghĩ kỹ một chút, đột nhiên nhận ra tương lai của cô và Lục Khải Chính rất xa vời cũng lại rất rõ ràng.

Nếu như để tâm đến gia đình anh, thì tương lai quả thật sẽ rất xa vời.

Nếu như không quan tâm đến, thì mọi vấn đề đều trở nên vô cùng đơn giản. Bọn họ yêu nhau, đó là sự thật. Nhưng có thể không để ý đến người nhà anh được sao? Kết hôn không phải chuyện riêng của hai người, chưa kể đến Lục Khải Chính lại là người có thân phận đặc biệt.

Sáng sớm hôm sau, lúc Nhan Tịch rời giường, phát hiện ra tối qua Lục Khải Chính không về nhà, trong lòng thoáng trầm xuống, đi đến bên cửa sổ, cũng không nhìn thấy xe của anh ở lầu dưới. Tên khốn này, nếu dám đi lăng nhăng bên ngoài, cô sẽ lập tức đá anh ta.

Nhan Tịch hậm hực nghĩ trong lòng, mùi dấm chua bốc lên.

Cô không làm bữa sáng, mà đi gọi Nhan Húc Dương dậy, cô quyết định không về quê nữa mà giành một tuần này để ở bên Lục Khải Chính, tránh làm tổn thương anh. Đưa em trai ra bến tàu, trên xe buýt về nhà, cô gọi điện cho Lục Khải Chính thì máy anh lại tắt máy khiến cô cảm thấy mất mát vô cùng.

Lắc đầu một cái, cô xuống xe ở gần viện Trung y lần trước, lần này không có Lục Khải Chính giúp đỡ, cô phải xếp hàng rất lâu mới được khám, lấy thuốc.... Đi qua đi lại, mất hơn nửa ngày. Bác sĩ nói, cô vẫn phải duy trì điều dưỡng và uống thuốc như cũ, còn nhắc nhở cô khoảng thời gian này nên hạn chế quan hệ, uống thuốc tránh thai sẽ ảnh hưởng đến em bé sau này.

Cho nên lúc đi mua đồ ở siêu thị, cô đồ bừa bãi cả mặt khi cầm hộp Durex đi thanh toán....

Về đến nhà, Lục Khải Chính vẫn chưa về nhà, cô cố tình đi qua phòng anh ngó xem, xác định anh không có ở nhà. Chẳng lẽ đã quay về Thủ Đô rồi? Nhưng tối hôm qua chat webcam với Úc Tử Duyệt không nghe thấy cô ấy nói gì cả.

Nhan Tịch rất ghét cảm giác lo được lo mất này, càng lúc càng thấy mình giống oán phụ trong khuê phòng vậy, không cho phép bản thân được nghĩ đến Lục Khải Chính nữa, chuyên tâm viết tiểu thuyết. Lúc tắt màn hình thì em trai cô gọi điện nói đã về đến nhà, Nhan Tịch mới chợt nhận ra trời đã tối rồi, lại nhấn mạnh với Nhan Húc Dương không được nói cho người nhà biết chuyện của cô và Lục Khải Chính, rồi mới cúp điện thoại.

Không gọi điện thoại cho Lục Khải Chính nữa, cô đi sắc thuốc, nấu cơm. Có điều hôm nay ăn cơm một mình cô lại cảm thấy có chút không quen, mới hơn nửa tháng mà cô đã quen với việc có anh bên cạnh rồi sao?

Một mình, đánh chữ, lên mạng giết thời gian, thỉnh thoảng làm như vô tình nhìn xuống góc bên phải màn hình máy tính xem thời gian. Mười giờ tối, anh vẫn chưa chịu về. Nhan Tịch thật sự không nhịn được nữa, lấy điện thoại gọi cho anh, lần này không còn tắt máy như trước nữa mà nghe thấy tiếng chuông, tim cô đập nhanh hơn.

Ngón tay thon dài được cắt tỉa móng tỉ mỉ của Lăng Bắc Sam cầm điện thoại lên, nhìn hai chữ ‘bé con’ nhấp nháy trên màn hình, liếc Lục Khải Chính đang nằm trên ghế salon, cô bắt máy, “Alo!”

Nghe thấy giọng nữ có chút quen thuộc, lòng Nhan Tịch chợt căng thẳng, linh cảm xấu nổi lên, khiến cô cau mày. Người phụ nữ này là ai? Giọng nói rất quen thuộc.

“Nói chuyện đi.” Giọng của người phụ nữ kia lại vang lên, Nhan Tịch run rẩy, là Lăng Bắc Sam!

“Tôi tìm Lục Khải Chính.” Nhan Tịch hít sâu một hơi, sau đó tỏ ra vô cùng bình tĩnh nói, cảm giác bị người thân phản bội khiến trái tim cô quặn đau, nhưng cô phải cố gắng giữ tỉnh táo, hi vọng chỉ là hiểu lầm thôi.

“Khách sạn Đế Hào, phòng 514, cô đến đón anh ấy đi!” Lăng Bắc Sam cười lạnh, nói, không biết Nhan Tịch có chịu đến đây không.

”Được’ Tôi mới là người yêu của anh ấy, không cần làm phiền đến cô nhắc nhở. Nhan Tịch trong lòng tự nhủ chính mình, trái tim lại co thắt, nổi tức giận từ đáy lòng lan lên. Sau khi cúp điện thoại, cô vội vã ra ngoài, ngồi trong taxi cô mới phát hiện mình đi đón anh thật. Tiêu Khang – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nếu lát nữa thấy được màn cầu huyết thì làm thế nào?

Ngồi trên xe, cô vô cùng lo lắng, nhưng lại không thể không làm rõ được, cho dù chết cũng phải chết rõ ràng, đúng không?

Đứng trước căn phòng mà Lăng Bắc Sam đã nói, cô hít sâu một hơi rồi mới nhấn chuông cửa, Lục Khải Chính, anh tốt nhất đừng khiến tôi thất vọng

Cửa phòng rất nhanh sau đó được người mở ra, Lăng Bắc Sam mặc chiếc váy màu đen đứng trước cửa xinh đẹp không thua kém gì những nữ minh tinh đi tham gia lễ trao giả khiến người ta không khỏi tán thưởng, Nhan Tịch nhìn cô, gật đầu một cái, “Tôi tìm Lục Khải Chính.” Cô cứng ngắc nói.

“Vào đi.” Lăng Bắc Sam cửa rộng phòng ra, sáng khoái nói, sau đó đi vào trong phòng, Nhan Tịch đi theo sau cô....

“Anh ấy uống say rồi ngủ thiếp đi.” Chỉ vào Lục Khải Chính vẫn còn mặc bộ âu phục đen nằm trên salon, Lăng Bắc Sam quay đầu nhìn sắc mặt khó coi của Nhan Tịch, nói, Nhan Tịch cứng đờ nhìn Lục Khải Chính đang nằm trên salon, trái tim chua xót.

“Giao cho cô đó.” Lăng Bắc Sam nhìn Nhan Tịch, lạnh nhạt nói, sau đó đi ra ngoài cửa phòng. Nhan Tịch có chút kinh ngạc, không hiểu Lăng Bắc Sam có ý gì, cô còn tưởng rằng cô ta sẽ mắng chửi, làm nhục cô cơ đấy.

Lăng Bắc Sam không nói nhiều mà rời đi luôn.

Nhan Tịch sững sờ đứng đó, nhìn Lục Khải Chính đã hai ngày không thấy lúc này đang nằm trên ghế salon, người đầy mùi rượu, cô liền nổi giận.

“Lục Khải Chính! Anh tỉnh lại cho tôi.” Cô không nhịn được mà bước tới, ngồi xổm xuống, lắc mạnh, cô tức giận quát. Không thể phủ nhận, nhìn thấy anh và bạn gái cũ ở chung phòng trong khách sạn khiến cô vừa ghen vừa tức.

“Ừm.....” Lục Khải Chính mê man, lẩm bẩm, ngủ như chết, mơ hồ nghe thấy tiếng Nhan Tịch liền nắm lấy tay cô.

”Anh... !” Nhan Tịch tức giận giật khỏi tay anh, tức giận hét lên, sau đó chạy vào toilet,,một lát sau, cô bưng ra một ly nước lạnh, nhanh chân đi tới bên sofa, tạt cả cốc nước lạnh lên mặt Lục Khải Chính.

“A.” Lục Khải Chính bị nước lạnh kích thích, kêu lên một tiếng, mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt đầy vẻ tức giận của Nhan Tịch đang từ trên cao nhìn xuống. Hai ngày không thấy cô, trong lòng có chút kích động, anh lắc lắc đầu, ngồi dậy. Chiếc áo vest màu xanh ngọc cùng áo sơ mi bị ướt nhẹp, dính vào ngực, rất khó chịu, đầu đau kinh khủng.

“Tại sao anh lại ở cùng với Lăng Bắc Sam?” Nhan Tịch nhìn anh chằm chằm, rốt cuộc không nhịn được nữa mà hét lớn, cô không chịu nổi uất ức này.

Lục Khải Chính bị tiếng hét của cô làm cho tỉnh táo lại, lắc lắc đầu, lại nhìn vẻ mặt tức giận của cô, giống như đang muốn ăn tươi nuốt sống mình, khiến anh cảm thấy rất buồn cười, anh đứng lên, nhìn cô, “Tại sao phải nói cho cô biết?” Anh cười hỏi ngược lại, trong giọng nói mang theo vẻ hài hước cùng giễu cợt.

Nhan Tịch nghe anh nói như vậy giống như bị tát cho 1 cái, chiếc khăn trong tay rơi xuống, “Bịch” một tiếng, trái tim cô như bị xé nát, lời này của anh chính là đã nói rõ anh với cô chẳng có quan hệ gì cả, lòng cô quặn đau, cô không nói gì nữa, xoay người bỏ đi.

”Đứng lại” Lục Khải Chính gầm nhẹ một tiếng, bước lên, bắt lấy cánh tay cô!

294. Chương 294: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 27: Vợ Anh Thật Ngoan

“Anh cút đi!” Nhan Tịch nóng nảy quát lớn, giật cánh tay tránh khỏi tay anh, nhưng sao chống lại được với sức mạnh của anh. Anh mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực, hai cánh tay ôm chặt lấy thân thể của cô. Lục Khải Chính cong khoe miệng cười xấu xa, không ngờ phản ứng của cô lại lớn như vậy, giận thật đáng sợ nha.

“Không phải em cũng không chịu thừa nhận anh là người đàn ông của em đấy sao?” Lục Khải Chính cong môi, 1 cánh tay rắn chắc vòng qua hông cô, một tay giữ cô thật chặt, nhìn cô hỏi. Trong lòng anh vẫn đang rất buồn bực vì chuyện cô không chịu dẫn anh về nhà. Anh cũng có tự tôn đàn ông của mình chứ, bị chính người phụ nữ của mình không thừa nhận mình, trong lòng vô cùng tức giận.

Nhan Tịch vẫn đầy một bụng tức, nhìn khoe miệng cong lên của anh, trong lòng càng tức giận hơn.

“Đúng vậy! Tôi không thừa nhận! Cho nên, anh mau buông tôi ra! Lục Khải Chính, tôi ghét nhất là loại người thích trêu hoa ghẹo nguyệt như anh đó! Tôi khinh bỉ anh!” Nhan Tịch trừng mắt nhìn Lục Khải

Chính quát lớn. Anh với Lăng Bắc Sam đã chia tay rồi, sao lại còn qua lại với cô ta nữa. Cô ghét nhất loại đàn ông như vậy.

Lục Khải Chính không những không giận, ngược lại còn cười, “Thật là bướng bỉnh!” Anh nhàn nhạt mở miệng, trên gương mặt anh tuần đều là ý cười, anh cúi đầu, định hôn cô, nhưng Nhan Tịch lại nhanh chóng quay đầu.

“Lục Khải Chính, tôi đang nghiêm túc đó!” Không thể phụ nhận sự quyến rũ của anh được, mặc dù vẻ mặt không đứng đắn, tràn đầy ý cười trên chốc, trên người còn tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt, nhưng cũng khiến cô bị động tâm. Có điều nhớ đến anh ở cùng một phòng với Lăng Bắc Sam, hai ngày hai đêm không về nhà ngủ, hai người bọn họ hình như còn vừa tham gia dạ tiệc gì đó với nhau, trong lòng cô không biết là cảm giác gì nữa.

Vừa muốn không để ý đến anh nữa mà rời đi, nhưng lại không cam lòng!

“Anh chỉ là đi cùng với Lăng Bắc Sam đi dự một buổi tiệc thôi mà, không hề xảy ra chuyện gì cả.” Lục Khải Chính đặt tay lên cằm cô, xoay đầu cô lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nghiêm túc nói. Cô nhóc này giận lên cũng thật đáng sợ, vừa rồi còn dám tát nước lạnh lên người anh.

Lục Khải Chính càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

“Không hề xảy ra chuyện gì? Vậy cũng không được! Anh biết thừa cô ta là bạn gái trước của anh mà, không sợ nổ ra tai tiếng gì sao? Anh ở cùng với cô, vậy anh đặt tôi ở đâu?” Nhan Tịch tức giận rống lên, càng nói trong lòng càng chua xót, nói ra như vậy rồi lại cảm thấy mình thật nhỏ nhen. Cô rũ mắt xuống, hai tay đẩy lồng ngực của anh ra.

“Ngoan lắm, còn biết được em là bạn gái của anh, anh là người đàn ông của em!” Lục Khải Chính cười nói, vừa nói vừa phun ra hơi rượu nồng nặc, Nhan Tịch hiểu, là anh đang châm chọc cô.

“Anh nghĩ chắc em đã về quê với ông bà rồi, nên hai ngày nay mới đi gặp mặt các chiến hữu, đồng nghiệp trước kia, nhân tiện cũng là để tránh nhớ đến em.” Lục Khải Chính cười nói, nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn xuống môi cô.

“A...” Nhan Tịch cắn mạnh xuống môi dưới của anh, Lục Khải Chính bị đau đến hít một hơi khí lạnh, vội vàng buông cô ra, sau đó tức giận trừng mắt nhìn con mèo nhỏ. Cô nhóc đáng chết này, dám cắn mạnh như vậy!

“Anh là đồ khốn kiếp!” Nhan Tịch tức giận quát lớn, nhớ tới uất ức hai ngày nay, cổ họng liền nghẹn lại, hốc mắt nóng lên, chỉ muốn giết chết anh. Cô cũng phát hiện ra được, ham muốn níu giữ anh của cô thì ra lại mãnh liệt như vậy.

Thấy cô tức đến sắp khóc, Lục Khải Chính tiến lại gần, định kéo cô lại, Nhan Tịch lại vội vàng lui về phía sau, “Anh biết rõ Lăng Bắc Sam thích anh thế nào, anh lại cho cô ta cơ hội tiếp cận anh. Lục Khải Chính, anh là đồ trứng thối.” Nhan Tịch tức giận mắng, trong lòng cô lúc này vô cùng tức giận.

“Đúng, đúng, anh chính là đồ trứng thối! Là trứng thối em thích ăn nhất!” Lục Khải Chính cười ranh nói, từng bước bước đến ép Nhan Tịch lùi dần về phía sau, “Á...” Cô đụng vào bàn trà, cả người chột ngã xuống, cô sợ hãi hét lớn, Lục Khải Chính tiến nhanh lại, một tay kéo lên, ôm vào trong ngực, rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

“Buông ra!” Nhan Tịch ngửi thấy trên người anh thoang thoảng có mùi nước hoa của phụ nữ, cau mày, giận dữ hét lớn. Lục Khải Chính đâu có thèm nghe cô, đá văng cửa phòng ngủ ra, ném cô lên chiếc giường lớn màu xanh đậm.

“A...” Cả người cô lăn tròn, rồi bị anh chặn lại, khuôn mặt anh tuần góc cạnh rõ ràng áp sát lại quyến rũ hôn cô, khiến tim cô đập nhanh dữ dội.

Hai mắt Lục Khải Chính sáng quắc nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn quàng thâm nhàn nhạt dưới viền mắt cô, không nhìn được mà giơ tay lên vuốt ve, “Lại thứ đêm nữa?” Anh đau lòng hỏi, mới có hai ngày không thấy cô đã tiêu tụy thế này.

“Ai cần anh lo!” Nhan Tịch vẫn ngang ngược nói, nhưng trong lòng lại nhói đau, cảm giác tủi thân lại dâng lên trong lòng.

“Còn cứng miệng!” Lục Khải Chính nói xong liền cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn cô, “Uhm...” Nụ hôn giống như đang trừng phạt, mạnh bạo cuồng loạn khiến môi cô đau, tim Nhan Tịch đập dữ dội trong lồng ngực, bị anh đè lên như vậy mà hôn khiến nỗi tủi thân trong cô như được an ủi phần nào.

Lục Khải Chính hôn cô như để phát tiết hết nỗi nhớ nhung trong hai ngày qua, trong lòng cũng rung động, trong buổi dạ tiệc tối nay người đẹp không thiếu, nói về nhan sắc, chọn bừa một người cũng xinh đẹp hơn cô gấp mấy lần, nhưng trong đầu anh lại chỉ hiện lên hình ảnh của cô.

Yêu một người, có lẽ chính là cảm giác này, trong mắt chỉ có người đó, người đó là tốt nhất, xinh đẹp nhất, cho dù người đó rất bình thường.

Nụ hôn kết thúc, cả hai người đều thở hổn hển, thứ nào đó của Lục Khải Chính đứng lên, chọc vào dựa hai chân của cô ám chỉ, Nhan Tịch đỏ mặt thở dốc, phần áo trước ngực anh bị ướt khiến cho áo cô cũng bị ướt theo, “Về nhà.” Cô nhìn anh, cong miệng nói.

“Tối nay tắm ở đây đi!” Hai mắt Lục Khải Chính phóng hỏa nhìn cô, mập mờ nói.

“Không được! Nhớ Lăng Bắc Sam ở phòng bên kia thì sao? Lục Khải Chính, tôi... em còn chưa tha thứ cho anh đâu!” Nhớ tới Lăng Bắc Sam, lòng cô lại đau nhói, mặc dù biết Lục Khải Chính và cô ta không có quan hệ gì cả, nhưng có người phụ nữ nào lại không lo ngại bạn gái cũ của người yêu mình sẽ đi theo phá đám? Cô ta trước đây đã làm vậy rồi đấy thôi!

Yêu một người, lòng dạ cũng trở nên hẹp hòi hơn, mắt không chịu được dù chỉ một hạt cát.

“Bắc Sam không hề yêu anh, nếu không em cho rằng anh có thể qua lại với cô ấy được sao?” Lục Khải Chính buông cô ra, đứng dậy, nói.

Lời của anh khiến lòng Nhan Tịch dễ chịu hơn một chút, cũng kinh ngạc, “Sao cô ta lại không yêu anh được? Cô ấy theo đuổi anh nhiều năm như vậy cơ mà.”

“Anh nói cô ấy không yêu chính là không yêu, hỏi nhiều làm gì! Không muốn ở đây, vậy chúng ta đi mượn phòng khác, được không?” Lục Khải Chính một tay kéo cô dậy, vừa đi vừa nói. Nhan Tịch vì vẫn đang mãi suy nghĩ lời anh nói vừa rồi, không hề hay biết anh đã ôm cô ra khỏi phòng, đi thẳng xuống quầy tiếp tân thuê phòng.

“A! Thuê phòng làm gì?” Đi vào thang máy, cô mới ý thức được, hỏi anh.

Con nhóc này, vào hang sói rồi mà còn không biết!

‘Đình’ một tiếng, cửa thang máy liền mở ra, Lục Khải Chính cười thầm trong lòng, trong lúc cô còn đang thắc mắc một tay vòng xuống hông cô bế bổng cô lên, Nhan Tịch bị dọa sợ đến vòng hai tay qua ôm chặt lấy cổ anh. Lục Khải Chính bế cô, đẩy chiếc cửa đồng nặng nề được thiết kế theo phong cách Châu Âu ra, khung cảnh chợt biến đổi, Nhan Tịch có cảm giác như mình vừa bước vào một cung điện Châu Âu, ánh sáng trong vát của chiếc đèn thủy tinh treo trên trần nhà tỏa xuống ánh sáng chói mắt, trong không khí thoang thoảng một mùi hương thơm ngát.

“Anh thả em xuống, em muốn về nhà!”

“Không được về! Tối nay phải ở đây!” Lục Khải Chính đặt cô xuống, nói xong liền hôn cô.

Hai người cuồng nhiệt hôn, vừa hôn vừa cởi quần áo của mình ra. Lục Khải Chính dẫn dắt cô, đi thẳng tới phòng tắm xa hoa được thiết kế theo phong cách Châu Âu. Chỉ chốc lát sau, anh đã ôm cô ngã vào bồn tắm hình vòm đã rải sẵn hoa hồng, cuồng nhiệt hôn cô, rồi trong làn nước tiến vào bên trong cô.

Cảnh nhu tình tràn đầy trong phòng tắm, cánh hoa rơi lả tả trên sàn, khói bốc lên mờ ảo, Nhan Tịch không chút sức lực ngực trên ngực Lục Khải Chính, hưởng thụ cảm giác thư thái mà làn nước nóng mang lại. Lục Khải Chính thuận tay bưng một ly rượu vang bên thành bồn tắm lên, nhấp một ngụm, rồi đưa tới bên miệng Nhan Tịch, đổ một chút rượu vang vào miệng cô.

“Ừc!” Nhan Tịch nuốt xuống, cổ họng phát ra tiếng rên, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ lên lồng ngực anh. Một tay Lục Khải Chính luồn vào mái tóc cô, nhẹ nhàng vuốt ve, “Hai ngày nay không chịu tập luyện à? Mới mấy hiệp đã không chịu được rồi.” Lục Khải Chính cười xấu xa, bắt mắt nói.

“Lười tập!” Nhan Tịch thở hổn hển nói. Còn không phải do anh sao? Anh không có bên cạnh, cô chẳng thiết ăn uống, cũng lười rèn luyện.

Nghe cô nói như vậy, Lục Khải Chính cốc mạnh lên đỉnh đầu cô một cái, “Anh...” Cảm giác đau từ trên đỉnh đầu truyền đến, cô cau mày, tức giận quát.

“Sau này, ngày nào em không chạy, ngày ấy anh sẽ phạt em làm chuyện yêu!” Lục Khải Chính bá đạo nói, thể lực của cô thật sự quá yếu, mới vừa được một chút đã liền ngắt đi, để tiếp tục thế này không được, dù gì cũng là phúc lợi của anh nha.

“Sao phải làm vậy?” Nhan Tịch ngẩng đầu, vẻ mặt bất mãn nhìn anh, lầu bầu nói, ngón tay út trượt dọc theo vết sẹo trên lồng ngực anh, “Đến Tết anh phải về Thủ Đô rồi, sau này chúng ta...” Cô cũng không khỏi lo lắng cho chuyện tương lai của hai người.

“Em không chịu về Thủ Đô, anh sẽ ở lại đây, chuyện đó đơn giản mà!” Lục Khải Chính nói.

“Không được! Em không muốn làm ảnh hưởng đến anh! Người thân của anh đều ở Thủ Đô cả.” Nhan Tịch không đồng tình, bàn tay nhỏ bé giơ lên ôm lấy mặt anh, “Rốt cuộc là anh thích em ở điểm nào? Vừa rồi thấy Lăng Bắc Sam mặc đồ dạ hội xinh đẹp vô cùng, anh với cô ấy mới thực xứng đôi.... A....” Tiêu

Lời còn chưa dứt, anh đã trừng phạt cô, cô liền hét lên.

“Sao lại xem thường bản thân như vậy? Nếu em và cô ấy ngang hàng, có được gia thế như của cô ấy, nói không chừng em còn hơn cô ấy nữa ý chứ! Sao phải tự ti như vậy?” Lục Khải Chính không thích cô thiếu tự tin như vậy, “Huống hồ, anh yêu em, không có lí do gì cả, có lẽ là do mắt anh mù rồi.”

“Lục Khải Chính, em mắt mù mới yêu tên trứng thối phong lưu nhà anh!” Cô vì nửa câu đầu của anh mà cảm động, nghe tiếp nửa câu sau liền muốn chửi tên khốn này rồi, Nhan Tịch tức giận phản bác.

“Hai người mù gặp nhau, không tồi nha.” Lục Khải Chính cười nói, sau đó mở nút, chỉ chốc lát sau bọt nước cùng cánh hoa bắn đầy xuống sàn, trong phòng tắm, không khí mập mờ đượm tình dục lan tràn bốn phía....

Triền miên đến hơn nửa đêm, không biết anh đã muốn cô bao nhiêu lần, dường như bao nhiêu thương nhớ trong hai ngày nay dồn thành một mối lửa cực lớn cháy bùng lên, cho đến khi cô sức cùng lực kiệt, anh mới chịu buông tha.

Ngày hôm sau, Nhan Tịch ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh, đầu óc mơ hồ nhìn quanh, tưởng rằng mình đang lạc vào một cung điện Châu Âu với cửa sổ lớn hình vòm, màn lụa màu trắng bay phấp phới, chiếc bàn màu vàng trạm khắc hoa văn kiểu phương tây, phía trên có đặt một lọ hoa Lavender tím, hương thơm dịu nhẹ theo gió từng đợt thổi tới.

Cô mệt mỏi nằm lý trên giường, lười biếng nhìn quanh đánh giá, từng hình ảnh mây mưa đêm qua lần lượt hiện lên trong đầu, giờ phút này cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lục Khải Chính ăn mặc chỉnh tề đi tới, thấy cô đã tỉnh, khoe miệng nở nụ cười cưng chiều, ngồi xuống mép giường, cúi người, kéo chăn lên, hôn lên tấm lưng trơn bóng của cô, “Ừm” Cảm giác tê dại khiến cô khẽ rên lên.

“Đừng!” Nhan Tịch cau mày, nụ hôn của anh đã đi lên bên tai cô, dịu dàng mơn trớn đầy mê hoặc khiến cô không khỏi động tâm.

“Dậy thôi nào! Hôm nay thời tiết rất tốt, chúng ta ra ngoài đi dạo.” Lục Khải Chính dịu dàng nói. Lúc này Nhan Tịch mới lười biếng xoay người, “Em không muốn đi, đau lưng khó chịu lắm!” Trong giọng nói của cô còn mang theo chút trách cứ. Gã đàn ông thối này, cứ làm lên tới đỉnh là không biết tiết chế.

“Còn không phải do thể lực của em quá kém sao? Sau này phải tăng cường mức độ tập luyện mới được.” Lục Khải Chính cười nói, rồi ôm lấy cô, lấy từ cuối giường lên một chiếc hộp rất tinh xảo, mở ra, bên trong là một bộ đồ lót, còn có cả một bộ quần áo.

Nhan Tịch thấy Lục Khải Chính cầm bộ đồ lót hiệu Lace bra màu hồng phấn, kích cỡ hằn là cỡ C, nhích tới gần mình, cô không khỏi che lấy ngực mình nói.

“Giúp em mặc! Đừng nói nhảm nữa!” Lục Khải Chính nói, mặt Nhan Tịch càng đỏ bừng, cánh tay cô bị chặn lại, sau đó lão sói dê nào đó vừa ăn đậu hũ vừa mặc bộ đồ lót Lace bra màu hồng phấn vào người cô.

Mặc xong bộ quần áo mà thiếu chút nữa phát hỏa, Nhan Tịch cảm thấy Lục Khải Chính thật không biết tiết chế.

Hai người xuống phòng ăn của khách sạn ăn cơm, trong lúc ăn cơm thì gặp phải Lăng Bắc Sam, cô ta bưng một khay thức ăn rồi ngồi xuống bàn bọn họ. Trong lòng Nhan Tịch rất khó chịu, nhưng vẫn phải phép nhìn cô cười cười.

“Chị không cần phải đề phòng tôi như vậy đâu. Bây giờ đối với lão Lục, tôi chẳng còn cảm giác gì nữa cả, ngược lại còn cảm thấy sao trước kia mình lại không có mắt như vậy.” Lăng Bắc Sam cầm dao nĩa lên, tay trái cô đeo một chiếc vòng thạch anh màu tím, sau khi nuốt thức ăn, cô mới nhìn Nhan Tịch ở phía đối diện, sáng khoái nói.

Nhan Tịch kinh ngạc nhìn Lăng Bắc Sam vẫn mặc áo vest, mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa như trước đang ngồi phía đối diện, Lục Khải Chính thì cười cười, “Em có cần phải làm tổn thương người khác như thế không?” Lục Khải Chính nói.

“Em không làm tổn thương anh thì sao chị ấy có thể an tâm được? Lục Khải Chính, anh còn thiếu nợ em đó.” Lăng Bắc Sam lại nói.

“Được, lần sau sẽ làm bạn trai của em!” Lục Khải Chính trêu chọc nói, Nhan Tịch lúc này mới hoàn hồn, phát hiện hai người này quả thật không có gì cả, có điều lời Lục Khải Chính nói..... Cô liền đá mạnh chân anh một cái.

Còn dám có lần sau?

Nhìn vẻ mặt có chút không tự nhiên của Lục Khải Chính, Nhan Tịch thầm hả hê trong lòng, “Củ cải hay rau xanh, cũng đều có đặc điểm riêng*.” Nhan Tịch đột nhiên nói, giống như đang trả lời Lăng Bắc Sam vậy. Ý của cô là, mặc dù Lăng Bắc Sam không chúng mắt Lục Khải Chính, nhưng cô thì có.

Lục Khải Chính vì lời nói của cô mà cảm động, cô nói như vậy vừa cho anh mặt mũi, lại vừa làm trò trước mặt Lăng Bắc Sam, anh liền đưa một miếng thịt bò đến bên miệng cô, “Vợ anh thật ngoan!” Lục Khải Chính nói, Nhan Tịch há miệng ra cắn, một từ ‘vợ anh’ của anh khiến trong lòng cô vô cùng ngọt ngào.

“Lục Khải Chính, không ngờ anh cũng có lúc buồn nôn như vậy.” Lăng Bắc Sam ngồi bên cạnh nghe được lời anh nói, nổi da gà khắp người, mà cô cũng nói đúng sự thật, trước kia cô làm sao biết được Lục Khải Chính còn có bộ mặt này.

Cô cũng mới hiểu ra được, người suốt bao nhiêu năm cô theo đuổi rốt cuộc là Lục Khải Chính trước mặt này, hay là người đàn ông tên Lục Khải Chính mà cô không chiếm được. Cô vừa nghĩ vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một đôi nam nữ đang đi vào cửa nhà hàng, Lăng Bắc Sam không tự chủ nắm chặt dao nĩa trong tay, tầm mắt chạm phải ánh mắt của Cố Diệc Thần.....

[* Đây là câu nói ẩn ý cho rất nhiều biểu hiện, cũng phổ biến ột ” ỗi riêng của mình“, có nghĩa là ”Những người khác nhau sẽ có quan điểm và thị hiếu khác nhau, nó không quan trọng ai đúng ai sai. Hoặc là “Bạn có những ý tưởng của bạn, tôi có ý kiến của tôi, vì vậy tôi sẽ không tranh cãi với bạn”]

295. Chương 295: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 28: Nếu Mắt Sẽ Rất Buồn

Tầm mắt hai người giao nhau, đến khi nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt tuần tú kia, Lăng Bắc Sam chợt thấy căng thẳng, quên cả chuyển tầm mắt, ngược lại, Cố Diệc Thần lại chỉ dừng lại một giây liền nhìn

sang phía Lục Khải Chính, khoe mắt liếc nhìn chiếc vòng thạch anh màu tím quen thuộc trên cổ tay Lăng Bắc Sam.

Thấy Cố Diệc Thần chuyển tầm mắt, Lăng Bắc Sam chợt hoàn hồn, luống cuống đặt dao nĩa xuống, hai tay lặng lẽ buông xuống, giấu dưới bàn, tay phải đưa sang tháo chiếc vòng bên phía tay trái ra, tiện tay đặt xuống ghế ngồi.

Sau khi làm xong một loạt động tác này, cô mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ Cố Diệc Thần nhìn thấy cô đang đeo chiếc vòng tay anh đã tặng cho cô trước đây, có điều thời gian cũng qua lâu rồi, hẳn là anh đã không còn nhớ nữa.

“Lão Lục!”

Lúc này, Cố Diệc Thần toàn thân mặc bộ Âu phục màu đen dắt theo một người phụ nữ mặc váy dài trắng, dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp đến gần, hai người mang đến cho người ta cảm giác đúng là một cặp trai tài gái sắc.

Cố Diệc Thần Trùng đi tới chỗ Lục Khải Chính chào hỏi, không nhìn đến Lăng Bắc Sam đang ngồi bên cạnh Lục Khải Chính lấy một cái, cô gái xinh đẹp đi cùng với anh cùng nhìn ba người cười nhả nhả. Lúc này Nhan Tịch mới chú ý đến cô gái kia, mới thoát nhìn còn tưởng được nhìn thấy nữ minh tinh Lâm Chí Linh rồi chứ, hai mắt cô tỏa sáng, mà người đàn ông bên cạnh cô cũng là một người đàn ông nho nhã tuấn tú.

Lục Khải Chính thấy Cố Diệc Thần lại gần, cũng không kịp lên tiếng chào hỏi, con người sâu sắc đánh giá cô gái đi cùng cậu ta, cô gái này, anh chưa từng gặp.

Lục Khải Chính chậm rãi đứng dậy, liếc nhìn Nhan Tịch, Nhan Tịch cũng đứng lên, nhìn đôi trai tài gái sắc kia cười cười, “Chị dâu của cậu, Nhan Tịch!” Lục Khải Chính cười không đứng đắn giới thiệu Nhan Tịch với Cố Diệc Thần, Nhan Tịch cười cười, rồi trừng mắt nhìn Lục Khải Chính, đồ già đầu còn không đứng đắn!

“Anh em với anh, Cố Diệc Thần! Gọi Tiểu Cố là được!” Lục Khải Chính giới thiệu Cố Diệc Thần với Nhan Tịch, giọng nói vẫn hiền hoà mang theo chút không đứng đắn như trước.

“Chào chị dâu!”

“Chào cậu!”

Cố Diệc Thần cười cười, nhìn Nhan Tịch gật đầu một cái, nói, lộ ra hàm răng ngay ngắn trắng bóng, Lăng Bắc Sam vẫn ngồi yên tại chỗ, trong lòng chợt dâng lên cảm giác ghen tuông, cô không biết người phụ nữ kia là ai, có quan hệ gì với Cố Diệc Thần. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy Cố Diệc Thần đi cùng một người phụ nữ khác.

“Cô gái này nhìn rất lạ mắt...” Hai mắt Lục Khải Chính cũng đang nhìn cô gái bên cạnh Cố Diệc Thần, nói.

Cố Diệc Thần cười cười, “Ôn Uyển, là bạn của em!” Cậu sảng khoái nói, rồi giới thiệu Lục Khải Chính và Nhan Tịch với Ôn Uyển.

“Xin chào mọi người.” Người cũng như tên, cô dịu dàng cười nói, giọng nói cũng vô cùng êm tai. Lăng Bắc Sam vẫn yên lặng ngồi đó, da đầu có chút tê tê.

“Chị Sam cũng ở đây à?” Lúc này Cố Diệc Thần mới nhìn đến Lăng Bắc Sam đang yên lặng ngồi, nhàn nhạt nói, chiếc vòng trên tay cô đã không thấy đâu nữa rồi.

Lăng Bắc Sam nghe thấy lời nói của Cố Diệc Thần cảm thấy vô cùng chói tai, cũng thấy đau lòng, sao anh lại gọi cô như vậy? Có ý gì chứ? Bây giờ nếu không đứng lên thì cô chính là người hẹp hòi, Lăng Bắc Sam sảng khoái đứng dậy, “Tôi tới đây dự tiệc.” Lăng Bắc Sam nhìn Cố Diệc Thần tự nhiên nói, cũng nhìn sang người phụ nữ bên cạnh anh gật đầu một cái, cũng không cười.

“Lão Lục, chị dâu, chị Sam, mọi người từ từ ăn nhé, bọn em ăn cơm trước rồi.” Cố Diệc Thần cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu với cô một cái, sau đó ôm cô gái bên cạnh đi đến một góc yên tĩnh ngồi xuống. Nhìn cánh tay

trái của Cố Diệc Thần đang đặt bên hông cô gái kia, lòng Lăng Bắc Sam chưa xót, ngồi xuống liền bưng ly nước trái cây lên, uống từng ngụm lớn.

“Bắc Sam, không phải em và Cố Diệc Thần đã bàn đến chuyện đính hôn rồi sao? Giờ sao thế?” Lục Khải Chính nhận ra Lăng Bắc Sam có gì đó khác thường, nhỏ giọng hỏi.

Nhan Tịch nghe thấy Lục Khải Chính nói liền kinh ngạc, cũng chợt nhớ tới bài báo này nọ, thì ra đây chính là Cố Diệc Thần đó, vừa rồi cô còn định khen cậu ta với cô gái kia thật xứng một cặp trai tài gái sắc, thật may là cô không nói....

“Lão Lục...” Lăng Bắc Sam quay đầu hung dữ trợn mắt nhìn Lục Khải Chính, “Anh còn nói em nữa, em sẽ tiết lộ hết chuyện tốt anh làm trước kia ra đó!” Lăng Bắc Sam nhìn sang Nhan Tịch, lại nhìn Lục Khải Chính đắc ý cười nói.

Nhan Tịch cũng cười cười, cảm thấy giữa Lục Khải Chính và Lăng Bắc Sam dường như không có vấn đề gì nữa cả, “Chuyện tốt gì thế?” Nhan Tịch phối hợp với Lăng Bắc Sam nhìn sang Lục Khải Chính hỏi.

Cố Diệc Thần bên kia cũng đang nhìn cảnh ba người bọn họ cười đùa, nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Lăng Bắc Sam, trái tim như thắt lại, quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tình cảm của Ôn Uyển, rốt cuộc nên chọn một người yêu mình, hay nên chọn người mình yêu nhưng chẳng thêm để tâm tới mình?

Nghĩ tới vấn đề này, trong lòng anh lại phiền não, anh cười dịu dàng đáp lại Ôn Uyển. Ôn Uyển thấy vậy không khỏi sợ hãi, không ngờ anh lại cười với cô như vậy.

Lăng Bắc Sam vô tình nhìn sang chợt bắt gặp nụ cười kia của Cố Diệc Thần, trong lòng đau nhói, từ trước đến nay, nụ cười của anh chỉ giành cho riêng cô, trong mắt của anh, trong lòng của anh đều chỉ có cô.

Vậy mà bây giờ anh lại cười dịu dàng như vậy với người phụ nữ khác.

Lăng Bắc Sam, không phải mày không cần cậu ta sao?

Ba người bọn họ rời đi, lúc đến cửa Lăng Bắc Sam không tự chủ quay đầu nhìn về phía góc yên tĩnh kia, liền thấy Cố Diệc Thần đang cầm khăn lau miệng cho cô gái tên Ôn Uyển kia. Ngực giống như bị thứ gì đó đè nèn, không sao thở nổi, trái tim co rút đau đớn.

Cô chợt kích động muốn chạy tới chất vấn Cố Diệc Thần, không phải anh ta là chồng chưa cưới của cô sao? Không phải anh vẫn còn thích cô sao? Tại sao lại ở cùng với người phụ nữ khác? Tại sao lại đối xử tốt với người phụ nữ khác?

“Đợi sóng gió lần này qua đi, chúng ta sẽ hủy hôn, trong thời gian này, chúng ta không ai can thiệp vào chuyện của nhau.” Nhưng cô cũng chợt nhớ tới lời Cố Diệc Thần đã nói với cô vào buổi tối đó, quan hệ hôn ước của hai người bọn họ chỉ là để che mắt người đời thôi.

Lục Khải Chính quay đầu thấy Lăng Bắc Sam đang đứng thất thần, khoe miệng khê cong lên, nghĩ thầm Lăng Bắc Sam quả nhiên đã để tâm đến Cố Diệc Thần rồi.

“Bắc Sam, em đi đâu?” Lục Khải Chính ôm Nhan Tịch lên tiếng gọi Lăng Bắc Sam đang đứng ngăn người ở trước cửa, Lăng Bắc Sam vội hoàn hồn, “Em... Em đi dạo quanh thôi, hai người cứ đi trước đi!” Cô nói với Lục Khải Chính, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nhan Tịch gạt đầu một cái với cô, ngay sau đó đi theo Lục Khải Chính tới bãi đậu xe.

Một mình Lăng Bắc Sam tùy ý bước đi đầu óc mù mờ, còn mãi suy nghĩ đến quan hệ của Cố Diệc Thần với người phụ nữ kia, chẳng lẽ Cố Diệc Thần thật sự không còn yêu cô nữa sao?

Tay phải không tự chủ cầm cổ tay trái, sờ sờ, không thấy gì cả, lòng cô chợt run lên, cổ tay trái trống không khiến cô hoảng hốt, “Chiếc vòng trên tay mình đâu rồi?” Cô không nhận được bật ra thành tiếng, nhìn cổ tay trống rỗng của mình, trong lòng sợ hãi, sau đó, cô vội vã xoay người, không để ý hình tượng mà chạy nhanh trở lại khách sạn.

Cô chạy thẳng lên phòng ăn trên tầng hai, lúc chạy đến cửa liền đụng ngay vào một người đàn ông, mà người kia không phải ai khác chính là Cố Diệc Thần đang từ phòng ăn đi ra!

“A” Lăng Bắc Sam hốt hoảng kêu lên, nhìn thấy là Cố Diệc Thần trong lòng chợt co rút, muốn nói với anh, Cố Diệc Thần, cái vòng tay kia bị mất rồi, anh mau vào tìm giúp em với! Nhưng khi vừa nhìn thấy người phụ nữ phía sau anh, cô lại vội vàng chuyển tầm mắt.

Sao cô lại vội vàng vàng như thế? Cố Diệc Thần thầm nghĩ, ngay sau đó, ôm Ôn Uyển tránh sang một bên. Lăng Bắc Sam không nói gì, vội vàng chạy vào trong, tới chỗ mình vừa ngồi ăn cơm.

“Các người có nhặt được một chiếc vòng tay thạch anh màu tím không? Vừa nãy tôi để quên trên ghế!” Lăng Bắc Sam không để ý đến hình tượng, vội kéo một người phục vụ lại hỏi, vẻ mặt hoảng hốt, còn kéo ghế ra, nhắc khăn trải bàn lên, ngồi xổm người xuống tìm dưới gầm bàn.

Cảnh này đều rơi vào mắt Cố Diệc Thần cả, vẻ mặt anh không chút thay đổi, ôm Ôn Uyển rời đi.

“Tiểu thư, chúng tôi đã hỏi mọi người, không ai nhặt được chiếc vòng tay nào cả!” Nhân viên phục vụ nói với Lăng Bắc Sam đang cúi rạp người xuống định chui vào trong gầm bàn.

“Không thể nào! Tôi đặt ngay trên ghế ngồi mà!” Lăng Bắc Sam đứng lên, vì nóng lòng mà rống lớn, đó là chiếc vòng mà Cố Diệc Thần tặng cho cô nhiều năm về trước, là món quà sinh nhật đầu tiên đã lấy đi hết cảm giác buồn bã trong lòng cô.

Lăng Bắc Sam giống như đứa trẻ bị mất đi thứ mình vô cùng yêu thích, cùng quản lý phòng ăn tìm khắp nói, nhưng gần như toàn bộ phòng ăn đều bị lật tung lên rồi vẫn không tìm được chiếc vòng tay thạch anh màu tím mà cô nói. Lăng Bắc Sam cũng tìm trong túi xách của mình, tìm cả trong túi trên trang phục nhưng đều không có.

Mất rồi, thật sự là mất rồi. Quản lý phòng ăn muốn đưa lễ vật làm quà an ủi cho cô, nhưng cô không lấy, mắt hồn mất vía thần thờ đi ra khỏi phòng ăn.

Có phải chỉ đến khi mất đi người ta mới biết quý trọng hay không, giống như chiếc vòng tay kia, bình thường cô đặt giữa một đồng trang sức vàng ngọc, chẳng có chút thu hút nào, nhưng bao năm nay cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ vứt bỏ nó, ngược lại gần đây cô lại thường hay đeo nó. Cô vẫn còn nhớ, thạch anh màu tím kia là chính tay anh chọn, từng viên thạch anh là tự tay anh xuyên vào, độc nhất vô nhị, trên đời này chỉ có một cái.

Lục Khải Chính đưa Nhan Tịch đi dạo cả một ngày, tìm hiểu được mười một tuần hoàng kim, không có đi đến những địa danh du lịch nổi tiếng, không có đi vào dòng người chen chúc như thủy triều, Lục Khải Chính lái xe chở cô đi ra vùng ngoại ô vắng vẻ hóng gió, hai người ngồi bên bờ sông cả một buổi chiều, nhẹ nhàng hôn, ôm ấp áp áp, trò chuyện giống như đôi tình nhân mới yêu.

“Tránh ra! Trời chiều rồi, về nhà thôi!” Thấy bàn tay to dày của anh từ phía sau luồn tới, dò vào trong cổ áo cô, Nhan Tịch tức giận nói. Mặc dù xung quanh không ai, nhưng cũng không thể để con sói dê này làm bậy được.

Lục Khải Chính đâu có dễ dàng bỏ qua cô như thế, chặn tay cô lại, rồi lại dò vào trong cổ áo nàng, chiếm lấy vật mềm mại nào đó, suồng sã xoa nắn vân vân.

“A. Ừm” Nhan Tịch bị kích thích cong người tựa vào ngực anh, Lục Khải Chính cúi đầu hôn lên miệng cô. Sắc trời dần tối, bên bờ sông, anh ngồi ở bậc thang phía trên, cô ngồi ở bậc thang phía dưới, cô ngược đầu hôn đáp lại anh, bàn tay của anh suồng sã làm loạn phía trong quần áo cô.

Nụ hôn chấm dứt, sắc trời đã tối hẳn, anh ôm nàng đi trong xe, sau khi hai người thỏa mãn xong, mới bằng lòng rời đi.

Sau khi ăn cơm bên ngoài xong, hai người mới trở về chung cư, vốn dĩ Lục Khải Chính muốn mang cô tới khách sạn, nhưng lại bị Nhan Tịch cự tuyệt, nói muốn về nhà viết văn, Lục Khải Chính cũng không miễn cưỡng cô nữa.

“Mệt chết đi được, đều tại anh cả đó!” Vừa đi lên tầng, Nhan Tịch vừa kéo ống tay áo của Lục Khải Chính, oán giận nói, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngày mai nhất định phải ở nhà nghỉ ngơi mới được.

“A” Đền ngoài hiên chợt được bật lên, Nhan Tịch liền nhìn thấy một người phụ nữ rất quen đang đứng trước cửa nhà mình, nháy mắt sau, cô kinh ngạc kêu lên thành tiếng, cũng không khỏi nắm chặt cánh tay Lục Khải Chính.

296. Chương 296: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 29: Lật Tẩy Nhau

Vừa rồi ở dưới lầu Lục Khải Chính đã phát hiện ra chiếc xe hơi có chút quen mắt, bây giờ lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mẹ mình, anh trở tay nắm chặt tay Nhan Tịch. Cảm nhận được anh đang nắm chặt tay mình, nỗi sợ hãi trong lòng Nhan Tịch dần tan đi, bình tĩnh trở lại.

Cô không việc gì phải sợ mẹ anh cả.

Chu Tú Lan nghiêm mặt nhìn Lục Khải Chính và Nhan Tịch, nhìn diện mạo hết sức bình thường của Nhan Tịch, không hiểu được tại sao con trai mình lại yêu cô gái diện mạo bình thường này đến như vậy. Mới đầu, cô cho rằng bởi vì Lục Khải Chính cảm thấy áy náy, nếu không bà thật không nghĩ ra được một lí do gì khiến Lục Khải Chính yêu một cô gái như vậy.

“Ngọn gió nào đưa Lục phu nhân tới đây thế?” Lục Khải Chính cũng không tức giận, anh không tin bà ấy động Nhan Tịch ngay trước mặt anh, nắm tay Nhan Tịch đi lên tới cửa nhà, còn hỏi cô chìa khóa, Nhan Tịch không nhanh không chậm móc chìa khóa ra đưa cho anh.

Chu Tú Lan không lên tiếng, Lục Khải Chính mở cửa nhà ra, “Mời phu nhân vào nhà.” Nhan Tịch nhìn Chu Tú Lan, lễ phép nói, cũng không còn cười nữa, vẻ mặt bình tĩnh vô cùng. Đối với người phụ nữ sang trọng mà ngạo mạn này, cô không cười nổi.

Chu Tú Lan nhàn nhạt liếc cô một cái, rồi vào cửa, Nhan Tịch đi phía sau.

“Khải Chính, ông nội đang bị bệnh!” Cửa vừa được đóng lại, Chu Tú Lan liền mở miệng, nói với bóng lưng của Lục Khải Chính. Lục Khải Chính xoay người, “Mời ngồi!” Anh ngồi xuống ghế salon, nói với Chu Tú Lan.

Lúc này, Nhan Tịch bưng trà ra, đặt trên bàn, xong định rời đi, lại bị Lục Khải Chính bắt lấy tay kéo lại, “Em phải về phòng viết văn.” Nhan Tịch giãy tránh ra, nói với Lục Khải Chính.

Lục Khải Chính buông tay cô ra, cười cười với cô, Chu Tú Lan cầm chiếc túi hàng hiệu đứng yên tại chỗ cũ, cũng không ngồi xuống, đợi đến khi Nhan Tịch đi vào trong phòng, bà mới mở miệng nói tiếp: “Ông nội bị bệnh! Con phải trở về ngay!” Chu Tú Lan giận dữ nói.

“Tôi biết!” Anh làm sao lại không biết, hai ngày trước anh đã biết rồi, Lục Khải Chính uống một ngụm trà, lạnh nhạt nói.

“Mày...” Chu Tú Lan thấy phản ứng của Lục Khải Chính như thế, tức giận mắng, “Làm trưởng tôn của Lục gia, ông nội bị bệnh, bản thân vẫn vui vẻ bên ngoài. Lục Khải Chính! Tao không biết nên nói là mày tốt hay không nữa? Người nhà chú hai, chú ba ngày xun xoe chạy đến xu nịnh ông không hết, còn mày thì cứ ung dung tự tại.” Chu Tú Lan nhìn Lục Khải Chính vẻ mặt không quan tâm ngồi trên ghế salon, quát.

Về mặt Lục Khải Chính vẫn lạnh nhạt, khóe miệng thậm chí còn giương lên nụ cười giễu cợt, “Bọn họ muốn xu nịnh ông nội, nhưng tôi không muốn.” Lục Khải Chính rút cuộc cũng chịu nhìn bà Chu một cái, nói.

“Mày...” Nghe Lục Khải Chính nói vậy, Chu Tú Lan giận dữ đến muốn xông tới cho anh hai cái bạt tai!

“Lục Khải Chính, đâu cần phải cố tỏ ra thanh cao như vậy! Mắt nhìn qua một chút là thấy, nếu mày khiến ông cụ tức giận, đừng nói đến chuyện hôn sự, thậm chí cả tiền đồ của mày, ông cụ cũng sẽ hủy hoại! Tính tình của ông cụ mày không phải là không biết!” Chu Tú Lan tức giận rống lên, giọng nói của bà truyền tới phòng ngủ, Nhan Tịch đâu còn tâm tình nào viết văn nữa, nghe từng lời Chu Tú Lan nói, lòng cô càng càng lúc càng trầm xuống.

Hạnh phúc tại sao lại khó khăn như vậy? Từ tối hôm qua đến bây giờ, cô chìm đắm trong hạnh phúc mà buông lỏng, chuyên tâm cùng Lục Khải Chính yêu đương, ai ngờ vẫn phải đối mặt với thực tế.

Lục Khải Chính đang nói gì đó, cô nghe không rõ lắm, chỉ nghe được Chu Tú Lan vẫn như trước rống lên câu: “Ông cụ bảo mày mang cô ta về Thủ Đô gặp ông!” Sau đó là một loạt tiếng đóng cửa rầm rầm.

Nhan Tịch thở ra một hơi, vội vàng chạy ra ngoài, thấy Lục Khải Chính ngửa mặt dựa người vào ghế salon, nhắm mắt lại, dáng vẻ dường như rất mệt mỏi, Nhan Tịch tiến lại, đứng ở sau lưng anh, hai tay đặt lên bả vai anh, nhẹ nhàng xoa bóp, “Mẹ anh nói gì thế?”

“Ừm” Lục Khải Chính thoải mái rên lên, mở mắt ra, nhìn về mặt cười nhạt của Nhan Tịch, đưa tay sờ dưới cằm của cô, “Về Thủ Đô thăm ông nội với anh, được không?” Lục Khải Chính cười nói, nghĩ lại ông cụ đối với anh chẳng có gì sai cả.

Nghe Lục Khải Chính nói như thế, lòng Nhan Tịch thất lại, hàng lông mày nhíu chặt, “Ông nội anh sao? Ông nhìn thấy em có vui không?” Nhan Tịch cứng ngắc hỏi lại, trong lòng sợ hãi, cô chưa từng quên mẹ anh đã coi thường cô như thế nào.

“Dáng vẻ người nhà anh giống thích ăn thịt người lắm hả? Ông nội anh ít nhiều gì cũng là một chính nhân quân tử, sẽ không làm mấy chuyện đàn bà giống mẹ anh đâu!” Lục Khải Chính buông tay, cầm tay cô, lôi cô vòng qua ghế sofa, rồi kéo cô vào trong ngực mình, anh ôm cô, nói.

“Nếu ông nội anh có đồng ý thì mẹ em cũng chưa đồng ý đâu!” Nhan Tịch bĩu môi nói.

“Nói nhảm! Người mẹ lại không muốn con gái mình được gả cho người chồng tốt, hôm nào gặp mặt anh thể hiện tốt một chút, chắc chắn mẹ em sẽ đặc biệt chào đón anh làm chồng của con gái mẹ!” Lục Khải Chính nâng cằm Nhan Tịch lên, hả hê nói, nhìn bộ dạng lạc quan như vậy của anh, giống như không có chuyện gì có thể làm khó anh được vậy, trong lòng Nhan Tịch trở nên kiên định hơn rất nhiều.

“Cuồng tự luyện!” Nhan Tịch nhìn anh chằm chằm nói, “Em thật sự không muốn trở lại Thủ Đô.” Nhan Tịch nhắm hai mắt lại nói, “Lục Khải Chính, em sợ có ngày mọi người đều biết đến chuyện em bị hai người đàn ông cùng người đàn bà kia làm nhục, sẽ làm cho anh mất mặt.” Nhan Tịch thì thào nói, những chuyện này luôn khiến cô sợ hãi, cũng là chuyện khiến cô khổ sở nhất, nó giống như một vết nhơ không thể rửa sạch trong cuộc đời của cô!

“Nhan! Tịch! Cả ngày đầu em suy nghĩ những gì thế?” Lục Khải Chính gần giọng quát, hung hăng cắn xuống miệng của cô, “Hai gã đàn ông đó với ả đàn bà kia thì sao chứ? Bất luận bọn chúng làm gì em, em đều rất sạch! Em là vì hi sinh vì vụ án mới bị thế! Không những không mất mặt, mà còn rất vinh quang!” Lục Khải Chính giận dữ dạy dỗ cô.

Nhan Tịch cứ phải xé vết thương kia ra sao?

Nhan Tịch nhìn sắc mặt xanh mét của người đối diện, trong lòng run rẩy, “Được rồi, không nói đến chuyện này nữa. Anh cho em một đêm suy nghĩ đã, về phòng thôi.” Nhan Tịch nhàn nhạt nói, từ trong ngực anh đứng lên, Lục Khải Chính cũng không ngăn cô, sau khi cô trở về phòng, anh cũng trở về phòng.

Vào phòng ngủ, Lục Khải Chính liền hút thuốc, áp lực trong lòng anh thế nào chỉ có chính anh biết rõ, ở trước mặt Nhan Tịch, anh chỉ cố tỏ ra lạc quan thế thôi. Cười cô, thật sự vẫn còn vô cùng khó khăn. Lần này đi gặp ông nội anh có thể không có trở ngại gì, nhưng vẫn còn có các thế lực khác.

Còn có những thế lực muốn bám vấy nhà họ Lục anh, muốn dựa vào hôn nhân với nhà họ Lục để củng cố sức mạnh.

Nếu như anh có thể quyết định gia đình của mình, anh nhất định sẽ không chọn chọn sinh ra trong gia đình chính trị.

Đêm nay, hai người đều có tâm sự riêng đều ở phòng của mình mà tự trải qua. Sáng sớm hôm sau, Nhan Tịch đồng ý theo Lục Khải Chính trở về Thủ Đô, Lục Khải Chính liền lập tức mua hai vé máy bay, Nhan Tịch thu thập hành lý đơn giản, theo anh.

Nhan Tịch vốn cho rằng chỉ có khi nào bất đắc dĩ cô mới trở lại Thủ Đô, không ngờ hôm nay đã trở lại. Mới ra tới phi trường, liền thấy một chiếc xe hơi màu đen đang đợi bọn họ, Nhan Tịch biết, là xe Lục Khải Chính đã phân phó từ trước tới đón bọn họ.

Lên xe, Nhan Tịch mệt mỏi ngáp một cái, sau đó áp vào ngực Lục Khải Chính, Lục Khải Chính vòng tay qua ôm lấy cả vai của cô, “Về nhà trọ của tôi trước.”

“Căn phòng kia thật sự là của anh hả? Em còn tưởng là đạo cụ tổ chức chuẩn bị cho anh cơ.” Nhan Tịch hiểu ra phòng trọ anh nói là chỗ nào, liền hỏi.

“Đó là căn phòng lão tử dùng tiền mồ hôi nước mắt suốt ba năm buôn bán hợp pháp kiếm được đó.!” Lục Khải Chính vô cùng đắc chí nói, “Cho nên, gả cho anh, em không cần phải lo lắng không có tiền xài đâu.” Anh cười giòn nói tiếp.

Nhan Tịch ngồi thẳng dậy, liếc anh một cái, “Không đi gặp ông nội của anh trước sao?”

“Ông già ấy ngày một ngày hai không đi ngay được đâu!” Lục Khải Chính không đứng đắn nói, Nhan Tịch liền đánh lên mu bàn tay của anh, “Không được nói người già như thế! Anh thật không phải người con có hiếu!”

Lục Khải Chính cười cười, thật ra thì tình cảm của anh và ông cụ rất tốt, mặc dù ngoài mặt ông cụ tỏ ra rất nghiêm túc với anh, đòi hỏi cũng rất nghiêm khắc, nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở trong nhà này, lợi ích của gia đình là trên hết, tình thân không đáng nhắc đến.

Trở lại căn phòng của Lục Khải Chính, nhìn bên trong không nhiễm một hạt bụi, hẳn là có người thường xuyên tới quét dọn, “Em muốn ngủ.” Nhan Tịch mệt mỏi nói, ngáp dài một cái, Lục Khải Chính khom người, ôm hông cô nâng lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

“Lục Khải Chính! Anh không được làm nữa...” Lời còn chưa nói hết, đã bị anh đặt lên chiếc giường lớn rộng hai mét, Lục Khải Chính đắp chăn lên cho cô.

“Nghĩ bây cái gì đấy? Trong đầu chỉ toàn tư tưởng sắc dục!” Lục Khải Chính chống hai tay bên người cô, nhìn cô đang nằm trên giường, trêu ghẹo nói, lời của anh làm mặt Nhan Tịch đỏ bừng lên! Là cô suy nghĩ nhiều, tưởng anh lại nổi thú tính!

“Ngủ đi!” Lục Khải Chính nhìn cô cười nói, sau đó đi ra khỏi phòng, Nhan Tịch buồn ngủ khép mí mắt nặng trĩu lại, ngủ thiếp đi.

“Đằng Đằng, tới đây, mẹ thay tã nào.”

Nhan Tịch mơ màng tỉnh giấc, trong phòng tối đen, cô bật đèn ngủ phía đầu giường lên, xuống giường, vừa mới mở cửa phòng ra, liền nghe thấy một giọng nữ không thể quen thuộc hơn. Cô mở tròng hai mắt, nhìn lại, liền thấy Úc Tử Duyệt đang ngồi trên ghế sa lon, thay tã cho đứa bé ngồi trong lòng.

“Duyệt Duyệt!” Nhan Tịch kinh ngạc hô lên.

Úc Tử Duyệt nghe thấy tiếng hô của Nhan Tịch, nhìn lại, thấy cô đang đứng ở cửa phòng ngủ, vẻ mặt kinh ngạc “Đằng Đằng, ai kia?” Úc Tử Duyệt nhắc Tiểu Đằng Đằng đứng lên cúi mình, chỉ Nhan Tịch đang đứng ở phía cửa phòng, nói bên tai thằng bé.

“Đó có phải là dì Nhan Tịch thường nói chuyện với Tiểu Đằng Đằng trên webcam không?” Úc Tử Duyệt lại nói ở bên tai thằng bé, Nhan Tịch tươi cười đi lại phía hai mẹ con Úc Tử Duyệt.

“Tiểu Đằng Đằng” Nhìn thằng bé đội chiếc mũ quả dưa, đôi mắt to đen láy như hai quả nho, Nhan Tịch mừng rỡ cười nói. Tiểu Đằng Đằng sợ hãi nhìn cô, có chút sợ người lạ.

Nhan Tịch tiến lại gần hơn, ngồi xổm trước mặt Úc Tử Duyệt, nắm hai nắm tay nhỏ của Tiểu Đằng Đằng, dịu dàng cười nói, “Tiểu Đằng Đằng, có nhớ dì Nhan Tịch không? Dì là dì Nhan nè!” Nhan Tịch cười nói, còn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Đằng Đằng một cái.

Lục Khải Chính đang đeo tạp dề đứng ở cửa phòng bếp nhìn cảnh vừa rồi, khóe miệng nhẹ cong lên, rồi đi vào trong bếp.

Trong phòng bếp, Lãng Bắc Hàn đang cắt khoai tây, lưỡi dao đưa xuống liên tiếp, cả củ khoai lớn cứ như vậy mà trở thành từng sợi nhỏ rất đều nhau, “Lão Lục, chuyện của cậu và Nhan Tịch tôi thấy không đơn giản đâu, gần đây các thế lực đấu nhau rất dữ dội.” Lãng Bắc Hàn trầm giọng nói, tiếng nói rất nhỏ, chỉ có Lục Khải Chính nghe được.

Lục Khải Chính cũng gật đầu một cái, nói: “Thân bất do kỷ mà.”

“Vốn dĩ, nếu Bắc Sam tái giá thì thế lực của Triệu gia sẽ không dám làm liều...” Lãng Bắc Hàn lại nói, Nhan Tịch vào cửa phòng bếp, trong lúc vô tình nghe được những lời Lãng Bắc Hàn, trong lòng chợt căng thẳng, “Thức ăn đã nấu xong chưa?” Cô làm bộ như không nghe thấy gì, đi vào cửa, nói.

Lục Khải Chính thấy cô đi vào, thoáng kinh ngạc, nghĩ thầm cô có nghe thấy những lời anh và Lãng Bắc Hàn nói không, chỉ thấy vẻ mặt của cô vô cùng tự nhiên, “Lão Lãng, ngày người gì đó, còn không mau nấu cơm đi, vợ tôi đói rồi kìa!” Lục Khải Chính quát Lãng Bắc Hàn.

Lãng Bắc Hàn hung dữ trừng mắt liếc anh một cái, Nhan Tịch cũng nghiêm mặt nói, “Lục Khải Chính, sao anh dám nói như vậy với Trung tá Lãng?”

“Lão Lục nói gì chồng em đấy?” Lúc này, Úc Tử Duyệt cũng đi vào, lớn tiếng nói, đi tới bên cạnh Lãng Bắc Hàn, thân mật vòng tay ôm hông anh từ phía sau, trừng mắt nhìn Lục Khải Chính, “Lão Lục! Anh còn không mau xào rau đi!” Úc Tử Duyệt quát Lục Khải Chính, báo thù thay chồng mình.

Lãng Bắc Hàn cứng chiều cười cười, trong lòng vô cùng ngọt ngào!

Cả bốn người bận rộn trong phòng bếp, chỉ chốc lát sau, một bàn đầy thức ăn được dọn lên, Tiểu Đẳng Đẳng cũng ngoan ngoãn ngủ thiếp đi, bốn người bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, Úc Tử Duyệt nhìn đáng vẻ vô cùng hạnh phúc của Nhan Tịch và Lục Khải Chính, trong lòng hết sức vui mừng.

Nhan Tịch thấy cuộc sống hạnh phúc của gia đình Úc Tử Duyệt, trong lòng cũng hết sức hâm mộ.

“Hai người mau kết hôn kết hôn đi, rồi chuyển nhà đến phía dưới lầu nhà bọn em, chúng mình làm hàng xóm!” Úc Tử Duyệt nói với Nhan Tịch và Lục Khải Chính, trong đầu tưởng tượng ra cảnh Nhan Tịch làm hàng xóm với mình, “Khi đó, nếu như Lãng Bắc Hàn không ở nhà, Lão Lục cũng không ở nhà, em sẽ mang Tiểu Đẳng Đẳng sang ở với chị, giống như lúc ở Tô Thành vậy!”

Nhan Tịch nhìn cô cười, “Bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm!”

“Sớm gì mà sớm! Chỉ cần em đồng ý, ngày mai anh về lấy trộm sổ hộ khẩu là xong!” Lục Khải Chính đùa giỡn nói, Lãng Bắc Hàn không nói gì chỉ cười cười, nghĩ thầm Lão Lục xem rac còn rất lạc quan, tình thế của Lục gia bây giờ rất nghiêm trọng.

“Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!” Nhan Tịch xem thường nói.

“Đúng đó! Chị Nhan, chị đừng để cho Lão Lục dễ dàng được như ý!” Úc Tử Duyệt cười giỡn nói.

“Ồ hay, anh mắc tội gì với em à?” Lục Khải Chính liếc xéo Úc Tử Duyệt phía đối diện nói, nói xong liền nhấp một ngụm rượu vang.

“Không có, em chỉ là muốn thay chị Nhan đòi chút quyền lợi thôi!”

“Em tự quản lão Lãng nhà em đi.”

“Em yên tâm 100% về Lão Lãng nhà em rồi!” Úc Tử Duyệt đắc chí phản bác, Lục Khải Chính xấu xa bật cười, “Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, nhớ năm đó Lão Lãng nhà em cũng là...”

“Lục Khải Chính!” Lãng Bắc Hàn lập tức cắt lời của Lục Khải Chính.

“Sao thế? Năm đó anh ấy làm sao?” Úc Tử Duyệt liền vội vàng hỏi, “Hỏi cái gì mà hỏi! Ăn cơm đi!” Lãng Bắc Hàn gấp cho Úc Tử Duyệt một miếng sườn, nói.

“Không được! Lão Lục, anh phải nói rõ ràng!” Úc Tử Duyệt nhất quyết không tha, lại hỏi, uống một chút rượu, Lục Khải Chính hơi ngà ngà say, cười ngả ngớn, dựa lưng vào ghế, “Không có, không có gì.” Cố tình khích bác Úc Tử Duyệt, Lục Khải Chính lại nói.

“Nhất định là có vấn đề! Lãng Bạc Hàn! Anh nói đi, Lão Lục có ý gì? Người ta nói anh ấy phong lưu, tại sao anh ấy cũng nói anh như thế.” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói, lúc này Nhan Tịch chỉ cười cười, muốn nghe xem chú luống cuống giải thích thế nào.

“Ngốc, cậu ta nói như vậy là vì muốn trả đũa!” Lãng Bạc Hàn nhìn Úc Tử Duyệt, nhỏ giọng nói.

“Còn lâu! Anh không rảnh rồi thế đâu.” Lục Khải Chính lại nói.

“Vậy Lão Lục, anh nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Chẳng lẽ Lão Lãng nhà em trước kia cũng rất ăn chơi ư?” Úc Tử Duyệt buồn bực nói.

“Cái gì là mà cũng phong lưu. Anh không hề phong lưu nhé, anh là tiêu chuẩn thanh niên tốt đấy.”

“Cậu đó! Người nào ngày ngày dẫn đầu cả bọn đi trêu chọc nữ sinh hả?” Nghĩ lại lúc Lục Khải Chính mới mười bảy, mười tám, mười chín tuổi, Lãng Bạc Hàn trêu ghẹo nói, lời của anh vừa mới dứt, Nhan Tịch liền lập tức xoa người, vẻ mặt không vui nhìn Lục Khải Chính.

Lục Khải Chính liếc sang Nhan Tịch, rồi lại quay đầu nhìn Lãng Bạc Hàn, “Lão Lãng, không cho cậu đi theo cậu liền phá tôi thế hả. Năm đó, không phải cậu cũng chơi sao?” Lục Khải Chính lật tẩy Lãng Bạc Hàn.

“Chơi? Chơi cái gì?” Lời của Lục Khải Chính vừa dứt, Úc Tử Duyệt liền nổi giận, nhìn Lãng Bạc Hàn chật vấn.

Lãng Bạc Hàn chột dạ nhìn cô, “Lão Lục nói giỡn thôi, cậu ta đang trả đũa, đừng để bị lừa.” Anh cười nhạt giải thích, cũng không dám chọc giận người phụ nữ này, nếu không, anh sẽ không được yên ổn đâu!

Nhan Tịch như hiểu ra được chuyện gì, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Lục Khải Chính, thì ra là anh ta còn trẻ cũng là một kẻ ong bướm!

“Lãng Bạc Hàn! Anh không phải là xử nam có đúng không?” Lúc này, Úc Tử Duyệt liền nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm Lãng Bạc Hàn, say khướt mà rống lên.

“” Lãng Bạc Hàn đen mặt, lén trừng mắt nhìn Lục Khải Chính, Lục Khải Chính cười xấu xa, có điều sắc mặt của Nhan Tịch bên cạnh anh cũng không được tốt!

“Mau khai ra!” Úc Tử Duyệt hét lớn, dáng vẻ giống y hệt cộp mẹ. Lãng Bạc Hàn một tay kéo cô qua, ôm vào trong ngực, “Con anh cũng đã lớn như vậy rồi, sao có thể là xử nam được chứ?” Lãng Bạc Hàn ôm Úc Tử Duyệt, nghiêm túc nói.

Lời của anh khiến Nhan Tịch ngẩn người, Lục Khải Chính cũng cười cười, tên này đang cuống mà cũng phản ứng nhanh thật đấy. Úc Tử Duyệt sững sờ, suy nghĩ lời nói của anh, một lát sau mới phản ứng được, “Anh... Về nhà em sẽ xử lý anh!” Úc Tử vui mừng nói, không tra hỏi tiếp nữa.

Sau đó, trong thời gian còn lại, chỉ thấy Lãng Bạc Hàn không ngừng cho Úc Tử Duyệt uống rượu, cuối cùng, Úc Tử Duyệt được anh bế ra khỏi nhà Lục Khải Chính, Tiểu Đẳng Đẳng cũng được bảo mẫu bế đi.

“Lục Khải Chính, không phải trước kia anh rất phong lưu đấy chứ?” Đóng cửa lại, Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính chật vấn.

Lục Khải Chính tiến lại gần, ôm lấy hông cô, cúi đầu, hôn lên môi cô một cái, “Lúc còn trẻ không phong lưu một chút không phải đã làm lãng phí tuổi thanh xuân quý giá rồi sao!” Anh cười xấu xa nói, cắn cắn lên môi của cô.

“Ừm, anh... Đừng đụng vào em!” Nhan Tịch đưa đẩy ngực anh ra, hung dữ quát.

“Này, cô gái, không phải em cũng giống Úc Tử Duyệt, để ý anh có phải là xử nam hay không?” Lục Khải Chính chặn miệng Nhan Tịch, cúi đầu hỏi. Tim Nhan Tịch nóng lên, vốn dĩ cô không có ý gì cả, có điều anh hỏi lại như vậy khiến cô rất ngạc nhiên!

297. Chương 297: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 30

Nhan Tịch vô cùng thích thú nhìn gương mặt tuấn tú của Lục Khải Chính, vênh môi, “Đúng vậy, rất quan tâm! Đàn ông các anh luôn để ý người con gái của mình có phải xử nữ hay không, phụ nữ bọn em không thể quan tâm sao?” Hai tay Nhan Tịch kéo kéo vạt áo của Lục Khải Chính, ngạo mạn nói.

Ánh mắt Lục Khải Chính thoáng trầm xuống, “Nhưng anh không quan hệ với xử nữ!” Hôn lên môi cô, anh trầm giọng nói.

“Được tiện nghi còn ra vẻ! Nói thật dễ nghe! Nói, lần đầu tiên của anh là với ai?” Nhan Tịch nhìn anh chăm chăm, thở phì phò nói, bên trong gian phòng, ánh đèn u ám, hơi thở của hai người vương vấn giữa mũi của nhau. Không gian tĩnh lặng dần dần trở nên mập mờ, mùi rượu nhàn nhạt làm người ta mê say.

“Nói cái gì mà nói! Tắm rửa rồi đi ngủ đi!” Lục Khải Chính lật người, ngồi dậy, kéo cô lên.

“Không!” Nhan Tịch kéo tay anh lại, bướng bỉnh nói.

“Ồ hay! Nhất định muốn biết sao? Bé con à, biết chuyện quá khứ của anh không tốt cho quan hệ của chúng ta đâu, hiểu không?” Lục Khải Chính quay đầu, vuốt ve mái tóc ngắn của cô, nói.

“Không hiểu! Em chỉ muốn biết, lần đầu tiên của anh rốt cuộc là với ai!” Nhan Tịch tiếp tục vênh môi hỏi, cô thừa nhận lúc này mình đang làm nũng, lúc này, Lục Khải Chính hất tay của cô ra, xuống giường, “Cho tay!” Lục Khải Chính gờ gờ bàn tay phải của mình lên, nói xong, vừa cởi cúc áo sơ mi, vừa đi vào phòng tắm.

“...” Nhan Tịch không nói gì trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, “Lục Khải Chính! Anh chơi xấu!” Nhan Tịch rống to, đuổi theo vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, liền nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy rào rào, còn có tiếng cười vui của phụ nữ, lát sau, lại biến thành âm thanh rên rỉ vong tình của phụ nữ cùng với tiếng thở gấp của đàn ông không ngừng truyền ra....

Vấn đề xử nam này cuối cùng không có kết quả. Nhan Tịch cũng cảm thấy, biết quá khứ của đối phương chỉ càng làm ình tăng thêm phiền não, cũng không có lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm của hai bên. Chỉ cần khi Lục Khải Chính ở bên cô, cả cơ thể và trái tim đều ở bên cô là được rồi.

Lúc Lục Khải Chính làm xong bữa ăn sáng trở lại phòng ngủ thì chỉ thấy Nhan Tịch vẫn còn nằm lì ở trên giường ngủ say, anh tiến lại cúi người, hôn đánh thức cô, “Mệt quá, buồn ngủ chết đi được.... Anh làm gì thế?.... Tránh ra....” Nụ hôn ngứa ngứa như bị ruồi bâu khiến Nhan Tịch buồn bực nói.

“Mau dậy nào! Lát nữa còn phải đi gặp ông nội nữa!” Lục Khải Chính trầm giọng nói, nhìn vết hôn mờ mờ trên lưng cô, hài lòng cong khóe miệng.

“A....” Nghe nói phải đi gặp ông nội anh, Nhan Tịch sợ hãi kêu lên, lập tức ngồi bật dậy, “Ừm....” Lưng đau khiến cho cô khổ sở cau mày, hít một hơi khí lạnh, lại ai oán trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên, đồ đàn ông thú vị không tiết chế!

“Trừng anh làm chi, bình thường không rèn luyện cho tốt, đến chiến trường mới yếu sức.” Lục Khải Chính không thần nhiên nói, rồi tìm quần áo từ trong tủ cho cô. Nhan Tịch cầm lấy áo ngực chui vào trong chăn rồi mặc vào.

“Tại anh không biết tiết chế thì có!” Nhan Tịch tức giận nói, nhìn thùng rác, lúc này chợt nhớ ra cái gì đó, “Khải Chính.... Bác sĩ nói lúc uống thuốc, tốt nhất nên ngừa thai, nếu không ngộ nhỡ mang thai được tính của thuốc sẽ làm ảnh hưởng đến đứa bé....” Nhan Tịch cau mày, ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói.

“Làm sao bây giờ?.... Anh nói xem em có nên uống thuốc tránh thai không?” Nhan Tịch bắt lực hỏi, Lục Khải Chính trầm nghĩ, “Hai ngày nay không phải em không uống thuốc sao?....”

Nhan Tịch gật đầu một cái, “Lần trước tái khám bác sĩ nói nên uống một đợt nữa.... Hai ngày nay em quên không uống....” Nhan Tịch đưa tay sờ lên vùng bụng bằng phẳng của mình, nơi nào có khi nào đã có em bé rồi không?

Nhớ tới đứa bé, trong lòng Nhan Tịch lại phiền não, lúc ở bên Lục Khải Chính, chỉ có hai người thì rất vui vẻ, không phải lo nghĩ chuyện gì, nhưng, nghĩ đến những vấn đề thực tế này, cô liền nhúc nhích.

“Vây tạm thời đừng uống nữa.” Lục Khải Chính ngồi xuống mép giường, nhỏ giọng nói.

Nhan Tịch cũng gật đầu nói: “Nhưng lần đầu đã bị sảy thai, lần sinh thứ hai sẽ không dễ thế đâu....” Nhan Tịch cười nói, sau đó nhanh chóng mặc quần áo tử tế vào. Hai người cùng nhau ăn sáng, xong Nhan Tịch đi trang điểm rất cẩn thận, chỉ sợ lúc gặp người nhà anh sẽ khiến anh mất mặt.

Váy liền thân tay lửng kiêu dáng mùa thu đính trâm châu màu trắng, một đôi giày da Michael màu trắng cao năm phân, đứng cùng với Lục Khải Chính khá xứng đôi, có điều người đàn ông bên cạnh cô thật sự quá xuất sắc, làm bản thân cô cũng cảm giác mình mờ nhạt đi không ít.

“Haiz...”

“Sao thế?” Lục Khải Chính đang sửa sang lại cổ áo nhìn qua gương thấy cô đang thở dài, lên tiếng hỏi, anh nhận ra được cô có vẻ rất hồi hộp.

“Không có gì, đi thôi....” Nhan Tịch cười cười, nói, trong lòng vẫn cảm thấy có chút phức tạp, kéo cánh tay Lục Khải Chính, hai người cùng ra khỏi cửa phòng ngủ, vòng qua phòng khách, rồi đi thẳng ra cửa.

Nơi đến là một viện dưỡng lão, nghe nói ông nội Lục đang tĩnh dưỡng ở trong đó, ông nội bị mắc phải bệnh ung thư, gần đây bệnh tình đang chuyển biến xấu. Bệnh tình của ông nội xấu đi khiến cho các thể lực ở Thủ Đô đều rục rịch. Mặc dù Lục Khải Chính không nói với cô những chuyện này, nhưng tối hôm qua nghe Lăng Bắc Hàn nói với anh trong phòng bếp, trong lòng suy cho cùng vẫn có vướng mắc.

“Đừng lo lắng, có anh ở đây!” Xuống xe, Lục Khải Chính dắt tay cô, trầm giọng nói bên tai cô, hi vọng cô sẽ bớt lo lắng mà bình tĩnh đối mặt. Theo như anh nghe ngóng được, hôm nay ông nội chỉ muốn gặp riêng hai người bọn họ.

Nhan Tịch cười cười, “Con dâu dù xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng mà!” Cô tự giễu, cho dù bọn họ có muốn gặp cô hay không, đến cuối cùng cũng sẽ phải đối mặt. Vì Lục Khải Chính, cô nên cố gắng một lần.

Lục Khải Chính mỉm cười, ôm lấy cô đi vào bên trong tòa nhà.

Ra khỏi thang máy, quẹo qua một khúc quanh liền thấy có hai người đàn ông mặc áo vest màu đen đứng ở cửa một phòng bệnh, nhìn thấy hai người bọn họ thì gật đầu một cái, “Cậu chủ, lão gia đang đợi hai người!” Một người đàn ông thân hình cao lớn, kính cẩn nói với Lục Khải Chính.

Lục Khải Chính gật đầu, rồi đi vào.

Vừa vào đến cửa, Nhan Tịch liền thấy một ông cụ ngồi trên xe lăn, đưa lưng về phía bọn họ, tóc của ông cụ rất ngắn, cả mái tóc đều chuyển sang màu trắng, bình thần nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Chẳng biết tại sao, chớp mũi Nhan Tịch chợt cay cay, dường như cô luôn có một tình cảm đặc biệt với ông cụ này, có lẽ nguyên nhân là do từ nhỏ đến lớn cô không có ông bà nội.

“Ông nội....” Lục Khải Chính mở miệng, cất giọng nói, giọng nói vang dội, còn mang theo tiếng cười nhẹ nhàng.

Nhan Tịch theo anh tiến lại gần, hai tay của ông cụ Lục chuyển xe lăn quay lại, Nhan Tịch định tiến lên giúp một tay, thì ông cụ đã xoay người lại. Khung xương của ông cụ rất lớn, mặt mũi thon gầy, sắc mặt cũng không tẻ lấm, trên da có chấm đồi mồi đặc trưng của người già.

Nhan Tịch nhìn ông cụ, không khỏi nghĩ tới ông ngoại của mình.

“Con chào ông nội....” Cô cứng ngắc lẽ phép mở miệng, ông cụ Lục ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, lại nhìn Lục Khải Chính, “Thằng nhóc nhà anh đã bao lâu không gọi ông một tiếng ông nội rồi hả?” Ông cụ Lục giáo huấn Lục Khải Chính.

Lục Khải Chính cười cười, “Ông nội....” Anh nhìn sang Nhan Tịch, lại nhìn ông cụ nói to, “Đây là Nhan Tịch, cháu dâu của ông đó ạ! Người Bình Xuyên!” Lục Khải Chính nói tiếp.

Thính lực của ông cụ vẫn còn rất tốt, ông gật đầu một cái, “Ông còn chưa thừa nhận nó là cháu dâu ông đâu!” Ông cụ ngược đầu, xem thường Lục Khải Chính nói, trong lòng Nhan Tịch căng thẳng, thật ra thì cô cũng không bắt ngờ, chỉ đứng đó cười cười.

“Không cần ông thừa nhận! Cũng không phải là ông cưới cháu dâu, là cháu cơ mà!” Lục Khải Chính lại cười, lớn tiếng nói, trong giọng nói không có chút tức giận, mà còn có chút hài hước.

Ông cụ giơ tay lên chỉ vào anh, lại nhìn Nhan Tịch một cái, “Thằng nhóc này rất giảo hoạt, cháu đi theo nó bị thiệt thòi rồi!” .

Ông cụ đang nói chuyện với cô sao? Nhan Tịch cau mày, cứng ngắc cười, nghĩ thầm hai ông cháu này sao lại như vậy? Không gương cung bặt kiếm như trong tưởng tượng của cô, ngược lại còn trêu chọc nhau, hơn nữa, xem ra ông cụ này cũng không phải là người quá nghiêm túc.

“Thật sao ạ? Vô quýt dày có móng tay nhọn, ông nội, nói không chừng người phải chịu thiệt chính là anh ấy đấy ạ!” Nhan Tịch cười nói, cũng thả lỏng.

Không ngờ con bé này lại nói như vậy, có điều ông cụ Lục cũng cười cười, còn khoát khoát tay, tỏ ý không tin, “Nó chịu thiệt? Ông không tin, không tin đâu. A Chính, đi mua thịt chó tới đây cho ông.... Thêm ăn quá!” Ông cụ Lục lại khoát tay nói thêm, còn đẩy đẩy Lục Khải Chính đi nữa, nói vừa dứt lời liền muốn nhỏ dờm, ông cúi đầu nhắm ngay ống nhỏ, Nhan Tịch liền vội vàng tiến lên, bưng ống nhỏ lên, đưa cho ông.

Ông cụ nhỏ dờm xong ngẩng đầu lên nhìn Nhan Tịch rất sâu.

Lục Khải Chính lo lắng không biết một mình ông cụ ở cùng với Nhan Tịch sẽ nói những gì, hẳn là ông cụ muốn đuổi anh đi chỗ khác rồi, nếu không sao lại bảo anh đi mua thịt chó chứ, mặc dù, anh biết ông nội anh muốn nói đến thịt chó nào.

“Cháu và cháu dâu ông cùng đi!” Lục Khải Chính kéo Nhan Tịch, nói với ông cụ.

“Sao thế? Sợ ông nói cái gì không nên nói với nó à? Ông nội cháu không xấu như cháu nghĩ đi! Con bé ở lại!” Ông cụ xem thường nói với Lục Khải Chính, lại bắt lấy tay Nhan Tịch, bàn tay của ông cụ ấm áp, rất dùng sức, khiến tim Nhan Tịch như có một dòng nước ấm chảy qua.

“Anh đi đi.... Em ở lại đây với ông nội....” Nhan Tịch nháy mắt với Lục Khải Chính, nói.

Mặc dù trong lòng Lục Khải Chính không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn đành phải rời đi, hi vọng ông cụ đừng khiến cho anh thất vọng, cũng hi vọng bất luận Nhan Tịch nghe ông cụ nói gì, cũng không để tâm, mà kiên định quyết tâm ở lại bên anh!

“Người Bình Xuyên....” Sau khi Lục Khải Chính rời đi, ông cụ rũ mắt nhìn xuống dưới mặt đất, lẩm bẩm.

“Vâng.... Ông uống nước không ạ?” Nhan Tịch gật đầu nói, lại quan tâm hỏi, nghĩ rằng ông cụ vừa mới nhỏ dờm nên muốn uống nước cho trơn cổ họng, trong dờm vừa rồi của ông có chút máu.

“Rất biết quan sát, rót đi!” Ông cụ ngẩng đầu lên, nhìn Nhan Tịch nói. Nhan Tịch nghe thấy lời này, không biết là đang khen cô hay là nói chuyện khác, cô đi đến bàn rót nước, chợt nhìn thấy một cốc trà bằng sứ trắng, bên trong có chiếc thìa bạc được buộc với cốc bằng một sợi bông, Nhan Tịch nghĩ thầm đó chắc hẳn là cốc nước của ông cụ.

“Bình Xuyên, chiến trường cũ.... Mười tám tuổi ông ở đó đánh tan bọn Nhật Bản xâm lược, chuyện xảy ra từ tận năm 1943....” Ông cụ có chút kích động nói, Nhan Tịch ngồi xuống bên cạnh ông, gật đầu, tính toán một chút, nếu vậy giờ ông cụ cũng sắp 90 tuổi rồi....

“Dạ, năm kia ở trong vườn rau nhà cháu còn đào lên được một quả pháo.... Ông ngoại cháu cũng là lính kháng Nhật!” Nhan Tịch nói theo, múc một thìa nước ấm đặt gần khóe miệng ông cụ, ông cụ lại hoàn toàn không nhận lấy, đoạt lấy cốc nước trong tay cô, đôi tay hơi khô gầy cầm cốc sứ trắng, tự mình uống.

Nhan Tịch nghĩ thầm, ông cụ này thật cố chấp, cho dù sinh bệnh nặng, cũng không hề tỏ ra yếu đuối. Có lẽ, đây chính là tính cách của ông.

Ông cụ Lục nhíu mày nói tiếp, “Cũng ở trên chiến trường Bình Xuyên?”

“Dạ?”

“Hỏi ông ngoại cháu đó....”

“Vâng, đúng ạ! Nhưng mà ông cháu chỉ là binh lính nhỏ!” Nhan Tịch nghĩ thầm, ông cụ Lục là một lão anh hùng cách mạng như thế, năm đó nhất định là một sĩ quan.

“Tên là gì?” Ông cụ nhíu mày lại hỏi.

Nhan Tịch nghi hoặc, chẳng lẽ ông cụ biết ông ngoại cô? Không cầu huyết thế chứ?....

“Họ Trần, tên Diệu Chí....” Cô làm ra vẻ thản nhiên nói, nhớ tới ông ngoại trong lòng cô lại chua xót, ông cô đã qua đời từ mấy năm trước rồi. Cô nhìn ông cụ, thấy ông cụ như đang suy nghĩ điều gì đó, chỉ chốc lát sau, lại quay đầu nhìn cô, trong con người mình bạch mang theo cảm xúc gì đó mà cô không phân biệt được.

“Vẫn còn sống?” Ông cụ trầm giọng hỏi, đưa cái cốc lại cho cô.

“Tám năm trước, ông ngoiaj cháu bị ung thư trực tràng mà qua đời....” Nhan Tịch nhàn nhạt nói, “Ông nội muốn uống nước nữa không ạ?”

Ông cụ khoát khoát tay, Nhan Tịch đành phải để cốc nước xuống, “Biết tại sao ông cố ý giữ cháu lại không?” Ông cụ nhìn sau lưng cô hỏi, Nhan Tịch để cốc xuống bàn, xoay người, nhìn ông cụ, cười cười, “Ông muốn khuyên cháu rời xa Khải Chính ạ?” Cô thẳng thắn trả lời.

Đây dường như là thủ đoạn thường thấy nhất của gia đình quyền quý mỗi khi gặp phải người con dâu không ưng ý, lời nói của Nhan Tịch khiến ông cụ Lục lại một lần nữa phức tạp nhìn cô, sau đó ánh mắt chuyển ra phía ngoài cửa sổ, “Cháu đã thẳng thắn như vậy, ông cũng vậy cũng không quanh co lòng vòng nữa!” Về mặt ông cụ nghiêm túc lại, nhỏ giọng nói, Nhan Tịch chuẩn bị tâm lý, gật đầu một cái.

“Ông nói đi ạ!”

“Hôn nhân của Khải Chính, một mình nó không thể làm chủ được!” Ông cụ nói thẳng.

“Bởi vì mọi người muốn lợi dụng anh ấy để mang về nhiều lợi ích cho nhà họ Lục ạ?” Nhan Tịch không sợ hãi, có chút kích động hỏi ngược lại, cảm thấy xót xa thay Lục Khải Chính.

“Sai! Không phải mang về, mà là củng cố! Chuyện chính trị, một con bé như cháu không thể hiểu được, nhà họ Lục sụp đổ, không phải chuyện có làm quan hay không, mà là chuyện có bảo toàn được sinh mệnh hay không!” Ông cụ kích động nói.

“Cháu tin tưởng năng lực của Khải Chính, cho dù không hy sinh hôn nhân, anh ấy cũng có thể có cách hoàn thành nhiệm vụ với nhà họ Lục!” Nhan Tịch phản bác ông cụ.

“Ông cũng tin tưởng! Nhưng còn sự thật.... Thằng nhóc kia kích động lên liền nói sẽ đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Lục! Cháu nói xem đó có phải là biểu hiện của trách nhiệm không?”

Nhan Tịch cau mày, Lục Khải Chính từng hạ quyết tâm đến như vậy sao?

“Điều đó vẫn đúng. Anh ấy chỉ muốn theo đuổi hạnh phúc của mình, không muốn trở thành một con rối để mặc mọi người thao túng thôi!” Nhan Tịch lớn tiếng phản bác, ông cụ cũng không ngừng phản bác, “Quá ngây thơ, các người thật quá ngây thơ! Rời xa A Chính đi! Ông sắp về trời rồi, thế lực của nhà họ Lục không còn vững chắc nữa.... Khụ khụ.... Khụ....” Ông cụ Lục đang nói chột ho kịch liệt, Nhan Tịch vội vàng tiến tới, bưng ống nhổ lên đưa tới trước mặt ông, một tay cô bưng ống nhổ, một tay vỗ vỗ phía sau lưng ông, chỉ thấy ông cụ ho ra bèn trong đờm lẫn đầy máu....

Đầu óc Nhan Tịch có chút mờ mịt, lời nói của ông cụ khiến ngực cô nặng nề không thở nổi....

298. Chương 298: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 31: Tạm Thời Rời Đi

Nếu nhìn từ góc độ khác Nhan Tịch hiểu được, ông cụ thật ra cũng chỉ là muốn tốt cho cháu trai mình cho nên mới làm như thế, mục đích của ông không hề xấu.

“Khụ.” Ông cụ ho xong, khoát khoát tay, Nhan Tịch đặt ống nhổ để xuống, vội vàng rót nước cho ông súc miệng. Lúc ông ngoại cô bị bệnh, cô đã từng chăm sóc ông mấy ngày.

“Ông sai A Chính đi mua thịt chó ở cửa hàng mà ông thích ăn nhất, trong ba đứa cháu trai, chỉ có nó hiểu được khẩu vị của ông!” Ông cụ Lục nhìn Nhan Tịch, nói tiếp. Nhan Tịch cau mày, ý của ông cụ là, trong ba cháu trai của ông, ông có quan hệ tốt nhất với Lục Khải Chính?

Nhìn cảnh hai ông cháu trò chuyện lúc này, cô cũng nhìn ra được Lục Khải Chính cũng có tình cảm với ông, “Nếu ông thương yêu anh ấy, tại sao không muốn làm cho anh ấy được hạnh phúc vui vẻ?” Nhan Tịch lạnh nhạt nói, đưa chén nước cho ông cụ, ông cụ cầm lấy, súc miệng. Nhan Tịch bắt đầu đi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng vẫn còn đang gợn sóng.

“Một người ngay cả mạng sống cũng không có cách nào giữ được, còn nói gì đến hạnh phúc, vui vẻ?” Ông cụ lại nói.

Nhan Tịch cau mày, nhìn ông, nghĩ thầm làm gì nghiêm trọng đến mức đấy, “Không phải Khải Chính không làm chuyện gì phạm pháp, hơn nữa anh ấy là cảnh sát, còn lập được công lớn sao? Ông đừng làm cháu sợ, cháu chỉ biết, Khải Chính ở bên cháu rất hạnh phúc, anh ấy cũng hi vọng cháu có thể kiên định ở lại bên anh ấy!” Nhan Tịch phản bác.

“Đó là cách nghĩ ngây thơ của các cháu thôi! Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do!” Ông cụ vỗ vỗ bàn tay gầy nhom xuống đầu gối, nói, “Cục xương già này cũng là người từng trải, hiểu được những đau khổ trong lòng khi không thể lấy cô gái mình yêu làm vợ.” Ông cụ nhìn Nhan Tịch, thở dài nói, ý của ông là, khi còn ông trẻ cũng từng thích một cô gái, nhưng lại để vuột mất.

“Nếu muốn tốt cho A Chính, thì hãy rời xa nó, cho dù là tạm thời cũng được! Nó là cháu đích tôn của nhà họ Lục, hôn nhân luôn bị thế lực khắp nơi nhòm ngó.” Ông cụ lại nói.

Tạm thời rời đi?

Đầu óc Nhan Tịch ong ong, “Tạm thời là bao lâu? Nếu như mà cháu không đủ yêu Lục Khải Chính, đã sớm bởi vì điều kiện gia đình mình không xứng mà rời xa anh ấy rồi. Chính là bởi vì cháu yêu anh ấy, biết anh ấy cũng yêu cháu, ở lại đi cùng với anh ấy mới là mong muốn của anh ấy, cho nên cháu mới buông xuống nhiều gánh nặng như vậy.” Nhan Tịch thì thầm nói, cô không biết mình nên làm gì bây giờ.

Ông cụ đang định mở miệng nói, thì chợt nghe thấy tiếng hô của vệ sĩ đứng bên ngoài: “Cậu chủ!” Ông không nói nữa, phớt lờ nhìn Nhan Tịch, Nhan Tịch hiểu ý, gạt đầu một cái, lúc này Lục Khải Chính liền đi vào cửa, trên tay cầm một bọc giấy.

“Chính là mùi vị này! Mau cho ông nếm một miếng, đảm lang băm kia cái này không cho ông ăn, cái kia cũng không cho!” Ông cụ khôi phục lại như bình thường, lớn tiếng nói với Lục Khải Chính. Lục Khải Chính chăm chú quan sát Nhan Tịch hồi lâu, không phát hiện ra trên mặt cô có chút khác thường nào, trong lòng thoáng an tâm.

“Ông nội, lời của bác sĩ sao có thể không nghe! Hay là ông đừng ăn nữa.” Nhan Tịch tiến lên, ngăn lại nói.

Ông cụ nhìn cô, nghĩ thầm, con nhóc này lại chẳng sợ ông, ông liếc nhìn Lục Khải Chính một cái, “Để cho ông ăn đi!” Lục Khải Chính nói với Nhan Tịch.

“Nhưng.....”

“Vẫn là A Chính hiểu rõ ông nhất, dù sao bệnh này cũng không chữa khỏi được, không ăn không uống mà chết, còn khổ hơn đó!” Đôi tay ông cụ run rẩy mở bọc giấy ra, vừa nói, lời nói đầy vẻ lạc quan, nhưng Nhan Tịch nghe lại thấy vô cùng chua xót, cũng không nhin được mà nhớ tới ông ngoại của mình.

Cảm thấy ông cụ cũng không dễ dàng gì, lớn tuổi như vậy mà vẫn phải nhọc lòng vì con cháu.

Lục Khải Chính cũng có tình cảm với ông cụ, lúc anh làm nằm vùng, đã gây ra không ít phiền toái cho người trong nhà anh, đều là ông cụ gánh vác.....

“Vẫn là cái vị đó! Thăng nhóc cháu đã bao nhiêu năm rồi không mua cho ông ăn?” Ông cụ cũng chưa vội ăn, mở giấy bọc ra, để thịt chó xuống, nhìn Lục Khải Chính oán trách.

Lục Khải Chính cười cười, tình cảm trong lòng phức tạp, “Không phải là do trước đây cháu rất bận rộn sao ạ?” Lục Khải Chính cười nói, hiểu tính tình của ông cụ.

“Phải! Các cháu về đi, ông muốn ngủ một lát.” Ông cụ đuổi người, phát tay nói với Lục Khải Chính. Lục Khải Chính cau mày, “Vây hôn sự của cháu?” Lục Khải Chính không nhận được hỏi ngay trước mặt Nhan Tịch.

Ông cụ Lục khoát khoát tay, “Cháu tự biết nên làm thế nào.” Nói một câu, xong liền tự mình di chuyển xe lăn tới gần giường, sau đó nhấn chuông. Lục Khải Chính kéo Nhan Tịch đi ra bên ngoài phòng bệnh.

“Ông nội nói với em những gì?” Sau khi lên xe, Lục Khải Chính ôm Nhan Tịch, trầm giọng hỏi. Trong lòng Nhan Tịch có chút căng thẳng, nhưng về mặt lại hết sức tự nhiên, nhàn nhạt cười, “Anh sợ ông nội khuyên em chia tay với anh sao?” Tựa vào ngực anh, cô hỏi.

Lục Khải Chính xoay người cô lại, chăm chú quan sát nét mặt của cô, không phát hiện bất cứ khác thường nào, “Chẳng lẽ không đúng?”

“Anh nghĩ nhiều rồi!” Nhan Tịch lại nằm vào trong ngực anh, vòng tay vây quanh cổ anh, cười nói, sau đó vừa cắn vừa hôn lên môi anh, Lục Khải Chính bắt cô lại, nặng nề hôn trả.

Trở về nhà hai người liền quần lấy nhau, lần này Nhan Tịch đặc biệt tập trung, cũng rất chủ động, khiến Lục Khải Chính vừa mừng rỡ lại kích động, kịch liệt đáp lại cô, muốn cô không biết bao nhiêu lần. Nhan Tịch động tình kêu rên, nghênh hợp với anh, mỗi một lần đều giống như là lần đoạt lấy cuối cùng.

“Khải Chính, em yêu anh.” Cô nằm phía dưới anh, nhắm hai mắt, chảy nước mắt, nói. Lục Khải Chính tim đập mạnh và loạn nhịp hôn trả lại cô, liếm đi nước mắt của cô, đây là lần đầu tiên cô thừa nhận yêu anh.

Kịch liệt dây dưa, đến khi trời tối tĩnh lại, anh đã làm xong bữa ăn tối. Hai người ở trong căn hộ của anh, ăn xong bữa tối dưới ánh nến, lại cùng nhau xem phim, không hề rời nhau, cô tựa vào trong ngực anh, vừa xem phim vừa ăn đồ ăn vặt.

Nhan Tịch cảm thấy giây phút này là giây phút cô thấy hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất, không có bất kỳ gánh nặng cùng phiền não nào, cũng không phải nghĩ chuyện muốn kết hôn.

Suốt ba ngày sau đó, hai người ở nhà cùng nhau, không ra ngoài. Lục Khải Chính cũng không đi ra ngoài tham dự bất kỳ buổi xã giao nào, sang đến ngày thứ tư, Nhan Tịch phải về Tô Thành, Lục Khải Chính cũng bị một cuộc điện thoại gọi tới, phải đi ra ngoài.

“Vội vã trở về như vậy làm gì?” Không nỡ để cho cô rời đi, Lục Khải Chính ôm hông của cô, cúi đầu, nhìn cô nói, bàn tay len vào trong tóc cô, “Về sau đừng cắt nữa, để dài một chút.”

Nhan Tịch cười cười, không phải là cô không để dài, từ lần đầu tiên anh nói cô để tóc dài cô vẫn luôn vô thức giữ, sau vụ nổ kia, cô mới cắt đến ngang vai.

“Ngày mai em trai sẽ trở về Tô Thành, anh có việc thì cứ ở lại, đừng vì em mà làm ảnh hưởng, nhà họ Lục bây giờ đang rất bất ổn, điều này em biết!” Nhan Tịch cười nói, cô cũng không nỡ xa anh, nhưng cô cũng không thể làm ảnh hưởng đến chuyện của anh được, dù sao anh cũng là cháu đích tôn của nhà họ Lục.

“Chuyện nhà họ Lục em không nên để ở trong lòng! Anh sẽ xử lý tốt! Nhớ, anh không ở bên cạnh em, em cũng phải chăm sóc mình thật tốt!” Lục Khải Chính nhìn cô, trầm giọng nói, giọng nói vẫn bá đạo, ngang ngược như cũ.

“Anh cho rằng em là trẻ lên ba, là con gái của anh à? Phải nói anh đó, sau vụ án sức khỏe không tốt, đừng uống rượu với hút thuốc nữa!” Nhan Tịch liếc anh một cái, dạy dỗ.

“Cơ thể anh có khỏe hay không, em hiểu rõ ràng nhất mà!” Lục Khải Chính ôm chặt thân thể của cô, mập mờ nói.

“Lục Khải Chính!” Nhan Tịch đỏ mặt quát, tên đàn ông xấu xa này, trong đầu lúc nào cũng là tư tưởng đòi truy!

“Được rồi! Không giữ em nữa. Hàng ngày đều phải liên lạc với anh, không cho phép đi cùng cái tên Kha Thần kia nữa!” Lục Khải Chính buông cô ra, gương mặt cười nói, điện thoại di động lại vang lên, anh cau mày, đi nhận. Nhan Tịch nhìn bóng lưng của anh, cười cười, sau đó mình cũng đi gọi điện thoại đặt vé máy bay.

Lục Khải Chính có việc gấp, không có thời gian đưa cô đến sân bay, kêu người đưa cô đi. Trước khi đi, anh đưa cho cô một hộp quà, bảo cô lên máy bay rồi hãy mở ra, Nhan Tịch nghe lời không mở ra, sau đó anh vội vã lên một chiếc xe hơi màu đen. Mà cô cũng cô đơn rời đi, có điều, cô hiểu được suy nghĩ của Lục Khải Chính.

“Đây không phải là đường đi sân bay?” Nhìn tài xế lái xe rẽ sang một con đường khác, Nhan Tịch nghi hoặc hỏi.

“Phu nhân có việc gấp tìm Nhan tiểu thư!” Nghe tài xế nói như vậy, phu nhân? Mẹ của Lục Khải Chính? Nhan Tịch trầm nghĩ, không tự chủ nắm chặt dây túi xách.

“Vậy xin nhanh lên một chút, tôi sợ trễ chuyến bay!” Nhan Tịch trầm giọng nói, người tài xế kia gật đầu một cái, tăng tốc.

Lần thứ hai gặp Chu Tú Lan, là ở bên một lề đường vắng vẻ, bà ăn mặc sang trọng, đeo kính râm, đưa lưng về phía cô.

“Lục phu nhân, xin hỏi bà tìm tôi có chuyện gì?” Nhan Tịch nói thẳng, cũng nói rất nhanh, hi vọng bà có chuyện gì thì nói nhanh một chút, đừng làm trễ chuyến bay của cô!

Chu Tú Lan xoay người, lấy từ trong túi xách ra một tờ báo, đưa cho cô, “Đây là tờ báo mẫu hôm nay, cô xem tiêu đề ở trang đầu đi.” Chu Tú Lan bình tĩnh nói.

Nhan Tịch nhận lấy, mở ra, nhìn trên tấm ảnh in lớn phía trên, hình một cô gái gần như khỏa thân.... Trái tim cô co rút, nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, không dám nhìn nữa, kích động xé tờ báo thành từng mảnh vụn!

“Cô đừng kích động, chỉ là tờ báo mẫu thôi, đã bị nhà họ Lục chúng tôi ngăn lại rồi, trang đầu hôm nay không phải bài này!” Chu Tú Lan nhìn sắc mặt trắng bệch của Nhan Tịch, nhấn mạnh, “Nhưng ngăn được lần này, không có nghĩa là nhân được những lần sau, giấy không thể gói được lửa, đối phương ở trong tối, chúng ta không biết đối phương lấy hình ở đâu ra.”

Nhan Tịch trợn mắt nhìn Chu Tú Lan, đầu óc vẫn còn ong ong, “Bà lại bảo tôi rời xa anh ấy sao? Các người cho rằng nếu như chuyện kia bị lộ ra sẽ phá hủy tiền đồ của Lục Khải Chính có phải không?” Nhan Tịch run rẩy rống lớn, trái tim chưa xót đến cực điểm.

Không ai quan tâm cô phải chịu bao nhiêu tổn thương trong chuyện ấy, bọn họ chỉ biết vụ tai tiếng này sẽ ảnh hưởng đến Lục Khải Chính.

“Không phải chúng tôi cho rằng như thế, mà đây chính là sự thật! Lục Khải Chính nợ cô, chúng tôi hiểu rõ! Bằng không cũng sẽ không ngăn cản giới truyền thông!” Chu Tú Lan kích động nói, sau đó thở dài, “Ông cụ lúc này lại đang bệnh nặng...”

Nhan Tịch nắm chặt hai tay thành quả đấm, nặng nề thở dốc, “Tôi biết nên làm thế nào rồi!” Cô rống to, ngay sau đó quay người đi về phía xe đậu.

Sau khi lên xe, cô liền ôm lấy thân thể của mình, cúi đầu, toàn thân không ngừng run rẩy, trong đầu đều là bức ảnh in trên tờ báo kia, giống như lại trải qua cơn ác mộng kia một lần nữa....

Lên máy bay suôn sẻ, sau khi lên máy bay, cô liền lấy từ trong túi xách ra hộp quà Lục Khải Chính mà đưa cho....

299. Chương 299: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 32: Lần Thứ Hai Mang Thai

Hộp quà vừa được mở ra, ánh sáng lấp lánh liền chiếu rọi vào mắt khiến cô chói mắt, hành khách ngồi bên cạnh cũng liên tiếp quăng những ánh mắt hâm mộ tới. Nhan Tịch cười nhạt, cầm chiếc lắc bằng kim cương lên, nhìn ánh sáng lấp lánh của nó, bên tai lại chợt vang lên giọng nói của Lục Khải Chính: “Kim cương đại biểu cho sự vĩnh hằng.”

Vĩnh hằng...

Nhan Tịch cười cười, nắm chặt chiếc lắc trong lòng bàn tay. Dù cô đã viết tiểu thuyết lâu như vậy, nhưng chưa từng nghĩ rằng trong đời sống thực tế có thứ tình yêu gọi là vĩnh hằng, tất cả sự tốt đẹp, đều chỉ là ước mơ thôi. Cô hít sâu một hơi, nhìn ngoài cửa sổ, nở nụ cười.

Chỉ cần trong lòng anh có cô, trong lòng cô cũng nhớ đến anh là được.

Trở lại Tô Thành, cô làm như chưa từng xảy ra cái gì, gọi điện thoại cho Lục Khải Chính, anh không nhận, cô lại gửi tin nhắn báo bình an cho anh, sau đó liền bắt tay vào quét dọn vệ sinh. Đến tối lúc đang định đi ngủ, thì Lục Khải Chính gọi điện thoại về cho cô.

“Có thích lắc tay không?” Lục Khải Chính hỏi, giọng nói trầm thấp mà giàu từ tính.

“Cũng được, em không có hứng thú với châu báu lắm!” Nhan Tịch cười nói, nhìn chiếc lắc trên cổ tay đang tỏa ánh sáng rực rỡ dưới ánh đèn.

“Em thật đúng là không phải phụ nữ, có phụ nữ nào lại không thích kim cương cơ chứ?” Lục Khải Chính cười nói, lúc này, anh đang ngồi trong phòng làm việc, có chút mệt mỏi về về sống mũi, đây chính là công ty anh mở lúc làm giám đốc, sau khi vụ án kết thúc, sổ sách đã trải qua xét duyệt, của cải do anh làm ra đều không bị tịch thu.

Làm quan không thể làm thương nhân, anh đã giao công ty lại cho người đáng tin cậy điều hành, Lục Khải Chính muốn thông qua công ty này củng cố thêm sức mạnh cho nhà họ Lục, vì suy đến cùng anh cũng là một phần tử của cái gia tộc lớn này....

“Cái gì cũng có ngoại lệ mà! Anh chưa nghĩ ngợi sao?” Nhan Tịch quan tâm hỏi, cô biết, Lục Khải Chính nhất định sẽ không bỏ mặc nhà họ Lục.

“Tối nay có thể.....” Lục Khải Chính đang định nói tối nay có thể sẽ không được nghỉ ngơi, nhưng lại sợ cô lo lắng, vội chuyển lời, “Mới vừa xong việc, tắm một cái chuẩn bị đi ngủ, em cũng đi ngủ sớm cho anh! Không cho phép thức đêm viết văn!” Lục Khải Chính bá đạo ra lệnh, cho dù ngăn cách hai nơi cũng vẫn giống như đang ở bên cạnh cô.

Củng cố sức mạnh của nhà họ Lục, không phải chỉ dựa vào hôn nhân, nhất định sẽ có cách vẹn cả đôi đường, Lục Khải Chính nghĩ như vậy.

“Em đang định đi ngủ, thì anh gọi điện thoại tới! Ngày mai em trai về, chơi với nó hai ngày nữa thì kì nghỉ cũng hết rồi. Đúng rồi, quý sau, công ty em rất bận, có thể sẽ ít liên lạc được với anh.” Nhan Tịch lại nói.

“Bận rộn hơn nữa cũng không được cắt đứt liên lạc!” Lục Khải Chính nói, từ trong túi móc ra một chiếc hộp bọc vải nhung màu hồng, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, vốn dĩ hôm nay anh định đưa nó cho cô, nhưng lại cảm thấy như vậy không thích hợp cho lắm.

Dù sao anh cũng nên trải một con đường rộng lớn cho tương lai của hai người mới có tư cách đeo chiếc nhẫn này cho cô, Lục Khải Chính nghĩ như vậy.

“Sẽ cố gắng hết sức! Không còn sớm nữa, ngủ đi.” Nhan Tịch kìm nén chua xót trong lòng nói, có phải dần dần không liên lạc, tình cảm sẽ phai nhạt đi không? Có điều, nếu như đã yêu đến tận xương tủy, có lẽ sẽ không dễ dàng phai nhạt như vậy.

“Hôn anh một cái đi!” Lục Khải Chính cười nói.

“.... Không thích.”

“Nhanh lên nào!”

“Chụt!”

“Chụt!” Cô hôn anh một cái, anh cũng hôn trả, “Nhớ anh thì hãy ôm cái gối của anh nhé.” Lục Khải Chính lại không đứng đắn nói.

“Bớt tự luyến đi!” Nhan Tịch nói, hai người lại trêu đùa nhau, không nỡ cúp điện thoại.

Thời gian sau đó, Nhan Tịch quả thật rất bận, công việc rất nhiều. Tâm tình của Kha Thần gần đây dường như cũng không tệ, như đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, rất ít khi gọi cô tới giúp như trước. Nhan Tịch được điều đến tổ biên tập của tòa soạn, công việc hàng ngày là kiểm tra, thúc giục bản thảo, thỉnh thoảng cũng viết một vài bài tạp văn(*) đăng lên phần chuyên mục.

(*) Tạp văn: một loại văn hiện đại, không câu nệ hình thức, chú trọng nghị luận, cũng có thể tường thuật sự việc

Dần dần, liên lạc của Lục Khải Chính hơi ít đi, cô rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho anh, mà anh hình như cũng đang rất bận, có lúc hai ba ngày mới gọi cho cô một cuộc điện thoại. Mới đầu trong lòng Nhan Tịch có chút chua xót và bất đắc dĩ, nhưng dần dần, cũng đã quen.

Có điều lúc đêm khuya yên tĩnh, cô lại nhớ anh, nhớ đến điên cuồng, nhớ dáng vẻ của anh, nhớ từng lời anh nói, nhớ nụ cười xấu xa, nhớ những khi ở bên anh, anh ôm cô, hôn cô, nhớ cảm giác lúc anh cắn lên ngực cô, tiến vào bên trong cô....

Những lúc nhớ nhung điên cuồng như vậy, cô đều tự nói với mình, chỉ là tạm thời thôi, đến cuối cùng bọn họ sẽ được ở bên nhau!

Một tháng trôi qua, tình hình không có gì tiến triển, ngược lại cô còn nghe Úc Tử Duyệt nói, bệnh tình của ông cụ lại nặng thêm!

Ngày mùng 4 tháng 12, một luật sư nổi tiếng tìm đến cô, nói là giúp ông cụ chuyển cho cô một lá thư, Nhan Tịch nhận lấy. Bức thư kia là do ông cụ tự tay viết, Nhan Tịch đọc xong bức thư, bất đắc dĩ cười cười.

Ngày mùng 10 tháng 12, ông cụ qua đời.

Nhan Tịch thấy trên bản tin thời sự chính quyền còn tổ chức lễ truy điệu cho ông cụ.

Khi nhận được điện thoại của Lục Khải Chính cô nghe được rõ nỗi bi thương trong giọng nói của anh, “Đừng quá đau buồn.” Cô không nghĩ ra lời gì để an ủi Lục Khải Chính, chỉ có thể nói như vậy.

“Nhan Tịch, em làm sao vậy? Đạo này không hề chủ động gọi điện thoại cho anh?” Bên kia điện thoại, Lục Khải Chính buồn bực oán trách, ông cụ vừa qua đời, cả Thủ Đô liên hỗn loạn, các thế lực đều chống lại nhà họ Lục, cũng may nhà họ Lăng vẫn đứng về phía nhà họ Lục.

“Gần đây em cũng rất bận, phải viết bản thảo để xuất bản.” Nhan Tịch cười nhạt nói, trong lòng cũng co rút, giờ phút này, cô thật muốn được ở bên anh....

“Bận thì bận, nhưng không được để cho tình cảm của chúng ta phai nhạt! Cho anh thêm chút thời gian nữa, anh sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện! Tin tưởng anh!” Lục Khải Chính nhấn mạnh lần nữa.

“Anh nghĩ nhiều rồi!” Nhan Tịch vội vàng hét lên phản bác, cô rống lớn như vậy trong lòng cũng đang run rẩy.

“Thái độ em như vậy là sao?” Lục Khải Chính nghe thấy giọng nói của Nhan Tịch có chút không bình tĩnh, tức giận hỏi, trong lòng có chút bi thương, sao cô lại không ân cần hỏi han anh như trước kia nữa?

“Không có gì! Không còn sớm nữa, em muốn nghỉ ngơi.” Nhan Tịch lạnh nhạt nói, không muốn nói thêm câu gì với anh nữa, sợ lại làm anh tổn thương! Tổn thương anh một phần, cũng là làm tổn thương cô một phần.

Ai ngờ, Lục Khải Chính lại cúp luôn điện thoại, Nhan Tịch nghe thấy từng tiếng “tút tut”, trong lòng luống cuống. Cô làm anh tổn thương rồi sao? Cô thừa nhận, sau khi biết tin tức của ông cụ, cô không hề chủ động gọi cho anh một cú điện thoại nào, cũng không còn ân cần hỏi han anh nữa.

“Oe oe.” Cảm giác buồn nôn xông tới, Nhan Tịch vội vàng bịt miệng, dưới ánh mắt kinh ngạc của đồng nghiệp, chạy vội vào toilet.

Sao đột nhiên cô lại buồn nôn thế này? Nhan Tịch cau mày, nhìn khuôn mặt vì nôn mửa mà đỏ bừng của mình trong gương, trong lòng chợt kinh hoàng, cảm giác này giống như.... Trong đầu thâm tính toán kinh nguyệt của mình, hình như từ sau lần đó cô không có nữa, đã chậm 1 tuần rồi.

Nhan Tịch từ toilet ra ngoài, nhìn thấy Kha Thần, anh quan tâm hỏi cô, “Không khỏe à?” Anh nhàn nhạt hỏi, đưa cho cô một chiếc khăn tay. Nhan Tịch gật đầu nhận lấy, “Không sao, chỉ là dạ dày có chút không thoải mái thôi.”

“Không thoải mái thì xin nghỉ đi khám bệnh đi, tôi không phải là Chu Bái Bì (**).” Kha Thần cười giỡn nói với cô, Nhan Tịch cười cười, “Ngài là người như thế nào, mọi người chúng tôi đều rõ!”

(**) Chu Bái Bì là ác bá địa chủ dưới ngòi bút của “tác giả nổi tiếng” lão tiên sinh Cao Ngọc Bảo (xuất phát từ tác phẩm ‘Tiếng gà gáy lúc nửa đêm’), nhân vật nam chính phản diện nổi tiếng, tên thật là Chu Xuân Phú, địa chủ khu Đông Bắc Liêu Nam. Chu Bái Bì vì để đám người làm làm nhiều nghỉ ít, nửa đêm canh ba học tiếng gà gáy để bắt mọi người dậy làm việc (Trong văn bản kế ước bán thân quy định rõ ràng: gà gáy phải dậy làm việc), bởi vì trước đây không có đồng hồ hoặc công cụ tính thời gian, đám người làm rời giường từ khi gà gáy làm việc cho đến khi mặt trời lặn mới kết thúc công việc, Chu Bái Bì gáy lúc nửa đêm, làm cho những người làm này phải rời giường trước thời gian vì hấn làm việc một nắng hai sương. Đám người làm hận chết tên Chu Bái Bì này, cuối cùng không thể nhịn được nữa, một người làm tên Tiểu Bảo đã bày kế giáo huấn Chu Bái Bì một trận.

Tiểu Bảo vì hiểu rõ việc này, một đêm, cậu một mình trốn sau xe ngựa quan sát động tĩnh bên trong nội viện, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Chu Bái Bì lặng lẽ đi vào chuồng gà, rướn cổ lên học tiếng gà gáy, sau đó lại dùng gậy chọc chuồng gà, cho đến khi gà trống đều kêu lên, hấn ta mới rời đi.

Tiểu Bảo chứng kiến tình huống này bèn nói cho đám người làm, mọi người vô cùng tức giận. Buổi sáng sớm ngày hôm sau, Chu Bái Bì đến xem, thấy đám người làm đều đang ngủ, hấn giờ gậy lên vừa đánh vừa mắng, đám người làm không cam lòng chịu áp bách, bọn họ suy nghĩ cách để đối phó với Chu Bái Bì cùng đêm hôm đó, đang lúc Chu Bái Bì gáy trước chuồng gà, Tiểu Bảo núp ở trong bóng tối, quát lên: “Bắt trộm!”. Sớm đã chuẩn bị tốt, đám người làm nhao nhao chạy tới, đánh Chu Bái Bì một trận tơi bời. Vợ hấn ta nghe tiếng chạy tới, thấy người bị đánh là lão gia, mọi người lúc này mới dừng tay, cũng cố ý biểu hiện ra kinh ngạc, Vợ hấn không thể làm gì khác hơn là dìu Chu Bái Bì chặt vật trở lại trong phòng, đám người làm đều cao hứng cười rộ lên. (Đây là ta tìm trên mạng và dịch từ tiếng trung sang nên có gì sai sót mong mọi người thông cảm nha)

Kha Thần cười cười, rời đi, ngay ngày hôm ấy sau khi tan ca Nhan Tịch liền đi đến hiệu thuốc mua que thử thai, len lén lút lút không cho đám để cho em trai mình biết, kiểm tra nước tiểu.

Hai vạch đỏ! Giống như lần đầu tiên ấy! Nhan Tịch cười chua xót, tại sao lần nào con cô cũng đến trong lúc không được mong đợi? Cô ngồi trên bồn cầu, ôm đầu, khổ sở không biết nên làm gì.

Đứng lên, sờ lên bụng mình, tính toán, có lẽ được hơn một tháng rồi.

Nằm trên giường, lại nhớ đến đứa con đầu tiên kia, trong lòng lại chua xót. Cho dù có chuyện gì đi nữa, đứa bé này nhất định cô sẽ sinh ra bình an, lần này, dù cô phải liều mạng cũng phải giữ được.

Ngày hôm sau, cô đến bệnh viện kiểm tra lại, đứa bé rất khỏe mạnh, nhưng thân thể cô lại hơi yếu, hơn nữa vì cô từng bị sảy thai nên tử cung khá mỏng, cái thai này phải giữ gìn cẩn thận. Nhan Tịch mờ mịt đi ra khỏi bệnh viện, trong lòng không biết là nên mừng, hay lo.

Chốc lát sau, cô cầm điện thoại di động, không nhin được định gọi điện thoại báo cho Lục Khải Chính, rồi lại ngập ngừng.

Nhan Tịch! Không phải mày muốn rời xa anh ấy sao? Còn nói cho anh ấy biết làm gì nữa? Cô đi trên đường lớn, lòng chua xót nghĩ.

Từ sau buổi tối kết thúc cuộc gọi trong không vui kia, suốt một tuần sau đó, Lục Khải Chính không gọi điện thoại cho cô nữa, Nhan Tịch bắt đầu nôn nghén dữ dội, chuyện mang thai, cô giấu tất cả mọi người. Cũng may em trai bị điều đi làm việc ở khu khác, cũng ở lại ký túc xá bên đó, nếu không nhất định sẽ bị nó phát hiện ra mất.

Ở công ty, đồng nghiệp phát hiện bí mật của cô, họ nhao nhao phỏng đoán đứa bé là của Kha Thần .

“Cần tôi giúp gì không? Tôi thấy cô nên nghỉ phép ở nhà nghỉ ngơi đi.” Kha Thần quan tâm hỏi cô, nhìn Kha Thần, Nhan Tịch hết sức cảm kích, nhưng vẫn lắc đầu.

“Không cần, tôi không muốn để cho quá nhiều người biết chuyện tôi mang thai!” Nhan Tịch cười nói, cảm giác buồn nôn lại xông lên, cô bùm miệng, chạy ra ngoài cửa. Kha Thần nhìn dáng vẻ vội vã của cô, khẽ lắc đầu một cái....

Đêm khuya, trong phòng làm việc Lục Khải Chính nhìn điện thoại di động, trong số các cuộc gọi nhỡ, không có cái nào là số của cô, ngược lại oanh oanh yển yển lại không ít! Lục Khải Chính cười chua xót, không nhận được mà vẫn hạ mình gọi điện thoại cho cô.

“Oe.” Nhan Tịch nôn mửa khó chịu chỉ toàn nước chua, cảm giác dịch mật cũng chảy ra, cô khổ sở rơi nước mắt, tủi thân mà không thể nói ra, nhìn mình trong gương, sắc mặt đỏ lên, mặt đầy nước mắt.

Súc miệng, trở lại phòng ngủ, nghe thấy điện thoại di động đang reo vang, nhìn màn hình điện thoại, là Lục Khải Chính gọi tới, lòng cô chua xót, cũng càng tủi thân hơn, không nhận được muốn bắt máy, nói cho anh biết, cô đang mang thai đứa con thứ hai của bọn họ! Nhưng rốt cuộc lại cứng đờ đứng tại chỗ, không dám đi lại nhận điện thoại!

Nhận thôi!

Lục Khải Chính ảo não nghe tiếng từng tiếng tút tút trong điện thoại, trong lòng không có cảm giác gì, một tuần lễ anh không tìm cô, cô cũng không tìm anh sao? Chẳng lẽ cô không biết nếu cứ như vậy tình cảm hai người sẽ dần phai nhạt đi sao?

Cũng may, đúng tiếng tút cuối cùng, điện thoại được kết nối, trái tim phiền muộn của Lục Khải Chính cũng lập tức như được giải tỏa, “Sao bây giờ mới bắt máy?” Anh bất mãn quát.

300. Chương 300: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 33: Em Chính Là Như Vậy

Nghe được giọng nói trầm thấp mà giàu từ tính một tuần lễ không nghe thấy, tim Nhan Tịch đập nhanh, cô vẫn rất yêu anh, thậm chí còn càng sâu đậm hơn so với trước kia, cũng vô cùng nhớ anh. Nghe được giọng nói của anh, bao nhiêu tủi thân, uất ức trong lòng liền hóa thành nước mắt, muốn thổ lộ, nhưng vẫn phải cố hết sức dằn lòng xuống.

Giọng nói của anh mang theo tức giận khiến Nhan Tịch có chút không hiểu, không phải suốt một tuần này anh cũng không chủ động gọi điện thoại cho cô sao?

“Vừa rồi đang tắm...” Lạnh nhạt trả lời, cô nói dối, mới vừa nôn đến khó chịu, cảm giác dạ dày vì bị đói mà trống rỗng, hơi đói, lại không dám ăn.

Nghe nói cô tắm, Lục Khải Chính thở phào một cái, tưởng rằng cô cố ý không nhận, anh mệt mỏi dựa lưng vào ghế da, tháo lỏng cổ áo sơ mi ra một chút, dạo gần đây anh vô cùng lại không nhận được một câu quan tâm nào của cô, “Sao không gọi điện thoại cho anh? Trước đây đã đồng ý anh rồi mà?” Lục Khải Chính

tức tối chất vấn, giờ phút này, nếu như có cô ở bên cạnh, anh nhất định vọt vào trong cơ thể cô, hung hăng yêu cầu!

Anh chất vấn khiến trái tim Nhan Tịch chợt căng thẳng, cũng chưa xót, “Anh không gọi cho em, sao em lại phải chủ động gọi cho anh?” Nhan Tịch cố làm ra vẻ lạnh lùng nói, cảm giác buồn nôn lại xông lên khiến cô thiếu chút nữa ói ra ngoài, nín thở nhin lại.

“Nhan Tịch!” Lời nói của Nhan Tịch làm Lục Khải Chính buồn bực, “Anh ở Thủ Đô ngày đêm bận rộn là vì cái gì? Còn em thì sao? Cứ coi như lần trước là anh tức giận cúp điện thoại trước đi, nhưng em là người yêu của anh, không phải em nên chủ động gọi điện thoại cho anh, quan tâm anh một chút sao? Nhan Tịch! Trong lòng của em có phải con mẹ nó sẽ không có vị trí của anh không?” Lục Khải Chính càng nói càng tức, cuối cùng không lựa lời mà rống lên nói, còn văng tục.

Nhan Tịch nghe lời nói chói tai của anh, nắm chặt điện thoại di động, lời của anh khiến cô vô cùng đau lòng lại không biết phải làm thế nào, “Lục Khải Chính! Chú ý thái độ của anh!” Nhan Tịch lạnh lùng nói, nhưng cô cũng biết được hẳn là trong lòng Lục Khải Chính bây giờ vô cùng bực tức, mới có thể mất khống chế, nóng nảy rống lên như vậy.

“Thái độ của anh thì sao? Vậy thái độ của em thì thế nào?” Lục Khải Chính nghe lời nói lạnh lùng của Nhan Tịch, trong lòng càng giận dữ hơn, lại gào lên nói.

“Em chính là như vậy! Lục Khải Chính! Về sau anh đừng gọi điện thoại cho em nữa!” Nhan Tịch cố hết sức rống lên, gào xon liền dứt khoát cúp điện thoại, sau khi cúp điện thoại, cô thở hổn hển, toàn thân run rẩy.

“Oe.” Cảm giác buồn nôn lại xông lên, cô bụm miệng vội vã chạy vọt ra khỏi phòng ngủ.

Lục Khải Chính kinh ngạc nhìn chằm chằm điện thoại di động, trong đầu nhớ lại những lời cô vừa nói, trong lòng tức giận vô cùng! Chẳng lẽ cô đã thay lòng? Anh nghĩ ngợi lung tung, gục xuống bàn, chợt cảm thấy mệt mỏi không còn chút sức lực nào...

Sau khi lại nôn ra lần nữa, Nhan Tịch nhìn bản thân trong gương, cả khuôn mặt đỏ ửng, tóc tai tán loạn, không khỏi cười khổ, rốt cuộc cô phải làm thế nào mới được đây?

Anh dường như có lẽ đã bắt đầu chán cô rồi, trong đầu lại không khỏi nghĩ tới những lời ông cụ Lục viết trong thư, Nhan Tịch hít sâu một hơi, không muốn khiến bản thân ngọt ngào thêm nữa. Một tay đặt lên bụng mình, nếu như anh đủ quan tâm cô, nhất định sẽ phát hiện cô đã mang thai ...

Mấy ngày sau, Nhan Tịch vì nôn nghén quá nhiều, sợ ảnh hưởng đến hiệu suất công việc, liền xin nghỉ ở nhà nghỉ ngơi. May mắn là người nhà vẫn không hề biết chuyện cô mang thai, nếu không cô thật không biết nên làm cái gì mới phải, cũng không biết phải giấu giếm bao lâu nữa.

Tháng mười hai sắp đến, trên khắp cả nước bắt đầu có tuyết rơi, Lạc Thành cũng như vậy, thời tiết đột ngột chuyển lạnh, lạnh đến không có người nào muốn ra khỏi cửa. Những ngày này cô đều ngồi ở trên giường, mở thảm điện ra, gõ chữ sống qua ngày.

Sau cuộc điện thoại thứ hai kết thúc không vui vẻ ấy, Lục Khải Chính không có gọi cho cô một cuộc điện thoại nào nữa, cô cũng không gọi lại cho anh. Cảm giác bọn họ chính là đang nghiệm chứng một chuyện hiện thực, tình cảm, theo thời gian trôi đi, sẽ dần dần trở nên phai nhạt....

Hôm nay em trai Nhan Húc Dương của cô sẽ về nhà. Chín giờ sáng, Nhan Tịch ra khỏi nhà mua thức ăn. Bên ngoài tuyết đang rơi, lễ Giáng Sinh sắp tới gần, khắp nơi đều có thể thấy được những đồ trang trí của lễ Giáng Sinh, ngày hai mươi bốn tháng mười hai làm cô nhớ tới ngày mười bốn tháng hai, ngày Valentine.

Thì ra là, cô và Lục Khải Chính đã biết nhau được hai năm rồi.

Hai năm trước, ngày mười bốn tháng hai, vì vừa đi vừa ôm máy tính cô va vào anh, máy tính của cô rơi vào trong suối phun nước.... Những cảnh ấy vẫn rõ ràng như mới hôm qua. Hai năm ngắn ngủi này đã xảy ra rất nhiều chuyện, làm cho thế giới của cô vốn là vô cùng bình lặng đã không còn bình lặng nữa.

Nhìn lên bầu trời mênh mông toàn một màu xám xịt, cô cười khổ, tâm tình cũng phiền muộn. Cô và anh có thể giống như bà ngoại và ông cụ Lục không?... Thật ra thì, giống như bọn họ cũng rất tốt....

Nhắm mắt theo đuôi đi tới chợ bán thức ăn, mua rau và thịt tươi, nhìn những đôi tình nhân cùng nhau mua thức ăn cô lại nhớ tới cảnh Lục Khải Chính theo cô đi mua thức ăn, cùng đi chợ với anh, cô thực sự rất hạnh phúc.

“Sao lâu rồi không thấy anh Lục?” Lúc ăn cơm, Nhan Húc Dương nhìn về phía gian phòng của Lục Khải Chính, hỏi Nhan Tịch. Nhan Tịch bình tĩnh cười nói, “Em nhớ anh ấy à?” Cô đùa giỡn hỏi.

“Đừng giả bộ ngờ ngẩn để lừa em! Chuyện của chị và anh ấy định thế nào? Sắp sang năm mới rồi, không gạt được mẹ nữa đâu, chị mà về nhất định mẹ sẽ bắt chị đi xem mắt đó!” Nhan Húc Dương trầm giọng nói, giọng nói kia giống như cậu là anh trai vậy.

“Oe.” Nhan Tịch vừa định mở miệng, cảm giác buồn nôn lại bất ngờ xông lên, cô che miệng, vội chạy đi. Nhan Húc Dương nhíu mày, nhìn bóng lưng cô, sau đó đặt đĩa xuống, đi về phía toilet.

Ở cửa toilet, thấy cô đang ghé vào trong chậu rửa mặt, không ngừng nôn mửa, cậu không còn là đứa bé, nhìn cảnh này liền hiểu ra được....

“A.” Lúc Nhan Tịch ngẩng đầu lên thì nhìn thấy em trai trong gương, hốt hoảng kêu thành tiếng, Nhan Húc Dương đến gần, cầm lồng khăn đưa cho cô.

“Có thể chị tham ăn nên bị đầy bụng.” Nhan Tịch thì thào nói, em trai cô không nói lời nào, chỉ lắc đầu một cái.

Lúc cô đang định bước ra khỏi toilet thì Nhan Húc Dương đột ngột mở miệng hỏi: “Anh ấy vẫn chưa biết à?”

Sống lưng Nhan Tịch cứng đờ, không ngờ em trai cô đoán ra được, “Em giúp chị giấu mẹ nhé! Không thể để mẹ biết được.” Nhan Tịch kích động nói, sắc mặt đỏ ửng. Mẹ cô là một người phụ nữ tuân thủ nghiêm ngặt chuẩn mực đạo đức, tư tưởng bảo thủ, sẽ không nào chấp nhận được chuyện con gái chưa cưới đã mang thai.

Nhan Húc Dương nhíu mày nhìn cô, “Có thể giấu được một ngày, nhưng không thể giấu được ba tháng! Chị nên thương lượng với anh xem làm thế nào đi? Hay là hai người đã chia tay rồi?” Nhan Húc Dương lại hỏi, cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Không có! Anh ấy trở lại Thủ Đô công tác! Em cứ giúp chị giấu mẹ trước đã! Nếu mẹ biết tức đến đổ bệnh thì làm thế nào?” Nhan Tịch nói với em trai, lúc này cô cảm thấy rất bất lực.

“Em sẽ giấu giúp chị! Đừng lo lắng.” Nhan Húc Dương nhìn cô, trấn an, sao cậu có thể không biết trong lòng chị mình nghĩ gì được.

Sau khi Nhan Tịch cơm nước xong, skype vang lên, chẳng lẽ là Úc Tử Duyệt? Gần đây sợ Úc Tử Duyệt phát hiện cô có điểm khác thường nên Nhan Tịch rất ít nói chuyện phiếm với cô. Thoát ra khỏi chương trình bảo vệ của màn ảnh máy vi tính, khuôn mặt của Úc Tử Duyệt và Tiểu Đằng Đằng liền đập ngay vào mắt.

Nhìn mặt của thằng bé, tâm tình Nhan Tịch tốt lên rất nhiều, khóe miệng không tự chủ mà cong lên, “Đằng Đằng!” Nhan Tịch mở miệng, nhìn Tiểu Đằng Đằng trên màn hình, giơ tay lên gọi.

“Đằng Đằng, mau nhìn kia, kia là ai?” Úc Tử Duyệt chỉ vào Nhan Tịch, hỏi Tiểu Đằng Đằng.

Tiểu Đằng Đằng nhìn chằm chằm khuôn mặt của Nhan Tịch, ngây ngốc mà nhìn, đứa bé chưa tới năm tháng tuổi sao có thể nói chuyện được.

“Chị Nhan, chị thật nhẫn tâm! Bọn em không chủ động tìm chị, chị cũng không chủ động tìm bọn em! Ai nha, sắc mặt của chị sao lại khó coi như vậy?” Sau khi bảo Tiểu Đằng Đằng chào hỏi cô xong, Úc Tử Duyệt đặt Tiểu Đằng Đằng xuống, nghiêm túc nói với Nhan Tịch.

“Duyệt Duyệt, em đặt Tiểu Đằng Đằng sang chỗ khác làm gì? Chị còn chưa nói chuyện với nó mà.”

“Chớ đổi chủ đề! Em hỏi chị, chị và lão Lục rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Gần đây Thủ Đô xảy ra chuyện, cô đều biết cả, chuyện của Lục Khải Chính, cô cũng biết, Úc Tử Duyệt còn nghe được một tin tức xôn xao truyền đi, nói là, Lục Khải Chính sẽ đính hôn với thiên kim của một Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia nào đó.

Lời của Úc Tử Duyệt khiến tim Nhan Tịch run rẩy, “Chị và anh ấy vẫn tốt mà.” Nhan Tịch cười nói.

“Chị đừng gạt em, có tin đồn nói Lục Khải Chính sắp đính hôn với người phụ nữ khác kìa!” Úc Tử Duyệt tức giận rống lên, vừa nói ra khỏi miệng, nhìn sắc mặt trắng bệch của Nhan Tịch liền hối hận.

Anh sắp đính hôn với người phụ nữ khác?

Đầu óc Nhan Tịch trở nên mờ mịt, không thể tin cũng không tin, cô cảm thấy Lục Khải Chính sẽ không làm như vậy đâu, “Tin đồn thôi, không phải sự thật đâu!” Nhan Tịch cứng ngắc nói, trong lòng không biết có cảm xúc gì. Chẳng lẽ, lời tiên đoán của ông cụ Lục là chính xác sao?

“Ừ, em cũng hi vọng chỉ là tin đồn, bất luận xảy ra chuyện gì, chị và Lão Lục nhất định phải đồng lòng nha.” Úc Tử Duyệt lại khuyên nhủ Nhan Tịch.

“Chị biết rồi. Không còn sớm nữa, chị buồn ngủ quá.” Nhan Tịch ngáp một cái, cố nén cảm giác buồn nôn đang dâng lên, nói.

Sau khi tán gẫu với Úc Tử Duyệt, cô thật sự không nhận được mà chưa xót trong lòng, lên mạng tra tài liệu, muốn chứng thực xem tin đồn Úc Tử Duyệt nói rốt cuộc có chính xác hay không.

Tin tức không nhiều lắm, cô chỉ biết công ty của nhà họ Lục sắp ra mắt thị trường, gần đây có hợp tác với một Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia, trong đó có tấm hình Lục Khải Chính chụp chung với thiên kim của tập đoàn kia, có bài báo nói vụ vợ bọn họ có thể sẽ kết thân.

Bởi vì chỉ có như vậy, nhà họ Lục mới có thể củng cố được thế lực hiện tại.

Không đâu, Lục Khải Chính không phải người như vậy, anh rất khinh thường những việc làm thế này! Sẽ không giống như ông cụ Lục nói đâu! Nhan Tịch tắt máy vi tính, trong lòng không ngừng tự khuyên nhủ mình. Nằm trên giường, một tay đặt lên bụng, một tay cầm điện thoại di động, nhìn số của anh, muốn gọi, lại cố hết sức kiềm chế mình!

Đêm khuya, Lục Khải Chính trở về sau buổi xã giao, đẩy cánh cổng chạm trở làm bằng đồng ra, nhìn căn phòng vắng lặng, trong lòng vô cùng cô đơn, cởi áo vest ra, tháo cà vạt, anh mệt mỏi ngồi xuống ghế sa lon, tựa người vào thành ghế.

Một tay lấy điện thoại di động ra, mở lời nhắn trong hộp thư ra, nghe từng tin nhắn bên trong.

“Cậu chủ Lục, chúng tôi phát hiện tiểu thư Nhan Tịch đã mang thai!” Nghe vài lời nhắn không quan trọng, Lục Khải Chính đang định tắt điện thoại di động đi thì lời nhắn kia chợt vang lên, toàn thân Lục Khải Chính trong nháy mắt cứng ngắc, ngay cả hô hấp cũng ngưng trệ.

Cô đã mang thai!

Sau khi hoàn hồn, Lục Khải Chính vội cầm điện thoại di động lên, gọi cho cô. Cô mang thai từ lúc nào? Tại sao đến bây giờ anh mới biết? Lục Khải Chính trong lòng nghi vấn!

301. Chương 301: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 34: Anh Nổi Giận

Gọi điện thoại xác minh rõ ràng mọi chuyện, xác định Nhan Tịch đúng là đã mang thai hơn một tháng, để điện thoại xuống, Lục Khải Chính không biết là nên mừng rỡ, hay là tức giận! Tại sao cô không nói cho anh? Mang thai hơn một tháng, gần hai tháng rồi, tại sao cô lại không nói cho anh biết?

Giờ phút này, cảm xúc của Lục Khải Chính vô cùng phức tạp! Buồn bực lại kích động! Nhưng nhiều hơn vẫn là tức giận, tức giận cô không nói cho anh biết, tức giận vì trong lòng cô không có anh! Càng giận cô

mấy ngày qua đối xử lạnh lùng với anh! Chẳng lẽ cô không biết anh ở Thủ Đô bận rộn thế nào, hàng ngày phải đối mặt với bao nhiêu áp lực sao?

Nghĩ vậy, trong lòng Lục Khải Chính càng thêm oán giận Nhan Tịch.

Dần sự kích động muốn gọi điện thoại cho cô xuống, anh bỏ điện thoại di động lại, đi vào phòng tắm. Nhan Tịch cầm điện thoại di động cả đêm, cả đêm không hề chớp mắt.

Thời gian lại từng ngày trôi qua, Tết Nguyên Đán sắp đến, Lục Khải Chính cũng sắp phục chức rồi. Mấy ngày nay, tin tức về anh và thiên kim Mục thị kết thân lại bị truyền đi xôn xao, công ty nhà họ Lục cũng thuận lợi ra mắt thị trường, cứ như vậy, thế lực của nhà họ Lục lại thêm vững chắc.

Nhan Tịch đọc báo mỗi ngày, nhìn những bức hình Lục Khải Chính chụp chung với người tên Mục Tuyết Nhi, trái tim từng chút từng chút trầm xuống. Cô nghĩ, Lục Khải Chính hẳn đã biết chuyện cô mang thai, còn nếu như anh vẫn chưa biết chứng tỏ anh thật sự không quan tâm tới cô.

Suy nghĩ kỹ một chút khả năng đầu vẫn lớn hơn, nhưng nếu là như vậy, biết cô mang thai tại sao anh vẫn không liên lạc với cô?

Lục Khải Chính bước vào ngôi nhà đã nhiều ngày anh không về, mới vừa vào cửa, đã thấy ba anh đang ngồi trong phòng khách uống trà, mẹ anh, bà Chu Tú Lan cũng ở đây, thấy anh về, Chu Tú Lan cười cứng ngắc, “Khải Chính, con định lúc nào sẽ phục chức?” Chu Tú Lan lộ ra nụ cười dịu dàng hiếm có, tiến lại gần anh hỏi.

Lục Khải Chính hiểu, lần này anh giúp nhà họ Lục thoát khỏi khó khăn, làm ẹ anh rất hài lòng, hơn nữa, chủ của công ty đó cũng chính là bà, mặt khác thấy anh và Mục Tuyết Nhi thân nhau bà cũng càng hài lòng hơn.

“Sau Tết Nguyên Đán.” Lục Khải Chính lạnh nhạt nói, trong lòng không chút vui sướng nào, ngồi xuống ghế sofa.

“Thành công rồi! Công ty sau này sẽ giao cho David xử lý, con an tâm đi làm đi! Bây giờ là Cục phó, không nên quá liều lĩnh, cơ trí một chút!” Chu Tú Lan ngồi xuống bên cạnh, nhìn con trai đang dựa người lên ghế sofa phía đối diện nhu nhu sống mũi, bà nói.

Lục Khải Chính từ chối cho ý kiến, không thềm để ý đến bà. Từ nhỏ đến lớn, một mình anh tự do quen rồi, bọn họ không trói buộc được anh!

Ông Lục này giờ không nói gì, Chu Tú Lan muốn hỏi chuyện của Lục Khải Chính và Mục Tuyết Nhi nên không ngừng nháy mắt với ông, muốn ông nói một câu.

Lục Khải Chính há có thể không nhận ra được tâm tư của phu nhân Chu, “Sao thế? Chuyện này giải quyết xong rồi liền muốn thúc dục hôn sự của tôi hả?” Lục Khải Chính giễu cợt mở miệng, rút một điều thuốc ra, đốt, hai chân bắt chéo, híp mắt liếc nhìn người mẹ lòng tham không đáy ngồi đối diện!

“Lục Khải Chính, con.... con có thái độ gì vậy?” Chu Tú Lan nghĩ thầm, đứa con trai này và bà chính là khắc tinh, từ nhỏ đến lớn nó chưa từng nghe lời bà một câu!

“Mẹ tôi ơi, bà thấy tốt thì đi mà lấy! Chuyện tôi nên làm giúp nhà họ Lục, tôi cũng đã làm rồi! Thế lực của nhà họ Lục được củng cố vững chắc rồi! Cho dù không kết thân với nhà họ Mục, cũng sẽ không có người nào dám khinh thường nữa.” Lục Khải Chính trừng mắt nhìn Chu Tú Lan, gần từng câu từng chữ, cứng rắn nói.

“Ý của mày là mày muốn lấy con Nhan Tịch kia? Vậy gần đây con và Mục Tuyết Nhi thân thiết như vậy là vì cái gì?” Chu Tú Lan Lặng lớn tiếng hỏi lại, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

“Tôi vẫn luôn muốn kết hôn với Nhan Tịch đấy! Mục Tuyết Nhi chỉ là để tung hỏa mù thôi.” Lục Khải Chính lạnh lùng nói, đứng lên, “Không cần biết các người có đồng ý hay không, lần này, tôi nhất định sẽ cưới Nhan Tịch!”

“Lục Khải Chính! Sao mày lại cứng đầu như vậy? Cho dù chúng ta đồng ý, các cô chú của mày có đồng ý không? Ông nội đã mất có đồng ý không?” Chu Tú Lan hỏi liên tiếp.

“Ai dám không đồng ý, cứ thử xem!” Lục Khải Chính lườm Chu Tú Lan, tức giận nói. Anh nói được làm được, “Bức tôi nóng nảy lên, khiến cho nhà họ Lục suy tàn tôi cũng có thể làm đấy! Không tin, các người cứ thử làm đi, cùng lắm thì cá chết lưới rách!” Đi ra cửa, Lục Khải Chính quay đầu, bổ sung.

Bộ dạng tàn nhẫn đó của anh khiến Chu Tú Lan không khỏi run sợ.

“Được rồi! Bà an phận một chút cho tôi! Tính tình A Chính rất cứng rắn, bà cũng không phải không biết, chớ làm cho con ruột không chịu nhận mẹ!” Sau khi Lục Khải Chính rời đi, ông Lục Vinh Trác mới mở miệng nói.

“Tôi...tôi không phải là vì muốn tốt cho nó sao? Ông cũng không biết Nhan Tịch kia như thế nào đâu! Nếu lai lịch của cô ta bị lộ...”

“Bà đang nói cái gì vậy? Lai lịch thế nào?” Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Chu Tú Lan, Lục Vinh Trác đứng lên, chất vấn. Về mặt Chu Tú Lan trở nên kinh hoảng, “Vì... Nhan Tịch đó cũng chỉ là một cô gái nông thôn không có gia thế không có bối cảnh...” Chu Tú Lan vội vàng lùi ra một lý do, nói.

“Sợ rằng không chỉ đơn giản như vậy?” Lục Vinh Trác nhìn bà chằm chằm, trầm giọng hỏi, sống lưng Chu Tú Lan toát mồ hôi lạnh, “Có gì phức tạp đâu chứ, một cô gái nông thôn không thể xứng với A Chính được! Không nói nữa, tôi đi thăm mỹ viện đây.” Chu Tú Lan cố tỏ ra bình tĩnh, nói xong, vội vàng rời đi.

Ông Lục nhướng mày, mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Cuối tháng mười hai, tuyết rơi trắng xóa cả thành phố, Nhan Tịch mặc áo khoác thật dày, mang giày chống trượt, đi về phía ngân hàng, rút tiền, lại đến cục bưu chính, gửi một khoản tiền về nhà.

“Mẹ, lần này trả hết chưa ạ? ” Vừa đi đường, cô vừa hỏi mẹ, khoe miệng giương lên nụ cười nhẹ nhõm, cuối cùng đã trả hết nợ rồi, trong lòng cô cũng thở phào.

“Vẫn còn dư, mẹ định đưa phần dư này cho cậu con.” Phía bên kia điện thoại, mẹ cô khàn giọng nói, Nhan Tịch nhíu mày, “Cậu bệnh thế nào ạ?” Nhắc tới cậu, trong đầu cô không khỏi hiện lên hình ảnh của ông cụ Lục, Nhan Tịch lại buồn bực trong lòng.

“Vẫn như bình thường thôi, con dâu lại chẳng thèm quan tâm đến, ba ngày hai bữa lại ồn ào cãi vã!” Bà Nhan lại nói.

“Dứt khoát ly hôn với anh họ đi cho xong!” Nhan Tịch nhớ tới dáng vẻ cổ tình gây sự của chị dâu đó, tức giận nói.

“Ly hôn, còn đứa bé thì làm sao? Tịch à, những chuyện này con chớ xía vào, coi như không nghe thấy. Trời lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo vào, không nên ăn uống quá tiết kiệm! Mẹ xin lỗi con.” Bà Nhan chưa xốt nói, Nhan Tịch nghe lời nói của mẹ mình, trong lòng cũng không khỏi chua xót, cổ họng nghẹn ngào, nhìn lên bầu trời mênh mông, tay không tự chủ sờ bụng, rất muốn nói cho bà biết, cô đang mang thai, không biết nên làm gì bây giờ, nhưng cuối cùng vẫn là không nói lên lời.

“Mẹ! Nói những lời nhảm nhí này làm gì! Con sống rất tốt, không tin hãy hỏi em con xem!” Nhan Tịch lớn tiếng nói, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, trước sau đều như thế.

Bà Nhan thở dài, không nói thêm gì nữa, hai mẹ con cúp điện thoại. Một mình Nhan Tịch đi trên đường, nhìn tuyết vẫn không ngừng rơi xuống, trong lòng lạnh lẽo vô cùng, việc vui mừng duy nhất trong lòng cô chính là giúp mẹ trả nợ, trong đầu lại không khỏi nhớ đến khuôn mặt của ba, lòng chua xót.

Con muốn dưỡng mà cha mẹ không thể chờ....

Hít mũi một cái, kiềm chế chua xót trong lòng.

Lục Khải Chính đứng ở ngã tư đường, nhìn cô đi xa xa phía bên trái, toàn thân mặc chiếc áo lông ca-rô đen xám, cổ quần khăn quàng màu đen, chân đi giày chống trượt thẫm màu, ánh mắt dõi xuống nhìn bụng của cô, vẫn chưa nhìn ra được cô mang bầu.

Cô dường như không hề phát hiện ra anh, Lục Khải Chính một thân màu đen cứ đứng như vậy nhìn cô từng bước đi gần về phía mình. Anh biết, ngày ấy cô rời đi, mẹ anh đã tới tìm cô, cũng biết luật sư của ông nội cũng từng tìm cô.

Anh nghĩ, nhất định là cô bị uy hiếp nên mới cố ý xa cách anh như vậy!

Nhận thức như vậy, khiến anh không chịu nổi, trong lòng càng tức, càng oán giận cô hơn! Trong lòng cô, anh rốt cuộc có phải là một người đàn ông để cô có thể dựa vào hay không? !

Nhan Tịch nghiêng về phía trước, chỗ ngã tư đường một bóng dáng màu đen hấp dẫn tầm mắt, trong lòng chợt rung động, con người nhìn anh, một cổ ghen tuông xông lên, cô dừng chân, Lục Khải Chính cũng ở đây nhìn cô, trong miệng còn ngâm điều thuốc.

Lục Khải Chính thấy cô phát hiện ra mình, anh đi tới thùng rác bên cạnh, vứt bỏ thuốc, đi về phía cô.

Nhan Tịch thấy anh đi tới, tim không ngừng được mà run rẩy, rung động. Nghĩ thầm, nói không chừng anh vẫn còn chưa biết cô mang thai....

Trong lòng cô vô cùng phức tạp, đủ loại cảm xúc dâng trào. Lục Khải Chính còn chưa đi đến cạnh cô, mùi thuốc lá nhàn nhạt đã xông vào mũi, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của anh, cảm thấy có chút xa lạ. Lục Khải Chính rốt cuộc cũng đến gần, nhìn cô một cái, sau đó, túm lấy ống tay áo của cô, kéo cô đi về phía chung cư.

Nhan Tịch run sợ, anh bước rất lớn, làm cô không nhận được mà xoa bụng, “Anh buông ra!” Sợ đứa bé bị động, Nhan Tịch tức giận quát. Lục Khải Chính mặc kệ cô, kéo cô đi thẳng về phía trước. Nhan Tịch sợ khiến người đi đường để ý, không dám kêu nữa, bước chân nhanh hơn, đuổi theo anh.

Dọc theo đường đi, cô không ngừng lo lắng cho đứa bé, không có cách nào hiểu được thái độ bây giờ của anh đối với cô là như thế nào!

Toàn thân Lục Khải Chính tản ra một cảm giác vô cùng lạnh lẽo, anh kéo cô, đi thẳng tới chung cư, lúc lên lầu, Nhan Tịch rốt cuộc cũng ra sức hắt cánh tay của anh ra, “Tự em có thể đi được!” Cô tức giận rống lên nói, một tay ôm chặt bụng che chở.

Vẻ mặt của Lục Khải Chính vẫn không chút thay đổi, dẫn đầu đi lên lầu, Nhan Tịch nghĩ thầm, chắc hẳn anh đang tức giận vì đã nhiều ngày như thế mà cô không hề liên lạc với anh.

Anh không có chìa khóa, chờ Nhan Tịch thở hồng hộc leo lên đến nơi, mở cửa, “A.” Cửa vừa mới được mở ra, anh liền đi vào, cũng dùng sức kéo cô vào, Nhan Tịch hoảng sợ, vội che chắn bụng mình, vẻ mặt bất mãn nhìn anh chằm chằm.

“Anh bị thần kinh à?” Nén đau khổ trong lòng, cô quát.

“Mang thai?” Lục Khải Chính giương môi, con mắt sâu thẳm liếc nhìn cô, giấu cợt mở miệng. Nhan Tịch bởi vì lời anh nói mà kinh hãi cũng có chút sững sốt, anh biết rồi sao?

“Mẹ anh lại đi tìm em? Ông nội cũng viết thư cho em?” Lục Khải Chính nhìn cô, lại giấu cợt hỏi, trên mặt nở nụ cười lạnh khiến Nhan Tịch vô cùng kinh hãi, cô vừa định mở miệng, Lục Khải Chính lại nói tiếp.

“Bọn họ uy hiếp em rời khỏi anh, em liền muốn buông tay anh, phải không? Nhan Tịch! Ở trong lòng em, anh con mẹ nó rốt cuộc có quan trọng hay không?” Sắc mặt Lục Khải Chính xanh mét, trừng mắt nhìn cô, rống lớn, gân xanh phập phồng trên trán.

Nhan Tịch không ngờ sau khi anh biết nỗi khổ tâm của cô lại còn có thể hung dữ với cô như vậy, hơn nữa, còn trong khi cô đang mang bầu.....

“Em chỉ biết sự an toàn tính mạng của người thân em là quan trọng nhất.” Nhan Tịch lầm bầm mở miệng, nhìn vào mắt anh nói.

“A.” Lục Khải Chính vùng tay về phía mặt của cô, Nhan Tịch theo bản năng hét lên, có điều cô lại không cảm thấy đau đớn chút nào, cái tát kia cũng không đánh lên mặt của cô. Cái tát kia của Lục Khải Chính cuối cùng cũng không thể rơi xuống!

“Nói cho cùng, em chính là không tin anh! Em không coi anh như là người đàn ông em có thể lệ thuộc vào! Nhan Tịch, anh cho em biết, hiện tại chuyện ở Thủ Đô đã giải quyết xong hết rồi, anh có năng lực cưới em, không ai dám can dự! Nhưng anh con mẹ nó không muốn em! Đứa bé này, em bỏ nó đi!” Lục Khải Chính tàn nhẫn trừng mắt nhìn cô, nói lời tàn nhẫn, từng câu từng chữ sắc bén như lưỡi dao đâm vào trong lòng Nhan Tịch.

Cô ngẩn người, thân thể sắp ngã mà cô kịp thời ổn định trên ghế sa lon.

Chưa từng nghĩ tới, cho dù Lục Khải Chính tức giận hơn nữa, cũng sẽ không nói những lời nhẫn tâm như vậy với cô, cô bị thương nhìn anh, “Tôi cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ gả cho anh. Đứa bé này, tôi sẽ bỏ, anh đi đi! Cút đi!” Trái tim Nhan Tịch lạnh lẽo, bị đông cứng thành khối băng, nhìn anh chằm chằm, rống to.

Lời của cô khiến anh tổn thương lần nữa, anh ngày đêm bận rộn, người ta lại không thèm quan tâm, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ gả cho anh! Lục Khải Chính tức giận như bị lửa đốt, hận không thể tiến lại bóp chết cô! Anh cũng tức giận xông lên phía trước, một tay đẩy cô ngã ra, “A..... anh.....anh làm gì thế?”

“Xoẹt”

Lục Khải Chính nổi giận giống như con sư tử phát điên, sắc mặt xanh mét, dữ tợn, điên cuồng vừa xé rách quần áo của cô, vừa mắng, “Nhan Tịch! Coi như cô có dũng khí! Cô không xứng để tôi như vậy vì cô! Coi như Lục Khải Chính tôi có mắt như mù mới yêu cô điên cuồng như vậy!”

“Lục Khải Chính! Anh buông ra! Đứa bé! Anh sẽ làm bị thương đến nó mất! Anh điên rồi, anh buông tôi ra!” Chưa từng nhìn thấy đáng vẻ giận dữ như vậy của Lục Khải Chính, Nhan Tịch kinh hồn bạt vía quá, đôi tay vùng vẫy loạn xạ.

“Mất rồi thì càng tốt! Không phải là cô muốn rời khỏi tôi sao? Không có đứa bé này, cái gì cũng sẽ không còn nữa! Cô nên vui mừng! Cô là đồ đàn bà ích kỷ!” Lục Khải Chính gào xong, tháo dây lưng ra, tách chân của cô ra.

“A.” Anh trực tiếp tiến vào, khổ sở như tê liệt làm cô thét lên chói tai, hai mắt mở lớn, sững sờ nhìn anh, không ngờ anh lại đối xử với cô như vậy!

Lục Khải Chính tức giận điên cuồng, không còn chút lý trí nào, anh chỉ biết cô không tin anh, cô không coi anh làm người đàn ông có thể vì cô mà che gió che mưa, cảm thấy cô không đủ yêu anh, nỗ lực cô bỏ ra, tình yêu cô thể hiện không nhiều bằng anh! Anh điên cuồng không để ý đến cô đang đau đớn gào thét, cho đến khi cảm giác có gì đó ướt át thấm ra ngoài.

Đổ thắm chói mắt, làm anh dừng động tác lại, giống như là bị người đánh ột gậy chột tỉnh táo lại.

“Nhan Tịch!” Hoàn hồn, anh liền hét lên, Nhan Tịch lúc này giống như một cái cọc gỗ, cứng đờ không nhúc nhích. Lục Khải Chính vội sửa lại quần áo ngay ngắn, cũng sửa sang cho cô xong, sau đó ôm cô lên, lao ra khỏi phòng.

Cô giống như cái cọc gỗ, cứng ngắc ở trong ngực của anh, không cảm nhận được dịch thể ấm áp chảy ra, chỉ thấy khóe mắt cô đang chảy ra nước mắt. Lục Khải Chính nhìn cô, trong lòng không biết là đau lòng hay là tức giận, “Lái nhanh lên!” Anh giận dữ quát tài xế, nếu như đứa bé này lại bị mất, bọn họ có thể thật sự sẽ không thể ở bên nhau được nữa.....

Xe dừng lại, anh ôm cô, vội vã lao ra khỏi taxi, giống như phát điên mà xông vào bệnh viện.

Lúc của phòng cấp cứu đóng lại, anh nặng nề nện một quyền lên tường, giờ phút này, chỉ lo lắng đứa bé này có thể giữ được hay không!

Mu bàn tay đang chảy máu, Lục Khải Chính không ngừng hút thuốc lá, hai mắt nhìn chằm chằm cửa phòng cấp cứu, đầy mắt quầng thâm đen sì. Cho dù anh có giận cô hơn nữa, cũng không nên làm tổn thương đứa bé này, cũng không nên nói với cô những lời tàn nhẫn như thế.

Giờ phút này, anh đang vô cùng hối hận vì đã nói những lời độc ác đó.

Cũng may, chỉ chốc lát sau cửa phòng cấp cứu liền mở ra, “Đứa bé giữ được, có điều hạ thể của sản phụ bị xé rách, chúng tôi nghi ngờ cô ấy bị xâm hại tình dục, đang định báo cảnh sát.”

Bác sĩ nhìn chằm chằm Lục Khải Chính, không chút sợ hãi, trong lòng Lục Khải Chính thoáng kinh ngạc, ngay sau đó, lấy giấy chứng nhận sĩ quan cảnh sát của mình ra, bác sĩ kia không dám nói thêm gì nữa, gọi người đẩy Nhan Tịch vào phòng bệnh, Lục Khải Chính liền đi theo, đứa bé không có việc gì, anh thở phào nhẹ nhõm, có điều hạ thể cô bị xé rách....

Lục Khải Chính! Mày làm cái gì vậy? ! Con mẹ nó mày lại làm cái gì với cô ấy vậy?

Anh rống to trong lòng, vô cùng căm hận hành động vừa rồi của mình!

Cảm giác rút đau đớn nhẹ từ dưới thân truyền đến, lông mày cố nhíu chặt, “Con.... Đau.... Con....” Vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, một tay ôm lấy bụng, cô hô theo bản năng.

“Nhan Tịch.” Thấy cô tỉnh lại, Lục Khải Chính khàn giọng hô, cô chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt vô hồn nhìn anh, “Đứa bé không sao.” Lục Khải Chính thì thào nói.

Nghe nói đứa bé không sao, cô rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó, cũng nhìn thấy rõ gương mặt tuấn tú của người kia, “Anh, út...” Cô nhìn ánh mắt Lục Khải Chính đang nhìn mình, lạnh lùng phun ra hai chữ. Từng cảnh tượng lúc trước, mỗi câu anh nói, cô đều nhớ rõ ràng.

“Lúc trước là do anh.... ..”

“Cút!” Lục Khải Chính vừa mở miệng giải thích, Nhan Tịch liền rống lên, “Lục Khải Chính! Trước khi đồng ý qua lại với anh tôi đã từng nói, người thân của tôi là quan trọng nhất! Bây giờ, anh lại làm chuyện khiến tôi càng căm ghét anh hơn. Anh cút đi! Cút!” Cô ngồi dậy, hai tay đẩy ngực của anh ra, dùng hết hơi sức toàn thân!

Y tá nghe thấy tiếng hét của Nhan Tịch vội chạy vào, thấy Nhan Tịch kích động như vậy, sợ sẽ động thai, vội vàng đuổi Lục Khải Chính ra ngoài.

Lục Khải Chính lo lắng cô quá kích động mà bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Sau khi bóng dáng của anh biến mất, Nhan Tịch mới khôi phục lại bình tĩnh, hai tay ôm chặt bụng, may mắn đứa bé vẫn còn, trong lòng cũng vô cùng căm hận Lục Khải Chính vì đã nói những lời tổn thương cô như vậy, làm chuyện tổn thương cô như vậy! Bất luận cô yêu anh như thế nào, cô yêu nhất vẫn là người nhà của cô! Mãi mãi đều như vậy!

Bỗng nhiên, cô như chợt nhớ ra cái gì đó, vội vàng cầm điện thoại ở đầu giường lên, gọi điện thoại. Lục Khải Chính biết chuyện ông cụ Lục từng viết thư cho cô, vậy những người khác chắc hẳn cũng biết chứ?

“Mẹ!” Điện thoại mới nối thông, Nhan Tịch có chút hoảng sợ gọi.

“Tịch à, sao vậy? Mẹ vừa mới nằm ngủ.” Bà Nhan nghi hoặc hỏi.

“Mẹ, cậu vẫn ổn chứ ạ?” Nhan Tịch nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nhìn đồng hồ, mới phát hiện, đã là hơn chín giờ tối rồi.

“Tịch à, có phải là có chuyện gì không? Buổi sáng đã nói với con rồi, cậu con vẫn như thế thôi.” Trực giác của bà Nhan cảm nhận được Nhan Tịch đang có chuyện gì đó, lại hỏi.

“A, không có gì đâu ạ. Vừa rồi con ngủ mơ, mơ thấy cậu, nên hỏi một chút.” Lúc này Nhan Tịch cũng mới nhớ ra, buổi sáng mới nói chuyện điện thoại với mẹ, có điều nghe bà nói như vậy tức là hiện tại cậu vẫn an toàn, chắc vẫn chưa có người phát hiện ra bí mật ông cụ Lục....

Nói với mẹ mấy câu rồi cúp điện thoại, sau đó, y tá liền bưng thức ăn đi vào, Nhan Tịch nhìn thấy bóng dáng của Lục Khải Chính lấp ló ở cửa.

302. Chương 302: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 35: Bình An Của Mỗi Người

Cô đã thành công, thành công làm cho Lục Khải Chính hận cô, thành công cắt đứt mọi sự nhớ nhung của cô với Lục Khải Chính, thành công cắt đứt tất cả của bọn họ! Trừ đứa bé này, vật kỷ niệm của một tình yêu say đắm. Cô biết Lục Khải Chính sẽ không bao giờ chấp nhận đồng ý chia tay, cho nên cô mới cố tỏ ra lạnh lùng để cho anh nản lòng mà thoái chí. Sau khi nhận được thư ông cụ Lục gửi ình, cô đã bắt đầu thực hiện kế hoạch này rồi.

Cậu là con của ông cụ Lục và bà ngoại, mà bà ngoại chính là người phụ nữ mà ông cụ Lục đã từng nói với cô, người ông yêu nhưng không thể ở bên. Năm đó bà ngoại là y tá trên chiến trường, ông cụ Lục là đại đội trưởng, còn ông ngoại chỉ là một binh sĩ rất bình thường.

Trong cảnh chiến tranh loạn lạc đó, tình yêu là thứ vô cùng xa xỉ. Nhưng bọn họ lại làm chuyện xa xỉ ấy. Sau khi chiến tranh kết thúc, ông cụ Lục đi theo đại đội đến Thủ Đô, hứa với bà ngoại là sẽ trở về tìm bà.... Vậy mà....

Không chịu nổi những lời đàm tiếu dị nghị, đặc biệt là trong hoàn cảnh đặc thù của năm tháng ấy, bà ngoại mang theo đứa con trong bụng gả cho ông ngoại. Mười năm sau, ông cụ Lục mới biết cậu chính là con trai của ông, nhưng lúc đó ông đã lấy vợ sinh con. Vì để bảo vệ bà ngoại và cậu, ông không có cách nào nhận lại cậu, thậm chí cũng không dám ra mặt giúp đỡ họ.

Cô cảm thấy ông cụ Lục rất ích kỷ, vì danh lợi mình của mình mà bỏ mặc người phụ nữ đang mang thai đứa con của mình.

Nhưng, cô cũng hiểu được, với thân phận và địa vị ông cụ Lục, cũng chỉ là thân bất do kỷ mà thôi. Không nhận mẹ con bà, mới là sự bảo vệ tốt nhất.

“Cô bé à, có lẽ cháu cho rằng những thứ này không ảnh hưởng được đến tình yêu của cháu và A Chính, nhưng cháu không phải không biết, một khi cháu và A Chính kết hôn, lá bài tẩy của cháu sẽ bị đào ra, kể cả thân phận của cậu cháu cũng có khả năng bị lộ tẩy. Chỉ vì lợi ích mà anh em tương tàn, các triều đại đổi thay đều có cả, cháu là đứa bé thông minh, nên hiểu ý của ông!”

Tay phải của cô run rẩy mức cháo, trong đầu lại nhớ lại những lời được viết trong lá thư kia, trái tim không ngừng co thắt.

Cô hiểu được ý của ông cụ Lục, chỉ khi nào thân thể của cậu vẫn chưa bị lộ ra, cậu mới có thể an toàn. Hơn nữa, người đức cao vọng trọng như ông cụ Lục, nếu như chuyện có con riêng bị lộ ra ngoài, cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến nhà họ Lục.

“Ông có lỗi với bà ngoại cháu, cũng có lỗi với cháu! Ông là thân bất do kỷ. Lăn lộn trên quan trường cũng là thân bất do kỷ. Bản lĩnh của A Chính dù có lớn hơn nữa cũng không chịu được một viên đạn, một người muốn gán tội cho người khác!” Một giọt nước mắt rơi vào trong bát canh, nổi sóng lăn tăn.

Ở giữa người thân và Lục Khải Chính, cô lựa chọn người thân, nhưng cũng là bảo vệ anh.

Anh hận cô không tin tưởng năng lực của anh cũng được, hận cô độc ác cũng được, cô chỉ biết, mục đích của cô là đều vì muốn tốt ọi người. Cũng có lẽ, cô thật sự yêu không đủ, không xứng với sự cố gắng nỗ lực như vậy của anh. Tất cả, đến đây chấm dứt!

Lục Khải Chính một mình mờ mịt đi trong hành lang bệnh viện, mỗi một bước đi giày da và mặt đất ma sát với nhau vang lên những tiếng trầm trầm. Anh biết mình lại làm tổn thương cô, hơn nữa còn là hai lần tổn thương! Là anh nhất thời quá xúc động, cũng là vì quá tức giận.

Anh cảm thấy, Nhan Tịch đã làm anh nản lòng thoái chí.

Sau khi biết cô mang thai, anh không những không có vội vã lao tới Tô Thành gặp cô, ngược lại còn cố ý để cho giới truyền thông chụp được ảnh của anh và Mục Tuyết Nhi đang đi cùng nhau để kích động cô, nhưng cô dù nhìn thấy cũng không thèm gọi điện thoại chất vấn anh.

Cô không những không tin năng lực của anh, ngược lại cũng không coi trọng anh, không xem anh là một nửa kia của cô! Cô nói, đối với cô người thân là quan trọng nhất, anh có thể hiểu được, anh biết cha cô đã qua đời lúc cô mười chín tuổi, ở cái tuổi đó, vẫn còn rất non nớt, cô vẫn chỉ là đứa trẻ, không chịu nổi dằn vặt như vậy, trở mặt nhìn người thân nhất rồi đi nhưng không làm gì được, loại đau khổ này mặc dù anh chưa từng trải qua, nhưng có thể hiểu được. Nhưng tối thiểu cô nên xem anh là người một nhà chứ? Dù có bất kỳ khó khăn, có nỗi khổ tâm nào, cũng có thể nói cho anh biết mà?

Ích kỷ một mình gánh chịu, biến anh thành kẻ ngu, liều mạng vì cô, phấn đấu vì tương lai của bọn họ, nhưng kết quả thế nào? Ngay cả khi đã mang thai cô cũng không chịu nói cho anh biết!

Lục Khải Chính! Mày cần gì phải sống mệt mỏi như vậy?

Cũng được, buông tay thì buông tay! Ít nhất cũng được sống phóng khoáng!

Anh không biết, Nhan Tịch cũng đã từng vì anh mà trở nên dửng dưng cảm hơn, nếu không khi nhận được cuộc điện thoại đe dọa kia, cô cũng không ngần ngại nói cho anh biết, có điều lần này, bức thư của ông cụ Lục khiến cô nhận ra được nguy hiểm thực sự, cũng ý thức được sự an nguy của Lục Khải Chính.

Đêm dài dằng dặc, cô khó mà ngủ được, vết thương giữa hai chân co rút đau đớn, mỗi một lần đau, đều là nhức buốt đến tận xương. Lần này, anh làm tổn thương cô, so với kia một gậy còn nghiêm trọng hơn. Mỗi lần cô nhắm mắt lại, đều là vẻ mặt dữ tợn của anh.

Thật may là đứa bé vẫn còn. Bảo bối này cho dù chưa được hai tháng, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, nó sẽ là người thân mới của cô, bất kể mẹ có mắng cô thế nào, trách cô ra sao, cô cũng sẽ sinh ra.

“Con à, ba chỉ nói nhầm thôi, chỉ là nói nhầm thôi, ba vì quá giận mẹ nên mới nói như vậy.” Nhớ lại lúc Lục Khải Chính vô tình bảo cô bỏ đứa bé đi, trong lòng Nhan Tịch quặn đau từng cơn! Anh nhất định là vô cùng tức giận, vì vô cùng tức giận cho nên mới nói những lời như vậy.

Có điều, anh làm như vậy cũng khiến cô hoàn toàn buông tay!

Nhan Tịch chỉ ở lại bệnh viện một ngày, mà trong ngày ấy, Lục Khải Chính không hề đến nữa. Ngày hôm sau, trước khi xuất viện, cô mới được biết, đã có người thanh toán tiền viện phí cho cô. Cô mặc lại bộ quần áo tối hôm trước mình đã mặc, một mình rời khỏi bệnh viện.

Vết thương ở hạ thể còn sưng đau, bác sĩ nói trước đây cô đã từng bị thương, chỗ vết thương khâu lại quá mỏng manh, cho nên mới dễ bị xé rách như vậy, dặn cô về sau nhất định phải chú ý, hơn nữa, thai nhi cũng vô cùng không ổn định, một tháng tới, nhất định phải đặc biệt cẩn thận.

Vì sự khỏe mạnh của thai nhi, không thể uống thuốc tiêu viêm, không thể tiêm thuốc mê, chỉ có thể chịu đựng sự đau đớn đến tê liệt này.

Vết thương bên ngoài đau, nhưng nỗi đau trong lòng cô còn sâu hơn, còn nghiêm trọng hơn.

Trên người không có tiền, cô từng bước chậm chạp đi về nhà, lúc lên lầu, cảm giác như vết thương lại bị xé rách ra vậy, đau rát vô cùng! Chủ cho thuê nhà mở cửa giúp cô, trên ghế sa lon, vết máu trên sàn nhà vẫn lưu lại, chuyển thành thành màu nâu, dính trên sàn nhà.

Sững sờ đứng đó, trong đầu hiện lên gương mặt hung tợn như ma quỷ của Lục Khải Chính, trong lòng lại thấy buồn nôn, cô nhanh chóng chạy vào toilet, lấy một chậu nước, cầm khăn lông, sau đó, quỳ xuống trên sàn nhà, dùng sức lau đi vết máu trên đất.

Cô điên cuồng lau, rõ ràng vết máu đã không còn nữa, cô vẫn không chịu bỏ qua, tiếp tục lau cho đến khi toàn thân ướt đầm mồ hôi.

“Oe.” Nhìn chậu nước hóa thành màu đỏ, mùi máu tươi tanh lờm bốc lên khiến cô buồn nôn, vội vã đứng dậy, chạy vào toilet....

Nôn một lúc lâu, nôn ra toàn bộ bữa sáng ra, chỉ chốc lát sau, cô lại “Oa” một tiếng khóc rống lên, nước mắt chảy ròng ròng, rốt cuộc không đè nén được khổ sở trong lòng! Tại sao lại để cô gặp được Lục Khải Chính? Tại sao để cho cô đã trải qua nhiều như vậy? ! Cô chỉ nghĩ thật đơn giản

Nôn xong, cô trở lại phòng ngủ, lấy túi chườm nóng, rót đầy nước, bỏ vào trong chăn, nghe nói thảm điện có bức xạ nên cô không dám dùng, vừa nằm xuống liền ngủ thật say. Cũng chỉ có lúc ngủ say, mới không cần suy nghĩ nhiều.

Nhưng mặc dù như vậy, cũng không tránh được sẽ nằm mơ, cô mơ thấy ông cụ Lục nắm tay cô nói, hãy rời xa Lục Khải Chính; cũng mơ thấy ba, vẫn cao lớn như khi còn sống, mơ thấy cô dán vào sau lưng của ông ngủ; còn mơ thấy mẹ, cô khóc nói với bà, “Mẹ, con rất mệt mỏi!”

Cả thể xác và tinh thần cô đều rất mệt mỏi, lại không thể nói với người khác.

Dần dần, cô gục trên lưng của ba mà ngủ thiếp đi, ngủ cực kỳ lâu, đợi khi cô tỉnh lại, chỉ thấy ba xoa người lại, sau đó là gương mặt Lục Khải Chính, “A!” Cô giật mình tỉnh giấc, cả phòng tối đen khiến cô thở phào một cái.

Nhưng, chỉ chốc lát sau, đèn của phòng khách sáng lên, cô kinh hãi ngồi bật dậy, xuống giường.

Đề dặt đi ra cửa, “Húc Dương?” Là em trai mình? Nhan Tịch đi ra cửa, thầm nghĩ, rồi la lớn.

Nhưng, lúc ngẩng đầu lên, thì lại thấy Lục Khải Chính đang mặc áo khoác màu đen đứng ở phòng khách, trong lòng Nhan Tịch hoảng sợ, trái tim quặn đau, lúc Lục Khải Chính nhìn cô chỉ mặc áo len, quần thu, đi dép, khuôn mặt gầy gò, mái tóc hơi dài lộn xộn, trái tim lại đau đớn.

Nhan Tịch sững sờ đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh, lạnh nhạt, “Nơi này không hoan nghênh anh.” Cô lạnh nhạt nói, ngẩng đầu, nhìn anh.

“Tôi sẽ lập tức đi!” Lục Khải Chính mở miệng, trầm giọng nói, giọng nói cũng rất lạnh lùng, không mang theo chút tình cảm nào. Anh tuyệt tình cũng thật lạnh lùng vô tình! Cố ý không nhìn vào đôi mắt sưng đỏ, khuôn mặt gầy gò, đáng vẻ tiêu tụy của Nhan Tịch, anh ép mình phải độc ác, không được quan tâm tới cô nữa, dù cho trong bụng của cô bây giờ còn có đứa bé của anh!

“Vậy thì có chuyện gì, mau nói đi!” Nhan Tịch lạnh lùng nói.

Lục Khải Chính bước mấy bước đi đến gần cô, lúc còn cách cô hai trượng (khoảng 6.66m) thì dừng lại, ánh mắt sâu xa nhìn cô, “Nhan Tịch, sau này tôi sẽ không xen vào chuyện của cô nữa, nói cách khác, tôi với cô không còn bất cứ quan hệ gì! Nhưng tiền nuôi dưỡng đứa bé này tôi sẽ bỏ ra! Nếu như cô không muốn nó, sau khi sinh nó ra có thể đưa cho tôi nuôi dưỡng!” Lục Khải Chính bình tĩnh nói từng câu từng chữ.

Lời này, đối với Nhan Tịch mà nói, chắc chắn khiến cô tổn thương sâu sắc, hơn nữa câu nói kia, không còn bất cứ quan hệ gì.....

Tốt, rất tốt, cái cô muốn chính là kết quả này.

“Tiền nuôi dưỡng anh có thể bỏ, nhưng đứa bé này, tôi sẽ không đưa cho anh, tôi cũng hi vọng nhà họ Lục các người không nên có ý đồ gì với đứa bé này. Nếu như cái thai này không giữ được, thì cả đời này tôi có thể sẽ không có con được nữa.” Nửa câu nói sau, cô nói dối, hi vọng Lục Khải Chính chớ tưởng rằng cô yêu anh mới muốn giữ đứa con này.

Nửa câu nói sau cô cũng thực sự đả thương trái tim của Lục Khải Chính, anh vốn tưởng rằng cô còn yêu anh, không ngờ.....

“Tôi không kết hôn với cô, tự nhiên sẽ không còn người tới tìm cô gây phiền toái nữa.” Giọng Lục Khải Chính đầy vẻ giễu cợt, cô lo sợ cô và người nhà của cô bị tổn thương, nhưng cũng suy nghĩ cho anh một chút, nhẫn tâm làm tổn thương anh như vậy....

Nhan Tịch nhìn anh gật đầu một cái.

“Lời hứa trước đây của tôi rằng sẽ lấy cô tôi muốn rút lại, bởi vì tôi chợt nhận ra cô không xứng đáng để tôi yêu như vậy!” Lục Khải Chính tàn nhẫn hạ quyết tâm, nói.

Nhan Tịch đã không còn biết đau là cảm giác thế nào nữa, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, không thể để thất bại trong gang tấc được, cố không để ý tới lời của anh, cô nhếch môi, cười cười, “Đúng vậy, tôi không xứng đáng. Có lẽ cũng là do tôi chưa bao giờ hoàn toàn tiếp nhận anh!”

Lục Khải Chính nắm chặt quả đấm, nhìn nụ cười chói mắt nơi khóe miệng cô, lửa nóng cuộn cuộn trong người, chỉ muốn xông lại, bóp chết cô! Nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn xuống, anh không thể mắc sai lầm một lần nữa! Vì cô, không xứng đáng! Anh cười mỉa mai, con người sâu thẳm trợn trừng nhìn cô một cái, sau đó, xoay người.

Nhan Tịch nhìn bóng lưng của anh, trái tim quặn thắt, “Anh chờ một chút.” Cô bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội hướng về phía bóng lưng của anh, gọi. Lục Khải Chính nghe thấy tiếng cô mình, trong lòng chấn động, nếu như lúc này, cô nói, cô yêu anh, anh nghĩ, nhất định anh sẽ ở lại.

Nhan Tịch thấy anh dừng bước liền vội vã chạy về phòng ngủ, từ dưới cái gối lấy ra một cái hộp màu hồng, khóe miệng co giật, cô hít sâu một hơi, đè nén nước mắt đang chực chảy ra, đi ra khỏi phòng ngủ.

Khi Lục Khải Chính nhìn thấy chiếc hộp màu hồng trên tay cô, sự mong đợi trong lòng liền bị dập tắt.

Nhan Tịch đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Cái này trả lại cho anh.” Đây là thứ duy nhất anh tặng cho cô, Nhan Tịch lạnh lùng nói, điều khiến Lục Khải Chính cảm thấy mỉa mai chính là, trong túi áo khoác của anh còn có chiếc nhẫn kim cương mua cùng với chiếc lắc tay này....

“Lục Khải Chính tôi đã tặng cái gì đi rồi, trước giờ không bao giờ lấy lại, cô cứ cầm đi, còn có thể đổi lấy chút tiền, coi tôi như bồi thường cho cô!” Anh lạnh lùng, vô tình nói, sau đó xoay người.

Lời của anh làm cô tức giận lại chưa xót, không nhịn được vọt tới trước mặt anh, “Một người nguyện ý đánh, một người cam tâm chịu đòn! Không có cái gì là bồi thường hay không bồi thường cả! Anh lấy về đi! Tránh làm cho tôi nhìn lại cảm thấy buồn nôn!” Nhan Tịch kích động túm tay anh lại, đem cái hộp nhét vào trong tay của anh!

Tay của cô lạnh như khối băng vậy, Lục Khải Chính thiếu chút nữa cầm ngược lại, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Cười cười, không nói gì, hơi đẩy cô ra, đi ra cửa.

Nhan Tịch trở mặt nhìn anh mở cửa, không chút lưu luyến nào rời đi, trong nháy mắt cửa được đóng lại, nước mắt của cô liền rơi xuống như mưa.... Xoay người nhìn phòng khách, bàn ăn, ghế sa lon, nhớ những khi bọn họ hoan ái qua, còn có cái máy chạy bộ trong góc phòng kia nữa....

Nhan Tịch cũng hiểu rất rõ con người của Lục Khải Chính, lúc anh yêu ai đó, sẽ nâng niu người đó trong lòng bàn tay, coi như trân bảo, nhưng lúc hận thì cũng sẽ liên vứt bỏ như cây chổi rách, không ngại làm tổn thương.

Cứ như vậy đi, cô còn có đứa bé, còn có em trai, mẹ.... Cô sẽ giúp ông cụ Lục giữ kín bí mật kia.

Lục Khải Chính lên một chiếc xe hơi màu đen, sau khi lên xe, lại liếc nhìn cửa sổ nhà cô ở tầng bốn, sau đó, bảo tài xế lái xe rời đi. Không phải cô thích dựa vào bản thân sao? Nhất định cô sẽ chăm sóc tốt cho bản thân và đứa bé!

Nếu cô không yêu anh, anh cần gì phải cầu khẩn, hạ mình yêu cô nữa? Đúng là người phụ nữ không biết tốt xấu!

Lục Khải Chính nhìn chiếc hộp bọc vải nhung trong tay, không nhịn được mở cửa xe, tiện tay định ném ra ngoài, nhưng lại chợt dừng lại, trái tim co rút. Anh cố sức kiềm chế, thuận tay nhét cái hộp vào trong túi.

Buổi tối hôm đó, anh ngồi xe ngàn dặm xa xôi trở lại Thủ Đô, nhưng không về nhà, cũng không về nhà trọ, mà trở về căn hộ cục công an đã phân cho anh.

Sau Tết Nguyên Đán, anh phục chức làm phó cục trưởng Cục công an Thủ Đô, được phân công quản lý đồn công an, làm quản lý trị an, vân vân, cũng phụ trách điều tra án kiện hình sự. Lục Khải Chính cũng là một người cuồng công việc, kinh nghiệm trình độ không thua gì Lăng Bắc Hàn.

Công việc bận rộn khiến anh phải làm việc suốt ngày suốt đêm, mất ăn mất ngủ.

Cũng chỉ có bận rộn, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào công việc, anh mới không phải suy nghĩ đến chuyện tình cảm, không cần suy nghĩ đến Nhan Tịch đang mang thai. Có lúc anh cũng cảm thấy mình thật tàn nhẫn, đủ quyết tuyệt, lại có thể làm được việc chẳng thèm quan tâm đến cô nữa.

Nhưng Lục Khải Chính anh chính là một người yêu ghét rõ ràng như vậy đấy! Đã nói sẽ buông tay là sẽ cắt đứt hoàn toàn!

Mùa đông lạnh giá, cả Thủ Đô được bao phủ trong làn áo bạc, mùa xuân cũng theo đó mà tới gần. Cục Công an lại càng bận rộn hơn ngày thường, Lục Khải Chính cũng thường làm thêm giờ, cho nên rất ít khi quay về chỗ ở, càng ít trở về nhà cũ. Chuyện cậu Nhan Tịch là con riêng của ông cụ Lục, cuối cùng vẫn bị ba của Lục Khải Chính, ông Lục Vinh Trác phát giác.

Thấy Nhan Tịch và Lục Khải Chính đã hoàn toàn cắt đứt, ông cũng đành phải giả bộ không biết.

Nhan Tịch mang thai đầy ba tháng, bụng chỉ thoáng nhô lên một chút xíu, hơn nữa có quần áo mùa đông che giấu, người khác không nhận ra được là cô đang mang thai, qua ba tháng, nôn nghén cũng không còn điều này làm cô an tâm, như vậy khi về nhà, người trong nhà cũng sẽ không hoài nghi cô.

Lần nữa nhấn mạnh bảo em trai giữ kín bí mật, em trai cũng hiểu chuyện mà đáp ứng.

Toàn tâm toàn ý dồn hết tâm trí vào đứa bé trong bụng, cô cũng sẽ không còn nhiều thời gian để nhớ tới Lục Khải Chính nữa, chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy dáng vẻ phá án anh dũng của anh trên tờ báo của Thủ Đô....

“Tịch, sao con không ăn? Không thấy ngon sao? Không phải là con thích ăn tôm với mực nhất sao?” Trên bàn ăn bày cả một bàn thức ăn, bà Nhan thấy Nhan Tịch chỉ gấp chút rau dưa, không ăn hải sản, thứ bình thường cô thích ăn nhất, nghi hoặc hỏi.

Em trai Nhan Húc Dương cau mày, nhìn cô một cái, “Trước kia có lần ăn hải sản bị dị ứng cho nên không dám ăn nữa.” Đang có bầu, nào dám ăn hải sản! Nhan Tịch cười nói, thật sự không biết còn có thể giấu bọn họ được bao lâu nữa....

“Vậy thì đừng ăn. Con nhóc chết tiệt, trước khi nấu cơm cũng không biết nói với mẹ một tiếng!” Bà Nhan cắn nhần.

“Con quên mất.” Nhan Tịch cười trả lời.

“Lục Khải đó, mừng sáu năm sau sẽ kết hôn. Thành bé thật tốt, là người giải ngũ chuyển nghề, bây giờ đang làm việc trong thành phố, lúc đó con mà đồng ý lấy người ta, thì bây giờ cũng.....”

“Mẹ! Lục Khải rất tốt, nhưng con không có tình cảm với anh ấy! Hai người sống với nhau không có tình cảm thì sống thế nào được ạ!” Nhan Tịch cười nói, biết vấn đề cũ lại bị nhắc lại nữa rồi, thật ra thì cô cũng không trách mẹ mình thúc giục như vậy, hết năm nay, cô cũng 27 tuổi rồi! Ở quê, xem như là gái lỡ thì rồi, những cô gái gần nhà không học hành thì mười bảy mười tám tuổi đã kết hôn, còn những người bạn thời trung học cơ sở, trung học phổ thông của cô con đều lớn rồi.

“Không có tình cảm thì từ từ bồi dưỡng, mẹ để cho tự con tự tìm con lại không chịu, ngày ngày cắm đầu vào viết tiểu thuyết, mẹ thấy con viết đến dần dần rồi!” Bà Nhan lại nói, Nhan Húc Dương nghe lời nói của mẹ già, lại quay sang phức tạp nhìn chị gái ở phía đối diện.

Nhan Tịch cũng trừng mắt nhìn cậu một cái, ở nhà mấy ngày nay, cô gần như ngày nào cũng đều đề phòng nhìn em trai mình, chỉ sợ cậu nói với mẹ những điều không nên nói, khiến chuyện của cô bị lộ!

“Con không muốn kết hôn đâu, độc thân sướng hơn! Tự do!” Nhan Tịch nửa đùa nửa thật nói, trong lòng lại chua xót.

“Chị con thật khỏe!” Bà Nhan nhìn Nhan Húc Dương nói.

“Mẹ! Mẹ cứ mặc kệ chị ấy đi! Nói nhiều!” Nhan Húc Dương hiểu khổ sở trong lòng Nhan Tịch, liếc mắt nói với bà Nhan. Nhan Tịch thấy em trai nói giúp mình, biết mẹ cũng thương em trai nhất, trong lòng an tâm không ít.

“Con ăn no rồi, con đi ngủ một chút.” Nhan Tịch uống một ngụm canh, dè dặt đứng dậy nói, bà Nhan cau mày, nhìn động tác của cô có chút nghi ngờ, “Sao lúc nào con cũng ngủ thế, không đi ra ngoài đi chơi, trò chuyện với bạn, ngày nào cũng ở nhà!” bà Nhan lại nói nhỏ.

Nhan Tịch không lên tiếng, đi đến phòng của mình, đóng cửa lại.

Đưa tay sờ lên bụng, nỗi chua xót lại dâng lên trong lòng, nằm lên giường, nhắm hai mắt lại, không tự chủ được nghĩ tới Lục Khải Chính. Cô chỉ có thể lặng lẽ nhớ nhung anh ở trong lòng, cũng hi vọng kỳ nghỉ Tết này chóng qua để cô có thể sớm được rời khỏi nhà, nán lại ở nhà một ngày, cũng lo lắng đề phòng nhiều thêm một ngày.

Buổi tối đêm ba mươi, Nhan Tịch bị sốt, vùi người trong chăn, bị bà Nhan phát hiện, “Mau uống thuốc hạ sốt đi! Con bị sốt cao quá, nếu tối nay vẫn không hạ sốt thì phải đi bệnh viện thôi, năm hết tết đến rồi.”

“Mẹ! Con không thể..... Uống chút nước là được thôi!” Thiếu chút nữa nói lỡ miệng, Nhan Tịch vội vàng nói, toàn thân nóng lên, cảm giác lạnh lẽo lại kéo đến, nóng lạnh lần lượt thay đổi, cảm giác đó khiến cô vô cùng khó chịu. Vì để không làm tổn thương đứa bé, cô không dám uống thuốc!

“Nói nhăng nói cuội gì đó, sốt cao chứ có phải cảm vặt bình thường đâu, để lâu không tốt, người nóng như lửa rồi, bị viêm màng não thì làm sao?” Bà Nhan buồn bực nói, Nhan Tịch cau mày, nhận lấy viên con nhộng, bưng chén cốc nước lên uống, “Được rồi, mẹ, mẹ đi xem ti vi đi, con không sao đâu.” Nhan Tịch lầm bầm nói, giọng nói có chút không rõ.

Bà Nhan sửa sang lại chăn giúp cô, vỗ vỗ mấy cái, rồi mới đi ra ngoài. Động tác kia làm cô nhớ tới Lục Khải Chính, trong lòng lại chua xót, lúc cửa vừa đóng thì cô vội vã nhả ra viên con nhộng giấu ở đầu lưỡi lúc này đã mềm nhũn ra.

Lại không ngừng súc miệng, chỉ sợ thuốc bột này trôi vào trong bụng....

“Con ngoan.....” Xoa bụng, Nhan Tịch khàn giọng gọi, sau đó, răng cắn chặt vào chăn, thầm cầu nguyện sốt mau giảm đi, đừng làm ảnh hưởng tới thai nhi.

Nhan Húc Dương len lén đi vào, nhìn cô khổ sở trên giường, không nhận được cảm điện thoại di động của cô lên, tìm kiếm số điện thoại của Lục Khải Chính.

“Em lấy điện thoại di động của chị làm gì?” Nhan Tịch găm nhẹ, đoán được em trai mình định làm gì, cô hoảng hốt.

“Em tìm anh ta! Anh ta là đàn ông kiểu gì thế, chị còn đang mang thai con của anh ta cơ mà!” Nhan Húc Dương trừng mắt nhìn Nhan Tịch, tức giận nói, tìm hết trong điện thoại của cô cũng không tìm được số điện thoại của Lục Khải Chính đâu cả. Thật ra thì, số của Lục Khải Chính đã sớm bị Nhan Tịch xóa rồi....

“Đừng tìm nữa, không có đâu! Đừng âm ỉ làm mẹ sợ! Chị xin em đấy!” Nhan Tịch nhỏ giọng, vô lực quát, chỉ thấy em trai tức giận nhìn cô chằm chằm, trên mặt đầy vẻ đau lòng, “Chị có thể giấu được bao lâu? Nói ẹ biết đi! Mẹ sẽ hiểu mà!” Nhan Húc Dương run giọng nói, Nhan Tịch không nhận được nước mắt chảy xuống, nhìn cậu, không ngừng lắc đầu....

“Em gái con nôn nghén dữ quá, giờ cũng không biết ra sao rồi, chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì.” Đêm 30, trên bàn ăn nhà họ Lục chỉ có ba người, bà Chu Tú Lan vừa múc canh cho Lục Khải Chính, vừa nói.

Lục Khải Lâm đã mang thai được hai tháng, nôn nghén rất nhiều, Lục Khải Chính bận rộn vẫn chưa bớt được chút thời gian nào đi thăm cô.

Trong đầu thoáng lại hiện lên gương mặt của Nhan Tịch, trái tim co rút, lại bị anh cố gắng đè nén, không muốn suy nghĩ nhiều tới cô nữa!

Lục Khải Chính gật đầu, “Ngày mai con đi thăm nó.” Anh hiếm khi nói chuyện ôn hòa với mẹ mình khiến bà Chu Tú Lan tự nhiên cũng vui vẻ, cũng không còn dám nhắc tới hôn sự của anh nữa.

“Đứa bé của Nhan Tịch kia thật sự không phải của con?” Lúc này, ông Lục mở miệng hỏi, trái tim Lục Khải Chính co rút, “Phải thì sao? Không phải thì sao?” Lục Khải Chính hỏi vặn lại.

“Sắp sang năm mới rồi, nhắc tới cô ta làm gì? Làm cho A Chính của chúng ta bị tổn thương còn chưa đủ sâu sao? Đứa bé kia sao có thể là của A Chính được.....”

“Cạch!”

Bà Chu Tú Lan còn chưa nói hết lời, Lục Khải Chính đã buông chén đĩa xuống, có chút tức giận, “Con ăn no rồi!” Anh lạnh giọng nói, rồi đứng lên rời đi. Không nghe được người khác nói xấu cô, lòng Lục Khải Chính buồn bực, đêm 30, rời khỏi nhà, lái xe lang thang trên đường không có mục đích.

Cũng không nhận được nhớ tới Tết năm ngoái, anh lái xe đưa cô về nhà, lần đó, cũng là đêm 30....

Cuối cùng vẫn đi về căn hộ anh đã ở với cô ngày trước, nằm ở trên giường, không nhận được ôm lấy cái gối cô đã từng gối....

“Khải Chính.... Khải Chính.....” Nhan Tịch sốt đến hồ đồ, mê sảng, càng không ngừng gọi tên Lục Khải Chính. Nhan Húc Dương canh chừng bên cạnh, trong lòng nôn nóng, lại không dám gọi mẹ, nhưng nhìn cô sốt cao như vậy, thật sự không yên lòng.

Đi gọi anh hàng xóm sát vách, mượn xe của anh hàng xóm, trong đêm 30, đưa cô đi bệnh viện, cũng làm kinh động đến bà Nhan.

“Không được..... Chị không thể tiêm..... Không thể.” Lúc đang định tiêm thì Nhan Tịch đột nhiên tỉnh lại, vùng vẫy phản kháng, hai mắt nhìn chăm chăm em trai.

“Có cách nào trị liệu vật lý không?” Nhan Húc Dương mở miệng hỏi, bà Nhan thấy Nhan Tịch như vậy, trong lòng càng nghi ngờ hơn.

“Cô ấy sốt cao, nếu để nghiêm trọng hơn nữa sẽ rất nguy hiểm, bây giờ làm trị liệu vật lý sợ rằng không kịp! Chẳng lẽ cô ấy mang thai?” Bác sĩ cau mày nói, cũng buồn bực, nếu quả thật cô mang thai, sao không nói trước cho bọn họ biết.

“Ông nói vậy! Ai mang thai? ! Tôi còn chưa lấy chồng mà!” Nhan Tịch sốt đến đỏ bừng cả mặt, nghe lời của bác sĩ, vội vàng phản bác, hét lớn, trái tim hốt hoảng mà đập loạn xạ.

“Đúng vậy, bác sĩ, lời này không thể nói bừa được.” Bà Nhan nói.

“Vậy thì mau mau tiêm! Sẽ hạ sốt rất nhanh!” Bác sĩ lại nói.

“Mẹ, con không sốt..... Thật sự không còn sốt nữa.” Nhan Tịch nghĩ hết cách để không bị tiêm, cô kéo tay mẹ, đặt lên trán mình, nói, ai ngờ lời vừa mới dứt, cô liền hôn mê bất tỉnh

Mồng một đầu năm, Lục Khải Chính đến nhà Lục Khải Lâm, thăm cô. Vừa tới nhà cô liền cô mới vừa nôn xong đang được Lãng Bắc Diệp đỡ ra ngoài, “Anh!” Lục Khải Lâm nhìn thấy anh trai, mừng rỡ kêu, sắc mặt hơi tái nhợt.

Lãng Bắc Diệp cũng cười cười, ý bảo Lục Khải Chính tùy tiện ngồi.

“Sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy? Nôn nhiều lắm phải không?” Lục Khải Chính nhìn khuôn mặt trắng bệch của em gái, quan tâm nói.

“Nôn rất dữ, ăn cái gì là nôn cái đấy.” Lãng Bắc Diệp thở dài nói, vẻ mặt đau lòng, đỡ Lục Khải Lâm ngồi xuống ghế sofa, rồi đi rót nước cho cô, hết lòng chăm sóc cô.

“Cố chịu một tháng nữa là hết thôi. Haizz, sinh con thật không dễ dàng.” Lục Khải Lâm sờ bụng của mình, nhìn anh trai, cười nói, cho dù khổ sở, trong lòng cô cũng hạnh phúc. Nhưng lòng Lục Khải Chính lại không

được bình tĩnh như vậy, trong lòng lại nhớ tới người kia, cô có bị ghen không? Có mệt mỏi, khổ sở lắm không?

Rồi lại khinh thường bản thân đã lo lắng cho cô như vậy, cô kiên cường độc lập như thế chắc chắn sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, anh bị cô coi thường như vậy còn nhớ tới cô làm gì nữa.

Lục Khải Chính gật đầu, “Sang năm mới thì đừng đi làm nữa, ở nhà tĩnh dưỡng thật tốt đi! Từ nhỏ cơ thể em đã yếu rồi.” Lục Khải Chính quan tâm nói, nghĩ mình sắp làm cậu rồi, trong lòng ít nhiều cũng có chút vui mừng.

“Anh! Anh đừng lo lắng cho em! Ngược lại là anh đấy, sao lại chia tay với Nhan Tịch? Không dễ dàng gì mới vượt qua được muôn vàn khó khăn, sao lại.....” Lục Khải Lâm nhận lấy chén nước Lãng Bắc Diệp đưa tới, bưng lên, nhìn Lục Khải Chính nói.

“Được rồi! Chuyện của anh, em khỏi phải bận tâm!” Lục Khải Chính nói xong, đứng lên đi ra cửa.

“Lão đại, tối nay tụ tập, đừng tới trễ. Mấy anh em hiếm khi mới được tụ tập cùng một chỗ!” Lãng Bắc Diệp hướng về phía bóng lưng Lục Khải Chính nói, Lục Khải Chính xoay người, gật đầu một cái, “Sẽ đến đúng giờ!” Nói xong liền rời đi.

Rạng sáng năm giờ Nhan Tịch hạ sốt, vì để đảm bảo an toàn cho đứa bé, Nhan Húc Dương không nhận được đành nói ra, bà Nhan lúc ấy thiếu chút nữa té xỉu.

Khi Nhan Tịch tỉnh lại, nhìn sắc mặt của mẹ mình, cô biết, bị lộ rồi, cô vội vàng ngồi dậy, xuống giường, “Bụp bụp.” Quỳ trên mặt đất, “Con làm gì vậy?” Bà Nhan nói, không nhận được cũng khóc nức thành tiếng, sau đó, hai mẹ con ôm nhau khóc lên....

“Mẹ, con xin lỗi..... con sẽ lên sinh đứa bé ra, sẽ không để cho người ta biết được, mẹ đừng lo lắng.” Nhan Tịch gục đầu trên bả vai mẹ mình, khóc nói, kể từ ngày ba cô qua đời, đây là lần đầu tiên cô ôm mẹ mà khóc như vậy.

Bà Nhan cũng rơi lệ, không ngờ Nhan Tịch giấu diếm bà lâu như vậy, cái thai đã được ba tháng rồi....

“Con bé ngoan! Sao lại ngu ngốc như vậy chứ?”

“Mẹ, là con hồ đồ, con nhất thời hồ đồ! Đứa nhỏ này, là một sinh mệnh, con không nỡ bỏ..... Mẹ hãy cho con sinh nó ra..... Hu hu.” Bao nhiêu tủi hổ, uất ức trong lòng đều hóa thành nước mắt, không ngừng chảy ra, cô vừa khóc nức vừa nói.

Thấy mẹ mình đau lòng như vậy, Nhan Tịch cũng tự trách mình. Nhất thời hồ đồ, đúng vậy, là nhất thời hồ đồ, yêu một người, quên mất hết lý trí, trách nhiệm, bất chấp tất cả.... Nhưng những điều này, ở trong mắt Lục Khải Chính, cô không hề yêu anh chút nào.

Anh không biết, với cá tính của Nhan Tịch, yêu một người xuất sắc như anh, cũng đã là phạm vào điều tối kỵ của cô rồi!

“A Di Đà Phật.... Sinh ra, chúng ta sẽ sinh ra! Mẹ cũng không phải là người nhẫn tâm..... Đừng khóc..... Ngoan, có mẹ chống đỡ cho con.” Bà Nhan đau lòng cho đứa con gái này, nghĩ tới cô vì cái này nhà mà hi sinh, yêu đương cũng không dám nói cho người nhà, mang thai lâu như vậy lại một mình yên lặng chịu đựng, lòng bà đau vô cùng. Lúc này, bà sao nỡ trách cứ cô chứ?

“Mẹ.” Nghe mẹ nói vậy, Nhan Tịch bình tĩnh lại, trong lòng rốt cuộc cũng được an ủi rất nhiều, lại khóc rống lên.

Cả đám người, vợ chồng Lãng Bắc Hàn, vợ chồng Lãng Bắc Diệp, Lãng Bắc Triệt, Quách Mạn, Cố Diệc Thần, Lãng Bắc Sam, Tôn Đại Phi tụ tập lại cùng một chỗ, vẫn ở khách sạn kia. Úc Tử Duyệt không muốn nhìn thấy Lục Khải Chính, sắc mặt vô cùng khó coi, cho dù Lục Khải Chính chủ động chào hỏi cô, cô cũng không thèm để ý!

Sắc mặt của Lăng Bắc Sam cũng khó coi, Cố Diệc Thần cũng không không nói với cô một câu nào, ngược lại Tôn Đại Phi vẫn nhạo báng Cố Diệc Thần, “A Thần, cậu đó chiếm được Bắc Sam rồi còn đi quyến rũ nữ tiếp viên hàng không, cậu có ý gì? Cần thận chị Sam thiên cậu đó!”

Lời của Tôn Đại Phi làm lòng Lăng Bắc Sam quặn thắt, mà Cố Diệc Thần chỉ nhàn nhạt cười cười, từ chối cho ý kiến, “Uống rượu của cậu đi!” Cố Diệc Thần vỗ đầu Tôn Đại Phi, cười nói.

“Cố Diệc Thần! Cậu dám bắt nạt em gái tôi, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu!” Lúc này, Lăng Bắc Triệt mở miệng, cười như không cười nửa đùa nửa thật nói.

“Cạch.” Lúc này, Lăng Bắc Sam chợt đặt đĩa xuống, “Tôi còn có hẹn, mọi người cứ từ từ ăn, xin lỗi!” Cô đứng lên, quét mắt nhìn đám người đang ngồi, nói. Nói xong, cầm túi xách lên, rời đi.

303. Chương 303: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 36: Yêu Hận Quán Quít

Sau khi Lăng Bắc Sam rời đi, không khí trong phòng vẫn như vậy, Lục Khải Chính vẫn như thường ngày, không đứng đắn theo sát trên choker Đại Phi, Lục Khải Lâm hay thấy buồn nôn nên Lăng Bắc Diệp ở bên cạnh sốt sắng chăm sóc, Úc Tử Duyệt vẫn vẻ mặt không chút thay đổi ngồi ăn cơm, thỉnh thoảng cười cười phụ họa, Lăng Bắc Hàn ngồi bên cạnh, nghe mấy người kia trên choker nhau.

Anh cũng không rõ tại sao Lục Khải Chính lại có thể dễ dàng chia tay với Nhan Tịch như vậy, mấy ngày nay không ít lần anh bị Úc Tử Duyệt hỏi, nhưng anh không phải là Lục Khải Chính thì có thể làm gì đây? Chuyện tình cảm người ngoài tốt nhất không nên nhúng tay vào.

Úc Tử Duyệt không vui rầu rĩ ngồi ăn cơm, gần đây cô mới biết tin Nhan Tịch mang thai, lúc nghe thấy mấy thím trong nhà họ Lăng nói cái gì mà đứa bé của Nhan Tịch không phải là con của Lục Khải Chính, cô thiếu chút nữa không kìm được tức giận mà rống lên, cô hiểu Nhan Tịch không phải là loại người như vậy.

Nhìn Lục Khải Chính cứ như vậy bỏ mặc cô ấy, cô vô cùng tức giận!

Cuộc liên hoan kết thúc trong ồn ào, vài người đề nghị đi hát, Úc Tử Duyệt từ chối, nói phải về nhà chăm đứa bé, Lục Khải Lâm cũng nói thân thể không thoải mái, Quách Mạn cùng Lăng Bắc Triệt đương nhiên càng muốn hẹn hò riêng tư, kết quả không đi hát nữa, mọi người nhà ai người nấy về.

“Lão Lục!” Lục Khải Chính đang định lên xe thì bị Lăng Bắc Hàn gọi lại, cùng Úc Tử Duyệt tiến lại.

“Uống nhiều như vậy đừng tự mình lái xe! Muốn đi đâu, mình đưa cậu đi!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói với Lục Khải Chính, Lục Khải Chính đang ngà ngà say, đầu cũng có chút choáng váng, gật đầu một cái, rồi đi đến chiếc Hummer của Lăng Bắc Hàn, ngồi vào phía sau.

Sau khi lên xe, Lục Khải Chính ngả người vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Cậu muốn đi đâu?” Lăng Bắc Hàn khởi động xe xong, liếc nhìn qua kính chiếu hậu, hỏi Lục Khải Chính đang ngồi phía sau.

“Ừm.... Kiêu Thượng.” Lục Khải Chính ngà ngà say nói, Lăng Bắc Hàn gật đầu một cái. Úc Tử Duyệt biết Lục Khải Chính muốn về căn nhà trọ lần trước cả nhà cô đã tới ăn cơm. Mới ba tháng trước, Lục Khải Chính và Nhan Tịch ân ái bao nhiêu, nhưng chỉ sau ba tháng liền....

“Lão Lục, chẳng lẽ anh thật sự tin đứa bé không phải con anh sao?” Úc Tử Duyệt không nhịn được lên tiếng hỏi, lời vừa nói ra Lăng Bắc Hàn liền đưa tay, cầm lấy tay cô, bóp nhẹ, ý bảo cô đừng nói nhiều. Úc Tử Duyệt trừng mắt liếc anh một cái, hất tay ra.

“Đàn ông các người không có ai tốt cả!” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng mắng, lấy điện thoại di động ra.

Lục Khải Chính nghe thấy lời nói của Úc Tử Duyệt không nói tiếng nào, anh chưa từng tin đứa bé của Nhan Tịch không phải là của anh, chỉ vì muốn đám người có ý xấu của nhà họ Lục không tìm tới Nhan Tịch gây phiền phức, cho nên anh mới cố ý nói như vậy.

Lăng Bắc Hàn nghe thấy lời của Úc Tử Duyệt thật sâu nhìn cô một cái, biết cô lại giận đến không lựa lời nói rồi.

Úc Tử Duyệt cố ý gọi điện thoại cho Nhan Tịch, vì sợ Nhan Tịch không nhận điện thoại nên không dùng số mình mà dùng số mua ở vùng khác, cô cũng biết Nhan Tịch lại đổi số rồi. Người này rốt cuộc có từng xem cô là bạn tốt không?

Nhan Tịch sốt cao, ngủ một ngày, lúc này đang mơ mơ màng màng thì bị chuông điện thoại di động đánh thức, cô cau mày, tưởng là chuông vang lên một hồi rồi thôi, nhưng tiếng chuông lại cứ thế dai dẳng vang lên, cô đưa tay lấy điện thoại đặt trên bàn, nhìn số điện thoại lạ trên màn hình, còn là mã số vùng khác....

“A lô.” Có thể là điện thoại khách hàng gọi tới chúc Tết, Nhan Tịch liền bắt máy, lễ phép nói.

Nghe thấy tiếng Nhan Tịch, Úc Tử Duyệt đau lòng, “Chị Nhan! Là em!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng nói, giọng nói có chút nghẹn ngào, cũng bất giác mở loa ngoài, Lục Khải Chính ngồi phía sau nghe thấy lời nói của Úc Tử Duyệt, trong lòng căng thẳng, toàn thân căng cứng. Lăng Bắc Hàn cũng không ngờ Úc Tử Duyệt lại gọi điện thoại cho Nhan Tịch ngay trước mặt Lục Khải Chính.

Không ngờ Úc Tử Duyệt lại gọi điện thoại cho cô, lòng Nhan Tịch trong rối bời, “Duyệt Duyệt, năm mới vui vẻ.” Nằm trong chăn, Nhan Tịch cười nói, cố ý để cho giọng nói của mình nghe có vẻ lạc quan, vui vẻ. Cô xem Úc Tử Duyệt là bạn bè, là bạn bè luôn nhớ trong lòng. Cô cũng biết, Úc Tử Duyệt luôn xem cô như bạn, cũng vẫn luôn nhớ đến cô.

Nghe giọng nói mang theo tiếng cười của cô, lòng Lục Khải Chính đau nhói, anh biết hiện tại cô đang sống rất tốt, ít nhất còn có thể cười! Khác với anh, hàng ngày đều dùng công việc khiến cảm thân tê liệt!

“Chị Nhan! Chị là đồ không tim không phổi!” Úc Tử Duyệt tức giận quát, mặc dù nói như vậy nhưng lại vô cùng đau lòng cho Nhan Tịch.

Lời của Úc Tử Duyệt cũng chính là lời oán trách của anh đối với cô, Lục Khải Chính nhếch khóe miệng, thầm cười lạnh.

“Duyệt Duyệt, chị làm gì đâu chứ?” Nhan Tịch cười nói, dĩ nhiên hiểu tại sao Úc Tử Duyệt lại nói như vậy, cô ấy oán trách cô không có suy nghĩ, không chịu liêc lạc với cô ấy.

“Lão Lục đang ở đằng sau em! Anh ta không tin con chị là của mình!” Úc Tử Duyệt lớn tiếng kích động nói. Lục Khải Chính cau mày, thiếu chút nữa nhịn không được hét lên, mà bên kia điện thoại Nhan Tịch đang đau nhói trong lòng, nhưng vẫn nhếch môi cười cười, cô tin, Lục Khải Chính sẽ không nghĩ như vậy.

Cô tin tưởng anh.

“Chuyện này không quan trọng. Duyệt Duyệt, bây giờ chị đang sống rất tốt, rất yên ổn...khụ...em đừng lo lắng cho chị!” Nhan Tịch cười nói, không kìm được ho khan một tiếng, lại nén, tự nhiên nói, cô không muốn Lục Khải Chính nhớ thương mình.

Nhưng anh có thể để mặc cô sống chết được sao?

Chắc chắn là không rồi!

Cô sống rất tốt, rất yên ổn, cái này Lục Khải Chính hoàn toàn tin tưởng, cô và người nhà được bình an sống bên nhau, cô chắc chắn là cảm thấy hạnh phúc yên ổn! Còn anh, chỉ biết làm liên lụy đến cô! Lục Khải Chính trong lòng ảo não, lần nữa cảm giận cô.

“Đừng gạt em! Thân thể chị vốn không tốt, lại đang mang thai. Nhan Tịch chị có thể đừng cố chấp như vậy nữa có được không?” Úc Tử Duyệt giận đến không biết nên nói cô thế nào, oán trách nói.

“Duyệt Duyệt, chị không còn là trẻ lên ba nữa, hơn nữa ở nhà chị còn có mẹ chăm sóc! Em cho chị gửi lời chúc năm mới tới Trung tá Lăng giúp chị, cũng chúc năm mới cả Tiểu Đẳng Đẳng nữa.” Nhan Tịch thoải mái đối chủ đề, khách sáo nói, cổ họng khô ngứa dữ dội, cô sợ không nhịn được nữa lại ho khan mất.

“Chị đừng cúp điện thoại! Em còn muốn chị nói chuyện với Lão Lục nói chuyện!” Úc Tử Duyệt biết ý định của Nhan Tịch, lớn tiếng nói.

“Tôi và cô ấy không có gì để nói cả!” Lúc này, Lục Khải Chính mở miệng, cứng rắn nói, Nhan Tịch nghe được giọng nói lạnh lùng vô tình của anh, trái tim quặn đau, cười cười, làm bộ như không nghe thấy, “Duyệt Duyệt, mẹ chị gọi chị đi ăn cháo gà rồi, cứ như vậy nhé, bái bai.” Cô cười nói, sau đó dứt khoát tắt máy.

Tôi và cô ấy không có gì để nói cả!

Trong lòng đau nhói, nước mắt không ngừng rơi xuống, suốt hai tháng qua đây là lần đầu tiên cô được tiếng nói của anh, nhưng lại là lời nói vô tình như vậy. Xem ra anh cũng hoàn toàn cắt đứt rồi. Như vậy cũng tốt, nói cho cùng, là cô tổn thương anh nhiều hơn.

“Lục Khải Chính! Sao anh có thể nói như vậy?” Úc Tử Duyệt sau khi cúp điện thoại, tức giận xoay người, tức giận nhìn Lục Khải Chính ngồi ở băng ghế sau, rống lên.

“Duyệt Duyệt!” Lăng Bắc Hàn thấy Úc Tử Duyệt kích động như thế, trầm giọng quát. Lục Khải Chính vẫn như cũ nửa chết nửa sống ngả người vào thành ghế, không nói câu nào.

“Lão Lục, cho dù cậu có tức giận, cũng không nên tuyệt tình như vậy. Cho dù là không còn yêu nữa, nhưng còn trách nhiệm của người đàn ông! Nhan Tịch vì cậu mà từ một cô gái trong sạch bị chà đạp thành thế nào? Chưa cưới đã mang thai, xảy thai, bị người ta làm nhục, bây giờ cô ấy lại đang mang đứa con của cậu nữa! Thật sự cậu không quan tâm sao?” Lăng Bắc Hàn mở miệng nói.

Anh nói những thứ này khiến lòng Úc Tử Duyệt giống như bị dao khoét một lỗ, “Chị ấy sao lại gặp phải một tên khốn kiếp như anh chứ? Cả đời này anh dù có làm trâu làm ngựa cho chị ấy cũng không đủ! Bởi vì đó chính là anh nợ chị ấy! Vốn dĩ chị ấy có thể gặp được một người đàn ông khôn phép, kết hôn, yên ổn sống qua ngày! Nhưng còn anh thì sao? Không thể hứa hẹn với chị ấy nhưng lại vẫn qua lại! Chia tay cũng tốt! Như vậy cũng tốt!” Úc Tử Duyệt không nguôi được giận, nghĩ gì nói cái ấy, rống lên, lời nói lộn xộn.

“Cũng đều do tôi, nếu không phải do tôi, các người cũng sẽ không quen nhau! Nhan Tịch cũng sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy!”

“Úc Tử Duyệt! Chớ nói nhảm!” Lăng Bắc Hàn lúc này lại quát lên, tức giận khi thấy Úc Tử Duyệt tự trách như vậy.

“Dừng xe!” Lục Khải Chính rốt cuộc không chịu nổi những lời khiển trách của Úc Tử Duyệt, lớn tiếng nói, nói xong, tự mình liền giữ khóa cửa, đẩy cửa ra, không chờ xe dừng hẳn, đã liền nhảy xuống.

“Lão Lục!” Lăng Bắc Hàn kêu lên một tiếng, thấy Lục Khải Chính ngã ra đất, nhưng không có bị thương gì mới yên tâm, “Anh xuống xem cậu ấy.” Nhìn Úc Tử Duyệt đã khóc, Lăng Bắc Hàn dịu dàng nói.

Gió lạnh thấu xương tạt vào mặt khiến Lục Khải Chính tỉnh táo lại rất nhiều, lấy thuốc lá ra, đốt, rít thật sâu, rồi nhả khói ra. Lăng Bắc Hàn đuổi tới, “Những lời Duyệt Duyệt nói mặc dù không xuôi tai, nhưng cũng là lời nói thật, một người phụ nữ đang sống yên ổn lại vì cậu mà mang thai, cũng đã là thiệt thòi.” Lăng Bắc Hàn cũng hút thuốc, bình tĩnh nói.

“Cô ấy nếu lại bị sảy thai lần nữa sẽ không thể sống được! Lão lăng, cậu hiểu tính mình! Cô ấy làm như vậy chính là không tin mình, không coi mình là người đàn ông của cô ấy! Nếu đã mệt mỏi như vậy thì chia tay đi! Như vậy, mình cũng không cần con mẹ nó mà hàng ngày hao công tốn sức!” Lục Khải Chính vẫn không bình tĩnh nói.

“Được, mình cũng không khuyên giải cậu nữa! Nếu mệt mỏi thì chia tay cũng được. Về sớm một chút đi, bây giờ cậu là cục phó, cứ đi như vậy trên đường cái, sẽ ảnh hưởng không tốt!” Lăng Bắc Hàn vỗ vỗ bả vai của anh, nói.

“Mình không được chết đâu.” Lục Khải Chính cười nói, sau đó mở ra bước chân, rời đi.

Lăng Bắc Hàn thở một hơi, vứt tàn thuốc, rồi lên xe.

“Khóc cái gì, mỗi người đều có mệnh riêng!” Sau khi lên xe Lăng Bắc Hàn ôm Úc Tử Duyệt vào lòng, lau nước mắt cho cô, nói.

“Vậy thì không cần khóc sao? Bắc Hàn, so với Nhan Tịch, em cảm thấy mình như đang sống trên thiên đường vậy.” Úc Tử Duyệt khóc lóc nói, Lăng Bắc Hàn cười, “Vậy thì phải biết thỏa mãn, quý trọng.” Lăng Bắc Hàn giống như đang dỗ trẻ em, dụ dỗ nói.

Úc Tử Duyệt ôm anh thật chặt, quý trọng, cô nhất định sẽ hết sức quý trọng hạnh phúc hiện tại, cũng sẽ biết thỏa mãn.

“Lão Lục!” Lãng Bắc Sam từ quầy rượu bước ra ngoài, trong lúc vô tình chợt nhìn thấy Lục Khải Chính, cau mày, tiến lại lên tiếng gọi.

Lục Khải Chính nhìn cô, “Muộn thế rồi sao vẫn còn ở đây?” Lục Khải Chính nhìn Lãng Bắc Sam, hỏi

“Không phải anh cũng như vậy sao? Lục Khải Chính! Anh thật đáng đánh đòn!” Lãng Bắc Sam nhìn Lục Khải Chính xem thường nói, khoe mắt liếc thấy một chiếc xe quen thuộc ở cách đó không xa, cô vội vã ôm lấy cánh tay của Lục Khải Chính! Lục Khải Chính liền định hất ra, “Đừng có hẹp hòi như vậy chứ! Yên tâm đi, bây giờ em chẳng có chút cảm giác nào với anh cả.” Lãng Bắc Sam thân mật ôm cánh tay Lục Khải Chính, nhỏ giọng nói.

Lục Khải Chính nhìn cô một cái, cũng không giẫy giụa nữa, “Lên xe đi.” Lãng Bắc Sam ôm tay Lục Khải Chính, cùng đi ra bãi đậu xe.

Cách đó không xa, Cố Diệc Thần ngồi trong chiếc xe Jeep, trơ mắt nhìn Lãng Bắc Sam ôm tay Lục Khải Chính rời đi, dáng vẻ vô cùng thân mật, trên mặt cô nở nụ cười tươi rói rồi cùng chói mắt, anh không nhận được nắm chặt tay lái, chỉ chốc lát sau liền thấy chiếc xe màu trắng rời đi.

Lục Khải Chính chia tay, cho nên tình cảm của Lãng Bắc Sam dành cho Lục Khải Chính lại bùng cháy từ đồng tro tàn rồi sao?

Nghĩ như vậy, anh buồn bực vỗ mạnh xuống tay lái, cũng cảm thấy bản thân quá bị coi thường rồi! Không nghĩ ngợi thêm nữa, anh khởi động động cơ, nhanh chóng rời đi, cũng không đi theo xe Lãng Bắc Sam nữa.

“Lão Lục, sau này anh định thế nào?” Lãng Bắc Sam vừa lái xe, vừa nhìn kính chiếu hậu, không thấy xe của Cố Diệc Thần ở phía sau, trong lòng cảm thấy mất mát, cô lên tiếng hỏi Lục Khải Chính đang nhắm hai mắt nghỉ ngơi trên ghế bên cạnh.

Sao ai cũng hỏi anh những chuyện thế này vậy?

“Nên làm cái gì thì làm cái đó!” Lục Khải Chính không kiên nhẫn trả lời, “Nên nói em đó, nếu thích Cố Diệc Thần, thì nói cho cậu ta biết đi. Đừng để cậu ta hết hi vọng, đến lúc đó em hối hận cũng muộn! Đàn ông một khi đã tuyệt tình thì sẽ là cắt đứt hoàn toàn đấy.” Lục Khải Chính mở mắt, khuyên nhủ Lãng Bắc Sam.

“Giống như anh sao?” Lãng Bắc Sam hừ lạnh nói, “Đến Kiều Thượng rồi, anh xuống xe đi!” Lãng Bắc Sam dừng xe, nói.

Lục Khải Chính mở cửa xe, không có nói thêm cái gì nữa, xuống xe.

Đi vào trong thang máy, nhìn vào trong gương, chợt thấy cô đang mặc bộ quần áo màu xanh nhạt Lục Khải Chính chợt hoảng hốt, trong lòng cũng đau nhói, lắc lắc đầu, bóng dáng của cô liền biến mất, chỉ còn lại một mình anh. Hai mắt đỏ vằn tia máu, gương mặt tiều tụy, dáng vẻ vô cùng suy sụp.

Lục Khải Chính rất không muốn tới nơi này, nhưng lại không không chế được mà tới đây, có lẽ vì đây là nơi đầu tiên anh cùng cô quan hệ, cho nên anh mới có ấn tượng sâu sắc như vậy.

Nhìn căn phòng rộng lớn mà trống vắng, anh cười khổ, đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, từ trong phòng tắm liền truyền ra tiếng đàn ông gầm thét. Lục Khải Chính đang dùng cách này để phát tiết không vui trong lòng, trong đầu anh chỉ toàn là những lời Nhan Tịch nói cùng Úc Tử Duyệt, nụ cười kia, tiếng cười nhẹ nhàng kia...

Anh vừa hận, vừa oán, oán cô vô tình, không quan tâm đến anh!

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận, cuối cùng, anh như phát điên xé toàn bộ gối cùng quần áo của cô! Tất cả đồ của cô, đều bị anh phá hủy hết, nếu như có thể anh thật muốn hủy hết đoạn trí nhớ có cô!

Sang năm sau, Lục Khải Chính đi làm sớm. Nhan Tịch vì sợ hàng xóm phát hiện cô chưa cưới đã mang tai lại đâm tiểu những lời không hay nên không còn cách nào khác là cùng Nhan Húc Dương trở lại Tô Thành sớm.

“Tịch, chúng ta tuy là người nghèo, nhưng là có tự trọng! Người kia không muốn con, mẹ cũng không thể đi ép người ta được! Máu mủ này, chúng ta tự mình nuôi!” Ngày ấy, trước khi đi, bà Nhan đã nói với cô như vậy. Nhan Tịch cảm kích gật đầu, có mẹ ủng hộ trong lòng cô mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cô cũng giữ kín bí mật của ông cụ Lục, không nói ẹ cô biết, giữ kín thân thể của cậu. Vì cả gia đình được sống yên ổn, cô làm như vậy cũng đáng.

Mỗi khi đau lòng, mất phương hướng, cô đều tự an ủi mình như vậy, nghĩ tới tất cả mọi người có thể được sống yên ổn, cô vô cùng vui mừng.

Cô cũng rất ít khi nghe được tin tức về Lục Khải Chính, mỗi ngày đi làm, viết văn, quả thật rất bận rộn. Nhìn bụng mình lớn lên từng ngày, trong lòng càng thêm vui mừng...

//’);} //]]>

304. Chương 304: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 37: Cắt Đứt Nhớ Nhung

Có mấy lần Nhan Tịch nhìn thấy được Lục Khải Chính trong bản tin trên TV, đó là một vụ án cướp bóc liên hoàn chấn động toàn quốc, dưới sự dẫn dắt của anh đã thành công phá được. Ngày ấy, cô đứng ở trước màn hình TV, nhìn anh phóng viên trong bộ đồng phục công an, vẫn đẹp trai như vậy, chính trực như vậy.

Cô không nhịn được mà sờ bụng của mình, “Cục cưng, nhìn ba thật oai phong!” Cô cười nói, giọng nói có chút ghen ngào, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. Được anh yêu thương là hạnh phúc của cô, do cô yêu hắn không đủ sâu, tình yêu của cô không xứng với những gì anh bỏ ra, cho nên, cô không hề oán anh. Cô chỉ mong anh được bình an.

Đứa bé trong bụng như nghe được những lời cô nói, khẽ đập mấy cái, nụ cười trên khóe miệng Nhan Tịch càng sâu hơn, “Con ngoan, chúng ta đi làm khám thai nào.” Mang thai được hơn năm tháng, đây là lần khám thai thứ tư của cô. Gần đây thường bị choáng váng đầu, khiến cô có chút lo lắng.

Nhan Húc Dương đang làm ở khu quy hoạch, rất ít khi trở về nhà, cho nên đi khám thai cũng chỉ có mình cô.

“Huyết áp của cô hơi cao. Gần đây có phải hay bị choáng váng đầu óc, tầm mắt mơ hồ không?” Bác sĩ cau mày, nghiêm nghị hỏi cô. Lời của bác sĩ làm Nhan Tịch hoảng hốt, cô sững sờ nhìn ông, gật đầu, “Dạ, mấy ngày nay thường bị choáng váng đầu, thỉnh thoảng nhìn không được rõ. Bác sĩ, con tôi có khỏe không?” Nhan Tịch hoảng hốt trả lời, rồi lại hỏi.

Cô không thể để xảy ra chuyện gì, bất luận thế nào nó vẫn là con cô!

“Phải đợi có báo cáo thử máu mới biết chính xác được. Mau đi thử máu đi! Mà sao lại đi có một mình? Chồng cô đâu?” Bác sĩ nhìn ra phía ngoài cửa, không thấy có người liền không vui hỏi.

Nhan Tịch cười cười, “Anh ấy bận! Tự tôi có thể đi được!” Nói xong, bước chân tập tễnh đi ra cửa.

“Bận rộn nữa cũng phải đi cùng chứ, người tuổi trẻ bây giờ thật là.” Bác sĩ nhìn bóng lưng của cô nói, cũng hoài nghi Nhan Tịch không có chồng, bởi vì trên bệnh án cô viết chưa cưới.

Nhan Tịch cũng không thêm để ý đến lời nói của bác sĩ, chỉ cười cười, mặc dù trong lòng đang rất nóng vội, nhưng cũng không dám đi quá nhanh, chỉ sợ bị đụng đầu đó, cô không ngừng tự nhủ với mình, con cô sẽ bình an, sẽ không có chuyện gì.

Mà lúc này, ở Thủ Đô, Lục Khải Chính đang cùng với em gái là Lục Khải Lâm đi khám thai, bà Chu Tú Lan cũng đi cùng, còn có cả mẹ chồng của Lục Khải Lâm nữa, hôm nay Lăng Bắc Diệp có nhiệm vụ phải trực ban, nhờ Lục Khải Chính đưa cô đi.

“Anh thấy đáng yêu chứ? Chỉ lớn có một chút.” Lục Khải Lâm hạnh phúc nói với Lục Khải Chính, con cô đã được bốn tháng, mới vừa khám thai xong, đứa nhỏ rất khỏe mạnh, cả cô cũng rất khỏe.

“Cám ơn trời đất, Khải Lâm bị choáng váng đầu không phải là bởi vì cao huyết áp! Tôi chỉ sợ Khải Lâm bị huyết áp cao, mang thai dữ.” Mẹ chồng Lục Khải Lâm vui mừng cười nói.

“Đâu dễ mắc như vậy được!”

“Ồ, bà khoan hãy nói, mang thai đầu dễ mắc bệnh này nhất đấy! Trong viện chúng tôi, con dâu nhà lão Tôn bị mắc phải bệnh này, đứa trẻ chưa đủ tháng đã phải lấy ra, nếu không ngay cả tính mạng người mẹ cũng khó giữ được.” Mẹ Lục Khải Lâm thảo luận với mẹ chồng của cô, Lục Khải Chính đi bên cạnh cũng nghe.

Còn em sao? Mẹ con em có khỏe mạnh không? Đi khám thai có ai đi cùng không?

Lục Khải Chính nhớ tới Nhan Tịch, trong lòng quặn thắt, ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong đầu, anh biết, cho dù cô chỉ có một mình cũng sẽ không cảm thấy tủi thân, khổ sở, cũng sẽ không nhớ tới anh! Nghĩ như vậy, Lục Khải Chính liền không để tâm tới cô nữa, không nghĩ, không nhớ, cũng sẽ không khổ sở.

Ra khỏi bệnh viện, hai mẹ con Lục Khải Chính một chiếc xe, Lục Khải Lâm cùng mẹ chồng cô một chiếc xe, mỗi người đi một ngã.

“A Chính, hiện tại Khải Lâm coi như an ổn rồi, về sau chúng ta cũng không có gì bận tâm về nó nữa, còn con?” Chu Tú Lan vỗ vỗ lên đùi Lục Khải Chính, nhìn Lục Khải Chính đang tựa người trên ghế, nhẹ giọng hỏi.

Bà không dám ép anh quá, chỉ sợ quan hệ giữa hai người lại trở nên nặng nề, có điều, Lục Khải Chính cũng sắp ba mươi ba tuổi

“Lại muốn ép con kết hôn?” Lục Khải Chính quay đầu nhìn mẹ mình, nhàn nhạt hỏi, giọng nói bình tĩnh vô cùng. Trong đầu chợt nghĩ đến câu nói không phải Nhan Tịch không cưới, cũng nhớ đến lời anh nói cô không xứng.

“Không ép! Chúng ta nào dám ép con!” Chu Tú Lan không dám nhiều lời, “Nhưng con không thể ở cùng cô Nhan Tịch kia được, đời này chắc chắn là không thể nào!” Chu Tú Lan vừa nhỏ tiếng thầm nói, chỉ cần Nhan Tịch không đến dây dưa với con trai bà, bà cũng sẽ không tiết lộ bí mật kia ra, như vậy cả hai bên đều tốt!

Nghe lời nói chắc chắn của mẹ mình, Lục Khải Chính nghĩ tới trước đây không lâu bản thân vì Nhan Tịch mà trở mặt với những người muốn ngăn cản mình, cảm thấy lúc đó mình thật ngu ngốc!

“Mẹ thấy nhà nào thích hợp?” Lục Khải Chính không nhịn được thốt lên, về mặt Chu Tú Lan mừng rỡ, “A Chính, con...con rất cuộc cũng thông suốt rồi! Nên như vậy, lớn tuổi rồi cũng phải lập gia đình chứ! Mẹ cũng không muốn ép các con!” Chu Tú Lan mừng rỡ nói.

Lục Khải Chính trong lúc nhất thời không nhận ra ý khác trong lời nói của bà, “Con và Nhan Tịch đã hoàn toàn cắt đứt rồi, sau này mọi người đừng tìm đến gây phiền phức cho cô ấy nữa, cũng đừng làm những chuyện xấu sau lưng.” Lục Khải Chính lại nói.

Có lẽ anh sẽ giống như Lăng Bắc Hàn, tìm được một người phụ nữ khác giúp anh thoát khỏi đoạn tình này.

Về mặt Chu Tú Lan chợt cứng đờ, “Trước kia không chop phép con qua lại với cô ấy không phải là vì muốn tốt cho con sao? Cái cô Nhan Tịch đó không yêu con không thôi, gia thế lại còn... Lần này nhất định mẹ sẽ tìm được cho con một cô gái trong sạch, con hãy quên Nhan Tịch đó đi.” Chu Tú Lan sâu xa nói.

Lục Khải Chính không nói thêm gì nữa, có lẽ nên như vậy, nhưng anh có thể cắt đứt hoàn toàn được không?

Nhan Tịch cầm trong tay tờ giấy xét nghiệm, bất lực ngồi xuống chiếc ghế dài trong vườn hoa của bệnh viện, “Cô bị chứng cao huyết áp do thai sản, để bảo đảm an toàn tính mạng của cô, chúng tôi đề nghị cô nên bỏ cái thai.” Lời của bác sĩ văng vẳng trong đầu, Nhan Tịch nhìn lên bầu trời xám xịt, bất lực vuốt bụng.

Không, cô đã mang thai 5 tháng rồi, thai nhi đã thành hình rồi, làm sao có thể bỏ đi được! Cho dù cô có phải chết, cô cũng quyết không bỏ cái thai!

Lúc ấy, khi cô phản bác lại lời của bác sĩ, “Vậy thì phải xem cô có gắng gượng được đến khi cái thai được tám tháng hay không thôi.” Bác sĩ đã nói như vậy, ý là, cô phải chờ đến khi cái thai đủ tám tháng, lấy nó ra, mới có thể bảo đảm mẹ tròn con vuông, nếu không, cô có thể bị tai biến mà chết bất cứ lúc nào.

Dùng cả sinh mạng để đánh cược, cô không thể làm gì khác ngoài tin vào kỳ tích.

Nhan Tịch, tại sao mày luôn gặp phải những chuyện khó khăn như vậy? Nắm chặt túi thuốc túi trong tay, cô đứng dậy, khổ sở nghĩ, lại vuốt ve bụng, “Lục Nhan” thứ nhất đã mất rồi, đứa thứ hai này, cho dù có chết cô cũng phải sinh ra!

Nghĩ như vậy, cô càng kiên định hơn, đứng dậy, cẩn thận bước đi ra khỏi bệnh viện, đi đến cửa hàng đồ dùng mẹ và bé ở phía đối diện.

Cầm bốn lon sữa bột, hơn một ngàn đồng thì không có tiền, một lon sữa bột hơn ba trăm đồng, chỉ có thể ăn trong một tuần lễ... Nghĩ tới tiền để dành lại mất đi một khoản, trong lòng cô có chút lo lắng. Lại phải lo lắng chuyện tiền nong rồi, tiền nhuận bút kiếm được ngày trước cô dùng trả nợ hết rồi, giờ số tiền cô còn không nhiều lắm.

Tiền lương mỗi tháng của em trai cũng đều đưa cho cô, hiện tại mẹ cô cũng không cần cô phải gửi tiền về nhà nữa, cô cũng đang đi làm ở nhà máy đồng phục lân cận.

Cổ hết sức xách túi đồ nặng, Nhan Tịch loạng choạng đi trên đường, trong lòng phiền muộn vì căn bệnh kia. Sao cô phải chịu khổ như vậy? Đường như tất cả những chuyện không tốt đều đổ hết lên người cô cả! Càng nghĩ, trong lòng càng bi ai.

Một chiếc xe hơi màu đen chợt dừng lại bên người, Nhan Tịch dừng bước, cau mày, “Chị Nhan!” Giọng nói quen thuộc làm tim cô đập nhanh, Nhan Tịch quay đầu liền nhìn thấy Úc Tử Duyệt đang bước từ trên xe xuống....

Cô mặc áo khoác ngoài, mái tóc dài uốn cong lượn sóng, đi đôi giày cao gót màu đen, nhìn Úc Tử Duyệt rất ra dáng một người phụ nữ chín chắn, Nhan Tịch cong môi, cười: “Duyệt Duyệt”

“Chị Nhan.” Úc Tử Duyệt kêu lên, lúc tới gần hốc mắt đã đỏ ửng.

Nhìn Nhan Tịch mặc chiếc áo lông màu đen may theo kiểu bà bầu, khuôn mặt tái nhợt, gầy gò, mái tóc khô xơ, Úc Tử Duyệt đau lòng vô cùng! Sao trông cô lại chẳng khỏe mạnh chút nào vậy?

Úc Tử Duyệt tiến lại, cầm lấy bàn tay Nhan Tịch đang đưa ra, “Sao tay chị lại lạnh như nước đá vậy?” Úc Tử Duyệt nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Nhan Tịch, bất mãn nói, trong lòng càng thêm đau!

Nhan Tịch cười cười, “Con bé ngốc này, còn chưa tới mùa xuân mà, trời lạnh, tay của em cũng có ảm đâu.” Nhan Tịch cười nói, Úc Tử Duyệt kéo cô, lên xe hơi màu đen của mình.

“Chỉ một mình em tới sao?” trên xe, trừ tài xế, cũng chỉ có Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch thắc mắc.

“Vâng! Bắc Hàn đang ở doanh trại, em cũng không mang Đằng Đằng tới.” Úc Tử Duyệt nói, quan sát Nhan Tịch tỉ mỉ, thấy đáng vẻ cô như thiếu dinh dưỡng, đau lòng vô cùng.

“Cũng đúng, xa như vậy.... Duyệt Duyệt, em cũng không nên bỏ lại Đằng Đằng mà đi xa như vậy đến thăm chị chứ!” Nhan Tịch cau mày nói, lúc này xe hơi đã đi tới cửa nơi cô ở, đó là một căn nhà hai tầng cho thuê, cô ở trong một căn phòng ở tầng một.

Bởi vì tiền thuê căn nhà kia quá đắt nên cô chuyển đến sống trong căn phòng dưới tầng trệt này, hơn nữa, đây là tầng một, cô đi lại sẽ dễ dàng hơn.

“Nhan Tịch! Chị có coi em là bạn tốt của chị không?” Úc Tử Duyệt nghe Nhan Tịch nói như vậy, tức giận quát. Nhan Tịch nắm chặt tay của cô, bắt đắc dĩ cười cười, “Duyệt Duyệt, chị không xứng làm bạn em.”

Hai người xuống xe, Nhan Tịch thấy tài xế lấy từ phía sau ra mấy rương đồ, “Những thứ này đều là em mua cho chị, sữa bột, thực phẩm dinh dưỡng, bình thường trên thị trường cũng không mua được đâu. Chờ khi nào em bé ra đời, em sẽ lại đưa sữa bột tới đây!” Úc Tử Duyệt cười nói, cầm túi đồ vào nhà giúp cô.

“Gian phòng kia sao lại nhỏ như vậy, lại chỉ có một chiếc giường?” Nhìn phòng của Nhan Tịch, Úc Tử Duyệt tức giận nói.

“Một mình chị đủ ở rồi!” Nhan Tịch cười nói, kéo Úc Tử Duyệt ngồi xuống giường.

“Giấy kết quả khám thai của chị đâu? Cho em xem một chút!” Úc Tử Duyệt ra vẻ người có kinh nghiệm, hỏi Nhan Tịch. Lòng Nhan Tịch căng thẳng, sợ bị phát hiện ra mình cao huyết áp thai sản, nhưng cô ấy lại cầm đúng vào giấy kết quả ba tháng trước.

“Tháng này chị chưa đi khám thai, thứ hai mới đi.” Nhan Tịch tỏ ra tự nhiên nói.

“Chị bị thiếu dinh dưỡng rồi. Nhìn xem, sao chị lại gầy như vậy?” Úc Tử Duyệt nhìn giấy báo kết quả, lại nhìn Nhan Tịch, nói. Cũng không nhận được nhớ tới Lục Khải Chính, thật muốn đánh chết tên khốn kia!

“Đứa bé là khỏe mạnh là được rồi!”

“Nhan Tịch! Chị cũng không thể nghĩ như vậy được, chị mà không khỏe mạnh, thì đứa bé làm sao khỏe mạnh được? Hơn nữa, thể chất chị yếu như vậy, sao chịu được đau đớn lúc sinh.” Úc Tử Duyệt nhìn cô, tức giận nói.

Sinh.... Nói bây giờ còn quá sớm, ba tháng tới cô còn không biết mình có thể gắng gượng qua được hay không, Nhan Tịch khổ sở thầm nghĩ.

“Em yên tâm, chị nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, nhất định sẽ cố gắng bồi bổ! So với em, chị còn thương đứa bé này hơn.” Nhan Tịch cười nói, nụ cười trên mặt nhẹ nhõm mà tự nhiên.

Cô sao không nhận ra được Nhan Tịch thương đứa bé như thế nào, Úc Tử Duyệt cười cười, “Nếu thương nó như vậy, sao chị lại không ở bên Lão Lục? Chị như vậy mà làm mẹ đơn thân, sau này sẽ sống thế nào? Chị Nhan, chị và Lục Khải Chính rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?” Úc Tử Duyệt nhỏ giọng hỏi.

“Duyệt Duyệt, giữa chị và anh ấy có rất nhiều vấn đề phức tạp, không đơn giản giống em và chú. Cứ thế này sẽ tốt hơn, đối với chị, đối với anh ấy đều tốt! Chị cũng sẽ đau lòng, khổ sở, vì chị đã có đứa bé này, em đã làm mẹ hẳn em có thể hiểu được!” Nhan Tịch nhìn Úc Tử Duyệt lại nói.

“Em chỉ biết, phụ nữ lúc mang thai rất muốn có đàn ông ở bên cạnh chăm sóc! Lúc ấy em cũng như thế.” Úc Tử Duyệt lại nói.

Nhan Tịch cười cười, từ chối cho ý kiến, chỉ nói là, tình huống của bọn họ không giống nhau. Úc Tử Duyệt chỉ chốc lát sau liền rời đi, cô đi mấy ngày là phải trở về, Tiểu Đằng Đằng xa cô không được. Sau khi Úc Tử Duyệt đi, Nhan Tịch phát hiện ở dưới gối có một khoản tiền, còn có một tờ giấy, trực giác cho cô biết là Úc Tử Duyệt lén để lại.

Mở ra tờ giấy kia, quả nhiên....

Chị Nhan, số tiền này không nhiều lắm, chị nhận lấy đi nhé! Nuôi thêm một người không dễ dàng gì, em rất thương chị. Nếu như còn có thể hãy tái hợp với Lục Khải Chính, đứa bé rất cần có ba chăm sóc!

Nước mắt từng giọt rơi xuống tờ giấy làm nhòe dòng chữ đen. Nhan Tịch nhìn tiền mặt Úc Tử Duyệt để lại, nước mắt rơi càng nhiều, thân thể trượt xuống, cô nằm ở mép giường, khóc rống lên....

Ngày từng ngày, những biến chứng của thai sản không ngừng hành hạ cô, huyết áp cao, đầu óc choáng váng, buồn nôn, phù nề, những lúc nghiêm trọng tâm mắt còn trở nên mơ hồ, lúc làm việc ở công ty mấy lần mắt cô bị mờ, không thấy rõ đường, bị va vào đồng nghiệp, mọi người rồi rít khuyên cô nên nghỉ phép nghỉ ngơi.

Kha Thần phê chuẩn cho cô được nghỉ phép có lương khiến Nhan Tịch cảm thấy hết sức biết ơn, nhưng cũng không có cách hồi báo. Cho dù thế nào, bên cạnh cô vẫn còn có những người tốt bụng giúp đỡ cô.

Cô vẫn còn kiên trì viết tiểu thuyết, nhưng không có viết đăng liên tiếp như trước nữa, mà viết rất gián đoạn. 50 đồng một ngàn chữ, coi như không tệ, nếu nhận bản 60 vạn chữ, viết xong trước khi sinh có thể

kiếm được một khoản tiền dùng khi sinh con. Cô chỉ lo lắng liệu cô có phúc khí dùng đến số tiền kia hay không thôi.

Đối với cô mà nói, mỗi sáng sớm có thể nhìn thấy được ánh sáng, chính là chuyện thỏa mãn nhất, chỉ sợ một ngày nào đó, bởi vì cao huyết áp mà cô chết bất đắc kỳ tử thôi.

Kể từ khi Lục Khải Chính đồng ý để người trong nhà tìm đối tượng kết thân, mỗi ngày Chu Tú Lan đều tắt bật đi tìm con dâu tương lai, trái chọn phải chọn, suy tính khắp mọi mặt, chọn được vài gia đình, rồi đem hình mẫu người phụ nữ cùng tài liệu gì đó đưa cho Lục Khải Chính xem.

Lục Khải Chính tiện tay chọn một cái, đồng ý gặp mặt đối phương.

Nhan Tịch trong lúc vô tình nghe thấy Kha Thần nói đến chuyện của Lục Khải Chính, Kha Thần đi Thủ Đô công tác, trong bữa tiệc nghe thấy mấy quý công tử nhắc tới chuyện của Lục Khải Chính, nghe nói anh đã có bạn gái, trong lòng Nhan Tịch không biết là có cảm giác gì, chỉ tự nhủ mình, không cần để ý.

Đúng thế, tính mạng cô còn không giữ nổi nào có tư cách để ý đến những chuyện này?

//');} //]]>

305. Chương 305: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 38: Chi Bằng Chưa Gặp

Cô bị cao huyết áp, phải giữ cảm xúc ổn định, Nhan Tịch cố gắng giữ cảm xúc của mình bình tĩnh, không nghĩ tới hôn nhân của Lục Khải Chính. Cô cũng biết, nhớ anh chỉ càng thêm đau lòng và cô đơn, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của mình, chứ không còn gì khác! Hơn nữa, đây cũng là chuyện cô đã nghĩ tới, chuyện sẽ xảy ra.

Anh là con cán bộ, sao có thể cả đời không lấy vợ?

Chỉ khi anh ấy kết hôn, tìm được con dâu nhà họ Lục hài lòng, mọi người mới có thể yên tâm.

“Lulu, ba cũng là bất đắc dĩ phải kết hôn với dì khác.... ba cũng giống như ông nội vậy, là muốn bảo vệ chúng ta, mới không ở cùng với chúng ta, con không thể trách họ, biết không?” Dương thai rất quan trọng, Nhan Tịch mỗi ngày đều nói chuyện với đứa bé như vậy, chưa từng ở trước mặt nó nói xấu Lục Khải Chính một câu nào.

“Lulu.” Là cô đặt danh tự cho bé, nếu như là con trai thì gọi “Lục Lộ.” (Lộ []: có nghĩa là Đường), nếu như là con gái thì gọi “Lục Lộ.” (Lộ []: có nghĩa là Sương), trước kia lúc ở cùng Lục Khải Chính, đã đùa giỡn nghĩ tới như vậy, Lục Khải Chính còn nói, nghe giống như kêu heo

Cô nói, heo thì heo, dễ nuôi.

“Lulu, chỉ còn lại một tháng, nhất định phải giúp mẹ chịu đựng!” Sờ lên bụng bự bảy tháng, Nhan Tịch lại nói, chỉ còn một tháng nữa, nếu như thật sự không chịu được nữa thì phải lấy nó ra trước. Như vậy, cô cũng có thể bảo toàn tính mệnh.

Cô rốt cuộc vẫn là không muốn chết, cô chết rồi, mẹ, em trai, chị, còn có đứa bé này, phải làm sao?

Đêm nay, Nhan Tịch bị chuột rút tỉnh lại, mồ hôi lạnh toàn thân, cô nằm mơ thấy Lục Khải Chính, mấy tháng qua, lần đầu tiên nằm mơ thấy anh, một thân lễ phục đen, bên cạnh là một cô dâu mặc áo cưới trắng.... Cô giương hai mắt nhìn trần nhà đen như mực, một lòng chua xót khó chịu.

“Tôi thu lại cam kết không phải em không lấy, bởi vì em không xứng để tôi làm như vậy!” trong đầu hiện lên câu nói Lục Khải Chính nói khi chia tay cô. Trái tim quặn đau, không xứng, cô không xứng. Không xứng với anh vì cô bỏ ra.

Cô cũng không biết phải yêu Lục Khải Chính như thế nào, chỉ là chịu đựng anh yêu thương. Nếu như vậy, thì xa nhau là kết quả tốt nhất. Trải qua thời gian dài lắng đọng, cô cũng dần dần không hối hận đã quen biết Lục Khải Chính....

Cho dù chỉ một cuộc kiếp nạn, đau có, vui cũng có, nhất là khoảng thời gian đi cùng với anh không buồn không lo kia.

Anh vì cô mà nấu bữa ăn, mang cô đi từng nơi, cùng với mỗi một lần hoan ái.... Khi đó, anh yêu cô, là yêu thật. Cô cũng toàn tâm toàn ý!

Mà bây giờ, anh ấy đã hoàn toàn không còn thương cô, nếu có thì cũng sẽ không quản không hỏi đứa con này. Nhan Tịch suy nghĩ, nếu như cô thật đã chết rồi, đứa bé này làm thế nào? Đưa cho anh ấy sao? Người nhà của anh sẽ đối xử tốt với nó sao?

Lắc đầu một cái, có cảm giác mình suy nghĩ nhiều, chỉ cần chịu đựng qua một tháng này, là được. Nhất định có thể mẹ tròn con vuông! Cô còn mong đợi về sau cùng Lulu, còn có mẹ và em trai, vui vui vẻ vẻ sống chung một nhà.

“A....” Lục Khải Chính thức tỉnh từ trong cơn ác mộng, kêu khẽ một tiếng, phát hiện mình lại ra mồ hôi trộm rồi, ngồi ở trên giường, anh ảo não lắc đầu một cái, lại không bỏ được hình ảnh Nhan Tịch máu me đầy người, trái tim hung hăng quặn đau, co quắp, anh ảo não bối bối tóc.

“Nhan Tịch....” Không nhận được hô lên cái tên này, cổ họng khàn khàn, âm thanh run rẩy, nước mắt không nhận được rơi xuống, nhìn tới trên đệm ướt nước thì Lục Khải Chính cũng kinh ngạc, mình thế mà lại rơi lệ.

Đưa tay, cầm lấy điện thoại di động trên tủ ở đầu giường, nhìn phía trên lịch.

“Năm tháng rồi... cũng đã năm tháng rồi....” Lục Khải Chính hoảng hoảng hốt hốt nói, âm thanh khàn khàn, thật giống như ngày hôm qua bọn họ vừa mới chia tay. Năm tháng rồi, cô mang thai bảy tháng rồi.... Bảy tháng....

Đầu óc Lục Khải Chính ong ong, chia tay với cô sắp nửa năm rồi, bất tri bất giác, nửa năm trôi qua rồi. Trừ đêm mộng một đầu năm đó, anh rống lên một câu trong điện thoại thì anh và cô dường như không còn gì để gặp lại.

Đó là anh đã từng vì cô, có thể hy sinh tất cả phụ nữ, thế mà lại có thể nửa năm không lo không hỏi, hướng chi, cô còn ôm đứa con của anh.

Lục Khải Chính, mày làm sao vậy?

Đó là Nhan Tịch đấy!

Đó là Nhan Tịch.... Nhan Tịch bởi vì anh, mang thai, sinh non, bị người khác sỉ nhục, thọc một gậy

“A....” gầm nhẹ một tiếng, cái đầu giống như bị nổ tung, đau đớn muốn nứt ra, anh xuống giường, đi vào phòng tắm, tắm nước lạnh. Thế nào cũng không thể xóa đi một màn máu tanh trong đầu.

Ngày thứ hai Lục Khải Chính xin nghỉ, chạy thẳng tới Lạc Thành, có lẽ không có cách nào có thể xuất hiện trước mặt cô, cùng cô đối mặt nói một câu, nhưng anh không nhận được muốn nhìn xem cô, có sống tốt hay không.

Nhất định rất tốt, phải rất tốt.

Khi anh tìm được chỗ ở của cô thì mới biết được, từ lúc cuối tháng hai cô đã trả phòng. Nhiều lần tra tìm anh mới biết được tung tích của cô.

Thời tiết tháng năm ôn hòa, đối với Nhan Tịch mà nói lại rất lạnh, có thể là có liên quan đến thể chất của cô, đi dưới ánh mặt trời ấm áp, trên người cũng đang đổ mồ hôi lạnh, một tay cô vuốt bụng bị nhô cao, một tay vuốt eo, trên tay trái còn vác cái bao.

Cô đi cẩn thận, còn phải không ngừng nháy mắt, chỉ sợ tầm mắt mơ hồ, đụng vào người hoặc xe.

Lục Khải Chính từ ngõ hẻm bước ra ngoài, liền thấy đối diện xéo xéo một phụ nữ mang bầu bước chân tập tễnh, bụng nhỏ của cô đã nhô cao như vậy, giống như trái bóng da, làm tim anh đập nhanh, run sợ. Bụng lớn như vậy, tóc dài đến trên bờ vai, thật sự là cô....

Anh nhìn chằm chằm bụng của cô, cả trái tim run rẩy.

Cơ thể như muốn ngã xuống. Nhan Tịch đi tới, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, trong lòng cô cả kinh, cuống quýt đi tới một bụi cây ngô đồng, đưa tay vịn chặt, sợ mình ngã xuống. Tầm mắt mơ hồ không rõ, bóng người đứng đưa, cô càng không ngừng lắc đầu, nháy mắt, hi vọng cái tình trạng này nhanh qua đi.

Trong mơ hồ, chỉ thấy một âm thanh quen thuộc đến gần, bóng dáng kia lúc ẩn lúc hiện, vài cái bóng làm cô thấy phải choáng váng đầu, cô nhắm hai mắt, sắc mặt tái nhợt, chỉ chốc lát sau, một mùi thuốc lá nhân nhạ vọt vào mũi, mùi vị quen thuộc kia, làm cô tim đập nhanh, chợt mở mắt ra....

Gương mặt tuần tú mơ hồ, bóng dáng mơ hồ, mùi vị quen thuộc. Là Lục Khải Chính!

Lục Khải Chính!

Tâm giống như bị khoét đau, nhưng lại cảm thấy mình chỉ là hoa mắt, trên thực tế, cô thật hoa mắt.

Lục Khải Chính nhìn thần sắc cô khác thường, sắc mặt tái nhợt, ngay cả đôi môi cũng trắng như tờ giấy, trái tim co quắp, “Em làm sao vậy?” mở miệng, âm thanh run rẩy mà khàn khàn, Nhan Tịch nghe được âm thanh không thể quen thuộc hơn này, thế này mới ý thức được, thật sự là anh.

Anh ấy tới làm gì? ! Anh ấy còn tới làm gì? !

Một lòng chua xót, uất ức xông lên, lại không muốn bộc lộ dáng vẻ quan tâm của mình, “Sao anh lại tới đây?.” Cũng may, tầm mắt khôi phục bình thường, Nhan Tịch nhìn anh, cười nói. Nụ cười không mang danh lợi bình thản như vậy, giống như gặp được một người bạn cũ.

Lục Khải Chính bởi vì cô cười nhạ như vậy mà khổ sở, cảm giác cô thật sự không có chút nào quan tâm tới anh, nhìn thấy anh, tâm tình kích động cũng không có.

Lòng Nhan Tịch cũng đang rung động, hung hăng co quắp, còn có đứa nhỏ trong bụng, kịch liệt đá cô, cũng là đá mạnh nhất, cô không nhịn được trấn an mấy cái trên bụng.

“Anh hỏi em như thế nào? !” Lục Khải Chính không vui hỏi, sâu kín nhìn mặt gầy hóp của cô, nếu không phải vì cái bụng bự này, thế nào cũng nhìn không ra cô là phụ nữ có thai!

“Thiếu máu..” Cô nhàn nhạ trả lời, xoay tầm mắt, buông cây ngô đồng ra, “Anh tìm em có chuyện sao?.” Cô nhàn nhạ hỏi. Nhìn anh không tẻ, tuần tú đẹp trai giống như cũ, khí vũ hiên ngang.

“Tới xem một chút, đứa bé....” Chữ “em” bị anh đổi thành đứa bé, Lục Khải Chính lạnh nhạ nói, không phải đến xem đứa bé, còn có thể nhìn thấy cô sao? Liên hệ duy nhất giữa bọn họ chính là đứa bé này!

“Nó rất tốt, đã bảy tháng rồi !” Nhắc tới đứa bé, khoe miệng Nhan Tịch cười lên, sờ bụng, khuôn mặt tự hào. Nhìn nét cười trên mặt cô, biết được, cô thương đứa bé này bao nhiêu. Trong lòng Lục Khải Chính có chút chua xót.

“Bây giờ đi đâu?.” Nhìn cô, anh lại nhàn nhạ hỏi, giọng nói kia, giống như đối với một người bạn cũ. Không có oán hận trước kia, như vậy cũng rất tốt, Nhan Tịch vẫn không thích Lục Khải Chính nhìn mình đầy oán hận.

Cô cũng không hận anh, dù là anh mất đi lý trí, lại thương tổn cô!

“Về nhà!.” Nhan Tịch trầm giọng nói, cô mới vừa từ bệnh viện khám thai trở lại, gần đây huyết áp của cô rất ổn định, bác sĩ còn khích lệ cô nhất định phải gắng gượng qua một tháng cuối cùng này, chờ đủ tám tháng thì sinh con ra!

“Anh đi cùng em....” Lục Khải Chính lạnh nhạ nói, đưa tay, không tự chủ cầm tay của cô, nhiệt độ lạnh lẽo này, làm anh kinh hãi, Nhan Tịch vốn định buông ra, thế nhưng anh lại không chịu.

“Lục Khải Chính! Buông ra, như vậy không tốt....” Nhan Tịch lạnh giọng nói, nếu đã chia tay, cũng không cần lồi lồi kéo kéo như vậy, để cho vợ chưa cưới của anh thấy được thì sao ? ! Có lúc Nhan Tịch lại thật sự

hi vọng, đứa nhỏ trong bụng không phải tin đồn của Lục Khải Chính để có thể khiến người của nhà họ Lục tin tưởng.

Lòng bàn tay anh, nhiệt độ vẫn ấm áp như vậy, Nhan Tịch giãy giụa, Lục Khải Chính cũng đứng lúc buông ra, theo cô cùng đi, đi về nhà của cô.

“Anh có chuyện gì, nói thẳng đi!” Không muốn dẫn anh tới chỗ ở của mình, đi một lúc lâu, cô hơi giận thở hổn hển, xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn anh, hỏi. Người đàn ông ở trước mắt, lạnh lùng mà trầm thấp, đã không còn là người đàn ông luôn mặt dày ăn vạ với cô nửa năm trước.

“Nói rồi, chính là tới xem một chút!” Lục Khải Chính lạnh lùng nói, nhìn đáng vẻ lạnh lùng của cô, trong lòng một hồi quặn đau. Cũng nhìn thấy cô một đầu tóc khô vàng, đuôi tóc cũng chẻ ngọn rồi ! Không phải là không giữ tóc dài sao? Tại sao lại giữ lại?

“Nhìn xong rồi có thể đi được rồi....” Nhan Tịch cúi đầu, lạnh nhạt nói.

“Anh muốn nhìn báo cáo khám thai!” Lục Khải Chính cứng rắn nói, lần này lại giữ cô lại tay, kéo cô tiếp tục đi về nhà cô.

Bị anh nắm tay, mũi Nhan Tịch chua xót, kinh ngạc mà nhìn nhìn bóng lưng của anh, hấp thu mùi vị trên người anh, khoe miệng cũng chỉ có thể dâng lên chút cười chút vui mừng. Một tay sờ bụng, nghĩ thầm, Lulu, ba tới thăm con....

Chỉ là tới thăm Lulu, không phải tới thăm cô.

Nhìn tới chỗ ở của cô thì Lục Khải Chính vừa chua xót vừa tức giận, chỉ thấy cô lấy ra từ trong ngăn kéo một túi tài liệu thật dày, bên trong chứa báo cáo khám thai, cũng đã bị cọ lọc sơ qua vài báo cáo, không biết được cô bị mang thai cao huyết áp .

Cũng là bình thường cô lấy ra để lừa em trai.

“Lulu rất khỏe mạnh....” Nhan Tịch mới vừa mở miệng, ý thức được mình nói sai, vội vàng cầm miệng, Lục Khải Chính lại nhìn cô, “Lulu ?” Lục Lộ, Lục Lộ, trong đầu hiện lên khi cô viết xuống hai cái tên này trong lòng bàn tay anh, cô nói qua, nếu như tương lai có con, nam thì gọi Lục ‘Lộ’, nữ thì gọi Lục ‘Lộ’.

Anh còn nhạo báng, nghe giống như là kêu heo .

“Kêu chơi, nó rất khỏe mạnh, chỉ là không rõ ràng lắm là nam hay nữ, hiện tại bệnh viện quy định, không thể nói.” Nhan Tịch tự nhiên nói, cũng vì anh mà giới thiệu tình trạng của Bảo Bảo.

Lục Khải Chính gật đầu, “Nó là rất khỏe mạnh....” Vậy còn em? Vấn đề này, không có cách nào hỏi ra lời. Kiêu ngạo, tự ái, không được phép anh đối với cô quan tâm lần nữa.

“Tháng thứ bảy đâu?” Lục Khải Chính nhìn hết từng tờ một, nhìn cô, lại hỏi.

“Còn chưa có đi kiểm tra!” Cô nói láo, phần báo cáo kia đang ở trong túi của cô, chỉ sợ Lục Khải Chính biết cô bị bệnh, cô không hy vọng anh lần nữa bởi vì thương cảm mà không bỏ được cô, hai người bọn họ cứ như vậy là tốt....

Lục Khải Chính gật đầu, để hình xuống, cầm lên sữa bột trên bàn, nhìn đều là sữa bột cao cấp, anh yên tâm. Nhưng không biết, những thứ này là Úc Tử Duyệt đưa tới. Nhan Tịch cũng không còn nói với anh, cũng muốn cho anh biết, không có anh, cô sống rất tốt.

Không cần quay đầu lại nữa, đối với tất cả mọi người, cô không đủ thương anh, anh thật ra thì cũng không đủ yêu cô.

“Đi ra ngoài ăn một bữa cơm chứ?” Lục Khải Chính nhìn thời gian, nói với cô. Nhan Tịch lắc đầu một cái, “Em có hẹn!” Lời của cô vừa dứt, chỉ nghe được bên ngoài truyền đến tiếng giày da ma sát mặt đất, sau đó, Kha Thần một thân trắng toát đi vào.

Nhan Tịch đặc biệt cảm kích Kha Thần xuất hiện kịp lúc, mà lòng Lục Khải Chính lại quặn đau, “Tịch, đi ăn cơm đi....” Kha Thần đến gần, trực tiếp đi tới bên cạnh Nhan Tịch, ôm hông của cô, dịu dàng nói, một đôi con người đen nhánh nhìn Lục Khải Chính.

Người đàn ông này, anh ghét rất! Cũng bởi vì anh ta đã từ bỏ mẹ con Nhan Tịch!

“Lục Khải Chính, em muốn đi ra ngoài....” Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính, lạnh nhạt nói, Lục Khải Chính căng thẳng nhìn chăm chăm cô một cái, sau đó, sải bước rời đi....

“Hô....” Lục Khải Chính ra khỏi cửa, Nhan Tịch rót cuộc thở một hơi, thân thể loạng choạng, đầu hơi choáng váng, “Cảm ơn, Kha tổng, hôm nay thật sự cảm ơn anh!” Nhan Tịch càng không ngừng nói, nói xong liền hôn mê bất tỉnh....

“Nhan Tịch!” Kha Thần kinh hãi mất sắc, la lớn....

Từ sau ngày đó, Nhan Tịch ở bệnh viện suốt, bởi vì nếu cô không nằm viện cũng quá nguy hiểm! Khi ngày thứ hai Lục Khải Chính thăm cô, trong sổ của cô nhiều hơn một khoản tiền, Nhan Tịch hiểu, có thể là Lục Khải Chính đưa, tiền kia, cô không dùng.

Cộng tiền ngày trước viết văn cùng tiền Úc Tử Duyệt đưa, đủ cô ở trong bệnh viện ở một tháng....

“Lục Khải Chính! Làm sao con lại thất hứa! Ngày hôm qua đã đồng ý cùng người ta gặp mặt, hôm nay thế nào lại không? !” Lục Khải Chính trở lại nhà, chạm phải chất vấn của Chu Tú Lan.

“Hôm nay tạm thời có vụ án!” Lục Khải Chính lờ mờ bà, cứng rắn nói.

“Có vụ án? ! Gần một tháng, con lần nào chẳng dùng lý do này? ! Con ẹ con là con khỉ sao, để cho con đùa bỡn như vậy? !” Chu Tú Lan tức giận mà rống lên nói, chỉ thấy khóe miệng Lục Khải Chính giương lên nụ cười giễu cợt....

306. Chương 306: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 39: Biết Tất Cả

Chu Tú Lan nhìn khóe miệng Lục Khải Chính mang nụ cười giễu cợt, trong nội tâm một hồi lo lắng, cảm giác Lục Khải Chính tại sao lại giống như khi trước trở mặt với người trong nhà như vậy? Lúc này, chỉ thấy Lục Khải Chính từ trong bóp da màu đen lấy ra một tờ giấy.

Sau đó là một phần tờ báo, anh đặt mạnh lên bàn trà, mặt âm trầm nhìn chăm chăm Chu Tú Lan!

Chu Tú Lan nhìn khay trà thì thấy trên trang đầu là hình cô gái đang lơ đãng...bà hoảng hốt, sau đó kinh hãi! Ngược mắt nhìn mặt âm trầm của Lục Khải Chính, “Đây là cái gì?” Chu Tú Lan hỏi.

“Đây là cái gì, mẹ không biết sao?! Mẹ cầm cái này đi tìm Nhan Tịch!” Lục Khải Chính rống lên, mặt mày dữ tợn, giống như là muốn giết người!

Chu Tú Lan sắc mặt đại biến, nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường, “Đúng, là mẹ dùng nó đến tìm cô ta, lúc cô ta rời đi Thủ Đô!” Chu Tú Lan thừa nhận.

Ngay từ nửa năm trước, anh biết mẹ cầm tờ báo này đi tìm Nhan Tịch, khi đó, anh mất khống chế tức giận Nhan Tịch bị bà uy hiếp, cũng không chịu tin tưởng anh. Anh cũng không cầm tờ báo này đối chất với mẹ vì cho rằng dù sao đi nữa bà cũng vì muốn tốt cho anh!

Hôm nay anh cố ý mang tờ báo này ra, trở mặt với bà, không làm thông gia. Tỉnh ngộ lại, anh mới ý thức được, nửa năm không lo không hỏi đối với Nhan Tịch là có bao nhiêu độc ác! Cho dù cô không thương anh, cô cũng đang mang đứa con của anh....

“Mẹ! Mẹ cũng là phụ nữ! Tại sao làm chuyện xấu xa đối với một cô gái nhỏ như vậy? ! Cô là bởi vì con của mẹ mới như vậy! Mẹ rốt cuộc có còn tâm hay không? !” Lục Khải Chính rống lên, tâm như bị dao khoét, vì người phụ nữ đáng thương đó, đồng thời cũng tức giận, vì đều là phụ nữ, chính là mẹ của anh.

Chu Tú Lan run sợ rung động, “Mẹ cũng biết rõ mẹ là mẹ con! Mẹ còn không phải vì tương lai của con sao? ! Con có biết tiền đồ của con, người phụ nữ bị người ta nhục nhã qua, làm sao xứng với con? ! Con thiếu cô ta, có thể dùng phương thức khác bồi thường, không phải hôn nhân!” Chu Tú Lan lại quát.

“Mẹ nói dễ nghe như vậy, bồi thường? Chuyện mẹ làm rõ ràng lại đâm cô ấy một dao!” Tâm tình Lục Khải Chính run rẩy nói, “Xem mắt, hủy bỏ! Đời này, trừ cô ấy, con sẽ không lấy người nào khác!” Lục Khải Chính lườm Chu Tú Lan, lạnh lùng nói, nói thẳng mục đích của mình!

“Con.... Lục Khải Chính! Cả đời này con cũng không thể cưới cô ta! Hừ! Con còn không biết cậu của cô ta là con riêng của ông nội sao....” Bà bị ép đến nóng nảy, cũng không thể làm gì khác hơn là nói ra, xem Lục Khải Chính muốn giang sơn hay muốn phụ nữ!

Lục Khải Chính bị lời nói của Chu Tú Lan làm kinh ngạc, mày rậm khời lên, “Có ý tứ gì? !” .

“Con kết hôn cùng Nhan Tịch, không sợ gia thế cô ta bị đào ra sao? Không sợ người ta biết ông nội con có con riêng sao? Đến lúc đó, danh dự ông nội con, danh tiếng nhà họ Lục, tính mạng của tên con riêng đó.... Lục Khải Chính, không phải mẹ hù con, quan hệ nặng nề bên trong này, bản thân tự mình xem xét một chút đi!” Chu Tú Lan nhìn Lục Khải Chính cười như không cười nói.

Lục Khải Chính sững sốt hồi lâu, nhanh chóng phản ứng, “Chỉ mong điều bà nói là thật!” Anh lạnh giọng nói xong, cầm tờ báo trên bàn, sải bước rời đi.

Kể từ sau khi trở lại Lạc Thành, anh đã tỉnh táo lại, một mực nghĩ về một vấn đề, tại sao trước kia Nhan Tịch dừng cầm trở lại Thủ Đô cùng anh đời một mặt một lần, sau khi trở về lại lui bước? Chẳng lẽ cũng chỉ là bởi vì tờ báo này, bởi vì ông nội uy hiếp?

Lúc ấy cảm thấy, cô chính là không đủ thương anh, cho nên bị uy hiếp, lựa chọn người nhà, bỏ mặc anh! Anh vì cô, mỗi ngày mỗi đêm phấn đấu, để cô tốt hơn....

Tuyệt vọng, tuyệt vọng, cho nên đối với cô không lo không hỏi, cũng có lẽ, trong lòng anh vẫn còn tồn tại cái anh cho rằng cả đời này không có cách nào bù đắp áy náy cho cô. Cho nên, hoàn toàn buông tay! Cự tuyệt tất cả về cô....

Giờ phút này, anh cũng cảm thấy mình không đủ yêu cô, nếu như yêu, tại sao sau khi biết cô mang thai đứa bé của anh, không có chăm sóc cô, quan tâm cô, ngược lại đã thương cô như vậy? Nếu như yêu, tại sao nửa năm nay, khi cô có thai, không lo không hỏi? Biết rất rõ ràng thân thể của cô vốn là rất yếu....

Phải là không đủ yêu, nói cho cùng, anh cũng ích kỷ! Ích kỷ chỉ lo cho cảm nhận của mình, bỏ quên tình cảnh của cô.

Lục Khải Chính! Mày còn có mặt mũi đi cùng với cô sao?

Trong lòng tự hỏi, cảm giác mình đúng như vậy! Cũng quả thật không đủ yêu cô! Có lẽ trước kia vì cô, nghĩ bỏ ra tất cả, cũng chỉ muốn trở lại anh hùng....

Lục Khải Chính nhìn ngày tối tăm, tâm tình rất khó chịu, vừa muốn ra khỏi cửa chính, điện thoại di động vang lên, anh nhận điện....

“Lục thiếu! Một lát nữa Nhan Tịch sẽ sinh mổ!” Lục Khải Chính nghe được âm thanh của đối phương thì trong lòng kinh hãi, gương mặt khó có thể tin, “Nói nhăng nói cuội gì đó! Đứa bé mới tám tháng thôi!” .

“Lục thiếu, Nhan Tịch mang thai bị cao huyết áp...”

“Pằng...”

Lời của đối phương vừa dứt, điện thoại di động của Lục Khải Chính rơi trên mặt đất....

Sau đó, chỉ thấy anh liều mạng chạy ra ngoài.

Có thai cao huyết áp, có hại khi mang thai, phải sinh mổ lúc tám tháng.... Tại sao lúc trước anh không biết cô có bệnh? ! Anh vốn định, đợi cô đủ tháng, sẽ theo cô đi sinh, lại không nghĩ rằng....

“Đi Lạc Thành! Lập tức!” lên xe, anh phân phó tài xế.

“Lục thiếu, chuyển bay đi Lạc Thành sớm nhất hiện tại đã bay!”

“Máy bay tư nhân! Tìm cho tôi máy bay tư nhân!” Trên xe Lục Khải Chính rống to, cả trái tim hung hăng co quắp, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh Nhan Tịch ngã vào trong vũng máu, anh cúi đầu, hung hăng cào tóc.

Không có việc gì không có việc gì, cô sẽ không có chuyện gì....

Ở trong lòng càng không ngừng an ủi mình....

Lúc này, tài xế nhận điện thoại, “Lục thiếu, điện thoại của Tiểu Vương!” Tài xế đưa điện thoại cho anh, Lục Khải Chính nhận lấy.

“Lục thiếu, mới vừa rồi sao lại ngắt điện thoại, tôi còn có chuyện cần báo cáo!”

“Nói!” Lục Khải Chính lạnh lùng gầm nhẹ.

“Nội dung bức thư ông cụ viết cho Nhan Tịch đã tra được....” Ở trong điện thoại Tiểu Vương nói từng chữ từng câu, chỉ thấy sắc mặt Lục Khải Chính dần dần trắng bệch, điện thoại di động lần nữa rơi xuống....

Ba giờ chiều, Lục Khải Chính mới ngồi máy bay tư nhân mượn của bạn, đến Lạc Thành, sau đó chạy thẳng tới bệnh viện nơi Nhan Tịch nằm! Anh bí mật tới.

“Oe....” Nhan Tịch cúi nằm ở đầu giường, bởi vì huyết áp à nôn mửa, càng không ngừng ói, đôi tay nắm lấy mép giường, nôn mửa khó chịu, tầm mắt mơ hồ.

Y tá đưa chén nước tới, cô nhận lấy, súc miệng, “Cám ơn....” Đôi môi tái nhợt mấp máy, Nhan Tịch nói, sau đó, lui thân về đầu giường ngồi xong, cố hết sức cầm lên máy tính bảng trên tủ ở đầu giường.

“Nhan tiểu thư, cô bây giờ còn muốn viết văn à?”

“Không phải, chỉ là gửi thư thôi.” Nhan Tịch cười nhạt trả lời nói, thật ra thì cũng không phải là gửi thư, chỉ là viết tin cho Lục Khải Chính, cũng không có cách nào gửi tin ra ngoài.

“Bùm....” cửa phòng bệnh đột nhiên bị người đụng vỡ, Nhan Tịch kinh hãi, chỉ thấy gương mặt Lục Khải Chính kinh hoảng vọt vào, cô khiếp sợ nhìn anh, một lòng quặn đau, anh, làm sao lại tới?

Một luồng chua xót xông lên, nhìn anh, cô rất muốn khóc, cảm giác sắp nhận không được!

Lục Khải Chính nhìn cô ngồi ở trên giường, bình yên vô sự, giật mình nơi đó, không có việc gì, cô không có việc gì....

Toàn thân anh mặc đồng phục cảnh sát, thân hình cao lớn, trông rất uy vũ, chỉ là trên gương mặt đó giống như nhuộm đầy khổ sở. Bốn mắt chạm nhau, nước mắt không cách nào ức chế rơi xuống, cô quay đầu đi, “A.... ưm....”

Một sức lực mạnh mẽ úp tới, Nhan Tịch cảm giác thân thể bị kéo qua, sau đó, đầu bị giữ chặt, gương mặt tuấn tú áp tới, cô bị anh hôn!

Lục Khải Chính bắt chắp hôn môi của cô, đôi môi này, không còn hương vị thanh thanh diễm diễm, ngược lại khô ráo, phát khổ, nhưng anh hôn sâu hơn, có ướm ứat từ khuôn mặt chảy xuống, cùng nước mắt cô chan hòa trên gương mặt cô....

Vẫn là mùi vị quen thuộc này, mùi vị từ khi bắt đầu đã làm cô say mê, một mùi thuốc lá nhàn nhạt, giống như mùi trên người cha, cho cô cảm giác an toàn, lệ thuộc vào đó, bao lấy cô.... Tại sao còn tìm đến cô? !

Trong lòng Nhan Tịch gào thét, khôi phục lý trí, cô nặng nề cắn môi của anh, Lục Khải Chính không có vì vậy mà buông ra, ngược lại càng ôm chặt thân thể cô, nụ hôn này càng thêm sâu. Vào giờ phút này chỉ có nụ hôn này, có thể đại biểu cho lời nói của anh, áy náy, hối tiếc, đau lòng cùng tất cả đối với cô....

Trong phòng bệnh, trên giường bệnh, người đàn ông ôm chặt người phụ nữ, hôn mãnh liệt....

Hồi lâu, anh buông cô ra, con người khóa chặt mặt của cô, Nhan Tịch cũng nhìn anh, kèm chế tâm tình của mình, tỉnh táo suy tư, tại sao anh lại tới? Biết cô sắp sinh sao? Hôm nay vốn định sinh mổ, chỉ tiêu của cô không hợp tiêu chuẩn, chỉ có thể hoãn.

Nuốt xuống máu tanh trong miệng, nhìn Lục Khải Chính, trên môi của anh tràn đầy máu đỏ thẫm, “Làm sao anh....”

“Đứa bé đâu? !” Lục Khải Chính hoảng hốt hỏi, dời tầm mắt, nhìn tới cái chần nhô lên thì trong lòng nói không ra tư vị thế nào, đứa bé vẫn còn.... không phải bảo là sinh mổ sao?!

Tay anh nâng niu xoa nhẹ, trong lòng Nhan Tịch chua xót, giống như tay của anh xoa lấy lòng cô, “Nó rất tốt....”

“Anh đã biết hết mọi chuyện rồi....” Lục Khải Chính nhìn cô, nói nhỏ, một tay muốn lau mặt của cô, lại dừng lại, cứng ngắc. Nhan Tịch kinh ngạc nhìn anh, anh biết cái gì?

Biết cô có bệnh, hay là biết rõ câu chuyện?.

“Bệnh của em, thư của ông cụ....” Lục Khải Chính lầm bầm nói nhỏ, một lòng quặn đau, nói xong, anh đứng dậy, nhanh chóng chạy vội ra ngoài!

Nhan Tịch sững sờ ở đó, đầu óc có chút mờ mịt, hồi hồn thì anh đã sớm ra khỏi phòng bệnh.

Anh làm sao lại biết? Biết, càng thêm căm hận cô sao? Nhan Tịch cười chua xót, cô biết, chuyện này là lỗi của cô, gạt anh, chính là lỗi của cô! Hôm nay dù cho cô có chết, cũng là cô đáng đời, nếu như bắt đầu lại thì cô vẫn sẽ chọn làm như thế.

Cô sẽ không mạo hiểm, không dùng an nguy của bất cứ ai để đánh cuộc! Cô chính là người yếu đuối như vậy....

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng bệnh bị mở ra lần nữa, Nhan Tịch thấy Lục Khải Chính đi vào, đi theo phía sau là một nhóm bác sĩ mặc áo blu trắng...

307. Chương 307: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 40: Trước Khi Sinh

Những người này đều là chuyên gia Lục Khải Chính tìm đến, bọn họ làm một loạt kiểm tra cho Nhan Tịch, sau đó đi ra ngoài, cùng Lục Khải Chính nói cái gì. Đầu Nhan Tịch hơi choáng váng, tầm mắt mơ hồ, chỉ thấy bóng dáng Lục Khải Chính đang lay động, nhớ tới lời anh đã nói, trong lòng cô chua xót.

Lục Khải Chính cũng nhìn cô, khuôn mặt sùng vù, tái nhợt, đôi môi khô ráo, bụng bự nhô cao ngời ở đó. Trong lòng anh cũng rất loạn, nói không ra cái tư vị gì, đau đến khó chịu.

Nhan Tịch hoạt động thân thể muốn nằm xuống, anh vội vã tiến lên, vậy mà, cô đã tự mình làm được. Động tác thuần thục, tự nhiên như vậy. Làm cho anh luống cuống sững sờ ở đó, nhìn cô nằm trên giường, “Em chỉ cầu xin người nhà họ Lục không cần biết cái bí mật này, không nên tổn thương cậu của em, ông ấy cả đời chỉ là một nông dân trung thực.... An nguy của ông ấy cũng không đụng đến lợi ích nhà các người.....” Nhan Tịch nhắm mắt lại nói, đầu vẫn rất choáng, trong lòng phiền loạn cực kỳ.

“Em sợ ở cùng anh vì sợ cái bí mật bị truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến an nguy người thân em?” Lục Khải Chính tỉnh táo nói, trong thanh âm còn là mang theo run rẩy không ức chế được, còn có nhàn nhạt giấu cợt.

Nhan Tịch có nghe được, “Đúng vậy..” Nhan Tịch lạnh nhạt nói, đầu choáng váng gay gắt, không muốn suy tư, “Lục Khải Chính, anh đừng hỏi, em muốn nghỉ ngơi một lát..” Cô nói xong, cố hết sức nghiêng thân thể, đưa lưng về phía anh.

Thân thể mệt mỏi đã làm cô không còn sức cộng thêm lúc này nhắm mắt không lâu nên nhanh chóng ngủ thật say....

Lục Khải Chính ngồi xuống một bên trên ghế sa lon, đôi mắt vẫn nhìn cô trên giường, hồi tiếc, đè nén, hành hạ trái tim của anh, Lục Khải Chính cứ nhìn cô như vậy, cái gì cũng không muốn nghĩ nhưng đều nghĩ đến tận cùng. Tóm lại rất loạn.

Anh vẫn ngồi như vậy, cô vẫn đang ngủ say, trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng cô hít thở nhàn nhạt.

Trời chiều dần dần ngả về tây, ánh sáng vàng theo phía tây chiếu vào cửa sổ, trong phòng bệnh, một mảnh hoàng hôn, Lục Khải Chính ngồi ở trên ghế sa lon, không nhúc nhích, Nhan Tịch nằm, “Hít.....” từng tiếng rút khí khổ sở đánh vỡ không gian tĩnh lặng, tâm Lục Khải Chính sợ hãi, ngẩng đầu lên, “Nhan Tịch!” anh tiến lên, “Hít.....” chân của chính mình rút gân mãnh liệt.

Anh lảo đảo mấy bước, đi vòng qua giường, ngồi xuống ở bên giường, chỉ thấy chân mày Nhan Tịch nhúu chặt, lật người, “Đau....”

Một chữ đau, len vào tim anh, làm lòng anh đau. “Đau ở đâu à?.” Cẩn thận hỏi từng li từng tí, anh tự tay, muốn chạm cô, lại không dám, chỉ sợ làm cô đau. Lúc này, Nhan Tịch chậm rãi mở hai mắt ra, cổ hết sức giật giật đầu ngón chân, đau đớn vì chuột rút, chỉ là loại cảm giác này tập mãi cũng thành thói quen.

“Chỉ là chuột rút thôi.....” Nhìn anh, đè nén tâm tình nói, Lục Khải Chính nhanh chóng vạch chăn lên, nhìn tới bụng cô nổi lên cao cao thì trái tim anh chấn động. Bụng của cô lớn hơn một tháng trước rất nhiều.

Anh dừng một chút, mới đè lại chân của cô, “Hít.... anh đừng đụng vào!.” Nhan Tịch khổ sở kêu lên, vốn là rút gân chân, bị anh đụng vào, càng đau gay gắt.

Lục Khải Chính nghe lời của cô..., vội vàng rút tay về, mặt luống cuống nhìn cô, chỉ thấy đầu ngón chân của cô đang không ngừng động đậy, đây là Nhan Tịch giảm đau, chỉ cần chỉ chốc lát nữa là tốt.

Qua không đến một phút, chuột rút dần dần biến mất, hai tay Nhan Tịch chống lên, giùng giàng ngồi dậy, lần này Lục Khải Chính vội vàng tiến lên, đỡ cô ngồi dậy. Cô không miễn dịch được với mùi trên người anh, mùi thuốc lá nhàn nhạt, hòa lẫn với hơi thở mạnh mẽ của đàn ông.

“Còn đau không?.” Lục Khải Chính mở đèn, ngồi xuống ở mép giường, nhìn cô, khàn khàn hỏi, lòng đau gay gắt.

Nhan Tịch lắc đầu một cái, “Các bác sĩ nói thế nào?.” Cô hỏi.

“Chờ bạch cầu hạ xuống, thì làm giải phẫu, sẽ không quá nguy hiểm!” Lục Khải Chính nhìn cô, lại nói. Nhan Tịch gạt đầu một cái, Lục Khải Chính đưa tay muốn chạm tay của cô, cô vội vã né tránh.

“Nhan Tịch, thật xin lỗi.....” Lục Khải Chính nhìn cô, trầm giọng nói, anh không biết ba chữ này có làm giảm được thống khổ và uất ức của cô mấy ngày qua không, anh vẫn muốn nói với cô ba chữ này, vì tất cả.

Nhan Tịch rơi nước mắt, “Lục Khải Chính, anh không có lỗi với em, là em ép anh rời đi....”

“Thật xin lỗi, khi anh làm gián điệp liên lụy tới em! Nửa năm trước cường bạo em! Em mang thai lâu như vậy, cũng không lo không hỏi! Oán trách em.....” đôi tay Lục Khải Chính nắm cả bả vai của cô, nói từng chữ từng câu, âm thanh khàn khàn.

Anh không biết mình là thật không đủ yêu cô, hay là thật cảm thấy bị đả thương, đối với cô hoàn toàn buông tay mới không quản không hỏi, cô mang thai lâu như vậy, anh không có lấy một ngày ở bên cạnh cô, cô mang thai cao huyết áp cũng không biết!

Nếu như anh trễ một bước, nói không chừng đứa bé đã ra đời....

Gương mặt Nhan Tịch đầy nước mắt nhìn anh, càng không ngừng lắc đầu, “Nói những cái này không có ý nghĩa! Lục Khải Chính, em không thể cùng anh! Em cầu xin anh tiếp tục để cho em an toàn sống qua ngày đi.... nhà anh em trêu chọc không nổi!” Nhan Tịch kêu khóc nói, “Như vậy không phải rất tốt sao?”

Động tác Lục Khải Chính cứng đờ, nhìn cô khóc, trong lòng chua xót khổ sở, muốn phản bác lời của cô..., lại cảm thấy không có tư cách gì, “Anh không ở với em, anh chỉ muốn giúp em khi em sinh Lulu” Lục Khải Chính trầm giọng.

Nhan Tịch nhìn anh, thở một hơi, “Vậy cậu em sẽ không có chuyện gì?.” Đến bây giờ cô cũng chưa từng quên an nguy của cậu, nhìn anh, hỏi.

“Thư của ông cụ đâu?.” Anh cũng không hoàn toàn rõ trong thư nói cái gì, Lục Khải Chính hỏi cô

“Bị em đốt rồi.....” Nhan Tịch trầm giọng nói, “Ông ấy nói em với anh kết hôn, thân thể của cậu sẽ bị moi ra, cũng không có lợi cho an toàn của cậu, càng không lợi cho danh dự của nhà họ Lục.....” Ông cụ còn nói,

Lục Khải Chính sẽ không theo cô lâu được, lẩn lộn ở trong quan trường, dần dà dự vọng sẽ bành trướng, Lục Khải Chính cũng không thể không theo con sóng chảy, tình yêu, căn bản không là cái gì....

Lục Khải Chính gật đầu, “Cậu em sẽ không có việc gì....” Anh bảo đảm.

Lúc này, y tá đưa thức ăn vào, để lên bàn, đều là chút ít thức ăn chay, Lục Khải Chính cau mày, “Ăn những thứ này có thể có cái dinh dưỡng gì? !” Anh tức giận hỏi.

“Huyết áp cao, không thể ăn quá nhiều đồ mặn ..” Lục Khải Chính không nói với cô nhiều lời đảm bảo, Nhan Tịch hiểu, lời ông cụ nói, phải là thật, nhìn bộ dáng Lục Khải Chính nghiêm túc thì đã rõ ràng.

Cô vẫn lo lắng cho an nguy của cậu, ở trong ấn tượng của Nhan Tịch, cậu đối với cô và em trai đều thân thiết hơn nhiều so với các chú bác bên nội, cô đối với cậu vẫn rất thân thiết. Cô không lý giải được những thứ quan hệ hào môn kia, nhưng là thường thấy trong tin tức, quan này té ngựa, quan kia xuống đài Còn có rất nhiều thứ hắc ám, cô chỉ là người thường muốn tưởng tượng cũng tưởng tượng không ra .

Mới vừa thấy tin của ông cụ, còn tưởng rằng ông là đang hù dọa cô, uy hiếp cô....

Nhìn cô lặng lẽ ăn cơm, Lục Khải Chính luống cuống đứng ở đó, muốn tiến lên đút cô, lại cảm thấy mình không có tư cách làm như vậy. Nửa năm không quan tâm tới cô, hiện tại quan tâm, có phải có chút giả dối hay không?

Cho dù nhạt như nước ốc, cô cũng vẫn từng miếng từng miếng ăn hết thức ăn, Lục Khải Chính vẫn đứng ở đó, cho đến khi cô ăn xong.

“Khụ khụ.... khụ....” Một cảm giác buồn nôn lại xông lên, Nhan Tịch vội vàng nằm xuống, Lục Khải Chính tiến lên, bưng chậu lên, cô ho khan, lại muốn nôn mửa, làm lòng anh chua xót, nhẹ nhàng vỗ lưng của cô.

“Ọe....” Chỉ là nôn ọe, nhả không ra thức ăn , đầu lại choáng váng khó chịu, sau khi nôn xong, cô mệt mỏi kiệt sức.

Lục Khải Chính không nhịn được nữa ở bên giường ngồi xuống, ôm cô vào lòng, bàn tay sờ lên gò má của cô, “Anh đừng như vậy! Tránh ra.... Lục Khải Chính, mặc dù em có nỗi khổ tâm rồi bỏ anh, nhưng không có nghĩa là em thật sự yêu anh, em đủ không yêu anh, thật sự không đủ!” Cũng không xứng, cô chưa từng quên lời anh đã nói, cũng không quên anh muốn đính hôn.

Lục Khải Chính ôm chặt cô, không buông ra, chỉ là cúi đầu nhìn cô, “Anh cũng không đủ yêu em.... nhưng anh nợ em nhiều lắm!” Một tay vuốt bụng của cô, nhẹ nhàng sờ, có cảm giác thai nhi ở trong đá đá, lòng anh rung động, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Nhìn anh khóc, Nhan Tịch kinh ngạc lại chua xót, không ngờ con người rắn rỏi như Lục Khải Chính sẽ dễ dàng rơi nước mắt như vậy....

Ôm cô, trong lòng anh mới dễ chịu đi rất nhiều, một tay vuốt bụng của cô, cầm chổi trên tóc của cô, nhắm mắt lại, rơi nước mắt. Anh chẳng thể nghĩ tới thể nhưng mình lại ngoan hạ tâm lại đối đãi với một người phụ nữ mình đã từng nâng niu trong lòng bàn tay như vậy?

Cũng bởi vì tuyệt vọng?

Nhưng nếu như yêu đủ sâu, làm sao dễ dàng tuyệt vọng như vậy....

“Anh không cần đau lòng, nửa năm nay em sống rất tốt, mẹ em cũng chấp nhận đứa bé này, em trai cũng biết, bọn họ rất ủng hộ em. Từ ngày anh lạnh lùng bỏ đi đó, em chỉ nghĩ đó là hậu quả mình phải chịu, thật sự không có oán anh, ngay cả khi biết anh phải đính hôn, em cũng không có đau lòng, biết nếu như anh thật sự kết hôn, chúng ta sẽ an toàn hơn.... Lục Khải Chính, em cũng như vậy, không đủ yêu anh....” Nhan Tịch cười nhạt mà nói.

Lục Khải Chính trừng mắt nhìn, nước mắt lại rơi xuống rất nhiều, cổ họng nghẹn lại, nuốt xuống.

“Không có đối tượng muốn đính hôn....” Buông cô ra, anh nhìn cô nhẹ nhàng nói, trải qua lần này, anh nghĩ, anh cả đời này cũng không thể nào cùng người khác được. Nhan Tịch nhàn nhạt cười, “Em ngủ....” cô nói xong, lại trượt xuống.

Lục Khải Chính chưa rời khỏi, vẫn ngồi ở mép giường, nắm tay lạnh lẽo của cô, Nhan Tịch ngủ thiếp đi rất nhanh. Trong mộng, cô mê sảng, thường kêu tên của anh, Lục Khải Chính nghĩ, thật ra trong lòng cô vẫn có anh. Chỉ là, không thể quá chú tâm yêu anh mà thôi, cô có quá nhiều bận khoản.

ngày thứ hai Nhan Tịch tỉnh lại không thấy Lục Khải Chính, chỉ phát hiện mình được chuyển đến phòng bệnh cao cấp, hơn nữa, lúc xế chiều, mẹ thể nhưng ngàn dặm xa xôi đến, nói là được người đón lên. Nhan Tịch nghĩ thầm, chắc chắn là Lục Khải Chính.

Đúng là Lục Khải Chính cho người đón bà tới. Nhan Tịch có chút tức giận Lục Khải Chính làm như vậy, cô sợ mẹ trở mặt nhìn mình có chuyện bất trắc sẽ không chịu nổi!

“Tịch, đừng sợ! Mẹ đốt bình an hương, sẽ bình an!” Bà Nhan cũng là người trải qua mưa gió, giờ phút này, ở trước mặt con gái, trông cực kì kiên cường, càng không ngừng an ủi cô.

Nhan Tịch gật đầu, trong lòng nhẹ đi rất nhiều, Nhan Tịch hỏi chuyện của cậu, bà Nhan nói, vẫn không có gì.

Cả ngày không thấy Lục Khải Chính, sau nghe vệ sĩ nói, anh trở về Thủ Đô. Nhan Tịch không biết Lục Khải Chính có thể bởi vì thư của ông cụ mà gặp chuyện nguy hiểm hay không, bất quá, chỉ cần Lục Khải Chính không kết hôn cùng mình, bí mật cũng sẽ không bị đào ra....

“Chỉ cần con đừng cùng cô ta kết hôn, sẽ không ai biết!” Ông cụ nhìn Lục Khải Chính, nhỏ giọng nói. So với Lục Khải Chính biết trước chuyện ông cụ có con riêng, liên quan đến danh dự nhà họ Lục, ông làm bộ như không biết.

“Có thể hay không, không phải là xem ý tứ mấy người sao?!” Lục Khải Chính trào phúng phản bác, biết bọn họ đang uy hiếp anh. Theo bọn họ nói tình người, là không thông, Lục gia đời đời kiếp kiếp sớm bị danh lợi làm cho trở nên lạnh lùng.

Một cảm giác lực bất tòng tâm làm Lục Khải Chính có chút nản chí.

“Con hiểu là được rồi! Cái đứa bé đó là của con sao?” Ông cụ Lục lại hỏi.

“Thế nào? Cháu trai ruột của mình còn muốn động vào? Lục Vinh Trác! Tôi cũng đã nắm được sự thật! Các người ép tôi nóng nảy, tôi có thể phản lại mấy người đấy! Dù gì tôi cũng đã sống qua vài năm ở trong hắc đạo....” Hôm nay, Nhan Tịch và đứa bé đã thành ranh giới cuối cùng của anh, Lục Khải Chính tàn nhẫn nói.

Nếu quả thật ép anh đường cùng, có lẽ anh sẽ phản, cái cảnh sát chó má gì, cái tín ngưỡng chó má gì! Người phụ nữ cùng đứa con của mình cũng không gánh nổi, tất cả đều là vớ vẩn!

Cũng nhìn ra được. “Con....” ông cụ nhíu mày, gầm nhẹ, “Lục Khải Chính, đừng tưởng ta không làm khó dễ con.... được! Chính con từ từ suy nghĩ đi....” Lục Vinh Trác nói xong, ra khỏi thư phòng.

Ông ta mới rời đi, Lục Khải Chính có điện thoại, anh nhận điện, vội vàng xuống lầu, hôm nay phải tới chỗ Nhan Tịch, ngày mai cô sẽ sinh mổ....

Lục Khải Chính căn bản là vào không được phòng bệnh của Nhan Tịch, vô luận là Nhan Húc Dương hay là bà Nhan, căn bản là không chào đón anh! Lục Khải Chính chỉ có thể canh giữ ở cửa phòng bệnh, thỉnh thoảng hỏi bác sĩ một chút tình huống. Nhan Tịch cũng biết anh bị chặn tại ngoài cửa, chỉ là cũng không muốn cho anh đi vào, mấy tháng này, sớm đã thành thói quen.

Đêm khuya yên tĩnh, Lục Khải Chính vẫn vụng trộm lên vào trong phòng bệnh, anh ngồi ở bên giường bệnh, một tay sờ bụng của cô, lẳng lặng cảm thụ đứa bé, thỉnh thoảng sẽ nằm xuống, nghe máy thai một chút.

“Ừ.... ưm....”

“Nhan Tịch?”

Chẳng biết tại sao, Nhan Tịch toàn thân đột nhiên co quắp, trong miệng phát ra một tiếng rên khổ sở, Lục Khải Chính kinh hoàng hô, bà Nhan đã sớm tỉnh lại cũng vội xuống giường, “Thế nào? !” Mở đèn, chỉ thấy Nhan Tịch toàn thân co quắp, miệng phun bọt mép, bà Nhan kêu lên!

“Bác sĩ!” Lục Khải Chính rống to một tiếng, nhìn Nhan Tịch, tim như bị dao cắt.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ y tá chạy tới, “Cuồng rôn bị bóc!” Bác sĩ nghiêm túc nói, trong khi bọn họ kinh ngạc đẩy Nhan Tịch đi ra, “Bác sĩ! Có chuyện gì?” Bà Nhan truy hỏi.

“Bệnh tình của bệnh nhân phát tác, dẫn đến cuồng rôn bị bóc, phải lập tức lấy thai nhi ra!” Bác sĩ nghiêm túc nói, Lục Khải Chính vội vàng chạy theo.

Tại cửa phòng giải phẫu, y tá để cho bọn họ ký đơn cho phép giải phẫu, “Bệnh tình bệnh nhân đột phát chúng ta không có cách nào dự liệu ngoài giải phẫu ngoài ý muốn, nếu như trong quá trình phẫu thuật xảy ra bất trắc, các người lựa chọn bảo vệ người lớn hay là đứa nhỏ?”

“Bảo vệ người lớn!” Lục Khải Chính rống lên.

“Bảo vệ đứa bé....” Nhan Tịch giống như nghe được lời của Lục Khải Chính, cô nắm ga giường, nhìn chăm chặp bác sĩ, khóe mắt rơi lệ, khổ sở nói. Không giữ được đứa bé, nhiều ngày như vậy, cô chịu khổ, là vì cái gì chứ? !

308. Chương 308: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 41: Không Cho Phép Em Chết

“Cứu đứa bé.... bác sĩ.... cứu đứa bé....” Lúc nói chuyện, đôi môi run rẩy không ngừng, Nhan Tịch nhìn bác sĩ, lại nói, trong mắt kia đều là cầu khẩn. Nhất định phải giữ được đứa bé này, đứa bé đầu tiên cô đã không thể giữ được, đứa thứ hai không bao giờ có thể vứt bỏ!

Ngay cả bác sĩ tỉnh táo cũng bởi vì dáng vẻ cầu khẩn của Nhan Tịch mà lộ vẻ xúc động, “Bất luận là cô hay là đứa bé, chúng tôi cũng sẽ dốc hết sức! Xin yên tâm!” Đeo khẩu trang, bác sĩ nhìn Nhan Tịch, kiên định nói.

Nhan Tịch cảm kích gật đầu, mấp máy nói “Cám ơn.” Bây giờ cô không có một chút hơi sức, y tá vội vàng đeo chụp dưỡng khí lên cho cô. Hô hấp thoải mái, cô thả lỏng hơn rất nhiều, da bị kim tiêm đâm rách, một chút đau đớn, thuốc mê thấm vào trong cơ thể....

“Nhan Tịch!” Khi cô muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được thanh âm của Lục Khải Chính, trái tim đột nhiên rung động, quay đầu thì chỉ thấy toàn thân Lục Khải Chính mặc trang phục vô trùng đi vào, mặc dù anh mang khẩu trang, thế nhưng chỉ cần đôi mắt thâm sâu xinh đẹp đó, cô có thể nhận ra anh.

Mới vừa rồi nghe được anh ở bên ngoài nói “Bảo vệ người lớn”, trong lòng cô có bao nhiêu là cảm động, anh quan tâm cô, nhưng cô hi vọng, nếu như ngộ nhờ cô có xảy ra chuyện, anh có thể nuôi lớn đứa bé này yêu thương nó thật tốt.

Cô nhìn anh, không cách nào nói, chỉ là dặt môi, “Anh giúp em! Sẽ không có chuyện gì!” Lục Khải Chính nắm tay của cô, khàn giọng nói, trong lòng rung động, sợ mất đi cô, thật sự rất sợ! Anh Lục Khải Chính một người đàn ông không sợ trời không sợ đất, giờ phút này tâm lại treo lơ lửng.

Anh nắm thật chặt tay của cô, Nhan Tịch cảm nhận được sự có mặt của anh rồi, nhìn về phía anh, bày tỏ đã biết. Cô biết, trong lòng anh có cô, cô từng bị sức quyến rũ của anh hấp dẫn, bị yêu thương của anh đánh động tới, khiến cô chỉ có thể ảo tưởng ở trong tiểu thuyết, trong thật tế lại không dám cầu xa, làm con rùa đen rút đầu không thò đầu ra, tiếp nhận yêu thương của anh, cùng nhau phóng tung trầm luân.

Cô biết, so sánh với tình yêu anh cho cô, cô bỏ ra cho anh, thật là ít ỏi. Có lúc, cô cũng rất muốn giống như Duyệt Duyệt yêu chú vậy, dùng cảm mà thăng thần, yêu thì trong mắt chỉ có đối phương.... nhưng đó đối với cô mà nói, là không thể nào.

Cô chỉ có thể lặng lẽ nhớ kỹ anh ở trong lòng, vì an nguy của người thân, tình nguyện tổn thương anh.

Nhưng cô vẫn cảm tạ anh đã cho cô, theo ý cô, là một tình yêu oanh oanh liệt liệt.

Lục Khải Chính nhìn cô, cổ họng nghẹn ngào, khoe mắt dư quang canh chừng cái bụng bị mở ra của cô, máu nhiễm đỏ băng gạc, máu chảy đầm dề, làm lòng anh như dao cắt, tưởng tượng thấy cô vất vả mấy tháng này, một người có thai, thế nhưng anh lại không thể làm bạn ở bên người, trong lòng anh áy náy không chịu nổi.

Giải phẫu tiến hành được một nửa, huyết áp Nhan Tịch chợt giảm xuống, nhịp tim không yên, nếu như tiếp tục giải phẫu sẽ rất nguy hiểm, nhưng cuống rốn thai nhi đã tróc ra, lúc này ngưng giải phẫu, thai nhi cũng sẽ có nguy hiểm.

“Cứu người lớn! Tôi không muốn đứa bé kia! Các người ngừng cho tôi, đừng giải phẫu lại!” Nhan Tịch nghe Lục Khải Chính nói, chợt mở mắt, nhìn chăm chặp anh, dùng sức cầm tay của anh, càng không ngừng lắc đầu, hai mắt van xin nhìn anh, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô muốn nói chuyện, căn bản không nói ra, chỉ có thể nắm tay anh chặt chẽ, Lục Khải Chính biết cô muốn nói cái gì, “Nhan Tịch! Anh không cho phép em chết!” Lục Khải Chính nhìn cô, cắn răng, kiên định nói. Giữa cô và đứa bé, anh đương nhiên lựa chọn cô!

Nhan Tịch nói không ra lời, chỉ là càng không ngừng lắc đầu, dùng hết khí lực cuối cùng, lắc lắc tay của hân.

Lục Khải Chính nhìn cô, trái tim kích động, nước mắt cũng ức chế không được rơi xuống, nóng bỏng nước mắt rơi xuống ở trên tay của cô....

“Cứu.... đứa bé....” Lục Khải Chính khàn giọng mở miệng, một cảm giác đau đớn cắn nuốt trái tim anh. Giờ phút này trong đầu hiện lên hình ảnh khi cùng cô ở chùa, cũng hiểu ý tứ trong lòng cô.

Khi anh nói những lời này, chỉ thấy Nhan Tịch chảy nước mắt, cười nhìn anh, nước mắt càng không ngừng chảy xuống, sau đó, cô an tâm nhắm mắt lại.

“Nhan Tịch!” Lục Khải Chính nhìn cô nhắm mắt, cho là cô đã chết đi, khổ sở quá, xông lên trước muốn ôm chặt cô, lại bị y tá ngăn lại, “Tiên sinh! Xin tỉnh táo! Bệnh nhân chỉ là đang trong cơn sốc! Anh hãy đi ra ngoài trước. Đẳng nào thì....” y tá ngăn Lục Khải Chính nói.

“Nhan Tịch! Anh không cho phép em chết! Em chết, anh đi với em!” Lục Khải Chính mất khống chế rống lên, gương mặt tuấn tú dữ tợn, hai mắt đầy tơ máu, đáng vẻ khổ sở làm người xúc động, anh cũng trở mắt nhìn một cái túi lớn đầy máu lòi ra từ trong bụng của cô ...

“Nhịp tim bệnh nhân....”

Chỉ nghe điện tâm đồ vang lên tiếng còi, “Nhan Tịch!” Lục Khải Chính lại rống lớn, xông lên trước, bị y tá nhanh chóng ngăn lại, hai người nam phụ tá bác sĩ cũng lên trước, chặn anh lại, “Chúng ta bây giờ muốn cướp cứu bệnh nhân.... mời đi ra ngoài!”

Hai người bác sĩ nam thân thể cường tráng đẩy Lục Khải Chính ra ngoài cửa, lớn tiếng nói.

“Thai nhi không có hô hấp!”

“Bệnh nhân xuất huyết!”

Đầu óc Lục Khải Chính lơ mơ phát giác ra, chỉ thấy một em bé toàn thân đỏ bừng như mèo con bị lấy ra ngoài, trên rốn còn hợp với cuống rốn dài, một bác sĩ để em bé xuống, tiến hành cấp cứu cho nó.... Sau đó, anh bị người đẩy ra, nặng nề té lăn trên đất....

Bà Nhan thấy Lục Khải Chính đi ra, nhìn liếc qua một chút thấy phòng giải phẫu vội vàng, sắc mặt lo lắng, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh, thông dong. Đối mặt với cửa phòng giải phẫu, bà lẩm nhẩm kinh Phật ở trong lòng. Nhất định sẽ vượt qua, nhất định sẽ!

Tịch, không sợ, có mẹ ở đây.

Nhìn cửa phòng giải phẫu đóng chặt, bà Nhan nói ở trong lòng. Cả đời bà này trải qua ba lần giải phẫu, cũng may, mạng bà tốt, gắng gượng tới bây giờ. Bà cũng tin tưởng, số mạng Nhan Tịch tốt hơn bà rất nhiều có thể vượt qua cửa ải này!

Lục Khải Chính được bảo vệ đỡ lên, kinh ngạc nhìn phòng giải phẫu, giờ phút này, trong đầu chỉ có một ý niệm, nếu như cô chết, anh cũng đi theo!

Cửa phòng giải phẫu lại bị mở ra, chỉ thấy một nhóm y tá đem xe đẩy ra ngoài, trên xe có hộp giữ nhiệt, một em bé nhỏ nhỏ hồng hồng trên người cắm các loại ống, trong nháy mắt bà Nhan nhìn thấy cháu ngoại, không nhận được bùm miệng, khóe mắt, một giọt lệ đục theo nếp nhăn chảy xuống....

Cổ súc gọi hai tiếng.“Đứa bé...”

“Là một bé trai! Nặng hai ký rưỡi, bây giờ chúng tôi đưa đến phòng giữ ấm!” Y tá nói với bà Nhan xong, lại rời đi. Hai ký rưỡi, mới nặng có hai ký rưỡi.... lúc Nhan Tịch vừa ra đời còn nặng hơn ba ký rưỡi đấy.... Chỉ cần có thể sống sót là tốt rồi.... còn sống là tốt rồi! Bà Nhan lẩm nhẩm ở trong lòng, lại càng không ngừng niệm Phật.

Cái gọi là cầu nguyện chỉ là khi con người thấy bất lực thì đó là cách tự an ủi mình.

Lục Khải Chính nhìn liếc qua đứa bé kia, giờ phút này, anh quan tâm tới mạng của Nhan Tịch hơn, anh cũng chỉ quan tâm tới mạng của cô....

Chỉ thấy y tá lại vội vã ra ngoài, lại vội vã đi vào, mang túi máu đi vào, lòng Lục Khải Chính giờ phút này là trống không, cả người cũng tỉnh táo lại, chỉ biết là, nếu như cô chết, anh đi theo, cứ đơn giản như vậy!

Nhan Tịch ở Quỷ Môn quan lưỡng lự, cô cũng không muốn chết, căn bản không muốn chết, cô còn chưa kịp mắt nhìn thấy Lulu, còn chưa ẹ được sống một cuộc sống tốt, còn chưa thấy em trai lấy vợ sinh con.... Tại sao có thể chết?

Một lượng máu truyền vào trong thân thể của cô, điện tâm đồ gần như sắp trở thành thẳng tắp lại khe phập phồng, đường cong hơi yếu giống như chứng minh một sinh mạng đang giãy giụa ở Quỷ Môn quan. Vô luận lúc nào, chỉ cần có thể sống sót, đều có hy vọng.

Bên tai có một âm thanh, không ngừng nói, sống sót, sống sót....

Bác sĩ không ngừng giúp cô làm trái tim hồi phục....

Nhìn Lục Khải Chính một thân một mồi còn mặc trang phục vô trùng không nhúc nhích đứng sững ở đó, bà Nhan âm thầm thở dài, không ngờ người đàn ông làm hại con gái lại cho bà ấn tượng đầu tiên rất tốt. Cũng không nhớ đến con gái hơn hai năm trước hãy còn cùng anh....

Nhan Tịch aLuôn nghĩ cho bà, cái gì cũng một mình chịu, sợ bà hao tâm, lo lắng....

Cảm giác áy náy đối với cô lần nữa hành hạ trái tim bà.

Đèn đỏ phía trên cửa phòng mổ tắt cuộc cũng tắt, cửa mở ra, mùi thuốc khử trùng gay mũi ập tới, lòng Lục Khải Chính trống rỗng giống như rút cuộc hung hăng tỉnh lại! Thấy một nhóm nhân viên cứu hộ ra ngoài....

“Tạm thời bệnh nhân đã không còn nguy hiểm đến tính mạng!” Đầu óc Lục Khải Chính ong ong chỉ nghe được có người nói như vậy, trong đầu phản ứng một tin tức: cô không có chết!

Cô không có chết, nhưng chỉ là tạm thời sống sót, cao huyết áp phải cần đến 12 tuần sau khi sinh mới có thể khôi phục bình thường, rất có thể xảy ra biến chứng trong lúc này. Lục Khải Chính lảo đảo mà đi đi lại lại trên hành lang, nhìn đám người kia đi xa, lại đi vào phòng bệnh, chỉ thấy cả người Nhan Tịch cắm ống suy yếu nằm ở trên giường....

Ống dưỡng khí, dây truyền máu, dây truyền dịch....

Trong đầu quay về hình ảnh quen biết cô từ trước tới nay.

Vốn là hai đường thẳng song song không thể nào giao nhau lại đụng vào nhau, trong mắt anh, cô là cô gái kiên cường độc lập, một người gánh vác trách nhiệm gia đình, nhìn cô ngụp lặn trong biển người, anh muốn giúp cô, không muốn cô một mình gánh chịu.

Anh khi đó chỉ có một vấn đề, không có người quan tâm, anh muốn cô cho anh một chút quan tâm, một đêm kia, anh không chế không được mang cô đi tới chỗ ở của anh.... Một đêm kia, cả hai cùng một mồi, thiếu tình yêu, thiếu ấm áp, quần lấy lẫn nhau sưởi ấm....

Chỉ là, anh không ngờ anh cho cô, không phải là chia sẻ, mà là tai nạn.

Nếu như không có anh, cô có lẽ đã sớm kết hôn rồi sống rồi chết, trải qua cuộc sống bình bình đạm đạm, an an ổn ổn.

Nếu như không phải là anh, giờ phút này, cô cũng không cần biết cái sự khổ sở dựa vào các loại ống lạnh lẽo để duy trì sinh mạng....

Anh đi tới từng bước, ở bên giường bệnh của cô, ngồi xổm xuống, một tay run rẩy vuốt tay cô cầm ống tiêm lạnh lẽo, không nói một lời, đôi mắt đầy tơ máu nhìn gương mặt không có miếng máu của người nằm trên giường bệnh trắng tinh.

Bình dưỡng khí phát ra âm thanh “Tí tách” giống như âm thanh nước sôi lên, bà Nhan bắt đầu nhìn Lục Khải Chính, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh, bà muốn đến xem đứa cháu đáng thương vẫn còn ở trong lồng giữ ấm....

“Nhan Tịch.... Lulu còn sống” Lục Khải Chính tháo khẩu trang, nắm tay của cô, thì thào nói nói.

309. Chương 309: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 42: Nhìn Nhau

Hiện tại đứa bé này phải gọi là “Lục Lộ” rồi bởi vì là con trai. Khóe miệng Lục Khải Chính cuối cùng cũng nhếch lên tạo thành đường cong ấm áp, chỉ cần cô còn sống thì đó chính là hạnh phúc. Anh càng hối hận trước kia đã không quan tâm tới cô, tại sao lại phải kiêu ngạo muốn cô lệ thuộc vào anh như vậy?

Coi như cô có lỗi thì anh nên hận cô tổn thương cô sao? Huống chi cô cũng có nỗi khổ tâm. Cô để tóc dài, liều chết mang thai con của anh còn đặt tên con là Lục Lộ.... Coi như cô nói không yêu anh, nhưng tình yêu không vụ lợi chỉ yêu trong im lặng này đã là điều lớn nhất cô dành cho anh rồi.

Có lẽ trải qua nỗi đau suýt chút nữa thì mất đi cô anh mới hiểu được vị trí của cô trong lòng anh, hiểu được những gì cô bỏ ra. Hôm nay chỉ cần cô còn sống thì chính là ân huệ mà ông trời đã ban cho anh. Hai người bọn họ đều trải qua một lần sống chết, cũng nên hiểu ra cái gì mới là quan trọng nhất.

Khi Nhan Tịch tỉnh lại thì đã là giữa trưa ngày thứ hai, cô yếu ớt đến nỗi mở mắt mà cũng cảm thấy khó khăn. Vừa mở mắt ra là nhìn thấy gương mặt tiêu tụy nhưng chứa đầy sự dịu dàng của Lục Khải Chính. Anh cười dịu dàng với cô, cơn đau âm ỉ truyền đến từ bụng làm cô nhúm mày, “Lulu....” Lulu đâu? Nó ở đâu? Có bình an không?

“Lục Lộ ở trong lồng kính, nó rất khỏe....” Lục Khải Chính cúi người nhìn cô, dịu dàng nói.

Lục Lộ?

Là con trai.... Nhan Tịch nghe Lục Khải Chính đọc tên Lulu, tim đập nhanh nhìn anh vừa cảm động vừa chua xót, anh biết cái tên này là lấy trong lúc nói giỡn khi cô ở cùng một chỗ với anh, anh còn nhớ lúc đó cô nói nếu là con trai thì sẽ gọi là “Lục Lộ” còn con gái thì gọi là “Lục Lộ” con trai là thanh bốn(**), con gái là thanh nhẹ.

Mặc kệ là thanh bốn hay là thanh nhẹ đều giống như kêu heo con.

Phản ứng lại, cô không tự chủ được mà nhếch môi hờ hởi vui mừng, nhìn vẻ mặt ôn hòa của Lục Khải Chính, trong đầu cũng hiện lên lời anh nói sẽ chết cùng cô.

Ngắm lại vẫn thấy rung động và cảm động.

Cô cũng không có dũng khí cùng sống chết với anh, cô không thể bắt chấp tất cả để yêu anh.... Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính chỉ nở nụ cười, mà gương mặt tuần tú của anh lại cúi xuống hôn lên môi của cô, tim Nhan Tịch đập nhanh không ngờ anh sẽ....

Lục Khải Chính cũng không kìm nén được kích động trong lòng muốn hôn môi của cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khô nứt của cô, mang theo nhu tình vô hạn.

Nụ hôn nhẹ nhàng giống như lông vũ đã an ủi trái tim của cô, mũi Nhan Tịch chua xót, nhưng rất nhanh anh đã buông cô ra. Nhan Tịch đỏ mắt nhìn anh nở nụ cười, “Em muốn nhìn Lục Lộ một chút....” Nhan Tịch yếu ớt nói.

“Bây giờ em vẫn không thể xuống giường....” Lục Khải Chính hạ giọng.

Lúc này Bà Nhan theo hộ lý đi vào, bác sĩ lại kiểm tra cho Nhan Tịch một lượt, “Tất cả đều bình thường, nhưng ăn uống phải chú ý, đợi đến khi thông hơi rồi thì có thể ăn chút thức ăn lỏng....”

Nghe nói cô bình thường Lục Khải Chính cũng an tâm, Nhan Tịch khẽ cười, “Con gái, thằng bé rất tốt nặng hai ký rưỡi, đang nằm trong lồng kính....” Bà Nhan đi tới bên giường, ngồi xuống cầm tay của cô nói.

Nhan Tịch cười vui mừng, bây giờ thật sự rất muốn đi nhìn đứa nhỏ một chút, xem thử dáng vẻ của đứa bé sớm tối chung sống với cô trong tám tháng qua, cũng đau lòng vì bé phải sinh non, không biết trong tương lai sức khỏe có kém hơn những bạn nhỏ khác không....

“Có chỗ nào không thoải mái không? Nói ẹ biết! Có đói bụng không?” Bàn tay già nua đầy nếp nhăn của Bà Nhan nhẹ nhàng sờ trán của Nhan Tịch, bà nhìn cô hỏi.

Nhan Tịch lắc đầu, “Vết thương có hơi đau, mẹ, mẹ đi nghỉ ngơi đi....” Nhan Tịch quan tâm nói với mẹ, ngẫm lại thì mẹ cũng đã lo lắng cho cô cả đêm, không đành lòng nhìn mẹ đã hơn sáu mươi tuổi mà còn phải bận tâm vì cô.

“Mẹ không mệt, chờ con thông hơi xong thì mẹ đi làm cơm cho con....” Bà Nhan kéo chăn giúp cô, lại nói thêm.

“Bác gái, bác nên đi nghỉ đi, để cháu chăm sóc cho cô ấy....” Lục Khải Chính tiến lên chân thành nhìn Bà Nhan nói. Rốt cuộc Bà Nhan cũng chịu nhìn thẳng vào anh một cái, “Không cần....” Bà không khách khí nói, dù sao vẫn rất oán hận Lục Khải Chính đã nói chia tay với Nhan Tịch trong khi cô đang mang thai.

Bất kể là nguyên nhân gì, nếu anh ta là người có trách nhiệm thì đã không vứt bỏ Nhan Tịch! Mặc dù Nhan Tịch nói là lỗi của cô.

“Mẹ....” Nhan Tịch thấy mẹ không chịu hòa nhã với Lục Khải Chính, cô khó xử gọi.

Bà Nhan thấy Nhan Tịch như vậy cũng không nói thêm gì, đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

“Anh cũng đi nghỉ ngơi đi.... Lục Khải Chính, chúng ta nên tách thì tốt....” Nhan Tịch nhìn Lục Khải Chính, nhỏ giọng nói. Anh ở chỗ này, người nhà họ Lục có đồng ý không? Không nên mang đến phiền toái gì nữa!

“Em sợ cái gì? Tạm thời vẫn chưa có ai dám động đến anh! Anh xin nghỉ để anh làm hết trách nhiệm của mình....” Âm thanh vốn đang tức giận của Lục Khải Chính vì nhìn thấy dáng vẻ suy yếu của cô mà dịu lại. Lúc cô mang thai, anh đã không thể chăm sóc cô, hiện tại nếu anh còn không chăm sóc cô và con vậy anh là loại người gì chứ!

Nhan Tịch hiểu ý của anh, cũng biết những lời ông cụ nói trong bức thư không phải là giả, bây giờ để anh làm hết trách nhiệm của mình thì chắc hẳn trong lòng anh sẽ dịu hơn một chút. Nhan Tịch âm thầm nghĩ, rốt cuộc cô vẫn cảm thấy có lỗi với anh.

Cô đã phụ sự cố gắng hai tháng anh đã liều mạng làm vì cô! Không chiến đấu cùng với anh mà ngược lại đã rút lui.

“Ừ....” Nhan Tịch mở miệng, lúc này một loại khí đã được tống ra ngoài, mặc dù không phát ra âm thanh, nhưng cô vẫn đỏ mặt, quay đầu ra, “Lục Khải Chính, em...em thông hơi rồi!” Cô đỏ mặt nói.

Đầu tiên Lục Khải Chính sững sốt một chút nhưng sau đó như nghĩ ra điều gì, anh hỏi cô, “Muốn ăn chút gì không? Anh lấy cho em....” Lời của anh còn chưa nói hết thì Bà Nhan đã bưng hộp cơm tiến vào.

“Mẹ, con thông hơi rồi...” Nhan Tịch cười nói, chỉ thấy mẹ cũng cười vui vẻ, “Ăn chút cháo đi, mẹ đã hỏi rồi y tá nói có thể ăn được!” Bà Nhan tranh thủ để hộp cơm xuống, cười nói với Nhan Tịch.

Đoán là bà đã xong. Lục Khải Chính liền vội vàng tiến lên cầm lấy hộp cơm đi tới bên giường bệnh của Nhan Tịch.

Bà Nhan đang muốn bưng hộp cơm lên, ai ngờ bị Lục Khải Chính cướp đi, bà cũng không ngăn cản, anh bưng hộp cơm ngồi xuống bên giường bệnh mức từng muống lên thổi, rồi mới đưa tới gần miệng Nhan Tịch. Nhan Tịch ngược mắt nhìn Lục Khải Chính, trong lòng ảm áp há miệng.

Bà Nhan âm thầm thở dài, lúc này nhìn một người đàn ông cường tráng như Lục Khải Chính dịu dàng đút từng muống cháo cho Nhan Tịch, bà lại cảm thấy anh rất biết chăm sóc người khác.... Bà lặng lẽ đi vào phòng nghỉ, để không gian lại cho hai người.

Được Lục Khải Chính chăm sóc như vậy Nhan Tịch thấy cảm động và ảm áp trong lòng, nhớ tới nỗi khổ mấy tháng nay phải chịu đựng thì chóp mũi chua xót, vẫn cảm thấy hơi tủi thân. Mặc dù những uất ức này là do cô tự tìm.

“Ăn thêm chút nữa đi!” Đút không đến mười muống mà Nhan Tịch đã không muốn ăn, Lục Khải Chính bá đạo nói, Nhan Tịch vẫn lắc đầu, anh cũng không miễn cưỡng nữa.

Trong lòng Nhan Tịch vẫn còn nghĩ đến Lục Lộ, nhưng bây giờ cô thật sự không thể xuống giường, cho nên mới không có cách nào đi thăm bé. Bởi vì quá mệt mỏi nên thoáng cái cô đã ngủ say. Lục Khải Chính thấy cô ngủ thiếp đi, sửa lại chăn giúp cô, hôn trộm cô một cái rồi mới ra khỏi phòng bệnh.

“Lục thiếu, Lục lão gia và Lục phu nhân đều biết tiểu thư Nhan Tịch đã sinh....” Lục Khải Chính vừa ra khỏi phòng bệnh thì một vệ sĩ nói với anh.

Lục Khải Chính nhú mày, “Bọn họ có động tĩnh gì không?” .

“Trước mắt thì không nghe nói gì cả!”

“Tôi biết rồi, ở đây trông chừng tốt vào!” Lục Khải Chính nói mà mặt không chút thay đổi, anh đi tới phòng đặt lồng kính, nhìn con trai nằm trong đó ngăn cách bởi tấm kính mà trong lòng rung động. Để tình trạng của Tiểu Lục Lộ được ổn định, bây giờ chỉ có để giữ ở trong lồng kính, cần sự chăm sóc tỉ mỉ của hộ lý, vì sợ bị lây nhiễm nên bình thường người lớn không thể vào thăm cu cậu.

Nhìn sinh mạng nhỏ bé từ xa suy nghĩ muốn chăm sóc bảo vệ mẹ con cô càng trở nên kiên định, anh cầm điện thoại di động chụp lại một tấm hình.

Buổi tối lúc Nhan Tịch tỉnh lại, Lục Khải Chính cho cô xem hình, Nhan Tịch cười vui mừng, thực sự hi vọng ngày mai đến sớm một chút để có thể xuống giường.

Đêm khuya Lục Khải Chính ghé vào bên giường của Nhan Tịch ngủ thiếp đi, nửa đêm Nhan Tịch tỉnh lại, xuyên qua ánh đèn hơi yếu, nhìn thấy Lục Khải Chính dựa vào bên giường ngủ, trong lòng chua xót khó chịu. Có chút đau lòng vì anh nhưng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Đưa tay nhẹ nhàng sờ hai má của anh, chạm vào da thịt ảm áp của anh, nhìn quảng thâm ở đáy mắt anh, chóp mũi chua xót....

Anh là người đàn ông rất tốt, đáng tiếc khoảng cách thân phận và địa vị của cô với anh quá lớn, người nhà của anh ngăn cản mà giờ lại liên quan đến cậu. Nếu như không liên quan đến cậu, chắc chắn cô sẽ lung lay.

Hôm sau Nhan Tịch đã ngồi được xe lăn, cô để Lục Khải Chính đẩy đến nhà kính, không thể đi vào chỉ có thể nhìn con trong cửa sổ, nhìn con bên trong lồng kính được hộ lý ôm lên lắc lắc bàn tay nhỏ bé với cô.

“Lulu——” Nhan Tịch mở miệng, khàn giọng gọi, một bàn tay áp lên tấm thủy tinh, khóe miệng nhếch lên nụ cười trong mắt ảm ướt.

“Lục Lộ.... là mẹ đây.... con nhất định rất nhớ mẹ....” Nhan Tịch nhìn con trai bé nhỏ nghẹn ngào nói, giờ phút này nghẹn ngào là bởi vì cảm động. Cảm động vì sinh mạng bé nhỏ này đã kiên cường sống sót!

Lục Khải Chính đứng ở bên cạnh, lúc nghe thấy lời cô nói thì vô cùng lo lắng, anh không thể nói gì với con trai, chỉ biết nói từng câu xin lỗi với bé con ở trong lòng, xin con hãy tha thứ cho người cha vô trách nhiệm này!

Tiểu Lục Lộ khỏe mạnh hơn những đứa bé sinh non khác rất nhiều, khoảng thời gian ở trong lồng kính đã phát triển rất tốt, không tới một tháng đã được ra ngoài. Sức khỏe của Nhan Tịch cũng khôi phục rất tốt, cũng rất nhiều sữa, mỗi ngày đều cho Tiểu Lục Lộ bú no.

Sau khi Nhan Tịch sinh được hai tuần thì Lục Khải Chính trở về Thủ Đô, anh là phó cục trưởng Cục công an, không thể nào ở đó mãi. Nhưng mỗi ngày anh đều gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình của Lục Lộ.

Trong tháng, cô được chăm sóc rất tốt, ở trong bệnh viện ở bốn mươi lăm ngày mới xuất viện. Phòng mới chuyển vào là Lục Khải Chính mua, Nhan Tịch không có kiểu cách cự tuyệt. Mỗi lần tiến vào phòng trẻ tự anh bố trí, trong lòng rất ấm áp, vui mừng không ít.

Ngày ấy Úc Tử Duyệt ngàn dặm xa xôi dắt theo Tiểu Đẳng Đẳng đến thăm cô, Lăng Bắc Hàn cũng đi theo tới đây, nhìn thấy một nhà ba người bọn họ Nhan Tịch rất vui vẻ.

“Còn tưởng rằng chị sẽ sinh con gái để làm cô dâu nhỏ của Đẳng Đẳng nhà bọn em cơ!” Úc Tử Duyệt ôm Tiểu Lục Lộ, Nhan Tịch ôm Tiểu Đẳng Đẳng, Úc Tử Duyệt cười giòn nói.

Lăng Bắc Hàn nhìn cô, cưng chiều cười nói, “Làm huynh đệ cũng không tồi, giống anh với Lão Lục vậy!” Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, Nhan Tịch cũng cười, “Tiểu Đẳng Đẳng, con là anh trai phải bảo vệ em trai Lục Lộ nha....”

“Dạ....” Tiểu Đẳng Đẳng đã hơn một tuổi biết ẽ a nói chuyện rồi, cũng biết đi rồi, cậu nhóc được Nhan Tịch ôm vào trong ngực, tròn mắt đen tròn vo nhìn Nhan Tịch phát ra âm tiết rất chính xác.

“Chụt.... Đẳng Đẳng biết nghe lời ghê!” Nhan Tịch nghe Tiểu Đẳng Đẳng nói chuyện tình thương của người mẹ tràn lan, vui mừng hôn một cái trên gương mặt non nớt của bé, nếu như hiện tại Tiểu Lục Lộ biết nói biết đi rồi thì tốt biết bao!

Nhìn Nhan Tịch vui vẻ như vậy, Úc Tử Duyệt cũng an tâm, Tiểu Đẳng Đẳng từ trong ngực Nhan Tịch giùng giàng đòi xuống rồi chạy thật nhanh vào trong ngực ba, sau đó ẽ ầm nhìn mẹ nghĩ thầm, tại sao mẹ lại ôm đứa bé khác trong lòng chứ?

Úc Tử Duyệt dĩ nhiên hiểu ý của con trai bảo bối, “Nếu sau này Đẳng Đẳng không nghe lời thì mẹ sẽ không cần Đẳng Đẳng nữa, có em trai Lục Lộ....” .

“Không!” Tiểu Đẳng Đẳng nhìn mẹ, lớn tiếng phản bác, âm thanh trong trẻo nói ra chữ không.

“Vậy Đẳng Đẳng có nghe lời của mẹ không?” Úc Tử Duyệt lại hỏi.

“Nghe! Ma mi.... ôm.... ôm....” Mặc áo vest ngắn quần soóc đẹp trai còn đi giày nhỏ màu đen, Tiểu Đẳng Đẳng chạy tới bên cạnh mẹ, liếc nhìn đứa nhỏ đang chiếm lấy mẹ nằm trong ngực cô, lại nhìn mẹ nói.

Úc Tử Duyệt cưng chiều cười lắc đầu, đưa Tiểu Lục Lộ cho Nhan Tịch, Nhan Tịch cũng cười, nhìn bọn họ một nhà ba người hạnh phúc vui vẻ, cô vẫn hâm mộ. Nhưng chỉ là hâm mộ mà thôi....

“Lão Lục đã nói với anh chuyện của hai người, em đừng lo lắng đến an nguy của người nhà, bọn họ đã được người của Lão Lục và anh bảo vệ, sẽ không ai dám động đến! Về phần em và Lão Lục, Lão Lục vẫn một mực chống lại người trong nhà hy vọng thời gian có thể thay đổi sự kiên trì của bọn họ! Em phải có lòng tin với Lão Lục!” Trước khi đi, Lăng Bắc Hàn nói với Nhan Tịch.

Anh hiểu nỗi khổ của Lục Khải Chính, quan hệ của Lục Khải Chính và Nhan Tịch không giống với quan hệ giữa anh với Úc Tử Duyệt, thật ra nhà họ Lăng cũng có thể lực nhưng Úc Tử Duyệt sinh ra ở gia đình quyền thế, cũng là người con dâu mà người nhà anh đã chọn lúc đầu nên tự nhiên....

Mà Nhan Tịch là một người bình thường, nhà họ Lục chắc chắn sẽ không dễ dàng cho cô vào cửa, huống chi sau lưng còn có mối quan hệ phức tạp kia.

“Ừ, Trung tá Lăng, em biết! Hiện tại em không mong sống chung với anh ấy mà chỉ mong tất cả mọi người đều bình an! Như vậy là đủ rồi, anh giúp em khuyên anh ấy không nên liều mạng như vậy....” Nhan Tịch nói với Lăng Bắc Hàn, nửa câu sau cũng biểu hiện sự quan tâm của cô với Lục Khải Chính.

Lăng Bắc Hàn hiểu rõ.

Đường như Lục Khải Chính rất bận, nhưng dù có bận rộn hơn nữa anh cũng gọi điện cho cô mỗi ngày, Nhan Tịch cảm thấy hai người cứ nhìn nhau mà không gặp nhau như vậy cũng tốt, trong lòng có nhau quan tâm đến nhau là đủ rồi. Anh nói không lấy vợ, cô cũng không muốn lập gia đình. Chỉ là ước ước cho Lục Lộ phải mang tiếng là con riêng.

Người nhà họ Lục thấy Lục Khải Chính vẫn bận rộn với công việc giống như trước kia, anh cũng không kết hôn với Nhan Tịch nên cũng không quản anh, cũng không dám bảo anh đi xem mắt, chỉ sợ nếu ép anh nóng nảy anh sẽ thật sự tạo phản....

“Lục Lộ, chúng ta đi về nhà....” Nhan Tịch đẩy xe em bé, rẽ về phía tiểu khu mỉm cười nói, lúc xoay người không ngờ lại nhìn thấy Lục Khải Chính đã ba tháng không gặp, anh mặc áo khoác màu đen đứng đó, thân hình vẫn cao lớn rắn rỏi.

“Lục Lộ.... nhìn xem ai tới kìa....” Nhan Tịch cười nói, đẩy xe đi về phía anh....

(**) Trong tiếng trung có bốn thanh điệu chính, ngoài ra còn có một thanh nhẹ

- Thanh 1 (âm bình) độ cao 55 , ký hiệu “—”. Khi đọc cao và ngắn hơn thanh không trong tiếng Việt.
- Thanh 2 (dương bình) độ cao 35, ký hiệu “ˊ”. Đọc giống dấu “sắc” của tiếng Việt.
- Thanh 3 (thượng thanh) độ cao 214. Đọc giống dấu “hỏi” trong tiếng Việt.
- Thanh 4 (khứ thanh) độ cao 51, ký hiệu “ˋ”. Thanh này không có trong tiếng Việt, đây cũng là thanh điệu khó đọc nhất đối với những bạn mới học tiếng Trung.

Thanh nhẹ: đọc vừa ngắn, vừa nhẹ, khi ghi ký hiệu gì trên âm tiết khi chú phiên âm. Ví dụ: Māma

310. Chương 310: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 43: Anh Chỉ Vì Muốn Tốt Cho Em

Lục Khải Chính nhìn hai mẹ con đang đi về phía anh cách đó không xa, trái tim nhẹ nhàng rung động. Cô mặc áo len màu trắng sữa, tóc dài buộc lỏng ở sau ót, chưa đi tới gần nhưng anh đã nhìn thấy nụ cười thản nhiên trên mặt cô.

Nụ cười nhu hòa, dịu dàng không mang danh lợi, giống như miếng ngọc sáng được mài dũa theo năm tháng.

Cậu bé trên xe đẩy đội một chiếc mũ len màu vàng đáng yêu, đang chớp đôi mắt to tròn nhìn anh, “Khanh khách....” Nhìn thấy người đàn ông to lớn cao ngạo, dường như cậu bé rất kích động hai tay nắm chặt lại bật cười.

Lục Khải Chính nhìn nụ cười của con trai, mệt mỏi mấy ngày liên tiếp dường như trở thành hư không. Không nhận được nhếch môi cười....

Nhan Tịch nhìn khoe miệng Lục Khải Chính tươi cười, nhìn gương mặt anh hình như gầy đi rất nhiều mà cảm thấy đau lòng. Bình thường trong điện thoại tuy anh nói không bận, nhưng cô biết gần đây ở Thủ Đô có mấy vụ án lớn đều được phá nhờ sự chỉ huy của Phó cục trưởng là anh , làm sao có thể không không bận, không mệt?

“Lục Lộ....” Lục Khải Chính ngồi xổm người xuống trước xe đẩy, nhìn con trai đang ngồi bên trong dịu dàng gọi.

“Khanh khách....” Tiểu Lục Lộ nhìn Lục Khải Chính cười toe toét, nước miếng trong veo theo khoe miệng chảy xuống, Lục Khải Chính vội vàng cầm khăn tay nhẹ nhàng lau cho cậu nhóc.

“Lục Lộ, đây là ai à?.” Nhan Tịch đi vòng qua phía trước xe, ngồi xổm người xuống, chỉ vào Lục Khải Chính hỏi Tiểu Lục Lộ. Tiểu Lục Lộ nhìn chằm chằm Lục Khải Chính chỉ cười, nụ cười đó làm tim Lục Khải Chính đập nhanh “Ba ba” Hai chữ đó bị chặn trong cổ họng không thể nói ra được, cảm thấy xấu hổ.

“Là ba có đúng không?.” Nhan Tịch tự nhiên mở miệng, Lục Khải Chính nhìn gò má dịu dàng của cô, trái tim rung động.

“Nhìn em làm cái gì? Mau bế Lục Lộ đi....” Nhan Tịch thấy Lục Khải Chính nhìn cô cau mày nói, hiện tại anh dần dần hơn trước kia rất nhiều. Nhưng Nhan Tịch cũng hiểu suy nghĩ trong lòng anh, có thể anh vẫn cảm thấy áy náy với hai mẹ con cô.

Lục Khải Chính hồi hồn, thấy Tiểu Lục Lộ giang hai cánh tay hướng về phía anh, cổ họng anh nghẹn ngào, vội vàng vươn tay bế bé ra ngoài, dùng áo khoác bọc bé lại.

Mùi sữa thơm mát, thằng nhóc không sợ người lạ cứ thế dựa vào trong ngực của anh làm anh cảm động không nói nên lời, chỉ cúi đầu nhìn bé con, cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Lục Lộ cười toe toét, trong miệng hừ hừ ư ư dường như rất vui vẻ.

“Nhanh về nhà đi, Lục Lộ phải uống sữa rồi !” Nhan Tịch đẩy xe trẻ con thấy Lục Khải Chính đang ngần ra nói. Lục Khải Chính gật đầu, hai chữ “Về nhà” làm anh xúc động. Nơi có mẹ con cô mới chính là nhà.

Chính là cảm giác này. Mỗi lần anh tan việc trở lại chỗ ở, đều không có cảm giác được trở về nhà, anh dứt khoát tăng ca hoặc ngủ luôn trong phòng làm việc.

Lục Khải Chính gật đầu ôm Tiểu Lục Lộ đi về phía chung cư, Nhan Tịch đẩy xe đi theo phía sau, nhìn bóng lưng vẫn cao lớn rắn rỏi như ngày nào, cô cười vui vẻ. Thật ra thì như vậy cũng rất tốt, ở chung một chỗ hay không cũng đều giống nhau.

Trong lòng cô có anh, trong lòng anh cũng có cô là được.

Lúc lên lầu Lục Khải Chính nhận lấy xe đẩy cô đã gấp lại một tay nhấc lên, “Đưa Lục Lộ cho em ôm đi!” Nhan Tịch nhìn anh bế Lục Lộ một tay nên sợ anh mệt nói.

Lục Khải Chính lắc đầu, “Mấy tháng nay Lục Lộ đã lớn hơn rất nhiều, cân nặng và chiều cao cũng bắt kịp với những đứa trẻ đủ tháng! Anh không cần lo lắng....” Cô vừa đi vừa nói, lên trên tầng thang gác là đến nhà của bọn họ.

“Bác gái không ở nhà à?.” Khải Chính vào cửa rồi đặt xe đẩy xuống, ôm Tiểu Lục Lộ ngồi xuống ghế sofa hỏi Nhan Tịch.

“Mẹ em đi lên xã nghe kịch rồi!” Sau khi Nhan Tịch rửa tay ra ngoài nói, đi đến bên cạnh Lục Khải Chính ôm Tiểu Lục Lộ từ trong ngực anh, “Lục Lộ, có đói bụng không? Có muốn uống sữa không?” Nhan Tịch ngồi xuống ghế sofa, vừa cởi cúc áo vừa nhìn Tiểu Lục Lộ trong ngực hỏi.

Chỉ thấy tay nhỏ bé của Tiểu Lục Lộ giúp cô cởi cúc áo, Lục Khải Chính nhìn một màn này trong lòng lại cảm thấy ghen tuông, “Lục Lộ đói thế này à....” Nhan Tịch cởi ra móc gài trước ngực ra, lập tức bầu ngực trắng nõn đầy đặn lộ ra ngoài, Tiểu Lục Lộ vội vàng tìm đầu vú thơm mát há mồm ngậm lấy, Nhan Tịch cười nói.

Thằng nhỏ mút sữa thỏa thích, không ngừng phát ra tiếng chụt chụt, một bàn tay khác nắm bên ngực còn lại, con người tròn sáng còn ra sức nhìn về phía Lục Khải Chính, giống như sợ anh đoạt đi meo meo của mẹ nó. (meo meo là gì chắc mọi người hiểu ha)

Nhan Tịch cười khẽ, “Ham muốn giữ lấy của đứa nhỏ này rất mạnh....” Tự nhiên cười nói, cũng là lời nói thật lòng.

Lục Khải Chính nhú mày từ chối cho ý kiến, đứng lên nhìn xung quanh một chút.

Anh không nói một lời làm lòng cô không khỏi chua xót, cảm thấy dường như anh rất lạnh nhạt với cô, không biết là vì áy náy hay là vì không gawph nhau trong thời gian dài nên thật sự xa cách. Nhan Tịch bắt đầu dĩ chóp mũi chua xót.

Cho Tiểu Lục Lộ bú sữa, không lâu sau bé đã ngủ thiếp đi, Nhan Tịch đặt bé vào trong nôi. Lúc trở lại phòng khách thì thấy Lục Khải Chính đang hút thuốc ở ban công, bóng lưng đó trông có vẻ rất cô đơn.

Cô không có quấy rầy anh mà đi vào trong bếp vo gạo nấu cơm, chẳng bao lâu sau thì Bà Nhan trở lại, thấy Lục Khải Chính chỉ chào một tiếng rồi đi vào làm cơm giúp Nhan Tịch.

Khi Nhan Tịch làm xong thức ăn đi tìm Lục Khải Chính thì phát hiện anh đang ở phòng trẻ, đứng bên giường trẻ yên lặng nhìn Tiểu Lục Lộ, nhìn thấy cô anh có chút luống cuống xoay tầm mắt, Nhan Tịch cười, “Ăn cơm...”

Lục Khải Chính đứng dậy đi ra ngoài.

Trên bàn cơm, Lục Khải Chính rất ít nói chuyện, phần lớn đều là Nhan Tịch và Bà Nhan nói chuyện, thảo luận những chuyện ở khu phố. Lục Khải Chính cũng không chen vào, thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho Nhan Tịch....

“Mẹ, mẹ đừng đi về! Chị sẽ không bị nói gì đâu!” Bà Nhan nhớ lại khoảng thời gian về quê, bà ở lại bên ngoài sợ người ta nói xấu. Dân quê chính là như vậy, chưa cưới đã mang thai sẽ bị xem thường, nếu da mặt dày cũng sẽ không để ý, nhưng người nhà họ Nhan đều là người coi trọng thể diện.

Lục Khải Chính hiểu ý của hai người, ngấm lại Nhan Tịch là một cô gái chưa cưới đã mang thai rồi sinh con, còn không danh không phận mang theo con trai sống qua ngày....Sự áy náy trong lòng Lục Khải Chính càng sâu hơn, càng cảm hận sự bất lực của mình!

“Bác gái, cháu xin lỗi....” Lục Khải Chính nhìn bà thành tâm nói, Nhan Tịch cau mày nhìn Lục Khải Chính.

“Nhưng lời này cậu không nên nói với tôi.” Bà Nhan quay mặt lại nói, người mà cậu ta nên xin lỗi là Nhan Tịch!

Cổ họng Lục Khải Chính nghẹn ngào nhìn Nhan Tịch, “Nói cái gì đó, mau ăn cơm!” Nhan Tịch không muốn nghe Lục Khải Chính nói ba chữ này với cô, không có gì để xin lỗi, muốn trách thì trách duyên phận! Lục Khải Chính lại để đưa xuống lau miệng.

“Nhan Tịch, anh đã suy nghĩ cẩn thận, nếu tiếp tục như vậy quá không công bằng với em, bên nhà của em cũng không thể nói rõ....” Lục Khải Chính nhìn Bà Nhan, nói với Nhan Tịch, âm thanh bình tĩnh mang theo ảm đạm.

Anh nói như vậy làm da đầu Nhan Tịch tê dại, giống như đã hiểu ý của anh, chỉ nghe Lục Khải Chính nói tiếp, “Cho nên, nếu như em gặp được người đàn ông thích hợp....”

“Bụp....” Lục Khải Chính còn chưa nói hết, Bà Nhan đã đặt mạnh chén đĩa xuống rồi rời đi.

Mà sắc mặt của Nhan Tịch lại cứng ngắc, ngây ngốc vì lời nói của anh, ý của anh là bảo cô tìm một người đàn ông thích hợp rồi gả đi sao?

“Anh thì sao? Có cũng gặp người môn đăng hộ đối rồi lấy ư?” Nhan Tịch chưa xốt nói, cổ họng nghẹn ngào, cả đời này ngoài người đàn ông là Lục Khải Chính ra.... Cô còn có thể tiếp nhận người đàn ông khác sao? ! Không phải là chưa từng nghĩ tới, cô cũng đã từng nghĩ tới vấn đề thực tế này, nhưng khi đặt tay lên ngực tự hỏi thì cô không chấp nhận được!

“Không!” Lục Khải Chính nhìn cô hết sức kiên định nói, coi như bọn họ có ép anh thì anh cũng không thể tiếp nhận người phụ nữ khác!

“Được, nếu như anh muốn em lập gia đình, em sẽ suy nghĩ!” Tên khốn kiếp này, anh đến bây giờ còn không hiểu trái tim của cô sao? ! Nhan Tịch nói xong, đi tới chỗ móc áo cầm áo khoác lên, ra khỏi cửa.

“Nhan Tịch!” Lục Khải Chính sững sốt vội vàng đuổi theo.

Đi xuống lầu, màn đêm đã buông xuống, trong u ám Lục Khải Chính nghe thấy tiếng động của cô, gọi lên, Nhan Tịch nghe được âm thanh của anh, chạy nhanh ra sau chung cư, Lục Khải Chính cũng đuổi theo, cô chạy nhanh hơn cả trước kia.

Nhan Tịch vẫn chạy ra khỏi chung cư, đến một công viên nhỏ sau chung cư vì quá mệt nên cô ngồi xuống một chiếc ghế, há miệng thở dốc, Lục Khải Chính đuổi theo đứng cách cô không xa.

“Anh là vì muốn tốt cho em....” Anh mở miệng, nghiêm túc nói.

Nhan Tịch cười, “Vì tốt cho em, vì tốt cho em thì ban đầu anh cũng không nên tìm tới Lạc Thành!” Cô tức giận phần mà rống lên, tức giận vì anh không hiểu lòng của cô!

Cô muốn mang theo Lục Lộ đợi anh, thế nhưng anh lại muốn cô tìm người người đàn ông khác rồi lấy người ta....

Lục Khải Chính bị câu nói của cô chặn đứng không thể trả lời, “Một mình em không danh không phận dẫn em đứa con....”

“Không cần anh lo!” Nhan Tịch đứng lên, quát to với anh, sau đó lại muốn chạy đi, Lục Khải Chính xông lên phía trước kéo cô lại, ôm cô từ phía sau.

“Nghĩ đến em sẽ lập gia đình, anh đau lòng muốn chết, nhưng anh không thể ích kỷ để cho em không danh không phận ở bên cạnh anh.” Lục Khải Chính ôm cô thật chặt, cầm chống lên vai cô khổ sở nói.

Trái tim Nhan Tịch đau đớn, cổ họng cũng nghẹn ngào, “Lục Khải Chính, anh cho rằng em còn có thể tiếp nhận người khác sao? !” Người đàn ông này đã sớm khắc lên sinh mệnh của cô không thể xóa mờ, khổ sở hay vui vẻ cũng được, tai nạn cũng được mà hạnh phúc cũng tốt, những thứ đã trải qua với anh cô đã sớm khắc cốt ghi tâm, bảo cô làm sao có thể tiếp nhận người đàn ông khác? !

Lời của cô làm anh vô cùng xúc động, tim đập nhanh càng thấy áy náy tự trách hơn, “Anh xin lỗi....” Những lời có thể nói cũng chỉ có ba chữ này.

Nhan Tịch không nhịn được rơi nước mắt, “Mặc kệ như thế nào em đều chấp nhận! Em cảm thấy đây chính là số mệnh! Em vẫn luôn tin vào số phận! Em chấp nhận, đây không phải là lỗi của anh !” Nhan Tịch khổ sở khàn giọng nói, vừa nói vừa rơi nước mắt.

Lục Khải Chính chỉ ôm cô thật chặt, không phản bác được.... Vươn tay lau nước mắt trên mặt cô, sau đó lấy một hộp vải nhung từ trong túi ra....

311. Chương 311: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 44: Sợ Hãi

Chiếc nhẫn này mua cũng được một năm rồi, không ngờ đến bây giờ mới có thể lấy ra. Nhưng cho dù có thể đeo lên tay cô vẫn không thể đảm bảo cho cô một cuộc hôn nhân hoàn hảo.... Tuy trái tim đau đớn chưa hết nhưng anh vẫn lấy hết dũng khí, đưa hai tay lên trước mặt cô mở chiếc hộp nhung kia ra.

Ánh đèn đường chiếu vào chiếc nhẫn kim cương tạo thành những tia sáng vô cùng lấp lánh. Nhan Tịch kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn kim cương trước mặt, cảm giác chấn động ghê gớm.

Chiếc nhẫn kim cương....

Có lẽ bất kỳ người phụ nữ nào khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương này đều sẽ rất cảm động và cô cũng không ngoại lệ. Giờ phút này trong lòng cô vô cùng xúc động.

Lục Khải Chính cầm chiếc nhẫn trên tay, thì thầm nói bên tai cô: “Trước mắt anh không thể cho em một tờ giấy kết hôn, chỉ có thể để em chịu ảm ức đem chiếc nhẫn này....”

Nhan Tịch đưa tay che miệng, cố gắng kiềm chế cảm giác xúc động và tủi thân đang dâng trào trong lòng, nhưng càng cố gắng những giọt nước mắt càng không ngừng rơi như để mình chứng cho tình yêu của hai người.

Sau đó, anh nhẹ nhàng nâng bàn tay trái cô lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô....

“Khoan đã!” Cô vội vàng lên tiếng. Trong khoảnh khắc đó cảm giác cơ thể Lục Khải Chính cứng đờ trong giây lát, trái tim cũng như ngừng đập đau đớn, sợ cô sẽ từ chối.

“Em... không muốn?” Giọng nói run rẩy của anh vang lên.

“Anh vẫn chưa hỏi em có đồng ý hay không? Còn nữa, trong tiểu thuyết khi nam chính cầu hôn với nữ chính đều là quỳ xuống, còn có hoa hồng đỏ nữa. Còn anh thì...” Cô quay lưng về phía anh, đỏ mặt cúi đầu nói. May mắn bây giờ là buổi tối, anh sẽ không nhìn thấy gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô.

Nghe cô nói như vậy, trong lòng Lục Khải Chính thở phào nhẹ nhõm đồng thời cảm giác tất cả máu trong cơ thể đều dồn lên trên hai gò má. Một người có da mặt dày như anh, giờ phút này cũng có chút xấu hổ.

Anh buông cô ra, đi đến trước mặt cô, quỳ chân phải xuống nhưng nhớ ra không có hoa hồng đỏ, ấp úng nói: “Anh đi mua hoa!”

“Giờ này các tiệm hoa đều đóng cửa hết rồi! Để hôm khác đi, Lục Lộ muốn tắm, em phải về nhà” Tên khốn kiếp này biến thành ngu ngốc từ khi nào vậy? Nói xong, liền xoay người rời đi.

Lục Khải Chính kinh ngạc nhìn theo bóng lưng cô. Mấy giây sau, đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, anh chạy kéo cô lại: “Đứng lại!”. Cầm chặt cánh tay trái của cô, sau đó ngang ngược đeo chiếc nhẫn lên ngón tay áp út của cô.

“Ôi... Đau! Nó nhỏ quá” Không ngờ anh lại đột nhiên đeo chiếc nhẫn lên tay cô, hơn nữa động tác rất thô lỗ khiến cô đau đến nhú máu.

“Không nhỏ! Anh mua theo kích cỡ của ngón tay em”. Anh vừa đeo nhẫn vào ngón tay áp út của cô vừa nói. Tuy có hơi chật, hơi đau, nhưng trong lòng Nhan Tịch rất vui mừng, pha chút xúc động. Giờ phút này, cảm giác Lục Khải Chính ngang ngược đã trở lại.

Trên thực tế mấy tháng nay, anh vẫn chưa tha thứ được cho chính bản thân, vẫn còn rất áy náy với cô cho nên mới chùn bước như vậy. Chỉ lặng lẽ quan tâm hai mẹ con cô....

“Không có hoa hồng đỏ, nhưng có hôn môi!” Dứt lời, một tay đặt trên hông cô kéo vào trong ngực, nâng cằm cô lên, cúi đầu chiếm lấy đôi môi cô! Nhan Tịch kinh ngạc hai mắt mở lớn đầu óc trống rỗng, cảm nhận nụ hôn mãnh liệt của anh.

Đã lâu không hôn môi thân mật như thế này, cảm nhận được đôi môi căng mọng mềm mại thơm mùi sữa đồng thời một hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể cô khiến trái tim anh đập nhanh hơn, trong đầu hiện lên hình ảnh cô cho Lục Lộ bú sữa, bụng dưới của anh lên nóng lên cảm giác cương cứng căng trướng....

“Ừm...” Bàn tay anh bắt giác dùng sức lớn hơn, khiến cô khẽ kêu thành tiếng. Cảm giác căng trướng khiến anh nhú máu, nếu cứ tiếp tục thế này chắc chắn anh sẽ không thể kiềm chế được nữa, giống như điện giật đột nhiên buông cô ra.

“Phù...” Vừa rồi cô cũng cảm giác được sự ham muốn của anh, hơi thở dồn dập, tim đập nhanh. Rất lâu rồi không có cảm giác như vậy, làm như cô là một cô bé không biết gì.... Nhan Tịch đỏ mặt cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn kim cương, cảm giác chua xót trong lòng lại dâng lên, bắt giác nước mắt lại rơi xuống.

“Sao vậy?” Nhìn cô khóc, trái tim anh trở nên hoảng loạn lo lắng hỏi. Cô cũng không kiềm chế được nữa, chủ động ôm chặt lấy anh, áp má lên lồng ngực của anh. Bàn tay to lớn của Lục Khải Chính nhẹ nhàng vuốt ve chiếc váy trắng nõn mịn màng của cô.

“Chỉ là tự nhiên muốn khóc thôi... Khải Chính, chúng ta yêu nhau đúng không? Yêu một người không nhất định phải ở bên cạnh...” Nhan Tịch nức nở nói.

Trước kia là vì cô cho rằng mình không yêu anh sâu sắc, nhưng trải qua khoảng thời gian đau khổ vừa qua, cô hiểu ra từ lâu anh đã là người cô yêu thương tha thiết. Có lẽ cô không có dũng khí từ bỏ hết mọi thứ vì anh, nhưng anh vẫn có một vị trí quan trọng trong lòng cô.

“Nói lắng nghe gì đó, tất nhiên là chúng ta yêu nhau rồi. Nhưng, dường như anh không xứng để yêu em.... Anh đối xử với ngang ngược với em... bất cứ chuyện gì cũng không hỏi ý kiến của em... Nhan Tịch.... Làm thế nào anh mới xứng với em?”

“Làm gì có chuyện xứng hay không? Anh cũng bị em làm cho tức giận không ít, không đúng sao? Em là người viết tiểu thuyết nên cũng có thể hiểu được một phần nào đó đám đàn ông các anh, chỉ là em không ngờ khi anh tức giận lại tuyệt tình như vậy... Khoảng thời gian mang thai vô cùng khổ sở, nhớ tới sự tuyệt tình của anh, biết tin anh sẽ đính hôn với người khác, thực sự em cảm thấy rất tủi thân...” Cô ôm chặt eo anh, tham lam hít lấy mùi hương nam tính của riêng anh.

Những lời này khiến trái tim anh đau đớn hơn, càng tức giận sự tuyệt tình của chính bản thân: “Yêu càng sâu càng không chịu được dù chỉ một hạt cát. Lúc đó anh cảm thấy em không muốn phụ thuộc vào anh, không đủ yêu anh, trong lòng em người nhà mới là quan trọng nhất, anh chỉ là người có cũng được không

có cũng không sao, cho nên mới oan hận em như vậy, ép bản thân phải quên em...” Tất cả đều là những lời thật lòng của anh.

“Anh không phải là người có cũng được không có cũng không sao, thực sự không phải. Nếu không em sẽ không đồng ý qua lại với anh, cũng sẽ không chịu đựng áp lực đi cùng anh tới Bắc Kinh, dù thấy ông nội anh trong lòng em vẫn rất kiên định. Chỉ là không ngờ ông nội anh lại viết cho em một bức thư như vậy, không phải là em không chịu hi sinh vì anh, vì em quá lo lắng cho sự an toàn của người nhà, không chỉ cậu của em... còn anh nữa.... Ông nội anh nói nếu em kết hôn với anh, anh cũng sẽ gặp nguy hiểm... Em không biết có phải ông ấy chỉ đe dọa em hay không, nhưng em không dám mạo hiểm, chỉ sợ nếu...” Cô cũng mở rộng cánh cửa lòng nói tất cả với anh. Sau khi nói ra những điều này, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, cũng cảm giác được lực khải hôm cô càng chặt hơn.

“Ông nội đúng là ích kỷ! Uống công anh đối xử với ông ấy như người nhà...” Bản thân anh rất coi trọng tình cảm với những người thân trong gia đình, nhưng bọn họ thì sao?

“Đúng vậy, em thấy anh mua thịt chó cho ông ấy, nên khi ông ấy nói tình cảm giữa ông ta và anh không tệ em càng nghĩ chắc chắn ông ta không chỉ là đe dọa. Cho nên những gì ông ấy viết trong thư em đều tin! Cũng không dám nói cho anh biết nữa đâu”

“Ông ta muốn lợi dụng em, để em nói không cần anh, muốn chia tay với anh!”

Nhan Tịch từ trong ngực anh ngẩng đầu lên nói: “Tình hình có nghiêm trọng như ông ấy nói không?” Cho dù cô không cần gả cho anh, nhưng lực bộ làm sao bây giờ? Chẳng lẽ vẫn phải mang tiếng là con riêng sao? Tất nhiên cô cũng hi vọng tình hình không nghiêm trọng như ông nội anh nói, cô và anh sẽ không dẫn đo mà ở bên nhau.

Hai cánh tay rắn chắc của anh đặt lên vai cô, nhíu mày nói: “Hiện giờ ông cụ và mẹ anh đều biết chuyện cậu của em... Em yên tâm, cho dù bọn họ có tiếp tục chia rẽ chúng ta cũng sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý (1)”

(1): Thương thiên hại lý: tàn nhẫn, không có tính người.

Nghe những lời anh nói, Nhan Tịch thở dài: “Bọn họ dùng việc này để uy hiếp anh và em, không để cho em và anh ở bên nhau đúng không... Em biết, cũng không còn sớm nữa chúng ta về nhà đi không mẹ em lại lo lắng”

“Bọn họ không còn dám ép anh kết hôn nữa, nếu không anh sẽ liều mạng với bọn họ...”

“Không được! Khải Chính, bây giờ anh là Phó cục trưởng, không thể vì tình cảm cá nhân mà làm ra những chuyện thiếu suy nghĩ! Chỉ cần em hiểu anh, chỉ cần anh thỉnh thoảng tới thăm em và Lục Lộ là tốt rồi...” Cô chân thành nói, không muốn anh vì hai mẹ con cô mà phạm phải sai lầm.

“Đối với em như vậy...”

“Em biết, thực ra chuyện có kết hôn hay không cũng chỉ là chỉ là một tờ giấy đỏ mà thôi, Duyệt Duyệt thường an ủi em như vậy. Cho dù em với anh có kết hôn, nhưng anh cũng giống như Trung tá Lăng, quanh năm ngày tháng bận rộn với công việc không thể ở nhà cho nên hiện giờ chúng ta có kết hôn hay không cũng như nhau...” Cô vừa đi vừa an ủi anh.

Trong lòng Lục Khải Chính vẫn rất chua xót: “Chuyện họ khẩu của Lục Lộ, anh sẽ giải quyết...”

Nhan Tịch gạt đầu đồng ý, sau đó hai người cùng trở về nhà.

Lục Lộ đang được bà ngoại tắm rửa. Nhan Tịch và lục khải bước vào, thấy con đang sung sướng bơi trong bồn tắm: “Mẹ, để con giúp”, cô bước tới dìu mẹ mình đứng dậy. Hai đầu gối của bà không được tốt lắm, không thể ngồi lâu.

Lục khải Chính nhìn mẹ vợ gạt đầu chào, nhưng bà không để ý tới anh bước ra khỏi phòng tắm.

“Lục Lộ, không được bơi nữa!” Nhan Tịch ngồi xổm xuống, nhìn con thích thú bơi trong nước ấm, cô giang hai tay nói. Lục Khải Chính bước tới, một tay bế Lục Lộ nhắc chiếc phao bơi trên cổ ra: “Mang phao bơi như thế không tốt.” Giọng nói rất nghiêm túc.

“Vậy sao? Em không nghe nói, trong trung tâm dậy bơi cũng làm như vậy mà” Cô nhú mồm hỏi.

“Chiếc phao sẽ xiết chặt cổ, ảnh hưởng đến sự phát triển của đường hô hấp.” Anh nghiêm túc nói, sau đó đặt Lục Lộ vào trong nước, tòn tay to lớn của anh nâng eo con. Lục Lộ ở trong nước không ngừng khua tay khua chân, khiến nước bắt tứ tung.

“Ôi... không được.... Lục Lộ, không được nghịch nữa!” Nhan Tịch bị ướt, không ngừng nói với con trai. Lục Lộ bị cô làm giật mình bất động, nhưng cũng chỉ lát sau đã cười khanh khách đập mạnh tay chân vào mặt nước.

“Tiểu tử thôi này!” Lục Khải bị nước bắt lên mặt, nhú mồm nói.

“Sau này lớn lên chắc chắn cũng sẽ nghịch ngợm gây sự giống như anh vậy!” Cô cầm lọ sữa tắm cho trẻ đổ vào lòng bàn tay, nhìn anh ôm con, cưng chiều nói.

“Ai nói với em là anh nghịch ngợm gây sự...”

“Duyệt Duyệt... nghe chú già nói”

“....” Lục Khải Chính im lặng, thật tức chết tên Lăng Bắc Hàn mà.

“Nghịch ngợm cũng tốt, sẽ không bị bắt nạt ngược lại được bắt nạt người khác!” Anh ngẩng đầu kiêu ngạo nói.

“Anh cho con vào nước...” Bôi sữa tắm cho Lục Lộ xong, cô nói.

“Hi hi... Bì bõm...”

“A...”

Vừa được thả xuống nước, Lục Lộ liền dùng hai tay đập mạnh xuống nước khiến một lượng nước lớn bắn ra ngoài khiến chiếc áo sơ mi của Nhan Tịch ướt sũng, hiện lên những đường con mèo người. Lục Khải Chính kinh ngạc nhìn cô đến thất thần, chiếc áo dán sát vào người cô, anh có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng mèo người bên trong chiếc áo của cô...

Yết hầu bất giác chuyển động lên xuống, anh nuốt một ngụm nước bọt, những suy nghĩ mờ ám khiến anh khó có thể kiềm chế bản thân.

Cô không phát hiện ra ánh mắt sắc lang của anh, chỉ cảm giác anh đột nhiên bất động, nói: “Tắm xong rồi, anh mau bế Lục Lộ lên đi” Cô tức giận nói, quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt si mê của anh, nhìn theo ánh mắt anh. “A...” Một phần ra bộ ngực của cô lộ ra ngoài, hơn nữa vì đầu gối tỳ vào đó nên càng dễ nhìn hơn...

Lúc này Lục Khải Chính cũng như sự tĩnh, nhanh chóng bế lục bộ lên. Cô vội vàng dùng hai tay che ngực đứng dậy, vì Lục Lộ đã được quấn một chiếc khăn tắm lên người, anh liền ôm cậu nhóc ra ngoài.

Khi bước vào phòng con, Nhan Tịch thấy anh đang mặc đồ cho Lục Lộ, còn biết mặc quần bím cho cậu nhóc, nhìn người đàn ông cao lớn rắn rỏi chăm sóc ột đứa trẻ, cô cảm thấy vô cùng đáng yêu và ấm áp...

Lục Khải Chính tắm xong đi ra phòng khách, thấy Nhan Tịch đang sắp xếp lại giường đệm: “Lâu lắm rồi mới trở lại, mấy cái chăn đệm này không được phơi nắng nên hơi có mùi ẩm mốc, anh không ngại chứ?” Thấy anh bước vào, cô nói.

“Ngại...” Anh đóng cửa bước vào, liền kéo cô vào trong ngực.

“Anh...” Anh khẽ thổi hơi nóng vào tai cô. Nhan Tịch thở gấp, nhú mồm nói.

“Tối nay coi như là đêm tân hôn của chúng ta đi...” Anh không nhịn được nữa, khẽ cắn vành tai cô. Gương mặt Nhan Tịch đỏ bừng, cơ thể căng cứng cảm giác sợ hãi và chán ghét khiến cô cau mày: “Không được”

“Ừ...” Cô bị anh đẩy ngã xuống giường.

” Lục Khải Chính... em... em không được.... sợ...” Không một chút ham muốn ngược lại cảm thấy sợ hãi, cảm giác nơi đó lại đau. Lục Khải Chính giống như dã thú nổi điên, hoàn toàn không nghe thấy lời cô nói, tùy ý tiến công.

“Thật sự không được... không muốn.... Hơn nữa sẽ mang thai”

“Anh làm phẫu thuật triệt sản rồi.”

“Cái gì?” Câu nói này khiến cô kinh ngạc, nhìn chằm chằm vẻ mặt ham muốn của anh hỏi.

Hôn lên môi cô, nói: “Lần trước anh và lão Lăng cùng đi làm... anh chỉ muốn em và Lục Lộ...” Giọng nói thì thảo. Nhan Tịch cảm động rơi nước mắt, hiểu được sự quyết tâm của anh.

“Ôi... đau...” Anh vuốt ve cô nhưng nơi nào đó vẫn khô khốc, cô nhủ mảy mòi. Anh cũng nhủ mảy mòi: “Tại sao không rút?” Vuốt ve “cô bé” của cô lâu như vậy sao vẫn khô khốc? Anh ngồi dậy, nâng chân cô lên cao nhìn thẳng vào “cô bé” của cô.

“Đừng nhìn” Nhan Tịch giẫy giụa nói.

Dưới ánh đèn, gương mặt anh u ám, đôi mắt càng lúc càng thâm lại, sự đau đớn và hối tiếc bao phủ gương mặt tuần tú.

312. Chương 312: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 45: Không Ai Mắc Nợ Ai

Bên trong “cô bé” có thể nhìn thấy một vết sẹo mờ mờ màu trắng, là do hai lần bị tổn thương để lại. Vết mặt Lục Khải Chính cực kỳ đau đớn, ân hận. Nhan tịch nằm trên giường nhủ mảy mòi đầy xấu hổ, hơi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vết mặt ân hận đau đớn của anh.

Nhớ lại sự điên cuồng lần đó của anh, toàn thân cô run rẩy. Cô vẫn chưa thể xóa đi nỗi ám ảnh này, một lần nữa nó khiến cô run sợ, chua xót. Lúc ấy cô cảm thấy cả đời này không thể tha thứ cho anh, mặc dù lỗi là do cô. Nhưng bây giờ, cô lại muốn tha thứ cho anh, cho dù bản thân có bị thương nhiều hơn nữa!

Trái tim Lục Khải Chính đau đớn như có dao cứa vào, nhìn vết sẹo anh lại cảm thấy bản thân thật đáng chết, không xứng làm một người đàn ông, càng không xứng làm một người cảnh sát! Chồng hai tay xuống giường, cô ngồi dậy thu hay chân lại, nhìn ánh mắt phức tạp của anh, cô chỉ cười cười: “Anh đừng tự trách bản thân, chuyện đã qua cứ để nó qua đi.”

Cô không những không oán trách ngược lại an ủi anh, thực sự khiến anh không biết nên nói gì, cổ họng nghẹn ngào cũng không ra được bất kỳ câu nào. Chỉ kéo cô lại ôm chặt vào lòng, giúp cô mặc quần áo tử tế. Nhan Tịch để anh tùy ý, nhắm mắt lại, thỏa mãn ngửi mùi hương trên cơ thể anh.

“Tại sao anh lại mắc nợ em nhiều đến vậy?...” Lục Khải Chính ngồi trên giường ôm cô trong ngực. Nằm trong lòng anh, cô có thể cảm nhận được mọi thứ của anh, cơ thể cường tráng to lớn, lồng ngực rắn chắc. Giờ phút này, cô rất bình tĩnh và thực tế, nghe giọng nói trầm khàn của anh, sống mũi cô cay cay.

Một tay nhẹ nhàng vuốt ngực của anh, trên mỗi bắp thịt rắn chắc là những nét sẹo mờ mờ khác nhau, ngoài ra còn có vết sẹo do đạn để lại, khiến cô đau lòng.

“Cái này thì có cái gì mà mắc nợ chứ! Cũng giống như mẹ em cùng cha em, lúc còn trẻ thường đánh nhau, cũng tranh cãi cả đời. Mẹ em cũng từng hận cha em, nhưng khi ông ngã bệnh vẫn hết lòng chăm sóc. Em thường nghĩ, giữa hai người họ thật ra từ lâu đã không có gì tình yêu rồi, thậm chí còn mang theo nỗi oán hận đối phương sống qua ngày nhưng họ cũng là những người thân gần bó không rời của nhau. Người nào xảy ra chuyện, đối phương cũng sẽ không vứt bỏ, em cảm thấy được như vậy đã có thể coi như là yêu, chúng ta như thế này sao có thể nói là ai mắc nợ ai?” Cô dựa vào trong ngực anh, thì thầm.

Nghe những lời cô nói trong lòng anh vừa cảm động vừa đau đớn, có lẽ nếu mắc nợ với đối phương cách đền bù tốt nhất chính là mãi mãi yêu thương không xa rời.

Anh không lên tiếng, chỉ cúi đầu phủ môi xuống đôi môi cô....

Đem tất cả tình cảm trong lòng muốn nói cho cô biết nhưng lại không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn đạt, toàn bộ dồn hết nụ hôn này, nụ hôn tha thiết mà không mất đi cuồng nhiệt. Nhan Tịch cảm nhận được anh xiết chặt cô hơn, cảm giác giống như muốn làm cô hòa tan vào trong cơ thể anh, cảm nhận được tình cảm của anh, cô cảm động vô cùng trái tim đập loạn nhịp. Ôm chặt lấy anh, cùng hòa chung một nhịp tim với anh, hôn đáp lại.

Nhưng cơ thể cô dường như vẫn không đón nhận được anh, “cô bé” của cô vẫn không thể ướm. Lục Khải Chính có cảm giác thật thất bại, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ buông ra cô. Có lẽ, đây cũng là báo ứng của anh!

“Em về phòng.” Nhan Tịch thở hồng hộc, đỏ mặt nói.

“Anh đi cùng!” Giọng nói trầm trầm của anh vang lên. Đặt cô xuống, anh mặc quần áo, xuống giường đi cùng cô.

“Không được! Mẹ em sẽ biết.”

“Con cũng lớn rồi, còn chuyện là không được!” Anh ngang ngược nói đồng thời kéo cô ra khỏi phòng khách. Đầu tiên đi tới phòng trẻ, nhìn con trai lại nhìn bà Nhan nằm ngủ trên giường.

Hai người rón rén đứng bên chiếc giường trẻ con, lặng lẽ nhìn nhóc con đang ngủ say, gương mặt Nhan Tịch tràn đầy hạnh phúc. Lục Khải Chính dịu dàng nhìn Lục Lộ, trong lòng cũng rất hạnh phúc. Cuối cùng khi Nhan Tịch nói về phòng ngủ của cô.

Trở về phòng, Lục Khải Chính muốn kéo cô lên giường, cô lại cố ý nói muốn viết tiểu thuyết: “Anh ngủ trước đi!”

“Viết cái gì mà viết? Vẫn không đủ tiền xài sao?” Kéo cô phải nằm xuống giường.

“Nếu không viết, em sẽ bị độc giả lãng quên! Nhà xuất bản cũng sẽ không chào đón em!” Cô tức giận nói, đẩy anh ra, ngồi xuống chiếc ghế xoay, mở Laptop.

“Cũng được! Nhưng để sáng mai rồi viết!” Một tay xoay ghế xoay để ặt cô đối diện với mặt anh, đưa tay ấn phím tắt máy, bế cô nằm lên giường.

“Anh... Ban ngày Lục Lộ rất nghịch ngợm.” Nhan Tịch tức giận phản bác, nhưng cả người cô đã bị anh ôm chặt vào lòng.

“Ngủ đi! Nếu không anh không bảo đảm sẽ không làm ra một số chuyện cảm thú với em đâu!” Anh tắt đèn, trầm giọng nói. Cơ thể Nhan Tịch khê cứng đỡ dán chặt lên cơ thể anh, cảm nhận được lồng ngực săn chắc của anh, trong lòng cô như bị phồng: “Anh ôm như vậy có cảm thấy khó chịu không?” Dựa vào trong ngực anh, cô nhỏ giọng hỏi, may là tắt đèn nếu không cô nhất định mắc cỡ chết mất!

“Em nói tiếp thử xem?” Lục Khải Chính thấp giọng hỏi ngược lại, bắt được bàn tay nhỏ bé của cô, nắm chặt....

“A...” Cô giật mình muốn rút tay về, lại bị anh nắm chặt.

Cuối cùng anh hài lòng ôm cô ngủ thật say, cô nằm trong lòng cũng thiếp đi, không có ác mộng không có ám ảnh, một giấc ngủ bình yên. Nửa đêm, vì rất thính ngủ liền Lục Khải Chính tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng khóc của Lục Lộ, anh vội vã xuống giường, chạy sang căn phòng sát vách.

Sợ làm bà Nhan thức giấc, anh ôm con trai đi ra phòng khách. Khi cậu nhóc Lục Lộ thấy anh ngoan ngoãn không khóc nữa, đôi mắt to tròn nhìn anh .

“Nhóc con, tiểu rồi à...” Một tay ôm con, một tay cởi chiếc quần tã ra, anh nhìn con trai đầy cưng chiều. Lục Lộ nhìn anh, không khóc không giãy, để anh dùng khăn ướt lau khô cho cu cậu, sau đó lại mặc chiếc quần tã khác vào.

“Chúng ta về phòng ngủ thôi.”

“Hừ...”

“Cái gì? Con muốn làm gì?” Lục Khải Chính ôm con định về phòng trẻ, cậu nhóc liền nhúu mày, kháng nghị. Anh dịu dàng hỏi.

“Oa oa.” Cái miệng nhỏ nhắn của cậu nhóc chu ra, liếm môi, trông giống như là đang mút thỏa thích. Lục Khải Chính hiểu ý: “Không tồi, rất thông minh, không hổ là con Lục Khải Chính!” Anh nhìn tiểu tử trong lòng, hài lòng nói.

Anh để con trai xuống, đi pha sữa lại chờ sữa nguội bớt, sau khi nếm qua mấy lần cảm thấy chỉ còn âm ẩm mới dám dứt cho cậu nhóc ăn.

Lục Lộ vui sướng ngậm chiếc ti giả của bình sữa, mút thỏa thích như heo con ham ăn.

“Tiểu tử thú, con phải mau mau lớn lên, cha sẽ dẫn con đi chơi thật vui!”

Đôi mắt to tròn đen nhánh của Lục Lộ nhìn anh chăm chăm, giống như nghe hiểu những gì anh nói, ra sức mút thỏa thích.... Không biết bà Nhan đã thức giấc từ khi nào, đứng trước cửa phòng trẻ nhìn cảnh tượng ngoài phòng khách, sau đó lặng lẽ trở về giường. Bà không thích Lục Khải Chính nhưng cũng tôn trọng sự lựa chọn của Nhan Tịch. Tất cả đều có số rồi, vậy bà cũng sẽ không khuyên Nhan Tịch lập gia đình nữa.

Đỗ Lục Lộ ngủ xong, Lục Khải Chính mới bỗng cậu nhóc về phòng trẻ, thấy bà Nhan đã thức giấc, anh lễ phép gật đầu, bà Nhan cũng chỉ là gật đầu lại, nhìn anh đặt Lục Lộ xuống, lại chu đáo đắp chăn cho cậu bé.

“Bác gái, cháu rất xin lỗi”

Anh nhỏ giọng nói, bà Nhan chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, hiểu ý anh muốn nói gì. Hiện giờ bà không biết nên nói gì, Lục Khải Chính cũng không nói thêm lặng lẽ ra khỏi phòng trẻ. Trở lại phòng ngủ thì Nhan Tịch cũng tỉnh, mơ mơ màng màng ngồi trên giường: “Lục Lộ đói bụng sao?” .

“Đã cho ăn sữa bột rồi, em ngủ đi!” Anh lên giường, ôm lấy cô, dịu dàng nói.

“Ừ....” Cô ngáp một cái, lại vùi vào ngực anh ngủ thật say.

Ngày hôm sau hai người đưa Lục Lộ đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, thấy các chỉ số về sức khỏe cậu nhóc đều rất bình thường, Lục Khải Chính mới an tâm.

“Em đã nói Lục Lộ rất khỏe mạnh mà!” Cô nhìn anh, cười nói. Anh cũng cười cười đẩy xe em bé, Nhan Tịch đi bên cạnh. Một nhà ba người đi tản bộ trong công viên, tắm nắng ấm mùa thu.

“Còn em thì ngược lại, sức khỏe rất yếu!” Anh trầm giọng nói

Nhan Tịch cười cười: “Chờ cai sữa Lục Lộ xong, em sẽ uống thuốc điều dưỡng!” .

Lục Khải Chính gật đầu, thấy cô chạy đến bên dòng suối nhỏ, đứng trên bờ nhìn cá chép đỏ. Còn cầm điện thoại di động chụp hình. Lúc này cô chỉ giống như đứa bé búống bình, khóe miệng anh nở nụ cười cứng chiu....

Lúc tối, anh dẫn cô đi ăn bữa tối dưới ánh nến ở nhà hàng Tây. Khi 99 đóa hoa hồng đỏ đưa lên, Nhan Tịch ôm lấy một bó to, cười cười: “Lúc chú già cầu hôn Duyệt Duyệt có tới 999 đóa cơ!”

Lục Khải Chính nhú mày nhìn cô: “Tên đó cũng chẳng phải thật sự lãng mạn gì đâu, cậu ta học được mỗi thứ đó thôi, hâm mộ cái gì! Chính các thì cậu ta chỉ tặng một lần duy nhất đó thôi!” Anh hả hê nói.

Nhan Tịch kinh ngạc nói: “Sao anh biết?”

“Anh không hiểu cậu ta thì còn ai hiểu nữa?”

“Đúng vậy. Duyệt Duyệt nói kể từ lần cầu hôn có tặng cô ấy thật nhiều hoa hồng đỏ, sau đó Lăng Trung tá không tặng cô ấy hoa lần nào nữa! Nói là vợ chồng làm những thứ hư vinh này làm cái gì? Nhưng có phụ nữ nào mà không thích hư vinh như vậy chứ !” Nhan Tịch cười nói.

Lục Khải Chính cười cười, xuyên thấu qua ánh nến nhìn cô đầy dịu dàng, giơ ly rượu đỏ, Nhan Tịch cũng bưng lên, xấu hổ cười cười, nhấp một ngụm. Đây là lần đầu tiên chính thức hẹn hò với anh như thế này.... Trong khúc Violin lãng mạn, nhà hàng Tây tao nhã lãng mạn....

Tất cả, tuyệt vời giống như ảo ảnh. Khi cùng anh ra khỏi nhà hàng Tây, nắm tay của anh mới cảm giác tất cả những điều này đều là thực sự thực, thực sự tồn tại!

Lục Khải Chính ở Lạc Thành chỉ ba ngày, đến ngày thứ tư không cho Nhan Tịch đưa anh đi sân bay. Nhan Tịch ôm Lục Lộ nhìn anh rời đi. Chắc phải một tháng sau anh mới có thể đến thăm hai mẹ con cô.

Ngày nào đó một tháng sau, Nhan Tịch hào hứng mở ra cửa khi tiếng gõ cửa vang lên, cho rằng là Lục Khải Chính nhưng không ngờ lại là mẹ của anh, Chu Tú Lan.

313. Chương 313: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 46: Nóng Lòng Muốn Về Nhà

Thấy Chu Tú Lan đứng trước cửa, thái độ của Nhan Tịch cũng rất bình thản, Thấy bà ta đến có một mình, cũng không lên tiếng ngăn cản. Cho dù bà ta đối xử với gia đình cô thế nào, nhưng bà ta vẫn là mẹ đẻ của Lục Khải Chính.

“Mời vào!” Giọng nói thản nhiên của cô khiến Chu Tú Lan nhú mày, không ngờ Nhan Tịch sẽ chủ động mời bà vào nhà. Vừa bước vào cửa liền nhìn thấy một đứa trẻ trong phòng khách, trên gương mặt thoáng hiện lên vẻ phức tạp.

“Mời bác ngồi!” Trong lòng cô đã có sự chuẩn bị, cho dù bà ta có sỉ nhục hay uy hiếp lần này cô sẽ không lùi bước! Nhan Tịch trầm nghĩ trong đầu, đồng thời rót một ly nước cho Chu Tú Lan, thấy bà ta bước về phía cái nôi, cúi đầu nhìn Lục Lộ đang cười khanh khách trong nôi.

Nhìn gương mặt giống như đúc ra từ khuôn mặt với Lục Khải Chính hồi còn nhỏ, gương mặt Chu Tú Lan trở nên dịu dàng hơn một chút. Nhan Tịch vẫn rất dễ phòng, thấy vậy liền đi tới bên nôi cúi người bế Lục Lộ lên: “Lục Lộ ngoan, ăn sữa nào.” Đi về phía sofa, Chu Tú Lan cũng xoay người ngồi xuống bên cạnh, nhìn Nhan Tịch cởi áo cho Lục Lộ bú sữa.

Cậu nhóc vui sướng bú sữa, còn quơ một tay sang bầu ngực bên kia của mẹ.

Chu Tú Lan khẽ ho một tiếng, vẻ mặt không tự nhiên nhưng vẫn mở miệng: “Chắc cô biết tại sao hôm nay tôi tới đây rồi chứ?”

Giọng nói đầy ngạo mạn, Nhan Tịch nghe vậy hai mắt nhìn thẳng vào mắt bà. Nhìn người phụ nữ cao quý sang trọng trước mặt, chỉ cười cười: “Tại sao? Khuyên tôi không nên tiếp tục với Lục Khải Chính?.” Cô hỏi ngược lại, chiếc nhẫn kim cương trên tay trái cô làm Chu Tú Lan cảm thấy chướng mắt, gương mặt thản nhiên cùng giọng nói lạnh lùng của cô khiến Chu Tú Lan hơi kinh ngạc.

“Không sai! Tôi tới nói cho cô biết, cho dù cô sinh con cho nó cũng không thay đổi được cách nhìn của gia đình tôi với cô! Mẫu bằng tử quý? Đừng có mơ!” Nhớ tới đứa con trai nghịch tử dám đi phẫu thuật triệt sản chỉ vì đứa con gái trước mắt, trong lòng Chu Tú Lan lại tràn đầy tức giận! Nỗi căm hận đối với Nhan Tịch càng thêm mãnh liệt!

Những lời này của Chu Tú Lan khiến Nhan Tịch rất khó chịu, cố gắng kiềm chế cảm giác chán ghét này, cô vẫn thản nhiên cười nói: “Bác lầm rồi, không phải con gái nhà nghèo nào cũng mong được gả vào gia đình danh gia vọng tộc như nhà họ Lục! Nhưng điều sai lầm lớn nhất của bác là việc tôi bất chấp cái chết sinh ra đứa con trai bảo bối này không phải muốn dùng nó làm bàn đạp để được gả vào nhà họ Lục của bác! Còn nữa người tôi yêu là Lục Khải Chính chứ không phải nhà họ Lục các bác. Vì vậy tôi không quan tâm nhà họ Lục các bác nhìn tôi bằng thái độ gì, tuy tôi và Khải Chính không đăng ký kết hôn, không có tờ giấy chứng nhận kết hôn nhưng tình cảm của chúng tôi hơn hẳn những cặp vợ chồng khác.” Cô giơ chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út ở bàn tay trái lên, nhìn chằm chằm Chu Tú Lan, không kiêu ngạo không xu nịnh nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Có phải trong mắt những người giàu có quyền quý này hoàn toàn không tin rằng tình yêu tồn tại?

“Cô....” Chu Tú Lan nhìn cô chằm chằm, không biết phải nói gì. Lúc này, bé Lục Lộ đã bú no, quay gương mặt bụ bẫm đáng yêu ra, như hiểu điều gì đó đôi mắt to tròn đen nháy nhìn chằm chằm Chu Tú Lan.

“Bác cũng là một người mẹ, dù bác có quan tâm đến tiền tài danh vọng đến mức nào nhưng tôi nghĩ khi bác sinh ra những đứa con, nhìn những sinh mạng nhỏ bé đáng yêu đó liệu trọng mắt bác những đứa con đó chẳng qua cũng chỉ là một miếng thịt trên người bác? Là những đứa trẻ kéo dài sinh mạng của bác, chứ không phải là những đứa trẻ mang tiền tài danh vọng tới cho bác?” Nhan Tịch ôm Lục Lộ trong ngực, nhìn thẳng vào mắt Chu Tú Lan nói tiếp, chỉ thấy sắc mặt bà lúc đỏ lúc trắng.

Trong đôi mắt xinh đẹp phát ra một ánh nhìn phức tạp: “Nếu như bác coi Khải Chính là con của mình, xin bác hãy suy nghĩ cho anh ấy một chút, không có gì quan trọng hơn so tình thân. Nhà họ Lục các bác có thể không chấp nhận tôi, không chấp nhận đứa con của tôi. Không sao, tôi có khả năng nuôi dạy nó thành người! Nhưng xin các bác đừng làm Khải Chính đau lòng, anh ấy vẫn coi các bác là những người thân quan trọng!”

Vì anh, cô thực sự cảm thấy rất đau lòng. Cô cũng hiểu, không phải là anh không có tình cảm, ngược lại anh rất coi trọng người thân, coi trọng bạn bè. Cho dù bản thân sinh ra trong một gia đình như vậy nhưng anh vẫn khao khát tình thân, khao khát một gia đình ấm cúng.

“Cô không có tư cách dạy bảo tôi!” Chu Tú Lan bị những lời nói của cô làm ất tự nhiên, đứng bật dậy nhìn chằm chằm Nhan Tịch, quát to.

Nhan Tịch lập tức đưa tay bịt hai tay con trai lại, không muốn Lục Lộ bị bà ta hù dọa, mặt khác cảm thấy tại sao bà Lục này lại cố chấp như vậy?

“Tôi không có tư cách dạy dỗ bác, cũng không dám. Tôi chỉ là một người mẹ đang nói những lời tâm sự thật lòng với bác mà thôi. Hôm nay cho dù bác tới đây vì chuyện gì thì lập trường của tôi vẫn vậy, tôi yêu Khải Chính. Dù cả đời này không danh không phận, tôi cũng bằng lòng !” Nhan Tịch cũng đứng dậy, nhìn thẳng Chu Tú Lan.

“Cả đời không danh không phận? Cô thực sự có thể làm được sao? Chi bằng cô giao đứa bé này cho nhà họ Lục, đổi lấy một cuộc sống sung sướng tiền tài vô tận, còn có cậu của cô nữa...”

“Bà im ngay!” Chu Tú Lan còn chưa nói hết câu. Nhan tịch lập tức cắt ngang, giọng nói lạnh lùng kiên quyết: “Tôi thật sự có thể làm như vậy! Tôi cũng tuyệt đối không bao giờ giao con cho các người, các người không cần để ý đến nó! Các người cũng không cần uy hiếp tôi nữa, tôi và Lục Khải Chính sẽ không chia tay một lần nữa!” Lần này cô sẽ không nghe theo bất cứ uy hiếp nào.

Chu Tú Lan không ngờ thái độ của Nhan Tịch lại kiên định như vậy, biết nói thêm cũng chỉ mất mặt, bà ta lườm cô một cái: “Khải Chính cũng sẽ không ngốc đến mức thủ thân cả đời vì cô! Sớm muộn gì nó cũng sẽ lấy vợ thôi!” Trước khi đi cũng không quên đập cho cô một cước.

“Các người mãi mãi không hiểu được tình cảm giữa tôi và anh ấy.” Cô hướng về phía bóng lưng bà ta chậm rãi nói. Cơ thể Chu Tú Lan cứng đờ trong giây lát, sau đó tiếp tục bước đi, giận dữ đóng sầm cửa!

Cánh cửa vang lên “Rầm” một cái.

“Lục Lộ không sợ, ngoan, đừng sợ bà ấy.” Sợ Lục Lộ bị giật mình, cô vội vàng an ủi, khi nói đến “bà” thì cô dừng lại bất đắc dĩ cười cười. Thật khó hiểu, trên thế giới tại sao lại có thể có những bậc cha mẹ, ông bà ác tâm như vậy ?

Cậu nhóc Lục Lộ không những không sợ, ngược lại đôi mắt to tròn nhìn cô đồng thời một cánh tay nhỏ bé đưa lên quơ quơ trước mặt cô. Nhan Tịch vội vàng đưa tay cầm lấy tay con: “Lục Lộ không sợ đúng hay không, mẹ cũng không sợ!”

Nhìn đồng hồ, sao Khải Chính còn chưa tới? Tối hôm qua lúc gọi điện thoại anh có nói là hôm nay sẽ tới mà.

Nhan Tịch ru con trai ngủ say mới đặt vào trong nôi, đẩy trở về phòng trẻ. Ngay sau đó cô cầm điện thoại di động gọi vào điện thoại của Lục Khải Chính, tắt máy. Lại gọi tới công ty hàng không hỏi, xác định hôm nay anh không đặt vé máy bay tới Lạc Thành.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Cô nhíu mày nghĩ, chắc có có vụ án bất ngờ.... Suy nghĩ một lúc, sau đó gọi điện thoại cho Úc Tử Duyệt, bây giờ cô ấy là phóng viên tin tức của đài truyền hình Bắc Kinh. Nếu như ở Bắc Kinh có xảy ra vụ án gì, chắc chắn cô ấy sẽ biết.

“Duyệt Duyệt sao?”

“Chị Nhan! Em đang đi lấy tin ở bên ngoài, chị có chuyện gì à?”

“Duyệt Duyệt, tối hôm qua Khải Chính nói hôm nay sẽ tới Lạc Thành, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy đến.”

“Chị Nhan! Lão Lục đang làm nhiệm vụ, không thể nói. Em phải đi rồi.”

“Duyệt Duyệt!” Trước khi cúp máy cô nghe thấy từ trong điện thoại truyền ra tiếng nổ chói tai, sau đó là những tiếng động huyền ảo không chịu nổi. Trong nháy mắt đầu óc cô đột nhiên căng lên, tim đập dồn dập hô hấp trở nên khó khăn, vội vã bật ti vi lên mở đến kênh truyền hình Bắc Kinh.

“Cảnh sát đã kịp thời đem bao nổ thuốc ra khỏi hiện trường tới một khu vực an toàn, hiện giờ vẫn chưa có xác định được tình hình thương vong.” Trên màn hình ti vi, Úc Tử Duyệt đội trên đầu chiếc mũ bảo hiểm đang trước hiện trường đưa tin trực tiếp.

Qua màn hình ti vi, Nhan Tịch nhìn tòa cao ốc chìm trong biển lửa, trái tim co quắp, Khải Chính đâu? Anh ấy có sao không? Cả người cô ngơ ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV tìm kiếm bóng dáng của anh....

Sẽ không có chuyện gì đâu, anh ấy sẽ không sao, anh ấy là một cảnh sát có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ không có chuyện.

Mãi cho đến tối, Nhan Tịch vẫn nhìn chăm chăm chiếc TV, theo dõi những tin tức mới nhất đồng thời tìm kiếm hình ảnh của Lục Khải Chính. Bà Nhan về đến nhà, thấy sắc mặt trắng bệch khác thường của cô, lo lắng hỏi có chuyện gì nhưng cô không nói, chỉ tắt TV đi.

“Tịch, rốt cuộc có chuyện gì? ! Nhìn con kìa, đầu óc cứ để đâu đâu ấy!” Bà Nhan nhìn cô, nói.

“Không có gì đâu ạ, con đi nghe điện thoại!” Chưa nói hết câu, tiếng chuông điện thoại đặt trên bàn trà đã vang lên, cô hốt hoảng đứng dậy nhận điện thoại!

“Alo! Lục Khải Chính!” Điện thoại mới kết nối, cô lớn tiếng nói.

“Chị dâu, lão đại chỉ bị thương nhẹ, nhờ em nói với chị, không phải lo lắng! Anh ấy bây giờ đang ở trong bệnh viện nghỉ ngơi!” Một giọng nam xa lạ vang lên.

“Có thật không? Vậy anh ấy bây giờ thế nào? Có thể để anh ấy nghe điện thoại được không?” Không nghe được giọng của anh, cô không yên tâm càng không ngừng hỏi.

“Lão đại đã mấy ngày liền không ngủ, hiện giờ đã ngủ thiếp đi rồi, chị dâu đừng lo lắng, em không lừa gạt chị đâu!” Người cấp dưới của Lục Khải Chính nói tiếp.

“Ừm, cảm ơn cậu! Giúp tôi khuyên anh ấy nghỉ ngơi thật tốt, phiền cậu rồi...” Cười nói như vậy nhưng thực sự giờ phút này trong lòng cô không thể yên tâm, chỉ muốn chạy ngay tới bên cạnh anh, nhưng đã tối rồi lại xa thế kia....

Đến giờ ăn cơm tối, bà Nhan nhìn cô như vậy cũng chỉ là thăm thử dài, lên tiếng an ủi: “Tịch! Trong lòng phải thoải mái, nhất là khi con cùng Lục Khải Chính lại như vậy....” Bà lo lắng cô chịu không được, Lục Khải Chính không những không thể cho con gái bà một đám cưới, lại còn là một cảnh sát khiến cô cả ngày phải lo lắng hãi hùng

“Mẹ, con ổn mà. Con và anh ấy đều đã từng trải qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, sau này dù có gặp sóng gió lớn hơn nữa cũng sẽ bình tĩnh vượt qua.” Nhan Tịch bình tĩnh nói, nhưng trong lòng vẫn không kìm được lo lắng cho anh....

Có lẽ, chỉ là thói quen thôi.

Lục Khải Chính chỉ bị thương nhẹ, vào thời điểm mấu chốt, anh đem bao thuốc nổ ném qua một nơi khá an toàn giảm thiểu sự nguy hiểm xuống mức thấp nhất, may mắn có cảnh sát nào hy sinh. Sau khi ngủ một giấc dài tỉnh lại, Bộ trưởng bộ công an đích thân đến thăm hỏi, ông ấy và Lục Khải Chính cũng được coi là bạn vong niên (1).

(1) Bạn vong niên: Bạn bè không kể tuổi tác

“Ông đích thân đại giá quang lâm cơ à!” Anh ngồi ở trên giường bệnh thấy Bộ trưởng tôn không những không chào hỏi ngược lại trêu chọc người bạn vong niên này.

“Nhóc con!” Bộ trưởng Tôn mặc bộ cảnh phục chỉ vào Lục Khải Chính, cười nói: “Lần này không có gì đáng ngại chứ? Còn không ít vụ án chờ cậu phụ trách đó, cậu đừng có mà lười biếng!” Bộ trưởng Tôn rút bao thuốc đưa cho Lục Khải Chính, nói.

“Lần này tôi thực sự phải lười biếng mấy ngày rồi!” Anh châm thuốc bằng cánh tay không bị thương, nhìn Bộ trưởng Tôn nói.

“Thế nào? Lại muốn tới Lạc Thành? Tiểu tử cậu ba ngày hai bữa lại chạy tới đó.”

“Thấy ghét thì điều tôi tới đó đi? Nhưng ông lại không chịu phê duyệt!” Anh bắt mồm nói, gương mặt tuấn tú thon gầy hất lên, trên cằm râu mọc lởm chởm nhưng đáng vẻ rất phóng khoáng hào sảng.

Từ lâu anh đã muốn được điều tới Lạc Thành, nhưng cấp trên không đồng ý còn nói là Bộ trưởng Tôn không chịu.

Bộ trưởng Tôn ngồi xuống trên ghế sa lon, gẩy tàn thuốc lá, nhìn Lục Khải Chính đang ngồi trên giường bệnh: “Tôi thật không hiểu, ông lớn như cậu tại sao phải để vợ và con trai ở bên ngoài? Cách làm này không được hay lắm!” Ông lên tiếng chỉ trích, chỉ thấy Lục Khải Chính cười chua xót.

“Tôi là loại người có trách nhiệm đó sao?”

“Không phải, vậy chắc là người nhà phản đối!” Bộ trưởng Tôn suy đoán.

“Ông thông minh lắm! Cho nên, xin ông hãy điều tôi đến Lạc Thành đi!”

“Lục Khải Chính, cậu thực sự có thể từ bỏ mọi thứ ở đây sao?”

Lục Khải Chính cười cười: “Những thứ này làm sao so được với vợ con tôi?”.

“Ngoài cách này ra, liệu tôi có thể giúp gì được cho hai người không?” Bộ trưởng Tôn lại hỏi. Lúc này tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, sau đó vợ chồng Lục Vinh Trác đi vào. Lục Khải Chính thấy bọn họ đi vào, không chào hỏi, ngược lại Bộ trưởng Tôn bước lên trước.

Lục Vinh Trác và Bộ trưởng Tôn khách sáo trò chuyện một lúc, Chu Tú Lan đặt hộp cơm lên trên tủ đầu giường, Lục Khải Chính vẫn im lặng không nói một câu.

“Tôi vừa nói với Tiểu Lục là chúng ta là bạn chiến đấu trước đây. Bây giờ tôi cũng đã có cháu được mấy tuổi rồi, còn ông thì sao?” Bộ trưởng Tôn cố ý kích Lục Vinh Trác.

“Cháu của tôi cũng vậy...” Lục Vinh Trác lên tiếng, nhưng mới nói được nửa câu đã ngưng, rốt cuộc vẫn không vui vẻ thừa nhận Lục Lộ là cháu trai của mình.

Bộ trưởng Tôn nhìn ông ta, cười nói: “Ông nên nghĩ thoáng ra một chút, hiện giờ dù nhà họ Lục có kết thông gia với ai cũng không có người nào dám coi thường, mỗi người đều có số của mình, huống chi Tiểu Lục lại là con của mình! Nếu không được nữa thì tôi sẽ nhận bạn gái của Tiểu Lục làm con gái nuôi! Chỉ cần ông bà không để ý.”

“Không dám. không dám. Bộ trưởng Tôn nói quá lời rồi!” Lục Vinh Trác và Chu Tú Lan vội vàng nói, Lục Khải Chính ngồi trên giường bệnh vẻ mặt đăm chiêu, hoàn toàn không nghe thấy bọn họ nói chuyện gì. Lát sau nhìn bọn họ tiễn Tôn Bộ trưởng Tôn, anh mới xuống giường.

“Tôi đi Lạc Thành đây!” Anh nhanh chóng thay quần áo, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cha mẹ, trầm giọng nói.

“Vết thương của con còn chưa lành!” Lục Vinh Trác tức giận nói.

“Ông già, rốt cuộc ông là quan tâm đến thương tích của tôi, hay là không muốn tôi đi thăm mẹ con bọn họ?” Lục Khải Chính cười lạnh hỏi ngược lại. Anh rất nóng lòng muốn trở về, chỉ hận không thể lập tức nhìn thấy hai mẹ con Nhan Tịch.

314. Chương 314: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 47: Hạnh Phúc Âm Áp

Nhìn vẻ mặt châm chọc của Lục Khải Chính, sắc mặt Lục Vinh Trác rất khó coi. Những lời khi nãy của Bộ trưởng Tôn, ông nghe cũng lọt tai nên nề tình không từ chối, nhưng dù có Bộ trưởng Tôn có giúp Lục Khải Chính vẫn không giải quyết được gốc rễ của vấn đề.

“Lục Khải Chính, không được chuyện với tôi bằng cái thái độ này!” Lục Vinh Trác cau mày nhìn anh dạy dỗ. Hai mắt Lục Khải Chính nhìn thẳng về phía trước không hề để ý tới bọn họ, vẻ mặt rất cương quyết.

“Tôi cứ như thế đây! Nếu các người còn có chút tính người, thì đừng đi quấy rầy mẹ con cô ấy!” Anh lạnh giọng nói, đôi mắt đen thẫm nhìn sang Chu Tú Lan. Tất nhiên anh biết chuyện hôm qua Chu Tú Lan đã đi tìm Nhan Tịch!

Thấy ánh mắt nguy hiểm của con trai, Chu Tú Lan liền chột dạ, ánh mắt hoảng sợ nhìn đi nơi khác: “Khải Chính, con và cô gái Nhan Tịch sẽ không có kết quả tốt! Con nên sớm tính ngộ lấy vợ sinh con...”

“Lấy vợ? Sinh con? Mẹ yêu quý của tôi ơi, mẹ còn không biết tôi đã làm phẫu thuật triệt sản rồi sao?” Anh cười lạnh cắt ngang câu nói của Chu Tú Lan, cúi đầu nhìn ba ta, cười cười.

“Lục Khải Chính!”

“Con...”

Vợ chồng Lục Vinh Trác nghe con trai nói như vậy, tức giận lớn tiếng nói. Ngược lại, anh chỉ nở nụ cười giễu cợt nhìn bọn họ: “Lục Khải Chính tôi sẽ không ích kỷ giống như các người, cũng sẽ không giống như ông nội, vứt bỏ người phụ nữ mình yêu và đưa con trai ruột thịt của mình để thỏa hiệp cho lợi ích của gia tộc này! Các người quên chuyện đó đi! Cho dù cả đời tôi không kết hôn hay cả đời này tôi và Nhan Tịch không thể làm vợ chồng! Các người cũng đừng mơ tưởng tôi cưới người khác, sinh cháu cho các người! Lục Lộ là con trai duy nhất của Lục Khải Chính tôi!” Anh trừng mắt nhìn bọn họ, lớn tiếng nói.

“Ai cũng đừng mơ có thể động đến một sợi lông của mẹ con cô ấy!” Câu cuối cùng gần như là anh hét ra, gương mặt tuần tú tối sầm mặt mũi dữ tợn trừng mắt nhìn bọn họ! Sau đó sải bước rời đi.

Chu Tú Lan và Lục Vinh Trác chỉ có thể tức giận trơ mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa, sau đó hai vợ chồng lại nhìn nhau.

“Ông nói làm sao bây giờ?” Chu Tú Lan nhìn chằm chằm chồng, tức giận quát.

Lục Vinh Trác nhíu mày lại: “Hay cứ làm theo đề nghị của Bộ trưởng Tôn? Thế lực của nhà họ Tôn cũng không thể coi thường”

“Không được! Tôi không thể chịu được khi nghĩ đứa con gái kia sẽ làm con dâu của mình!” Nhớ tới Nhan Tịch, Chu Tú Lan liền cau kinh phản bác, bà đã đi tìm cô ta hai lần những lời cần nói đều đã nói hết, nếu bây giờ kêu bà phải tiếp nhận đứa con dâu này? Không có cửa đâu! Bà không muốn làm chuyện mất mặt này!

“Vậy bà muốn như thế nào? Để cháu nhà họ Lục chúng ta lưu lạc bên ngoài?” Lục Vinh Trác hỏi ngược lại, sắc mặt rất khó coi, đã từng này tuổi ông cũng biết cái gì gọi là “lùi một bước”.

“Tôi...tôi ...tóm lại tôi không chấp nhận đứa con gái Nhan Tịch đó! Đứa bé kia chúng ta có thể nghĩ cách mang về, cậu của cô ta không phải còn chưa...” Chu Tú Lan nhìn chồng lặng lẽ nói. Lục Vinh Trác trừng mắt liếc bà, sau đó nghiêm mặt rời đi.

“Ông” Chu Tú Lan không hiểu được suy nghĩ Lục Vinh Trác, sải bước đuổi theo, muốn hỏi đến cùng.

Lục Khải Chính ra khỏi bệnh viện, lập tức kêu người lái xe đưa anh tới Lạc Thành

***.

Tám giờ tối

Nhan Tịch vừa ru được Lục Lộ đi ngủ, thì nghe thấy tiếng điện thoại di động lập tức bắt máy. Khi nghe thấy được giọng nói của Lục Khải Chính thiếu chút nữa kích động mà bật khóc.

“Khải Chính! Vết thương của anh thế nào rồi có bị thương không?” Cô khàn giọng hỏi, trong giọng nói có sự lo lắng và cả tức giận nữa. Lục Khải Chính lười biếng ngáp một cái: “Không tin vào năng lực của anh như vậy sao?” Tuy cánh tay trái khá đau nhưng cũng chỉ là chút trầy xước không đáng lo ngại.

Giọng nói trầm trầm lười biếng của anh vang lên mang theo chút hài hước, làm tim cô đập loạn nhịp. Giờ phút này ngồi dựa vào đầu giường, ôm chặt lấy cơ thể anh, cô mới biết được mình nhớ anh đến mức nào. Đã một tháng không gặp.... Cười chua xót, mỗi lần nghĩ đến anh đều tự nhủ với bản thân: công việc của anh ấy rất bận rộn cũng giống như Trung tá Lăng vậy, bởi vì nghề nghiệp của bọn họ đều có tích chất giống nhau, lâu rất lâu mới có thể trở về một lần, có lúc cô đã tự coi mình như vợ lính.

Nhưng đó cũng chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi, bởi cô còn chưa là vợ của anh. Nếu như bọn họ kết hôn, anh là Phó cục trưởng Bộ công an, mỗi ngày đều có thể về nhà....

“Anh bớt kiêu ngạo đi! Không có bị thương là tốt rồi, vụ nổ tung đó nhìn rất nguy hiểm. Mà anh cũng thật là, một phó cục trưởng lại liều mạng như vậy!”

“Phó cục trưởng thì sao? Người đàn ông của em cũng không phải là tên tham quan già cằn, anh là thuộc phái hành động! Anh không đi liều mạng, thì đám người cấp dưới làm sao có thể liều mạng làm việc?” Lục Khải Chính cười nhạt nói. Về công việc anh tuyệt đối không qua loa, cẩn trọng, công việc là một phần của con người anh.

“Vậy cũng không nên liều mạng!” Nhan Tịch tức giận nói: “Hôm qua anh ở trong bệnh viện sao?” Cô quan tâm hỏi han, nếu như lúc này có thể ở bên cạnh anh, chăm sóc anh thì thật là tốt.

Nghe được nỗi mong nhớ trong giọng nói của cô, anh hả hê cười: “Ừ, vậy nhớ anh không?” Anh nhỏ giọng nói, khóe miệng mỉm cười.

“....” Câu nói của anh khiến cô đỏ mặt, tim đập nhanh: “Đứng đắn một chút đi!” Nhỏ giọng nói, trái tim ấm áp hơn.

“Nói mau, có nhớ anh không? Có muốn bây giờ anh lập tức xuất hiện tại trước mặt em? Ôm em ngủ không?” Trong giọng nói của anh mang theo mỉa mai.

Nhan Tịch nghe thấy lời nói mập mờ này lại nhớ tới lồng ngực ấm áp của anh, trong lòng càng thêm rung động chua xót. Tên khốn kiếp này dám dụ dỗ cô như vậy nhưng lại không thể đến bên cạnh cô lúc này thì nói lời này ích lợi gì? Cô vừa giận lại vừa thương.

“Không muốn!” Cô nói ngược lại với suy nghĩ trong lòng. Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên, cô nhíu mày nghĩ trẻ như thế ai lại đến.

“Thật sự không muốn?”

“Đúng!” Nhan Tịch vừa nói vừa đi ra cửa, đưa mắt nhìn qua mắt mèo, khi nhìn thấy người đứng trước cửa liền sững sốt. Trong tay vẫn còn cầm điện thoại di động để ở bên tai.

“Mở cửa!” Một phút sau thấy không có người mở cửa, Lục Khải Chính rốt cuộc không nhịn được tức giận nói. Trái tim Nhan Tịch run rẩy, như sự tỉnh ngộ vàng mở cửa.

Một Lục Khải Chính râu ria lởm chởm, đáng vẻ hào sảng mà không mất đi sự dịu dàng ôm một bó hoa hồng đỏ trong ngực lười biếng đứng ở cửa, khóe miệng cong lên khẽ cười. Cô sững sờ nhìn anh khỏe mạnh không chút thương tổn, một cảm giác chua xót dâng trào: “Tên khốn khiếp này, anh lừa em.” Vừa vui mừng vừa cảm động, làm cô không biết nên nói gì chỉ nhìn anh gất giọng. Lục Khải Chính mở cửa bước vào, ngay sau đó một cơ thể nhỏ bé mềm mại lao vào trong ngực anh.

Nhan Tịch chủ động ôm lấy hông của anh, mặt vùi vào ngực anh, Lục Khải Chính giờ chân đóng cửa, ngay sau đó tay phải giữ chặt lấy hông cô, dùng sức nhấc bế bổng cô đi vào phòng, bó hoa hồng trong ngực anh bị hành động của hai người khiến vài cánh hoa mềm mại rơi xuống vương vãi đầy đất....

Anh ôm cô ngồi xuống giường, đặt Nhan Tịch ngồi ở trên đùi: “Khải Chính, tại sao anh đến mà không...!” Cô ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên oán trách, lời còn chưa nói xong đã bị đôi môi anh chặn lại.

Bó hoa hồng bị vứt xuống đất, Nhan Tịch được anh ôm trong ngực, hai người ôm hôn thắm thiết, những sợi râu mới nhú của anh làm cho gò má cô tê tê mặt khác càng kích thích cô hơn. Nhan Tịch không nhận được đưa tay ôm lấy cổ của anh, cùng anh hôn sâu hơn....

Nhớ lại cảnh tượng vụ nổ kia, nhớ tới anh từng gặp phải nguy hiểm, cảm giác mất đi lại tìm được làm tim cô đập nhanh hơn, hôn đáp lại anh sâu hơn. Lục Khải Chính cũng đem tất cả nỗi nhớ nhung của một tháng qua trút cả vào nụ hôn mãnh liệt này....

“....” Một lúc sau áo cô trở nên xộc xệch, anh dò vào bên trong cô, cảm giác nơi đó vẫn khô khốc, anh thất vọng buông cô ra. Nhan Tịch đỏ mặt, thở dốc, sắc mặt anh có chút khác thường, như nhớ ra điều gì đó trong lòng cô lại có chút áy náy.

“Em cũng không biết phải làm sao.... Gần đây uống rất nhiều rượu đỏ rồi....” Cô cúi thấp đầu, đỏ mặt nói. Cô cũng từng tìm hiểu cách cách khác nhau, nghe nói rượu đỏ có thể kích thích sự ham muốn của phụ nữ, nên dạo này cô cũng thường xuyên uống thứ đó.

Úc Tử Duyệt thậm chí còn đề nghị cô đi khám bác sĩ tâm lý, nhưng cô có chết cũng không chịu đi, không thể làm gì khác hơn là lại tiếp tục nghe Úc Tử Duyệt cảm râm...

Nhưng vì sao khi đối mặt với Lục Khải Chính thì lại không được?

Trong lòng cô cũng rất thất vọng đấy!

Thấy dáng vẻ áy náy của cô, anh đau lòng đưa tay xoa đầu cô: “Không thể trách em.” Nói xong, khom lưng nhặt hoa hồng đỏ trên đất lên nhét vào trong ngực cô. Nhan Tịch nhìn hoa hồng đỏ, lại nhìn hân, đỏ mặt nở nụ cười hạnh phúc ngọt ngào.

“Anh đói rồi.” Sự ham muốn biến mất thay vào đó là cơn đói, Lục Khải Chính sờ bụng cái bụng trống không của mình, nói.

“Em đi làm cơm cho anh! Hôm nay mẹ em có hầm gà giò Thang!” Nghe anh nói đói bụng, cô vội vàng nói rồi để bó hoa hồng đỏ xuống chạy khỏi phòng. Nhìn cô quan tâm mình như vậy, lòng Lục Khải Chính rất ấm áp, đứng dậy đi ra khỏi phòng tìm Lục Lộ.

Chỉ mới một tháng không thấy, Tiểu Lục Lộ hình như lại cao thêm, nằm trong chiếc nôi ngủ say sưa. Anh nhìn cậu nhóc, trái tim cũng trở nên mềm mại.

Khi anh ra khỏi phòng trẻ, Nhan Tịch đã làm xong thức ăn, nhìn những món ăn nóng hổi bày trên bàn anh cảm thấy ấm áp giống như người chồng đi làm về trễ, vợ chuẩn bị đồ ăn khuya....

“Ăn đi nhìn em làm gì?” Cô ngồi phía đối diện, thấy anh ngẩn người cất giọng nói.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Lục Khải Chính ánh lên tia sáng hạnh phúc, mím môi cười cười, cúi đầu há miệng và một miếng cơm thật to, ăn như hổ đói: “Anh ăn từ từ thôi! Cả ngày nay anh chưa ăn cơm sao?” Nhìn anh ăn như hổ đói, cô đau lòng hỏi.

Lục Khải Chính húp một ngụm canh gà, nói: “Chiều hôm qua đến bệnh viện thì ngủ thẳng đến tối, tỉnh lại liền chạy đến”

Nhan Tịch nghe anh nói như vậy càng đau lòng hơn, lại xới cho anh chén cơm còn giúp anh múc thêm canh gà, để cho nguội bớt....

“Cho dù có bận đến đâu cũng phải ăn cơm, anh biết không?” Cô nhìn anh chăm chăm dặn dò. Lục Khải Chính cười gật đầu, lại ăn xong một chén cơm nữa, tiếp tục uống từng ngụm canh gà thơm nồng....

“Ừ” Anh liền vội vàng gật đầu.

Nhan Tịch đau lòng nhìn anh, cười cười: “Anh ăn nhiều một chút, em đi chuẩn bị nước tắm cho anh!” Cô đứng dậy nói với anh, sau đó đi vào phòng tắm.

Khi Lục Khải Chính vào phòng tắm thì cô đang muốn đi ra ngoài, lại bị anh kéo vào: “Giúp anh chà lưng!” Nhỏ giọng nói, bắt đầu ung dung cởi quần áo. Trong phòng tắm, khí nóng bốc lên, nhiệt độ vốn đã rất cao, nghe thấy anh nói như vậy, cơ thể Nhan Tịch càng nóng hơn lên hai gò má như lửa đốt.

“Anh tự tắm đi.” Dù sao cũng không được, bảo cô ở lại để đốt lửa sao? Cô thầm nghĩ trong lòng, muốn đi ra khỏi phòng tắm. Lục Khải Chính đâu chịu thả cô: “Cánh tay trái anh bị thương!” Cổ ý nhần mày nói.

“Đâu, mau để em xem!” Nghe anh nói như vậy, cô vội vàng xắn ống tay áo anh lên: “Ồi...” Lục Khải Chính bị đau rên thành tiếng, Nhan Tịch chỉ thấy tay trái anh bị quần băng gạc, cánh tay còn bị sưng to....

“Sưng lớn như vậy sao? Lục Khải Chính, có phải anh tự ý xuất viện đúng không?” Nhan Tịch nhìn cái cánh tay sưng lên rất to so của anh, vừa thương vừa tức hỏi. Nhìn bộ dáng lo lắng của cô, Lục Khải Chính có hơi hối hận đã để cho cô thấy vết thương.

“Vết thương nhỏ này tính là gì, không cần nằm viện! Đi thay thuốc là được!” Anh cười nhạt an ủi cô, vết thương này đối với anh chỉ là vết thương nhỏ!

Nhan Tịch im lặng cởi áo sơ mi cho anh: “Vì Lục Lộ, sau này khi làm nhiệm vụ anh nhất định phải chú ý an toàn.” Nhẹ nhàng cởi áo sơ mi cho anh, nhìn những vết sẹo lớn nhỏ không đều trên người anh, cô nghiêm túc nói.

“Tại sao không nói còn phải vì em?” Anh đưa tay vuốt ve gương mặt của cô, ngón cái thô ráp lướt trên da thịt mềm mại trên mặt cô dịu dàng hỏi, một tay nắm tay của cô đặt lên dây lưng anh.

Nhan Tịch đỏ mặt, đôi mắt xinh đẹp nhìn: “Đúng vậy, còn phải vì em nữa.” cô ghen ngào nói.

“Yên tâm, mỗi lần hành động anh đều nghĩ tới hai người! Vì hai người, anh sẽ chú ý an toàn!” Anh vuốt ve gương mặt của cô, bảo đảm.

“Mau đi tắm đi!” Cô mím môi cười, cởi quần cho anh. Lục Khải Chính nhanh chóng gạt vật che chắn cuối cùng trên người, thản nhiên bước vào trong bồn tắm, chờ anh ngồi xuống, cô mới ý tứ xoay người.

“Cánh tay kia đừng đụng nước! Ngày mai chúng ta phải đi bệnh viện thay thuốc, đừng để nhiễm trùng.” Cô bảo anh giơ cao cánh tay, cầm vòi hoa sen hướng quay về phía anh nói. Lục Khải Chính ngáp một cái, để mặc cô tắm giúp mình, hai mắt nhắm lại hưởng thụ.

Được cô chăm sóc, là hạnh phúc của anh, cũng là sự thỏa mãn.

“Đúng rồi, mẹ anh chiều hôm qua tới tìm em.” Nhớ tới Chu Tú Lan, hiện tại cô đều không muốn gạt anh nên thẳng thắn nói. Lục Khải Chính nghe thấy lời của cô... mở mắt ra nhìn cô.

Nhan Tịch đứng ở bên cạnh lau ngực cho anh: “Anh yên tâm, bà có nói thế nào cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới em!” Nhìn sắc mặt khó coi của anh nói.

“Bà ấy đã nói gì với em?” Anh tức giận hỏi. Nhan Tịch cau mày: “Anh đừng giận!” cô trấn an anh, sau đó mới kể lại cho anh nghe, hoàn toàn không muốn chia rẽ quan hệ mẹ con của anh, chỉ là muốn cho Lục Khải Chính biết tất cả.

Gương mặt anh xanh mét: “Bọn họ đã biết anh làm phẫu thuật triệt sản rồi ! Muốn anh cưới người khác, không có cửa đâu!” Giọng nói đầy bức tức.

“Đã bảo anh đừng nóng giận! Kêu la cái gì?” Cô vỗ vào dưới cánh tay của anh, quát lớn: “Anh kích động làm gì? Bây giờ bà ấy có nói gì để ép em rời khỏi anh, em đều sẽ không tin là được. Hơn nữa thật ra bọn họ cũng là lo lắng cho sức khỏe của anh. Chỉ là quan điểm của mọi người bất đồng thôi!” Cô khuyên nhủ, dù bọn họ có ích kỷ tới đâu cũng vẫn là cha mẹ anh....

Anh bị cô dạy dỗ sững sờ lặng người, anh chỉ là quá giận người mẹ ích kỷ của mình: “Anh là cảm thấy uất ức thay em! Nhan Tịch, Cãi đờ Lục Khải Chính anh chuyện vô năng nhất chính là...”

“Khải Chính! Không cho phép anh trách cứ bản thân!” Nhan Tịch vội vàng cắt ngang lời nói của anh: “Anh cũng là vì mọi người, nếu ép bọn họ đến đường cùng, hậu quả này ai dám đoán trước? Khải Chính, em thật sự chưa bao giờ cảm thấy chúng ta không phải là vợ chồng....” Cô an ủi anh.

Nghe thấy lời của cô..., trong lòng anh rất rung động: “Nếu vậy kêu anh một tiếng chồng nghe thử xem nào?” Anh nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô, cười xấu xa nói, khiến gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng: “Anh...anh tự tắm đi!” Cô vứt bỏ khăn lông vào người anh, đứng dậy chạy đi.

Lục Khải Chính “ào ào” một tiếng đứng lên, Nhan Tịch nhìn về phía sau, vừa vặn thấy anh cơ thể trần trụi của anh. “A.” Ngay sau đó, cô ôm mặt bừng chạy ra khỏi phòng tắm.

Anh cười cười, lại ngồi xuống tiếp tục tắm rửa rồi lại cạo râu xong mới đi trở về phòng của cô.

“A.... Ừ.... Nha....”

Vừa vào cửa, anh liền nghe thấy thanh âm rên rỉ của phụ nữ, trong phòng mờ tối, thấy cô đang ngồi ở đầu giường đặt Laptop trên đùi, ánh sáng của màn hình Laptop phản chiếu vào gương mặt cô.

Trực giác mách bảo anh rằng cô đang làm chuyện xấu, lặng lẽ đến gần nhìn lên màn hình laptop thấy hình ảnh kích thích liền nhú mào. Nhan Tịch mãi mê xem hoàn toàn không phát hiện anh đang đứng bên cạnh.

Lục Khải Chính đứng ở mép giường nhìn hình ảnh nam nữ mây mưa trên màn hình laptop, tức giận quát: “Nhan Tịch!” Một tay cầm laptop của cô đặt lên bàn!

“Ôi.” Nhìn thấy anh thì kinh hãi, anh...anh vào lúc nào? ! Xấu hổ cúi đầu, đôi tay xấu hổ nắm chặt: “Duyệt Duyệt nói phim con heo này, sẽ kích thích sự ham muốn....” Cô đỏ mặt, thì thào.

“....” Nghe những lời này của cô..., Lục Khải Chính im lặng: “Tiểu thư à, em không phải cảm thấy ở trước mặt một sĩ quan cảnh sát công khai xem phim đồi trụy, là một loại khiêu khích sao?” Anh leo lên giường, ôm cô vào trong ngực, tay nâng cằm của cô cười tà mị nói.

Lần này đổi lại là cô im lặng: “Không có phạm pháp!” Một lúc lâu sau cô mới nói ra một câu, hơn nữa không phải là vì cô suy nghĩ cho phúc lợi của anh sao? Cô không thể cứ mãi cứ sợ hãi như vậy? Nghĩ tới đây trong lòng liền chua xót.

“Phải, không phạm pháp, nhưng phá hoại thể diện người đàn ông của anh!” Lục Khải Chính khẽ quát. Sau đó hôn cô, một nụ hôn rất dịu dàng, anh ôm cô nằm ở trên giường êm ái, dịu dàng an ủi cô, từ trên xuống dưới, mỗi một động tác đều vô cùng dịu dàng, vô cùng nhẫn nại....

Cô cảm nhận được sự dịu dàng của anh, cơ thể cứng ngắc dần dần thả lỏng, nhắm mắt lại, cảm nhận tình yêu của anh...

Nhưng điều khiến Lục Khải Chính cảm thấy cực kỳ thất vọng chính là cô hoàn toàn không ướm chút nào, khi anh thất bại muốn buông cô ra thì thấy Nhan Tịch tìm trong ngăn kéo gel bôi trơn đưa cho anh: “Dùng cái này đi.” cô đỏ mặt nói.

Nhìn tuyết bôi trơn, vẻ mặt anh đầy phức tạp: “Không làm, coi như là trừng phạt!” Anh muốn “yêu” cô nhưng không muốn ích kỷ chỉ để bản thân vui vẻ, mà muốn cô cam tâm tình nguyện nghênh hợp anh, cùng anh cảm nhận niềm hạnh phúc sung sướng giao hòa giữa tình và dục!

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Nhan Tịch cũng không dễ chịu, chỉ thấy anh tắt đèn rồi ôm cô vào trong ngực. Tháng mười hai rồi, thời tiết rất lạnh, tay chân cô cũng lạnh như băng, tay chân ấm áp của anh quấn lấy cô, đau lòng vì cô chà xát.

Cô dựa vào trong ngực anh, cảm thấy rất ấm áp, cũng rất thực tế.

Hình như càng ngày cô càng thích bộ ngực anh: “Em lấy tay giúp anh, có được không?” Thấy anh phải cố gắng kiềm chế. Cô nhỏ giọng nói, anh cũng không lên tiếng coi như ngầm đồng ý.

“Không được cho Lục Lộ bú nữa.” Anh khẽ xoa bóp một bên ngực của cô nói

“Sau này để tiểu tử thôi đó ăn bột đi! Bị thằng nhóc đó bú đến nhão rồi.”

“.... Anh.... Anh...anh nói bậy gì đó!” Nghe tiếng liếm láp mờ ám của anh, cô xấu hổ phản bác. Nhưng Lục Khải Chính giống như một đứa bé ăn vạ, không chịu buông cô ra, cho đến khi anh thỏa mãn....

Sáng sớm ngày hôm sau khi thức dậy thức dậy, cảnh vật bên ngoài như bị bao phủ trong lớp tuyết trắng phau. Nhan Tịch không cảm thấy vui vẻ ngược lại cảm thấy khi tuyết rơi ra ngoài rất không tiện.

“Lục Lộ, nhìn tuyết rơi có đẹp không?.” Nhan Tịch lau đi sương mù trên cửa sổ thủy tinh, chỉ vào mảnh trắng phau phau bên ngoài, cười hỏi con trai.

“Nhiều tuyết thế này là tai họa của bà ngoại đó!”

“Quý ranh, nói nhăng nói cuội gì đó!.” Nhan Tịch cảm khái một câu, bị bà Nhan nghe được, bà nhìn Nhan Tịch trách. Cô le lưỡi một cái, cười cười. Lục Khải Chính nhú mày: “Em nói vậy là sao?.” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

“Cũng không có gì, chính là khi còn bé lần đầu tiên nhìn thấy tuyết rơi nhưng lúc đó mẹ em bị bệnh nặng, cảnh tượng tuyết trắng xóa vào sáng sớm hôm đó có ấn tượng sâu sắc với em....” Cô nhỏ giọng nói với anh, bà Nhan đã sớm ra khỏi phòng .

“Anh biết rồi.”

“Làm sao anh biết ? Em cũng chưa từng nói với anh!”

“Có chuyện gì của em mà anh không biết đâu! Đi thôi, đi ăn bữa ăn sáng anh nấu!” Anh ôm lấy cô nói.

Trong bữa sáng bà Nhan cảm thấy bất ổn trong người, cứ có cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra, quả nhiên mới vừa ăn xong, điện thoại di động của bà Nhan vang lên, trong lòng bà sụp xuống.

“Mẹ! có chuyện gì vậy?” Nhìn sắc mặt trắng bệch của mẹ, cô lo lắng hỏi. Lục Khải Chính ôm lấy cô, vỗ vỗ bả vai của cô.

“Cậu con, sắp không được rồi.” Bà Nhan thì thào nói, lòng Nhan Tịch cũng suy sụp, theo bản năng ngược mắt nhìn Lục Khải Chính, anh cũng thở dài trong lòng , dù sao ông ấy cũng là bác của anh. Anh từng lặng lẽ đi thăm....

315. Chương 315: Ngoại Truyện Phần 1 - Chương 48: Cảnh Tượng Xúc Động

Cậu đột nhiên chảy máu não nguy hiểm tới tính mạng, ngay trong hôm đó dưới sự sắp xếp của Lục Khải Chính, Nhan Tịch cùng bà Nhan dẫn theo Lục Lộ trở về Bình Xuyên. Khi họ tới bệnh viện nhân dân thì cậu chỉ còn lại một hơi.

Mợ ngồi bên giường bệnh lau nước mắt, Nhan Tịch nhìn cậu đeo mặt nạ dưỡng khí trên giường bệnh thở dốc, cô không kìm được đau đớn nước mắt rơi xuống. Bà Nhan cũng bước lên trước, mắt đỏ vành mắt nắm tay ông.

Lục Khải Chính ôm Nhan Tịch đứng ở đó, nghĩ ông lão nằm ở kia đang giã giụa với tử thần, ở trong lòng thở dài. Trách bố anh quá ích kỷ, trách ông nội anh quá ích kỷ, nhưng mà giờ phút này mọi oán trách đều vô dụng. Ngay chính ông lão nằm trên giường kia cũng không biết rõ thân thể của mình, không biết cũng tốt, biết rồi sợ rằng sẽ càng thêm thất vọng đau khổ.

Ích kỷ vứt bỏ người phụ nữ mang thai máu mủ của mình, cưới con gái của sĩ quan cao cấp có công với đất nước, cả đời chẳng quan tâm tới mẹ con bọn họ. Nhan Tịch nhớ tới lời ông cụ nói trong thư, trong lòng càng thêm chua xót. Vì bà ngoại, vì cậu.... cũng cảm khái ông ngoại đã rộng lượng, trong thời điểm đó chống lại áp lực dư luận để cưới bà ngoại, coi cậu là con ruột của mình.

Nước mắt giàn giụa, khi cậu trút hơi thở cuối cùng thì Nhan Tịch không nhận được nhào tới ôm mẹ bật khóc....

Lục Khải Chính không quá đau lòng, giúp gia đình cô lo toan hậu sự, làm tròn bổn phận cháu rể. Thực ra cũng là thay mặt nhà họ Lục làm một chút trách nhiệm đối với người con có thân thân đáng thương này, anh cũng không quan tâm khi cha mẹ biết ông ấy đã qua đời thì có phản ứng gì, anh cũng biết bọn họ sẽ không làm chuyện không có lý trí vào lúc này, dù sao cũng liên quan đến danh dự nhà họ Lục .

Nhan Húc Dương cũng chạy tới, giúp Lục Khải Chính và anh họ thu xếp hậu sự cho cậu ruột. Khi về với ông bà thì Nhan Tịch muốn mang Lục Lộ theo, nhưng lại không thể, mấy ông bà cụ ở nhà cũng không biết tình hình của cô, chỉ có thể tạm thời gửi con trai lại ở Bình Xuyên.

“Em không yên tâm Lục Lộ!” Lên xe Nhan Tịch còn không nhìn được muốn quay lại, khàn giọng nói.

“Lục Lộ sẽ không có chuyện gì, có người bảo vệ con sẽ không sao!” Lục Khải Chính bảo đảm với cô. Giờ phút này Nhan Tịch càng thêm chua xót, vì chính cô, vì Lục Lộ! Hạ quyết tâm, lên xe.

Thấy cô đau khổ, anh càng tự trách mình. Nếu anh có chút khả năng, sẽ không để cho người phụ nữ và con trai của mình phải không danh không phận thế này.

Mang theo tro cốt cậu trở về nhà, tổ chức hậu sự đơn giản vừa hạ táng đêm hôm trước, hôm sau con dâu nhà cậu lại không an phận làm loạn nói tại sao tài sản của cậu không có phần của bọn họ, lúc ấy Nhan Tịch giận đến muốn mắng người.

Anh kéo cô ra cửa, nói muốn cho bọn họ một khoản tiền lại bị Nhan Tịch kiên quyết từ chối: “Cho bọn họ tiền cũng sẽ bị bọn họ tiêu sài hết! Huống chi, tại sao anh lại phải cho bọn họ tiền? Lục Khải Chính, bọn họ với người nhà họ Lục không có quan hệ!” Cô nhỏ giọng quát.

“Bây giờ không phải lúc nói những điều này! Không phải em muốn dần xếp ổn thỏa sao?” Anh lườm cô. Suy nghĩ một lát sau đó cô gật đầu: “Em có cách rồi!” Nói xong, kéo Lục Khải Chính vào nhà.

Nhan Tịch viết một tờ giấy chứng nhận, nói rõ cho hai người bọn họ 10 nghìn tệ, sau đó bảo vợ chồng anh họ ký tên hơn nửa phía trên còn chú thích, chỉ cần cầm số tiền kia, về sau không bao giờ được ăm ỉ với vợ nữa!

“Chị dâu, chỉ cần chị ký tên, số tiền kia sẽ là của hai người nhưng hai người không được phép làm phiền tới vợ, nếu không thì sẽ ngồi tù đó!” Cô biết người chị dâu này không hiểu luật pháp nên hù dọa nói.

“Chị hiểu, chị hiểu! Chị ký!” Ánh mắt cô ta tham lam nhìn khoản tiền trên bàn, cầm bút xiêu xiêu vẹo vẹo viết tên của mình lên tờ giấy. Nhan Tịch thầm thở phào trong lòng, chỉ hy vọng có thể dần xếp mọi chuyện ổn thỏa. Vợ cô ngồi bên cạnh cũng thầm thở dài...

Làm xong tang sự cho cậu, Nhan Tịch không thể chờ đợi được nữa liền trở về thành phố, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của Lục Lộ, nghe tiếng khóc của con lòng cô xót xa vô cùng: “Lục Lộ, mẹ tới đây.” Cô giơ tay bế Lục Lộ đang khóc nức nở trên tay người giúp việc, đau lòng lau nước mắt cho con. Tiểu Lục Lộ thấy mẹ liền ngừng khóc, đôi mắt to tròn nhìn nhìn sau đó cái đầu nhỏ vùi vào trong ngực của cô.

Cảm nhận được con trai đang vùi đầu vào trong ngực mình, trong lòng cô cũng ấm áp hơn nắm tay nhỏ bé của Lục Lộ, không ngừng hôn: “Mẹ không bao giờ rời Lục Lộ nữa, một ngày cũng không!”

Lục Khải Chính tiến lên, khước miệng cong lên nụ cười cứng chiu, ánh mắt dịu dàng: “Đưa Lục Lộ cho anh, em đi ngủ một giấc đi, mấy ngày nay cũng không ngủ ngon!” Giọng nói rất dịu dàng. Nhan Tịch không đưa con cho anh, ngược lại chỉ vào cánh tay anh.

“Anh mai tới bệnh viện thay băng đi! Mấy ngày nay chưa thay băng lần nào đó!” Mấy ngày nay nhìn anh chạy ngược chạy xuôi thu xếp không có ngủ một giấc yên lành mà cánh tay còn đang bị thương, cô càng đau lòng.

“Đã kết vảy rồi!” Anh không dám nói cho cô biết, mấy ngày nay hẳn vẫn phải uống thuốc kháng sinh, nếu không vết thương đã sớm bị nhiễm trùng rồi. Một tay anh nhận lấy Lục Lộ, chỉ thấy Nhan Tịch nâng cánh tay trái của anh lên, kéo ống tay áo nhìn thấy vết thương đã kết vảy, còn có chỗ bị tróc ra, lộ ra thịt non phần hồng làm cô kinh hãi.

“Mấy ngày nay, cảm ơn anh.” Cô nắm tay anh, ngược mắt cảm động nói.

“Nói lung tung gì đó! Cho dù là vì em hay ông ấy, anh đều phải làm!” Đưa tay vuốt nhẹ gương mặt của cô, nhìn hốc mắt vẫn còn sưng đỏ của cô, anh dịu dàng nói. Lòng Nhan Tịch chua xót, gật đầu một cái.

“Nếu anh có thể biết em sớm hơn mấy năm thì tốt rồi, khi ba em qua đời ít nhiều anh cũng có giúp đỡ một chút.” Lục Khải Chính là cảm thấy khải nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lục Lộ cũng vùi vào ngực anh, cọ xát. Nhan Tịch xoay người liền bị cánh tay anh ôm chặt, lưng của cô tựa vào nửa kia ngực anh.

“Khi đó, anh còn đang ở cùng người phụ nữ khác trắng hoa chứ gì?” Cô cười giỡn nói.

“Có lẽ vậy...!” Lục Khải Chính xấu xa cười cười, lạnh nhạt nói.

“Lục Khải Chính, anh...” Nhan Tịch nũng nịu quay đầu nhìn anh chăm chăm: “Sau này nếu anh lại dám cùng người khác mập mờ, em và Lục Lộ đều sẽ không để ý đến anh!” Tức giận đến không biết nói gì khác, từ trong ngực anh đoạt lấy Tiểu Lục Lộ, ôm con đi ra cửa sổ.

Lục Khải Chính đuổi theo, từ sau lưng ôm lấy cô, nhốt mẹ con cô vào trong lồng ngực mình: “Không dám, không dám, thật sự không dám!” Cằm của anh đặt lên trên đầu cô, bảo đảm. Lục Lộ đưa ra bàn tay nhỏ bé, bắt lấy lỗ mũi anh, sau đó dùng sức đẩy anh về phía sau

“Tiểu tử thú! Làm gì thế?” Lục Khải Chính lui về phía sau lườm, nhìn chăm chăm con trai, tức giận nói.

Nhan Tịch cười cười: “Lục Lộ không muốn để cha đụng mẹ đúng không?”

“A.. a...” Cô vừa dứt lời, cậu nhóc Lục Lộ liền mở miệng a a, giống như đang đồng ý. Gương mặt Lục Khải Chính đen sì, sững sờ nói không ra lời: “Tiểu tử thú! Mẹ là người phụ nữ của cha!” Anh đi đến trước mặt cô, nhìn Lục Lộ nói, sau đó cúi đầu phủ môi xuống môi cô.

“A...!” Lục Lộ kích động quơ quơ bàn tay nhỏ bé, kêu lên, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét, lộ ra hai cái răng nhỏ trắng nõn.

“Tên tiểu tử thú này! Muốn tạo phản sao?!” Lục Khải Chính thấy phản ứng kích động của con trai, buồn bực nói, tiếp tục hôn một cái lên gò má Nhan Tịch, “Cha hôn mẹ đó, con định làm gì?”. Anh trêu chọc con trai.

“A...” Lục Lộ thấy tay Lục Khải Chính mò về phía ngực Nhan Tịch, vội vàng đưa bàn tay nhỏ bé ra đánh lên bàn tay to của anh, còn kêu a a. Nhan Tịch đỡ khóc đỡ cười: “Anh đừng trêu con nữa!” bộ ngực bị tên đàn ông đáng chết trước mặt vuốt ve, vì mấy ngày liền không cho con trai bú nên lúc này cảm thấy căng nhức vô cùng. Cau mày tức giận nói, một tay ôm Lục Lộ nhét vào trong ngực Lục Khải Chính, cô đi vào phòng ngủ.

Từ trong túi hành lý Nhan Tịch lấy ra dụng cụ hút sữa, sau đó dùng nó hút sữa từ trong hai bầu ngực căng nhức ra. Bất chợt Lục Khải Chính bế Lục Lộ đi vào đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng nóng bỏng này, hai người đàn ông một lớn một nhỏ nhìn thấy thấy dòng sữa trắng từ trong ngực cô, ánh mắt đều sáng rực.

Tiểu Lục Lộ giờ hai cánh tay đòi bú sữa, yết hầu Lục Khải Chính không tự chủ được run rẩy, nuốt một ngụm nước bọt.

“Ai cho anh ôm con vào đây? Sữa này chua rồi, không thể ăn!” Mấy ngày qua may cô không ăn uống được nhiều nếu không càng nhiều sữa hơn. Nhan Tịch vừa hút sữa, vừa tức giận nhìn Lục Khải Chính nói.

Lục Khải Chính xoay người định rời khỏi, nhưng Lục Lộ lại khóc rống lên, nhất định đòi được bú sữa. Nhan Tịch bắt đầu lau hết sữa chua mới cho con bú.

Lục Khải Chính cầm dụng cụ hút sữa lên nghiên cứu một hồi, sau đó giúp cô hút sữa bên ngực còn lại. “Ồi” Cảm giác đau đớn khiến cô nhíu mày nhỏ giọng quát: “Anh nhẹ một chút!” Tiểu Lục Lộ nhìn qua thấy anh đang đụng vào ngực mẹ, rất không vui lấy chân đạp một cái, đá rớt cánh tay của anh.

“Tiểu tử thú!” Lục Khải Chính bị con trai khiêu khích, không vui buông dụng cụ hút sữa xuống, cúi người thán nhiên ngậm....

“Lục Khải Chính!” Cô không ngờ da mặt anh lại dày như vậy, kêu lên. Tiểu Lục Lộ nhìn anh vuốt ve ngậm một bên ngực của mẹ, cảm giác vật sở hữu của mình bị chiếm mất, tức giận kêu oa oa kháng nghị.

“Lục Khải Chính! Sao anh giống đứa trẻ ba tuổi quá vậy!” Tên khốn này, lại đi ghen với cả con trai khiến cô đỡ khóc đỡ cười! Lục Khải Chính hã hê ngậm mút thỏa thích không chịu buông ra, mặc cho tay nhỏ bé của Tiểu Lục Lộ không ngừng bới đầu của anh!

Đến khi không còn hút ra dòng chất lỏng ngọt ngào nữa, anh mới nhả ngực cô ra, hã hê nhìn vẻ mặt ảo não của con trai, lau khước miệng một cái: “Thế nào? Không phục sao?” Khiêu khích hỏi.

“A... A...” Tiểu Lục Lộ kêu lên, một bụng lời nói lại không biết nên biểu đạt thế nào. Nhan Tịch cứng chiều cười cười: “Được rồi, đừng làm rộn, mẹ mệt rồi. Lục Lộ, chúng ta đi ngủ thôi đừng để ý tới cha!” .

Nhan Tịch ngáp một cái, ôm Lục Lộ lên giường: “Nhan Tịch! Không ngờ em lại đứng về phe tiểu tử thời này?”

“Tất nhiên em phải đứng về phe của con rồi!” Cô nằm lên giường, nói. Tiểu Lục Lộ cũng vội vàng tiến sát vào trong ngực cô, tiếp tục bú sữa.

Lục Khải Chính cũng leo lên giường, anh nằm bên cạnh Nhan Tịch, từ sau lưng ôm lấy cô: “Thật ra thì chúng ta rất có duyên.” Anh đột ngột nghiêm túc nói. Nhan Tịch nghe thấy lời nói của anh, sửng sốt không hiểu, nhưng suy nghĩ một chút, cũng hiểu ra ý của anh.

Đúng là rất có duyên, không ngờ bà ngoại của cô cùng ông nội của anh lại có quan hệ....

Cô nhắm mắt lại mệt mỏi thiếp đi, Lục Khải Chính ôm hai mẹ con vào lòng, cũng ngủ thật say. Trong căn phòng ấm áp, trên chiếc giường ấm áp một nhà ba người, ngoài cửa sổ những bông tuyết bay tán loạn....

Nhan Tịch và Lục Khải Chính trở về Lạc Thành, tạm thời bà Nhan chưa trở về không có về, phải đợi qua bốn chín ngày của cậu theo tập tục của địa phương, nhưng bây giờ đã là cuối tháng mười hai, chẳng mấy là bước sang năm mới.

Lục Khải Chính thuê người giúp việc cho Nhan Tịch, ở Lạc Thành không đến mấy ngày, lại phải trở về Bắc Kinh.

“Anh sẽ nói chuyện với bọn họ một lần nữa.” Buổi tối Lục Khải Chính ôm Nhan Tịch đứng ở cửa sổ dịu dàng nói bên tai cô.

“Không cần đâu, em sợ bọn họ lại nghĩ ra cách khác.” Cô không muốn anh khó xử, anh là người chính trực khí chất, cô không muốn anh phải hạ mình cầu xin. Hơn nữa, cô cũng chưa từng nghĩ nếu gả cho Lục Khải Chính thì sẽ sống cùng mẹ anh như thế nào.

“Còn có thể nghĩ ra cách gì? Không sợ bọn họ! Cậu em đã qua đời, bọn họ cũng không có gì để uy hiếp nữa” Anh trầm giọng nói.

“Vâng, em không sợ bọn họ, chỉ cần bọn họ không làm hại bất kỳ ai nữa, dù chúng ta cứ như vậy cũng rất tốt.” Cô nắm tay anh thì thào nói.

“Em muốn vẫn như thế này nhưng anh không muốn.” Không có một người đàn ông nào không muốn mang lại người phụ nữ mình yêu cùng đứa con của mình một mái nhà hạnh phúc, anh lại càng muốn hơn! Mỗi lần nghĩ đến mẹ con cô vẫn còn phải sống ở bên ngoài, lại cảm thấy bản thân rất không ra gì!

Anh tin trong lòng cô cũng rất hi vọng có thể chân chính gả cho anh!

Anh cúi đầu hôn cô, cô cũng nhàn nhạt đáp lại cuối cùng vẫn không thành công: “Anh cứ vào đi, không cần sợ em đau, nơi đó thật ra cũng đã không còn bất kỳ cảm giác gì....” Cô nằm ở trên người anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói.

“Không được! Em đừng nghĩ vớ vẩn.” Anh kiên quyết nói, đưa tay ôm cô từ trên người anh xuống, anh lật người đưa lưng về phía cô, để cho lửa nóng ngועi lại.

Nhan Tịch cau mày nhìn lưng anh: “Xin lỗi, em cũng không biết phải làm gì.” Tại sao không có cảm giác? Cô ấy náy nói, anh không lên tiếng.

Tiếp tục như vậy, quan hệ của hai người có thể rạn nứt hay không?

Cô mệt mỏi suy nghĩ.

Lục Khải Chính trở về Bắc Kinh, Nhan Tịch cùng Lục Lộ tiếp tục cuộc sống yên tĩnh, cô không đi làm cho dù đã có bảo mẫu cũng không hoàn toàn yên tâm. Nên chỉ ở nhà viết tiểu thuyết, tiền nhuận bút cũng không tệ, độc giả không có “vứt bỏ” cô.

Viết tiểu thuyết làm cho thế giới quan của cô thêm phong phú, có con trai làm cho cuộc sống của cô tăng thêm nhiều niềm vui, Lục Lộ bé nhỏ hiện đã biết ngồi, biết bò, nghĩ tới tết đã gần đến, cô thật sự mong Lục Khải Chính có thể ở bên cạnh mẹ con cô trong năm mới đầu tiên này. Năm nay, cô không có ý định về với ông bà. .

Lục Khải Chính hạ mình nói chuyện với ba mẹ, bọn họ từ chối cho ý kiến.

Một hôm hai vợ chồng Lục Vinh Trác tìm tới thật sự làm cho Nhan Tịch bất ngờ.

Cô vẫn như lần trước, lễ phép rót nước cho bọn họ, chào hỏi bọn họ. Lục Lộ ngồi trong xe nhỏ tập đi, đi tới đi lui ở trong phòng, Lục Vinh Trác nhìn cháu nội, vẻ mặt trở nên phức tạp. Kể từ khi Lục Khải Chính cầu xin, ông cũng đã suy nghĩ qua rồi cuộc có nên “Lùi một bước” hay không.

“Hai bác tới đây có chuyện gì không ạ?” Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện bọn họ, cười nhạt hỏi. Nhìn quần áo chỉnh tề của bọn họ không khỏi nghĩ đến cha mẹ của mình, mặc dù từ nhỏ đến lớn gia đình trải qua quá nhiều sóng gió, nhưng cha mẹ vẫn thương yêu cô, tạo cho cô cảm giác lúc nào mình cũng là người hạnh phúc

Nhìn anh em Lục Khải Chính, lại từng nghe Lục Khải Lâm nói hồi cô ấy đi học bị điểm kém, bị người bắt nạt cũng không dám nói cho người trong nhà biết....

Lục Vinh Trác uống một hớp trà, nhìn cô nói: “Cô có muốn gả cho Lục Khải Chính hay không?”

Câu hỏi của ông ta làm cho Nhan Tịch kinh ngạc, cô trấn định cười cười: “Lời thật lòng, muốn! Nhưng điều kiện tiên quyết là, mọi người thật lòng cho phép!” Chỉ có bọn họ thật lòng cho phép thì chuyện của cậu mới có thể bỏ qua, cô và Lục Khải Chính sẽ không bị trở ngại.

Lục Vinh Trác nghe Nhan Tịch nói như vậy, trấn định nhìn cô rồi gật đầu một cái, Chu Tú Lan lo lắng chồng sẽ dễ dàng thỏa hiệp: “Cả đời tôi cũng không thể thật lòng cho phép!” Chu Tú Lan lại nói: “Cô cũng biết, gả ột người, không chỉ là gả cho riêng người đó mà là gả cho tất cả những gì thuộc về người đó!” Chu Tú Lan chỉ muốn hù dọa Nhan Tịch, không ngờ nói xong cũng rất có đạo lý.

Nhan Tịch gật đầu: “Tôi hiểu, nếu như tôi thật sự yêu anh, cũng sẽ yêu tất cả của anh! Nếu như hai người thương anh ấy, quan tâm đến đứa con trai này, cũng nên tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy! Lần này tôi vẫn giữ câu nói kia, bất luận hai người uy hiếp thế nào, lập trường của tôi vẫn kiên định!” Giọng nói kiên quyết.

Lục Vinh Trác nhìn dáng vẻ kiên định của cô, từ đáy lòng thật sự âm thầm tán thưởng. Ông từng nghĩ, tại sao khi đó người phụ nữ cha ông yêu không mang theo đứa bé tìm tới cửa, mẫu bằng tử quý? Giờ phút này, nhìn Nhan Tịch, ông cũng rất tin tưởng bà ngoại cô cũng giống như cô vậy.

Bỏ qua tất cả, ông tán thưởng sự kiên trì đáng quý của cô gái này !

Chu Tú Lan cũng không tin tưởng trên thế giới này có thứ tình yêu thuần túy, cũng không tin tưởng Nhan Tịch chỉ vì yêu mới cùng Lục Khải Chính mới qua lại, người nghèo muốn vào hào môn, nhất định là vì tham lam hư vinh. Nhưng, mắt thấy cháu trai đã hơn bảy tháng lớn....

Nhan Tịch thấy bọn họ đều trầm tư, cô đứng dậy muốn đi đỡ Lục Lộ ngủ trưa, nó đã chơi hơn nửa ngày rồi.

“Đứa bé!”

“A”

“Lục Lộ”

Lục Vinh Trác nhìn thấy bình nước nóng trên bàn thấp bị Lục Lộ làm đổ, chạy tới hét to, Chu Tú Lan cũng bị sợ đến tái mét, chỉ thấy Nhan Tịch lao tới, khi bình nước sôi sắp đổ vào Lục Lộ thì cô dùng cơ thể mình che chắn cho chiếc xe đẩy nhỏ của con trai.

“A.” gương mặt và ngực truyền đến cảm giác nóng rát, Nhan Tịch bị đau đốn kêu lên, cảm giác trên mặt và ngực giống như bị bốc đi một lớp da....

Tiểu Lục Lộ sững sờ đứng ở trong xe nhỏ, nhìn bình thủy dè trên ngực cô, nước nóng bên trong vẫn trào ra.... Vợ chồng Lục Vinh Trác bị tình cảnh vừa xảy ra làm cho sững sờ một chỗ, mấy giây sau Lục Vinh Trác lao tới lấy bình nước sôi ra.

“Còn đứng đó làm gì? Mau đưa nó đỡ dậy!” Lục Vinh Trác quát to, Chu Tú Lan lúc này mới phản ứng được chạy tới, thấy vậy Lục lộ bật khóc!

316. Chương 316: Ngoại Truyện Phần 1 - Kết Thúc: Anh Không Muốn Để Em Một Mình

Vì thời tiết Lạc Thành đã ấm lên, nên lúc ở nhà cô chỉ mặc một cái áo len mỏng, nước nóng trong bình thủy thấm vào áo len, cảm giác bỏng rát khiến cô kêu rên khổ sở: “Lục Lộ.....” cắn răng chịu đựng, nghe thấy tiếng khóc, cô hoảng loạn gọi Lục Lộ chỉ sợ con bị phỏng!

Chu Tú Lan nhìn Nhan Tịch được Lục Vinh Trác đỡ dậy, vẻ mặt cô đau đớn miệng vẫn gọi Lục Lộ, lại nhìn Lục Lộ không chút tổn thương đứng trong xe nhỏ gào khóc, thế nhưng trong lòng cảm giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều giang tay bế Lục Lộ.

Lục Vinh Trác đỡ cô dậy. Nhìn thấy con trai không bị sao, cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm, nửa bên mặt trái đau rất cảm giác giống như một lớp da bị phỏng đã rách ra nhưng giờ phút này cô vẫn thấy may mắn khi Lục Lộ không bị sao!

Lục Vinh Trác lấy điện thoại di động gọi cho cấp dưới, chỉ lát sau bọn họ đã đi vào
dù Nhan Tịch ra ngoài.

“Bên ngoài lạnh, đừng bế nó ra!” Trước khi ra ngoài, Lục Vinh Trác dặn dò Chu Tú Lan, nhìn cháu nội oa oa khóc lớn ở trong lòng bà cảm thấy mềm mại đi vài phần. Nhan Tịch được dìu ra xe. Chu Tú Lan không đi theo ở lại trong nhà trông Tiểu Lục Lộ, cũng không biết bảo người giúp việc đã đi đâu rồi!

“Đừng khóc, mẹ con sẽ không sao.” Chu Tú Lan vừa mặc quần áo cho Lục Lộ vừa nói, động tác của bà rất thuần thục do gần đây thường giúp con gái chăm sóc cháu ngoại một tay.

Lời vừa ra khỏi miệng, bà phát hiện không ngờ giọng nói của bản thân lại dịu dàng hơn trước nhiều, nhìn vẻ mặt đầy nước mắt của Lục Lộ giống như được nhìn nhìn thấy Lục Khải Chính khi còn bé vậy: “Ngoan đừng khóc, ba con khi còn bé cũng không dễ khóc như thế.....” giọng nói của bà cứng đờ.

“Lục Lộ.” Nhan Tịch đau đớn kêu, nhớ tới Lục Lộ vẫn còn ở trong nhà với họ, cô rất không yên tâm. Nghe thấy lời nói của Nhan Tịch, sắc mặt Lục Vinh Trác trầm xuống, nhíu mày: “Đứa bé sẽ không có việc gì! Chúng ta sẽ không làm gì nó!” Giọng nói hơi tức giận.

Nghe thấy lời của ông ta nói, cô cũng an tâm hơn. Lát sau cô được đưa đến một bệnh viện gần đó, do không được làm sơ cứu ngay gương mặt và ngực của cô bị phỏng rất nghiêm trọng.

“Bác sĩ, gương mặt tôi sẽ không bị hủy chứ?” Nhan Tịch lên tiếng hỏi, nếu phải thoa thuốc cao thì có lẽ bị phỏng rất nặng rồi.

“Rất khó nói!” Bác sĩ trầm giọng nói, lòng Nhan Tịch lạnh lẽo: “Chúng tôi đã cố gắng xử lý để không lưu lại sẹo, nhưng có để lại sẹo hay không phải xem thể chất từng người!” Bác sĩ lại bổ sung thêm. Cô cười chua xót, nhưng chỉ cần Tiểu Lục Lộ không có việc gì là tốt rồi, dù ắt cô có thật sự bị hủy cũng cam tâm tình nguyện!

Được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu thì gặp được Lục Vinh Trác tại cửa, còn có Chu Tú Lan đang ôm Tiểu Lục Lộ trong ngực.

“Lục Lộ!” Cô nhìn con trai cười gọi, Tiểu Lục Lộ sững sờ nhìn mẹ, sau đó giang hai cánh tay muốn ôm cô: “Lục Lộ ngoan, hiện giờ mẹ không ôm con được, con phải ngoan ngoãn ở trong lòng bà nội biết chưa.” Nhan Tịch cười nói, cũng không còn lo lắng khi để Chu Tú Lan ôm con mình. Cô tin rằng bọn họ vẫn còn tính người hiểu rằng Lục Lộ là cháu của họ, hơn nữa, mới vừa rồi bọn họ cũng không có mặc kệ cô, vẫn đưa cô tới bệnh viện.

Lục Lộ nhíu mày nhìn mẹ, chu môi.

“Cô cũng thật là, nấu nước tại sao không để bình thủy lên ột chút!” Chu Tú Lan trách cứ Nhan Tịch.

Cô cười cười: “Vâng, con thật đáng trách.” Hôm nay máy đun nước bị hư không có nước nóng nên cô dùng tạm bình thủy, nhất thời không nghĩ nhiều đặt ở trên bàn thấp để đun, ai ngờ Lục Lộ lại sẽ đổ vờ tới.

“Lúc này nói những điều đó làm cái gì? Vào phòng bệnh đi!” Lục Vinh Trác trầm giọng nói, ông lo lắng một lát nữa lạnh đạo địa phương biết ông ở đây sẽ tìm đến. Lần này ông vì chuyện riêng mà đến đây, nên không muốn gặp ai.

Mấy người y tá đưa cô vào phòng bệnh, Nhan Tịch được đặt lên giường bệnh: “Lần này cảm ơn hai người.” Cô thật lòng nói rồi ôm lấy con trai, không để ý bọn họ vẫn còn ở đó mà hôn một cái lên má Lục Lộ: “Hừ chết mẹ rồi, mém chút không thể gặp lại Lục Lộ của mẹ rồi.” Xoa đầu con trai bảo bối, cô khàn giọng nói, may con trai không bị bỏng nếu không cô sẽ đau lòng đến chết mất!

Trên các kênh tin tức, hình ảnh trẻ con bị bỏng rất nhiều, hôm nay cô lại sợ y tới như vậy! Nhan Tịch càng nghĩ càng thấy sợ hãi, không ngừng hôn con.

Bàn tay nhỏ bé của Lục Lộ vuốt mặt cô, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm nhìn má trái của mẹ, ngón tay út rụt rè đụng vào miếng gạc màu trắng, miệng nhỏ nhắn ề ề mấy tiếng giống như đang hỏi cô: mẹ, mẹ có đau không? Cảm nhận được sự quan tâm của con trai, trái tim cô ấm áp vô cùng.

“Mẹ không đau, không đau.” Nắm lấy tay mềm mại trắng nõn nhỏ bé của con trai vừa nói vừa hôn lên.

Vợ chồng Lục Vinh Trác nhìn cảnh tượng trước mặt rồi lại nhìn nhau. Chu Tú Lan nghĩ, nếu như trong khoảnh khắc kia là mình liệu bà thể quên mình như vậy cứu con không? Nhìn gương mặt Nhan Tịch hiện lên vẻ hiện lành yêu thương, lòng của bà nhin không được trở nên mềm mại. Bà vẫn còn nhớ, hồi còn bé Khải Chính từng bị ngã xuống bể bơi, bà cũng quên mình nhảy xuống cứu, khi đó bà thậm chí đã quên bản thân không biết bơi.... 1

Lòng Lục Vinh Trác cũng xúc động không biết nên nói gì. Một lúc sau bọn họ ra về, Nhan Tịch chỉ nói một câu: “Đi thông thả.” Lục Lộ nằm trong ngực cô đã ngủ thiếp đi, cô bế nó đặt sang một bên. Hôm nay đi giúp việc xin nghỉ, lúc này cô cảm thấy bản thân thật vô dụng, chỉ bị thương một chút ở mặt và ngực đã không thể xuống giường.

Sau khi lên xe, lần đầu tiên Lục Vinh Trác chủ động gọi điện thoại cho Lục Khải Chính.

Anh đang ở trong phòng làm việc, không ngờ ông cụ sẽ gọi điện thoại ỉnh: “Cái đó... Nhan Tịch bị bỏng đang ở bệnh viện. Nếu con muốn cưới cô ấy, có thể bảo cô ấy nhận Bộ trưởng Tôn làm cha nuôi!” Ông vẫn cố chấp nói, nhưng thật ra là tìm ỉnh cái thang để đi xuống.

Lục Khải Chính nghe được tin Nhan Tịch bị phỏng, đầu óc liền hốt hoảng đầu còn để ý nửa câu sau của ông, còn chưa kịp phản ứng thì ông đã cúp điện thoại.

Chu Tú Lan nghe thấy lời vừa nói của chồng, rất không cam lòng, sắc mặt cũng rất khó coi. “Còn có thể không đồng ý sao? Thật sự muốn làm cho A Chính trở mặt với chúng ta? Khiến đứa bé kia lưu lạc bên ngoài? Nếu người ngoài biết chuyện, nhà họ Lục cũng không còn mặt mũi!” Lục Vinh Trác thấp giọng nói.

Chu Tú Lan nghiêm mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi lâu lại thở dài

“Lục Lộ ăn thêm chút nữa đi.” Trong phòng bệnh, Nhan Tịch ngồi ở trên giường, ôm Lục Lộ trong ngực cho bú, Tiểu Lục Lộ hôm nay bú không nhiều lắm, mới một lát đã không muốn ăn nữa. Cô nhúu mày dịu dàng nói.

Cô gọi em trai tới giúp một tay, chỉ là em trai buổi sáng đã phải quay về đơn vị. Một mình cô ở trong phòng bệnh vừa phải chăm sóc bản thân vừa phải chăm sóc Lục Lộ

Lục Lộ vẫn không chịu ăn, tay nhỏ bé lại với đưa tới mặt của cô, Nhan Tịch chưa xót nhìn con, “Mẹ không đau, Lục Lộ không phải lo lắng!” Cô vui mừng nói, vì con trai đã biết bày tỏ suy nghĩ.

“Không ăn nữa thì đi ngủ thôi.” Nói rồi nhẹ nhàng xuống giường, bế con trai đặt vào trong nôi. Nhìn phòng bệnh vắng lạnh cô nhúu mày, giờ phút này thật là có chút cảm giác bất lực. Cô vẫn chưa nói cho anh biết mình bị phỏng....

“Bùm”

“A”

Cửa đột nhiên bị mở ra, Nhan Tịch kinh ngạc xoay người lại, thật không ngờ đến Lục Khải Chính sẽ đột nhiên xuất hiện! Nhìn anh mặc bộ cảnh phục đứng trước cửa, khuôn mặt tuấn tú, trên tóc đen dính đầy bông tuyết, trong lòng cô rung động, một cảm giác ấm áp len lỏi vào trái tim.

Lục Khải Chính nhìn cô mặc bộ đồng phục bệnh nhân, trên má trái dán băng gạc khiến trái tim anh co quắp, bước nhanh vào phòng.

“A đau.” Lục Khải Chính ôm cô, lồng ngực của anh đụng phải vết thương trên ngực cô. Nhan Tịch bị đau thốt thành tiếng, Lục Khải Chính vội vàng buông cô ra, mới biết trước ngực cô cũng bị thương.

“Sao lại không cẩn thận như vậy? ! Nhan Tịch! Làm sao em lại cứ như đứa trẻ ba tuổi, làm cho người khác phải lo lắng sợ hãi?” Anh dè giữ chặt vai của cô, tức giận quát, ánh mắt đau lòng tức giận.

Nhan Tịch chưa xót vì lời nói của anh, anh đang trách cô? “Anh buông em ra! Em...em là đứa trẻ ba tuổi đó! Không cần anh lo!” Khốn kiếp! Cô cho rằng ít nhất anh sẽ vì cô nói một câu đau lòng, không ngờ lại tức giận chỉ trích cô như vậy!

Nhìn nửa bên mặt cô lộ ra sự phẫn nộ, Lục Khải Chính tỉnh lại, không những không buông cô ra, ngược lại cúi đầu hôn cô, hung hăng mút thỏa thích một phen sau đó mới buông cô ra, “Em làm anh sợ muốn chết!.” Anh tố cáo như đứa bé.

“Lục Lộ đụng quơ bình nước, em không cẩn thận không được, là em sơ ý là em đáng đời...” Nói xong, nước nở nghẹn ngào như một cô bé, lòng chua xót tựa đầu dựa vào trong ngực anh.

Lục Khải Chính nghe thấy lời giải thích của cô, càng thêm đau lòng: “Là anh không tốt! Anh không thể chăm sóc hai mẹ con em.” Giọng nói khàn khàn bất đắc dĩ, muốn ôm chặt cô, lại sợ làm cô đau.

Nhan Tịch làm nũng khóc nức nở, nghe thấy lời này của anh trong lòng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Buông cô ra, bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt vấy của cô, cởi từng cúc áo, băng gạc màu trắng đập vào mi mắt làm anh hãi. “Diện tích bị bỏng không lớn, cũng sẽ không để lại biến chứng, chỉ là không biết có để lại vết sẹo hay không....”

“Người không có việc gì là tốt rồi.” Lục Khải Chính khàn giọng, bàn tay giữ chặt cái ót của cô, cúi đầu hôn cô.

Hôn đến say anh chậm rãi mở miệng: “Bọn họ đồng ý rồi!”

“Cái gì?”

“Ông cụ họ đồng ý cho anh cưới em rồi !” Anh buông cô ra, nhìn vào mắt cô nói.

Chỉ thấy Nhan Tịch kinh ngạc nhìn anh, khuôn mặt khó có thể tin, đầu óc cũng ong ong, làm sao cũng không dám tin những gì anh đang nói là sự thật.

“Là thật, có lẽ bọn họ bị em làm cảm động!” Lục Khải Chính lại nói, một lúc sau cô mới phản ứng được: “Thật sự đồng ý?” Cô thì thào nói, giống như chưa từng mơ tới chuyện này, chỉ thấy anh mạnh mẽ gạt đầu.

Hai ngày sau, Nhan Tịch và Lục Lộ đi theo Lục Khải Chính về Bắc Kinh.

Trở lại Bắc Kinh lần này tất cả mọi khúc mắc trong lòng đều được tháo gỡ, cô đi theo Lục Khải Chính về nhà trọ của anh. Nhìn căn phòng tràn đầy kỷ niệm, Nhan Tịch cảm khái.

“Tạm thời trước mắt cứ ở lại đây, an ninh bên này rất tốt!” Anh bế Lục Lộ đặt vào trong nôi, ôm Nhan Tịch ngồi xuống ở trên ghế sofa, nhìn cô cười nói.

“Ừ... Em mệt, muốn ngủ” Cô nhắm hai mắt lại nói.

Anh ôm cô vào phòng ngủ. Mới mở cửa ra nhìn thấy chiếc giường lớn, Lục Chính Khải giậm chân, trên giường đến cái gối cũng không có....

Cái gối cô từng gối qua sớm đã bị anh làm hỏng rồi. Đặt cô xuống, lấy cái gối ôm cho cô từ trên ghế quý phi: “Làm sao mà cái gối đầu cũng không có” Cô ngáp một cái lại hỏi.

“Anh xé rồi!” Anh nằm xuống hôm cô nói. Không có đợi Nhan Tịch hỏi, nói tiếp: “Khi đó tức quá, đồ em từng động tới cái gì cũng đập, phòng bếp cũng vậy.”

“Lục Khải Chính! Vậy về sau anh và em gây gỗ, thì thế nào?.” Nghe thấy anh nói như vậy, cô vội vàng ngồi dậy lật người nằm ở trên người anh, tức giận nhìn anh chằm chằm chất vấn.

“Sẽ bảo em dừng lại, đánh em một hồi, hoặc là đuổi em đi.” Anh cười cười, cố ý nói.

“Anh dám? !” Nhan Tịch tức giận đánh vào ngực anh, trừng mắt nhìn anh hét to.

“Wow, thật thoải mái....”

“Cái gì?”

“Anh nói bị em đánh rất thoải mái!”

“Anh có sở thích bị ngược sao!” Cô lại đánh vào ngực anh, tức giận nói. Lục Khải Chính lại càng thêm mập mờ nói cho cô biết mấu chốt vấn đề, âm thanh khi người khác nghe thấy mập mờ vô cùng!

Nhan Tịch im lặng, đánh một cô lật người nằm xuống: “Lần sau cảm roi quất chết anh.” cô tức giận thở hổn hển nói.

“Anh chờ em S anh.” Lục Khải Chính bên tai cô mị hoặc nói.

“....” Nhan Tịch không nói gì nhìn anh chằm chằm, chưa từng thấy qua người đàn ông nào da mặt dày như vậy.

Mười ngày sau, đi bệnh viện mở băng gạc, may mắn là trên mặt cô chỉ thấy vết sẹo mờ mờ, rất khó thấy, chỉ là phần ngực bị nghiêm trọng hơn, một vết sẹo lồi khá lớn nằm ở giữa ngực cô.

“Sau này không thể mặc áo trễ ngực rồi!” Cô thở dài nói, không có người phụ nữ nào không thích làm đẹp, cô cũng như vậy!

“Như vậy càng tốt!” Lục Khải Chính lại hả hê nói, cô không thể mặc áo trễ ngực thật sự là quá tốt!

Nhan Tịch liếc anh một cái, suy nghĩ của anh cô làm sao lại không biết? Ham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ! Cô vẫn hỏi bác sĩ phương pháp trị liệu: “Ngày nào vết sẹo này còn chưa biết mất, ngày đó em sẽ chưa đi đăng ký kết hôn với anh.” Cô uy hiếp.

Hộ khẩu của cô sớm lấy ra rồi, những vấn đề chậm chạp không đi đăng ký kết hôn với anh, trước khi bước vào hôn nhân cô vẫn phải thận trọng suy nghĩ một chút.

Kết hôn, cô phải chung sống với anh như thế nào, dù sao trước khi lấy thời gian sống chung với anh rất ít. Ngoài ra, cô phải sống cùng người nhà anh như thế nào?

Lục Khải Chính nghe thấy lời của cô..., vội vàng giơ hai tay đầu hàng!

Sau khi giải phẫu laser mấy lần mới xóa được vết sẹo kia, chỉ còn lại một vết sẹo màu hồng hồng rất mờ, tạo thành một ấn ký hồng phần ở ngực, thêm việc chăm sóc tốt đã không nhìn ra rõ được vết sẹo .

Trước năm mới cô và anh cùng trở về quê sau đó cuối năm sẽ đi đăng ký kết hôn.

Bà Nhan không có làm khó Lục Khải Chính, cũng không cần sính lễ, chỉ cần Nhan Tịch vui là tốt rồi, khổ sở lâu như vậy....

Năm mới tới, nhà họ Lục mời Nhan Tịch cùng Lục Lộ tới ăn năm mới ở nhà họ, Nhan Tịch đồng ý. Chỉ là chuyện phải nhận Bộ trưởng Tôn làm cha nuôi khiến cô rất không thoải mái, cô không muốn! Cảm giác

giống như mình vẫn bị người nhà họ Lục coi thường, nhất định phải có thân phận con gái Bộ trưởng, họ mới tiếp nhận.

Buồn buồn về lại nhà trọ, Nhan Tịch không nói tiếng nào đi vấp phòng tắm, Lục Khải Chính đỡ Lục Lộ ngủ xong mới đi tắm, phát hiện cô đã trở về phòng ngủ, anh tắm xong cũng trở lại phòng ngủ.

Nhan Tịch làm bộ ngủ, buồn bực càng nghĩ càng cảm thấy chua xót, cảm thấy thật có lỗi với mẹ, thật có lỗi với nhà họ Nhan. Vì có thể kết hôn với Lục Khải Chính, mà phải nhận cha nuôi! Có gì đặc biệt hơn người chứ? ! Nghĩ như vậy, trong lòng cô càng chua xót hơn.

“Anh đừng đụng em!” Lục Khải Chính muốn ôm lấy cô, lại bị cô lạnh lùng né ra.

“Sao vậy?” Hôm nay anh rất vui rất lâu rồi không có năm mới nào vui như thế này, nên hoàn toàn không phát hiện ra sự khác thường của cô, giờ phút này anh cẩn thận từng li từng tí hỏi cô, thân thể cúi ở trên người của cô.

“Không cần anh lo.” Nhan Tịch tức giận nói, trong lòng đầy lời không nói được.

“Nhan Tịch! Rốt cuộc làm sao? Có gì thì nói ra cho anh! Đừng như vậy!” Anh buồn bực nói, không thích bộ dạng đầy tâm sự của cô, hơn nữa rõ ràng là cô đang tức giận, tại sao lại không thẳng thắn với anh?

“Em tức giận! Em không muốn nhận Bộ trưởng Tôn làm cha nuôi! Em không muốn người nhà anh chấp nhận em vì vỏ bọc quan hệ này! Lục Khải Chính! Nhà họ Lục các anh có gì đặc biệt hơn người chứ?” Cô tức giận hét to, nước mắt rơi xuống: “Nhà chúng tôi nghèo vậy đó, nhà chúng tôi là gia đình nông dân các người nhìn không vừa mắt thì thôi đi!”

Nhìn dáng vẻ kêu khóc của cô, anh vừa đau lòng vừa khổ sở, cũng hiểu tự ái của cô: “Đừng khóc nữa đây không phải là hư vinh của bọn họ, này thật ra thì cũng là vì chặn miệng người ngoài thôi, Nhan Tịch em hiểu chứ!” Anh ôm cô giải thích.

“Em không hiểu, cả tối bọn họ đều nói nhà Bộ trưởng Tôn có thể lực thế này thế kia! Lục Khải Chính, ở trong mắt mẹ em, em cũng là bảo bối, em không muốn làm ẹ đau lòng! Nhà anh làm như vậy, thật làm tổn thương người khác! Nếu bọn họ không chịu cho em vào cửa thì thôi đi.” Nhan Tịch chua xót nói, không phải con Ma Tước nào cũng muốn phát lên làm Phượng Hoàng, ít nhất cô không thêm!

“Nói cho em biết bọn họ nói như vậy, cũng là cho bọn họ một bậc thang rồi ! Tại sao em vẫn còn bần khoản vậy? Mãi mới chờ được đến lúc bọn họ chấp nhận, tại sao em lại kiêu cách như vậy? !” Lục Khải Chính tức giận phản bác.

“Đúng! Em kiêu cách! Em chính là như vậy!” Câu này của anh càng làm Nhan Tịch thêm tức, hét to.

“Em không thể vô lý như vậy!” Lục Khải Chính lườm cô, tức giận quát, lật người xuống giường, đi tới túm mặc quần áo.

“Em chính là như vậy! Nếu bọn họ không muốn tiếp nhận em! Em cũng không muốn gả!” Nhan Tịch giận đến không lựa lời nói, chỉ thấy Lục Khải Chính mặc quần áo vào liền sập cửa ra ngoài.

Hai người chiến tranh lạnh, ngay cả hôm liên hoan ngày mừng hai cùng Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch vẫn không nói một câu với Lục Khải Chính, Lục Khải Chính cũng tức giận, cảm thấy cô không biết thỏa mãn. Khó khăn lắm mới có cơ hội ở bên nhau, cô lại như vậy.

“Chị Nhan, lúc nào thì được ăn kẹo cưới?” Úc Tử Duyệt tinh nghịch hỏi.

Lục Khải Chính lúc này khẽ liếc qua Nhan Tịch: “Sao không nói gì, rốt cuộc là thế nào?” Úc Tử Duyệt cảm thấy bọn họ hình như không bình thường, hỏi.

“Không sao.” Nhan Tịch buồn bực không chịu nói. Lúc này Lăng Bắc Hàn nhìn Lục Khải Chính: “Lão Lục, thẳng thắn đi.”

Lục Khải Chính nói ra, tuy bực tức nhưng cô vẫn cố nghe, vừa nhắc tới để chuyện muốn cô nhận Bộ trưởng Tôn làm cha nuôi, trong lòng cô cũng không thoải mái. Nhớ tới ba mẹ mình, cô có tôn nghiêm, cha mẹ cô

càng tôn nghiêm họ. Nếu nhà họ Lục chấp nhận cô, nên tiếp nhận tất cả mọi thứ ở cô, không nên dát vàng lên người cô như vậy.

“Chị Nhan, chuyện này có là gì so với việc hai người có thể thuận lợi ở bên nhau, kết làm vợ chồng quan trọng hơn chứ?” Úc Tử Duyệt nói. Nhan Tịch cười cười: “Có lẽ chị chính là người không biết đủ nhưng chị sẽ không nhận bộ trưởng Tôn làm cha nuôi.”

Lục Khải Chính nghe cô nói như vậy, rất tức giận, Úc Tử Duyệt cũng không khuyên cô nữa. Cơm nước xong, nhà ai nấy về.

“Anh trở về cục làm thêm giờ!” Lục Khải Chính lái xe đưa cô về, ở dưới lầu nói với cô.

“Em muốn trở về Lạc Thành!” Nhan Tịch bất mãn giận dữ nói. Lời này khiến cơn giận của anh bùng phát: “Xuống xe!” Anh gào xong, xuống xe. Sau khi Nhan Tịch xuống xe liền bị anh kéo lên phòng

“Anh buông ra!” Vù vào thang máy, cô bị anh ngăn ở góc tường, Lục Khải Chính bá đạo hôn cô, trừng phạt cái miệng nhỏ nhắn. Nhan Tịch đưa tay đẩy ngực anh ra. Anh mạnh mẽ đưa hai tay của cô giơ lên cao, không cho phép cô phản kháng.

Cửa thang máy mở ra, anh liền bấm mật mã vào nhà, dắt cô vào trong sự kinh ngạc của bảo mẫu, kéo cô đi vào phòng ngủ.

Lục Khải Chính quăng cô lên giường, đè lên người cô hôn như dã thú, điên cuồng xé rách quần áo của cô, hai người lăn lộn trên giường. Cuối cùng, anh cường thế tiến vào, Nhan Tịch không có cảm giác gì, chỉ là thở gấp nhìn anh chăm chăm.

“Gả cho anh, em phải mất đi tôn nghiêm sao? Tôn nghiêm của em không đáng bao nhiêu tiền, có thể vứt bỏ, còn ba em, mẹ em thì sao đây? Nếu ba em còn sống, chắc chắn sẽ không để em gả cho anh!” Cô tức giận quát.

“Đừng nói những lời tổn thương người này!” Anh hung hăng đụng ra vào, khê gầm lên: “Vì anh, em thỏa hiệp một lần không được sao? Anh bảo đảm đời này làm trâu làm ngựa cho em! Cả kiếp sau cũng vậy, anh thay mặt tất cả những người trong nhà họ Lục xin lỗi em vì để cho em phải chịu uất ức.” Nghe thấy giọng nói mềm mại của anh, cô bất đắc dĩ cười cũng không kìm được rơi nước mắt: “Em vì anh, có thể không quan tâm đến sống chết, anh cho rằng em cảm thấy uất ức vì những điều này sao? Không phải là vì em mà là vì ba mẹ em... Ở trong mắt họ, em cũng là bảo bối... Mẹ em hỏi, tại sao đột nhiên người nhà anh đồng ý, em nói chỉ đơn giản là đồng ý thôi.... Em đã nói dối bà, nói tốt cho nhà anh....” Cô khàn giọng nói.

Lục Khải Chính chôn ở trong thân thể của cô, bất động ở bên môi cô hôn một cái: “Xin lỗi thật ra thì bọn họ cũng cảm động vì em đã cứu Lục Lộ. Nếu không bọn họ sao có thể đồng ý, ngày mai anh hẹn bọn họ, mọi người cùng nói chuyện...” Anh hôn cô, giải thích.

Nhan Tịch gạt đầu thỏa hiệp.

Lục Vinh Trác thật lòng nói: “Bác bị sự kiên trì của con làm cảm động sự, con là người thông minh, nên hiểu ý của bác! Chuyện kết hôn, con muốn tổ chức như thế nào nhà họ Lục sẽ làm như thế! Sẽ không để con phải chịu uất ức!” Ngày ấy, Lục Vinh Trác nói như vậy.

Nhan Tịch cũng thỏa hiệp, cho dù Chu Tú Lan vẫn phản đối.

Cô nhận Bộ trưởng Tôn làm cha nuôi, mặc dù không có công khai ra ngoài, nhưng điều này cũng thành bí mật công khai trong giới quý tộc. Nhan Tịch không nói cho người trong nhà biết chuyện này, cô và Lục Khải Chính lặng lẽ đi đăng ký kết hôn, chụp ảnh cưới, còn dẫn theo cả con trai đi cùng.

Hôn lễ rất đơn giản, không phô trương xa hoa, Nhan Tịch cũng vẫn giữ thái độ “Khiêm tốn” với đám cưới này. Ngày hôm tổ chức hôn lễ, đối diện với mẹ, em trai và chị hai, cô khóc rất nhiều khiến phần trang điểm đều trôi hết.

Để đi được tới đây, cô và anh phải trải qua vô vàng khó khăn. Lục Khải Chính hiểu rõ lòng cô, chỉ nắm chặt tay của cô như nói rằng từ nay về sau cô hãy giao cuộc sống của cô cho anh, để anh chia sẻ cùng cô, sẽ

không để cô phải cô đơn ngập lặn trong biển người.

Trong hôn lễ, Nhan Tịch vẫn không ngừng được rơi lệ vì không thể kiềm chế được tâm tình của mình, buổi tối lại bị bạn bè anh em thân thiết của Lục Khải Chính mời rất nhiều rượu, ai đến cô cũng không từ chối mời một ly uống một ly, cuối cùng là Lục Khải Chính bế lên tới tận phòng .

Nhà Úc Tử Duyệt dưới lầu, sau này họ sẽ là hàng xóm rồi.

“Lục Khải Chính, hôm nay em có xinh đẹp không?”

Nhan Tịch say khướt ở trong ngực anh nói, Lục Khải Chính đặt cô lên giường, đứng bên cạnh nhìn người con gái mặc sườn xám màu hồng trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, mặt mê mang nhìn anh, không nhìn được muốn từng ngụm nuốt cô vào trong bụng.

“Xinh đẹp rất xinh đẹp!” Lục Khải Chính quỳ xuống bên người cô, khoe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, ánh mắt sâu thẳm khóa chặt cô, ngón tay nhẹ nhàng cởi ra sườn xám của cô ra. Bộ ngực lớn cao vút, eo nhỏ nhắn uyển chuyển, hai chân thon dài trắng nõn. Cô giống như một đóa hồng đỏ diễm đóa lẳng lơ làm anh mê say.

Đêm tân hôn, cô nở rộ đẹp đẽ phía dưới anh, Lục Khải Chính không biết có phải do tác dụng của rượu còn hay không mà tối nay Nhan Tịch giống như biến thành người khác, không hề lạnh nhạt, ngược lại nhiệt tình như lửa cùng anh dây dưa, trầm luân....

Cho đến cuối cùng, khi người phía dưới ngắt xỉu, anh mới dừng lại trong vui mừng.

Cô dâu mới ngày thứ hai dậy trễ, ngủ thẳng buổi trưa.

“Sao anh không gọi em, Lục Lộ đâu?.” Nhan Tịch lười biếng ngáp một cái, hỏi.

Lục Khải Chính chuẩn bị xong thức ăn, kéo cô đi ăn cơm: “Tiểu tử thú ở dưới lầu chơi cùng Đẳng Đẳng !” Anh cưng chiều nói.

Nhan Tịch sững sốt một chút, sau đó cười cười: “Sẽ không quay cho Duyệt Duyệt điên rồi chứ?” Nhan Tịch lại nói.

“Không việc gì! Ý định của anh là chúng ta đi hưởng tuần trăng mật mấy ngày gửi nó ở nhà lão Lăng!.”

“Này, như vậy không tốt đâu, hơn nữa em không thể xa Lục Lộ dù chỉ một ngày!” Nhan Tịch kháng nghị: “Em thà không có trăng mật, cũng không thể bỏ con trai ở nhà!”

Lời này của cô khiến Lục Khải Chính mất hứng: “Lại nói lại câu này thử xem? Em đối với tiểu tử thú thật là tốt quá! Hoàn toàn coi ông chồng này ra gì!” Lục Khải Chính lườm cô, nói. Nhan Tịch thề lười với anh: “Trong lòng em, Lục Lộ ở vị trí thứ nhất!” Cô cố ý kích thích nói.

Chỉ thấy Lục Khải Chính để đũa xuống, tức giận đứng dậy, không nói gì. Tên khốn này, để ý như vậy? ! Cô cũng chỉ là nói giỡn thôi mà, trong lòng cô tất cả mọi người đều quan trọng, dĩ nhiên bao gồm cả anh!

Cuối cùng Nhan Tịch vẫn phải gửi con trai ở nhà Úc Tử Duyệt, để cô cùng Lục Khải Chính đi hưởng tuần trăng mật mấy ngày. Bởi vì liên quan đến hộ chiếu, hai người không có cách nào ra khỏi nước, chỉ đi Hải Nam. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần hai người có thể ở cùng nhau, cho dù là bất cứ đâu đều thỏa mãn.

Khi xuống máy bay, Lục Khải Chính vẫn buồn bực, Nhan Tịch cũng không để ý đến cái người nhỏ mọn này, chẳng qua là khi làm cái gì cũng đều cầm tay anh. Bên này, thời tiết ở đây khác với phía bắc, gió biển mát lạnh.

“Lục Khải Chính em đi suối nước nóng, anh có đi không?.” Cô nhìn về phía Lục Khải Chính đang đứng ở cửa sổ hút thuốc lá gọi lớn.

Anh không để ý đến cô, Nhan Tịch tức giận thay bikini, trùm khăn tắm ra khỏi phòng ngủ, đi không bao xa đã đến bể tắm nước nóng trong khách sạn, liền bước vào. Thoải mái ngâm trong suối nước nóng, cô nhắm mắt dưỡng thần . Mới vừa gọi cho Úc Tử Duyệt, Lục Lộ rất tốt, hơn nữa dì Vương nhà bọn họ là một người dễ gần, giao con cho bà ấy, cô cũng rất yên tâm.

Cho dù là như vậy, cô vẫn rất nhớ con trai.

Lục Khải Chính đẩy cửa suối nước nóng ra, thấy Nhan Tịch đang nhắm mắt dưỡng thần tựa vào bờ ao, bả vai trắng muốt mượt mà lộ ra bên ngoài, mái tóc được chiếc khăn lông quấn quanh, nhìn cô vô cùng xinh đẹp. Anh không nhin được bước xuống nước, Nhan Tịch nghe được động mở mắt, khay trái cây đặt trên mặt nước vì động tác của anh mà khẽ lắc.

Cô kéo khay trái cây qua, bắt một quả nho ném vào trong miệng, không có để ý đến anh.

Tên khốn kiếp này, gần đây rất hay bực bội. Lục Khải Chính dựa vào một góc khác, nhắm mắt dưỡng thần, Nhan Tịch thấy anh không để ý tới mình, trong lòng bực dọc.

“Lục Khải Chính! Tới đây giúp em xoa bóp!” Cô thở phì phò ra lệnh, tên đàn ông thối này nhường anh một bước, anh lại muốn lên tới trời đây mà. Anh giống như không nghe thấy cô nói gì vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Nhan Tịch tức giận, không nhin được đi tới, dưới đáy ao đều là đá vụn, cô đi tới chính giữa liền bị trượt chân, “A.” thét chói tai.

Cô được anh đỡ kịp thời: “Muốn xoa bóp sao?.” hai người mặt đối mặt, hơi thở phả vào mặt đối phương, Lục Khải Chính nhìn cô giọng nói từ tính.

Nhan Tịch đỏ mặt, nhìn gương mặt tuấn tú của anh nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu một cái, sau đó eo bị anh giữ chặt, thân thể của cô bị anh chuyển qua đối mặt với anh, sau đó đột nhiên anh tiến vào trong cô.

Cảm giác căng trướng bất chợt làm cô thét chói tai, cau mày không ngờ anh lại ở trong nước muốn cô. Con Sói nào đó bị bỏ đói lâu ngày nuốt ve âu yếm cô trong nước cho đến khi cô thét chói tai cầu xin tha thứ.

“Khốn kiếp, anh học được cách giận dữ từ bao giờ vậy ? Lục Khải Chính, về sau không cho phép hờn dỗi với em!”

“Hay cho câu kia của em, con trai là số một? ! Nhan Tịch! Lục Khải Chính anh trong lòng em lúc nào thì mới có thể là số một đây?” Anh buồn bã hỏi, cô gục trên đầu vai anh, cắn anh một cái thật mạnh.

“Cái gì mà thứ nhất thứ hai , trong lòng em, hai người đều quan trọng nhất! Lục Khải Chính, hiện giờ anh là chồng em, là người hầu của em.... cả hai đều là quan trọng nhất....Đừng vì loại chuyện này mà gây thơ ghen tức có được hay không?” Người phụ nữ ghê gớm này! Anh quan tâm tới cô quá nên cô mới có thể trở nên như thế?

Hai người trải qua ba ngày trăng mật ngọt ngào bên nhau . Vì Lục Khải Chính làm Phó cục trưởng nên không được phép nghỉ nhiều. Hai người chỉ có thể nghỉ ba ngày là phải về Bắc Kinh.

Nhan Tịch không ngờ, Lục Khải Chính làm Phó cục trưởng Cục công an mà còn bận hơn Trung tá Lãng, thường xuyên đêm không về ngủ! Có lần, cô thật sự không yên lòng, trực tiếp tìm cục Công An, nhưng khi nhìn thấy anh đang cầm cờ chỉ huy cấp dưới, siêng năng làm việc thì rất xúc động.

“Em tới làm gì?” Thấy cô tới tìm muộn như vậy, anh tức giận hỏi.

Một mặt tức giận cô đã khuya rồi mà không nghỉ ngơi, còn chạy tới Công An Cục tìm anh, mặt khác vừa tức cô không tin tưởng anh.

“Em...em mang đồ ăn khuya cho anh.” Cô áy náy nói, đem hộp giữ ấm nhét vào trong tay anh, thật ra cô cũng tin tưởng anh nếu không cũng sẽ không chuẩn bị bữa ăn khuya này.

Bị sự quan tâm của cô làm cảm động, anh nói: “Về sau đừng đến ! Ảnh hưởng không tốt! Anh hết bận tự nhiên sẽ về nhà.” Kéo cô đi tới trong góc, vuốt ve gương mặt của cô, dịu dàng nói. Đối với công việc anh cực kỳ nghiêm túc.

“Vâng.” Cô nhìn anh, gật đầu nói.

“Ngaoan!” Lục Khải Chính cúi người, không kìm được hôn cô một cái!

Trong lòng Nhan Tịch rất ấm áp: “Em về đây, tài xế ở dưới lầu chờ em, anh yên tâm đi! Nhớ ăn khuya đó, em làm sủi cỏ mùi vị cũng không tệ.” Nhan Tịch dặn dò, vừa nói xong liền xuống lầu.

Lục Khải Chính gật đầu, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Sau khi bóng dáng của cô biến mất, anh mới xoay người, chạm mặt một cặp dưới: ” Có tin tức của Lăng Bắc Diệp chưa?” Anh trầm giọng.

“Dạ thưa, vẫn không rõ tung tích!” Cặp dưới nhỏ giọng nói, Lục Khải Chính trở lại trung tâm chỉ huy, để đồ ăn khuya xuống, tiếp tục vui đùa vào công việc....

Khi Lục Lộ tròn một tuổi thì Nhan Tịch ra ngoài làm việc, vẫn làm công việc biên tập.

Lục Lộ bình thường sẽ giao cho bảo mẫu, thỉnh thoảng Chu Tú Lan cũng sẽ mang nó về nhà lớn chơi, ngược lại cô rất ít khi đi nhà lớn. Đối với người nhà họ Lục cô luôn có thái độ không xa cách cũng không thân mật, trong lòng vẫn có chút vướng mắc .

Chỉ là thái độ của Chu Tú Lan cũng đã thoáng hơn khá nhiều, gần đây ở nhà họ Lục xảy ra chuyện lớn, Lăng Bắc Diệp mất tích, lại liên quan đến một vụ án buôn lậu ma túy. Sợ Lục Khải Lâm uất ức buồn bực, Nhan Tịch thường dẫn Lục Lộ tới tìm cô, chỉ là Lục Khải Lâm thoát nhìn hình như rất kiên cường, hai đứa bé được cô ấy chăm sóc rất tốt.

Cuộc sống cứ ngày ngày bận rộn trôi qua, lúc Nhan Tịch hạnh phúc nhất là khi cô làm xong một bàn thức ăn, chờ Lục Khải Chính trở về.

“Ba....” Cảnh cửa vừa được mở ra liền thấy Lục Lộ mặc bộ tây trang nhỏ lịch lãm chạy tới trước cửa, Lục Khải Chính nhìn thấy con trai, khom người xuống bế con giơ lên cao, lúc lên lúc xuống chơi đùa náo loạn, Lục Lộ vui vẻ cười khanh khách .

Nhan Tịch bụng thức ăn ra ngoài, thấy cảnh đó mỉm cười hạnh phúc, Lục Khải Chính ôm con trai đi tới, đặt xuống ghế.

“Anh mau rửa tay đi!” Lục Khải Chính đi đến phía sau cô, ôm lấy hông của cô, hôn lên má cô một cái sau đó nhìn con trai đầy hả hê, Nhan Tịch vội vàng vỗ tay của anh nói.

“Không cho hôn mẹ của Lục Lộ.” Lục Lộ lấp bắp nói, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh chăm chăm, hoàn toàn mất hết thân thiết khi nãy với anh.

“Hắc! Tiểu tử thú!” Lục Khải Chính buồn bực nói, nhìn nó chăm chăm, Nhan Tịch vội vàng đẩy anh đi rửa tay

Buổi tối, lúc hai người lớn xxoo, Tiểu Lục Lộ kêu gào ở ngoài cửa, Lục Khải Chính không nhận được, muốn tiếp tục lại bị Nhan Tịch đạp xuống giường! Lục Khải Chính tức giận mở cửa, “Tiểu tử thối! Con làm gì thế?”

“Mẹ, Lục Lộ hơi sợ.” Lục Lộ mặt đầy nước mắt lao vào phòng, bò lên giường, đáng thương nói.

Mặt Lục Khải Chính đen sì, thẳng nhóc chết tiệt này chắc chắn là cố ý! Vậy mà, Nhan Tịch lại rút lui, đem con trai gian xảo ôm sát trong ngực, vừa an ủi vừa hôn, hoàn toàn bỏ rơi sự tồn tại của một người đàn ông....

Lục Lộ: (*^__^*) hì hì.... Lục Lộ ở trong lòng mẹ cười trộm , thỉnh thoảng quay đầu, làm mặt quỷ với người đàn ông bên cạnh....

317. Chương 317: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 1.1: Bị Ma Quỷ Âm Ảnh

Tiểu thư khuê các, là một thành ngữ từ nhỏ đến lớn Lục Khải Lâm nghe được nhiều nhất. Vô luận là ăn cơm, đi bộ, dù là một cái nhăn mày một nụ cười, đều bị quản chế. Nhất là lúc ở nhà. Cho nên, thời kỳ trưởng thành phản nghịch, cô đặc biệt thích đi theo anh cả Lục Khải Chính ra ngoài cùng đám người Lăng

Bắc Hàn, Lăng Bắc Diệp, Lăng Bắc Triệt, Lăng Bắc Sam cùng với Cố Diệc Thần chơi đùa tự do thoải mái cùng nhau.

Khi đó, cô có thể cười vô tư, chơi đùa làm càn, không có gò bó.

Chẳng hạn như lúc này, một nhóm người đang chơi trên núi ở khu vực ngoại thành của Thủ Đô. Lục Khải Lâm thật sự thích tự do tự tại lúc này, ngang hông quần một cái áo khoác, trong túi áo khoác có rất nhiều hạt dẻ mọc hoang. Bọn họ nói lát nữa đến dưới chân núi có thể nhóm lửa nướng ăn.

“A.....”

“Lâm Lâm!”

Cô thiếu chút nữa tuột xuống sườn núi, cánh tay được người bắt lấy, Lăng Bắc Diệp mười tám tuổi bắt được cổ tay của cô, đem cô kịp thời kéo lên, Lục Khải Lâm chưa hồi phục tinh thần, khi chứng kiến vẻ mặt lo lắng của anh A Diệp, thì trái tim rất cuộc cũng ổn định lại.

“Á.” Một trận đau rất truyền đến từ chỗ mắt cá chân, cô kêu lên, chỉ là giờ phút này cô đau lòng nhất chính là những hạt dẻ cô hái được, lại lăn toàn bộ xuống núi, “Anh A Diệp! Hạt dẻ của em!” Cong môi, cau mày, cô chỉ vào sườn núi nói.

Lăng Bắc Diệp đứng ở trước mặt cô, đang giúp cô kiểm tra vết thương trên mắt cá chân, lúc ngẩng đầu lên, vừa vận đối diện với gương mặt đỏ bừng cô, hai bím tóc được tết đuôi sam, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ xinh đẹp, làm tim anh khí huyết sôi trào vô duyên vô cớ rung động.

“Được rồi được rồi, không phải chỉ là mấy hạt dẻ thôi à! Đi thử một chút, xem mắt cá chân có đau không?”, Lăng Bắc Diệp đứng dậy, cương chiều sờ đầu của cô, cương chiều nói. Nha đầu này, còn để ý mấy cái hạt dẻ đó!

Lục Khải Lâm cau mày, nhẹ nhàng nhắc chân, “A á..... thật là đau!” Cô mới đi hai bước, liền rút chân về, bị đau mà kinh ngạc hô lên. Cau mày, mặt ửng đỏ nhìn anh. Lăng Bắc Diệp vội vàng đỡ cô “Ông ọ thật, đến đây!” Lăng Bắc Diệp trầm giọng nói.

Chỉ chốc lát sau, anh công cô lên, đi về phía chân núi.

Trên người anh tràn ngập ánh mặt trời mang theo mùi mồ hôi nhàn nhạt, mùi vị này làm tim cô vô duyên vô cớ đập nhanh, nhất là ngực của cô áp ở lưng anh, làm cô có chút cảm giác căng căng, khó chịu....Cô cử động một chút, động tĩnh rất nhỏ, không lui về phía sau, ngược lại làm cho vật mềm mại của mình cọ xát trên lưng anh....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Khải Lâm càng đỏ lên, xấu hổ, quả thật động cũng không dám động.

Đáng chết!

Cô cử động linh tinh cái gì đó? Lăng Bắc Diệp rõ ràng cảm thấy khối mềm mại cô, ngày mùa hè chói chang, người con gái xinh đẹp trắng nõn nằm trên lưng anh, cả người tản ra mùi thơm thoang thoang, đối với tuổi trẻ hừng hực của anh, chàng trai trẻ huyết khí sôi trào mà nói, đã coi như là hành hạ, không ngờ tiểu nha đầu này còn đùa với lửa.

Lăng Bắc Diệp cảm giác toàn thân mình giống như lửa đốt, từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán rơi xuống, thấy đoàn người cách đó không xa, anh thả chậm tốc độ, sợ bị bọn họ phát hiện sự quần bách của anh.

Thấy Lăng Bắc Diệp công Lục Khải Lâm xuống núi, tất cả mọi người đều đùa bỡn, “Anh hai! Anh làm gì mà phải công chị Lâm Lâm xuống núi thế? Anh A Chính, em cũng muốn anh công em!” Lăng Bắc Sam mười bốn tuổi chạy đến bên người Lục Khải Chính, vênh môi với anh, bá đạo nói.

Lúc này, một thiếu niên quần áo màu trắng không cao lắm đến gần, “Sam Sam, mình công cậu!” Cố Diệc Thần nhỏ hơn hai tháng Lăng Bắc Sam tiến lên, ngăn ở trước mặt Lăng Bắc Sam, nói với cô.

Lăng Bắc Sam ghét nhìn thấy Cố Diệc Thần so với mình còn lùn hơn một chút, “Cậu cũng không cao hơn tôi! Đi sang bên cạnh mà chơi!” .

Con người Cố Diệp Thần chán nản, tự ti thối lui, lúc này, Lăng Bắc Hàn hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Bắc Sam, Lăng Bắc Sam xem thường, nhìn về phía Lục Khải Chính, chỉ thấy anh đã sớm đi kiểm tra thương thế của Lục Khải Lâm.

Ngày ấy, Lục Khải Lâm về đến nhà, bị mẹ Lục— Chu Tú Lan hung hăng phê bình một trận, suýt chút nữa bị đánh, may mắn được anh cả Lục Khải Chính ngăn lại. Chẳng qua nói cô là một cô gái đi khắp nơi điên khùng, không có phong cách của đại tiểu thư vân vân.

Nhưng cho dù là bị mắng một trận, chỉ cần nhớ tới cảm giác tim đập nhanh lúc được anh A Diệp công xuống núi, thì Tiểu Khải Lâm cảm thấy, rất đáng giá!

Năm đó, Lục Khải Lâm mười sáu tuổi lặng lẽ thích anh A Diệp của cô, không còn là tình cảm anh em khi còn bé, mà là sự yêu thích giữa một cô gái và một người con trai khác giới.

Ngày đó Lăng Bắc Diệp hai mươi tuổi đến trường quân đội, Lục Khải Lâm đem một lọ thủy tinh đựng ngôi sao may mắn đầy màu sắc tự mình gấp tặng cho anh. Mặc dù không có tỏ tình, thế nhưng từng ngôi sao kia đã đại biểu cho tâm ý của cô, khi đó, Lăng Bắc Diệp nghĩ, cô chắc hẳn là thích anh.

Một tháng hai người thư từ qua lại một lần, ngày đó của mỗi tháng, đều là thời điểm cô vui vẻ nhất.

Mười chín tuổi, cô thi đỗ đại học Tô Thành, cô không thích học khoa tài chính, nhưng lệnh của cha mẹ không thể làm trái. Chỉ là, đi học ở Tô Thành, ít nhất cũng tự do hơn rất nhiều. Khi học kỳ đầu tiên của đại học năm nhất gần kết thúc thì đã xảy ra chuyện khổ sở nhất trong cuộc đời của cô.

Đêm đó, cô thiếu chút nữa bị một kẻ lang thang cưỡng hiếp, nhưng đối với cô mà nói, đã coi như là bị vấy bẩn rồi.

Ai cô cũng không dám nói cho, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngày thứ hai trở lại ký túc xá, đi học bình thường, ăn cơm bình thường....Chỉ là, trái tim của cô không bao giờ bình thường được nữa. Che phủ lên một tầng ám ảnh không thể phai mờ, cô cảm thấy mình dơ bẩn, cũng không xứng với Lăng Bắc Diệp nữa....

Nhìn thư Lăng Bắc Diệp gửi tới, từng giọt nước mắt của cô rơi xuống bức thư, đêm đó, cô nhin đau, hồi âm cho anh một bức thư, cô nói mình thích một học sinh nam, là sinh viên năm ba và là hội trưởng hội học sinh. Lấy phương thức như vậy, khéo léo đoạn tuyệt tất cả nhớ nhung.

Lăng Bắc Diệp làm sao cũng không ngờ tới, vậy mà chỉ mình anh đơn phương tình nguyện trong cuộc tình này! Ngồi trên bãi tập trong trường quân đội, đang cầm đèn pin, chịu đựng muỗi cắn, xem xong thư của cô. Trái tim hung hăng bị xé rách một phen, trái tim co quắp.

Cô, cô vậy mà lại đi nói chuyện yêu đương rồi!

Anh cho là cô vẫn sẽ chờ anh, không ngờ lại.....

Lăng Bắc Diệp! Tình cảm không chống lại được khoảng cách thời gian! Một mình mày làm lính, một tháng mới có thể liên lạc với cô ấy một lần, lại không thấy cô ấy, lúc cô ấy sinh nhật, cô ấy bị bệnh, mày căn bản không có cách nào chăm sóc được cô ấy, như vậy, cô ấy làm sao có thể vẫn luôn yêu mày?

“A.....”

Anh nhảy lên, trừng mắt nhìn bầu trời đêm, gầm thét một tiếng, trái tim bị xé nát thành từng mảnh!

Nghĩ tới bạn trai của cô sẵn sàng vì cô mua cơm, mua thuốc chẳng hạn, cho dù anh có thích cô hơn nữa, có luyện tiếc cô hơn nữa, cũng chỉ có thể đặt ở trong lòng. Bởi vì bây giờ anh đang làm lính, không có cách nào dành cho cô sự quan tâm chăm sóc trực tiếp nhất....

Anh không thể ích kỷ, để ột cô gái đang ở lứa tuổi đẹp đẻ nhất, chờ đợi khổ sở.

Đêm đó, Lăng Bắc Diệp dọc theo bãi tập chạy một vòng rồi lại một vòng....Lúc nghỉ phép về nhà thì cố ý vụng trộm nhìn cô, quả thật thấy được một cậu con trai canh giữ ở bên người cô. Nhìn cô ngồi vào phía sau xe đạp của cậu ta, dưới bóng cây nhân rậm rạp, mặc sức băng qua....

Hai người cứ chầm dứt như vậy.

Khi Lục Khải Lâm tốt nghiệp đại học thì tình yêu với bạn trai bị người nhà biết, bọn họ ép cô nhanh chóng chia tay. Chuyện này, Lăng Bắc Diệp cũng đã biết. Lúc ấy nghĩ, Lục Khải Lâm nhất định rất đau lòng chứ?

Nhưng có lần lúc nhìn thấy cô, cô xem ra lại rất bình tĩnh! Căn bản không giống như người thất tình.

Tối nay, một nhóm người bọn họ tới liên hoan, Lục Khải Lâm và Lăng Bắc Diệp đều ở đây, giờ phút này, một mình Lục Khải Lâm an tĩnh ngồi ở góc khuất, nghe bọn họ ca hát. Lòng của Lăng Bắc Diệp cũng vẫn đặt ở trên người của cô, nhìn cô an tĩnh như vậy, anh xì mặt không tiến lên nói chuyện với cô.

“A Diệp, lui vào trong đi!” Tôn Đại Phi hát xong chen chúc tới, đem Lăng Bắc Diệp chen vào trong góc, thân thể anh đụng vào Lục Khải Lâm, “A.” cô kêu lên, tránh khỏi anh giống như là tránh ôn dịch.

Về mặt chán ghét đó làm trái tim Lăng Bắc Diệp hung ác run lên, cô cứ chán ghét anh như vậy?!

“Khải Lâm, sao vậy? !” Có người hỏi cô như thế.

Lục Khải Lâm hồi hồn, ý thức được cái gì, cười cứng ngắc, vội vàng nói, “Không có gì, không có gì.” Cô nói xong, đứng lên, ra khỏi phòng bao. Những người khác nhanh chóng vui đùa, cũng không suy nghĩ nhiều. Ngược lại là Lăng Bắc Diệp, bị cô hung hăng dẫm thương lần nữa.

Anh đi theo ra khỏi phòng, ở trong phòng rửa tay, phát hiện Lục Khải Lâm đang rửa tay, giống như là có rối loạn ám ảnh cưỡng chế**, rửa hết bọt lại rửa bằng nước rửa tay lần nữa. Thấy anh ở trong gương, tim của cô căng thẳng, một cổ chua xót xông lên, nhưng chỉ hướng về phía anh cười nhạt.

Lăng Bắc Diệp mặt không chút thay đổi nhìn cô, nụ cười trên mặt cô, làm anh cảm thấy vô cùng chói mắt! Lúc nào thì, cô xa lánh anh như người xa lạ vậy ?

Lục Khải Lâm cảm giác Lăng Bắc Diệp cũng rất ghét cô, rửa tay xong, vội vàng hong khô, rồi đi, anh ở cửa vẫn không nhúc nhích mà đưa cánh tay phải ra, chặn cô lại, “Người nhà em bảo em lập gia đình?” Anh lạnh lùng hỏi.

Tin tức này, làm sao anh có thể không nghe nói, nhà họ Lăng và nhà họ Lục có ý định kết thân, để Lục Khải Lâm gả cho anh cả của anh, Lăng Bắc Hàn.

Nghe lời của anh, Lục Khải Lâm căng thẳng trong lòng, hơi gật đầu, “Ừ, đúng vậy. Anh A Diệp, em về phòng trước.” Cô lạnh nhạt nói, lòng chua xót khó nhịn. Nhớ tới sẽ phải gả cho Lăng Bắc Hàn, trong lòng vô cùng khổ sở.

Cô kết hôn với mình và anh cả Lăng Bắc Hàn đều giống nhau....

Nhưng ý của cha mẹ, cô đâu thể chống lại!

Cô lạnh nhạt, làm anh chua xót, lúc cô rời khỏi được hai bước thì Lăng Bắc Diệp không hề nén nổi tức giận trong lòng, kéo cánh tay của cô, kéo cô, đi về phía khúc quanh của hành lang!

“Anh...Anh buông em ra!” Bị đàn ông đụng vào, làm cô chán ghét, Lục Khải Lâm mắt không chế rống to, Lăng Bắc Diệp mặc kệ cô gào thét chói tai, căm ghét, lôi cô, đem cô đẩy vào khúc quanh, vừa muốn nói chuyện, cô vung túi xách lên, giống như bị điên đập tới trên đầu anh.

Mặc dù anh là cảnh sát, nhưng đối mặt với cô như vậy, chịu đựng bị đánh, bị cô hung bạo đánh một cái, cô thừa dịp anh không chú ý, thế nhưng chạy đi.....

Cô lại ghét anh như thế? !

Lăng Bắc Diệp ảo não, cào tóc, trái tim bị nện một búa nặng nề lần nữa.

318. Chương 318: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 1.2: Bị Ma Quỷ Âm Ảnh

Tin tức hai nhà Lăng Lục kết thân đã sớm bị tung ra, nào biết, Lăng Bắc Hàn sống chết không chịu đồng ý, trong lúc nhất thời, người hai nhà lúng túng không biết nên làm.

“Để cho con cưới Lục Khải Lâm!” Ngày ấy, Lăng Bắc Diệp ở trên hội nghị gia đình, nói như vậy.

“Không! Con không muốn gả cho anh A Diệp!” Sau khi Lục Khải Lâm nghe đối tượng kết thân bị đổi thành Lăng Bắc Diệp, những năm này, lần đầu tiên lớn mặt phản bác lại cha mẹ.

“Không muốn? Vậy con muốn gả cho người nào? Tên tiểu tử kia?” Chu Tú Lan hừ lạnh, hung tợn trừng mắt nhìn Lục Khải Lâm, trong lòng Lục Khải Lâm chấn động, bỗng cảm giác mình rất vô dụng. Đối với cha mẹ, cho tới bây giờ đều là nhần nhục chịu đựng.

“Chính là không muốn gả cho Lăng Bắc Diệp” Bởi vì anh là người đặc biệt, người trong lòng, cho nên không muốn liên lụy tới anh.

“Lục Khải Lâm! Con cho rằng con là ai? ! Con có quyền gì, tư cách gì phản kháng? ! A Diệp người ta chịu cưới con cũng không tệ! Con còn muốn làm cho nhà họ Lục chúng ta mất hết mặt mũi sao? !” Chu Tú Lan chỉ vào cô, lại quở trách cô.

Lục Khải Lâm đau khổ nhìn người mẹ trước mặt này, không cách nào phản bác, cô cũng không phản bác được. Từ nhỏ đến lớn cũng biết, hôn nhân của mình, là quyền lợi lợi thế của nhà họ Lục.

Cô nên tìm Lăng Bắc Diệp.

“Anh A Diệp, hôn nhân không có tình yêu giống như là nắm mộ, em hi vọng anh có thể suy nghĩ kỹ càng, không cần bởi vì kết thân mà lấy em!” Hai người ngồi ở trong phòng bao của quán cà phê, cô nhìn anh, bình tĩnh nói.

Lời của cô..., luôn dễ dàng có thể giầy vò anh! Lăng Bắc Diệp chua xót, “Dù sao em cũng phải lập gia đình, anh muốn cưới, ai cũng không làm chủ được, cưới em, mới có lợi với nhà họ Lăng, anh có sao mà không làm?” Nhấp một hớp cà phê, Lăng Bắc Diệp âm u nói, trong con ngươi phát ra ánh sáng giễu cợt.

Cô thà gả cho anh cả người cô không thích, nhưng không chịu gả cho anh?! Trong lòng Lăng Bắc Diệp cực kỳ thất bại! Cũng rất chua xót! Rất muốn gào lên, anh là bởi vì yêu cô mới chịu cưới cô, vậy mà, tự ái kiêu ngạo của đàn ông làm anh không nói ra khỏi miệng!

Lời Lăng Bắc Diệp nói cũng làm Lục Khải Lâm chua xót, mặc dù anh nói chính là sự thật, nhưng quyền lợi, lợi ích, vẫn làm bản tính của cô đối với anh. Cô muốn gả cho anh từ khi trái tim cô rung động. Hôm nay, lại vì lợi ích hai nhà....

Chóp mũi cô chua xót, trái tim càng chua xót hơn. Ngược mắt, khổ sở nhìn anh ở đối diện anh tuần tiêu sái, rất muốn hỏi anh một chút, anh có thích cô hay không? Hay là, chỉ bởi vì lợi ích.....

“Còn có việc gì không? Không có việc gì anh trở về đội cảnh sát !” Lăng Bắc Diệp lạnh nhạt nói, anh sợ không khống chế được tình cảm với cô, cũng không hiểu nhiều năm như vậy, rốt cuộc là tại sao tâm trí của mình, vẫn không quên được cô!

“Không có việc gì!” Cuối cùng cô mở miệng, lạnh nhạt nói.

Lăng Bắc Diệp dẫn đầu đi tính tiền, ra khỏi phòng cà phê, anh lên xe của anh, cô lái xe của mình rời đi.

Hôn sự của hai người cứ như vậy mà định xong, không thể kết hôn với cháu đích tôn của nhà họ Lăng, nhà họ Lục vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng may mà Lục Khải Chính cũng muốn cưới cháu gái của nhà họ Lăng. Nhìn mẹ đang bận rộn chuẩn bị hôn lễ vì cô, Lục Khải Lâm không có chút cảm giác vui sướng nào.

Ngày ấy thử áo cưới, Lăng Bắc Diệp vẫn đang làm thêm giờ, không có xuất hiện, cô chọn cho mình một chiếc áo cưới màu trắng mình thích. Ở trong lòng thầm nghĩ, anh yêu cô, cô cũng yêu anh, nên mới kết hôn.

Hôn lễ rất long trọng, khoảnh khắc khi Lăng Bắc Diệp đeo lên cho cô chiếc nhẫn kim cương, Lục Khải Lâm hạnh phúc, xúc động. Cô cảm động ngẩng đầu lên, chống lại gương mặt tuần tú của anh, Lăng Bắc Diệp cũng nhìn cô, ánh mắt trực tiếp mà rừng rực. Chiếc nhẫn kim cương này là chính bản thân anh cố ý chọn....

“Hiện tại chú rể có thể hôn cô dâu.”

Giọng nói giàu từ tính của người MC nam kéo sự chú ý của hai người trở về, trong lòng Lục Khải Lâm run lên, eo được người ôm, thân thể của cô lọt vào trong ngực của anh, toàn thân cứng đờ, cô cố gắng ức chế tâm tình của mình, trước đó đã chuẩn bị tâm tư, không nên mất mặt trước nhiều người như vậy, nhất định không được đẩy anh ra.

Rõ ràng cảm giác thân thể của cô căng thẳng, sự bài xích của cô, làm lòng Lăng Bắc Diệp chua xót, nhưng, vẫn cúi đầu, hung hăng hôn cô. Môi của cô khép chặt, quyết tâm mím môi, không để anh thành công xâm nhập vào trong khoang miệng của cô.

Một cỗ cảm giác chán ghét dâng lên, cô rất muốn đẩy anh ra, thế nhưng tiếng vỗ tay của khách khứa toàn hội trường làm cô tỉnh táo lại, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng nụ hôn của anh.

Lăng Bắc Diệp thất bại buông cô ra, oán hận lườm cô một cái, cô bị ánh mắt mang theo hận ý của anh làm sợ tới mức kinh hãi, âm thầm thở dốc, khôi phục tâm tình.

Lăng Bắc Diệp rót rất nhiều rượu, thoát nhìn bộ dạng rất vui vẻ, ai đến cũng uống không cự tuyệt, cho đến khi say không chịu nổi.....

Anh được người dìu về phòng tân hôn, cô nhìn anh nằm ở trên giường cười, cả người bốc lên mùi rượu, mà đau lòng. Không nhịn được đi rót một ly trà giải rượu, “A Diệp uống chút trà đi” Toàn thân mặc một bộ lễ phục sườn xám màu đỏ thẫm, cô bưng một ly trà đứng ở bên giường.

Trong mơ hồ, Lăng Bắc Diệp nhìn cô dâu của mình, tim đập nhanh, đưa tay, bắt được cánh tay của cô, “Bùm”

“A”

Nước trà rơi xuống đất, cô bị anh kéo vào trong ngực, nằm ở trên ngực anh, cô kêu lên, làm hô hấp của hai người quẩn quýt, bàn tay Lăng Bắc Diệp giữ chặt đầu của cô, muốn hôn cô, “Tránh ra!” , Lục Khải Lâm chột đẩy ngực của anh, rống to.

Lăng Bắc Diệp bị sự khước từ của cô chọc giận, lật người, đè cô dưới thân, con ngươi đỏ rực trừng mắt nhìn về mặt chán ghét của cô, “Lục Khải Lâm! Anh! Là! Chồng! Em!” Anh hung tợn cắn răng nghiêng lợi nói, hơi thở nóng rực hòa lẫn mùi rượu phun lên mặt của cô, trong lòng Lục Khải Lâm vô cùng sợ hãi.

“Đừng đụng vào em!” Cô thê lương kêu lên, lòng chua xót khổ sở, bỏ qua cho cô đi! Cô rất sợ gần gũi với đàn ông, thật sự rất sợ! Cô không muốn xúc phạm tự ái đàn ông của anh, nhưng cô thật sự không có biện pháp tiếp nhận anh!

Cô có bệnh! Bệnh tâm lý nghiêm trọng! Cũng không dám gặp bác sĩ, không thể để cho bí mật kia bị người khác biết, nếu không nhà họ Lục sẽ mất thể diện, Lục Khải Lâm cô sẽ mất thể diện....

“Xoẹt.....”

“Không để cho tôi đụng! Tôi cứ đụng! Bây giờ cô là vợ tôi! Cô có nghĩa vụ thỏa mãn nhu cầu của tôi!” , Lăng Bắc Diệp dùng sức xé, xé hư sườn xám của cô, hướng về phía cô, gào thét. Sắp bị cô ép điên rồi! Giờ phút này, anh chỉ cảm thấy bị cô vứt bỏ!

“Đừng! Tránh ra! Anh tránh ra! Đừng đụng vào em! Đi” , Lục Khải Lâm giãy giụa, mắc chứng cuồng loạn gào lên, trên gương mặt hiện đầy vẻ hoảng sợ, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy, trong đầu hiện lên chính là ban đêm kinh khủng kia.

“Nếu đã là vợ của tôi, thì nên quên người đàn ông kia đi! Lục Khải Lâm! Cô là của tôi! Cô không muốn để cho tôi đụng, người kia thì có thể? Phải không? !” Giận đến nổi nói không lựa lời, Lăng Bắc Diệp lại quát, đã đem vạt áo sườn xám của cô vén lên, kéo quần lót ở bên trong ra.

“Đúng! Chính là anh không thể đụng vào! Anh rút đi! Tránh ra!” Cô tùy tiện nói, liều mạng giãy giụa, lời của cô làm Lăng Bắc Diệp dừng lại, mặt bị thương nhìn cô, ngay sau đó, lật người buông cô ra.

Cô vội vã nhếch nhác, giống như là tránh ôn dịch, xuống giường, ngã ngồi ở trên sàn nhà lạnh như băng, tóc tai, quần áo xốc xếch không chịu nổi.

“Cút!” Lãng Bắc Diệp ngồi ở mép giường hung tợn trừng mắt nhìn cô, rống to.

Lục Khải Lâm vội vàng đứng lên, giống như là một đêm kia sau khi bị kẻ lang thang vô lễ, lão đảo chạy ra khỏi phòng tân hôn của bọn họ, cô vọt vào trong phòng khách, nặng nề khóa trái cửa phòng, sau đó trốn vào góc tường, co ro thân thể, mặt hoảng sợ nhìn cửa phòng, ôm thân thể thật chặt, toàn thân không ngừng run rẩy, nước mắt cũng rơi xuống.

Anh A Diệp...

Ở trong lòng kêu tên anh, lại không cách nào nói cho anh biết, giờ phút này, cô thiếu vắng nhất thật ra là sự an ủi của anh.

Cô trốn ở góc phòng, lặng lẽ rơi lệ, sau một hồi, mới hồi hồn, lại đi đến phòng ngủ, cầm vò hoa sen không ngừng chà xát thân thể, chỉ cảm thấy nó thật bẩn, da bị chà xát rách cũng chẳng quan tâm.

Lãng Bắc Diệp thất bại nằm trên giường cưới, kinh ngạc nhìn trần nhà, giờ phút này, anh có chút hối hận vì cưới cô. Cưới một người phụ nữ không yêu mình, đến tột cùng là vì cái gì? Nhưng nhắm mắt lại, trong đầu đều là bộ dạng thời thiếu nữ của cô.

Nụ cười tươi đẹp trong suốt đó

Chính là không thể quên được, cho dù mấy năm này rất ít liên lạc, người phụ nữ khác, chính là không lọt nổi vào mắt xanh của anh!

Anh cũng không biết cô có cái gì tốt.

Vô tri vô giác ngủ mất, ngày thứ hai sau khi rời giường, trên bàn ăn đã dọn lên bữa ăn sáng phong phú. Lãng Bắc Diệp nhìn Lục

Khải Lâm đã phòng bếp đi ra, một khúc kia, trong rừng vẫn rung động. Nhưng nhớ tới đêm hôm không chịu nổi, trái tim có thể thức nữa hơn nữa cùng với người lạnh.

Lục Khải Lâm nhìn anh, đầu tiên là nghĩ rằng anh rất đẹp, nhưng mặt lại không chút thay đổi. "Anh đừng đi". Cô lạnh nhạt nói.

"Tôi trở về đây sớm". Anh lạnh lùng trả lời, nói xong, đã ra khỏi cửa.

"Ngày" Cô vào dinh hỏi lúc nào thì lại mất, bị một tiếng động của nắng nê cắt đứt. Nó tới tới hôm qua trong rừng có tiếng rùn rùn, trên người những mảng da bị cứa xước rách ra đang đau đớn từng cơn.

Lục Khải Lâm, mấy thật thật hai!

Một mình ăn bữa cơm và ăn phần mình trong rừng.

Kể từ ngày anh đi, hai người vẫn ăn nhau gặp mặt ở một địa điểm, anh cứ đến không về, cô phòng không gối chiếu, nhưng trong rừng cũng nhẹ nhàng. Trong cuộc sống sau này, cô đã vượt qua một mình...

Lãng Bức Diệp cũng có ý tránh mặt cô, nhìn thấy cô, anh nhớ tới sự thật không chịu nổi, không bằng đi về ở trong rừng, yêu thương thật tốt. Anh sợ không nhìn được sẽ trở thành nỗi sợ, nhưng vẫn không nhìn được lên lên quan tâm tới cô...

Kể từ hôm nay, anh sẽ trở về với cô. Lục Khải Lâm nhìn căn phòng trống, trong rừng chưa bao giờ nay chính là sinh mệnh của cô.

Đang lúc cô nghĩ người thì của bị mở ra, có tiếng gõ một chiếc, làm sao cũng không nghĩ đến Lãng Bức Diệp lại đột nhiên trở lại, trên tay của anh còn xách một cái bình sinh mệnh lớn. Lãng Bức Diệp thấy cô, anh nhớ như xưa.

"Anh, anh đã trở về" Cô cũng đã cười nói, tiến lên, nhận lấy hộp bánh ga-tô từ trong tay anh. Lãng Bức Diệp đã giấu, nhìn nụ cười trên mặt anh, cô trong lòng lại xúc động.

Anh vẫn xa một chút, anh cũng có đến sinh mệnh.

Lãng Bức Diệp đi tới bên cạnh bàn ăn, Lục Khải Lâm đến phòng bếp với vàng chuẩn bị thức ăn, Lãng Bức Diệp cũng đi theo giúp cô, cũng nhau bữa ăn.

Nhìn anh dần dần đi, trong nỗi trầm Lục Khải Lâm dần dần cảm động, cũng không ngờ anh còn nhớ rõ sinh mệnh của cô, cô xấu hổ mà cười. "Cảm ơn", lạnh nhạt mà mỉm cười.

"Có cần khách sạn với anh như vậy không? Lâm Lâm, coi như em không yêu anh, nhưng trước kia anh đã giúp ta cũng là bạn bè". Lãng Bức Diệp nói với anh, anh cười, anh nói. Trước kia anh đi với anh, anh là bạn bè, từng phòng thủ, đã vượt đầy sự yêu thương và quan tâm của anh đối với cô!

Dù là không thích anh, cũng không nên có loại thái độ này với anh chứ? Cũng không phải là anh tự cô cho anh!

**** Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Trở lại Anh.**
Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất lặp đi lặp lại để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng rối loạn tâm thần liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh nhân mắc rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được, chúng hạn chế tay chân của họ, làm cho họ cảm thấy mệt mỏi và căng thẳng. Thời gian để sắp xếp đồ vật trong nhà quá mức, cố gắng cần thiết. Nhưng không phải mọi hành vi có tính chất ám ảnh cưỡng chế đều bị coi là dấu hiệu của bệnh, chúng hạn chế phải nghe kể chuyện mới đi ngủ được (ô nhiễm) hoặc các nghi lễ tôn giáo đều là các hành vi lặp đi lặp lại nhưng chúng có ích và không quá gây phiền toái. Người ra sức chống lại phải trong một khoảng thời gian dài, họ được sống gần gũi và trở nên được xem là các bệnh nhân thường như trong mùa dịch bệnh lo lắng về sự sạch sẽ, giữ gìn hơn là thái độ bằng quan. Nhưng sẽ là bệnh thực sự nếu nó quá mức, do cần thiết và gây đau khổ. Mức độ của bệnh có thể từ nhẹ đến nặng, nhưng nếu bị nặng mà không được điều trị sẽ làm cho bệnh trở nên tồi tệ hơn, họ tập trung chỉ làm người bệnh không thoải mái trong chính căn nhà của mình, họ có thể mất vài giờ một ngày chỉ để thực hiện các hành vi cưỡng chế.

Mặc dù các triệu chứng điển hình của OCD thường bắt đầu ở lứa tuổi thanh niên hoặc đầu trưởng thành, tuy nhiên cũng có một phần nhỏ người mắc bệnh từ nhỏ tuổi. Thậm chí có những đứa trẻ mắc bệnh trước tuổi đi học (người ta đã ghi nhận một số trường hợp OCD trước 2 tuổi). Ảnh hưởng của bệnh lên đời sống của người mắc bệnh có thể gây ra những hậu quả nghiêm trọng cho chúng. Điều quan trọng là đứa trẻ cần được phát hiện và chữa trị sớm nhằm hạn chế tối đa những tác động xấu lên sự phát triển. Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một rối loạn của não bộ có nguyên nhân từ sự kết hợp của yếu tố di truyền và yếu tố môi trường. Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một rối loạn của não bộ có nguyên nhân từ sự kết hợp của yếu tố di truyền và yếu tố môi trường. Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một rối loạn của não bộ có nguyên nhân từ sự kết hợp của yếu tố di truyền và yếu tố môi trường. Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một rối loạn của não bộ có nguyên nhân từ sự kết hợp của yếu tố di truyền và yếu tố môi trường.

319. Chương 319: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 2: Uống Thuốc Ngủ

Nghe Lăng Bắc Diệp nói, trong lòng Lục Khải Lâm đau nhức khó nhịn, đúng vậy a, bọn họ làm sao lại biến thành như vậy? Anh là anh A Diệp cô thích từ nhỏ đến lớn, hiện tại, cô đã được thỏa mãn ước nguyện gả cho anh, vậy mà, phương thức chung sống với anh lại giống như là người xa lạ.

Đối mặt với anh, cô vẫn phải đè nén tình cảm của mình, không để cho anh phát hiện nỗi khổ tâm của cô. Cô cũng cảm thấy mình rất ích kỷ, biết mình có bệnh còn không nói cho anh biết, còn để cho anh cười cô, để cho người chồng là anh phải trải qua cuộc sống hôn nhân không có tình dục.

Nhưng, cảnh ngộ như vậy đối với cô mà nói, chính là một vết nhơ lớn nhất trong sinh mệnh của cô, cô làm sao nói ra khỏi miệng được! Có lúc, cô thậm chí lừa mình dối người cho rằng chuyện kia chưa từng xảy ra.

Ánh mắt rùng rục của Lăng Bắc Diệp khóa chặt cô, chẳng lẽ, mối tình đầu của cô thật sự có sức ảnh hưởng với cô lớn như vậy? Lớn đến nỗi có thể xem anh là kẻ thù?

“Lâm Lâm” Anh không nhịn được đưa tay muốn cầm tay của cô, Lục Khải Lâm phản ứng nhanh chóng né tránh, động tác nho nhỏ này lần nữa thương tổn tới tự tôn đàn ông của anh, “Anh A Diệp, em đã không còn là Lục Khải Lâm trước kia rồi, nhiều năm như vậy, có rất nhiều thứ cũng đã thay đổi...” Cô nhìn anh, lạnh nhạt nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười thản nhiên.

Gương mặt trắng nõn thuần khiết, dưới sự chiếu rọi của ánh nến, nụ cười lạnh nhạt xa cách đó, là dành cho anh một người xa lạ.

Đúng, đã nhiều năm trôi qua, bọn họ xa nhau lâu như vậy, cô từng có bạn trai cũ, nếu như không phải người nhà phản đối, khẳng định đã kết hôn với người đàn ông kia. Còn anh? Chỉ là một người anh trai tri âm tri kỷ trong thời thiếu nữ của cô.....

“Nhưng bây giờ em là vợ của anh!” Lăng Bắc Diệp vẫn không nhịn được gầm nhẹ ra tiếng, trừng mắt nhìn cô, giọng nói mang theo lên án, hô hấp của anh rất nặng, thổi tắt cây nến trên bánh ga-tô. Lời của anh, cũng làm trong lòng Lục Khải Lâm cả kinh, khổ sở nhìn anh.

Lăng Bắc Diệp vừa nói ra khỏi miệng, trong lòng liền hối hận, cảm giác mình thật sự là không có tự trọng, mới có thể hỏi cô vấn đề này, mới có thể rống với cô như vậy. Cô vốn không muốn gả cho anh, không phải sao?

“Coi như anh chưa hỏi, ăn cơm!” Đang lúc Lục Khải Lâm muốn mở miệng, Lăng Bắc Diệp lại gầm nhẹ nói. Cô cũng không nói thêm gì nữa, khôi phục lại trạng thái cực kỳ tĩnh táo, mặt không chút thay đổi. Bữa tối này, Lăng Bắc Diệp ăn mà trong lòng vô cùng buồn bực, nhìn người đối diện nhai kỹ nuốt chậm, đắm chìm trong thế giới của mình, cô hoàn toàn không đếm xỉa đến anh, anh lại cảm thấy mình thật sự không phải là một người đàn ông!

Những năm này, cô cũng sớm có thói quen thái độ cư xử như thế, có lúc có thể xem nhẹ tất cả xung quanh, gặp biến không sợ hãi.

Ăn xong bữa tối, cô đi rửa chén, Lăng Bắc Diệp ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, trong bản tin thời sự đang đưa tin hành động cần quét ma túy và tẩy trừ văn hóa phẩm đồi trụy gần đây, gần đây, mấy ngày liên tiếp anh làm thêm giờ, đuổi theo vụ án này, cũng may tối nay không có hành động gì, có thể ở nhà nghỉ ngơi một đêm.

Sau khi Lục Khải Lâm thu dọn phòng bếp xong, Lăng Bắc Diệp cũng vừa vặn tắt TV, “Đi chuẩn bị nước tắm giúp anh, tối nay anh muốn tắm!” Anh trầm giọng, cơ hồ là ra lệnh, ngay sau đó đi tới phòng ngủ. Anh cố ý ra lệnh với cô như vậy, muốn để cho cô nhìn giống như một người vợ quan tâm chồng, vì chồng làm việc.

Cô lại rất ghét anh ra lệnh như vậy, nhưng vì nhân nhượng cho khỏi phiền, vẫn đi đổ nước, thật ra thì anh không hàm hồ bảo cô đi làm chuyện như vậy, cô cũng sẽ chủ động đi làm.

Lăng Bắc Diệp đứng ở cửa phòng tắm, an tĩnh nhìn cô đang đứng ở bên bồn tắm thử nước ấm, cô mặc một bộ quần áo ở nhà lưu nhàn, áo dệt kim màu trắng, quần bằng bông màu trắng, mái tóc quấn mềm mại buộc lỏng ở sau ót.....

Cô bây giờ đã sớm không phải là cô gái nhỏ hoạt bát đáng yêu, mà đã lột xác thành một người phụ nữ thành thục. Cô nhã nhặn lịch sự, không ham danh lợi, phong cách ưu nhã, giống như một bông sen trắng. Cho dù cô có thái độ lạnh nhạt xa cách với anh, nhưng ở trong mắt của anh, cô vẫn tốt đẹp, làm anh cũng chỉ dám lẳng lặng nhìn cô từ xa.

Lục Khải Lâm đứng dậy, quay đầu thì vừa hay nhìn thấy anh, anh để trần nửa người trên, lộ ra cơ ngực to lớn màu lúa mạch, hạ thân chỉ quấn một cái khăn tắm màu trắng. Vóc người của anh cao lớn, rắn rỏi. Mặt mũi thon gầy, đường nét rõ ràng, sống mũi cao thẳng, con ngươi sâu thẳm, mái tóc ngắn lộn xộn càng làm anh trông gợi cảm mê người.

Cảm giác tim đập thình thịch, làm trái tim cô ầm ập.

Đối lập với tầm mắt của cô, Lăng Bắc Diệp di chuyển bước chân, đi tới phía cô, cô vội hồi hồn, xoay tầm mắt, “Nước đổ xong rồi, không nóng không lạnh” Cô lạnh nhạt nói, di chuyển bước chân.

“Giúp anh chà lưng!” Lúc cô đi qua bên người anh thì Lăng Bắc Diệp đưa tay bắt được cổ tay trắng nõn của cô, nhỏ giọng nói, trong âm thanh mang theo bá đạo cùng cường thế, cũng giống như là ra lệnh. Bởi vì anh đụng vào, cơ thể cô âm thầm ngẫn ra, muốn tránh thoát khỏi anh, lại không đành lòng.

Hết sức ần nhẫn cảm giác chán ghét trong lòng, “Em còn có chuyện phải làm” Lạnh nhạt nói, uyển chuyển cự tuyệt. Lăng Bắc Diệp nhắm mắt, ngấm ngấm chịu đựng phần nộ trong lòng, buông tay cô ra, cô vội vã bước nhanh ra ngoài.

Ra khỏi phòng tắm, cô nặng nề thở dốc, quay đầu, buồn bã liếc nhìn: anh A Diệp, thật xin lỗi....

Khi Lăng Bắc Diệp trở lại phòng ngủ thì cô vẫn còn đang bận rộn ở thư phòng, anh trở lại phòng ngủ, phát hiện trên tủ đầu giường có một ly sữa ấm, trong lòng ầm ập, bưng lên, có thể là cô chuẩn bị cho anh. Anh cảm động uống xong, nằm lên giường, chờ cô.

Qua một lúc lâu, Lục Khải Lâm mới dám trở về phòng ngủ, đầu tiên là liếc nhìn tủ đầu giường, khi thấy cái ly trên tủ đầu giường trống không thì cô mới an tâm, nhưng cũng áy náy. Vì tránh né đòi hỏi của anh, cô đã cho anh uống thuốc ngủ....

Nhìn Lăng Bắc Diệp ngủ thật say trên giường, cô áy náy, đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của anh, “Thật xin lỗi”, thì thào nói xong, nhanh chóng chạy đi, đi tắm, lúc trở lại phòng ngủ thì anh vẫn ngủ như chết, cô lên giường, an tâm gối vào trong khuỷu tay của anh, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy hông anh....

Một đêm này, nằm trong ngực anh, cô ngủ rất an ổn, vừa ngủ đã đến sáng.

Lăng Bắc Diệp mơ màng tỉnh lại, nhìn cô nằm trong khuỷu tay, giống như là nằm mơ, nhìn cô mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, còn lười biếng gấp một cái, bộ dáng kia xem ra rất đáng yêu, vậy mà, đợi khi cô hoàn toàn tỉnh táo nhìn thấy anh thì cô vội vã khôi phục lạnh nhạt, ý đồ tránh thoát khỏi ngực anh, cánh tay dài của anh xiết chặt, lại đem cô kéo vào trong ngực, quay đầu, ngăn chặn môi của cô.

Toàn thân Lục Khải Lâm bỗng cứng đờ, thừa nhận nụ hôn của anh, tim đập lợi hại.

Đang lúc cô muốn giãy giụa thì điện thoại di động để ở trên bàn của anh vang lên, anh vội vã buông lỏng cô ra, khi Lăng Bắc Diệp nghe điện thoại, mới phát hiện mình thậm chí có rất nhiều cuộc gọi nhỡ!

Tối hôm qua sao anh có thể ngủ như chết vậy chứ?

Anh trầm nghĩ, vừa nhận điện thoại của đồng nghiệp, vừa xuống giường, đi tới bên tủ treo quần áo, nhanh chóng mặc quần áo.

Lăng Bắc Diệp vội vã mặc quần áo tử tế, rửa mặt xong, “Anh có hành động!”, thấy Lục Khải Lâm, anh nhanh chóng nói.

“Anh chú ý an toàn!” , Lục Khải Lâm hướng về phía anh lớn tiếng kêu một câu, lời quan tâm này Lăng Bắc Diệp nghe thấy, hết sức hưởng thụ. Khóe miệng mang theo nụ cười, quay đầu, “Không có việc gì!” , anh cười nói với cô.

Cái anh muốn không nhiều lắm, chỉ một câu quan tâm của cô như vậy, cũng đủ để làm anh mở cờ trong bụng rồi.

Nụ cười của anh cũng làm cô ảm áp, nhớ tới tối hôm qua cùng giường chung gối với anh cả đêm, trong lòng không khỏi dâng lên hạnh phúc

“Học trưởng, cảm ơn đề nghị của anh, em trở về sửa đổi tiếp!” , trong quán cà phê hoàn cảnh u nhã, Lục Khải Lâm thu hồi kẹp tài liệu, hướng về phía người đàn ông lịch sự nho nhã ở đối diện cười nói. Người đàn ông này chính là “mối tình đầu” của cô, Hách Đồng.

Hai người thật ra thì chưa từng chân chính yêu nhau, chỉ là bạn bè hợp tác rất tốt.

Hách Đồng uống một ngụm cà phê, cười nho nhã, “Khách sáo với anh cái gì, có vấn đề cứ hỏi anh!” .

Cô thật lòng cảm kích mà cười, “Nhất định nhất định, hoan nghênh đến văn phòng kinh doanh của chúng em tham quan!” , văn phòng kinh doanh của cô mới thành lập, còn có rất nhiều vấn đề cấp bách chờ giải quyết, có lúc Lục Khải Lâm thật sự muốn kéo Hách Đồng vào trong văn phòng kinh doanh, nhưng cô cũng biết, với quan hệ của cô và anh trước đây, nếu như cha mẹ biết, nhất định sẽ mất hứng.

Lăng Bắc Diệp ngồi trong xe cảnh sát, nhìn một nam một nữ đi ra từ quán cà phê, bóng dáng của người phụ nữ làm con người anh tỉnh mạch, “Lão Đại, đó không phải là chị dâu sao?” , đồng nghiệp bên cạnh chỉ vào nói với Lăng Bắc

321. Chương 321: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 3: Đánh Một Trận

Vẫn là không khống chế được quan tâm tới cô, đúng như giờ phút này, nhìn cô ôm gối ngồi ở trên giường, bởi vì cơn ác mộng mà toàn thân run rẩy, lòng của Lăng Bắc Diệp mềm xuống co rút đau đớn, nhanh chóng đi tới bên giường, ngồi xuống, vươn tay kéo cô vào trong ngực.

Lục Khải Lâm từ trong cơn ác mộng khôi phục lại, trong mắt bị thương chứa đựng ảm ướt, đau khổ nhìn về mặt quan tâm của Lăng Bắc Diệp ở bên cạnh, một lúc lâu mới hồi hồn, về mặt quan tâm của anh bị từng màn phong lưu của anh thay thế, cô bỗng chốc cảm ghét đẩy anh ra, xê dịch cơ thể, tránh rất xa.

“Tôi chỉ gặp ác mộng, không có việc gì. Anh đi ngủ đi.” Cô lạnh nhạt nói, nằm xuống đưa lưng về phía anh. Thái độ lạnh lùng của cô, làm anh tổn thương. Lăng Bắc Diệp sưng sờ nhìn cô, gương mặt bị thương, anh quan tâm như vậy cô, đối lấy là cái gì?

Trong lòng hạ quyết định, đứng dậy, ra khỏi phòng, lúc đóng cửa thì cố ý nặng nề vung lên. Tiếng đóng cửa kịch liệt làm chấn động lòng của cô, Lục Khải Lâm mở mắt, nhìn căn phòng trống vắng, trái tim đau nhức khó nhin. Anh còn quan tâm cô làm cái gì? Nhớ tới sự nôn nóng mới vừa rồi của anh, khóe miệng cô nhếch lên nụ cười giấu cợt.

Lăng Bắc Diệp trở lại phòng khách, lại nằm xuống giường, tự nhiên sinh ra cảm giác lực bất tòng tâm, đối với cuộc hôn nhân này, anh thật sự vô lực rồi. Một người phụ nữ không yêu mày, hình như mày có cố gắng nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Anh cũng là một người kiêu ngạo, sao có thể lấy mặt nóng của mình dán vào cái mông lạnh của cô.

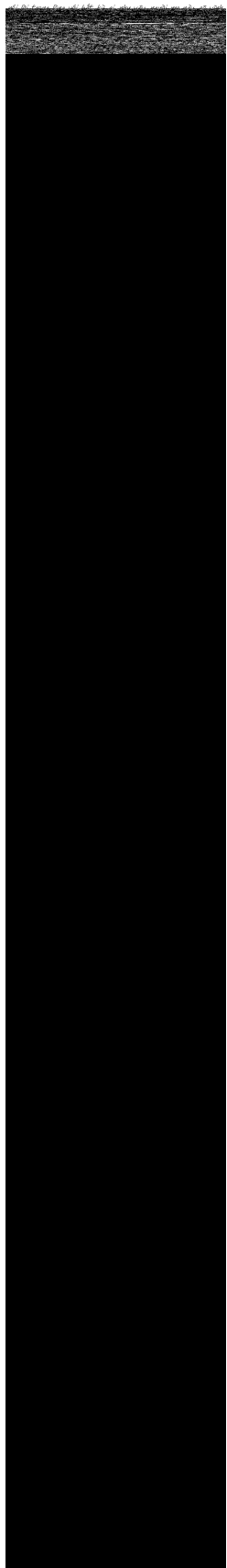
Đêm nay, Lăng Bắc Diệp âm thầm quyết định, về sau sẽ không có bất kỳ quan tâm nào tới cô nữa! Không đáng giá, thật sự không đáng.

Kết hôn năm thứ hai, Lăng Bắc Diệp bị phái đi nơi khác học tập, đào tạo chuyên sâu, Lục Khải Lâm cũng bận rộn với sự nghiệp của mình. Hai người sử dụng công việc để trốn tránh chuyện tình cảm. Lòng của hai người hình như cũng càng ngày càng xa. Cô cho rằng, anh không yêu cô, cưới cô, chỉ vì lợi ích của hai nhà Lăng-Lục. Anh cho rằng, trong lòng cô vẫn nhớ đến mối tình đầu đó, vì mối tình đầu kia, ngay cả đụng vào cũng không chịu để cho anh đụng.

“Khải lâm, bụng của con sao vẫn chưa có tin tức?” Chu Tú Lan trực tiếp hỏi.

Lục Khải Lâm cười thản nhiên, sớm đã quen với chất vấn của mẫu thân đại nhân, “Mẹ, một năm nay anh A Diệp ở nơi khác đào tạo chuyên sâu, con cũng bận với công việc của văn phòng kinh doanh, chúng con bây giờ vẫn chưa muốn có

con, sự nghiệp làm trong không phải sao?" Nếu như có thể

322. Chương 322: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 3.2: Đánh Một Trận

Lăng Bắc Diệp đốt một điếu thuốc lá, hít một hơi, “Cô thì sao? Không có ý định muốn có con?” Anh sâu kín hỏi, hai năm rồi, chẳng lẽ trong lòng cô còn băn khoăn tên Hách Đồng đó? Lăng Bắc Diệp nhớ tới chuyện này, trong lòng nén giận.

Lục Khải Lâm quay mặt, nhìn anh, “Tôi không muốn.” Nói lời trái lương tâm, “Đi rửa chén trước.” Đứng lên, lạnh nhạt nói.

“A.” Vừa muốn bước đi, cổ tay của cô chợt bị Lăng Bắc Diệp bắt lấy, anh dùng sức nắm chặt cổ tay của cô, xương cũng bị anh bóp đau, cô bị đau mà kinh hô, thân thể đột nhiên bị anh đẩy ngã trên ghế sofa!

“Lục Khải Lâm! Tôi không chịu nổi!” Anh vứt thuốc lá, ấn cô ngã trên ghế sa lon, hai chân kẹp hai chân của cô lại, giữ cầm của cô, trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng quát.

“Anh làm gì thế? ! Buông tôi ra!” Cô phản kháng theo bản năng, hai tay đẩy anh, một tay của anh nắm chặt hai cổ tay của cô, giờ cao đến đỉnh đầu cô, một tay khác vén vạt áo lông của cô lên, phủ lên đỉnh núi của cô.

“Không thả! Hôm nay tôi muốn cho cô biết, rốt cuộc ai mới là người đàn ông của cô!” Lăng Bắc Diệp gầm thét, một tay giữ chặt cổ tay của cô, một tay dờ xuống, kéo quần dài và quần lót của cô, một tay dò xét đi vào.

“Không cần..... ghê tởm..... không nên đụng tôi! Lấy tay bắn ra! Cút ngay đi..... cứu mạng” Lục Khải Lâm giãy giụa giống như bị điên, không biết làm sao, cử động toàn thân đều bị anh giam cầm, căn bản không thể động đậy.

Mặc dù cô kêu như vậy, nhưng Lăng Bắc Diệp cũng không mảy may suy nghĩ muốn bỏ qua cho cô, anh cảm thấy anh nhẫn nại đã đủ lâu rồi!

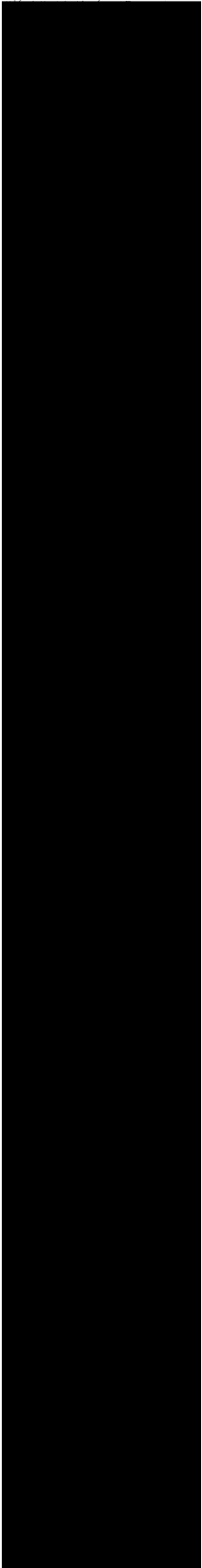
Há mồm chặn miệng của cô lại, nuốt hết tất cả kêu gào của cô, điên cuồng hôn cô, Lục Khải Lâm phần hận trừng mắt nhìn anh, há mồm, hung hăng cắn môi lưỡi của anh. Mùi máu tươi lan tỏa, Lăng Bắc Diệp bị đau buong miệng cô ra, nhưng thế tiến công không suy yếu chút nào.

Anh cường thế tách chân của cô, buông tay cô ra, cởi dây lưng, không phát giác Lục Khải Lâm đang cầm một bình hoa bên cạnh bàn lên, “Choang.”

“A”

Cùng với âm thanh lạnh lạnh vang lên, bình hoa vỡ vụn thành từng mảnh, Lăng Bắc Diệp bị đau gầm nhẹ, động tác cứng ngắc, sững sờ nhìn vẻ mặt phần hận của Lục Khải Lâm, làm sao cũng không ngờ đến, cô sẽ cầm bình hoa đập anh....

Dịch

323. Chương 323: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 4: Gặp Phải Điều Bất Trắc

Anh không phủ nhận, lúc điều tra hung thủ biến thái của vụ án kia, quả thật từng có chút động lòng với Úc Tử Duyệt hoạt bát đáng yêu, chỉ là, chẳng mấy chốc anh cũng hiểu, đối với Úc Tử Duyệt chỉ là bởi vì cô có điểm giống với Lâm Lâm hoạt bát đáng yêu trước kia.

Trái lại bây giờ cô lạnh nhạt với anh, anh càng thêm hoài niệm cô gái Lục Khải Lâm kia.

Lão đại Lăng Bắc Hàn thường khuyên anh, nhất định phải đối xử tốt với Lục Khải Lâm, không nên lúc nào cũng bận rộn với công việc. Anh chỉ có thể cười khổ, anh không muốn đối xử tốt với cô sao? Mấu chốt là người ta chán ghét anh, căn bản không cho anh cơ hội!

Số lần đề cập ly hôn với anh cũng không ít! Lăng Bắc Diệp thất bại chỉ có thể trốn ở góc cảnh sát, hôn nhân như vậy, đối với anh mà nói, không có gì khác với là không có!

Anh lạnh nhạt chẳng quan tâm tới cô thời gian dài, cũng làm cô tuyệt vọng. Thỉnh thoảng còn thấy anh và người phụ nữ khác ở chung một chỗ, nghĩ thầm, anh đêm không về ngủ rất lâu rồi, cảm dục thời gian dài, ở bên ngoài nhất định là có người phụ nữ khác. Cô không tìm thám tử tư điều tra, cũng không muốn biết.

Nếu như tìm anh chất vấn, nhất định sẽ bị anh nhục nhã, “Thế nào? Bản thân không thể thỏa mãn tôi, còn không cho tôi tìm phụ nữ khác?” Những lời này, là cô đoán anh sẽ nói.

Cho nên, cô chỉ có thể trở mắt nhìn anh ở chung một chỗ với người phụ nữ khác, không dám đi chất vấn.

Thời gian, cứ trôi qua từng ngày như thế, nhìn hai vợ chồng Úc Tử Duyệt và Lăng Bắc Hàn ân ái như vậy, cô cũng có phần hâm mộ. Có lần biết anh cứu Úc Tử Duyệt, cô thậm chí khổ sở mà nghĩ, nếu như cô gặp chuyện không may, anh có thể xuất hiện đầu tiên, cứu cô không?

“Lục Khải Lâm! Con cái đồ vô dụng này!” Bị mẹ chỉ vào mũi mắng, cô xoay tầm mắt, lòng tràn đầy uất ức, “Mẹ, chú ý thái độ đúng mực của người!” Cô thật sự không nhịn nổi, trầm giọng nói.

“Con!” Chu Tú Lan không ngờ cô sẽ cãi lại, “Tết năm nay con tốt nhất hãy gọi A Diệp về đi, mẹ chồng con nếu như lại nói trước mặt mẹ, mẹ muốn con đẹp mặt!” Chu Tú Lan tức giận nói, bà là một người vô cùng sĩ diện người, con gái kết hôn ba năm, không có sinh một đứa con, bà cũng cảm thấy thật mất mặt!

“Mẹ..... Con lấy chồng rồi! Chuyện này không liên quan tới mẹ!” Lục Khải Lâm phản bác.

“Không liên quan tới mẹ?” Chu Tú Lan tức giận, lớn tiếng hỏi ngược lại, Lục Khải Lâm liền vội vàng lùi về phía sau, đi về phía cửa.

“Nghịch tử! Mỗi một người đều là nghịch tử! Tên khốn Lục Khải Chính kia làm, cô cũng làm! Về sau chó

324. Chương 324: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 5: Một Thoáng Hạnh Phúc

Đêm 30, trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, nhưng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng pháo dứt quãng, Lăng Bắc Diệp cứ ngồi an tĩnh như vậy, một tay nắm chặt tay Lục Khải Lâm, hai mắt hơi hồng nhìn chăm chăm nước mắt của cô.

Lúc nhìn thấy cô gặp nguy hiểm, kinh hồn bạt vía, đau khổ tê tâm liệt phế vẫn đang hành hạ anh. Từng trận co rút đau đớn làm anh chỉ có thể nắm chặt tay của cô, giờ phút này, anh cũng mới ý thức được, anh vẫn quan tâm cô, vẫn yêu cô. Cũng nhớ hình ảnh vào lúc cô thấy anh, nhào vào trong ngực anh, kêu khóc gọi anh....

Một khắc kia, cô lệ thuộc vào anh, khiến anh tin rằng, cô quan tâm anh.

Lục Khải Chính từng chạy đến hỏi thăm, hàn huyên với anh mấy câu, giao phó anh chăm sóc Lục Khải Lâm thật tốt. Tự tôn của đàn ông khiến anh không cách nào nói ra tình hình thực tế với anh ấy, chỉ bảo anh ấy yên tâm. Sáng ngày thứ hai Lăng Bắc Hàn và Úc Tử Duyệt đến thăm bọn họ, khi đó Lục Khải Lâm còn chưa tỉnh lại, chỉ chốc lát sau hai người liền rời đi.

“Không cần....Tránh ra....Cút....Anh...A Diệp....”

“Lâm Lâm!” Lăng Bắc Diệp mới từ toilet ra ngoài, chỉ thấy Lục Khải Lâm vung hai tay ở trên giường, hoảng sợ kêu to, anh chạy nhanh tới, la lớn.

Lục Khải Lâm chợt tỉnh giấc, mở hai mắt ra, nhìn vẻ mặt lo lắng của Lăng Bắc Diệp. Trong đầu quay về từng màn xảy ra tối hôm qua, trong lòng hoảng sợ, “Anh A Diệp”, khàn giọng gọi, cô lớn tiếng kêu la như vậy, làm anh càng thêm đau lòng không dứt, một tay nhốt chặt hông của cô, một tay xoa gương mặt thon gầy tái nhợt của cô, đau lòng nhìn cô.

“Đừng sợ đang ở bệnh viện, không sao.” Anh dịu dàng dỗ dành nói với cô, môi mỏng đang run rẩy.

Hoảng hốt, hồi hồn, mặt tràn đầy khổ sở nhìn anh, nhớ lại những việc xảy ra tối hôm qua, nghĩ đến anh đã cứu cô vào thời khắc mấu chốt, lòng của cô vô cùng cảm động.

Lăng Bắc Diệp nhìn cô, không nhịn được cúi đầu, hôn môi của cô, nhẹ nhàng nghiền ép môi cô, động tác êm ái giống như là đang trấn an cô. Lục Khải Lâm không ngờ anh lại đột nhiên hôn mình, không dám cử động, toàn thân cứng ngắc. Bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng lý trí nói cho cô biết, không thể tổn thương trái tim anh.

Phát giác cô không cự tuyệt, nụ hôn của anh càng sâu hơn, không nhịn được sinh ra lửa nóng, nhẹ nhàng liếm trên cánh môi cô, lúc muốn cạy hàm răng của cô ra thì cô cắn răng chặt chẽ, phát hiện toàn thân cô căng thẳng, Lăng Bắc Diệp không thể làm gì khác hơn là thất bại buông cô ra.

Cô vừa mới trải qua chuyện đáng sợ như vậy, anh không nên miễn cưỡng cô, Lăng Bắc Diệp ảo não, mình quá vội vàng rồi !

Nhìn hai mắt cô khép chặt, dáng vẻ giống như rất sợ, Lăng Bắc Diệp đau lòng vuốt ve gương mặt của cô, “Tại sao lại sợ như vậy? Tối hôm qua tinh thần của em cũng thất thường, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chẳng lẽ chỉ bởi vì bị vô lễ sao? Trực giác của Lăng Bắc Diệp cho thấy là không phải, cô lại không bị tên lưu manh kia thực hiện được ý đồ, làm sao có thể như vậy?

Nghe anh hỏi như thế, Lục Khải Lâm run sợ, “Có thể là quá sợ hãi.” Cô thì thào nói, không muốn anh hoài nghi, “Chuyện tối ngày hôm qua sẽ không bị truyền thông biết chứ?” Cô ngược mắt nhìn anh, lại tự nhiên hỏi, chỉ sợ chuyện xấu này truyền đi, ảnh hưởng tới danh dự của nhà họ Lăng và nhà họ Lục.

Lăng Bắc Diệp lắc đầu, có vẻ đắm chiêu nhìn cô, “Chớ suy nghĩ quá nhiều, không có ai biết, muốn ăn cái gì?” Lăng Bắc Diệp còn chưa nói hết, cửa phòng bệnh bị gõ, chỉ thấy y tá dẫn Chu Tú Lan đi vào, trên tay Chu Tú Lan còn cầm cặp lồng giữ ấm.

Thấy mẹ, thân thể Lục Khải Lâm rõ ràng cứng đờ, mặt Chu Tú Lan cười hòa nhã, chào hỏi Lăng Bắc Diệp, Lăng Bắc Diệp cũng hết sức lễ phép chào hỏi bà, đội cảnh sát còn có việc, nên anh rời đi trước.

Lăng Bắc Diệp mới vừa rời khỏi, sắc mặt của Chu Tú Lan liền khó coi, “Ban đêm, con chạy loạn cái gì? Bao nhiêu tuổi rồi hả? ! Chuyện tối hôm qua của con, mẹ đã đề ép truyền thông, không ai dám đưa tin, chuyện này nếu như bị phát đi, truyền ra ngoài, con làm cho cái mặt già này của mẹ để ở chỗ nào? !” Vừa bưng canh, vừa nhìn chăm chăm Lục Khải Lâm, quát.

Lục Khải Lâm cười chua xót, vốn còn tưởng rằng bà đặc biệt tới thăm cô, ngửi thấy mùi canh thơm nồng ấm áp, trong lòng cô mới đầu còn rất ấm áp, hiện tại, nghe lời nói của mẹ, cô chỉ cảm thấy bi ai.

“Mẹ, buổi tối con không thể ra ngoài đi dạo một mình sao?” Cô nhẫn nại phản bác, mặt không chút thay đổi, bưng canh, không có chút cảm giác thèm ăn nào.

“Thái độ của con là gì? Mẹ không nói là không thể! Nhưng con đừng làm mất mặt mẹ!” Chu Tú Lan tức giận bẻ lại, “Từng người không để mẹ bớt lo , tối hôm qua nửa đêm anh con mới về nhà, con lại.....”

Mặt Chu Tú Lan chỉ tiếc rên sất không thành thép, tức giận nói, Lục Khải Lâm cười cười, nhấp một hớp canh, nước canh rất ngon kia, giờ phút này giống như là nước thuốc đắng chát, lan tràn vào trong lòng. Đây chính là mẹ ruột của cô, bất kể lúc nào, cũng chỉ nghĩ tới lợi ích của gia tộc.

Sau khi biết cô thiếu chút nữa bị người ta vô lễ, chỉ có loại thái độ này.

“Mẹ, nếu như mà chuyện của con thật sự truyền ra ngoài, thì đến tận cùng nhà họ Lục sẽ như thế nào?” Cô nhàn nhạt hỏi, khóe miệng mang theo nụ cười thống khổ.

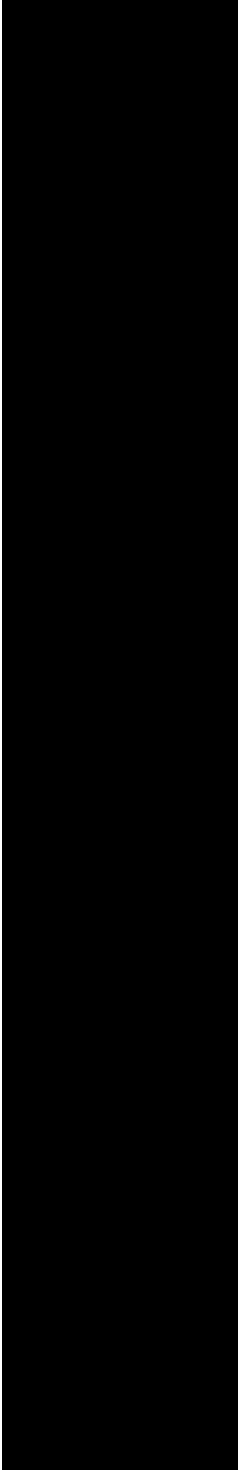
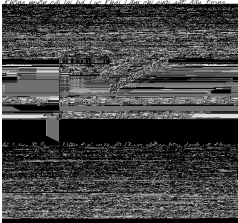
“Không thể nào!” Chu Tú Lan nghiêm nghị phản bác, bà làm sao để chuyện xấu như vậy truyền ra ngoài? Về mặt ngạo mạn, giống như cái gì bà cũng tính toán tốt rồi.

Lục Khải Lâm cười bi ai, “Mẹ, con và anh cả vẫn coi các người là người thân, nhưng, các người thì sao?” Nói như vậy, giống như bà không phải là mẹ ruột của bọn họ, ở trong mắt của Lục Khải Lâm, người mẹ ruột này của bọn họ còn nghiêm khắc hơn cả mẹ ghẻ.

“Lục Khải Lâm! Con đây là thái độ gì? ! Mẹ như vậy, còn không phải là vì tốt cho các con?” Chu Tú Lan chột dạ phản bác, lúc bà cảm thấy mình đang lợi dụng các con thì sẽ sử dụng “Vì tốt cho bọn họ ” , lý do giải thích với mình như vậy, dần dà, cũng vô cùng có sức thuyết phục.

Vì tốt cho bọn họ, chỉ có gả cho nhà họ Lăng, hoặc là cưới người nhà họ Lăng, tương lai của bọn họ mới có thể không lo

Idag

325. Chương 325: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 6: Say Rượu Thổ Lộ

Hôn, là một loại biểu đạt tình cảm, lúc này, anh cuồng dã bá đạo hôn cô, mút thỏa thích tất cả ngọt ngào trong khoang miệng của cô, càn quét mỗi một góc trong khoang miệng cô, hận không thể đem cô nhập vào cơ thể mình!

Cô bị anh cuồng dã tùy tiện cuốn hút, tim đập nhanh, nhút nhát nghênh hợp với anh, toàn thân không hề cứng ngắc nữa, ngược lại đang mềm đi. Cho đến khi tay của anh giữ chặt phía sau lưng cô thì trong đầu của cô lại hiện lên người phụ nữ gặp được lúc đi ăn cơm Tây.

Đôi tay chợt dề xuống ngực của anh, đẩy anh ra, “Tránh ra.” Cô lạnh lùng quát. Anh buông cô ra, chỉ thấy tay của cô đang không ngừng lau khước miệng, mặt lạnh nhìn anh. Lăng Bắc Diệp ảo não, cảm giác vừa rồi cô thiếu chút nữa đã đáp lại nụ hôn của anh, bây giờ tại sao lại.....

“Lục Khải Lâm! Vừa rồi rõ ràng em cũng muốn tiếp nhận, tại sao bây giờ lại như vậy?” Lăng Bắc Diệp tức giận hỏi ngược lại, trong miệng còn lưu lại mùi thuộc về cô. Mùi thơm thanh khiết, thơm dịu giống như hoa sen trắng.

Câu hỏi của anh, làm tim cô căng thẳng, xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, “Em không có.” Nói lời trái lương tâm, đứng lên định rời đi. Lăng Bắc Diệp đưa tay, kéo tay của cô, “Bình tĩnh hòa nhã cùng anh sống qua ngày, không tốt sao?” Để xuống tự tôn của đàn ông, anh gần như là cầu xin nói với cô.

Không thể thử tiếp nhận anh sao? Ba năm trôi qua rồi, Hách Đồng kia cũng có bạn gái, cũng sắp kết hôn, chẳng lẽ cô còn nhớ mãi không quên ư?

Lời của anh, làm chớp mũi Lục Khải Lâm cay xè, “Vậy anh chấp nhận cuộc sống không có tình dục sao? Vậy anh có thể không đi tìm người phụ nữ khác sao?” Cô ích kỷ hỏi, cảm giác mình rất bá đạo, không những không thể cho anh cuộc sống vợ chồng, còn muốn cấm anh đi tìm người phụ nữ khác.

Lăng Bắc Diệp sững sốt, buồn cười nhìn cô, “Tại sao không thể có cuộc sống vợ chồng bình thường? Còn nữa, anh đi tìm người phụ nữ khác lúc nào? Lâm Lâm, chẳng lẽ em cho là anh thật sự đi tìm người phụ nữ khác phát tiết?” Lăng Bắc Diệp nhìn cô, buồn cười hỏi.

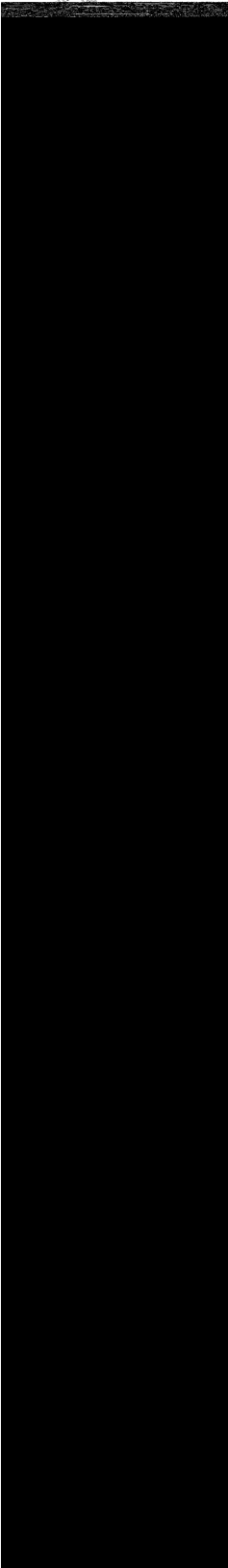
Chỉ thấy Lục Khải Lâm kinh ngạc nhìn anh, ý của anh là, anh không đi tìm người phụ nữ khác?

“Em thấy rõ ràng rất nhiều lần!” Cô không nhịn được hỏi, âm thanh hơi lớn, trong giọng nói mang theo chút run rẩy, tim càng run hơn, chưa quên từng màn anh ôm ấp người phụ nữ khác.

Lúc này Lăng Bắc Diệp mới chợt nhớ ra, anh cười

cuối, kéo cổ vào trong ngực, tay trái nắm chặt hông của cô.
Tay phải nâng cằm cô lên. "Ghen hả? Lắm lắm, em đang quan
tâm anh, có đúng hay không?" Lăng Bức cười tìm đáp nhanh
hỏi.

Câu hỏi của anh làm cô bối rối, sao có thể không để ý? !

326. Chương 326: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 6.2: Say Rượu Thổ Lộ

Trái tim Lăng Bắc Diệp lúc đó run lên, không phải rất tự tin, lại rất muốn tin tưởng đó là thật.

“Có phải nhà họ Lục bị niêm phong, em không muốn liên lụy tới anh, nên mới muốn ly hôn?” Lăng Bắc Diệp nhìn cô, giọng nói trầm thấp, hỏi. Trái tim, đầy ắp hi vọng. Lòng Lục Khải Lâm hung hăng co quắp, lại mặt lạnh nhìn anh.

“Trước kia tôi vẫn muốn ly hôn với anh, không phải là anh không biết!” Cô gầm nhẹ, trái tim giống như là bị xé rách, có phải lần này, hai người sẽ thật sự ly hôn không? Trong lòng luyến tiếc, lại.....

Trong lòng Lăng Bắc Diệp lạnh lẽo, tiến lên, tức giận bóp cổ cô, “Không phải! Em sợ liên lụy tới anh!” Trên tay không dám dùng sức, anh nghiêm mặt dữ tợn, lớn tiếng quát cô.

“Khụ khụ..... có tin hay không là tùy anh.” Cô lạnh lùng nói, cổ nén cảm giác hít thở không thông, sau đó cơ thể bị anh mạnh mẽ ném đi, “Muốn ly hôn? Cả đời này cũng đừng hòng! Cô càng muốn ly hôn, tôi càng không ly hôn! Lục Khải Lâm! Con mẹ nó người chính là không biết suy xét!” Anh oán hận mắng xong, đập cửa đi ra.

“Khụ khụ khụ.....” Cô ngã trên mặt đất, ho khan, thở dốc, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống....

Cô có lỗi với anh, cô sợ nói cho anh biết bởi vì sợ liên lụy đến anh nên mới ly hôn, anh càng sẽ không buông tay!

“Khải Lâm, lúc trước là A Diệp nhất định muốn cưới con đấy!” Ngày ấy, đến bệnh viện thăm Lăng Bắc Hàn, mẹ chồng nói với cô như vậy. Lúc ấy, lòng của cô càng thêm rung động. Cô vẫn cho rằng, Lăng Bắc Diệp cưới cô, chỉ là vội vàng muốn giúp Lăng Bắc Hàn....

Mơ hồ, cảm giác hình như là anh yêu cô. Càng có loại cảm giác này, cô càng thấy có lỗi với anh. Muốn phóng túng nói ra tình yêu với anh, lại không biết làm sao.

Cửa mở ra, một cỗ mùi rượu xông vào mũi, lúc thấy anh say khướt được anh cả Lăng Bắc Hàn dìu thì lòng cô đau đớn không dứt.

“Lão Đại, cảm ơn anh.”

“Quan tâm tới chú ấy nhiều hơn một chút!” Lăng Bắc Hàn cười nhạt nói, ngay sau đó, giúp bọn họ kéo cửa lại.

Sức nặng toàn thân của anh dựa vào trên người cô, cô cố hết sức đỡ anh, “A Diệp..... Anh, ngồi xuống!” Rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu? Mùi trên người nặng như vậy! Lục Khải Lâm cau mày, đỡ anh vào phòng ngủ, ở bên giường, nói.

“Lâm Lâm....” Lăng Bắc Diệp ngã xuống, một tay kéo cô vào trong ngực, lật người chế trụ, vẽ mặt của anh ngà ngà nhìn cô, bàn tay đang nâng mặt của cô, mùi rượu nóng rực hòa lẫn với hơi thở

“Em...không có cách nào...”

“Được rồi, ngủ đi, tối nay không động vào em...” thật ra thì cô đã tiến bộ không ít, tối thiểu không cảm ghét sự vuốt ve của anh, chịu đựng dục vọng sưng tấy, anh ôm thân thể mềm mại của cô, dĩa dàng nói.

“Ừ...” cô vùi vào trong lòng anh, lằm bằm đồng ý, “Có thể là tay của kẻ lang thang đó, có sờ qua nơi đó...Cho nên...” cô dựa vào trong ngực anh, run giọng nói, một cổ cảm giác buồn nôn thiếu chút nữa xông lên.

Nhưng, cảm giác bàn tay to của anh không ngừng vỗ về sau ót cô, an ủi cô, trong lòng cô dễ chịu hơn rất nhiều, kèm chế cảm giác buồn nôn này, nhắm mắt lại, dựa vào trong ngực của anh, an ổn ngủ thiếp đi...

Sau thử qua mấy lần, cô vẫn còn sợ, có lúc không kìm chế được nổi lòng giống như phát điên, cánh tay và mu bàn tay anh cũng cào nát, chỉ là rất nhanh sẽ tỉnh táo lại. Lăng Bắc Diệp cũng không trách cô, chỉ khuyên cô đi gặp bác sĩ sớm một chút.

“Chờ nghỉ phép trở lại phải đi...” Lăng Bắc Diệp sờ đầu của cô, dịu dàng nói.

“Ừm!” cô đồng ý, cảm giác lửa nóng của anh chống vào cô, tay nhỏ bé lặng lẽ dời xuống, cầm lấy.

Lăng Bắc Diệp thở hổn hển, sau đó, cảm giác tay nhỏ bé của cô thuần thực khuấy động, anh thoải mái mà thỏa mãn than nhẹ...Mấy ngày qua, cô đã học được kích dục bằng tay giúp anh...

“Anh A Diệp?”

“Hả?”

“Kết hôn tới nay, anh thật sự không cùng người phụ nữ khác...a...ừm...” Lời của cô còn chưa nói hết, anh ngăn môi của cô lại, cô cảm giác toàn thân anh căng thẳng, run rẩy...

Anh thả ra, thở dốc, cắn vành tai của cô, “Anh nói lại một lần nữa, anh đối với em là trung trinh đấy!” Anh tức giận thở dốc bên tai của cô nói.

cô tim đập nhanh, “Vậy anh không khó chịu sao? Làm sao có thể chịu được... đàn ông các anh không phải đều...”

“không có phụ nữ, còn có tay, còn có nước lạnh!” Lăng Bắc Diệp ảo não gầm nhẹ, lại trừng phạt cắn dái tai của cô.

“...” Mặt cô đỏ lên, không tiện hỏi nhiều nữa, cũng không nhịn đau lòng cho anh, người đàn ông tốt như vậy, sợ là đốt đèn lồng tìm cũng không tìm được, Lục Khải Lâm cô sao lại tốt số thế này, gặp được người đàn ông tốt như vậy?

Ngày thứ hai, hai người đi đến một thành phố vùng duyên hải phía nam nghỉ phép, Lăng Bắc Diệp xin nghỉ một tuần, hai người ở trên đảo nhỏ thuê một căn phòng cổ lâu đời xa xưa, tất cả trong phòng bài biện đều là phong cách dân quốc.

Lục Khải Lâm hết sức thích nhịp điệu như vậy, ngồi ở trên ban công, có thể thấy được cảnh biển cách đó không xa, đêm rất khuya, hai người vẫn tay trong tay đi tản bộ trong hẻm nhỏ thật dài, thoải mái biết bao.

một thân sườn xám màu trắng, tóc dài cột lên, chân mang một đôi giày vải thêu hoa thủ công mua được ở một quán nhỏ của bà cụ trên đảo, Lăng Bắc Diệp bên cạnh mặc quần tây, áo sơ mi màu trắng, áo vest màu đen, hai người tay trong tay, giống như một đôi tình nhân thời kỳ dân quốc**...

** Trung Hoa Dân Quốc

328. Chương 328: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 8 : Bệnh Tình Khỏi Hẳn

Ban đêm gió biển hiu hiu, cô che kín áo choàng, dựa vào trong ngực anh, nhìn ánh đèn của tàu chở hàng đang di động trên mặt biển, nghe tiếng còi ô ô, “A.... Triều dâng....” Bàn chân bị nước thủy triều làm ướt nhẹp, cô kêu lên.

Hai tay Lăng Bắc Diệp giữ chặt eo nhỏ của cô, ôm cô, lên bậc thang bằng đá, “Anh A Diệp.... anh thả em xuống a....” Tưởng rằng lên bến tàu, anh sẽ thả cô xuống, nào biết anh lại vác cô lên, cô nằm trên vai anh, anh ôm lấy hai chân của cô, chạy đi, cô bị sợ đến kêu lên.

Nghe tiếng cười, tiếng kinh hô của cô, Lăng Bắc Diệp nhếch miệng lên, “Không thả....” Anh kêu.

“Thả em xuống a.... Rất nhiều người đó....” Người đàn ông bá đạo này! Không biết xấu hổ sao? Dưới ánh mắt của nhiều du khách như vậy, mà lại ôm cô, trong ngõ hẻm sâu hút, anh mới đặt cô xuống, hai người đều thở hổn hển, cô dựa vào vách tường, nặng nề thở dốc, dưới ánh đèn, trước ngực cô, sóng lớn mãnh liệt.

Lăng Bắc Diệp cũng dựa vào vách tường, nhìn cô ở đối diện, con mắt tỉnh mịch, ánh mắt sáng quắc....

Sườn xám, không thể nghi ngờ là y phục tốt nhất để phô bày vóc dáng của phụ nữ phương đông, nhìn đường cong hoàn mỹ của cô, anh không nhịn được nữa tiến lên, hai tay chống ở bên người cô, lòng bàn tay đập vào vách tường xù xì, cúi đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Anh nặng nề thở dốc, cô cũng đang thở dốc, hô hấp của hai người, phả vào trên mặt của nhau, Lục Khải Lâm ngẩng đầu lên, chống lại khuôn mặt anh tuấn đẹp trai, con ngươi bắt hồn đoạt phách, làm nhịp tim của cô càng nhanh hơn, mặt mờ len lỏi vào xung quanh.

Anh cũng không nhịn được nữa cúi đầu, chiếm lấy môi đỏ mọng mềm mại của cô, đầu tiên là nặng nề hôn một cái, thả ra, ánh mắt rùng rợn nhìn cô, thấy cô không phản kháng, lại cúi đầu, hôn cô.... Vào giờ phút này, cô bị tình cảm mãnh liệt của anh lây nhiễm, quên thời gian cùng địa điểm, trong ngõ sâu không người nhỏ hẹp, cùng anh hôn môi, còn sợ hãi hôn trả anh.

Cảm nhận được cô đáp lại, anh vui vẻ, một tay giữ chặt hông của cô, vây cô vào trong ngực, hôn càng sâu hơn.

Toàn thân trong trạng thái phấn chấn, từng tế bào cũng sôi trào, cô quên hết tất cả ôm anh, dựa vào trong khuỷu tay an toàn anh tạo ra cho cô, sườn xám trên người xốc xếch, một cơn gió lạnh lẽo từ bắp chân vọt lên, đại biểu vật áo của sườn xám bị người vung lên....

Lăng Bắc Diệp kiên nhẫn hôn cô, không dám vọng động, cảm giác cô không phản kháng, anh càng thăm dò cẩn thận kỹ càng....

“Người nào!”

“A....”

Đang lúc hai người đều động tình, ngay khi an cảm giác mình sắp đạt được thì một ánh sáng mãnh liệt rọi vào bọn họ, Lăng Bắc Diệp phản ứng nhanh chóng dùng thân thể của mình bao bọc cô thật kỹ, quay đầu thì chỉ thấy một bảo vệ trên tay cầm đèn pin chiếu vào hai người.

Cô núp ở trong ngực anh, không dám làm một cử động nhỏ nào, xấu hổ muốn chui xuống đất, nhưng có anh ở đây, cô tin anh sẽ giải quyết.

Lăng Bắc Diệp hung tợn trừng mắt tên bảo vệ không thức thời, âm thầm cài lại nút sườn xám của cô, kéo vạt dưới sườn xám của cô xuống, không để ý đến tên bảo vệ, bảo hộ Lục Khải Lâm trước mặt của mình, sau đó, bọn họ di chuyển bước chân, đi tới cuối của con hẻm, nhân viên an ninh kia chỉ nói tiếng bản địa, giống như mắng cái gì, rồi rời đi....

“Đều tại anh!” Sau khi đi cách một đoạn dài, Lục Khải Lâm tức giận nói với anh, vừa rồi cô mắc cỡ chết đi được! Bọn họ lại ở bên ngoài, trong một cái ngõ hẻm.... Nếu như bị người ta bắt gặp thì làm thế nào?

“Sợ cái gì! Chúng ta là vợ chồng!” Lăng Bắc Diệp ôm cô, bá đạo nói.

“Vợ chồng cũng không thể ở bên ngoài liên.... Để cho người ta nhận ra chúng ta, rất không tốt.... đòi phong bại tục!” Cô quệt mồm, đỏ mặt nói, chỉ là nhớ tới kích tình mới vừa rồi, trái tim lại ầm ập, nhảy không ngừng.

“Đây là thời đại gì rồi! Lâm Lâm, không nên gò bó mình quá chặt, có anh, cái gì cũng không cần sợ, anh nói như thế là đúng, thì chính là đúng!” Lăng Bắc Diệp ôm lấy cô, lại trầm giọng nói, lời nói vang vang có lực, đánh vào lòng cô, làm cô cảm thấy lời anh nói thật sự là chân lý.

Lăng Bắc Diệp hi vọng mình có thể cho cô tự tin, cho cô cảm giác lệ thuộc vào, để cho cô thoải mái ở cùng anh, cái quan niệm bảo thủ trong lòng cô quá nghiêm trọng, cho nên mới không buông được khúc mắc trong lòng kia. Anh tin tưởng, chỉ cần cô cảm nhận được tình yêu của anh, cô sẽ không quá quan tâm sự kiện kia.

Hai người nhanh chóng trở lại chỗ ở, Lục Khải Lâm cởi xuống giày vải ướt nhẹp, còn chưa đứng ngay ngắn, cả người lại bị anh ôm lấy, sau đó, anh hôn cô kịch liệt

Vừa đi, vừa hôn, vừa cởi cúc áo, khi đến cầu thang, cô ngã ngồi trên cầu thang làm ằng gỗ, anh dứt khoát không kéo cô lên, lúc cô ngồi sạt xuống, giam cô vào trong ngực mình, chuyển qua đầu của cô, hôn, đôi tay đưa về phía trước mặt cô....

“Không....” Thời khắc máu chốt, cô lại hô ngừng, Lăng Bắc Diệp ảo não,138 , cô vậy mà....

Khóe mắt vương giọt nước mắt thống khổ làm cho người ta không nở, “Anh Bắc Diệp...Em sợ...” Cô khổ sở nói, “Em giúp anh dùng tay....Có được không?” Nhìn cô quần áo lộn xộn, hoa lê dầm mưa (1), cầu khẩn nói với anh, tay nhỏ bé chủ động cầm anh....

Lăng Bắc Diệp bị giày vò đầu đầy mồ hôi ảo não nằm xuống bậc thang, không nói một lời, để tùy cô loay hoay.

Rốt cuộc anh phải bị hành hạ đến khi nào....

Anh khổ sở nghĩ trong lòng, nhưng, cúi đầu, nhìn người phụ nữ nhỏ bé đang nghiêm túc handjob giúp anh thì anh chỉ bất đắc dĩ cười cười, oán hận trong lòng cũng biến mất, “Anh thoải mái không?” Cô áy náy nhìn anh, hỏi anh.

Cảm thấy thật có lỗi với anh, mỗi lần đều hô ngừng ở thời khắc máu chốt, cô biết, đây không thể nghi ngờ là một chậu nước lạnh dội lên ngọn lửa đang rừng rực, mùi vị, có thể nghĩ là biết.

“Thoải mái.... Kỹ thuật của Lâm lâm lại tiến bộ không ít....Ngoan....” Lăng Bắc Diệp giữ chặt cầm của cô, nhìn cô, dịu dàng an ủi. Hiếu áy náy trong lòng cô, lúc này, anh không thể ra vẻ mất hứng, tránh cho cô lại bỏ cuộc nửa đường.

Nghe anh khích lệ, nhìn vẻ say mê trên mặt anh, trong lòng cô rốt cuộc cũng không áy náy, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, cô cúi đầu...

“A...Lâm Lâm em...” Làm sao cũng không ngờ được, cô lại có thể, lại có thể...

Lục Khải Lâm hạ quyết tâm, cố gắng nghĩ lại hình ảnh trong Anime av, vụng về ra sức hoạt động, nghe âm thanh thoải mái của anh, cô mừng rỡ, càng thêm ra sức, Lăng Bắc Diệp cũng đắm chìm trong thể nghiệm vui vẻ trước này chưa từng có, không cách nào tự kiềm chế...

Sau đó, Lục Khải Lâm hết sức hài lòng với hành động của mình, chỉ cần anh có thể thỏa mãn, chỉ cần không đụng vào địa phương yếu ớt của cô, muốn cô như thế nào cũng được.

Ở trên đảo hai người ngọt ngào ngào ngào trải qua mỗi ngày, Lăng Bắc Diệp bảo Lục Khải Lâm làm người mẫu, cầm máy ảnh SLR đã rất lâu không chơi, chụp rất nhiều bộ ảnh. Lúc ban đêm, hai người cũng làm hết khả năng mang đến vui vẻ cho đối phương, trải qua huấn luyện của anh, cô đã có thể tiếp nhận anh nhẹ nhàng đụng chạm vào giải đất yếu ớt của cô, nhưng mỗi lần muốn đi sâu vào, cô vẫn sẽ sợ...

Sau khi nghỉ phép trở về, Lăng Bắc Diệp liền dẫn cô hẹn gặp bác sĩ tâm lý tốt nhất anh đã mời giúp cô, lúc đối mặt gặp gỡ, dưới ánh mắt khích lệ của Lăng Bắc Diệp, cô đã dũng cảm nói ra.

Bác sĩ tâm lý căn cứ vào tình huống của cô cũng chế định một phương pháp trị liệu.

Mới đầu Lục Khải Lâm rất then thừng, thậm chí không phối hợp với trị liệu của bác sĩ, nhưng, dưới sự khuyên bảo của bác sĩ và Lăng Bắc Diệp, cô dần dần có thể phối hợp trị liệu. Sau khi vụ án của anh cả Lục Khải Chính kết thúc, nhà họ Lục rốt cuộc cũng khôi phục bình thường, trong khoảng thời gian này, cô cũng đang lo lắng cho bệnh tình của anh cả Lục Khải Chính.

Cũng may, cuối cùng anh vẫn rất tốt.

Ngày ấy, ở bệnh viện bị mẹ ruột Chu Tú Lan tát một cái, cô rốt cuộc cũng nói ra sự kiện này, gánh nặng trong lòng dường như vào lúc đó được để xuống hoàn toàn, cô khóc được Lăng Bắc Diệp đỡ ra khỏi phòng bệnh.

“Anh A Diệp, tại sao ba mẹ em lại độc ác như vậy?” một bên mặt vẫn còn đau rát, cô ngồi ở trong xe, vuốt mặt, nhìn Lăng Bắc Diệp lái xe bên cạnh, hỏi.

“không có việc gì, không cần quá quan tâm bọn họ! Chỉ cần anh đối tốt với em là đủ rồi!” Lăng Bắc Diệp nghiêm túc nhìn cô, vuốt ve cái ót của cô, trầm giọng nói. Lục Khải Lâm bởi vì lời nói của anh, trong lòng ảm áp không ít.

“Ừ... thật ra thì em đã sớm đã không để ý lời mẹ em nói rồi, đối với bọn họ, hiểu đạo nên có em cố gắng là được.” Bây giờ ở trong lòng cô, cô quan tâm nhất là Lăng Bắc Diệp, quan tâm một lời nói một hành động của anh, quan tâm tất cả của anh.

không sai, chỉ cần anh yêu cô, quan tâm cô, đối cô tốt, những người khác, cô đều có thể không thấy.

Lăng Bắc Diệp đưa tay, vuốt ve tay của cô, chở cô, lại đến chỗ bác sĩ tâm lý.

“Theo lý thuyết, bệnh tâm lý của cô đã khỏi!” Sau khi bác sĩ làm một loạt các kiểm tra tâm lý với cô, nhìn kết quả, phân tích nói. Lời của thầy thuốc, làm Lục Khải Lâm kinh ngạc liếc nhìn Lăng Bắc Diệp, có chút khó tin.

Trong lòng Lăng Bắc Diệp cũng trở nên kích động, thật giống như rốt cuộc cũng thấy được bình minh, anh thật sự cũng không để ý cô có tính lãnh đạm không, cái anh để ý chính là cô có thật sự để xuống gánh nặng trong lòng không, cái gánh nặng kia tồn tại một ngày, cô liền chịu đủ hành hạ.

Mặc dù nhìn bề ngoài cô thản nhiên như vậy, nhưng anh cũng cẩn thận phát hiện, lúc cô ở một mình, thường thường sẽ ngăn người, lâm vào trong một loại u buồn. Đó chính là nguyên nhân trong lòng, hiện tại, nghe nói cô khỏi, anh đương nhiên vui vẻ.

Hai người mừng rỡ ra khỏi bệnh viện, ánh mặt trời sáng rực rỡ chiếu thẳng vào người, Lục Khải Lâm hít sâu, cảm giác ảm áp đang len lỏi trong lòng cô.

Sau khi anh đưa cô về nhà, trở về bót cảnh sát, nói là có chuyện, Lục Khải Lâm nói làm xong bữa ăn tối chờ anh về nhà, Lăng Bắc Diệp đồng ý. cô mừng rỡ bận rộn làm bữa tối, còn lấy một chai rượu, chờ anh trở lại, nhưng qua sáu giờ, anh vẫn chưa trở về, cô gọi điện thoại cho anh, nói là còn đang họp, bảo cô ăn trước, buổi tối nhất định sẽ trở lại...

cô ăn tối một mình, còn uống một chút rượu, tắm rửa sớm một chút, tắm thơm ngào ngạt chờ anh trở lại, không biết lần này có thể thành công không đây? Ngâm mình trong bồn tắm, cô đỏ mặt tim đập nghĩ, bác sĩ nói chữa khỏi bệnh tâm lý, như vậy, chứng tỏ cô có thể hoàn toàn tiếp nhận anh chứ?

Đỏ mặt từ trong bồn tắm ra ngoài, bao bọc chính mình thật tốt, trở về phòng ngủ, mở cửa tủ quần áo, đồ mặt từ trong góc lấy ra một hộp lớn đựng nội y, đặt trên giường lớn, sau đó mở ra...

1) lê hoa đài vũ: hoa lê vương vất những giọt mưa (thường) chỉ vẻ đẹp của người con gái khi rơi lệ.

329. Chương 329: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 9: Nở Rộ

Chiếc hộp ưu nhã từ từ được mở ra, vải mỏng trong suốt màu đen, viền tơ, đập vào mi mắt, cùng với nội y trong hộp màu trắng hình thành đối lập rõ ràng. Bộ nội y này cô nhìn thấy trên một quyển tạp chí Tính Ái, nói là có thể gia tăng tình thú giữa vợ chồng. Xem giới thiệu, cô liền động lòng đặt mua một bộ ở trên mạng, đã lâu rồi, tối nay mới không biết xấu hổ lấy ra.

Mở nội y trong suốt màu đen, viền tơ điểm xuyết đường viền hoa ra, vải vóc mềm mại làm cô cau mày, nghĩ thầm, bộ nhỏ như vậy sao có thể mặc lên người? Nhưng nhìn diễn tả trong hộp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô không khỏi đỏ ửng, trên hình ảnh, toàn thân mỹ nữ mặc nội y xuyên thấu, áo lót rất ngắn, chỉ thoáng đến chỗ bộ phận pp trở xuống, lộ ra cặp đùi đẹp thon dài, cô xoay tầm mắt, nghĩ thầm lúc nào thì mình trở nên sắc như vậy rồi hả ?

Nhưng vẫn là không tự chủ được đứng lên, xoay người đối mặt với gương to trên tủ quần áo, nhìn mình trong gương mặc áo ngủ tơ lụa màu trắng, trên đầu quần khăn lông màu trắng, trên mặt trái xoan trắng trong thuần khiết, hai gò má còn đỏ ửng. Hai tay đi tới bên dây đai, đầu ngón tay nhẹ nhàng khẽ đụng, dây buộc tơ lụa rủ trơn tuột rớt xuống, kể cả vạt áo ngủ cũng lập tức rộng mở....

Bày ra tư thái mê người, Lục Khải Lâm đỏ mặt nhìn mình trong gương, mặc dù đã là cô gái trưởng thành hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhưng vóc người, da thịt của cô còn đẹp hơn cả những cô gái trẻ tuổi. Hơn nữa, cô còn là một xử nữ đấy....Nghĩ tới đây, mặt của cô không khỏi càng đỏ, có chút tự ti, cũng càng xấu hổ.

Kết hôn ba bốn năm, mình lại vẫn là xử tử....

Nhớ tới những năm này Lăng Bắc Diệp cũng thủ thân vì cô, trong lòng cô lại áy náy. Hạ quyết tâm, cởi áo ngủ ra, tơ lụa chậm rãi rơi xuống, rơi xuống bên chân cô, như một đóa hoa thủy tiên màu trắng nở rộ.

Lộ ra vóc người hoàn mỹ, nhìn mình trong gương, tim cô đập nhanh, vội vàng cầm bộ nội y màu đen kia lên, bày ra, cau mày không biết nên mặc như thế nào, lại liếc mắt nhìn cái hộp, phát hiện trong hộp còn có một cái yếm chất liệu tơ lụa màu đen, cùng một cái quần chữ T nhỏ nhỏ....

“Thật là phức tạp a....” Cô không khỏi cảm khái, cầm yếm tơ lụa màu đen lên, cái yếm này cô vẫn sẽ mặc, trước tiên buộc hai cái dây lên trên cổ, thắt thành nút dải rút ở cổ sau. Tơ lụa thượng hạng dán chặt trên người, cảm giác lạnh lạnh, làm cô có chút cảm giác khó chịu, nhất là hai đỉnh đứng thẳng, cứng rắn chống đỡ tơ lụa, tạo thành hai khối nhô ra, đặc biệt là phía sau hai sợi dây cô buộc lại trên eo, vải vóc càng vừa người, hai điểm kia càng thêm rõ ràng....

Lúc ngẩng đầu lên nhìn trong gương, toàn thân mình chỉ mặc một cái yếm tơ lụa màu đen, cô xấu hổ, lại giống như là gặp ma, không nhìn được cởi khăn lông trên đầu ra, mái tóc xoắn gợn cảm màu hạt dẻ buông xuống....Bản thân lúc này, đã không còn là cô gái thanh tú đoan trang, mà ngược lại là cô nàng gợi cảm....

Chính cô cũng sắp bị dụ hoặc bởi mình trong gương, tơ lụa màu đen tôn lên làn da trắng càng thêm trắng nõn non mềm, toàn thân còn tỏa ra một loạt hương thơm của tinh dầu hoa hồng tự nhiên. Cầm quần chữ T lên giường, thoát nhìn là một miếng vải ba góc nhỏ, cùng với mấy sợi dây, nhưng, kỳ quái chính là, bên trên sợi dây còn có từng viên trân châu hàng thật giá thật!

Thật là kỳ quái, cô có chút không hiểu thiết kế như vậy, hạ quyết tâm mặc vào, xúc cảm lạnh như băng làm cô cau mày, còn buộc dây ở hai bên....

Khê hoạt động bước chân, theo sự di chuyển của cô, trân châu kia lại đang xoay động, vừa vặn ma sát vào địa phương yếu ớt nhất. Toàn thân cô căng thẳng, “A....” Lại ngâm ra tiếng, không nhìn được muốn cởi quần xuống, vậy mà, đáy lòng lại không nở, giống như đã thích ứng với ma sát như vậy....Hơn nữa, cảm thấy loại cảm giác đó rất tốt đẹp, giống như khi anh hôn cô, vuốt ve cô....

Mặc áo lót voan mỏng có tay áo vào, nơi ống tay áo, bên vạt áo cũng điểm viền hoa tơ tằm màu đen, hơn nữa, dây buộc của bộ áo lót ở dưới hai bên nách, cổ áo tạo thành hình chữ V rất sâu, hơn hết bên trong còn có yếm ngực màu đen, xem ra cũng rất bảo thủ, chỉ là voan mỏng nhìn thấu một nửa, lộ ra phía bên trong của cô như ẩn như hiện, vạt áo thậm chí chỉ che khuất pp, chỉ cần cô hơi khom lưng, đều có thể nhìn thấy cảnh tượng dưới làn váy....

Cô nhìn mình mặc bảo thủ lại gọi cảm trong gương, sắc mặt càng thêm đỏ, rốt cuộc mặc xong bộ áo lót này, cô thở phào một cái, đẩy hộp trên giường lại, định giấu vào trong ngăn kéo, một lát anh trở lại, muốn làm cho anh kinh ngạc.

“A...Hử...” Nhưng theo di chuyển của cô, những hạt trên châu kia xoay tròn, ma sát, cảm giác tê tê đại đại làm cô không nhịn được ngâm khế, cảm giác thật kỳ quái, toàn thân không khỏi nóng lên, hai gò má càng nóng bỏng, giống như máu toàn thân cũng xông lên mặt, cô mở cửa tủ ra, đem cái hộp bỏ vào, trong lúc hoạt động, phát hiện hai tay và cánh tay của mình run rẩy không ngừng.

Dịch thể ẩm áp thật giống như chảy ra từ nơi đó, cô cau mày, nhanh chóng lên giường, hai chân mềm nhũn, cô gần như là ngã nhào vào trong giường đệm, “Anh A Diệp...” Trong đầu đều là khuôn mặt của anh, giờ phút này, cô rất muốn anh trở về...Cô giật giật, hung hăng ma sát vào tơ lụa, cảm giác tê đại làm toàn thân cô phát run....

Vô lực ôm chần, không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ cần hơi động, này chuối trên châu cũng di động theo, ma sát khó chịu. Nhắm mắt lại, toàn thân nóng ran, cô nào ngủ được, không nhịn được tìm quyền tạp chí trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, lật tới tờ giới thiệu bộ đồ lót này....

Lúc thấy phần giới thiệu về chuối trên châu này thì mặt của cô đỏ lên, theo hướng dẫn trên tạp chí, tay của cô chậm rãi đặt lên chuối trên châu, bởi vì thời gian quan hệ, nó đã sớm trở nên ẩm áp, cô đè lại trái tim, nhẹ nhàng di chuyển, trên châu cũng đang di chuyển theo động tác của cô....

Kích thích như vậy, làm cô không cách nào tự kiềm chế, toàn thân trống rỗng, đổ mồ hôi.

Lục Khải Lâm không hiểu đó là loại cảm giác thế nào, cuối cùng, cảm giác một luồng nhiệt bùng lên, cả người cô nhẹ nhàng, cảm giác khoan khoái dễ chịu làm cô thoải mái che chắn khế hô một tiếng, nhắm hai mắt hưởng thụ vui vẻ chưa bao giờ được lãnh hội qua....

Không biết lúc nào, cô nặng nề ngủ thiếp đi, dường như hết sức thỏa mãn, tiến trong trạng thái không mộng mị.

Hơn nửa đêm Lăng Bắc Diệp mới về đến nhà, thấy cô đã an ổn đi vào giấc mộng, anh an tâm, còn tưởng rằng cô sẽ thức đêm chờ anh. Nhanh chóng đi tắm rửa, nhanh chóng trở lại phòng ngủ, nhìn cô về mặt cô ngủ thoải mái, anh không nhịn được cúi đầu, hôn lên miệng nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng hôn, nhẹ như lông, làm cô ngứa ngáy.

Trong mơ màng, Lục Khải Lâm nửa tỉnh nửa mê cảm thấy từ cánh hoa truyền đến cảm giác tê đại, cau mày, lầu bầu ra tiếng, Lăng Bắc Diệp yêu chết về lưỡi biếng mê người như vậy của cô, không nhịn được kéo chăn xuống, lúc nhìn thấy sợi dây màu đen trên cần cổ cô thì cau mày....

“Anh A Diệp...Ừm...Không nên nháo...” Thật buồn ngủ, cảm thấy trên cổ truyền đến cảm giác ẩm ướt, cô lầu bầu nói, trong giọng nói lộ vẻ buồn ngủ nồng đậm.

Khắp người anh vốn mệt mỏi, nghe kiều mị âm thanh như vậy của cô, nhất thời cơn buồn ngủ biến mất, hơn nữa cả người cũng hưng phấn. Không những không nghe lời của cô..., ngược lại tiếp tục hôn cô, vãi mỏng chậm rãi dời xuống, khi chăn bông trượt xuống, anh nhìn thấy quần áo trên người cô thì con người thâm trầm lại

Cô, cô mặc quần áo gì vậy? !

Xoay mình lên giường, vào trong chăn, nhìn quần áo trên người cô, toàn thân anh một hồi nóng ran.

Trắng và đen tạo thành mãnh liệt đánh vào thị giác, vạt áo voan mỏng màu đen xếp bên hông, lúc nhìn xuống hạ thân của cô thì con người của anh càng thêm tỉnh mạch, tối tăm, trên châu? !

Người phụ nữ nhỏ bé đang trong giấc mơ dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, “Lạnh...” Tức giận duỗi chân, đưa tay muốn cướp lại chăn, anh không thể tiếp tục khống chế cúi người, ôm lấy cô, “Lâm Lâm em...” Vậy mà lại ăn mặc gợi cảm như vậy tới dự hoặc anh! Lăng Bắc Diệp khế nguyên rửa, một tay đang vuốt ve ướt át, động tác của anh cứng đờ, chớp mắt lại trở nên mừng rỡ, chỉ chốc lát sau, cô rốt cuộc tỉnh lại....

Thời khắc mấu chốt, cô vẫn sợ, anh tỉ mỉ hôn cô từng chút một, mê hoặc lòng cô, có thể là cũng từng thăng thần với mẹ, bóng ma trong lòng cô không mãnh liệt như trước nữa, dần dần, lý trí tan rã, phối hợp với

anh.

Lúc cô đau đớn thì anh dịu dàng hôn lên nước mắt của cô, không ngừng nói bên tai cô, thả lỏng, thả lỏng. Cô phối hợp, ở dưới thân anh, chậm rãi buông thả, nở rộ....

Sau đó, cô nhất thời bất tỉnh đi, lúc chờ anh dọn dẹp sạch sẽ giúp cô thì cô đã tỉnh lại, “Anh có ăn cơm không.... em đi...”

“Anh không đói bụng...” Anh đưa cánh tay trái ra, cho cô gối đầu, ôm cô, trầm giọng nói, bàn tay vẫn an ủi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bên má đỏ ửng, làm anh mê hoặc, “Có làm đau em không?” Anh dịu dàng hỏi.

Lời của anh, làm tim cô đập nhanh, đỏ mặt, nhào vào trong ngực của anh, “Có chút...” Chỉ là mới bắt đầu có đau, sau đó liền bị cảm giác vui sướng xa lạ thay thế, nghĩ đến kích tình vừa rồi, tim của cô liền nhảy lên không ngừng.

Nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, anh cười cười, khoe miệng giơ lên nụ cười hạnh phúc, dư vị tuyệt vời của cô, thật lâu không cách nào bình tĩnh, lại không dám muốn cô một lần nữa, lo lắng cô sẽ bị thương...

Hai người dần dần ngủ say.

Sau khi Lục Khải Lâm tỉnh lại, bên cạnh giường đệm trống không, trong lòng cô hoảng hốt, “Anh A Diệp?” Lại đi rồi sao? Lời vừa dứt, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp mặc cảnh phục đi vào phòng ngủ, “Con heo lười nhỏ đã tỉnh rồi hả? “ Anh ngồi xuống bên giường, hôn lên miệng nhỏ của cô, cưng chiều nói, “Bữa sáng làm xong rồi, hôm nay Đội cảnh sát tập huấn, anh không có thời gian, nếu em muốn ngủ, thì ngủ thêm một lát nữa đi...” Anh dịu dàng nói với cô.

Thấy anh mặc cảnh phục màu thẫm, quân hàm cảnh sát màu bạc trên bả vai anh này tượng trưng cho sĩ quan cảnh sát cấp một, tim một hồi ầm ập, cảm thấy anh thật uy vũ.

“Vậy anh ăn chút điểm tâm rồi hãy đi!” Chỉ sợ anh cường công việc không ăn bữa sáng, cô dịu dàng nói.

“Anh đã ăn qua rồi, thời gian không còn sớm!” Anh đứng dậy, chỉ sợ nhìn vào hai mắt cô nhiều thêm chút nữa, lại không thể khống chế, đi tới tủ treo quần áo, lấy mũ cảnh sát từ bên trong ra, hướng về phía gương to, mang lên.

Nhìn anh mặc cảnh phục trong gương, uy vũ cao lớn, lòng của Lục Khải Lâm càng thêm rung động, “Vậy anh chú ý an toàn! Buổi tối em làm xong bữa tối chờ anh, có được không?”

Lăng Bắc Diệp quay đầu, liếc cô, khoe miệng cười xấu xa hoàn toàn không phù hợp với bộ cảnh phục uy nghiêm mặc trên người anh, “Em chỉ cần tắm rửa thơm ngào ngọt nằm ở trên giường chờ anh là được...”

“Lăng Bắc Diệp! Anh...” Lời nói tà ác của anh, làm cô đỏ mặt, la lớn, cầm gối lên, ném về phía anh, anh dễ dàng nhận lấy, cười cười, “Bỏ đi! Ăn cơm thật ngon!” Giơ ngón giữ, và ngón trỏ trên tay phải lên, ở bên mũ cảnh sát làm tư thế chào, nói xong liền rời đi.

Nhìn bóng lưng cao lớn rắn rỏi của anh, trong lòng cô không nỡ, hít mũi một cái, xuống giường, trước khi anh chưa ra cửa, cô đứng ở phòng khách, nhìn anh mất hồn, thấy anh mở cửa rời đi.

Cuối cùng cũng vượt qua, cuối cùng cũng hạnh phúc rồi!

“Ha ha...” Đứng ở trong phòng khách cô cười ra tiếng, nhớ tới kích tình đêm qua, cô khó có thể tin được người phụ nữ đó là mình...

Đỏ mặt chạy vào phòng ngủ, sau khi rửa mặt xong, mặt quần áo, nhìn nơi ngực, ấn ký màu hồng, những thứ kia chứng minh đã yêu, làm tim cô càng thêm ầm ập, vội vàng mặt quần áo tử tế, đi ra ngoài. Nhìn anh làm xong bữa sáng, cô càng cảm thấy mình hạnh phúc giống như là đang nằm mơ.

Dưới ly sữa đặt một tờ giấy, “Hãy ăn sáng thật ngon, hôm nay có mưa, lái xe chú ý an toàn!” một câu nói đơn giản, mang theo giọng bá đạo, lại làm cô ầm ập không dứt. Tâm tình cô rất tốt ăn sạch bữa sáng, sau khi dọn dẹp ổn thỏa mới đi làm.

Các đồng nghiệp trong văn phòng làm việc nhìn cô mặt mày hớn hở đi tới, chủ động chào hỏi bọn họ, mọi người có chút “Thụ sủng nhược kinh” nhìn cô, Lục Khải Lâm dĩ nhiên hiểu bọn họ tại sao lại nhìn mình như vậy, “Buổi tối liên hoan, tôi mời khách!” cô cất giọng nói xong, vào phòng làm việc.

Chỉ nghe các đồng nghiệp đang hoan hô, cô cười đóng cửa lại, ngăn cách tiếng reo hò.

cô muốn gọi Lăng Bắc Diệp cùng đi liên hoan, nhưng suy nghĩ một chút anh nhất định phải làm thêm giờ, gọi điện thoại cho anh, xác định, anh quả thật không có cách nào, cô chỉ có thể tự mình đi

Rất cuộc là có mấy phần tịch mịch, nhiều năm như vậy, các đồng nghiệp trong văn phòng làm việc chưa từng gặp chồng cô, thế cho nên tối nay ra khỏi Giải Trí thành, lúc nhìn thấy Lăng Bắc Diệp mặc thường phục lên xe cùng một người phụ nữ, tất cả mọi người cũng không nhận ra anh.

Lục Khải Lâm cũng làm bộ như không thấy anh, còn thức thời dời đi tầm mắt của các đồng nghiệp, che giấu cho anh.

Nằm vùng, nhất định là đang thi hành nhiệm vụ!

Che giấu đau nhức nơi lồng ngực, cô thầm giải thích với mình trong lòng. cô tin tưởng anh, cũng nên tin tưởng anh.

Về đến nhà, tắm tãp, lên giường, nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ...Tối nay, chẳng lẽ anh không trở lại? Thầm nghĩ, trong lòng mất mát.

không nhận được gọi điện thoại cho anh cả Lục Khải Chính, “Anh...”

“Lâm Lâm, đã trễ thế này còn chưa ngủ?” Lục Khải Chính trầm giọng hỏi, trong âm thanh mang theo quan tâm.

“Ừ, anh ấy còn chưa trở lại...Anh! Hỏi anh một chuyện....” Lục Khải Lâm nhỏ giọng nói ra, Lục Khải Chính bảo cô nói thẳng.

Trong lòng cô hỗn loạn, hỏi ra, “Anh, thời điểm cảnh sát các anh làm nằm vùng, nếu như muốn quyến rũ phụ nữ, có thể thật sự xảy ra cái gì với đối phương không?” Tuy nói tin tưởng Lăng Bắc Diệp, nhưng cô vẫn không ức chế được nghi hoặc trong lòng, không nhận được hỏi.

Trễ như thế, anh không trở lại, là ở cùng một chỗ với người phụ nữ buổi tối cô nhìn thấy sao?

330. Chương 330: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 10: Quân Áo Học Sinh

Nghe vấn đề của em gái, Lục Khải Chính nhíu mày, thầm nghĩ, vợ chồng hai đứa không xảy ra chuyện gì đó chứ?

“Lúc làm nằm vùng, dĩ nhiên không thể xảy ra quan hệ với đối phương! Đây là điều mỗi cảnh sát nằm vùng cũng nên tự hạn chế, Lâm Lâm, không phải em đang hoài nghi A Diệp chứ?” Lục Khải Chính cất giọng hỏi.

“Không, không có! Anh, em cho rằng cảnh sát các anh lúc làm nằm vùng thì có thể cái gì cũng làm, nên hỏi một chút, em và anh A Diệp, bọn em rất tốt...” Giọng nói then thừng, có lời của anh cả, trong lòng cô thoải mái, làm một cảnh tẩu, cô nên ủng hộ công việc của anh!

Nghe lời của em gái, Lục Khải Chính vui mừng cười cười, “Làm một cảnh tẩu không dễ dàng, A Diệp là cảnh sát hình sự, nhiều khi phải mặc thường phục âm thầm điều tra, em phải phối hợp công việc của cậu ấy!” Lục Khải Chính lại nói.

“Ừ, biết rồi, anh, sức khỏe của anh không tốt, tự mình chú ý nhiều hơn, bọn họ bên kia.... hi vọng bọn họ sớm nghĩ thông ồ K ph hộ hợ h ợn phỷcáL

Ngáp một cái, duỗi cái lưng mỏi, xuống giường. Nhớ tới Lăng Bắc Diệp, không biết anh đi đâu rồi, gọi điện thoại cho anh, vẫn không ai nghe. Chẳng lẽ lại trở về đội cảnh sát rồi hả? Con người cuồng công việc này! Lăng Bắc Diệp là một người cuồng công việc, cô hiểu rõ.

Nếu không, thời gian mấy năm gần gũi, sao anh có thể từ một cảnh sát bình thường thăng chức lên thành sĩ quan cấp một?

Cầm hình của anh cô cất giữ trong ngăn kéo lên, nhìn trong hình anh mặc cảnh phục, khí khái hào hùng ép người, khoe miệng cô nhếch lên nụ cười kiêu ngạo. thật ra thì, mấy năm nay, cô vẫn luôn lẳng lặng quan tâm tất cả của anh, anh phá bao nhiêu vụ án, lập bao nhiêu chiến công, cô đều ghi ở trong lòng.

Anh là một cảnh sát nhân dân ưu tú xuất sắc, vì nhân dân phục vụ, bản thân là vợ của anh, cô nên kiêu ngạo.

Để hình xuống, tâm tình rất tốt đi làm bữa tối, kỳ vọng anh bận rộn hơn nữa cũng có thể đúng giờ trở về ăn một bữa cơm! Sau khi làm xong bữa tối, lại gọi điện thoại cho anh, quả nhiên, anh nói đang bận.

“không phải nói hôm nay nghỉ ngơi sao? Tại sao lại vội đi...” cô nhỏ giọng oán trách, cũng không phải cố tính.

“Anh là cảnh sát nhân dân, đương nhiên là phải đợi lệnh 24h!” Lăng Bắc Diệp hình như rất tức giận, gầm nhẹ nói, nhiều ngày trôi qua như vậy, đây là lần đầu tiên anh nổi giận với cô, trong lòng cô đau xót, rống cô làm gì? cô chỉ thuận miệng oán trách một câu...

“Biết...”

“Em tự ăn cơm đi! Còn có việc, cúp máy!” Lăng Bắc Diệp gấp rút nói xong, cắt đứt điện thoại. Vẫn chưa ý thức được mình vừa mới nói sai, anh vừa phát cáu với cấp dưới một trận, cơn giận còn chưa tan, cô gọi tới, nói câu oán trách như vậy làm trong lòng anh càng tức hơn.

“Lão Đại, ngài tại sao, tại sao có thể nổi giận với chị dâu...” một cảnh sát nữ nhỏ giọng nhắc nhở anh, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp hung hăng liếc cô một cái. “Rất rảnh rồi đúng không? Rất rảnh rồi thì tiếp tục theo dõi mục tiêu cho tôi!” Lăng Bắc Diệp nghiêm túc quát.

Nhân viên cảnh sát nữ Tiểu Lam Tử lập tức cúi đầu, bị anh quát như vậy, trong lòng có chút chua xót đau đớn. “Dạ...” nhỏ giọng nói xong rồi đi.

“Lão Đại, thuốc sung của ngài vẫn chưa tiêu hóa à...” một cảnh sát hình sự mặc thường phục A Phong đến gần, trêu ghẹo nói với anh, Lăng Bắc Diệp trừng mắt liếc cậu ta một cái, “Phải! đã tìm thấy mục tiêu, ngài có thể trở về nhà nghỉ ngơi!” A Phong báo cáo với anh.

Chỉ thấy sắc mặt của Lăng Bắc Diệp rất cuộc cũng hòa hoãn không ít, “Theo sát cho tôi! Lần này để mất dấu nữa, tháng sau, cả đám khỏi phải nghỉ phép luôn! một ngày nghỉ cũng không có!” Lăng Bắc Diệp vỗ bàn đứng lên, lớn tiếng nói.

332. Chương 332: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 11: Giành Phức Lợi

Cẩn thận xem xét, thì rõ ràng là giọng của người phụ nữ gọi điện thoại ở sát vách vừa nãy, Lăng Bắc Diệp thầm nghĩ, khi hoàn hồn, chỉ thấy hai tay Lục Khải Lâm vây quanh ngực....

Quần cụt ca rô đỏ đen quá ngắn, chỉ đến bắp đùi, hai chân thon dài đều đặn hoàn toàn lộ ra ngoài, trên người áo sơ mi màu trắng vẫn chưa mặc vào hết, hai bờ vai gợi cảm phơi bày ra, hai cánh tay cô ôm ngực, mặt đỏ bừng chống đỡ một góc, bị giật mình nhìn anh, trông vẻ thẹn thùng này là anh không nhị được muốn giải quyết cô ngay tại chỗ!

Trong không gian chật hẹp, không khí mập mờ, tim Lục Khải Lâm đập nhanh không ngừng, nhớ tới anh vừa kích tình hôn cô, nhịp tim của cô càng đập dữ dội hơn.

“Thử cỡ chưa?” , Lăng Bắc Diệp nhìn cô, con người tinh mịch, như muốn phun ra lửa, âm thanh đầy áp tình dục, có vẻ trầm thấp mà âm u khàn khàn.

Câu hỏi của anh làm mặt cô càng đỏ, “Có chút chật, anh ra ngoài trước đi!” Lại theo tới phòng thay đồ, cô đỏ mặt trách cứ anh.

“Thẹn thùng cái gì! Chồng giúp vợ thử quần áo, là đạo lý hiển nhiên!” , Lăng Bắc Diệp lấn người tiến lên, bá đạo ngăn hai cánh tay của cô, cười đều nói, ánh mắt nhìn thấy cảnh tượng trước ngực cô thì muốn phun ra lửa, “Áo sơ mi này chỉ có ba cúc...” Cô đỏ mặt nói, cổ áo theo kiểu của hải quân, ngực mở rộng, cúc áo kia chỉ đến chính giữa ngực cô, cúc áo trên cùng bởi vì bộ ngực của cô quá đầy đặn, tạo thành trạng thái nửa đóng nửa hở, cùng với cúc áo thứ hai tạo thành một khe hở lớn, có thể thấy thịt non trắng nõn bên trong.

Vạt áo kiểu chữ V, khiến cho hai vú của cô lộ ra ngoài hơn nửa, khe rãnh sâu hút xinh đẹp động lòng người.

Ở đây có chỗ nào là không vừa vặn, nhà thiết kế muốn, rõ ràng chính là hiệu quả như vậy! Lăng Bắc Diệp cảm giác mình không có cách nào tự kiểm chế sắp phun máu mũi rồi!

“Không chật, hết sức thích hợp, mua bộ này!” Anh ho nhẹ một tiếng, lướt qua âm thanh không tự nhiên, nói với cô.

“...” Cái này gọi là thích hợp? Lục Khải Lâm thầm nghĩ, chỉ thấy anh đã bắt tay vào cởi quần áo giúp cô, “Em tự mình làm! Anh mau đi ra! Để cho người ta nhìn thấy thì còn ra thể thống gì!” Cô vội vã đẩy tay anh ra, ngửa mặt nhìn anh, quát lớn.

Lăng Bắc Diệp cũng không cưỡng cầu nữa, gật đầu một cái, nhanh chóng đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng thử quần áo, anh nói với nhân viên phục vụ cái gì, sau đó ra khỏi cửa hàng bán đồ lót, đi đến siêu thị hút thuốc, đốt một điếu thuốc thơm, nhàn nhã phun ra nuốt vào, con người sắc bén như báo đi sẵn quan sát chung quan siêu thị, tìm kiếm được bóng dáng đối tượng ở tầng trệt , anh đi gọi điện thoại.

Lục Khải Lâm từ phòng thử quần áo ra ngoài, lại nhận được mấy bộ đồ lót nhân viên hướng dẫn đưa tới, nói là chồng cô gọi, “Anh ấy ở đâu?” Nhận lấy quần áo, cô hỏi.

“Tiên sinh nói, ngài đi hút điếu thuốc, lập tức trở về!” Nhân viên hướng dẫn mua hàng cười nói, Lục Khải Lâm thầm nghĩ, “Những bộ đồ này không cần thử, dựa theo cỡ kia là được! Cảm ơn!” Lục Khải Lâm không muốn lãng phí thời gian thay quần áo, lễ phép cười nói với nhân viên hướng dẫn mua hàng.

Cô đi tới cửa, vừa muốn ra khỏi cửa, thì Lăng Bắc Diệp đi vào, “Đều thử xong rồi hả ?”

“Sao anh lại hút thuốc lá!” Cô nhìn anh chằm chằm, nhỏ giọng oán trách, “Không cần thử! Lấy theo cỡ đồ vừa thử lúc nãy là được!” Cô lại nói.

“Rất lâu rồi mới hút một điếu!” Ủy khuất nhìn cô, hơi làm nũng nói, anh như vậy, ngược lại giống như trẻ con, làm cô cảm thấy rất buồn cười, liếc anh một cái. Nếu cô không muốn thử, anh cũng sẽ không miễn cưỡng, đi tính tiền.

Hai người cùng đi ra khỏi cửa hàng bán đồ lót, mắt Lăng Bắc Diệp vô tình hay cố ý xem xét khắp nơi.

“Em có chút mệt mỗi...” Đ trên hành lang của siêu thị, cô đi chậm lại, cau mày nói, sớm biết vậy thì ở nhà ngủ cho rồi, mới đi một lát, lại cảm thấy cả người mệt mỏi, cũng buồn bã nhìn anh chằm chằm, đều do anh, không biết tiết chế giày vò cô!

“Vậy đi lâu tám ăn một chút gì nhs? Bà xã, thể lực của em không được a.....” Anh cười nói, nửa câu sau, dán vào bên tai của cô, mập mờ nói.

Toàn thân cô run lên, hiểu ý tứ của anh, cầm ngược lại tay anh, dùng sức véo mu bàn tay anh, “Á... Mưu sát chồng à!” Lăng Bắc Diệp bị đau nói, Lục Khải Lâm nghịch ngợm liếc anh một cái, dẫn đầu đi về phía cửa thang máy.

Thang máy hình tròn trong suốt từ từ đi lên, dần dần thu hết toàn bộ cảnh tượng của siêu thị vào trong mắt, trong siêu thị, từng cây dù màu hồng từ đèn trang trí thủy tinh hình vòm rủ xuống, thoát nhìn rất là lãng mạn, dựa vào trong ngực anh, cảm giác như thế thật là thật ngọt ngào.

Trước kia lúc đi dạo một mình trong siêu thị, luôn hâm mộ những đôi tình nhân ân ái, hôm nay....

Lắc đầu một cái, quay đầu, ngửa mặt, nhìn anh, cười cười, con ngươi híp lại tạo thành hình trăng lưỡi liềm rất đẹp, gương mặt trắng nõn mềm mại làm anh không nhin được đưa tay, cứng chiều ngắt mặt của cô, “Đáng ghét....” Cô nhỏ giọng trách mắng, tức giận anh động chân động tay với cô như chỗ không người.

Lăng Bắc Diệp nhìn cô thành thực lại không mất đi vẻ đáng yêu, tim đập nhanh lợi hại. Lúc này, rất muốn trực tiếp về nhà, để cô ở trên giường!

“Ăn cơm Tây?”

“Không cần, hay là ăn lẩu đi! Thật muốn ăn....” Nhìn một quán lẩu trong góc, từ cửa sổ có thể thấy cảnh tượng ăn cơm náo nhiệt bên trong, trong lòng cô rất hâm mộ. Quen sống trong nhung lụa, rất ít đến những quán ăn quần chúng.

“Dầu của lẩu quá nặng, sợ cơ thể em không chịu nổi!” nF

“Bạn học Lâm Lâm, chuyện gì?” Nhìn cô biết điều như vậy, người nào đó vô cùng vui vẻ, nhìn cô, cười tà hời. Thân thể nghiêng về phía trước, nằm ở trên bàn, ý bảo cô lại gần.

Hai tay của cô đặt ở bên cạnh bàn, đôi mắt long lanh đáng thương nhìn anh, “Bảo cáo, thầy A Diệp, em...em ngủ...” Nói xong, ngáp một cái, cái miệng nhỏ nhắn lúc mở lúc khép, thật đáng yêu ah.

“...” Anh đang chơi rất vui, không ngờ cô lại kêu ngủ!

Con ngươi hẹp dài nhú lại, anh nhìn cô từ trên cao nhìn xuống, khóa chặt nơi đầy đặn trước ngực cô, ngón tay hận không thể cắm vào giữa khe vú sâu hun hút kia .

“Bạn học Lâm Lâm! Bài tập về nhà hôm nay còn chưa làm, tại sao có thể ngủ? Mau leo lên trên bàn ! Nếu không thầy phải đánh PP của em rồi !” Lăng Bắc Diệp bá đạo mà ác ý nói, chỉ thấy cô gái nhỏ trước mặt ỷ khuất chớp mắt. Từ trong ghế đứng lên, cố hết sức bò lên trên bàn sách cao nửa người.

Không ngờ cô như vậy nghe lời, Trong lòng Lăng Bắc Diệp mừng thầm!

Đỡ cánh tay của cô, kéo cô lên trên, cô chậm chạp leo lên bàn, anh để cho cô ngồi trước mặt anh bên cạnh bàn học. “Thầy... Nhanh lên một chút a... Buồn ngủ quá đấy...” Mơ mơ màng màng, rượu đỏ tác dụng chậm, cô buồn ngủ quá.

Lăng Bắc Diệp ngồi trong ghế dựa, nhìn cô ngồi trước mặt anh, mặc đồng phục mê người, với góc độ của anh, có thể thấy cảnh tượng dưới váy cô, không nhịn được đưa ta, dò xét đi vào...

Người phụ nữ nhỏ bị anh hành hạ đến chết đi sống lại trong thư phòng, bài tập về nhà làm mấy giờ đồng hồ, cô uống say hình như càng nhiệt tình hơn trước kia, kích tình lớn mật nghênh hợp với anh. Lăng Bắc Diệp gần như điên cuồng dùng động tác biểu đạt tình yêu với cô, cũng ép cô không ngừng nói với anh. “Em yêu anh, em yêu anh...”

Anh cũng nói với cô ba chữ kia, ôm lấy cô, trầm luân vào trong sự an ủi giữa linh hồn và dục vọng.

“Uhm...” Trong mơ màng, lại cảm thấy có người đang hôn cô, cô buồn bực lâu bầu, cau mày. Lăng Bắc Diệp yêu chết cái dáng vẻ này của cô, tiếp tục hôn cô, trêu chọc cô, cho đến khi cô tức giận mở to mắt, trừng mắt nhìn anh.

“Rời giường... ừ...” rõ ràng là âm thanh rất bá đạo, lại bị anh chiếm lấy, biến thành tiếng ngâm, cô cau mày, anh đè lên cô, làm cô khổ sở.

Lăng Bắc Diệp cúi đầu, hôn cô, lại muốn lần nữa, chống đỡ cô, muốn động thân.

Tiếng rung “on gong” từ trên tủ đầu giường truyền đến, anh lập tức nhanh chóng đứng dậy, trèo lên áo ngủ dưới giường, nhanh chóng cầm điện thoại trên tủ đầu giường lên, đi vào phòng tắm.

Nhìn động tác liên tiếp của anh, Lục Khải Lâm cau mày, ham muốn dâng lên cũng biến mất, nghĩ thầm, không phải anh lại có nhiệm vụ chứ?

Chỉ chốc lát sau, anh ra ngoài, mặc quần áo bên cạnh tủ treo quần áo.

“Anh có nhiệm vụ à?” cô ngồi dậy hướng về phía bóng lưng của anh hỏi, thân thể Lăng Bắc Diệp dừng một chút, gật đầu một cái. “Em ngủ tiếp đi! Anh phải lập tức chạy về đội cảnh sát!” Nhanh chóng mặc quần áo xong, xoay người đối diện với cô ở trên giường, cười nhạt nói.

cô ngã xuống, ngáp một cái, trầm mặc.

“Anh đi...”

cô trầm mặc.

Lăng Bắc Diệp đi tới cửa, lại quay trở về. “Thế nào?” Quả thật lại tức giận, anh không rõ chân tướng hỏi cô.

“không có việc gì, anh đi đi...”

“Lâm Lâm! Có gì thì cứ nói rõ cho anh! nói đi, tại sao lại tức giận?” Lăng Bắc Diệp trầm giọng nói chậm lại, chỉ sợ lại chọc cô mất hứng.

cô quay đầu, nhìn mặt anh. “Tại sao anh lại rống lên với em?” Mặc dù lúc cô uống say tha thứ cho anh, nhưng hiện tại cô tỉnh táo, vẫn phải hỏi nguyên nhân rõ ràng.

thì ra là chuyện này. “Hôm qua trên công việc có chút vấn đề, anh rất tức giận, liền rống lên với em...”

“Lăng Bắc Diệp! Em không phải là cấp dưới của anh, em là vợ anh, về sau anh còn rống lên với em, em sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh! Còn nữa, anh cũng không cần dữ với đồng nghiệp của anh như vậy!...” cô nói với anh.

“Được, cảm ơn vợ yêu đã chỉ giáo! thật không kịp rồi, anh đi đây...” Anh cười nói, lại nhìn thời gian một chút, cúi đầu hôn xuống cái miệng của cô, sau đó bước nhanh đi.

Ai không muốn đắm chìm trong sự dịu dàng của gia đình? Nhưng anh là một cảnh sát, lúc cần phải làm việc thì phải cẩn thận tỉ mỉ. Lăng Bắc Diệp không ngừng đi về phía cửa. “Anh A Diệp, chú ý an toàn!” Trước khi anh bước ra khỏi cửa, co kêu lên.

Vẫn là câu kia, chú ý an toàn! Bất luận hành động, nhiệm vụ như thế nào, anh phải chú ý an toàn.

Lăng Bắc Diệp nghe cô quan tâm, cũng không dừng chân, trực tiếp rời đi.

Sau một tuần lễ, cô hầu như không được gặp anh mấy lần, thỉnh thoảng đưa cơm tới đội cảnh sát, anh đều ở bên ngoài thi hành công vụ.

“Chị dâu, yên tâm đi, chờ anh ấy trở về, em nhất định khuyên anh ấy ăn hết đồ ăn chị đưa!” Lam Khả có nhiệm vụ trực lại đại đội cảnh sát nói với Lục Khải Lâm. “Những thức ăn này đều là món anh ấy thích ăn, Lão Đại thực có lộc ăn!” Lam Khả đem thức ăn bỏ vào trong tủ lạnh nhỏ, nói thêm.

Lời của cô làm Lục Khải Lâm cau mày, cẩn thận nhìn cô gái mặt có khí chất, nụ cười như ánh mắt trời, mơ hồ cảm thấy có chút kỳ cục, trong lời của cô ấy, bộc lộ ra, giống như hết sức hiểu rõ Lăng Bắc Diệp, là cô quá nhạy cảm sao?

Lục Khải Lâm cười cười. “Làm phiền cô, Tiểu Lam, tôi còn có chuyện, đi trước, hẹn gặp lại!” Lục Khải Lâm cười nói. Lam Khả nhiệt tình tiễn cô tới cửa. “Chị dâu gặp lại!” Nụ cười nơi khóe miệng biến mất sau bóng lưng của cô, trở nên khổ sở, cô ấy lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Lục Khải Lâm vừa ra khỏi cửa chính của đội cảnh sát, liền nhìn thấy từng chiếc xe cảnh sát vào cửa, cô vội vã tránh ra, lúc ngẩng đầu lên thì thấy Lăng Bắc Diệp ngồi trong xe cảnh sát, nhưng anh giống như không thấy cô, cô cau mày, nghĩ thầm, anh có thể là không nhìn thấy cô...

334. Chương 334: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 13: Đón Cô Tan Ca

Nếu như thấy cô, anh nhất định sẽ xuống xe, cô thầm nghĩ trong lòng. Suy nghĩ một chút, cảm thấy hay là vào thăm anh một chút thì tốt hơn, mấy ngày không gặp, cô rất nhớ anh. Nghĩ như vậy, cô mở bước chân, lại đi vào trong đồn cảnh sát.

Ba chiếc xe áp giải phạm nhân dừng lại trước đại viện của cục cảnh sát, mấy người tình nghi là phạm tội có nam có nữ bị ép xuống xe, bóng dáng cao lớn cường tráng từ trên xe cảnh sát nhảy xuống, “Giải xuống! Chuẩn bị tra hỏi!” Lăng Bắc Diệp trầm giọng quát lớn một tiếng, xoay người đi tới ký túc xá.

“A Diệp...” Cô vội vã bước nhanh chân, hướng về phía bóng lưng đoàn người Lăng Bắc Diệp la to.

Lăng Bắc Diệp quay đầu, chỉ thấy Lục Khải Lâm mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen rộng rãi, phía ngoài khoác một áo khoác màu đen, tóc cột lên, đang đeo túi xách lệch vai chạy về phía bên này.

“Ồ, chị dâu đến rồi!” Mấy cảnh sát chìm khác ồn ào nói, Lăng Bắc Diệp trợn mắt nhìn mấy người bọn họ một cái, những người kia lập tức thức thời vào trong đồn, dưới ánh mặt trời, trán của cô thấm tầng mồ hôi mịn, có lẽ là bởi vì nguyên nhân chạy chậm, hai má thon gầy cũng nhuộm đỏ ửng.

Cô còn chưa có dừng lại, anh vội vã tóm tay của cô, đi về phía cửa chính của đồn cảnh sát, “Em...Em đưa cơm trưa cho anh...” Cô vừa đi vừa nói, bước chân của anh rất lớn, cô đeo một đôi giày da Michael năm phân sao có thể đuổi kịp, chỉ có thể chạy chậm.

Lăng Bắc Diệp vẫn không lên tiếng, môi mỏng mím chặt, kéo cô ra khỏi cửa chính, trong một góc tối không người ngoài đồn cảnh sát, mới dừng chân.

“Phù...” Cô thở hổn hển, có chút bất mãn nhìn anh một cái, lấy khăn lau trong túi xách ra, anh đoạt lấy, thô lỗ mở ra, giúp cô lau mồ hôi.

“Không phải đã nói với em, mấy ngày này tổ chuyên án của bọn anh có hành động đặc biệt à?” Anh hạ giọng, trầm giọng nói. Lát nữa phải thẩm vấn xong mấy tên tội phạm, còn phải đi ra ngoài, làm sao có thời gian ăn bữa trưa của cô, vội vàng ăn chút bánh bích quy ở trên xe cũng không tồi.

Anh nói vậy là có ý gì? Mang theo lời chỉ trích, làm cô cau mày, “Ý của anh là, em không nên tới tìm anh?” Cô bình tĩnh hỏi, quay đầu, cầm khăn giấy tự mình lau mồ hôi.

“Đây không phải là vấn đề có nên hay không, là anh không có thời gian quan tâm em! Thôi, em về nhà trước đi, anh còn phải đi thẩm vấn, lần sau chờ phiền toái.” Giọng điệu của anh chậm lại, nhìn đồng hồ, lại nhìn cô.

“Em không muốn anh quan tâm!” Cô lạnh lùng nói, mặt không chút thay đổi, nói xong cũng bước nhanh chân, đi tới bãi đậu xe.

Mượn danh nghĩa đưa cơm tới nhìn anh một chút, cũng lo lắng anh liều mạng, tới thăm một chút, ai ngờ anh lại có thái độ này! Ngay cả vẻ mặt tươi cười cũng không có, trong lòng Lục Khải Lâm chua xót không dứt, ngoài mặt lại giống như không sao cả, vẫn đi đến bên xe hơi của mình, nặng nề ấn khóa xe.

Lăng Bắc Diệp cũng đuổi theo, vào lúc này điện thoại di động lại vang lên, anh chưa kịp nói với cô, cô đã lên xe, “Chuyện gì? !” Lục Khải Lâm ngồi trên xe, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp đang gọi điện thoại.

“Tôi lập tức qua!” Nghe anh rống một câu như vậy, sau đó nhìn cũng không nhìn cô một cái, bèn tự vào cửa chính.

Anh làm việc, tựa như hoàn toàn bỏ quên cô! Lục Khải Lâm chua xót nghĩ, khởi động máy, chuyển xe, rời đi....

Cho dù biết rõ anh bởi vì bận rộn công việc mới không chú ý đến cô, nhưng cô vẫn đau khổ trong lòng, lắc đầu một cái, cảm giác mình có chút tổ chất thần kinh, trước kia anh quanh năm không ở nhà, cô cũng không tới? Nghĩ như vậy, cảm giác mình quả thật là thần kinh.

“Lão Đại, đây là bữa trưa chị dâu đưa cho anh! Em đi hâm nóng lại cho anh nha?” Thấy Lăng Bắc Diệp hết bận, Lam Khả từ trong tủ lạnh nhỏ lấy ra phần cơm Lục Khải Lâm đưa tới, hỏi Lăng Bắc Diệp.

Lăng Bắc Diệp giống như không nghe thấy lời của cô..., thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi vào phòng thẩm vấn, “Lão Đại?” Lam Khả lại hỏi lần nữa.

“Ăn cái gì mà ăn! Không thấy tôi đang bẽ bộn sao? ! Để đó!” Lăng Bắc Diệp rút cuộc cũng liếc nhìn Lam Khả, trầm giọng quát lên, “A Tam, A Phong, còn không mau đi!” Lăng Bắc Diệp thấy A Tam và A Phong nằm ở trên bàn nghỉ ngơi, nhắc chân đá chân bàn, lớn tiếng quát.

Bọn họ không nghỉ ngơi liên tục 15 giờ, mệt mỏi cực kỳ, hai người lập tức ngồi dậy, Lam Khả ủy khuất lắc đầu một cái, trả phần cơm lại, cô còn tưởng rằng nghe nói là vợ anh đưa cơm tới, anh sẽ rất vui lòng ăn....

“Cô thất thần cái gì, cũng cùng nhau đi!” Lăng Bắc Diệp nhìn chằm chằm Lam Khả đang sững sờ, vừa trầm giọng nói, “Đừng tưởng rằng là phụ nữ, mà có thể lười biếng, ở trong đội của tôi, đàn ông xem như súc vật, phụ nữ dùng như đàn ông! Ai không chịu được khổ, thì cút đi cho tôi!” Lăng Bắc Diệp quát lên, gương mặt nghiêm túc.

Lam Khả vội vàng cầm cặp hồ sơ lên, nhanh chóng chạy tới, Lăng Bắc Diệp nói xong, dẫn đầu rời đi.

“Em gái, chịu đựng!” A Tam, A Phong vỗ vỗ bả vai Lam Khả, nói.

Lam Khả cười cúi đầu, tầm mắt chuyển sang bóng lưng rần rở cao lớn phía trước kia, trong lòng run sợ, nhưng vẫn đi theo anh, cảm thấy rất thoải mái. Nhưng chỉ trong chốc lát, loại cảm giác này lại bị cô đè xuống giữ chặt, anh là người đã kết hôn, cô không thể thích anh.

Thân là một cảnh sát, ba quan điểm nên đoàn chính, nhưng vẫn không khống chế được cảm giác rung động này, chỉ có thể len lén, thích.

Những năm này, cô một mực lặng lẽ chăm sóc anh, giúp anh mua cơm, rót coffee, nhưng chưa bao giờ thổ lộ với anh, biết không có khả năng. Có lần Lăng Bắc Diệp trách mắng cô, cô là một cảnh sát, không phải thư ký của anh.

“Lão Đại, em làm những việc này vì anh, là muốn an dâp em nhiều thứ hơn!” Cô sáng khoái nói như vậy, sau này, Lăng Bắc Diệp thường mang theo cô ra ngoài, truyền thụ những kinh nghiệm tích lũy được mấy năm nay, ví dụ làm sao để theo dõi nghi phạm, làm nằm vùng như thế nào....

Cuối năm, kế toán của văn phòng làm việc cũng rất bận, Lục Khải Lâm để cho cả thể xác và tinh Thần của mình vùi đầu vào trong công việc, cũng không có nhiều thời gian quan tâm đến anh.

“Kế toán Lục, tối nay ngài lại làm thêm giờ sao?” Thư ký gõ cửa đi vào, hỏi cô, đã tan làm, cô hình như vẫn không có ý rời đi.

Lục Khải Lâm nhìn đồng hồ. “cô về trước đi, tôi làm một lát nữa!” cô lấy mắt kính gọng đen xuống, xoa xoa sống mũi trầm giọng nói.

“Vây em chờ chị cùng về!” Thư ký rất thức thời nói.

“không cần... cô về đi!”

“Ồ! Vây ngài cũng về sớm một chút...”

Lục Khải Lâm cười cười, sau khi cửa phòng làm việc đóng, cô lại đeo mắt kính lên.

Lăng Bắc Diệp về đến nhà, nhìn trong nhà trống rỗng không hề có bóng dáng của cô, anh nhíu mày, đi tìm lần lượt phòng một, không phát hiện bóng dáng của cô. Trong lòng căng thẳng, vội vàng gọi điện thoại cho cô.

một tuần lễ, anh rốt cuộc cũng gọi điện thoại tới, cô nhìn màn hình điện thoại di động, cười chua xót, bắt máy. “Em ở đâu?” Điện thoại kết nối, âm thanh của người đàn ông có chút gấp rút.

“Ở công ty làm thêm giờ.” cô thản nhiên trả lời, âm thanh rất bình tĩnh.

“Anh đi đón em!” Lăng Bắc Diệp trầm giọng nói, ức chế tức giận trong lòng, đã trễ thế này, cô lại vẫn đang làm thêm giờ?!

“không cần, bây giờ em về...” Nhìn đồng hồ đã là mười giờ tối rồi, cũng nên đi về, cô vội vã nói.

“Bên ngoài tuyết rơi! Ở công ty ngoan ngoãn chờ anh...” Người đàn ông bá đạo nói, không cho cô phản bác, lập tức cúp điện thoại. Lục Khải Lâm cau mày, đứng dậy. “A...” Đầu hơi choáng váng, vịn vào bên cạnh bàn đứng một lát, cảm giác thiếu máu mới biến mất.

Cầm điện thoại di động đi tới cửa sổ, bên ngoài quả nhiên tuyết đang rơi, gọi điện thoại cho anh cả Lục Khải Chính.

Lục Khải Chính cũng giống cô, vẫn còn ở công ty làm thêm giờ, thấy em gái gọi điện tới, anh cầm điện thoại di động dựa vào trong ghế, cũng biết em gái quan tâm anh, nhớ tới Nhan Tịch, trong lòng một hồi đau nhức. “Anh, anh vẫn còn ở công ty à?” cô quan tâm hỏi, không cần hỏi cũng đoán được.

“Đúng, em thì sao?”

“Em cũng làm thế giờ, cuối năm tương đối bận, lát nữa anh A Diệp tới đón em.” Sợ anh lo lắng, cố ý tăng thêm câu sau.

“Xem ra quan hệ của bọn em không tồi! Có con sớm một chút, các em cũng trưởng thành rồi!” Lục Khải Chính cười nói, trong lòng cũng co rút, nhớ tới mình cũng là người làm cha, trong lòng không có quá nhiều vui sướng, ngược lại cực kỳ chua xót.

Con...

Gần đây cô ngược lại không nhớ đến chuyện có con, nhắc tới, trong lòng cô không nhận được trở nên kích động.

Tán gẫu mấy câu, sau khi nhắc nhở nah chú ý nghỉ ngơi nhiều, cúp điện thoại. Chỉ chốc lát sau, Lăng Bắc Diệp gọi điện thoại tới, cô lập tức cầm túi xách ra cửa, gặp anh ở cửa ra vào, trên sợi tóc còn dính bông tuyết. Gương mặt rõ ràng gầy hơn hai tuần trước rất nhiều, đáy mắt cũng có quầng thâm.

“đi thôi...” Trong hành lang tối tăm, cô cười nói với anh, nhưng lời vừa dứt, eo ếch đã bị anh giữ chặt, gương mặt tuần tú của anh ép xuống, nặng nề chặn lại miệng của cô. Anh cuồng dã hôn cô, mang theo khát vọng và nhớ nhung mấy ngày qua, cứ như vậy không thể chờ đợi, hôn cô ở cửa văn phòng làm việc.

Mới đầu Lục Khải Lâm muốn đẩy anh ra, nhưng nụ hôn của anh như có ma lực, cánh môi nghiền ép môi cô, cuốn lấy tất cả ngọt ngào trong khoang miệng cô. cô bị anh hôn đến mềm nhũn, không nhận được đưa tay ôm lấy anh, Lăng Bắc Diệp đặt cô trên vách tường, lại hung hăng hôn một trận...

thật lâu sau, mới không nỡ buông cô ra, hai người đều thở hồng hộc, tiếng hít thở nặng nề vang vọng trong hành lang yên tĩnh, mặt cô đỏ lên nhìn anh, anh cũng nhìn cô, nếu không phải đói bụng đến mức dạ dày cũng đau, anh hận không thể giải quyết cô ngay tại chỗ!

“Mỗi ngày đều làm thêm giờ đến trễ như vậy sao?” không vui hỏi cô, kéo tay của cô, đi tới thang máy.

“Cuối năm là thời điểm văn phòng bận nhất!” cô nói, anh không phải cũng như vậy, hầu như mỗi ngày đều bận, còn trách cứ cô...

“Vậy em cũng không cần tự mình bận rộn như thế! Nhìn quầng thâm trên mắt em đi! Em là phụ nữ, không thể so bì với bọn anh được!” Lăng Bắc Diệp nhìn cô, ngón cái khẽ xoa quầng thâm của cô, dịu dàng nói.

“Phụ nữ thì thế nào?” cô xem thường, chủ nghĩa tư tưởng đáng mày râu của anh cũng thật là quá nghiêm trọng! Đàn ông nhà họ Lăng phần lớn đều như vậy, bá đạo, cường thế, chủ nghĩa đáng mày râu! Dĩ nhiên, bọn họ sẽ không khi dễ phụ nữ, cũng khinh thường việc khi dễ nữ nhân!

“Nhìn em thức đêm làm thêm giờ, anh đau lòng...” Lăng Bắc Diệp ôm cô, ở bên tai cô, thủ thủ nói, coi như trả lời câu hỏi của cô.

Người đàn ông này!

Ngày đó ở cục cảnh sát sao anh không đứng đắn nói với cô những lời buồn nôn như thế? Lục Khải Lâm đưa tay, hung hăng nhéo mu bàn tay anh một cái! Coi như trả thù lần trước anh lạnh lùng với cô! Lăng Bắc Diệp lái xe, chở cô đi ăn khuya...

335. Chương 335: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 14: Nói Cho Anh Biết

“Lão Đại, chị dâu!” Mới vừa vào một nhà hàng thường hay đến cùng đồng sự trong đội, thì nghe thấy giọng nói của A Phong truyền đến từ trong góc, Lăng Bắc Diệp nhìn sang, không ngờ mấy người trong đội đều ở đây. Còn đứng dậy hoan nghênh, Lục Khải Lâm nhìn về phía bàn bên đó, nhếch miệng lên, lễ phép mỉm cười gật đầu với bọn họ.

Lăng Bắc Diệp dắt cô cùng đi qua, giới thiệu cô với từng người, cô cũng chào hỏi từng người.

“Chị dâu, ngồi!” Lam Khả kéo một cái ghế ra, nói với cô.

“Cám ơn....” Cô mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Lam Khả, Lăng Bắc Diệp ngồi xuống bên tay phải cô, nhân viên phục vụ thêm bát đĩa cho hai người, A Phong lại gọi thêm mấy món ăn, một bàn người, cười nói náo nhiệt.

Tối nay Lăng Bắc Diệp hiền hoà cười nói với đồng nghiệp, hoàn toàn mất đi sự nghiêm túc trong công việc, Lục Khải Lâm vừa ăn cơm, vừa quan sát. Lăng Bắc Diệp thỉnh thoảng nhìn cô, săn sóc gấp thức ăn cho cô.

“Chị dâu, chị phải quản lý tên cầm thú này a! Xem bọn em như súc sinh mà sai bảo!” A Tam oán giận nói với Lục Khải Lâm, Lục Khải Lâm cười cười, nhìn Lăng Bắc Diệp bên cạnh, “A Tam cậu muốn trực ban có phải không?” Lăng Bắc Diệp trừng mắt nhìn A Tam, quát lên.

A Tam vội vàng chấp tay, “Lão Đại, em sai lầm rồi, sai lầm rồi, nhận phạt, nhận phạt!” Ngoan ngoãn bưng ly rượu lên, uống một ly.

“Chị dâu, chị đừng nghe lời vớ vẩn của anh ấy, Lão Đại cũng vì sớm kết thúc vụ án, mới nghiêm khắc như vậy!” Lúc này Lam Khả nói với Lục Khải Lâm giúp Lăng Bắc Diệp.

“Ừ, tôi hiểu.” Lục Khải Lâm thành tâm nói, thực sự có thể hiểu được công việc và thái độ làm việc của anh.

“Tiểu Lam Tử, chỉ có em là đau lòng cho Lão Đại nhất.... luôn nói tốt giúp anh ấy....” Lúc này, A Phong mang theo men say cười nói, tiếng nói của anh còn chưa có hết, mặt của Lam Khả nhất thời đỏ lên, Lục Khải Lâm suy nghĩ tỉ mỉ sao có thể không phát hiện ra sự thay đổi của cô.

“A Phong, Lão Đại là Lão Đại của chúng ta, tôi đương nhiên hướng về phía anh ấy rồi, nếu không ai cần nhắc tôi!” Chột dạ vội vàng giải thích, chỉ sợ bí mật trong lòng bị phát hiện.

Lục Khải Lâm lặng lẽ liếc nhìn Lăng Bắc Diệp, phát hiện anh giống như thật sự không nghe thấy cái gì hết, tự nhiên uống rượu ở đó.

“Giải thích chính là che giấu, toàn bộ đồn cảnh sát chỉ trừ Lão Đại là không biết tâm tư của cô....”

“A Phong! Anh đang nói nhăng nói cuội gì đó! Đừng gây chia rẽ mối quan hệ giữa tôi và Lão Đại!” Tâm sự bị đâm trúng, Lam Khả chột dạ rống lên, chỉ kém không có vỗ bàn nhảy lên. Lăng Bắc Diệp lúc này cũng phát hiện Lam Khả không bình thường, “Đều nói cái gì đấy....” Anh sâu kín hỏi, uống một hớp trà.

“Không có, không có, Lão Đại, A Phong say....”

“Tôi không có....” A Phong lại muốn nói, A Tam lặng lẽ nhéo tay anh ta một cái, cái tên tiểu tử dần dần này, nói chuyện cũng không chú trọng trường hợp.

“Lão Đại, A Phong tên khốn kia nói em thích anh, thật là truyện tiểu lâm buồn cười nhất em từng nghe....” Lam Khả hướng về phía Lăng Bắc Diệp cười nói, đáy mắt sáng ngời thoáng qua một tia cô đơn không ai nhận ra.

“Tiểu tử này, miệng chó không mọc được ngà voi!” Lăng Bắc Diệp cười nói, “Cũng ăn no đi, rồi giải tán, ngày mai phải trực ban, nên nghỉ ngơi, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt!” Lăng Bắc Diệp lại nói.

Tối nay, Lục Khải Lâm xác định một chuyện, Lam Khả bên cạnh, thích Lăng Bắc Diệp.

Trong lòng có chút buồn phiền, có chút luống cuống, chỉ là ngoài mặt vẫn hết sức trấn tĩnh cùng Lăng Bắc Diệp đi ra ngoài, tạm biệt đám người bọn họ.

“Em đi tắm....” Về đến nhà, cô lạnh nhạt nói, Lăng Bắc Diệp liền vội vàng tiến lên, từ sau lưng cô nhốt chặt cô, “Cùng nhau tắm....” Nụ hôn của anh rơi xuống vành tai lạnh lạnh của cô, phun khí nóng, nói.

Mập mờ nho nhỏ này, làm thân thể nhạy cảm của cô ngẩn ra, giống như dễ dàng có cảm giác, “Không cần.... quá mệt mỏi, không muốn giày vò....” Quả thật mệt mỏi, trong lòng vẫn còn buồn bực một chuyện, cô lười biếng nói.

Nghĩ thầm, Lăng Bắc Diệp có lẽ thật sự không biết Lam Khả thích anh. Như vậy, cô nên làm cái gì? Lam Khả đó, là người như thế nào? Theo biểu hiện ở trên bàn ăn của cô ấy, cũng không giống như người phụ nữ có tâm cơ....

Người khác thích anh, cô không ngăn cản được. Chỉ cần anh yêu cô, là tốt rồi....

“Anh cũng chưa nói muốn giày vò.....” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng hai tay đã từ dưới nách của cô đi tới trước ngực cô, suông sã nhào nặn, môi mỏng khẽ mở, lẩm bẩm nói bên tai cô.

“A...” Chưa từng gặp người nào tà ác như vậy! Ngoài miệng nói không giày vò, trên tay đã bắt đầu hoạt động, hơn nữa vừa sờ cô, vừa đẩy cô đi về phía phòng tắm. Toàn thân một hồi nóng ran, cảm giác đã lâu kia vọt lên, làm hai chân cô như nhũn ra, nhưng cô thật là mệt mỏi....

“Em thật sự vô cùng mệt mỏi...” Hai tay dùng sức nhéo mu bàn tay anh, trầm giọng quát lên.

“Anh giúp người xoa bóp...” Lăng Bắc Diệp mê hoặc nói, hai người đã vào phòng tắm, cô bị anh ôm ờ đến bên bồn tắm, anh mở vòi nước, ngay sau đó, bắt đầu kéo quần áo của cô. Giống như là bóc vỏ bánh chưng, cởi từng lớp quần áo trên người cô xuống, “Bà xã, anh giúp người cởi, em không giúp anh cởi sao?”

Cô liếc anh một cái, mặc kệ anh, bèn tự vào trong bồn tắm, nằm xuống. Lăng Bắc Diệp đứng ở bên bồn tắm, trình diễn màn mỹ nam thoát y cho cô nhìn.

Theo lồng ngực to lớn của anh, eo gợi cảm.... phơi bày ra, cô ở trong bồn tắm, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, xoay tầm mắt. Nhìn nữa, cô thật sự không cầm cự được.

Nước trong bồn tắm bởi vì anh tiến vào, mà bắn tung tóe ra, anh nằm xuống bên người cô, để cho cô dựa vào trong ngực anh, hai người thoải mái hưởng thụ tắm uyên ương.

“Lần này nghỉ ngơi mấy ngày?” Lúc này ăn cơm, nghe nói anh nghỉ ngơi, cô Hỏi.

“Hai ngày... em cũng nghỉ, ở nhà cùng anh! Sau đó anh còn phải điều tra một vụ án lớn, Lăng Bắc Diệp lật người, vừa hôn cô, vuốt ve cô, vừa nói.

“Em bận, nghỉ ngơi không được...” Tại sao cô phải nhân nhượng anh, anh nghỉ ngơi thì cô phải xin nghỉ cùng anh? Trong lòng Lục Khả Lâm có chút không thoải mái.

“Anh biết có thể em không bận! Xin nghỉ cùng anh!” Anh ra lệnh nói, không ngừng trêu chọc cô.

“không cần... A...”

“thật không muốn? Hả?” Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì nhiễm tình dục mà đỏ lên, anh ác ý lại hỏi.

“Ừ... không...” Anh uy hiếp cô! Khó chịu ngâm nga, muốn khuất phục.

“thật không muốn? một lần cuối cùng... xin nghỉ cùng anh, ngoan...” Lăng Bắc Diệp dụ dỗ, chống đỡ cô, không chịu đi vào.

“Ừ... Muốn...” cô khuất phục dưới uy quyền của anh, sau đó, bị thương cầu xin nói.

“A...” Ngay sau đó, cô thét chói tai, lượng nước lớn bị đẩy vào, căng trướng như vậy, đầy đặn...

Trong phòng tắm, nhiệt độ chợt lên cao, bọt nước bắn ra tiếng, tiếng nước chảy rào rào hòa lẫn với tiếng ngâm nga mập mờ của phụ nữ, không ngừng vọng về...

cô mệt mỏi kiệt sức ngất đi, sau khi tỉnh lại, đã lên giường, trong khuỷu tay của anh, bởi vì quá buồn ngủ, mí mắt nặng nề cực kỳ, chỉ nghe anh đang nói điện thoại. “Tôi lập tức qua...”

Điện thoại là A Tam gọi tới, nói Lam Khả đã xảy ra chuyện. “Lâm Lâm?”

“Đừng làm rộn, ngủ...” không đành lòng đánh thức cô, anh nhánh chóng xuống giường, mặc quần áo, chỉ chốc lát sau, vọt ra khỏi phòng ngủ.

Buổi sáng sau khi Lục Khải Lâm tỉnh lại, nhìn giường đệm trống không, trong lòng một hồi mất mát, sau đó rời giường, tìm khắp các phòng cũng không thấy bóng dáng của anh, gọi điện thoại cho anh, khi biết anh đang ở bệnh viện thì trong lòng suy sụp, nhưng cũng được biết, thì ra là Lam Khả nằm viện.

Cúp điện thoại, cô vội vã rửa mặt, mặc quần áo ra cửa, chạy thẳng tới bệnh viện. Bởi vì xe cô ở công ty nên gọi taxi đi bệnh viện.

“Bảo em đừng đến...” Lăng Bắc Diệp từ trong phòng bệnh ra ngoài. Đứng nhìn cô ở cửa phòng bệnh, nhỏ giọng nói ra.

“Tình hình của cô ấy thế nào rồi? Chuyện gì xảy ra à? Tối hôm qua không phải còn rất tốt sao?” Lục Khải Lâm quan tâm hỏi, nhìn đầy mắt Lăng Bắc Diệp quầng thâm cũng có vẻ rất đau lòng.

“Tối hôm qua trên đường về nhà, gặp phải cướp, lúc độ sức với lưu manh thì bị đâm một dao, trước mắt tình hình ổn định, vẫn chưa tỉnh lại. Lăng Bắc Diệp giải thích với cô, ôm cô vào phòng bệnh. Lục Khải Lâm cau mày, nhìn cô gái nằm trên giường bệnh, hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, lòng tràn đầy xúc động, suy nghĩ một chút thì một cô gái làm cảnh sát hình sự thật không dễ dàng.

“Lão Đại... Lão...”

“Lam Tử?” Lăng Bắc Diệp nghe Lam Khả gọi anh, liền vội vàng tiến lên, trầm giọng gọi biệt danh của cô.

Lục Khải Lâm nhìn dáng vẻ quan tâm của anh, trong lòng khó chịu nhưng chỉ thoáng qua liền khôi phục cảm giác tự nhiên, cảm giác mình quá hẹp hòi. “Em đi gọi bác sĩ!” cô bình tĩnh nói, chắc cô ấy đã tỉnh.

Lăng Bắc Diệp không trả lời cô, đưa tay quơ quơ trước mắt Lam Khả. “Lam Tử? Tỉnh! Tôi là Lão Đại!” Lăng Bắc Diệp dịu dàng kêu, Lam Khả trong mắt của anh, vẫn là một người chịu khổ, có lòng cầu tiến, đồng chí tiến bộ nhanh nhất, cũng luôn bị sai bảo anh như đàn ông, giờ phút này, nhìn bộ dáng yếu ớt của cô, trong lòng anh rất cuộc vẫn thương tiếc.

nói cho cùng, cô cũng chỉ là một cô gái trẻ hai mươi bốn tuổi. Nghĩ tới hình ảnh cô dũng cảm vật lộn với lưu manh, trong lòng càng đau hơn.

“Khụ... A... thật là đau...” Lam Khả thần trí không rõ chỉ cảm thấy từ bụng truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt, đưa tay nắm lung tung, một tay nắm được một bàn tay hết sức ấm áp, cô nắm thật chặt. “Lão Đại...”

Lầm bầm kêu, không biết có phải là anh hay không.

Lục Khải Lâm đi vào, đúng lúc nhìn thấy một màn này, nhìn Lam Khả nắm tay của anh, yếu ớt kêu anh, trong lòng giống như bị gai đâm, rất là khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn thật bình tĩnh.

Bác sĩ tiến lên, làm một loạt kiểm tra cho Lam Khả, Lam Khả dần tỉnh lại, trước mắt, gương mặt tuấn tú của người đàn ông dần dần rõ ràng, cảm giác mình giống như đang nằm mơ, hơn nữa, anh cũng nắm tay của cô, vẻ mặt quan tâm, làm cô cảm thấy ấm áp, ngay cả đau đớn của vết thương cũng không là gì.

“Lam Tử, đã tỉnh rồi hả?” Lăng Bắc Diệp cười nhạt mà nói, cũng biết cô là cô bẽn lẽn cô nường, không có việc gì. Giờ phút này, anh thật sự xem cô là em gái mình.

Lục Khải Lâm im lặng không lên tiếng, hào phóng đứng ở một bên, biết Lăng Bắc Diệp không có tình cảm nam nữ gì với cô gái này, hoặc chỉ coi cô ấy là đồng nghiệp, làm cảnh sát hình sự vào sinh ra tử, đối xử với đồng nghiệp giống như với anh em ruột thịt sao?

Nhưng Lam Khả kia lại có ý với anh, anh như vậy, có giống như là đang cho Lam Khả hy vọng, càng có ý nghĩ không an phận với anh hay không?

336. Chương 336: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 15: Nói Chuyện Một Chút

Trong lòng Lục Khải Lâm không nổi, cũng không biểu hiện ra.

“Lão Đại, em không sao...” Lam Khả cười nói, liếc thấy Lục Khải Lâm, cô vội vã buông tay Lăng Bắc Diệp ra, cũng trở về hiện thực, trong lòng một hồi co rút đau đớn. Có người, nhất định không phải là mày.

“Không có việc gì là tốt! Mau khỏe lại cho tôi, chờ cô viết báo cáo kiểm điểm!” Lăng Bắc Diệp đứng dậy, liếc nhìn cô trên giường, sắc mặt nghiêm túc, khóe miệng lại cười nói.

“Này! Lão Đại, em làm sai chỗ nào? !” Lam Khả buồn bực nói, “Chị dâu, chị phân xử một chút đi!” Lam Khả lại nhìn về phía Lục Khải Lâm, Lục Khải Lâm cười, tiến lên, “Tiểu Lam Tử người ta phạm sai lầm gì?” , Lục Khải Lâm ôm cánh tay Lăng Bắc Diệp, cười hỏi.

“Đúng vậy, Lão Đại, em làm gì sai?” Lam Khả lại hỏi, cố ý không nhìn cánh tay hai người đang quấn quýt.

“Gặp lưu manh, không gọi trợ giúp trước, một người một ngựa đuổi theo, cô nói cô có sai hay không?” Lăng Bắc Diệp cười nói, bắt phạm nhân tất nhiên quan trọng, nhưng không thể không chú ý an nguy của mình!

Lam Khả le lưỡi một cái, “Lúc ấy nóng lòng, không nghĩ nhiều như vậy...”

“Cho nên nói cô phạm sai lầm, lần sau trước khi bắt người, nhất định phải tỉnh táo, động não nhiều một chút!” Lăng Bắc Diệp dạy dỗ.

“Được rồi, chớ trách cứ người ta, chúng ta đi lấy cho cô ấy ăn chút gì đi...” Lục Khải Lâm dịu dàng nói, thay Lam Khả giải vây, người này, dạy bảo cấp dưới, ngược lại rõ ràng đâu ra đấy.

Lăng Bắc Diệp từ chối cho ý kiến, xoay người theo cô, “Cám ơn chị dâu! Làm phiền hai người rồi !” Lam Khả lớn tiếng nói.

“Đúng rồi, Lam Khả em thích ăn cái gì?” Lúc này Lục Khải Lâm mới nhớ tới, phải hỏi cô muốn ăn cái gì.

“Cô ấy thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, anh biết rõ...” Lăng Bắc Diệp vô tâm nói, kéo cô ra khỏi phòng

“Uhm.. Tự chị làm? Mùi vị rất ngon!” Lam Khả ăn nắm hương, nghe lời của cô, kinh ngạc hỏi, còn ca ngợi nói.

“Là chị làm, cũng không phải là mỹ vị gì...” Tính cách cô gái này xem ra rất cởi mở, trên mặt vẫn cười, dáng dấp cũng rất đẹp, tóc không phải rất dài.

Em còn tưởng rằng mười đầu ngón tay của chị không dính nước xuân cơ đấy, không ngờ tài nấu nướng của chị lại tốt như thế!” cô vẫn cho là, vợ của Lăng Bắc Diệp là người sống an nhàn sung sướng, thiên kim mười ngón tay không dính nước xuân, không ngờ... cô ấy lại còn biết làm cơm, tay nghề tốt như vậy, bình thường nhất định hay làm cơ.

Là người cũng hiền hòa, cùng Lão Đại, thật sự rất xứng đôi...

Nghĩ như vậy trong lòng cô e ẩm, cơ đơn không dứt. Nhưng ‘thua’ Lục Khả Lâm, cô rất cam tâm tình nguyện.

Hơn nữa, Lăng Bắc Diệp cũng rất yêu cô ấy, cô thường nghe lúc Lăng Bắc Diệp nghỉ ngơi ở văn phòng, trong miệng kêu tên của cô ấy...

“Bình thường nhàn rồi không có chuyện gì làm, chỉ thích làm vài món ăn, nấu nồi canh...” cô cười nói.

“Ừ, Lão Đại thật có lộc ăn!” Lam Khả cười nói.

“Anh ấy á, quanh năm không ăn cơm ở nhà! Suốt ngày làm việc điên cuồng!”

“Cho nên chị dâu, chị phải khuyên anh ấy nhiều vào, chị không biết, anh ấy thường mệt mỏi có thể ngủ thiếp đi ở văn phòng, phòng thẩm vấn...” Nhắc tới Lăng Bắc Diệp, tim cô đập nhanh, cũng đau lòng. Trước kia rõ ràng cảm giác quan hệ giữa Lăng Bắc Diệp và vợ không được tốt, gần đây, phát hiện bọn họ hình như hòa thuận rồi...

Nhìn anh vui vẻ, cô cũng vui vẻ, chỉ là chua xót, phần vui vẻ này không phải là cô cho anh.

đã nói nha đầu này thích anh, Lục Khả Lâm thấy rõ cảm xúc trong ánh mắt cô. “Em rất quan tâm anh ấy...” cô trực tiếp trình bày, chỉ thấy sắc mặt Lam Khả hơi cứng ngắc.

“Em dĩ nhiên là quan tâm Lão Đại... mỗi người trong đội của bọn em đều đối xử giống như người thân!” Lam Khả cười nói với ô, gương mặt tự nhiên.

“Ừ, A Diệp đối với em đúng là như vậy anh ấy xem em như em gái!” Lục Khả Lâm lại nói, trong lòng Lam Khả run lên, cứng đờ cười gật đầu.

“Lam Khả, em là cô gái cực kỳ thông minh, vừa là một cảnh sát nhân dân ưu tú, có thể phân biệt đúng sai...”

“Chị dâu, chị nói vậy là có ý gì?” Lời nói này có chút ngụ ý, làm cho cô run sợ, cũng chột dạ, lăm bầm hỏi.

“Ý của chị em hiểu, chị không có ác ý gì, cũng giống như A Diệp, coi em là em gái! Hy vọng em không nên tiếp tục mê muội mà yêu anh ấy, em nên có người đáng để em chờ đợi, hoặc là người theo đuổi... Anh ấy là người đã kết hôn...” Lục Khả Lâm nói ra, chỉ thấy sắc mặt của Lam Khả trắng bệch, bộ dáng cô đơn, bị thương, làm cô có chút áy náy, nhưng suy nghĩ trong giây lát, cô là vì tốt cho cô ấy.

không ngờ bị Lục Khả Lâm phát hiện, lòng của Lam Khả một hồi xé rách, cảm thấy rất mất thể diện, có loại kích động muốn chui vào lỗ. “Chị dâu, chị yên tâm, em chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng của hai người! Lam Khả em sẽ không làm chuyện bất thủ như vậy!” Chẳng lẽ, cô len lén thích một người, cũng không thể sao?

Lam Khả kích động nói, lúc này, Lăng Bắc Diệp vừa đúng lúc xuất hiện ở cửa.

337. Chương 337: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 16: Cây Ngay Không Sợ Chết Đứng

Lăng Bắc Diệp nghe rõ ràng lời nói hơi kích động của Lam Khả, không cần suy nghĩ cũng hiểu là có ý gì, trong lòng oán giận, tại sao cô còn tới đây? Cô nói những thứ không có thật kia với Lam Khả như vậy, sau này làm việc chung như thế nào?

Trong lòng nhất thời cảm thấy hết sức khó chịu, nhưng anh vẫn nhắm mắt bước vào phòng bệnh, “Đang nói chuyện gì đấy?” Khóe miệng nhếch lên nụ cười tự nhiên, liếc mắt nhìn Lục Khải Lâm, lại quét mắt nhìn Lam Khả đang đỏ mặt. Lam Khả thấy Lăng Bắc Diệp, càng thêm xấu hổ, chỉ sợ Lăng Bắc Diệp nghe được những lời vừa rồi, nếu để cho anh biết cô thích anh, vậy sau này cô còn có thể có cơ hội làm việc chung bên cạnh anh không?

Trên mặt anh tuy mang theo nụ cười tự nhiên, nhưng ai biết anh có bất mãn với cô không? Lục Khải Lâm nhìn Lăng Bắc Diệp, âm thầm nghĩ.

“Lão Đại, tài nấu nướng của chị dâu thật tốt!” Lúc này, Lam Khả ngược lại mở miệng trước, vẻ mặt tươi cười nhìn Lăng Bắc Diệp nói.

Lăng Bắc Diệp giờ mới hiểu, thức ăn kia là Lục Khải Lâm đưa tới, Lục Khải Lâm cười nhẹ, “Em đưa chút thức ăn tới cho Lam Tử.” Cô lạnh nhạt nói, trường hợp này nói chuyện kia ra, có lẽ mới có lợi với bản thân cô, nhưng đối với Lam Khả và Lăng Bắc Diệp....Nhất định sẽ rất lúng túng.

Nếu như Lam Khả chết vẫn không thừa nhận, nói không chừng cô còn bị Lăng Bắc Diệp chỉ trích, nên nhắc nhở Lam Khả, cô đã nhắc nhở rồi, hi vọng cô ấy là người thông minh, có thể từ bỏ sớm một chút. Về phần Lăng Bắc Diệp, chỉ có về nhà rồi nói rõ ràng với anh.

“Ăn ngon thì ăn nhiều chút!” Lăng Bắc Diệp cất giọng nói, “Anh vẫn chưa ăn cơm, trong nhà còn cơm chứ?” Đi tới bên cạnh Lục Khải Lâm, hỏi.

Cô hiểu ý đứng lên, “Có ạ, buổi chiều không có chuyện gì sao?” Cô kéo cánh tay của anh, cười nhạt mà hỏi.

“Không có, Lam Tử, anh với chị dâu em đi trước, em nghỉ ngơi cho tốt đi” Lăng Bắc Diệp nhìn về phía Lam Khả trên giường, cất giọng nói.

“Dạ!” Lam Khả thẳng thắn gật đầu nói, vẫn nở nụ cười. Lăng Bắc Diệp không cảm thấy có gì khác thường, chưa bao giờ từng nghĩ Tiểu Lam Tử sẽ có tình yêu nam nữ gì với anh. Dắt Lục Khải Lâm tự nhiên ra khỏi phòng bệnh, sau khi ra khỏi phòng bệnh, anh không nói một lời, Lục Khải Lâm rõ ràng cảm thấy anh tức giận, nếu không sẽ không chẳng nói câu nào như vậy

Ngại vì ở bệnh viện, cô cũng không nói gì, cùng nhau vào thang máy.

Trong thang máy có rất nhiều người, cô buông cánh tay anh ra thì bị anh ôm chặt, bảo hộ ở trước mặt, động tác nho nhỏ này ngược lại làm cô cảm thấy vui mừng. Nhưng ra khỏi bệnh viện, đến bãi đậu xe thì anh lại nói, “Anh còn có chuyện, không thể về ăn cơm được, chuyện này buổi tối trở về sẽ nói rõ ràng với em!” Lăng Bắc Diệp nhìn cô, lạnh lùng nói.

“Vừa rồi không phải anh nói vẫn chưa ăn cơm, muốn về nhà ăn cơm sao? Nếu như anh tức giận, vậy bây giờ chúng ta hãy về nhà nói rõ ràng!” Lục Khải Lâm nhìn anh, nhỏ giọng nói, thời tiết rất lạnh, khi nói chuyện, từ trong miệng không ngừng thở ra hơi trắng, thoáng qua lại tiêu tán.

Cô không muốn có mâu thuẫn với anh, vốn tưởng rằng hai người có thể vui vẻ nghỉ ngơi 2 ngày, không ngờ lại bởi vì chuyện này....

Anh là một cảnh sát xuất sắc, có người yêu mến anh cũng rất bình thường. Cô cũng chỉ nhắc nhở anh, anh lại phản ứng kịch liệt như vậy là sao? Trong lòng anh, rốt cuộc là đồng nghiệp của anh quan trọng, hay là cô quan trọng? Tại sao không tin lời của cô?

“Anh cũng không muốn cãi nhau với em, em để cho anh yên tĩnh một chút.” Anh kiên nhẫn nói, thật vất vả phá tan núi băng ngăn cách giữa hai người, ba bốn năm nay, cô đối xử với anh như thế, anh đều không từ bỏ, làm sao có thể dễ dàng vì chuyện nhỏ này mà âm ỹ mâu thuẫn với cô?

“Em cũng không muốn cãi nhau với anh!” Cô gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng đi tới bên cạnh xe của mình, mở khóa, mang theo chua xót, nhanh chóng lên xe. Trong lòng suy cho cùng là cảm thấy rất uất ức, cũng không khỏi cảm thấy, anh thật sự quá quan tâm tới đồng nghiệp, vốn bảo cô xin nghỉ hai ngày cùng anh, kết quả thế nào?

Cô xin nghỉ, thế nhưng anh lại bận liên tục.

Sau khi nổ máy, chạy thẳng tới công ty!

Kể từ sau khi hòa thuận với anh, trong lòng cô, quan trọng nhất đương nhiên là anh. Nhưng anh không như vậy. Chỉ là, cô cũng có thể hiểu được nghề nghiệp của anh, là một cảnh tẩu, nên thông cảm cho công việc của anh. Nhưng anh cũng không thể không đặt cô trong lòng như vậy chứ?

Vừa lái xe, Lục Khải Lâm vừa thất vọng nghĩ, càng nghĩ càng thấy uất ức.

Cái Lăng Bắc Diệp gọi là yên tĩnh, chính là bận rộn, nhanh chóng nắm bắt rõ một vụ án buôn bán ma túy mới tiếp nhận. Xem tài liệu cả buổi trưa trong phòng tư liệu của cục cảnh sát, cho đến khi nhân viên quản lý gọi anh tan việc, anh mới rời đi. Lục Khải Chính mới từ Lạc Thành trở về tìm anh, hai người cùng nhau tìm một quán ăn, đi uống rượu.

“Vụ án này, hiểu rõ chưa?” Lục Khải Chính uống rượu, liếc nhìn anh rồi hỏi.

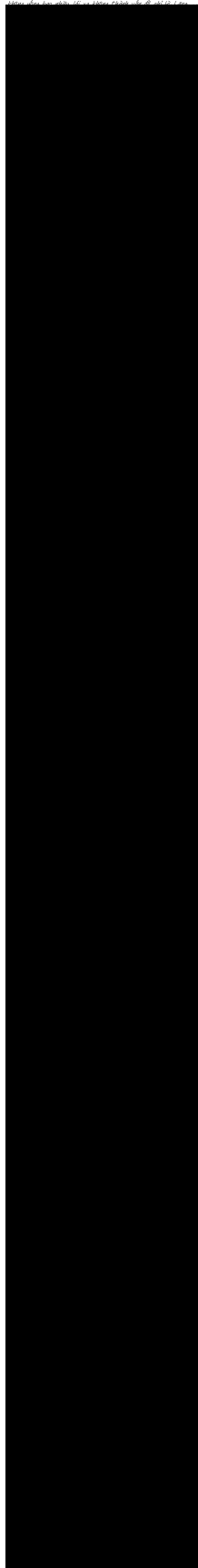
“Em đã đọc tài liệu lúc trưa rồi, đầu óc mơ màng căng thẳng quá.” Lăng Bắc Diệp nói thẳng, mấy ngày nữa, Lục Khải Chính phục chức, trực tiếp trở thành cấp trên của anh.

Lục Khải Chính nghe lời của anh, gật đầu một cái, rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả ra vòng khói, “Dục tốc bất đạt, từ từ chơi với bọn họ...” Lục Khải Chính hí mắt, chậm rãi nói, nghe giống như là đang nói đùa, nhưng trong câu nói lại cho thấy tự tin vô cùng.

Nói cho cùng cũng là người trải qua mưa to gió lớn, Lăng Bắc Diệp âm thầm bội phục sự thông dong, bình tĩnh của Lục Khải Chính.

Hai người tán gẫu một lát, ra khỏi quán ăn, Lục Khải Chính cố ý dận dò một câu, “Hãy đối xử tốt với Lâm Lâm!” Lăng Bắc Diệp cười cười, không nói với anh chuyện xảy ra hai ngày nay.

“Yên tâm đi! Đi đường cẩn thận!” Lăng Bắc Diệp lớn tiếng nói với anh, ngay sau đó lên xe. Hai người

338. Chương 338: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 17: Sắp Làm Cha

Lăng Bắc Diệp bị cô nói sưng sốt một chút, trong phút chốc kia, còn cảm thấy cô nói rất hợp lý, nhưng vẫn phản bác lại

339. Chương 339: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 18: Sẽ Không Dây Dưa

Hơn nửa đêm, Lăng Chí Hồng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nghe Lăng Bắc Diệp nói mà ngẩn người, vợ là Mai Thanh ở bên cạnh cũng tỉnh dậy, “Chuyện gì xảy ra?” Con trai gọi tới trễ như vậy nhất định là có chuyện gì, Mai Thanh nghĩ thầm, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

“Bắc Diệp nói, anh sắp làm ông nội.” Lăng Chí Tiêu hướng về phía vợ nói, dường như còn chưa kịp phản ứng, Mai Thanh cũng sững sờ, chớp mắt, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, “Vây, vây em sắp làm bà nội rồi hả? !” Kịch động nói.

“Đúng vậy!” Lăng Chí Tiêu đột nhiên vỗ đùi, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo.

“Cha? Cha nói với mẹ một tiếng, cứ như vậy!” Lăng Bắc Diệp nghe tiếng cười phía đầu điện thoại bên kia, cất giọng nói, ngay sau đó cúp điện thoại, lại đẩy số Lăng Bắc Hàn. Lăng Bắc Hàn mới ân ái với Úc Tử Duyệt thì điện thoại vang lên, không ngờ hơn nửa đêm Lăng Bắc Diệp còn gọi điện thoại cho anh, chắc là có cái gì chuyện quan trọng chứ?

Lăng Bắc Hàn trầm nghĩ, bắt máy.

“Lão Đại, em cũng sắp làm cha rồi!” Sau khi điện thoại kết nối được, Lăng Bắc Diệp kìm nén kích động trong lòng, trầm giọng nói, nhớ tới Tiểu Đẳng Đẳng đáng yêu, anh không thể chờ đợi được muốn ôm con sớm một chút.

Khóe miệng Lăng Bắc Hàn lộ ra nụ cười hiếm thấy, thật lòng vui mừng thay em trai, “Chăm sóc Khải Lâm thật tốt, sáng mai gọi điện thoại cho bà nội!” Không cần phải nói lời chúc mừng, Lăng Bắc Hàn luôn luôn thực tại như vậy!

“Nhất định!” Lăng Bắc Diệp trầm giọng nói, sau khi nói chuyện điện thoại xong với Lăng Bắc Hàn, lại lần lượt gọi cho anh em, bạn tốt. Bị không ít người oán trách, nhưng lúc nghe được tin tốt của anh thì mọi người cũng vui mừng, không ngừng la hét muốn anh mời khách.

Trở lại phòng bệnh, nhìn Lục Khải Lâm còn đang ngủ, lòng mềm xuống, ngồi bên giường, lẳng lặng trông nom, cũng khẩn trương đợi cô tỉnh lại, nói cho cô biết tin tức tốt này.

Lần này, bọn họ không cần bị bà nội chê cười nữa, cũng sẽ không bị người khác hỏi, tại sao kết hôn bốn năm vẫn chưa có con, vấn đề này khẳng định cô còn vui mừng, kích động hơn cả anh. Cũng may mắn, tối nay thương tổn đứa bé....

Nắm tay của cô, một mình anh ở đó cười khúc khích, vui sướng không chút buồn ngủ, nhưng sau nửa đêm, vẫn ghé vào đầu giường của cô ngủ thiếp đi.

Lục Khải Lâm trong cơn đau đớn tê dại của cánh tay phải mà tỉnh lại, “A....” Lăng Bắc Diệp nghe được tiếng động rất nhỏ, vội vàng tỉnh giấc, “Lâm Lâm, sao vậy? !” Nhìn cô cau mày giống như rất đau, anh lo lắng hỏi.

“Tay em tê quá....A....” Thì ra là, tay của cô bị anh gối lên hồi lâu, nên mới tê dại, co rút đau đớn, cau mày khổ sở nói. Ngửi thấy mùi thuốc khử trùng gay mũi, cô quay đầu, tại sao lại ở phòng bệnh?

Nghe nói tay cô tê, anh vội vàng nhẹ nhàng xoa nắn tay cô, nhìn vẻ mê mang trên mặt cô, trên mặt anh hiện lên nụ cười dịu dàng, “Bà xã, em mang thai.” Trực giác nói ra, cô sững sờ nhìn anh, vẻ mặt có chút cứng ngắc, sau đó, là khó có thể tin, sau đó thì....

“Anh...anh nói gì?” Có chút lơ mơ, cảm giác mình đang nằm mơ, nhưng vừa rồi vẫn có thể cảm thấy tay tê dại, không phải đang nằm mơ.

“Đừng không tin, cũng đừng kích động, em thực sự mang thai hơn một hơn tháng rồi!” Tay trái Lăng Bắc Diệp sờ trán cô, nhìn cô rồi dịu dàng nói.

Lục Khải Lâm nhìn anh, bộ dạng vừa muốn cười lại muốn khóc, cuối cùng quyết miệng, nước mắt tuôn rơi....

Bởi vì quá kích động, khóc lên, tay phải rút khỏi tay anh, nhét vào trong chăn, lặng lẽ xoa nhẹ bụng bằng phẳng của mình, khó có thể tin. Trước kia cho rằng cả đời này mình cũng không thể có con, thậm chí còn có suy nghĩ muốn thụ tinh ống nghiệm...

Hiện tại, cô đã thật sự mang thai....

“Khóc cái gì, nên vui mừng!” Biết đây là nước mắt vui sướng, nhưng cho dù là nước mắt vui sướng, vẫn làm anh đau lòng, dịu dàng lau những giọt nước mắt long lanh, anh nói giọng khàn khàn.

“Hu...” Cô càng khóc dữ dội hơn, khóc ra thành tiếng.

Lăng Bác Diệp luống cuống không ngừng lau nước mắt cho cô, không ngừng an ủi, “Lâm Lâm, bình tĩnh một chút, đừng quá kích động, động thai khí.”

cô thút thít, trong đầu hiện lên mỗi lần bị bạn bè thân thiết hỏi cái vấn đề lúng túng kia, lần này, cô rốt cuộc cũng mang thai, cảm giác này làm cô sao có thể không kích động? Hơn nữa, cô cũng hết sức khát vọng có một đứa con với anh, cô hai mươi bảy tuổi rồi, không còn là đứa trẻ nữa, tuổi cũng lớn.

Nghe lời của anh, cô để ỉnh cố gắng, cố gắng bình tĩnh lại, nhớ tới tối hôm qua ra máu, lúc này cô mới hỏi anh, “Bảo bảo có khỏe mạnh không? Tối hôm qua có sao không?” cô bắt tay anh lại, trầm giọng hỏi, gương mặt khấn trương.

“không có việc gì! Chỉ bị động một chút, con vẫn được bảo vệ!” Lăng Bác Diệp trầm giọng nói, tối qua anh cũng bị dọa sợ.

Nghe lời của anh, cô thở phào buông anh ra, “Vậy thì tốt.” cô lẩm bẩm nói, đều do cô sơ ý, kinh nguyệt chậm hai tuần cũng không biết, Lục Khải Lâm buồn bực tự trách mình trong lòng. Lát sau lại nhìn anh, “Anh A Diệp, vì sự khỏe mạnh của bảo bảo, về sau...Chuyện kia...Miễn!” cô đỏ mặt nói, sau đó lại hết sức kiên định nói.

“...” Lăng Bác Diệp không nói nhìn cô, cũng nhớ tới lời của bác sĩ, “không cần em nói, anh cũng sẽ cấm dục!”

Lúc này cô mới hài lòng nở nụ cười, khoe miệng tươi cười hạnh phúc.

Chỉ chốc lát sau, mẹ chồng Mai Thanh mang theo di trong nhà xách hộp giữ ấm mang vào, “Mẹ” Lục Khải Lâm vội vàng ngồi dậy, chào hỏi Mai Thanh.

“Sáng nay mới biết con nằm viện! Tiểu tử thú này, tối hôm qua cũng không nói!” Mai Thanh chỉ vào Lăng Bác Diệp, nói với Lục Khải Lâm.

“không đến bệnh viện có thể biết mang bầu sao?” Lăng Bác Diệp cười xấu xa nói, Lục Khải Lâm liếc anh một cái, “Tên nhóc thói tha này! Về sau con phải chú ý ẹ! Cháu trai bảo bối của mẹ nếu có bất trắc gì, xem cha con làm sao trừng trị con!” Mai Thanh vỗ cánh tay Lăng Bác Diệp nói.

“Cha con sáng sớm đến tỉnh Y hạp, không thể tới thăm con, đừng trách ông ấy.” Mai Thanh ngồi xuống bên giường, giải thích với Lục Khải Lâm.

“Mẹ! Sao con có thể trách được! đã làm cho cha và mẹ lo lắng rồi.” Lục Khải Lâm cười nói, thật ra thì bố mẹ chồng đối xử với cô rất tốt, những năm này, mặc dù vẫn không mang thai, bọn họ từng có chút oán trách, nhưng so với mẹ ruột của cô, thì mẹ chồng đã rất khoan dung với cô rồi.

Gia đình giàu có chính là như vậy, hết sức để ý những thứ này.

“nói đi đâu vậy! Mẹ đã liên lạc với bà thông gia lúc sáng rồi, đoán chừng lát nữa là có thể đến, cái tên tiểu tử thói này cũng không biết báo tin vui cho ông bà thông gia!” Nhắc tới chuyện này, Mai Thanh lại chỉ trích nói Lăng Bác Diệp.

Lăng Bác Diệp không gọi điện thoại ẹ vợ, tối hôm qua căn bản là không nhớ tới người này, anh còn nhớ cái tát Chu Tú Lan đã đánh Lục Khải Lâm.

Bưng canh gà ngồi xuống một bên khác của giường bệnh, “Uống chút canh đi.” Lăng Bác Diệp dịu dàng nói, múc một muỗng canh đút cô, “Em tự mình làm.” Ở trước mặt mẹ chồng, để anh ỉnh ăn cơm, thật đúng là tình cảnh khó khăn.

Lăng Bác Diệp không chịu muốn dứt cho cô, Mai Thanh mím môi cười cười, đi tới ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống, cách khá xa.

Lục Khải Lâm đỏ mặt nuốt xuống, “Biết mẹ sẽ gọi điện thoại qua bên đó, tối hôm qua con không muốn như vậy còn gọi điện thoại cho bọn họ.” Lăng Bác Diệp vừa dứt canh cho Lục Khải Lâm, vừa nói với mẹ.

“Sáng nay mẹ cũng giải thích với bà ấy như vậy!” Mai Thanh lại nói.

Lăng Bác Diệp và Lục Khải Lâm đều hiểu ý, Lục Khải Lâm không cần nghĩ cũng biết, mẹ khẳng định đã oán trách mẹ chồng bởi vì Lăng Bác Diệp không gọi điện thoại nói cho bà biết. Người mẹ này của cô, cường thế trước sau như một!

Chỉ chốc lát sau, Chu Tú Lan tới, Lăng Bác Diệp thức thời nhận lỗi với bà nói là tối qua sợ ảnh hưởng đến bà nghỉ ngơi, mới không lập tức nói cho bà biết, Chu Tú Lan lúc này mới hài lòng. Ở trước mặt Mai Thanh, khen con gái mình.

Nghe lời của mẹ, trong lòng Lục Khải Lâm bài xích cực kì, nhưng ngoài mặt vẫn cười phụ họa.

“Lâm Lâm.” Lăng Bác Diệp nhìn điện thoại di động nhiều lần, sau đó nhỏ giọng nói với Lục Khải Lâm. Lục Khải Lâm đã sớm phát hiện động tác nhỏ của anh, biết anh muốn trở về đội cảnh sát làm việc, “Anh A Diệp, anh không đi nữa là tối trễ đó!” Trước mặt mẹ, cô sẵn sàng nói.

cô sẵn sàng, làm Lăng Bác Diệp cảm động, “VẬY, mẹ, người ở lại đây, con đến đội cảnh sát trước!” Lăng Bác Diệp vẫn lễ phép nói trước với mẹ vợ.

“Công việc quan trọng hơn, đi đi!” Chu Tú Lan nói, trong lòng bà, đàn ông, quả thật công việc, tiền đồ quan trọng hơn.

“Công việc mặc dù quan trọng hơn, cũng không thể quá liều mạng mà quên vợ con” Mai Thanh dạy dỗ con trai, “Dạ! Mẹ, người yên tâm đi!” Lăng Bác Diệp cười nói, chỉ chốc lát sau liền ra khỏi phòng bệnh.

340. Chương 340: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 18.2: Sẽ Không Dây Dừa

Lăng Bác Diệp vừa mới đi, Chu Tú Lan và Mai Thanh cũng muốn rời đi, để dì Tôn ở lại chăm sóc, cô ở bệnh viện tỉnh dưỡng hai ngày thì có thể về nhà.

“Đó không phải là Bác Diệp sao?” Ra khỏi khu nội trú, ở lối đi nhỏ đối diện với vườn hoa sau bệnh viện, Chu Tú Lan hỏi Mai Thanh, Mai Thanh nhìn sang, chỉ thấy Lăng Bác Diệp đang nói chuyện với một cô gái trẻ.

“Là Bác Diệp.” Cô bé kia là ai ? Mai Thanh nghĩ ngợi, chưa từng thấy qua....

“Cô bé kia là ai ? Có vẻ quan hệ của hai người không tệ....” Chu Tú Lan lại hỏi, như có điều suy nghĩ , Lăng Bác Diệp tạm biệt cô gái kia, đi tới lối ra của khu nội trú.

“Nói không chừng là đồng nghiệp hay là bạn bè nào đó vào viện? Bà thông gia, đi nhanh đi, thời gian không còn sớm” Mai Thanh cười nói, bọn họ cũng có công việc ở cơ quan của chính phủ, cũng vội vàng đi làm.

Chu Tú Lan lúc này mới hồi hồn, hai phụ nhân cùng nhau ra khỏi khu nội trú.

Lăng Bác Diệp vô tình gặp Lam Khả mua cơm ở dưới lầu, hai người thuận đường nói mấy câu, sau khi biết Lục Khải Lâm mang thai, Lam Khả vui vẻ thay Lăng Bác Diệp, nhớ tới lời Lục Khải Lâm nói hôm qua, trong lòng không khỏi lại chua xót. Dứt khoát tìm phòng bệnh của Lục Khải Lâm, cô gõ cửa, có người mở cửa phòng bệnh giúp cô.

Thấy Lam Khả, Lục Khải Lâm không quá bất ngờ, lại rất bất ngờ, mới vừa biết mình ở bệnh viện nào, cũng chính là bệnh viện Lam Khả nằm. Bất ngờ là, không biết tại sao cô ấy lại biết cô vào viện.

Thấy Lam Khả mặc áo lông màu đen, đi bộ hơi chậm, cô gật đầu một cái, xin dì Tôn mang ghế ra cho cô ấy, cũng bảo dì Tôn rời đi.

“Sao em lại tới đây, đi lại như vậy, vết thương không sao chứ?” Thấy cô ngồi xuống, Lục Khải Lâm quan tâm hỏi.

“Không có chuyện gì, vết thương đã bắt đầu khép lại, đi lại cẩn thận thì không sao. Chị dâu, chúc mừng chị!” Lam Khả cười nói, da mặt trắng nõn, nụ cười trong suốt, không hề dối trá.

Với sự từng trải và nhận thức của cô nhận định Lam Khả trước mặt này, không phải là người xấu có tâm cơ, có lẽ, thích một người, thầm mến một người không hề sai. Yêu, bản thân không sai. Sai là, bỏ lỡ thiên thời địa lợi và mê tín.

Lục Khải Lâm gật đầu, “Vậy thì tốt.” Cô cười nói.

Lam Khả cũng cười, “Chị dâu, chuyện hôm qua, em...” Cô đã cẩn thận suy nghĩ, bảo cô bây giờ không yêu Lăng Bắc là chuyện không thể nào làm được, chuyện tình cảm, không phải lý trí có thể thao túng. Lục Khải Lâm nhìn cô, lần này hiểu, cô ấy đến tìm cô, hẳn là vì chuyện kia.

“Em thích anh ấy, nhưng xin chị tin, em thật sự sẽ không phá hoại tình cảm vợ chồng của hai người!” Cô thành tâm nói, lòng chua xót, cũng ép bản thân phải nói như vậy, về sau sẽ giữ khoảng cách với Lăng Bắc Diệp.

Cô yêu anh, có lẽ không yêu ít hơn Lục Khải Lâm, nhưng tình yêu của cô là tình yêu đơn phương, cũng không thể trông thấy ánh mặt trời, không được thể tục chấp nhận.

Trong lòng Lục Khải Lâm chua xót, một người phụ nữ ở trước mặt bạn thừa nhận thích chồng bạn. Coi như người phụ nữ này không xấu, cũng thật lòng xin lỗi bạn, nhưng trong lòng bạn vẫn cảm thấy rất khó chịu, giống như có gai đâm vào tim.

Cô âm thầm thở dài, quên đi cảm giác nhói nhói trong lòng, hướng về phía cô ấy, trên mặt thành thật của Lam Khả là vẻ thản nhiên, ánh mắt kia giống như đang nói với cô, hãy tin tưởng cô ấy.

“Hôm qua nói mấy lời kia với em, không phải cảnh cáo em, uy hiếp em, đứng ở góc độ của một người phụ nữ, là đang nhắc nhở em, cái gì nên yêu, cái gì không đáng để em yêu. Chị cũng là cảm thấy em là một cô gái tốt, nên mới làm như vậy.” Lục Khải Lâm thành tâm nói.

“Em hiểu, chị dâu, cảm ơn chị đã tha thứ”

“Hi vọng em không phụ ý tốt của chị, tin rằng em sẽ tìm được một người đàn ông tốt đáng để em yêu, cũng sẽ yêu em. Nhưng người đó, không thể nào là chồng chị.” Cô cười tinh táo nói.

Lam Khả gật đầu một cái, “Cảm ơn trước đây em đã chăm sóc anh ấy, chị thật sự vô cùng cảm kích em.” Nhắc tới điểm này, Lục Khải Lâm thấy áy náy với Lăng Bắc Diệp, cũng cảm thấy trước kia mình hoàn toàn không phải là một người vợ đạt tiêu chuẩn, còn không bằng Lam Khả trước mắt này.

“Chị dâu sau này em sẽ không, cũng nhắc nhở chị, quan tâm anh ấy nhiều hơn một chút, anh ấy rất yêu chị, em biết.” Lam Khả thật lòng nói, trái tim lại quặn đau, giống như đang giao người mình yêu ột người khác, nhưng người đó vốn không thuộc về cô...

Cô còn có thể nói cái gì đây? Lục Khải Lâm xấu hổ gật đầu, cũng cảm thấy Lam Khả thật sự thích Lăng Bắc Diệp.

Lam Khả cũng không nói gì thêm nữa, hàn huyên với cô mấy câu, mới rời đi. Lục Khải Lâm nhìn bóng lưng Lam Khả, ánh mắt âm trầm, cảm giác trong lòng không nói ra được là như thế nào. Có lẽ, sự tồn tại của Lam Khả, là đang nhắc nhở cô, nên đối xử như thế nào với Lăng Bắc Diệp, nên làm sao để duy trì tốt cuộc hôn nhân này?

Lam Khả vừa nói, sẽ không để cho Lăng Bắc Diệp biết tình cảm của cô với anh, nếu như Lục Khải Lâm thật sự không yên lòng, cô ấy có thể chuyển khỏi bên cạnh Lăng Bắc Diệp....

Cô nói, việc này không cần thiết, cô tin tưởng Lăng Bắc Diệp, cũng tin tưởng Lam Khả.

Ở bệnh viện tỉnh dưỡng hai ngày rồi về nhà, bà cụ Lăng biết Lục Khải Lâm cuois cùng cũng mang bầu, còn vui vẻ hơn cả lúc biết Úc Tử Duyệt mang thai. Điều này đại biểu, hai vợ chồng Lăng Bắc Diệp không có bệnh, không phải sao? Tăng đá trong lòng rơi xuống, cố ý đến nhà thăm Lục Khải Lâm.

“Bà nội, người yên tâm đi, con sẽ thôi công việc, ở nhà an tâm dưỡng thai!” Ôm Tiểu Đằng Đằng nhà Úc Tử Duyệt nhà, Lục Khải Lâm nhìn bà nội ngồi trên ghế sa lon cười nói. Úc Tử Duyệt cũng ở một bên, vẫn vẻ mặt tươi cười cởi mở.

“Ừ, ba tháng đầu quan trọng nhất, nhất định phải coi chừng, còn có thể nôn nghén, phải giữ tâm trạng vui vẻ, sẽ tốt hơn rất nhiều!” Nhớ tới đau khổ gặp phải trong khoảng thời gian mang bầu, Úc Tử Duyệt nghĩ tới lại khó chịu, cũng may, nhìn lúc này nhìn con trai khỏe mạnh hoạt bát, cô vui mừng rất nhiều.

“A, em sẽ chú ý, chị có kinh nghiệm, sau này phải thường xuyên tới làm phiền chị rồi!” Lục Khải Lâm cười nói, lúc này Tiểu Đằng Đằng cau mày, đang lã chã sắp khóc, Úc Tử Duyệt liền vội vàng tiến lên, “Thằng nhóc thối tha này, lại đối bụng.” Theo kinh nghiệm, cô kết luận nói, ôm lấy Tiểu Đằng Đằng, trở lại bên sofa, cho nó uống sữa.

Quả nhiên, tiểu tử bắt đầu mút giống như con heo nhỏ, Lục Khải Lâm nhìn một màn này, trong lòng rất hâm mộ, cũng rung động, mong muốn con mình cũng lớn như vậy, có thể ôm vào trong ngực cho uống sữa như thế.

Bà Lăng luôn luôn nghiêm túc hôm nay khoe miệng vẫn luôn cười rộ, sau đó lại cùng đi với Úc Tử Duyệt, dưới sự dìu đỡ của dì Vương, rồi đi.

“Oe...” Lại nôn nghén, đây là lần đầu tiên cô biết nôn nghén, ghé vào bồn rửa tay, ới không ngừng, cảm giác buồn nôn này làm sao cũng không biến mất, sắp nôn đến vỡ mặt, thì cô mới thôi. Dì Tôn thấy cô khổ sở như vậy, không ngừng vỗ phía sau lưng của cô, vừa đưa nước súc miệng vừa đưa lông khăn.

“Dì Tôn, cháu vẫn tốt.” Cô cười nói, vô lực đi về phía phòng ngủ, chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi. Cũng mất mác nhìn điện thoại di động, không biết hôm nay Lăng Bắc Diệp có phải tăng ca không...

Đúng lúc đang mất mác, thì điện thoại di động vang lên, là điện thoại của anh, tâm trạng thoáng cái trở nên sáng ngời.

Mùa đông khắc nghiệt, đêm khuya, Lăng Bắc Diệp vẫn ở bên ngoài theo dõi nghi phạm, tối nay không biết lúc nào mới có thể trở về, không quên gọi điện thoại cho cô, “Vẫn chưa ngủ sao?” Nghe tiếng thở dốc của cô, Lăng Bắc Diệp hỏi.

“Ừ, mới vừa ới qua, lên giường rồi, anh còn đang bận sao?” Lục Khải Lâm nhỏ giọng hỏi.

Nghe nói cô ới, anh đau lòng, “Có nặng lắm không? Nếu cảm thấy không thoải mái, lập tức liên lạc với bác sĩ, hiểu chưa?” Lăng Bắc Diệp lo lắng nói, hai ngày nay, luôn trở về rất khuya, rất sớm lại ra ngoài, hầu như không có thời gian ở với cô, cảm thấy áy náy với cô.

“không nghiêm trọng như vậy, nôn nghén là rất bình thường. Anh bận thì bận, cũng phải chú ý sức khỏe, hôm nay nhiệt độ lại giảm rồi!” Lục Khải Lâm quan tâm nói, suy nghĩ một chút anh cũng thật sự không dễ dàng.

“Ừ, vẫn đang ở bên ngoài nằm vùng, tối nay không biết lúc nào mới có thể kết thúc công việc, em ngủ sớm đi, sợ lạnh thì bảo dì Tôn chuẩn bị ấ tũn chườm nóng...Có biến, cứ như vậy nha!” Lăng Bắc Diệp đang nói, thấy tần số của đồng nghiệp, vội vàng nói xong, cúp điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, anh nhảy từ trên xe xuống, nhanh chóng rút súng lục ra, xông vào trong bóng tối, những người khác dưới sự chỉ huy của anh, xông vào trong một ngõ hẹp sâu thẳm.

một cánh cửa bị đá văng ra, “không được nhúc nhích!” Mấy người đang vây quanh hút thuốc phiện bị chặn lại trở tay không kịp, rồi rút gươm tay đầu hàng.

Mang nghi phạm đi, ngay sau đó lại tra hỏi, tra hỏi xong, đã là hai giờ sáng, mới kết thúc công việc.

Về đến nhà, vội vã nhẹ nhàng lên vào phòng ngủ, mở một chiếc đèn bàn, lặng lẽ nhìn cô, làm sao lại cảm thấy hai ngày nay cô gầy đi rất nhiều? Tim đau nhói, cúi đầu hôn cô một cái, thấy cô giật giật anh vội vã buông cô ra, chỉ sợ đánh thức cô, ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô.

Anh đến phòng khách tắm, tắm xong, lại trở về phòng ngủ, chỉ thấy cô đã tỉnh lại.

“thì ra là anh thật trở lại, còn tưởng rằng mới vừa rồi là đang nằm mơ.” cô nhìn anh, cười nói, trong lòng hết sức mừng rỡ. Lăng Bác Diệp cười cười, lên giường, sau khi nằm xuống, ôm cô vào trong ngực, “Có thể đụng đến đứa bé không?”

“Anh đừng động loạn là được rồi.” cô lười biếng nói, chân vốn lạnh lẽo bởi vì có anh tiến vào mà rất nhanh đã ấm áp, thân thể của cô cũng dựa vào cơ thể giống như lò lửa của anh, ôm anh, mắt nhắm trong lòng biển mất.

Lăng Bác Diệp nghe lời không dám động loạn, bảo bối mềm mại trong ngực, anh còn phải khống chế, đè nén ** của mình.

“Anh em nhận chức rồi chứ?” Muốn trò chuyện với anh, thời gian ở cùng anh hàng ngày thật sự quá ít.

“Ừ...Quan mới nhậm chức ba tầng lửa...Lửa này cháy rất mãnh liệt...” Lăng Bác Diệp mệt mỏi nói.

“Anh ấy cũng là người cuồng công việc! Anh giúp em khuyên anh ấy một chút...”

“Ừ...”

Anh ngủ thiếp đi? Lục Khải Lâm ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi thăm hai tiếng, chỉ nghe anh thật ngủ thiếp đi. Chắc là quá mệt. cô bĩu môi, lại làm ỏ trong ngực anh.

Ngày thứ hai khi tỉnh lại, Lăng Bác Diệp đã đi làm từ sáng sớm, Lục Khải Lâm ảo não, mình ngủ như chết vậy, ngay cả anh rời giường cũng không biết!

“Diệp thiếu gia sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô, cậu ấy nói chờ bận hai ngày nữa, cuối tuần này có thời gian ở cùng cô.” Di Tôn nói, Lục Khải Lâm nghe nói cuối tuần anh có thời gian ở cùng cô, mừng rỡ không thôi. Cũng cảm thấy mình có chút giống với cô gái mới biết yêu, lại kích động như vậy.

Vui vẻ ăn bữa sáng, giống như kỳ tích không nôn nghén, cả ngày, tâm tình của cô đều rất tốt.

Chủ nhật, Lăng Bác Diệp quả nhiên được nghỉ, nhưng năm giờ sáng mới về đến nhà, ngủ thẳng tới mười giờ mới dậy. Lúc xế chiều, Lục Khải Chính cũng tới thăm bọn họ, hàn huyên một lát, lại rời đi. Lục Khải Lâm vẫn không biết Nhan Tịch cũng mang thai, chỉ cảm thấy anh cả hôm nay có chút cô đơn.

“không nôn nữa rồi hả?” Lục Khải Lâm lại nôn một lát, Lăng Bác Diệp ngẩng đầu lên nhìn cô, dịu dàng hỏi, vội vàng đưa nước súc miệng qua, trên gương mặt tuần tú nhuộm đau lòng.

Sau khi súc miệng, cô cười tỏ vẻ không sao nói với anh, “Anh đừng lo lắng, nôn nghén rất bình thường, cố chịu hơn một tháng nữa là được.”

Lăng Bác Diệp thở phào một cái, trên mặt đau lòng còn chưa biến mất, ôm giúp cô đi ra ngoài, ôm cô, đi về phía cửa sổ. “Bà xã...”

“Hả?”

một tiếng bà xã, làm cô nổi cả da gà, nhưng trong lòng cũng ngọt ngào, Lục Khải Lâm không nhịn được xoa bụng.

“Làm sao?” Anh không nói lời nào, cô lại hỏi.

“Chính là muốn gọi em.” Lăng Bác Diệp cúi đầu, cười nói với cô, không nhịn được hôn xuống môi của cô, lần này, cô cũng hôn lại anh một cái, anh lại đáp trả, hai người cứ mỗ lụi như vậy, giống như hai đứa bé, đang đùa nghịch, tiếng cười vui thích làm trong phòng ấm áp.

Tiếng cười nói của hai người bị tiếng chuông điện thoại của Lăng Bác Diệp cắt đứt, trong lòng Lục Khải Lâm mất mát, nghĩ thầm, chẳng lẽ anh lại có hành động gì sao?

341. Chương 341: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 19: Cho Người Theo Dõi

Lăng Bắc Diệp nghe chuông điện thoại di động vang lên, lập tức buông cô ra, đi lấy điện thoại di động. Lục Khải Lâm cười bất đắc dĩ trong lòng, ra khỏi phòng ngủ, để không gian lại cho anh. Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Lăng Bắc Diệp cầm áo khoác ra ngoài, lòng của Lục Khải Lâm lại trầm xuống.

“Có nhiệm vụ sao?” Cô nhẹ giọng hỏi, trong lòng đã chuẩn bị tốt là anh đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

“Không phải, hôm nay Lam Khả xuất viện, vốn gọi A Tam đi đón, nhưng A Tam tạm thời có chuyện!” Lăng Bắc Diệp nhìn cô, thẳng thắn nói.

Hai chữ Lam Khả vẫn làm lòng cô run sợ, cảm giác cây gai kia giật giật, “Cô ấy không có người nhà sao?” Nhất định anh phải đi đón....Lục Khải Lâm nhìn anh, hỏi.

Con người Lăng Bắc Diệp trầm xuống, “Người nhà của cô ấy đều qua đời rồi.” Anh trầm giọng nói.

Lục Khải Lâm vừa nghe Lăng Bắc Diệp nói như thế, trong lòng sụp xuống, thì ra Lam Khả là cô nhi....

“A....Vậy em đi chung với anh!” , Lục Khải Lâm nói xong, liền muốn đi lấy quần áo.

“Trở lại!” Lăng Bắc Diệp đưa tay bắt được cô, “Trời lạnh như thế này, một phụ nữ có thai như em chạy ra ngoài làm gì? Xảy ra chuyện thì làm sao? Anh đưa cô ấy về ký túc xá rồi sẽ trở lại!” Lăng Bắc Diệp liếc nhìn cô, trầm giọng quát lên. Trong lòng có chút không thoải mái, cũng cảm giác cô giống như không tin anh.

Anh nói rất có lý, nhưng trong lòng cô vẫn muốn đi cùng, có lẽ là thật sự không nỡ, không yên lòng.

“Em...”

“Đàng hoàng ở nhà, anh sẽ về ăn tối, ngoan....” In một nụ hôn lên trán cô, anh nói. Lục Khải Lâm sợ anh tức giận, không kiên trì nữa, trơ mắt nhìn anh mặc áo khoác rồi ra cửa.

Lục Khải Lâm, sao mày lại không tự tin hư vậy? Mày cũng nên tin tưởng anh đấy! Cô tự nhủ trong lòng. Cảm giác mình hơi lo lắng quá mức, điều này cũng đại biểu cô không tin tưởng vào tình cảm Lăng Bắc Diệp đối với cô.

Lam Khả cũng không ngờ Lăng Bắc Diệp tới đón cô, đè nén kích động, biểu hiện của cô lạnh nhạt, xa cách.

“Vậy em móc tim anh ra nhìn thử đi?” Đặt cô xuống, ôm vào trong ngực, bắt tay của cô xoa ngực của mình, anh lại nói.

Sờ lên tim anh đập mạnh mẽ vững vàng, cô cười nhắm hai mắt, “Em tin anh, nói đùa mà thôi, đàn ông tốt phải chịu đựng được cám dỗ, em tin anh là người đàn ông tốt.” Lục Khải Lâm nghiêm túc nói.

Lăng Bắc Diệp cũng cười, kéo cô vào trong ngực, “Em vất vả rồi.” Trầm giọng nghiêm túc nói, cô mới mang thai hơn một tháng, còn phải chịu đựng bảy, tám tháng nữa, trong khoảng thời gian này, khẳng định rất vất vả, anh lại bận rộn như vậy....

“Sai rồi, em rất hạnh phúc, đối với phụ nữ mà nói, sinh con và nuôi dưỡng con cái là chuyện vui vẻ hạnh phúc!” Lục Khải Lâm ôm anh, cười nói.

Thoáng cái tết âm lịch cũng đến, Lăng Bắc Diệp rốt cuộc đã có thể nghỉ ngơi mấy ngày, vẫn là Lục Khải Chính cố ý cho anh nghỉ. Lục Khải Lâm mang thai hơn hai tháng, nôn nghén vẫn rất nghiêm trọng, cũng rất khổ cực, Lăng Bắc Diệp nghỉ ngơi mấy ngày, coi chừng một tác cũng không rời, cùng cô đi khám thai lần thứ hai.

Lúc khám thai thì bác sĩ phát hiện bên cạnh phôi thai còn có một bóng mờ, không thấy rõ là cái gì, Lăng Bắc Diệp có chút lo lắng, bác sĩ nói qua một thời gian nữa lại tới siêu âm.

Bọn họ chỉ sợ có cái gì xấu, bác sĩ nói, cũng có thể là sinh đôi.

Lời của bác sĩ, làm trong lòng hai người bình tĩnh lại, nhưng trong nháy mắt lại tăng lên, mong đợi không dứt. Chỉ là tin tức này bọn họ tạm thời không nói với người trong nhà, tránh cho đến lúc đó lại âm ỉ thành một trận Ô Long, mọi người vui mừng vô ích.

Mang thai hơn ba tháng thì Lục Khải Lâm không thể chờ đợi được đi siêu âm, lần này không có Lăng Bắc Diệp cùng đi, anh đi công tác ở vùng khác, là anh cả Lục Khải Chính đi cùng, lúc biết mang thai sinh đôi thì cô kích động đến nỗi thiếu chút nữa khóc toáng lên.

“Anh, em thật may mắn” Lục Khải Lâm nằm ở trong ngực anh cả, kích động nói, cúi đầu nức nở.

Lục Khải Chính cưng chiều vuốt ve ót cô, mừng rỡ đồng thời cũng nhớ tới Nhan Tịch, cô ấy mang thai song sinh sao? Thoáng qua, cái ý niệm này bị anh phát nhẹ, đỡ em gái ra khỏi phòng siêu âm.

Về đến nhà, vội vàng gọi điện thoại cho Lăng Bắc Diệp, lúc trước anh nói với cô, siêu âm xong, vô luận kết quả như thế nào, nhất định phải nói cho anh biết tình hình thật. Bọn họ cũng lo lắng cái bóng mờ đó là thứ không tốt, lần này có thể hoàn toàn yên tâm.

“Anh A Diệp”

“Chị dâu, em là Lam Khả!” Cô kích động nói, không ngờ, nghe điện thoại lại chính là Lam Khả, trong lòng trầm xuống, nghĩ thầm, điện thoại di động của anh tại sao lại ở chỗ Lam Khả.

“Lam Tử, A Diệp đâu?” Cô kèm chế cảm xúc, bình tĩnh cười nhạt hỏi.

“Chị dâu, Lão Đại cùng mấy người ra ngoài điều tra ngầm rồi, điện thoại di động giao cho em giữ, nếu chị có chuyện gì, Gì thì chờ anh ấy trở về em báo cáo lại cho!” Lam Khả thẳng thắn nói.

“A...Em đợi anh ấy trở lại, nói cho anh biết chị thật sự mang thai song sinh! Bảo anh ấy đừng lo lắng!” Lục Khải Lâm khó nén nỗi mừng rỡ nói, “Còn nữa, chờ anh trở về thì bảo anh ấy gọi điện thoại cho chị! Làm phiền em!” cô lại nói.

Sinh đôi...

Trong lòng Lam Khả cũng mừng rỡ, vui mừng thay Lăng Bắc Diệp, lúc anh nghe tin này nhất định sẽ rất kích động, “Chị dâu, chị yên tâm, em nhất định sẽ nói cho anh ấy biết!” Lam Khả cười nói.

Nhưng cả một ngày hôm đó, Lục Khải Lâm cũng không đợi được điện thoại của Lăng Bắc Diệp, buổi rồi gọi lại thì đã tắt máy, trong lòng cô mất mát suốt đêm cũng không ngủ ngon, trần trọc trở mình...

Ngày thứ hai, Chu Tú Lan hẹn cô, mới vừa vào cửa nhà mẹ đẻ, đã thấy sắc mặt của bà cực kỳ nghiêm túc, “Mẹ, sao vậy?”

“Con xem tấm hình trong túi văn kiện này đi!” Mặt Chu Tú Lan đen lại lạnh lùng nói, Lục Khải Lâm cau mày mở ra từng tấm hình đập vào mi mắt, có Lăng Bác Diệp còn có Lam Khả...

Về sau càng nhìn, trong lòng càng khó chịu không thở nổi, hai gò má nóng lên, chóp mũi chua xót.

“Con làm gì vậy? Chồng của mình cũng không quản được, con còn có tác dụng gì?” Chu Tú Lan hướng về phía Lục Khải Lâm đang cúi đầu xem hình lạnh lùng nói.

Lục Khải Lâm cố gắng để cho bản thân giữ bình tĩnh, tự nói với mình, trong hình anh và Lam Khả ôm ấp áp đầu bởi vì việc công, bọn họ đang ở nơi khác phá án.

cô để hình xuống chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mẹ “Mẹ, không phải người đang hiểu lầm anh A Diệp chứ?” cô cười nhạt nói, giống như cái gì cũng không thấy.

“Hiểu lầm? Những hình này đều là chứng cứ, sao lại là hiểu lầm?” Chu Tú Lan cất giọng nói “Khải Lâm, con cho rằng mẹ đang khích bác quan hệ vợ chồng của các con sao? Mẹ con là vì muốn tốt cho con! Nhắc nhở con phải trông chừng chồng của mình!”

“Mẹ, ý tốt của người con xin nhận! Con tin tưởng anh A Diệp không làm chuyện có lỗi với con!” Ngoài miệng tuy nói thản nhiên như vậy nhưng trong lòng lại rất không thoải mái! Vẫn không thể nào làm được việc tin tưởng anh từ đáy lòng.

“Phải! Mẹ đương nhiên cũng hi vọng đó là giả, con hãy sáng mắt lên ẹ, nếu tiểu tiện nhân đó dám phá hoại hôn nhân của con, không được tha cho cô ta!” “Tiểu tiện nhân” trong miệng bà đương nhiên là chỉ Lam Khả.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Bác Diệp và Lam Khả nói chuyện ở bệnh viện, bà đã nhìn ra, còn tìm người theo dõi nhiều lần, đối với Chu Tú Lan mà nói hôn nhân của con gái không được phép có tồn tại một chút nguy cơ nào, bà sẽ giúp nó trông chừng!

“Mẹ! Những thứ này mẹ quá bận tâm rồi, về sau không cần làm loại chuyện theo dõi người khác này nữa, bị người ta phát hiện ảnh hưởng không tốt, mẹ nên nghĩ xem thân phận của mẹ là gì!” Lục Khải Lâm tiến lên, cười khuyên nhủ.

Chu Tú Lan nhất thời im lặng không phản bác. Lục Khải Lâm cất mấy tấm hình bỏ vào trong túi xách của mình “Mẹ, người hãy chú ý giữ gìn sức khỏe nhiều vào, chuyện của anh cả người cũng không cần bận tâm nhiều! Bận tâm nhiều sẽ mệt mỏi, cũng ảnh hưởng tới sức khỏe.” Trước khi đi, Lục Khải Lâm lại nói.

Chu Tú Lan uống trà không để ý tới cô, cô cười bất đắc dĩ rời đi.

Về đến nhà, cô lại gọi điện thoại cho Lăng Bác Diệp, vẫn tắt máy như cũ, cô suy nghĩ một chút vội vàng gọi điện cho Lục Khải Chính, nghĩ thầm không phải anh xảy ra chuyện gì đó chứ?

“Lâm Lâm, A Diệp đang ở vùng khác làm việc công, anh xác định, cũng bảo đảm! không được phép nghĩ vớ vẩn, em là cảnh sát là vợ của cậu ấy nên tin tưởng cậu ấy!” Mặc dù Lục Khải Lâm không nói gì, chỉ hời hợt của Lăng Bác Diệp nhưng trong điện thoại Lục Khải Chính lại lạnh lùng nói.

Cũng hi vọng bất luận xảy ra cái gì Lục Khải Lâm cũng phải bình tĩnh, đừng hoài nghi Lăng Bác Diệp.

Anh cũng tin tưởng, trải qua vụ án buôn lậu vũ khí đạn dược trước kia của anh và Lăng Bác Hàn, cô sẽ hiểu Lăng Bác Diệp đang làm những gì, là một người phụ nữ thành thực chừng chạc, cô cũng có thể giữ kín bí mật.

“Anh, em không liên lạc được với anh ấy, lo lắng anh ấy sẽ xảy ra chuyện!” Lục Khải Lâm lại nói.

“A Diệp sao nó có thể để ỉn gặp chuyện không may chứ? Chịu bỏ lại em cùng hai đứa bé sao? Rộng lòng một chút cho anh, lúc này đừng làm cho A Diệp ngọt ngào!” Lục Khải Chính trầm giọng nói

“Em biết rồi!” cô lạnh nhạt nói, trực tiếp cúp điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, một số điện thoại xa lạ gọi tới, lúc nghe thấy âm thanh thuộc về Lăng Bắc Diệp thì hoảng loạn trong lòng cô rồi cuộc cũng được đặt xuống “Tại sao anh lại tắt máy?” Lục Khải Lâm kích động hỏi, trong âm thanh mang theo chút chất vấn chờ đợi câu trả lời của anh, nhưng có thể nghe được âm thanh của anh, tối thiểu chứng minh anh vẫn khỏe mạnh...

343. Chương 343: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 20: Thừa Nhận Sai Lầm

“Điện thoại di động mất rồi, anh không sao, đừng lo lắng, tối mai có thể về nhà.” Giọng nói của Lăng Bắc Diệp hơi mệt mỏi, nhưng cũng cực kỳ trầm nhẹ. Nghe nói tối mai anh trở lại, trong lòng Lục Khải Lâm mừng rỡ, “Đúng rồi, anh A Diệp, em mang thai sinh đôi!” Cô kích động nói.

Lời của cô, đối với anh mà nói chắc chắn là kinh hỉ, lòng của Lăng Bắc Diệp rồi cuộc cũng thoải mái hơn rất nhiều, “Tất cả đều khỏe mạnh chứ?” Lăng Bắc Diệp lại quan tâm hỏi.

Nghe âm thanh mang theo vui mừng của anh, Lục Khải Lâm hơi cau mày, nghĩ thầm, tại sao Lam Khả không nói cho anh biết?

“Ừ, tất cả bình thường, hiện tại nôn nghén cũng đỡ hơn!” Lục Khải Lâm cười nói, nhớ tới tối mai anh sẽ trở về, trong lòng kích động không thôi. Lăng Bắc Diệp vội vã nói mấy câu, cúp điện thoại.

Tám giờ tối ngày thứ hai, Lăng Bắc Diệp mới trở về, Lục Khải Lâm thấy anh, chỉ cảm thấy anh rõ ràng gầy hơn mấy ngày trước rất nhiều, cũng tiêu tụy rất nhiều, dường như mấy ngày cũng không cạo râu. Lục Khải Lâm tiến lên, đau lòng nhìn anh, “Á...”

“Sao vậy? !” Tay của cô mới chạm vào cánh tay trái của anh, chỉ nghe anh bị đau mà hít hơi, cô vội vã hỏi, vén ống tay áo anh lên, nhìn thấy băng gạc màu trắng.

“Chỉ là trầy da, không sao!” Lăng Bắc Diệp dịu dàng nói, một tay nhẹ nhàng xoa gương mặt của cô, nâng lên mặt của cô, trán của anh dán lên trán cô, cọ cọ, tư thế thân mật như vậy cũng đại biểu nội tâm của anh cần được an ủi.

Tối hôm trước Lam Khả mất tích trong lúc hành động, đến nay tung tích vẫn không rõ, anh hoài nghi có thể cô đã đánh vào nội bộ của đối phương, làm nằm vùng rồi. Nhưng bây giờ còn không liên lạc được với cô, điều này làm anh phiền muộn. Anh là đội trưởng, không cho phép bất cứ một người nào trong đội xảy ra sai lầm.

Nhớ tới giờ phút này Lam Khả có thể gặp phải tình cảnh nguy hiểm, trong lòng anh liền lo lắng.

“Thật sự không sao ư? Có muốn đi bệnh viện xem một chút không? Băng bó lúc nào, có cần đổi thuốc không?” Cô cầm cánh tay của anh, hỏi liên tiếp.

“Thật sự không có chuyện gì! Anh đói rồi, có cơm không?” Lăng Bắc Diệp rút tay, nhả nài hỏi, trong lòng phiền muộn, chỉ muốn ăn no, rồi nghỉ ngơi một chút.

“Có ạ! Em sẽ đi bưng cho anh! Tối nay đi Tôn trở về nhà cũ bên kia.” Lục Khải Lâm vội vàng nói, gần như chạy vào phòng bếp, Lăng Bắc Diệp nhìn cô chạy, không yên lòng, vội vàng tiến lên, kéo cô lại, “Tự anh đi lấy, em ngồi xuống cho anh.” Con mắt sâu kín liếc nhìn bụng bằng phẳng của cô, ngay sau đó đi vào phòng bếp.

“Em không quá mức quý giá như vậy!” Cô cười nói, đuổi theo, cùng anh hâm nóng thức ăn.

Nhìn Lăng Bắc Diệp cơ hồ là đang ngốn thức ăn, bộ dáng đói bụng, nhìn thấy làm người ta đau lòng không dứt, “Ăn từ từ, uống nhiều canh gà một chút.” Cô đau lòng nói, Lăng Bắc Diệp bưng cháo gà lên, uống một hớp hơn nửa chén canh.

”Rót Canh.

“Rốt cuộc bọn anh thi hành nhiệm vụ gì? Nhìn dáng vẻ của anh dường như rất mệt mỏi.” Vào lúc này cô không hề tin tưởng những tấm hình kia nữa, cho dù ảnh đều là thật nhưng cũng có thể bởi vì việc công nên anh mới ôm ấp với Lam Khả.

Lăng Bác Diệp ngược mắt nhìn cô một cái, lắc đầu “Cơ mật, không thể nói cho em! Lâm Lâm đừng lo lắng cho an nguy của anh, em hãy nhớ bất cứ lúc nào thì anh cũng không có chuyện!” Anh nhìn cô nghiêm túc nói.

346. Chương 346: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 21.2: Anh Dũng Hy Sinh

Sau một phen dây dưa kịch liệt, đồng phục cảnh sát trên người cô bị anh xé thành mảnh nhỏ, nhìn cô toàn thân trần trụi, giống như dê con đợi làm thịt, Lăng Bắc Diệp hận không thể lập tức vọt vào thân thể của cô, nhưng vẫn còn chút lý trí, làm anh dừng động tác lại, mở ngăn kéo ra, tìm kiếm một hộp áo mưa.

Lục Khải Lâm mở đôi mắt sương mù nhìn anh, rất kinh ngạc anh mua lúc nào, nhưng cũng cảm động sự chu đáo của anh, Lăng Bắc Diệp vội vã đeo lên cho mình, “Bà xã....Anh tới đây....” Anh liếc nhìn cô một cái, nâng chân của cô lên....

“Ì ỉ....Ì....” Điện thoại di động trên tủ đầu giường đang chấn động, cắt đứt anh, trong nháy mắt Lăng Bắc Diệp thiếu chút nữa thì bất lực! Mặt bất đắc dĩ liếc nhìn Lục Khải Lâm, cô chỉ thấy anh nhanh chóng xuống giường, cầm điện thoại lên, sau đó khoác áo ngủ, ra ban công....

Không phải lại có hành động gì đó chứ?

Cô khổ sở nghĩ trong lòng, chỉ chốc lát sau, mặt Lăng Bắc Diệp nghiêm túc đi vào, “Anh có nhiệm vụ, em ngủ trước đi!” Anh đã khôi phục tỉnh táo, đầu còn là dã thú phát cuồng vừa rồi nữa.

Lục Khải Lâm chỉ thấy anh đứng bên tủ treo quần áo, nhanh chóng mặc quần áo vào, cuối cùng còn đeo một túi đựng súng, khẩu súng lục màu đen được anh bỏ vào, sau đó mặc áo khoác ngoài màu đen vào. Nhìn khẩu súng kia, trong lòng cô run rẩy, “Anh chú ý an toàn!” Chóp mũi cay xè không thôi, lo lắng xông lên, cô rất lo lắng nhiệm vụ nguy hiểm của anh.

Lăng Bắc Diệp quay đầu, nhìn cô cười cười, “Không có việc gì, anh còn đợi quay lại cùng em....” Đi tới mép giường, kéo qua cô, nói nhỏ bên tai cô, hôn một cái, cười quỷ dị nói, hôn cô một cái, “Đi nha!” Nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ.

Trước khi đi lại đi phòng trẻ, cúi người xuống nhìn hai tiểu tử, hôn trên mặt mỗi đứa một cái.

Chỉ chốc lát sau, xe của anh biến mất ở trong màn đêm, Lục Khải Lâm đứng ở cửa sổ, đưa mắt nhìn xe của anh biến mất, ở trong lòng cầu nguyện anh có thể bình an trở về....

“Lão Đại, chiếc kia du thuyền có vấn đề, chúng ta đã thông báo cho giám sát Hải Quan tiến lên hỏi thăm!” Lăng Bắc Diệp chạy tới bờ biển, A Phong tiến lên, báo cáo với anh.

Lăng Bắc Diệp cầm ống nhòm hồng ngoại nhìn về phía giữa biển, chỉ chốc lát sau, truyền tin thiết bị trên người vang lên, cái đó đại biểu cho âm thanh của hy vọng, làm anh mừng rỡ, “Lão Đại, là em.”

Nghe được âm thanh của Lam Khả, Lăng Bắc Diệp mừng rỡ, “Nói đi!”

“Tối nay có một lượng hàng lớn lên bờ.” Lam Khả nhanh chóng nói. Lăng Bắc Diệp tỉnh táo nghe Lam Khả báo cáo xong, lập tức liên lạc với Lục Khải Chính.

“Trực tiếp hành động!” Lục Khải Chính chạy tới, sau quá trình bố trí, ra lệnh. Chỉ chốc lát sau, mấy tổ nhân viên tấn công bến tàu ở nơi xa.

Chỉ chốc lát sau, mặt biển vốn yên lặng, tràn ngập khói thuốc súng....

Giao dịch trên tàu chở hàng bị cảnh sát vây quét, mấy tên cầm đầu mang theo tiền mặt đang chạy trốn, Lăng Bắc Diệp dẫn thủ hạ truy đuổi mãnh liệt, triển khai một cuộc đấu súng với đối phương.

“Lam! Bắn chết tên cầm đầu đó cho tôi!” Người đàn ông to lớn mặc áo khoác ngà màu đen, đeo mắt kính đồng bộ, chỉ vào Lăng Bắc Diệp, ra lệnh với Lam Khả. Lam Khả kinh hãi, “Dạ!” Nói xong, quỳ một chân trên đất, nhắm vào Lăng Bắc Diệp, nổ súng

Lăng Bắc Diệp dễ dàng né tránh, đạn bắn vào ống sắt, ma sát kịch liệt phát ra tia lửa.

King thấy Lam Khả không bắn trúng, móc một khẩu súng lục ra, nhắm đúng vào Lăng Bắc Diệp, chính lúc này

348. Chương 348: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 22.2: Nếu Như Anh Bình An

Rốt cuộc anh cũng nói chuyện, âm thanh ảm đạm.

“Đó cũng là chuyện ngoài ý muốn, anh đừng quá tự trách và áy náy....” Nhìn dáng vẻ này của anh, trong lòng cô vừa tức vừa đau, chỉ có thể an ủi anh như vậy.

“Cô ấy thích anh.” Bất thốt lên, con người mờ mịt nhìn cô, gương mặt bị thương, cái gai trong lòng Lục Khải Lâm cũng đau, bây giờ rốt cuộc anh cũng biết, Lam Khả thích anh rồi.

“Thật xin lỗi.” Lát sau, anh lại thốt ra ba chữ, con người vẫn hoảng hốt nhìn cô, Lục Khải Lâm dĩ nhiên hiểu anh nói ba chữ này, đại biểu cái gì.

“Anh và em còn phải nói ba chữ này sao?”

“Nếu như mà anh biết sớm một chút, sớm nói rõ ràng với cô ấy, không thích cô ấy, cô ấy có thể không phải hy sinh vì anh....” Lăng Bắc Diệp rũ mắt, lạnh nhạt nói.

“Cô ấy là cảnh sát! Dừng cảm quên mình vì đồng nghiệp là chuyện bình thường, nếu như lúc ấy là A Tam hoặc là A Phong, bọn họ cũng sẽ làm như vậy! Không phải anh cũng vì cứu A Phong, thiếu chút nữa đã trúng đạn à?” Lục Khải Lâm biết anh sẽ nghĩ như vậy, cô cũng nghĩ như vậy, giờ phút này, vì để cho anh không áy náy, chỉ có thể trấn an lý trí của anh.

“Tình huống không giống nhau....Anh có lòng tin nên mới ngăn cản, cô ấy biết rõ mình sẽ chết....” Lăng Bắc Diệp nói mà không có biểu cảm gì, âm thanh lảm bảm, khàn khàn. Lục Khải Lâm cũng bối vì lời của anh mà rung động, trong đầu hiện lên gương mặt Lam Khả, trái tim co rút đau đớn.

Lam Khả thật sự yêu anh, lần cuối cùng dùng hành động thực tế, dùng cảm yêu một lần.

Nếu bỏ đi sự thật mình là vợ của Lăng Bắc Diệp, cô nhất định sẽ bị tình yêu của cô gái này làm cảm động, một mực yên lặng nỗ lực, không dám nói ra, một lần dùng cảm nhất, còn dâng hiến trẻ tuổi tính mạng quý giá của mình.

Như vậy, anh cũng bị cảm động sao? Cả đời này, sẽ không quên được cô ấy? Vẫn sống trong sự áy náy với Lam Khả sao?

“Vậy anh muốn như thế nào?” Cô ngồi xổm xuống bên giường, ngẩng đầu lên nhìn anh, khàn giọng hỏi.

“Anh muốn yên tĩnh.” Anh lại nói.

Khóe môi Lục Khải Lâm co quắp, lại đứng lên, lấy gạt tàn và thuốc của anh đi, rời khỏi phòng ngủ. Sau khi cô đi, anh vào phòng tắm, dùng nước lạnh không ngừng rửa mặt, không ngừng lắc đầu. Suy nghĩ tới nếu như Lam Khả còn sống, anh sẽ nói cho cô biết, đừng vì anh mà trả giá lớn như vậy, anh không đáng giá, thật sự không đáng giá.

Cũng thống hận mình không nhận ra sự việc này sớm một chút, không tin lời Lục Khải Lâm nói, nếu như khuyên cô ấy sớm, đồng ý điều cô đến khu Tây Thành, cô sẽ không tham dự vào trong vụ án này, sẽ càng không chết! Nói không chừng còn có thể dần dần quên anh, thích người khác.

Càng nghĩ, trong lòng càng thống hận mình, Lăng Bắc Diệp ảo não bối tóc, đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước lạnh leo xối vào người.

Bị cảm, sợ lây cho hai đứa bé, buổi tối phải cho hai đứa nhỏ uống sữa bột, “Thiên Thiên, Đóa Đóa, chấp nhận một chút nha.” Mang khẩu trang cho các con uống sữa, cô dịu dàng nói, nhìn hai đứa bé, trong lòng thoải mái không ít.

Hai nhóc con cũng rất ngoan, Tiểu Thiên Thiên ngồi trong lòng cô, hai mắt to tròn sáng ngời trong suốt nhìn cô chăm chăm, giống như không biết cô, bởi vì cô mang khẩu trang, nhưng nghe âm thanh của cô lại ề a, an tâm không ít, miệng như một chú heo nhỏ không ngừng mút sữa thỏa thích.

Lăng Bắc Diệp vào cửa, thấy một màn này, nhìn cô đeo khẩu trang, lại cho uống sữa bột, nhúu mày, vừa rồi ở bên ngoài nghe Dì Tôn nói cô bị cảm.

Lục Khải Lâm thấy Lăng Bắc Diệp mặc quần áo kẻ sọc ở nhà, tóc ướt nhẹ vào cửa, trong lòng run rẩy, nhưng thấy tinh thần anh đã khá hơn nhiều, cô vui mừng, nhìn anh đi tới bên giường của Tiểu Đóa Đóa, khom người, ôm tiểu bảo bối lên.

“Đóa Đóa, ba cho con uống sữa.” Lăng Bắc Diệp nhẹ giọng nói ra, ôm con gái xinh đẹp trắng mịn như bột được mài ra từ ngọc, ngồi xuống đối diện với hai mẹ con cô, cầm bình sữa lên, cố ý mút để thử nhiệt độ một chút, sau đó mới đặt vào bên miệng nhỏ nhắn của Tiểu Đóa Đóa.

Đóa Đóa mừng rỡ há mồm, hai mắt to đang nhìn anh, còn đưa tay nhỏ bé sờ mặt của anh, cơ thể nhỏ bé ầm ập vùi vào trong ngực anh, ngửi mùi sữa thơm ngọt ngào trên tay của bé con, trái tim lạnh lẽo của Lăng Bắc Diệp ầm ập không ít.

Tạm thời quảng chuyện kia ra khỏi đầu.

Nhìn anh trêu chọc Đóa Đóa như bình thường, vẻ mặt hòa nhã, trong lòng Lục Khải Lâm an tâm hơn rất nhiều. Sức ăn của Tiểu Đóa Đóa nhỏ hơn, vừa ăn được một lát đã no rồi, mà Thiên Thiên dường như vẫn chưa no, một tay nắm lấy ma ma, một tay nắm bình sữa, như heo nhỏ không ngừng mút thỏa thích.

“Thiên Thiên, về sau ma ma gọi con là heo nhỏ, có được hay không?”

“Hừ...” Để bình sữa xuống, Lục Khải Lâm trêu chọc Tiểu Thiên Thiên nói, chỉ thấy nhóc con nhú lông mày nhỏ, buồn bực hừ một tiếng, Lục Khải Lâm cười cười, “Được, được không gọi, Thiên Thiên của chúng ta tương lai muốn thành một nam tử hán khỏe mạnh, không phải người béo mập, có đúng không?”

Tiểu Thiên Thiên không giận cũng không cười, lạnh lùng nhìn cô, Lục Khải Lâm nhìn dáng vẻ đẹp trai lạnh lùng của con trai, rất muốn hôn bé một cái, nhưng vẫn không nỡ đặt bé xuống, “Anh dỗ ngủ cả Đóa Đóa nữa, em đi ra ngoài trước” Không dám ở lại quá lâu, để tránh truyền virus cho các con, Lục Khải Lâm nhìn Lăng Bắc Diệp, nói.

“Được.” Anh thản nhiên trả lời, đặt con gái vào trong nôi, sau đó cẩn thận dụ dỗ hai nhóc con ngủ, hai nhóc giống như không có ý muốn ngủ, anh còn phải kể bừa một câu chuyện cho bọn chúng nghe, cuối cùng hai nhóc con mới ngoan ngoãn ngủ.

Ra khỏi phòng trẻ, Lăng Bắc Diệp thấy Lục Khải Lâm đang uống thuốc nước, “Đi bệnh viện đi.”

“Không cần! Vừa mới uống thuốc rồi!” Lúc này Dì Tôn khuyên, cô mới đồng ý uống thuốc, uống thuốc rồi sẽ khỏe lại nhanh thôi.

“Uống thuốc có thể khỏi không?” Lăng Bắc Diệp ngồi bên bàn, tự mình xới cơm, vừa ăn vừa hỏi.

“Ừ, có thể.” Lục Khải Lâm nhàn nhạt trả lời, trong phòng khách yên lặng, hai người đều không nói chuyện nữa. Cơm nước xong, cô tắm rửa, phát hiện Lăng Bắc Diệp không có trong phòng ngủ, đi tìm thử thì phát hiện anh ở thư phòng.

Ngồi trước máy tính để bàn, đang chơi trò chơi CS, cô thấy anh đeo tai nghe, tay phải cầm chuột, tay trái gõ thật nhanh trên bàn phím, phát súng kia nhắm trúng kẻ địch, quét bắn kịch liệt. Cho đến khi đối phương ngã xuống mới thôi.

349. Chương 349: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 23: Tách Ra Cũng Tốt

“Tiểu Lam Tử, anh có cái gì tốt, đáng để em phải hy sinh như vậy? Lão Đại vẫn xem em là anh em, là em gái...” Anh chậm rãi mở miệng, khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt nhòa, “Thậm chí còn sai bảo em như một người đàn ông, em đi theo làm việc dưới quyền của anh, chịu không ít quả trách của anh, không ít lần bị anh phê bình!” Anh lại nói, thật sự không biết mình có cái gì tốt, để cho cô phải yêu như vậy.

Có lẽ tình yêu chính là như thế, không có lý do cũng chẳng có nguyên nhân gì. Đối với Lam Khả mà nói, cũng chính là như vậy. Biết rõ anh còn có vợ, cô vẫn không khống chế được tình cảm của mình mà có tình

350. Chương 350: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 23.2: Tách Ra Cũng Tốt

Kéo thân thể lạnh lẽo đi tới bên lề đường, không bắt xe, mờ mịt mà đi, vết thương trong tim cũng càng ngày càng sâu thêm.

Tách ra, lúc nào cũng dễ dàng nói ra từ này!

Đêm đó, anh tìm mấy người trong đội cùng đi uống rượu, mỗi khi A Tam nhắc tới chuyện của Lam Khả thì đều bị anh cắt ngang, bọn họ cũng đau lòng không ít hơn anh, A Phong càng đau lòng hơn, một mực uống rượu, “Đừng uống nữa, rút lui đi! Về sau đừng nhắc tới Lam Tử nữa, đừng làm cho cô ấy lo lắng!” Lăng Bắc Diệp cười nhạt nói.

“Lão Đại! Anh còn có nhân tính nữa không? ! Lam Tử là vì...”

“A Phong!” Lời của A Phong bị A Tam cắt ngang, Lăng Bắc Diệp cười cười, “A Tam, đưa cậu ấy về đi.” Anh nói xong, đi tới tính tiền.

Ra khỏi quán cơm, anh nhìn chung quanh, không biết nên đi đâu. Cuối cùng vẫn trở về đồn cảnh sát, nơi đó có phòng trong ký túc xá của anh, vừa ngã lên giường rồi ngủ, không biết cái cô gọi là tách ra có phải là ý này không, không để anh gặp cô.

Buổi tối anh không về nhà, Lục Khải Lâm cũng không gọi điện thoại cho anh, biết anh sẽ không xảy ra chuyện gì, xa nhau là để cho anh điều chỉnh, cũng để cho chính cô điều chỉnh. Cả đêm không chợp mắt, trong đầu tất cả đều là hình ảnh anh đứng trước bia mộ của Lam Khả, tình cảnh lúc anh chôn đi vật của Lam Khả.

Cô nghĩ, những thứ này nhất định sinh ra ảnh hưởng trong lòng anh.

Không muốn lúc cùng giường chung gối với anh, mà trong lòng anh còn nghĩ đến người phụ nữ khác. Cho nên lựa chọn tách ra.

“Đến đây bú sữa ha.” Hoàn toàn khỏi cảm cúm, hai nhóc con cuối cùng cũng được bú sữa, cô cũng vui vẻ, “Nên để em gái tới trước, anh trai phải nhường cho em gái, biết không?” Lục Khải Lâm cười nói, ôm lấy Đóa Đóa cho cô bé bú sữa.

Tiểu Thiên Thiên hiểu chuyện khác thường không buồn rầu, ngược mắt nhìn ma ma cho em bú sữa, cái miệng nhỏ nhắn chụt chụt phun ra nuốt vào .

Lục Khải Lâm cười lắc đầu với cậu nhóc, ngâm nga một bài hát thiếu nhi cho bọn trẻ nghe.

Lăng Bắc Diệp vào cửa, nhìn thấy hình ảnh ấm áp của ba mẹ con, cô hơi kinh ngạc khi nhìn thấy anh đột nhiên xuất hiện, Lăng Bắc Diệp đi tới bên nôi, ôm Tiểu Thiên Thiên.

Cổ họng Lục Khải Lâm như bị chặn lại, anh không lên tiếng, ôm Tiểu Thiên Thiên đi tới cửa sổ, tấm lưng kia nhìn có vẻ cô đơn, con người hình như đang nhìn về phương xa, lại đang nghĩ tới Lam Khả sao? Lục Khải Lâm cau mày, âm thầm nghĩ, trong lòng đau nhói.

Nhưng Lăng Bắc Diệp lại sợ cô ghét nhìn thấy anh, nên mới đi tới cửa sổ, ngửi mùi sữa thơm trên người con trai, không suy nghĩ gì hết.

“Thiên Thiên phải bú sữa rồi.” Chỉ chốc lát sau, cô đi tới lạnh nhạt nói, Lăng Bắc Diệp xoay người giao Thiên Thiên cho cô, thấy cô ôm con trai đi tới bên sofa rồi cho bú sữa. Anh đi tới bên nôi của Tiểu Đóa Đóa, cúi người hôn mấy cái trên mặt con gái, có thể là bị râu của anh đâm vào, Tiểu Đóa Đóa cười “Khanh khách.”

Sau khi hai nhóc đã ngủ, hai người ra khỏi phòng trẻ, “Anh về lấy quần áo, sau này sẽ ở lại ký túc xá của đồn cảnh sát.” Anh nhìn bóng lưng của cô, chịu đựng trái tim chua xót, trầm giọng nói. Anh tôn trọng ý của cô, nhưng nếu như cô muốn ly hôn với anh, anh nhất định sẽ không đồng ý!

“Được, em đi thu xếp giúp anh.” Cô bình tĩnh nói, đi tới phòng ngủ. Lăng Bắc Diệp cũng đi theo, thấy cô lấy một chiếc vali nhỏ từ trong tủ quần áo, anh chịu đựng đau đớn chưa xót trong lòng, chỉ có thể tiếp nhận. Là anh không tin lời cô nói..., hại Lam Khả, cũng tổn thương cô.

“Có phải mang chăn đi không?” Gần đây thời tiết đang lạnh, cô không biết chăn đệm ở ký túc xá của anh có đủ không.... Vừa xếp quần áo, vừa hỏi.

“Không cần, anh tự mình làm!” Anh tiến lên kéo cô ra, nhét loạn quần áo của mình vào trong vali, khép lại rồi xách đi. Trong lòng ít nhiều cũng hơi tức giận, giận cô tàn nhẫn với anh!

“Anh đồng ý xa nhau nhưng sẽ không ly hôn, Lục Khải Lâm, nếu như em cho rằng Lam Khả sẽ hủy hoại chúng ta, vậy thì tình yêu của em cũng không đủ sâu sắc!” Lúc đi tới cửa, anh xoay người, nhìn cô tức giận nói.

“Đúng, không sâu sắc! So sánh với cô ấy thì em yêu anh không đủ sâu! Đây cũng chính là thứ em để ý!” Cô kích động phản bác, trong lòng đau nhói, Lăng Bắc Diệp hừ lạnh, nói cho cô biết không phải để so bì, cô lại còn ở đây để tâm vào chuyện vụn vặt của người đã chết!

“Vậy thì em hãy tiếp tục so đo đi!” Anh tức giận nói, xách vali ra khỏi phòng ngủ, nhìn phòng trống, lại không đành lòng rời đi, bước vào trong phòng, đứng ở cửa nhìn căn phòng bọn họ đã tự mình trang trí, lòng tràn đầy chua xót.

Lần lượt ôm hai đứa bé một lát, sau đó anh đặt con xuống rồi rời đi.

Công việc vẫn bận rộn không thay đổi, Lăng Bắc Diệp sống ở đồn cảnh sát, phần lớn thời gian đều là nghiên cứu các vụ án lớn nhỏ. Thừa dịp thời gian Lục Khải Lâm đi thẩm mỹ viện, anh sẽ len lén về nhà, nhìn con trai và con gái, mua cho hai nhóc con vài món đồ chơi, quần áo hay là giấy.

“Đừng mua nhiều như vậy, trẻ con lớn rất nhanh, sẽ nhanh chóng không thể mặc được nữa....” Dì Tôn thăm thì, bà là người sống trong gia đình bình thường, đương nhiên sẽ cảm thấy lãng phí, chưa nói hết câu thì kịp thời dừng lại.

Lăng Bắc Diệp chỉ cười, thứ anh có thể làm cho các con ngoài những việc này thì cũng không còn gì khác. Anh cũng biết, thời gian này Lục Khải Lâm đi ra ngoài, cũng là để anh thuận lợi về nhà nhìn các con.

“Chuyện của cậu và Khải Lâm tôi vẫn gạt mọi người ở nhà cũ....Cậu nói xem chuyện của hai người...Đã có hai cục cưng đáng yêu như vậy, còn có cái gì không thể giải quyết sao? Xa nhau như vậy, cứ mãi như vậy, tình cảm sẽ thật sự phai nhạt đấy!” Dì Tôn ý vị sâu xa nói.

Lăng Bắc Diệp cười cười, không lên tiếng, nhìn đồng hồ, giờ này chắc cô cũng sắp về, anh phải đi.

Lái chiếc xe Jeep màu đen đi đến thẩm mỹ viện cô thường hay lui tới, lặng lẽ ở trong góc nhìn cả người cô sáng lạn bước ra, lên xe, anh lẳng lặng nhìn một lúc lâu, rồi mới rời khỏi.

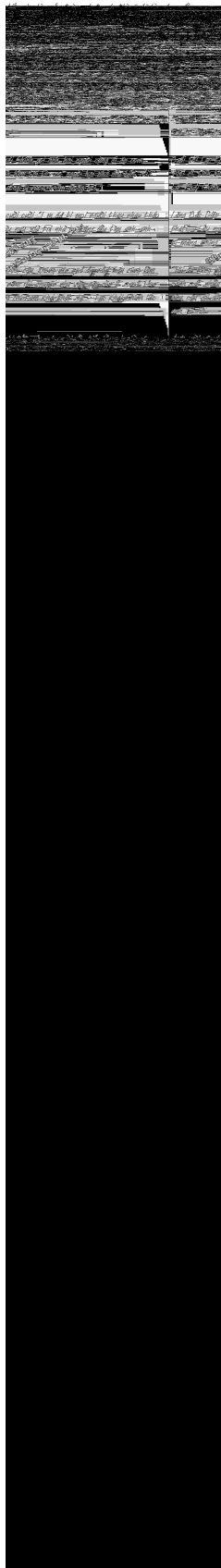
Chương trình âm nhạc của đài giao thông phát một bài hát cũ, bị quấy ám câu từ trong bài hát, đâm trúng tim anh: người khác hỏi tôi rốt cuộc em có chỗ nào tốt? Mà nhiều năm như vậy tôi vẫn không quên được?

Anh nhếch môi cười nhạt, anh cũng không biết tại sao vẫn không thể quên được, bất luận mấy năm nay cô lạnh nhạt với anh như thế nào, tổn thương anh như thế nào, anh đều không có cách nào để buông tay. Một Lam Khả, làm sao có thể ảnh hưởng đến tình cảm của anh và cô đây?

Cô để ý, chẳng lẽ anh là một người máu lạnh vô tình, đối mặt với cái chết của Lam Khả có thể thờ ơ sao ? ! Chẳng lẽ, quên Lam Khả, muốn quên là có thể quên ngay sao? Như Dì Tôn từng nói, một mực tách ra như vậy thì tình cảm có sâu đậm hơn nữa, lâu ngày rồi cũng sẽ phai nhạt.

Cô có con trai có con gái làm bạn, có lẽ chẳng hề cảm thấy cô đơn, thậm chí còn rất hạnh phúc, để cho anh một mình sống ở bên ngoài

có nhà nhưng không thể trở về có đơn tịch miếu...

351. Chương 351: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 24: Thật Sự Mất Đi

Sau khi dạ tiệc kết thúc, hai người vẫn làm bộ như ân ái về nhà. Nhìn dáng vẻ ân ái, tình cảm hòa thuận của bọn họ, người hai nhà cũng rất an tâm. Một nhà bốn người ngồi lên xe về nhà, hai đứa bé đã sớm ngủ thiếp đi, Lăng Bắc Diệp và Lục Khải Lâm cùng nhau ôm Thiên Thiên với Đóa Đóa vào phòng trẻ.

Lăng Bắc Diệp nhìn con gái ngủ, ánh mắt nhu hòa, nhếch miệng lên. Mặc dù thỉnh thoảng cũng đến thăm bọn nhóc, nhưng thời gian thật sự được chung sống với chúng thì gần như là không có.

Sau khi Lục Khải Lâm đặt Thiên Thiên xuống, liếc nhìn Lăng Bắc Diệp bên cạnh, sau đó để không gian lại cho anh, lặng lẽ rời khỏi phòng trẻ. Hôm nay biểu hiện của anh rất tốt, tự nhiên, thân thiết ở bên cạnh cô, còn không ngừng quan tâm cô giống như lúc hai người chưa chia tay.

Thấy cô rời đi, khóe miệng anh co quắp, lại đi tới bên cạnh Thiên Thiên, lặng lặng nhìn con trai. Xem ra con

356. Chương 356: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 26: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chỉ thấy mấy tên hộ vệ sau lưng người đàn ông gọi là anh Tổ tiến lên phía trước, “Đây là tâm phúc bên cạnh Đỉnh Gia của Hồng Thịnh, cục trưởng Lục, xin nể mặt!” Một hộ vệ tiến lên, nói với Lục Khải Chính. Lục Khải Chính nhú mày, liếc nhìn người đàn ông kia.

Hồng Thịnh là bang hội xã hội đen mà hai giới hắc bạch đều biết, Đỉnh Gia cũng là một trong số người phụ trách trong đó, Lục Khải Lâm không trở ngại anh cả làm nhiệm vụ, lui sang một bên.

“Mặt mũi này, không nể được! Tất cả giao chứng minh thư ra đây! Làm trở ngại người thi hành công vụ, tối nay đến đồn cảnh sát uống trà!” Lục Khải Chính cất giọng nói, không cho đối phương một chút thể diện! Lúc này, người đàn ông được kêu là anh Tổ giơ tay mang bao tay màu đen lên, một hộ vệ tiến lên, từ trong túi lấy ra chứng minh của anh Tổ cho Lục Khải Chính xem.

Lục Khải Chính cẩn thận nhìn, giao cho đồng nghiệp bên cạnh ghi tên.

“Cục trưởng Lục, có thể đi được chưa?” Một hộ vệ nói, Lục Khải Chính gật đầu ra hiệu.

“Anh Tổ” Người phụ nữ kia còn nhớ mãi không quên chuyện với Lục Khải Lâm, nhìn anh Tổ, làm nũng nói.

“Đúng rồi sĩ quan cảnh sát, vị tiểu thư này vừa rồi tát tôi một cái!” Lục Khải Lâm nghe được giọng của cô ta, tiến lên, nói với Lục Khải Chính, miệng vết thương trên cánh tay trái của cô bị xé rách, đang chảy máu không ngừng, màu máu đỏ thẫm theo ống tay áo màu trắng chảy xuống.

Lục Khải Chính ngửi thấy mùi máu tươi, nhìn cánh tay của cô, “Bị thương rồi, vừa xảy ra chuyện gì? !”

Nhìn em gái bị người ta ức hiếp, Lục Khải Chính tức giận cực kì, làm sao cũng phải đòi lại món nợ này!

Lục Khải Lâm nhìn mắt Lục Khải Chính, không chút nghĩ ngợi trả lời, “Người đàn ông này bám dính!” Cô phối hợp nói, “Tôi đang muốn báo cảnh sát!”

“Nghe thấy chưa, vị tiểu thư này muốn kiện các người tội cố ý đả thương người khác, đến cục cảnh sát uống trà đi! A Tam, A Phong, mang đi!” Lục Khải Chính cất giọng nói, A Tam và A Phong tiến lên, muốn bắt người.

” Cục trưởng Lục! Mặt mũi của anh A Tổ ngài có thể không cho, mặt mũi của Đỉnh Gia chúng tôi...”

“Tối nay khỏi phải nói Đỉnh Gia với tôi, dù là Bưu Gia các người ở đây, cũng giống vậy! Mang đi! Người không phục, phạt nặng!” Lục Khải Chính cất giọng nói, ngay sau đó kéo Lục Khải Lâm tránh ra. Con người người đàn ông giấu sau kính đen, liếc nhìn vết máu nhuộm đỏ áo sơ mi của cô, ngay sau đó phối hợp với cảnh sát bước đi.

“Chuyện gì xảy ra? Lục Khải Lâm! Không phải là em tự làm khổ đấy chứ? !” Lục Khải Chính lái xe đưa cô đi bệnh viện, vừa hỏi cô. Vết thương kia anh vừa mới nhìn qua, rõ ràng là dao lam cắt, hơn nữa rất sâu! Đối với em gái, anh đương nhiên là đau lòng, cũng sợ cô ngược đãi mình!

“Anh! Em không có!” Lục Khải Lâm lớn tiếng phản bác, tối hôm qua là do nổi điên, mới thần kinh làm bị thương mình.

“Lâm Lâm, cho dù như thế nào, nhất định phải quý trọng bản thân! Hai đứa nhỏ còn cần em...” Lục Khải Chính nhìn cô dịu dàng, đưa tay vuốt ve cái ót của cô nói. Lục Khải Lâm chưa xót trong lòng, hít mũi một cái, “Ừ, anh, em cũng không phải cô gái mười mấy tuổi, có thể tự tử vì tình yêu ư?” cô cười nói, cô sẽ không vì anh chết, bỏ lại hai đứa bé còn có nhiều người nhà như vậy.

Như vậy không phải biểu hiện chịu trách nhiệm.

Lục Khải Chính mang cô đi bệnh viện lại xử lý vết thương, sức lực của người đàn ông rất lớn, làm rách miệng vết thương của cô, còn tạo thành tổn thương hai lần. Vốn cô phải ở bệnh viện quan sát, nhưng không yên tâm về hai đứa trẻ, cũng sợ người nhà lo lắng. Nên kêu kê một chút thuốc tiêu viêm.

“Khi tắm đừng để bị dính vào nước, nhớ uống thuốc đúng quy định, nếu Sở Sự Vụ không bận, ngày mai ở nhà nghỉ ngơi, đừng liều mạng như vậy!” Trước khi xuống xe, Lục Khải Chính lại nói thêm với cô.

“Em biết rồi, anh đông dài như vậy từ lúc nào thế? Còn nữa, đừng nói em, nói rõ ràng đâu ra đấy, anh cũng không cần liều mạng như thế! Hơn nửa đêm rồi, còn muốn trở về đồn cảnh sát sao?” Lục Khải Lâm lại hỏi anh.

Lục Khải Chính gật đầu, “Ngược lại anh hy vọng thiên hạ thái bình không cần những cảnh sát như bọn anh! Nhưng còn thực tế...Cho nên nói, em phải hiểu A Diệp, thời gian bọn anh ở cùng với đồng nghiệp, thật sự nhiều hơn cả người nhà.”

Lục Khải Lâm nhất thời không kịp phản ứng hàm nghĩa khác trong lời nói của Lục Khải Chính, hiện tại anh cũng mất tích, nói những thứ này, có ích lợi gì nữa đâu?

“Anh, dù nói thế nào, anh cũng phải chú ý sức khỏe! Em đi về trước đây.” Cô lại nói, mở cửa xe đi xuống. Nhìn Lục Khải Lâm lên lầu, anh nổ máy, chạy tới đồn cảnh sát.

“Cục trưởng Lục, tên A Tổ đó không chịu nói lời nào, nói muốn chờ luật sư của anh ta!” Lục Khải Chính đi đến cửa phòng thẩm vấn, A Phong nói với anh.

“Một mình tôi đi vào, các cậu đừng vào!” Lục Khải Chính trầm giọng nói, nói xong đi vào cửa, sau khi tiến vào, cũng tắt cả máy quay.

Người đàn ông tên A Tổ, đeo kính đen, cổ áo dựng thẳng, che khuất nửa gương mặt dưới của anh ta, tóc ngắn ngắn, trọc lóc, có thể thấy da đầu. Lục Khải Chính móc thuốc lá ra, ném một điếu qua.

“Từ Lào tới?” Lục Khải Chính nhìn A Tổ cầm điếu thuốc trên bàn lên đang đốt, anh hỏi.

“Không thể trả lời.” A Tổ lạnh lùng nói, âm thanh rất thô.

“Vùng đất thuộc Đỉnh Gia hiện tại do cậu trông coi?” Lục Khải Chính không giận, tiếp tục hỏi, hít một hơi thuốc đưa cái bật lửa cho anh ta. Lúc này A Tổ mới cầm bật lửa lên, châm điếu thuốc rồi hút.

“Như cũ không thể trả lời.” Lạnh lùng phun ra mấy chữ này, khói mù từ agiữa miệng và mũi của anh ta phun ra, giờ phút này, có thể thấy vết sẹo dài 2cm dưới mắt anh ta. Đây chính là A Tổ người mới của Hồng Thịnh như trong tin đồn.

Truyền thuyết, trên má trái của anh ta có một vết sẹo kéo lệch từ khóe mắt xuống.

“Phải! Là một hiểu lầm, cậu có thể đi được rồi!” Lục Khải Chính nói, đứng dậy, A Tổ ngồi ở đó không chút hoang mang, hung hăng hút vài hơi, dập tắt tàn thuốc, mới đứng dậy, lại kéo cổ áo thẳng đứng lên.

Mới ra khỏi đồn cảnh sát, một chiếc xe màu đen đã dừng lại trước mặt anh ta, A Tổ lên xe, bên trong có một người đàn ông khoảng năm sáu mươi tuổi đang bưng ly rượu.

“Lục Khải Chính không có làm khó dễ cậu?”

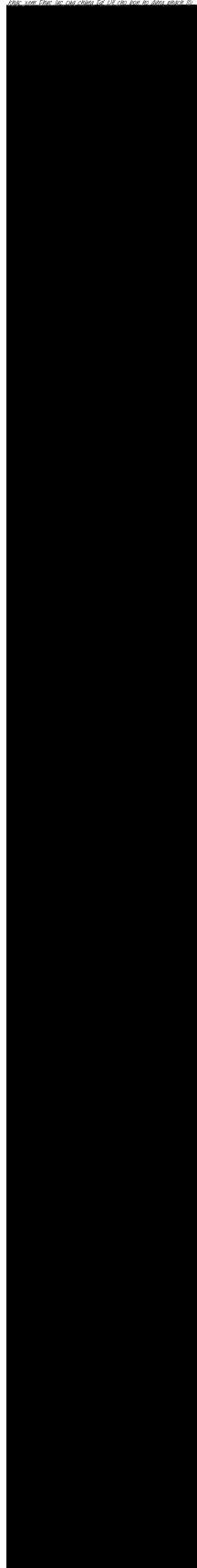
“Hiểu lầm nhỏ, tôi chỉ nói hai câu không thể trả lời, liền thả tôi ra. Có mặt mũi của ngài, bọn họ không dám lỗ mãng!” A Tổ ngồi xuống ghế sa lon bằng da thật, nói.

“Tiểu tử này, chính là thích ăn đòn! Cậu không cần phải sợ, anh ta không thể làm gì đâu! Đổng hàng này, số 10 thật sự có thể đến?” Đỉnh Gia híp con người, hỏi.

“Dĩ nhiên! Toàn bộ hàng tinh chế hoàn thành vào ngày mai! Số 10 nhất định đến!” A Tổ lại nói, lấy kính đen xuống, môi mỏng khẽ mở lúc mở lúc đóng .

”Làm rất tốt! Đi theo Đỉnh Gia tôi, sẽ không chịu thiệt! Lần này cũng phải để cho các phân đà

Không xem được nội dung bài viết này vì bạn đã không đăng nhập.

357. Chương 357: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 27: Được Anh Cứu

Một phụ nữ tóc quăn xõa ra đeo kính đen ngồi trên vị trí tài xế, người đàn ông đeo kính đen ngồi bên ghế phụ, mặc quần áo xe máy màu đen. Khi người phụ nữ lấy kính xuống, lúc kẹp trên đỉnh đầu thì Lục Khải Lâm nhận ra người phụ nữ này!

Không phải là người phụ nữ cô gặp ở Giải Trí Thành đã tát cô một bạt tai sao? ! Thật đúng là oan gia ngõ hẹp! Hơn nữa, là cô ta đột nhiên dừng xe, cô mới tông vào đuôi xe của cô ta. Người đàn ông ngồi bên ghế phụ ngồi đó không nhúc nhích.

Lúc này, người phụ nữ mặc bộ váy ngắn liền thân màu con báo bó sát người mạnh mẽ mở cửa xe, xuống xe. Lúc nhìn thấy Lục Khải Lâm thì con người trở nên sắc bén, khóe miệng mang theo nụ cười tàn nhẫn “Lại là cô.” Người phụ nữ giữu cợt mở miệng.

Lục Khải Lâm không lên tiếng, lấy điện thoại di động ra trực tiếp báo cảnh sát, tìm cảnh sát giao thông tới đây.

Người phụ nữ này không phải người hiền lành, không thể nói lý lẽ với cô ta, Lục Khải Lâm âm thầm nghĩ.

“Nói chuyện với cô đó, tai điếc à? !” Người phụ nữ phách lối quát, toan tính ngoan độc ở khóe miệng càng sâu hơn, giống như muốn xé Lục Khải Lâm thành mảnh nhỏ.

“Cô đang nói chuyện với tôi sao?” Cô cười nhạt, gương mặt trắng nõn thuần khiết cùng với người phụ nữ trang điểm đậm trước mắt này hình thành tỷ lệ rõ rệt, đáng vẻ gặp biến không sợ đó, chiếu vào trong kính chiếu hậu, nÀ ô ữ

358. Chương 358: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 28: Vô Tình Vô Nghĩa

Nhìn Tiểu Thiên Thiên được một người đàn ông đeo kính đen ôm vào trong ngực, không té xuống cầu thang như trong tưởng tượng của cô, trái tim căng thẳng của Lục Khải Lâm cuối cùng cũng ổn định lại, ôm Đóa Đóa khóc lớn, đi nhanh tới cửa thang máy cuốn.

“Thiên Thiên.” Đặt Đóa Đóa xuống, vội vàng đưa tay, muốn ôm lại Thiên Thiên từ trong ngực người đàn ông, lúc này, cô còn chưa ý thức được, người đàn ông kia chính là A Tổ.

Cô muốn cướp Thiên Thiên, lại bị anh ta né tránh, lúc này Lục Khải Lâm mới liếc nhìn người đàn ông ở trước mắt, trong lòng cả kinh, hình dáng cái cầm lộ ra ngoài của người đàn ông, làm tim cô đập nhanh.

A Diệp....

“Không thể mang theo con nhỏ thì đừng mang!” Âm thanh thô kệch của người đàn ông làm cô hồi hồn, trở về hiện thực, âm thanh này đâu phải là âm thanh của Lăng Bắc Diệp. Chỉ là lời chỉ trích của người đàn ông, làm cô nhú chặt lông mày.

“Vừa rồi cảm ơn anh!” Vẫn dịu giọng nói cảm ơn anh ta, đưa tay muốn ôm Thiên Thiên từ trong ngực anh ta, nhưng làm cô ngạc nhiên chính là, Tiểu Thiên Thiên lại không sợ anh ta, còn ngược đầu nhìn anh ta. Lục Khải Lâm cảm thấy người đàn ông này rất nguy hiểm, liền vội vàng tiến lên, đoạt lấy Thiên Thiên.

Lần này, người đàn ông không ngăn cản nữa, tùy cô ôm Thiên Thiên vào trong ngực, “Thiên Thiên không sợ, ngoan...” Ôm con trai cô dịu dàng an ủi, xoay người kéo tay Tiểu Đóa Đóa, khom người, một tay cố hết sức ôm Đóa Đóa vào trong ngực.

Người đàn ông đứng ở cửa thang máy, kinh ngạc nhìn người phụ nữ thân hình thon gầy mà một tay ôm được đứa bé, lúc Lục Khải Lâm quay đầu thấy người đàn ông cũng nhìn mình, trái tim không khỏi rung động, thân hình kia, hình dáng cái cầm kia, giống anh như thế....

Nhưng, âm thanh không giống chút nào.

Ngực đau đớn, chỉ thấy người đàn ông kia hết sức tiêu sái xuống thang cuốn tự động, cô cũng xoay người, cố hết sức ôm hai đứa bé, rời đi....

“Không thể mang theo con nhỏ thì đừng mang!” Lời chỉ trích của người đàn ông kia không ngừng hiện lên trong đầu cô, mỗi một chữ, cũng như đâm vào trái tim của cô, trong lòng không khỏi cảm thấy uất ức.

“Thiên Thiên, về sau không thể chạy lung tung một mình, có biết không?” Về đến nhà, cô dạy bảo con trai, Thiên Thiên nhìn cô, nghiêm túc gật đầu một cái.

“Vậy Thiên Thiên đã đồng ý với ma ma, thì phải làm được, về sau còn chạy lung tung nữa, Thiên Thiên chính là con chó nhỏ!” Cô nói với con trai đưa ngón út ra móc ngoéo với cậu bé.

Trong phòng tắm bốc hơi như sương

mà trong gương phản chiếu thân hình vẫn rõ gọi cảm của
người dân ông. Bắp thịt vẫn chắc, cơ cứng trắng, móng tay gọi
cảm, với người làm việc hoàn mỹ. Vì rõ ra cơ thể cứng trắng
của người dân ông...

359. Chương 359: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 28.2: Vô Tình Vô Nghĩa

Vừa mới vào cửa thì thấy Lục Khải Lâm mặc dạ phục màu đen nằm ngửa trên giường lớn, một chiếc giày cao gót rơi trên mặt đất, chiếc còn lại chưa rơi hẳn vẫn mắc trên chân, lễ phục xẻ tà rất cao, có thể thấy cặp đùi mượt mà trắng nõn của cô.

Người đàn ông bước tới gần, khoe miệng nâng lên nụ cười tàn nhẫn, “Ừm....” Cô nhắm hai mắt, mơ mơ màng màng, toàn thân lâng lâng, đầu cũng rất nặng, nói mơ.

“Xoẹt.” Một tay của người đàn ông xé rách lễ phục màu đen, trong nháy mắt lễ phục biến thành mảnh vụn, lộ ra cảnh xuân trước ngực, áo ngực trong suốt làm hai vú càng thêm cao ngất. Từ trước ngực truyền tới lạnh lẽo làm cô chợt mở mắt ra, lúc nhìn thấy người đàn ông đeo kính đen thì cô bị sợ đến nỗi co người lui lại phía sau, “Anh, anh là ai, tránh ra...” Cô không ngừng lui về phía sau, anh ta ép tới gần, Lục Khải Lâm đưa tay muốn kéo kính trên mặt anh ta, cổ tay bị người đàn ông bắt được, một tay người đàn ông kéo mảnh vụn quần áo trên người cô, hướng ánh mắt mơ hồ của cô đi.

“Không cần, buông tôi ra! Anh là ai? ! Cút ngay!” Cô giùng giàng thét chói tai, hai tay cô bị giữ chặt, người đàn ông linh hoạt che mắt cô lại, tầm tối làm cô không nhìn thấy gì hết!

“Buông tôi ra, anh muốn làm gì? ! Cứu mạng, cứu mạng...” Lục Khải Lâm lên tiếng thét chói tai, chỉ cảm thấy hay tay bị một bàn tay giữ chặt, sau đó, trên cổ tay bị trói lên nhúc nhích được, sợi tổng hợp có chút thô ráp, làm đau da của cô.

“Đương nhiên là làm việc cô thích làm!” Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp vén váy của cô lên, tách hai chân của cô ra, động tác nhanh chóng nhưng mãnh liệt, va chạm cực mạnh! Chính là muốn cưỡng bức người phụ nữ vô tình vô nghĩa phía dưới!

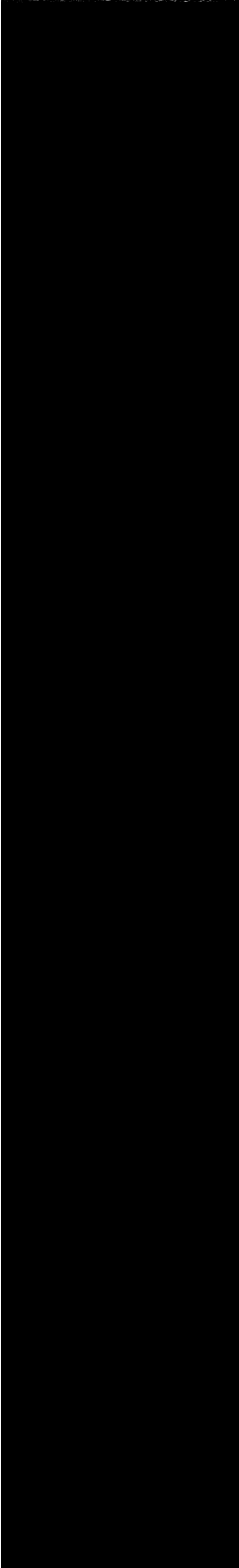
“Không cần, buông tôi ra, cứu mạng... anh A Diệp, cứu em” Lý trí cuối cùng trong men say đang chống cự lại, cô kêu khóc, một tiếng anh A Diệp, khiến thân thể người đàn ông dừng một chút, “Cô còn nhớ rõ chồng cô? Lúc anh em em cùng người đàn ông khác sao không nhớ ra?” Giọng nói thô kệch của người đàn ông vang lên, từng câu từng chữ mang theo giễu cợt, bàn tay ở trước ngực cô hung hăng chà xát nhào nặn, đụng chạm thô lỗ này, làm toàn thân cô run rẩy, như bị điện giật....

“Anh...anh là ai ? Buông tôi ra!” lời nói người đàn ông làm cô kinh hãi, đá hai chân giãy giụa, vậy mà, chân của cô cũng bị anh ta giữ chặt, sau đó cảm giác một bàn tay mang theo dòng điện di chuyển trên người cô, cảm giác kia, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, làm cô dần dần khó kìm lòng nổi kêu lên thành tiếng....

“Quả nhiên là người phụ nữ đê tiện!” Người đàn ông lạnh lùng nói, lấy kính đen xuống, há mồm

còn da thịt của cô giống như là một con sứa đã đến cuối đời.
Hạt không thể của người phụ nữ dưới thành tầng mây
Nhưng lúc nhìn thấy giọt nước mắt vương ở khe mắt của cô
Thì trái tim vẫn đau đớn. Trong đầu hiện lên từng mảnh của cô
chuyện vui vẻ cùng với người đàn ông khác. nỗi đau này bị anh
kìm chỉ lại, cô đã quên mất của cô là đang nhìn một
cái...

Đang lúc của người đàn ông quá mạnh mẽ, làm cô hoảng

360. Chương 360: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 29: Gặp Nhau Trên Núi

Chu Tú Lan bị Lục Khải Lâm quở trách không thể nào phản bác, không nói một câu, mặt sắc cứng ngắt, rũ mắt xuống. Tối nay con gái xảy ra loại chuyện này, thật sự là bà không muốn nhìn thấy. Mặc kệ như thế nào, coi như lòng của bà lạnh lẽo cứng rắn đến đâu, cũng sẽ không hi vọng con gái bị người ta....

Lục Khải Lâm gào thét nhiều như vậy, mệt mỏi, dựa vào đó thở dốc, cơ thể Lục Khải Chính đỡ, bằng không cũng thật sự ngã xuống.

“Cũng trách tôi, trách tôi vẫn luôn nhẫn nhịn chịu đựng bà!” Cô lại khàn khàn quát, trái tim quặn đau, cô xong rồi, dơ bẩn, cũng không xứng với Lăng Bắc Diệp nữa....Cái nhận thức này, làm cô có loại kích động muốn chết.

“Lâm Lâm, đừng nói. Còn bà nữa, bây giờ đã tỉnh ngộ rồi chứ? Đừng lấy cớ vì tốt cho chúng tôi, thật sự muốn tốt cho chúng tôi thì nên để cho chúng tôi làm việc mình thích làm!” Lục Khải Chính trầm giọng nói, nói xong, ôm Lục Khải Lâm ra cửa.

Chu Tú Lan sững sờ đứng đó, chưa từng hoảng loạn như vậy, không biết làm sao. Lúc nhìn thấy bà cũng không biết phải làm sao, chỉ biết là, con gái thật sự bị người ta chà đạp rồi.

Lục Khải Chính ôm Lục Khải Lâm xuống lầu, trên người cô mặc áo khoác của anh, cô như cái xác không hồn, bước đi từng bước một, “Lâm Lâm, chịu đựng!” Lục Khải Chính lại trầm giọng nói. Nhớ tới chuyện Lục Khải Lâm từng gặp trước kia, trong lòng càng thêm đau xót.

Nhớ tới lời nói của người đàn ông mập, theo trực giác anh tin người kia là Lăng Bắc Diệp.

Tại sao cậu ta có thể làm ra loại chuyện hồ đồ này? Không biết chuyện cô từng gặp trước kia sao? ! Lục Khải Chính ảo não, trong lòng cũng cả kinh, chẳng lẽ Lăng Bắc Diệp thật sự tuyệt vọng với em gái rồi sao? Giống như lúc anh đối xử với Nhan Tịch....

Nghĩ như vậy, trong lòng anh tức giận, hiện tại rất muốn tìm cậu ta hỏi cho rõ ràng.

“Tối nay đến nhà anh đi!” Lục Khải Chính đỡ cô lên xe, trầm giọng nói.

“Không, em về nhà mình, em về nhà.” Cô thì thào nói, Lục Khải Chính kinh ngạc, làm sao anh có thể yên tâm để cô về nhà mình, gặp đả kích lớn như vậy, cô nhất định sẽ luẩn quẩn trong lòng.

“Lâm Lâm! Nghe anh! Tối nay đến nhà anh!” Cô cần phải có người khuyên bảo, để cho cô một mình vùi trong nhà nhất định sẽ nghĩ không thông. Đứa em gái này, yêu cầu với bản thân từ nhỏ đến lớn rất nghiêm khắc, quy củ đối nhân xử thế của nhà họ Lục cũng tuân thủ một cách nghiêm chỉnh, loại chuyện này xảy ra trên người cô, nhất định là đả kích rất lớn.

“Anh....Anh lo em nghĩ quẩn ư? Em đã xem chút tự sát một lần, nên nhất định không tự sát lần thứ hai, vì Thiên Thiên và Đóa Đóa, em không thể nào tìm đến cái chết. Anh, anh hãy yên tâm đi....” Tầm mắt cô nhìn về phía trước xe, không khóc không náo, cảm xúc thật bình tĩnh, thì thào nói.

Trái tim Lục Khải Lâm bởi vì những lời cô nói mà rung động, nhớ tới cánh tay bị thương lần trước của cô, chính là vì tự sát không thành, vô cùng đau lòng. Rất muốn nói cho cô biết, người tối nay có thể là Lăng Bắc Diệp. Nhưng, anh vẫn chưa có xác định, mặt khác, tạm thời Lăng Bắc Diệp đang làm nằm vùng, anh không thể để lộ thân phận của anh ta.

Anh không nói cái gì nữa, lái xe đưa cô về nhà. Trực tiếp đưa cô lên lầu, lén lút dặn dò Di Tôn quan sát hành động của cô nhiều hơn một chút, có cái gì khác thường, lập tức nói với anh, Di Tôn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Lục Khải Chính giải thích nói, là bởi vì cô nhớ nhung Lăng Bắc Diệp, nên cảm xúc khác thường.

Cô ngâm mình trong bồn tắm, không nhúc nhích, đến khi toàn bộ nước trong bồn lạnh thấu, cũng không nhúc nhích. Nhớ tới chuyện xảy ra tối nay, cô hận không thể chết đi, cũng thống hận bản thân mình. Nhất là, cuối cùng cô lại khuất phục, còn xem người đàn ông kia như Lăng Bắc Diệp, loại cảm giác đó, ngoài vô cùng thô lỗ, dã man ra, thì lúc va chạm giống y như anh....

“Bốp.” Suy nghĩ gì vậy, cô tát mạnh vào mặt mình một cái!

Tại sao có thể không biết xấu hổ vô sỉ như vậy? ! Lúc này vậy mà lại nhận nhầm người đàn ông đó là anh! Làm sao lại như vậy? ! Không thể nào! Anh A Diệp của cô không đối xử với cô như vậy! Nếu như anh vẫn còn sống, đã sớm xuất hiện trước mặt cô rồi !

Lục Khải Lâm mày chính là người phụ nữ dâm dăng, nên mới hưởng thụ! Mày vô sỉ! Mày không xứng với Lăng Bắc Diệp! Mày là dâm phụ!

Cô tát mình mấy bạt tai, thâm mắng xem thường bản thân trong lòng....

Không biết qua bao lâu, cô mới từ trong bồn tắm đứng lên, mang theo gương mặt sưng đỏ không chịu nổi đi vào phòng ngủ, ngã lên giường, nằm như chết không nhúc nhích.

Một mình anh ngồi ở bên tàu, uống rượu mạnh, trong đầu hiện lên tất cả là dáng vẻ cô khóc thầm. Tối nay, anh đã đối xử thô bạo với người anh yêu nhất....Anh đứng là điên rồi, chắc là vậy.

Chỉ biết rằng cô và anh thật sự không có khả năng nữa, sau trận trả thù tối nay, cô không nợ anh, anh cũng không còn không cam lòng nữa, hết rồi, cứ kết thúc như vậy đi.

Lục Khải Chính nhìn thấy Lăng Bắc Diệp đang ngồi trên tảng đá uống rượu một mình, anh bước nhanh đến phía trước, một tay kéo anh ta từ trên tảng đá xuống, vung quả đấm đánh về phía anh ta! Lăng Bắc Diệp bị đánh nằm trên bờ cát, không lập tức bò dậy phản kháng, mà nằm ở đó không nhúc nhích, Lục Khải Chính tiến lên, đập một phát lên lưng anh ta.

“Tại sao lại làm như vậy? ! Không phải cậu vẫn yêu nó sao? ! Cái tên khốn kiếp này!” Anh cả như cha, thấy em gái gặp chuyện như vậy, người làm anh cả là anh sao có thể không đau lòng cho được! Cho dù là Lăng Bắc Diệp người anh đối xử như anh em, anh cũng không muốn khách khí!

Nắm vai của anh ta, lại đánh mạnh anh ta mấy quyền, đấm đá ở trên bụng, làm Lăng Bắc Diệp bị đau, nhưng cũng không kêu ra, tùy anh đánh, như vậy tối thiểu cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Lục Khải Chính đánh anh mấy cái, rốt cuộc vô lực, Lăng Bắc Diệp cũng vô lực ngồi dưới đất, không nhúc nhích.

Hai tay Lục Khải Chính chống nạnh, thở dốc, “Cậu muốn chết phải không? Cậu đối xử với nó như vậy, sau này hai người sống với nhau thế nào? !”

”Vậy thì chia tay, sau khi em khôi phục lại thân phận, sẽ ly hôn với cô ấy. Em và cô ấy không có khả năng nữa rồi.... Gần đây các bang phái nội bộ của Hồng Thịnh chém giết, đánh nhau chết đi sống lại....Chưa tới một tuần, có thể hành động. Đỉnh Gia là trùm buôn thuốc phiện

đang phía sau." Lăng Bắc Đĩnh ngồi dưới đất, nhẹ giọng nói:

"Còn nói nhảm gì đây? Tại sao hai người có thể ly hôn? ! Hai đứa bé làm thế nào? ! Sau khi khôi phục thân phận, tôi nói xin lỗi nó, bù đắp lại cho nó, không phải thế rồi sao? Lăng Bắc Đĩnh đưa ra câu hỏi này, một chút cho tôi không nên tự trách mình hay không? !"

"Em không phải rồi." Lăng Bắc Đĩnh lạnh nhạt nói: "Đi của anh, làm Lạc Khôi Chính ngủ ngon."

"Em không chỉ biết thuốc, phải mà còn từng giúp Đinh Gia giữ người, sau khi kết thúc vụ án này, em tiếp nhận trách nhiệm. Cảnh sát có khi còn không làm được gì đâu! Có lẽ của họ hình phạt... Có lẽ là... làm sao thêm giờ, sẽ bị phạt thập." Lăng Bắc Đĩnh làm buồn cười, giống như là nói một mình.

"Cảm ơn!" Lăng Bắc Đĩnh nói xong rồi cúi đầu rồi nói: "Còn muốn gì nữa? Tôi đã cứu khôi phục thân phận cho tôi, việc này tôi không muốn cứu làm như của đi coi người cho tôi đi làm đến đây nói đi không may như vậy! Là một người dân ông, cứu lấy Đinh Gia lại cho tôi! Lạc Khôi Chính vẫn giữ thập... giọng nói."

"Anh yên tâm, vụ án này em sẽ kết thúc, như thế nào đi nữa cũng không làm hỏng việc chính." Lăng Bắc Đĩnh nói, đứng lên, vỗ tay một cái: "Rời lui đi, đang làm cho người ta đi đi." Anh lạnh nhạt nói xong, rồi rời đi.

"Anh nói hươu hươu..."

Như là hai người đang yêu nhau, nhưng lại không làm gì đi, phương cảm nhận được tình yêu, có lẽ chỉ là sự say đắm thời mìn thiếu, làm anh vẫn nhớ không quên. Sau khi chúng sống thật sự, mỗi phút giờ khắc đến vậy rồi như tình yêu đã dần dần, cũng sẽ không đi tới tình trạng hôm nay.

Có không có anh vẫn sống rất tốt. Từ nay nhìn có cũng người dân ông khác nhau và sống nhau, trong đây anh khác gần gần tương, không cùng ông...

Hành hạ có, như vậy cũng làm trái tim mình đau đớn. Có như vậy được, Lăng Bắc Đĩnh anh và Lạc Khôi Lâm coi như kết thúc...

...

Có không nghĩ quên mà tự sát, hôm sau lại khôi phục bình thường. Lạc Khôi Chính có ý đến thăm có, còn Nhung / Nhung Tích đến thăm Lạc Li đến nhà có chơi một ngày. Nhung Tích quan sát có một ngày, cũng không thấy có gì khác thường.

Lạc Khôi Lâm biết ý của anh có, rồi là có thể giữ thuốc sao? Hai đứa bé làm thế nào? Ba thì đang tình không có, mẹ lại chết... không nên ghen mà chết đi, phải sống, mong rằng xích trong đây, tiếp tục sống.

Chau Tú Lan đi tìm có, sau khi với có, có không nói gì, chỉ xin bỏ đảng của da vào cuộc sống của có nhà.

Chuyện kia, trả hai anh em có và Chau Tú Lan ra, tôi không ai biết. Có cũng không dám nói xem người dân ông kia là ai, chỉ là sẽ mai thấy cái bóng đáng để trong cơn ác mộng. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, trái tim cũng chỉ còn sống khi đến một với hai đứa nhỏ.

Chỉ nhất... Lăng Bắc Đĩnh nói rằng ở Thủ Đô, cũng nơi mà nhiều người cần đi rằng tôi chơi. Cái tôi là phong độ rạc, bang đây có ngoại nói: Thành thường sẽ gặp đây đi mua đồ, có nghĩ xem người xuống, nhất là một hạt lúa, ngón tay bị đâm rách, đau đến rụng rớt.

Trong đầu không khi hiện lên tình cảnh năm ấy, có cười cười, mặc một lại rơi xuống đường là đi, giống như một đứa bé bị vứt bỏ, còn mua xôi xù rơi xuống có vẫn không nhúc nhích, chỉ ngồi xem như vậy.

Nhưng yêu anh... Lăng Bắc Đĩnh nói, anh lại không về được, mà có cùng anh... là tự cách đi.

Xa xa anh nhìn có đang đi đi, mua xôi xù vào trên người có, mà có vẫn ngày ra, còn ngồi xem. Lăng Bắc Anh Đĩnh cau mày không nhìn được thân thể, lúc có lên, đi tới đánh một trên sườn núi.

Đi người xa là làm chết, có dùng sức giúp gia, thoát khỏi sự dụng chạm của anh, lúc nhìn thấy người dân ông trước một thì có cau mày, không phải chính là người dân ông đi hợp đơn đây ư? Là người đã cứu... Lăng Bắc Anh Đĩnh chỉ là anh xa vẫn đeo kính đen.

Theo bản năng đi tránh, tự mình chạy tới đánh một, Lăng Bắc Đĩnh cũng đuổi theo.

Tại sao có lại tới nơi này? ! Hay là, có vẫn không quên được chỗ này? ! Bay cho càng càng thấy là vô chống, hay là có vẫn còn một chút tình cảm với anh?

Nhìn mặc mua rơi xuống là phong tỏa lại, có kính ngược nhìn đến người, không có bất cứ phòng thủ nào với người dân ông sau lưng. Sau khi trả lại người, anh để anh trốn khỏi có, cũng không có... Lăng Bắc Anh Đĩnh nhìn thấy anh xuất hiện trước mặt, anh nhìn anh như vậy.

Mấy lúc cảm nhận tay lau mặt, hai mắt còn nhìn thấy mưa mùa hè, trái tim khô kiệt, đã sớm không biết là cảm giác gì.

Lăng Bắc Đĩnh đứng ở sau lưng có, nhìn có đứng lưng mình, không dám nói của có, vẫn đang rằng trái tim đã không còn đập vì có nữa, vậy mà lại đập không ngừng, còn đau đến đi... .

361. Chương 361: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 30: Nhận Ra Anh

Đã sớm không phân biệt được là tình yêu hay là bị ma quỷ ám ảnh, không thể quên được. Chỉ nhìn bóng lưng của cô như vậy thôi mà anh đã có một loại kích động muốn ôm cô vào trong lòng. Lui về phía sau hai bước, anh sợ không chế không được mình. Nước mưa trên mặt rõ ràng đã được lau sạch rồi, mà thoáng cái lại ướt đầm. Cô không ngừng lau, nhưng lau thế nào cũng không khô.

Nhếch nhác ngồi xổm người xuống, cúi thấp đầu, nhìn nước mắt thấm ướt cả mặt đất, cô rơi vào trong thế giới của mình, cứ khóc thất thanh như không có người bên cạnh. Nhìn cô đứng ở đó, thân thể đang run rẩy, đáng vẻ khóc thút thít không ngừng, trái tim của Lăng Bắc Diệp cũng co quắp từng trận.

Cô khóc cái gì? !

Anh tự hỏi trong lòng, chẳng lẽ là vì anh? Thoáng qua lại cảm thấy không thể nào!

“Ầm ỹ cái gì? !” Âm thanh thô kết vang lên, anh lạnh lùng nói. Lục Khải Lâm kinh hãi, hồi hồn, lúc này mới ý thức được nơi này không chỉ có một mình mình. Mưa vẫn rơi, chưa có xu hướng ngừng lại, cô bước đi, ra khỏi đình.

Nhìn cô không nói một lời chạy ra khỏi đình nghỉ chân, Lăng Bắc Diệp cảm thấy cô nhất định là điên rồi, mưa lớn như thế, lại còn chạy ra ngoài!

Mắt thấy cô sắp ra khỏi đình nghỉ, anh mất khống chế tiến lên, giữ cô lại, “Cô điên rồi sao? ! Không thấy trời mưa lớn như vậy sao? !” Trong lời nói câu kính mang theo sự ân cần quan tâm, lời cô đi vào đình nghỉ chân.

“Buông tôi ra! Tránh ra!” Cô rống to, nơi rừng núi hoang vu này, chỉ có hai người bọn họ, trong lòng cô ngược lại không sợ chút nào, hơn nữa người đàn ông này cả người mặc đồ đen, còn mang cặp kính đen, thoát nhìn giống như là nhân vật xã hội đen.

Anh đầu chịu nghe cô, ôm ngang cô lên, đi tới đình nghỉ chân, cô giãy giụa theo bản năng, hai tay đánh lồng ngực của anh, không ngừng quơ múa, lúc vào đình thì “bùm” một tiếng, kính đen của anh bị cô gạt rớt...

Gương mặt rõ ràng của người đàn ông đập vào mi mắt, đập vào đầu tiên chính là vết sẹo man rợ màu mặn chín kia.

Sau đó, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, hai người đều cứng đờ, bốn mắt chạm vào nhau.

Con người thâm thúy kia, sống mũi cao thẳng kia, môi mỏng gợi cảm kia, người đàn ông ở trước mắt ngoại trừ vết sẹo kia ra....Hoàn toàn là....Lăng Bắc Diệp....

Cô còn bị anh ôm, hai chân cách mặt đất, hai cánh tay của anh ôm hông của cô, bên ngoài đình nghỉ mát, mưa to xối xả, không rõ ràng, hai người cứ nhìn nhau lẳng lặng như vậy....

Trái tim quặn đau, cô há mồm, giống như cá nỏi trên mặt nước để hô hấp, hai mắt tròn tròn nhìn anh, “A Diệp” Môi mỏng mấp máy, âm thanh khàn khàn từ trong cổ họng bật ra ra, ngơ ngác nhìn anh, xác định người trước mắt này chính là anh.

Lăng Bắc Diệp nhìn cô, thấy rõ được đáng vẻ kích động trên gương mặt cô, nhìn cô rơi nước mắt, anh buông cô ra, lui ra khỏi cô, “Cô nhận lầm người rồi!” Lạnh lùng nói, âm thanh hoàn toàn không phải âm thanh của Lăng Bắc Diệp.

Cổ họng của anh từng bị thương, giọng nói thay đổi hoàn toàn.

Giọng nói kia mặc dù không phải anh, thế nhưng gương mặt, trừ vết sẹo ra thì chính là anh! Đầu óc mặc dù ong ong, nhưng vẫn có thể suy xét, chỉ thấy anh nhất kính rồi đeo lên, đang muốn rời khỏi đình nghỉ mát, thì cô không khống chế được tiến lên ôm anh từ phía sau.

“Chính là anh! Anh chính là Lăng Bắc Diệp!” Cô rống to, nước mắt không ngừng rơi xuống, cổ họng khàn khàn, anh chưa chết, vẫn còn sống, chưa chết....

Lăng Bắc Diệp rung động trong lòng, trái tim quặn đau, không biết tại sao cô lại chắc chắn như vậy, cũng tức giận bản thân mình không tìm được đi theo dõi cô rồi tới nơi này. Anh không muốn để lộ mình, coi như vụ án kết thúc, anh cũng không muốn xuất hiện trước mặt cô.

Dù sao cô sống rất tốt, mà anh, là người bị hủy hoại khuôn mặt, một người hút thuốc phiện, cảnh sát giết người, mặc dù có nỗi khổ tâm, nhưng ít nhiều vẫn bị trừng phạt. Trừng phạt, anh chấp nhận, không thể tiếp tục làm cảnh sát, anh cũng chấp nhận, nhưng không muốn khôi phục lại thân phận Lăng Bắc Diệp này.

“Người điên! Buông ra!” Coi như bị cô biết, hiện tại anh cũng không thể để lộ, buổi tối còn có hành động cuối cùng....

“Không thả! Anh A Diệp....Tại sao không nhận em? !” Lục Khải Lâm kích động hỏi, nhớ tới trước kia gặp anh mấy lần, trong lòng cả kinh, vội vàng buông anh ra.

Anh làm nằm vùng? Cho nên mới làm bộ như không biết cô?

“Em biết rõ anh có nỗi khổ tâm, đúng không? Em đi, em sẽ đi, tránh làm bại lộ thân phận của anh....” Cô hoảng loạn nói, nói xong, lao đảo chạy ra bên ngoài đình nghỉ mát, vừa chạy vừa không quên ngoái đầu lại nhìn anh, cô trượt chân ngã xuống, thế nhưng anh lại đứng ở đó không nhúc nhích, không tiến lên đỡ cô dậy.

Lục Khải Lâm, anh là nằm vùng, nên anh mới không tiến lên đỡ mày.

Tự an ủi mình trong lòng như vậy, cô cười với anh, tự mình cố gắng đứng dậy, chịu đựng đau đớn trên mắt cá chân, đi về phía trước đi....

Trong đình nghỉ mát, hai tay của anh nắm chặt thành quyền, rũ xuống hai bên chân, con người khóa chặt bóng người đã đi xa, hầu kết rung động, có giọt nước mắt từ trong mắt kính chảy xuống....

Cô đi thật lâu mới hồi hồn, nhìn bên trong đình trú mưa, đã không có bóng dáng của anh, cô dừng chân, nước mưa đã sớm thấm ướt toàn thân cô. Nhớ tới chuyện mình gặp phải đêm đó, trong lòng cô quặn đau, hi vọng vừa mới dấy lên, đã tan biến trong nháy mắt.

Anh vẫn còn sống, nhưng thân thể của cô dơ bẩn....

“Lâm Lâm” Một âm thanh trầm thấp truyền đến, cô quay đầu, chỉ thấy anh cả Lục Khải Chính đang cầm một cây dù màu đen bước tới.

“Anh....” Khi nói chuyện, hàm răng run lên kịch liệt, Lục Khải Chính tiến lên, che mưa cho cô, lại cởi áo khoác xuống mặc vào cho cô.

“Một mình tới nơi này làm gì? !” Lục Khải Chính đau lòng trách cứ, mới vừa biết cô tới sau núi này, sợ cô nghĩ không thông nên tìm đến.

“Anh, em thấy được anh ấy, anh ấy còn sống....Chưa....Chưa chết....Anh ấy nằm vùng....Có đúng không?” Hàm răng đang run rẩy, cô ấp a ấp úng nói, trải qua chuyện của Lăng Bắc Hàn và Lục Khải Chính, điểm này cô vẫn linh hội được.

Sắc mặt Lục Khải Chính cứng ngắc, nhìn cô, “Áo giặc! Lâm Lâm, về nhà với anh!” Lục

362. Chương 362: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 31

Có một số việc, thật sự người ngoài không thể chen vào được, sau khi Lục Khải Lâm xuống xe, Lục Khải Chính lấy thuốc ra hút, nhìn bóng dáng em gái đi từng bước vào trong đình viện. Nghĩ đến anh ở bên trong, trái tim Lục Khải Lâm rung động.

Cửa không khóa, ánh đèn màu vàng hắt ra, cô mới vừa tới gần cảm thấy ánh đèn này hơi chói mắt. Chớp chớp mắt rồi mới đi vào.

Người đàn ông mặc quần áo đen, đưa lưng về phía cô. Nhìn bóng lưng cao lớn rần rở này làm tim cô đập nhanh. Hồi tưởng lại bóng lưng ở hộp đêm ngày đó, lúc ấy đã cảm thấy chính là anh. Trong lòng có chút ẽ ẩm, đêm đó, anh cũng hung hăng nắm cánh tay của cô, làm vết thương của cô bị rách.

Cũng ở cùng với người phụ nữ khác, suy nghĩ như vậy làm trong lòng cảm thấy không thoải mái, có chút ghen tị.

Cảm giác cô đến gần, trái tim Lăng Bắc Diệp co quắp, trong tay còn đang nắm một túi tài liệu, đốt ngón tay không nhìn được mà nắm thật chặt, tim càng thêm quặn đau.

“Anh A Diệp...” Cô mở miệng, thì thào nói, anh vẫn còn sống, tốt quá rồi. Nhưng lúc này cô không có dũng khí tiến lên ôm anh, cũng không còn tư cách đó. Một tiếng “Anh A Diệp” làm anh lòng chua xót, tim buồn bực.

Lăng Bắc Diệp chậm rãi xoay người, không có đeo kính đen, vết sẹo đột nhiên xuất hiện trên gương mặt, làm trái tim cô co quắp.

Hai người ngăn cách nhau bởi một bàn trà thủy tinh, trên bàn trà không có gì cả, Lăng Bắc Diệp để túi tài liệu màu lá cọ xuống bàn, “Ly hôn đi!” Lạnh nhạt mở miệng, trong giọng nói không nghe ra bất kỳ cảm xúc gì.

Mà đầu óc của cô lại bối rối, ong ong, giống như có vô số con chim nhỏ đang hót, âm thanh không lớn nhưng làm cho người ta khó mà chịu được.

Hồi lâu, cô mới khôi phục tri giác, ngược mắt nhìn anh, mở miệng nói, “Tại sao?” Lạnh nhạt hỏi ra ba chữ này, trong con ngươi lại tràn đầy khổ sở, theo lý thuyết, anh cũng không biết cô bị người ta cưỡng bạo. Nhưng tại sao anh nói muốn ly hôn? .

Trái tim co quắp, anh bỏ qua sự đau đớn này, “Đêm đó người cưỡng bạo cô, là tôi. Lục Khải Lâm, chúng ta kết thúc đi!” Đêm đó, anh biết rõ hậu quả mình làm như vậy, nếu như cô biết người đó là anh, nhất định không thể tha thứ cho anh!

Vậy thì hoàn toàn kết thúc đi!

Anh không có tư cách sống chung với cô nữa, dù sao xa anh cô cũng sống rất tốt.

giống như bị người ta đánh một gậy vào đầu, đầu óc càng mờ
mịt hơn. Khi có thể tin nổi nhìn anh, sau đó không ngừng lắc
đầu. "Không, anh là em. Không phải. Không phải." Sao anh có
thể đối xử với em như vậy? ! Tại sao anh có thể tổn thương em
như vậy...? Có thể phải nói, không chắc chắn tương, người như
nhà cô lại chính là anh.

Câu hỏi của anh đang dần dần lắng xuống. Tại sao anh lại tàn
nhào như nhà cô như thế? Có lẽ em gái Lâm Lâm của anh, từ nhỏ
đến lớn là người anh muốn nâng niu trong lòng bàn tay. Tại sao
lại có làm vậy? Nhưng chỉ có làm như vậy, không phải nhìn thấy
có cười nói với người đàn ông khác...

Lại càng không cảm thấy việc có phải là anh!

"Đúng là tôi nhìn thấy có cùng người đàn ông khác đi thuê
phòng, nên tôi muốn trả thù cho cả nhà như vậy, lý hôn dị,
chúng ta kết hôn. Có thể nói tôi cũng được." Bình tĩnh không
sợ hãi, anh không thể nhìn thấy vẻ mặt của cô và khi cô
thể tin nổi anh nói, trái tim không khỏi đau thắt lại.

Một người bị hủy diệt hết thuộc phần, thậm chí là một
người đàn ông không có tâm lý, còn có sự căm ghét từ đáy lòng
người phụ nữ đã bị anh tổn thương. Anh không đáng tin, như anh
không phải bởi vì trước nhiệm vụ của mẹ và các con, anh đã
nhắm mắt đi rồi.

"Lặng Đức Diệp anh." Có rằng tin, trái tim anh, khổ sở
quét lên, anh thanh khàn khàn. Trái tim càng khổ sở, làm sao
càng không ngờ được anh nói đến hình sự, như nhà cô, lại
chính là anh.

Anh A Diệp của cô...

Lúc Khải Lâm, lý hôn dị, ai trong chúng ta cũng không rõ
mình yêu người nào. Tôi cũng không yêu cô như trong tương
trước của tôi. Tôi ghét anh, mỗi mỗi mỗi không quên cô. Có ý cười
cô, sau khi thực sự dứt được, cảm giác cũng không còn như
vậy." Anh bình tĩnh nói, cảm thấy mình có thể không thực sự
yêu cô.

Nếu không thì đã không có như vậy.

Anh càng chua chát, cảm nhận được tình yêu của cô dành cho
anh trước khi mất tích, có lạnh nhạt với anh như vậy, một
mình anh ở bên cạnh anh, anh cũng không đáng bừa, lúc bình đầu
hào tử phút tức, sẽ nhớ tôi, nhớ tôi có độc ác và không
hiểu anh. Nhưng tình cảm anh với cô mà rời đi.

Lời nói vô tình của anh làm lòng cô chua xót, nhìn một anh
không chút thay đổi, con người lạnh lùng, đem đi anh nói những
bị thời bị như nhà cô, lúc này, người đàn ông ở trước mặt
giống như mẹ gái hay ngoại cô.

Cô có nên nhớ anh hay không, vì người cuồng bạo cô là anh
không? Nhưng anh không nói, chỉ biết là hết rồi. Thật sự kết
thúc rồi, cô hẳn không thể giữ chặt anh.

"Tôi lý hôn dị, lý hôn dị lý hôn." Có gần tin, tiền hôn, nghĩ xấu
xuống, đôi tay run rẩy hoảng loạn, mắt tôi lại nhìn, run rẩy lấy
gậy đi bên trong ra, cảm giác ngứa ở bên cạnh tôi, tìm chỗ kỹ
tìm, nhanh chóng bị tôi của mình tin.

Lặng Đức Diệp lặng lẽ nhìn mặt anh, tìm như bị đau
cổ, trước kia, chưa từng nghĩ tới sẽ tương tự, hôm nay...

Thật sự anh không thể, có loại cảm giác trôi lung lay
là hình như là tuyệt vọng. Trong nháy mắt, tôi gói bốn thành
màu đen. Khi có vết xước của cái răng tôi đã gây ra bị cô
đam tình một li.

"Tôi chỉ muốn hai đứa bé." Cô còn có con, không có người đàn
ông tuyệt. Tình này tôi vẫn còn các con.

"Cho cô." Nhìn cô khôi phục, lại bình tĩnh đáng tin, anh lạnh
nhạt nói. Càng biết, không có anh, cô vẫn có thể sống rất tốt.

"Đừng đi, tôi bị anh lừa dối, người đàn ông tôi thừa dịp
tôi đang ốm, lừa dối tôi. Lặng Đức Diệp, tôi chỉ muốn nói cho anh
biết, lúc Khải Lâm tôi không phải người đàn bà phớt lảng anh
loạn như trong miệng anh nói. Tôi không đi hôn anh, coi như là
bị chế độ của một cái tôi hôn anh! Vì sao đang đi tôi gặp
lại anh?" Nhìn mặt của anh, cô kiên quyết nói.

Đem đi anh mừng cô là đi đi, là người phụ nữ dám đứng,
là người phụ nữ từ trước có lý với chính mình. Nhưng thời gian, cô
đầu nhò.

Lời của cô... làm trái tim anh đau đớn, con người chân thật nhìn
cô. "Hôn anh, anh không cần hôn anh, bởi vì anh chưa từng
tín tưởng tôi." Anh từ từ tiếp tục sống cùng nhau, thật sự càng
không còn gì ngoài gì nữa. Lặng Đức Diệp, tôi thật sự hôn anh!
Cô run rẩy nói, cảm giác người bị nói rằng chờ từng câu.

Đối với cô mà nói, anh đối xử với cô như vậy, không chỉ là vô
tình, mà là không tin nhiệm vụ, chờ đợi tin tưởng nghiêm của cô.

Cô nói xong, bước ra cửa, anh đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng cô,
trái tim tràn đầy nỗi tức. Càng biết rằng anh hoàn toàn mất
đi cô, là anh tự tay đẩy cô ra. Lặng Đức Diệp, đáng yêu lắm!

Đứng đằng cửa anh nhìn anh, anh chợt giống như có bóng
vạn con mắt anh, anh nói không thể quên thuộc hơn áp đến,
trên thân anh run rẩy khắp nơi, nước mắt anh dần dần chảy
vào phòng ngủ.

363. Chương 363: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 31.2

Cửa phòng nặng nề đóng lại, anh dựa vào cánh cửa ngồi xuống, cầm sợi dây bên cạnh lên, buộc vào hai mắt cá chân, sau đó sử dụng cả răng môi buộc chặt một tay, buộc vào một móc sắt trên vách tường bên cạnh. Đem mình buộc chặt chắc chắn lại, một tay để không nắm chặt thành nắm đấm, hết sức ẩn nhẫn cơn nghiện mà người không thể chịu nổi này.

Ngàn vạn con kiến đang gặm cắn trên người, con người trợn tròn, gân xanh trên trán nổi lên, cắn chặt hàm răng.

“Á...” Lúc này, chỉ muốn có một túi bạch phiến xuất hiện trước mặt anh, để cho anh hút đủ!

Hàm răng đang run rẩy, miệng sùi bọt mép, trong phòng u ám, anh giống như đang sống trong địa ngục, không được siêu sinh.

Lục Khải Lâm lên xe của Lục Khải Chính, Lục Khải Chính còn chưa kịp mở miệng, cô đã mở miệng trước, “Bọn em ly hôn rồi, anh, đừng khuyên em...em sẽ không tha thứ cho anh ta.” Cô thì thào nói, mặt không chút thay đổi.

Lục Khải Chính cau mày, “Lâm Lâm em, cậu ấy... cậu ấy...”

Vừa muốn nói Lăng Bắc Diệp bị nghiện, nhưng cuối cùng anh không nói ra, ảo não vỗ xuống tay lái, nổ máy rời đi.

Lăng Bắc Diệp rời khỏi Thủ Đô, đi đâu không ai biết. Lục Khải Lâm mang theo hai đứa bé rời khỏi ngôi nhà kia, cũng không trở về nhà họ Lục, ở lại trong căn hộ mình mua. Người hai nhà ít nhiều cũng biết được chuyện của bọn họ, thủ tục ly hôn của hai người tạm thời chưa xử lý được.

Cô không biết anh đi đâu, đang làm gì, dù sao cũng chưa từng thấy anh xuất hiện ở Thủ Đô.

Thật ra thì, chỉ cần anh vẫn còn sống, sống tốt là được. Thời gian trôi đi, cô lại cảm thấy may mắn, người đêm đó cưỡng bạo cô là anh. Nhưng cũng bị sự vô tình và không tin tưởng của anh tổn thương triệt để, ly hôn đi, cứ như vậy...

Nhưng tại sao trái tim vẫn đau khi vô tình hay cố ý nhớ tới anh?

Lục Khải Chính thấy em gái nghĩ thoáng như vậy, một mình mang theo hai đứa nhỏ sống vẫn rất tốt, cũng không nói cho cô biết Lăng Bắc Diệp một mình trốn đi để cai nghiện, huống chi, Lăng Bắc Diệp cũng không cho anh nói.

“À, bí văn rồi!” Lúc Lục Khải Chính đi vào thư phòng thì thấy bà xã đang buồn bực cào tóc, ngửa mặt lên trời kêu rên. Anh nhếch môi, tiến lên ôm cô từ phía sau, “Đừng viết nữa, ngủ đi...” Cẩn cẩn dải tai của cô, anh nỉ non nói.

“Không được! Không phải ngày mai ra ngoài đi chơi sao? Tối nay không viết xong mai làm sao cập nhật được! Đi đi... đừng động tay động chân!” Bàn tay tà ác của người đàn ông đã mò vào trong cổ áo cô, Nhan Tịch vỗ mu bàn tay của anh, tức giận nói.

“Vậy còn bao lâu nữa?” Người nào đó bắt mãi, chơi đùa viên trân châu trước ngực cô, vừa xoa nắn hỏi. Hiếm khi được nghỉ phép, mà cô còn muốn viết văn, Lục Khải Chính rất bất mãn.

“Em bí từ rồi, anh đi ra ngoài, để cho em cẩn thận suy nghĩ xem viết như thế nào!”

“Bụp!” Chân của người đàn ông bá đạo đá

364. Chương 364: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 32: Khổ Nhục Kế

Con cá chép tươi sống vẫn còn bị treo ngược trên không trung, quên cả gỡ ra, anh cũng sờ nhìn người đối diện bên hồ, áo khoác ngoài màu đen khiến cho thân hình cô càng mảnh khảnh hơn, làn da càng thêm trắng nõn, tóc buộc lại gọn gang ở sau gáy, trên tay còn xách theo valy hành lý, nhìn về phía anh.

Ngồi đàn ông đang ngồi ở bờ hồ toàn thân đen xì từ trên xuống dưới, kính đen, quần áo cũng màu đen, trong tay còn đang cầm cần câu, cảm giác được anh cũng đang nhìn lại mình. Nhìn dáng vẻ hoàn toàn bình thần, cũng thấy thoáng yên lòng, nội tâm cũng trở nên kích động, hận không thể chạy nhanh lên phía trước cây cầu gỗ, chạy đến bên cạnh anh.

Đồng thời cũng cảm thấy hơi luống cuống, không biết lát nữa phải đối mặt với anh ra sao.

Nhưng vào lúc này, lại thấy anh nhanh tay thu cần câu, gỡ cá ra cho vào cái thùng nhựa, rồi cầm lên, quay lưng rời khỏi chỗ đó. Sau đó liền bước về phía biệt thự.

Nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng Lục Khải Lâm cảm thấy thật mất mát, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, xách hành lý chạy như bay về phía cây cầu gỗ cong cong. Khi cô vừa xuống cầu liền thấy cổng biệt thự đang bị đóng lại, “Anh A Diệp”, anh làm vậy, là có ý gì? !

Lục Khải Lâm gọi to, để valy xuống, cố gắng chạy đến cổng chính của biệt thự, trơ mắt nhìn cánh cửa gỗ màu trắng chất khép lại thật chặt, lập tức sững sờ, không biết phải làm sao.

Tại sao anh lại đóng cửa không cho cô vào? Không muốn cô tới tìm anh sao? Cảnh tượng như vậy trước giờ cô vẫn chưa từng nghĩ qua, cứ tưởng rằng anh sẽ cảm động, sẽ giống như trong phim điện ảnh vậy không kịp chờ mà chạy như bay đến ôm cô vào lòng. Vậy mà.

Nhìn cánh cửa lớn đóng chặt kia rất muốn đánh trống lui binh.

Lục Khải Lâm, nhất định là anh thấy tự ti, nên không muốn biểu hiện mềm yếu ở trước mặt của mày vì thế mới làm như vậy. Thầm an ủi bản thân, rồi quay đầu lại xách valy lên, rồi lại đi tới cửa, bước lên hai bậc thêm, để xuống hành lý xuống, nhìn cánh cửa vẫn đang đóng im ỉm, đưa tay lên làm loa nói:

“Lăng Bắc Diệp, anh biết rõ là anh đang ở bên trong, tại sao lại không cho em vào? Sợ em nhìn thấy bộ dạng chán nản kia của anh sao?”, miệng cô hướng về phía cánh cửa, lớn tiếng nói, cũng khẳng định anh đang trốn ở phía sau nghe lén.

Hai tay của Lăng Bắc Diệp nắm chặt lại thành quyền, đưa lưng về phía cánh cửa. Nghe những lời này của cô..., trái tim co rút từng cơn, tại sao cô lại muốn tới đây chứ? Muốn nhìn vẻ tiêu tụy sa sút này của anh sao? ! Trái tim anh lập tức run lên, không muốn để cho cô nhìn thấy mình như vậy !

“Anh A Diệp, anh mở cửa đi, được không? Để cho em ở cùng với anh, chăm sóc anh một lần.” , cô lấy hết dũng khí nói ra lời thật đáng lòng, mặc kệ cuối cùng có ở cùng nhau hay không, nhưng tối thiểu, cũng phải dừng cảm một lần, về sau sẽ không thấy tiếc nuối hay hối hận.

“Cút!” Lăng Bắc Diệp lạnh lùng gầm nhẹ. Ngay sau đó, liền sải bước đi lên lầu hai. Anh sợ phải nghe cô nói..., sợ mình sẽ mềm lòng, sẽ mở cửa cho cô đi vào. Lăng Bắc Diệp, mày còn có tư cách gì mà ở bên cạnh cô ấy chứ? !

Chính bản thân anh cũng không thể nào chấp nhận nỗi con nghiện là mình chứ hướng chi..., con đường trước mặt lại càng mờ mịt hơn.

Ngồi ở cửa sổ sát đất bên trên lầu hai, anh không ngừng hút thuốc, lầu dưới vẫn vang lên tiếng gõ cửa không ngừng.

Đi đi thôi! Không phải không có anh cô vẫn có thể sống tốt hay sao, còn tới đây làm gì? Thương hại anh hay đồng tình với anh? Anh không cần! Nam tử hán đại trượng phu cần phải có kiêu ngạo và tôn nghiêm của chính mình nên anh không thể tiếp nhận cô được. Mặc dù, từ sâu trong nội tâm, anh luôn khát vọng sự quan tâm của cô đến nhường nào.

Mâu thuẫn như thế khiến con tim của anh luôn dằn vặt.

Lục Khải Sâm càng không ngừng vỗ lên cánh cửa, càng không ngừng gọi tên anh, đến lúc đuối sức, giọng thì khàn cả đi, còn tay thì sưng vù lên nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Lòng đầy chua xót trượt dọc theo vách tường ngồi xồm xuống, lúc này, chỉ có kiên trì, cùng với sự chân thành mới làm anh cảm động thôi.

Tiếng gõ cửa đã biến mất, nhưng sao trong lòng anh lại cảm thấy thật mất mát, cứ tưởng rằng cô đã đi thật rồi. Lại thử dài, nhưng đi rồi cũng tốt, có như vậy thì chí ít ra ở trước mặt của cô, anh vẫn còn có thể là một Lăng Bắc Diệp cao lớn, khí phách. Ngồi ở đó một lúc lâu, hút hết một bao thuốc lá, khi ánh chiều tà dần dần héo hắt, anh mới đi xuống lầu.

Xách theo cái thùng đang muốn đi vào trong bếp, ai ngờ, lúc này cánh cửa lại bị gõ vang: “Anh A Diệp mở cửa đi!”, nghỉ ngơi một lát, đã hồi phục hơn một chút, cô lại tiếp tục la lớn, càng không ngừng gõ cửa. Lăng Bắc Diệp nghe thấy giọng nói khàn khàn của cô, tâm lại mạnh mẽ co rút, đau đớn hơn.

Sao cô vẫn ở đây? !

Trong lòng ảo não thầm hỏi, nhìn sắc trời ở bên ngoài ngày càng tối, đã trễ như thế này rồi, coi như có đuổi cô đi thì cũng không cách nào rời khỏi đây được.

Nhưng anh không thể mềm lòng, không thể cho cô có bất cứ hy vọng nào được!

“Lục Khải Sâm! Cô cút đi cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cô!”, anh quay ra cửa sổ to, ngay sau đó, cương quyết đi vào bếp nấu cơm. Cánh tay sưng đỏ của Lục Khải Sâm bỗng nhiên cứng đờ, lời này của anh quả thật rất dã thương người khác.

Không thèm gõ cửa nữa, cô đứng tựa lưng vào cánh cửa, đã trễ như thế này, cô còn có thể đi được đâu chứ?

Cái lạnh dần dần xâm chiếm toàn thân, theo bản năng cô liền ôm người lại thật chặt, lại cảm thấy rất đói, đói khổ lạnh lẽo cùng nhau kéo đến nhưng cô chỉ có thể ôm chặt lấy bản thân co rút đứng ở cửa. Trong phòng bếp Lăng Bắc Diệp cũng đang vội vàng nấu cơm, cá chép kho tàu, ớt xanh xào trứng, canh trứng rong biển.

Chỉ đủ cho một người ăn, còn cố ý không muốn mở cửa cho cô nữa, sau khi chuẩn bị xong tất cả, tựa như nhớ tới cái gì, liền gọi điện thoại cho Lục Khải Chính.

“Anh mau đến đón cô ấy đi! Em thật sự không muốn gặp cô ấy!”, anh cất giọng nói đầy nguội lạnh.

“Lăng Bắc Diệp, cậu đừng có bất chấp thêm nữa? Tôi sẽ không đi đón đâu!” , Lục Khải Chính chầm chọc nói xong liền cúp điện thoại. Ảo não liếc nhìn điện thoại di động, trong lòng đầy ngổn ngang, đi vào bếp dọn thức ăn lên.

Chỉ chốc lát sau, những món ăn gia đình quen thuộc đã được dọn lên trên bàn ăn, Lăng Bắc Diệp ngồi xuống ghế, vừa uống rượu trắng vừa ăn cơm. Nhưng thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn ra cánh cửa kia, không thấy có động tĩnh. Chẳng lẽ đã rời đi? Trễ như thế này, một người phụ nữ.

Trong lòng cả kinh, lúc này, cánh cửa lại bị gõ vang.

Trong lòng xuất hiện cảm giác khó diễn tả bằng lời, nhưng cũng biết cô sẽ không đi đường một mình vào ban đêm, trong lòng cũng thấy an tâm không ít.

“Anh A Diệp.Em lạnh. Đói.” , tiếng nói đáng thương lại vang lên, tim của anh bị buộc chặt lại, đầu đưa vẫn gấp thức ăn vẫn chưa đưa vào trong miệng, sững sờ ngồi đó, nghĩ tới việc cô vừa lạnh vừa đói, vô cùng đau lòng?

Lục Khải Sâm vừa lạnh vừa đói, co rúc ở cửa, không ngừng nuốt nước bọt, cô chưa từng bị ai đối xử như vậy, càng thêm buồn bực, mà trời lại mưa nữa chứ.

Nhìn mưa đang rơi bên ngoài cửa sổ, Lăng Bắc Diệp cau mày lại, không nhận được muốn đi mở cửa cho cô vào. Nhưng lại cảm thấy chỉ có cứng rắn, mới có thể để cho cô chết tâm mà rời đi. Nghĩ thế nên anh không ra mở cửa nữa, tiếp tục ngồi ăn cơm, nhưng mùi vị thế nào

365. Chương 365: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 33: Mỹ Nhân Kế

“Lục Khải Lâm! Cô đúng là tự mình đa tình!”, Lăng Bắc Diệp lạnh lùng nói, bỏ tay khỏi eo của cô, lui người về phía sau, nhưng vẫn bị cô chặt chẽ ôm lấy, không chịu buông ra.

“Tự mình đa tình cũng được, để cho em ở lại đây đi mà!”, cô nhón chân lên, vòng tay ôm lấy cổ của anh, ngược đầu nhìn anh, mặt đầy khổ sở xin phép. Có lẽ nguyên nhân anh lạnh nhạt với cô là vì vết sẹo dài màu đỏ tía trên gò má kia, tuy có hơi kinh khủng, nhưng lại càng đau lòng hơn. Ngón tay tái nhợt run rẩy đặt lên mặt của anh, lại làm cho anh giật mình, vội vàng né tránh.

Anh đưa tay lên đẩy cô ra, vì người vẫn còn rất yếu nên thiếu chút nữa liền ngã xuống.

“Tối nay, cô ở lại đây một đêm, sáng sớm ngày mai cút đi cho tôi! Không được bước lên lầu hai nửa bước!”, anh đưa lưng về phía cô, cứng rắn nói, sau đó, sải bước đi lên lầu.

Lục Khải Lâm sợ sệt nhìn theo bóng lưng của anh, hắt hơi liên mấy cái, Lăng Bắc Diệp hình như cố tình không nghe thấy, đi thẳng lên lầu.

Hắt hơi liên tục, cảm giác như mình đã bị cảm rồi, Lục Khải Lâm thấy thật căng thẳng, nhìn phòng khách vắng lặng, không nhìn được liền tìm điều khiển mở máy điều hòa không khí lên. Nhìn xuống toàn thân ướt nhẹp từ trên xuống dưới, lúc này mới chợt nhớ ra liền đi tới cửa mang va ly vào.

Ở lầu một nhìn quanh một vòng, nhưng lại không tìm được một cái phòng nào cả, cô khó chịu cau mày lại, giờ phút này, chỉ muốn tắm nước nóng mà thôi. Nhìn lên cầu thang màu trắng thiết kế hình xoắn ốc theo phong cách Châu Âu, nhớ đến lời anh đã nói, trong lòng liền ra quyết định, cũng không tin anh sẽ làm gì mình!

Xách valy lên, lấy hết can đảm đi lên lầu.

Phòng khách ở lầu hai cũng giống như lầu một, có rất ít đồ đạc, chỉ có một chiếc ghế sofa đơn giản, không thấy bóng dáng của anh đâu, cô tự tiện tìm một phòng, có thể mở ra được liền mừng rỡ đi vào, rồi bước thẳng vào phòng tắm, lúc này, ước mơ duy nhất của cô lúc này là được tắm nước nóng cho đỡ khó chịu.

Không kịp chờ đợi liền mở vòi hoa sen ra, cởi bỏ bộ quần áo dính nhơm nhớp, đứng ở trước vòi hoa sen, thoải mái

366. Chương 366: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 33.2: Mỹ Nhân Kế

Lục Khải Lâm nằm ở trên giường, nhưng vẫn không ngủ được, không biết Lăng Bắc Diệp có nghe những đoạn ghi âm kia hay không, cũng hi vọng sau khi nghe giọng của các con anh có thể bình tĩnh lại, để cho cô ở cùng với anh, giúp đỡ anh cai nghiện.

Lúc này bà Mai Thanh gọi điện thoại tới, Lăng Bắc Diệp nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, không nhận được mà cau mày, rất muốn bắt máy nhưng lại không làm như vậy, anh đi ra cửa, đến phòng khách, gõ cửa phòng của cô.

Lục Khải Lâm liền vội vàng đi ra mở cửa, điện thoại di động liền được ném đến, thiếu chút nữa nện lên trên sống mũi cô, cũng may cô kịp thời bắt được, sau đó liền thấy anh không đổi sắc đi khỏi đó.

Chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên, cô vội vã bắt máy, là mẹ chồng Mai Thanh gọi tới.

“Mẹ, con đang ở chỗ của anh ấy, vâng, rất tốt ạ, Đóa Đóa và Thiên Thiên sao rồi ạ?” Lục Khải Lâm nhàn nhạt cười hỏi, không có biểu hiện ra một chút bi thương nào.

“Hai đứa đều ngủ rồi, Lâm Lâm, mẹ làm con vất vả rồi.”

“Mẹ! Cái này thì có là gì ! Yên tâm đi, con sẽ cùng với anh vượt qua chông gai này! Mọi người đừng lo lắng, không việc gì đâu.” Lục Khải Lâm lại an ủi ngược lại, nghe tiếng mẹ chồng thở dài, đau lòng không dứt. Đời này của hai ông bà lại chỉ có một người con trai, hiện tại lại dính vào nghiện ngập, lại còn không biết có thể bị kết án hay không.

“Lâm Lâm, con đừng lo lắng cho chúng ta, đời này của chúng ta gió to sóng lớn nào mà chưa trải qua chứ? Chủ yếu vẫn là người, nếu Bắc Diệp lên cơn, nhất định phải trốn xa một chút! Đừng làm cho mình bị thương!”, bà Mai Thanh lại nói.

“Vâng, con sẽ chú ý”, lại nói với bà Mai Thanh mấy câu rồi mới cúp điện thoại, cô ngồi ở

bên giường, người nhìn cánh cửa, chất hẳn là anh đã nghe
đơn ghê đê kia rồi? Nghe được giọng nói của các con có khi
anh lại tỉnh ra?

Đầu óc hỗn loạn , vô lực nằm xuống giường, kéo chân lên đắp.

Đầu nhà đắp gối, mắt nhắm, lúc lạnh lúc nóng, khi chịu tỉnh lại
"Lạnh "Thân lạnh ran, cổ lại nóng ran, khổ sở than
khô Giường giường đắp xuống giường, lảo đảo giống như
mơng du mê của phòng đi ra ngoài:

"Cạch"

Từ người cửa truyền tới tiếng động khiến anh mở mắt ra, vẫn
nhớ rõ đang ở trong phòng khách, Lăng Bắc Đập từ trên giường
ngồi bật dậy, hướng sự đi ra của "Lâm Lâm", chẳng biết có ngủ
xuống đất liền gọi tên cô, bất chợt cô từ trên lầu, đi có đây.

Tên thân của cô, cô lại nóng ran, hai gò gông rục rịch, anh
đặt tay lên trán cô, thêm đi, nóng bỏng tay, càng thêm đau
lòng.

"Đứng chết", do nào khô rêu thêm một tiếng ồn có trở về
phòng.

"Anh Á Đập Lạnh Lạnh quá", lý trí
tạm rời, cô nghe được giọng của anh, cảm thụ nhất đồ trên
người anh giống như tìm được ở nước vậy, lần lần nóng nức. Cô
bị như vậy, làm anh không thể chịu nổi nữa, đau lòng nhìn
cô nói "Nằm yên, đừng động, cho cô", đặt cô xuống đệm
cánh tay vào ngực cô, anh vuốt xuống, trên giường nói, giọng
nói kia không thể cùng như đi rất nhiều.

Lăng Bắc Đập với vầng trăng thuốc hạ sốt cho cô, càng đã hơn
nhà đèn ở vầng mặt hoàng và này làm gì có thấy thuốc chết.

"Nóng Nóng quá", khi anh tiến vào phòng tắm
nhà lần nhìn thấy một màn như vậy, chết cũng không chỉ thấy
cô ngủ nhỏ trên giường đã đi vầng chân ra, hai tay cho vào
Trong đó ngủ, mấy cái cúc áo ở trước ngực, trước đó bụng ra, hai
khóa trắng nên đầy đặn hơn ra bên ngoài, quần cũng có bị
trượt dần xuống.

Đứng chết!

Nhìn cảnh tượng như vậy, thân thể của anh lập tức có phản
ứng.

Trong người chết, thấy nóng ran, thấy có khí ấm rồi quần áo
trên người, miệng đầy hơi khi, lúc thì lạnh lúc lại nóng, thật
là không hiểu biết chết! Có khí ấm than thì, khi chảy nước
mắt.

Lăng Bắc Đập lấy khăn lau trán cô, tiến lên, đắp chân lên cho
cô, rồi ngồi xuống cạnh cô, đi có đây tìm chất vào trong
ngực trên giường nói: "Đừng thức!", không dám nhìn vào
Trước ngực của cô, lần lần vẫn còn nóng nhất vào trong mình
cô, cô cau mày lại muốn phun ra, thấy thể anh tiến với và cái
đầu, chân miệng của cô lại.

Nguyên khí nóng đầy vệt cơn nóng vào sâu trong cổ họng, có
khí ấm ngạt ngào cơ thể, nhưng vẫn phải nuốt xuống.

Lại cho cô uống nước, nước lại từ khe miệng của cô chảy ngược
ra, anh cau mày, uống một ngụm, cô phải tiến mới có, đặt nước
cho cô, cô trước đó đã uống rồi, thể nhưng cô lại đưa lưỡi
ra hôn lại đầu ngón tay. Đập bị cô dụ dỗ không thể nào kìm
chế được nữa rồi lại cô, hai người càng nhiệt hơn nhau, thậm
chí anh còn bị cô kéo xuống, phải tiến trên người cô như!

Chỉ chắc lát sau, hai người có lẽ không còn mảnh vải nào trên
người, vật nóng bỏng kia chống đỡ vào chỗ hạ mật của cô, chỉ
còn một bước cuối cùng nữa thôi, trong giây lát, đầu như bị
đánh một gậy khiến cho anh tỉnh táo hơn nữa. Anh càng chưa
đừng quên việc mình vẫn còn đang mang thai!

"Lâm Lâm, đừng làm vậy, ngủ đi, đừng có ra, đắp kín chân cho
cô rồi trùm giường."

"Đừng đi ... đừng có đi Ôm em", cô mở
mắt nhìn khi rên rĩ, hai tay nắm bắt lấy cổ tay của anh, Lăng
Bắc Đập cúi đầu, mới phát hiện cái tay sưng đỏ kia của cô,
chất là do gò của đầu gối

Vừa lúc người cô đã với và như buột thực đẩy đưa quần chết
không rời.

Anh cắn môi, bất đắc dĩ cười cười, nằm xuống, nhón tay tìm
xuống ** đang chảy ròng ròng, cô lần lần có, mà người cô lại
không ngừng nóng, anh vuốt vào người anh, quần ra anh làm
cho anh thấy không thể nước cô vào trong bụng. Thế nhưng
anh lại có hơi ấm như nạt, không muốn lần lại đến cô nữa.

Tìm được tư thế thích hợp thuốc mới, cô dần dần an tĩnh lại,
cô vẫn ở trong ngực, anh, nhất đi hình như càng hạ xuống nhiều,
ôm anh thật chặt, ngủ thật say.

Còn Lăng Bắc Đập lại bị hành hạ cơ thể có đêm không chớp
mắt, khi giờ sáng, cô hạ sốt, nên chảy rất nhiều mồ hôi, thậm
đến cả hai người hơn họ. Bả cô vào phòng tắm, rồi phủ xuống
khi tắm đi rửa sạch người, anh đắp trên người cô.

Hết Rạng sáng, anh ôm cô trở về phòng ngủ chính, ngồi ở bên
giường, nhìn cô ngủ say, thức mới khi con ngủ, rồi cúi đầu đi.
Không nhìn được cái đầu, anh nhìn hình ảnh trên mặt của cô. Trong
đầu hiện lên những hình ảnh lúc bọn họ còn ở bên nhau.

367. Chương 367: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 33.3: Mỹ Nhân Kế

Có lúc chiến tranh lạnh, cũng có lúc ân ái như keo sơn vô cùng rực rỡ.

“Tại sao còn tìm đến đây?”, anh nhìn cô, thì thảo tự nói, những tia sáng của một ngày mới dần dần hắt vào bên trong căn phòng, anh liền đứng dậy, đi tới tủ quần áo, mặc đồ vào, muốn lặng lẽ rời đi, đi đến một chỗ không có ai biết đến mình.

Bởi vì vẫn còn ở trong giai đoạn được bảo lãnh nên anh phải thường báo cáo với cảnh sát hành tung của mình, hiện tại nếu lại rời đi, không nói với ai, thì chẳng khác gì đào phạm cả.

Mặc quần áo xong xuôi thì trời đã sáng hẳn, liếc nhìn người con gái đang nằm trên giường, trong mắt thoáng qua một tia không đành lòng, ngay sau đó, liền đeo kính lên, cầm theo một valy nhỏ gọn đi ra khỏi phòng ngủ.

“Anh A Diệp”

Lục Khải Lâm vừa tỉnh lại liền ngồi bật dậy, nhìn xung quanh phòng ngủ tìm kiếm, rồi hoảng hốt xuống giường, xông ra ngoài, liền nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô, cô kinh hãi chạy đến bên cửa sổ, lập tức thấy một chiếc xe Jeep việt dã màu đen vừa rời đi.

Anh muốn đi đâu? !

Cô như mất hồn đi chân trần lao xuống lầu, gọi to “Anh A Diệp”, sau khi xuống đến nơi xe của anh đã đi mất dạng, cô liền chạy đuổi theo.

Nhìn bóng xe chuẩn bị biến mất, lòng cô nóng như lửa đốt, liều mạng chạy đuổi theo, trên người chỉ mặc bộ quần áo ngủ, hai chân trần chạy trên đá sỏi gập ghềnh đau rát, nhưng vẫn cố chịu đựng đuổi theo.

Lăng Bắc Diệp lúc này đã không nhìn thấy bóng dáng màu trắng kia đâu nữa, đau lòng ảo não, sớm biết vậy anh đã đi sớm hơn!

“Lăng Bắc Diệp! Cái con rùa đen rúc đầu này! Trở lại mau!”, cô dậm chân, thở hồng hộc trừng mắt nhìn chiếc xe việt dã dần dần biến mất, tức giận mắng, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

Tại sao lại không cho cô một cơ hội?

Lòng chua xót thâm nghĩ, không để bàn chân đang chảy máu của mình, cô lê thân thể mệt mỏi, tiếp tục bước đi trên con đường lầy lội, theo hướng của anh mà đuổi theo.

Xe việt dã màu đen đã dừng sát ở ven đường nhỏ, người đàn ông trên xe hình như đang vô cùng khổ sở, bị hành hạ ở bên trong, Lăng Bắc Diệp thật không ngờ, lại lên cơn vào lúc này, hai tay nắm chặt lấy tay lái, ẩn nhẫn chịu đựng khổ sở.

Giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến ở trên người anh cắn xé, khổ sở không nhịn được kêu rên lên, Lục Khải Lâm thấy anh dừng xe lại, mừng rỡ chạy đến, một lúc sau, liền thấy một bóng đen từ trên xe lao xuống, khổ sở gào thét, thân thể lão đạo chạy loạn.

“Anh A Diệp”, cô hoảng hốt thét lên, cảm giác được anh có gì đó khác thường, liền xông lên phía trước, nhưng lại thấy anh lao mình xuống hồ!

“Anh A Diệp, anh làm gì thế? ! Đi lên đi!”

“A a cút ngay, cút!” , người đàn ông ở trong nước gào thét, hai cánh tay đánh lên mặt nước, khổ sở rên rỉ, từng mảng bọt nước lớn bị bắn lên tung tóe, hắt ướt cả mặt của cô.

Nhìn dáng vẻ khổ sở điên cuồng kia của anh, cô chợt nhớ ra điều gì đó, lòng quặn đau, thương anh vô cùng.

Cô cắn chặt hàm răng, nhìn dáng vẻ nổi điên ở trong nước, không biết phải làm như thế nào cho phải, chỉ hy vọng cơn nghiện này nhanh chóng qua đi, cũng càng sợ anh bị hành hạ mà sẽ làm bản thân bị thương!

“Anh A Diệp, cố gắng chịu đựng!”, đứng trên bờ, nhìn anh ở trong nước phát điên, liền kêu gào động viên, cô đã từng tưởng tượng qua dáng vẻ lúc lên cơn của anh nhưng lại không nghĩ rằng nó lại khổ sở như vậy.

Lăng Bắc Diệp đã hoàn toàn mất hết lý trí, ở trong nước càng không ngừng gằm thét, giờ phút này, chỉ thấy đầu của anh chọt đâm vào trong nước bùm bụp!

“Anh A Diệp”, không thấy anh đâu, cô liền thét lên chói tai, trên mặt hồ chỉ còn lại bọt nước lăn tăn, qua thật lâu cũng không còn thấy anh trôi lên, tim cô đập càng nhanh, không nhận được nữa liền lao xuống dưới.

Cũng may, là cô biết bơi, vọt xuống chỗ anh vừa ngụp xuống: “Rào rào”, anh chọt trôi lên mặt nước, vẩy nước ra xung quanh, nhìn thấy anh, cô thấy thật mừng rỡ, không để ý đến cái lạnh cắt da, chỉ nhìn anh cười khúc khích.

“Cút ngay! Cút! Cút A”, cơn nghiện kia làm sao có thể dễ dàng biến mất như vậy được, Lăng Bắc Diệp nhìn Lục Khải Lâm, tàn nhẫn quát um lên, vết sẹo ở nửa bên mặt càng khiến anh dữ tợn hơn giống như một dã thú lên cơn điên vậy.

“Anh A Diệp, em là Lâm Lâm, anh kiên nhẫn một chút đi, em sẽ giúp anh”, cô hoảng hốt nói, vô cùng cẩn thận bơi về phía anh, lúc bơi đến bên cạnh liền giang hai cánh tay, ôm lấy anh thật chặt.

Nước sông thật lạnh lẽo, ôm lấy thân thể đang cứng ngắc của anh: “Cút, buông tôi ra! Cho tôi một ít thuốc! Mau cho tôi thuốc!”, Lăng Bắc Diệp mắt không chế quát lên, lúc nói chuyện, toàn thân vẫn còn run rẩy, nước mũi cũng chảy ra, lại còn bị xì bọt mép nữa.

Dáng vẻ này vừa đáng sợ lại vừa đáng thương, nhìn anh như vậy, cô không kìm chế được nâng mặt của anh lên gọi: “Anh A Diệp.”, chàng trai rực rỡ như anh mất trời trước đây sao lại biến thành người như bây giờ chứ? Cô không nhận được mà hôn anh, mặc cho anh giãy giụa, cắn xé, cô vẫn không buông ra.

Nếu như giờ phút này chính là địa ngục, cô sẽ đi cùng với anh,

369. Chương 369: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 35: Giả Say

Nhiệt độ trong phòng ngủ từ từ lên cao, mập mờ ngả lên giường lớn, cả người đàn ông trần trụi, khỏe mạnh đè ép người phụ nữ nhỏ nhắn dưới thân. Bàn tay tà tứ đã dò vào trong vạt áo, phủ lên hai luồng mềm mại làm người ta yêu thích không muốn buông tay.

Lục Khải Lâm mê man nhìn anh, tim đập rộn ràng, cảm nhận ‘ yêu thương ‘ của anh. Lăng Bắc Diệp cũng đè nén không được nữa, đưa tay kéo quần của cô xuống, mảnh vải mỏng manh trong nháy mắt bị xé nát.

“Anh A Diệp.”, cô thở hổn hển, trong lòng thấy hơi sợ, nghiêm túc nhìn mặt anh, lúc này sợ hãi lập tức biến mất chỉ muốn giao thân thể của mình cho anh mà thôi. Đây cũng là lần đầu tiên Lục Khải Lâm cảm nhận được chân thực nhất, thì ra là một người phụ nữ cũng có thể nảy sinh ham muốn đối với người đàn ông, mà không chỉ dừng lại ở mức độ ghen ghét.

Không phải là người này đòi hỏi còn người kia cho, mà là cùng nhau đòi hỏi cùng nhau dâng hiến.

Cô thì thầm gọi tên anh, làm cho lòng của anh thấy mềm xuống, nhìn người con gái dưới thân, mặt đầy mơ hồ, hai gò má hồng rực lên, bộ ngực phập phồng lên xuống, không nhịn được muốn hung hăng đoạt lấy! Nghĩ xong liền lập tức hành động, tay nắm chặt mắt cá chân của cô, động thân một cái, muốn cho mình đến gần cô thêm chút nữa.

“Ah.” anh khẽ rên lên, đang muốn động thân, ai ngờ, đúng lúc này chuông điện thoại di động lại vang lên, ở trên tủ đầu giường không ngừng rung rung, phát ra nhạc chuông thánh thót. Anh ảo não dừng động tác lại, tiếng chuông này cũng làm cho anh trở về với hiện thực.

Cảm giác được anh rời đi, cô liền mở mắt ra, thấy anh đi tới bên tủ đầu giường bên, cầm điện thoại di động lên, ra khỏi phòng ngủ, vẻ mặt rất nghiêm túc làm cho cô phải cau mày lại.

Ngồi dậy, nhìn dấu vết đỏ thẫm in hằn trên ngực, mặt liền hồng rực lên. Mới vừa rồi thiếu chút nữa đã cùng với anh. Nghĩ như vậy, trái tim hung hăng nhảy lên kịch liệt. Lặng lẽ xuống giường, đi dẹp vào, đi ra khỏi phòng ngủ.

“Hiểu rồi.”, chỉ nghe Lăng Bắc Diệp lạnh nhạt nói vậy sau đó liền cúp điện thoại. Cô nhanh chóng tiến lên, từ phía sau ôm lấy anh. Bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm trắng mỏng manh, bởi vì cô chạm vào, ** vừa mới cố gắng dập tắt hình như lại vọt lên lần nữa.

Nhưng mà, cuộc điện thoại với phía cảnh sát vừa rồi đã khiến anh trở nên tỉnh táo hơn.

“Anh A Diệp.”, ôm lấy lưng của anh, mặt cũng áp vào lưng anh lmaif nững, bắp thịt rắn chắc này làm cho cô say mê, cánh tay nhỏ bé càng thêm lớn mật sờ sờ lên trên ngực của anh, mân mê hai hạt đậu tí hon khiến chúng trở nên cứng rắn.

Người phụ nữ nhỏ bé này! Lại dám lớn mật như thế! Lăng Bắc Diệp nhẫn nại cố gắng dập tắt ham muốn trong người, ảo não nghĩ, cầm lấy cổ tay trắng mịn mảnh khảnh của cô nhỏ giọng ra lệnh: “Tránh ra!” , rồi thả tay của cô ra.

Thái độ lạnh nhạt này khiến cho cô cảm thấy tổn thương, cau mày lại, uất ức nói: “Anh rõ ràng rất muốn.”, Lăng Bắc Diệp lúc này đã đứng cách xa cô hai bước , nhìn cô nhón chân lên đứng ở đó, mặt đầy ủy khuất cũng đau lòng không thôi.

”Chúng ta đã ly hôn! Em phải biết tự trọng

370. Chương 370: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 35.2: Giả Say

Lăng Bắc Diệp muốn gấp ra, cô liền hung dữ nhìn anh chăm chăm: “Nếu anh không ăn, về sau em cũng sẽ bảo Thiên Thiên, Đóa Đóa cũng sẽ không ăn rau cải!”, uy hiếp. Rốt cuộc anh cũng cười cười, nghĩ thầm, người phụ nữ ngu ngốc nên biện pháp nghĩ ra lại càng ngốc, chẳng lẽ cô cho rằng anh tin cô sẽ dạy hai đứa bé như vậy sao?

Nhưng cũng muốn chừa cho cô chút mặt mũi nên anh vẫn sẽ ăn.

“Cái này, đúng rồi! Ăn nhiều một chút! Hi vọng những thứ rau dại cũng không có vấn đề gì”

“Phụt” , lời của cô còn chưa nói hết, anh liền bị sặc, nhổ toàn bộ rau cải ra ngoài. Giương mắt lên nhìn cô trân trời.

“Sao vậy? !”

“Em không biết có thể ăn được hay không, mà còn dám nấu? !” cô gái ngốc nghếch này, muốn hạ độc anh sao?

“Dù sao sẽ không có độc.” , cô khẽ nói thầm, liền thấy Lăng Bắc Diệp đem đĩa rau cải ném vào thùng rác, liền bắt mắt nhìn anh.

“Nhìn cái gì? ! Ăn cơm!” , trầm giọng quát lên, gấp một miếng thịt bò cho vào trong bát cho cô khiến cô cảm động thiếu chút nữa chảy nước mắt, ngược mắt nhìn anh, lỗ mũi hơi cay cay, nhưng anh lại làm như không có việc gì tiếp tục ăn cơm.

“À, vâng”, cô nghe lời đáp lại anh, sau đó cúi đầu, ăn ngấu nghiến.

Từng chút, từng chút phá vỡ phòng bị trong lòng anh, để cho anh từ từ tiếp nhận cô. Liên tiếp hai ngày, anh và cô đều trôi qua bình an vô sự, buổi tối, cô ngủ ở phòng khách, còn anh ngủ ở phòng chính. Anh vẫn thường giúp cô sát trùng lòng bàn chân rồi bôi thuốc, dần dần, chỗ bị thương đã kết vảy, có thể đi lại được bình thường.

Mấy ngày nay, cô cũng biết, bình thường những nguyên liệu nấu ăn đều do người đồng hương cách mấy dặm đường ở bên ngoài đưa tới, hơn nữa kể từ sau khi cô tới còn mang thêm rất nhiều rau củ.

Hai ngày nay, cơn nghiện của anh cũng không còn phát tác. Lúc xế chiều, anh thường một mình vác cần đi câu ở bên hồ. Sau khi trở lại phòng tập Gym rèn luyện thân thể, mặc dù rất ít khi nói chuyện với cô, nhưng cũng không bài xích nữa, mà yên lặng quan tâm, những điều này cô đều hiểu cả.

“Hôm nay, cá câu được thật là to!”, mừng rỡ tiến lên đón anh, nhìn con cá trong thùng, vui vẻ nói: “Làm cá nấu cải chua ăn có được hay không? Vừa đúng ngày hôm qua người đồng hương tặng cho mình rất nhiều dưa chua!” vừa nói, vừa xách theo cái thùng, đi vào phòng bếp.

Lăng Bắc Diệp nhìn theo bóng lưng của cô mỉm cười, người phụ nữ này, thế nhưng lại mặc áo sơ mi của anh, tóc còn buông xõa, đáng vẻ xem ra hết sức mê người.

Đứng ở cửa phòng bếp, thấy cô loay hoay đối phó với cá chép lớn, tay chân hơi vụng về, nên anh liền tiến lên, nhận lấy con dao trong tay của cô, sau đó hết sức lưu loát làm thịt cá. Lục Khải Lâm cũng phải sửng sốt rửa mắt mà nhìn, bình thường mua cá đều là người bán cá giết mổ sạch sẽ rồi.

Nhìn động tác lưu loát lấy bong bóng cá cùng nội tạng ra ngoài, đánh vẩy thật sạch, giờ phút này đang tiến hành mổ thịt, liền âm thầm than thở, trở mắt nhìn con cá bị anh cắt ra thành từng khúc

Bên trong căn phòng hỗn loạn, hai chân của cô lại bị tách ra chỉ thấy anh cuồng bạo cởi quần trên người mình ra “Anh A Diệp....Em yêu anh!” Trước khi cô nhắm mắt đã hô lên như chịu chết, bởi chỉ có như vậy mới có thể hóa giải sợ hãi trong lòng cô!

Yêu anh, bằng lòng cùng anh đối mặt với đau khổ và khó khăn.

“A...” Khi anh xông vào thì cô còn cảm nhận được sự đau rát kia, cô thét chói tai ngay sau đó căn bả vai cứng rắn của anh, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Thân thể Lăng Bắc Diệp thoáng dừng lại, nhưng chỉ chốc lát sau anh thống khổ gầm nhẹ, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khổ sở.

Cô cắn chặt bờ vai của anh chịu đựng sự va chạm thô lỗ mãnh liệt của anh, cơ thể giống như sắp bị anh đụng nát, ôm anh thật chặt đầu ngón tay khảm sâu vào trong bắp thịt trên lưng anh, máu tươi đỏ sẫm rỉ ra.

Nhiệt độ cơ thể của anh cao hơn người bình thường rất nhiều, động tác cũng vô cùng thô lỗ không hề dịu dàng, có thể nói cô cũng không cảm thấy có bất kỳ vui vẻ nào mà ngược lại là đang ẩn nhẫn cảm giác đau nhức nóng rát kia. Nhưng nghĩ như vậy có thể làm anh giảm bớt đau khổ, cô cảm thấy tất cả những đau đớn mình mà mình chịu đựng không là gì cả.

Lăng Bắc Diệp điên cuồng dong ruỗi trong cơ thể cô, va chạm không chút lý trí cho đến khi cơn nghiện trong người giảm bớt thì người dưới thân đã sấm khổ sở mà ngắt đi.

Sau cuộc chiếm đoạt như cuồng phong bão táp anh cũng bất tỉnh, trên giường lớn xốc xếch có thể thấy vết máu ở khắp nơi, một tay người đàn ông bị còng lại nằm trên người của người phụ nữ....

Ánh nắng ban mai dần chiếu sáng cả căn phòng “Á....Đau...” Trên giường truyền đến tiếng than khổ sở của người phụ nữ, thân thể cường tráng của người đàn ông đang phủ lên người phụ nữ....

Lục Khải Lâm cố hết sức cử động ngón tay, toàn thân đau nhức không chịu nổi, cảm giác khó thở làm cô cau mày, muốn di chuyển cơ thể lại không thể động đậy. Âm thanh rất nhỏ khiến người đàn ông bên cạnh mở mắt ra, mở trừng hai mắt “Lâm Lâm...” Lúc nhìn thấy cô khổ sở ở dưới người mình thì Lăng Bắc Diệp hoảng sợ kêu lên, lật người xuống....

Toàn thân người phụ nữ trần truồng, từ cổ đến ngực chằng chịt vết ứ đọng xanh tím, bộ dạng trông giống như vừa bị người giày vò. Lăng Bắc Diệp nhìn cô như vậy, trái tim quặn đau, nhớ lại chuyện xảy ra tối qua anh buồn bực gầm nhẹ một tiếng đập mạnh vào đầu mình.

“Anh A Diệp...” Cô cũng nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, quan tâm gọi anh thì anh lại lật người xuống giường, chỉ chốc lát sau trong tay đã cầm một chiếc chìa khóa mở còng tay ra. Trên cổ tay bị chiếc còng ma sát gần như máu thịt be bết nhìn mà hết hồn.

“Lâm Lâm...” Anh đứng ở bên giường nhìn cô bị anh chà đạp đến nỗi toàn thân đầy vết ứ đọng, Lăng Bắc Diệp khàn giọng nói, cô nhìn đau mím cười với anh “Chúng ta đã vượt qua được một lần rồi.” Cô cười nói.

“Tại sao lại ngốc như vậy? !” Anh cũng không chế không nổi nữa ngồi xuống giường kéo cô vào trong ngực, ôm chặt khàn khàn nói.

Biết rất rõ ràng anh sẽ làm cô bị thương vẫn cam tâm tình nguyện chịu đựng sự hung bạo của anh, về mặt Lăng Bắc Diệp khổ sở hận không thể giết chết mình.

“Em không sao, thật sự không sao hết, đây là em tự nguyện, chỉ cần anh vui vẻ thì em như thế nào cũng được! Nhưng đừng đuổi em đi!” Lục Khải Lâm ôm anh khóc nói, hết sức ẩn nhẫn cơn đau giữa hai chân. Chỉ cần anh có thể chịu nổi mà cách xa ma túy thì bảo cô chịu đựng khổ sở với anh như thế nào cô cũng bằng lòng!

Lời của cô làm anh cảm động lại đau lòng, bàn tay giữ chặt ót cô chen vào trong sợi tóc của cô, ôm chặt cô nước mắt rơi xuống “Em đừng khổ sở, anh sẽ đau lòng...!” Anh đau khổ khàn giọng nói ra lời từ đáy lòng.

Lời của anh làm tim cô đập nhanh, nước mắt rơi mãnh liệt hơn, khóe miệng lại nâng lên nụ cười hạnh phúc, anh nói đau lòng vì cô chứng minh anh vẫn yêu cô, vẫn quan tâm tới cô.

“Có những lời này của anh là đủ rồi...” Được anh buông ra, cô thì thảo nói, hai người nhìn nhau, tay của anh cứng cứng ngắt lau những giọt nước mắt trong suốt trên gò má cô. Lục Khải Lâm cười nhìn anh, nhìn anh như vậy cô không hề sợ hãi chút nào, mặc dù tối qua anh rất tàn bạo....

“Đau không?” Trên người cô nhiều máu ứ đọng như vậy, tối hôm qua bị anh hành hạ như thế sao có thể không đau? Lục Khải Lâm chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân cũng sắp rời ra rồi nhưng lại cong môi làm nũng nói: “Anh hôn em một cái thì em sẽ hết đau...”

Lời của cô làm anh ngẩn người, nhưng chỉ trong chớp mắt anh đã nhanh chóng cúi đầu chuẩn xác hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, nụ hôn nhẹ nhàng giống như cánh bướm lướt qua môi, dành cho cô sự an ủi. Anh kiên nhẫn hôn môi của cô, dịu dàng giống như đang đụng vào một tác phẩm nghệ thuật quý giá.

Một cánh tay giữ chặt lưng cô, môi mỏng chậm rãi dời xuống, nhẹ nhàng hôn cổ, ngực của cô, hơn nữa còn nhẹ nhàng lưu luyến trên những vết ứ đọng kia.

“Ừ...” Cảm giác tê tê đại đại cộng thêm cảm giác nhoi nhói làm cô thoải mái lại khổ sở than nhẹ ra tiếng, khẽ ngửa đầu ra sau hưởng thụ sự dịu dàng anh, cô cũng dần dần bị lạc trong sự ôn nhu ngây ngất đó.

Khi nhìn thấy một màn không chịu nổi ở giữa hai chân của cô thì trong nháy mắt Lăng Bắc Diệp cứng ngắt, cả người sững sờ, sau đó gần như là khổ sở nhìn hạ thể của cô.

Dịch thể màu trắng hòa lẫn với vết máu nhỏ xuống giường đơn để lại một bãi dơ bẩn, nhìn địa phương sưng đỏ của cô mặt anh tràn đầy vẻ tự trách và hối hận.

“Anh A Diệp....Anh...” Mở to đôi mắt ngập nước thấy anh đang nhìn nơi đó của mình, cô đỏ mặt nhỏ giọng gọi, nhẹ nhàng cử động một cái mà nơi đó cũng đau vô cùng. Cô cau mày cắn chặt môi dưới, ấn nhẫn đau đớn.

“Anh là súc sinh! Anh là súc sinh! A!” Lăng Bắc Diệp khổ sở gầm nhẹ, gào thét nói hai tay cào tóc đang muốn lao xuống giường thì cô kịp thời kéo anh lại “Là em tự nguyện! Anh bảo em đi nhưng em không đi, chuyện này không thể trách anh! Anh cũng bắt đắc dĩ!” Cô kéo tay anh la lớn, âm thanh nghẹn ngào mà khàn khàn.

Lăng Bắc Diệp quay đầu nhìn về mặt khổ sở của cô, càng thêm đau lòng, nâng mặt cô lên hôn điên cuồng. Nụ hôn lần này hết sức có lực, như muốn hút cô vào trong cơ thể của mình....Tại sao lại ngốc như vậy? ! Biết rất rõ rằng sẽ bị thương mà còn muốn ở lại, tùy anh tổn thương!

Thông qua nụ hôn cô có thể hiểu được suy nghĩ của anh. Đau lòng cũng chưa xót, nhưng cô cũng biết mình phải kiên cường để cho anh sức mạnh kiên trì.

“Lăng Bắc Diệp, anh hãy nhớ là em không trách anh, em vẫn sẽ tiếp tục ở bên cạnh anh.” Lúc anh buông cô ra thì cô nhìn anh kiên định nói.

“Anh đi múc nước giúp em rửa sạch.” Anh đứng dậy lạnh nhạt nói, đi tới phòng tắm. Nhìn vết thương trên lưng anh bị cô cào nát, cô nhếch môi cười, đáng giá, tất cả đều rất đáng. Cô sẽ không hối hận việc cùng anh đối mặt, trải qua mấy ngày hoạn nạn có nhau này cũng làm cho cô dần dần hiểu ra, như thế nào mới là thật sự yêu một người.

Đó là một loại bỏ ra mà không cần hồi báo. Nhìn đối phương khổ sở mình cũng sẽ khổ sở, nhìn anh ấy vui vẻ bản thân cũng sẽ vui vẻ theo. Bạn muốn làm tất cả những chuyện để anh ấy vui vẻ. Nhìn anh ấy đau khổ thì muốn dẫn anh thoát khỏi, nếu như không thoát khỏi được thì ở bên cạnh chia sẻ với anh ấy.

Trước kia cô không hiểu rõ anh, coi như hiểu cũng chỉ là hiểu biết nông cạn. Chưa từng đứng trên lập trường của anh, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ. Cô chỉ bận tâm đến cảm thụ của mình, cảm thấy bị thương sẽ đẩy anh ra, lựa chọn trốn tránh.

Anh bưng nước ấm vào nhà, cầm khăn lông ướt tách ra chân của cô, nhẹ nhàng lau hạ thân chặt vật không chịu nổi của cô.

Cô cau mày, cắn môi chịu đựng cơn co rút đau đớn kia.

“Đau thì kêu lên, khóc lên cũng được, đánh anh mắng anh cũng được...” Anh nhìn cô nhỏ giọng nói. Nếu như lúc này cô trút giận lên người anh có lẽ anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Không đau, coi như là trải qua lần đầu tiên thêm lần nữa thôi...” Cô cười nói, cố hết sức ngồi dậy ôm lấy cổ anh “Đừng tự trách nữa, sau này anh chính là em, em chính là anh.” Cô cười nói, trán tựa vào trán anh.

Lăng Bắc Diệp cảm động nói không ra lời, tìm thuốc bôi cho cô.

Đó là một quá trình vừa ngọt ngào vừa hành hạ, khi thuốc mỡ mát lạnh dính lên da thịt bỏng rát thì cảm giác thoải mái trong nháy mắt làm cô không nín được than nhẹ ra tiếng. Thẹn thùng vùi mặt vào trong gối, chân bị anh mở rộng thêm, dị vật tiến vào mang theo cảm giác mát rượi.

Sau khi bôi thuốc cho cô xong thì anh cũng mờ hồ đầm đìa, muốn dẫn cô đi rửa mặt nhưng cô không chịu muốn ngủ thêm một lát, anh chỉ có thể kéo chăn lên giúp cô, nhìn cô như chú mèo lười biếng nằm ở trên giường, ngủ say sưa.

Lăng Bắc Diệp đứng ở trước gương, nhìn bộ mặt đáng sợ của mình trong gương, trong mắt hiện lên sự đau khổ.

Nếu như trước kia anh không tin cô yêu anh vậy thì trải qua mấy ngày chung đụng này anh rõ ràng cảm

373. Chương 373: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 37.2: Vận Động Lúc Sáng Sớm

Không có gì hạnh phúc hơn chuyện tỉnh dậy và nằm trong ngực người đàn ông trong lòng, một chân của anh kẹp chặt chân cô, cánh tay bá đạo ôm hông của cô, cô gần như là bị anh giam cầm vào trong ngực. Không có cảm giác không thoải mái, chỉ có trái tim ấm áp và hạnh phúc.

Lục Khải Lâm đỏ mặt nhìn anh, vết sẹo kia xem ra không kinh khủng mà ngược lại làm tăng thêm mấy phần ngang bướng của anh. Vai của người đàn ông màu đồng cổ, lồng ngực lộ ra bên ngoài, trên mặt còn là có vết sẹo, cực kỳ hoang dã giống như mãnh thú.

Trong ngực giam cầm người đẹp ôn nhu, hình ảnh hài hòa như vậy trông hoàn toàn giống như là một bức tranh mỹ nữ và dã thú chân thật.

“A...” Người đàn ông phát ra âm thanh gợi cảm, từ từ tỉn lại, duỗi cái lưng mỗi, cứng rắn giữa hai chân cũng duỗi thẳng, nhô lên....

Cô không nhận được hôn mặt anh một cái, Lăng Bắc Diệp mở con ngươi thâm thúy ra, khóe miệng hiện lên nếp nhăn trên mặt khi cười, không nhận được hôn xuống môi mềm của cô “Tôi hôm qua có làm em bị thương không?” Khàn khàn mở miệng, lúc xoay người đối mặt với cô thì cứng rắn cũng vừa đứng chống vào cô.

Nghe lời nói tà ác của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng chốc đỏ hồng, lồng ngực ngứa ngứa lắc đầu một cái.

“Vậy....Thoải mái không?” Người đàn ông lật người, đè cô dưới thân, hôn cổ của cô thấp giọng hỏi, âm thanh kia gợi cảm mà lười biếng làm người ta say mê. Nhưng câu hỏi tà ác này làm cô đỏ mặt hơn “Em...am không biết....A...”

“Vậy thì thử lại lần nữa!” Tiến vào cô anh ác ý nói, chậm rãi hoạt động.

Người đàn ông dùng phương thức giầy vò ép người phụ nữ dưới thân nói ra lời anh muốn nghe “Thoải mái....Vẫn muốn....A...”

Cuộc vận động sáng sớm này kéo dài tới gần một giờ đồng hồ mới dừng lại, coi như Lục Khải Lâm hiểu, Lăng Bắc Diệp anh đã khôi phục bình thường rồi! Từ mức độ nhiệt tình và lời anh nói trong lúc hoan ái thì biết rõ. Lúc này cô nằm trong bồn tắm thoải mái tùy anh mát xa, loại bỏ đau đớn trên bắp thịt.

Sau khi ăn điểm tâm xong, hai người gọi điện thoại về nhà, nhìn Lăng Bắc Diệp nói chuyện điện thoại với hai nhóc con kia Lục Khải Lâm vui mừng không dứt, lúc nhìn thấy ẩm ướt trong hốc mắt anh thì cô càng đau lòng hơn.

Suy cho cùng anh đã rất lâu rồi không nhìn thấy hai đứa nhỏ, khẳng định vô cùng nhớ, nhớ lại không thể gặp mặt....

“Papa bảo đảm, lễ mừng năm mới sẽ về nhà...” Hướng về phía ông nghe nói lời bảo đảm với Tiểu Đóa Đóa, Lăng Bắc Diệp nói xong, âm thanh khàn khàn, ném điện thoại di động cho Lục Khải Lâm còn mình đi tới cửa sổ, đưa lưng về phía cô.

Sau khi cúp điện thoại, cô đi tới cửa sổ ôm lấy anh từ phía sau “Lễ mừng năm mới nhất định có thể đoàn tụ với chúng” Cô kiên định nói, Lăng Bắc Diệp nghẹn lời nuốt nước miếng, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Không khí của vùng núi lúc nào cũng trong lành thoải mái như vậy, mở mui xe ra, hai người ngồi trong xe đi trên đường núi gặp ghềnh lắc lư, cô mừng rỡ không ngừng hò hét về phía thung lũng làm những chú chim bay lên từ trong núi rừng.

Chỉ thấy anh dùng xe, cầm súng săn trên ghế sau lên, nhắm ngay chim tước trên không trung muốn bắn đi.

“Dừng tay!” Lục Khải Lâm vội vàng quát lớn, Lăng Bắc Diệp quay đầu nhìn cô “Không cho phép anh săn thú!”

“Rất lâu không nghịch súng rồi, anh ngứa tay quá!” Lăng Bắc Diệp đeo kính đen nhỏ giọng nói, lại nhắm vào cái nút cờ lê.

“Đã nói không được thì là không được! Đồng chí Lăng Bắc Diệp, cho dù là một con chim sẻ anh cũng không thể đánh chết nó!” Lục Khải Lâm lại quát, lúc này Lăng Bắc Diệp đã mở súng!

“Khốn kiếp!” Nhìn cách đó không xa có vật rơi xuống, cô tức giận buồn bực nói “Làm sao anh có thể tàn nhẫn như vậy!”

Chỉ thấy anh cười cười “Anh bắn ngọn cây!” Ném ống nhôm cho cô, anh nói, cô không tin nhìn thử thì đúng là thật....

Cô quay đầu, nhìn bộ dạng anh đang này nghiêm túc chuyên tâm lau súng săn, trong lòng ê ẩm, anh nhất định rất yêu, rất yêu nghề cảnh sát này, thích cầm súng trừng trị diệt trừ kẻ ác... Cảm giác đó tự hào chứ?

Nhưng bây giờ anh phải đối mặt chính là sắp bị cắt chức, không thể làm được cảnh sát.

“Anh A Diệp, cho dù không làm được cảnh sát anh vẫn là anh hùng và niềm kiêu hãnh trong lòng mẹ con em!” Cầm cánh tay của anh, cô mỉm cười nói. Gương mặt dưới mắt kính đen mang theo ý cười “Anh thi vào trường quân đội rồi nhập ngũ cũng không phải bởi vì đây là kinh nghiệm cần thiết mà mỗi người đàn ông nhà họ Lăng phải trải qua, đó là một loại nhiệt tình và tín ngưỡng! Làm một cảnh sát hình sự trừng trị và tiêu diệt kẻ ác chính là ước mơ từ nhỏ đến lớn của anh....” Tầm mắt nhìn về phía bầu trời, anh nói những lời trong lòng.

“Làm cảnh sát nhiều năm như vậy, trải qua vô vàn khó khăn và nguy hiểm, mấy lần thiếu chút nữa bỏ mạng nhưng vẫn không hối hận. Nếu như lần này bị cách chức, anh nghĩ anh cũng sẽ không có gì tiếc nuối. Anh đã từng phấn đấu, từng chiến đấu...”

Anh kiên định nói, trong đầu hiện lên từng màn lòng bắt phạm nhân, những đồng đội ăn ý đáng yêu, những con tin được giải cứu, bị bắn chết hoặc là những tên lưu manh bị tóm....Những việc đó đã chứng minh anh từng chiến đấu, từng phấn đấu, vì vinh dự của cảnh sát, vì tổ quốc và nhân dân....

Nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của anh, nghe lời của anh, cô an tâm rất nhiều.

“Ừm! Cho nên anh phải tích cực đối mặt, tranh thủ phục chức!” Cô khích lệ nói, Lăng Bắc Diệp cười thản nhiên “Mặc cho số phận!” Nói xong, nổ máy đi ra khỏi núi. Cả buổi chiều, cô ngồi trên đỉnh núi với anh nhìn dãy núi, nhìn phong cảnh thiên nhiên tự nhiên và hài hòa nhất, hạnh phúc mà vui vẻ.

“Hay là anh đến trại cai nghiện nhé!” Lăng Bắc Diệp đột nhiên mở miệng nói, Lục Khải Lâm kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Không cần đâu....” Anh là một ba người đàn ông kiêu ngạo biết, làm sao có thể đi đến trại cai nghiện? Lục Khải Lâm nhỏ giọng nói, Lăng Bắc Diệp cúi đầu, lấy kính đen xuống “Chỉ có cai nghiện của khoa học mới là hiệu quả nhất. Không cần phải lo lắng cho anh...đau khổ gì mà anh chưa từng chịu chứ?” Trước kia là bởi vì mất đi lòng tin với cuộc sống nên mới trốn tránh ở đây tự ngược đãi mình.

Hiện nay cảm nhận được tình yêu của cô còn có hai đứa con đáng yêu, anh không lý do gì để e tiếp tục chán chường.

“Vậy phải bao lâu? Thật ra em vẫn luôn muốn ở bên cạnh anh cho đến khi anh khỏi hẳn....” Cô cười nói, nằm trong lòng anh, ôm cổ của anh, mặt dán lại gần mặt của anh.

“Nếu nhanh thì là hai ba tháng còn nếu chậm là nửa năm, một năm....Chỉ là chịu đựng cơn nghiện như vậy không phải là biện pháp! Em ở bên cạnh anh chỉ có bị giày vò chứ không giúp được bao nhiêu!” Lăng Bắc Diệp lý trí phân tích nói, có cô ở bên cạnh thì tốt nhưng không thể để cô bị thương tích đây mình sau mỗi lần anh lên cơn.

“Ừ, đây có lẽ là biện pháp tốt nhất rồi!” Cô cũng tỉnh táo nói, hôn một cái bên môi anh “Đi đi, em và Thiên Thiên, Đóa Đóa sẽ luôn ủng hộ anh!” Cô khích lệ nói.

Lăng Bắc Diệp cũng cười, há mồm chiếm lấy miệng cô, hai người hôn nhau quên hết tất cả kịch liệt mà triển miên, cũng chưa phát hiện có một con heo rừng đang lặng lẽ đến gần bọn họ....

Đúng lúc Lăng Bắc Diệp sắp không cầm cự nổi nữa thì khóe mắt lại phát hiện có một vật màu đen, anh đột nhiên che chở cô vào trong ngực, một tay cầm súng sấn lên, lúc con heo rừng nhào tới thì nổ súng nhanh, chuẩn, độc....

“A....”

Nghe tiếng súng, cô bị sợ đến thét chói tai, chỉ thấy một con heo rừng màu đen ngã xuống đất, cô sợ đến trợn mắt há hốc mồm, vẫn chưa phản ứng kịp.

“Tối nay ăn toàn thịt heo rừng!” Lăng Bắc Diệp hả hê đứng dậy, kéo cô lên cất giọng nói.

Lúc này Lục Khải Lâm mới phản ứng được, trong lòng thở phào một cái.

“Làm em sợ muốn chết! Nhưng Lăng Bắc Diệp! Anh sát sinh rồi!” Nhìn con heo chết bất đắc kỳ tử(**), cô trách cứ anh.

“Anh không giết nó chẳng lẽ chờ nó tới tấn công chúng ta sao?” Người phụ nữ ngốc này! Lúc này còn lý luận với anh, Lăng Bắc Diệp nghĩ cách làm thế nào để kéo con heo rừng này về.

Chỉ chốc lát sau, trên vai của người đàn ông vác con heo chết, người phụ nữ đi theo phía sau, đi về phía sườn núi “Thúi chết đi được, hay là anh vút đi!” Lục Khải Lâm tức giận nói, chạy chậm tới trước mặt anh, không dám nhìn đầu con heo rừng đã nở hoa.

Lăng Bắc Diệp cười “Thịt heo rừng này thơm lắm!” Anh đi đằng trước cô, cất giọng nói.

“Anh ăn rồi sao? Khoác lác!” Cô lớn tiếng phản bác.

“Dĩ nhiên! Trước kia lúc bọn anh ở trường quân đội thường xuyên đi đến phía sau núi của trường săn lợn rừng cho đỡ thèm!” Nhớ tới những việc làm hoang đường nhiều năm trước làm, Lăng Bắc Diệp mỉm cười nhớ lại.

Lục Khải Lâm cười, tin tưởng lời anh nói. Thật sự kéo con heo rừng về biệt thự, cô nhìn anh dùng nước nóng cạo lông, mổ bụng heo thì tránh lên trên lầu, không đành lòng nhìn một màn máu tanh này. Nhưng khi ngửi thấy mùi vị thịt nướng thơm nồng thì cô lại động lòng, chảy nước miếng đi xuống lầu....

“Anh A Diệp....Nướng xong rồi...” Nhìn Lăng Bắc Diệp cầm vỉ nướng ngồi ở trong sân nướng thịt heo, cô tiến lên hít một hơi hời hợt, không nhịn được lại muốn chảy nước miếng.

(**) Chết bất đắc kỳ tử: Chết bất đắc kỳ tử là chết không theo như ý nguyện. Người xưa thường cho rằng chết mà xứng đáng là khi đã già, con cái đầy nhà, cuộc sống sung sướng. Lúc đó già mà chết thì được xem như chuyện thường. Nhưng với những người bị chết bất ngờ, chết trẻ, chết không ở nhà, chết vì bạo bệnh đột ngột, chết vì những tai nạn như đắm thuyền, xe cán, chết do hỏa hoạn, lũ lụt, chiến tranh... thì đều được xem là bất đắc kỳ tử. Nhất là chết trước cha mẹ, chết mà chưa có con là 2 điều khiến người ta bất đắc nhiều nhất (vì thế, đây là 2 điều trong tam bất hiếu thời xưa: Chết trước cha mẹ, chết mà không có con trai nối dõi, lúc sống ko phụng dưỡng cha mẹ).

374. Chương 374: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 38: Chỉ Có Một Giây

Lăng Bắc Diệp nghe thấy tiếng của cô, liền đoán được cô nhóc này ngửi thấy mùi thơm liền mò đến đây mà, mới vừa rồi anh gọi cô qua giúp một tay còn nói hay lắm bây giờ lại muốn ngồi mát ăn bát vàng chắc? Lăng Bắc Diệp thầm cười trộm, cảm thấy cô càng ngày càng đáng yêu!

Thấy anh không để ý tới mình, cô liền đi đến bên cạnh ngồi xuống, cầm nhánh củi cho vào trong đống lửa, ánh lửa ấm áp lan tỏa lên mặt của hai người bọn họ.

Mùi thơm mê người xông vào mũi, con heo rừng kia trông hung dữ vậy mà khi nướng lên lại vô cùng hấp dẫn, không ngừng chảy mỡ xèo xèo, cô thấy anh cầm con dao găm xẻo một miếng thịt ở trên đùi của nó, lại cho lên lá rau xà lách cuộn lại, miếng thịt nướng thơm lừng được anh cầm ở lòng bàn tay.

Cô không nhịn được liền nuốt nước bọt ừng ực, nhưng anh lại há miệng cắn miếng thịt nướng ngon lành kia không hề có ý muốn nhường cho cô. Lục Khải Lâm vô cùng tức giận, cầm dao găm lên, muốn tự cắt lấy thịt: “Đợi đã, mới vừa rồi ai đã nói không thích ăn ấy nhỉ?”, Lăng Bắc Diệp bắt lấy cổ tay của cô lên tiếng trêu chọc, liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì mất tự nhiên xấu hổ mà đỏ rần lên.

“Em...em không có, chỉ nói không thích ăn thịt heo, chứ có nói không thích ăn thịt heo quay đâu!” , Lục Khải Lâm lẽ lười phản bác, rồi tiếp tục ăn vạ.

“Anh A Diệp, anh làm cho emem thật sự rất đói, đói đến mức đau quặn bụng rồi.” , cô đáng thương nuốt nuốt nước bọt nói, cánh tay nhỏ bé bắt lấy cổ tay của anh rồi dùng sức, há mồm, cắn trộm một miếng thịt nướng.

“A. nóng quá!” , thịt vừa vào trong miệng, cô mơ hồ nói, muốn nuốt xuống, nhưng lại quá nóng, muốn nhả ra nhưng lại không nỡ! Há miệng thật lâu, mới miễn cưỡng đem miếng thịt nướng kia cho vào bụng. Lăng Bắc Diệp đưa cho cô một lon bia, liền vội vã cầm lấy uống cho hạ hỏa.

“Bỏ chết em rồi! Lăng Bắc Diệp! Anh thật xấu! Anh đối với em không tốt! Người xấu!” , nhìn thấy cô bị bỏng, mà anh lại không đau lòng, Lục Khải Lâm tức giận nói. Hung hăng cầm lấy tay anh chất vấn, Lăng Bắc Diệp mỉm cười đáp:

“Nói em tham ăn? Hay là nói em lười? Muốn không làm mà hưởng sao? Vậy thì cứ ăn một miếng thịt nướng, em phải hôn anh một cái! Nếu không, đừng nghĩ đến ăn!” , Lăng Bắc Diệp cười cười nói, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

“Anh”, Lục Khải Lâm tức giận nói, nhưng vẫn ngoan ngoãn hôn lên mặt anh một cái: “Em muốn ăn! Ưm.”, còn chưa nói xong một miếng thịt nướng đã được anh nhét vào trong miệng.

Hai người họ cứ như vậy, anh một miếng, em một miếng, còn uống cả bia nữa, nhìn ngắm bầu trời đầy sao, vui vẻ trò chuyện, vô cùng hòa hợp, hận không thể để thời gian dừng lại vào giờ khắc này, cứ vĩnh viễn như vậy thì tốt rồi. Điều làm Lăng Bắc Diệp kinh ngạc là cô nhóc này đã uống hết vài lon bia rồi mà cũng không say, liền không khỏi buồn bực, tửu lượng của cô tốt như vậy sao?

“Ha ha. lúc trước chỉ giả say thôi. tửu lượng của em tốt lắm! Uống...uồ...ng! Tiếp tục uống!” , lúc này thì say thật rồi, cô nằm ở trong ngực anh, xúc động nói, Lăng Bắc Diệp kích động ôm cô lên, dập tắt lửa rồi đi thẳng về biệt thự.

Nhìn cô say rượu anh cũng trầm luân theo, quyết định cùng nhau triền miên không rời, cô cũng nhiệt tình đáp lại anh, điên cuồng nghênh hợp, bất chấp việc cô từ nhỏ đã dè dặt, hai người nồng nhiệt như củi khô bén lửa, kịch liệt mà thiêu đốt nhau.

“Anh A Diệp.em thích anh.”, nằm ở trên người anh, sờ lên mặt anh kích động nói, lời này từ lúc đi học cô đã muốn nói với anh rồi. Nói xong liền chảy nước mắt, nhưng chỉ chốc lát sau, lại mở miệng: “Lăng Bắc Diệp.em. yêu anh.” , nhẹ giọng nỉ non, mặc dù không biết tương lai thế nào, nhưng vẫn không kìm lòng được mà nói ra lời này.

Cả đời này, vẫn còn rất dài, cô còn rất nhiều thời gian, để từ từ thương anh, yêu anh.

Lăng Bắc Diệp bởi vì câu nói kia của cô, động tác càng mạnh mẽ, muốn dùng hành động để biểu đạt tình yêu mãnh liệt của mình đối với cô.

Ngày hôm sau, Lục Khải Chính tới đón bọn họ, cũng đã giúp anh liên lạc với trung tâm cai nghiện rồi.

“Có muốn về nhà thăm bọn nhỏ chút không?”, ngồi ở ghế sau, Lục Khải Lâm nhỏ giọng hỏi anh, mười ngón tay của bọn họ đan vào nhau thật chặt, cũng không biết cô đã đeo nhẫn cưới vào tay từ lúc nào.

Nhớ tới hai đứa bé, tim Lăng Bắc Diệp đập rất nhanh, nhưng vẫn lắc đầu đáp: “Đợi khi nào hoàn hảo trở lại, anh sẽ đi gặp chúng.”, ý của anh là cai nghiện thành công, sau đó xử lý vết sẹo kia, mới xuất hiện trước mặt các con. Lục Khải Lâm rất hiểu ý tứ của anh đồng thời lại thấy đau lòng.

Làm một người cha, nhất định là anh muốn giữ hình tượng cao lớn, vững chãi, hoàn mỹ xuất hiện trước mặt các con.

“Ừm, anh nhất định sẽ làm được, vì anh là một cảnh sát, vì cha mẹ, cũng vì mẹ con em nữa!” , cô trầm giọng nói, Lăng Bắc Diệp liền ôm cô chặt, mặc dù không lên tiếng, nhưng cũng coi như đã chấp nhận.

Cùng với Lục Khải Chính đưa anh vào trung tâm cai nghiện: “Anh A Diệp. Em sẽ thường xuyên tới thăm anh!”, cô ở bên ngoài cửa chính lớn tiếng nói với anh đang ở bên trong. Lăng Bắc Diệp đưa tay ra nhẹ lau nước mắt trên mặt cô cười cười đáp: “Khi anh chưa cai được, đừng đến thăm!” cô như vậy anh không thể thả lỏng được, chỉ có không nhìn thấy cô anh mới có động lực để sớm đi ra ngoài!

Lục Khải Lâm không hiểu nhìn anh nhưng lát sau liền hiểu ra, khổ sở gật gật đầu.

“Được rồi! Không có gì đáng ngại cả, A Diệp, cậu cũng đã từng làm lính đặc chủng một năm, những khổ sở này so với cái chúng ta đã từng huấn luyện không tính là cái gì!” Lục Khải Chính thoải mái nói, anh tin Lăng Bắc Diệp sẽ cai nghiện thành công.

Lăng Bắc Diệp ăn ý nhìn anh, nắm chặt quả đấm, đặt lên trên ngực, Lục Khải Chính cũng rất ăn ý làm động tác giống y như vậy, mỉm cười lộ ra hai hàm răng trắng muốt chỉnh tề.

Anh quyết tâm xoay người, rời đi, không nói thêm với cô một câu nào.

“Lăng Bắc Diệp! Em chờ anh!”, nhìn theo bóng lưng của anh liền nói lớn. .

Anh cũng không xoay người, theo chân hai nhân viên của trung tâm, đi vào bên trong, cho đến khi biến mất ở khúc quanh.

“Đi thôi! Cậu ấy sẽ tốt thôi!”, lời của Lục Khải Chính làm cho Lục Khải Lâm hồi hồn, gật đầu đáp: “Anh, hôm nay thật cảm ơn, vụ án của anh ấy. Ra sao rồi?” vừa đi đến bên cạnh xe, vừa hỏi.

“Chuyện này em đừng bận tâm, anh là cấp trên của cậu ấy, nên nhất định sẽ bảo vệ cho cấp dưới của mình!” , Lục Khải Chính nhìn cô nói.

“Anh! Không phải vì anh ấy mà anh sẽ hy sinh mình chứ?”, cô rất lo lắng anh sẽ bởi vì bảo vệ Lăng Bắc Diệp, mà cũng bị liên quan, nên vội vàng nói.

“Nói gì vậy! Anh là người không có đầu óc như vậy sao? Đừng bận tâm nữa, chăm sóc tốt cho Thiên Thiên và Đóa Đóa đi, đây là chuyện quan trọng trọng nhất !” , Lục Khải Chính vừa an ủi lại vừa giáo dục, sau đó lái xe, nhanh chóng rời đi.

Những ngày ở trung tâm cai nghiện cũng rất khó khăn, nhưng những thứ này đối với Lăng Bắc Diệp mà nói, cũng không tính là cái gì. Giống như đang trải qua khảo nghiệm của nhân gian, lần lượt cần răng chịu đựng, sống ở trong này, cũng cảm nhận được tác hại của ma túy đối với mỗi người, mỗi gia đình. Điều này càng làm cho anh nhận rõ từng việc mình đã từng làm một cảnh sát, cũng có kiêu ngạo và vinh quang của riêng mình.

Anh không hối hận với những gì mình đã bỏ ra, nếu có tiếc nuối, đó chính là gia đình, cha mẹ, vợ con. Trước kia anh đã không dành nhiều thời gian ở bên bọn họ, làm một người con trai, một người chồng, một người cha, quả thật không tư cách. Mỗi một ngày, nghĩ đến bọn họ anh đều cố gắng hết sức để vượt qua.

Hàng ngày Lục Khải Lâm chín giờ đến chỗ làm, chiều năm giờ tan việc, thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho Lăng Bắc Diệp, đồng ý với anh, sẽ không đến thăm anh, chỉ có thể gọi điện thoại tiếp thêm động lực cho anh. Mong anh sớm trở về, thời gian cứ thế trôi qua.

Ba tháng sau.

Sáng sớm cô đã tới cửa trung tâm cai nghiện, chờ anh ra ngoài, nhưng đợi hơn nửa ngày cũng không thấy bóng dáng quen thuộc đâu, đứng dưới trời đông khắc nghiệt cả người cũng sắp bị đông thành đá rồi.

“Sao mãi mà không ra chứ? Không phải nói đến chín giờ sẽ ra ngoài sao?” Lục Khải Lâm hơi mất mát nói thầm, đang muốn hỏi bảo vệ ở đó thì “A”

Hai mắt bị người ta bịt lại, cô bị dọa sợ thét lên chói tai, nhưng khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc của ai kia liền thoáng cau mày, tỉnh táo lại.

“Lăng Bắc Diệp! Anh bỏ tay ra!”, cô kích động nói, âm thanh run rẩy như muốn khóc, anh liền bỏ tay ra nói: “Quay người ra sau!”.

Cô rất nghe lời quay người ra đằng sau, mở hai mắt ra, trước mắt là một người đàn ông toàn thân đều mặc đồ đen, cao lớn rắn rỏi, trên mặt còn đeo một cái kính rất ngẫu. Cô cứng ngắc nhìn anh, trong lúc nhất thời quên mất phản ứng, liền thấy anh chậm rãi lấy kính mát xuống, khuôn mặt hoàn mỹ anh tuần liền đập vào mắt.

Vết sẹo đâu?

Phản ứng đầu tiên trong đầu là cái này, Lục Khải Lâm cau mày lại, không dám tin quan sát gương mặt tuần tú của anh, môi mỏng khẽ há ra, bay ra ngoài hai làn khói trắng.

Anh nhìn cô, khéo môi giương lên nụ cười tự tin nhàn nhạt, thấy vẻ mặt kinh ngạc không thôi kia của cô liền tiến lên, bàn tay đeo găng da màu đen vỗ lên trên gáy của cô, nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Không nhận ra sao?”

Lục Khải Lâm lúc này mới hoàn toàn phản ứng kịp: “Anh...anh đi chỉnh sửa lúc nào?” cô lắp bắp hỏi, trước đó cũng không nghe anh nói muốn đi xóa vết sẹo kia.

“Một tháng trước”, Lăng Bắc Diệp cười nhạt đáp, thấy cô gầy hơn so với trước kia rất nhiều, không khỏi đau lòng.

“Một tháng trước? Lúc đó không phải còn chưa có cai nghiện thành công sao?” , cô lầu bầu hỏi, lời vừa ra khỏi miệng, nhìn khéo môi anh đang nhếch lên liền nghĩ ra cái gì đó.

“Lăng Bắc Diệp! Anh lừa em! Khốn kiếp, anh dám lừa em!” , thì ra một tháng trước anh đã cai nghiện được rồi, lại vẫn lừa cô nói là không được, một tháng này chắc là đi thẩm mỹ rồi ! Lục Khải Lâm tiến lên, muốn đánh anh, anh lại vội vã chạy đi, khiến cô phải đuổi theo.

Tên khốn này, lại lừa cô!

Cô dậm chân, tức giận không đuổi theo anh nữa, cũng không thèm mắng, cnhìn Lăng Bắc Diệp đang chạy đi rất xa rồi quay lại hỏi: “Sao không đuổi theo?” , anh nhìn cô cười hỏi.

Cô nhìn anh chằm chằm, không nói lời nào, vô cùng tức giận, quay đầu bước đi, rồi bước tới chiếc xe con màu trắng của mình. Lăng Bắc Diệp cau mày, nghĩ thầm, cô đã giận thật rồi, liền vội vàng đuổi theo: “Lâm Lâm, không phải muốn thật hoàn hảo khi xuất hiện trước mặt em, mới làm như vậy sao?”

Ở bên cạnh xe, bắt được cổ tay của cô, nhìn thẳng vào cô chân thành giải thích.

“Vậy cũng là lừa gạt rồi ! Buông em ra!” , cô cố ý nghiêm mặt, tức giận nói.

“Anh vô ý, chỉ vô ý thôi.anh sai rồi, anh nói xin lỗi với em được không?” , cô nhóc này, sao tính tính nóng nảy như vậy chứ, Lăng Bắc Diệp liên tục nói xin lỗi, dỗ dành cô. Chỉ sợ lại chọc cô giận, không có quả ngon để ăn.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt anh tuần lạnh lùng thể hiện thành ý liền nhón chân lên, ôm lấy mặt của anh, không thèm để ý chung quanh mà nặng nề hôn lên môi anh, mới vừa buông ra, anh liền chuyển bị động sang chủ động, tay giữ chặt cái gáy của cô, phủ lên môi của cô, cuồng nhiệt mút thỏa thích, muốn mang hết ba tháng nhớ nhung đặt vào trong nụ hôn này.

Bông tuyết lúc này lại rơi xuống, nhưng hai người họ không hề cảm thấy lạnh, ngược lại vô cùng ấm áp như mùa xuân đang đến gần.

Hai người ôm hôn một lúc lâu, nghe thấy tiếng còi xe thì mới buông nhau ra, Lục Khải Lâm vội vàng chui vào trong xe, Lăng Bắc Diệp cũng đi vòng qua ngồi vào ghế phụ.

“Hiện tại thời tiết rất lạnh, sợ hai con bị lạnh nên em không chở đến đây. Tất cả mọi người đang ở nhà cũ đại viện chờ anh đấy” sau khi khởi động, Lục Khải Lâm liền cười nói, không nhịn được liền quay đầu nhìn vào mắt anh nói.

“Ồ, huy động lực lượng nhiều như vậy à?” , Lăng Bắc Diệp cất giọng cười nói.

“Đó là”

“Chớ rẽ, đi thẳng!” lúc này liền trầm giọng nói.

“Đi thẳng? Đi đâu vậy?” cô rất nghe lời không rẽ nhưng vẫn tò mò hỏi.

“Cô nhi viện.” , Lăng Bắc Diệp nhỏ giọng nói, Lục Khải Lâm khấn trương, không lên tiếng, lái xe đi thẳng đến cô nhi viện kia. Điều làm Lăng Bắc Diệp kinh ngạc đó chính là những đứa bé này vẫn không quên mình, nhưng hình như cũng rất quen thuộc Lục Khải Lâm, còn ý vị gọi cô là: “Mẹ Lục” nữa.

“Ngạc nhiên sao? Mấy tháng trước em cũng mới biết bọn chúng, khi đó anh vừa mất tích, mỗi tháng em đều tới đây thăm chúng.”

“Lâm Lâm.”

“Anh đang sợ em còn để ý đến chuyện của Lam Khả sao? Em đã sớm thông suốt rồi!”, Lục Khải Lâm nhìn anh cười nhạt mà nói, sau khi anh mất tích, tất cả đều không còn quan trọng nữa, khi bạn phát hiện mình thật sự yêu một người thì mới có thể hiểu được, cái gì là quan trọng nhất.

Lời của cô..., làm cho anh vô cùng cảm động: “Chuyện của Lam Khả anh cũng đã sớm nghĩ thông rồi. Em phải tin tưởng, anh với cô ấy cho tới bây giờ cũng chỉ là quan hệ đơn thuần, cô ấy tuy có tình nhưng chưa từng có bất kỳ mập mờ nào với anh cả.”, Lam Khả là cô gái tốt, anh không muốn bởi vì mình mà cô ấy bị người khác thóa mạ, phỉ nhổ.

“Em cũng chưa từng nghĩ như vậy, vấn đề giữa chúng ta, không nên oán người khác, chỉ vì yêu không đủ sâu, không đủ lẫn nhau tin tưởng, không phải sao?”, cô nhìn anh nói tiếp: “Anh cũng không cần phải tự trách hay áy náy.” .

Hai người tay trong tay ra khỏi cô nhi viện, Lăng Bắc Diệp nghe cô nói vậy cũng nghiêm túc gật đầu.

Cùng đi đến quân khu đại viện, hai nhà Lăng Chí Tiêu và Lăng Chí Hồng đã đến đông đủ, làm tiệc tẩy trần cho Lăng Bắc Diệp.

Nhìn hai tiểu tử kia, Lăng Bắc Diệp kích động thiếu chút nữa liền rơi lệ, hai đứa nhóc này hình như cũng biết anh chính là ba của chúng, không hề bài xích, hơn nữa Đóa Đóa còn dính chặt lấy anh một tác cũng không rời.

“Bác Diệp, vụ án này cũng sắp mở phiên toà rồi, bác cũng đã hỏi, vấn đề của cháu, cũng không lớn! Bọn họ cũng đã tìm được chứng cứ, chứng minh là cháu vì bức bách mới nổ súng, yên tâm đi!” , trong bữa tiệc, Lăng Chí Tiêu trầm giọng nói.

“Cám ơn bác!” , Lăng Bắc Diệp cảm ơn lên đáp.

“Nếu như cảnh sát nằm vùng giết người cũng phạm pháp, thì thật đúng là không có thiên lý! Tiểu tử, cháu đừng sợ, trời có sập xuống, mảnh xương già ta đây cũng chống lên cho con!”, Lăng lão phu nhân cất giọng nói chen vào.

Lời của lão phu nhân, làm mọi người thật kinh ngạc, Lăng Bắc Diệp cảm động cười cười.

“Đừng cười ngu ngơ nữa, hôn sự của hai cháu, nếu còn ai dám làm ầm ĩ, thì đừng trách ta!”, bà cụ lại lên tiếng, nhìn chằm chằm vào Lăng Bắc Diệp, cũng không hề quên chuyện này. Lăng Bắc Diệp và Lục Khải Lâm trong lòng đều căng thẳng, nhất là Lục Khải Lâm, vô cùng chua xót, chưa từng quên hình ảnh anh và cô ly hôn đêm đó.

“Ly hôn cái gì chứ, nhà trai cũng còn chưa đồng ý! Lãng Bặc Diệp, anh còn muốn ký tên sao?” lúc này Lãng Chí Hồng mới mở miệng, nhìn chằm chằm vào con trai cất giọng hỏi.

Lục Khải Lâm vô cùng khẩn trương, nín thở chờ đợi đáp án của anh, chỉ sợ anh nói mình đã ký rồi.

Lãng Bặc Diệp có chút ngượng ngùng cười cười đáp: “Con chưa bao giờ thấy qua thỏa thuận li hôn gì gì đó cả!”, anh mặt dày cất giọng nói, Lục Khải Lâm kinh ngạc nhìn anh, tên khốn này, không ngờ lại xấu như thế? !

Những người khác lại nhin không được cười lên, nghĩ thầm Lãng Bặc Diệp này cũng đủ hư hỏng, cũng thấy mặt của Lục Khải Lâm hồng rực lên. Người một nhà ở lại nhà cũ chơi đến hết buổi trưa, dưới sự dẫn dắt của tiểu Đẳng Đẳng, hai đứa nhóc nhà anh chơi cùng cực kỳ vui vẻ.

Lãng lão phu nhân nhìn cảnh tượng này, trong lòng cũng vui vẻ theo.

“Còn phải chờ tin của Bắc Triệt, Bắc Sam bên kia nữa.”

“Bà nội, ngài đấy, vĩnh viễn không biết đủ!”, Úc Tử Duyệt vui mừng trêu chọc bà cụ.

“Biết đủ, biết đủ! Bà lão già khom ta đây rất thỏa mãn, hiện tại mà bắt ta đi, ta cũng không oán, nhưng Diêm Vương lại không thêm đến.”

“Phi phi phi! Ngài nói những thứ diêm xấu này làm gì! Ngài còn phải nhìn Đẳng Đẳng, Thiên Thiên, Đóa Đóa lớn lên nữa chứ!” , Úc Tử Duyệt vội vàng nói, Lục Khải Lâm cũng phụ họa theo, nhưng, cũng thấy sức khỏe của bà cụ rõ ràng không được như xưa nữa.

Đừng nhing bà lão đang rất vui vẻ mà nhầm, chuyện của Lãng gia từ lớn đến nhỏ, có chuyện nào mà bà lại không biết, cái chuyện nào mà không hao tâm tổn tứ chứ?

“Đi đâu đây?”, thấy không phải đường về nhà, Lãng Bặc Diệp liền hỏi cô.

“Trở về nhà trọ của em”, cô đáp.

Lúc này Lãng Bặc Diệp mới nhớ tới sau khi ký thỏa thuận li hôn, cô liền mang hai đứa bé dọn ra ngoài ở, trong lòng lập tức trầm xuống nói với cô: “Tối nay trở về thôi!. Lục Khải Lâm liền đáp: ”Không cần. . . .”

Anh còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thấy Lục Khải Lâm hung hăng trừng mắt liếc mình liền không dám nói nữa.

Trong căn hộ, gian phòng của bọn nhỏ được bố trí rất ấm áp, hai tiểu tử kia mỗi người một cái giường nhỏ, giờ phút này đang nằm trên đó ngủ say sưa, Lãng Bặc Diệp vẫn đứng ngắm các con ngủ, không muốn rời đi.

Lục Khải Lâm tắm xong, đi tới phòng trẻ, nhìn Lãng Bặc Diệp vẫn còn đứng đơ ra ở đó, nhếch miệng lên, lặng lẽ đến gần anh nhỏ giọng nói: “Đi tắm rồi ngủ thôi. Về sau mỗi ngày đều có thể thấy bọn chúng mà.”.

Lãng Bặc Diệp đứng dậy, cúi đầu, nặng nề hôn lên môi của cô rồi ôm lấy cô rời đi.

Từ phòng tắm ra ngoài, thấy cô đứng ở bên cửa sổ, liền tiến lên, từ sau lưng ôm chặt lấy cô, cúi đầu khẽ hôn xuống: “Ừm.đừng.” , cô rất muốn trò chuyện với anh, nhưng anh lại vội vàng hôn cô, hai cánh tay ôm lấy cô, bàn tay ở trước ngực mân mê chà sát.

Ngọn lửa nhỏ ** từ từ được đốt lên, kích tình mà thiêu cháy, ba tháng không được gặp nhau, liền kịch liệt ôm hôn , thân thể chậm rãi di chuyển về phía giường lớn sau đó, ngã xuống.

“A”

Anh vừa mới tiến vào, đột nhiên một dòng khí nóng ấm phun trào thẳng vào trong tử cung của cô, khiến cô kinh ngạc dừng lại, anh cũng kinh ngạc đơ người ra.

Anh bắn rồi sao ? !

Lăng Bắc Diệp cảm thấy rất đả kích cùng với lo lắng, âm thầm nghĩ, chẳng lẽ phương diện kia có vấn đề? Thế nào vừa mới đi vào, liền, liền bắn rồi ? !

Đây chính là bắn trong một giây truyền thuyết sao? Lục Khải Lâm cứng người, âm thầm nghĩ, nhìn mặt anh rồi rầm cô xấu hổ cười cười nói: “Anh A Diệp, em rất thoải mái.” , sợ tổn thương đến lòng tự tôn của anh, cô cười thỏa mãn nói một câu trái với lương tâm!

375. Chương 375: Ngoại Truyện Phần 2 - Chương 39: Đại Kết Cục

Thoải mái cọng lông ấy, còn chưa có bất kỳ cảm giác gì, mà anh đã về đích rồi! Lục Khải Lâm ở trong lòng thầm oán trách vì chưa thỏa mãn được dục vọng, nhìn Lăng Bắc Diệp đầy ảo não lại sợ anh bị tổn thương. Đàn ông mà, ở phương diện này, cho tới bây giờ vẫn đều để ý nhất .

“Chúng ta tiếp tục!”, biết cô đang gạt mình, Lăng Bắc Diệp trầm giọng nói. Hơn nữa, anh cũng cảm giác được mình lại hùng tráng trở lại rồi nên hết sức tự tin.

Cũng hiểu được, mới vừa là do bản thân quá kích động, đã quá lâu không được động vào cô, nên mới có thể vừa vào đã bắn như thế. Phương diện kia làm sao có vấn đề được cơ chứ? ! Lăng Bắc Diệp tự tin nghĩ, động tác càng thêm cuồng dã, mạnh mẽ....

Cô không đề cập tới còn đỡ, vừa nhắc tới, làm anh liền nhớ đến một màn hôm nay ở trên đường, nhưng lại không muốn thừa nhận, cười nhạt đáp: “Bảo bối, không phải rất lãng mạn sao?”, bàn tay nhỏ bé của cô lúc này đã dờ vào trong cửa áo ngủ, chuẩn xác tìm được một điểm, sờ nắn vuốt ve....

“A...”

“Ánh mắt của anh nói cho em biết, anh đang nói láo!” cô không khách khí nói thẳng.

Tiểu yêu tinh này! Cảm giác tê tê đại đại từ từ đánh tới làm thở gấp, cũng không hiểu từ lúc nào cô lại trở nên thông minh như vậy, anh vừa tặng cô một bó hoa hồng đỏ, mà cô có thể đoán được là anh có tâm sự!

“Madam, oan uổng....Ah....” , anh vừa nói xong, cô liền buông hai hạt đậu kia ra. Cúi người xuống.

“Thức thời liền thành thực khai ra, nếu không, tối nay không có thịt ăn đâu, thưa ông xã, thân ái....” , cái lưỡi ở trước ngực anh khẽ liếm liếm, rồi lại ngẩng đầu lên, đưa cái lưỡi mê người ra liếm môi của mình, nhìn anh, hỏi.

Lăng Bắc Diệp bị cô trêu chọc lửa dục càng vượng hơn, mặt khó nhịn nhìn cô, trong lòng hạ quyết định, thành thực khai báo: “Ban ngày nhìn thấy bà xã bảo bối cùng với một con ruồi nam ở chung một chỗ, lo lắng bà xã bảo bối bị con ruồi thói đó để mất tới, cho nên, mua bó hoa hồng đỏ về để lấy lòng, miễn cho bị con ruồi thói kia câu mất....” .

Anh mới là cảnh sát đấy, còn chưa có thẩm vấn cô đâu, mà ngược lại bị cô điều tra, xét hỏi! Lời vừa ra khỏi miệng, Lăng Bắc Diệp mới thấy thật mất mặt.

Thì ra là như vậy! Cái tên khốn kiếp này! Không trực tiếp hỏi cô mà còn dùng tới chiêu này? ! Lục Khải Lâm nghe anh nói vậy, trong lòng tức giận cực kì: “Nói như vậy là anh không tin em?” , cô quynh rừ , tà tứ nhìn anh hỏi.

“Không, không, tuyệt đối không phải vậy! Anh rất tin tưởng bà xã bảo bối, nếu không liền trực tiếp bắt giam tại chỗ, không phải là bắt....con ruồi thói kia!”, xong đời rồi, vừa nhận thấy mình nói sai Lăng Bắc Diệp vội vàng đổi lại. Chỉ thấy sắc mặt của Lục Khải Lâm liền trầm xuống, như muốn giải quyết anh ngay tại chỗ!

“Lăng Bắc Diệp! Anh khốn kiếp! Anh không tin tưởng em!”, Lục Khải Lâm kích động ngồi dậy, lật người xuống giường, rống to.

“Không phải!” , Lăng Bắc Diệp vội vàng ngồi dậy, phản bác, một tay bắt được cổ tay của cô.

“Anh buông em ra! Nếu không phải không tin tưởng ! Thì sao anh lại cho rằng em đi theo Darren, anh ấy rất yêu thích em, không sai, nhưng mà”

“Anh ta thật sự thích em?” , Lăng Bắc Diệp nghe lời này của cô..., vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, trong lòng liền rung chuông báo động, không ngờ, này con ruồi thói này thật đúng là thích cô!

“Đó là chuyện lúc trước rồi ! Hiện tại anh ấy đã tuyệt vọng rồi, cũng đã có bạn gái! Lăng Bắc Diệp, lần sau có vấn đề ưm”, lời còn chưa nói hết, anh liền kéo cô lại, đặt lên giường, đè lên trên người cô, giữ chặt gáy của cô hôn thật sâu.

Son môi đỏ chót trên môi cô cũng dính đầy lên trên miệng anh: “Ghê tởm chết mất.” nói xong liền cầm giấy lên lau cho anh.

“Anh sợ em hiểu lầm, mới không có trực tiếp hỏi....” , Lăng Bắc Diệp nhìn cô, nghiêm túc nói. Lục Khải Lâm gật đầu đáp lại “Quan trọng nhất vẫn là tin tưởng! Chỉ cần em đủ yêu anh, thì dù cho có đẹp trai hơn nữa, ưu tú hơn nữa, cũng không hấp dẫn được em!” , nằm ở trên người anh, cô ngọt ngào nói.

“Anh đương nhiên là tin em, cũng càng tự tin vào bản thân mình!” , Lăng Bắc Diệp hết sức hả hê nói, sau đó liền lật người, đè cô dưới thân thở hổn hển nhìn lẫn nhau, chỉ chốc lát sau, lại kịch liệt quần lấy nhau.

Nữ cảnh sao có thể PK lại hình cảnh chân chính được, bị cảnh sát đại thúc thúc “Dạy dỗ” không ngừng cầu xin tha thứ, cuối cùng lại bị anh khóa lên tủ đầu giường, chịu sự hành hạ ngọt ngào.

“Đừng mà....chú cảnh sát, bỏ qua cho em....” , nằm lỳ ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong gối, kêu khóc cầu xin tha thứ, lời nói cũng không được mạch lạc nữa .

Anh ác ý cười cười, liền rút ra ngoài: “Vậy thì chú đi làm đây....”

Bị anh rút ra, nơi đó lại rất khó chịu, Lục Khải Lâm liền đỏ mặt, lắc lắc cái eo nhỏ nhắn: “Chú cảnh sát đừng đi, trở lại đây!” , tên khốn kiếp này, đích thực là tên đàn ông thối tà ác!

“Chú tới đây” , ác ý nói xong, liền thỏa mãn cho cô.

Nhìn cô gái nhỏ ngủ say, ánh mắt Lăng Bắc Diệp nhu hòa rất nhiều, ôm cô vào trong khuỷu tay, không nhịn được lại hôn cô một cái. Giờ phút này xem ra cô vẫn không khác với thời thiếu nữ là bao, vẫn ngọt ngào động lòng người như cũ . Những ngày sống chung sau này, anh cũng cảm thấy, cô đã thay đổi.

Cũng không hẳn là thay đổi đi, nhưng lại thành thực quyến rũ hơn.

Lúc thành thực có thể tỉnh táo thảo luận vấn đề xã hội với anh; lúc khả ái có thể làm nũng với anh, hồ đồ....

Đây mới là cô chân chính. Không hề lạnh lẽo nữa, khiến cho anh càng quan tâm, yêu thương hơn.

Lăng Bắc Diệp lại nằm mơ, mơ thấy mình trở lại mùa thu năm đó, ánh nắng rực rỡ trên sườn núi, người thiếu nữ nở nụ cười nhìn anh, hình ảnh này, vĩnh viễn lắng đọng thật sâu trong trí nhớ....

Vào ngày giỗ của Lam Khả thì tổ của Lăng Bắc Diệp lại đang thi hành nhiệm vụ, chỉ có một mình Lục Khải Lâm đến nghĩa trang.

Thành kính để xuống một bó cúc trắng, lấy khăn tay ra, lau tấm hình trên mộ bia, gương mặt của cô gái cũng trở nên rõ ràng, nụ cười càng sâu hơn.

“Vẫn luôn muốn nói với cô một câu, cảm ơn.”, nhìn ảnh của Lam Khả, cô mỉm cười nói với cô ấy.

“Cô cũng có thể yên tâm, bây giờ tôi chăm sóc cho anh ấy rất tốt, anh ấy cũng rất hạnh phúc. Đây là kết quả mà cô muốn thấy, đúng không?” .

“Sự tồn tại của cô, nhắc nhở tôi, phải yêu thương anh ấy hơn nữa. Cho nên, cảm ơn cô đã tồn tại, để cho tình cảm của chúng tôi vững vàng hơn.” Cô lại nói, Lam Khả, đã sớm không còn là cái gai trong lòng cô nữa rồi.

“Cô đang ở Thiên Đường chắc sẽ rất hạnh phúc, hoặc là sớm đầu thai tìm được đúng người.” cô cười nói, vuốt ve tấm hình kia lần nữa, sau đó, rời đi....

Đến khuya Lăng Bắc Diệp mới trở về, người nồng nặc mùi rượu, Lục Khải Lâm cau mày, mơ hồ cảm thấy anh như vậy là vì Lam Khả. Nhưng mà vẫn không nói gì, phục vụ anh tắm rửa, uống trà giải rượu.

“Lâm Lâm....”

“Thế nào? Không thoải mái sao?” anh lôi cô vào trong ngực, chênh choáng gọi.

Anh ôm lấy cô thật chặt nói: “Tối nay, làm xong việc, anh theo A Tam, A Phong đi uống rượu rồi....” , Lăng Bắc Diệp kể lại cho cô nghe.

“Ừ, sau đó thì sao?” , vỗ vỗ lên đầu anh cô dịu dàng hỏi.

“Bọn anh nhắc đến Lam Khả....bà xã, đừng hiểu lầm....”

“Em biết, cũng không hiểu lầm! Hôm nay còn giúp anh đi thăm cô ấy rồi !” Lục Khải Lâm đang vuốt ve mặt của anh cười nói.

Lăng Bắc Diệp cảm động nhìn cô: “Cảm ơn bà xã....” .

“Cảm ơn cái gì! Em nên cảm ơn cô ấy mới phải”, không muốn nói đến những chuyện không vui, cô liền lôi kéo anh nằm xuống. Lăng Bắc Diệp ngoan ngoãn nằm xuống, không hề nào loạn làm cô hơi bất ngờ.

Trong mơ, Lăng Bắc Diệp gặp được Lam Khả, giống như cô vẫn đang còn sống vậy.

“Lão đại, em đã tìm được người của mình rồi, hiện tại em rất hạnh phúc”

“Lam Khả!”, Lăng Bắc Diệp nói mơ, Lục Khải Lâm choàng tỉnh, bị tiếng hét của anh dọa sợ, mờ mịt nhìn anh.

“Anh, sao vậy?”

Nhìn thấy Lục Khải Lâm, Lăng Bắc Diệp rớt cuộc cũng hồi hồn, cũng mới ý thức được, vừa rồi là mơ, ôm cô vào trong ngực nói “Mới vừa nằm mơ thấy Lam Khả, vẫn như hồi cô ấy còn sống, cô ấy nói với anh, đã tìm được người của mình rồi, hiện tại rất hạnh phúc...” , anh đem giấc mơ thuật lại, cũng hi vọng cô bỏ qua cho phản ứng mới vừa rồi của mình.

Lam Khả báo mộng cho anh, nhất định là muốn anh đừng để tâm đến chuyện này nữa, nhất định là như vậy.

Lục Khải Lâm hơi kinh ngạc nhìn anh nói: “Nếu như vậy, về sau anh cũng nên an tâm rồi !” , Lục Khải Lâm quan tâm săn sóc nói, Lăng Bắc Diệp cũng gật đầu, ôm lấy cô nằm xuống.

Từ sau đó, anh cũng không nằm mơ thấy Lam Khả nữa, cũng tin tưởng, cô đã chuyển thế luân hồi, được hạnh phúc....Giữa vợ chồng với nhau làm sao tránh được khi này khi khác cũng như bát đĩa còn có khi xô nữa là, nhưng những náo loạn nhỏ nhặt này cũng làm cho hai người thêm hiểu nhau hơn....

“Ông xã, đến tốt cùng tại sao lại yêu em?”

“Do ma quỷ dẫn dắt tâm hồn thôi...”

“Lăng Bắc Diệp! Anh”

Phụ nữ luôn thích hỏi những vấn đề nhàm chán, không có được đáp án hài lòng liền tức giận. Lăng Bắc Diệp không thể làm gì khác hơn là mang hết các biện pháp ra dụ dỗ, đến tốt cùng tại sao lại yêu, có ai nói ra được rõ ràng chứ.

Hết ngoại truyện phần 2

376. Chương 376: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 1: Lần Thứ Sáu Xem Mắt

Editor edit phần 4 trước phần 3 vì 1 số lý do để edit sau nhé các bạn....

Ngoại truyện 4: Lăng Bắc Triệt – Quách Mạn [21 chương]

Chương 1: Lần thứ sáu xem mắt

Đại hội toàn trường trường Trung học Tân Bắc, học sinh mới vào trung học đều đứng trên sân trường nghe hiệu trưởng ở phía trên phát biểu. Tất cả đều mặc áo đồng phục học sinh màu xanh trắng xếp hàng ngay ngắn theo lớp, theo cấp học. Hiệu trưởng hài lòng nhìn từng hàng học sinh ngay ngắn ở phía dưới.

“Chúng ta hãy cùng hô vang khẩu hiệu của trường Trung học Tân Bắc nào.”

Hiệu trưởng mở miệng nói, lúc này, đột nhiên thấy một thân hình mảnh khảnh vội chạy tới chỗ thầy, đó là một cô gái mặc đồng phục học sinh đầu cấp, đang chạy vô cùng nhanh, bím tóc đuôi sam phía sau gáy không ngừng lắc lư sang hai bên. Hiệu trưởng thấy nữ sinh kia đang chạy tới, liền vội vàng hỏi, “Đó là học sinh lớp nào, khối nào?”

Cô nữ sinh thở hổn hển không những không ngừng lại, ngược lại còn vội vã nhảy qua bậc thang lên sân khấu, đứng ngay bên bàn hiệu trưởng, đoạt lấy micro trước mặt thầy, lần này, tất cả thầy trò toàn trường đều xôn xao, nghĩ thầm, lá gan nữ sinh này thật lớn!

Khiến mọi người xôn xao hơn chính là:

“Lăng Bắc Triệt! Em thích anh!” Giọng nữ run rẩy vang khắp sân trường, sau đó là sự trầm mặc lan tràn, sau đó nữa là một đợt xôn xao.

“Không được! Tôi không nỡ! Thằng bé mới mười bảy tuổi, còn nhỏ như vậy mà phải đi bộ đội chịu khổ. Không phải trước kia ông đã nói để nó ở nhà làm kinh doanh còn gì?”

Nghe lời mẹ nói, lòng Lăng Bắc Triệt quặn lại. Anh biết ba mẹ không muốn mình vào quân đội, cho nên hai năm qua liền bắt đầu ‘sa đọa’, ngày ngày đến trường gây chuyện, chỉ mong người nhà sẽ đưa mình vào quân đội để rèn luyện.

Có lẽ, dòng máu quân nhân đều cuộn trào trong mỗi người đàn ông nhà họ Lăng, Lăng Bắc Triệt anh cũng không ngoại lệ.

“Bà xem thằng nhóc kia biến thành người thế nào rồi? Cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ hư hỏng mất! Hãy nghe tôi!” Giọng nói vang vang khỏe khoắn của ba lại truyền ra, Lăng Bắc Triệt liền mừng thầm, len lén lên về phòng mình, nhìn đồng thư tình trên bàn học rồi ném hết vào thùng rác.

Trong lòng đang vô cùng vui sướng vì chuyện sắp được nhập ngũ.

Ngày hôm sau liền có một nữ sinh lên trước mặt toàn trường tỏ tình với anh, một giây ấy, trong lòng anh chợt rung động, hơn nữa, nữ sinh kia, anh biết, cũng vẫn nhớ, cô ấy chính là Tiểu Mạn anh gặp năm đó.

Sau khi anh cự tuyệt cô trước toàn trường, buổi tối cô liền chặn anh lại, muốn anh cho cô cơ hội được làm bạn gái anh, anh đè nén cảm xúc trong lòng, làm nhục cô. Anh là một người sắp nhập ngũ đầu quân, sao có thời gian nói chuyện yêu đương với cô được.

“Anh vừa lòng?” Quách Mạn khôi phục từ trong kinh ngạc, lớn tiếng hỏi anh, hồn Lăng Bắc Triệt cũng được câu nói kia của cô kéo về, nhìn dáng vẻ không tin được của cô, khe cong môi, con ngươi quét về phía ngực cô.

Quách Mạn thấy anh không nói gì, theo tầm mắt của anh nhìn lại, cúi đầu, mặt liền đỏ bừng.

“... chờ đến khi cậu lên được cỡ C, có lẽ tôi còn có thể suy nghĩ một chút.” Trong đầu cô chợt nhớ lại những lời anh nói trước kia!

Cô vội lấy tay che ngực, “Anh vừa lòng nhưng tôi không vừa lòng!” Ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ (*)! Quách Mạn oán hận nghĩ thầm trong lòng, nhắc nhở mình, tên Lăng Bắc Triệt trước mắt này chính là người hại mình đau khổ nhiều năm trước!

(*) Hảo mã bất cật hồi đầu thảo/ : Ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ; chỉ người đã lập chí thì quyết tâm tiến tới, không vì khó khăn mà lùi bước, hoặc ý nói người đã quyết định làm việc gì thì sẽ không thay đổi.

Thấy hành động kia của cô, anh chợt nhận ra mình đã quá lỗ mãng. Nhìn cô lấy tay che ngực anh biết cô vẫn còn nhớ câu nói kia của mình, có lẽ, cũng chưa quên được sự việc xảy ra năm đó, thậm chí những năm này vẫn còn sống trong bóng ma của nó. Nếu không, sao cô lại phải đi xem mắt nhiều lần như vậy?

Mà nói không chừng, cô vẫn còn thích anh cũng nên. Nghĩ như vậy, tâm tình Lăng Bắc Triệt liền tốt hơn rất nhiều, “Tại sao lại không vừa lòng? Em không vừa lòng tôi ở điểm nào? Diện mạo, phẩm hạnh, hay công việc?” Hai tay Lăng Bắc Triệt gõ gõ lên mặt bàn, nghiêm nghị nhìn cô, nghiêm túc hỏi.

“Bởi vì anh là Lăng Bắc Triệt!” Quách Mạn lớn tiếng mà kiên định nói, cái tên này như cơn ác mộng giày vò cô suốt mười năm nay.

Những năm này, cô vẫn luôn tránh né bất cứ cơ hội nào có thể gặp được anh! Cũng may cả năm anh đều ở trong doanh trại, cho nên cô cũng ít có cơ hội nhìn thấy anh.

Nhìn thế này xem ra cô đã cho anh vào danh sách đen rồi? Lăng Bắc Triệt trầm nghĩ, suốt bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên anh gặp phải chuyện đau đầu như vậy, phụ nữ quả nhiên là phiền toái hơn binh sĩ cấp dưới của anh rất nhiều. Thiếu tá đội đặc chủng Lăng Bắc Triệt quả thật đã bị những lời này của Quách Mạn chặn họng, đến lúc lâu sau vẫn không biết trả lời thế nào.

“Sao lại kích động như thế? Nhìn em xem ra vẫn còn rất oán giận tôi.” Anh cười tự nhiên, bữu môi nói.

“...” Quách Mạn rất muốn hét to lên, cô đã quên hết rồi, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, cười nhạt, “Tôi thật sự là không có chút cảm tình gì với anh. Không còn sớm nữa, đi về thôi.” Cô bình tĩnh nói.

Cô không cảm thấy được anh có chút cảm tình gì với mình, cũng chưa từng quên năm đó anh ghét cô ra sao, càng không quên được bộ dạng giễu cợt của anh ngày đó.

Lăng Bắc Triệt nhìn đồng hồ, đứng dậy. Quách Mạn còn chưa kịp đứng thẳng người dậy đã liền bước chân định đi ra cửa, bởi vì động tác quá nhanh, cũng quên mất hôm nay mình đi giày cao gót, không cẩn thận mà cơ thể chợt nghiêng đi, “A...!”

Lăng Bắc Triệt thấy cô sắp ngã, liền vội vàng tiến lên, kịp thời giữ lấy cô, kéo cô vào trong lòng mình.

Thân thể hai người dán chặt vào nhau, hôm này anh mặc chiếc áo gió ngắn màu đen, ngực của cô dán chặt vào lồng ngực của anh, mặt kề sát gương mặt tuấn tú đầy mê hoặc. Không thể phủ nhận, anh bây giờ đẹp trai hơn trước kia rất nhiều, cũng trầm ổn, chín chắn hơn, không còn là anh chàng playboy nghịch ngợm năm đó nữa.

“Phải cẩn thận chứ!” Cánh tay anh ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, nhìn cô, cười nói, nụ cười dịu dàng như gió xuân, khiến sự phòng bị trong lòng cô đều tan biến. Nhịp tim Quách Mạn lại tăng mạnh. Sao nhiều năm như vậy rồi mà cô vẫn còn cảm giác này với anh chứ?

“Cám ơn!” Cúi đầu, cô lui về phía sau, tránh khỏi lồng ngực của anh, trái tim co rút đau nhói.

Hai người ra khỏi phòng, Lăng Bắc Triệt đi trước tính tiền, cô đi theo sau, nhìn bóng lưng cao lớn rắn rỏi của anh, trong lòng chợt thấy chua xót. Con mắt của cô cũng không tệ phải không? Khi đó, phần lớn các bạn gái trong lớp đều nói, người đàn ông như Lăng Bắc Triệt chỉ thích hợp làm bạn trai, không thích hợp làm chồng. Chỉ có cô không cho là vậy.

“Đi thôi”, Lăng Bắc Triệt nhìn cô đang mất hồn phía sau nói, Quách Mạn hoàn hồn, gật đầu một cái.

“Đi đâu? Tôi đưa em đi!” Ra khỏi nhà hàng Tây, Lăng Bắc Triệt nói.

“Không cần, tôi có hẹn với bạn, thuê taxi đi là được rồi...” Lời còn chưa nói hết, anh đã cầm lấy cổ tay cô, lôi tới chỗ đỗ xe của mình.

“Tôi thực sự có hẹn mà!” Anh mở cửa xe bên ghế phụ, cô buồn bực nói.

“Đừng nói dối! Tôi biết em không hề có hẹn. Lên xe đi!” Anh lật tẩy cô, bá đạo nói. Giọng nói rất lớn, không để tâm đến chuyện người qua đường đang quay lại nhìn.

Trong lòng Quách Mạn hạ quyết tâm, lên xe. Lăng Bắc Triệt hài lòng đóng cửa lại, vòng qua đầu xe rồi lên xe.

Anh tự ý lái xe, cũng không hỏi cô muốn đi đâu, cuối mùa thu sau giữa trưa, ánh mặt trời dịu nhẹ, chiếu lên trên người khiến người ta có cảm giác lười biếng, cô cũng dần trầm tĩnh lại, tầm mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Phong cảnh phía ngoài càng lúc càng vắng vẻ, anh đi về hướng Nam, hình như chính là hướng ra bờ sông.

Cô vẫn còn nhớ bên bờ sông có một công viên tên Tân Giang. Ngày trước, lúc còn đi học, đây là nơi rất tuyệt để đi chơi xuân, dạo thu.

“Em thích tôi bao nhiêu năm?” Đi trên con đường lớn tới công viên Tân Giang, Lăng Bắc Triệt đột ngột lên tiếng hỏi, cô ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, “Không thể không nhắc lại những chuyện đó được sao? Tôi đã quên hết rồi!” Cô không vui nói. Thích anh bao nhiêu năm ư? Anh hỏi chuyện này làm gì?

Năm thứ ba tiểu học, cô mười tuổi, năm thứ nhất trung học, cô mười sáu tuổi. Thích anh sáu năm, trong suốt sáu năm.

Lúc cô học năm thứ ba, anh đã học năm thứ năm, đến năm thứ năm, anh đã đi học cấp hai rồi. Mỗi ngày không được nhìn thấy anh, mỗi sáng cô đều dậy rất sớm, đi học trước 20 phút, đến cổng trường học của anh. Đáng tiếc, cô không hề gặp được anh. Cũng may, đến năm nhất trung học, mỗi khi muốn nhìn thấy anh, chỉ cần đi toilet ở sân trường phía sau là có thể thấy anh đang đá bóng trên sân.

Rõ ràng chưa từng quên, lại còn cố cứng miệng nói là đã quên. Lăng Bắc Triệt thầm nghĩ, cũng không lên tiếng nữa, dừng xe ở cổng công viên Tân Giang. Hai người xuống xe, một nhân viên an ninh tới thu phí đỗ

xe, 10 đồng, Lăng Bắc Triệt lục khắp cả ví tiền cũng không còn 10 đồng tiền lẻ nào, “Tôi có.” Quách Mạn nói.

“Mượn tạm em trước, lần sau tôi sẽ mời em đi ăn bún cay.” Lăng Bắc Triệt nói.

“Không cần đâu.” Biết anh chỉ là nói như vậy, Quách Mạn lập tức cự tuyệt.

Lăng Bắc Triệt cười cười, đi qua cửa chính của công viên, liền nhìn thấy ngay một phiến đá lớn, bên trên có viết một hàng chữ “Công viên Tân giang” rất lớn bằng màu đỏ. Lăng Bắc Triệt lấy điện thoại di động ra, “Giúp tôi chụp ảnh với phiến đá này.” Anh đưa điện thoại di động cho cô, nói.

Quách Mạn kinh ngạc nhận lấy, cảm giác anh nói như vậy với cô thật tự nhiên.

Cô mở camera của điện thoại lên, “Tôi chụp nhé!” Nhìn anh đang lười biếng đứng dựa vào phiến đá qua màn hình điện thoại, nụ cười anh tuấn bên khóe miệng khiến tim cô đập rộn ràng.

“Để tôi xem một chút” Sau khi chụp xong, anh liền đi tới lấy điện thoại, có chút không vừa ý mà lắc đầu, “Xấu quá! Đi lại kia đứng đi, tôi chụp cho em xem!” , Lăng Bắc Triệt nói.

“Không cần!” Cô cũng không muốn chụp hình, vội vàng từ chối, cơ thể lại bị anh đẩy đến chỗ phiến đá, “Đứng ngay ngắn ở đây, không được nhúc nhích!” Anh bá đạo nói, rồi vội vàng chạy đi, “Đứng thẳng lên! Tôi chụp thì đừng làm loạn, nếu bị hỏng tôi sẽ đưa lên web, cho học sinh của em cười.”

Nghe anh dọa như vậy, Quách Mạn nào dám động đây, đứng thẳng người lên, mặt cũng không dám biểu lộ cái gì, “Cười một cái đi.” Anh lại lớn tiếng nói, cô mím môi, mỉm cười.

“Tách, tách!” Tiếng máy ảnh vang lên.

“Tôi xem một chút.” Quách Mạn chạy tới, muốn nhìn điện thoại di động, anh liền tránh đi, còn tranh thủ đặt bức ảnh kia làm hình nền.

“Chụp không được đẹp, tôi xóa rồi! Đi thôi, đi ra bờ sông! Lâu rồi không tới đây.” Anh nhét điện thoại vào trong túi, rồi lôi cô đi đến phía đầu kia của công viên.

“Thật là xóa rồi?” Cô không tin hỏi lại, chạy chậm đuổi theo bước chân anh.

“Xóa rồi! Chẳng lẽ tôi lại gạt em?” Lăng Bắc Triệt bước chậm lại, vẫn nắm tay cô, sóng vai đi cùng cô.

Cô tin lời của anh, định rút tay về, nhưng anh lại bá đạo nắm chặt lấy, Quách Mạn có chút không hiểu Lăng Bắc Triệt, “Anh làm gì thế?” Rồi lại rút tay về lần nữa, lực tay anh mạnh hơn, cũng không lên tiếng, dắt nàng đi ra bờ sông.

Trên mặt sông, mấy chiếc tàu chở hàng đang chậm rãi chạy qua. Anh kéo cô ngồi xuống chiếc ghế đá bên bờ sông. Hôm nay là Chủ nhật, trong công viên rất nhiều người, cách đó không xa có một đám học sinh giờ cờ tham quan.

Anh ngồi trên ghế, vắt chéo chân, cánh tay dài mở rộng hình chữ đại (), cô ngồi bên cạnh, chẳng khác nào bị anh ôm trọn cả vai, “Có lạnh không?” Nhìn phần đùi qua chiếc quần tất mỏng xuyên thấu của cô, anh hỏi.

“Không lạnh!” Mặt cô nóng lên, đi cùng với anh cô có cảm giác áp lực như bị núi đè vậy.

Anh để hai tay xuống, móc điện thoại ra, mở ra trước mặt cô, dưới ánh mặt trời, màn hình điện thoại di động bị phản quang, không nhìn ra cái gì, anh vòng tay ra sau lưng cô, ấn xuống, tay còn lại chắn màn hình điện thoại, đưa lại gần mặt cô, cô liền nhìn thấy rõ được màn hình điện thoại của anh, là ảnh của mình, hơn nữa, còn chính là tấm hình vừa mới chụp.

Anh ta không hề xóa, hơn nữa còn đặt làm hình nền điện thoại.

Cô quay đầu, kinh ngạc nhìn anh, “Anh có ý gì?” Cô lăm băm hỏi, trong lòng chưa xót, đã biết rõ đáp án, nhưng lại không dám tin.

378. Chương 378: Ngoại Truyện Phần 4 - Chương 3: Chúng Ta Rất Xứng Đòi.

Còn hỏi anh có ý gì? Lăng Bắc Triệt cảm thấy mình đã biểu đạt vô cùng rõ ràng, nhưng nàng lại còn hỏi anh có ý gì.

“Ý là lần này xem mắt coi như đã thành công, từ hôm nay em chính là bạn gái của anh.” Lăng Bắc Triệt mặt không đỏ tim không đập bá đạo nói, không có một chút ngượng ngùng nào. Còn Quách Mạn, vừa nghe thấy anh nói thể kinh ngạc nhìn gương mặt tuần tú như cười như không của anh, có chút mờ mịt.

“Tại sao?” Cô tức giận, lớn tiếng hỏi.

Quách Mạn chưa từng cảm thấy Lăng Bắc Triệt có cảm tình với cô, cô chẳng qua chỉ là một trong vô số nữ sinh theo đuổi anh ta mà thôi, có chăng chỉ là người dừng cảm nhất. Nhưng bây giờ, tại sao anh ta lại nói như vậy? Vì vội vã muốn lấy vợ sao?

“Bởi vì thiên thời địa lợi nhân hòa. Không phải em muốn mau chóng lấy chồng sao? Anh cũng đang thiếu một người để qua lại gặp gỡ. Em là giáo viên, anh là quân nhân, chúng ta quả thực rất xứng đôi mà.” Lăng Bắc Triệt nhìn cô, điềm tĩnh nói.

“....” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Quách Mạn hiện lên vẻ khó tin.

“Tôi đã nói rồi, bởi vì anh là Lăng Bắc Triệt, cho nên không thể!” Quách Mạn tức giận đứng lên, hét lớn, giọng nói của cô rất lớn khiến những người đi qua không khỏi ghé mắt nhìn lại. Cô chưa xót tròng mắt nhìn anh, rồi chạy vụt đi. Thấy cô chạy vụt đi như vậy, Lăng Bắc Triệt chợt kinh ngạc.

Chẳng lẽ, cô thật sự rất oán giận anh?

Vội vàng đứng dậy chạy đuổi theo cô, đuổi tới cổng công viên, thấy cô đang đứng ở ven đường, ở nơi này không thể bắt được taxi, Lăng Bắc Triệt đắc ý cười, còn mồi đã tới tay há có thể để chạy mất. Anh lấy xe, đuổi theo cô, bấm còi ینگ ỏi, cô quay lại nhìn một cái, rồi xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Không thềm để ý tới mình?

Lăng Bắc Triệt dừng xe, nhảy xuống, một tay bắt lấy tay cô, “Không chịu lên xe, anh sẽ dùng biện pháp mạnh!” Anh không tin cô có thể không thềm để ý tới hình tượng của mình, dù thế nào đi nữa anh là đàn ông, cũng chẳng sao cả. Quách Mạn nghe anh nói, trong lòng chợt căng thẳng, thật sự bị anh dọa. Hơn nữa nơi này là vùng ngoại ô, ít nhất phải đi ra đường lớn Tân Giang, đến đường Công Nông mới bắt được xe.

“Anh buông ra! Tự tôi lên!” Tên vô lại này! Vẫn xấu xa như xưa!

Có cái gọi là đàn ông không xấu đàn bà không yêu. Năm đó, Lăng Bắc Triệt thực sự rất hư hỏng, nhưng khiến không biết bao nhiêu nữ sinh say mê, dĩ nhiên, cũng bao gồm cả cô. Biết rõ anh là một tên đào hoa, nhưng cô vẫn cố chấp thích anh.

Cô hất tay anh ra. tự mình lên xe anh. Lăng Bắc Triệt hả hê cười trộm, cũng lên xe.

Anh đưa cô về đến tận nhà, muốn vào nhà cô, nhưng bị cô kiên quyết cự tuyệt.

“Thế nào? Con hài lòng chứ?” Bà Quách thấy con gái về, hào hứng tiến lại hỏi.

“Không hài lòng! Mẹ, không ngờ mẹ lại cố tình gài bẫy con.” Quách Mạn oán trách nói.

“Con nhóc này, con nói gì thế? Cái gì gọi là mẹ cố tình gài bẫy? Còn nữa, sao con lại không hài lòng với Bắc Triệt?” Bà Quách tức giận phản bác.

“Mẹ đã biết rõ đối tượng xem mắt là Lăng Bắc Triệt, mẹ còn bắt con đi! Con gả cho ai cũng được, nhưng quyết không gả cho anh ta!” Quách Mạn tức giận rống lên, nói xong liền đi thẳng lên lầu.

“Ha! Đúng là nghĩ một đằng nói một lẻo? Trong lòng rõ ràng thích người ta, lại còn giả bộ với mẹ! Chỉ cần thằng bé Lăng Bắc Triệt kia hài lòng, mẹ sẽ lập tức gả mày đi!” Bà Quách nhìn bóng lưng đang đi lên lầu của cô lớn tiếng nói. Quách Mạn không đáp lời, đi thẳng lên lầu.

Điều khiến bà Quách mừng rỡ là, chỉ chốc lát sau bà liền nhận được điện thoại của cô Quách Mạn, nói Lăng Bắc Triệt khá hài lòng với Quách Mạn, bà Quách thầm cười trộm.

“Con không đồng ý cũng phải đồng ý. Bắc Triệt đã đồng ý rồi!” Bà Quách bưng chén canh vào phòng, thấy Quách Mạn lại đang soạn bài, lớn tiếng nói.

“Mẹ! Rốt cuộc mẹ là mẹ con hay mẹ anh ta thế?” Quách Mạn tức giận nói, nhìn vẻ mặt vui mừng của mẹ mình, trong lòng cô cũng có chút vui mừng.

“Nói nhảm! Mẹ đương nhiên là mẹ ruột của con rồi! Bình tĩnh, con cũng đừng vội gắt lên như thế. Mẹ biết mấy năm này con chưa hề quên Bắc Triệt, trong lòng vẫn nhớ đến người ta. Lần này, Bắc Triệt cuối cùng cũng coi trọng con, thật là tốt quá rồi còn gì, vẹn toàn đôi bên!” Bà Quách hạ giọng, nhẹ nhàng nói với cô.

Hai mắt Quách Mạn tối lại, vẫn còn nhớ, cô thừa nhận, nhưng cô cũng chưa từng quên nỗi đau đến tê tâm liệt phế kia.

Hơn nữa, ai biết được trong lòng Lăng Bắc Triệt nghĩ gì?

Quách Mạn không nói gì nữa, cũng đành cam chịu chấp nhận buổi xem mắt coi như thành công.

Trở lại đại đội đặc chủng, Lăng Bắc Triệt đã không còn là một lính đặc chủng nữa, bây giờ anh đã được chính thức bổ nhiệm làm Trung đội trưởng đội đặc chủng Dã Báo. Trong sân huấn luyện của đại đội đặc chủng, từng hàng, từng nhóm mặc đồng phục, đầu đội mũ bồi loi màu đen đang chuyên chú lắng nghe lời phát biểu của Tân Trung đội trưởng đội đặc chủng.

Lăng Bắc Triệt cũng mặc bộ đồng phục giống họ, đầu đội mũ bồi loi màu đen, dáng người cao lớn rắn rỏi, hai tay bắt chéo sau lưng, khí thế ép người. Cặp mắt thâm sâu, sắc bén nhìn thẳng phía trước, từng lời nói ra vang vang có lực.

“Huấn luyện! Huấn luyện! Huấn luyện! Bây giờ lập tức đi huấn luyện!” Lớn tiếng gào xon, binh lính bên dưới đã được huấn luyện nghiêm chỉnh liền nhanh chóng tản ra, lao vào huấn luyện như thông lệ ngày thường.

Mới vừa trở lại phòng làm việc, Lăng Bắc Triệt liền nhận được điện thoại nhà gọi tới, “Lần sau điện thoại riêng tư của tôi tuyệt đối không được phép nhận!” Trước khi nhận điện thoại, anh quát khê lính văn thư.

“Báo cáo! Rõ!” Anh lính văn thư vội vàng nói.

“Bắc Triệt, mẹ hỏi con, chuyện của con và Quách Mạn phát triển đến đâu rồi?” Giọng nói của mẹ anh liền vang lên, Lăng Bắc Triệt ảo não nhíu mày, “Lăng phu nhân à, lần sau xin bà hãy điện thoại cho con vào cuối tuần thôi! Con với cô ấy không có gì tiến triển gì. Con rất bận!” Trở lại doanh trại, Lăng Bắc Triệt như cá gặp nước nói, phụ nữ không có chút ảnh hưởng vào với anh cả, mỗi ngày lấp đầy trong đầu anh chính là suy nghĩ phải tuyển chọn thêm những lính đặc chủng mới, phải huấn luyện thế nào cho tốt.

Nghe con nói vậy, bà Hứa Tình Văn tức giận, “Thằng nhóc nhà anh! Anh cho rằng chuyện kết hôn, anh đồng ý, người ta đồng ý là xong sao?”

“Đến Tết rồi tính. Con có việc bận phải đi rồi!” Lăng Bắc Triệt nói xong, cúp điện thoại.

Lăng Bắc Triệt lấy điện thoại từ trong ngăn kéo ra, mở máy, kiểm tra, không có tin nhắn Quách Mạn gửi tới, trong lòng chợt dâng lên cảm xúc rất lạ, môi giật giật, gửi đi một tin nhắn. Thật ra thì anh đối với Quách Mạn cũng không hẳn là yêu, anh đã lớn tuổi rồi, người nhà không ngừng thúc giục chuyện kết hôn, anh vốn không có ý kiến gì về vợ mình, nhưng đối với Quách Mạn, trong lòng lại có chút thích thú.

Chuyện đã qua nhiều năm rồi, nhưng trong lòng anh rốt cuộc cũng có chút tiếc nuối.

Đây là tin nhắn của Lăng Bắc Triệt mà Quách Mạn lần đầu tiên nhận được sau hơn một tháng, “Anh là Lăng Bắc Triệt! Gần đây việc trong doanh trại rất bận rộn, không rảnh liên lạc được với em, mong em thứ lỗi! Khi nào về anh sẽ đến tìm em, Tiểu Mạn!” Chỉ mấy câu đơn giản, khách sáo có, hài hước cũng có.

T nhrong lòng Quách Mạn chợt kích động, cô vốn tưởng rằng anh đã quên cô, nỗi mất mát nhỏ nhoi ấy liền được tin nhắn này an ủi. Cô kích động trả lời lại, “Anh bận thì cứ làm việc của anh đi.” Lời đáp của cô đầy sự quan tâm.

GÁM; +¬ i`"M ç-v KQM; çÊB iBM M?„M ?²B •K +O M?- M?QM; K½B pšM F?¬M; i? tQM; iBM M?„M FB - G,M; „, + h`B i +kM; ç½ HB M i„i K€vX M? H` M; QìB Hm¬M + >ÆM M[ - H` K°i M; QìB HQM? ç†+ +?OM; - M? +`M; T?ªB v m +¬m M; ?B K F?„+ p KÈB +| i? M; ?B K F?„+ ?m`M Hmv M çQÊ+ #BM? HQM? +O KbM?5

_ F?ÄB T?ÁM; H`K pB + HB M ;†T æ¢B ç°B i`QÎM;X

G,M; „, + h`B i +?`Q i?2Q ç9M; +€+? M?` #BM?- ç¢B ç°B i`QÎM; GQm h?B i JBM? +m®B +MM; +kM; i`Î H¢B5ô GQm h?B i JBM? ;BÆ M,K ç`K H M- G,M; „, + h`B i +k h?B i JBM? K°i +€B- óh¬B /€K F?¬M; i`Î H¢B b Q\ô M? +QìB i`ª HìBX

óæ9M;5 *`m F?¬M; T?ªB /€K5ô æ¢B ç°B i`QÎM; M|B tQM; HB M +MM; çB pÈB G,M pW i€M ;šmX L?„+ iÈB çO +?mv M M,K ç| G,M; „, + h`B i KÈB p`Q ç°B ç†+ +?OM;X

ó>¬K M`Q M?`i ç`M? T?ªB iK i`T pÈB #¼M ?¼Xô

óJ`v M;QìB #¼M ?¼ +kM; M?„+ iÈB M? bm®i ç|5ô ð"¼M ?¼ö K` G,M; „, + h`B i M| „, + >`M- GK+ E?ªB *?QM?- G,M; „, + .B T- *® .B + h?¬M +ÁM +| h¬M æ¢B S?BX " M;QìBX a€m M,K i`QÊ+- #¼M ?¼ ç½ iWM; H` i?`M? pB M M?|K ?Q¢i ç°M; ç†+ #B ç| H` K°i M?|K iBM? M?m M?`i +kM; i?¬M #Q M?`i +O ç°B ç†+ +?OM;X

"ÎB pb iQM? #Q K"i +?Q M M M;QìB M?` +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i #¼M ?¼ ç½

óæB5 "•v ;Bì iÈB /Q M? i`¢B i`BM? b€i +O G,M; „, + >`M +?ÆB K°i +?9i5ô GQm h +O #¼M ?¼ M,K ç| - M?„+ iÈB +?mv M +k- M?B i ?mv i H¢B b¬B i`"Q- FQ+? ç°M; +ÁM ç M; FBM? M;¢+- M? ç½ M?ªv H M t2X

G,M; „, + h`B i +kM; M?ªv H M K°i +?B +t2- ç2Q FQM? H M- çSM; Î# M M;Q`B #m² b€i +O G,M; „, + >`MX

óG¬M i`QÊ+ p - #` +K F?¬M; M;WM; M?„+ iÈB ô

> B M? 2K K¶B M;QìB ¬K K°i F?`m b9M; #„M iU ç°M; i`QÊ+ M;U+- #B m /B M +?Q #B i`2Q H M + Q- M` b9M; - pW M|BX

G,M; „, + h`B i ç2Q FQM?- ç-m ç°B Kk #®B H¬B F?¬M; T?•M i•K +?9i M`Q- p¬ +M T?€i- +? B `QÊm i?2Q ç| K` pÐ M€i- ó"" +ÁM +| +?¶ M`Q F?¬M; ?`B HÁM; M[\ô G ç½ ç²M; w +?mv M F i?¬M `²B b Q\

G,M; „, + >`M +kM; F?¬M; T?•M i•K- ? B M? 2K M?` M`v ç m +| i? `i +?mv M i•K- pW +| i? #„M b9M; - ?ÆM M[+ÁM p¬ +MM; +?m`M t€+- #BM? HQM? i`QM; /Q M? M;ÊBX

óL?| + +QM +`m çWM; M;?o +?d ç²M; w F?¬M; H` çQÊ+X h?S T?K M[Km®M F?¬M; „, + >`M H¢B M|BX G9+ KÈB F i?¬M pÈB 8+ hY .mv i- M? +kM; F?¬M; M;?o iÈB +

óo"v +ÁM Km®M ;b M[\ô G,M; „, + h`B i ?B M M?B M +?QM? H` ?bM? iQÊM; G,M; /Q M? M,K ç|X

G,M; „, + >`M ç†i #`M i v iQ HÈM +O KbM? H M p` i`Q i`€B iBK- G,M; „, + h`B i HB M|B `ä`"M; pÈB +¬ `vXô L m M?Q i?S Zm€+? J¢M +¬M +?QM? H` ibM? v m- +?d i` bU F?¬M; +?Q +¬ çQÊ+X

óa Q\ æ`M? +¬ ç°+ +ª çÌB ``\ 1K M?È Fo +?Q M?- [m•M M?•M +kM; +| i? +| ibM? v M;QìB M?` çB5ô G,M; „, + >`M i`-K ;B¼M; M|B- t€+? F?`m b9M; i`QÎM; `ÌB çB i`Q +MM; +kM; F?¬M; ` çQÊ+ i?„M; #¢BX

L,K KÈB ç M- G,M; „, + h`B i F?¬M; iÈB- +?d +| [m` ç MX

Zm€+? J¢M #B i- G,M; „, + h`B i pšM +ÁM ç M; Îi`QM; /Q M? i`¢BX > B M;`v i`QÊ M|B [m - M|B M? H` HQM? ç†+ +?OM; - F?¬M; ;B®M; pÈB M?[M; #BM? HQM? F?€ w KbM? ?B m- M?QM; i`QM; HÁM; pšM +?m t|iX

h i ç M- G,M; ",+ h`B i p M?"- +?mv M ç-m iB M +?QM? H` ç M M?" ?¼ Zm€+? ibK
çB` M;Q`B- ?bM? M?Q H` çB t2K T?BK pÈB M;Q`B M`Q ç|X G,M; ",+ h`B i çB ib
M;Q`B t2K ? i T?BK çB` M;Q`B- M? M;²B Î i`QM; t2- €M? K„i b„+ #ûM M?bM +?^I
h`QM; HÁM; HçB i?-K bmv çQ€M- M;Q`B çB t2K T?BK pÈB +¬ H` ç`M ¬M;- ? v T?K
+?Êi M?bM i?'v K°i #|M; /€M; [m2M i?m°+- K` M;Q`B çB # M +çM? +¬ H`- K°i M;Q`

jdNX *?QÆM; jdN, L;QçB h`mv M S?-M 9 @ \*?QÆM; 9, S?€i h`B
"QÈ+X

æ`M ¬M;- K°i ;½ ç`M ¬M;5 G,M; ",+ h`B i i?-K M;?o i`QM; HÁM;- ;B[? B ?`M; H
çQ`M; M?`M M?çi- ?mM; ?,M; ?Qi K°i ?ÆB i?m@+- ç²M; i?`B +~M i?"M ç€M? ;B€ ;¹
+¬X

ó*- ;B€Q Zm€+?- +| i? +MM; ,M K°i #[+ÆK F?¬M; \ô L;Q`B ç`M ¬M; ç2Q K„i FQM
+¬X Zm€+? JçM +| +?9i F?| tYX L;Q`B ç`M ¬M; M`v H` ;B€Q pB M +MM; i`Q`M; p
pÈB +¬- pb h i M`v M? i F?¬M; p i?,K +? K M M +¬ KÈB K`B M? i çB /çQ K°i +
a m F?B #` G,M; ",+ h`B i H`K i`M i?QÆM;- M?[M; M,K M`v- i`W M?[M; ?¼+ bBM? M
M?"` - +¬ ç m`i Qi [m HçB pÈB M?[M; M;Q`B F?€+ ;BÈBX

óh¬B i¬Bô

óhB m JçM5ô *- pW ç`M? KÎ KB M; M|B- i?b +?Êi K°i ;B¼M; M|B i`-K i?'T +?Êi p
FBM? M;ç+X a Q G,M; ",+ h`B i HçB ç°i M?B M tm'i ?B M Î ç•v\ M? pW ;¼B +¬ ç
G,M; ",+ h`B i iB M iÈB- #€ ççQ FûQ Zm€+? JçM p`Q i`QM; M;U+ KbM?- M?bM M;Q
F?|2 KB M; K M; MÎ MK +Q`B ?Á M?½- ó\*?"Q M?5 h¬B H` #çM i` B +O Zm€+? Jç
M? F?¬M; çQ i v` - +?d M|BX

Zm€+? JçM +ªK ;B€+ Kti KbM? ç M; M|M; #WM; H M- p¬ +MM; M;QÊM; M;MM;X

h?-v ;B€Q FB M;?2 M? M|B M?Q p`v +kM; +ªK i?'v`i t'm ?'- #bM? i?Q`M; ç•m +
ç•m- ?ÆM M[M?bM M;Q`B FB +| F?Q i?`i #S+ M;Q`B- i`¬M; /€M; p ?ŠM H` M;Q
K`v +•m F?€+? b€Q- M|B içK #B i pÈB Zm€+? JçM-`²B`B çBX

Zm€+? JçM ç`M? i?Q€i F?ÄB M;U+ M?- M?QM; G,M; ",+ h`B i M`Q +| +?`m- óæ²
+?'i ;B€Q pB M +O 2K ç•m`²B\ a Q HçB K°i +?•M çSM; ? B i?mv M M?Q p`v\ô G,
F?¬M; i` m ;? Q +¬- #B m ?B M i` M Kti M? F?¬M; M?"M` çQÊ+ +| ç M; iS+ ;B"i

*| çB m #° /çM; FB +O +¬ M?Q [mª i?"i ç M; H`K çB m ;b +| H¶B pÈB M? p`vX

ó M? M|B M?ªK +€B ;b ç|5 æ M; Î i` M çQ`M;- çWM; H¬B H¬B FûQ FûQ5ô Zm€+?
F?ÄB M?- M?QM; M? pšM #€ ççQ ¬K H`v +¬- i v çti # M ?¬M; +¬ çB iÈB T?Q t2

Zm€+? JçM H M t2- G,M; ",+ h`B i HB M F?ÎB ç°M; t2- +kM; F?¬M; M|B +?mv M-
M? KÈB i`Î p b Q\ô J°i H9+ H•m b m- +¬ H M iB M; ?ÄBX

óV5ô G,M; ",+ h`B i ç€T K°i iB M;- H`B M|B HçM? M?çiX

E?¬M; F?Q i? M`v +`M; F?B M Zm€+? JçM +ªK i?'v H9M; i9M; ?ÆM- +| +?9i K'i i
M|B iB T i? M`QX G,M; ",+ h`B i /WM; t2 i`QÈ+ K°i M?" ?`M;- i?b` H` çQ +¬ çB
ç|` - ç•v H` H-M i?S ? B +¬ ,M +ÆK pÈB M?X

G,M; ",+ h`B i- ç•v H` M;Q`B +¬ i?Q`M; tmv M M?È iÈB i`QM; ? B i?€M; [m - +kM; i
;B'm i`QM; HÁM; M?B m M,KX G) M`Q i`QM; HÁM; +¬ pšM +ÁM i?Q+? M? \ L m F?

> B M; Q`B H†M; H) , M +ÆK +MM; M? m- G,M; "„+ h`B i +ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i +C
?“B HÁM; X

_ F?ÄB M?" ?"M;- M? H€B t2 +?Î +® ç M T?ÁM; +?ÆB #B@ +O h¬M æ¢B S?BX Z
HB M M?B i i bM? /¢v +¬X

G9+ M"v- i?•M i? +¬ ç M; M^K t m®M; #`M #¡M;- i?•M i? M? Î M; v b m +¬- # Q i`1
H M i v T?ªB +O +¬- F?QªM; +€+? ; -M i? M"v [mª i?"i p¬ +MM; K" T KÌ- ó o`Q- p`
ç°M; ?¬ H M- pW M; ~M; ç-m H M +?Êi #„i ; †T M; v F?m¬M K†i i m'M i9 +O M?- M

>ÆB i?Î ? B M; Q`B M?Q [m'M p`Q M? m- iBK Zm€+? J¢M ç" T / [/°B- p°B [m v ç-m
+¬ H¢B- ûT K†i ç®B K†i- M? ¬K M" M;- +QM M; QÆB b•m i?ŠK F?¡ +?†i ; QÆM; K†

ó*?9M; i F i ?¬M çB5ô

ó 5ô

G`B M"v +O G,M; "„+ h`B i i U M?Q #QK M'- +?'M ç°M; / [/°B- F?B M i`€B iBK +¬ `
iB M;- b m ç¡ FBM? M; ¢+ M?bM M?X

óE i ?¬M\ô *¬ F?¬M; iBM çQÊ+ ?ÄB H¢BX

G,M; "„+ h`B i M; ~M; ç-m H M- +QM M; QÆB b•m i?ŠK M?bM +¬- ;"i ç-m K°i +€B- ó
i?Q+? ç€M? M? M? i?„M; M? M?5

óE?¬M; Km®M5ô *¬ #m°i KB M;- HÈM iB M; M¡BX sQM; /MM; bS+ ç~v M? ` 5

G,M; "„+ h`B i FBM? M; ¢+- F?¬M; M; Ì +¬ H¢B FB M [m v i M?Q p"v- +kM; i?ŠM; i?V
M v 2K +kM; kd `²BXô

óG,M; "„+ h`B i5 æ² F?®M FB T5ô Zm€+? J¢M FQ+? ç°M; `®M; iQ- i`QM; HÁM; +
i?Q+? i¬B +Æ K"5 h¢B b Q M; QÁB +U i m v i H" M?- Km®M F i ?¬M +kM; H" M?5
J¢M `®M; H M M?[M; H`B i`QM; ç€v HÁM; KbM?X L?[M; M,K M"v- +?m v M M;"v ç
#¡M; K F?¬M; M?ÄX

E?¬M; +¡ i bM? +ªK- H¢B ç°i M; °i çÁB F i ?¬M- +¡ w ; b +?S\ L?Q p"v +¡ ?¢M? T?9-

óL?[M; #S+ ºM? M"v ç m H" ºM? M? H9+ î *?•m S?B "lô Zm€+? J¢M M?bM M?[M;
+O G,M; ",+ h`B i- FQ+? ç°M; ?ÄBX L?bM /€M; p M? ¬K b9M; i`QìM; i`QÊ+ M;U+
ç2M- çB im-M i` i` M çQìM; *?•m S?B p¬ +MM; ç T i` BX

óVXô G,M; ",+ h`B i i`-K ;B¼M; M¡BX

óL"v- ç•v H" M;QìB M"Q\ô *| K°i #S+ ºM? M? K†+ i?QìM; T?K+- î b K¢+- # M +¢M
ç M; ¬K +´ +O M?- +ÁM ?¬M H M K†i M?- Zm€+? J¢M H-K #-K ?ÄBX

j3yX *?QÆM; j3y, L;Q¢B h`mv M S?-M 9 @ *?QÆM; 8, :†T L? m
Zm2M "B iX

æ| H" K°i +¬ ;€B M;QìB • *?•m / `i i`„M;- ç2Q FQM? ç2M- ? B +€M? i v i?•M K"i
",+ h`B i- M?bM i?'v +ºM? M"v- i`QM; HÁM; Zm€+? J¢M +?Êi ç m M?|B- +?|T KkB +
p€M;- ;B®M; M?Q #` M;QìB F?€+ ç" T °i ;"v p"vX

G,M; ",+ h`B i +SM; çì M;QìB H¢B- p K†i K'i iU M?B M- M?QM; +?d i?Q€M; [m H
+| +?9i F?€+ i?QìM; +O +¬- M;?o i?-K ?ŠM H" +¬ ?B m M?-K `²B- óJ°i M;QìB H
+?d H" K°i i`Á çM i?¬BXô M? ?ì ?[M; ;BªB i?Q+?- ¬K H'v ?¬M; +¬- FûQ +¬ ç M +

Zm€+? J¢M #` M? FûQ [m - b m F?B ?Q" M ?²M KÈB T?€i ?B M KbM? ç½ M;²B H M
#S+ ºM? ç| H¢B +ÁM î ç•v\ô h`U+ ;B€+ +¬ +?Q `M; F?¬M; T?ªB p"v- +¬ ?ÄB H¢BX

ó*kM; #îB pb ç•v H" +?mv M `i #bM? i?QìM;- +?Q M M M? KÈB F?¬M; t| #S+ ºM
çQÆM; M?B M- `²B +9B ç-m tm®M; K¬B +¬ - ó1K ;?2M\ô M? ç„+ w +QìB ?ÄBX J†
+|5ô *¬ FB M [mv i M¡B- ç`M? i?Q€i F?ÄB M;U+ M?- ?¬M; H¢B #` +€M? i v M? b
+¬- H¢B ?¬MX

E„ M,M; ?¬M K¬B +O +¬ +| iB M #° pQÊi #"+- F?€+ ?ŠM pÈB H9+ # M ç-m- +?d #`
?¬M ç€T H¢B- K†+ /M +ÁM +| +?9i pKM; p X M? +"M; ?¬M +"M; b•m- bK+ b¢Q i`Q
i v bì bQ¢M; F?„T M;QìB +¬X

óPK? X E?¬M; Xô *¬ F?¬M; i? i?î çQÊ+ M[- p°B ç~v M? ` - i?î /®+- M?QM; M
tm®M; i'K +?,M ç½ çQÊ+ ;'T ;¼M ;"M;- pûM [m-M €Q +¬ H M- H°i M°B v +O +¬ ` -
+O +¬- M?bM #-m M;U+ K K K¢B i`„M; Mãm- K„i M? çÄ p^M- F?¬M; M?`M çQÊ+ k

óE?¬M; çQÊ+ 5ô :B[# M M; "v M? pÈB +¬ î i`QM; T?ÁM; H"K +?mv M M?Q p"v M
i?'v i?b #B i H"K b Q\ Zm€+? J¢M H" K°i ;B€Q pB M /¢v p,M i`QìM; i`mM; ?¼+- i
b Q +?'T M?"M çQÊ+ +?mv M M? iB M +¬M; M? M? M?Q p"v\ *¬ +?d +ªK i?'v p¬+

> B i v ¬K H'v ç-m M?- F?¬M; M;WM; T?ªM F?€M; M¡BX

óS?M Xô G,M; ",+ h`B i F`T i?ìB F?®M; +? KbM?- H"i M;QìB M^K tm®M; ;BQìM;-
K„i H¢B- /€M; p +® M?ŠM M¢BX Zm€+? J¢M i?'v v i?-m +O M? F?¬M; M;WM; H,
b M; H¢B v T?K+ +O KbM? tQM;- i v +?Êi #` M? #„i H'v- ç†i î ;B[? B +?•M +O

S?Q ;B[[m-M D2 M ?ÆB M?¬ H M- M¡M; ç M /¼ M;QìB- +¬ +kM; ?B m çQÊ+ M?Q
p - M?QM; M? H¢B F?¬M; +?`m- ó1K Km®M M? FB K +? ç M +? i`lô E?) M;²B /
F?"M F?"M ;B¼M; M¡B # M i B +¬X

ó"•v ;Bì +ÁM [m€ bÈK- +ÁM +?Q ç M #QÊ+ M"v5ô *¬ idM? i€Q M¡B- `9i i v p - K†i
M? M? `²B- ? B M;QìB KÈB ;†T K†i çQÊ+ b€m H-MX

G,M; ",+ h`B i +kM; ?B m çQÊ+ w +O +¬- [mª i?"i +ÁM [m€ bÈK- M?QM; ç®B pÈB
;¼B H" t H¢ ? v F?¬M; iU M?B M +ª\ í +¢M? +¬- ?¬M- bì bQ¢M;- i?"K +?Q +ª +?
MQÊ+ +?ªv p"vX

M? i¬M i`¼M; +¬- ?Qi b•m- +® ;„M; €T+? +ªK ;B€+ ç m çÈM +,M; i`QÈM; T?Q i?
+¬ M? M? 'i ç`M? T?ªB +® ;„M; FB K +? #ªM i?•MX

óL;`v K B M? i`Î H¢B /Q M? i`¢B- ç-m M,K i?QÌM; #”M M?B m pB +- +| i? F?¬M; I
"„+ h`B i M;²B i?ŠM; H¢B- ¬K +¬ p`Q i`QM; M;U+- /`m /`M; M|BX

ó:¼B çB M i?Q¢B +kM; F?¬M; çQÊ+ b Q\ô *¬ K'i K€i ?ÄBX *¬ #B i M? H` HQM? ç
#B i M? +ÁM T?ªB i?QÌM; tmv M i?B ?”M? M?[M; M?B K pK #Q K”i M;mv ?B K- M
i?`v p¬ +MM; F?¬M; MÐX

ó M? `ªM? b) ;¼B çB M +?Q 2K5ô M? i`-K ;B¼M; M|B- w H”- M;`v i?QÌM; +¬ F?¬M

óæQÊ+- +?d +-M M? F?¬M; [m M 2K H` çQÊ+5ô u m +-m +O +- +kM; F?¬M; + Q
+?Q +¬ K°i +m°+ çB M i?Q¢B H` çQÊ+ `²BX

G,M; "„+ h`B i +QìB +QìB- óL;®+ [m€5ô

*¬ p®M +?Q H”- +?d +-M i`QM; HÁM; G,M; "„+ h`B i +| +¬- i?b F?QªM; +€+? F?¬
M?-K `²B- bm®i K°i i?€M; G,M; "„+ h`B i F?¬M; HB M H¢+ pÈB +¬ çQÊ+ K°i H-M-
bÊ+ kM; p¬ +MM; K'i K€iX h?b` - i`QM; HÁM; M? +| +¬ F?¬M; çO ç +-i?Ä K½M

*¬ ;¼B çB M i?Q¢B +?Q G,M; "„+ h`B i- M?QM; H9+ M”Q +kM; i`QM; ibM? i`¢M; i,
çQÊ+X :B€Q pB M i`QM; i`QÌM; ç m #B i +¬ +| #¢M i` B- M?QM; K¼B M;QìB +?ŠM
i` B +¬ ` b Q- +kM; +?ŠM; F?€+ ;b +¬ F?¬M; +| #¢M i` B +ª- ? B M;QìB #¼M ?¼
i?Q¢B- +? i r2#+ K M?Q M?[M; ç¬B v m M? m F?€+X

ó*¬ Zm€+?- H-M i`QÈ+ +- M|B- #¢M i` B +¬ H” HQM? ç†+ +?OM; `\\ô h`QM; T?ÁM;
+-X

óV- ç9M; p”v5ô Zm€+? J¢M p¬ +MM; iU ?”Q ç€T- +?d i?`v ;B€Q pB M FB H„+ ç-m
+kM; ;BÈB i?B m +?Q i¬B K°i M? HQM?- +ÁM H` h?QÊM; 9v M[- M?QM; i¬B +U
+kM; +?Q çO çB m FB M i?2Q [m•M- ?ÆM M[- i¬B +kM; F?¬M; Km®M i?2Q [m•M
i?O iB i b Q\ô L[;B€Q pB M FB pW +?`K #”B +?Q ?¼+ bBM?- pW M|BX

Zm€+? J¢M M;?2 çQÊ+ HìB M”v i`QM; HÁM; HB M i`-K tm®M; - K°i p’M ç `’i i?U+
M?Q +¬ F i?¬M pÈB G,M; "„+ h`B i- #¼M ?¼ pšM b) T?ªB t M? m M?Q i? M”v b Q

ó.o M?B M- K¶B M;QìB K¶B +ªM?- M m ;B +ªM? M?” #¢M i` B +¬ i®i- +- b) F?¬M; #
J¢M H°p F?| +QB- M[;B€Q pB M FB H¢B M|BX Zm€+? J¢M +QìB +QìB- ó”¼M ?¼
L|B tQM; `²B iB T iK+ +?`K #”B i”TX

ó_-Kô

ó 5ô

ó*€B ;b p”v\ô

L?[M; iB M; ; -K i?ûi i`mv M iW # M M;Q”B p”Q- K¼B M;QìB i`QM; +€+ T?ÁM; ?¼+
M; v b m ç| HB M M;?2 i?`v iB M; +ÁB #€Q ç°M; +O i`QÌM; F m p M; - i`QM; HÁM
+| K°i +?B +t2 #„i +| + çB p”Q- #„i K°i M[bBM? çB5ô G9+ M”v +?Êi +| M;QìB t¬M;

Zm€+? J¢M pW M;?2- i`QM; HÁM; HB M +?’M ç°M; - i?2Q #ªM M,M; ç`M? t¬M; `
Zm€+?5 ”bM? ioM? K°i +?9iX æ€K M;QìB #„i +| + ç| ç m K M; b9M; ç’v5 *?9M; i #

óE?¬M;5 h?-v oQÆM;5 *?9M; i F?¬M; i? ç K†+ F M?Q p”v çQÊ+- #¢M +MM; HÈ
ç M; `’i ?QªM; bÊ5ô Zm€+? J¢M M|B tQM; - HB M t¬M; ` M;Q”B- F?“T+€+ ?”M? H
#ªQ p i`QÌM; +?†M H¢B- F?¬M; ç +?Q ?¼+ bBM? çB ` M;Q”BX Zm€+? J¢M M?b
i`QÈ+ F?m T?ÁM; ?¼+- +| K°i +?B +t2 iªB K”m i`„M; - K°i M[bBM? K†+ ç²M; T?K+
K†+ /M +€+? `’i t - M?QM; +- pšM M?”M ` çQÊ+ M[bBM? FB X

óæ| H` L;? EB m EB m- ?¼+ bBM? +O i-B- ç +?Q i-B` M?bM K°i +?9i5ô Zm€+
HB M M?•M +Æ ?°B p¼i` M;Q`B- H9+ M`v +ªM? b€i +kM; ç½ iÊB- Zm€+? J¢M i`Q

ó*Sm K¢M; - +Sm 5ô

L[bBM? FB ç M; #` b9M; +?o p`Q ç-m- M?bM +¬ ;B€Q Î T?Q t HB M F?| + HÈM
ç€K M;Q`B #„i +| + M`v +ÁM ç M; #m° + i?m® + M´ H M M;Q`B +¬ M[X

óEB m EB m- çWM; bÊ5ô - Zm€+? J¢M F?¬M; M?`M çQÊ+ `®M; iQ- ç`M? iB M iÊB
b€i FûQ H¢BX

ó*¬ Zm€+?- +¬ Zm€+?5 1K bÊ H„K5 *| i?m® + M´5ô L[bBM? FB #` /¼ - bÊ ?½B p-
+?m t|i- óæ²M; +?Q +ªM? b€i- +€+ M? +| i? M|B pÊB #¼M #„i +| + - i? v 2K `v #^M
`v H` ?¼+ i`Á +O i-B- 2K `v F?¬M; i? +| #`i Fb bÆ tm`i M`Q çQÊ+5ô Zm€+? J¢M

ó*¬ ;B€Q- +¬ #bM? ioM? K°i +?9i5ô J°i pB M +ªM? b€i H¢M? HMM; M|B- óG`T iS-
*?9M; i +¬M i`Ê ;B9T5ô L;Q`B bo [m M +ªM? b€i çSM; ç-m H¢B M|BX

Zm€+? J¢M #` FûQ ç M F?QªM; +€+? M iQ`M- M;Q¢B i`W HÈM iB M; ;¼B L;? E
F?¬M; +ÁM #B i M M H`K ;b M[X

JQ`B T?9i b m- K°i +?B + K€v # v i`U+ i?,M; Î i`Q`M; ?¼+ H†M; H) ç€T tm®M; b•
?¼+ - b€m HQM? ç† + +?OM; K† + ç² K-m i®B- i` M K†i F M?[M; p i b€M; - i` M H
i`Q`M; iW i`U+ i?,M; +?çv tm®M;X .QÊB bU +?d ?mv +O ç°B i`QÎM; G,M; "„+ h`
+?|M; M„K #„i `ä ibM? ?bM? - +kM; ibK ` çQÊ+ çB K ç°i T?€X

ó h`B i\ô L?bM G,M; "„+ h`B i iQ`M i?•M K† + #° ç² i®B K`m- Zm€+? J¢M FQ+? ç°M
;B®M; M?Q F?¬M; M?bM i?`v +¬- óh`i +ª K¼B M;Q`B HmB H¢B ? i +?Q i-B5ô G,M
M;Q`B +ªM? b€i HB M FûQ Zm€+? J¢M `ÌB çB- M?[M; +ªM? b€i F?€+ +kM; M? M?
M?“M H`v K€v #° ç`K iW i v K°i bo [m M +ªM? b€iX

ó h`B i- +~M i?“M5ô Zm€+? J¢M HQ H„M; M? ;†T M;mv ?B K- H HÈMX G`T iS+ H
G,M; "„+ h`B i [mûi [m - bÊ ç M K°i +•m +kM; F?¬M; /€K M|B- b m ç| - +¬ +kM; #` F
b mX

"¼M #„i +| + FB F?¬M; +?`m ç-m ?`M; M|B- T?ªB +?m~M #` +?Q +?9M; K°i +?B + i
M m F?¬M; +?9M; b) +?Q M´X hbM? ?bM? ?B M i`Q`M; H9+ M`v ç M; p¬ +MM; +,M
K†i i`„M; # +? M?Q iÌ ;B`v- ó*`K ç°M;5 L m ç°M; ç`v ¬M; ç•v b) #„i K`v K°i T?€i +?

óE?®M FB T5 J`v /€K ç°M; ç M +¬ #û5 «M; ç•v ç F?B M pÊ +QM ;B`i` M?“ K`v +
i M #„i +| + pW /Si- G,M; "„+ h`B i HB M H¢M? HMM; [m€i [m #° ç`KX

ó*QM K M| - K`v F?¬M; /¼ çQÊ+ i Q ç•m5ô h M #„i +| + FB F?¬M; ? #` H`B M|B
+?9i M`Q- M?“M i?`v çQÊ+ `ä`M; H` M? ç M; /¼ - +ªM? b€i b Q +| i? ;B i M;Q`B

óh`QÆM; >Q 5 h Q F?¬M; T?ªB +ªM? b€i5 h Q +?d #B i +Sm +QM iBM5 h®B ?¬K [r
h?O æ¬- #•v ;BÌ ç M; Î i`QM; i v +?9M; i QXô

ó*QM K M| - K`v çWM; +| M|B H` 5ô h M #„i +| + FB M;?2 i?`v G,M; "„+ h`B i M|B p
FQ+? ç°M; - ç M; `®M; H M- H¢B +?Êi M;?2 i?`v K°i iB M; ç°M; `i M?Ä p M; H M-
çSM; F K ? B # M M[bBM? FB #` #„M p`Q i`€M- çS0@ Kđ+M`v Ó`đÄĐ•đM ip

h`QM; M?€v K„i- ? B i v M? ;BÆ H M p m M; p~v- ç-m ;®B F?) +QM; t m®M; - +ª M; Q
 ;€B FB +?m v M ç°M; b€i p`Q M; Q`B M?- M? H m B p T?Q b m- b m ç! ç´B H ¢B
 h`QM; K„i Z m €+? J ¢M- +ªM? i Q ÊM; M`v p¬ +MM; i €Q # ¢Q p` M!M; K„i X
 æ²M; i?`B +¬ +kM; M?b M i?`v ç Q Ê+ p T?!M; i 9M; +MM; p m B p i` M K t i M?- p K
 M?b M i?`v i`Q Ê+ ç•v X G ¢B m®M; `Q Êm- +¬ M?b M ç²M; ?²- i?`v F?¬M; +ÁM b ÊK M
 /"v- €M? ç M H ¢B +MM; H 9+ b €M; H M- K`M F?B m p k M!M; #ÁM; +?`K /Si- K¼B M
 K½M- +! M; Q`B K i Hª çB- M;²B t m®M; ;? b H Q M- +¬K #B H M `!i`²M; °+X
 óJ ¢M- +¬ çB ç•m ç`v\ô h¬M æ ¢B S?B +¬K K°i H v `Q Êm çB i ÊB- M?b M Z m €+? J ¢M +
 óh¬B i¬B çB i Q B H 2iô *¬ K d K +Q`B M!B- #ÎB p b M!B /®B M M +kM; +! +?9i +?°i /¢
 h`B i p` +¬ ;€B FB - F?!2 K B M; +¬ p š M K d K +Q`B- çB p`Q i`QM; i Q B H 2i X
 ó h`B i- + "m p ÊB +¬ `v tªv` +?m v M ;b `ô h¬M æ ¢B S?B i ÊB +?¶ G, M; "„+ h`B i-
 ó*?B i v `²B Xô G, M; "„+ h`B i H B + K„i M?b M h¬M æ ¢B S?B- H ¢M? M? ¢i M!B X
 ó±- ç! H` # ¢M ;€B i`Q Ê+ +O M? `ô *¬ ;€B p W F?B m p k p ÊB M?- i M M L v- H 9-
 # H¶ K`m ç 2M- +`i ;B¼M; ?Ä B X
 G, M; "„+ h`B i F?) M? +? K¬B- M?`T K°i ?ÊT #B - i Ä w i?W M?"M X
 óæ 9M; p"v 5 L[i?¬M- +¬ F?¬M; #B i b Q- M, K t Q Z m €+? J ¢M i W M; çB M +m²M; i?
 M`v- +?Ê i +! M; Q`B H ÈM i B M; M!B X
 óæ 9M; p"v- ç 9M; p"v X h¬B +ÁM M?È `i`ä- #m´B b €M; ?¬K ç!- ?B m i`Q ÎM; +O +?
 óh?"i F?•K T?K + /kM; F?Q +O Z m €+? J ¢M 5ô
 Z m €+? J ¢M i W i Q B H 2i çB ` - M; ?2 i?`v #¼M ?¼ ç M; i?ªQ H m" M b¬B M´B- ?Æ M M
 H` p K b M?X L?b M #¼M ?¼ ç M; +Q`B- M? +kM; ç M; +Q`B- +ª +¬ # ¢M ;€B M;²B
 Z m €+? J ¢M +?ŠM; +ªK M?"M ç Q Ê+ ;b X æ`M? +S i? ` p - M?QM; H ¢B +ªK i?`v M?O
 ç`M? M?„K K„i çB i ÊB X
 óæ M; i?ªQ H m" M +?m v M ;b p"v\ô *¬ +Q`B ?ÄB- M?QM; /€M; p H ¢B F?¬M; +! +?9
 óh?ªQ H m" M p +?m v M + "m ç Q Ê+ ;?B p`Q b Y b €+? +O i`Q ÎM; h•M "„+ ç!5ô J°i +
 J ¢M +Q`B +Q`B- óh¬B +ÁM ç Q Ê+ H Q m / M? i?B M +´`v +?S 5ô \*¬ M?Q i` m +?¼+
 `i t +?¶ G, M; "„+ h`B i- +¬K K°i +? B #B H M m®M; X
 óJ`B +¬5 h¬B `i i?Q +? +¬ ;€B +! /kM; F?Q M?Q +¬5ô E?B M Z m €+? J ¢M F B M? M
 + ¢M? G, M; "„+ h`B i #`i +?Ê i +¬K +? B #B H M K`B +¬X Z m €+? J ¢M +Q`B +Q`B- ;
 T?ªB /kM; F?Q ;b- +?d H` M?`i i?`B t 9+ ç°M; i?¬B 5 E?B M +¬ +? +Q`B `²B 5ô *¬ H
 ó h`B i- M; Q`B i M!B +?d H` M?`i i?`B t 9+ ç°M; i?¬B Xô M L v ¬K H´v +´ G, M; "„+ h
 i €+ p¬ +MM; i?•M K"i- G, M; "„+ h`B i +kM; F?¬M; ç~v +¬ i ` - +?d +Q`B +Q`B- +?
 M; v i`Q Ê+ K t i `i M?B m M; Q`B- ?¬M H M K €+O G, M; "„+ h`B i X
 óL, K ç! +¬ M M H`K M?Q i? M`v- [m v i ç Q €M ?ÆM- +kM; M M # ¢Q / ¢M ?ÆM 5ô M L
 M?b M Z m €+? J ¢M M!B- ;QÆM; K t i ç-v w +Q`B X
 G 9+ M`v- Z m €+? J ¢M +kM; H B M M?È ` K b M? ç½ M?b M i?`v +¬ ;€B M`v Î ç•m- +?
 G, M; "„+ h`B i- i`QM; #S +ªM? M? +?K T Î *?•m S?B- H 9+ M`v H ¢B M?b M i?`v +¬ ;
 +! +ªK ;B €+ M?Q #`H W ; ¢i X
 h?b ` +?ŠM; T?ªB i`Á çM ;b +ª- M? p` +¬ ;€B FB `®i +m° + +! [m M ? ;b\
 óh?"i b Q\ h?b ` M? i i?Q +? M?Q i? `ô Z m €+? J ¢M +`i ;B¼M; +?•K +?¼+X h`
 ç ÊM- +! çB m i? M`v +kM; i®i- /M i? M`Q çB M[#¼M +¬ ç½ +?B i v `²B- +¬ ;€B
 ç M +¬ +ªX
 óæ`M ¬M; F?¬M; T?ªB ç m i?Q +? M?Q i? M`v b Q\ æ 9M; F?¬M; \ô h¬M æ ¢B S?B
 h`B i F?¬M; ? H M i B M; - i`i +ª ç €K ç`M ¬M; +ÁM H ¢B ç m t¬M t Q i €M i?"M?X Z

#B i M? F?¬M; T?ªB H¨ M; QìB +?mM; ibM?X æ€K M; QìB +½B M? m -K o- +! M; QìB
+ ?€i- +ÁM +! M; QìB Km®M ç M T?ÁM; #B@ +O h¬M æ¢B S?B +?ÆBX

Zm€+? J¢M çB iÈB i"K #B i h¬M æ¢B S?B- `²B ` F?ÄB +,M #B i i?U- F?¬M; ;¼B ç
çbM?- K¨ +¬ iU #„i t2 çB p X

óZm€+? J¢M ç•m\ô G,M; "„+ h`B i iW i` M H-m çB tm®M;- M?Ä ;B¼M; ?ÄB h¬M æ¢B

ó*ÁM ç i•K ç M b Q\ *¨m +MM; i M M?|+ *® .B + h?¬M i?"i; B®M; M? mX *¬ 'v p
H9+ H•m `²B5ô h¬M æ¢B S?B M|B K'v +•m HB M #` G,M; "„+ h`B i HQìK- p°B M|B i

ó M Lv ;B Q +?Q +¨m- i¬B çB i`QÈ+Xô G,M; "„+ h`B i M|B tQM;- HB M ` F?ÄB +,M
*-K çB M i?Q¢B /B ç°M; H M ç`M? ;¼B +?Q Zm€+? J¢M- H¢B i?¬B- ;¼B çB M ç M
M|B Zm€+? J¢M +?Q p X

h`QM; ç-m ?B M H M /€M; p #m²M #½ m®M; `QÊm +O +¬- i`QM; HÁM; +! +?9i F?
i?ìB ;B M i`¬B çB- M? b) F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ ;b pÈB +¬ M[- #îB pb p®M /o M?
H¨ ç®B iQÊM; i?Q+? ?ÊT ç F i?¬M i?¬BX

M? H€B t2 i` M +QM çQìM; p M?" +¬- M? çB `i +?"K- H9+ ç M +Y M?" +¬- +S M
`²B- M?QM; ;¼B çB M i?Q¢B p¨Q M?"- çQÊ+ #B i +¬ pšM +?Q p X G,M; "„+ h`B i
;¼B çB M i?Q¢B +?Q +¬- çB M i?Q¢B ç´ +?m¬M;- M?QM; pšM F?¬M; +! B M?"MX

J°i KbM? Zm€+? J¢M M;²B î i` M b•M F?'m +O i`QìM; h`mM; ?¼+ h•M "„+¬ iU M; Q
+! K°i i9B #B - +¬ ç½ m®M; ? B HQM `²BX JÆ ?² M; ?2 i?'v iB M; +?m¬M; çB M i?Q
F?¬M; M?"M- +?d #m²M #½ M;²B m®M; `QÊm X

*¬ +?Q iWM; T?|M; i9M; M?Q i? M¨v- M?QM; ?¬K M v F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨ iÈB M
;BªB b-m- Km®M /MM; `QÊm ç H¨K +QM iBK KbM? i /¢BX *! çB m- +¨M; F?¬M;
?bM? ªM? H¢B i?QìM; tmv M ?B M H M i`QM; ç-mX

JQìB ? B ;Bì- +¬ pšM +?Q p M?"5 G,M; "„+ h`B i H€B t2- F?¬M; M;WM; ibK FB
çQìM;- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +,M; i?ŠM;- +® H'v H¢B #bM? ioM?- +¨M i?"M ?²
M v +O +¬X amv M; ?o K°i H€i- `²B +?mv M i v H€BX

J†+ /M i®B M v M?[M; M; QìB #¢M ?¼+ M?„+ H¢B +?mv M M, K tQ +O +¬- +¬ `i bªM
G,M; "„+ h`B i #B i- i`QM; HÁM; +¬ M?'i ç`M? `i ç i•KX G-M ç! b v `QÊm- +¬ ç½

M? +¨M; i? K F?ŠM; ç`M? +¬ ç M; î +?¶ ç!- HB M i,M; i®+ ç° t2X

*?mM; [m M? i®B ç2M M?Q KU+- ?¬K M v H¨ M;¨v M; ?d- +?Q M M ç M i`QM; i`QìM
+¬ ç M; M;²B # M +°i +ì- F?¬M; +! +?9i bÊ ?½B M¨QX l®M; ç M b v- M?QM; +?Q ç
M;KK #B - ?bM? ªM? #m´B b€M; ?¬K ç! H¢B ?B M ` i`QM; ç-m- M? +U imv i +¬-
;B®M; pÈB /€M; p +O +¬; €B FB X

*! TªB M? i ç M; +ªK i?'v- M;¨v i`QÈ+ KbM? i?Q+? M? i M?Q p¨v- #•v ;Bì M? i
+?QM? H¨ ç M; # M ÆM bM? `²B ç9M; F?¬M; \ E?¬M; +¬M +! ibM? v m- +?d +¬M ?-
Zm€+? :B `i K¬M ç,M; ?° ç®B- F i?¬M- ç®B pÈB i'i +ªK¼B M; QìB ç m H¨ +?mv M

*! H) H¨ /Q +¬ [m€ Hw iQîM; ?! K¼B +?mv M- ibM? +ªK +kM; Hw iQîM; ?! - H½M;
bU H½M; K¢M +O ibM? v m- M m M?Q F?¬M; +! ibM? v m- +¬ + K M;mv M H¨K ;€B

ó¨`+? #`+? ô *¬ b v- #¨M i v p¬HU+ +-K HQM #B H M- `²B H¨K M| `ÆB tm®M; ç'i
M; QìB H¢B ibK HQM #B - pW ç`M? +-K H M- HB M #` M; QìB çQ¢i H'v- +¬ M;¨M; ç
i`QM; M?bM i?'v K°i #!M; /€M; [m2M i?m°+X

ó M? iÈB ç•v H¨K ;b\ô *¬ b v F?QÈi ?ÄB- ç-m M†M; i`om- +¬ pMB p¨Q ;B[? B ç-r
bî +¼ t€iX

G,M; "„+ h`B i F?¬M; H M iB M;- M;²B tm®M; # M +¢M? +¬- Kî K°i HQM #B - M?'
i` M i`ìB- H¢B M?bM [m M; +ªM? +O i`QìM; ?¼+ tmM; [m M?- +ªK i?'v M?Q +?ŠM
b Q\ Jm°M M?Q i? M¨v K°i KbM? iÈB ç•v H¨K ;b\ô M? i`-K ;B¼M; ?ÄB- ;B¼M; M|

Jm°M M?Q i? M°v- K°i +¬ ;€B Î ç•v K°i KbM?- HÐ #` M;QÌB H°K ?¢B i?b b Q ;¼B M
 óE?¬M; HB M [m M ç M M?Xô *¬ ;K+ tm®M;- +® ;B[idM? i€Q M|BX E?¬M; i - KbM
 ç MûM +ªK t9+- F?¬M; Km®M i? ?B M +€B ;b` i`QÊ+ K†i M? M[X
 ó M? +kM; +?Q iWM; M|B H° HB M [m M ç M M?Xô M? +QÌB M|B- +kM; ?B m çQÊ
 K°i M QX
 óo"v i?b M? K m çB +?Q i¬B5 *9i çB5 LÆB M°v F?¬M; ?Q M M;? M? M?5ô Zm€+?
 +m²M; ç~v K¢M? i?•M i? M?X G,M; "„+ h`B i FBM? M;¢+- b[M; bÌ M?bM +¬ ç M;
 /QÌM; M?Q +¬ ç M; T?€i iB i- M? +| i? +ªK M?"M çQÊ+ `ä`°M; +¬ ç M; /MM; bS+
 óæWM; +| ç M; -M i¬B5 M? çWM; +| ç M; -M i¬B5ô *¬ pW ç€M? M? pW ?ûi HÈM
 +m²M; +O KbM?- M;²B t´K tm®M;- `²B H¢B çSM; H M- M?ªv tm®M; /QÊB b•M F?'r
 óZm€+? J¢M5ô M? ?QªM; bÊ [m€i- +?d M;?2 õ"°+?ö K°i iB M;- +¬ M†M; M M;½tm
 H°T iS+ M?ªv tm®M; i?2QX
 æ-m ;®B +¬ +?¢K ç'i- ? B i v +?®M; i` M ç'i K†i- F?¬M; M?9+ M?Q+?- ó1K +| b Q
 ?QªM; ?®i ?ÄB- çQ i v FûQ +¬ H MX
 óh¬B F?¬M; b Q- F?¬M; +? i çQÊ+ ç•m5 M? çWM; +| ` p HQ H„M; +?Q i¬B M[-
 h`B i5 h¬B F?¬M; +-M M? i?QÆM; ?¢B5 E?¬M; +-M5ô \*¬ ` bS+ ?'i i v M? ` - ?û
 +kM; `ÆB tm®M;X
 E?QªM; F?„+ M? pW ç M; -M +¬- K¼B T?ÁM; #` +O +¬ M?Q ç m i M #B MX L?[
 M?QM; M°Q T?ªB i?S iB M? +ªK +¬ Km®MX
 *?"K `½B M;²B t´K M;QÌB tm®M;- ç-m ;®B ç m çÈM p¬ +MM;- +¬ F?¬M; M?`M çQÊ
 h`€B iBK +O G,M; "„+ h`B i M?Q #` iB M; F?|+ MS+ MÎ M°v tû `€+?- çSM; i¢B +?¶
 M?QM; H¢B F?¬M; #B i M M M|B +€B ;bX M? +ªK ;B€+ +¬ pšM +ÁM `i i?Q+? M?-
 M?Q #•v ;BìX G†M; H) ç M; -M- M;²B tm®M; +¢M? +¬- çQ i v tQ ç-m +¬- óæWM
 Km®M ?¬M 2K ç|5ô M? i`-K ;B¼M; mv ?B TX
 Zm€+? J¢M ç°i M?B M M;~M; ç-m H M- M?QÈM M;QÌB- ¬K H'v ç-m M?- [m€ i` M
 *¬ /MM; bS+ K` ?¬M- K†+ F i'i +ª- MQÊ+ K„i /QM? H M K†i M?- K M; i?2Q +ªK ;B
 E?B M? i`Î i v ;B[ H'v ç-m +¬- ç´B #` ç°M; i?°M? +?O ç°M; i?b +¬ H¢B +?Êi #m¬
 M?- M?Ê iÈB +€B +¬ M Lv ;b ç| - +¬ p°B p½ HmB p T?Q b m- M;½ M;²B tm®M; ç'
 b Q H¢B +ÁM çB t2K K„i H°K ;b\ h` m +?¼+ i¬B pmB H„K b Q\ô \*¬ M;²B i` M K†i ç
 óh` m +?¼+ 2K\ 1K +?Q `^M; M? ç M; i` m +?¼+ 2K b Q\ô L;?2 +¬ M|B- G,M; "„+ h`
 M? H'M M;QÌB iB M H¢B- H¬B +¬ çSM; H M- M?bM +¬ +?^K +?^K- iS+ ;B" M [m€iX
 óG9+ ç-m +?QM? M? ç½ M|B /®B i¬B5ô G'v H¢B #bM? ioM?- +¬ H¢M? M?¢i M|B-
 ;b M[- ç½ +?B i v `²B- i®B M v +kM; H° /Q K'v M;QÌB #¢M ?¼+ FB M?„+ iÈB +?
 +?9i F?| +?`m i?¬BX
 G,M; "„+ h`B i çB i?2Q T?Q b m +¬- M?bM #QÊ+ +?•M i"Ti M? +O +¬- i`QM; HÁ
 +¬ M;½ tm®M; ç'i +| #` i?QÆM; F?¬M;X
 *´M; +?QM? +O i`QÌM; ?¼+ ç½ ç|M; iW H•m- +Y çB M iY +kM; F?¬M; + Q H„K- +¬
 H2Q [m - G,M; "„+ h`B i iM M; M;QÌB K°i +€B M?ªv [m - çÐ +¬ #QÊ+ tm®M;X
 óæWM; çKM; p°Q i¬B5 "°M5ô *¬ iS+ ;B" M M|B- i?•M i? H¢B #` M? çB iÈB +?B +t
 "„+ h`B i KÎ ` +Y t2- `²B MûK +¬ p°QX
 Zm€+? J¢M ç°i M;°i #` MûK p°Q t2 HB M #` +?Q€M;- õ»2ö K°i iB M;- +¬ M¬M ` - K
 KkB- G,M; "„+ h`B i #m²M #U+ + m K°v- p°B ?¢ FQM? t2 tm®M;- +S i? K†+ F +¬-
 h`QM; KB M; ç-v p` +?m - +Y t2 H¢B F?¬M; F?| - +¬ F?| +?`m Km®M +? i- ?"M F?
 M?QM; M? H¢B ;B®M; M?Q i`WM; T?¢i +¬- i,M; i®+ ç° t2 H MX

ó M? /WM; t2 H¢B +?Q i¬B5ô *¬`®M; iQ- G,M; ",+ h`B i F?¬M; i? K ç w iÈB +¬-
 i?U +O h¬M æ¢B S?BX
 ó_ M;Q`B5ô JÎ+Y t2- M? i?¬ H¶ [m€iX Zm€+? J¢M M?Q M;O i?B T çB- M^K i`Q
 G,M; ",+ h`B i iS+ ;B"M- FûQ +¬` M;Q`B- KMB`QÊm +MM; KMB +?m HQûi i` M M
 *¬#` M? # ` M;Q`B- h¬M æ¢B S?B H9+ M`v +kM; +?¢v iÈB- óJMB FBM? [m€5ô
 óæWM; M|B M?ªK5 J m i bK M;Q|B`Y t2 +?Q i¬BX \*ÁM M[ - +?m~M #` +?Q i¬B K
 i`-K ;B¼M; M|B- MûK +?b F?| t2 +?Q M? i X
 óS?ÁM; ç¬B\ô h¬M æ¢B S?B F?¬M; çSM; ç„M ?ÄBX
 G,M; ",+ h`B i F?¬M; ç w ç M M?i M[ - # Zm€+? J¢M çB p`Q i`QM;- i?2Q h¬M æ¢
 M;Q|B F?€+ +kM; ç½; BªB i€M iW H•mX
 óhW iW +?ÆB- çWM; F?B M +¬'v K i [m€5 > ? ô
 ó*"m #B M çB5ô h¬M æ¢B S?B KÎ+Y T?ÁM;- t'm t M|B- #` G,M; ",+ h`B i ?mM; /
 ;€B +ªM;Q|B M? +? M?€+ i`QM; M;U+ KbM?- KMB i` M M;Q|B ; v KkB F?B M M?
 ç M +?mv M FB X
 JÎ+Y T?ÁM; i„K- F?¬M; M;ì T?ÁM; /`M? +?Q F?€+? +kM; +| #²M i„K- i? KÈB #B i
 M`QX æÐ +¬ çSM; /"v- G,M; ",+ h`B i KÎ pÁB MQÊ+- b m ç| #„i ç-m +îB [m-M €Q i`
 K¶B +?B + p€v /`B K`m i`„M;- K` H9+ M`v ç½ #~M ? iX
 hbK çQÊ+ F?| €Q ~M /QÈB K°i # M M€+?- M? FûQ tm®M;- M? M? +?|M; +îB` - +?
 F?¬M; i?QÆM; iB + MûK p`Q i?MM; `€+X E?¬M; +?9i bmv M;?o - M? +îB €Q M;U
 H|i- M? # +Æ i? Hã H² +O +¬ H M`²B çti p`Q i`QM; #²M i„KX
 L?bM +Æ i? i`„M; MQ½M +O +¬- HY /K+ i`QM; M;Q|B G,M; ",+ h`B i M?€v K„i #M
 €Q +?Q +¬ M? F?¬M; ? M;?o ç M- p`v K`- ;B|T?9i M`v
 h?•M i? i?QM /`B- +•M tSM;- pÈB çQ|M; +QM; mv M +?mv M M^K Î i`QM; #²M i„K
 K„i F?ûT ?|¬ ç¬B K¬B F?) KÎ- ç-m F?¬M; M;WM; çmM; çQ - /€M; p FB i?Q¢i M?
 G,M; ",+ h`B i M?bM i?'v i?•M i? F?¬M; KªM? pªB +?2 i?•M +O Zm€+? J¢M5
 *| çB m- MÆB ? B ç-m ;®B #` `€+? / F?B M ? B +?•M K`v +O M? tQ„M H¢BX >S
 i` M b•M F?'m i`QM; i`Q|M; h•M ",+X æ€M; ç|B5 M? iS+ ;B"M i?-K M;mv M`O X
 M? i bK K°i pB M iBM? /-m i„K`²B MûK p`Q i`QM; #²M- #²M i„K HB M M´B H M K°
 i`M ç-v €i çB KMB +?m HQûi pb M¬M KY +O +¬- K` Zm€+? J¢M +kM; `i ?QÎM;
 M;O i?B T çBX
 G9+ Fb +¼ +?Q +¬- /K+ p¼M; F?| F?,M H„K M? KÈB €T +? çQÊ+ H¢B #MM; H M-
 ç®i- H¢B F?¬M; +€+? M`Q T?€i iB i çQÊ+X M? #m²M #U+ # +¬ H M- ` F?ÄB T?Á
 óLQÈ+5 h¬B Km®M m®M; MQÈ+ 5ô h`QM; KB M; pW #~M- pW ç„M;- Zm€+? J¢M
 *?d #B i H`K F?´ M;Q|B F?€+5 G,M; ",+ h`B i #U+ iS+ K„M; i`QM; HÁM;- çti +¬ H
 +?Q +¬- `²B `|i K°i +?ûM MQÊ+- M•M; +¬ /"v- ól®M; çB5ô M? F?¬M; +?9i /`m /`M
 óS?Kiô l®M; çQÊ+ K°i M;KK- +ÁM +?Q F`T Mm®i tm®M;- +¬ ç½ HB M T?mM` M;
 J` M;KK MQÊ+ FB H¢B T?mM i?ŠM; H M [m-M €Q +O M?5 *ÁM K M; i?2Q +ªKM
 ",+ h`B i iS+ ;B"M- M?QM; pŠM +® +?`m çUM;- iB TiK+ +?Q +¬ m®M; MQÊ+ b9+ k
 >`M? ?¢ K°i ?²B- +m®B +MM; +¬ +kM; +?`m v M- b v bQ M;O i?B T çBX G,M; ",+
 +Y T?ÁM; h¬M æ¢B S?BX h¬M æ¢B S?B ç M; M;O b v- #` M? ç€M? i?S+- iS+ ;B
 M;Q M M;Q½M b B M;Q|B çB H'v i?m®+ #¬B iB m pB K +?Q G,M; ",+ h`B iX
 ó*"m i?Q +? M;Q|B i i?b iU H`K çB5 \*?È ç +?Q M;Q|B ç`M ¬M; F?€+ H`K5ô h¬M a
 M?- G,M; ",+ h`B i i`WM; K„i HB + M? i K°i +€BX

ó•- ç m5 h`€M? ` 5ô æ-m ;®B #` ç m F?B M Zm€+? JçM iS+ ;B”M [m€i- +ÁM imM;
M? ç€M? 2K ç!5ô M? HçM? ;B¼M; mv ?B T- [mª M?B M Zm€+? JçM F?¬M; /€K ç°
M? F?¬M; M?`M çQÊ+ K” +QÌB +QM; +?B m- +ªK i?’v H9+ M;O +- / i?QÆM; ?ÆM
M? FB K i` - t€+ ç`M? tQÆM; +- F?¬M; #` b Q KÈB #¬B i?m®+ H M- #,M; #! F„- K
i„K`Y tQM; çB` - M? F?¬M; +?9i bmv M;?o M?ªv H M +?B K ;BQÌM; +O +-5
h`QM; +ÆM KÆ K”M;- Zm€+? JçM +ªK i?’v KbM? çQÊ+ ¬K K°i +QM ;’m #¬M; `’i H
+- F?¬M; ç”M; ?Q”M; K” pÁM; [m ?¬M; +QM ;’m #¬M;- i?QªB K€B +¼ t€i- +ÁM p
i?QªB K€B M;OX
GY /K+ +O G,M; “,+ h`B i HçB #MM; H M- i?•M i? H€M; K`M /€M +?†i H M M;Q
M? HçB `’i ç9M; p`i`Q ç H M MÆB M”Q ç! ç M; +,M; i`QÈM;- M? M?`M; +¼ t€i-
i`QÈM; i M çB K°i +?9i- M?QM; +kM; HçB F?B M M? +”M; i? K F?! +?`m5
ó!Kô M? i?Î; ’T- idM? i€Q HçB- tQ v i?•M /QÈB- i?’v K°i +Æ i? i`„M; i`QM; i?m
MÎ MK +QÌBX

j3jX *?QÆM; j3j, L;QçB h`mv M S?¬M9 @ *?QÆM; 3, "çM :€B *k *

*¬M;O b v bQ - i`QM; bm®i H9+ M;O ç m +QÌB5 h`QM; HÁM; G,M; “,+ h`B i HçB p
ç m- HçB F?¬M; Km®M HÊB /KM; H9+ M;QÌB i ç M; F?¬M; çQÊ+ idM? i€Q- ç”M? M
K†i pmB p - p K†i i?Ä K½M- K€B i!+ /”B K K KçB tä imM;- #! p B i`„M; Mãm ?Q”M
[m M;U+ +O M?- K”Î# M /QÈB- i?S K K KçB i`QÊ+ M;U+ +- ç M; €T b€i p”Q +€M
K K KçB ’v [mª i?U+ H” Km®M H’v KçM; M;QÌB `²B5

E?¬M; çQÊ+ M?9+ M?Q+?5

óVK5ô M? ;¬K H M i`QM; HÁM;- #` HY /K+ ?”M? ?ç F?¬M; M?`M çQÊ+ K” i?Î; ’T`
+O +- i`U+ iB T +¼ H M +?¶ ç! +O M?- F?B M +?Q M? M?Q Km®M M’ imM;X *
M;U+ M? +¼ t€i- M?`T i?Î ç m ç m +O +- Tª H M M;U+ M?- FQ+? i?Q+? +€+ /•v

G,M; “,+ h`B i F?¬M; M?`M çQÊ+ M[- H”i M;QÌB- i?•M i? iQ HÈM ç H M i?•M i?
çQÊ+ ?¬M H M +€B KB M; M?Ä M?“M +O +-X

æ M; K K M M;O- Zm€+? JçM +ªK i?’v +! i?S ;b ç! F? m +?¼+ K¬B KbM?- M?°i M?
M;QÌB Km®M i`€M? çB- ?”K`,M; #` +çv KÎ- ;QÆM; K†i im’M i9+ O G,M; “,+ h`B i
G” M`K KÆ X h`QM; ;B’+ KÆ- G,M; “,+ h`B i ç M; ?¬M KbM?5

hBK ç”T M? M?- +ªK ;B€+ Î MÆB M”Q ç! i` M +Æ i? F?! +! i? /B M ççi i?“M? HÌE
+- pšM iB T M?“M M?- ?ÆM M[+?d +! i`QM; KÆ- Zm€+? JçM KÈB ?¬M ç€T HçB
HQM; M?X SªM SM; M”v +O +- F?B M M? FBM? M;ç+- HB + M?bM +- +- pšM -
M?B M /WM; HçB- HQÐB +- +?O ç°M; /Á p”Q i`QM; KB M; M?- ç°M; i€+ pKM; p K

G,M; “,+ h`B i KWM; `Ð- K½M? HB i ?¬M i`ª +- M•M; i?•M i? +- H M- /€M +?†i p

óPK? QK? ôªK ;B€+ F?¬M; i?Î M’B F?B M +- F?! +?`m- ç~v H²M; M;U+ +O M?`
+-` - K¬B KÄM; /ÌB tm®M; /QÈB X

O +?2 HçBXXO

óæ m [m€5ô o i i?QÆM; MÆB ç-m ;®B #` p p”Q- +ªK ;B€+ ç m`9i i`mv M ç M- Zm
F m H M- +kM; ;B”i KbM? idM? ;B’+X

:B M T?ÁM; t Hç- ç-m M?S+- ç-m ;®B ç-m- /QÈB i?•M +kM; ç m

ó 5ô hdM? i€Q H¢B- +¬ ?QªM; ?®i F m H M K°i iB M;- G,M; ",+ h`B i M;~M; ç-m H M`v- M? ç M; M^K i` M M;QÌB +¬- K°i i v çti i` M MÆB K K K¢B +O +¬- K°i i v b| ç| X

Zm€+? J¢M M?bM +ªM? M`v- p Kti ç-v F?B T bÊ- ? B K„i i`ÊM i`WM;- +ªK ;B€+ F?¬M; T?ªB H` KÆ5 æ9M; H` M?5

ó M? M? K m tm®M;5ô *ªK M?"M çQÊ+ iQ`M i?•M KbM? Hă H²- K` M? +kM; i? - iÊB +?mv M tªv` ç K ?¬K [m - i`QM; HÁM; +¬ FBM? ?½B- +?ŠM; H) ç K [m +¬ pÊ

h?•M i? G,M; ",+ h`B i ÎT?Q i` M /ÌB çB- +QM M;QÆB b•m i?ŠK M?bM F?m¬M Kti M;WM; +Q ;B"i- +¬ ç M; ç`M? KÎ KB M;- M? H¢B H-M M[?¬M +¬- Km®M ;BªB [mv +¬- i®B i?B m M? +kM; +| +ªK ;B€+ pÊB +¬- i?'v +¬ F?' bÎ- ç m HÁM;- M? +kM; c

óPK? QK? ô "` M? +QÌM; ?¬M- +¬ ;B½v ;BK - T?€i` M?[M; iB M; MS+ MÎ- ç¬B i v +O M?X M? #„i H'v ? B i v +¬- ;BÆ + Q H M çdM? ç-m- bS+ HU+ +O ç`M ¬M; H M?B m- +?d pÊB K°i #`M i v iQ`°M; +O M? ç½ / /`M; i|K ;¼M çQÊ+ ? B i v +¬- i`mv M b M;- +?9i tQm bS+ HU+ TªM F?€M; HB M #` M? +?B K H'v- M; v +ª i`€B

O +?2 H¢B O

ó h`B i- M? +| i`QM; ç| F?¬M; \ô hB M; ;Ð +Y M†M; M +?Êi p M; H M- ;B¼M; M| i?2Q ç| i`mv M p`QX

óJ FB T5ô G,M; ",+ h`B i #U+ iS+ F?) M;mv M`O - Zm€+? J¢M +kM; H"TiS+ M;² i? KbM?- ;B®M; M?Q +QM`M ç2M`9i ç-m H¢B- i`®M p`Q i`QM; +?,M X

L?È iÊB +¬ ;€B FB H` #¢M ;€B +O M?- i`QM; HÁM; Zm€+? J¢M ç m M?|B- +kM; ; KbM?5 J„+ +Ð +? i çB çQÊ+5 *¬ M?Q i? K` H¢B K` H¢B *¬ p` G,M; ",+ h`B i ç½ +¬ +ÁM F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ KbM?- bmwi +?9i M[ç½ +MM; M? X

G,M; ",+ h`B i K†+ €Q M;O p`Q- tm®M; ;BQÌM;- çB iÊB +?¶ +Y - ó*?mv M ;b\ô M?

ó M? K m KÎ +Y `X " M i`QM; +ÁM +| +¬ ;€B F?€+ ç9M; F?¬M; \ô M Lv #€ ç¢Q ?Á Lv- Zm€+? J¢M i?"i bU +?d Km®M ibK K°i +€B H¶ M`Q ç| ç +?mB p`QX æ•v F?¬M; ;B M i¢B ;BQÌM; b Q\

ó1K [m M i•K M?B m p"v5ô M? KÎ +Y - M?bM +?^K +?^K M Lv ç M; çSM; Î +Y - i`-

óo"v M? K m tm®M; H-m çB5 M? ç½ ç²M; w ?¬K M v b) çQ 2K çB +?ÆB `²B ç'v5ô K°i +€B- M|B tQM;- `²B `ÌB çB

G,M; ",+ h`B i ç|M; +Y +€B `¬K- +?mv M ? v #` T?€ ç€K- i`QM; HÁM; p¬ +MM; #m ç M; M9T KbM? i`QM; +?,M- M? i?Î /`B- çB iÊB M;²B tm®M; # M ;BQÌM;- M? M?"M J¢M\ô M? M?Ä ;B¼M; ;¼BX

Zm€+? J¢M ç°i M?B M imM; +?,M` - p Kti F?¬M; +?9i i? v ç´B- F?m¬M Kti M?Ä M çÄ H M- +¬ tm®M; ;BQÌM;- iQ`M i?•M Hă H²- +?•M i`-M çB p`Q T?ÁM; i„KX G,M; ç|M; +Y M†M; M - M? ç M; ç`M? çm´B i?2Q- H¢B M?Ê` +?mv M ;b- HB M ;¼B ç M? K m çQ [m-M €Q H M- +ª ç² H|i M[X

óZm€+? J¢M\ô M? /€M H¶ i B H M +Y - H M iB M; ?ÄB /Á- # M i`QM; F?¬M; +| ç°M TªB H` #¢M ;€B +O M? ç•m5ô >B m çQÊ+ i`QM; HÁM; +¬ ç M; pQÈM; K„+ +?mv

óZm€+? J¢M\ L m 2K F?¬M; ` - M? b) t¬M; p`Q ç|5ô G,M; ",+ h`B i ç2 /¼ - ç M; T?ÁM; H¢B #` M;QÌB ;ä p M;- çSM; Î +Y T?ÁM; H9+ M`v +?QM? H` h¬M æ¢B S?B- +€B ?°T M?ÄX

óG`K tQM; +?Q \ô h¬M æ¢B S?B i` m +?¼+ ?ÄB- G,M; ",+ h`B i ;B"i H'v +€B ?°T i` b-K +Y H¢BX

M? çB iÈB T?ÁM; i„K- F?¬M; ; ä+Y - KÎ+Y ` - i? 'v Zm€+? JçM ç M; HK+ H¼B ibK
`€+- M? iB M HçB- ¬K +?†i+¬- ó"m¬M; i¬B ` 5ô Zm€+? JçM FQ+? ç°M; [m€i- M?
; B½v /K - # +¬ ` T?ÁM; M; OX

ó1K Km®M iU K†+ ? v ç M? K†+ \ô æ†i+¬ H M ; BQÌM; - KÎ+€B ?°T FB ` - M? ?Ä
Zm€+? JçM [m'M +?, M H M M; QÌB- p K†i T?ÁM; #`- ; B"i H'v #° [m-M €Q FB - `²B
çB ` M; Q" B K m5ô \*¬ Î i`QM; +?, M- `®M; iQX G, M; ", + h`B i +QÌB +QÌB- çSM; /"v
>²B H•m b m- i?Á ç-m ` - F?¬M; i? 'v #!M; /€M; +O M? i`QM; T?ÁM; - +¬ KÈB /€K
i p"QX E€ [m€B- #° [m-M €Q M`v `i pW pÈB +¬X

æ€M? `, M; - `Y K†i- ibK i9B t€+? +O KbM? `²B çB tm®M; H-m- óZm€+? iB m i?Q
b€M; Xô L[[mªM ; B i`mM; MB M M!B- w #ªQ Zm€+? JçM çB b M; T?ÁM; , M- çSM; ç
Lv ç M; , M b€M; Î ç!X Zm€+? JçM p®M Km®M +U imv i- M?QM; +¬ pšM +?Q +?°Q
çB M?Q p"v- i?"i F?¬M; T?ªB T?ûTX

óVK- #[b€M; Î h`mM; Zm®+ i?"i H` M; QM5ô M Lv , M K°i ; !B +m p`M; pB M- F?2
M; ²B tm®M; T?Q ç®B /B M +¬ i - H`+? bU KdK +QÌB- M Lv M?bM +¬- +QÌB +QÌB

ZmªM ; B pb Zm€+? JçM #QM; iÈB K°i T?¬M #[, M b€M; - b m ç! `ÌB çB- M Lv # M
Zm€+? JçM M; ~M; ç-m H M- +?®M; HçB +¬- +QÌB ; "i ç-m K°i +€BX

ó*¬ F?¬M; iÁ KÁ [m M ? +O i¬B pÈB h`B i b Q\ô M Lv i?ŠM; i?„M ?ÄBX

Zm€+? JçM M?bM +¬- bm v iQ- F?) H„+ ç-mX

óh¬B p` h`B i [m2M M? m Î *?•m S?B- M? 'v ç½ +Sm i¬B `²B i¬B i?2Q çm´B M?
M!B- +kM; `i bªM; F?Q€B- F?¬M; +! +?9i +ªK ; B€+ M; QÊM; M; MM; M"QX h v Zm€
i`QM; HÁM; F?! +?`m- óh?"i b Q\ o"v #•v ; BÌ [m M ? +O ? B M; QÌB H` ; b\ô *¬ +k
G, M; ", + h`B i M!B- M Lv F?¬M; T?ªB #çM ; €B +O M?- +¬ iBMX

óh`QÈ+ FB +?9M; i¬B +kM; +! [m HçB- M?QM; - +¬ +kM; #B i- M? 'v H` M; QÌB
M; QçB i`+?- ? B +?9M; i¬B F?¬M; i? F i?¬M çQÊ+Xô M Lv HçB M!B- Zm€+? JçM
? M ?Á- M?QM; ; BÌ ç½ +?B i v\ "ÎB pb F?¬M; i? F i?¬M pÈB M? m çQÊ+ M M KÈ
G, M; ", + h`B i v m +¬ 'v b Q\

óh?"i b Q\ô Zm€+? JçM FbK MûM M¶B F?! +?`m i`QM; HÁM; - ?ÄB HçBX

æ9M; H9+ M`v- G, M; ", + h`B i p` h¬M æçB S?B tm®M; H-m- çB p T?Q #`M , M- ó
H`K ; b K` +?"K +?çT p"v\ô M Lv T?"M M`M M!B- G, M; ", + h`B i M; ²B tm®M; # M
h¬M æçB S?B M; ²B tm®M; T?Q ç®B /B M M?X

h¬M æçB S?B F?¬M; +! i?!B [m2M , M b€M; - [mªM ; B #B i çB m ç!- M M +?d çQ
h`B i H MX

óh`QÌM; çm ç½ b„T t T tQM; tm¬B ¼B M; QÌB `²B- i?ÌB iB i?¬K M v `i i®i- `i i?Q
M Lv M; ?2 tQM; pmB KWM; ç M i?ûi H M +?!B i BX

óhB m JçM- +¬ çB +MM; +?S\ h`QÌM; ?¼+ +?Q p`Q ?¼+ - +¬ F?¬M; +! pB + ; b +?
T?Q Zm€+? JçM- ?ÄBX h?b ` H` #¼M ?¼ Km®M çB çm t2- +¬ i?2Q #ªM M, M; H„
i¬B Km®M +?m`M #` K°i +?9iXô *¬ F?ûQ HûQ iW +?®BX

G, M; ", + h`B i F?¬M; H M iB M; - M? ç½ ç²M; w pÈB M Lv `²B- #•v ; BÌ F?¬M; i? M
Zm€+? JçM , M b€M; tQM; ç`M? ` p i?b G, M; ", + h`B i çB iÈB ; -M- Km®M çQ +¬
#`M pB + K`Xô :B¼M; M!B HçM? HMM; - p K†i +kM; `i HçM?X G, M; ", + h`B i iS+ ;
; @` X

óh®B M v M? b) ç M M?" 2K ibK 2KXô G¬B +¬ ç M ; @` - G, M; ", + h`B i HÈM iB M

óE?¬M; +¬M5 h¬B F?¬M; Km®M [m v HçB pÈB M?5ô Zm€+? JçM `®M; iQX

óE?¬M; Km®M\ *?9M; i +kM; ç½ H"K +?mv M M?Q p"v- 2K +ÁM ô
óG"K +?mv M ;b\ *?9M; i +?ŠM; tªv` +?mv M ;b +ª5ô *¬ FQ+? ç°M; [m€i H MX
óL m F?¬M; M?È M? b) ;B9T 2K M?È H¢B\ô M? ç°i M?B M ;B[+?†i ?¬M; +¬- +9B
`²B M|BX
ó X o¬ bd5ô *¬ ç~v M? ` - [m€iX
ó.Q #` 2K ûT ç'v +?S5ô M? H¢M? HMM; M|B- M?bM +¬- b„+ K†i +kM; i?Q€M; /`m
pÈB 2K M[5 "•v ;BÌ M? b) çQ 2K p M?"- #m´B i®B b) iÈB ibK 2K- çQÊ+ F?¬M; \ô
H¢B- +9B ç-m- M?bM K†i +¬- M? ;B¼M; /K /¶X
óG,M; "„+ h`B i- ?Q ?²M; i`„M; ?Q ?²M; çÄ M? ç m Km®M +| b Q\ô *¬ H¢M? HM
+?O ç°M; H M t2 +O M?X

j39X *?QÆM; j39, L;Q¢B h`mv M S?¬M 9 @ *?QÆM; N, E i >¬M

h?2Q Zm€+? J¢M M;?o- +€B +¬ M Lv FB p" M? `i ibM? ç-m w ?ÊT- M?QM; H¢B
"„+ h`B i M|M; HÁM; F i ?¬M- M M +?¼M +¬ H"K ç®B iQÊM; F i ?¬MX "•v ;BÌ M? K
M|B #m´B i®B b) iÈB ibK +¬- pB + M? H"K- i`QM; K„i +¬- +?QM? H" +?•M çSM; ?
G,M; "„+ h`B i M;?2 +¬ M|B F?¬M; ?B m` b Q- b[M; bÌ çSM; # M M;Q`B K°i H€i KÈ
iQ`M- ç2Q FQM? H M- M?bM +¬ ç M; M;²B T?Q b m F?¬M; M|B HÌB M`Q- HÁM; #S
H" M;QÌB i?¬ H¶- M?[M; HÌB p,M p FB +O 2K M? M;?2 F?¬M; ?B m çQÊ+5ô oW
ó M? i?Q+? M Lv- M? p" +¬ i ibM? ç-m w ?ÊT- M?QM; pb +¬ 'v H" M;QÌB M;Q¢B
+QÈB +¬ i 5ô Zm€+? J¢M `®M; iQ- ç-m M?S+ #m®i F?| +?`m- i`QM; HÁM; +kM; +
G,M; "„+ h`B i bYM; b®i K°i ?²B- ? B #`M i v ç M; +¬K i v H€B bB i +?†i- ó B M|B
óG` M Lv5 *?QM? +¬ i M|B pÈB i¬B M?Q p"vX *?Q M M- p b m M? çWM; ç M ib
MûM +ªK ;B€+ i?Qi +?†i i`QM; H²M; M;U+- M|BX G,M; "„+ h`B i i`QM; H9+ M?'i i
#€+ H¢B çQÊ+- +S i? H€B t2X
h?'v M? F?¬M; TªM #€+- i`QM; HÁM; Zm€+? J¢M +`M; i? K F?| +?`m- +?mv M +
F?¬M; M|B i?"i pÈB +¬ +?mv M ? B M;QÌB iWM; [m H¢BX s2 /WM; H¢B i`QÊ+ +Y
G,M; "„+ h`B i ç°i M?B M F?| +Y t2 H¢B F?B M +¬ F?¬M; b Q KÎ çQÊ+X
ó M? [m H¢B pÈB M Lv F?¬M; çQÊ+ ? B i?€M;- M?"M` +¬ 'v F?¬M; i?Q+? ?ÊT
+?mv M ç½ [m `²B- #•v ;BÌ M? pÈB +¬ 'v ?Q`M iQ`M i`QM; b¢+?Xô G,M; "„+ h`B

G,M; ",+ h`B i +Q`B +Q`B- FûQ +¬ iW i`QM; M;U+ KbM? ` - +9B ç-m- HçB ?¬M +¬
KÈB #m¬M; ` - óh?"i Km®M ,M 2K5ô G,M; ",+ h`B i M?bM +¬ ;€B i`QM; M;U+ KbM
ó1K +ÁM H•m KÈB +?Q M?5ô *¬ /Si F?Q€i M|BX
óæ€M; ;?ûi5ô M? pûQ KkB +¬- p`iS+ ;B"M M|BX
ó M? çB i?2Q 2K5ô Zm€+? JçM iW i`QM; M;U+ M? tm®M; ;BQ`M;- FûQ M?- M|BX
FûQ M? iÈB +?¶ K€v pB iQM?X
ó*?9M; i H"TK°i #ªM; #B m5ô *¬ M;²B tm®M; ;? - KÎ` rQ`/- H"TK°i +€B #ªM;X
ó M? M|B +?Q 2K #B i- H-M iÈB M? b) p H" F?B M"Q\ô *¬ pW H"T #ªM;- pW ?ÄB
óE?¬M; +® ç`M?X "bM? i?Q`M; M?[M; H9+ `ªM? `¶B- M? Km®M p i?b KÈB p Xô C
H|BX
óo"v K°i im-M M? +| i? KÎ çB M i?QçB H M K'v H-M\ 1K +| i? HB M Hç+ pÈB M?
*® MûM +?m t|i- +¬ HçB ?ÄBX
G,M; ",+ h`B i ?B m w +O +¬- óZm€+? JçM- H-M M"v #¼M M? çB- T?ªB H"K `i M
#Q K"i > v H" H9+ M"Q `ªM? `¶B M? b) HB M Hç+ pÈB 2K- çQÊ+ F?¬M;\ô M? F?
HçB F?B M +¬ i?'i p¼M;- +kM; F?¬M; Km®M iMv iB M + K F i pÈB +¬ H9+ M"Q i?b
H9+ M"Q i?b +| i? ;¼B çB M i?QçB +?Q +¬X G,M; ",+ h`B i M;²B t'K tm®M; i`QÊ+
+¬- €v M€v M|BX
h`QM; HÁM; +¬ p¬ +MM; +?m t|i- pW +Q`B- ;"i ç-m- óo"v 2K +| i? iÈB ;†T M? ç
ó*| i? - M?QM; bÊ H" M? F?¬M; +| i?`B ;B M `ªM? ç iB T 2KXô G,M; ",+ h`B i #`i
óo"v HQM? ç†+ +?OM; +€+ M? F?¬M; i? v m çQÆM; "\ô Zm€+? JçM iS+ ;B"M M|B
ó•v- 2K ç½ ç²M; w ;ª +?Q M? `²B ç'v M?û5 E?¬M; çQÊ+ ç'B w ç•m5ô G,M; ",+ h`B
ç'B wX
ó*kM; +?Q +?„+ +?„M K"5ô Zm€+? JçM +Q`B i`°K M|B- G,M; ",+ h`B i iS+ ;B"M- M
+?^K- óL|B i? K +•m M[i?Y t2K\ô
*¬ p°B p½ +?çv çB- M? çm'Bi?2Q- ? B M;Q`B ç`m ;BðM +?çv [m M? T?ÁM; M;O
JçM- i`QM; HÁM; #` Zm€+? +kM; i?'v M HÁM;X
"m'Bi®B ? B M;Q`B ? M ?Á- +MM; M? m çB ,M +ÆK- /çQ T?®X G,M; ",+ h`B i FûQ
H"K +?Q Zm€+? JçM `i FBM? M;ç+- +kM; p¬ +MM; FQ+? ç°M;- ç²M; i?`B +kM; +|
M"v +| bÊK [m€ F?¬M;\ô *¬ ?ÄBX
óh? M"Q H" [m€ bÈK\ *?9M; i [m2M M? m çQÊ+ ?ÆM MY M,K `²B5 \*?`ç M h i
H"K ç€K +QÈB Hm¬M çB5ô G,M; ",+ h`B i i`-K ;B¼M; M|B- +?¼M K°i +?B + M?šM
Zm€+? JçM F?¬M; QM; w M|B- óæ2Q +€B M"v bÊ #` +QÊT- +?¼M +€B M"Q çÆM; B
ó*€B M?šM M"v +kM; F?¬M; i 5ô *?d +?B + M?šM # M +çM?- +¬ pmB p M|B- +¬ i?
ó*?d +¬M 2K i?Q+?Xô - G,M; ",+ h`B i M|B # M i B +¬- `²B M|B M?•M pB M T?K+
M;Q`BX
> B M;Q`B i?Y K°i H€i- tQM; ?`B HÁM; `B çBX
G,M; ",+ h`B i pW çQ Zm€+? JçM p ç M +Y M?"- +?Êi M?"M çQÊ+ çB M F?~M H|
p /Q M? i`çB- ó M? T?ªB çB M; v i`QM; ç K- +| ç°i FQ+? #`i M;ÌX Zm€+? JçM- #•
2K +kM; F?¬M; iBM- M?QM; M? Km®M M|B- i`QM; HÁM; M? +| 2KXô J°i i v G,M;
i v M•M; K†i +¬- M?Ä ;B¼M; M|BX
G`B M|B +?•M i?~M? 'v +O M? F?B M +¬ p¬ +MM; +ªK ç°M;- ;"i ç-m K°i +€B- ó1K
iBM iQ`M; M?5ô *¬ M?Ä ;B¼M; M|B- FB M; +?•M- ?¬M H M K†i M?X
M? p°B p½ #„i çQÊ+ K¬B +¬- ?¬M K°i +€B

ó*?Q /M +| M;mv ?B K ? v F?¬M;- M? M?'i ç`M? T?ªB +?9 w M iQ`M5ô *¬ /†M /ÁX
 óu M i•K5 L?'i ç`M? M? b) +~M i?"M5ô M? M|B tQM;- #QÊ+ M? M? çB p T?Q t2
 H M t2X *¬ çSM; Î ç|- çQ K„i M?bM i?2Q #|M; t2 M? `ÌB çBX
 æ K ç|- G,M; ",+ h`B i çQÊ+ i`U+ i?,M; ç|M çB- çB bm®i ç K iÈB #B M ;BÈB i?B ?
 .-M /-M- Zm€+? J¢M +kM; [m2M pÈB pB + M;QÌB v m i?dM? i?QªM; K°i i?€M; KÈB
 +| F?B H`MY i?€M;- +kM; +| H9+ iÈB ? B i?€M;X \*¬ pšM M?Q i`QÊ+ ç•v ;YB ;„K i b
 i` M; M?"i Fw- F?¬M; F?€+ ;b +ªX
 L?QM; i`QM; HÁM; i?b +| bU F?€+ #B i- K†B F?B M?È iÈB M?- +kM; H`H9+ M?„
 M?- H`pÊ b„T +QÊB +O M?5
 *¬ +kM; F?¬M; ;†T H¢B +€B +¬ M Lv FB M[X L,K KÈB ç M; ç M; 'M- ? B M?" +kM
 bU +O ? B M;QÌBX h`QM; HÁM; Zm€+? J¢M +kM; #„i ç-m FQ+? ç°M; X
 >¬M H +O ? B M;QÌB /U ç`M? i´ +?S+ p`Q KMM; k- ç M i"M ç K jy G,M; ",+ h`B i
 i`QÊ+ F?B F i?¬M- ? B M;QÌB F?¬M; çQÊ+ ;†T K†iX Zm€+? J¢M +ªK i?'v- +¬ p`
 F i?¬M i?2Q FB m +O #® K çQÊ+- pb b® H-M +¬ /•m p` +?9 ` ;†T M? m +?d çQÊ
 ó*?9 ` iÈB5ô hB M; ?¬ +O E?m J"i p M; H M- i`QM; HÁM; Zm€+? J¢M HB M FQ
 E?m J"i +ÁM +?Q F`T M;„M M? H¢B- +¬ ç½ HB M KÎ+Y ` X G,M; ",+ h`B i K†+
 /€M; M;QÌB + Q HÈM p¢K pÐ HB M tm'i ?B M i`QÊ+ K„i +¬X
 > B M;QÌB #®M K„i M?bM M? m- F?|2 K¬B G,M; ",+ h`B i +QM; H M- K†+ /M K'v
 F?¬M; ? +| +ªK ;B€+ t +€+?X

j38X *?QÆM; j38, L;Q¢B h`mv M S?¬M 9 @ *?QÆM; Ry, "m´B h®B

æQ M i` M;- i? M? i9- /`m /`M;- ç•v H`M?[M; iW G,M; ",+ h`B i +| i? M;?o iÈB H9
 +O M?- Zm€+? J¢MX *¬ H9+ M`v ç M; i? M i?MM;- K†i çÄ H M M?Q ?Q ç`Q- F
 çQÊ+ K`Km®M +QM; MUM;X Zm€+? J¢M M?bM M?- iBK ç" T /[ /°B- i`QM; HÁM; +
 óJ¼B M;QÌB çWM; H`K HQ¢M M[ - +?Q M? 'v p`Q çB5ô Zm€+? J¢M çÄ K†i M|B pÈ
 +Y X

ó«- hB m J¢M- +~m +ÁM +?Q TªB M;QÌB +O M? i ç•m- KÈB +| M?Q p"v ç½ F?¬
 iB M ç² M`Q5ô E?m J"i i` m;? Q M|B- K†i Zm€+? J¢M +~M; çÄ ?ÆMX

ó*€+ p`i, i, ;B[ +Y - TªB i? M`Q KÈB +| i? #Ä [m +?Q iB m M?•M ç•v\ô G,M; ",+
 +QÌB ;BÐM M|BX

óæB çB5 h, i, +€B ;b +?S\ *?9M; i¬B M?bM ;B`p"v b Q\ô

óJm°B Km°B- H`Km°B Km°B +?S5ô G,M; ",+ h`B i +QÌB i?2Q M|B- H2M HûM HB +

ó:B B :B B- . Q . Q- ? B M;QÌB çWM; H`K HQ¢M M[ - +QB M?Q H`i¬Bi?B m MÊ+€
 M;QÌB #¢M i®i +O KbM?- M|B M?Q +¬m tBMX

óZm€+? J¢M5 L?bM H¢B +~m t2K5 " Q ;BÌ KÈB +| çQÊ+ +Æ ?°B i®i #„i M¢i M? i M
 `®B5 a m M`v #` #„i M¢i i?b K†+ F +~m ç|5ô :B B :B B i` m +?¼+ M|B- `²B M?QÌM
 çB p`Q- tQM;- çB ` M;Q`B ç|M; +Y H¢BX

h`QM; TªM; +?d +ÁM H¢B ? B M;QÌB- Zm€+? J¢M çÄ K†i +9B ç-m M?bM tm®M; +
 i`M ç-v`mM; ç°M; +ÁM +ª+ªK ;B€+ iU ?"Q5

ó1K i?"i ç T5ô G,M; ",+ h`B i F?¬M; M?`M çQÊ+ iB M H¢B ;¬M- K°i i v ;B[+?†i 2Q
 +^K +¬ H M- M?bM ;QÆM; K†i i? M? i9 +O +¬ M|B HÌB F?2M M;ÈB i`QM; HÁM;X

*ªK ;B€+ M;¼i M;¨Q /•M; i¨M i`QM; HÁM; Zm€+? J¢M- ? B K„i HQM; H M? +?,K +
i?“i ç T i` B5ô L?bM iWM; çQÌM; Mûi i` M ;QÆM; K†i +QÆM; M;?` +O G,M; „,+ h`
#° [m•M T?K+ h`mM; i€- +¬ F?2M M;ÊB M|BX

:BÌ T?9i M¨v G,M; „,+ h`B i F?¬M; +ÁM H¨ M? +?“M; ç¨Q ?Q M,K M¨Q M[ `²B- i`Q
[m•M M?•M G,M; „,+ h`B i p¬ +MM; [mv M `k- +| çªK i`€+? M?B K- +?QM? i`U+- +|
M¨v i?¬B- i`QM; HÁM; +¬ ç½ /•M; ç-v +ªK ;B€+ iU ?¨Q- +| i? i`Î i?“M? pÊ K°i M;Q
+?QM? H¨ pBM? /U +O +¬X

M? F?¬M; M?`M çQÊ+ +9B ç-m ?¬M H M K¬B +¬- óæ€M; ;?ûi5 aQM K¬B #` H2K
;QÆM;- +?d bÊ HÊT i` M; çB K #` T? B çBX

óJ m H M M¨Q5ô M? bÊK ç½ F?¬M; i? +?Ì çÊB çQÊ+ M[5 G,M; „,+ h`B i p°B M|E
+QÌB- i?2Q M?` F?ÄB T?ÁM;X

>¬M H çQÊ+ +Y ?¨M? p¬ +MM; M€Q M?B i i¢B K°i F?€+? b¢M HÈM Î h?O æ¬- i`i +
HÊBX "[iB +i®B- G,M; „,+ h`B i F?¬M; +?Q Zm€+? J¢M m®M; K°i ;B¼i i`QÊm `²i
m®M; M?B mX h¬M æ¢B S?B /šM M;QÌB H ?ûi çÁB M€Q ç°M; T?ÁM;- HB M #` G,M

óh?^M; M?|+ M?“ +”m çWM; +| #¨v i`Á [m’v `®B- M m F?¬M; ¬M; ç•v b) p¢+? i`¬M
ç’v5ô

ó*”m F?¬M; /€K ç•m5ô

ó> - +”m çWM; +| [m M- b€m M,K i`QÊ+- +?mv M #Q K’i Xô

óG,M; „,+ h`B i- +”m ô

óL;Q M- M? ç•v +kM; F?¬M; Km®M M|B `X æWM; +| T?€ `®B +?mv M i®i +O M
„,+ h`B i FûQ h¬M æ¢B S?B p¨Q i`QM; K°i ;|+ `²B mv ?B TX h¬M æ¢B S?B [mª M?E
L?bM #|M; HQM; M? i `ÌB çB- G,M; „,+ h`B i +ªK i?’v KbM? +kM; i?“i ç°+ €+- i?B
p i i?QÆM; i`QM; HÁM; h¬M æ¢B S?BX

*| çB m K°i F?“+ tm•M ç€M; ;B€ M;?bM p¨M;- ;BÌ T?9i M¨v- i`QM; K„i M?- çQÆM;

oW #QÊ+ p¨Q ç M +Y - ç½ i?’v pÊ KbM? K†+ €Q bQÌM t€K çÄ i?šK +O +¬ /•m- ç M
i` M; bS+X G,M; „,+ h`B i iB M H¢B;-M- +9B M;QÌB tm®M;- ? B i v ç†i H M p B +
p¨Q K„i +¬- HÊT i` M; çB K +¬ ç½ çQÊ+ i~v çB- ç H°` ;QÆM; K†i i`„M; M;-M +O

*¬ M?Q p¨v- F i ?ÊT pÈB +?B + €Q bQÌM t€K K¨m çÄ- +”M; i? K tBM? ç T ?ÆM ç°
h`B i M?bM +¬- +| +ªK ;B€+ M?Q iQ¨M #° K¢+? K€m i` M M;QÌB ç m +,M; H MX L;
`QÊm- ?ÆB i?Î M|M; `U+ T?ª H M ?äK p B +¬- i?•M i? +O +¬ F?) `mM H M- iQ¨M

ó1K 2K çB i„Kô *¬ +?mv M i-K K„i- F?¬M; /€K M?bM M? i`QM; ;QÆM; M[ - `k K„i
b) T?ªB tªv ` +?mv M ;b- +?Q M M i`QM; HÁM; +¬ +| +?9i F?¨M i`QÆM;X

*¬ KÊB pW çSM; H M- 2Q ç½ #` M? ;B[ +?†iX G,M; „,+ h`B i ¬K H’v +¬- +9B ç-
+?†i +¬X E?¬M; ? H M iB M;- +?d M?Q p¨v HšM; H†M; M?bMX Zm€+? J¢M #` M
p°B p½ +9B ç-m- ?¬M tm®M; K¬B +¬- ç +?Q +¬ K†i [m v p T?Q KbM?X

óJ’v i?€M; M v 2K +| M?È M? F?¬M; \ *| ;B”M M? F?¬M; \ô M? M? M?“M; ?¬M tm
+¬- F?“M ;B¼M; ?ÄBX

Zm€+? J¢M M;?2 M? ?ÄB- +´ ?¼M; i?Q€M; M;? M M;¨Q- óE?¬M; M?È- F?¬M; ;B
+?¢v çB- G,M; „,+ h`B i H”T iS+ çm´B i?2Q- ç~v +¬ M;½ tm®M; +?B + ;BQÌM; +QÊ
+ Q HÈM +O M? +kM; H”T iS+ ç´ tm®M;X

ó - M†M; [m€5ô *ª M;QÌB M? ç H M M;QÌB +¬- +| i? F?¬M; M†M; çQÊ+ b Q\ Zm
M? ç½ ç°M; i v ç M; +ÎB iWM; M9i €Q +O +?B + bQÌM t€KX

ó1K Km®M i„K5 æ 2K i„K i`QÊ+ ç½- +| çQÊ+ F?¬M; \ô E?¬M; i„K ç½ H¨K +?mv M F
F€+K+- #„i +´ i v M? M; ,M H¢B- M,M Md M|BX

óL?QM; K" M? H¢B i?Q+? M?bM 2K K†+ bQÌM t€KXô G,M; ",+ h`B i F?) M•M; i?•M
M|BX h?"i bU K" M|B- #° bQÌM t€K çÄ i?šK M"v T?ÆB #"v i?•M ?bM? [mv M`k +O
ç½ F?¬M; M?`M çQÊ+ K" T?¢K i°BX

óo"v 2K i„K tQM; `²B K†+ H¢B- +| çQÊ+ F?¬M;\ô \*¬ FB M [mv i M|B- G,M; ",+ h`B i
;BQÌM;- +¬ M?bM i?b +| p v m çm®B- M?QM; # M i`QM; H¢B `i [m"i +QÌM;X

ó M? +MM; i„K pÈB 2K5ô EûQ +¬ /"v- #"M i v H¢B iB T iK+ +ÎB bQÌM t€K i` M M;QÌ

hBK Zm€+? J¢M ç"Ti?bM? i?`+? F?B i?'v M? +ÎB iWM; M9i +O +?B + €Q bQÌM t€
€Q +O M?- +ÎB +?B + €Q [m•M T?K+ i` M M;QÌB M?` - i?€Q +" p¢i- b m ç| +ÎB

óhU K½MXô M? M|B tQM; HB M i`U+ iB T ç +¬ tm®M; `²B M|B, ó_ÆB p`Q i`QM; +
G,M; ",+ h`B i ç H M M;Q|B +¬- ?ª ? M|B- b m ç| +9B ç-m ?mM; ?,M; ?¬M H M K-
EQ+? ibM? i`QM; T?ÁM; M? M? +?|M; #MM; +?€v- +?9 i?Ä M?Ä #` b|B t€K HÈM ,
+kM; T?ªB HB M iB T +¬m tBM i? i?S

Zm M;`v ?¬K b m- G,M; ",+ h`B i H†M; H) `|B ;BQ|̂M; bÈK- M? +?d bÊ b) ç€M? i
+MM; M? M?`M;- B M;|̂- Zm€+? JçM ç½ H"i M;Q|B ¬K ?Ki, ó h`B iXô- +¬ p°M; p
K†+ tQM; [m•M i` M;- çSM; Î ç-m ;BQ|̂M;X

L?bM K°i i?•M [m•M i` M; M`v- i`QM; HÁM; +¬ +?Êi T?S+ içT- +?|T KkB ~K- +¬ +ª
+?B HvX *¬ i?"i H` pW v m HçB pW ?"M +€B K`m t M? +O #° [m•M i` M; FB X

G,M; ",+ h`B i M?bM i?'v +¬ i?b i`QM; HÁM; +?Êi ;ÊM b|M; , óošM +ÁM bÈK- 2K M
iB M M?Xô M? i`-K ;B¼M; M|B- +¬ HçB p°B p`M; çSM; H M- F?¬M; ç w ç M i?•
tm®M; ;BQ|̂M;X

ó M? M|B F?¬M; T?ªB iB MXô M? i`-K ;B¼M; M®B- +9B M;Q|B M•M; K†i +¬ H M ?-
i?2Q M?È i?QÆM; çB H`K M?B K pKXô M? ;¬M M?Q p M tBM K` M|BX M? bÊ i`
K K v m- M? +kM; bÊ K¶B H-M H`K M?B K pK K` M?È ç M +¬ i?b b) H`K ªM? ?QÎM

J†+ /M H` #° ç°B ç†+ +¬M; Qm i9 M?QM; +kM; H` +QM M;Q|B +| K€m i?'i- ibM? +ª
G|B M|B i?ŠM; i?„M +O M? M?Q p"v +ÁM ?ÆM M?[M; H|B M|B /`m /`M;- i`€B iBK
M ;"i ç-m, ó1K F?¬M; iB M M? X M? ?½v +?9 i•K HQ H„M; +?Q +¬M; pB + çB-
2KXô *¬ +?`m çUM; i`QM; HÁM;- HÈM iB M; M|BX

G,M; ",+ h`B i F?¬M; M?`M çQÊ+ HçB ?¬M +¬- +¬ +kM; M?B i ibM? ?¬T ç€T i`ª- i
M? +kM; ç`M? #m¬M; +¬ ` , ó1K M;O iB T çB- M? çB ç•vXô M? i`-K ;B¼M; M|B t
M;~M; ç-m `|B çB K` F?¬M; +| [m v ç-m HçBX

Zm€+? JçM M?bM #|M; /€M; KçM? K) `|B F?ÄB- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB `mM `~v-
M`v ç½ H`K ;b +ÁM HQm HçB ?ÆB 'K +O M?

JMM; ? B F i ?¬M- KMM; #®M M? çBX *¬ pW KÈB +ªK M?"M çQÊ+ ?çM? T?9+ M;

L?QM; +¬ +kM; ?B m M;? M;?B T +O M?X *¬ iBM iQÎM;- i`QM; i?U+ i #¼M M?
bQ pÈB T?BK i`mv M ?bM? M?B mX æ| H` b9M; ççM- H` F i?M i?"i +?S F?¬M; T?
h`QM; HÁM; Zm€+? JçM +kM; /¬M +kM; M;m¬B M;Q B- F?B `ªM? `¶B G,M; ",+ h`B
+¬- +¬ +| +ªK ;B€+ M? bQ pÈB i`QÊ+ FB +ÁM [m M i•K +¬ M?B m ?ÆMX

ó*?O M?"i im-M b m bBM? M?"i 2KX M? +| i? tBM M;?d ç p F?¬M; \ ó*¬ +~M i?"
i`QM; çB M i?QçBX

ó*?O M?"i im-M b m M? çQÊ+ M;?d- M?QM; i?S ? B HçB +| +?mv MXô h`QM; HÁM
M€v- M? +ÁM +?Q +?m~M #` çQÊ+ [m` bBM? M?"i +?Q +¬X

óš- p"v i?¬BXô *¬ +Q|B M|B- i`QM; ;B¼M; M|B F?¬M; ? +| p K'i K€iX G,M; ",+ h`
+¬ K°i H9+ `²B KÈB +9T çB M i?QçBX

G,M; ",+ h`B i F?¬M; M;|̂- M;`v bBM? M?"i Zm€+? JçM- i? M?QM; +¬ HçB iU KbM
*¬ ibK K°i #BM? bo M?| /šM iÈB +?¶ +O M?, óh`mM; ç°B G,M; ç M; ?¼T- +?` Î +?
[m M M;`v +Q|B M;•v M;¬ M|BX

óæ²M; +?Q- H`K T?B M M? [m€- M? +ÁM #"M pB + +O KbM?- F?¬M; +¬M ç w ç
Zm€+? JçM +Q|B M|BX a m F?B M;Q|B #BM? bo M`v çB- +¬ M?bM T?ÁM; Fw i9+ +
?çi #KB M?Ä- HçB M?bM i?'v K¼B i?S i?m°+ p M? i?b iBK F?¬M; F?ÄB ç"TM? M

*¬ p®M M;?o ç M b) ;B9T M? /¼M / T T?ÁM; Î- ;B†i ;Bk K°i +?9i- M?QM; b m F?
+kM; F?¬M; ibK i?'v +€B ;b ç /¼M / TX

a m F?B G,M; ",+ h`B i ?¼T tQM; i?b HB M i?'v i?Q Fw +O KbM? ç M; +Q`B +Q`B
M? M;?B K i9+ ?ÄBX

óh`mM; ç°B i`QÎM;- M`v- pÊ M? iÈB- ç M; çÊB ÎT?ÁM; Fw i9+ +O M?Xô h?Q Fw
K†i G,M; ",+ h`B i pšM M;?B K i9+ M?Q +k- M?QM; K'v i M bo [m M F?€+ HçB ç M;
M v i?"i +| T?9+Xô

G,M; ",+ h`B i M;?B K i` M; HQ`K #¼M ?¼K°i +€B `²B #Ä çB- #QÊ+ +?•M M? H9+
/½v M?" p,M T?ÁM; +O #° ç°B ç†+ +¬M; i?b HB M M?ªv +šM; H MX

ó_-KXô +O T?ÁM; Fw i9+ #`ç€ # v- Zm€+? JçM ç M; /U p`Q #`M ç¼+ b€+? HBK /
;B'+- +¬M?bM p T?Q +Y - +?d i?'v K°i M;Q`B K†+ [m•M T?K+- i` M /-m ç°B Kk #
FQM? ç2M- ? B i v +?„T b m HQM;X

> B i?€M; F?¬M; M?bM i?'v M?- i`QM; HÁM; Zm€+? JçM F?¬M; F?ÄB FQ+? ç°M;
iB M H M K` HçB F?¬M; /€K, ó1K XX2K iÈB i?,K M? K°i +?9iXô \*¬`mM ;B¼M; M
HMM; iÈB ;-M- ç¬B i v pšM +ÁM +?„T b m HQM;- KMB ?QÆM; [m2M i?m°+ M?"M M

h?'v M? BK H†M; F?¬M; M`B- /€M; p i?b HçM? HMM;- Zm€+? JçM +?Q `^M; M? i
iWM; M`B- M m M?Q Km®M ç M /Q M? i`çB ibK M? i?b M?'i ç`M? T?ªB #€Q i`QÊ+

j3dX *?QÆM; j3d, L;QçB h`mv M S?-M 9 @ *?QÆM; Rk

Zm€+? JçM M?bM G,M; ",+ h`B i çB iÈB ;-M- i`QM; HÁM; i`Î M M F?~M i`QÆM; +M
;B"M- +kM; bÊ M? i`€+? K„M; +¬X

>QÆM; i?ÆK i?Q M; i?QªM; i` M M;Q`B M? +`M; M;`v +`M; ç M ;-M i?2Q #QÊ+ +
JçM F?¬M; ? ç w- i'i +ª ç m i"Ti`mM; p`Q p'M ç FB , ó1K X2K +| [m'v`-v M?F?
?ªô *¬+~M i?"M iWM; HB iWM; iQ ?ÄBX

G,M; ",+ h`B i pšM BK H†M; M?Q +k- ç¬B K¬B +QM; +QM;- /€M; p M? H9+ M`v M
HÁM; Zm€+? JçM i`Î M M Hm®M; +m®M;X *¬F?¬M; Km®M +?¼+ M? ;B"M- +?QM?
M?Q M`v i?b +| H) ç½ F?¬M; iÈB- i`QM; HÁM; +¬H9+ M`v +?Êi /•M; H M K°i +¶'K

óG,M; ",+ h`B iX M? ;B"M /[ +€B ;b\ 1K F?¬M; TªB +?d H` iÈB i?,K M? K°i +?9
[m'v- içB M? M`B ?¬K M v M? `ªM?Xô *¬H H®B H M- i`QM; ;B¼M; M`B K M; i?2
p`M? K„i +kM; çÄ çÄ H MX

M? H` ç`M ¬M;- ?ÆM M[+ÁM H` [m•M M?•M- H` HBM? ç†+ +¬M; K€m HçM?- `®i +
ç€- F?¬M; ;B®M; M?Q +¬- i`B bBM? ibM? +ªK- i•K iQ iBM? i - HçB v m M? M?B
p M?- M?Ê M?- K` K M? ç°M; +?çv iÈB ç•v ;†T M?X

G,M; ",+ h`B i`®i +m°+ çQ i v H M- +?"K `½B çQ i v H M H'v K„i FQM? tm®M;- #
;QÆM; K†i M? im'M +QÆM; M;?` H9+ M`v pšM F?¬M; +?9i i? v ç´B- +QM K„i b„+
M;?B K i9+X Zm€+? JçM +`M; i? K m'i S+- i`QM; HÁM; ç½ ` [mv i ç`M?- `B çBX

*¬+?m t|i M?bM M? K°i +€B- +'i #QÊ+ +?çv çB- B M;]- F?B çB M; M; [m M? i?k
+¬HçB, ó M? i`€M? ` - 2K `B çB F?¬M; çQÊ+ b Q\ M? çWM; +| [m€ ç€M; M[Xô
M;~M; ç-m H M M?bM M? +?^K +?^K- MQÊ+ K„i m'i S+ F?| +| i? F?®M; +? K` `Æ

h-K K„i K¬M; HmM;- K°i #| ?Q iQÆB ;B®M; M?QªQ K°M; ç°i M?B M tm'i ?B M- k
+MM; +?•M i?U+- +¬FBM? M;ç+ M?bM i?'v K°i #| ?Q hQÎM; pB çÄ i?„K- H'K i'K M

G,M; ",+ h`B i K M; # Q i v / K`m ç2M- i`QM; HÁM; #`M i v +¬K K°i #| ?Q p¬+MM
?Q M`v H` M? pW KÈB ?€B- `i K K KçB p`KMB i?ÆK p¬+MM; iBM? F?B iX o K†
i` M K¬B #„i ç-m ?B M H M MK +Q`B i?ªM M?B M- €M? K„i M?bM +¬+kM; p¬+MM

L;QìB T?K M[M"v H¢B pšM +ÁM F?|+\\

M? F?) HmB p b m K°i #QÊ+- +?†M î`QÊ+ K†i +- Zm€+? J¢M i-K K„i H9+ M"v
M"v- +- +?"K `½B M;~M; ¸-m H M M?bM MK+QìB M?¢i M?Á +O M?, óaBM? M?"i
KB M;- M|B M?[M; HìB M|B H"K +ªK ¸°M; HÁM; M;QìBX

LQÊ+ K„i Zm€+? J¢M +~M; H9+ +~M; `ÆB tm®M; M?B m- M?QM; +kM; Km®M +QìB
H"K 2K bÊXô *¬iS+ ;B"M K" `®M; H M- MQÊ+ K„i `ÆB +~M; M?B m- F?¬M; M?`M ¸
M?- G,M; ",+ h`B i M„K H'v i v +- ¸2K #| ?Q M?ûi p"QX

óP M m'M; +?Q M? [m€X M? F?¬M; +| ?M /¼ 2K- `ä`~M; H" iU 2K ?M /¼ +?QM
i`-K ;B¼M; M|B- b m ¸| H¢B F?¬B T?K+ #° /¢M; M;?B K i9+X

Zm€+? J¢M #` HìB M|B +O M? +?"M H¢B F?¬M; +| +€+? M"Q T?ªM #€+- +- i?Î T
`²B H¢B M?bM #| ?Q FB , ó>Q M"v M? i`°K\ G"K ;b +| B i†M; hQìM; pBXô L;Qì
*¬iS+ ;B"M M|B- M?QM; i`QM; HÁM; H¢B +U+ F€ M;¼i M;~QX

óLÆB M"v H" `WM; M9B ?Q M; p„M;- 2K +ÁM Km®M ?Q ?²M; ?ª\ \*€B M"v H" M? i`
¸°B i`QîM;- tûK +?9i M[ H" #` +?| +„MXô G,M; ",+ h`B i M¢i M?Ä- i` M K†i K M; i?

L;?2 HìB M? M|B- +- F?¬M; M?`M +QìB ¸QÊ+- M;~M; ¸-m H M- `²B HB + M?bM M

ó X L;QìB T?K M[M"vX L m 2K F?¬M; +-M i?b ¸ M? ¸2K +?Q +- v i€ ¸B- M;QìB
+| ¸•mXô G,M; ",+ h`B i +® w M|B- H¢B H"K #° M?Q Km®M ;B" M? H¢B #| ?Q iQÆ
p" M; Mû i`€M?- ¸-m +?Êi #` M? ;B[+?†i H¢B- b m ¸| - ;QÆM; K†i im'M i9 +?Êi +9

G,M; ",+ h`B i pW +?¢K p"Q ¸¬B K¬B M;¼i M;~Q K K K¢B- K'v M;~v M v ¸ m M?È M
F?ÄB +m²M; M?B i ?ÆM- M? i`^M i`¼+ - K9i HB K i?Ä i?Q+?X h`€B iBK Zm€+?
¸€T i`ª H¢B M?- K M; i?2Q i`QM; ¸| H" # i?€M; M?È M?mM;- K°i i v +- M„K +?†i
+?†i H'v p¢i €Q +O M?- FB M; KkB +?•M H M K" ?¬M ¸€T H¢BX

•M? K†i i`ìB M;Q" B +Y b' `¼B p"Q- i`QM; +,M T?ÁM; Fw i9+ ;¼M ;~M; b¢+? b)- G,M;
K°i i?•M [m•M T?K+- K°i i v ¬K +?†i H'v ?¬M; Zm€+? J¢M- K°i i v M„K +?†i H'v ¸
?¬M- ? B M;QìB /QìM; M?Q H½M; [m M ? i i' i +ª X

óPK ô M? #m¬M; +- ` - +- i?b i?¬K- ¸Ä K†i M?bM M?- #`M i v iQ HÈM +O G,M; ",
M;|M i v +€B F?) /B +?mv M i` M F?m¬M K†i i`ÆM K`M, ó:-v [m€- b Q 2K H¢B +„i
H¢B +?¢K p"Q K€B i|+ M;„M ¸ M M; M; p B- i` M F?m¬M K†i +?Êi +| p #'i K½M- ;
+?¢K p"Q ¸² p"i i?m° + [mv M bî ?[m +O M? F?¬M; #^M;X

óh?ìB iB i ¸ M; /¬M M|M; H M- 2K +„i ¸B +?Q ;¼M ;~M;X h? M"Q- +?d H" +„i i|+ - M
b QX .M b Q i?b ¸•v +kM; ¸•m T?ªB H" i|+ +O M?Xô- +- M;?`+? M;ÊK M?bM M?
bU`i #€ ¸¢Q- +€B ;b +kM; Km®M [mªMX J†+ /M Zm€+? J¢M M|B M?Q p"v M?QM; i
i?'v M;¼i M;~QX

óL|B M?ªKX æQÆM; M?B M H" M? T?ªB ¸ w `²BX *ª M;QìB 2K +?¶ M"Q +kM; ¸ m
+¼M; H¬M;Xô- G,M; ",+ h`B i #€ ¸¢Q M|B- M„K +?„+ H'v |i +- +9B ¸-m ?¬M tm®M
æWM; ¸ +?¢K p"Q iQ" M i?'v tQÆM; i? M"vXô M? HB + M?bM +- ?bM? M?Q M?"i
HB M M|B i? KX

Zm€+? J¢M M?bM i?2Q i-K K„i +O M?- ;QÆM; K†i K„+ +Ð i`î M M ¸Ä #WM; , óG
K" M? +kM; +ÁM ?€Q b„+Xô- +- HB + K„i M?bM M? M|B-

ó> ? X L;QìB M"Q ¸†i` [mv ¸`M? H"K HQM? i?b F?¬M; ¸QÊ+ ?€Q b„+ ?ª\ô- M? M
+- MûK H M #`M- b m ¸| ¬K +- ¸†i H M ;BQìM;X

ó M? X M? H"K ;b p"v- HÐ +| M;QìB iÈB i?b b Q\ô- ¸€M; +? iX h v +O M? H9+ M"
+O +- i`U+ iB T/B +?mv M H M #° M;U+ ¸šv ¸", ó*| ¸€M? +? i- #¼M ?¼ +kM; F?-
h`B i #€ ¸¢Q M|BX

óL"v- M?Q p"v +kM; F?¬M; i? X L?Q M"v H"K b Q H€i M[2K ` M;Q" B ;†T K¼B M;Q
;B¼M; M|B- G,M; ",+ h`B i ¸ m F?´ +QìB, ó M? +?d b| +?9i i?¬BXô M? M?Ä ;B¼M

M;v +M; çÄ- +?d H"- i?•M i? +¬ H9+ M"v ç½ #` M? ç~v M;½ M^K tm®M; ;BQìM;-
î i`QM; [m-M €Q +¬ H"K HQ¢M- K°i # M i?b H¢B +9B ç-m tm®M; ?¬M +¬ X

G"K +?Q Zm€+? J¢M +ªK i?'v i? M i?MM; +?QM? H"- p®M G,M; ",+ h`B i M|B +?d
T?€i i`B M i?"M? HY +?€v H M`°M;- H"K +?Q M? ;BªB [mv i+¬ M; v i B T?ÁM; F
;€T- ibM? ?m®M; M"v +kM; +| +?9i FQ+? i?Q+?- M?'i H" F?B M? ç2K` K +Y b' F
H" ;B'm ç-m ?î çm¬B `²BX

*¬ +?d +| i? +?2 KB M;- F?¬M; /€K T?€i` •K i? M? ;b- +€B H"K +?Q +¬ t'm ?' H"
€B i?b î # M i B pšM +ÁM M;?2 çQÊ+ iB M; #BM? HQM? ç M; ?m'M Hmv M

> B M;QìB ¬K H'v M? m i?î /®+- #îB pb /B M` [m€ M? M?- +?Q M M [m-M €Q i` M
? i- i`QM; HÁM; Zm€+? J¢M pšM +ÁM FQ+? ç°M;- #îB pb HQ¢B FQ+? i?Q+? M"v +
ç½ /¢v +?Q +¬ ?B m i? M"Q H" HY ibM? #MM; T?€iX

hbM? ?m®M; KÈB pW `²B /MM; HY ibM? #MM; T?€i pÈB #¼M ?¼ ç9M; H" F?¬M; ;
>²B T?K+ H¢B i•K i`¢M; H•M; H•M;- Zm€+? J¢M çSM; /"v- F m G,M; ",+ h`B i çQ ;
i?•M i? - G,M; ",+ h`B i Km®M; B9T M?QM; H¢B #` +¬ p°B Mû i`€M?- FûQ [m-M €Q

aY bQ¢M i?"i H•m- +¬ KÈB` M;Q" B- p K†i #m²M`-m M?bM M?- i?b i?'v M? ç
ibM? /K+ i`QM; T?ÁM; H9+ M"v +kM; iªM çB #Èi, óG€i M[2K H"K b Q;†T K¼B M
?' M|B- i`QM; HÁM; +ªK i?'v p¬ +MM; M;QÊM; M;MM;X

ó*| M? î ç•v- 2K bÊ +€B ;b\ô- G,M; ",+ h`B i F?Q T?€+? M|B- `²B çB iÈB i`QÊ+ K
M?QM; bÊ i|+ ç M; `®B HQ¢M, óo b m M? F?¬M; +?Q T?ûT 2K +„i i|+ M[ - ç /`B
ó1K #B iXô *¬ HÈM iB M; M|BX

óG"K b Q 2K ibK çQÊ+ iÈB ç•v\ *| M;QìB çQ iÈB b Q\ô- G,M; ",+ h`B i M?bM ç²M;
óE?¬M; +| - 2K iU M;²B t2 ç M /QÈB M9B- `²B iU KbM? ibK p"Q ç•vXô- +¬ M|B- ç¢B
+kM; `i #Q K"i- î i" M MÆB i?•K bÆM +MM; +®+- Km®M p"Q iÈB +ÁM T?ªB çB [m
L;?2 +¬ M|B iU KbM? ibK ç M- i`QM; HÁM; G,M; ",+ h`B i F?¬M; F?ÄB ç m HÁM;-
KBM?- K M; ;B"v i? i? Q ç çBX

óæB iÈB T?ÁM; ,M çBXô- ?¬K M v +ÁM H" bBM? M?"i +¬- i`QM; HÁM; G,M; ",+ h`B
i`W #| ?Q FB - M? ç m F?¬M; +| +?m`M #` [m" ;b +?Q +¬X í h?O ç¬ +| K°i i"TiK+
+O +¬ /•m KÈB `i çQÊ+ +?9 i`¼M; X

Zm€+? J¢M ;"i ç-m K°i +€B- `²B i?'v G,M; ",+ h`B i çB iÈB iO i`2Q [m-M €Q- ;B®
ç| - M?QM; H¢B F?¬M; i?'vX

> B M;QìB çB iÈB T?ÁM; ,M +?¼M K°i #`M î i`QM; ;|+ ç M;²B- i?dM? i?QªM; +| #
M?bM ç m #` G,M; ",+ h`B i ?mM; ?M; i`ÊM K„i ç€T H¢B, ó M? çWM; +| ?mM; /[p
M?Ä ;B¼M; M|BX

ó*€B M"v F?¬M; T?ªB H" ?mM; /[- K" ;¼B H" M;?B K F?„+Xô- G,M; ",+ h`B i +QìB
F?Q +?Q +¬, óL;€M [m€- 2K F?¬M; ,M ç•mXô- +¬ ;„T i`ª H¢B +?Q M?- +¬ M?bM F
M"v M?`i ;¬vX

ó M? +kM; ;¬v [m€Xô

ó M? ;¬v +€B ;b\ h?S+ ,M î /Q M? i`¢B #° ç°B ç†+ +¬M; H" i?S+ ,M M;QM M?'i`²B ç
Km®M ç +¬ HQ H„M; M M M|BX

L;QM ?ÆM M[i?b +| i? i®i b Q\ *kM; F?¬M; T?ªB +?d M?"M`¶B ,M`²B +?ÆB- #¼
M?[M; çÊi ?m'M Hmv M K [m, FB - +ÁM +| M?[M; çÊi /B M i" T +MM; pÈB +?B M ç
F?¬M; M|B ;b M?QM; Zm€+? J¢M H¢B p¬ +MM; ç m HÁM;X

a m F?B ? B M;QìB ,M +ÆK i`Q tQM;- G,M; ",+ h`B i M|B +ÁM +?9i i?ìB ;B M`ª
pÁM;- ? B M;QìB çB p T?Q +?•M M9BX æ½ H" i?€M; M,K +?Q M M F?„T MÆB ç m

b m F?B çB K i HB M M;²B M;?d i` M K°i iªM; ç€ HÈM- G,M; ",+ h`B i ¬K +¬ p`Q HÁ
?¬K M v H` H-M ç-m iB M iÈB- +kM; H` M;`v bBM? M?"i 2K- M M M? F?¬M; tY T
+?mv M M`v ç•mXô

ó M?Xô Zm€+? JçM F?¬M; M;ì M? M|B p"v- KÈB H9+ M`v î T?ÁM; Fw i9+ +ÁM +M
K` ?B M içBX

ó M? +€B ;b M?\ J°i M;QìB T?K M[- K` HçB çB iÈB MÆB ?Q M; pm M`v- i`QM; M9B
T?K+- M;° M?Ð F?¬M; +~M i?•M #` #¼M ?¼ t2K H` F i?M K` H`K #` i?QÆM; i?b iQ
/¼ +¬- K°i i v H†M; H) H`v ç² p"i iW i`QM; i9B €Q- M,K +?†i i`QM; HÁM; #`M i vX

ó M? çWM; H`K +?Q 2K bÊXô Zm€+? JçM F?¬M; iBM- +ªK i?'v M? ç M; HW ;ç i +
M? tm'i ?B M i`QÊ+ K†i +¬- b m ç| ç°i M?B M KÎ` -

j33X *?QÆM; j33, L;QçB h`mv M S?¬M 9 @ \*?QÆM; Rj, •K f J°i h`

G,M; ",+ h`B i iW iW KÎ #`M i v ` - Zm€+? JçM +?d M?bM i?'v K°i i`K ?mv +?QÆM
HÁM; #`M i v M?- Zm€+? JçM M?bM K°i ?²B H•m- b m ç| +?"K `½B M;QÊ+ ç-m M
+| +?m~M #` [m` ;b +?Q 2K- +?d +| K¶B +€B ?mv +?QÆM; M`v ç i†M; 2KX M? iW
M?'i çŠM;- M?' çŠM;Xô G,M; ",+ h`B i M;?B K i9+ M|B- çQ #`M i v HçB ;¬M i`QÊ
M?"M; çQ M;|M i v KªM? F?ªM?- M? M?"M; +¬K +?B + ?mv +?QÆM; M`v H M- i`Q

>mv +?QÆM; M?'i çŠM;- i`QM; ç-m +¬ ?B M H M ?bM?ªM? G,M; ",+ h`B i î i`Qì
+~M i?"M +¬K H M- b m ç| M?bM M?, ó*€B M`v +| T?ªB `i [mw ;B€ F?¬M; \ô *€B ?
M?•M K` M|B ççB #B m +?Q pBM? /U- M? +S M?Q p"v K` çQ +?Q +¬\

óL| F?¬M; [m€ [mw- M?QM; `i [m M i`¼M;X hçB b Q M? HçB çQ +?Q 2K- 2K iU b
i`¬K ;B¼M; M|BX h`QM; HÁM; Zm€+? JçM F?¬M; F?ÄB `mM; ç°M;- i?Q€M; ?B m w
+¬ +?Q M M KÈB çQ pBM? /U+O KbM? +?Q +¬ +i ;B[b Q\ô

ó1K b) +i ;B[+~M i?"MXô Zm€+? JçM i?"M i`¼M; M|B- ç2K ?mv +?QÆM; M„K +?†
ç| tQ+? HçB ;¬M M?- î i` M K†i M? K` ?¬M tm®M;X G,M; ",+ h`B i çQÊ+ +¬ ?¬M i
T?'MX

ó> ? ô

ó - H`K b Q HçB +| M;QìB\ô Zm€+? JçM #m¬M; M? ` i?b /QìM; M?Q M;?2 çQÊ+
HB + M?bM HMK +•v î b m HQM;- i?b i?'v HMK +•v ç°i M?B M çSM; H M- Zm€+? J
H€i b m- KÈB F`T T?ªM SM; M?"M ` ç| H` HQM? K B T?K+ i`BM? b€i î +?¶ M`vX

h` M M;QìB #¼M ?¼ F?Q€+ H€ +•v ;Bª- i` M K†i +kM; ?| i` M; - i` M HQM; ç2Q b
iQûi pÈB +¬- H° ` ?"K ` ,M; i`„M; MQ½MX Zm€+? JçM pQÆM i v ` pÈB #¼M ?¼ `
M;QìB +U+ F?' [m€Xô oW H9+ M½v +¬ ?¬M M? ç m #` #¼M ?¼ i?'v ? i\ Zm€+? Jç
+kM; F?¬M; M|B +?Q 2K #B iXô *¬ FûQ +€M? i v +O M? #U+ iS+ M|BX

G,M; ",+ h`B i +QìB +QìB- `²B iW i` M iªM; ç€ HÈM M?ªv tm®M;- ? B M;QìB HQM
G,M; ",+ h`B i FûQ Zm€+? JçM `ìB çBX

ó¼M ?¼ K¶B M;`v ç m MªK M?Q p"v- ?¬K M v i?ìB iB i`i M|M; M? Xô Zm€+? JçM

óæ•v ç½ H` ;bX M? çQ 2K ` t2Xô G,M; ",+ h`B i i`¬K ;B¼M; M|B- F?B çB iÈB +`M
+¬ ` - Zm€+? JçM M;?2 M|B M? Km®M çQ +¬ çB i`QM; HÁM; HB M /•M; H M +ªK ;
+`M; i?b i?'v K°i €T@T?Q+? imv M i`mv MX

*¬ iÁ KÁ iB M H M i?b i?'v i`K €T@T?Q+? M`v imv M i`mv M p pB + #B M ;BÈB o
;¼B [m•M M?•M çB ç M ç| /çv +? [X

óE?¬M; HB M [m ; b iÈB 2K- çB K m H MXô G,M; ",+ h`B i FûQ +¬ `ìB çB- M|BX
 óa Q p"v\ 1K +kM; H" M; QìB M?" +O [m•M M?•M K"Xô *¬ F?¬M; pmB M|BX
 óæWM; M|B M?ªK- 2K Î M?" M T?"M /çv ?¼+ H" çQÊ+ `²BXô G,M; ",+ h`B i i`-K ;
 +¬ #bM? M Î M?"- ç +?Q M? çÐ K°i T?¬M M?È i?QÆM; - +?mv M i•K +¬M; i€+X Z
 F?¬M; +ÁM M|B +?mv M tmM; T?QM; çB /çv Î pMM; t K" i?2Q G,M; ",+ h`B i i`Î p
 KbM? H M- ç2K i'K ?mv +?QÆM; #Ä +~M i?"M p"Q b•m i`QM; i9BX
 óh`QM; i9B M"v +| K°i Qi ç², M pti M? i?Q+?- çWM; [m M ,MXô \*¬ +?d p"Q i9B i`
 +QìB +QìB, óæB i?¬B- i?ìB ;B M F?¬M; +ÁM bÈK M[Xô M? çQ i v M„K H'v #ª p
 M? H€B t2- çB i?ŠM; tm®M; M9B- i v i`€B M„K p¬ H,M; - i v T?ªB pšM F?¬M; [m M
 +ªK ? B M; QìB F?¬M; +¬M M|B ` K" +kM; ?B mX J†+ /M- +?Q iWM; M; ?2 M? M
 +ªK M?"M çQÊ+ M? ç®B pÈB +¬ #•v ;Bì +kM; ç½ +| ibM? +ªKX
 *| ibM? +ªK ? v F?¬M; +| ibM? +ªK- v m ? v F?¬M; v m- +| H) F?¬M; +¬M T?ªB bQ
 i`QM; HÁM; M? +| +¬ H" çQÊ+X
 G,M; ",+ h`B i çQ +¬ çB K°i çQçM i?"i /¬B- K„i M?bM i?'v K†i i`ìB /¬M /¬M H†M p
 Î ç•v çQÊ+ `²B- 2K M; ²B t2 i`Î p - i?ìB ;B M +kM; F?¬M; +ÁM bÈK- M? K m p çBX
 M|B- G,M; ",+ h`B i H"K M?Q F?¬M; M; ?2 i?'v- iB T iK+ H€B t2X
 "M i v M„K i v +¬ K°i H¬M M[bB i +?†i- M? +ªK i?'v KbM? +M; M; "v +M; [m M
 i?"M? K°i T?¬M bBM? K M? +O M?X
 G€B t2 i? K K°i çQçM M[i?b M? /WM; HçB- Zm€+? JçM +kM; T?€i ?B M Î i`çK t
 ?ÆB +O M?" ?¼ G,M; , óL; ²B t2 M?" i`Î p çB- p b m M m iÈB ibK M? +kM; çWM;
 G,M; ",+ h`B i M|BX
 *¬ ;"i ç¬m K°i +€B, ó1K çB ç•v- M? H€B t2 +~M i?"M K°i +?9iXô *¬ i?€Q /•v M iQ
 ",+ h`B i ;"i ç¬m K°i +€B- ;B[+?†i ç¬m- ?¬M H M K¬B +¬ K°i H9+ H•m b m KÈB #m
 Zm€+? JçM F?¬M; H M iB M; - KÎ +Y t2- ?®+ K„i H9+ M"v +kM; M|M; H M- +¬ M?ªv
 +| tm®M; X a m F?B +¬ tm®M; t2 M? HB M F?ÎB ç°M; t2 `ìB çBX Zm€+? JçM i`QM;
 HçB F?¬M; Km®M KbM? [m€ ç i•K +?mv M M"vX
 L?QM; i`QM; HÁM; G,M; ",+ h`B i H9+ M"v HçB +U+ F€ ç m HÁM; - ?®+ K„i M? YM
 +?B m ?"m- M?QM; +m®B +MM; pšM F?¬M; M?`M çQÊ+ K" [m v ç¬m HçB i?b i?'v -
 Í i`QìM; ?¼+ - Zm€+? JçM K°i H¬M M[ HçB i?'v €T@T?Q+? imv M i`mv M pB +H
 i°+ i?B m b® Î o•M L K- b m F?B M?bM #€Q +€Q p ibM? ?bM? ;B€Q /K+ Î ç| - M?B
 F?ÄB b¬B i`QX
 E?¬M; +| içK #B i ;B çbM?- +kM; F?¬M; +| ?ÄB w FB M G,M; ",+ h`B i- +¬ /Si F?C
 ó*¬ ;B€Q Zm€+?- TªB çB K°i M,K ç'v- +¬ KÈB F i ?¬M K" Km®M çB +€B M"v b QX
 F?¬M; ?B m bU HU +?¼M +O +¬- +ª i`QìM; # Q ;²K Zm€+? JçM +kM; +?d +| ? B
 M; QìB FB +?QM? H" p` ;B€Q bQ Qm i9- M; QìB ç| Km®M çB K°i M,K ç b m F?B p
 ?ÆMX
 Zm€+? JçM ?B M M?B M F?¬M; TªB #ÎB pb +Æ ?°B i?,M; iB M M"v- #ÎB pb +¬ F?
 Zm€+? JçM F?¬M; i`ª HìB- +?d +QìB i`W- +¬ M?bM p"Q çQçM pB/2Q p ç` T?QÆ
 [m•M +O #° ç°B pä i` M; - +MM; pÈB #° ç°B ç†+ +¬M; X o +¬M; i?b +¬ i?'v +?mv
 FB M ?¼+ i" T +O M?[M; #çM M?ÁM; QìB /•M i°+ i?B m b® FB ç M; `i F?| F?,M-
 +MM; iQ iQÎM; ;B€+ M; ° pÈB G,M; ",+ h`B iX *| H)- +| i? iB M ;¬M ç M # M +çM?
 :B®M; M?Q ç M; F p B +?B M ç'm pÈB M?X

h`QÊ+ F?B çB o•M L K- Zm€+? JçM p®M Km®M ;?û iÈB /Q M? i`çB #° ç°B ç†+ +¬
ç•vX *¬ bÊ M? F?¬M; ç²M; w M M +kM; F?¬M; HB M Hç+ i`QÊ+ K`i`U+ iB T H M
+¬ KÈB HB M Hç+ pÈB M?`X L;?2 M|B +¬ ibM? M;mv M H M pMM; + Q /çv ?¼+ - K
+? iX

óJ X J M;`M pçM H-M çWM; +?Q M;QÌB çB ibK +QM- +QM +?d çB K°i M,KX *QM F
JçM HQ H„M; M|B i`QM; çB M i?QçBX

óE?¬M; +| pB +; b\ *QM F?¬M; #B i ç| +?QM? H` MÆB `WM; i?B M; MQÊ+ ç°+ b
+QM H` B- H` M? ?MM; b Q\ *QM T?¬ i`QÆM; - çB iÈB +?¶ ç| - M?Ð ;†T T?ªB i?´
H`K b QXô J Zm€+? i`QM; çB M i?QçB ?-K ?W- M;? M M;`Q` iB M; - Zm€+? JçM
`i F?| +?`mX

óJ X Í ç•v +kM; F?¬M; M;mv ?B K M?Q p"v ç•m- +?9M; +QM +| #° ç° pä i` M; #ªQ p
pB +; b ç•mXô Zm€+? JçM p°B p`M; M OB- M|B bU i?"iX

ó*QM ç½ H" T; B çbM?- K F?¬M; [mªM çQÊ+ - ç +? +QM ;¼B çB M +?Q G,M; ",+
M;`Q M|BX

óJ X J +? M? 'v F?¬M; çO #"M `°M b Q\ sBM K çWM; H`K T?B M M? 'v M[çQÊ-
?B m F?¬M; çQÊ+ i®i- +S M?Q p"v M? K Xô Zm€+? JçM M|B tQM; HB M +9T çB M

Í MÆB `WM; M9B M"v +,M #ªM F?¬M; +| çB M- çB M i?QçB +O +¬ +QM TBM M M
i?B i KÈB bY /KM;X

LÆB M"v [mª i?"i +| #° ç°B pä i` M; ç|M; [m•M- M?QM; çB m FB M`i; B M F?´- MÆ
H m #ç iX "¼M ?¼ iÈB ç•v ç /çv iB m ?¼+ - i`QÌM; ?¼+ +kM; H` /Q #° ç°B /UM; H
+¬ +MM; pÈB +€+ ;B€Q pB M M[F?€+ pW H` MÆB /çv ?¼+ pW H` MÆB ÎX G9+
;`M; i`Î i?"M? T?ÁM; ?¼+X

óZm€+? JçM- iQ iQÎM; +O i¬B F?¬M; +| + Q i?QÊM; M?Q +¬- i¬B +?QM? H` pb M?
HB M +ªK i?'v ?®B ?"M- M m M?Q i?"i bU ;†T i?´ T?d- +?9M; i T?ªB H`K b Q ç•v
i` M ó:BQÌM;ô /Q #"M ?¼+ ;?ûT HçB- ;B€Q bQ h`QÆM; h? M? M|BX

*?` i KÈB iÈB ç•v M;`v ç-m iB M /Q F?¬M; T?M ?ÊT F?Q ?"m HB M #` i?´ iª- T?ªB

h`QM; HÁM; Zm€+? JçM +kM; F?¬M; M;WM; i? M i?Î- F?¬M; T?ªB +¬ ?®B ?"M F?
M?[M; +?¶ M?Q M"v +¬ KÈB ?B m ? i çQÊ+ bU F?| F?,M +O M;QÌB /•M- +kM; ç +
K°i M?" ;B€QX

L?[M; çS #û Î MÆB M"v ?B m +?mv M ?ÆM`i M?B m bQ pÈB i` +QM i?"M? T?®-
K¶B H-M M?bM i?'v €M? K„i F?€i p¼M; ?¼+ i" T +O #¼M +?9M; +¬ ç m +?m t|i +
i?'v i`€+? M?B K i` M p B KbM? M†M; ?ÆMX

óL m M?Q +?` i?"i bU F?¬M; Km®M Î HçB ç•v ? v H` +S p i`QÊ+ çB- F?¬M; i? ç i
b) +| K'v i?U+ i" T bBM? ççB ?¼+ iÈB- +?` +?QM? H` M M i`Î p i?¬BXô Zm€+? JçM
h`QÆM; h? M?X

óL?Q p"v +| çQÊ+ F?¬M; \ô h`QÆM; h? M? +ªK i?'v M;QÊM; M;MM;X

óE?¬M; +| ;b- +?QM? H` i?•M i? +?` Î MÆB ç•v KÈB +| K'v M;`v K` ç½ tav` p'M ç +
b) F?¬M; ´M- v M i•K çB- i`QÌM; ?¼+ +kM; b) ?B m i?¬BXô Zm€+? JçM HçB M|BX

L;`v ?¬K b m h`QÆM; h? M? HB M i`Î p - i`QÊ+ F?B çB +?` i +kM; +?`Q ?ÄB # i?
#¼M ?¼ H` ? B M K K°i M[- ç m H` bBM? pB M +O i`QÌM; aQ S?çK idM?- M?B i
i`"M ç-v M?B i ?mv iX Í +MM; pÈB ?¼- Zm€+? JçM +kM; T?€i ?B M çQÊ+ b®M; H`

L?bM hB m h?"M?- æB M æB K- hW hMM; # M;QÌB ç M; +?ÆB çM pÈB M?[M; çS
Zm€+? JçM +QÌB +QÌBX

ó"ˆM; #ˆM;Xô

ó Xô hW ç^M; t i`mv M ç M iB M; b9M;- M[i?U+ i" T bBM? ç B ?¼+ æB M æB K bÉ
M K bBM? +ÁM H B +kM; bYM; b®i- bQ pÈB bU ?QªM; bÊ +O #¼M ?¼ i?b M?[M;
;BÉQ- K m i`®M çBXô \*| # M M?Ä H HÈM- `²B M?[M; # M M?Ä F?€+ +kM; çB ibK
¬K ç-m K` i`®MX

h`QM; HÁM; Zm€+? J M +kM; `mM `~v- w #ªQ # Q M; QÌB #¼M ?¼ i`®M çB- KbM? +
M?Ä FB çB i?¬BX

ó"¼M ?¼ H` i?´ T?d\ô

óG` i?´ T?d b Q\ô

óæ9M;- ç9M; XXô J°i #û i` B i`ª HÌB Zm€+? J M X

ó*¬ ;BÉQ Zm€+?Xô G9+ M`v i?b K°i ;B¼M; M|B i`-K i`-K p M; H MX Zm€+? J M H
i`QÎM; h`-MXô Zmª i?"i H` [m•M ç°B pä i` M;- æ B ç°B i`QÎM; h`-M- Zm€+? J M +

ó*¬ ;BÉQ Zm€+?- H`K ¼B M; QÌB bÊ ?½B `²BX ó æ B ç°B i`QÎM; h`-M M|B- H9+ M
M; Q`B- # +¬ +`m bBM? pB M +kM; i?2Q ` X

ó*kM; K v- #¼M M?Ä bQ pÈB +?9M; i¬B +ÁM #bM? ioM? ?ÆM- æ B ç°B i`QÎM; h`-
p"v\ô Zm€+? J M +QÌB M|BX

óE?¬M; b Q H` #° ç°B pä i` M; i" T FQ+? #¼M M; QÌB #m¬M H`m i?m®+ T?B M- ?B
M; QÌB +kM; M M +?9 w M iQ`M- i¬B b) T?€B M; QÌB ç M #ªQ p - v M i•K çBXô

h`QM; HÁM; `®i +m°+ pšM +ÁM +?9i HQ bÊ- #° ç°B pä i` M; T?K+ FQ+? #m¬M H`m

E?B G,M; ",+ h`B i #B i Zm€+? J M ibM? M;mv M çB / v ?¼+ i?b ç½ H` K°i i?€M;
;B"M ;B[- ;¼B çB M i?Q B +?Q +¬ M?QM; +¬ pšM i„i K€vX *?d H`- M? `i M? M? ç½
[m•M Î ç|X

Zm€+? J M F?¬M; M; Ì F?B æ B ç°B i`QÎM; h`-M ibK +¬ H` Km®M +¬ M; ?2 çB M i?
'K S+- i?B m +?9i M[H` `ÆB H , ó H¬Xô *¬ F?`M F?`M KÎ KB M; X

óZm€+? J M X 1K `®i +m°+ H` +| ç M; QÌB +?²M; M`v p`Q K„i F?¬M; \ 1K F?¬M; M;
G,M; ",+ h`B i HÈM iB M; [m€i- H`K +?Q +¬ `mM bÊ- i?B m +?9i M[ç½ [m,M; çB I

*¬ F?¬M; i?'v çQÊ+ i v G,M; ",+ h`B i H9+ M`v ç½ M„K +?†i [mª ç'K +MM; pÈB F?n

ó1K H` M; QÌB HÈM- 2K çB ç•m H` iU /Q +O 2KXô 'K S+ i`QM; HÁM; +?mv M i?`M?

ó M? F?¬M; +| iQ +€+? ` H M? +?Q 2KX h B K #B iXô Zm€+? J M H` M; QÌB i?Q+?
F?B H HÈM HB M +9T çB M i?Q B X M? F?¬M; +| M OB +¬- ? v i?¬M; +ªK +?Q +
ç° M`vX

Zm€+? J M iWM; M; ?o F?B G,M; ",+ h`B i #B i +¬ H`K +?mv M M`v b) OM; ?° +¬
F?¬M; M; Ì XX

óP+? F,X G,M; ",+ h`B iX M? i?"i Q+? F,Xô Zm€+? J M iS+ ;B"M M|B- i B b Q M

óE?¬M; i? M"Q ç•m\ L m M?Q i?"i H" M? 'v- H"K b Q M? 'v F?¬M; iÈB ç•v ibK +?`
 ç2K M; ?B p'M i`QM; HÁM; M|B` - M?QM; +¬ HB M M; ?o iÈB +€B i9B #m'B b€M; -
 æB K- 2K T?ÆB ç²; B9T +?` M? Xô \*¬ M|B tQM; - p°B p" M; +?çv p T?Q /Q M? i`ç
 G" M? b Q\
 Zm€+? JçM FQ+? ç°M; +?çv p T?Q /Q M? i`çB- i`QM; HÁM; F?¬M; i? iBM çQÊ+
 hÈB /Q M? i`çB- +¬ #` ? B M; Q|B HBM? + M? ; €+ M; , M HçB, óæ²M; +?QX h¬B H"
 h`mM; i€ G, M; KÈB iÈB F?¬M; \ô Zm€+? JçM FQ+? ç°M; ?ÄBX
 óæ²M; +?Q- +?9M; i¬B F?¬M; i? i`a H|B- ç•v H" /Q M? i`çB- +¬ F?¬M; i? iU iB M
 /B M` ?°B M; ?`- M?[M; M; Q|B HQM? ; €+ K†+ /M #B i Zm€+? JçM M?QM; +kM; F?
 M[- #° ç°B ç†+ +¬M; ?"M? ç°M; `i #Q K"i- +?Q M M #¼M ?¼ +?d #B i #Q / M? K"
 Zm€+? JçM i?'i p¼M; i?Î /"B- çSM; Î ç| - +kM; F?¬M; Km®M +S p"v K" i`Î p , óo"v i
 ?¼ ?¼T tQM; X h¬B #B i æçB ç°B i`QÎM; h`-MXô Zm€+? JçM HçB M|BX
 L; Q|B HQM? + M? ; €+ F?¬M; M|B ; b M[X
 Zm€+? JçM çSM; Î # M M; Q" B /Q M? i`çB i?"i H•m KÈB M; ?2 i?'v # M i`QM; +| +?9
 óæ°B i`QÎM; h`-MXô *¬ M; ?2 çQÊ+ ; B¼M; M|B +O æçB ç°B i`QÎM; h`-M HB M p°B
 G, M; ", + h`B i KÈB iW i`QM; H m çB` - HB M M; ?2 i?'v ; B¼M; M|B F?¬M; i? [m
 M? M?- ç²M; i?ÎB +kM; K M; i?2Q K°i +?9i Q€M ; B"MX
 æçB ç°B i`QÎM; h`-M [m v ç-m M?bM p T?Q M?- G, M; ", + h`B i ; "i ç-m K°i +€B
 +Y /Q M? i`çBX
 óæçB ç°B i`QÎM; Xô
 h?'v #|M; /€M; +¬ +ÁM iQÎM; H" æçB ç°B i`QÎM; h`-M- M?QM; ç M F?B M?bM`ä i?
 i` M M; Q|B K†+ [m•M T?K+- ç-m ç°B Kk # @` K"m ç2M- ç2Q K„i FQM? ç2M HçM?
 T?ªB G, M; ", + h`B i i?b H" B\
 G, M; ", + h`B i BK H†M; - K¬B KÄM; KQK HçB- ç2Q FQM? ç2M +¬M; H"K +?Q M? M
 M?bM M?- i`QM; HÁM; +?Êi +, M; i?ŠM; X
 G-M ç-m çB M M?bM i?'v +¬- ç½ +ªK i?'v +¬ ; -v p" ç2M ?ÆM`²BX h`QM; HÁM;
 i?QÆM; - M? F?¬M; H M iB M; #QÊ+ çB- çB çQÊ+ p" B #QÊ+ [m v ç-m HçB HçM?
 Zm€+? JçM H9+ M"v KÈB bªB #QÊ+- iB M H MX
 ó M? M? +| T?ªB iÈB ç•v M; "v ?¬K [m`²B F?¬M; \ a Q F?¬M; iÈB ibK 2K\ô *¬ M?
 FQ+? ç°M; M|B- G, M; ", + h`B i F?¬M; H M iB M; - Zm€+? JçM +ªK ; B€+ çQÊ+ M?
 óL|B +?mv M pÈB M? ç|X hçB b Q M? iÈB K" F?¬M; ibK 2K\ô *¬ HçB ?ÄB- i`QM;
 +?çv H M T?Q i`QÊ+ +?†M M? HçB- G, M; ", + h`B i i?€Q K„i FQM? tm®M; - ; QÆM
 ó M? H" T iS+ b) +?Q M; Q|B çQ 2K p h?O æ¬Xô *•m ç-m iB M G, M; ", + h`B i KÎK
 ; B¼M; M|B FB M ç`M? K" M; ?B K M; ?`- b„+ K†i +kM; +U+ F€ F?| +QBX
 E?¬M; T?ªB H|B M|B M?È M?mM; - M; QÊ+ HçB H" H|B M|B` H M? M; M; M; çM?-
 óE?¬M; çQÊ+X E?¬M; i? F?¬B T?K+ HçB i`QÎM; iB m ?¼+ Î ç•v- K°i M; "v 2K +k
 +QÎM; [m€i- b m ç| Km®M`|B çBX
 G, M; ", + h`B i FûQ +€M? i v +O +¬- H¬B +¬ HçB ; -M- i`WM; K„i M?bM +¬, óLÆB
 b Q\ h`Î p Xô G, M; ", + h`B i`®M; iQ- ; •M t M? +kM; M' B ç-v i` M i`€M- ; B¼M; M;
 ç M`mM M; Q|BX
 L?QM; K" +¬ H" M; Q|B i?Q+? K K F?¬M; i?Q+? +SM; - +¬ ?'i i v +O M?` - p" M?
 +?ªK +?ªK, óh`QM; K„i M?- 2K +?QM? H" iÈB ç•v H"K HQçM b Q\ M? +?Q H" M?Q
 H" iU /Q +O 2KX E?¬M; +¬M M? t2M p"QX G, M; ", + h`B i- 2K ; ?ûi M?X E?®M FB

F?-M; M;ì KÈB ;†T K†i HB M ;•v ;´- i`QM; HÁM; Zm€+? J¢M +?m t|i +MM; m'i S+
K„i +kM; `ÆB tm®M;X

*¬ [m"i +QìM; H m çB- `²B Km®M [m v M;QìB çB- G,M; ",+ h`B i iB M H M- K°i i v
+?†i H'v i?•M i? ;-v M?Q [m2 +OB +O +¬- ç½ ;-v i?`M? +€B /¢M; ;b `²B M?d\

h`QM; HÁM; pW i?QÆM; pW iS+, óLÆB M`v `i M;mv ?B K- 2K +| #B i F?-M; \ 1K
?B K- 2K Km®M M? v M i•K i? M`Q ç•v\ô G,M; ",+ h`B i H HÈM M?QM; pšM +?9
T?ªB M?ì æ¢B ç°B i`QîM; h`- •K i?-K #ªQ p +¬X

GìB M!B +O M? `®i +m°+ +kM; H`K +¬ +ªK ç°M;- Zm€+? J¢M [m i MQÈ+ K„iX

óo"v M? +kM; F?-M; i? M!B M,M; M? M?`M; ?ÆM b Q\ Gm¬M Hm¬M ?mM; /[pÈB
+?`m ?ÆM b Q\ô Zm€+? J¢M F?`M ;B¼M; [m€i- +¬ M^K i`QM; M;U+ M?- F?-M; M

"`M i v G,M; ",+ h`B i M„K H'v +€B |i +¬- ç m HÁM; M!B, óÎB pb M? ;B"MX 1K F?-
iÈB ç•v- +,M #ªM F?-M; +QB M? H` +?²M;X L; v +ª i?QÆM; HQÊM; +kM; F?-M; +
ç #ª p B +¬ tm®M; - iS+ ;B"MK" [m€iX

Zm€+? J¢M M?bM M?- #B i H` KbM? b B- €v M€v +9B i?'T ç-m, ó1K bÊ M? F?-M
M?Q M?ÄX

ó"B i M? F?-M; ç²M; w\ "B i b B K" +ÁM +® ibM? pB T?¢KX h°B i? K K°i #"+Xô
J¢M M;`M; ç-m H M- M?bM M?- F?) bYM; b®i- F?-M; M?`M çQÈ+ K`¬K H'v +´ M

G,M; ",+ h`B i `K €T- H9+ M`v +SM; `„M i`QM; HÁM; +kM; K K K¢B tm®M;- ç´B +¬ i
?-M i?"i b m- K M; i?2Q M?È i?QÆM; +MM; HQ H„M; +O M?[M; M;`v [m K` ` i v

jNyX *?QÆM; jNy, L;Q¢B h`mv M S?-M 9 @ *?QÆM; R8, *MM; *?m

> B M;QìB ?¬M M? m i?"i H•m- `®i +m°+ +kM; #m¬M; ` X L?bM F?m¬M K†i M?Ä
J¢M- #`M i v G,M; ",+ h`B i F?) pm®i p2, óL;?2 HìB M?- i`î p çBXô- ;B¼M; çB m
K M; i?2Q p`B T?-M i?Ä ?B TX

Zm€+? J¢M +ªK i?'v ;B¼M; M!B M? M?m ?Á ?ÆM +kM; F?-M; [m"i +QìM; M[, óG
M?•M- M? +kM; #B i çìB b®M; î ç•v p¬ +MM; F?| F?,M- +?Q M M +?mv M 2K çB /
H`K HQ¢MX 1K pb iQÆM; H B +O #¼M M?Ä- 2K Km®M i? ?B M ;B€ i` ` +O #ªM
KbM? [m•M M?•M M?Q +€+ M? KÈB +| i? î +?¶ M`v T?'M ç'mXô Zm€+? J¢M FB M
M?„M i?QM ;-v K M; i?2Q p`B T?-M FB M [mv iX

.€M; M;QìB M?Ä M?„M M?QM; H¢B p¬ +MM; FB M ç`M? H`K +?Q M? TªB M?bM +
M;QÆB ioM? K`+? +O G,M; ",+ h`B i M?bM +¬ +?^K +?^K- ;B®M; M?Q ?B m `à ?Æ
pÈ +O M?X

óh'i M?B M +kM; +| HQ¢B +®M; ?B M iBM? i?-M- M?QM; 2K +?d H` K°i +¬ ;€B v m
/o M!B- #B i F?-M; i? F?mv M + M çQÈ+ +¬- M;QìB T?K M[+® +?'T M`v +ÁM FB
iQîM; iQÊM;X

ó M? ç M; M!B 2K F?-M; #B i iU HQÊM; HS+ KbM? b Q\ 1K K†+ /M F?-M; #B i #„
;B i ç`+?- M?QM; K`- i`QM; ç-m 2K +| FB M i?S+- 2K +| i? ç2K M?[M; FB M i?S+
i`Á +O 2KX æ'v +kM; H` K°i +€+? +?B M ç'mXô Zm€+? J¢M FB M ç`M? M!BX

GìB M!B +O +¬ H`K +?Q G,M; ",+ h`B i F?-M; +| +€+? M`Q K` TªM ç®B, óL?QM;
F?QªM; +€+? pÈB M?- M? F?-M; ?v p¼M; F ç`+? M„K çQÈ+ çB K v m +O KbM
i9+ M?Ä ;B¼M; M!BX Zm€+? J¢M M?bM M?- i`QM; HÁM; +,M; i?šM; i?Q€M; ?B m
çB K v m +O M?- b) HÈB /KM; ç mv ?B T M?X

*?d H"- +¬ +Q`B +Q`B, óG,M; "„+ h`B i- 2K i?"i bU H" çB K v m +O M? b Q\ô *- M
G,M; "„+ h`B i HQ`K +¬ K°i +€B- M`B, óæ²M; +?Q Zm€+? J¢MX sBM ?½v +?9 w bU
H"K +?Q i´ +?S+ i? K T?B M iQ€BXô G,M; "„+ h`B i M`B tQM; - ç2Q FQM? ç2M ç M
M?bM +?^K +?^K #`M; HQM; M?- iS+ ;B"MH2 HQÐB K°i +€BX

óæ2K ç² +?Q 2K +ÁM F?¬M; H° /B MX "U+ #°BXô Zm€+? J¢M M?bM +?^K +?^K #`M
KB M; G,M; "„+ h`B i M? +? H M +Q`B M?¢i- F?¬M; +| /WM; +?•M K" çB i?ŠM; p"Q

Zm€+? J¢M `i M; ?2 H`B- +¬ +kM; F?¬M; /€K iU iB M i bK ;†T M?- i?dM? i?QªM; b
ç M ;-M /Q M? i`¢B çSM; M?bM M? Î t t - +kM; F?¬M; /€K +MM; M? i`U+ iB T ;
#¼M ?¼ ;B®M; M?Q #„i ç-m ?"M? ç°M; X

G,M; "„+ h`B i ç M; #"M `°M ? i bS+ +?mv M i•K- K M; i?2Q ç°B M; k i m v M i`m v M
i?S+ +?Q M; Q`B M¬M; /•M ç` T?QÆM; X

ó"€Q +€QXô

óL`BXô

ó¼M i?´ T?d M"v `i i?¬M; KBM?- #¼M +?9M; Hm¬M HÊB /KM; çB K v m H" +?9M
;BÊB K" +?¢v i`®M p T?Q ç|Xô "€Q hmv i T?•M iQ+? i bM? ?bM? +?Q G,M; "„+ h`
K°i +€B, ó*€B M"v i¬B b) M; ?o #B M T?€T- M?B K pK +O K¼B M; Q`B H" iB T iK+ +
i€+X .çv #¼M ?¼ +€+? +?®M; çÐ pÊB F ç`+?Xô G,M; "„+ h`B i i`-K ;B¼M; M`BX
_ F?ÄB /Q M? i`¢B- G,M; "„+ h`B i M?¢v #ûM M?"M ` +€B #`M; M; Q`B +€+? ç| F?-

ó*- F?¬M; +?ϕv i?Q€i ϕQÊ+ ϕ•m- ? ? Xô S?Q b m +! M; QìB ϕ°i M?B M H HÈM- i`
?ÆM- i`QM; F?m`WM; ϕ2M M?Q KU+- +¬ +, M #ªM F?¬M; #B i M M +?ϕv p ϕ•mX
ó•Xô- /QÈB +?•M i`ÆM i`Êi- +ª M; QìB M; ½ tm®M; - +¬ pb #` ϕ m K` H H MX L?QM
?¬M K X

ó"€Q +€QX *- ; B€Q Zm€+? JϕM ϕ½ K'i iQ+?Xô a m F?B +?B M /`+? F i i?9+- €M? K
+?B M bo p°B p`M; #€Q +€QX

G9+ M`v- +ª G, M; ", + h`B i +MM; pÈB M?[M; M; QìB HQM? ϕ†+ +¬M; FB M[H` #
G, M; ", + h`B i ϕ½ M; ?2 i?'v HìB M!B +O M; QìB HQM? M`v- i`QM; HÁM; p¬ +MM;
i`QÊ+, óhϕB b Q HϕB K'i iQ+?λô- `²B HÈM iB M; [m€iX

G, M; ", + h`B i M; ?2 M; QìB HQM? F HϕB ibM? ?bM? i`QÊ+ F?B Zm€+? JϕM K'i iQ+
#`M i€M +O M; QìB /•M i?b #B i ϕQÊ+ +! F?ª M, M; Zm€+? JϕM ϕ½ #` #, iX G, M; ",
HMM; - H•K M; mv F?¬M; HQϕM- p`v K` H9+ M`v +kM; i`Î M M Hm®M; +m®M; bÊ ?½
i`B i ?ϕ F?¬M; Qi- M? bÊ #¼M +?9M; b) i`9i; B`M H M ϕ-m Zm€+? JϕMX

ó"€Q æ2M- "€Q æ'iX > B M; QìB +€+ +`m H`T iS+ ϕB /Á H iBM iS+Xô G, M; ", + h`B

ó_äXô- ? B M; QìB M!B tQM; HB M`ìB ϕB- b, + K†i G, M; ", + h`B i +?Q # Q ; Bì F?
pB M F?€+ i`QM; /Q M? i`ϕB #° ϕ°B ϕ†+ +?OM; ϕ m ?B m- #îB pb ϕ! H` pÊ+O M?
ϕ°+ €+ M?Q i? M`Q #¼M ?¼ ϕ m #B i, ó"€Q >Q M; .½- +?9M; 2K M?'i ϕ`M? b) +S
"€Q hmv i p¶ p¶ #ª p B G, M; ", + h`B i- M?Ä ; B¼M; M O BX

G, M; ", + h`B i F?¬M; H M iB M; - ; "i ϕ-m K°i +€B, óJ¼B M; QìB ϕB M; ?d M; ÆB i`C
tQM; - ?QÈM; p T?Q # M M; Q`B /Q M? i`ϕB ϕB iÈB M?bM p T?QÆM; ?QÈM; +O F
K†i i`„M; # +? M; `v ?¬K [m +O Zm€+? JϕM- i`QM; HÁM; i`M M; "T v m i?QÆM; X

óa) F?¬M; +! +?mv M ; b- M? M?'i ϕ`M? b) F?¬M; ϕ +?Q 2K; †T +?mv M ; bXô- M?
+?Q iWM; K'i F?®M; +? M?Q H9+ M`vX h?b` - #'i F M? Hm¬M idM? i€Q M?Q i
HQϕM M?QM; +kM; b) +! H9+ K'i F?®M; +? X : Bì T?9i ?QªM; ?®i- HQ H„M; M?Q M
JϕM ϕ½ F?¬M; +?d H`M; QìB K` M? [m M i•K- ϕ! +ÁM H` K°i HQϕB ibM? v m F?¬M

oW M; ?o iÈB ; Bì T?9i M`v +¬M; +! i? b) #` m'i S+- ?Q†+ +! i? #` M; mv ?B K ϕ M
/QìM; M?Q #` / Q +„iX

ó Xô- #` MQÊ+ HϕM? H`K +?Q idM?- Zm€+? JϕM ?ûi H M K°i iB M; `²B Kî K„i- M?b
€Q K`m ϕ2M- i?•M i? + Q HÈM- i`QM; i v +¬K b9M; HK+ i?b i`QM; HÁM; p¬ +MM;

> B +€M? i v +O +¬ #` i`!B- i`2Q M; QÊ+ H M- MQÊ+ HϕM? iW i` M K†i +?ªv tm®M
/K M?QM; F?¬M; i?Q€i ϕQÊ+, óhϕB b Q +€+ M; QìB #„i i¬Bλô- +´ i v i`mv M ϕ M +
?QªM; bÊ- HÈM iB M; [m€iX

ó> ? Xô- +•m ?ÄB +O +¬ H`K `v M; QìB ϕ`M ¬M; M; QϕB ?bM? ?mM; ?½M M`v +QìB
iB M H M- i`QM; i v +ÁM +¬K K°i +QM / Q ; ,K b„+ #ûM- HQÐB / Q HϕM? H)Q /€M
+¬M M; Q M M; Q½M T?®B ?ÊT pÈB +?9M; i Q- +?9M; i Q b) F?¬M; ϕ°M; p`Q K`v-
mv ?B T M!BX

Zm€+? JϕM M; ?o i?¬K- +?d +! K [m, KÈB T?®B ?ÊT pÈB K`v M; QìBX L?QM; M?b
+ªK ; B€+ F?¬M; i? ϕ®B +?¼B HϕB pÈB #¼M +?9M; - M m +?¼+ #¼M +?9M; - F i [m

óh¬B H` K°i +¬ ; €B v m ϕm¬B- H`K b Q +! i? T?®B ?ÊT pÈB +€+ M; QìBλô- +¬ M!B

óJ`v +?d +¬M i`ª HìB i?ŠM; i?„M K`v p`M ϕ +O +?9M; i Q H` ϕQÊ+Xô- M; QìB ϕ`M
/ Q HϕM? H)Q p¶ p¶ H M ; Á K€ +¬- Zm€+? JϕM F?¬M; /€K +Y ϕ°M; - +ªK ; B€+ +?d
HQÐB / Q b„+ #ûM FB b) +S p`Q / K†i +¬X

E?¬M; +¬M #B i +¬ +! ϕ²M; w ? v F?¬M; - ϕ®B T?QÆM; ϕ½ H M iB M; X

óh Q ?ÄB K"v- "€Q >Q M; .½ ¸°B i`QÎM; ¸°B ¸†+ +¬M; +! [m M ? ;b pÈB K"v\ô- M; Q K" M; ?ÄB M?ÄX

h`QM; HÁM; Zm€+? J¢M +,M; i?ŠM;- ¸-m !+ #®B `®B- F?¬M; #B i i¢B b Q #¼M ?½ h`B i +! [m M ? , óZm M ? ;b\ æQÆM; M?B M H" #° ¸°B +MM; M?•M /•M `²BX Zm +!i; B¼M;- p¬ +MM; FB M ¸`M? K" M!B- i`QM; ¸! +ÁM K M; +?9i Qi iU ?"QX

óJ M!- ¸WM; M!B M?ªK M[X *! M; Q!B +O +?9M; i Q iWM; ;†T; †T ? B ¸S K"v ibM ó> ? Xô

óE?¬M; b BX L?'i ¸`M? H" +! iQ ibM?Xô L?[M; i M F?€+ +Q!B ² H M- i`QM; HÁM; óhm v +€+ M; Q!B- Km®M M; ?o b Q i?b M; ?o- i¬B F?¬M; #B i M? i Xô

ó"®TXô- H!B M!B +O +¬ pW /Si- K°i #`M i v iQ HÈM +O ¸`M ¬M; ¸½ `ÆB tm®M;- K†i +¬ M?'i i?!B ¸ m `€iX J°i ??²B ¸-m p€M; K„i ?Q - i?B m +?9i M[¸½ ?¬M K X

ó«M; ¸•v i`QÈ+ ;B! F?¬M; ` i v pÈB T?K M[- K"v +?QM? H" M; Q!B ¸-m iB MX J m i "€Q >Q M; .½ M!B ` - Î/Q M? i`¢B M"Q- K m F? B `ä`"M; ` X L m F?¬M; i Q b) K i M ¸`M ¬M; FB ¸°+ €+ M!B- Zm€+? J¢M +?`m ¸UM; bU #ÄM; `€i i` M F?m¬M K†i i`QM; KB M; tm®M; X

L?[M; i M M"v M?'i ¸`M? H" Km®M #€Q i?M G,M; ",+ h`B i- +¬ H"K b Q +! i? M!B #B iXô- +¬ FB M ¸`M? M!B, ó M?- F?K F?K +€+ M; Q!B +! ;B i i¬B- i¬B +kM; F?¬M

ó_Q¢iXô- H!B M!B +O +¬ pW ? i- i?b / Q ;,K i` M i v i M ¸`M ¬M; i`QÊi i` M €Q + p i #~M p b p"v K" KÎ iQ M;- H"K H° ` / i?'i i`„M; MQ½M # M i`QM; X

h`QM; HÁM; Zm€+? J¢M FBM? bÊ- +ªK ;B€+ M?Q KbM? TªB ¸®B K†i pÈB FB T #¢ ¸ÈM- ;B! T?9i M"v iQ`M i?•M +¬ p¬ +MM; ¸ m M?S+ - b®M; F?¬M; #^M; +? iX L?QM M?QM; i?S ¸ m ¸ÈM +MM; F?m'i M?U+ M"v +kM; F?¬M; iQM? H" ;bX

ó_®i +m°+ +! M!B ? v F?¬M;\ J'v M; Q!B M? 2K +?9M; i Q ¸½ M?`M `i H•m `²BX s K"v- +?„+ H" Î i?`M? T?® H M TªB F?¬M;\ô h M ¸`M ¬M; #d´B [m M b€i M; U+ +O +?d +ªK i?'v #m²M M¬MX

óh¬B i?"i bU F?¬M; #B iXô

ó_Q¢iXô

ó b9+ bBM?X æWM; ¸KM; p"Q i¬BXô- [m-M €Q +O +¬ H9+ M"v ?Q`M iQ`M #`+, i`QM; H° ` ?Q`M iQ`M- ;B"v pªB i` M +?•M +kM; #` `ÆB ` - K°i i M ¸`M ¬M; M„K i ¸`M ¬M; F?€+ +kM; iB M H M Km®M +ÎB [m-M +¬ tm®M; X

óæWM;- +Sm K¢M;- +Sm K¢M;Xô- +¬ `®M; iQ- MQÈ+ K„i p b bÊ ?½B K" +kM; `ÆB tm ;†T TªB +?m v M M?K+ M?½ M?Q p"vX

óJ K"vX h?"i ¸2M ¸OBXô- i M ¸`M ¬M; i?'v K€m i` M [m-M H!i +¬ i?b iS+ ;B•M K„M pÈB K°i M; Q!B T?K M[K" i?'v +ªM? iQÈM; M?Q i? M"v M?'i ¸`M? b) +ªK i?'v K'i ?S J¢M F?) i?Î T?"Q K°i +€B- i?B m +?9i M[+¬ ¸½ [m M KbM? pšM +ÁM FBM? M; m v ¬M; M"v b) +ªK i?'v +?€M ;?ûi\ a) F?¬M; ¸KM; p"Q +¬ M[+?S\

óS^M; T^M;Xô

G9+ M"v- iW # M M;Q`B i`m v M ¸ M iB M; b9M;- M?[M; i M ¸`M ¬M; i`QM; M"v ¸ b9M;- +?¢v ` # M M;Q`B- K°i i M i`QM; ¸! +ÎB i`!B +?Q Zm€+? J¢M- F?¬M; ¸ +?Q # M M;Q`B- Zm€+? J¢M #` F?¬M; +? i v- M?QM; pšM +® ;„M; M„K H'v HQM; [m- +?"i p"i M"v b) #` G,M; ",+ h`B i ? v +?B M ?[m +O M?M?bM i?'v XX

h`QM; HÁM; i`M ¸-v m'i S+ - +?m t!i +kM; +?d +! i? Mm®i p"Q #KM; X

Zm€+? J¢M- KbM? F?¬M; i? HB M HKv ç M M? 'v- /M +| +? i +kM; F?¬M; i? X *-
M?Q p"v- F?¬M; i? ç +?Q G,M; "„+ h`B i F?| tY- M? H" [m•M M?•M- b) Hm¬M H'v d
i? HB M HKv M?X

*¬ #` FûQ ` # M M; Q`B- Î+€+? ç| F?¬M; t - HQM? ç†+ +¬M; ç½ K B T?K+ b€M, ó
*?9M; K`v M; ?2 `ä +?Q i QX *?9M; K`v Km®M +¬ i +ÁM b®M; i?b K m ç-m ?"M; ç
i`QM; M?|K ç| ç½ ç´B b9M; K€v- H`K +?Q Zm€+? J¢M FBM? ?½B +?QM? H" #¼M +
KQìB K'v i M +¬K b9M; K€v + M? ;B[Î ?"M; ``QX

Zm€+? J¢M +ªK i? 'v HU+ HQÊM; +O #¼M +?9M; bQ pÈB G,M; "„+ h`B i +ÁM M?B
h`QM; #KB +Ä +| K°i #|M; /€M; K`m ¬@HBm çSM; H M- i?•M ?bM? FB +?d +¬M M?
M?"M ` ç| H" G,M; "„+ h`B iX h` M ç-m M? K M; Kk +®B- i` M K†i ?| i` M; iWM; p
M?ÁK- /€M; p p¬ +MM; #bM? ioM?X

ó*?9M; i Q b) F?¬M; ç-m ?"M; X «M; ç•v +kM; M?„+ M?Î +?9M; K`m- i?S+ i?ÌB K" ç2
` X L m F?¬M; - ¬M; ç•v b) H"TiS+ +?Q +?9M; K`v çB +?¬m /B K pQÆM; Xô - G,M;
p #¼M +?9M; FB M ç`M? M|B- +€B ;B¼M; M|B #€ ç¢Q M`v H`K +?Q Zm€+? J¢M bM
:BìT?9i M`v- +¬ +| +? i +kM; +| +ªK ;B€+ pBM? [m M; X

E?B G,M; "„+ h`B i ç M; M|B +?mv M +| ? B M; QìB HQM? M?„K M; v p"Q i M i?´ T
J¢M- #¼M ?¼ +?d bÊ i M M`v ç°i M?B M K M? ç°M; - b) H`K i´M i?QÆM; ç M +QM i
> B M; QìB M`v H2M HûM M9T b m HQM; #¼M i?´ T?d- iQM? iQ€M /MM; T?QÆM; i?
HQ¢M bU +?9 w +O #¼M +?9M; - M?QM; b m HQM; #¼M i?´ T?d i?b `i ;¬M ;QìM;
Km®M b) `i / /"M; i`®M i?Q€i- F?¬M; i? ç2K #¼M +?9M; #„i i`¼M K°i K X

:BìT?9i M`v- [m M i`¼M; M?'i H" ;BªB +Sm +QM iBM- +QB M?Q ?¬K M v M; QìB #`
K" +?d H" K°i M; QìB /•M #bM? i?QìM; - #¼M ?¼ +kM; b) iÈB +SmX

"€Q hmv i +MM; "€Q æ'i b m F?B ç½ +?m`M #` F„ HQÐM; i?b "€Q hmv i` /'m ójKR
K°i i M i?´ T?d M´ b9M; - ç²M; i?ÌB ?¢ ;K+ F ç`+?¬ +?d i`QM; M?€v K,i ç½ M€i b½
p M; H M iB M; K€v # v i`U+ i? ,M; X

h?W /`T #¼M i?´ T?d ?QªM; HQ¢M- Zm€+? J¢M p°B p`M; +?¢v p ?QÈM; +O G,M
+kM; +?¢v iÈB- ?QÈM; p T?Q +¬ H HÈM, ó*`M i?"MXô- +| M; QìB M?„K p"Q Zm€
G,M; "„+ h`B i +?Êi # v ` ç2K +¬ ¬K i`¼M T?Q /QÈB- ç²M; i?ÌB M? +kM; M?"M
ç²M; ç°B- +?o p T?Q F ç`+?K` M´ b9M; X

J°i T?€i ç¢M ç½ iB m /B i F ç`+?¬ +†T K„i b„+ #ûM M?Q +?BK QM; +O G,M; "„+ h
M?[M; i M i?´ T?d +ÁM H¢B ç m ç²M; HQ¢i ?QÈM; p T?Q #B M ;BÈB K" +?¢v i`®
G`K +?Q #¼M ?¼ M; ¢+ M?B M +?QM? H"- H9+ M`v M?bM i?'v K°i +?B M b„ ç†+ +¬
/M tm®M; - i`QM; M; U+ M? i ¬K b9M; i`QìM; - ?QÈM; p T?Q M?[M; i M i?´ T?d ç
M´ b9M; X

h¬M æ¢B S?BX

G,M; "„+ h`B i +ªK ;B€+ ç| H" h¬M æ¢B S?B- F?~m b9M; - +MM; iQ i? M? im'M M"
L°B i•K p¬ +MM; FQ+? ç°M; +MM; pmB KWM;

óE?K F?Kô- M; QìB Î# M /QÈB ?Q F? M- G,M; "„+ h`B i p°B p`M; H"i M; QìB, óJ¢M
M?bM K°i i?•M M? +? M?€+- [m¬M €Q t®+ t +? +O Zm€+? J¢M- M? p°B p½ +ÎB [m
+?Q +¬X

óE?¬M; bÊ E?¬M; bÊXô- M? i?b i?"Q M|B- ç¬B K¬B ç M; `mM `~vX

óæ m æ m [m€ Xô- ?¬ ?'T +O Zm€+? J¢M v m Èi- F?m¬M K†i M?Ä M?„M bQM; çÄ
M?€+ M?bM M?- b m ç|¬ M i•K M?„K K„i H¢BX

óZm€+? J¢MXô G,M; "„+ h`B i`®M; iQ- ¬K +¬ p"Q i`QM; M; U+- çSM; H MX

G9+ M"v- h¬M æ¢B S?B ç½ ç2K i'i +ª M?[M; i M i?´ T?d +?¢v i`®M iB m /B i b¢+? +?Q ?¢+€M?- h¬M æ¢B S?B ç½ M?ªv H M `ìB çBX G,M; ",+ h`B i¬K Zm€+? J¢M i K€v # v `ìB çB- çQ i v +?"Q FB m [m•M H X

h` M i`U+ i?,M;- h¬M æ¢B S?B ç2Q FQM? ç2M H M- F?¬M; M?bM # M M;Q`B +Y M v M? i +?Q iWM; iÈB MÆB M"vX

E?B Zm€+? J¢M idM? H¢B i?b i?'v tmM; [m M? H" K°i K"m i`„M; K`i Kì- i`mv M p" i`MM;- +¬ Kî K„i i?b i?'v +| #|M; M;QìB +?mv M ç°M;X

óæ²M; +?Q- +¬ idM? `²B\ô J°i M[ v i€ K†+ [m•M i` M;- /`m /`M; ?ÄBX

æ¬B K¬B Zm€+? J¢M i€B M?Êi F?¬ MSi- b m F?B w i?S+ ?²B T?K+- +¬ KÈB T?€i ?I pB M- ç-m | + p¬ +MM; KÆ ?²- +´ ?¼M; i?b `i F?¬X

óæ²M; +?Q- ç•v H" # M? pB M M"Q\ô- +?ŠM; H) KbM? ç½ #` çQ p h?O ç¬\ G,M; '•K i?-K bmv M;?o `²B bmv v m ?ÄBX

óæ•v H" # M? pB M [m•M ç°B î i?"M? T?® h- h`mM; i€ G,M; M?ì i¬B MìB pÈB +¬- K M? `v b m F?B tQM; pB + b) iÈB i?,K +¬Xô u i€ MìBX

L;?2 MìB KbM? ç M; î i?"M? T?® h- i`QM; HÁM; Zm€+? J¢M +?Êi M? M?äK- pšM F?ÄB ç•v H" i®i `²B- /M i? M"Q i?b +¬ +kM; FB M i`b Km®M î ç•v ?Q"Mi?"M? +¬M; +?mv M i`QÊ+ ç•v- i`QM; HÁM; pšM +ÁM bÊ ?½B- +¬ K i KÄB H¢B M;O i?B T çBX

Zm€+? J¢M î # M? pB M K°i M;"v- i?•M i? +kM; ?²B T?K+ `i i®i- M?[M; ç m M?S M;Q¢B i`W FBM? M;mv i pšM +ÁM ?"M? ?¢+¬- +MM; M?[M; p i i?QÆM; i` M +´ i ç K- G,M; ",+ h`B i H†M; H) #QÊ+ p"Q T?ÁM; # M? +O +¬- M;²B tm®M; # M +¢M? ç M î ç-m ;BQìM;- M?bM ;QÆM; K†i i?QM ;¬v i€B M?Êi +O +¬- i`QM; HÁM; M? i

Zm€+? J¢M Kî K„i ` - i?"i` i?b iW F?B M? çB p"Q- M„K i v +¬- +¬ ç½ idM?X

óa Q #•v ;Bì M? KÈB iÈBXô ;B¼M; MìB Q€M i`€+? M?Q M?Ä- +¬ M?bM ;QÆM; K† M M `K- Km®M F?ì+X G,M; ",+ h`B i +kM; F?¬M; M?"M çQÊ+ M[ - +9B ç-m ?¬M Zm€+? J¢M +kM; F?¬M; M?"M çQÊ+ K" ?¬M ç€T H¢B- M?Ê iÈB +?mv M M;"v ?¬K +?9i M[ M?bM i?'v M? K`i K¢M;- Zm€+? J¢M ?¬M M? +`M; b•m- +´ ?¼M; +| +?9i

G,M; ",+ h`B i +kM; ;B®M; M?Q p"v- M?È iÈB +?d K°i +?9i tQm M[ K" K`i çB +¬- M K) ?ÆM- M? ¬K +¬ p"Q i`QM; M;U+- MK ?¬M +`M; K¢M? #¢Q ?ÆM- Zm€+? J¢M + K„i `ÆB tm®M;- K¬B G,M; ",+ h`B i î i` M ç¬B K¬B F?¬ MSi +O Zm€+? J¢M HB K /`m çB bU F?¬ +^M M"vX

óPK ô- M? `®i +m°+ +kM; #m¬M; i? +¬- €M? K„i +¬ K¬M; HmM; M?bM M?X

æ¬B i v +¬ +?¢K p"Q ;QÆM; K†i M?, óh?"i tBM H¶B- i?B m +?9i M[ç½ ç +?Q # MìB Zm€+? J¢M F?"M F?"MX G,M; ",+ h`B i i b i`€M H M i`€M +¬, ó1K MìB +€B M" b) ;?ûi #Ä 2K\ Zm€+? J¢M- 2K M?Ê +?Q `ä- K†+ F H" i?ìB çB K M"Q i?b #ªQ p iQM i`¼M; M?'iXô M? i`-K ;B¼M; MìBX

óL;QìB M M MìB tBM H¶B +?QM? H" M? M? H" +?²M; K" H¢B ç +?Q 2K +?"m m'i S H M iB M;- i`QM; HÁM; i`"M ç¬v iU i`€+?X

óE?¬M; çQÊ+ MìB M?Q p"vX E?¬M; T?ªB H¶B +O M?Xô Zm€+? J¢M p°B p" M; T?ª

óG" M? F?¬M; i? #ªQ p 2K? i®i- F?¬M; +?Q 2K +m°+ b®M; M M?"M- iÈB MÆB M H¶B pÈB 2KXô- H"K pÊ K°i HQM? ç†+ +¬M; p®M ç½ p¬ +MM; m'i S+ K" +¬ +ÁM T?

óG,M; ",+ h`B iX M? Km®M H"K +?Q 2K iS+ ;B" M b Q\ æ•v H" HU +?¼M +O 2K +?¼M +O 2KX 1K F?¬M; ?®B ?"MXô- +¬ H¢M? HMM; MìB- +kM; F?¬M; Km®M M? M?QM; F?¬M; T?ªB H" +¬ + K i•K i bM? M;mv M b Q\

J'v M; "v M v- Zm€+? J¢M +^aK ;B€+ KbM? +ÁM v m M? M?B m ?ÆM bQ pÈB H9+ i`
 M? +?d H` HQ¢B ibM? +<sup>a</sup>K bB K +O M[ bBM?- +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; +| ?B m `ä +QM M;
 ç½ ?B m `ä M?- T?€i ?B M ` M? ?B M i¢B p¬ +MM; ç€M; ;B€ ç +¬ v mX
 h`QM; HÁM; M? ¬K +?Q HÈMX G`K pÊ +O M?- +¬ F?¬M; i? v m +¬m M? ;B®M; M
 i?QÌM; - v m i?QÆM; +QM; +?B m +¬- +¬ +?d KQM; i`QM; HÁM; M? +?d +| K°i Kb
 G,M; ",+ h`B i M; ?2 HÌB +¬ M|B X- i`QM; HÁM; H¢B +`M; v m i?QÆM; +¬ ?ÆM-
 J¢M- M? v m 2KXô- M? F?¬M; M?`M çQÊ+ K`i?´ H°- HÌB M|B pW ` F?ÄB KB M;
 L m M?Q M|B- H9+ i`QÊ+ F i?¬M H` p°B p`M; - +| KK+ çQ+?- ?B M i¢B- M? ç½ i?
 L; QÌB T?K M[/kM; +^aK- HQÆM; i?B M- FB M +QÌM; X h?ÌB ;B M #¼M ?¼ Î +?mM; I
 ç-M çB p`Q HÁM; M?- i`Î i?`M? K€m i?`i- bBM? K M? M?X
 a m F?B +QÈB- +¬ +?Q iWM; Q€M i`€+? M?- K` +?d +| [m M i•K- i?'m ?B mX
 M? F?¬M; ?®B ?"M F?B +QÈB +¬- K` +ÁM +^aK i?'v K v K„MX
 Zm€+? J¢M ;B"i KbM?- M;Æ M; €+ M?bM M?- i`QM; +QM M; QÆB /•M; H M MQÈ+
 ",+ h`B i M|B pÈB +¬ # +? [ M`v- +?•M +?QM? M; ?2 çQÊ+ - `i +^aK ç°M; X *¬ +?m K
 F?|+ H MX
 LQÈ+ K„i `ÆB tm®M; - G,M; ",+ h`B i ;B[+?†i |i +¬- ç m HÁM; +QÌB +QÌB, óE?¬M;
 M? M?Ä ;B¼M; ` H M?- F?|2 KB M; +kM; +QÌBX
 Zm€+? J¢M MS+ MÎ K°i H9+ H•m `²B KÈB iW iÄM; M;U+ M? M;~M; ç-m H M, ó1K ç
 M|B HÌB ;b ç| +^aK ç°M; M?Q, ó1K +kM; v m M?Xô - H¢B F?¬M; M;?o çQÊ+ +¬ b)
 /Î F?| /Î +QÌBX
 ó M? çB +?m~M #` ç² ,M +?Q 2KXô- M? M|B tQM; çSM; /"v M? M? +?|M; `ÌB F?ÄB
 +¬ KWM; `Ð +QÌB ` iB M; H¢B bÊ v i€ T?€i ?B M M M i`®M p`Q i`QM; +?,M +QÌB
 +¬- M? v m +¬ i?"i `²BX
 æB m M`v H`K +?Q +¬ F?¬M; i? F?¬M; FQ+? ç°M; X
 *?d +?®+ H€i b m- +Y T?ÁM; # M? #` ç~v ` - Zm€+? J¢M p°B p`M; M;²B /"v- ` p #
 çB p`Q K M; i?2Q K°i ?°T +ÆKX Zm€+? J¢M M;YB i?'v KMB i?ÆK HB M HB K HB I
 #`M +ÆK i` M; BQÌM; KÎ` - ç2K iQ`M #°i?S+ ,M #`v ` X
 *| #€M? # Q ?'T- +| +?€Q- +| i?S+ ,M `i T?QM; T?9- ?ÆM M[ +ÁM H` T?¬M ,M +?
 h`QM; T?ÁM; # M? 'K €T- ? B M; QÌB M;²B i` M; BQÌM; # M? ,M F?mv - ? i bS+ 'K
 ó>€ K²K- 2K ç9i +?Q M? ,MXô Zm€+? J¢M K9+ K°i i?b + M?- ?QÈM; p T?Q KB
 M? ?€ K²K i?b K°i KB M; #€M? # Q çQÊ+ M?ûi p`Q- M? T?²M; K€ K` Mm®i tm®M;
 óJB M; M? ;? ;ÈK i?"iXô- +¬ iBM? M;?`+? M|BX
 G,M; ",+ h`B i K9+ K°i Km¶M; +?€Q çQ ç M # M KB M; +¬- +¬ ?€ K²K Mm®i tm®M
 > B M; QÌB +S M?Q p"v K` ,M i`QM; ?¢M? T?9+X æB m H`K +?Q +¬ pmB M?'i +?QM
 F?¬M; +| çBX M? +?d çÆM ;B^aM `Y K†i- `²B M^K i` M; BQÌM; # M? +O +¬- Zm€+
 ç½ iB M b€i p`Q H²M; M;U+ M?X
 G,M; ",+ h`B i ¬K ç-m +¬ bÌ bÌ, óL;`v K B +MM; M? i`Î p h?O æ¬ çBXô G,M; ",+
 Zm€+? J¢M M; ?2 tQM; - i`QM; HÁM; FBM? M;¢+, ó1K F?¬M; Km®M p Xô- +¬ K¢M?
 H|` F?ÄB H²M; M;U+ M?X
 óZm€+? J¢M- 2K F?¬M; M; ?2 M? b Q\ M? b) HB M ? ç #¼M ?¼ çB m ;B€Q pB M
 óG,M; ",+ h`B iX h¢B b Q M? H¢B Q+? F, M?Q p"v\ :B€Q pB M F?€+ iÈB F?¬M; M;
 i? M?Q p"vX 1K ?B m M? HQ H„M; pb Km®M i®i +?Q 2K- M?QM; 2K +kM; +| +?O
 M|B- ;B¼M; M|B +kM; M?m ?Á çBX

G,M; ",+ h`B i iS+ ;B"M tQ v M;Q`B- F?-M; ç w ç M +¬ M[- Zm€+? JçM p°B p`M; -
+kM; pÁM; [m ?¬M; , ó«M; t½- 2K #B i M? v m 2K- HQ H„M; +?Q 2KXô- +¬ H`K M
M;¼i M;`QX

G,M; ",+ h`B i +kM; F?-M; H M iB M; - +kM; #B i KbM? ç M; Q+? F,- ç•v p®M F?-M
M?QM; M? pšM HQ H„M; +?Q +¬X

ó«M; t½ XX M? çWM; ;B"M M[- +?Q iÈB i€K i?€M; M[2K b) p `²B- ç M H9+ ç!-
M?Xô- Zm€+? JçM M†M; M M|B- #`M i v iW T?Q b m i`QÊi ç M i`QÊ+ M;U+ M?-

G,M; ",+ h`B i p®M çM ; iS+ ;B"M K` #` +¬ óh` m çM ô M?Q p"v- HY ;B"M HçB #`
+'K /K+ [m€ H•m- i`QM; M?€v K„i #°+ T?€iX G•i M;Q`B K°i +€B- [m v M;Q`B HçB T
M?Ä #û +O +¬ ?QÈM; p T?-M ?¬M; +O KbM?X

J†i Zm€+? JçM #¶M; çÄ H M- M?- M?

_„M M?Q p"v- M|M; M?Q p"v- +¬ `i Km®M +?Q M?- M?QM; FBM? M;mv i pšM +ÁM

ó1K X+€B ç! +O 2K pšM +ÁMXô- F?m¬M K†i M?Ä M?,M +O +¬ çÄ #WM; K` M|B- i`C
iB M; i?Î /®+ +O M?- b m F?B iB M; M|B +O +¬ pW M;WM; - M? ç2K i v +¬ #Ä p
M|B M?[M; H`B K„+ +Ð Î # M i B +¬- b m ç!- +¬ pKM; p ;B9T M? tª Hk X

> B M;Q`B i?•M K"i ¬K M? m M;OX J°i ç K M`v- F?-M; +! iB M; b9M; - F?-M; +! +
i`QM; M;U+ G,M; ",+ h`B i M;O `i M;QMX

a m F?B +¬ KÎ K„i- # M +çM? ç½ F?-M; +ÁM #!M; /€M; +O M?- i`QM; HÁM; Zm€+
;B€+ K'i K€i /•M; H M- +?d H`- H9+ +¬ +?Q `^M; M? ç½ çB i?b M? HçB iW M;Q`
i?2Q K°i i9B HÈMX

*¬ M?bM M?- H`K MkM; - +?m KB M; , ó1K +ÁM iQÎM; M? çB `²BXô Q€M ;B"M M|B

G,M; ",+ h`B i +Q`B +Q`B- ¬K +¬ tm®M; ;BQ`M; - K M; +¬ çB `Y K†i- ;B9T +¬ i? v
+ÁM ;B9T +¬ H`K i?O iK+ tm'i pB M- çQ +¬ H M t2 M?X

M? çQ +¬ p /Q M? i`çB i` M M9B- M;?2 G,M; ",+ h`B i M|B- K°i ç€K HÈM #¼M #
+?Q M M içK i?`B M iQ`MX Zm€+? JçM M i•K F?-M; Qi- M?bM G,M; ",+ h`B i +?
M?Ä ç² /MM; ?`M; M;`v +kM; ç² ,M p†i- i`QM; HÁM; +! +?9i +?m t!iX

h?"i FQ+? ç°M; Km®M H"TiS+ i`Î p +MM; M?- M?QM; - F?¡ F?,M ?ÆM M[+¬ +kM

ó M? #`M i?b çB çB- F?-M; TªB HQ H„M; +?Q 2K XX2K b) F?-M; b QXô Zm€+?
M?bM ;QÆM; K†i; -v ;Á im'M i9 +O M?- /`m / M; M|BX

G,M; ",+ h`B i F?-M; M?`M çQÊ+ K` ¬K +¬ , óh€K i?€M; b m i`Î p - ç M H9+ ç!Î M?
a K +kM; K M; i? B #®M i?€M; `²BXô G,M; ",+ h`B i M?bM +¬ +?^K +?^K- #€ ççQ M

ó*¡ i?"i F?-M; \ô Zm€+? JçM FBM? M;ç+ ?ÄB- `²B +9B ç-m- +¬ +kM; `i Km®M +! +
#bM? v MX

ó*?Q iÈB i€K i?€M; - M?'i ç`M? b) i`Î p X *?9M; i +MM; M? m bBM? +QMX *?Q M
M9B M`v +kM; H` +QM +O +?9M; i - +?9M; i F?ŠM; ç`M? +kM; Km®M #¼M +?9M;
TªB p"v b Q\ô Zm€+? JçM +Q`B M|B- M?bM ? B ;B M T?ÁM; ?¼+ +€+? ç! F?-M; t

G,M; ",+ h`B i +Q`B +Q`B, óL m M?Q K¼B M;Q`B ç m +! iQ iQÎM; ;B€+ M;° ;B®M;
[m€ `²BXô G,M; ",+ h`B i +Q`B M|B- imv H` +Q`B ;BĐM- M?QM; M? [mª i?"i `i i€M

*¬ HB + M? K°i +€B, óæ9M; p"vX L m i'i +ª [m•M M?•M ç m Qm i9 M?Q M?- p"v
M|B +?Q tQM; HB M ;B9T M? bY b M; HçB [m-M €Q- G,M; ",+ h`B i ?¬M +€B KB
ç! #m¬M; +¬ `X

> B M;Q`B [mv M Hmv M F?-M; `B- Zm€+? JçM ç`M? T?~v i v pÈB M? X

a m H KWM; M,K KÈB- i`Q`iM; iB m ?¼+ +kM; ç½ t•v tQM; - Zm€+? JçM i` M? i?O i
M?QM; G,M; "„+ h`B i HçB F?¬M; çQÊ+ M; ?d T?ûT- M M ? B M; Q`iB F?¬M; ;†T M?
M; `v`²B HçB i`Î p X "ÎB pb i`Q`iM; ?¼+ KÈB t•v tQM; - HU+ HQÊM; ;B€Q pB M i?B
/çv Î ç•v # i?€M; M[X

hB m Lt+ .ç M?` G,M; "„+ a K +kM; ç½ çQÊ+ K°i i`,K M; `v- Zm€+? JçM KÈB i`Î p
+ª M; Q`iB ç½ ; -v çB `i M?B m- / +kM; bçK çBX *¬ M?bM i•M T?ÁM; +O KbM? +MM
F?¬M; +| B M; O- i`QM; HÁM; +?m t|i X

*?d H`- `®i +m°+ M? +kM; i`Î p - +ª M; Q`iB +kM; ; -v +ÁK- M?QM; pšM pmB p X

h` M #`M iB +- M?bM M? K†+ [m•M T?K+ iB M ; -M- ; B•v T?9i ç| +¬ `i FQ+? ç°M
M?QM; Î i`QÊ+ K†i K¼B M; Q`iB HçB F?¬M; /€K H`K +`MX

a m F?B #[iB + F i i?9+ - M?[M; M; Q`iB F?€+ Km®M çB ; †T h¬M æçB S?B- G,M; "„
+| K¼B M; Q`iB H` çQÊ+ `²B- M? +ÁM pB + [m M i`¼M; ?ÆM- ç| +?QM? H` ç2K Zm€
i?QÆM; X

ó>¬K [m 2K +| ; ¼B çB M +?Q M? içB b Q M? F?¬M; M; ?2\ô pW KÈB p`Q M?`- Z
ó Xô i?•M i? +?Êi #` M? ¬K +?†i i`QM; H²M; M; U+ - +¬ F?¬M; ? T?ÁM; #` K` FBM
h`B i +`M `Ð ?¬M tm®M; - ? B M; Q`iB p°B p`M; K` i`M ç-v FQ+? ibM?X

ó M? +ÁM +?Q +| i„KXô Zm€+? JçM p°B F?€M; M; ?`- M?QM; F?€M; M; ?` +O +¬ F
M?Ä K°i H-M M[#` M? T?O FQMX G,M; "„+ h`B i p°B p`M; +ÎB #Ä [m-M €Q i` M
T?ÁM; M; O- K` i`U+ iB T ç +¬ tm®M; ;? b HQM Î T?ÁM; F?€+? X

> B M; Q`iB +OB F?¬; †T HY #®+ +?€v- K M; i?2Q M?È M?mM; +O M?[M; M; `v i?€

jNkX *?QÆM; jNk, L; QçB h`mv M S?¬M 9 @ *?QÆM; Rd, «M lv M h

hW ;? b HQM T?ÁM; F?€+? ç M ; BQ`iM; HÈM T?ÁM; M; O- pb ç½ t M? m F?€ H•m
M?B i?ÆM +ª ç K i•M ?¬M- +m®B +MM; - F?B ? B M; Q`iB +MM; ççi çQÊ+ F?Q€B +ª

óPK Xô- +¬ M†M; M i?Î /®+ - iWM; H¶ +?•M H¬M; i` M +Æi? ç m MÎ `°M; - i?QªB
G,M; "„+ h`B i H9+ M`v pšM +ÁM +?¬M b•m i`QM; M; Q`iB +¬- K¬B KÄM; pšM +ÁM ç
iBM? i ?¬M M?[M; ; B¼i K² ?¬B +O +¬, ó1K pW `²B `i M?B i ibM?- +| K i H„K F?
çK+ K` ibM? +ªK- +ÁM K M; i?2Q +?9i KÌ €KX

hBK +¬ ç`T M? M?- i?•M i? F?) +Q `9i HçB- H`K M? F?¬M; M?`M çQÊ+ K` i?Î; `T
#MM; +?€v, óæWM; XXh? +?Q 2K- 2K K i H„K `²BXô- +¬ i?Î /®+ M|B- +-m tBM;
?`M? ?çX

G,M; "„+ h`B i +Q`iB +Q`iB- #m¬M; +¬ ` - +MM; iW # M i`QM; +Æi? +¬ çB ` M; Q`
çB i„K i`QÊ+ ç½Xô- M? /`m /`M; M|B- ¬K +¬ H M- +MM; M? m çB p T?Q M?` i„KX

M? ¬K +¬ M; ²B i`QM; #²M i„K ?bM? #¬m /K+ iQ HÈM- M? M?`M; H m `Y iWM; i`+
M?B m [m€Xô- M?bM +€M? i v KªM? F?ªM? +O +¬- M? i?QÆM; t|i M|B, óh`QÊ+ i
M; ?d M; ÆB K°i i?`iB ; B M `²B KÈB [m v p H`K pB +- +| çQÊ+ F?¬M; \ô- M? Î # M i

óV- H-M M`v M; ?2 H`B M?Xô- Zm€+? JçM +kM; +ªK i?`v F?B çB /çv ?¼+ #ªM i?•M
i?•M i? H9+ M`v v m ?ÆM M?B m bQ pÈB i`QÊ+ FB - M; ?d M; ÆB K°i i?`iB ; B M +k
?¼+ kM; Km®M +| +QM

óL; Q MXô- G,M; "„+ h`B i M|B tQM; HB M i?QÎM; +?Q +¬ K°i MK ?¬M H M K€- Zm€
/U p`Q H²M; M; U+ M?- F?B M?È ç M M?[M; M; `v i?€M; ç€M; bÊ FB i?b; BÌ T?9i M
M; ¼i M; `QX

*S M?Q p"v /U p"Q H²M; M;U+ p[M; i`½B +O M?- +¬ /-M /-M M;O i?B T çB- G,M; HB M M? M?"M; ¬K +¬ çSM; /"v` F?ÄB #²M i„K i`Î p T?ÁM; M;OX M? K†+ [m-M i?QçB` F?ÄB T?ÁM; M;O- M? ;¼B çB M i?QçB +?Q G,M; ",+ .B T?ÄB i bM? ?bM E?B Zm€+? JçM idM? /"v- KÈB pW KÎK„i` i?b ç½ M?bM i?'v ;QÆM; K†i im'M i9 + HÁM; +¬ i`"M ç-v +ªK ;B€+ ?çM? T?9+ - M; |M i v +kM; F?¬M; iU +?O K" +?çK p"Q; pm@i p2- T?€+ ?¼ ?bM? /€M; M;k [m M i` M K†iX

*¬ ç°i M?B M +ªK i?'v- +m°+ b®M; M?Q M"v i?"i i®iX L;QÌB +¬ i?-K i?QÆM; M?B +kM; +| +¬- ?ÆM M[+kM; v m +¬- i?"i bU`'i ?çM? T?9+X

J'v M,K i`QÈ+ ? B M;QÌB p¬ /mv M- K'v M,K b m ;†T HçB- F?¬M; bÈK +kM; F?¬ Zm€+? JçM M?bM M?-`'v Km®M M|B K°i +•m, i?b` H" M? pšM +ÁM Î ç•vX

G,M; ",+ h`B i #¶M; KÎK„i HB + M?bM +¬- Zm€+? JçM FBM? M;ç+ `²B +QÌB +QÌB F?¬M; \ô

ó1K i?"i i?¬M; KBM?X G" K°i M;QÌB HQM? ç†+ +¬M; - H"K b Q HçB F?¬M; #B i F /KM; KbM? \ô

ó B i? KXô Zm€+? JçM çÄ K†i ;„i H M- M?[M; +kM; pšM ç i v +?çK p"Q b®M; KkB óh`W 2K` - i?b +ÁM +| B M[\ô- G,M; ",+ h`B i #„i H'v i v +¬- ?¬M K°i +€B p"Q HÁ Zm€+? JçM M;²B /"v- G,M; ",+ h`B i +kM; /"v i?2Q- M?bM ç²M; ?²- ? B M;QÌB p"v b€M;X G•m H„K `²B F?¬M; çQÈ+ M;O M;QM M?Q p"v- F?|2 K„i G,M; ",+ h`B i HB + ?çM? T?9+ KdK +QÌBX

h`QÈ+ FB - M? +ªK i?'v Zm€+? JçM i?m°+ p HQçB M;QÌB pÊ ?B M H" M? çB M ?I #B MX \*¬ ;€B M?Q p"v`'i i?Q+? ?ÊT ç F i ?¬M- M? +kM; F?¬M; #B i çQÈ+ b m çQÈ+ F?¬M; - +?d +ªK i?'v +¬ i®i- Km®M +MM; +¬ F i ?¬MX

M? HçB F?¬M; i? M;ì`^M; - i`€B iBK +O KbM? b) #` K°i +¬ ;€B çÆM ;BªM M?Q M?QM; #ªM +?'i HçB`'i FB M +QÌM; - M? ç½ #` çB m ç| +?BM? T?K+X

S?ÁM; # T ;¼M ;"M; bç+? b)- €M? b€M; +? M ?Á - Zm€+? JçM ç M; çSM; # M +çM çSM; Î b m HQM; +¬- ? B i v M? M?"M; ¬K H'v +¬- M?bM +¬ +?B M i`SM;X E?Qª K" M; / M? HÊBX > B M;QÌB F?| +| H9+ KÈB i" M ?QÎM; çQÈ+ +m°+ b®M; ;B çbM? ó M? Km®M ,M +?QM ? B K†i ? v K°i K†i \ô Zm€+? JçM H"i KB M; i`SM; i`QM; +?ªó J°i K†iXô- G,M; ",+ h`B i M?Ä ;B¼M; M|B- b m ç| #m¬M; 2Q +¬` - ;B9T +¬ çB +?ó J°i H€i M[ +?9M; i p M?" ;†T #` M°B K°i +?9i +?S\ E?¬M; çB- #` M°B M?'i ç`M JçM H'v i`SM; +?B M` F?ÄB +?ªQ- M|BX

G,M; ",+ h`B i ;"i ç-m K°i +€B, óh`QÈ+ iB M ;?û # M? pB M i`QÈ+- ;?û i?,K h¬M a > B M;QÌB ,M tQM; #[ b€M; T?QM; T?9- HB M H"TiS+ ç M # M? pB MX Zm€+? Jç ",+ h`B i M?„+ ç M +?mv M +O h¬M æçB S?B- F?¬M; F?ÄB i?Î /`B K" H„+ H„+ ç-m a m F?B «M lv M çQÈ+ +'T +Sm pšM +?Q +| idM?- #¼M ?¼ ç M T?ÁM; # M? i?b i +çM? ;BQÌM; # M?- #`M i v pšM M„K H'v i v «M lv M- ? B M;QÌB #bM? ioM? çSM; M #ÎB pb H9+ M"v h¬M æçB S?B t2K` ç M; `i ç m HÁM;X

h¬M æçB S?B M„K H'v #`M i v HçM? H)Q +O «M lv M- M?bM F?m¬M K†i tBM? ç T ?² +Q`9iX *¬ p®M F?¬M; M M +| [m M ? pÈB M?- #ÎB pb #B i K®B [m M ? b•m t .B + h?¬M M M M? KÈB +?9 w ç M +¬X

J°i M[iB T pB M ?"M; F?¬M; - K°i ççB K„ M[iB m +?m`MX J†+ /M- M;QÌB ç T ;B® iWM; i?'v`'i M?B mX

M? M?Ä K¼M- +?Q `^M; «M lv M H" K°i M;QìB T?K M[KQm K¬- M;Q" B K†i imv F
h?-M- M?QM; i?"i` H" H¢i K K #m°+ +?†iX M? +® w iB T + "M pÈB +¬- ç T?ÁM;
S?B- *® .B + h?-M F?¬M; +?d H" M ?2K i®i- K" +ÁM H" •M M?•M +Sm K¢M; +O
a€m M,K i`QÈ+- M m M?Q F?¬M; +| *® .B + h?-M- M? i ç½ bÈK ?v bBM?X
*?mv M +O *® .B + h?-M- +?QM? H" +?mv M +O M? i X
ó«M lv M- 2K idM? H¢B çBXô a m K°i ?²B M? i KÈB M†M ` çQÈ+ K'v iW M"v- ;B¼
i9+- F?¬M; ;B®M; M?Q çM ;BÐMX
*¬ p®M H" M;QìB +| iB M ç² `°M; KÎ- +| i? ;a °i M;QìB ç" M ¬M; i®i- M?QM; #ÎB pb
ç½ K'i K¢M;X h¬M æ¢B S?B #B i KbM? +| H¶B pÈB +¬- KK+ çQ+? iB T + "M # M ç-
L m F?¬M;- M? i +| i? ?Q"MiQ" M +| i? ç +¬ `ìB çB X
M? i +kM; #B i- «M lv M F?¬M; i?Q+? KbM?- #ÎB pb #` M? i m v ?B T M M KÈB Î
ó«M lv M- 2K K m idM? H¢B çB- M m F?¬M; M? b) pSi iB m iY FB çBXô- M?bM i
æ¢B S?B iS+ ;B" M mv ?B T +¬X > B pÊ +?²M; G,M; ",+ h`B i çSM; ÎM;Q" B +Y - M
M? i - #'i ç„+ /o H„+ ç-m K°i +€BX
«M lv M ;B®M; M?Q M;?2 çQÈ+ HìB M|B +O h¬M æ¢B S?B- M;|M i v F?) ç°M;- KQ
`'i H•m pšM F?¬M; KÎ K„i çQÈ+X
ó*QM XX*QM Xô- ç¬B K¬B i`„M; # +? F?) +Y ç°M;- F?"M F?"M M|B- ;B®M; M?Q b
K'i- MQÈ+ K„i i?2Q F?|2 K„i K" +?ªv tm®M;- «M lv M +® ;„M; ;B½v /K - H¢B +ªK
M„K +?†i- +´ ?¼M; h¬M æ¢B S?B H9+ M"v M;? M M; "QX
óhdM? H¢B +?Q M?X L m F?¬M; M? b) i?"i bU K M; i M iB m iY FB pSi çB ç'vXô

æ'v H" M; QìB T?K M[ç-m iB M i`QM; M?[M; M, K M"v- M? i K°i H-M HçB K°i H-M
i?Ä K½MX L?QM; M? i HçB F?¬M; +?Q T?ûT #ªM i?•M KbM? i?"i HÁM; pÈB +¬X
E?¬M; i? M"Q v m +¬- +kM; F?¬M; i? M"Q +QÈB +¬- #ÌB M; v iW ç-m F?B /•v /Q
iW ibM? v mX

omB çM K°i +?9i H" çQÊ+ `²B- B M; Ì- HçB tm'i?B M K°i bBM? K M? M?ÄX h¬M æ
i?ÌB ç°M; ibM?- M M [m M K'i #B M T?€T M; W i? BX *?mv M M"v +?d tªv ` pÈB K
ó_-KXô +Y T?ÁM; #` M; QìB F?€+ ç€ p, M; - h¬M æçB S?B pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?
H9+ M"v *® .B + h?¬M +MM; G, M; ", + h`B i +?çv p"Q- i`QM; T?ÁM; i`"M M; "T KM
iS+ ;B"MX *® .B + h?¬M #QÊ+ iÈB- FûQ M? i çSM; H MX

óh¬M æçB S?BX *QM K M!- #•v ;BÌ+"m +ÁM ;B®M; ç" M ¬M; b Q\ s2K +"m #•v ;BÌ
.B + h?¬M iS+ ;B" M [m€i- h¬M æçB S?B iW i`QÊ+ ç M ;BÌ ``i M; ?2 HÌB M?X L?QM
F?¬M; M; ?2 i?'v- F?¬M; ? M?9+ M?Q+?X

ó h?¬M- +"m #m¬M; +"m i `Xô- G, M; ", + h`B i F?mv M M?O *® .B + h?¬M #m¬M
M?Q F?¬M; +! K°i +?9i bS+ HU+ M"Q- +ªM ;QìB HçB M; ½ tm®M; X

óæçB S?B- +"m +! i? idM? i€Q HçB çQÊ+ F?¬M; \ «M lv M pÈB +QM +"m pšM +ÁM
;B" M? #¼M ?¼ p Xô G, M; ", + h`B i iS+ ;B" M H K„M; X

ó*€+ M; QìB çWM; +! F?mv M M?O i¬B M[- F?¬M; T?ªB +?d H" K°i M; QìB T?K M[i?
ç-vXô h¬M æçB S?B `®i +m°+ +kM; KÎ KB M; - M?QM; HÌB pW M!B ` ç½ H`K +?Q
M? i X

ó*QM K M!- ç•v H" HÌB K°i M; QìB ç" M ¬M; M M M!B b Q\ «M lv M i?"i K v K„M F?
.B + h?¬M iS+ ;B" M H HÈMX

G9+ ç!- i`QM; # M? pB MX

«M lv M ç M; ¬K K°i çS #û tBM? t„M M?Ä M?„M- €M? K„i v m i?QÆM; M?bM çS
?B K iQM? KçM; ç +Sm- F?!2 KB M; K M; i?2Q MK +QìB M?"M M?ç iX G, M; ", + a
p"Q M?bM i?'v +ªM? M"v ç m +ªK i?'v ``i 'K €TX

h?'v G, M; ", + a K +MM; Zm€+? JçM- «M lv M ;"i ç-m K°i +€B- G, M; ", + a K +kM;
i?B m Zm€+? JçMX

ó«M lv M- ?¬K M v +?9M; i¬B iÈB ç•v H" Km®M F?mv M M?O +¬- M M ÎHçB ç•v çB
F?¬M; M; ?o i?^M; #û +-M ibM? v m +O +? b Q\ô- G, M; ", + a K H M iB M; X

óæ9M; p"v- i¬B iBM iQÎM; +¬ M?'i ç`M? +! ibM? +ªK pÈB æçB S?B- M m F?¬M; i?
'v\ô Zm€+? JçM +kM; F?mv M M?OX «M lv M +QìBX æ9M; p"v- +! ibM? +ªK- M?QM
p¬ibM?X *¬ +kM; ç½ i?Y +?Ì çÈB K'v i?€M; - +kM; iWM; iBM `^M; h¬M æçB S?B b)

ó*€+ M; QìB F?¬M; +-M F?mv M i¬B M[- M!B i?"i- # M ç-m i¬B F?¬M; Km®M M!B
p * M / X E?¬M; +! M? i - i¬B +kM; +! i? Mm¬B /QÐM; çS #û i?"M? M; QìB- i¬B
i?B m ibM? i?QÆM; +O +? b) ``i ç€M; i?QÆM; X h¬B ç½ +?Q M? i +Æ ?°B- H"
#ÄXô «M lv M M? M?"M; ¬K çS #û- M!B +?mv M ;B®M; M?Q ç•v H" +?mv M F?¬M

L?bM i?'v #° /çM; M"v +O +¬- G, M; ", + a K +MM; Zm€+? JçM M?bM M? m- ;BÌ T?S
ç m i?QÆM; [m€i?"M? ` +? i i•KX

óæçB S?B M?®i KbM? m®M; `QÊmX h¬B t2K M? 'v F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +! ibM?
#û K" bmv M; ?o HçB çBXô G, M; ", + a K HçB F?mv M M?O- +¬ #B i h¬M æçB S?B
iWM; i?'v K°i +QM M; QìB +` HÆ T?'i T?Æ M?Q M? i ç m HÁM; M?Q p"v- M?'i ç`
+ªK- KÈB F?' bÎ M?Q p"vX

«M lv M F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ ;b- /M +?Q M? i +! M?Q i? M"Q çB M[- +¬ +kM; M?

ó*€+ M;QìB çWM; F?mv M i¬B M[- M;¬v K B i¬B b) çBX *?d Km®M M?ì ? B M;QìE
M?Ä /Q i¬B Mm¬B M'M;- M?QM; M m M? i Km®M pšM +| i? iÈB i?,KXô «M lv M
HÁM; +kM; ç m çÈMX

æ K i®B- i`QM; T?ÁM; # M? v M i oM? F?¬M; ? +| +?9i iB M; ç°M;- «M lv M M?bM
M;QìB K` K'i M;OX J'v iB M; M[ i`ìB b) b€M;- H¬M M`v +¬ b) ` çB i?"i bU- F?¬M
h¬M æçB S?B M[X

J°i #|M; M;QìB H†M; H) ç M ;-M- +¬ F?¬M; T?€i ?B M ` - +?Q ç M F?B M;YB i?'v
p"vXô- +¬ FBM? ?½B F m H M- p°B p"m; KÎ ç MX

h|+ i B H°M t°M- `•m `B #ìK tìK- +¬ M?bM M;QìB ç"m ¬M; # i? çSM; # M +çM? ;
ó M? iÈB H`K ;b\ô- «M lv M M|B M?QM; pšM i?2Q #ªM M,M; ç2K iB m #ªQ #ªQ ¬K p

h¬M æçB S?B F?¬M; H M iB M;- #QÈ+ HçB ;-M- çSM; Î# M ;BQìM; # M? M?bM+
;B¼M; M|B +U+ F€ F?"M- +´ ?¼M; ;B®M; M?Q #` +€B ;b ç| +?†M HçBX

óo"v M? p çB- i¬B F?¬M; T?ªB +QM `®B +?Q M? çB m F?B M- M? M|B F?¬M; çB
lv M HçM? M?ç i M|BX

óo"v M? +kM; F?¬M; +ÁM +€+? M"Q ç"m? T?ªB /MM; HçB +?B m +k- ûT #m°+ M? i
Zm®+Xô

óh¬M æçB S?BX æ M +MM; i?b M? +| T?ªB H` ç"m ¬M; ? v F?¬M;\ô- HìB +O M?
ç½ FQ+? ç°M; [m€i H M- ;B¼M; M|B +O +¬ H`K iB m #ªQ #ªQ ?QªM; bÊ- i?^M; #û
HÁM; M?bM i?^M; #û- M;²B /"v ¬K +QM i` B p"Q M;U+- +~M i?"M p¶ M? , óæ²M; æ
F?¬M; ?mM; /[pÈB +QM- çWM; F?|+Xô

h¬M æçB S?B M?bM +¬ F?¬M; M;WM; /¶ i M iB m iY FB - i`QM; HÁM; HB M K K K
ó1K +?Q M| #9 i?Y t2KXô M? i F?¬M; M?`M çQÊ+ M|B- «M lv M M?bM M? i - b m
hB m iY M`v [mª M?B M ? i F?|+- F?|2 KB M; «M lv M +kM; M? +? H M MK +QìB- h
M? M?äK- Hm®M; +m®M; çSM; Îç|- i`QM; HÁM; ?ç [mv i i•K- ;B®M; M?Q H` +®; „

jN9X *?QÆM; jN9, L;QçB h`mv M S?¬M 9 @ \*?QÆM; RN, 1K G` oÊ

«M lv M i?'v h¬M æçB S?B #QÈ+ ç M ;-M- +¬ i?2Q #ªM M,M; Km®M Mû i`€M?- M?o
M;²B tm®M; # M KûT ;BQìM; +O +¬X JMB `QÊm i` M M;QìB M? i H`K +?Q +¬ +ª
HçB M?È ç M H9+ M? i #` ç m /ç /¬v- ç m ç M b„+ K†i i`„M; # +? +kM; F?¬M; +?`
M? pB M

h v +O «M lv M ç°i M?B M #` M? i ;B[ HçB- i`QM; HÁM; +¬ +?Êi +ª FBM?- Km®M
i M„K`'i +?†i, óÍ HçB çB- +?Q M? K°i +Æ ?°BXô- M? i i`¬K ;B¼M; M|B- i`QM; ;
i?SX L;QìB FB m M;çQ M?Q M? i - ç•v H` H¬M ç¬m iB M /MM; ;B¼M; M|B p M tBM

«M lv M bÊ H`KªM? ?QîM; ç M iB m #ªQ #ªQ ç M ;#9 i`QM; M;U+ M M F?¬M; +| ;B
i?'v HìB M|B +O h¬M æçB S?B- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB FBM? M;ç+- HçB +ªK i?

óL m M?Q i¬B M|B +?Q M? #B i- H9+ i¬B K M; i? B # i?€M; ç¬m- K¶B M;¬v ç m M
+?,K b|+- b€m i?€M; b m i?b iU KbM? p€+ #KM; #U çB Km ç² ,M- H9+ i¬B #` i B Mç
"•v ;Bì M|B pÈB i¬B +•m M`v- Km®M i¬B Î HçB b Q\ô- «M lv M M?Ä ;B¼M; M|B- €M
i`QM; M;U+- i?B m +?9i M[ i?b ç½ i?"M? K°i t€+ ? B KçM;- F?´ bÎ M?Q p"v- +¬ H`

h¬M æçB S?B M;?2 HìB M|B +O «M lv M- +?Êi +ªK i?'v #ªM i?•M KbM? +MM; çQìM
+Q`9iX L?QM; +¬ F?¬M; #B i- MY ç K M? i pšM i?QìM; F?¬M; FB K +? çQÊ+ K

ó*€B ;b +kM; çWM; M|B M[- i¬B F?¬M; ?"M M?X *?d +¬M M? ç v M +?Q i¬B ` ç
 b m M? pšM +| i? iÈB i?,K æ²M; æ²M;- M| pšM H" +QM i` B +O M?- M m M?Q M
 ó M? i?W M?"MX M? +QM K M| H9+ 2K M|B M? +kM; ç½ #B i ç| H" +QM M?X M
 HÌB +O +¬ X- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB F?~M i`QÆM;- FQ+? ç°M;X
 óP Q Q Xô- hB m æ²M; æ²M; #` ;B¼M; M|B +O M? i H"K +?Q bÊ ?½Q ;"Q F?|+
 #ÎB pb M?[M; ;b M? i M|B- ç°i M?B M hB m æ²M; æ²M; i`QM; M;U+ +¬ ç°i M?B M
 æS #û i`QM; M;U+ ç°i M?B M #` ;B"i çB K'i- «M lv M bÊ ?½B, óh¬M æçB S?BX M
 i¬BXô- bÊ M? i +QËT çS #û- «M lv M H HÈM- +¬ Km®M tm®M; ;BQÌM;- M?QM;
 æ²M; æ²M; F?¬M; #QË+ çB pšM çSM; v M içB çQ- ? B +€M? i v M? M?"M; çmM; ç
 M? i F?¬M; çB M M i`QM; HÁM; +¬ F?) M i•K- M;²B v M i` M ;BQÌM;- M?bM M?
 #û- i`QM; HÁM; «M lv M F?¬M; F?ÄB +?m t|iX L?È HçB M?[M; HÌB M? i pW M|
 iS +O M? i - M?QM; H9+ M"v ç½ F?¬M; +ÁM i€+ /KM; ;bX
 hB M; F?|+ +O çS #û i`QM; M;U+ h¬M æçB S?B +kM; /¬M M?Ä HçB- ç¬B K„i ç2
 M?bM p T?Q M? i - i`QM; iBK +?Êi +ªK i? 'v 'K €T- /•M; H M ibM? +ªK +O K°i M
 L?bM +QM i` B i`QM; M;U+ /¬M M;O i?B T çB- h¬M æçB S?B F?) M? +? K¬B- ¬K i
 «M lv M F?¬M; M;Ì`^M; M? i +| i? /¶ çS #û- +| +?9i FBM? M;ç+- M?QM; ?"M? ç
 HçB +?Q +¬ +"M; H"K +¬ i? 'v FBM? M;ç+ ?ÆM- +¬ +ÁM iQÎM; pÈB ibM? +€+? M; M
 ¬K çS #û çBX
 «M lv M çQ i v M?"M HçB i?^M; #û- `²B M? M?"M; ç†i M| H M ;BQÌM; , ó1K M;O ç
 M;QÌB iÈB çQ ;B'v iì +MM; ?° +?B m i`ª HçB +?Q 2KXô- h¬M æçB S?B i¬K ;B¼
 M?[M; HÌB M|B FB i?b +¬ +kM; b) F?¬M; i? i?S +?Q M? i X
 G¬M M"v «M lv M +"M; FBM? M;ç+ ?ÆM- BK H†M; M?bM M? i - M? i +kM; M?bM
 óªK ÆMXô- «M lv M H M iB M;- M? M?"M; M|B ? B +?[- i`€B iBK h¬M æçB S?B ç
 M? i M? M? +?|M; tQ v M;QÌB- bÊ M m M€M HçB K°i ;B•v M[- i?b b) #m¬M; #Ä ?
 tBM +¬X
 «M lv M M?bM i?2Q #|M; HQM; +O M? i - •K i?¬K ?Qi K°i ?ÆB, ó M? KÈB m®M;
 pW i?®i H M- i?b i? 'v #QË+ +?•M M? i /WM; HçB- `²B tQ v M;QÌB- çB p T?Q +¬
 M?Q +?ËT- ;B[+?†i |i +¬ K" #€ ççQ ?¬M tm®M;X
 óPK- QK ô- +¬ M;~M M;QÌB- ;B½v /K - K" M? i pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- M„K +?
 ?¬M H M ç¬B K¬B K KçB +O +¬X *¬ 'v +ÁM [m M i•K ç M KbM?- çB K M"v H"K
 iBK +^M +¶B /QÌM; M?Q ç M; ?²B bBM?X
 «M lv M ;B½v ;BK - i?•M i? v m çm®B F?¬M; i? M"Q i`€M? F?ÄB M? i - ç" M? ç v
 #çQ +O M? i - i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB #` `mM; ç°M;X M? i Hm¬M H"K +?Q +¬
 +¬M K°i MK ?¬M ç½ F?¬M; i`K p[M; çQË+ `²BX
 >¬M i?"i H•m- #`M i v M? i +kM; F?) t•K M?"T p"Q i`QË+ M;U+ çšv ç" +O +¬- M
 ;B" M- F?m¬M K†i M?Ä M?„M ?²M; ?²M; H MX æ¬B K¬B #ÎB pb #` M? i +QÌM; ?¬M
 +ÁM p KÆ K" M;- ? i bS+ K M;QÌBX
 ó«M lv M- M? HçB F?¬M; Km®M `ìB t 2K `²BXô- h¬M æçB S?B tK K†i tm®M;- #€
 +ªK ;B€+- +¬ +| ibM? +ªK pÈB M? i - M m F?¬M; F?B #` M? i ?¬M b) F?¬M; w HC
 ó M?Xô- «M lv M iS+ ;B" M M|B- h¬M æçB S?B M•M; F?m¬M K†i +¬ H M +QÌB ` M?
 óL;O çBXô M? i ` H M? pÈB M? + H MX h¬Đ c²Đ #€ i v ĐĐ) K†i PĐ c²Đ #€ M?`

h¬M æϕB S?B M;²B i`QM; T?ÁM; H`K pB + +O h´M; ;B€K ç®+- b m F?B +9T çB M
 ;? - ç-m | + i`®M; `¶M; - +| +?9i Hm®M; +m®M; - ;B®M; M?Q i?"i bU ? i +€+? ç M Q
 a m F?B i„K +?Q +QM `²B /¶ i?^M; #û M; O- «M lv M M;²B # M +ϕM? M¬B, óæ²M; a
 F?`M ;B¼M; M|B- ç M K°i ;B çbM? ?Q`M +?dM? +¬ +kM; F?¬M; +?Q +QM çQÊ+
 /Q +MM; h¬M æϕB S?B M[XX
 hB M; +?m¬M; +Y p M; H M- +¬ çB ` KÎ +Y - çB m H`K +¬ FBM? M;ϕ+ +?QM? H`
 ?B M H` h¬M æϕB S?B H9+ M`v HϕB ç M; çSM; M; Q`B +Y - i` M M; Q|B iQ`M KMB `
 ó M? iÈB H`K ;b|ô- +¬ F?¬M; +| w ç`M? +?Q M? i p`QX
 ó M? K M; i?Ä i?m"MH B ?¬M iÈBXô- h¬M æϕB S?B i`-K ;B¼M; M|B- H9+ M`v «M
 L;²B i`QM; T?ÁM; F?€+? h¬M æϕB S?B HB M H`v i?Ä i?m"MH B ?¬M ` - «M lv M F
 t2K- +?d bÊ b) K„+ KQm M? i X
 óL?[M; i?S M`v i¬B F?¬M; +-MXô
 ó*QB M?Q +?Q +QM i` BXô- +kM; #B i +¬ b) M|B p"v +?Q M M h¬M æϕB S?B p°B p
 óL| +kM; F?¬M; +-M- i¬B +| i? Mm¬B M|Xô «M lv M FB M i`bX
 h¬M æϕB S?B +-K #9i- ç2K çB m F?QªM Mm¬B /QÐM; ;ϕ+? çB, ó"B i iϕB b Q #®M
 2K F?¬M; |ô- h¬M æϕB S?B M?bM +¬ Fw i M- M|BX h v «M lv M `mM H MX
 ó"ÎB pb H9+ ç| M? Km®M Î +MM; pÈB 2K `²BX Jm®M +QM b m F?B ` ç|B b) +| ?°
 HÁM; F?B 2K v m *® .B + h?¬M- +?Q M M M? F?¬M; M|B +?Q 2K #B iXô- h¬M æϕ
 M|BX
 «M lv M #` ç°M; - +kM; `i Km®M #€+ #Ä- M m M?Q p"v- iϕB b Q +ÁM T?ªB K M; M?
 FB tm'i ?B M i`QÊ+ K†i +¬\
 *¬ FB M i`b Fw i MX
 óh¬B Fw tQM; `²B- M? +kM; Fw çBX \*ªK ÆM ç½ i¬M i`¼M; i¬BXô- «M lv M H T?û
 h`QM; HÁM; h¬M æϕB S?B ç m çÈM- +-K #9i- `mM `~v #B i i M KbM?X
 h¬M æϕB S?B ç2K ;B'v i| #Ä p`Q i`QM; i9B- çSM; H M M?bM +¬, ó«M lv M- 2K +|
 M; ?B K i9+ ?ÄBX
 ó>B M iϕB ?ÄB +€B M`v ç½ F?¬M; +ÁM w M; ?o ;b M[X M? çB çBXô- «M lv M M?
 H M ¬K +¬ p`Q HÁM; - M; ?B K i9+ M?bM +¬, óæ®B pÈB M? M| `i +| w M; ?o Xô-
 M|M; `U+ ?Á [mv M +MM; KMB `QÊm T?ª H M K†i +¬X
 :QÆM; K†i +¬ +kM; /¬M M|M; H M- ç-m M; Y ` b m- i| + /`B M?Q i?€+ MQÊ+ tä ` ,
 +?Q i? +QB H` v mXô- +¬ #bM? ioM? M|B- b m ç| M?bM i?'v €M? K„i KQM; çÊB +
 i`MX
 óL|B H€QX 1K M|B H€QXô- M? i ç2K ç-m +¬ pMB p`Q i`QM; H²M; M; U+ KbM? -
 M; mv M w #m¬M; ` X
 ó M? F?¬M; Km®M ç 2K çBX E?¬M; Km®MXô h¬M æϕB S?B M|B- ç2K +¬ ¬K i?"i +
 L?[M; M, K ;¬M ç•v- ç•v H` H-M ç-m iB M M? i T?ªB F?´ bÎ M?Q p"v- ç2K M? i K
 +m°+ b®M; ?B M iϕBX
 „, i ç-m T?ªB ç®B K†i pÈB ibM? +ªK- pÈB +m°+ b®M; XX
 «M lv M +ªK M?"M çQÊ+ bU F?´ bÎ +O h¬M æϕB S?B- F?) K K HÁM; - M?QM; m'i S
 +m°M /•M; H M, ó*?d +-M 2K Î HϕB- M? +€B ;b +kM; M; ?2 2K- 2K çWM; çBXô- h¬
 T?€i iW ç€v HÁM; X
 ó M? #m¬M; i¬B ` i`QÊ+ ç½Xô

M? i M ;?2 HÌB +¬ K" #m¬M; ` - ç¬B i v pšM +ÁM ç†i i` M #ª p B +¬- «M lv M FBM
MQÊ+ +O M? i - i`QM; HÁM; p¬ +MM; T?S+ i¢TX

ó1K M|B +€B ;b M? +kM; b) M;?2- +?d +¬M 2K ÎH¢BX M? M|B +?Q 2K #B i- iW F?
[m ç K +MM; pÈB M; QÌB T?K M[M"Q F?€+- «M lv M- iBM iQÎM; M? çBXô- i¬M æ¢
F?~MX

ó M? M|B H€QXô- +¬ iS+ ;B" M M|B- `ä `M; +¬ ç½ M?bM i?'v M? i K M; M; QÌB T?
p€+? ç •M €BX

óG" M? Km®M +?¼+ ;B" M 2KX *ªK i?'v 2K H¢M? M?¢i +?Q M M M? Km®M +?¼+ ;
+?d i?'v «M lv M +M; iS+ ?ÆM, ó M? çB çBX h¬B b) F?¬M; ÎH¢B QK? ô- F?®M
K" +ÁM +® w i` m iS+ +¬X

"m´B i®B ç| +¬ +?`m çUM; ?"M? ?¢- M;?2 •K i? M? ` M `d +O M; QÌB T?K M[ÎT?Á
ç m i i•K HB i T? - p"v K" M? i H9+ M"v /€K i?ªM M?B M M|B pb Km®M i` m iS+ -

GÌB M|B +O «M lv M #` MK ?¬M +O M? i Mm®i ? i- F?¬M; ç w ç M bU ;B½v /K
+O +¬- M? i +?`m çUM; KB M; ç-v KMB K€m- FB M i`b ?¬M- çB M +m²M; ?¬MX «
i?•M i? #` M? i F?®M; +? - ûT ç M ;? bQ7 - ? B i v M? i Î i` M M; QÌB +¬ M?Q
[m-M €QX

óPK QK QKXô- +¬ F`+? HB i ;B½v /K - H9+ M"v h¬M æ¢B S?B KÈB #m¬M; K¬B +¬
i'M +¬M; - «M lv M çQ i v M„K H'v +€B ;¢i i`M ç M; Km®M ç€M? tm®M; i?b Hw i`Q
H¢B, óh¬M æ¢B S?BX M? çWM; ç°M; p"Q i¬BX E?®M FB TX h¬B b) ?"M M? ?ÆM

h¬M æ¢B S?B H9+ M"v KÈB idM? i€Q H¢B- +?d i?'v K°i i v KbM? ç M; M„K H'v MÆ
;B[çMB +¬- HB MidM? i€Q H¢B, óæQÊ+- M? F?¬M; ç°M; p"Q 2K- M? m®M; b v-
i?QÆM; M|B- F?¬M; MÐ #m¬M; i` F?ÄB MÆB çšv ç" FB - i` M çdM? +ÁM i?'K`

*¬ p°B p½M +?dM? H¢B [m-M €Q, ó M? +| i? çB çQÊ+ `²BXô- H¢M? M?¢i M|BX

óo"v 2K +| çB M[? v F?¬M; \ô h¬M æ¢B S?B +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ ?ÄBX

óh¬B çQÆM; M?B M b) çBXô- +¬ [m"i +QÌM; M|BX

óo"v i®B M v M? F?¬M; çBXô- M|B tQM; HB M p¬ HU+ M^K H M ;? bQ7 - «M lv M
i - çB iÈB T?ÁM; M; O +O KbM? ç2K +Y T?ÁM; F?| H¢BX æSM; /U HQM; p"Q +€M
ªM? h¬M æ¢B S?B `ÆB H H9+ M½v X

jNeX *?QÆM; jNe, L;Q¢B h`mv M S?¬M 9 @ *?QÆM; kR, hU h v æ~

h¢B b Q K K HÁM; pÈB M? i \ M? i H" M?Q i? M"Q pÈB +¬\ *¬ ¬K çS #û+O M
F?¬M; [mªM F?¬M; ?ÄBX L; QÌB ç" M ¬M; M?Q p"v- H"K b Q +| i? i?"M? w i?"i HÁM
Î i` M ;BQÌM; - H¬M M[K'i M; OX

h¬M æ¢B S?B M^K M; O +ª ç K i` M b HQM ÎF?€+? b¢MX L; "v ?¬K b midM? H¢B-
+, M T?ÁM; FB - [mÆ [mÆ +Y - T?€i ?B M +Y T?ÁM; #` F?| i`€B p¬ +MM; +?†i +?
+?9i- b€m ;Bìb€M; - +?„+ +¬ b) F?¬M; i?S+ /"v bÈK M?Q p"v +?SX

L?È i®B ?¬K [m «M lv M [mv i imv i- i`QM; HÁM; ç m iWM; i`"MX *ªK i?'v #ªM i?•
+¬ pšM F?¬M; +?`m [m v ç¬m H¢B\5

*¬ M|B- ç½ iWM; i?Q+? M?- M|B +?Q iÈB v mX æB K M"v F?B M M? +M; i? K F
#ÈB #ÈB i|+- M? +¬K i9B +¬M; p, M H M ` F?ÄB T?ÁM; F?€+? b¢MX a m F?B «M
iB M +?QM? H"- h¬M æ¢B S?B pšM +ÁM Î# M M; Q" B- p°B p" M; KÎ +Y - +?SM; FB M
i`QM; HÁM; ?ÆB K'i K€+X

M? i ?ŠM H" ç½`lB çB iW bÈKX h?Î /"B- +¬ i`Î p T?ÁM;- M?bM hB m æ²M; æ²M
M;²B tm®M;- M? M?`M; pm®i p2 F?m¬M K†i M?Ä M?„M +O #û, óL|B - #•v; Bì M
p¬ /KM; X *kM; #ÎB pbi®B ?¬K [m h¬M æ¢B S?B v mi? ?ÆM bQ pÈB +¬- M?bM M
K K HÁM; X

*¬ pšM Hm¬M +ªK i?`v M? i F?¬M; T?ªB H" M; QlB F?¬M; iBK F?¬M; T?´B- Hmb
[m - +¬ M?bM i?`v H" K°i h¬M æ¢B S?B F?¬M; FB K +? ç²M; i?lB +kM; #B i?QÆM
i +kM; b) `ÆB H Î i`QÈ+ K†i +¬- +| T?ªB H" ç°M; +?•M ibM? \

J°i Qi çB K v mi? - ;B®M; M?Q / /"M; H m çB bU i?®M; F?´ p" m'i S+ K" +¬ T?ª
i`QM; M?€v K„iX h'i M? M?- M;`v tªv` i B M¢M t2 +° ç|- ç½ /çv +¬ bÈ ?½BX

ošM +ÁM M?È b€M; bÈK M;`v ?¬K ç|- +¬ ?"Q ?SM; K†+ [m-M €Q +?dM? +?m- +?l M
i`,K M;`v hB m Lt+ Lt+ M?" *® .B + h?-M- K'v M;`v i`QÈ+ M? +kM; ç½ M|B b) K M

óæ¢B S?B- M? ô >"Q ?SM; KÎ +Y - iB M; M|B +ÁM +?Q /Si- MK +QlB +O +¬+SM
p" K°i M; QlB T?K M[, M K†+ /B K /9 HŠM; HÆ- i`QM; M?€v K„i ?ÆB bS+ iQ" M i?•

óh¬B iÈB M|B +?Q 2K #B i- ?¬K M v i¬B ? M JBFB çB- 2K K M; i? B ç½ pQÈi K†i i
i®iXô J†i h¬M æ¢B S?B i" iS K" +QlB +QlB M|B- M|B tQM; +ÁM ?¬M H M ;QÆM; K
a„+ K†i +O «M lv M i`QM; M?€v K„i i`Î M M i`„M; # +?- M?QM; pšM +QlB +QlB, ó
t2K T?BKXô *¬ FB m M;¢Q F?¬M; +?Q T?ûT K K v m Î i`QÈ+ K†i M? i - M|B tQM;-

E?¬M; H•m b m F?B #¼ ?¼ çB- #KM; +O +¬ #„i ç-m iWM; +?9i iWM; +?9i ç m #K
+ÁM +| K'v M;`v- +¬ F?¬M; +?Q H" KbM? Km®M bBM?- iQM? iQ€M Km®M çB # M? p
M; QlB K'i ?²M çB` F?ÄB #B i i?U- /¼+ i?2Q çQlM; +€B çB i?ŠM; p T?Q i`QÈ+- i
+°X

*¬ #WM; idM? i`QM; ?Q" B MB KX *¬ F?¬M; #B i ç M i°i +MM; h¬M æ¢B S?B ç®B p
;Bª- +| H9+ ç®B pÈB +¬`i i®i- +| H9+ H¢B çB M +m²M; ibK T?K M[iÈB FQ+? i?Q-

«M lv M i?m i?"T tQM; ?"M? Hw- ç†i hB m æ²M; æ²M; i`QM; t2 2K #û-` F?ÄB T?Á
p * M / i`QÈ+- +¬ +?d +| K°i KbM?X \*¬ i`ª T?ÁM; Î ç¢B bªM? i-M; K°i- H¢B M; ?2
+QlB /mv M, óh´M; ;B€K ç®+ h¬M- ç€M; ;?ûiXô

«M lv M ç2Q FbM? ç2M M?bM p T?Q # M T?ªB- M; QlB ¬K M? m pÈB M; QlB T?K M
+MM; M? m çB p"Q F?¬M; T?ªB H" h¬M æ¢B S?B i?b +ÁM H" B\5 h•K- ç°i M?B M

ó*?Q +?9M; i¬B K°i ;B M ?¢M; b M; 5ô :B¼M; M|B h¬M æ¢B S?B p M; H M- HÁM;
*€K ;B€+ h¬M æ¢B S?d M?Q +® w HÈM iB M; M?Q p"v- +® w ç +?Q +¬ M; ?2 çQÈ+

óhB m i?Q\ô æ½ i`ª H¢B iB M ç†i +¼+ +?Q +¬- «M lv M pšM çSM; #'i ç°M;- M?•M
;B¼M; ;¼B +¬- H9+ M`v «M lv M KÈB ?²B ?²M- F?|2 KB M; +QlB +QlB- +¬K H'v iB

ó*€K ÆMXô *¬ H¢M? M?¢i M|BX

óh´M; ;B€K ç®+ h¬M- +¬'v F?¬M; T?ªB ô L; QlB T?K M[FB +?d p"Q «M lv M- M|B

h¬M æ¢B S?B iB M H M- +?d i?`v «M lv M ç M; Km®M ç~v t2 çB, óG9+ M`v KÈB çB
? B M; QlB F?¬M; \ô h¬M æ¢B S?B + Q ;B¼M; ?ÄB- ;B¼M; M|B K M; p +Éi M?ª- F?
H M +QlBX G" +¬ iU KbM? ç ibM? i?¬BX óE?¬M; +¬M- i¬B ç½ ;¼B t2- h´M; ;B€K ç
lv M +QlB M|B- i•K ç½ bÈK #` tû i?`M? KªM? M?ÄX

h¬M æ¢B S?B- M? poM? pB M ç m F?¬M; +?`m i?B i- i®B [m +¬+U imv i M?- +
i?2Q T?K M[i?` mv i`QÈ+ K†i +¬ i?"i b Q\

h?b` H" ibM? +O M?- F?¬M; ?ÆM +€B M`vX

h¬M æ¢B S?B i`€M? ` - «M lv M ç~v t2 2K #û- M? M? +?|M; `lB çBX >¬K M v +¬ K
ç2M- €Q F?Q€+ K"m ç2M- ç°B Kk p" ç2Q K„i FQM?- FûQ i?2Q K°i p HB HÈM- ç~v
+ v ç°+X

L?bM #¼M ?¼`ìB çB- i`QM; K„i h¬M æ¢B S?B i?Q€M; [m K°i iB ç m çÈM- M?QM; M; vX L m +¬ F?¬M; +?`m [m v ç¬m H¢B- M? +kM; F?¬M; +ÁM +¬M i?B i [m'M [m +¬M i?B i K'i K†i KkB î i`QÊ+ K†i +¬ M[X

G M i tB- «M lv M ¬K +QM i` B M;²B î ;? b m t2 i tB- MQÊ+ K„i iW b m FQM? M? F?¬M; i?€Q FQM? K€i tm®M; - iMv w ç MQÊ+ K„i +?ªv #®M T?Q X \*ªK i? 'v b) F?¬ h¬M æ¢B S?B M[ `²B- i`W T?B +¬ +? iX

Jî i9B pªB #¢i K`m ç2M ` - ibK i? "i H•m- KÈB w i?S+ çQÊ+ i'K pû K€v # v # v çB * M b¢M `²BX h?b ` H`- #m´B b€M; b m F?B «M lv M idM? /"v- F?¬M; +| w ç`M? i`î p iÈB #B i i?U- M|B +?Q M? #B i- +¬ M;mv M w +?Q M? K°i +Æ ?°B- +?Q #¼M ?¼K K`

h`QM; F?€+? b¢M- h¬M æ¢B S?B pW Km®M p`Q i? M; K€v- +?d i? 'v K°i M?•M pB K`m ?²M; HQ H„M; +?¢v ç M, óhB m i?Q b® T?ÁM; jyj H`K `ÆB pû K€v # v5ô

jyj5

h`QM; i•K h¬M æ¢B S?B i?„i +?†i- p°B +`M; çB tm®M; [m¬v T?K+ pK- t€+ ç`M? i'K ó\*?QM? i¬B M?†i çQÊ+ i`ÁM; i?MM; `€+- +¬ M|B F?¬M; T?ªB H` +¬ 'v +® w pSi #Á FB M|B i`QÊ+ iB M bªM?X æ¬m | + h¬M æ¢B S?B ;B"i ;B"i- ;B®M; M?Q H` M?Ê ` b¢M- H`K +?Q M;QìB T?K M[FB çSM; i¢B +?¶ FBM? M;¢+ b[M; bîX

óæB #B i i?U5ô h¬M æ¢B S?B M?ªv H M t2 H€B t2 ç½ Kî +Y - HÈM iB M; M|B- i`B M; ?o iÈB +€B ;b, óæB b•M # v5 J m5ô M? HÈM iB M; `®M; - i`QM; i v M„K +?†i i'

L?'i ç`M? H` +¬ F?¬M; +| w ç`M? çB- b m ç| i?'v çQÊ+ K°i K`M M? çB +?mM; pÈB #B i +¬ çB i?b b Q\5 h`U+ ;B€+ M|B +¬ +| i? pšM çB * M / X

h¬M æ¢B S?B ?®B iB +iQîM; ;†T i`î M;¢B- M?'i i?ìB `®B `„K- +| i? ?Q`M iQ`M #A M? F?¬M; +| bS+ HU+- +?d +ªK ;B€+ H¬M M`v tQM; çìB i?"i `²BX «M lv M Km®M M? i iW #ÁX

óL? M? H M K°i +?9iX J FB T M? M? H M K°i +?9i M[Xô- M? i ;"Q i?ûi- +?d +| H çQÊ+ ?®B ?"M i`QM; HÁM;X

h`B t F?¬M; i? H`K ;b ?ÆM H` K°i H¬M M[ i,M; i®+- ?QÈM; p T?Q T?B i`QîM;X

J°i M;QìB T?K M[i®i M?Q p"v H¢B #` M? i ? i H¬M M`v iÈB H¬M F?€+ H`K i´M i? «M lv M F?¬M; +| H M K€v # v- +kM; F?¬M; +| iÈB M?"; t2 HY - +¬ K M; i?2Q hB r çB p T?Q M;Q¢B ¬t t¬BX LÆB ç| +| +,M M?` ? B i¬M; M?Q M?Ä- pšM ? v +| M;Q `i b¢+? b)- +| i? î çQÊ+X

æ•v H` K°i i?¬M M?Ä `i M #bM?- K†+ /M i`ªB [m M?B m M,K- +| `i M?B m #B M pšM H` MQM t M? MQÊ+ #B +- +ªM? p"i `i M #bM?X

*¬ `i ?`B HÁM;- Km®M î H¢B +?¶ M`v K°i i?ìB ;B M ç çB m +?dM? H¢B ibM? +ªK b) iQM?X

h¬M æ¢B S?B ibK «M lv M K°i im¬M H `ÁM; `½- M?QM; +kM; F?¬M; ibK çQÊ+ imM +ª+€+ T?QÆM; iB M +¬ +| i? bY /KM; M?QM; +kM; F?¬M; ibK ` çQÊ+ K M? K®B +kM; F?¬M; ibK i?'vX

óh¬M æ¢B S?BX *"m ç9M; H` ç€M; ,M çÁMX L?bM #° /¢M; H9+ M`v +O + "m çBXô- i`î p - i?b M; ?2 iBM «M lv M K'i iQ+?- iS+ ;B" M ibK iÈB h¬M æ¢B S?B- i?"i Km®M M?QM; #` G,M; ;"„+ h`B i M; ,M H¢BX

ó M? çWM; M;,M 2K- M?bM #° /çM; +O +”m i H9+ M”v- 2K +ªK i?’v +”m i i?”i bU
 m®M; b v +? i +”m çBX G9+ i¬B +MM; pÈB G,M; ”,+ a K ;B”M /¶B- +”m ;B®M; M?C
 +?Q i¬B- ?B M içB ç M T?B M +”m i?b HB M H9M; i9M;Xô- *® .B + h?-M iS+ ;B”M
 G,M; ”,+ h`B i HB + M?bM M?- \*® .B + h?-M KÈB F?-M; ` i v- M? +-K K°i #bM?
 G,M; ”,+ >”M- GK+ E?ªB *?QM?- G,M; ”,+ .B T +kM; ç m +| Î ç•v- ?B K +| /`T K” b
 çOX
 óæçB S?B- M|B i?”i- +| T?ªB +”m pšM +?Q i?Q€i F?ÄB €KªM? \ô- GK+ E?ªB *?QM
 æçB S?B- p¶ p¶ #| p B M? i X h¬M æçB S?B ;ç i` - G,M; ”,+ >”M H9+ M”v MûK +?
 HB + K„iX
 óh¬B F?-M; `ä- ç½ M?B m M,K M?Q p”v- `®i +m°+ +”m +ÁM H`M i`®M +€B ;bX G-M
 i¬B b Q\ôô G,M; ”,+ h`B i iS+ ;B”M ?ÄBX
 óæWM; M|B M[?? æ +?Q +”m i v M i oM?Xô- G,M; ”,+ >”i`-K ;B¼M; M|BX
 ó*”m i BK H†M; çO`²BX h¬M ççB S?B- +”m Km®M i`®M i`€M? i?b i`®M i`€M? çB-
 K€v- F?-M; T?ªB H` T?K M[X E?-M; T?ªB H` ibM? +ªK +O +”mX *”m Km®M M?Q
 ç| +”m +kM; F?-M; #` i`€+? +SXô G,M; ”,+ .B T M|BX
 ó*€+ M;Q|B F?-M; +-M F?mv M i¬BX *?mv M FB ç½ F?-M; b Q`²BX a m M”v B
 ;B Q pÈB F ç|Xô- h¬M æçB S?B iS+ ;B”M [m€iX
 ó*”m +?Q`^M; +?9M; i¬B Km®M M|B ?ª\ G” +”m #„i +?9M; i¬B T?ªB ç wX h`QÈ+ F
 içB +?9M; i¬B t2K +”m H` M? 2K i®i- F?-M; Km®M i?’v +”m F?´ bÎ K½B M?Q p”vXô
 /€M; p +?d iB` M b„i F?-M; i?“M? i?ûTX
 óæçB S?B- ibK T?K M[`i / /”M;- F?-M; T?ªB +?mv M KÁ FBK ç€v # - M?QM; [m
 tQM;- i?€B ç° +O +”m pÈB M;Q|B i` b QX *”m T?ªB H’v bU +?•M i?“M? +O KbM
 ’v [m v p Xô- G,M; ”,+ >”M H M iB M;- M|B bU i?”iX Jm®M ibK «M lv M H” +?mv M
 +?®i H”- h¬M æçB S?B +| i?”i bU [m M i•K ç M +- i?”i bU Km®M +Sm p½MX
 óE?-M; b BX *?d +-M i?€B ç° +O K°i KbM? +”mX L m M?Q ibK çQÊ+ +-’v M?QM
 +?9M; i¬B ç m QÊ+ ;b +”m F?-M; ibK çQÊ+Xô- *® .B + h?-M p°B p”M; M|B- M? i?
 F?-M; iB T iK+ +?€M MªM- K” b®M; +m°+ b®M; iQ+? +U+- +MM; «M lv M K¶B M;”v
 óh¬B bÊ +-’v F?-M; i? i?S +?Q i¬BXô h¬M æçB S?B M;?2 #¼M ?¼M M|B- HçB M?
 ç| - +?QM? #ªM i?•M M? i +kM; F?-M; +€+? M”Q iU i? i?S bM?- M? i +ªK i?’v
 KbM? H`K +?Q i`M i?QÆM; `²B- F?-M; i? M”Q K” i? i?S çQÊ+X :B¼M; M|B K M
 i?2Q #B i?QÆM; +MM; imv i p¼M; - H`K ¼B M;Q|B FBM? M;ç+X
 æ| H` h¬M æçB S?B T?QM; HQm ç| b Q\
 h`QÊ+ F?B M?”T M;k h¬M æçB S?B ç½ H` K°i F T?QM; HQm- M?QM; F?B M?bM i?
 i?b ç-m | + +kM; M|M; H M K” Km®M p”QX h® +?’i i?•M i? M? i iW M?Ä ç½ i®i- H
 M M F?B KÈB p”Q [m•M ç°B ç½ HU +?¼M H`K HQM? ç†+ +-M;X
 óæ +?Q +€+ M;Q|B t2K i¬B ç•vX h¬B ç½ p”Q çQÊ+Xô- M;”v ’v iQ”M i?•M h¬M æçB
 ¬®HBm- ç-m ç°B Kk # @` - +Q|B ?ª ? X
 a mF ?B p”Q #° ç°B ç†+ +-M;- iQM? ibM? M? i +kM; i®i ?ÆM`’i M?B m- H`K pB
 ?Qç i- Hm¬M ?Q”M i?“M? i’i +ª +€+ M?B K pKX .mv +?d +| K°i H-M H`K M?B K pK
 M;k- #ªM iQM? +k HçB F?-B T?K+- bQ pÈB i`QÊ+ FB +ÁM i ?ÆMX
 h?2Q M?Q #¼M ?¼M M;?o- ç•v H` iU i`€+? KbM?X
 ó*-’v F?-M; i? i?S +?Q +”m H` K°i +?mv M- +”m +-m tBM +-’v HçB H` K°i +?mv
 b Q #B i b) F?-M; i?“M? +-M; \ô- G,M; ”,+ >”M [m€i HÈM- M?[M; M;Q|B F?€+ +kM
 óæçB S?B- i¬B +?Q +”m #B i K°i MÆB +-’v +| i? iÈBXô- *® .B + h?-M M|BX

*® .B + h?¬M +?Q h¬M æ¢B S?B ç` +?d M?“ #` M;Q¢B +O KbM?- ? B M,K i`QÊ+
lv M Î ç•v pšM çQÊ+ /¼M / T +~M i?“MX M? çQ€M +| i? «M lv M Î ç|X

h¬M æ¢B S?B K°i KbM? KQÊM t2 C22T +O *® .B + h?¬M çB iÈB +?¶ ç| - i` M çQÌM
_ M;Q¢B i?“M? F?¬M; F?Q `i K€i K - H9+ ? B # M çQÌM; ç½ +?QM? - çSM; Î i` M
M?bM i?“v iWM; KªM? K`m p`M; |M; ªX «M lv M ¬K hB m æ²M; æ²M; M;²B Î # M +¬
+| +?9i F?¬M; F?Ä2- M| ,M `i QiX

óæ²M; æ²M;- +QM T?ªB ,M M?B m K°i +?9i- HÈM H M +ÁM T?ªB #ªQ p K M[Xô- «
K†+ K°i #° ç² K`m i`„M;- i| + tã /`BX

a m F?B M|B tQM; pÈB +QM i` B- i?b M;?2 i?“v /QÈB H¬m i`mv M ç M iB M; °M; +
hB m æ²M; æ²M; tm®M; /QÈB M?“- i?b i?“v K°i +?B + t2 C22T ç M; ç`m i`QÊ+ ?Y

jNdX *?QÆM; jNd, L;Q¢B h`mv M S?¬M j @ *?QÆM; R, a) E?¬M; u

L;Q¢B i`mv M j, G,M; „+ a K *® .B + h?¬M

*?QÆM; R, a) F?¬M; v m M[

G,M; „+ a K F?¬M; M;ì `^M;- i M F?®M *® .B + h?¬M FB H¢B çB iU i?9- ?ÆM M[
w ç² F?€+ K` M;QìB F?€+ F?¬M; #B i çQÊ+X :B2Q `„+ iB M iS+- H`K +?Q /Q Hm`M
M;`M +m®M iB m i?mv i- +kM; F?¬M; #^M; K°i +€B [mªM; +€Q M`v5 . M? /U +O G
#` T?€ ?Ov `²BX "ÎB pb M;`v ?¬K i`QÊ+ +- p` \*?m h9 G M +MM; M? m ?ÊT i€+ K` in
H` p` ?¬M i? +O GK+ E?ªB *?QM? X

*?“+ +?“M H` M? i +® w\5 Jm®M T?€ ?Ov çB / M? /U +O +- M;mv M M?•M H` Kn
*® .B + h?¬M b) F?¬M; H`K M?Q p`v pÈB +- iW i`QÊ+ ç M ;Bì M? Hm¬M v m +-
J` M? +ÁM iU KbM? çB iU i?9- +?ŠM; F?€+ M`Q T?€ ?Ov +?QM? KbM?5

L;²B Î i`QM; T?ÁM; H`K pB +- G,M; „+ a K /MM; ? B i v pÁ ç¬m- T?B M Km°M K`
+MM; T?S+ i¢TX h`QM; ç¬m ç m H` ;QÆM; K†i +O *® .B + h?¬M X

*® .B + h?¬M F?¬M; M;ì G,M; „+ a K b) ;B9T M?X M? +?Q H`- +- +?d KQM; M
T?€ ?Ov bU i`QM; b¢++ +O +-X G¬M ç¬m iB M i`QM; çìB- M? H`K +?mv M i`M i?
iWM; M;?o iÈB b) M?šM i•K H`K i`M i?QÆM; +- +?Q /M +?d H` K°i bÈB i|+X

h? M?QM; M? H¢B H`K p`v- F?¬M; H`K M?K+ M?½- K` +ÁM çª i?QÆM; +-5 *| H)
+kM; +| H) H` M? i?“i bU imv i p¼M; `²B- ?”M ç M KS+ Km®M ?Ov /B i +-X

hW M?Ä ç M HÈM- M? Hm¬M i?2Q çm´B +- Hm¬M +?d i”T i`mM; p`Q K°i KbM? +
*?QM? E?ªB- M?QM; M? +kM; F?¬M; ? MªM +?Q- pšM +QB +?WM; +- +?,K b|+
+QM; +?B m +- i?QÆM; +- Mm¬M; +?B m +- /mM; i9M; i`i +ª +?Q +-X M? iBM
KÄB F?B i?2Q çm´B GK+ *?QM? E?ªB- H9+ ç| +- b) /WM; H¢B- [m v ç¬m H¢B M?b
çB i?2Q +- +?ì +-X

L?QM;- iW ç¬m ç M +m®B +- H¢B F?¬M; i? K M?bM M?X

*?mv M +?Q iÈB MQÊ+ M`v- M?QM; i?“i` M? +ªK ;B€+ KbM? p` G,M; „+ a K H`
i?2Q çm´B GK+ *?QM? E?ªB- i?2Q çm´B ç M KM[m€M;- #B i`ä F?¬M; i?m°+ p Kb
ªÁM M? +kM; M?Q i? - #B i`ä +- F?BM? i?QÌM; M?- M?QM; M? pšM F?¬M; +?“

ob ç / T v M bQM; ;B| M`vX \*?Q M M ? B M?“ ç½ [mv i ç`M?- imv M #® pÈB # M M
.B + h?¬M pÊ +?²M; +?Q +QÈBX

a m F?B F i i?9+ ?°B M;?`- G,M; ",+ a K ;¼B H¢B +?Q GK+ *?QM? E?ªB- ¸9M; H
K°i K" M M"v- pW K K HÁM; pW ¸ m ¸ÈM- M? /Si F?Q€+ #QÈ+ H M t2 +O KbM?-
q` M;H2` K"m ¸2M ¸½ #B M K'i î i`QM; ¸ K i®B X

hW M v p b m- i`QM; K„i *® .B + h?-M M"v b) F?-M; # Q ;Bì +| G,M; ",+ a K M[X

h?"i ` i?b G,M; ",+ a K ¸B ibK GK+ \*?QM? E?ªB M|B +?mv M `ä `M;- +¬ +kM; ¸
KbM?- ¸®B pÈB M?- +¬ F?-M; +| ;b ibM? +ªK ;b- +?d H" Km®M +?BM? T?K+ i?-
+| +€B ;b K" +¬ F?-M; +?B K ¸QÈ+X

*| H)- +?QM? pb F?-M; +| ¸QÈ+ M M KÈB Km®M +?B K ¸QÈ+X *kM; F?-M; +| bÊ ?

G,M; ",+ a K H€B t2- i`QM; HÁM; i`î M M p„M; p - Kì K`i F?-M; #B i H" KbM? ¸ M;

ó_ûi ô - K°i +?B + t2 K"m ¸2M ¸"m M; v T?Q i`QÈ+- H"K +?Q +¬ TªB /WM; H¢B
#|M; /€M; + Q HÈM +SM; +ÁB ¸ M; ¸SM; î T?Q i`QÈ+X E?B M?bM `ä ;QÆM; Kti ¸
M? M?äKX

"|M; /€M; + Q HÈM +O *® .B + h?-M ¸B ;-M iÈB- i`QM; ;B•v H€i- i?b ;ä H M +Y
p`B •K i? M? i?-B M?QM; H¢B ;B®M; M?Q H" ¸ M; ¸"T p`Q i`€B iBK- H"K +?Q iBK
¸²M; i?îB- +¬ +kM; +| +?9i F?-M; #B i M M ¸®B Kti pÈB M? M?Q i? M"QX

:B®M; M?Q b m bU pB + ¸|- *® .B + h?-M +kM; F?-M; +ÁM +| FªM,M; ¸ K†+ +?C

óG`K ;b p"v\ô *Y b´ +O t2 ?¢ tm®M;- +¬ M?bM tm®M; Kti ¸'i K" ?ÁB i?,K M?X J
M†+ p¼i p`Q i`QM; KMB- H"K +?Q M;QìB F?€+ +ªK i?'v b†+- iW H9+ M"Q- K" *® .B
`²B\

*® .B + h?-M H¢M? M?¢i M|B, ósm®M; t2- i¬B +| +?mv M Km®M M|B pÈB +¬Xô- i`
#`i F€ +ªK t9+ ;b- •K i? M? +U+ F€ H¢M?X M? M|B tQM;- i?b ¸½ `ìB F?ÁB +Y b`
K"v- M?È iÈB bU i?- #¢Q H-M i`QÈ+ +O M?- i`QM; HÁM; pšM +| +?9i bÊ ?½BX

*¬ bmv ¸Q€M- M? Km®M M|B ;b pÈB +¬\

*¬ ?Qi b•m p`Q- idM? i€Q #QÈ+ tm®M; t2- +?d i?'v *® .B + h?-M ¸ M; ¸SM; î # M
+¬- ¸ M ¸QìM; ¸ K +?Qm /`B #|M; +O M?- ?bM? M?Q M? ¸ M; M;QÈ+ ¸-m M?b
i`QM; i?"M? T?® ¬ M?B K i?"i M;?B K i`¼M;- F?-M; i?'v ¸QÈ+ # Q M?B m M;¬B b

ó_®i +K+ M? Km®M ;b\ô *¬ ¸B iÈB T?Q b m- M?bM #|M; HQM; +O M?- +`i ;B¼M;
i? M?Q +kX "|M; /€M; KªM? FªM? i?QM /`B #` €M? ¸ M +?`m `¼B +?²M; p`Q #|M

L;?2 i?'v •K i? M? F?-M; FB M M?šM M´B +O +¬- F?;2 K¬B *® .B + h?-M +QM; H
H¢B

*¬ pšM ,M K†+ M?Q K°i M;QìB p¬ +MM; +| FBM? M;?B K- i|+ /`B #m°+ i?"M? ¸m-
F?-M; +| K°i bÊ i|+ i?W M"Q `O tm®M;- F?m¬M Kti i?QM; -v- i` M; ¸B K iBM? tªC

a„+ Kti *® .B + h?-M F?-M; i? v ¸´B M?bM +¬- €M? b€M; +?B m `¼B H"K /B M K¢
+`M; ?Q`M K„ ?ÆM M[X *ÁM ¸ T ?ÆM bQ pÈB M?[M; M;QìB ¸`M ¬M; ¸ T i` B +| /€
iWM; ;†TX

óh¬B Km®M M|B +?mv M `ä `M; pÈB +¬X hW M v p b m- i¬B b) F?-M; /•v /Q pÈB
a K- iW ¸•v p b m b) F?-M; HB M [m M iÈB i¬B5 æ®B pÈB # M M;Q`B i?b +?9M; i
T?Q b m i?b K¼B M;QìB +| K°i +m°+ b®M; `B M;- +¬ +kM; ¸WM; +| ¸ M ibK i¬B5ô
#ÁM; î +QM iBK KbM?- ?¢ [mv i i•K ¸-v ¸°+ €+ M|BX

æm´B i?2Q +¬ M?B m M,K M?Q p"v- iU €B +kM; K'i ¸B- i¬M M;?B K +kM; F?-M; +A

h`QM; H9+ M?`i i?ìB G,M; ",+ a K F?-M; TªM SM; F`T HìB M|B +O M?- ¸-m | +
¸ m ¸ÈM FûQ /`B- +U+ F€ F?-M; ?B mX \*?d i?'v M? Kî +Y t2- `²B M? M? +?|M;
T?€i` iB M; ¸°M; +Æ- `²B M? M? +?|M; #B M K`iX

h`€B iBK +Q `9i M? M?- b m ¸| i?b i`î M M i`®M; `¶M;X GQ¢B +ªK ;B€+ M"v- +¬ ¸½

h?lB ;B M K'v M,K p i`QÊ+- p`Q M;`v bBM? M?"i +O +¬
óG`K T?B M #¢M ibK ;B9T KbM? H¢B K°i H-M M[ - M?'i ç`M? H" +| ;|B ç² K"5 L?'i
óhB m i?Q i?"i tBM H¶B- i¬B ç½ ibK # H-M `²B- [mª i?"i F?¬M; +| ç² +O +¬5ô
L;QlB M|B H" *?•m 8+ @ K°i M[bBM? +O ?¼+ pB M ç M; i`U+ M?" i`¼X G,M; "„+ a
iB M; M? pÈB M;QlB i`U+ ç|X
óa K a K5ô L?bM i?'v /€M; p F?¬M; +?`m #m¬M; i? +O G,M; "„+ a K- #¢M ?¼+ C
+¬ H¢BX
óG•K hoM?- + "m çWM; FûQ KbM?X L?'i ç`M? H" +| ç² +O KbM?- ?Q†+ H" +¬M; iv
`²B5ô G,M; "„+ a K p¬ +MM; +?„+ +?„M M|B- ;QÆM; K†i i`M ç-v bU iS+ ;B"MX
óæB i?¬B çB i?¬B- i`Î p i9+ t€ `²B ?½v M|B5 _®i +m°+ H" B ;YB ç² +?Q + "m\ô G•
M?B m +?mv M ?ÄBX óJbM? M?È ` `²B- M?'i ç`M? H" p` ?¬M T?m +O + "m- +| ç9
iB M; M|BX
óG•K hoM?5 * "m M|B M?Ä K°i +?9i5ô G,M; "„+ a K p°B p`M; +?2 KB M; G•K hoM?
óh? M`Q- #B i t'm ?´ ``ô
óh M F?®M GK+ E?ªB *?QM? FB H`K b Q +| i†M; [m` bBM? M?"i bM?5 EB T b m ç
G,M; "„+ a K +QM; K¬B M|BX E?¬M; FB K çQÊ+ ;|B ?`M; - i`QM; HÁM; +¬ i`Î M M i`
F?´ bÎX h M iB m iY *® .B + h?¬M M`v b) F?¬M; [m M bBM? M?"i +O +¬ i?"i +?S\
h`QM; HÁM; G,M; "„+ a K iS+ ;B"MM;?o- i`Î H¢B Fw i9+ t€- +¬ ibK b® çB M i?Q¢B
M? M?- H-M HQÊi ;¼B ?ÄBX
ó* "m i?"i M;m M;®+- i`U+ iB T ?ÄB M;QlB Fw ;YB ;|B ?`M; ç|i?b b) ` M; v i?¬B b
óG•K hoM?5 * "m F?¬M; ?B m ç•m5 æWM; M|B +?mv M- ç KbM? iB TiK+ ;¼B ô
:¼B ? i i'i +ª +€+ b® +O +¬M; iv +?mv M T?€i M? M? `²B- F?¬M; +| K°i K|M ?`M; [
"„+ a K +ªX h`QM; HÁM; G,M; "„+ a K i`Î M M +?m +?m - i?"i H" #„i +¬M;5 J'v M
M;`v i M iB m iY \*® .B + h?¬M FB Hm¬M ;YB [m` i†M; bM?- + "m `v M|B bÊ [m M-
iW bÊKX
L?QM; M,K M v- bBM? M?"i +O +¬ ç½ i`¬B [m `²B- pšM F?¬M; +| #'i F€ ç°M; ioM?
+kM; F?¬M; +|X
æ| H` iW H9+ +| i`Q M?È iÈB M v G,M; "„+ a K- H-M ç-m iB M F?¬M; M?"M çQÊ+
h?¬MX
óh M iB m iY i?9B *® .B + h?¬M5 G`K [m M HB M Km®M [m M KbM?- +| ç9M; F?¬M
i` M b•M +Ä /QÊB i`M; +•v- K°i KbM? m®M; #B - i` M +Ä +ÁM ç K°i +€B #€M? bBM
`QÊm- pW K„M;X
h?dM? i?QªM; +¬ pšM M?bM çB M i?Q¢B Î i` M +Ä- +¬ pšM Hm¬M çÊB çB M i?Q¢B
*¬ +¬K çB M i?Q¢B H M- #'K /½v b® +O M? X
L?bM b® çB M i?Q¢B +O G,M; "„+ a K ;¼B iÈB- i`QM; HÁM; *® .B + h?¬M F?¬M;
F?´- +? m K`v H¢B- bYM; b®i K°i ?²B H•m KÊB #„i K€vX \*¬ `´i Qi F?B +?O ç°M; ;¼
#B i +| T?ªB tªv ` +?mv M ;b F?¬M; - M;?o M?Q p"v- i`QM; HÁM; M? H¢B F?`M i`C

*"m ;B®M; M?Q i M ? çSM; Î ç!- ;B®M; M?Q i M ? çSM; b m +¬- M?bM +¬ F?¬M
*?QM?- +"m #QÊ+ M? M? p T?Q i`QÊ+- M„K H'v +€M? i v +BB, óa K a K- çB ?¼-
+¬X

óæWM;X *"m #m¬M; i¬B ` X h¬B F?¬M; çB ?¼+Xô *¬ iS+ ;B"MH H MX

ó*"m T?ªB çBX *?9M; i F?¬M; i? i`®M ?¼+Xô \*"m i`-K ;B¼M; M!B- i?"i` i?b i`®
+?d H" +"m F?¬M; Km®M +¬ Î i`QÊ+ K†i +"m K" F?¬M; M;WM; F m i M GK+ E?ªB *
M? i X

ó*® .B + h?-MX *"m T?B M [m€X *"m çWM; +! tQ p"QX h`€M? ` Xô *¬ /MM; bS+ ;ç
*¬ .B + h?-M #` H!B M!B +O +¬ H"K +?Q i`M i?QÆM; - KÈB pW H9+ M½v +ÁM M!B
K M; +¬ çB ç M M?" p bBM?- +ÁM H9+ M"v- +¬ +ÁM M!B +"m K†+ F +¬\

óh¬B ?¬K M v +?QM? H" F?¬M; +?Q T?ûT +"m çBXô *® .B + h?-M iS+ ;B"M- M?Ä ;

óh¬B +S çBX J†+ F +"mX æWM; ;B®M; M?Q +QM `m²B +S #€K H'v i¬B- T?B M [m€
ç-m +O +¬ ç½ #` +"m ;B[ +?†i HçB- +¬ ?ûi +?!B i B- Mû i` M?- b m ç!- +ªK ;B€+ K
F?m¬M K†i +¬ X

*¬ FBM? M;ç+ bYM; b®i- i` M ;QÆM; K†i H9+ M"v +ÁM i`mv M ç M +ªK ;B€+ 'K €T.
+MM;X

*® .B + h?-M X>¬M XX>¬M +¬\

¬ M;?o- b m ç! iS+ ;B"M M?bM +"m, ó® .B + h?-MX *"m çB M ç9M; F?¬M;\ô *¬ M
" 2K i` B M?Ä ?ÆM KbM? ? B i?€M; ?¬M- +¬ p¬ +MM; iS+ ;B"MX ošM +ÁM K v ç•v
F?¬M; +¬ b) iS+ ;B"M K" ;B i +? i +"m i `²BX

*¬ .B + h?-M +kM; #bM? ioM? HçB- b„+ K†i +! +?9i +SM; M;„+, óh¬B Xô

óo b m M m M?Q +"m +ÁM çB M M?Q p"v M[i?b i¬B F?¬M; i? K ç w ç M +"m M[>
?QÊM; p T?Q b•M p M? K" +?çv çBX *® .B + h?-M b[M; b!- HÁM; +?m t!i M?bM
E?ªB *?QM? X

LQÊ+ K„i`ÆB iWM; ;B¼i iWM; ;B¼i- G,M; "„+ a K M?bM K°i HQÊi +€B `QÆM; - i`
i M ç" M ¬M; M;®+ M; +? M"v- Hm¬M ç®B pÈB +¬ Km®M ;b çQÊ+ ç!- /K /¶ +¬- +QM

J¶B M;`v ç m K M; #[ ,M b€M; +?Q +¬- #[ i`Q +kM; Km +ÆK +?Q +¬- #m´B i®B
#` M;Q!B i S+ ?B T- M? Hm¬M Hm¬M ;B9T +¬ #€Q i?M- #'i F H9+ M"Q- M? +kM
+¬ X

*¬ i?"i` i?b +kM; #` M? H"K +?Q ?QX

>B M içB - ibM? v m- bU FB M M?šM +O M?- `®i +m°+ +kM; #` +¬ H"K +?Q iB m

a m ç K ç!- *® .B + h?-M i`Î p /Q M? i`çB- +¬ +kM; pb #"M +?mv M +O +¬M; iv-
Hç+ ;b- i`W H-M p¬ ibM? ;†T M? m Î Gç+ h?"M? FB X

jNNX *?QÆM; jNN, L;QçB h`mv M S?-M j @ *?QÆM; j

G-M ç!- +¬M; iv +O +¬ +! ?Qç i ç°M; p K„ T?~K [m®+ i - H9+ ç! +¬ ;†T çQÊ+ GK+ B
M;Q!B i? K /U ?Qç i ç°M; - +¬ +kM; F?¬M; [m M #` GK+ E?ªB *?QM? +? M?çQ K" F
çQÊ+X

óÅ- ç! F?¬M; T?ªB H" *® .B + h?-M b Q\ô GK+ E?ªB *?QM? +?d p"Q K°i ç¬B M K
çSM; Î +Y X h`QM; HÁM; G,M; "„+ a K +ªK i?'v F?~M i`QÆM; - M?QM; +kM; F?¬M;

H GK+ E^aB *?QM? HW KbM?, óE?¬M; M|B pÈB M? M[- 2K +ÁM +| pB +Xô *¬ #
F?€+X

ó M? F?¬M; +| HW 2K- +MM; çB +?“Q ?ÄB +”m ’v çBXô GK+ E^aB *?QM? +QìB M?
h?¬M çB iÈB- H9+ M”v- +?d M?bM i?’v M; QìB ç T # M +çM? M? ç½ `ìB çBX *® .B
•m T?K+ i®B K”m F?B K i®M- i`QÈ+ M; U+ +ÁM ;„M K°i #¬M; ?Q +”B €Q +O ?Qç
*?QM?- F?| 2 KB M; M? ;BÆ H M- iW i`QM; i v M; QìB T?K+ pK H’v K°i Hv b•K # M

óL; QìB ç T pW `²B Xô GK+ E^aB *?QM? +QìB +QìB ?ÄB- *® .B + h?¬M +kM; +Qì
çB ç /U iB +Xô *® .B + h?¬M ?ÈT K°i M; KK b•K # M? M?bM GK+ E^aB *?QM?- Hç
ç M +O iQ”M #° ?°B i`QìM; ç½ ;BªK tm®M; - ? B M; QìB +kM; M; ²B tm®M; Î +?¶ F?

GK+ E^aB *?QM? F?¬M; +| ?ÄB M?B m- G,M; „+ a K ?bM? M?Q pšM +?Q T?€i ?
çB K i®B M v iQ”M #° ç m ç†i H M +¬ M; QìB Kšm /`m /”M; +O +¬M; iv ?”M; F?¬M
G,M; „+ a K +ÁM F?¬M; #B i ç| H” #çM; €B +O *® .B + h?¬MX

L; QìB +kM; /`m /”M; M?Q i M- mv M +?mv M +MM; ?”Q T?ÁM; - +¬ i K†+ K°i #° [
M; QìB K M; K°i #° i` M; bS M; ¼+ i` B- H”K M´B #”i H M H”M / i”M; MäM çQÈ+ #ª

L; v +ª T?K M[M?Q G,M; „+ a K +kM; F?¬M; i? F?¬M; i? M i?Î p p`K„ M?•M M”v
i?ŠM; i?„M- T?QM; +€+? H”K pB + K” K¼B p` T?K M[ ç m Km®M ?QÈM; ç M ç i`Î i

m´B i®B ?¬K ç| *® Gç+ h`B i`Î i?“M? M[i?¬M i`QM; HÁM; +O i’i +ª M?[M; p` F?€

*?d H”- G,M; „+ a K +kM; F?¬M; ? i?m FûK- +¬ K†+ K°i #° /ç T?K+ K”m ç2M- H
+€+? HçM? HMM; + Q [mw- pb H” +® p’M [m M ? t½ ?°B- +?Q M M M?B m H¬M T?ª
+MM; F?ûQ HûQX *?d H”- F?B M?bM i?’v M; QìB M; ²B # M +çM? GK+ E^aB *?QM?
+¬ +?Èi +SM; M; „+ - +?Q M M M|B b B K’v +•mX L?QM; +¬ `i M? M? ç½ F?¬B T?K
#B M ç´B iB M? ?bM? HmM; i9M; M”vX

G”K b Q K” M? ’v tm’i ?B M Î ç•v\

G,M; „+ a K •K i?¬K bmv M; ?o- iW +€B ç K ’v- ç½ ?ÆM K°i i?€M; #¼M ?¼ F?¬M; ;

*?d H” *® .B + h?¬M ;B®M; M?Q F?¬M; M?bM i?’v +¬- €M? K„i pšM i?Ov +?mM; ?
HÁM; G,M; „+ a K F?¬M; F?ÄB +| +?9i F?| +?`m- +¬ F?¬M; Km®M bmv M; ?o M?B

æ K ç| - +¬ F?¬M; +| i`U+ iB T; †T M?- M? +kM; F?¬M; iB K ç M ;†T +¬X

E?B Î M?“ ?”M; +ÆK h•v /MM; +ÆK- ;†T T?ªB GK+ E^aB *?QM? +MM; pÈB L? M h`+
K” çB i?2Q ?¼ çM ;BðM- M?bM GK+ E^aB *?QM? +® iB M? Î i`QÈ+ K†i +¬ •M €B-
M?QM; i`QM; HÁM; ç½ F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ ;bX L; QìB ç”M ¬M; M”v +¬ iWM; +?Q`
çìB M”v +?d +¬M K°i M; QìB ç”M ¬M; M”v- M?QM; ?¬K M v- M?bM M? +MM; pÈB M;
+?¶- i? M?QM; +¬ HçB F?¬M; +| +ªK ;B€+ ;bX

E?¬M; ,M ;B’K- F?¬M; ;?2M i}- +?d +| +ªK ;B€+ içB b Q KbM? HçB iWM; M; ®+ M; ?

L; ®+ F?B F?¬M; M?bM ` *® .B + h?¬M i®i- ç2Q çm´B KM [m€M; GK+ E^aB *?QM?

E?m¬M K†i *® .B + h?¬M K M; i?2Q /`m /”M; ?B M ` i`QÈ+ K†i- H”K +?Q +¬ i?“i
F?| F?,M pSi #Ä +€B H„+ i v FB X L,K KQìB b€m im´B F?B *® .B + h?¬M çB [m M
+?¼M ` iWM; ?çi i?Ov iBM? +ÁM iU KbM? H”K i?“M? bÈB H„+ ç2Q i v

` +¬ pSi #Ä- +?QM? i?S+ pSi #Ä +ÁM +| *® .B + h?¬M M[X

h`QM; K„i M?- HÁM; M?- H9+ M”v F?¬M; +?d +ÁM +| K°i KbM? G,M; „+ a K M[-
M; QìB T?K M[tBM? ç T /`m /”M; X M? i?“K +?Q F?BM? i?QìM; HB + M?bM +¬ K°i
æ| H” iW +¬ Km®M M? ;¼B- H”K M?Q p”v ç Km®M ? B M; QìB T?OB bç+? [m M ?

h? M?QM; H9+ ç| M? HçB FB M [mv i F?¬M; +?`m ;¼B +¬ M?Q p”vX

ó*”m +?d bBM? i`QÈ+ i¬B +| b€m KQÆB K®i M; ”vXô *”m #û iS+ ;B”M T?ªM #€+X

óJ°i M; "v + kM; H" HÈM - ?m®M; +?B b€m KQÆB K®i M; "vX *® .B + h? - MX h¬B H" .
*"m + €B ; b + kM; T?ªB M; ?2 HÌB + O i¬BXô *¬ #€ ç¢Q ?QÈM; p T?Q + "m #û HMI
L, K 'v- #¼M ?¼ + ?Q iÈB KQÌB im´BX

*® .B + h? - M ?"M + ? i KbM? F?¬M; ` çÌB bÈK ?ÆM + ¬- + ?Q /M H" K°i M; "v- M?Q
a K- b) F?¬M; +QB + "m H" 2K i` B M[X

G, M; ", + a K KÌ K`i çB /¢Q Îi? "M? T?® t H¢- çQÌM; t€ H¢ HŠK- i`QM; ç-m F?¬M;
.B + h? - M i?2Q b m + ¬ iWM; Hv iWM; iwX h?b` + ¬ M?È `ä M?Q p"v- *® .B + h? -
[m2M i`QM; +m° + b®M; +O + ¬- F?¬M; i? i?B mX

*¬ #B i M? i?Q + ? + ¬- + ¬ ?QÎM; i?K ibM? +ªK + O M? - iMv w M? ç®B tY i®i pÈB .

ó X h¬B ; ?ûi p"i HwX : ?ûi ?| ?¼ + Xô L; "v *?O M? "i- ? B M; QÌB çB iU ?¼ + - ç°i M?B
?ûi H M- i?B m + ?9i M[ç2K # "B i" T p"v Hw tû i MX

® .B + h? - M M?bM + ¬- + QM; +?B m + QÌB + QÌB, ó?¶ M"Q F?¬M; ?B m\ h¬B + ?d
; BªB + ?Q + ¬- pb + ¬ K" `|i MQÈ + i`€B + •v + ?Q + ¬ m®M; X G9 + M"v i?Q + ? ?ÊT M? 'i
i•K ibM? + O G, M; ", + a K i®i H M, óE?¬M; Km®M ?¼ + M[- HÈT KQÌB K°i ç€M;
M? M? çBXô G, M; ", + a K M^K i` M; ? bQ7 - HQÌB #B M; M¡BX

*¬ ; €B K† + €Q h@b?B`i M; „M- [m - M + Q #²B- ? B + ?•M p M? H M ç-m ç-m FB + C
+ ¬- H"K + ?Q pMM; #KM; #^M; T?ŠM; - H¶ `®M ?½K b•m ç€M; v m H° ` - H9 + M"v +
i`QM; +´ €Q + O + ¬ M[

•Q M; U + K"m i`„M;

óE?¬M; ç9M;- h?¬M- +QM +MM; "„+ a K `®i+m°+ +! ? v F?¬M; ç½ Xô J *® +kM;
w- M?È iÈB H-M *® .B + h?¬M i?B m +?9i M[M;²B iM- H-M ç! M;?2 M!B i?^M; #û +
H9+ M"v HçB Km®M iW ?¬M- +?ŠM; H) M! F?¬M; T?ªB +?`m i`€+? M?B K #ÈB G,M
*® .B + h?¬M ?B m w +O K *®- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +Q `9i HçB- M?QM; M;Q`
H" i?İB ççB ;b `²BX \*QB M?Q +QM Km®M +?`m i`€+? M?B K- M;QİB i +kM; F?¬M
HİB M!B M"v +kM; H" HİB M!B i?"iX

M? +kM; iBM iQÎM;- G,M; "„+ a K H" M;QİB +! iQ iQÎM; +ÎB KÎX

óh?¬B F +QMX h?¬M- +QM +kM; F?¬M; +ÁM #û- H"K pB + M M +! +?WM; KU+- +
*® HB + M?bM b M; +?²M;- M!B pÈB *® .B + h?¬MX *® .B + h?¬M +kM; +QİB ;"i ;
+ÆK tQM; HB M çB H M H-mX

a mF ?B ¼M / T HçB T?ÁM; i?b T?€i ?B M ` [mv M H#mK- K°i [mv M i?"i /"v- H" [
+?Q G,M; "„+ a K- # M i`QM; /€M i`"M ç-v ?bM? +O +¬ iW M?Ä ç M HÈMX o¬M K
+MM; HçB F?¬M; ç" M?- iMv w MûK p"Q i`QM; M; ,M FûQX

óJ M?[M; [m" i†M; M"v +O B p•v\ô G,M; "„+ a K `i Qi F?B p M?"- pW p ç M M
F?€+? ç `i M?B m [m"- iB M H M- ¬K +´ K - H"K Mkm; ?ÄBX

óL,K M v M? +QM F?¬M; p çQÊ+- æçB ç°B Km®M i´ +?S+ i" T ?m'M; b ç!- M?[M; [m
?¼ Zm€+? T?ªB M;?o B çQ [m KÈB i?Q+? ?ÉT ç•v ô >S hoM? o,M M!B- M?QM;

ó ó G,M; "„+ a K ç€TX

óL"vX a K a K- *® .B + h?¬M b Q HçB F?¬M; K M; [m" b M; \ Zm M ? +O ? B çS b
i?`v G,M; "„+ a K Km®M H M H-m- i?b ?QÈM; p T?Q +¬ K" H H„MX

G,M; "„+ a K M;?2 i?`v HİB K M!B i?b i`€B iBK +Q `9i HçB- [m M ? M?Q i? M"Q\`
iW `i H•m `²B F?¬M; +! HB M Hç+ i?b +! i? b Q +?S\

óhçB b Q HçB Km®M i†M; H iÈB ç\ô *¬ ?ÄB- +?d H" [m M ? ?[m / M? p¬ i?U+

óa K a K- +QM MQm t2K- +QM +MM; *® .B + h?¬M `®i+m°+ +! i? ? v F?¬M;- K"
L,K M v +QM +kM; ? B KQÆB i€K im´B `²BXô >S hoM? o,M HÈM iB M;X

óJ X *! i? F?¬M; M!B +?mv M M"v F?¬M; \ *QM ç°+ i?•M iU /QX *QM çB +?m~M #`
K°i #[iB +Xô G,M; "„+ a K +`i ;B¼M; M!B- b m ç! H M H-m- ? B ;Á K€ ç½ YM; ?²M

>S hoM? o,Mª Q M½Q i?Î /"B- G,M; "„+ a K iMv iB M H M H-m +¬K K°i K!M ç² tm®
HçB i`QM; M?"- M m F?¬M; ;†T M;QİB F?€+ b) #` ?ÄB +?mv M +O +¬ +MM; *® .B

óæQÊ+- çQÊ+- i¬B #B i`²BXô oW tm®M; H-m i?b i?`v >S hoM? o,M ç½ M!B +?m

ó KX *QM çB ç•v ó

óæÈB ç½ M"Q ô

ó*?mv M ;b p"v K \ *QM ç M; `i # "MXô G,M; "„+ a K F?¬M; FB M M?šM M!BX

óJ pW ;¼B çB M i?QçB M!B +?mv M pÈB /b *® `²BX *® .B + h?¬M M!B Km®M iW
M?bM +¬- ç~v K„i FQM? K°i +€B `²B M!BX h`QM; HÁM; G,M; "„+ a K +,M #ªM ç M; F
i? K i`-K tm®M;- +?QT KkB +?m +?m - iBK +Q i?„iX

M? Km®M iW ?¬M

h`€B iBK G,M; "„+ a K F?! +?`m

óa K a K "- h?¬M H" K°i M;QİB ç" M ¬M; i®i- içB b Q +QM +S M?Q p"v\ :ª +?Q M!
i?ÁBX >m®M; +?B- +?mv M M€Q HQçM H-M i`QÊ+- iQ" M h?O æ¬ M"v B +kM; #B
*® .B + h?¬M i?b +ÁM +! i? ;ª +?Q B- H"K ;b +! M?" M"Q Km®M +QÈB +QM XXô

/ M? iB M; +O G,M; ",+ a K ?Q`M iQ`M #` i' M ?ϕB- H-M M`v *® .B + h?-M Km® M
 i?"i ç9M; F?-M; #B i +?mv M ?-M bU +O G,M; ",+ a K T?ªB iQM? b Q\
 aÊ M|B ` iQ`M #° b) H`K i' M i?QÆM; HÁM; iU i`¼M; +O +- ->S hoM? o,M +?d M|
 æ-m | + i`®M; `¶M; +O G,M; ",+ a K `®i +m° + +kM; idM? i€Q HϕB, óJ - +QM +kM
 i? K H'v- M; Q|B v m i?Q+? +QM `i M?B m X M? i Km® M iW ?-M i?b iW ?-M çBXô
 M|B tQM; HB M M? M? +?|M; `|B çBX
 h`Î HϕB i`QM; t2 +- KÈB M†M; M i?Î /®+ ` p`B +€B- i`QM; HÁM; +Q `9i ç m çÈM-
 h?-M #Ä `ÆBX
 G,M; ",+ a KX M? 'v F?-M; +-M M; QÆBX L; QÆB +kM; F?-M; +-M M; Q|B ç`M -M
 M?È ç M M; QÆBX E?´ bÎ +€B ; b +?S\
 G,M; ",+ a K iS+ ;B" M iU [m€i K„M; KbM? Î i`QM; HÁM; - F?-M; çQÊ+ T?ûT ç #ªM
 +kM; F?-M; +?Q T?ûT KbM? ç w ç M *® .B + h?-MX
 h?-M; [m M?M; M; Q|B F?€+- +- +kM; #B i çQÊ+- #ϕM ; €B *® .B + h?-M +?QM
 /`M; X \*?d H` H KWM; M,K KÈB M,K M v F?-M; /šM iÈB h?O æ-X L,K M v G,M; ",-
 i`€M? pB + çB iK i" T +MM; K¼B M; Q|B M?QM; +m®B +MM; F?-M; +?`m çQÊ+ bU
 F?-M; M?`M çQÊ+ K` `|B çB bÈKX
 a m F?B GK+ E?ªB *?QM? iB M +- p - ? B M; Q|B +kM; F?-M; M|B K°i +•m M`Q- +-
 M?bM /ÁM; t2 +° i`QM; ç KX
 h`QM; ç-m ç m H`p K†i HϕM? HMM; +O *® .B + h?-M- +- +| +ªK ; B€+ *® .B + h?
 [m M i•K iÈB KbM?X
 ó*? i iB iXô s2 ç°i M?B M i„i K€v- G,M; ",+ a K iS+ ;B" M +?YB `O - p¶ p¶ i v H€B-
 i?"i bU tmB t QX sm®M; t2- +- M?bM t2 KbM?- +,M #ªM F?-M; #B i M| tªv ` p`M ç
 s2 +O +- H`KªM? ?QÎM; ç M ;B Q i?-M; - H`K M?[M; +?B + t2 T?Q b m #` +?†M
 i B F?€M; M; ?` p M; H M, ós2 +O i-B #` ?QXô G,M; ",+ a K HÈM iB M; ;BªB i?Q+?
 +kM; ç½ ç M ç çB m iB i; B Q i?-M; - M?[M; +?B + t2 F?€+ H-M HQÊi i`€M? F?ÁB
 t2 C22T q` M; H2 iB M H M- /WM; Î T?Q b m t2 +-X
 *® .B + h?-M iW i` M t2 M?ªv tm®M; - çB iÈB T?Q i`QÈ+- G,M; ",+ a K M; QÊM; M
 i?B m +?9i M[+- ç½ +?ϕv p T?Q M?- M?QM; ç°M; i€+ +?Êi /WM; HϕBX h`QÈ+
 T?B M iQ€B- K†+ F M? #M ? v F?-M; M; Q|B ç-m iB M +- M; ?o iÈB +kM; H` M?
 óG M t2 i-B çBXô *® .B + h?-M M|B +?mv M +MM; pÈB +ªM? b€i; B Q i?-M; K'v +
 G,M; ",+ a K +ÁM ?ÆB /Q /U- +€M? i v ç½ #` M? FûQ çB- M? FûQ +- ?QÈM; p T?
 t2 +?Q +- çB H MX
 a m ç| *® .B + h?-M H2Q H M p` i`Q i`B t +ÁM G,M; ",+ a K M;²B Î +?¶ F # M- i
 T?S+ iϕT- ? B M; Q|B M;²B ; -M M? m ç M KS+ +- +| i? +`K M?"M çQÊ+ KMB ?QÆM
 L; ?o ç M #•v ;B| M? ç½ +| #ϕM ; €B- i`QM; HÁM; +- F?-M; F?ÁB `K F?´ bÎ- HB
 ó.BMF- t2 +O i-B #` ?Q- +`m +| i? iÈB * Q ®+ h?QÆM; KϕB [m®+ i ç|M i-B\ô
 *- .B + h?-M M; ?2 i?'v H|B M|B +O +- XXi`QM; HÁM; F?-M; F?ÁB F?`M i`QÆM;
 ó M? /WM; Î # M FB çQ|M; +O * Q ®+ h?QÆM; KϕB [m®+ i çB- #ϕM i-B b) ç M ç
 +- F?-M; Km-M K'i K†i Î i`QÈ+ K†i M?X
 *® .B + h?-M F?-M; M?bM +- K°i +€B- +kM; H`K #° M?Q F?-M; M; ?2 i?'v H|B +-
 óL`vX M? X M? K m /WM; t2X E?-M; M; ?2 i?'v b Q\ô Í +Y +O * Q ®+ h?QÆM;
 F?-M; M; WM; t2 K` iB T iK+ i,M; i®+ ç°- H`K +?Q G,M; ",+ a K HÈM iB M; F m H M
 *® .B + h?-M pšM F?-M; ç w ç M +- H€B t2 +?ϕv i?ŠM; iÈB pMM; M; QϕB -X

ó*® .B + h?—MX M? Km®M H"K ;b\ h` M?Q p"v`²B- M? +ÁM çB iÈB M;QçB ¬ H`
`®M; H M- F?¬M; ?B m ç M i°i +MM; H` M? +| w ;bX *® .B + h?—M pšM F?¬M; M|B
H—M M[- +?d K°i H€i b m- t2 ç½ +?çv iÈB #l b¬M;X

M? `®i +m°+ +kM; /WM; t2- F?¬M; H M iB M;- # M i`QM; t2 /M +?Q KÎ+Y b´ M?
;|B i?m®+ H€- ç®i- €M? HY H"THl +?B m b€M; ;QÆM; K†i M? im'M +O M? X

9yRX *?QÆM; 9yR, L;QçB h`mv M S?—M j @ \*?QÆM; 8, h`M hQ+? *

*¬ M?bM i?'v ?bM? /€M; ;Á K€ `ä`"M; +O M?- €M? HY i„i çB- i`QM; t2 HçB +?b
i?m®+ i`QM; t2 H`K +?Q +¬ F?¬M; M?`M çQÊ+ K` ?Q F? M- #'K +Y FQM? t2 tm®
tQÆM; i`"M p`Q- H`K +?Q M;QlB i F?¬M; F?ÄB ;B"i i?|i KbM?- wi?S+ +O G,M; ",

ó M? +| +?mv M ;b- M|B çBXô G,M; ",„+ a K HçM? M?çi M|B- iB M; ;B| # M #l b¬M;
M`v p¬ +MM; ?¶M ç°M- #B i`ä M? Km®M M|B ;b K` +ÁM ?ÄBX

*® .B + h?—M pšM F?¬M; M|B HlB M`Q M?Q +k- BK H†M; K` KM ?9i i?m®+ - F?B M
+`M; #`M? i`QÊM; i`QM; T?´B- ç M F?B F?¬M; M?`M çQÊ+ M´B M[ - KÈB i?Î` X
F?¬M; M|B ;b- +¬ +kM; +?d /U p`Q +€M? +Y t2- F?¬M; M?9+ M?Q+?- ç¬B K„i pšM

L;QlB ç`M ¬M; M`v H` M;QlB Hm¬M Hm¬M M;?2 i?2Q HlB +¬- p"v K` ?¬K M v- HçB

M? `®i +m°+ +kM; ?9i tQM; çB m i?m®+ - ç2K /KB i`M i?m®+ H€ çB- ç2K ç M Î i`Q
`½B [m v ç—m- M?bM b M; M;QlB M;²B # M +çM?X

S?€i ?B M` M? ç M; M?bM KbM?- G,M; ",„+ a K [m v ç—m [m - +?®M; HçB €M? K„i
M? €M? H M p HçM? M?çi- i`QM; HÁM; +¬ F?¬M; F?ÄB /•M; H M K°i M¶B +?m t
i—K K„i- M?bM` M;Q`B +Y b´- iMv w ç +?Q ;B| HçM? [m´i p`Q K†i KbM?X

ó M? +| +?mv M ;b i?b K m M|B H H MXô *¬ F?¬M; +?`m M´B HQçB F?¬M; F?Q M`
M|B K M; i?2Q p `mM `~vX

® .B + h?—M ?Q M? ? B iB M; , ó?d M?Q p"v K` ç½ F?¬M; +?`m çQÊ+ \ô M? `®i
+Êi ?ÄB- K` bU ;B m +Êi M`v F?¬M; T?ªB H` /`M? +?Q +¬ K` +?QM? H` /`M? +?Q
HÁM; +¬ M? +| K°i +?9i p` i`Q- +?mv M M`v +?Q iÈB #•v ;B| +kM; +?d H` HW KbM

*•m ?ÄB +O M? H`K +?Q iBK +¬ i?„i HçB- pW ç`M? KÎ KB M; i?b M? ç½ H M iB
ç M +?mv M iW ?¬M ó *® .B + h?—M M?Qm K`v ?dmX

óh¬B /½ M;?2 `²BX M? +S v Mi•K- i¬B b) F?¬M; [m´M H´v M? M[Xô *¬ HÈM iB M;
HÁM; i`"M ç—v m€i S+ +MM; ;?2M im¬M;- b m F?B H H®B tQM; i?b KÎ+Y t2- M?ªv
+¬ H` Km®M M|B `ä +?mv M M`v- +?QM? H` b m F?B M;?2 iW +?QM? KB M; M?- H

G9+ i`QÊ+ #` GK+ E?ªB *?QM? iW ?¬M- F?B ç| - i`QM; HÁM; +¬ +kM; +?d H` F?¬M
a m F?B tm®M; t2- +¬ +?çv M?Q çB M- iMv ç +?Q ;B| HçM? [m´i p`Q M;QlB- i`Q
L;QlB ç`M ¬M; iW M?Ä ç M HÈM pšM Hm¬M Km®M H´v +¬- H9+ M`v ç½ iW ?¬MX *
.B + h?—MX

*® .B + h?—M b m F?B tm®M; t2 +kM; +?d i?'v G,M; ",„+ a K F?¬M; M;WM; +?çv- #
M? + m K`v çB i?2Q- F?¬M; ?B m içB b Q H9+ M`v +¬ HçB FQ+? ç°M; M?Q p"vX

*¬M; +?9 FB m M;çQ +kM; +| H9+ M? +? M?€+ - pQ /K M?Q H9+ M`v +¬ çB F?¬M;

h?'v #|M; +¬ M;½ tm®M;- i`QM; HÁM; *® .B + h?—M +kM; ç m çÈM- +?çv p°B H M
/WM; HçBX hçB b Q +ÁM T?ªB v m i?QÆM; +¬\ *kM; +?d H` p´T M;½ i?¬B K`X L;Q

G,M; ",+ a K +® ? i bS+ #Á /"v- i?b +^aK ;B€+ +| M;QÌB ;B[+€M? i v +¬ H¢B- i`QM; óæWM; +?¢K p`Q i¬BX *® .B + h?¬M- M? +9i M; vX E?¬M; T?^aB H` F?¬M; ¢ w F?¬M; +| iU i`¼M; M?Q p"v\ô *¬ `®M; iQ- F?¬M; ? HU HÌB K` M|BX

*¬ `i Km®M ?ÄB M?- i¢B b Q ¢½ M?QÌM; M?`M +¬ M?B m M,K- K` ?B M i¢B H¢B

"ÌB pb +¬ ;¬K i?ûi H M- F?B M +?Q /WM; ¢°M; i€+ H¢B- M?bM +¬ iU KbM? #Á /"v M M M`i F?| F?,M H¢B #` M;½ tm®M;¬ M? ¢SM; v M K°i +?¶- i`QM; ¢¬m iQ`M H` M?

óG,M; ",+ a K- +| M;QÌB ¢€M; #` +QB i?QÌM;¬ +| M;QÌB F?¬M; ¢€M;X \*?Q M M i¬B i?QÌM; M[ X \*?mv M ¢€K +QÈB M`v- ?OvX *?` H` /Q i¬B K M; ¢ M ¢•v- ?B M i¢B- h?¬M ? i bS+ H¢M? M?¢i M|B- M;QÌB T?K M[M`v F?¬M; ¢€M; ¢ +?Q M? +® ;„M; i

GÌB M|B +O M?- iWM; +•m iWM; +?[¢ m ¢€M? K¢M? p`Q iBK +¬- H¢M? HMM; M? H` ? i v m +¬ `²B- KÈB +| i? M|B ` M?[M; HÌB M?Q i? X

h?•M i? #` M? ¬K H'v p`Q M;U+- ¢B p T?Q t2- G,M; ",+ a K +^aK M?"M +€B¬K i KMB ?QÆM; i` M M;QÌB M?- i`QM; ¢¬m ?B M H M iWM; +€B ¬K +O M?X

ó*® .B + h?¬MX h¬B K i KÄB ó

*¬ H`K MkM; M|B K°i +•m- M? p°B p½ +?¢v iÈB- +äM; +¬- ?Q†+ ¬K +¬ ;B®M; M?Q

*¬ M?„K ? B K„i- MQÈ+ K„i +?^av /"B i` M ;QÆM; K†i- +¬ F?¬M; M?`M ¢QÈ+ ¢Q i K†i ;?û b€i p`Q M;U+ M?X \*® .B + h?¬M ? i bS+ FBM? M;¢+ i`QÈ+ ?`M? ¢°M; +O FB +kM; i`Í M M +Q `9iX

h`QÈ+ FB +kM; ¬K +¬ M?Q p"v- +?QM? H` i?ÌB ¢B K ?¢M? T?9+ M?'i +O M?X E? +?Q H` G,M; ",+ a K H` #¢M ;€B M?- +?Q /M i`QM; HÁM; +¬ F?¬M; +?Q H` M?Q p" ¢QÈ+ `²BX

J†+ /M F?¬M; T?^aB H` #¢M i` B +O +¬- M?QM; bQ pÈB #¢M i`B +?•M +?QM? +ÁM +?QM? H` #° /¢M; F?¬M; Q€M F?¬M; ?®B F?B #Ä ` - +?d +¬M i?'v +¬ pmB p - M? +?Q `^M; ¢ M K°i H9+ M`Q ¢| +¬ b) T?€i ?B M ` `^M; M? i®i X

*?mv M +?Q iÈB H9+ M`v M? KÈB w i?S+ ¢QÈ+¬ +¬ +?QM? H` M;QÌB T?K M[F?¬M E?¬M; M|B +?mv M [m v H¢B- iB M? v m- F?¬M; T?^aB H` +<sup>a</sup>K ¢°M; ? v H` i?QÆM; ? M? +| +® ;„M; ?ÆM M[- ¢€T H¢B +kM; H` +¬ F?¬M; v m M?X

*® .B + h?¬M M? +kM; T?^aB H` i M ,M K`v- F?¬M; ?v p¼M; G,M; ",+ a K i?QÆM; ?

ó M? b) +MM; +¬ ;€B /`m /"M; ¢| F i ?¬M b Q\ô \*¬ #bM? iOM? H¢B- M?Ä ;B¼M; ? MQÈ+ K„i- +¬ +?Q iWM; M;?o \*® .B + h?¬M +kM; b) +| M;`v F i ?¬M X

óS?^aBXô M? M?`M M?¢i i`^a HÌB- F?¬M; #B i i¢B b Q +¬ H¢B Km®M ?ÄB p'M ¢ M` i•K M? H9+ M`vX

*•m i`<sup>a</sup> HÌB +O M? H`K HÁM; +¬ K'i K€i F?¬M; /SiX *^aK ;B€+ #^aM i?•M KbM? ¢9M ?ÄB p'M ¢ ¢|X M? Î +?mM; pÈB M? K°i +?¶- HB M [m M ;b iÈB +¬\

*® .B + h?¬M KÎ +Y t2- ¢†i +¬ p`Q ;? b m, ó M? ¢Q i¬B p M?"i`¼ H` ¢QÈ+ `²BX HÁM; #`M i v +MM; ¢¬v ;®B H9+ M`v i`mv M ¢ M ¢ m ¢ÈM i /¢B- [m¬M Í ¢¬m ;®B + GÁM; #`M i v +kM; #` i`¬v / - +ÁM /QM? Qi #KB ¢'i- i¢B b Q ? B H¬M ;†T K†i M? M?Q p"v\

h` M ¢QÌM; ¢B- ? B M;QÌB F?¬M; M|B +?mv M ;b- ¢QÌM; ¢B `i t - G,M; ",+ a K iU ` K°i H9+ b m- ¢B M i?Q¢B /B ¢°M; F m H M- +¬ #„i K€v- H` .BMF ;¼B ¢B M iÈB, ó* G9+ M`v +¬ KÈB M?È iÈB ¢½ ;¼B .BMF iÈB * Q ®+ h?QÆM; K¢B [m®+ i ¢|M +¬X

ó.BMF- tBM H¶B- i¬B ç½ p `²BXô \*¬ M;QÊM; M;MM; M¶B- M?bM ` M;Q`B +Y b´
 çQÌM; p M?` i`¼ +O +¬- F?¬M; #B i *® .B + h?¬M Km®M H`K ;bX \*?d H` H9+ M
 M?X
 *® .B + h?¬M H€B t2 ç M +´M; # M? pB M i?b M;WM; H¢B, óhÈB # M? pB M H`K ;b
 ósm®M; t2Xô M? ;B®M; M?Q ` H M?- +¬ +kM; +?d +¶ i? tm®M; t2, ó•Xô- ç-m ;
 +?9i M[ç½ M;½ [m} tm®M; ç'i- H¢B çQÊ+ M? çÐ H¢B- *® .B + h?¬M K°i H-M M[
 # M? pB MX
 M? K M; +¬ çB +?KT s@[m M; - t€+ ç`M? F?¬M; #` i?QÆM; i´M ;b- +?d #` i?QÆM;
 p i i?QÆM; H` çQÊ+X G,M; ",+ a K KÆ ?? T?€i ?B M- M? pšM +~M i?"M M?Q M;`
 HB M K M; +¬ iÈB # M? pB MX
 *¬ F?¬M; F?ÄB M?È H¢B H9+ çB ?¼+- i`QÌM; ?¼+ +¶ KÎ ç¢B ?°B i? i? Q- +¬ +kM;
 # M? pB M- FB K i` t€+ ç`M? tQÆM; F?¬M; +¶ #` i´M i?QÆM; i?b KÈB v M i•KX
 G,M; ",+ a K çB i?2Q M? ` F?ÄB # M? pB M- ç-m ;®B pb #` i?QÆM; M M pšM ç
 çQÊ+ iU M?B MX *® .B + h?¬M çB ç`M; i`QÊ+ +kM; F?¬M; ç w +¬ M[- +?d H` i`-
 M? H'v t2 çQ +¬ p M?` i`¼- t2 /WM; Î /QÈB H-m- M? F?¬M; M;?2 i?'v +¬ +¶ #` i
 [m v ç-m H¢B- +?d i?'v +¬ ç M; M;²B F?¶+ Î ;? b m XX
 E?¬M; +¶ F?¶+ i?"M? iB M; K` +?d H` MQÊ+ K„i pQÆM; i` M K†i- i?Q¢i M?bM `i ;B
 F?¶+ +€B ;b\ô *® .B + h?¬M iS+ ;B"M ?ÄBX
 G,M; ",+ a K #bM? ioM? H¢B- M;~M; ç-m H M- +?d i?'v ç½ ç M +?mM; +Q M?` i`¼-
 tm®M; i?"i M? M?- ç-m ;®B K K M?kM- +ª M;QìB M? +? M?€+ K` M;½ tm®M;X *®
 # M +¢M? +¬- M?bM +¬ M;²B /QÈB ç'i- i`QM; HÁM; p¬ +MM; T?S+ i¢TX
 óh¬B F?¬M; +¬M M? [m M i•KXô M? pW Km®M M;²B t´K tm®M; - +¬ HB M M;~M; ç
 çSM; /"v- HªQ çªQ +?¢v çBX *® .B + h?¬M çm´B i?2Q- F?B i?'v +¬ b„T M;½ HB M
 óæWM; +?¢K p`Q i¬BX \*® .B + h?¬M M? +¶ T?ªB H` ç`M ¬M; F?¬M; i? Xô *¬ bÊ
 M[b) F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ bU FQ+? ç°M; +O M°B i•K K` ;B[M? H¢B- +¬m tBM
 +¬ F?¬M; H`K M?Q p"v çQÊ+- +¬ H` G,M; ",+ a KX E?¬M; +¶ F?ª M,M; +¬ +9B ç-m
 *® .B + h?¬M M;?2 i?'v HìB M¶B +O +¬ X- i`QM; HÁM; M?¶B ç m, ó\*?` +?Q `M
 ",+ a K- i¬B +?Q # Q ;BÌ +?€M ;?ûi +?` M?Q H9+ M`vXô M? M?bM +¬ +?^K +?^K-
 HMM; M¶B- b m F?B M¶B tQM; HB M [mª [mv i [m v M;QìB çBX
 L?bM i?'v M? b„T H M t2- i`QM; HÁM; G,M; ",+ a K ç m M?¶B- F?¬M; F?®M; +? ç
 b m ¬K H'v M?, óæ M +ª M? +kM; +?€M ;?ûi i¬B ó- +¬ F?"M F?"M +•i iB M; - F?
 HÁM; ç m M?Q / Q +„iX
 G9+ i`QÊ+- b m F?B i?'i #¢B pÈB GK+ EªB *?QM?- +¬ iWM; ?ÄB M?- +¶ TªB +
 ;?ûi ç9M; F?¬M;X
 M? M¶B- +?Q /M +ª i? ;BÈB ç m +?€M ;?ûi +¬- M? +kM; b) F?¬M; ;?ûi +¬X
 _®i +m° + ?¬K M v M? +kM; M¶B ;?ûi +¬X G,M; ",+ a K +ªK i?'v bÊ ?½B +?Q iWM
 ;B®M; M?Q +?ŠM; +ÁM ;b +ªX
 GK+ EªB *?QM? F?¬M; i?Q+? +¬- +¬ +kM; +¶ i? `i iU iBM i?2Q çm®B- +¬ +?Q i
 #^M; +¬ ;€B M`Q F?€+- #ÎB pb- \*® .B + h?¬M i?QÌM; M¶B- +¬ H` M;QìB ?Q`M K„X
 h?b ` - T?¬M HÈM bU iU iBM +O +¬- ç m H` /Q M? v m i?QÆM; + iKM; K` +¶X
 *® .B + h?¬M M;?2 i?'v HìB M¶B +O +¬ ;B¼M; M¶B 'K S+- i?®M; F?´ H`K +?Q M
 `i M? M? #` M? #Ä [m X

óJ¶B M;QìB ç m +|` M? ;BÈB +m®B +MM;X h? M`Q- Qi çB +€B çm¬B H`i¬B ç•v- i
 ;K tQ v M;QìB M?bM +¬ Hm¬M FB m M;¢Q K` ;B m +Êi ?ÁBX M? ç2K ç2K ?`M? ç°
 +¬ ç M; +ªK i?`v K'i K€i- F?¬M; + K HÁM;X
 *¬ bÈK [m2M çQÊ+ M? #ªQ #¼+ - /mM; i9M;- Km®M M? H9+ M`Q +kM; T?ªB Î tmM
 T?•M `ä K®B [m M ? - +¬ M?'i /`M? b) +ªK i?`v K'i K€i +MM; F?¬M; + K HÁM;X
 L?bM p K†i ;B m +Êi +O M?- +¬ HmB p T?Q b m- M?bM *® .B + h?¬M t H¢ K`
 óE?¬M; T?ªBX *® .B + h?¬MX M? F?¬M; +| iQ +€+? ;B m +Êi i¬BXô *¬ ;`Q H M
 F?¬M; # Q ;Bì [m v ç¬m H¢B M[- F?¬M; Km®M ç®B K†i pÈB bU +? ;B m +O M?
 ?ÆMX M? M?bM #!M; /€M; +¬ #B M K'i- F?|2 KB M; +kM; +SM; M;„+ H¢B- tQ v M
 `¬B H2Q H M t2X
 ó>m XXô a m F?B ç|M; +Y T?ÁM;- +¬ /U HQM; p`Q +€M? +Y - F?|+ HÈM i?`M? i
 p¼M; i`QM; T?ÁM;- KB M; +¬ KÎ `°M;- i` M K†i ?B M H M ç¬v MQÊ+ K„i- i?•M i?
 tm®M;- +¬ ;B®M; M?Q K°i çS #û #` pSi #Ä K` F?|+ `®M; H MX
 L?bM +?¶ ç¬m ;®B #` i?QÆM;- #,M; ;¢+ i` M #`M i v- +¬ +`M; F?|+ iQ ?ÆMX
 *® .B + h?¬M M|B ;?ûi +¬- *® .B + h?¬M +kM; ;?ûi +¬
 h?b ` +¬ pšM [m M i•K M? M?Q p`v- +?d +¬M M? M|B K°i +•m i?¬B +kM; çO H`K
 :Bì T?9i M`v- i`QM; ç¬m +¬ ?B M H M K°i #S+i` M? M?Q p`v
 *¬ p¬M ç M; çSM; Î i` M pä ç`B- pBM? [m M; +?|B H¼B- i?b #'i +?Êi K¼B €M? b€
 +kM; F?¬M; +ÁM- M? +? M?€+ M;½ tm®M; K†i ç'i- M?bM #¬m i`B t M? M?Q ç M;
 E?¬M; +| €M? ?`Q [m M;- +€B ;b +¬ +kM; F?¬M; +ÁMX
 E?¬M; +| *® .B + h?¬M- +¬ KÈB T?€i ?B M- #ªM i?•M KbM? +€B ;b +kM; F?¬M; +Á
 *® .B + h?¬M H€B t2 p T?Q L?'i h`mM;- çB iÈB K°i iÁ M?` +k F„ i?b /WM; H¢B,
 *® .B + h?¬M i`mv M ç M ;B¼M; M|B +O K°i #` +KX
 ó"" >Q`M;- H` +?€mXô *® .B + h?¬M +`i ;B¼M;- i?b i?'v K°i #` +K F?Q€+ €Q çB `
 óhB m *®- H•m H„K `²B +QM F?¬M; +| iÈB- pšM +?Q +| +Æ ?°B M|B pÈB +QM- MÆ
 #Ä `²B /B /ÌB iÈB +?¶ F?€+Xô- #` +K M|BX
 S?€ #Ä p` /B /ÌB çB +?¶ F?€+\
 h`QM; HÁM; \*® .B + h?¬M `®B #ÌB, óh?"i b Q- +¬M; +m°+ /B /ÌB +kM; M?Q T?€ #
 Hm`M b Q\ "" #`- #¼M ?¼ +| F?B / #` F?¬M;\ô *® .B + h?¬M F?¬B T?K+ /€M; p #
 óh?Ä ç€M;- i?Ä ç€M;Xô "¼M ?¼ +kM; F?¬M; / +QB i?QìM; #° tQÆM; ;B` M`vX >-
 i`QM; T?ÁM; çB çB- F?|+| i? ;†T çQÊ+ +QM- M?Q p`v çB #` çB M;O i`QÊ+ ç•v ó
 óæQÊ+ `²BXô \*¬ .B + h?¬M M|B- i?'v #` H½Q çB p`Q M?`X
 LÆB M`v #` F?| i`€B H¢B +?Q M M T?O K°i HÈT #mB /`v- ç~v +Y p`Q i?b K°i HÈT
 pšM v M;mv M- F?|2 KB M; M? F?) ;B`i- HB + M?bM +?B + ;? b HQM- ;B®M; M?C
 i` M ç|X h?¬B- K¼B +?mv M ç m ç½ [m `²BX
 æ•v +?QM? H` +,M T?ÁM; #¼M ?¼ KQÈM M,K +`T # - b m F?B M? p`Q [m•M M;k i
 M?QM; M? +kM; F?¬M; +| iª H¢BX æ•v H` MÆB M? +| +ªK ;B€+ +?QM? H` M?` +
 M? +QìB +QìB +€B M;`v i?Æ M;•v ç| +O KbM?X
 M? F?¬M; /¼M / T ;b- +kM; F?¬M; K M; i?2Q +€B ;b çB- +?d M;ÁB tm®M; `9i i?m
 J†+ /M F?¬M; +| +¬M; F? B iW ?¬M- M?QM; ? B M?` ç m #B i- `i M?B m M;QìB F
 .B + h?¬M iW ?¬M- +| H) i'i +ª K¼B M;QìB +?Q `M; *® .B + h?¬M v m G,M; ",+ a K
 +Æ ?°B M`v +QÈB +¬ p M?`- F?¬M; i? M`Q K` iW ?¬MX

L?QM; bU i?"i HϕB F?€+X
E?B G,M; ",+ a K iÈB iQ" M M?" Î L?'i h`mM; i?b M| ç½ i`Î i?"M? K°i ç®M; T? iQ+?
hϕB b Q F?¬M; +ÁM\ J'v H¬M i`QÈ+ çB [m - +,M T?ÁM; pšM +ÁM K"\
óÅ- ç•v H" a K a K b Q\ô :B¼M; M|B # M +ϕM? imv M ç M- G,M; ",+ a K `®i +m¬+

9ykX *?QÆM; 9yk, L;QϕB h`mv M S?¬M j @ *?QÆM; e, GϕB Jm®M

G,M; ",+ a K M?bM #` +K +| +?9i [m2M K†i- bYM; b®i K'v ;B•v KÈB M?"M ` , ó"" >
M;QìB Î +,M T?ÁM; +k T?Q æ¬M; - +?mv M M`v +kM; H" i`mv M KQìB M,K i`QÈ+ `²
ó*QM #û M? ç¬m M`v pšM +ÁM M?È `ä #`ô- #` H½Q çB ç M- i`¬K ;B¼M; M|B- G,M;
iÈB M„K i v #` +K K°i +€+? i?•M K"iX

ó*?€m M`Q /€K [m MX \*?€m +ÁM Km®M ç M M?" #` ,M [mª M? ç`Q ç•vXô G,M; ",+
ç| - #` +?O M?" +| K°i +•v M? ç`Q- i?dM? i?QªM; +¬ HϕB H¬B FûQ *® .B + h?¬M ç
+QìB, óæ•m +ÁM +•v M? ç`Q M[ - F?m M?" #` T?€ #Ä- +•v +kM; K'iX *kM; K v- K½
" +K i?Î /`B- ? B K„i M?bM ç®M; ç®M; ;ϕ+? pKM- i` M K†i H° ` p F?¬M; Km®M-
K" ?¬K M v +?d +ÁM H" K°i ç®M; ?Q M; T? X

G,M; ",+ a K M?bM ç®M; ?Q M; i`M- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB F?´ bÎ- ?¬K M v +¬ F
iÈB ç•v iMv iB M M; „K M; ?Q K°i +?9iX E?¬M; M; ?o iÈB MÆB M`v ç½ #` T?€ #Ä p
T?ÁM; +k +kM; F?¬M; +ÁM M[

óa Q `²B- iB m iY \*® .B + h?¬M [m v HϕB [m•M ç°B `²B ?ª\ô #` +K ?Q`M ?²M- ?ÄB
ó. \ *?€m +?€m +kM; F?¬M; #B i ó- G,M; ",+ a K +QìB i`ª HìB- b m ç K ç| - +¬ +
M?- ?B M iϕB +?„+ M? ç M; Î /Q M? i`ϕBX

óa Q p"v- pÊ +?²M; bQM ;B" M /¶B M? m `²B ?ª\ h?"i F?¬M; ?B m M¶B ó

ó"" >Q`M; X \*?€m p` M? 'v F?¬M; Î +?mM; Xô- i`QÈ+ FB #` >Q`M; i?QìM; ?B m H-
ç| +ÁM F?¬M; +?`m +?Q #¼M ?¼ i?m T?ÁM; - M|B bÊ #¼M ?¼ +?Q i`QîM; i?"M?
h?¬M i bK K M? iÈB- #` KÈB ç²M; w +?Q #¼M ?¼ i?m X

óGϕB M|B #"vX hB m *® M;QìB i pšM M|B +?€m H" #ϕM; €B +O M|X J'v M,K M v
+ÁM F?¬M; #B i b Q ó- #` +K p¶ p¶ Km #`M i v +¬- M|BX

h`QM; HÁM; G,M; ",+ a K M„K i?"i +?†i- FBM? M;ϕ+ M?bM #` >Q`M; , ó M? 'v M|B

óæ9M; p"v- K°i im¬M i`QÈ+ iÈB H'v ç²- M| M|B +?€m #`M çB H`K F?¬M; `ªM? çB +M

G,M; ",+ a K FBM? M;ϕ+- +kM; KÆ ?² ç½ ?B m ` +€B ;b ç| - b m F?B ?ÄB i?,K- +-
*® .B + h?¬M pšM KQÈM +,M T?ÁM; M`v- +kM; Hm¬M M|B pÈB #` +?O M?"- +¬ H" #

ó*€+ +?€m +kM; ç½ i`QîM; i?"M? `²B- iϕB b Q +ÁM +?Q F i?¬M\ a K a K +?€m +
M? ó

*¬ K°i i?•M K°i KbM? çB Î i`QM; +QM ? K- i`QM; ç¬m Hm¬M bmv M; ?o p +,M T?ÁM
M;QìB G,M; ",+ a K +?QM? H" #ϕM ;€B M; M; i`M +O *® .B + h?¬M- +¬ i?QìM; H
+ÁM iMv ?SM; H`K MkM; X

J†+ /M +¬ F?¬M; i?W M?"MX

G,M; ",+ a K- KbM? ç½ K'i çB +€B ;b\

J'i ç B M; QÌB ç" M ¬M; bB ibM? *® .B + h?¬M- T?K i'K +?•M ibM? +O M?X *| H) i`
+| M; QÌB ç" M ¬M; M"Q ç®B tY pÈB +¬ ;B®M; M?Q *® .B + h?¬M XX
E?B +¬ i?2Q çm' B GK+ E?ªB *?QM?- +| iWM; HB + K„i M?bM i?'v bU +¬ çÆM- ç m
E?B +¬ Î i`QÈ+ K†i \*® .B + h?¬M F?2M M; ÊB GK+ E?ªB \*?QM?- ç½ iWM; M?bM i`
i?"i i?" +?'i T?€+- +?2 ;B'm ç m i?QÆM; i`QM; HÁM; X
*?Q /M #B i *® .B + h?¬M F?| +?'m- +¬ +kM; +® +?'T F?¬M; +?'m idM? M; °- +?„+
`ÌB #Ä +- - K†+ F +¬ +| M?Q i? M"Q- M? +kM; b) F?¬M; #Ä +- XXL?QM; +m®B
F?¬M; Km®M H`K F M; ®+ M; ? +? M[

óo"Q çBXô

óh'M; ;B€K ç®+ G,M;- h'M; ;B€K ç®+ •m .QÆM; h`ç+? ? M +?' /MM; #[i®BXô- i?Q
"„+ a K ç|M; i`B HB m HçB, óh¬B +| H`+? i`bM? ;b F?¬M; \ô
óh`QÈ+ K„i H` F?¬M; Xô h?Q Fw M?bM ;B'v b„T t T?"M? i`bM? +O G,M; "„+ a K K
G,M; "„+ a K i?-K M; ?o, óo"v i?b i®B M v çBXô- +¬ #bM? ioM? M|B, óæB ` M; Q`B
óo•M; Xô

*Y T?ÁM; H`K pB + H¬M M[ #` ç|M; HçB- +¬ çSM; /"v çB iÈB +Y b'- K iKÄB i?Î
#„i ç-m +MM; ç" M ¬M; ? M ?Á- +¬ #B i`ä w ç² +O #¼M ?¼- F?¬M; çÆM i?m¬M +?
ç²M; wX

>bM? M?Q H` +¬ ç M; +® +?SM; KBM?- F?¬M; +| *® .B + h?¬M- G,M; "„+ a K +¬ +
w- +¬ F?¬M; T?ªB H` ç i`B ç M?çQ # M; pÈB +€B i M óM; QÌB #` pSi #Äô Î h?O æ-
*| M; QÌB M|B +¬ H` óM; QÌB #` pSi #Äô- +€B bQ b€M? M`v +kM; F?¬M; T?ªB [m€ ç
M; QÌB ç" M ¬M; iW ?¬MX

. M? iB M; #` T?€ ?Ov +S ç M| #` T?€ ?Ov çB- M?QM; G,M; "„+ a K +¬ F?¬M; i?
;K+ M; ½X >m®M; +?B- ç" M ¬M; i?2Q çm' B +¬ +ÁM`i M?B mX G`K M?•M pB M [m
M?B m +¬M; iv M?QM; HçB F?¬M; bM? H`K- #¼M ?¼ M|B ç m H` bU i?"iX

L?QM; +?QM? +¬ +kM; F?¬M; ?B m`ä- ?B M içB i`QM; HÁM; ç½ i Î M M`i iU iBX
L?bM /€M; /'T +O •m .QÆM; h`ç+? H` #B i M? i H` HQçB ç" M ¬M; ?B m +?mv M
+O F?€+? bçM G•K :B M;- +?¶ M; ²B Î ;¬M +Y b'- +| i? i?'v i`¼M +ªM? b¬M; p`Q
G,M; "„+ a K p¬ +MM; H T?ûT- ç9M; +?m`M KU+X •m .QÆM; h`ç+? +kM; H` M?•M
? B M; QÌB m®M; `QÊm çÄ i?QÊM; ?çM; p` +MM; ,M ?ªB bªMX

ó*| i? ?ÊT i€+ +MM; pÈB h'M; ;B€K ç®+ G,M; i?"i H` bU pBM? ?çM? +O h`Q h?QÊ
M|B- ;B[? B ?"M; H¬M; K`v +kM; K M; i?2Q MK +QÌBX

óh¬B +kM; p"vXô- G,M; "„+ a K F?B K i®M +QÌB M|BX *¬M; iv +O +¬ K†+ /M çQÊ+
M?Ì K®B [m M ? t½ ?°B i®i M M T?€i i`B M`i M? M?X æ½ iWM; ?ÊT i€+ pÈB`i
K`G,M; "„+ a K ?Q`M iQ`M F?¬M; /U /šK p`Q ;B i? M?" ?¼ G,M;- i`QM; ç| +ÁM-
+¬X

ó> B p`- tBM KÌB [m # M M`v ó- M?•M pB M T?K+ pK /šM K°i ç¬B i` B i`B ;€B b„+
/€M; M; QÌB ç" M ¬M; FB - G,M; "„+ a K +ªK i?'v ?QªM; ?®i- ;QÆM; K„i M?bM- i?b
K°i M; QÌB T?K M[çB iÈB- M; QÌB T?K M[FB - +?QM? H` «M lv MX

G,M; "„+ a K bYM; b®i- Hm®M; +m®M;- içB b Q HçB ;†T M? Î +?¶ M`v\ >ÆM M[

óG,M; iB m i?QXô

ó - M; çB [m€ ó- b m F?B ?Q`M ?²M- +¬ t'm ?' +QÌB M|B, óh¬B çB iQBH2i K°i +?9
i9M;- +¬ çSM; /"v çB iQBH2iX

E?|2 K„i pšM ç w ç M ? B M;QÌB M;²B Î;|+ T?ÁM;- i`QM; HÁM; G,M; „+ a K F?-
p"v K" `i H½M; KçM M? - #B i +?¶ M"v i?Q+? ?ÊT ç ? M ?Á pÈB M;QÌB v mX a n
i?2Q ?"M? H M; F?€+? bçM ç iªM #°

GÁM; +¬ +?m t|i- ;B®M; M?Q ç QÊ+ M;•K i`QM; K°i pçB /'K- +¬ p¬ +MM; +?m t|iX

*® .B + h?-M pW M;~M; ç-m H M ç½ M?bM i?'v +¬- +ÁM H" ç M; M;²B +MM; pÈB ç
+¬ çB iQBH2i, ó h?-M- M? H"K b Q p"v\ô- M?bM *® .B + h?-M K'i ?²M- «M lv M
?Q" M ?²M- +QÌB +QÌB, óh¬B çB iQBH2i K°i +?9i ó

óæQÊ+Xô- «M lv M +QÌB i`ª HÌB- *® .B + h?-M çSM; H M çBX

G,M; „+ a K çSM; i`QM; iQBH2i +?dM? i` M; i?"i H•m KÈB #bM? T?K+ ç QÊ+ i•K i
+€B çB ` M;Q"BX E?-M; +| +?mv M; b iQ i€i +ª- /M b Q +kM; T?ªB ç®B K†iX

*¬ KÈB pW çB iÈB +?¶ F?9+ [m M?- i?•M i? i?B m +?9i M[ç½ çKM; p"Q K°i M;Q

•m T?K+- ;B"v i•v- i?•M ?bM? + Q HÈM- F?m¬M K†i HçM? HMM; F?-M; +| #'i +S +

óhÈB /MM; +ÆK b Q ó- M;QÊ+ HçB +¬ H" M;QÌB KÎ HÌB i`QÊ+- b m ç| HçM? M?ç i`

S?ªM SM; +O +¬ H"K +?Q M? F?| +?`m, ó\*?` iÈB ,M KWM;\ô- F?B +¬ çB M; M; [
?ÄB- i`QM; ;B¼M; çB m K M; i?2Q p ;B m +ÊiX

óæ9M; p"v ç|- +"m M|B F?-M; b B\ G9+ M"Q i?b +"m +?Q i¬B m®M; `QÊm KWM; ç
i¬BXô- +¬ i` m +?¼+- ?Q" M iQ" M +QB M? ;B®M; M?Q 2K i` B- i?€B ç° +O +¬ H"
t|i ?ÆMX

ó*?` a K- +?` ç|B F?€i ç M i? b Q\ ošM +ÁM ç M; H" p` ?¬M i? +O i¬B- K" HçB +M
*® .B + h?-M ç°i M?B M iB M H M- €T +Æ i? +¬ p"Q p€+? iQÌM;- ? B i B +?®M; Î
+kM; ;?û b€i p"Q K†i +¬- +QÌB M?Q F?-M; +QÌB K" M|BX

GÌB M|B +O M? H"K +?Q +¬ +ªK i?'v +?|B i B- +¬ iS+ ;B" M- i`WM; K„i M?bM M?;
+¬ M?Ä ;B¼M; [m€iX E?-M; ?B m M? +| w; b- H" +® w Km®M ?çM?K+ ? v çM ;B†

G9+ M"v- *® .B + h?-M #m¬M; +¬ ` - F?|2 KB M; ;BQÆM; H M MK +QÌB T?S+ içT-
+?|M; `ÌB çBX

*¬ i`Î HçB #"M- +MM; •m .QÆM; h`ç+? iB T iK+ #[,M- i`QM; HÁM; K M; i?2Q +?9
i`Á +?mv M pmB p pÈB •m .QÆM; h`ç+?- +¬ M;?o M?'i ç`M? *® .B + h?-M b) M?I
+O +¬X

*¬ Km®M M|B +?Q M? #B i- F?-M; +| M? G,M; „+ a K +¬ pšM b®M; `i i®iX

omB p m®M; M?B m `QÊm- b m F?B ,M +ÆK tQM;- F?-M; M;Ì •m .QÆM; h` +? HçB
b¬M;- i?QÌM; i?S+ +ªM? ç KX *¬ #B i- *® .B + h?-M p" «M lv M +kM; Î ç•v- i?dM?
iB M; +QÌB M|B +O M? +MM; pÈB «M lv MX

óh´M; ;B€K ç®+ G,M;- +¬ [m2M #B i pÈB M;QÌB ç" M ¬M; FB \ô- •m .QÆM; h`ç+?
HB M ?ÄB- ç•v H" H-M i?S M +¬ K'i ?²M i`QM; i®B M vX

óE?-M; +| - F?-M; +| - •m .QÆM;- ç½ F?-M; +ÁM bÈK- +?9M; i p i?¬B ó- G,M; „+
iB T iK+ M?Q p"v b) F?-M; i? FB K +? çQÊ+ M[X •m .QÆM; h`ç+? +QÌB +QÌB-
M?QM; i?"i` i?b ç½ bÈK M?"M ` *® .B + h?-MX

ó M? +ÁM +?Q [m M çQÊ+ +¬ 'v b Q\ô- «M lv M M?bM *® .B + h?-M K'i ?²M- +QÌB

óæB p i?¬BXô *® .B + h?-M F?-M; i`ª HÌB- +QÌB +QÌB K M; +¬ `ÌB F?ÄBX M? +kM
t2 M;QÌB ç" M ¬M; FB - M? +kM; #B i- ;-M ç•v G,M; „+ a K +kM; ç M; KÎ `°M; [m
ç" M ¬M; F?€+ XX

óJ X J F?¬M; +| M|B çM +?S\ô- î i`QM; T?ÁM; F?€+?- G,M; ",+ a K FBM? M;¢+ M
?ÄBX

óL?bM i-B H"K ;b\ô *® .B + h?-M [m v ç-m M?bM +- i`-K ;B¼M; ?ÄBX
 *¬ F?¬M; M;ì #` M? T?€i ?B M- ç9M; H" iQM? +ªM? ;B€+ +O M;QìB ç" M ¬M; M"v
 óæ M`²BXô +- +® i`'M ç`M? M|B- #m' B b€M; +?Q ,M +ÆK ç½ tm'i T?€i- p"Q H9+
 *® .B + h?-M +îB /•v M iQ" M` - tm®M; t2X
 > B M;QìB +MM; M? m çB p"Q [m€M- i`QM; ç•v ç m H" M?[M; K|M ,M ;B çbM?Xs
 çQÊ+ i?"i M?B m- *® .B + h?-M •K i?-K [m M b€iX
 óhçB b Q +- F?¬M; TªM ç®B M[\ô M? M?Qm K"v- M?bM +- ?ÄBX M? p®M iQîM
 TªB ;ª +?Q M? +?S- M?QM; b m +m°+ çB M i?QçB H-M i`QÊ+- +- ç½ F?¬M; +Á
 M?Q F?¬M; TªB H" +€ iQM? +O +-X
 *¬ F?¬M; +ÁM #B it'm ?' M[K" HçB M|B` M?[M; HìB i`QM; ç€v HÁM; - óo"v +ÁM
 E?¬M; TªB +€B M;QìB +QM ;€B i M «Mlv MFB `i i®i b Q\ô \*?`m çUM; bU +?m t
 HçB- M?'T K°i ?ÊT MQÊ+ +? M?X h`QM; HÁM; \*® .B + h?-M F?) tû` - +?QM? M?
 HçB +QÊB +- M[- M m M?Q #•v ;Bì M|B +?Q +- #B i- +- +M b) iS+ +? i+| TªB
 +QÊB +- \
 óhçB b Q- i-B M?Ê`ä KbM? ?ÄB +- i`QÊ+Xô M? H"TH`i`ª HìB MQÊ+ ç¬B X
 a„+ Kfi +O G,M; ",+ a K F?) YM; ?²M;- i`QM; HÁM; `mM; ç°M;- +?„+ +?„M #îB pb
 +- X
 *® .B + h?-M +QìB +QìB- ;„T F?®B h?`i iQÆM; +?Q +- - óæ•v H" K|M +- i?Q+? M
 K„i i?Q€M; [m K°i iB m €K- t2K M?Q çÊB +QM K²B p"Q i`QM; #šv`²BX >"M? ç°M
 HÁM; +O +- +M; i? K`mM; ç°M;- Kfi çÄ ;'+- M;Q M M;Q½M ,MX
 *¬ +ÁM F?¬M; #Ä çQÊ+ FB m M;çQ- ;„T i?S+ ,M +?Q M? ,M- G,M; ",+ a K +kM; T
 `i ?B m +- i?Q+? ,M +€B ;b- #B i +- i?QîM; ,M M?[M; K|M M"Q- F?¬M; ;B®M; GK+
 F?¬M; ?B m +- i?Q+? M?[M; ;bX
 a m F?B ? B M;QìB ,M +ÆK i`Q - i?ìB ;B M pšM +ÁM bÈK- i?S #ªv- K°i ;Bì # KQÆ
 Kî +Y X h?'v K°i +Y ?"M; p" M; #ç+ ç½ [m€ M' B iB M;- *® .B + h?-M M?Qm K"v- M
 i?¬BôX
 G,M; ",+ a K M?bM iB K p" M; FB - + m K"v- +| +?9i F?¬M; Km®M çB- F?B M?bM i?
 M?[M; +?B + M?šM # M i`QM; iQ" M /Q M?[M; M?" i?B i F i` M; bS+ M' B iB M; i`
 HçB ç M K°i MÆB M?Q i? K" Km M?šM +QÊB\ GçB +| +?9i iS+ ;B" M *® .B + h?-
 K" ç½ iMv iB M /šM +- p"Q i`QM;X
 *¬ +?Q H"- M? ç½ bÈK +?m~M #` i®i`²BX
 óE?¬M; Km®M çB\ô L?bM p Kfi T?S+ içT +O +- - *® .B + h?-M ?ÄBX
 óE?¬M; +|X æB i?¬B5ô h`-K ;B¼M; i`ª HìB- +?„+ ?šM M? `i #M`°M- F?¬M; +|
 G,M; ",+ a K •K i?-K M;?o- F?¬M; M M bQ çQ M?B m M?Q p"v- +kM; TªB +® ;„M;
 ó*¬ iU +?¼M çBô o®M H" M? `i Km®M M?•M pB M T?K+ pK i`U+ iB T çQ K°i +?B
 F?B bmv M;?o HçB- pšM M M ç +- +?¼M K°i +?B +- +i?Q+? KÈB i®iX .M b Q +k
 G,M; ",+ a K #,M F?Q,M çB K°i pÁM;- F?¬M; T?€i ?B M +?B + M"Q KbM? i?Q+? +ª
 +- - M?[M; +?B + M?šM FBK +QÆM; M"v ç m `i #bM? i?QîM;- i?B i F i?Qç i M?bM
 F?¬M; TªB H" ç°+ M?'i p¬ M?'X GB + M?bM *® .B + h?-M- T?€i ?B M M? ç M; M
 +?9i HQ H„M;- iMv iB M +?d K°i +?B +- +QìB M|B ó+€B M"v çBô- i`QM; HÁM; +kM
 L?•M pB M T?K+ pK M?"M H'v iB M- *® .B + h?-M +-K H'v ?| çÆM iQM? iB M ç
 bÈK- çB i?¬Bô X
 G,M; ",+ a K ;"i ç-m K°i +€B- +MM; M? `ìB çB- +® w +QB i?QîM; m'i S+ p" #i K½
 K°i +?9i- *® .B + h?-M ç½ +?`m `i M?B m ç m HÁM; M;"v tQ - +?9i M"v +| H" ;b\

> B M; QÌB +?ϕv iÈB +K+ /•M +?€M?- t T ?"M; i?"i /"B- G,M; ",+ a K FB M M?šM M
M? m çÊB +?ì ç-v M;¼i M;"Q- i`QM; HÁM; +¬ +kM; +| +?9i FQ+? ç°M;- HϕB F?-M
+kM; F?-M; +?O ç°M; M|B +?mv M pÈB +¬- pšM i`-K K†+ F?-M; M|B X

G,M; ",+ a K +ªK i?'v- ?bM? M?Q M? +kM; FQ+? ç°M; M?Q iQÎM; iQÊM; +O +¬- p
bm v M;?o [m€ M?B mX

*?KT ?bM?- H`K ;B'v ç,M; Fw- /MM; ?ÆM #®M KQÆB T?9i #¼M ?¼ ç½ +?QM? i?S+
a K +| +?9i F?| iBM- HϕB +| +?9i FQ+? ç°M;- +¬ M?bM *® .B + h?-M- *® .B + h?-
?®B ?"M\ô M? M?"M M?ϕi ?ÄB- i`QM; HÁM; HϕB p¬ +MM; T?S+ iϕTX

*| FQ+? ç°M;- +kM; +| iU F?BM? #d #ªM i?•M KbM?X

Í i`QM; i`Q M?È +O M?- pB + M? i?Q+? +¬ +kM; ç½ ?ÆM ? B KQÆB M,K `²BX o
? v im´B i`QÎM; i?"M? ç b-m ç +ªK- M?bM M?[M; M; QÌB ç`M ¬M; F?€+ F?-M; M; V
+¬ ;€B FB -i? M?QM; M? pšM +?d +| K°i KbM? +¬X

"ϕM ?¼+ +O M? F?Q2 F?Q M; M; QÌB v m i`QÈ+ K†i M?- ?¬K M v +QÈT çQÈ+ M
M;"v ?¬K [m /,i i v +¬ #û M`Q- M? +?Q iWM; ?•K K° X

>ÆM ? B KQÆB M,K- ?¬K M v- `®i +m°+ +¬ ç½ i?"M? pÈ +O M? `²BX

hU F?BM? #d KbM?- #B i`ä +¬ F?-M; i?Q+? M?- i? K` M? +ÁM iB K +€+? i`|B +?
KbM?- +ÁM iB T iK+ #` +QB i?QÌM;X

G,M; ",+ a K + m K`v- çQ p K†i F?-M; ?B m M?bM M?- F?-M; #B i iϕB b Q M? ?
M?Ä ;B¼M; M|BX X

h`QM; HÁM; \*® .B + h?-M i?Î T?"Q M? M?äK- ó¬ i`Î p h?O æ¬ çB- i¬B T?ªB p [
?² ç2Q i v K°i +€B- M? M|B- M; v b m F?B` F?ÄB +K+ .•M *?QM?X G,M; ",+ a K
i`Î p h?O æ¬ +?m`M #` ?¬M H - F?-M; M; Ì M? +ÁM T?ªB i`Î p #° ç°BX

ó M?+?Q tBM M;?d b Q\ô *¬ +| +?9i iS+ ;B"M ?ÄBX

óhÈB KQÌB +?QM i¬B KÈB çQÈ+ M;?d T?ûT5ô M? tQ v M; QÌB- M?bM +¬ i`ª HìBX

h`QM; HÁM; G,M; ",+ a K +| K°i i`"M K'i K€+- +?d i?'v M? tQ v M; QÌB- #QÈ+ M?[
L?bM +?B + #|M; K`m t M? +?¬K +?"K #B M K'i- HÁM; +O +¬ +kM; /-M /-M K'i
i?ÄKX *S +| +ªK ;B€+ F?-M; ;B®M; M?Q ç½ H'v M? m X

L; v +ª K°i +•m i?W i?ªB M? +kM; F?-M; i? K M|B pÈB +¬- Km +?B + M?šM- M?
iB M M?Q p"vX

G,M; ",+ a K- M? H` HQM?- b Q +| i? ;B®M; M?Q M; QÌB ç`M ¬M; #bM? i?QÌM; +A
i? - +kM; #B i F, Hm"i [m•M ç°B M?Q i? M`QX h`QM; HÁM; i?,M; #^M; ?ÆM `i M?

9y9X *?QÆM; 9y9, L; QϕB h`mv M S?-M j @ *?QÆM; 3, h•M >¬M

L?bM ì ;B'v ?¬M i?9- G,M; ",+ a K KÈB i?"i bU iBM iQÎM; KbM? ç½ i?"i bU F i?¬M
M;"v [m +¬ F?-M; M; WM; F?`M i`QÆM; p` FQ+? ç°M;- Hm¬M +| +?9i F?| iBM- i?Q
+QB HϕB K'v H-M KÈB iBM iQÎM;X

*?ì çÊB- FQ+? ç°M;- i?'T i?ÄK- pmB bQÈM;X *¬ +ªK ;B€+ KbM? ;B®M; M?Q #B
#B M i?"M? +¬ ;€B M?Ä K` +¬ iWM; F?BM? i?QÌM;X E?-M; T?ªB H` F i?¬M i?¬B

ó",+ a K- + "m i?'v K`m çÄ M`v i? M`Q\ E i?¬M i?¬B K` pmB KWM; ç M i? b Q5 J
çªK 2K b) K ?Q†+ h?-M ç M +?ªv K€m K°i5ô h`QM; K°i +Y ?"M; #€M M°B v- 8+ h
",+ a K +?¼M €Q M;O- +¬K +?B + €Q M;O K`m ?²M; #^M; `2M tmv M i?'m- M|B pÈB

L?È iÈB ç K i•M ?¬M- G,M; ",+ a K ç Ä Kti M?bM +?`/•m M?Ä- +¬ H" M; QìB iWM; i`
ç9M; +?SX GK+ E?ªB G•K çSM; # M +çM? +kM; ç Ä KtiX

ó*€B M"v [m€ /[/°B Xô G,M; ",+ a K M|B- iBK ç"TM? M?- Kti ç Ä ;'+

óL"Q +|5 hÈ i?'v M°B v M"v ç•m +| b2tv H„K ç•m- +?¼M +€B M"v çB5ô 8+ hY .mv
i?¬K M m +| H° / i?'i K°i iQ +kM; +| ;b ç•m- +¬ +kM; [mv M`k G,M; ",+ >"M #^M; M
ç| i?¬BX

óL"v- iÈ pšM M;?o K"m ç2M i®i ?ÆM X K"m ç Ä M"v [m€ iQÆB`²B Xô G,M; ",+ a K

óV- +| i? - / +O 2K i`„M;- K"m ç2M b) ;B9T H" M / 2K M´B #”i ?ÆM- FQ+? i?Q+?
h?¬M +?ªv K€m KkB5ô 8+ hY .mv i €+ w M|B- +?d i?'v Kti +O G,M; ",+ a K +”M; ç

ó*?`/•m M?Ä Xô GK+ E?ªB G•K p¶ i v +¬- ç Ä Kti M|BX

óG"K b Q`²B\ æ m H" M; QìB iWM; i`ªB- +| ;b TªB t'm ?´ +?S- EªB G•K- 2K+kM
K"- TªB [mv M`k K°i +?9i- M?'i H" î i` M ;BQìM;- M?Q p"v KÈB +| i? H"K 'v i M
F?¬M; #m¬M; çQÊ+- F?¬M; i? v HÁM;5ô 8+ hY .mv i H¬B FûQ ? B M; QìB #¼M ?¼

Jti +O GK+ EªB G•K +kM; ç Ä H M- i?Q€M; +SM; M;„+ - M?È iÈB iQM? HçM? M?ç
+| +ªK t9+ ;b +ª- +”M; +ªK i?'v +| H¶B pÈB G,M; ",+ .B TX

æ +?Q +¬ /K /¶ *® .B + h?¬M\ G,M; ",+ a K M;?2 HìB 8+ hY .mv i M|B- F?¬M; F?
iQîM; iQÊM; +ªM? M?Q p"v- +¬ Hm¬M Hm¬M iB T M?"M ibM? v m +O *® .B + h?¬
iWM; +?O ç°M; çB H'v HÁM; *® .B + h?¬M- +?d H" +¬ p¬ +MM; ç²M; w pÈB HìB M|B

" +¬ ;€B çB /çQ i?"i H•m- ? B +?`/•m çB +MM; G,M; ",+ a K- Km i'i +ª ç² çç+X G
çÊB ç M M;”v F i ?¬M +O ? B M; QìBX

J½B +?Q ç M i®B JQìB +?QM i•v *® .B + h?¬M KÈB i`î p - i'i +ª ç² çç+ +¬M +?Q ?¬

ó h?¬M- `®i +m°+ iB m iY i?®B M?" M; QÆB ç½ +?`m M?ªv p"Q M'K K² ?¬M M?•M`
;Bì M|B` HìB ? v w ç THçB H M iB M; i` m +?¼+X

óL|B i? M"Q #•v ;Bì\ G"K b Q t2K ?¬M M?•M H" M'K K² +O ibM? v m çQÊ+\ô GK
M|BX

óSªB5 æ®B pÈB M?[M; M; QìB Km®M F i ?¬M i?b ?¬M M?•M +?QM? H" +QM çQìM
+QM M;U pb K°i ç| ?Q K" #m¬M; i? +ª K°i pQìM ?Q M?Q i? ç€M; ;B€ b Q\ô h¬
H MX

G,M; ",+ >"M- G,M; ",+ .B T- GK+ EªB *?QM?- *® .B + h?¬M çÁM; HQçi +QìB`°

ó h?¬M- +çM K°i Hv5 L;”v K B iÈ TªB çB Gç+ h?"M?- F?¬M; i? ç M i? K /U ?¬M
H" +| H¶B5ô GK+ EªB *?QM? +¬K +? B #B H M- pW +?çK p"Q +®+ #B +O *® .B

ó M? i¢B b Q M? +| i? H"K M?Q p"v\ô æ K i•M ?¬M- F?¬M; T?ªB M; QìB ç" M ¬M;
 pÈB M; QìB T?K M[+O KbM? b Q\ >ÆM M[- M? H" *® .B + h?¬M- M; QìB Hm¬M H
 óo"v i¬B H" HQ¢B M; QìB M"Q\ *?` a K i?•M K M ô E?| 2 KB M; *® .B + h?¬M ; BÆ H
 M|B +¬M; i? K T?¬M ; B m +Êi- +ÁM ; ¼B +¬ H" *?` a K- H9+ M"v G,M; ", + a K KÈB
 ; ¼B +¬ H" *?` a KX
 .U +ªK t'm H¬M HQÊi FûQ ç M- +¬ FBM? M; ¢+ M?bM p Kti ; B m +Êi +O M? - ó
 l®M; b v `²B b Q\ô *¬ H¬K #-K ?ÄB- ? B i v M; ¼ M; m"v- M? p°B p" M; ; B[+?ti +
 H¢M? HMM; X
 óh¬B `i idM?5ô M? M|B tQM; - /MM; K°i i v +ÎB [m¬M €Q +O +¬¬ K +¬ H M- /M
 M[X æ°M; i€+ p¬ +MM; K¢M? K) i?¬ H¶- Kti +kM; K M; i?2Q p ?mM; €+- *® .B
 F?¬M; i`€M? F?ÄB +| +?9i`mM bÊ- ; B®M; M?Q H¬M M? Km®M +QìM; #¢Q +¬ i`Q
 ó h?¬M5 M? M? K°i +?9i5 M? b v `²B5ô- M?'i ç`M? H" /Q M? m®M; b v KÈB +|
 G,M; ", + a K FQ+? ç°M; M|B- +?d bÊ M? b) i`M i?QÆM; KbM? K°i H¬M M[X *kM
 bU b) H"K +¬ #` i?QÆM; -
 óh¬B F?¬M; b v5 G,M; ", + a K5 *¬ F?¬M; iBM i¬B /€K ç®B tY i?¬ H¶ pÈB +¬ b Q\
 M|B- ; B¼M; M|B `i F?"M- M|B tQM; H" T iS + çSM; /"v- çSM; Î ç-m ; BQìM; - i?QM;
 tm®M; X
 G,M; ", + a K ?®i ?QªM; p°B p" M; M; ²B /"v- ? B i v +?2 H'v M; U+- Kti ?QªM; bÊ M?
 M? ç M; M|B +?mv M ; b- M? m®M; b v `²B- i®i M?'i M M çB i„K çB- idM? i€Q H¢B
 bU bÊ ?½B- +¬ +® #bM? ioM? ?ûi H MX
 G9+ ç|- M? ç½ +ÎB tQM; iQ" M #° +?QÈM; M; ¢B p"i` M M; QìB- M M çB ç M- ç~v +
 M[
 ó*® .B + h?¬M5 M? b v `²B55 "m¬M; i¬B ` 55 æ m5ô *´ i v #` M? K¢M? K) ; B[H
 ç m- G,M; ", + a K iS+ ; B" M ?ûi iQ- +kM; +ªK i?'v bÊ ?½BX *ªK ; B€+ *® .B + h?¬M
 K M- ; Bì T?9i M"v- M? ç M; K¢M? K) +ÎB [m¬M €Q +O +¬X
 óh¬B F?¬M; b v5 G,M; ", + a K5 *¬ H" pÊ i¬B- i®i M?'i b m M"v çWM; /•v /Q QÈ+
 F?€+ M[5 *¬ +kM; çWM; ?v p¼M; i¬B b) ç®B tY pÈB +¬ ; B®M; M?Q i`QÈ+ ç•v- +C
 +¬5ô :B¼M; M|B +O *® .B + h?¬M p¬ +MM; H¢M? H)Q- ?"M? ç°M; +ÎB [m¬M €Q i
 p¬ +MM; i?¬ H¶X
 GìB +O M? H"K +?Q +¬ M; WM; ; B½v ; BK - çQ p Kti FBM? M; ¢+ F?¬M; i? iBM
 ; b\ L|B H¢B H¬M M[ô L?[M; çB m +¬ KQM; çÊB iQîM; +?WM; M?Q i®i ç T ç M; `A
 F?¬M; /€K iBM T?ªB ?ÄB H¢B K°i H¬M M[X
 *QÈB +¬- +?d pb Km®M ; B K +-K +¬5
 óh¬B M|B- +QÈB +¬- +?d pb Km®M ; B K +-K +¬- +ÁM M|B- +¬ M M +ªK i?'v K v K„M
 iB M; #~M i?dm M?Q +¬- M m F?¬M; - î i?O ç¬ M"v +ÁM B /€K H'v +¬\ô *® .B + h?
 M?[M; HìB M?K+ K¢ +¬- M?bM M?[M; #B M ?| i` M ; QÆM; Kti +¬- i`QM; HÁM; M
 ~M M?šM ç m çÈMX
 h`ª i?M- i?b ` H" Km®M i`ª i?M +¬5
 J°i H9+ b m +¬ KÈB ?Q" M ?²MX ó M? M|B #°v5ô *¬ `®M; H M- ó M? M|B #°v- h?
 çWM; çM 2K- 2K b) i?"i i®i ô
 ó*•K KB M; 5 G,M; ", + a K5 E?¬M; T?ªB B +kM; F?¬M; bQ pÈB +¬ b Q\ E?¬M; T?ª
 "•v ; Bì i¬B +?Q +¬ #B i- ç®B pÈB +¬- i¬B +kM; F?BM? i?QìM; M?Q p"v5 h®i M?'i
 K°i +½B K°i- M m F?¬M; - i¬B b) +| #B M T?€T ç®B T?| pÈB +¬5ô M? `®M; iQ- p
 i`€B HQÆM; i•K +O KbM?X
 .QìM; M?Q H"K M?Q p"v i`QM; HÁM; KÈB +| i? +ªK i?'v i?,M; #^M; - H"K M?Q p"v
 M; m M; ®+ FB i?'i p¼M; p KbM?5

*¬ bYM; b®i K°i H-M M[- K†i i`„M; # +?- \*® .B + h?-M +kM; ç`M? i?-M H¢B- M•M; +?m~M- F?-M; /Q /U /B +?mv M çB p`Q i`QM; 5

ó Xô +¬ i?ûi +?¡B i B- F?m¬M K†i M?Ä M?„M pb ç m çÈM K` p†M p Q- MQÊ+ K„i
ç m M? çB ` *® .B + h?-M5 M? F?®M FB T5 E?-M; T?ªB M; QÌB5ô *¬ HB m K¢

E?¡2 KB M; *® .B + h?-M +Q [m„T- M?bM MQÊ+ K„i +O +¬- H¢B F?-M; M?`M çQ
M?9+ M?Q+?- óG-M M`v i¬B b) F?®M F?B T K°i +€+? i`B i ç 5 G,M; „+ a K- +¬ H
pK H`K +?²M; KbM? i?Ä K½M- ?B m +?Q \ô :B[+?†i +^K +¬- M?bM +¬- M? +QÌB

*¬ `i +?†i- `i F?¬- M? +kM; F?-M; +Y ç°M; M[- pšM F?-M; M?šM i•K i`M i?QÆM
HB K bd H`K M?K+ +¬- ç +?Q +¬ ?B m `^M;- *® .B + h?-M M? F?-M; +ÁM H`M; r
J M; i?2Q ç m HÁM;- M? +9B tm®M; ?¬M +¬X

*?d H` Km®M ;B K +-K +¬- +ª çÌBX

*?Q /M +¬ F?-M; i?QÆM; M?- ?"M M?- M? +kM; b) F?-M; #m¬M; i v- M?[M; pB
i`Æ K„i M?bM +¬ ? M QÊ+- +?ÆB çM pÈB M; QÌB ç`M ¬M; F?€+- M?[M; pB +FB H

*m®B +MM; *® .B + h?-M M? +kM; +QÈB çQÊ+ +¬- imv F?-M; T?ªB H` i?O çQ¢M
JÈB ç-m +¬ +ÁM ;BMM; ;B^M; T?ªM F?€M; MK ?¬M +O M?- +?šM; [m H` bU ;B
F?-M; i? +?®M; H¢B bS+ K¢M? +O M?- #` M? ?¬M- +¬ +?€M MªM /WM; pB +; B
ç°M;- pšM H`T ç-v +¬- KÈB ç-m +ÁM `i ç m `€i M?QM; /-M /-M H¢B F?-M; +ÁM
M[X

"m¬M; K¬B +¬ ` - ?¬M /-M tm®M;- ibK FB K M?[M; çB K KšM +ªK +O +¬- ç +¬ /-

óh?QªB K€B b Q\ *¡ T?ªB `i Km®M M?Q i? F?-M; \ W\ô L;~M; ç-m H M M?bM +¬
K„i +¡ +?9i K ?Q†+- M? i` €+ ?ÄBX

GÌB M¡B +O +¬ ~M +?S bU FB m M;¢Q- ó*® .B + h?-M5 G,M; „+ a K i¬B F?-M;
/ H` +¡ i? F?B / 5ô \*¬ +„M `„M; iS+ ;B"M M¡B- +kM; ç½ ?B m ` - M? +QÈB +¬ pb
ç m- +¬ F?-M; +?Q T?ûT KbM? v m i? i`QÊ+ K†i M?5

óo"v i?b i?Y K°i +?9i5ô M? M¡B tQM;- /MM; HU+ /B +?mv M 2Q +¬X

ó M?- M? çB ` M;Q`B5 *® .B + h?-M5 h¬B Km®M FB M M?5ô

óEB M i¬B\ E?-M; bÊ K'i i? /B M b Q5 *?šM; [m - +?` a K- F?-M; T?ªB +¬ +kM;
KšM FB ô *® .B + h?-M i` €+ M¡B- i`QM; HÁM; +kM; +ªK i?'v `i ?`B HÁM; pÈB T?
i•K +ªK ;B€+ +O +¬X

G,M; „+ a K M;?2 i?ÌB i?¬ #d +O M?- FBM? M;¢+ M?bM M?- M;QÌB ç`M ¬M; î i
pÈB M;QÌB ç`M ¬M; /`m /`M; M?Q MQÊ+- Hm¬M M;?2 HÌB +¬ i`QÊ+ FB \ "i F H` p
i?2Q p ;B m +Êi5 E +ª +¬ +kM; ç½ çB M`²B KÈB iBM iQÎM; M? v m KbM?- M;O t
pÈB M?- `²B /-M ç€T H¢B ibM? v m +O M?X

L?QM; F?-M; M?[M; M? F?-M; +?Q +¬ +Æ ?°B- M;QÊ+ H¢B +ÁM i`ª i?M +¬5

E?-M; #B i M? `9i ` ç~v p`Q # Q M?B m H-M- /-M /-M M;QÌB +¬ +kM; +¡ T?ªM S
F?)` M H M K°i iB M; ç-v t`m ?´- M? `i ?`B HÁM; F?B i?'v /€M; p mv M +?mv M
;B•v ç¡- M? F?-M; M?`M çQÊ+ ?¬M H M F?m¬M K†i M?Ä M?„M [mv M `k +O +¬X

J°i +m°+ ?Q M €B- H`v i?¬ H¶ ç #„i ç-m- H¢B F i i?9+ #^M; FQ+? ibM? b€M; H¢M
çB- M? M? M? +?¡M; `9i ` X

óE?-M; T?ªB H` H-M ç-m iB M\ô *® .B + h?-M +kM; F?-M; Km®M ?ÄB- M?QM; H
?ÄB- F?-M; +¡ K€m tY M[- +kM; F?-M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +?QÈM; M;¢B p`i FB - i`QM
oW ?ÄB ` M; v H`T iS+ +ªK i?'v ?®B ?"MX

L;?2 çQÊ+ +•m ?ÄB +O M?- HÁM; +¬ +?'M ç°M;- MQÊ+ K„i çªQ [m M ?®+ K„i

9yeX *?QÆM; 9ye, L;QϕB h`mv M S?—M j @ *?QÆM; Ry, l®M; h?m®

E?¬M; T?ªB H—M ç—m iB M\ æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB H` H—M ç—m iB M- H—M ç-
H` M? çQϕi çB `²B b Q\ G,M; ",+ a K #ÎB pb H`B M|B +O M? K` ;B”M ç M T?€i`
+?,M #¬M; # Q [m M? KbM?- +,K ?”M i`WM; K„i M?bM M?X h`QM; H9+ M?’i i?`B ;
H`BX

*® .B + h?•M +?Q `^M; H9+ KϕM? K) iB M p`Q i`QÈ+ ç| - +?d pb ç½ H`K `€+? +€B ;
i? - M?QM; #•v ;B| +¬ +kM; F?¬M; ` K€m- M? +kM; F?¬M; +ªK ;B€+ çQÈ+ +€B ;¼
HÁM; +ªK i?’v +| T?¬M i?’i #ϕB- K†+ /M +ªK i?’v i—M; K¬ KÄM; FB ç®B pÈB M? K
i`¼M; M?Q i? X

L m M|B H` H—M ç—m iB M- /`M? +?Q M?X M? +| T?ªB H` M; Q|B ç`M ¬M; ç—m iB
óh¬B +kM; ?ÄB- i¬B +| T?ªB H` M; Q|B ç`M ¬M; ç—m iB M +O +¬ ? v F?¬M; \ hϕB b
M?bM p K†i +,K ?”M +O +¬- M? çSM; Î ç| - M?bM +¬- F?| 2 KB M; ;BÆ H M +Q|B
pÈB p’M ç M`vX

L?QM; G,M; ",+ a K HϕB M|B T?ªB- +?mv M F?¬M; +| K€m T?ªB ;BªB i?Q+? M?Q i
;„M; M?È HϕB- pW `²B +kM; +?QM? H` H9+ M? çB p`Q- T?Q /QÈB +kM; ç m M?S
tû`€+?X o`v +| +?mv M ;b tªv ` \

L?bM MK +Q|B +?|B K„i MÆB F?| 2 KB M; +O M?- +¬ ?”M F?¬M; i? iB M H M tû
ç`M ¬M; ç—m iB M|ô *m®B +MM; +¬ +kM; KÎ KB M; +Q|B H M?- ó*® .B + h?—M- M
`^M; i¬B b) ;B[HϕB H—M ç—m iB M [mw #€m +O i¬B +?Q M? \ M? M^K KÆ5ô

*¬ ?^M ?¼+ M|B- M? /€K H`K +¬ #` i?QÆM; K°i Hv- +¬ b) i`ª HϕB M? i K°i i’+5 *
`i ç„+ w ç9M; F?¬M; \

L?bM b„+ K†i *® .B + h?—M i`Î M M F?| +QB- i`QM; HÁM; +¬ +kM; +| +ªK ;B€+ i`ª
.B + h?—M ç M; +ªK i?’v #` +Q `9i- #` +¬ +? M?ϕQ M?Q p”v- pšM +ªK i?’v i?QÆM;

óí i`QM; K„i i¬B- M? +?QM? H` HQϕB M; Q|B p¬ HB K bd H`K +?Q M; Q|B i +ªK i?
[m’M +?,M çSM; /”vv- çSM; Î i`QÈ+ K†i M?- M; QÈ+ K†i H M- M?bM M? ç M; +„M
KbM?X L?bM b„+ K†i +O M? +?mv M b M; t M? Kûi- i`QM; HÁM; pW ç m pW i?’

M? Km®M ;B K +¬K +¬\ E?¬M; +| +Y ç•m5

ó*¬ M|B ;b|ô *® .B + h?—M M?bM +?^K +?^K +¬- /Q|M; M?Q H` +„M ` ,M; M; ?B M H
+kM; /MM; ? i bS+ +?`m çUM; - M m F?¬M; H`K M?Q p”v- M?’i ç`M? M? b) ç°M; i?

óh¬B M|B M? H` HQϕB M; Q|B p¬ HB K bd5 G` HQϕB ç`M ¬M; +?d #B i ç€M? T?K M
H` ç`M ¬M; 5ô G,M; ",+ a K i`WM; K„i M?bM M?- /UM; i?ŠM; M; |M i v +?d p`Q K†
M?X *® .B + h?—M M?bM p K†i F?BM? #d +O +¬- i`QM; HÁM; +”M; i? K F?| +?’r

E?¬M; +| M; Q|B ç`M ¬M; M`Q +| i? M?’M F?B #` M|B M?Q i? - M?’i H` #` M; Q|B
M?K+X >ÆM M[+ÁM H` H` +¬M; +?9 K` M? [m M i•K M?’iX

G,M; ",+ a K iS+ ;B”M ?ûi H M- `) T?ªB çB p T?Q M?’i „K- \*® .B + h?—M çQ i v`
HϕB- ç`v +¬ tm®M; ;BQ|M; X ó *® .B + h?—M5 M? Km®M #ϕQ HU+ ;B çbM? b QV
K°i H—M M[- i¬B b) ç +?Q M? i`ªB [m T?¬M ç|B +ÁM HϕB i`QM; M?’ ;B K5 *MM;
/MM; +?9i bS+ ;`Q H M- +kM; H` iÈB +U+ ?ϕM `²BX

*® .B + h?—M M?bM p K†i +,K ?”M +O +¬- i`QM; HÁM; ;B®M; M?Q #` b® HQÊM; p
ç—m | + +kM; ;B®M; M?Q +€M? [mçi K€v # v H9+ +’i +€M? T?€i` •K i? M? pM pM-
i v +?®M; ? B # M M; Q|B +¬- b„+ K†i /`m HϕBX

ó M? Km®M H"K ;b\ô *?Q`^M; M? H¢B Km®M M?"Q H M- +¬ +¬K ;®B H M MûK M?
?'i` - óG,M; ",+ a K- HÌB 2K M!B i®B M v i¬B b) M?È +ª çÌBXô M? M?bM +¬- #oM
#B i?QÆM;X

h`QM; ç¬B K„i O /°i i?Q€M; [m K°i iB ç m çÈM- M; v b m ç! çSM; /"v- çQ HQM; p
K†+ [m-M €QX G,M; ",+ a K M?bM #!M; HQM; +O M?- i`€B iBK +kM; #` M?ûQ ç
+ªK i?'v p K†i +O M? i?"i ç€M; i?QÆM;\

E?¬M;5 *¬ b) F?¬M; i?QÆM; ?¢B M?5 M? ç½ F?¬M; i?QÆM; +¬- +?d #B i i`ª i?
h?¬M ç½ F?¬M; +ÁM H" *® .B + h?¬M i`QÈ+ FB M[ `²B5

*¬ H Q tm®M; ;BQÌM; - HªQ çªQ +?¢v p"Q M?"i„K- M†M; M ç!M; +Y H¢B- `mM `~v
`€+?- M?[M; p i K"m ?²M;- M?[M; p i #-K iQK i` M M;QÌB FB i'i +ª ç m H" FB i i€+

> B i v G,M; ",+ a K `mM `~v FûQ tm®M; M?[M; KªM? pKM i` M M;QÌB- +,K ?"M Mû
HÁM; i`"M ç-v Ov F?m'i p" +?m t!i- M;?o ç M M?[M; ;b M? pW ç®B tY pÈB +¬- M
K„i F?¬M; iU +?O `ÆB tm®M;- +¬ #QÈ+ p"Q #²M i„K- /MM; MQÈ+ 'K H"K /`m çB +
KbM?X

"` M? H,M; M?K+ ? B H-M- p"v K" M? +ÁM F?®M FB T?ÄB +¬- M? +! T?ªB H" M
F?¬M;5

*€+ HQ¢B m'i S+ M"v F?¬M; M;WM; t•K M?"T p"Q +¬- +¬¬K +?•M M;²B i`QM; #²M i
F?¬M; /€K F m i?"M? iB M;- bÊ #` M? M;?2 çQÈ+X G,M; ",+ a K +¬ F?¬M; i? #B
K†i *® .B + h?•M- +¬ +kM; b) F?¬M; +ªK i?'v €v M€v i`QÈ+ K†i M? M[- +kM; b) F

a m M"v- +¬ b) +® ;„M; FB K bQ€i i`€B iBK +O KbM?X

M? H¢B i?m K°i H-M M[- çSM; îi` M # M +¬M;- F?¬M; M;WM; ?9i i?m®+ H€- F?
;B m +Êi- H" MK +QÌB ;B m +Êi +?Q +?QM? #ªM i?•M M?X

>¬K M v- M? p®M `i pmB p - M?'i H" H9+ M?bM +¬ K†+ €Q +QÈB tm'i ?B M i`QÈ
i®i ç T 'v ;B®M; M?Q i`mv M +`i Q+?X *¬ +?QM? H" +¬M; +?9 K" M? i? i?B i QÈ
i` Q M?šM +?Q M? m- `²B b m ç! M? H¢B ?¬M +¬- MK ?¬M tm'i T?€i iW i`€B iBK-
i?"i b•m- M?QM; H¢B +ªK i?'v ç m HÁM;X

J°i ;B•v FB - M?[M; çB m ç½ i`ªB [m i`QÈ+ FB ;B®M; M?Q K°i i?QÈ+ T?BK [m v
im H¢B i`QM; ç-m M?X

M? Km®M F i ?¬M pÈB +¬- iW M?Ä ç M HÈM pšM Km®M M?Q p"vX M? +QM; +?B
Km®M H"K ;b i?b H"K- ç +?Q +¬ ?mM; ? ,M; +`M [m'v- #QÈM; #dM?- ç +?Q M;QÌB
+?Q`^M; M m H"K M?Q p"v- +¬ b) î# M +¢M? M? +ª çÌBX

L?QM;- bU i?"i H¢B F?¬M; T?ªB M?Q p"vX

L?[M; çB m tªv ` i®B ?¬K M v- i'i +ª ç m +?Q M? iU iBKX G'v çQÈ+ M;QÌB +¬ M?
HÁM; +¬- +?Q M M M? ç½ i?m ?Q"Mi Q"MX

*S ;B[H'v +¬ p"v- Qi M?'i +¬ pšM H" pÊ i` M / M? M;?o +O M?X G,M; ",+ a K H
QÈ+ KÆ +m®B +MM; +kM; i`î i?"M? bU i?"i

o H-M ç-m iB M +O +¬- M? +kM; F?¬M; [m M i•K M?B m M?Q p"v- +¬ î# M FB ç
M? [m M i•K +?QM? H" HÌB M!B F?BM? #d +O +¬ H-M ç!- /QÌM; M?Q *® .B + h?¬
,M i?`i i?B M M; X

*QÌB M?¢i- /"T i?m®+- M? [m v p"Q i`QM; M?"X

G,M; ",+ a K M?'M KbM? i`QM; MQÈ+ i?"i H•m- KÈB ?€KB M; `mM `~v çSM; /"v- +A
H¢M?- +€B H¢M? pW KÈB tm'i ?B M ç! H" HQ¢B H¢M? H)Q T?€i ` iW i`QM; iBK-
M;Q" B- M?bM i`QM; T?ÁM; M;O p¬ +MM; #W #°M- ? B +?[ aQM; >, K"m çÄ `i +?Q
çB ç M ?mM; tû`€+? M!- [m,M; tm®M; ç'ix

GϕB M?bM p T?Q ;BQÌM; MÆB +¬ pW #` i M ?¼ *® FB +?B K çQϕi- i'v H°M t°M
HϕB /'m p i /Æ #~M +O M?- M?bM F„ +kM; F?¬M; +| p i ?²M; M"QX

L; ?2 çQÊ+ iB M; KÎ +Y - i`QM; HÁM; +¬ +ª FBM?- M? M? +?|M; çB iÈB iO i`2Q [r
#|+ iì; B'v i` M ç| çB- ç'` K°i pB M i?m®+- H9+ M? pW KÎ +Y - +¬ H"TiS+ m®M
h?-M pW KÈB çB p"Q i?'v +¬ m®M; i?m®+- i`QM; HÁM; bÊ ?½B- ó1K m®M; i?m®
i`-K; B¼M; ?ÄB- HÌB M|B pb HQ H„M; +?Q +¬ K" +| +?9i F?~M i`QÆM; X

*?d i?'v G,M; "„+ a K +QÌB HϕM?- i`QM; K„i ?B M H M p i`M M?šM- óh?m®+ i`€M
F?|2 KB M; +ÁM ;BÆ H M MK +QÌBX

hBK *® .B + h?-M ç M; p¬ +MM; ?Q M; K M; b m F?B M; ?2 óh?m®+ i`€M? i? Bô H
#|T +? i X

óa Q i? \ M? +?Q `^M; i¬B b) bBM? +QM +?Q M?\ *ÁM +| - i¬B +ÁM T?ªB +ªK ÆM
#B i iϕB b Q i¬B Km®M F i ?¬M pÈB M? F?¬M; \ô *?`m çUM; ç m çÈM Î i`QM; iBK
M? +QÌB M?Q F?¬M; +QÌBX

hBK *® .B + h?-M HϕB i`2Q M; QÊ+ H M H-M M[- iϕB b Q Km®M F i ?¬M pÈB M
M; ?o K'v M; `v [m€- +| H9+ M? F?ì /ϕB M; ?o- +| T?ªB +¬ +| K°i +?9i iB M? +ªK pÈB
Km®M F i ?¬M pÈB M? \ L?QM; HϕB F?¬M; /€K ?v p¼M; t pÌB M?Q p"vX

L?bM €M? K„i +?S çUM; /Á ?ÄB +O M?- HÁM; G,M; "„+ a K M; M; M; QÊ+- iB T
#B i b Q- +?9M; i F i ?¬M ç9M; H` K°i H-M +Sm / M? /U t½ ?°B +O G,M; "„+ a K
+?Q HÌB ç²M +O i¬B- iU M?B M #B M K'ixô *¬ ç„+ w M|BX

E?¬M; #B i M? +| M; ?B M; ì M?[M; HÌB M`v ? v F?¬M; - M?QM; +| +? i +¬ +kM; Km®
M?X

GÌB M|B +O +O +¬ i€+ ç°M; i?"i KϕM? p"Q +äB HÁM; M?- +kM; H`K iBK M? pĐ M
?` H` h`M; ;B€K ç®+ #° T?"M ;B Q iB TX M? +QÌB M?ϕi- ó.MM; ?¬M M?•M +O Kb
ç`M ¬M; +?€M ;?ûi- i?O çQϕM ;B Q iB T M`v- +| T?ªB K'i M?B m ?ÆM çQÊ+ F?¬
F?¬M; +ÁM ?B m `ä bmv M; ?o +O #ªM i?•M KbM? M[ `²BX

óa®B pÈB i¬B K" M|B- / M? /U KÈB H` çB m [m M i`¼M; M?'i5ô *¬ KϕM? K) T?ªM
F?B *® .B + h?-M H`K M?K+ +¬- H"TiS+ #` +¬ +?¬M p"Q i`M ç€v HÁM; X *¬ +kM; i
i? iBM iQÎM; `^M; M? v m +¬\ •M i?m i?B i K°i H-M `²B- iϕB b Q F?¬M; b€M; K„i

*® .B + h?-M HϕB iBM iQÎM; +¬ H` K°i M; QÌB H`K [m M ? t½ ?°B- çQÆM; M?B M
ç M KS+ M"Q- M?bM H¼ i?m®+ K`m i`„M; i`QM; i v +¬- M? +QÌB ?mM; €+X óL; Q
çWM; M|B K°i +•m +½B K°i +•m5ô p¶ p¶ ;Á K€ +¬- M? M|BX æB iÈB K|+ i`2Q [m- i

óh¬B i`Î p çÆM p`- K°i KbM? 2K Î HϕB ç•v çB5ô _ÌB çB i?¬B- iB TiK+ Î HϕB ç #`
.B + h?-M +?Q # Q ;BÌ M; ?o iÈB b) T?ªB i`ªB [m ç K i•M ?¬M +?m t|i p` ç m çÈM

S?K M[- ;B®M; M?Q K°i HQϕB i?m®+ ç°+X >ϕB M; QÌB `i M†M; - ;B®M; M?Q ç½ i?
M"Q ç iW #Ä

M? Km®M i`Î p çÆM p` i`QM; ç K\

GÁM; G,M; "„+ a K tm'i ?B M K°i ?²B K'i K€i- +?d i?'v M? çB iÈB +Y - M? +® w H
H` p"v5

ó*® .B + h?-M- F?¬M; +| M?- G,M; "„+ a K i¬B +kM; b) b®M; i?"i i®i5 M? +9i çB
æB m F?B M K€v # v `ÆB tm®M; KÈB ç9M; 5ô L?bM +?^K +?^K #|M; HQM; +O M?
ç'K +Y +O *® .B + h?-M ?mM; ;?M; `mM `~vX

E?¬M; M; ?o iÈB +¬ +ÁM ç°+ €+ M; mv M`O M?5

æ M i°i +MM; H` +| # Q M?B m +?€M ;?ûi M?- # Q M?B m ?"M M?- KÈB +| i? H`K

G,M; "„+ a K M|B ` +•m +m®B +MM; FB H"TiS+ +ªK i?'v ?®B ?"M- iϕB b Q +| i? c
p"vX *?Q /M ?®B ?"M M?QM; M; QÌB FB m M; ϕQ M?Q +¬ +kM; b) F?¬M; bY KB M;

ó_-KXô *Y T?ÁM; M†M; M ç!M; H¢B- •K i? M? FB H"K HÁM; +- `mM `~vX
 G,M; ",+ a K v M H†M;- H¼ pBi KBM i`QM; i v `ÆB tm®M;- H,M i`ÁM i` M K†i ç'i- M
 `ÆB `X
 *aK ;B€+ M?Q H" pW ç'm tQM; K°i i`"M- +a M;QìB K i KÄB p¬ HU+ M;½ tm®M; ;B
 H¢BX h®B M v- H" ç K i•M ?¬M +O +- E?¬M; i? +?`m çQÊ+ ç K i•M ?¬M M?Q i?
 +- H¢B K°i KbM?X
 h'i +a- ç m F?¬M; ;B®M; pÈB iQÎM; iQÊM; +O +- i`®M; ç€M? tm¬B F M i?´B M;Q
 AK H†M; `ÆB tm®M; F?¬M; ;B M- ¬K +?,M- i` M ç! +ÁM HQm H¢B ?ÆB i?Î +O M?
 /-M /-M +aK ;B€+ çQÊ+ KbM? i?"i ç€M; i?QÆM;X
 L?[M; M,K FB H" M? + K i•K ibM? M;mv M v m +- F?¬M; T?aB +- ûT #m°+ M?-
 +-\
 J M; i?2Q M?[M; çB m +?m t|i- +- +?bK p"Q ;B'+ M;O- ;BQìM; t H¢- H¢M? M?Q #
 *® .B + h?-M K°i KbM? i`Î p çÆM p`- H" +?¢v- M m M?Q H9+ M"v i?"i bU i`Î p çÆ
 ç°B M;?B M;ìX h` M i? ;B M M"v- M? M?'i ç`M? H" +?9` ç€M; i?QÆM; M?'i- ç K
 pÊ ç T i`aB [m - K" H"
 æ m H" M? iU H"K iU +?`m
 E?¬M; bmv M;?o p G,M; ",+ a K M[- M?QM; HìB +- M;mv M `O M?- F?¬M; M;W
 .Q t M? /o M?B M F?¬M; M;¼i- i` M i? ;BÈB M"v i?"i bU +! HQ¢B M;QìB i•K ç` b,
 i`QM; b® M?[M; M;QìB ç!X
 "`+? #`+? #`+?- M? H¢B +?¢v- +kM; F?¬M; +aK i?'v +! K°i +?9i K i KÄB M"QX æB
 i®i M?Q p"v- K v K" i`QÊ+ FB H9+ çB ?¼+ K¶B M; v ç m +?¢v #° [m M? i?"M? T?®
 +-X
 E?¬M; ?®B ?"M- *® .B + h?-M- M;QìB +?`m i?B i H" +- F?¬M; H" K"vX "Ä çB- H"
 T?aB ?®B ?"M5
 M? F?¬M; M;WM; M!B pÈB KbM? M?Q p"v- +?Q ç M F?B M?[M; çB m F?¬M; +-M; #
 óJ - çÆM p` +O h?-M +! pB +; 'T- ç½ i`B m i" T M? 'v i`Î p `²BXô æ½ +?m~M #
 M;"v ?¬K b m- H9+ ç M M?" +? K +?²M;- +- M!B pÈB K +?®M; M?Q p"vX J *® + n
 ",+ a K K°i +€B- F?¬M; T?€i ?B M çB m F?€+ i?QìM; i` M K†i +-X
 ó_-KXô *? *® #¶M; M?B M p¶ tm®M; #`MX óh?^M; M?!+ M"v i?"i ?² ç²5 .M +! ;'T
 M[+kM; F?¬M; i? i`Î p çÆM p` HB M M?Q i? +?S5 *?mv M M"v M!B H M çB m ;l
 óG½Q *®- ¬M; +! iS+ ;B" M +kM; F?¬M; H"K çQÊ+ ;b- M;QìB i +?QM? H" F?¬M; K
 H"K HQM?5ô J *® +QìB M!BX óa K a K "- i?"i F?¬M; T?aB pÈB +QM `²B- K i? v K
 tBM H¶B +QM +! çQÊ+ F?¬M; \ G"K pÊ M;QìB HQM? +kM; F?¬M; / /"M;- +QM T?a
 +QìB M!B pÈB G,M; ",+ a KX
 óE?¬M;- F?¬M; +!- K 5 J çWM; M!B p"v- +QM ?B m M? 'v K"5ô G,M; ",+ a K +?`
 FQM? M!B +?mv M pÈB K *®X
 L;"v F i?¬M i?S # - +- K°i KbM? p M?" #® K ç X
 L;QìB M?" ?¼ G,M; KÈB ç-m `i iS+ ;B" M- K†+ /M \*® .B + h?-M ç½ ;¼B çB M i`Q
 M;m¬B ;B"MX
 óa K a K- +QM M!B - +! T?aB i?^M; M?!+ *® .B + h?-M FB ç +?Q +QM +?`m Ov
 o,M H¬B FûQ G,M; ",+ a K ç M- i?'T ;B¼M; ?ÄBX

óJ 5 hW M?Ä ç M HÈM +?d +| +QM F?B / *® .B + h?–M- H"K ;b +| +?mv M M? 'v F
'v +| +?mv M F?~M + 'T5ô G,M; ",+ a K +QÌB M|B- iWM; i`"M ç m M?|B i`mv M ç M
óæB m M"v +kM; ç9M;- ç M +? i +QM +kM; F?¬M; #B i +€B ;b ;¼B H" m'i S+- a K
/`m /`M; M?Q MQÈ+ KÈB +| i? ;B[çQÈ+ i`€B iBK ç`M ¬M;- ?B m +?Q \ô >S hoM?
+QÌB HçM? Î i`QM; HÁM;- FB T M"v +¬ F?¬M; i? M"Q /`m /`M; ç®B pÈB *® .B + h
*® .B + h?–M M;²B Î b•M ?m'M Hmv M +O çÆM p`- M?bM #-m i`lB t M? i?ŠK i?Î /
p i?,K #® K ç - pÈB iQM? +€+? p` M,M; HU+ +O +¬- +?„+ +?„M b) F?¬M; ç +?Q
#i ?Á - +¬ +?„+ +?„M b) H"K M?Q p"v- b) ;B[i®i K†i KkBX
L;?o M?Q p"v- M? M? M? M M?ªv H M K€v # v X

9ydX *?QÆM; 9yd, L;QçB h`mv M S?–M j @ *?QÆM; RR

a m ? B i?€M; F i ?¬M- i`W ç K KÈB +QÈB- +ÁM HçB G,M; ",+ a K +?ŠM; +| +ªK ;
+?9i M"QX h`W pB + `½M? `¶B H M #QQF`mQF ç¼+ iB m i?mv i- +€+ +?mv M +ÁM
L?QM; *® .B + h?–M M;Q`B F?Q€+ +?B + €Q M;O /`B ` - K°i #° [m–M €Q +kM; F?¬
J¶B M;`v ç9M; ;BÌ b) +| M?•M pB M p bBM? ç M [mûi /¼M- +ÁM +¬ ç9M; i€K ;BÌ b)
Í # M M;Q`B ,M b€M; K°i +?9i- /QÌM; M?Q K°i M;`v # #[ç m T?ªB ,M +ÆK iB K- +
F?¬M; H"K pB + M?`- +ÆK # #[ +kM; F?¬M;X J¶B M;`v M m +| iB M i?b çB ,M +Æ
,M iB i FB K HçB- ç9M; i€K ;BÌ b) p M?`- +?çv #° K°i H9+- b m ç! çB i„K- p" `²B b
L|B +?mM; +?ŠM; F?€+ #B i ;b pÈB i`QÈ+ F?B +QÈB +ªX

óL;QÌB FB pb +€B ;b ç! K" ?®B ?"M b Q\ h¬B ç M; Î i`QM; T?ÁM; +?l Fw ?ÊT ç²M
T?QÆM; F?¬M; Km®M H" b Q\ ô æ M; i`QM; T?ÁM; ?¼T- G,M; ",+ a K çSM; H M
Hm¬M H"K pB + +¬M; iQ T?•M KBM? HçB ç M; iS+ ;B"MX

*¬M; pB + +O +¬M; iv +¬ +`M; M;`v +`M; KÎ `°M;- pB + + 'T #€+? M?'i ?B M içB H
H" Km®M ?ÊT i€+ ç ? B # M +MM; +| HÈB- çB m M"v i?"i bU H" K°i çÁM +ªM? +€Q
Hw T?ÁM; # M ç M; +9B ç–m tm®M;- K†+ /M i`QM; M°B i•K G,M; ",+ a K `i iS+ ;B"
i? K M[+kM; F?¬M; H"K M M +?mv M ;bX

óh M ?ÊTX .BMF- + "m Î HçB ô G,M; ",+ a M + 'i ;B¼M; HçM? H)Q- b m F?B M?[M; M
;? / - K i KÄB tQ #|T / ç–mX

ól®M; +?9i i` çB- çWM; M|M; p°B- +?mM; [mv pšM +| #B M T?€Tô- i?•M ?bM? + Q
M;QÌB ç`M ¬M; t2K ` `i çB M i` B iB M H M- çQ +?Q +¬ K°i +?ûM MQÈ+ 'K- /`m
#m¬M; K°i +•m M|M #^M; ;B¼M; KkB óªK ÆMô- M?"M M?çi M|B- m®M; K°i M;KK i`
#Èi çB `i M?B m

ó.BMF- + "m i`U+ iB T HB M Hç+ pÈB +¬M; iv Km®M ?ÊT i€+ pÈB +?9M; i çB- i¬B i
+O G,M; ",+ a K /–M #bM? T?K+- i`–K ;B¼M; M|B pÈB i`Ê Hw .BMF ç M; çSM; Î #

óæQÈ+- i¬B b) HB M Hç+ M; v H" T iS+5ô- .BMF p°B p`M; M|B- G,M; ",+ a K bY
çSM; H M- ;"i ç–m +ªK FQ+? .BMFX

ó*¬ +kM; T?ªB +?9 w bS+ F?Ä2 +O KbM?ô- .BMF [m M i•K M|B- G,M; ",+ a K F?|
[m M i•K +O .BMF H"K +?Q M°B i•K +¬ / +?`m ?ÆM `i M?B m- +kM; F?¬M; M?"M
H" T;B[+ "m i p" *® .B T h?–MX *?²M; +O +¬- ç½ F i ?¬M ? B i?€M;- M?QM; +ÁM

"i [m€ +¬ +kM; F?¬M; i?'v ;b HçX

*¬ T?€i ?B M- KbM? F?¬M; +ÁM #¬B tQ+? *® .B + h?¬M M[`²B- ¬¬ +kM; F?¬M; K
i`QÊ+ ç•vX L?'i H¬ H9+ iU KbM? T?ªB ç®B K†i pÊB b|M; ;B| M?Q ?B M i¢B- T?€i ?
M?Q K°i M; QÌB +QM i` B M?Ä- F?¬M; ;B9T çQÊ+ ¬¬ i`QM; +¬M; pB +- +ÁM F?¬M;
>®B ?"M F?B T?ªB ;ª +?Q M?- ?®B ?"M F?B ç½ ç2K i•K iQ ibM? +ªK +O KbM? ;B
G-M ç-m iB M i`Î p M?" #¼M ?¼ b m ? B i?€M; X \*® .B + h?¬M pW KÊB p`Q +Y -
v M H†M; p` H¢M? H)Q- i`QM; M°B i•K F?¬M; F?ÄB +| +?9i +?m t|iX >bM? M?Q
+?ŠM; H) +ÁM i,M; + \

*-K çB M i?Q¢B- çB ç M +Y b´ - ;¼B çB M i?Q¢B +?Q B ç|X

óh¬B Km®M #B i M?[M; pB + ;¬M ç•v +O G,M; ", + a KXô- M? M?"M M?¢i ?ÄB i?
T?QÆM; ç½ +mM; +'T +?Q M? K°i HQÊM; i?¬M; iBM iQÆM; ç®B HÊMX M? M?Qm
p`M; ;¼B K°i +9 çB M i?Q¢B F?€+X

óh¬M æ¢B S?B- ;B9T i¬B K°i +?mv M5ô- +Æ ?² H` ` H M?X

óG¢B H` +?mv M +| HB M [m M ç M +¬M; iv G,M; ", + a K b Q\ *® .B + h?¬M- ¬M; ç
+"m M[- ¬¬M; iv +O +?9M; iÊ ç M; ?Q¢i ç°M; i®i5ô- h?¬M; [m çB M i?Q¢B- h¬M
K½M- T?"K H` pB + *® .B + h?¬M KÎ KB M; M?ì i?b +?," +?,"M +?mv M ç| +| HB M

ó*"m ç½ i?B m iÊ M?B m +?mv M H,"K `²B- +?ŠM; H) +"m +ªK i?'v i?B i i?ÁB b Q5
i?B i i?ÁB i?"i i?b h¬M G,M; S?B b) F?¬M; +?`m ;B9T M? i`QM; i?ÌB ;B M pW [r
M; QÌBH`K ,M K` i?¬BX

ó*"m M? - M?[M; M,K [m ç½ KQB iBK K| + T?´B +?Q M; QÌB i `²BX L?Q i? +ªK i?
G`K b Q i¬B H¢B [m M ? B M; QÌB +ÁM ç M; H`K pÊ +?²M; FB K`5ô- æ M K°i M; Q
M? p` G,M; ", + a K H` pÊ +?²M; - +€B F?€B MB K FB H` b QX

® .B + h?¬M +QÌB +QÌB- ó"m M?È F," + "m pšM +ÁM i?B m MÊ i¬B5 L?È F,"- F?¬M
F?¬M; ¬M; ç•v b) /MM; K°i pB M ç¢M ç çQ¢i K¢M; +"m5ô- M? i`-K ;B¼M; +QÌB ;

óæQÊ+ - i¬B +?ì5ô- h¬M æ¢B S?B +'i ;B¼M; M|BX

h`QM; M?€v K,"i- ? B M? 2K ç½ #,"i ç-m i` m çM M? m- p`B ;B•v b m KÊB +9T çB M
+QM; F?| 2 KB M; H M- H9+ M`v- +?d i?'v ç M t2 b€M; `U+ /QÊB M?"X M? ç M; Î
M?[M; +?mv M tªv ` # M /QÊBX

óæ K M v +€K ÆM M?- H-M M`v ¬¬M; iv +O i¬B [m çQÊ+ H` M?Ì M?5ô- G,M; ", +
pÊB •m .QÆM; h`¢+?X

•m .QÆM; h`¢+? +QÌB +QÌB- M?Q +| çB m bmv M; ?o ;"i ç-m- ó*® ;,"M; H M5ôX
G,M; ", + a K +ªK FQ+? M|B ` - b m F?B M|B i? K p`B +•m M[KÊB çB p`Q +-m i? M
J°i +?9i +kM; F?¬M; Km®M i`Î p M; ¬B M?" M`v- M m F?¬M; T?ªB bÊ M; QÌB i ç
¬¬ i?"i Km®M [m v i`Î p M?" i`¼ +O KbM?X :BŠK H M; B`v + Q ;|i- #QÊ+ iWM;
i?¬K M; ?o •m .QÆM; h`¢+?- .BMF- M?[M; M; QÌB M`v Hm¬M # M +¢M? +¬- F?¬M;
¬¬ M?QM; +ÁM [m M i•K p` +QM; +?B m +¬ ?ÆM *® .B + h?¬M M[X

G,M; ", + a K- ¬¬ #` +QB i?QÌM; `²BX *S M; Ð b m M`v M; QÌB i b) i?Q+? KB- t2K K
;BÌ M; QÌB i H¢B t2K KB M?Q i?S +ŠM #½- KB +| #B i F?¬M; \5

*?`m çUM; +äB HÁM; ç m çÈM- ¬¬ iU i?mv i T?K+ KbM?X

"i [m€ +¬ ç½ bÈK i?'v F?¬M; +-M i?B i5 "•v ;Bì ç•v +¬ +?d +ªK i?'v F?BM? i?QÌM
h?¬M K` i?¬B

hbK +?b F?| - KÎ +Y T?ÁM; - ç`v +Y p`Q- F?¬M; +| +?9 w iÊB i`QM; T?ÁM; ç M;
¬¬ çSM; # M +¢M? +Y - +ÎB ;B`v + Q ;|i +O KbM? ` - F?¬M; +| F?QK M; QÌB- ç€
t,M; @÷ç M `ÆB tm®M; ç'i- iB M; ç°M; pÐ ` i`QM; F?¬M; F?QX

*® .B + h?–M çSM; Î+Y b´- v M ioM? M?bM K°i K¨M M¨v- M?B m M,K M?Q p¨v- +
pšM F?¬M; iW #ÄX

ó ô- G,M; ",+ b K M;~M; ç–m M?bM M;QÌB çSM; # M +¢M? +Y b´- +¬ bÊ ç M KS+i?
b€M; M;QÊ+- +,M #ªM i?'v F?¬M; i?'v `ä K†i +O M;QÌB FB - i?•M i? +¬ F?¬M; +
p¨B #QÊ+- M;?o i?–K +?ŠM; H) H¨ ,M +QÊT5

ó" ô æ M T?ÁM; çQÊ+ KÎ H M- €M? b€M; `¼B p¨Q ;QÆM; K†i [m2M i?m°+ +O *® .B
a K pšM `mM; H MX G¨K M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o `^M; M? b) i`Î p ç°i M;°i
#` B ç¡ ?mM; ?,M; FûQ ` - G,M; ",+ a K çQ ? B K„i Q€M ?"M M?bM M?X

*® .B + h?–M +ªK M?"M çQÊ+ ç¬B K„i Q€M ?"M +O +¬- i`QM; HÁM; +QÌB +QÌB-
i?'v M? çB iÈB i`QM; HÁM; +¨M; i? K +,M; i?ŠM;X ó*® .B + h?–M- i®i M?'i M? ç
M?bM M?- H¢M? HMM; M|B- B M;ì *® .B + h?–M H¢B i`U+ iB T çB i?ŠM; p¨Q T?Á

G,M; ",+ a K bYM; b®i- F?¬M; +| M|B M[- M?bM #|M; /€M; + Q HÈM +O M? #B M
F?B +¬ K M; /ûT p¨Q- çB `|i bM? +?ûM MQÊ+- m®M; iWM; M;KK iWM; M;KK tQM;
?ÆM `i M?B mX

L?bM +Y T?ÁM; M;O- +¬ F?¬M; #B i M? ç M; H¨K ;b # M i`QM;- M?È iÈB ç K i•M
i`QM; HÁM; +¬ i¨¨M ç–v T?ÁM; #`X

*® .B + h?–M M?bM tmM; [m M? ç€M? ;B€ T?ÁM; i•M ?¬M +O #¼M ?¼ K°i +?9i- F
M¨Q- i`QM; iO +?d i`2Q [m–M €Q +O K°i KbM? +¬X M? ibK €Q +?Q¨M; `²B çB p¨Q
+?mv M pÈB •m .QÆM; h`¢+? /QÈB H–m # M M½v pšM +ÁM i²M i¢B i`QM; i•K i`Q +

*?QÆM; RR UE iV

G,M; ",+ a K +ª ; M çB T?ÁM; M;O +?QM?- M;?2 iB M; MQÊ+ i`mv M iW T?ÁM; i„K
?®i- p°B p¨M; KÎ+Y iO [m–M €Q +O KbM?- +–K H'v €Q M;O- [m–M H|i- +?m~M #`
+?¼M tQM; [m–M €Q- +¬ ç`M? M? M? +?|M; `ÌB çB- B M;ì K°i M;QÌB ç½ tm'i ?B M
iW T?Q b mX

:B¼M; M|B FB H"K +?Q b®M; HQM; M; Q|B i H¢M? H)Q- G,M; ",+ a K i?"i bU +| F?¬M; iBM M? b) H"K +¬ i?"M? M?Q i? M"Q5

ó M? +?Q `^M; M? H" B\ h¢B b Q i¬B T?ªB M;?2 H M? +O M? \ô G,M; ",+ a K F? tm®M;- M; QÊ+ H¢B tQ v M; Q|B M; QÊ+ ç-m- p K†i; B m +Êi [m€i H MX

ó h¬B H" +?²M; +O 2K5ô *® .B + h?¬M H¢M? HMM; M|B- i¢B b Q M? +?d Km®M + +O +¬ H¢B ?"M M? i?'m tQÆM;\

ó*?²M;\ æ9M;- M? H" +?²M; i¬B- M?QM; M? +?Q +| [mv M` H M? +?Q i¬B5 M i`QM; [m•M ç°B +O M? "\ *® .B + h?¬M- i¬B +?Q M? #B i- î i`QM; K„i i¬B- M? + ",+ a K iB T iK+; B m +Êi M?¬ +kM; +ªK i?'v M? i?"i? M M?€i- M; Q|B ç" M ¬M; iB ",+ a K F?¬M; TªB HQ¢B ç" M ¬M; M?Q *® .B + h?¬M M"v5

óo"v +ÁM +¬\ h?"i bU +?Q H" KbM? F?¬M; B #b M´B `²B ?ª\ \*¬ `i i®i- ? v +ÁM pb a K- M m M?Q +¬ F?¬M; +| ;B i? i®i M?Q p"v- +¬ +?ŠM; +| +€B ;b +ª5 G"K M; Q| F?¬M; +¬M FB m M; ¢Q M?Q i? 5ô M? F?¬M; #B i iW H9+ M"Q +¬ #B M i?"M? +€ M;?B i M?Q p"v- F?¬M; ç +?9i H®B i?Q€i M"Q- i`QÊ+ FB - +?Q /M +¬ FB m M; ¢Q M?K+ M?½ M?Q p"vX

æ®B pÈB M?¬ +ÁM +?Q iQM?¬ +¬ çB` M; Q" B M?Q p"v- M?'i ç`M? H" TªB +?`m M? + Q ;B¼M; +½B H¢B +¬¬ +kM; i?"i bU ?v p¼M; +¬ F?¬M; +¬M + Q M; ¢Q- + v M

G|B M|B +O *® .B + h?¬M i?"i bU FQ+? i?Q+? G,M; ",+ a K- i?2Q w +O M?¬ G,M +?QM? H" K°i M; Q|B tBM? ç T # M M; Q" B M?QM; H¢B `¶M; iQ€i5

hS+; B"M çQ i v- b| +€B Hv- +¬ pmM; i v H M- ?'i K°i Hv b[ç"m M" M? 'K €T H M K p®M +| i? i`€M? i?Q€i- M?QM; +| H) #` /°B M?Q p"v H"K M? b) idM? i€Q K°i +?9i h?"i` i?b M? +kM; +?d pšM ;Bª p| F?¬M; idM? i€Q i?¬BX

L?bM p K†i M? +?M?€+ +O *® .B + h?¬M- b[ç"m M" M? +?ªv /`B i?2Q K€ +O M +´ €Q- i`QM; HÁM; +¬ +?Êi €v M€v K°i +?9i- +ªK ;B€+ KbM? ;B®M; M?Q +| +?9i [i?M- p°B p" M; HmB` X

*® .B + h?¬M çSM; î ç| F?¬M; M?9+ M?Q+?¬ +?d i?'v +¬ p°B p½ +?¢v ç M +Y - Fû

*Y M†M; M ç|M; b-K- +m®B +MM; K°i ;B¼i b[ç"m M" M? `ÆB tm®M; /¼+ i?2Q +1 b" M M?"- K°i +¶ #B i?QÆM; H M iÃ iW ç€v HÁM;- i?'K p"Q iQ" M i?•M X

>"M b Q\ h?"i bU H" i`ª i?M b Q\ o"v i¢B b Q pšM +ÁM •K i?¬K i`Ê ;B9T +¬\ :B| T KÊB idM? i€Q M?bM `ä`"M; w iQîM; HW KbM? /®B M; Q|B î ç€v HÁM; X h`ª i?M- + KbM? +QÊB +¬ +kM; H" K°i +€B H'v +Ê i?¬BX

h`W H-M ç|` - M? i?"i bU F?¬M; M;?o` Hw /Q +QÊB +¬X L m M?Q #îB pb v m- + H) M? +?'T M?"M +?`m bU +QB i?QîM; ç| b Q\

L?QM; bU i?"i +?QM? H" M? #` +QB i?QîM;5

P„i +QM p¬ /KM; X

h`QM; HÁM; +¬¬ M? ?ŠM H" F #`i HU+X *® .B + h?¬M F?´ bî +Q|B +Q|B- çB p"Q

*¬ /m ?¼+ i`î p - ?Ov ?¬M pÈB GK+ EªªB *?QM?¬ #„i ç-m tQ v bî +¬M; iv- +¬ F?¬M F?| F?, M i?b M? ç m •K i?¬K ;B9T +¬ pQÊi [m X M? [m M i•K +¬¬ iW F?B +ÁM H" •M +¬M- #B M i?"M? v M H†M; [m M i•K T?Q b mX

M? +ªK i?'v- # M ç-m M? M;`v M;`v tQ v [m M? # M M; Q|B +¬¬ +QM; +?B m p" [F?¬M; +| K°i +?9i +ªK ;B€+X ÁM F?¬M; #^M; BK H†M;- F?¬M; +?Q +¬ ;€M? M†M; +O +¬X M? F?¬M; M;WM; p¶ MQÊ+ H¢M? p"Q K†i- `Y çB /Æ #~M- +kM; H"K bM?

M? pšM iBM iQîM; +•m M|B FB - M m M?Q K°i M; Q|B T?K M[M|B v m #¢M- +?Q / + K i•K i bM? M;mv M çB i?2QX

h?b` H` M?[M; ;b M? H`K +?Q +↯- çB p`Q i`QM; K„i +↯ +kM; +?d H` F p↯ /KM;X

G,M; „+ a K H€B t2- i`QM; ç-m +`M; F?↯M; M;WM; ?B M H M F?m↯M K†i M? +? M
K„i #` i?QÆM; FB - i?dM? i?QªM; +äB HÁM; ç m M?|BX

óL?È iÈB H`K ;b\ô >mM; iÊM K„M; +?QM? KbM? H` K°i +•m- +↯ +ªK i?'v KbM? F?↯
h?↯M- ç®B pÈB M?- +?d H` i?|B [m2M- M?B m M,K M?Q p"v- /M H` +QM +?| - +kM

E?↯M; T?ªB v m- M?'i ç`M? F?↯M; T?ªB5 G,M; „+ a K- H`K b Q +↯ +| i? i?Q+?
KbM?- M;QìB ç`M ↯M; F?↯M; +| KçM? K) M?Q p"v\

æ²M; i?ìB- # M i B +kM; F?↯M; M;WM; M;?o ç M HìB +O *® .B + h?↯M pW KÈB M
F?' bî5 L?[M; ?bM?ªM? FB i?Q€M; [m K„i- +↯ +?QM? H` K°i M;QìB M;m M;®+ 5 *
;B€ K°i ç²M;5

E?↯M; M?[M; F?↯M; ;B9T +↯- +ÁM +? ;B m +↯ M?Q p"vX

_®i +m°+ +kM; M?Q i? i↯B- H9+ v m +↯ i?b t2K +↯ M?Q +↯M; +?9 - iÈB F?B F?↯
M;QìB M;m M;®+5

h`QM; HÁM; K°i i`"M i?'i #çB- HçB +ªK i?'v KbM? #` +QB i?QìM; `²B- KÈB [m M i•

ó*® .B + h?↯M5 M? H` +€B i?€ ;b\ h↯B F?↯M; Hç ;b +ª5ô \*↯ iS+ ;B"M `®M; H M-
+kM; K v i`QM; t2 +?d +| K°i KbM? +↯- KÈB +| i? T?€i iB i Q€M ;B"M i`QM; HÁM;

óÃ- b Q +?d +| K°i KbM? +QM i`î HçB\ô \*® .B + h?↯M i`î HçB M?" +k- K *® M?bM
ç|M p" ?ÄBX

L?bM +QM i` B ? B i?€M; F?↯M; i?'v- i`QM; HÁM; iU M?B M `i pmB KWM;- +?d H
i`QM; HÁM; `i F€ Hç- imv M|B ?↯K M v F?↯M; T?ªB +?O M?"i- M?QM; /M b Q *® .B
K°i H↯M- M M M;?d M;ÆB +MM; M| +?S\

ó*↯M; iv +↯ 'v +| +?mv M5ô *® .B + h?↯M +QìB M|B- çQ i v ↯K +?†i #ª p B +O K
`i i?•MX

ó*↯M; iv HçB +| +?mv M- +?ŠM; H) ;B çbM? F?↯M; [m M i`¼M; b Q\ h?↯M- M|B
F?↯M; i®i pÈB +QM ? v F?↯M; \ô J *® /U p`Q i`U+ ;B€+ ?ÄB- +kM; F?↯M; Km®M
S+X "îB pb #` #B i +QM i` B H` K°i M;QìB ç`M ↯M; i®i- +?d +| i? #` G,M; „+ a K F
HÁM;X

M? F?↯M; M;ì K b) ?ÄB M?Q p"v- óJ ççB M?•M- M?bM /€M; p +QM i` B +O K
i`↯B [m F?↯M; `M b Q\ô M? H↯B FûQ K M;²B tm®M; î ;? bQ7 # M +çM?- M;QìB
® ?bM? M;QìB M^K / M; `°M; i v +?•M- ? B +?•M i`ûQ M;m~v- K†i ?B M H M MK +Q

óJ M?bM M`v5ô J *® MY çM ;BðM M|B- ;QÆM; K†i M;?B K i9+- *® .B + h?↯M
hm´B K ç½ HÈM- +| p'M ç i?↯M FBM? `²BXô

óS^M;ô

J *® M†M; M p¶ p`Q /QÈB Km #`M i v +QM i` B- óhB m iY i?9B5 .€K K„M; K +QM
ó B / - K - F?↯M;- h?€B ?"m- M?B i?↯M ç•m /€K5ô *® .B + h?↯M ;Bª pì M?Q #` ç
*® H↯B FûQ i v +O M?- +QìB +QìB- H„+ ç-m K°i +€BX

óJ bÊ +QM #` M? ç-m FB +? M ûT5 hW M?Ä ç M HÈM +QM ç m K°i HÁM; ç®B pÈ
ç®B tY F?↯M; i®i Xô L?bM b„+ K†i F?| +QB +O +QM i` B- K *® /WM; HçB- óJ #
M|B K°i +•m F?↯M; i®i pÈB M| - K #B i- K +kM; F?↯M; H`K F?| +QM #û5 u m B v

óJ i?"i #B i M;?2 HìB5 *↯ 'v i®i pÈB +QM H„K- K F?↯M; T?ªB HQ H„M; M[5 L m
i"TvQ; - +?,K b| + i?•M i? M?B m ?ÆMXô *® .B + h?↯M M|B tQM;- M?' K°i bÈB i
H M t2KX

*QM i` B ?B m i?m"MH`K *® pmB KWM;- M;QìB ç`M ¬M; i®i +Ð M`Q- K†+ /M M?
+| i? M?bM` +QM i` B #` M;QìB i F?BM? #d`²BX o®M +?Q H` M? i?"i bU #m¬M
+kM; M;?2 M|B- M? p` K°i +¬; €B iÈB HmB `i i?•M K"i- #` ç½ H2M HûM çB m i`
t'm- i?Qç i M?bM H` K°i M;QìB T?K M[ `i /`m /`M;- `i i?Q+? ?ÊT H`K pÊX B #B i
HçB Km®M F i ?¬MX

*| H) ç•v +?QM? M?•M /mv M ç½ ç`M? iW i`QÊ+ `²B- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; H`K F?|
*® .B + h?¬M p` K M|B +?mv M K°i H€i i?b H M H¬m- iU KbM? i`Î HçB +,M T?ÁM
+?B + ;BQìM; [m2M i?m°+- M;~M M;QìB M?bM i`¬M M?"X GÁM; i?"i #bM? ioM?- +

ó•m .QÆM;- i?"i bU `i +ªK FQ+? M?[M; ;b M? ç½ ;B9T i¬B- Hv M`v- i¬B KìB M?
b M; i`¼M;- G,M; "„+ a K #QM; Hv `QÊm çÄ H M- +QìB M|B pÈB •m .QÆM; h`ç+?
¬M; F?Q i? #`i T?"K Î ç®B /B M- M?È iÈB M? •K i?¬K i`Ê ;B9T- G,M; "„+ a K pW
HçB +| K°i HQçB +ªK ;B€+ M|B F?¬M; ` HìBX

•m .QÆM; h`ç+? F?) +QM; F?|2 K¬B H M- +QìB +QìB- +QM M;QÆB F?| +?†i;QÆM
M?Q +| i? K ?Q†+ M;QìB F?€+- ç +?Q HÁM; +O +¬ F?¬M; F?ÄB +?'M ç°M;- +?É
M?bM M?X •m .QÆM; h`ç+? #QM; Hv `QÊm H M- ;"i ç¬m pÈB +¬ K°i +€B- +¬ KÈB

ó*?d pb K°i iB M; +QìB +O M;QìB ç T Xô æ Hv `QÊm tm®M;- •m .QÆM; h`ç+? HE
+?"K `½B M|BX :B¼M; M|B i`¬K i?'T K M; i?2Q iW iQM?- H†M; H) F?B M +?Q HÁM
M;QìB T?K M[M`Q +| i? +?®M; çÐ çQÊ+ HìB M|B ç°M; HÁM; M;QìB M?Q p"vX

L?QM;- içB b Q M?\\

G,M; "„+ a K +® ;„M; idM? i€Q- F?¬M; pb p"v K` ç°M; HÁM;X a Q +¬ F?¬M; #B i w
ç`M ¬M;- ç M; •K i?¬K i`Ê ;B9T +¬ F?¬M; KQM; çQÊ+ ç M ç€T +€B ;b +ª b Q\\

óh¬B F?¬M; ç€M; ;B€- •m .QÆM;- M? v M i•K- b m F?B +€+ ?Qç i ç°M; çQÊ+ # [r
H`K çQÊ+ +| iB M; +| b„+5ô \*?Q /M i`QM; HÁM; +| +?9i / Q ç°M;- M?QM; +?Q iW
+¬ M|B M?Q p"v iS+ +¬ pšM +ÁM i?B m •m .QÆM; h`ç+? K°i •M ibM?X

•m .QÆM; h`ç+? H„+ ç¬m K°i +€B- çSM; H M- çQ i v T?ªB p T?Q +¬ óa K a K tB
K°i #`B çQÊ+ +?S X \\ô J†+ /M •m .QÆM; h`ç+? +| H M;?B i?•M bo- M?QM; HìB M

h`€B iBK G,M; "„+ a K FûQ ç M K°i +ÆM 'K €T- Hw i`Q t2K` M M +U imv i- M?QM
KbM? `X \*¬ ;B®M; M?Q +¬M; +?9 - #` •m .QÆM; h`ç+? ` ?B m /„iò €M? ç M +O T
M M?ç+ T?®B ?ÊT i? v ç´B #`B X

o`Q ;Bì T?9i M`v- +ªK M?"M €M? K„i /`m /`M; +O •m .QÆM; h`ç+?- M?B i ç° HÁM
HÈM- G,M; "„+ a K F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v i` M i? ;BÈB M`v F?¬M; T?ªB +?d +| /m
*® .B + h?¬M +QB +¬ M?Q #ªQ #®B5 >m®M; ?²- *® .B + h?¬M +QB +¬ M?Q #ªQ #®

L;?o M?Q p"v- +?9i +ªK ;B€+ F?¬M; çQÊ+ iU M?B M i`QM; HÁM; +¬ ç½ #B M K"i- +
.QÆM; h`ç+?X

"`M i v M;QìB ç`M ¬M; ¬K M; M; ?¬M; +O +¬- tmv M [m HÈT pªB i?"i KÄM; +?çK
i?QªM; i? v ç´B i?2Q;B B çB m- i? v ç´B ç` çB K ç MM?[M; pMM; / M?ªv +ªK i`
`®B ç°M;- +ªK ;B€+ K" T Kì p¼i H M- ?¬ ?'T M|M; `U+ +O M;QìB ç`M ¬M; T?mM Î T
i?•M i? +¬ F?¬M; F?ÄBF?ÄB #`i3F i F;0` °

*¬ ?Q`M ??M- p¼i iÈB T?ÁM; F?€+? i?b ç•m +ÁM #!M; /€M; +O M? M[X

óo b m i'i +ª K¼B +?mv M +! HB M [m M ç M G,M; ",+ a K i?b F?¬M; +¬M #€Q +€Q .B + h?¬M H M t2- ;¼B çB M i?Q¢B- H¢M? M?¢i M!B pÈB M;Q!B # M FB X h¬M æ M M H`K +?Q M;Q!B T?K M[FB [m€ ç„+ w- +kM; F?¬M; +¬M ç M;Q!B T?K M[#Á M ;B€ +ÁM K v- M;Q!B T?K M[F?¬M; ç€M; ;B€- ?¼ +?d #B i HÈM H®B ?ÆMX

J'i çB- KÈB +! i? ?B m +€B ;b ;¼B H` [mw i`¼M;X

*® .B + h?¬M ç½ F?¬M; +¬m +¬ +! i? ??B ç€T ibM? +ªK +O M?- +?d ?v p¼M; +€ +! i? i? v ç´B K°i +?9i- F?¬M; +¬M K¢M? M?Q i? M[- i?ŠM; i?„M M?Q p”v- bÈK K

óhB T iK+ +?Q i¬B5ô hQ`M i?•M ?m'M Hmv M pB M \*® .B + h?¬M K†+ [m•M T?K+ i? M? i`QM; i v `®M; iQ p T?Q #BM? HQM? ç M; i”T ?m'M- +?d i?´v +ª M;Q!B +O K°i +?[ ç¢B @ ?bM? M;Q!B M`K / M; i v +?•M i` M #€M? t2 H,M- #€M? t2 tQ v +?m

*! #BM? HQM? F?¬M; +?`m M´B K´v i`,K pÁM; ?m'M Hmv M M`v- M? b) M!B i?ŠM; *® .B + h?¬M HÈM iB M; [m€i ô ”´ bmM; K°i +•m5ô X

"BM? HQM? M?bM ?m'M Hmv M pB M •+ J - i`QM; HÁM; i?¬K M;?o- çB T?•M ç M ç!B M'K K®+ `²B 5

óL?bM +€B ;b p”v\ h` M K†i i¬B +! M®i `m²B b Q\ ç°B i`QÎM; oQÆM; L;?` iB T iK+

ó*! K†i5ô

óL,K i`,K +€B ?Qi ç'i5ô

ó.¢5ô

*?d +?®+ H€i b m- +O ç°B ç½ #` ?m'M Hmv M pB M K [m, i`WM; T?¢i- i”T i? T?ª

óæ M F?B i”T ?m'M F i i?9+ +€+ M;Q!B çWM; M;?o b) / /`M; ?ÆM- i”T ?m'M F i i?9 #„i ç¬m5ô M? M M +ªK i¢ +¬M; pB + [m•M ç°B #”M `°M H`K +?Q M? F?¬M; +! i? ibM? v m M K M[- \*® .B + h?¬M H¢B `®M; iQX

>m'M Hmv M #m´B b€M; F i i?9+¬ *® .B + h?¬M i`Î H¢B MÆB ç!M; [m•M- M?•M pB i?Q¢B /B ç°M; +?Q M?- M!B M;Q!B M?` ;¼B çB M i?Q¢B +?Q M? M?B m H¬M- M h?¬M +Q!B +Q!B i?2Q i?!B [m2M- i`U+ iB T i`Î p X

óJ„ M[ô

óhB m iY ?¶M tQÊ+5 JÎ KB M; ç½ çM ;BÐM pÈB K +QM- b m M`v K b) Kû+ pÈB ¬

óæWM; - K„ M[çWM; - K ç¢B M?•M5 h?€B ?”m5 L;¬B ibK +QM +! +?mv M ;b\ô *® .B

ó*?mv M ;b\ *m®B i?€M; H` ç¢B i?¼ i€K KQÆB im´B +O ¬M; +QM- +QM M!B t2K M!B- HB + M?bM G,M; ",+ a K M;²B # M +¢M? - G,M; ",+ a K +Q M;Q!B F?) [m v ç H¬M ç!- ç½ M?B m i?€M; F?¬M; ;†T `²BX

óh?€M; b m\ L?´i ç`M? `5 *m®B im¬M M;¬v b) F?!+ Zm•M /B M5 «M; M°B +kM; #B T?ªM #€+¬ m®M; K°i M;KK MQÊ+X

ó - +QM F?¬M; i`Î p ?ª- K b) M!B pÈB ¬M; - ¬M; b) F?¬M; ç i•KXô J \*® HÈM iB M a K K°i # M- G,M; ",+ a K MÎ MK +Q!B +SM; ç!- M;?2 M!B M? F?¬M; i`Î H¢B- i`QM

óa K a K +kM; Î ç•v- +! Km®M M!B pÈB +QM #û p`B +•m F?¬M; \ *QM #û M!B çB M H¢+ çQÊ+5ô J *® H¢B M!BX

9RyX *?QÆM; 9Ry, L;QϕB h`mv M S?-M j @ *?QÆM; R9, *-l®M; a

G,M; ",+ a K M;?2 HìB #` M|B- +äB HÁM; M?Q i`2Q H M- #` KÈB pW ?ÄB +-+| H
F?-M;- +- M|B /®B H` i?QìM; +| ;¼B ϕB M i?QϕB ϕQÊ+ +?Q M?X h?"i` M`Q +| ;?
+ÁM +?Q iWM; +?O ϕ°M; ;¼B ϕB M i?QϕB +?Q M?- i`QM; HÁM; G,M; ",+ a K +Qì

*® .B + h?-M M;?2 HìB +O K - i`QM; HÁM; `mM `~v- +- ;¼B ϕB M i?QϕB iÈB +?Q
M|B +?¶ [m•M ϕ°B iQÆM; ϕ®B t - M?QM; iQM ?B m pšM `i i®i- H`K b Q +| i? F?-
+- +?„+ H` pb i`M M K KÈB M|B M?Q i? X

õö *QM +ÁM T?ªB ?m'M Hmv M- i`T ?ÊT `²B- i`QÊ+ +S M?Q p"v ϕBXô h®+ ϕ° +O G
#^M; +QM- M|B tQM; - p°B p½ +9T ϕB M i?QϕBX

õö >m'M Hmv M\ L`v M`vô J *® iS+ ;B`M M|B- B M;ì *® .B + h?-M ϕ½ +9T ϕB M i?

õö hB m iY M`vX ""M ;b K` #`M i? - +QB KbM? H` M;QìB K€v b QXô J *® iS+ ;B`M
+9T ϕB M i?QϕB- i`QM; HÁM; +| +?9i m'i S+- +?d H`- F?-M; M|B ;b pÈB +-+kM;
;b pÈB M?- i`€M? +?Q H9M; i9M;X

J *® M?bM G,M; ",+ a K +9B ϕ-m- i`QM; HÁM; `ä M?Q K†i i`ìB- H`K b Q HϕB F?-
M? m\

õö a K a K- #° ϕ°B h?-M +| pB + ;'T- M;?2 M|B +ÁM T?ªB /B m ?`M?- ? Bxxx B- #
? v #`M `°M [m€- +QM M M i?-M; +ªK +?Q M| K°i +?9iXô J *® ϕB iÈB # M +ϕM? G
#„i ϕQÊ+ i v +- /`m /`M; M|BX

õö J - +QM ?B mXô G,M; ",+ a K +QìB M|B- F?-M; Km®M #` ?Q`B M;?B +?mv M +
+?mv M ibM? Kì €KX

õö V- a K a K +O +?9M; i ;BÄB H„KX *?d H` +QM ;€B /M b Q +kM; H` +QM ;€B- K
M?Q MQÊ+ K` i?-B XXô J *® H-B FûQ i v G,M; ",+ a K- +SM; +ÄB M|B- M;?2 HìB
;B€+ M?Q ;B®M; M?Q HìB +O K +-X

*€B ;b K` +QM ;€B M?Q MQÊ+- ϕ®B pÈB +QM i` B T?ªB /`m /`M;- KÈB +| i? M„K +
æϕQ Hw M`v- +-+kM; ?B mX

"B i i?b #B i- M?QM; ϕìB M`Q +- H`K ϕQÊ+

L|B +?mv M pÈB #` K°i H9+ ,M- #m'Bi`Q ,M +ÆK Î M?` +k- #m'B +?B m H`T iS+ i
*® .B + h?-MX L?bM T?ÁM; i`®M; F?-M;- i•K +-+`M; i`®M;X G"i iì H`+?- +ÁM K°
+-

L,K M v- F?-M; #B i +| M?"M ϕQÊ+ [m` bBM? M?"i +O M? ? v F?-M; M[- +- M;?o
ϕ°B M? `i #`M- M`Q +| i?ìB ;B M `½M? Km [m` i†M; +- - M; v +ª M?šM +QÈB FBK

Í i?Q T?ÁM; #`M `°M K°i #m'B +?B m- K°i M;`v i?"i F?| F?,MX G9+ #QÊ+ ` F?ÄB
i®B ϕ2M M?Q KU+- F?-M; Km®M ϕB t½ ;B Q- +- iQM? b) Î M?" M'm +ÆKX *?d H`-
M'm i?"i H•m- ϕ2K T?ÁM; # T #B M i?"M? #½B +?B M i`QìM;X

õö ô ϕ-m M;|M i v #` +„i- +- #` ϕ m ϕ M M;WM; i?Î- i?2Q #ªM M,M; K9i K€m Î ϕ-m

h`QM; ϕ-m M?È HϕB i`QÊ+ FB F?-M; +`M i?"M H`K `€+? ϕ-m M;|M i v- *® .B + h?
M;|M i v- ϕSM; ϕ| K'i ?²M- MQÊ+ K„i F?-M; M;WM; `ÆB tm®M;- +- FBM? M;ϕ+ M
i?Èi- F?-M; i? M;ì KbM? ϕ½ F?|+X

E?|+ +€B ;b\ *`m i F?-M; i?QÆM; KbM?- +| ;b ;? ;ÈK ϕ•m\

E?-M; Hϕ ;b- F?-M; Hϕ ;b5 ó« Xô i`QM; HÁM; K„M; KbM? M?Q p"v- +- HϕB F?-M;

*?Q ,M +ÆK- ϕB T?ÁM; M;O- /MM; +?,M +?2 FQM ϕ-m- K†+ +?Q #B i?QÆM; +„M M
.B + h?-M F?-M; i?QÆM; +- - +-+`M; #m²M- idM? i€Q HϕB H Q ` T?ÁM; M;O- ϕB
` - m®M; bϕ+?X

JQÊM`QÊm;BªBb-m-+`M;b-m?ÆMX
 hQp`+vM²M;HMi`"Mi?2Qi?U+[mªM-;B®M;M?Qi?'Kp`Qi`QM;iBK-+äBHÁ
 p`FB-F?|+|i?`?bM?/mM;X
 *|H)H`?¬KMv[m€`ªM?`¶B-+¬KÈBç2KF?´bÎi`QM;M°Bi•K#°+T?€i`X
 *?m¬M;çB Mi?QΦB/Bç°M;F?¬M;M;WM;pM;H M-+¬F?¬M;çBibKçB Mi?QΦB
 M?Q+k-`QÊmH`KQÈiK¬B+¬-K¬B#`+vçMçÄ#WM;-;BÌT?9iM`v+¬Km®M
 M?+?M?€+i?ç|Xh?"ibU#`+?m¬M;çB Mi?QΦB/Bç°M;H`K+?QF?¬M;+?`m
 ibKçB Mi?QΦB/Bç°M;X
 ôH¬Bp"vX*9içB5*?ÈT?B Mi¬B5ôJÈB#„iK€vçB Mi?QΦB-+¬ç½`®M;iQ-b
 J'vH-MiB Ti?2Q-+¬pšM Hm¬MiW+?®B+m°+;¼B-+kM;F?¬M;HQç®BT?QÆM
 i`¼M;;bç|X\*¬m®M;b v-+€B;b+kM;/€KH`KX
 ðö²M+?iK'iXðð-HΦBK°i?²B+?m¬M;M[pM;H M-+¬M;²BÎb¬T?-iS+;B"M
 H Mç`M?b)ç`T#M|-M?QM;K°i+?[ððh?-Mô i`MK`M?bM?H`K+¬/WM;ç°M;i
 i?QΦB-K`+SçSM;ç|i`ÊMiQK„iM?bM+?B+çB Mi?QΦBFBX
 J°i?²B+?m¬M;M[b„TFii?9+i?b+¬+?Êi'Mtm®M;X
 _®i+m°+çQÌM;/•vçQÊ+M®B-i•K*®.B+h?¬M#bM?ioM?M?QF?¬M;ÊMb|M;
 î?m°+p+¬F?¬M;M;WM;i`mvMçM-ððH¬ôM?KÎKB M;X
 L;?2çQÊ+;B¼M;M|B+O *®.B+h?¬M i?b+¬M;ÆM;~M+ªM;QÌB-MQÊ+K„iM
 M|B-ðð*®.B+h?¬Mç²F?®MFBT;¼BçM+|pB+;bXô*¬FQ+?ç°M;[m€i-i
 HÎBM|B+|+?9iOvF?m'iF?¬M;KΦ+?HΦ+X
 L;?2;B¼M;M|BK M;i?2QK2Mb v+O +¬- *®.B+h?¬M+mK`v-F?¬M;#B i+¬
 bQm®M;b v\ a)+|M;mv?BK? vF?¬M;\
 ðð"•v;BÌ+¬çM;Îç•m\ôM?i`-K;B¼M;?ÄBX
 ôE?¬M;+¬M M?HQ5h¬B+?i+kM;F?¬M;+¬M M?i`¬M;MQK-F?®MFBT-H`
 M? ?ΦB i¬B M¬M ô+¬M|B+?mvMF?¬M;+|bm vM;?o-ç•Kç-m p`QH`[m€i-M
 tm®M;b`M M?`-+|+€B`Êitm®M;+^K+¬-+|+€B/QM?i`M+´€Q
 h`QM;KB M;pW +?m pW ç„M;pW i?®B-+¬F?´bÎM^K-iB TiK+|B X
 óG,M;„+aK\ôM;?2;B¼M;M|B M¬M KY +O +¬- *®.B+h?¬M+mK`v-i`-K;B¼
 óL¬M Xô+¬iB TiK+M¬M KY -i•K M?QH`#`HY ç®i-T?ÄM;-F?´bÎK`Km®M+?
 L;?2iB M;M¬M KY çSi[m½M;-M°Bi•KçM;#bM?ioM?+O *®.B+h?¬M#„iç-
 aK5"•v;BÌ+¬Îç•m\ôM? ?ÄBX
 GÌBM|B+O *®.B+h?¬MH`KG,M;„+aK+QÌBF?´-ôh¬BÎM?`-M?`+O +?9M
 K`H`M?`Xôæ•vç•mT?ªBH`MÆB M?Î-bQ+|i?M|BH`M?`X
 L;?2+¬M|BçM;ÎM?`-HÁM;+O M?#bM?ioM?HΦB-ôE?¬M;+|pB+;bi¬B+?
 M|B-F?¬M;`ä+¬+?`m+€BçªFQ+?;b-HΦBm®M;`QÊB;Bªmb-mÎM?`X*?dH`ç
 [m Mi•K-i•Kç½#bM?ioM?F?¬M;Km®MHΦB+|i?K;ÊMb|M;X
 óæWM;5 *®.B+h?¬M5 M?çWM;+9T5 M?çWM;+9TôM;?2 M?M|BKm®M+9
 çB Mi?QΦB/Bç°M;-FQ+?ç°M;`®M;iQX
 •Ki?M?HQH„M;+O +¬'vH`K M?F?| #bM?ioM?-;¼B M?p H`+|w;b\
 ððh¬BçM;Î#°ç°BXôM?i`-K;B¼M;[m€iH MX
 ó"°ç°Bi¬B#Bi`²BXô+¬i?bi?`QM|B-;B®M;M?Qç½?B m- M?çM;#°ç°B-F?

ó*ÁM +| pB + b Q\ô h" M HU+ ;B[p[M; #bM? ioM? bM?- +® w +QB i?QÌM; ibM? +a
 M?ç i ?ÄBX *¬ F?¬M; T?ªB çS #û- +ÁM K°i im-M M[ç½ çO ? B KQÆB i€K im' B`2
 M? +kM; b) F?¬M; M?Q *® .B + h?¬M H9+ i`QÊ+- K°i M; QÌB +?d #B i K°i KbM? +¬
 i`QÊ+ M?'i ç`M? ?B M içB F?¬M; ç w ;b +ª- #'i +?'T K¼B i?S+- çB bm®i ç K i`Î H
 ?B M içB b) F?¬M; H`K M?Q i? X
 óE?¬M; +| pB + ;b5ô *?Q /M b v- +kM; M;?2 ` çQÊ+ ;B¼M; M|B HçM? M?ç i +O M
 ;B" M pSi #Ä çB M i?QçB /B ç°M; X
 L;?2 K°i ?²B ç°M; ioM?- içT •K X *® .B + h?¬M M?'M i„i çB M i?QçBX
 *¬ poM? pB M ç m H` M?Q i? M`v- M? F?¬M; ç w iÈB +¬ `²B- i`QM; HÁM; K'i K
 +¬ F?¬M; [mw i`¼M; X \*® .B + h?¬M +?ŠM; i? K [mªM +¬- M;²B tm®M; #`M ç¼+ b
 +?mv M i•K M; ?B M +Sm b€+? HQÊ+ /B M i"Ti€+ +?B M i` M F?¬M; X
 G, M; ", + a K M;²B i` M b`M M?"- b m F?B +9T çB M i?QçB- M;²B BK F?¬M; M?9+ M
 *® .B + h?¬M i?"i bU F?¬M; i?QÆM; +¬ M[- M m F?¬M; H`K b Q HçB HçM? M?ç i M
 +?9i M`Q
 *¬ pšM M;²B i` M b`M M?"- b m HçB M;½ i` M K†i ç'i M; O i?B T çB- /QÈB ç'i ç-v /A
 *¬ #` M?[M; iB M; +?m¬M; +Y ç€M? i?S+- óE?K F?K F?Kô iQ`M i?•M HçM? M?Q #
 K„i` - ç-m`i ç m M?S+X
 :BMM; ;B^M; M;²B /"v- M?bM b`M M?" /Æ #~M- +¬ªQ M½Q + m K`v- ó*?` a K\ \*?`
 HQ H„M; i`mv M iW M; Q`B +Y ç M- b m F?B w i?S+ G, M; ", + a K ?²B T?K+- T?€i
 i` M b`M M?" +ª ç K
 *¬ çSM; /"v- #QÊ+ +?•M M†M; M - HªQ çªQ çB ç M +Y - KÎ +Y X
 õõ*?` a K\ô L?bM i?'v G, M; ", + a K ç-m #M i|+ `®B- .BMF F?| +| i? iBM- i?•M i?
 ?bM? M?Q Km®M M;½- .BMF p°B p`M; iB M H M çÐ +¬X
 õõ.BMF- b Q 2K HçB iÈB ç•v\ô tQ tQ ?mv i i?€B /QÆM; ç M; ç m M?Q FBK ç•K
 /QÆM; - + m K`v ?ÄBX
 ô*?` a K5 G`K b Q ç„+ i°B pÈB i'M; ;B€K ç®+ EBK p` h'M; ;B€K ç®+ .B m p`v\ a
 M?"M çQÊ+ çB M i?QçB +O #¼M ?¼- M|B i®B ?¬K [m +?` K„M; #¼M ?¼X æ9M; `
 +| •m .QÆM; M?„+ M?Î 2K- +?` +| i? tªv` +?mv M- 2K ibK`i M?B m MÆB- +m®
 M?"Xô.BMF ;BªB i?Q+? pÈB +¬X
 õõæ€M; +? i5õõ L;?2 HÌB M|B +O .BMF- G, M; ", + a K +QB M?Q H` ?B m +?mv M;
 M½Q #ÈB #ÈB i|+- ôG¶B +O +?`- H`i®B ?¬K [m +?` m®M; b v- F?¬M; HU HÌB K
 M|BX
 õõ*?` a K- +?` F?¬M; +| pB + ;b- M M çB`Y K†i i`QÊ+- 2K ;B9T +?` tY HQ K¼B +
 G, M; ", + a K H M- .BMF M|BX
 õõV- .BMF- 2K HB M Hç+ pÈB #¼M ?¼ i`QÊ+- M|B #m' B i`Q M v +?` M?'i ç`M? ç
 pB + +O .BMF- G, M; ", + a K p¬ +MM; v M i•K- M M +¬ M|B tQM; H"TiS+ çB p`Q T
 E?¬M; F`T çÊB +?Ì K` #QÊ+ ç M T?ÁM; i„K- KÎ pÁB ?Q b2M- M?bM i`K i?•M M? +
 K€B`i M?B m- M?„K ? B K„i HçB ?QÌM; i?K +ªK ;B€+ / +?`m K`MQÊ+ 'K K M; ç M
 T?€i ?B M- i`QM; F?2 ? T +Y T?ÁM; i„K- +| H¶ FBK ç M; F?¬M; M; WM; H`K pB +X
 h„K tQM; - HçB ç€M?` ,M; `Y K†i- b m F?B K¼B i?S tQM; - i`Î HçB T?ÁM; F?€+? - .B
 bç+? b)- G, M; ", + a K +ªK FQ+? F?¬M; i?¬B- ô.BMF- +ªK ÆM 2K- #•v ;BÌ +?9M; i
 a K +QÌB M|BX
 õõ> Bxx- +?` a K- F?€+? F?Q pÈB 2K H`K ;b5ô .BMF +QÌB M|B- M? tm'i i?•M H` M
 im'M FB K M; i?2Q MK +QÌB tBM? ç TX

9RRX *?QÆM; 9RR, L;QϕB h`mv M S?—M j @ *?QÆM; R8, *¬ æB hb

L?bM .BMFi?•Mi?B i- HϕB M;?o ç M *® .B + h?—M HϕM? M?ϕi pÈB KbM?- i`QM; ;
?²B iS+ ;B”M- +U+ Fb +?m t!iX aY /KM; K€v ç¼+ iB m i?mv i t2K ? i M;?bM pϕM
F?¬M; M!B b B5 *?d H”- M;Q!B FB m M;ϕQ M?Q +¬- b) F?¬M; +?Q T?ûT KbM? çC
i`QM; HÁM; tm®M; - +¬ p” .BMF +MM; i`Î p +¬M; ivX

æ„+ i°B pÈB ? B F?€+? ?”M; HÈM +O +¬M; iv- G,M; ”„+ a K +?d ç”M? T?ªB iÈB +
?¼ #B i #®B +ªM? b m HQM; +¬ M M F?¬M; +ÁM B /€K H”K F?! +¬X

L?QM; K”- F?¬M; i?B m çQÊ+ iB + K!B F?€+?X

óh´M; ;B€K ç®+ .B m- M;”B Xô h´M; ;B€K ç®+ .B m ç M; çM ;BÐM pÈB K°i M[ç²M
G,M; ”„+ a K M?bM i?’v- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB iS+ ;B”M- +?d H” F?!2 KB M; pšM

óh´M; ;B€K ç®+ .B m- K†+ /M h`bM? h`bM? M?” +?9M; i¬B i?m°+ #° T?”M [m M ?
H” HQϕB M;Q!B M?Q M;”B M;?oô G,M; ”„+ a K +Q!B HϕM? M!B- F?¬M; bÊ ç„+ i°B p
+—M ç®B T?QÆM; p¬ Hw- +¬ M?’i ç`M? b) F?¬M; ç +?Q ç®B T?QÆM; ç T K†i5

óh´M; ;B€K ç®+ G,M; - p”v +¬ M!B i¬B Km®M HQϕB M;Q!B ç! ”\ > ? ô L;Q!B ç”M ¬M
H!B M”v `ä`”M; +?Q i?’v ç M; çM ;BÐM G,M; ”„+ a KX

ó” ô G,M; ”„+ a K iS+ ;B”M çSM; /”v- M†M; M p¶ i v tm®M; #”M- KS+ ç° M?šM Mϕ
pQÊi [m€ M,K T?9i ç²M; ?²- ó.B m GB M h?”M?5 æWM; i?’v M;Q!B F?€+ +?Q +?9i
”„+ a K i¬B i?”M? H”T #° T?”M [m M ? t½ ?°B +?Q +¬M; iv- +?S F?¬M; T?ªB H” F
æ”Q- +?9M; i çB5ô G,M; ”„+ a K HÈM iB M; M!B tQM; - #ªQ ? B M[ç²M; M;?B T`!
Op°B p”M; çB H M- FûQ H`v +€M? i v G,M; ”„+ a KX

ó”m¬M; ` 5ô G,M; ”„+ a K HϕM? HMM; M!BX

óæ² iB M M?•M5 *¬ +?Q `^M; +¬ H” B\ h?’v +¬ H” M;Q!B M?” ?¼ G,M; - ¬M; ç•v K
+¬ ô

G!B i´M; ;B€K ç®+ .B m +ÁM +?Q M!B ? i- G,M; ”„+ a K pmM; i v ç`M? ç€M? ¬M;
#` i´M; ;B€K ç®+ EBK FûQ HϕB óh´M; ;B€K ç®+ G,M;5ô ? B M[ç²M; M;?B T iB M
+kM; #` M;Q!B ç€ p,M; ` X

ó”m¬M; +¬ `v ` 5ô +?d i?’v •m .QÆM; h`ϕ+? çSM; Î +Y - M?bM i´M; ;B€K ç®+ EBK-
HMM; M!BX

J°i F?„+ FB - i`QM; HÁM; G,M; ”„+ a K +?’M ç°M; - Î i?!B çB K #’i HU+- çQÊ+ M;Q!B
HÁM; +?„+ +?„M b) +ªK ç°M;X •m .QÆM; h`ϕ+? iB M H M- FûQ +¬ ç M # M +ϕM? H
óh? M”Q- F?¬M; i? K +?Q i¬B K†i KkB b Q\ G½Q EBK- G½Q .B m- +€+ ¬M; +kM; c

óæ•m +! ç•m +!- i´M; ;B€K ç®+ •m .QÆM; - ?B m H—K `²B- ?Q”M iQ”M H” ?B m H—K
M!BX

óL?QM; ? B ¬M; H”K i´M; ;B€K ç®+ G,M; bÊ ?½B5ô •m .QÆM; h`ϕ+? HϕB i?’T ;B¼

óL”v- p”v T?ªB M OBi´M; ;B€K ç®+ G,M; M?Q i? M”Q!ô E?m¬M K†i i´M; ;B€K ç®
•m .QÆM; h`ϕ+? +Q!B HϕM?- tQ v M;Q!B- +9B ç-m- ? B i v ç†i H M p B G,M; ”„+
t2K Km®M çQÊ+ #²B i?Q!M; i? M”Q!ô

LK +Q!B /`m /`M; ç! H”K iBK G,M; ”„+ a K ç”T M? M? óh?¬B- i¬B F?¬M; Km®M M?
#bM? ioM? HϕB- HϕM? M?ϕi M!B- i`€M? F?ÄB M?- çB p T?Q +Y X

óªÁM F?¬M; K m +9i çB5ô •m .QÆM; h`ϕ+? HϕM? HMM; M!B- çm´B i?2Q G,M; ”„+
tm®M; F?Q€+ H M +?Q +¬X G,M; ”„+ a K ;”i ç-m K°i +€B- €Q F?Q€+ +O +¬ ç Î i`
M?X

óJ v K" i®B M v M? +kM; +| t½ ;B Q Î +?¶ M"v ô
 ó•m .QÆM;- +€K ÆM M?5ô h`QM; #½B ç"m t2- G,M; ",+ a K +ªK FQ+? M|B pÈB M
 +¬ ç½ `ÌB F?ÄBX
 óE?€+? F?Q pÈB M? H`K ;b5 \*?ŠM; H) 2K F?¬M; t2K M? H` #¢M # b Q\ô o K†i
 i?QÆM;- H M iB M;X
 óE?¬M; T?ªB- çQÆM; M?B M H` #¢M # 5ô G,M; ",+ a K p°B p" M; +QÌB M|B- M m
 tm'i?B M i` - +¬ i?"i bU F?¬M; #B i T?ªB +?®M; çĐ i? M"Q- .BMF F?¬M; çB +MM
 T?ªB ç®B K†i pÈB +?mv M M?Q p"vX
 •m .QÆM; h`¢+? +QÌB +QÌB- i`QM; ç¬B K„i H¢B M?m°K `ä p K'i K€i- M?bM i?ŠM
 b Q p"v\ô *¬ M?Ä ;B¼M; ?ÄBX
 óa K a K- 2K ?¢M? T?9+ b Q\ô •m .QÆM; h`¢+? M?"M M?¢i ?ÄB- H9+ M"v- i`QM;
 +?B m b€M;- K°i +?B +t2 ?ÆB ç M; çB p T?Q # M M"v- •m .QÆM; h`¢+? p°B p" M
 çB- FûQ +¬ H M t2 +O KbM?5
 óh¬B- t2 +O i¬B Î ô
 óæB ,M #[F?mv pÈB M? K°i +?9i5ô •m .QÆM; h`¢+? +QÌM; i? M|B- F?¬M; çÊB
 G,M; ",+ a K +kM; F?¬M; +U imv i M[- M;²B Î i`QM; t2 •m .QÆM; h`¢+? - i`QM; H
 h¢B b Q KÈB pW `²B M? H¢B ?ÄB +¬ +| ?¢M? T?9+ ? v b Q\
 >¢M? T?9+ b Q\
 *¬ F?¬M; #B i- +| H) H" iW M?Ä ç M HÈM +¬ ç m b®M; i`QM; ?¢M? T?9+ - +?Q M M
 ?¢M? T?9+X :B®M; M?Q ?B M i¢B- ç +?Q +¬ KB m iª ?¢M? T?9+ H` +€B ;b- +¬ +k
 E?¬M; M;?o ç M •m .QÆM; h`¢+? H¢B K M; +¬ ç M K°i [m€M ,M p¬ +MM; p„M; p -
 #² +•m ç i`K #´ - ? B M;QÌB M;²B Î i`QM; T?ÁM; `B M;- •m .QÆM; h`¢+? Qm M?½ ,
 óa K a K- 2K pŠM +?Q i`ª HÌB p'M ç +O M?ôX
 •m .QÆM; h`¢+? M;~M; ç¬m H M- M?bM +¬ Î T?Q ç®B /B M- +QÌB M?¢i ?ÄBX
 óh¬B ?¢M? T?9+ô +¬ +QÌB i`ª HÌBX
 óL?QM; €M? K„i m #m²M FB +O 2K M|B +?Q M? #B i- 2K F?¬M; ?¢M? T?9+ô •m
 +?„+ +?„MX G,M; ",+ a K tQ v i-K K„i K'i iU M?B M- i®B ?¬K [m H9+ +¬ m®M; `Q
 +| ;¼B çB M i?Q¢B [m - M?'i ç`M? +?Q `^M; +¬ pb ç m F?' KÈB m®M; `QÊmX
 óo¬ +MM; i®iXô +¬ +QÌB +QÌB- H¢B M|BX
 óh¢B b Q ç°i M?B M 2K H¢B Km®M H'v + "m 'v\ô "¶M; M?B M p K†i •m .QÆM; h`¢
 i`QM; ç¬B K„i i?•K i?9v ç m H" p ç m HÁM; p" M?bM +¬ K°i +€+? i?•K iB M?X
 G,M; ",+ a K #` /€M; p ç| +O M? H`K +?Q FBM? M;¢+- M m #•v ;BÌ +¬ M|B KbM?
 i?b ç| H" +?mv M F?¬M; i? M"QX
 ó•m .QÆM;- +?9M; i +?d H` #¢M i®i5ô Gw i`Q M|B +?Q +¬ #B i- T?ªB M|B M?Q p
 F?¬M; i? M"Q /•v /Q pÈB M?X >m®M; +?B- M;QÌB i`QM; HÁM; +¬ H` *® .B +h?-
 óh¢B b Q F?¬M; +?Q M? +Æ ?°B\ h?B m +?9i M[+?9M; i ç½ Xô •m .QÆM; h`¢+?
 ç¬m +O +¬- FQ+? ç°M; M|BX h`QM; HÁM; G,M; ",+ a K +?'M ç°M; K¢M?- ?B M H
 h?¬M ó M? çWM; M|B5 "m¬M; i¬B ` 5ô +¬ HÈM iB M; M|B- +® ;„M; ç bM?F?¬M; t
 L?QM; ?bM? M?Q M;QÌB ç`M ¬M; M"v p¬ +MM; M;mv M?B K- H¢B ?'T /ŠM +? i M;Q
 M? F?¬M; +| ?"M? ç°M; iB T i?2Q- M?QM; +kM; F?¬M; #m¬M; +¬ ` óa K a K- M
 M?•M +O 2K- M? H` M;QÌB +| M;mv M i„+ - M? b) H†M; H) [m M i•K 2K- b) F?¬M;
 M|B ;B"m iW iQM? p` /`m /`M; p M; H M i` M çdM? ç¬m +¬- i`QM; HÁM; G,M; ",+ a

ó•m .QÆM;- M? i®i M? 'i çWM; M M +| w M; ?o pÈB i-B- M m F?¬M; M; v +ª H¨K #
i? 5ô G,M; ", + a K ; Ð i v M? ` - i`-K ; B¼M; M|B- F?¬M; i? ç bM? `ÆB p"Q ?® b
?B m +| T?ªB *® .B + h?-M i?B m +¬ [m€ M?B m ? v F?¬M;- +?Q M M- •m .QÆM; h
H|B FB - +¬ HB M X

óæQÊ+5 M? ç²M; w- M? M? 'i ç`M? b) F?¬M; K M; +?Q 2K #'i +S T?B M T?S+ ; b-
#¢M # 5ô •m .QÆM; i`¢+? p°B p" M; M|B- i` M K†i i`"M ç-v #'i ç„ + /o- F?B M G,M;
M"Q +U imv i ?„MX

a m ç K ç| - •m .QÆM; h`¢+? `i Qi F?B HB M H¢+ pÈB +¬- +¬ #B i- M? H¨ ç M; +
pÈB +¬X L; "v bBM? M?"i- +""M; M; "v +""M; ç M ; -M- i`QM; HÁM; +¬ +kM; /-M /-M F
+| i`Î p ? v F?¬M;- çB M?" +k /Á tûi K'v H-M- ç m M|B H¨ `i #""MX

ó*?` /•m- +?` Km®M /šM æ^M; æ^M; çB ç•m "\ô "" M°B ibK +¬- KÈB pW p"Q ç¢B p
.mv i K M; i?2Q æ^M; æ^M; H M t2- G,M; ", + a K iB M H M ?ÄBX

óæ M /Q M? i`¢B ; †T H½Q G,M; 5ô 8+ hY .mv i +Q|B M|B- K'v M; "v M[G,M; ", + >"
+¬ i?mv i T?K + K½B- M? KÈB ç²M; w +?Q +¬ K M; i?2Q æ^M; æ^M; ç M #° ç°B i?,

L?bM /€M; p ?¢M? T?9+ +O 8+ hY .mv i- G,M; ", + a K F?¬M; M; WM; ?•K K°- ?¬
K†i K" T K¢T +O æ^M; æ^M; X

óE?¬M; M|B pÈB 2K M[- +?9M; i H M çQ|M; ç•v- #" M°B ÎM?" +?Î 2K ç'v- çB M?
.mv i ¬K æ^M; æ^M;- +Q|B M|B pÈB G,M; ", + a K- G,M; ", + a K pšv i v +?"Q i¢K #
#¼M ?¼ çB t - +¬ KÈB çB p"Q M?" +kX

*kM; F?¬M; F?€+ #B i; b bQ pÈB +¬ M; ?o- #" M°B ?ÄB +?mv M +O +¬ p" *® .B +
M; Q|B ç m #B i`ä `M; +¬ p" *® .B + h?-M #'i ?Á - +?d H¨ F?¬M; i`U+ iB T M|B `

óL?" ?¼ G,M; i +?d KbM? +?€m H¨ +?€m ; €B- /o M?B M #" M°B ?B p¼M; +?€m ?¢M
+?€m M?'iô

ó""5 *?€m #B i ¢- ?B M i¢B F?¬M; T?ªB +?€m `i i®i b Q5ô G,M; ", + a K p°B p" M;

óæWM; [m€ FB m M; ¢Q- ?½v b®M; i?"i i®i pÈB h?-M- i`QÎM; i?"M? `²B- M M M; ?

æS #û X h`QM; HÁM; G,M; ", + a K M?Q +| +| ; B ç m- ç½ H¨K ? B H-M- H-M ç-
iQ" M- +?Q m®M; i?m®+ - iÈB H-M i?S ? B- +¬ +| m®M; - F?¬M; T?ªB oBi KBM- K"
H¨ K°i M; Q|B Hw i`Q- /QÈB ?Q" M +ªM? ibM? +ªK #'i ?Á H¢B +| +QM- +¬ F?¬M; Kr

L?QM; M?bM /€M; p 8+ hY .mv i K M; i?2Q æ^M; æ^M; çB #° ç°B i?, K ç¢B + - i`C
?bM? ªM? M?Q p"v i?"i ?¢M? T?9+ - i?"i 'K €TX E?¬M; M; WM; ?•K K° X

h`M? i`¼M; M|B K'v +•m + K çQ M pÈB #" M°B- G,M; ", + a K H€B t2 `ÎB çB- +| +?9
M?"i +O +¬- M? +?ŠM; +| +?9i i, K ?ÆB M"Q +ªX G€B t2 M?Q M; Q|B p¬ ?²M H M
+O M? X

G9+ +""M; ç M ; -M çÆM p` +O M? i?b +¬ +""M; i?ª +?"K i®+ ç°- F?¬M; #B i pb b Q

*-K çB M i?Q¢B /B ç°M; - Km®M ; ¼B çB M i?Q¢B +?Q M?- H¢B /Q /UX h?"i H•m-
? +| M; Q|B M?"MX amv M; ?o K°i +?9i- #•v ; B| ç M; H¨ # M M; "v- +?„ + M? ç M; ?n

"i +?Êi- M?[M; iB M; K€v # v ; -K`9 p M; H M- +¬ tm®M; t2- M; QÈ+ ç-m- +?d i?'v
+| `i M?B m K€v # v- M m M?Q +¬ M?È F?¬M; H-K- +| K€v # v +?B M ç'm- K€v #
#QK X L?[M; i?S M"v +¬ #B i çQÊ+ H¨ #ÎB pb *® .B + h?-M iWM; /¢v +¬X

L?bM +?B + K€v # v iW iW ?¢+€M?- H-M ç-m iB M G,M; ", + a K +ªK i?'v M?[M; +
pk- Q B T?QM; # v HQÊM i` M F?¬M; i`mM; - M? ç M; Î # M i`QM; M?[M; +?B + K€

*® .B + h?—M M;²B i`QM; #m²M; H€B K€v # v- M?bM #ªM ç²- ?¬K M v K M; i?2Q
+ªM? X J€v # v +?“K`½B ?¢tm®M; i`QM; ç¢B pB M +O [m•M/Q M?- *® .B + h?—M
H K- ç°B Kk b„i K`m i`„M; - çB i`QM; M; ?B i?S+ +?“Q çQ€M +O #BM? bo

ó"€Q +€Q5ô

ó*?mv M ;b\ô *ÁM +?Q çB p F?m Fw i9+ t€- p, M i?Q hB m *€i ç½ +?çv iÈB- M?#

ó"€Q +€Q /Q M? i`QÎM; 5 `` t½ +O M? iÈBô hB m *€i HÈM iB M; M|B- *® .B + h?—
M?[M; +?B M bo F?€+ M; ?2 çQÊ+ HÌB hB m *€i M|B- `®B`Qi`2Q?ÁX

*® .B + h?—M M; ?B K K†i- tQ v M; QÌB- M?[M; #BM? HQM? FB [mª [mv i M; QM; +
+?Q ç M; BÌ, M +ÆK i®B5ô *® .B + h?—M HÈM iB M; [m€iX L; v b m ç| tQ v M; QÌB-

9RkX *?QÆM; 9Rk, L; Q¢B h`mv M S?—M j @ *?QÆM; Re, *?O æ°M;

*¬ ç½ iÈB [m•M ç°B +O M?- ; BÌ T?9i M`v çSM; i`QM; Fw i9+ t€ +O *® .B + h?—M-
K¼B i?S ç m M; v M; „M- T?ÁM; ®+ F?¬M; /QM? K°i ?¢i #KB- +¬ FBM? M; ¢+ ç M M
i`QM; iB m i?mv i pB i- +€B +?, M çQÊ+ t T; B®M; M?Q F?®B ç`m ?O- K¶B ;| + +¢M

*¬ #` M?[M; +?B + K€v # v K¬ ?bM? i`QM; iO FQM? ?'T /šM- G, M; „, + a K i?~M i?
+¬M; - K€v # v MûK #QK- K€v # v i`BM? b€i X J¶B K°i +?¶ +¬ ç m / /`M; M?bM i?
h?—M KÈB pW p`Q i`QÌM; +'T # ç½ +| w ç`M? H`K F?¬M; [m•M- çB m M`v +¬ #B i

_ä`~M; # M? ç M; b®M; i`QM; F?m iQ H M? +O #° #BM?- i? M?QM; M? H¢B +
Km®M /U p`Q #'i +S [m M ? M`Q- çB iWM; #QÊ+ K°i ç ç M çQÊ+ ?¬K M vX *¬p
F?¬M; +| iB M ç² po ç¢B ;b- +kM; F?¬M; ç w ç M pB +i¢B b Q M?[M; M; QÌB M?
H9+ GK+ *?QM? E?ªB +?mv M [m H`K i?QÆM; M?•M i?b +¬ p¬ +MM; KWM; `ÐX

*ªK i?'v K°i M; QÌB ç`M ¬M; H`K FBM? /Q M? ç`m i` M? i` M i?QÆM; i`QÌM; KÈB +
"ÎB pb ?Á #bM? ç½ ?ÆM +?K+ M, K`²B- F?¬M; +| ;b +?B M i` M?- M?[M; M; QÌB HQ
Hmv M ? v /B M i`T K` i?¬B- M`Q +| çQÊ+ M?Q # +¬¬¬M; #` +¬- ` +?B M i`QÌM;

*® .B + h?—M Km®M çB H`K HQM?- +¬ F?¬M; M; ,M +ªM- #ÎB # M ç—m M; ?o- M? ç
M; `v ç2Q #€K i?2Q +¬ M[ - ?ÆM M[ +¬ F?¬M; +QB i`¼M; F?¬M; [m•M- p b m +¬ b
b) F?¬M; +| +€B w ç`M? ;b ç®B pÈB M? M[X

L; QÌB i`QM; M?` ç½ iWM; #ªQ +¬ çB H`K HQM?- # M ç—m +¬ +? i b®M; F?¬M; +?`n

*¬ F?¬M; #B i- #° ç°B +| i? M?`Q M†M; ` M?B m M; QÌB +| T?~K +?'i M?Q i? - # M
#ÎB pb Km®M +?Q +¬, M bmM; K†+ bQÈM; M M KÈB +® çQ +¬ p`Q [m•M ç°BX a m
o, M ç½ +® ;„M; H`K +¬M; i€+ iQ iQÎM; pÈB #` M°B- K¼B M; QÌB KÈB +?`m ç +¬ i?

L; QÌB i?Q +? çQÊ+ iU /Q M?Q G, M; „, + a K- pb Km®M i?Q€i çQÊ+ bU [mªM +? +O
ç½ çB +?•m 8+ /m ?¼+

*Y Fw i9+ t€ F?¬M; +| ç|M; - *® .B + h?—M H†M; H) çB ç M # M +¢M? +Y - +?d i?
G, M; „, + a K çSM; i`QÊ+ +Y iO ç K€v # v K¬ ?bM? +O M?- +9B M; QÌB M?bM M
i`QM; X >¬K M v +¬ K†+ K°i #° [m—M €Q i?QªB K€B M M M?bM `i tBM? ç T

a m K°i H9+ +¬ [mûi K„i` - G, M; „, + a K KÈB T?€i ?B M +| M; QÌB çSM; Î+Y - p°B p
M?bM H¢BX

M? K M; K°i ç¬B OM; K`m ç2M- K†+ #° ç²M; T?K+ F?¬M; [m•M K`m t M? / i`ÌB-
p`Q i`QM; ç¬B OM; - +ÁM K M; K°i +€B # Q i v K`m i`„M; - K°i i v +¬K +?B + Kk K`r
2Q- i?•M ?bM? + Q HÈM `„M `ÀB- i` M K†i M? im'M F?¬M; ?B M +?9i +ªK t9+ ;bX

GÁM; +O G,M; ",+ a K t9+ ç°M; M?9+ M?Q+?- M?bM *® .B + h?–M ç½ ?ÆM K°i i?€
M M M!B ;bX

óh¬B i¬B çB M; M; [m pMM; H•M +”Mô M? çB p”Q- ç2K +?B + M!M K”m i`„M; ç†i
K”m i`„M; tm®M;- ç†i M; v M;„M i` M #”M- G,M; ",+ a K KÎ KB M; M!B K°i +€+? +S
F?¬M; H M iB M;- t2K +¬ M?Q F?¬M; i²M i¢B- ç°M; i€+ +ÎB €Q F?Q€+ p¬ +MM; iU
[m–M i`QM; K”m ç2M- KÎ pÁB MQÈ+ H M- `Y K†iX

L m M?Q +¬ +! i? i„i ? i? v p¼M; +O KbM? K¨ +? 'T M? "M Î # M M? +ª çÌBX E?¬M
p¬ +MM; +?€M MªM- M? b) F?¬M; iQM? iQ€M M?B m K¨ ç®B tY i? "i i®i pÈB +¬- +
+¬ X

*¬ +, M #ªM F?¬M; +! t2K M? H¨ +?²M; - ?ÆM M[i`QM; tQÆM; iOv +¬ pšM +ÁM `i

L?bM M? +?çv iÈB- M?bM M? +S +?, K +?9 M?bM +¬- i` M M; QÌB H¨ KMB "ç+ ?"
M? i?QÌM; /MM; X h`QM; #!M; i®B- F?¬M; i? 'v `ä p K†i +O M?- iBK +¬ F?¬M; M

óL; ?2 M!B +€+ M; QÌB Km®M /B M i" T b Q\ô +¬ ?ÄB- ; B¼M; M!B +! +?9i +SM; M; „-
+€B- b!M; p B # M +çM? +¬- óæ9M; 5ô M? ç€TX

ó.B M i" T [m•M bU +! T?ªB ç m b) b„T t T +?Q ç°B çÄ i? „M; ? v F?¬M; \ M? # M ç°
HçB ?ÄB- K M; i?2Q +?9i ?B m F€X

óæ! H¨ +?mv M ç½ [m - ?B M içB [m•M ç°B /B M i" T T?ªB /U p`Q i?U+ HU+ +O ?
çÄ v m ?ÆM T?2 t M? i?b b) i? 'i #çBX h¬B # M ç°B çÄXô L!B iÈB [m•M bU- ?bM?
+kM; `i iU iBM F?B M!B +?mv MX

*! H)- i`QM; K„i G, M; „+ a K H`K HQM? F?¬M; +! iB M ç²; b- F?¬M; [m•M +`M; F?¬
+?QM? H¨ +! K°i HÁM; M?B i i bM? p` v m i?QÆM; [m•M ç°B- M?B i i bM? v m i?QÆ

óL?Q p"v b Qô +¬ M? "M M?ç i i`ª HÌBX

óh`Î p i?¬B- MÆB M`v +! M?B m Km¶B H„K5ô *® .B + h?¬M M!B tQM; - /šM ç¬m çE
çm´B i?2Q- +kM; F?¬M; #B i M M M!B i? K ; b pÈB M?X

> B M; QÌB çB M; M; [m T?ÁM; ; BªB i`Q i?b M?bM i? 'v i` M iB pB T?ÁM; ; BªB i`Q
ç!- G, M; „+ a K çÄ K†i +QÌB +QÌBX JÈB pW çB p`Q Fw i9+ t€+ O *® .B + h?¬M-
T?ÁM; +! K°i i? Q MQÈ+ HÈM- # M i`QM; +! MQÈ+ M!M; - # M +çM? +ÁM +! i?MM;

óL M çB i„K çB5 LÆB M`v F?¬M; +! T?ÁM; i„K T?K M[- +! +?mv M ; ¼B i¬B- i¬B b)
h?¬M M!B tQM; i?b H" T iS+ ` M; Q`B- G, M; „+ a K ; "i ç¬m K°i +€BX

EB K i` ` K +Y b´ ç½ ç!M; +`M i? "M- +¬ +ÎB iWM; K!M K°i i` M M; QÌB KbM? tm®M
+¬K F?, M H¬M; H m i?•M i? X *® .B + h?¬M çSM; # M M; Q`B +€M? +Y - ç¬B i v ç†
M; QÈ+ M?bM M?[M; €M? b QX

ó ô +¬ i?ûi H M K°i iB M; - H`K M? tQ v M; QÌB HçB i? "i M? M?- KÎ +Y T?ÁM; - ó
„+ a K çQ i v ¬K M; U+- K†i ?QªM; bÈ M?bM ;!+ F?m' i i`QM; T?ÁM; X

ó*!- +! +QM +?m°i5ô :B¼M; M!B +O +¬ i`Î M M`mM `~v- +?d p`Q ;!+ iQÌM; X

*® .B + h?¬M + m K`v- M?•M pB M p bBM? i`QM; [m•M ç°B `i M; ?B K F? „+ - Fb i?
+?m°i M`Q b®M; Î ç•v- içB b Q HçB +! +?mv M M?Q i? \ L?bM +¬ ; €B M; ²B Î i`QM
? B +€M? i v ¬K M; U+- p K†i F?B T bÈ- M? ç½ #` +'K /K+ ?ÆM K°i i?€M; - F?¬M;

*?ŠM; H) H¨ +¬ +® w b Q\

*® .B + h?¬M •K i?¬K bmv çQ€M- +kM; F?¬M; pç+? i`¬M +¬- ó*QM +?m°i F?¬M; +
M!BX

ó B M!B5 L; `v ?¬K i`QÈ+ i`QM; iBM iS+ +ÁM ç, M; +?mv M +QM +?m°i + „M H¶ KkB -
#û #` i?QÆM; 5ô G, M; „+ a K T?ªM #€+X

óE?ª M, M; çS #û ç½ M!B /®B- KkB /`B M M #` + „Mô M? +QÌB M?ç i K¨ M!B- M!B tQ

ó M? M? +! w ; b\ô +¬ iS+ ; B" M ?ÄBX

ó*?È [m'v `¬v5 i„K M? M? çB5ô *® .B + h?¬M M; ?B K i9+ M!B- p®M H¨ F?¬M; Km
FB M´B H M`i ; v ; „i- [mv i HB i- ç +?Q M? F?¬M; i? M!B ; b çQÈ+ \

óh¬B i¬B i„K`²B5 *?¶ M¬v F?¬M; +| [m¬M €Q b Q\ h¬B F?¬M; Km®M K†+ H¢B [n
M?Ä ;B¼M; M|B- çSM; H M- +¬K H'v +?B + F?,M #¬M; # M ;BQìM;- H m M;QìB +O
+?2 M;U+ M[X

Zmª i?“i +¬ ;€B M¬v Km®M [mv M`k M?“²B\

*® .B + h?¬M tQ v M;QìB- M?bM +ª M;QìB F?¬M; K†+ [m¬M €Q +O +¬- M?bM ç M
+O +¬- ?¬m F i F?¬M; iU +?O K¬`mM`¬v- K°i +¶ K€m M|M; /B +?mv M i`QM; +Æ i
i?QªB K€B çSM; Î ç| - +¬K F?,M H¬M;- H m M;U+ - K°i ç¬B M9B çšv ç¬ ?B M H M-
M?m°K M?[M; ;B¼i MQÊ+ i`QM; bm®i X

° /€M; T?|M; ç½M; H v ç°M; HÁM; M;QìB X

*ªK i?“v i¬K K„i M? M|M; `U+ - i`QM; HÁM; G,M; „+ a K •K i?¬K ?¬B HÁM;- K†+ /M
? M ?¢- M?QM; +¬ F?¬M; +?“m M´B bU H¢M? HMM; +O M? X

hQM? iQ€M ç FB m M;¢Q tm®M;X

*® .B + h?¬M +® ;„M; ç MûM +äB HÁM; - T?ªM SM; F`T p'M ç +O +¬- M? çB iÊ
+?B + €Q bÆ KB +O KbM? çQ +?Q +¬X G,M; „+ a K M?“M H'v- K†+ p`Q M;QìB-
pW +?2 FQM +?B + K¬M; +¬- K°i ç¬B +?•M M;¼+ i?QM /¬B H°` # M M;Q¬B- H`K
HÁM; M;QìBX

>QT ç¬B K„i- F?| +?†i i?•M i? +¬- M|B F?¬M; ç°M; HÁM; H¬ F?¬M; ç9M;- H9+ M¬v
i?2Q ç°M; i€+ +O +¬- +?B + K¬M; v m FB m M?Q`M M?Q ?B M /QÊB K„i M?X

óÍ ç•v M;O M?Q i? M¬Q\ô +¬ M?bM M?- M?Ä ;B¼M; ?ÄBX

*® .B + h?¬M ?Á M ?²M- óL;O ;BQìM; +O i¬BXô M? M|B tQM;- #QM; #²M MQÊ+
çBX E?B G,M; „+ a K M;²B tm®M; # M ;BQìM; M?- +¬ M;O ;BQìM; +O M?- p"v

h`QM; HÁM; KÆ ?² +| +?9i FQ+? ç°M;- 2 H - H¢B KQM; çÊBX \*¬ +| +?9i FB M ç`M
h?¬M- #•v ;Bì #¼M ?¼ +ÁM +?Q +| Hv ?¬M- +| H) +¬ pšM +| i? +Sm p½M çQÊ+ ib

*® .B + h?¬M ¼M / T i?Ä ç€M;- b m F?B tQ v M;QìB H¢B- T?€i ?B M +¬ pšM M;
KÎ +?,M #¬M; ` - ó*?“m F?| M;O çB- i¬B M;O Î /QÊB b¬M5ô *® .B + h?¬M M?Ä ;B¼

L;?2 M? M|B b) F?¬M; M;O i` M;QìM;- i`QM; M?€v K„i HÁM; +O +¬ H¢M? çB- HÁ
*?ŠM; H) +¬ F?¬M; ?'T /šM çQÊ+ M? b Q X G,M; „+ a K M? M? +?|M; M^K tm®M
KbM?- *® .B + h?¬M F?¬M; M|B ;b- ¬K [m¬M €Q +¬ çB ;B†+ i? v +¬X

L?[M; +?B M bo F?€+ ç½ #` çm´B çB- K°i KbM? M? Î i`QM; T?ÁM; ;B†i [m¬M €Q
+?B + €Q H|i K¬m ?²M; T?'M- [m¬M H|i- t2K` ? i bS+ +| +ªK ;B€+X J¬ +kM; T?ª
i?B m +ªK ;B€+ pÊB +¬ FB K¬- +?QM? çB K M¬v +kM; H`K +?Q M? pW v m pW ?

*?Q iWM; [m M ?bM?ªM? K" T Kì +O +¬ p¬•m .QÆM; h`¢+? - +kM; F?¬M; M?`M çQ
iB M- i`QM; HÁM; *® .B + h?¬M +Q [m„T K°i ?²BX *¬ i?“i H¬ M;QìB iMv iB M M?Q
iBM iQîM; X

*® w +QB i?QìM;- +® w F?¬M; [m M i•KX

hbK ç M #¬M H¬ çB M- i`QM; K°i ;B M T?ÁM; #Ä i`®M;- M? ;B9T +¬ OB F?¬ [m-
+?mv M- i`QM; HÁM; +ÁM / +?“m ?ÆMX h`Î H¢B Fw i9+ t€- +?d i?“v +¬ M?bM p`Q
M;O ? v F?¬M;- M? iB M H M ;B9T +¬ ç„T +?,MX

G,M; „+ a K F?¬M; ? M;O- +ªK M?“M çQÊ+ ç°M; i€+ +O M?- i`QM; HÁM; `mM`
tm®M;- b m ç| - €M? ç M i`QM; T?ÁM; Kì /¬M çB- +ªK ;B€+ +Y T?ÁM; #"i KÎ X

æ K /¬M /¬M b•m ?mM ?9i- +¬ pšM F?¬M; M;OX *-K çB M i?Q¢B /B ç°M;- M?bM i
iWM; T?9i- K„i i?“v b„T ç M KQìB ? B ;Bì ç K- HÁM; +¬ +kM; M?Qm i?“i +?†i- M?
+?“+ M,K M v KbM? F?¬M; +| [m¬ bBM? M?“i`²BX

ó ô

*¬ ç°i M?B M ?ûi H M K°i iB M;- F?¬M; ç M ? B ;B•v- *® .B + h?¬M ç½ M?ªv tm®M
î i` M ;BQÌM;- ç¬B i v ¬K ç¬m- óa Q i? \ô M? ?ÄBX

óJÈB pW +| +QM +?m°i +?çv [m 5ô J†i KkB +¬ i`Î M M t M? Kû+- M|B pÈB M?

ó*QM +?m°i î ç•m\ G,M; ",+ a K- çWM; M|B /®B- F?¬M; pmB +?9i M"Q5ô M? HçM?
M;Q`B +| iS+ ;B"M- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v +¬ +ÁM `i M;?`+? M;ÊK- óL
+?m°i i?"i b) H2Q H M ;BQÌM; +¬5ô M„K i v +¬- M|B pÈB +¬X

GÌB M|B /®B #` pç+? i`¬M- G,M; ",+ a K M?K+ +?Q #m¬M; ç¬m ` - ó\*| T?ªB i¬B `i
+?,M- +¬ H¬K #-K ?ÄBX

ob M? M?bM` çQÊ+ #° /çM; F?~M i`QÆM; +O +¬- i®B M v +¬ ç½ M|B /®B ? B H¬
#d HšM t2K i?QÌM;X *?QM? +¬ +kM; F?BM? i?QÌM; +¬ FB K`X *® .B + h?¬M +| +
M|B M?Q p"v- pW Km®M KÎ KB M;- +¬ HçB H M iB M;X

óæ½ b®M; ? B KQÆB i€K M,K- ç°i M?B M +ªK i?'v KbM? `i ? M ?çX *| K°i b®pB ·
i?QÌM; i? K` +kM; T?ªB H`K M?Q i? X G9+ +¬M; iv KÈB pW i?"M? H"T- pb H¬B Fû
i?O çQçM KÌ €K ç +? M ûT +¬M; iv ç®B i?Oc ç®B pÈB M? X *ÁM M[- #B i`ä GK+
+ÁM çB mv ?B T L? M h`+? çWM; î # M +çM? GK+ E?ªB *?QM? X *ÁM +| w ç² [mv
M? i çB p"Q M?" i`¼- +?QM? H` ç K ç¬m iB M M? óKçM?ô pÈB i¬B Xô +¬ +9B i?
h?¬M K M; i?2Q iS+ ;B"M p" T?S+ içT

óh¬B +ÁM ;¼B M;QÌB +O i`mv M i?¬M; +?KTªM? i¬B p" GK+ \*?QM? E?ªB H`K p"v
+?Q +QÈB M?Q i¬B çO ? M ?ç +?S\ô M;~M; ç¬m H M- M?bM M?- +¬ ?ÄBX

M? F?¬M; +| i`ª HìB- ;B®M; M?Q H` + K +?`m- G,M; ",+ a K +QÌB +QÌB- óæ®B pÈ
p"v- i?"i ç€M; ç M? #Ä`ÆB K`X h¬B +kM; ç½ w i?S+ çQÊ+ M?[M; i?S M`v `²B X L
tQM;- `²B M^K tm®M;X

:B®M; M?Q H` i`QM; K°M; KÈB idM?- i?'v `ä ?bM?ªM? +O KbM? F?B M +?Q M?B
#„i ç¬m iU M;?o HçB- F?¬M; ? ibK Hw /Q i` M M;QÌB +O M;QÌB F?€+ M[- i'i +ª +
*® .B + h?¬M M;²B # M KûT ;BQÌM;- çQ i v H¬B +¬ H M- pÁM; [m M;U+ +¬- G,M;
çQÊ+ ¬K H'v M?- M^K i`QM; M;U+ M?- MS+ MÎM;? M M;"Q H M iB M;

M? F?) pm®i p2 |i +¬- ?B p¼M; +¬ +| i? M?"M` M?[M; pB + KbM? H`K óu m- F?
pÈB i¬B- +¬ F?¬M; +¬M T?ªB iU i`€+?X L?[M; ;b i¬B #Ä` H` /Q i¬B + K i•K ibM

óhBM ? v F?¬M; i?b iMv +¬ô M? H¢M? M?¢i M|B- H•m M;¬v #B i i•K i€M? +QM M;C
?B m çBX

G,M; ",+ a K F?¬M; M|B +€B ;b M[- +?ŠM; #B i t2 +O •m .QÆM; h`¢+? ç½ #B M K
K°i +€BX h®+ ç° t2 F?¬M; T?ªB `i M? M?- +| M? # M +¢M? +¬ F?¬M; M;?o çQÊ+ ;
+MM; p ç M h?O æ¬- *® .B + h?¬M #ªQ +¬ H€B t2 i`Î p M?" +O #¼M ?¼X

M?" G,M; ",+ a K

óh¬B çB +¬M; ivô i? v [m¬M €Q tQM;- G,M; ",+ a K M?bM *® .B + h?¬M ç M; M;²E
i?m®+ H€X

óE?¬M; çQÊ+- #m´B +?B m T?ªB +MM; i¬B çB ;†T ;B çbM?Xô /KB i„i i`M i?m®+-
+¬- H M iB M;X

óo"v i¬B +kM; T?ªB p +¬M; iv K°i +?mv M- M? ç`M? K´v ;Bì b) ç M ;†T M;QìB M?"
a K M? M? +?|M; M|B- /€M; p M?Q M;QìB F?¬M; +| i?ìB ;B MX

óh¬B F?¬M; +?Q T?ûT +¬ ç M +¬M; iv- +¬ F?¬M; çQÊ+ çBô

óh¢B b Q M? QKHô HìB +O +¬+ÁM +?Q M|B ? i- 2Q #` M? ;B[+?†i- iMv w +QÐ
a K F?¬M; M;ì M? ç°i M?B M ?¬M +¬- i`QM; H9+ M?'i i?ìB ?ÆB b[M; b®i- [m M K'
M? ?¬MX

M? pÁM; i v [m M;QìB +¬- K°i i v i?O bÆM i` M €Q H|i +O +¬X L?bM +¬ iW i` M
#` M? M;"K H´v- ;†K Mm®i- i`^M i`¼+- `²B ç~v H M çB p`Q # M i`QM;- iB M t•K M
+m²M; [mûi i`i +ª M?[M; M;¼i M;"Q +O +¬X

*¬ T?ªM SM; F`T- iBK ç" T M? M?- p¬ +MM; HÊB ?¢B- *® .B + h?¬M ç M; ?¬M +¬- ¹

G,M; ",+ a K FQ+? ç°M; M;?o- ç°M; i€+ M? M? +?|M; p°B p`M;- ¬K M?- #` M? M9i
+½B H¢B HìB M?- K½M? HB i ç€T H¢B- HQÐB KB M; ? B M;QìB F?'v ç°M; M? mX

J°i ?ÈT `²B H¢B K°i M;KK F?¬M; i? M; ,M +ªM- *® .B + h?¬M ¬K +¬- K°i i v ?mM;
pW ?¬M +¬ pW Hm²M; i v p`Q €Q M;O +O +¬- Hw i`Q G,M; ",+ a K ;BªB i€M /¬M /
i¢B b Q M? ?¬M +¬- i¢B b Q M?Q p"v- +?d +| +ªK ;B€+ Km®M M? K`i?¬BX

*| +ªK ;B€+ pÈB +¬X

*¬ #` M? ç~v M;½ i` M ;BQìM;- €Q #` KÎ` - /•v HQM; çQÊ+ ;BªB i?Q€i- +¬ +kM; M?
M?- ? B M;QìB M?Q +OB F?¬; †T HY - FQ+? HB i p` /•v /Q

>"M; HQ¢i bªM; F?Q€B i`+? iK i`QM; M;QìB- F?B G,M; ",+ a K T?€i` K°i pkM; t
h?¬M M•M; +?•M +¬ H M- ç†i î i` M p B- b m ç| - M†M; M iB M p`Q +¬5 *¬M;Y ç-
i`€M i?'K QÊi ;QÆM; K†i- ? B ;Á K€ YM; ?²M;- ç¬B K„i M?Q iÆ- K¬B çÄ K¼M; F?
FB m K` b m ç| H` M?[M; iB M; i?Î /®+ X

*¬ M?Q p"v /K /¶ M? K b v- M? i? v ç´B #B M T?€T HW ;¢i +?•M +¬- K¶B K°i H¬M
;B®M; M?Q H` Km®M çKM; M€i HBM? ?²M +¬- ç +?Q ? B M;QìB ?Á i M H`K K°i

óE?¬M; X çWM; X h?¬M X h¬B K i`²B Xô F?¬M; #B i [m # Q H•m- G,M; ",+ a K
bU i? i?S +O M?- *® .B + h?¬M +,M #ªM F?¬M; i?ª +¬- çÁB ?ÁB p` ?`M? ?¢ +¬ p
idM?X

L?bM +¬ ç½ #`i idM?- M? HB M ç†i K°i MK ?¬M H M ;QÆM; K†i +¬- ¬K +¬ çB p`Q
;B9T M? i„K `Y b¢+? b) b m ç| i?ª +¬ H¢B tm®M; ;BQìM;- +ÁM M? i?b H¢B K M; i
H`K +ÆK- +ÁM Km K°i +€B #€M? M;¼iX

h®B M v M? T?ªB i`Î p X

ó?*m Xô G,M; ",+ a K K M; i?2Q i?•M i? ç m M?S+ çSM; H M- + m K`v- H¬m #¬m
/°v- M?bM iQ`M i?•M F?¬M; [m¬M €Q- p i çÄ `ä`°M;- K†i +O +¬ F?¬M; F?ÁB çÄ
F?¬M;- i`QM; HÁM; K°i ?²B K'i K€+- *® .B + h?¬M ç•m\

*?ŠM; H) M? HϕB ϕB\

*¬ p°B p½ tm®M; ;BQÌM;- +?Q¬M; K°i +?B + €Q H M M;QÌB- H Q ` +Y T?ÁM;- ϕB M?X

J°i HÁM; [m v ϕ-m HϕB- M;YB ϕQÊ+ KMB i?ÆK +O i?S+ ,M- KkB +¬ + v + v- *® .B i` M M M M?¬- + m K¬v óL? M? ϕB K†+ [m-M €Q- ,M +ÆK5ô +?¬m ϕUM; pB + Km®M i¬-K ;B¼M; M|BX

G,M; ",+ a K HB + M? K°i +€B- KÈB ϕB i`Î p T?ÁM; M;OX

M? F?¬M; ϕB- +kM; K v- F?¬M; ϕB- +ÁM H¬K +ÆK +?Q +¬ ,M

*® .B + h?-M M'm Kb p¬i? K p¬B K|M ,M F?€+- ϕ m H¬ K|M +¬ i?Q+? ,M- G,M; ",+ a ?¼M; M;? M M;¬Q- +?m¬M; +Y p M;- +?d i?'v M? ϕ iϕT / tm®M;- ϕB KÎ+Y X *? t€+? i? K K°i ?°T #€M? M;¼i- p¬Q +Y - +ÁM +| K°i #| ?Q K¬m t M? ϕ†i +ϕM? M;QÌ

G,M; ",+ a K M?bM #| ?Q FB - i`QM; HÁM; T?S+ iϕT- F?¬M; ?B m M? +| w ;bX

® .B + h?-M ϕ2K ?°T #€M? M;¼i ϕ†i H M #¬M- ϕ2K ?Q ϕQ +?Q +¬- M?¬M M?ϕi M p Xô- JQÌB ? B ϕ| ?Q ?²M; i` M; M?½ p¬ ϕÆM ;BªM ϕ†i i`QÊ+ K†i +¬- M?bM M?[M G,M; ",+ a K b[M; b| M?"M H¬v- HϕM? M?ϕi M|B ó€K ÆMXô- M?bM M? K°i +€BX

ó•M +ÆK ϕBô *® .B + h?-M M|B pÈB +¬- +ÁM +S ϕSM; ϕ| - +?m¬M #` KÎ ?°T #€M? M tBM? t„M- ϕ€M; v m- + Q i€K i'i- i` M; i`Q ϕÆM ;BªM tm'i ?B M i`QÊ+ K†i +¬X æ•v M|B- ϕ½ H¬ i•K ibM? M? F?¬M; i` ²B

*® .B + h?-M +® w Km #€M? M;¼i `i ϕÆM ;BªM- +kM; F?¬M; i†M; ?Q ?²M; ϕÄ K HU+ #B m ?B M M? F?¬M; i? K [m M i•KX

ó*| Km®M ϕ®i M M ? v F?¬M; \ô M?"M M?ϕi ?ÄB +¬

h`QM; HÁM; G,M; ",+ a K #'i K½M- HϕB +?¬m ϕUM; F?¬M; T?€i iB i` M;Q¬B- óæ© HB + M? K°i +€B- +¬ HÈM iB M; M|BX *® .B + h?-M i?U+ bU +?d ϕ®i K°i +•v M #€M? M;¼i- ó*-m M;mv M ϕB5ô *® .B + h?-M F?¬M; +?9i ϕ w M|BX

G,M; ",+ a K pW HB + M? K°i +€B- ? B i v M„K +?†i- +MB +?Ä +?®M; i` M #¬M- QÊ+ M;mv M\

o"v H¬ ?ϕM? T?9+ b Q5 >v p¼M; b) +| i? ?ϕM? T?9+ # M +ϕM? *® .B + h?-M- ?v p ?°B M[X

óæQÊ+ `²B5ô +¬ M|B tQM;- /MM; bS+ i?'B i„i +•v M MX L?bM K†i F?¬M; ? +| #'i + iÈB i`¬M v m F`+? HB i KÈB pW - ;QÆM; K†i +| +?9i ?²M- iBK ϕ" T ?ÆB M? M? X +?Q +¬ i? K +Æ ?°B T?ªB F?¬M; \ L m F?¬M; iϕB b Q Km®M ϕKM; p¬Q M;QÌB +¬\

*ÁM id Kd H¬K M?[M; K|M ,M i` M #¬M- pW #€M? M;¼i- pW +| ?Q ?²M; K¬m t M? L;?o M?Q p¬v- HÁM; +O G,M; ",+ a K `°M; KÎ K°i K¬m €M? b€M;5

G¬ +¬ F?¬M; iU iBM T?ªB F?¬M;- KÈB +| i? +ªK i?'v M? +? i i•K- M m M?Q M? + M?Q i? M¬Q +kM; b) F?¬M; ϕKM; p¬Q M;QÌB +¬\ *® .B + h?-M ¬- *® .B + h?-M- M

9R8X *?QÆM; 9R8, L;QϕB h`mv M S?-M j @ *?QÆM; RN, _ä _¬M; C

*¬ M?bM i?ŠM; p¬Q M? ϕ M; M;²B T?Q ϕ®B /B M- F?|2 KB M; ;BÆ H M MK +QÌB ? .B + h?-M T?€i ?B M +¬ ϕ M; M?bM M?- M?Qm K¬v- ϕ2K K°i H€i #€M? ϕ†i i`QÊ+ M? HϕM? HMM; M|BX

G,M; ",+ a K ç°i M?B M pmB p M•M; /o #€M? M;¼i H M- `²B ç" T p"Q K†i M?- *
F?¬M; +| ç T?ÁM; M M #` +¬ ç" T p"Q 5

ó> ? Xô L?bM K°i F?®B #€M? M;¼i `ìB iW i` M K†i M? tm®M;- `²B p K†i F?| +?`
H€Q tQÊ+ +QìB iQ- +kM; ;B®M; M?Q i`î H¢B i`QÊ+ FB - #° /€M; M"v `i;B®M; pÊ
M;¼i

:QÆM; K†i *® .B + h?¬M /QM? ç¬v F2K- M?bM ç| ?Q HQ¢M +?B M # M +¢M?- i`
;Bì T?9i M"v +¬ i`€B M;QÊ+ ?Q" M iQ" M pÊB +€B i?B m M[#QÊM; #oM? ç°+ €+ +O

M? H†M; H) M•M; #€M? M;¼i H M- ;B®M; M?Q +¬ ç½ bÊK +?m~M #`- p°B p" M; çS
/€K ç" T T?¬M #€M? M"v p"Q K†i i¬B i?Y t2K\ô G,M; ",+ a K #€ ç¢Q M|B- M?Q i`î H
€+ M?bM +?^K +?^K M?X

J°i F?„+ FB - i?"i ç9M; H" *® .B + h?¬M F?¬M; iU +?O çQÊ+- F?¬M; /€K ç" T- ;B®
M?QM; M? +?d b[M; b®i K°i +?9i- H¢B çSM; /"v- çB iÊB # M +¢M? +¬X h` M K†i +

ó M? M? H"K b Q- çWM; iÊB ç•v5ô G,M; ",+ a K i?'v M? ç M ;¬M- bÊ ?½B K" [m€
H M iB M;- +?d çB ç M ;¬M +¬- G,M; ",+ a K H" T iS+ HmB p T?Q b m- i?•M i? M;
h?¬M M? M? +?|M; ç M ;¬MX

ó M? i`€M? ` +?È iÊB ;¬M i¬B- F2Kô ;QÆM; K†i M? ç¬v F2K- +¬ KÊB pW i? v K°
M? H"K /Æ- +¬ bÊ ?½B F m iQ- H9+ ç| *® .B + h?¬M ç½ +9B tm®M;- çQ ;QÆM; K
+O +¬X

ó ô ç2K i`i +ª F2K b[ i` M K†i KbM? /€M H M K†i +¬- G,M; ",+ a K i?ûi +?|B i B- óE
M? +¼ [m +¼ H¢B i` M K†i +¬- K M; iQ" M #° #€M? M;¼i i` M K†i i`ûi H M ;QÆM
T?9i M"v K¬B +O M? /€M H M K¬B +¬- ?QÆM; p` M;¼i M;"Q +O F2K i?'K p"Q F
;B€+ F2K çB iÊB i`QÊ+ M;U+ +¬- p B +O \*® .B + h?¬M i`U+ iB T K M?2Q H M M
€Q +O G,M; ",+ a K- ? B K„i T?|M; ?Ä M?bM iÊB +?B + +´M; b•m K M;QìB T?Q
ç| - `²B M? M;~M; H M- HB K H€T M| K°i +€+? +`M `Ð

ó X *® .B + h?¬M X E?®M FB T X M? Xô F?m¬M K†i ç¬v F2K- M? +ÁM +?¬M K†
+¬ X G,M; ",+ a K +9B ç¬m- M?bM ç°M; i€+ +O M?- i`QM; HÁM; `mM bÊ H M K°i
ç®iX

L?È iÊB KÊB pW `²B- i` M ;BQìM; +¬ #` M? ?"M? ?¢ ç M +? i çB b®M; H¢B- +¬ +"
i /¢B /¢B p¼i H M- ? B i v p¬ HU+ ¬K H'v ç¬m +O M?- óE?¬M; [m M i•K i¬B ç|B
` "5ô iS+ ;B" M H¢B #`i HU+ T?ªM F?€M;- #•v ;Bì *® .B + h?¬M ç•m +ÁM H" +?`M;
+¬- `ä `M; H" +QM b|B5

_®i +m°+ *® .B + h?¬M ç½ M;~M; K†i H M- M?bM p K†i ç¬v F2K +O +¬- F?¬M; i
+QìB- óh¬B +kM; ç|B #KM; p"vô M? M?Ä ;B¼M; M|B tQM;- ;†K p" M? i B T?ªB +O
b®M; KkB- ç M +?B + K€ ç¬v F2K- MÆB M"Q çQÊ+ M? ?¬M ç M- H" +?¶ F2K i` M

>ÆB i?î G,M; ",+ a K #„i ç¬m `®B HQ¢M- ?¬ ?'T M†M; M?¼+ - FbK HÁM; F?¬M; çQF
M†M; M X LK ?¬M +O M?- ;B®M; M?Q +| çB M- K¶B MK ?¬M ç m ;B®M; M?Q /ÁM
;QÆM; K†i +O +¬- *® .B + h?¬M M?bM b„+ K†i +SM; ç| +O +¬- M? +?KB M; H M

óE?¬M; T?ªB ç|B b Q\ •M ? i #€M? F2K i` M K†i i¬B çB5ô M? M?bM +¬- #€ ç¢Q M
G,M; ",+ a K FBM? M;¢+ Kî K„i ` - #ªM M,M; Km®M +U imv i- M?QM; +?ŠM; #B i i
+¬ H¢B pÁM; [m ç¬m M?- iB M ç M ;¬M K†i M?- K¬B çÄ K¼M; ?¬M H M +^K +O
? i T?¬M F2K /QM? i` M +^K M? X

h`QM; HÁM; \*® .B + h?¬M i`î M M FQ+? ç°M;- MK ?¬M +O +¬ /ìB H M i` M- iWM
F?„T T?¬M F2K i` M K†i +O M?- ç°M; i€+ `i M? M?"M;- HQ¢B +ªK ;B€+ ç| ;B®M
?¬M M?X GÁM; +O *® .B + h?¬M- / /"M; i?'i i?O X

L?[M; MK ?¬M `ªB `€+ M?Q M?Ä H¢B ;B®M; M?Q M;¼M HY H M iÄ i` M ç²M; +Ä-
h?¬M F?¬M; ç MûM M´B M[- ¬K M;U+ +¬- #„i ç¬m tû `€+? [m¬M €Q i` M M;QìB +

óE?¬M;ô +¬ F m K°i iB M;- ç°M; i€+ *® .B + h?¬M +kM; M;WM;- óh¬B i?"i bU ç|B
+ÆK ç½ +?çv p h?O æ¬- KÊB pW `²B #` M? ;B`v pÁ ;¬M +? i- p`Q H9+ M`v M?
h?¬M +kM; +ªK ;B€+ i?ìB ;B M F?¬M; +ÁM bÊK- #m¬M; +¬ ` X

ó"B M i?€Bô G,M; "„+ a K M?bM [m¬M €Q /Æ #~M +O KbM?- iS+ ;B"M M?Ä ;B¼M
?,M; HQÌK +¬ K°i +€B- €M? K„i FB ;B®M; M?Q ç M; M|B +?Q +¬ #B i- +¬ M|B M[-
içB +?¶X

G,M; "„+ a K i?S+ i?ìB F?¬M; M|B +?mv M M[- MQm H`v p€v çSM; /"v- çB p`Q T?Á
+?WM; #|M; HQM; +¬- ?ª ? +QìB +QìB- +kM; çB p`Q i?2QX

a m F?B ? B M;QìB `Y K†i bç+? b)- i`Î HçB +çM? #`M ,M- ç|B ç M M´B M;U+ /€M p
ç w ç M ?bM? iQÊM;- ,M M;`m ,M M;?B M- óh?S+ ,M HçM?- ,M F?¬M; M;QM- i¬B ç
M|BX

óPK? F?¬M;- ,M M;QM p¬ +MM;5ô +¬ p°B p½ M|B- M;QìB Hm¬M Hm¬M FûM +?¼M
`mM H M- ,MX \*® .B + h?¬M M?bM +¬ M?Q p"v- i`QM; HÁM; +| +?9i T?S+ içT- ç m
M? +kM; #„i ç-m ,M KbX

G,M; "„+ a K +ªK i?'v- *® .B + h?¬M pšM +ÁM v m +¬- +?d H` F?¬M; /€K- ?Q†+ F
M;Q`B M?Q i`QÊ+ ç•vX *€B M`v i?b T?ªB i`€+? +¬- ç½ F?¬M; M;WM; çª FQ+? M?

óh¬B çB `Y #€i5ô E?B M? ç +?ûM +ÆK tm®M; i?b +¬ çSM; /"v- Km®M çB `Y #
.B + h?¬M FBM? M;ç+- F?¬M; Km®M iBM iQÎM; HìB M`v H` +¬ M|BX

óG`K ;b M?bM i¬B M?Q p"v5ô G,M; "„+ a K HB + M? K°i +€B- +¬K +?ûM M? +?²
+?ûM ço tQM; +¬ çB ç M T?ÁM; # TX *® .B + h?¬M F?¬M; +| M; ,M +ªM- ;B9T +¬
TX

L?bM ç¬B #`M i v M?Ä p` /`B +O +¬ M;•K i`QM; MQÊ+- +?•M i v pKM; p i`v bç+? +
i v ç `Y - +?•M K`v *® .B + h?¬M M?Qm +?†i ?ÆMX

ó_Y +?ûM b) H`K / i v #` i?QÆM;- i? H` i v HçB F?¬M; çQÊ+ ç T`²B5ô M? F?¬
M|B- K M; i?2Q w ?M /¼ +¬- G,M; "„+ a K M?bM bÆM K|M; i v- + m K`vX *¬ F?¬M;
+kM; +?Q iWM; M;?o iÊB ç +?Q +¬ i`Î i?`M? K°i M;QìB pÊ ?B M K ç½KX

J°i K†i F?€+X L?bM +¬ v m i?QÆM; #° K|M; i v +O KbM? M?Q i? - M m M? H†M;
iU ç°M; F?¬M; `Y +?ûM- M?QM; \*® .B + h?¬M b B H-K`²B- G,M; "„+ a K F?¬M;
tBM? ç T i` M K|M; i v KbM?- FB M i`b `Y +?ûMX L?QM; #¶M; /QM; i`QM; T?ÁM
pKM- M? #B i +| i? H` K•K ? v +?ûM ç½ ?v bBM? K°i +€+? pBM? [m M;5

h?'v *® .B + h?¬M HçB çB p`Q- G,M; "„+ a K M;QÊM; M;MM; H2 HQÐB- ó M? t2K
+?ûM i?"i bç+? `²B5ô

óS? Q T? Qô .MM; ç-m M;|M i v i?´B KçM? bÆM #|M; i` M F? v- +¬ ?¼+ +€+ [mªM
+?O- ?ª ? M|BX

*® .B + h?¬M iW +?®B +?Q w FB M- i`-K K†+ çB [mûi /¼M KªM? pKM i` M ç'iX

ó*® .B + h?¬M5ô G,M; "„+ a K H HÈM- +?ŠM; H) M? F?¬M; +ªK i?'v +¬ ?Q`M i?"M
`²B b Q\

óh? M`Q\ æ•v H` +?mv M i'i +ªM?[M; M;QìB T?K M[ç m H`K5ô M? F?¬M; +?9i ç
+¬ K°i +•mX h`QM; HÁM; G,M; "„+ a K +| K°i +?9i i?'i #çB- iS+ ;B"M HB + M? K°
p`Q i`QM; iOX E?¬M; F?Q+? H +¬- M? b) +? i\

> B M;QìB /¼M / T tQM; i?b çB ç M M?" +k- *® .B + h?¬M ç M +?`m i°B- +kM; b„T
¬M; +K`²B- M? H`K +?€m i` B F?¬M; i? ;B9T ¬M; +K KWM; i?¼X «M; +K +?QM?
ç°B- /o M?B M b) i?¬M; +ªK +?Q çS +?€m i` B +kM; ç M; H`K HQM? `²BX

óL M H`K ;b i?b +S H`K5ô a m F?B *® .B + h?¬M M?"M H¶B pÈB ¬M;- ¬M; +K HB M
G,M; "„+ a K +QìB +QìB- ó«M; M°B- ¬M; +| Km®M M;?2 FBM? F`+? ? v F?¬M; \ L;`

b) KÌB çQ" M ?€i M´B iB M; ç M ?€i +?Q ¬M; M°B M; ?2 +| çQÊ+ F?¬M; ¢\ô X

óZm, M? ç-m M"v i?"i bU ?B m HÁM; i 5 a) M; ?2 FBM? F`+? - M?[M; i?S F?€+ F?¬M
+K HÈM iB M; M|B- G, M; ", + a K KWM; `Ð- HB + M?bM *® .B + h?¬M- i? M?QM; M
HÁM; +¬ H¢B +ªK i?´v i?´i #¢BX

ó"•v; Bì çB ç•m\ô _ F?ÄB M?" +k- G, M; ", + a K ¬K +€M? i v +O M?- ?ÄBX

*® .B + h?¬M çQ i v- i?€Q +€M? i v +O +¬` - G, M; ", + a K #B i?QÆM; M?bM iÈ
i` M; i?b çB ç•mô M? M; ?B K i9+ M|B- H9+ M"v +¬ KÈB T?ªM SM; çQÊ+- HB + M

óJ†+ [m•M i` M; `´i; BÄB b Q5ô +¬ F?) M; mv M`O - H M t2X

óh¬B Km®M i`Î p #° ç°Bô *® .B + h?¬M M|B pÈB +¬X GÁM; +O G, M; ", + a K #ÎB p
M; ¢+- tQ v M; QÌB çQ €M? K„i T?S+ i¢T M?bM M?- i`QM; HÁM; `9i` +?9i ç m çÊ
iB + t¬M; H MX

h`QM; HÁM; \*® .B + h?¬M +kM; bBM? ` K°i +¶ €v M€v- M?bM i?´v `´i`ä p m´i S+
óo®M H` F?¬M; +| M; `v M; ?d- i¬B +?d tBM M; ?d T?ûT i¢K i?ÌB- +¬ F?¬M; i? #Ä
h¬B ç½; ¼B +`m GQm çQ i¬B çB`²Bô M? iB M H M- M?Ä; B¼M; M|B pÈB +¬X

óh¬B çQ M? çB5ô G, M; ", + a K HÈM iB M; M|BX

óE?¬M; +¬M- +¬ #`M pB + +S çB çBX J†+ F +¬ +| i?Q+? M; ?2 ? v F?¬M; - i¬B +kM;
pÈB •m .QÆM; h`¢+?Xô \*® .B + h?¬M i`-K; B¼M; M|B- hB m GQm ç½ KÎ +Y t2 +`
#QÊ+ +?•M ç M- Km®M`ÌB çBX

ó*® .B + h?¬M5 h?€B ç° +O M? ç®B pÈB i¬B ?B M i¢B H`b Q ?ª\ô *€B HQ¢B +ªK
+¬ F?¬M; v M i•K- +¬ Km®M ?ÄB`ä`M; - +¬ +ÁM +| +Æ ?°B ? v F?¬M; 5

® .B + h?¬M tQ v M; QÌB M?bM +¬- +QM; +QM; F?|2 KB M; H M- ó¬ H` pÊ +O i-
M; QÌB- M?ªv H M +?B +q` M; H2` K`m ç2MX E?B G, M; ", + a K F`T T?ªM SM; - t2 M

G, M; ", + a K b[M; b`Î MÆB ç| - i`QM; HÁM; M|B F?¬M; ` H` ç M; +| +ªK; B€+; b-
iQ`ä`M; - ç M i°i +MM; M? +| i?€B ç°; bX

G` pÊ +O M?- +¬ p®M +?QM? H` pÊ +O M?- +¬ [m M i•K M?- M? pšM F?¬M; i?
Km®M +kM; i? i?¬B- ?Q†+ H` K°i M; `v M`Q ç| ? B M; QÌB b) Hv ?¬M X

a m F?B *® .B + h?¬M i`Î p #° ç°B- [m M ? +O ? B M; QÌB #¼M ?¼ H¢B #„i ç-m
çB M i?Q¢B +?Q M?- M?QM; K°i H` F?¬M; +| M; QÌB #„i K€v ? B H` F?¬M; ; ¼B çQ
/B M i`T- +kM; F?¬M; /€K; ¼B H¢BX L; `v KWM; i?¼ +O ¬M; +K- +¬ ç½ KÌB K°i M
t2K- M; QÌB M?" ?¼ *® +MM; M? m ,M K°i #[+ÆK i?•M K"iX

J *® p¬ +MM; ?`B HÁM; pÈB #B m ?B M H-M M"v +O G, M; ", + a K- +kM; `´i p mB
M?" ?¼ *®

óJ - F?¬M; TªB h?¬M TªB /B M i`T`²B b Q ¢\ M? ´v +| ; ¼B çB M i?Q¢B p +`
F?¬M; TªB #` +?O ç°M; M|B K` +¬ +?O ç°M; ?ÄBX

óæ9M; p"v- # +QM +kM; çB`²B- H9+ M"v +QM i` B +?d ?mv ç¬B çÄ +ÁM ¬M; +?d ?
*kM; t2K M?Q H-M M v h?¬M ç½ ç€M? pÈB #° iQ H M?`²BXô o K†i K *® ç-v iU
", + a K +kM; +QÌB +QÌB- ó*QM M?bM +kM; i?´v- +?d H`; WM; +`M; ; B` +`M; + v- F?
X

óæ| H` /B M i`T- F?¬M; +| pB +; b- +QM çWM; HQ H„M; X a K a K`- +QM +| bmv
+?Q \ L m ?B M i¢B +QM pšM +?Q Km®M i?b K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; KB M +QÐM
p°B p`M; ?ÄBX

o`M ç +O K \*® ?ÄB H`K +?Q +äB HÁM; +O G, M; ", + a K M?|B H M- /•M; i? K K
i`QÊ+ ç| +¬ ç m /MM; #B M T?€T i`€M? i? B- H-M bBM? M?" i i`QÊ+ K†+ /M F?¬M
iQ`M X

ó*QM Km®M Xô æÄ K†i M|BX

óæQÊ+- i®i5 o"v +kM; M M #ªQ h?–M +| ;„M; i? K K°i +?9i M[`²B5ô J *® +QìB M
a K +¨M; çÄ ?ÆMX

*¬ +, M #ªM F?¬M; #B i *® .B + h?–M ç M; /B M i" T ;b- ç M F?B M" Q i? b F i i?9+ -
M" Q +O M? - +?d H" +¬M; iv pšM #¨M `°M M?Q +k- +¬ +kM; F?¬M; +| M?B m i?ì
:-M ç•v +| `i M?B m +?mv M H" K +¬ M?S+ ç-m- ç®B pÈB M?[M; +?mv M ç M; tªv
HU+ #'i iÁM; i•K- F?¬M; ;B®M; i`QÊ+ FB - K¶B H–M ;†T T?ªB F?| F?, M ç m +| M
K v •m .QÆM; h`ç+? pšM +ÁM çSM; ç^M; b m ;B9T çÐ +¬X

æ®B pÈB •m .QÆM; h`ç+?- +¬ +| +ªK FQ+?- +kM; T?€i ?B M M? F?¬M; +?d ;B9T -
H•m `²BX L?QM; i'i +ª +?d /WM; HçB +ªK FQ+? i?¬B- +¬ +| i? ;B9T çQÊ+ M? - +
pÈB bU i®i #KM; +O •m .QÆM; h`ç+?- +¬ ç½ bÈK [m M HìB M?„+ M?Ð +O *® .B +

óIB / ô pW KÈB H M ;BQìM;- #KM; /QÈB F?¬M; M;WM; ç m M?S+ - G,M; „+ a Kª
p"Q iQBH2iX

*?SM; FB M iÈB ç€v [m–M +| K°i KªM; K€m K¨m çÄ iQÆB- +¬ i? 'i p¼M; K¨ i?î /¨B-
L;²B î i` M #²M +–m- +¬ b[M; bì- +¬ #„i ç–m +| HÁM; i¨mM; i?¨M? pÈB M? iW F?|
çS #û- F?€i p¼M; +m°+ b®M; ;B çbM?- K¨ F?¬M; T?ªB #¨M `°M K¶B M;¨vX *?ŠM;
i?QìM; M?[M; +¬ ;€B Km®M b®M; M?Q i? b Q- +ªK i? 'v M?[M; +¬ ;€B T?ªB #B i+Q
T?ªB K¼B M;QìB pQ ;çQ M'm +ÆK T?K+ pK +?²M; +QMX

h?î /¨B- M?`M ç m çÈM ç M; ç M- çSM; /¨v- b m F?B /¼M / T tQM;- ¬K #KM; i`î H
`i F?| +?`m- +Q `9+ î ;BQìM;- ;Bì T?9i M¨v i?"i ?v p¼M; *® .B + h?–M î # M +çM?
i`QÊ+ FB

L?QM; M? pšM +ÁM î #° ç°B- F?¬M; i? M"Q i`î p

«K çB M i?QçB /B ç°M;- HÁM; +?m t|i ;¼B b® +O M?- pšM F?¬M; +| M;QìB M;?2

ó*® .B + h?–M- #KM; +O i¬B `i ç m ô +¬ M|B pÈB ®M; M;?2 çB M i?QçB- K†+ /M
i? M?QM; +¬ pšM Km®M H" K MkM; M?Q i`QÊ+ FB X

ó> B i?€M; ç½ [m /B M i" T +ÁM +?Q +| F i i?9+ b Q\ E?®M FB T X M? +?QM? H"
+| T?ªB F?¬M; X M? +?QM? H" Km®M çB #B M #B i- +?€M; ?ûi i¬B `²B +?S ;bXô
;B¼M; M|B #€ ççQ K¨ /½ K MX

ó*® .B + h?–M5 M? içQ T?ªM- #•v ;Bì M? içQ T?ªM i?"i `²Bô

óL;QìB M"Q içQ T?ªM\ô

ó§\ô

*¬ M;?2 H–K b Q\ a Q HçB M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M|B +O M? i`QM; ç•v p"v\ G,M; „+
óh` M?Q i? `²B K¨ F?¬M; M;O +ÁM H" K ;b M[\ô *® .B + h?–M /çv /¶- KÈB pW H€
+MM; pÈB G,M; „+ >¨M- G,M; „+ h`B i m®M; `QÊm `²B p Fw i9+ t€- ç M; +–K çB
M;?o- M? #„i K€v- ç½ M;?2 +¬ HB M iK+ K„M; +?YB KbM?X

óh?"i bU H" M?\ô G,M; „+ a K FBM? M;ç+ ?ÄB- + m K¨v- +äB HÁM; /•M; H M K°i
óo"v +¬ M|B t2K H" B\ô M? +QM; K¬B- ?ÄB M;QÊ+ HçBX

ó M? M?ô F?¬M; b B- i?"i bU H" M? ç M; M;?2 çB M i?QçB- M;?2 ;B¼M; M|B +O
FQ+? ç°M;- #m²M +QìB- #KM; K°i ?²B ç m çÈM- +¬ +kM; ?Qi ?¨ K°i ?ÆBX *® .B +
+O +¬- i`QM; HÁM; HQ H„M;- ó¬ H" K b Q p"v\ô M? [m M i•K ?ÄBX

óh¬B F?¬M; b Q- /B M i" T F i i?9+ `²B +?S\ô i?B m +?9i M[G,M; „+ a K ç½ H° p
K„M +¬ M;WM; HçB F`T- [m M ? +O ? B M;QìB pšM +?Q i®i ç M ç° +¬ T?ªB H" K
„+ a K p°B p" M; ç´B HìB M|B- M?`M ç m- ?ÄBX

óE i i?9+- +| T?ªB +¬ ç m #KM; FBM? M;mv i ? v F?¬M; \ô *® .B + h?¬M H¢M? M?
 M?Q i? `²B H"K b Q H¢B F?¬M; #B i +Æ +?S\ h`U+ iB T ?ÄBX
 G,M; ",+ a K bYM; b®i K°i +?9i- +?|T KkB #¶M; +?®+ +?m +?m - K°i +¶ +ªK ç°M; M
 H M- M;QìB ç" M ¬M; FB +ÁM ?B m +¬ ?ÆM +ª +?QM? #ªM i?•M +¬X
 óæ9M; p"v- i¬B KÈB iÈB Xô H¢M? M?¢i M|B- +´ ?¼M; M;? M M;¬QX
 óJÎ; QÆM; M?Ä M^K ÎM; ,M iO T?Q i•v i`QM; T?ÁM; M;O- MÆB ç| +| i9B +?QìK M|M
 H M F?,M H¬M; ç†i H M #KM;Xô M? #bM? iO M? M|B- +¬ ;€B M"v b®M; H•m M?Q i
 KbM?X ošM +ÁM M?È H9+ +¬ çB /m ?¼+ - K¶B H¬M ç m #KM; FBM? M;mv i pšM ;¼
 óE?¬M; Km®M ç°M; - i¬B ç½ m®M; i?m®+ ;BªK ç mXô G,M; ",+ a K +?`m çUM; ç m
 M|BX
 óE?¬M; çQÊ+5 æWM; m®M; i?m®+ ;BªK ç m i´M ?¢B +Æ i? 5ô *® .B + h?¬M p°B p
 ;B®M; M?Q H" /çv /¶ çS #û X
 ó*® .B + h?¬M5 M? +| i? çWM; HÈM iB M; M?Q i? ? v F?¬M;5 *QB M?Q +?€M ;
 ?¬ iQ ;¼B M?Ä i`€++ +S i¬B M?Q i? +?S5ô F?¬M; M;?2 i?`v HìB M|B /`m /`M; +O
 ;B" M HÈM iB M; K„M; +¬- G,M; ",+ a K iS+ ;B" M T?ªM #€+- +`M; [m€i- #KM; +`M;
 "` +¬ K„M;- M? +QìB +?m t|i- +?ŠM; H) +¬ M;?2 F?¬M; ` i`QM; ;B¼M; M|B +O
 b Q\
 E?¬M; T?ªB HìB M;QM iB M; M;¼i H" #B m ?B M +O iB M? v m- #•v ;Bì M? F?¬M;
 +O i`QÊ+ FB - M?QM; ?¬ iQ ;¼B M?Ä F?¬M; +| M;?o H" M? F?¬M; [m M i•K +¬X
 óhMv +¬ p"v- i?•M i? H" +¬- +? i`²B çWM; Q€M i¬B5ô *® .B + h?¬M H¢M? M?¢i M
 óh¬B +| +? i`²B +kM; F?¬M; +¬M M? i`¬M; MQK5ô GQÆM; ",+ a K [m"i +QìM; [m
 çB M i?Q¢BX GÁM; `K F?¬M; /Si- ç m #KM; FBM? H"K +?Q +¬ +`M; F?´ bî ?ÆM-
 ç„T +?,M FQM M;QìB F?|+ MSi MÎ X
 .M F?|+ +kM; F?¬M; K'i #ªM iQM?- +`M; F?¬M; M;WM; K„M; \*® .B + h?¬M- [mî i`€
 óh¢B b Q F?¬M; +?Q i¬B +Æ ?°Bìô
 óh¬B +kM; H" pÊ +O M? `²B- H"K b Q H¢B +?ŠM; i? K [m M i•K ? v ç®B tY pÈB i-
 óL|B i`„M; ` H" ?B M i¢B M? ç½ F?¬M; +ÁM v m i?QÆM; i¬B M[`²BXô
 *`M; K„M; HÁM; +`M; ç m- +`M; ç m HÁM; i?b MQÈ+ K„i +`M; ` M?B m- F?¬M; m
 +?QìK M|M; - +¬ b) ç ç m çÈM ?`M? ?¢ KbM? X
 L?È ç M [m€ F?S M? ç®B tY +¬ ` b m- ?B M i¢B H¢M? M?¢i pÈB +¬ M?Q i? M"v
 M?Q ?B M i¢B M? Î i`QÊ+K†i +¬- M?`i ç`M? +¬ b) [m`i M? +? i5 L?QM; M? H¢B
 E?¬M; #B i +¬ ç½ M;O M?Q i? M"Q- idM? H¢B H¬M M[- ç½ H" KQìB ;Bì b€M; M;¬
 óæ€M; +? i5ô HQÈM; K€m +?ªv ` F?€ M?B m- ; ;BQìM; +kM; #` +¬ H"K /Æ- G,M; "
 `O K°i iB M; - +?€M ;?ûi çB tm®M; ;BQìM; - p°B p½ +?çv ` F?ÄB T?ÁM; M;O- i•K
 hU KbM? /¼M / T K¼B i?S tQM; - ç2K ; ;BQìM; MûK p"Q b¼i [m-M €Q #~M- +?®+ H
 /¼MX
 L?bM H`+? M;¬v- M;¬v K B H" bBM? M?"i *® .B + h?¬MX
 *¬ +QM; K¬B- +QìB +QìBX aQ ` M? pšM M?Ä ?ÆM +¬ ? B i?€M; im´B X
 æ•v +| H) Hw /Q pb b Q #„i ç-m KÈB- +S ç2K M;mv M M?•M M"v i`U+ iB T HQ¢B *
 i?mv i T?K+ KbM?- M? +?d i?Q+? ?ÊT H"K 2K i` B +O +¬ K" i?¬B- +kM; F?¬M; b
 SM; +Y pB M +?Q +?S+ #¢M i` B ? v F?¬M;X *kM; ?MM; ?´ F?B ç®B K†i pÈB *® .B
 i?Q+? +¬X

9ReX *?QÆM; 9Re, L;QϕB h`mv M S?—M j @ *?QÆM; ky, "Q J"i E?

L?QM; +¬ +kM; H` p¬ +MM; Q+? F,- M,K KQìB b€m im´B *® .B + h?—M çQÊ+ K°i +
+ÁM M?ì +¬ +?mv M i?Q ibM? +?Q *® .B + h?—M- H9+ 'v +¬ iS+ ;B"MiÈB KS+ M?"
pSi #Ä- +,M #ªM F?¬M; ç +?Q *® .B + h?—M t2K çQÊ+

L?[M; i?S M`v ç M M v- *® .B + h?—M +kM; F?¬M; #B iX L m M?Q ?B MiϕB- bmv
i?"i +¬ `i Q+? F,- F?¬M; ç +?Q \*® .B + h?—M i?Q+? +¬- +ÁM +ªM i`î M? ibK #ϕM

•M K†+ tBM? ç T- /ìB i`i +ª H`+? H`K pB + ç½ çQÊ+ b„T t TiW i`QÊ+ tm®M;- ?¬K
[m` bBM? M?"i +?Q *® .B + h?—M

*¬ çB F?„T +€+ +Y ?`M;- F?¬M; #B i M M Km [m` ;b +?Q M?- M?È iÈB i`QM; M?
+O M?- iQ MiQM? çB ç M F?m i?ìB i` M; M KX æ½ H` ;B[i?€M; KQìB ? B `²B-
M?"i `i M?B m FB m €Q F?Q€+ p` €Q pû+ p¬ +MM; T?QM; T?9

L?bM M;QìB Kšm M K ç M; K†+ €Q F?Q€+ i` Miì [mªM; +€Q- +¬ F?¬M; F?ÄB +ªK
pÈB *® .B + h?—M- +ªK i?'v *® .B + h?—M K†+ #° [m—M €Q FB p`Q- F?ŠM; ç`M? +
•m Jo FB 5 G,M; "„+ a K p`Q iB K- +?¼M i?"i H•m- KÈB M?bM i`9M; K°i +€B €Q F?
*® .B + h?—MX

h?"i` i?b +¬ ?B m `i`ä \*® .B + h?—M- ?B m +`M; M?B m ?ÆM GK+ E?ªB *?QM?
GK+ E?ªB *?QM? i?Q+? +€B ;b- iU M?Q GK+ E?ªB *?QM? MìB- i?"i` i?b +¬ F?¬M
+?B K çQÊ+- +?Q M M Km®M +?BM? T?K+ M? K` i?¬BX

*¬ +kM; ç½ bÈK ?B m KbM? F?¬M; +ì +ªK ;B€+ ;b pÈB GK+ *?QM? E?ªB- +kM; ?B
M +ϕM? L? M h`+?- M?Q p`v i`QM; HÁM; +¬ +kM; b) Qi çB K°i T?—M €v M€vX aQ
KbM? ?B m `ä *® .B + h?—M ?ÆMX

hQM? iB M- HϕB M?bM i`9M; K°i +€B €Q pûi- ?ÆM M[ +ÁM H` FB m /€M; /MM; +?
ç¬B- G,M; "„+ a K KWM; `Đ i?Y +?B + €Q M[- K†+ p`Q F?Q +?i`i T?QM; ç° M M-
HÁM; M;¼i M;`Q M;?o ç M M? b) K†+ +?B + €Q M K +ÁM HϕB X

GϕB çB F?m #€M +` pϕi- K†+ /M #KM; pšM +ÁM ç m çÈM F?ì +?`m- +¬ pšM FB Mi`
M;mv M M;`v K B M? b) i`î p KWM; bBM? M?"iX

óJ`m b„+ F?¬M; i +?S\ô K°i ;B¼M; M[ /`m /`M; p M; H M- G,M; "„+ a K M;`M; ç-
#ìM; /€M; M K [m2M i?m°+- +?SM; FB MiÈB ;ÁK€ *® .B + h?—M i?biQ`Mi?•M +¬
+?d i?'v K°i +¬ ;€B K†+ €Q F?Q€+ M;Q`B K`m i`„M; ç M; /`m /`M; +—K +` pϕi çti H
i`QM; ;QÆM;- iW ;ì+ ç° +O +¬ çSM; i?bi?'v ? B M;QìB çì çSM; `i;-M M? m- `i i

*¬ ;€B FB +?QM? H` «M lv MX

hBK G,M; "„+ a K p¬ +MM; HY ;B" M- ;B®M; M?Q H` #` M;QìB i T?ªM #°B- iS+ ;B
M„K HϕB i?"i +?tiX

h•K +kM; M?Q / Q +„i- F?Qûi ç m- H`K b Q M? HϕB î +MM; K°i +?¶ pÈB «M lv M\
pÈB +¬ i M?Q p`v\ \*® .B + h?—M- iϕB b Q M? ç®B tY pÈB +¬ M?Q p`v\ _ä ``M; i`
MìB +?Q +¬ #B i- M? pšM M;?o +¬ F?¬M; T?ªB H` pÊ+O M? b Q\

*`M; M;?o i`QM; HÁM; +`M; +?m - HY ;B" Mi?B m +?€v i`€B iBK- +¬ F?¬M; M?`M
.B + h?—M ;B®M; M?Q T?€i ?B M +¬- ? B M;QìB tQ v M;QìB- «M lv M i?'v G,M; "„
H M MK +QìB- ó*?`Q +¬ó

óS^M;ó

ó ó

«M lv M pW KÎ KB M;- K°i +€B i€i p M; /°B M? M? +?|M; # v ç M H"K +¬ F?¬M; F`
.B + h?¬M FBM? M; ¢+ - i`QÊ+ K†i i'i +ª M?•M pB M T?K+ pK- G,M; ",+ a K M†M; M
sm®M; i v `i M†M;- «M lv M K M; ;B"v + Q ;|i `i + Q- bmwi +?9i M[ç½ M; ½- çQÊ+
çÐ H¢B- óhB M M;QÌBô G,M; ",+ a K KÎ KB M; i?ûi HÊM- F?¬M; +?9i M"Q ?®B ?"M
ó•K KB M;5ô *® .B + h?¬M i? M"Q +kM; F?¬M; M;?o ç M G,M; ",+ a K b) ç€M? M,
M? K°i iB M;- #•v ;BÌ ç½ +| M;QÌB iÊB p•v t2K- i`QM; HÁM; M? +`M; ?ÆM iS+ - iS
M?Q i? X
«M lv M /MM; i v +?2 ;QÆM; K†i ç M; bQM; T?M- K†i FBM? M; ¢+ M?bM G,M; ",+ a
.B + h?¬M K°i +€B- F?¬M; #B i M M M|B ;bX L;Q" B çQÌM; T?® #` M;QÌB i °i #¢i i
+¬ ;†T T?ªB i`QM;- çÌB +U+ F€ K'i i? /B M- iQ" M i?•M H¢M? H)QX
>bM? M?Q ç½ ?B m `ä i¢B b Q G,M; ",+ a K H¢B ç€M? +¬- M?QM; H¢B +ªK i?'v `v
ibM? ;†T *® .B + h?¬M K" i?¬B X
*kM; i? K K°i H¬M M[+¬ i?'v çQÊ+ bU HÊB ?¢B +O G,M; ",+ a KX
G¬M ç¬m iB M H" Î KQÌB M,K i`QÊ+ - F?B ç| +¬ pB i i?Q ibM? +?Q *® .B + h?¬M +k
`€+?X
óh? M"Q- #` #„i ;†T- +ªK i?'v K'i K†i b Q\ «M lv M- i¬B M|B +?Q +¬ #B i- M? 'v H
a K F?¬M; ? bÊ *® .B + h?¬M- +¬ iS+ ;B" M- F?¬M; HQ çQÊ+ K†i KkB- M?Ä ;B¼M
ó¬ i?2Q i¬B p M?"5ô *® .B + h?¬M M?Ä ;B¼M; [m€i- F?¬M; Km®M ç ¼B M;QÌB i
ó*?` /•m- +?` ?B m H¬K `²B- 2K +?d p¬ ibM? ;†T M? *® K" i?¬Bô G9+ M"v «M lv M
i?ª i v tm®M;- H"K M?Q F?¬M; +| tªv ` +?mv M ;b- +QÌB M|BX *¬ +kM; F?¬M; K
+?mv M +QÌB +O KbM?- ó M? *®- M? +S çQ +?` /•m p M?" i`QÊ+ FB - 2K çB [m
+?9iXô «M lv M pW M|B tQM;- K|+ F?,M [m" M; +´ ` - [m'M H M +´ - +?2 ;QÆM; K†i
*® .B + h?¬M ;"i ç¬m K°i +€B- +ªK FQ+? bU p` i? +O «M lv M- FûQ +´ i v G,M; ",
ó.®B i`€5 EB m +€+?5ô L?bM «M lv M M?Q i? - G,M; ",+ a K F?BM? i?QÌM; K„M;-
+® w M?Q p"v- H"K *® .B + h?¬M +ªK i?'v +¬ i ç€M; i?QÆM; ?ÆM +¬5
ó*¬ +•K KB M; +?Q i¬B5ô *® .B + h?¬M M?Ä ;B¼M; [m€i- H¬B FûQ +¬- i`U+ iB T ç
G,M; ",+ a K pšM ;B½v ;BK - M?QM; #^M; +€+? M"Q i?b M? +kM; K¢M? ?ÆM +¬-
i`€M? F?ÄB M?- #` *® .B + h?¬M FûQ p"Q i? M; K€vX

óh? M`Q\ \_Y i v ?ÆM MY M;`vô *® .B + h? -M çB p`Q- FûQ G,M; ",+ a K [m - + -K
+ - F?|2 KB M; G,M; ",+ a K +Q [m,T +Q`B F?9+ F?Q+? - M?bM M? ç®B tY i®i
pW +ªK ç°M; pW €v M€vX

ó h? -M- i -B X ô

ó*?mv M ;b- M|B i?ŠM;5ô *® .B + h? -M M?bM /€M; p `T `T 9M; +O + - ç -B K„i
+ - ç M; bmv M;?o- iQM? iQ€M +€B ;b ç| - +S +| +ªK ;B€+ + - +| +?mv M Km®M M|B

ó M? b) i?“i bU i? i?S +?Q i -B b Q\ô * - pšM F? -M; i? M`Q M|B çQÊ+ - +S M?bM
iWM; iQX

ó* - ?ÄB +?mv M ? -K M v\ô H -B FûQ + - çB T?ÁM; ,M- ?ÄB M?X E?B + - M;²B ç®B
óæ9M; - +?mv M Î +Y ?`M; ? -K M v\ô + - +? +Q`B ?ÄB- i`M HU+ ;B[+?Q i•K ibM? +

ós2K M?Q T? -M [m -M €Q FB H` [m`i? i?SXô M? HçM? M?ç i M|B- çQ K„i M?bM
G,M; ",+ a K +kM; HB + M?bM- ç| H` M?[M; K|M + - #Ä HçB #½B ç`m t2- [m -M €Q+
óG`K b Q M? #B i i -B Km +?Q M?ô

L;?B K Kti M|B i? -K- ;QÆM; Kti +| +?9i YM; ?²M;X

óa® çQ +O i -B5ô *® .B + h? -M +`i ;B¼M; M|B- +kM; F? -M; +Q`B- +?“ +?“M M?Q

G,M; ",+ a K HB + M? K°i +€B- i`QM; HÁM; HçB +Q`B F?´ - ? B M;Q`B H†M; H) ,
Km®M`Y #€i- #` *® .B + h? -M +U imv i- + - çSM; Î +Y T?ÁM; # T- M?bM i?•M ?
H`K pB + M? - +äB HÁM; p - +MM; ?çM? T?9+ - M?QM; t2M HšM F?´ bÎX

>B M içB M? F? -M; ? #B i M;Q`B i?“i bU «M lv M ç½ +Sm M? - M m F? -M; i?b H
h?“i ?v p¼M; M? poM? pB M F? -M; #B i- + - Q+? F„ K` M;?o M?Q i? X

*® .B + h? -M i„K tQM; - i?`v G,M; ",+ a K M;²B M;~M M;Q`B Î ç -m ;BQ`M; - +S +| +
+| +?mv M- M? + m K`v- iB M H M- óæ M i°i +MM; + - i? M`Q\ *| T?ªB ç m #KM; ?

óE? -M; ç m- i -B i -B F? -M; b Q +ª5ô * - ?Q`M ?²M- + - +Q`B +Q`B M|B pÈB M?X
p½ M?B i ibM? iU b€i p`Q i`QM; HÁM; M? - T?ªB +? i /ç- i? M?QM; + - HçB K† +
ç2M`i ;ÊB ibM? - i`QM; HÁM; *® .B + h? -M`mM bÊ K°i ?²B- HçB M?Î ç M ç K i•M

J°i +¶ /K+ ?Ä p¼i H M- iQ`M i?•M +,M; i?ŠM; - óL;O5ô M? bÊ KbM? HçB #¼ + T?€
çQÊ+ - M M ç`M? ç`v + - `X

ó h? -M- M? +ÁM i?Q+? i -B F? -M; \ L?[M; M,K [m M? pšM ç®B i®i pÈB i -B M?Q
iWM; +Sm M? Xô G,M; ",+ a K M^K Î i`QM; M;U+ M? - ? B +€M? i v -K ? -M; +O
+O M? - H -K # -K ?ÄBX

E? -M; M;Î + - HçB ç°i M?B M ?ÄB M?Q i? - i`QM; HÁM; \*® .B + h? -M`mM; ç°M; -ó
pSi #Ä + - +kM; b) F? -M; TªM #°B + - M?QM; i -B F? -M; i? /mM; i9M; + - M?Q
M;mv M M?•M FB i? -B Xô M? HçM? M?ç i M|B- + - pšM +ÁM [m M b€i M?`i F„-
K½MX

L;?2 H`B +O M? - HÁM; G,M; ",+ a K +?m t|i- óE? -M; TªB M;mv M M?•M FB -
b Q i` M ç`B M`v HçB +| M;Q`B ç®B i®i pÈB i -B M?Q i? X h` M M;Q`B i -B F? -M;
G,M; ",+ a K M?Ä ;B¼M; M|B- H†M; H) +?ªv tm®M; K°i ;B¼i MQÊ+ K„i- + - KÎ i`W
MQÊ+ K„i`ÆB tm®M; M[- K -B KÂM; +QM; H M- ? -M M? tm®M; M;U+ M? X

ó>Q X * -ô F? -M; M;Î + - b) ? -M M? - *® .B + h? -M M?çv +ªK T?€i` iB M; M;•M
;B¼M; HçB- i`QM; M?€v K„i M;¼M HY iQ`M i?•M #` + - i?B m ç®iX

J -B + - F?) /ÎB çB- #`M i v i`„M; Mãm KªM? FªM? b`H M M;U+ M? - i`m çM F
i?Q+? +O + - H`K +?Q *® .B + h? -M i?Î ?´M? M- F? -M; iU +?O Mm®i MQÊ+ KB M; -

9RdX *?QÆM; 9Rd, L;Q¢B h`mv M S?¬M j @ *?QÆM; kR, ",i æ¬m C

ó*?È +?¼+ ;B"M i¬B5 "KM; +O +¬ F?¬M; ç m b Q\ô *® .B + h?¬M #„i çQÊ+ +´ i v
M?bM +¬- i`¬K ;B¼M; ?ÄBX

G,M; ",+ a K +?2 ç¬B K„i K`m i?Ov ç¬v K ?Q†+- M?bM M? +! +?9i T?S+ i¢T- HÁ
Km®M M? çQÊ+ p mB p - M;?o b) H`K M? p mB HÁM;X \*`M; Km®M M? b) v m +¬
M;`v M`Q ç! F?B M? ?B m `ä +?•M iQÈM;- i?b M? b) F?¬M; pSi #Ä +¬ X

óh¬B +! i? /MM; i v çQÊ+ K`ô ç¬B K„i [mv M `k M?Q iÆ- K¬B KÄM; F?) KÎ- M? M?
t9+ M;QìB +ÁM H¢B- +¬ M!B K°i +€+? K ?Q†+X h` M + Q M?bM t m®M; #° [m¬M €
K°i #€Q p`i K M;QìB- [mª i?`i *® .B + h?¬M F?¬M; +€+? M`Q iU F K +? - K` +€B
+`M; H`K +?Q M? F?¬M; i? iU +?O- +?d i?`v +¬ H¬M M[ +9B ç¬m- pMB ç¬m p`Q

*?d +?®+ H€i b m- iB M; i?Î /®+ +O ç`M ¬M; ç½ p M; F?„T T?ÁM; M;O- ç°M; i€+
M?QM; H¢B i?`i bU H`v HÁM; M?- H`K M? Km®M M;WM; K` F?¬M; çQÊ+¬ i?dM? i

ó X *?9 w X ` ,M;5ô >`K ` ,M; +O +¬ H`K M? ç m- *® .B + h?¬M F?´ bÎ M!B i`QM;
M?Ä p°B p`M; #m¬M; ` X

M? F?¬M; M?È +! M?ì +¬ ;B9T M? M?Q i? - M?QM; +¬ +`M; Km®M- *® .B + h?¬M
K`i ?²M M`v- /¬M /¬M i`¬K Hm•M X

ó h?¬M X æWM; çWM;- i¬B Xô ç M; K M;O- G,M; ",+ a K i?b i?`Q M!B ` - ;B®M;
.B + h?¬M +ÁM +?Q M;O M;?2 HìB +O +¬ - iBK `mM; ç°M;- ?¬M K°i +€B M? M?`

_®i +m°+ i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; #Ä çQÊ+ +¬- M m M?Q +?`T M?`M iW #Ä M? ç½

L?bM M?[M; +?O ç°M; p` bU +® ;„M; +O +¬- M? F?¬M; T?ªB M;QìB +! i•K ç` b„
ç°M; X *?d ?v p¼M; +¬ pšM +! i?` FB M i`b- F?¬M; T?ªB H` #ìB p b M?`i i?ìB K`i çB

G,M; ",+ a K ;¼B *® .B + h?¬M ? M «M lv M ;B9T +¬- «M lv M +kM; ç²M; w ;†T +¬
M!B pÈB *® .B + h?¬M b) çB ;†T +¬ `v K°i KbM?- *® .B + h?¬M +kM; ç²M; w- b m F
Î [m€M +` T? M- M? H`T iS+ `ìB çB i`QÈ+X

óJ°i Hv * TTm++BMQ- +€K ÆMô «M lv M KdK +QìB M!B pÈB M?•M pB M T?K+ pK

G,M; ",+ a K M;²B # M +¢M? F?m`v i€+? +` T? +O KbM?- pW HB + M?bM `²B ç€M
«M lv M K†+ K°i +?B + €Q F?Q€+ M;Q`B K`m i`„M;- i!+ #m°+ HÄM; M;Q`B b m H
F?¬M; i b p i- +ª M;QìB H`K +?Q M;QìB F?€+ +! +ªK ;B€+ M?½ M?†M- H`+? bUX

ó*€K ÆMô

óE?¬M; F?€+? F?Q- +¬ +S i?QM; i?ª /MM;Xô

J°i Hv * TTm++BMQ çQÊ+ ç†i H M #`M- # M i` M p) K°i ?bM? i`€B iBKX «M lv M M
KB M; ;BÆ H M K°i MK +QìBX G,M; ",+ a K M?bM +¬- M?È ç M +¬ +?QM? H` +¬ ;
M;`v tQ - i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +! +?9i iU iBX

L?QM; ``i M? M?- p iU iB M`v #` +¬ ç t m®M;- óG¢+ hB m L?½\ô +¬ [mv i ç`M? K
HÁM; #m²M #U+ p` F?¬M; i?QªB K€B- +kM; Km®M i?,K /Á K°i +?9i +€B M;QìB i M
pÈB *® .B + h?¬M F?¬M;X

«M lv M F?¬M; M;ì G,M; ",+ a K #B i i M i?`i bU +O +¬- ;`i ç¬m K°i +€B- óh¬B pšM
#•v ;Bì ?ÆMXô *¬ +QìB M!B- +`M i?`M [m M b€i G,M; ",+ a K - [m M b€i M;QìB *®

ó*?mv M Î+Y ?`M; [m¬M €Q M;`v ?¬K [m - +?Q i¬B M!B pÈB +¬ K°i +•m tBM H¶B- i
a K i?`M? i•K M!BX

óh¬B +?'T M?"M HìB tBM H¶B +O +¬X sBM +¬ +kM; M M iBM iQÎM;- i¬B F?¬M; ?
'vô «M lv M M;?B K i9+ M|B- +¬ +kM; H" K°i M;QìB +| M;mv M i„+¬ M m *® .B + h
+O M;QìB F?€+- +¬ +kM; b) F?¬M; ;†T K†iX

ó*| i?"i F?¬M; \ *¬ +| i? + K HÁM; i`Æ K„i M?bM M? i çB pÈB i¬B b Q\ô G,M; ",+
?ÄB- K°i HÁM; ~KX E?¬M; M|B ` - +¬ b) F?¬M; M?`M ç M +? iX

G¬M; K"v tBM? ç T M?Ä M?„M +O «M lv M M?Qm H¢B- óE?¬M; ?B m +¬ +| w ;b\ô

óh?"i F?¬M; `ä ? v ;Bª #° F?¬M; `ä\ h¬B ?B m `ä +¬ H" +¬ M?|+ ç½ iWM; +Sm M
M?QM; ç½ M?B m M,K M?Q p"v- M? 'v ç½ F i ?¬M `²B- ?ÆM M[ ` `i i?Q+? i¬B- +¬
FB ç i` M? i?O ibM? +ªK +O M? 'v5ô G,M; ",+ a K FQ+? ç°M; M|B- H9+ M"v «M

óh¬B #B i M; v H€ i?Q ç½ #` +¬ M?bM i?'v- i¬B i?"i F?ì K"- b Q H¢B ;B Q i?Q ibM
M? 'v Xô «M lv M M?'T K°i ?ÈT +" T? - H m F?|2 KB M; K°i +€B- M?bM +¬- M|BX
t|i- ç¬B K„i M?bM T?Q M;Q" B +Y b'X

ošM +ÁM M?È M;"v 'v M? `ÆB tm®M; MQÈ+- +¬ ç½ +?¢v i?"i H•m KÈB ibK çQÊ+ M;
;B"v t,M;@ç M /QÈB +?•M +kM; #` `ÆB ` - HÁM; #`M +?•M ç•K p"Q K°i +•v çBM?- H
ç| +¬ çQÊ+ M;QìB M?" #„i H'v- çQ p"Q # M? pB M- +kM; F?¬M; #B i *® .B + h?¬M

E?B ç|- +¬ KÈB +?d b€m im' B- +,M #ªM F?¬M; #B i +€B ;b ;¼B H" +Sm ? v F?¬M
M?"- *® .B + h?¬M ç½ i`Î p h?O æ¬X J°i M,K +¬ +?ŠM; i?'v M? çQÊ+ K'v H¬M X

óo•M;- i¬B ç½ t2K H€ i?Q5 h¬B +kM; F?¬M; +| +?mv M H¢B +?Q M? 'v5ô G,M; ",+
HÁM; ? i bS+ F?| +?`m- M m M?Q i?ìB ;B M [m v i`Î H¢B- +¬ +| HW ;¢i *® .B + h
F?¬M; M?bM M°B /mM; i`QM; i?Q\ *¬ F?¬M; #B i X

óo"v #•v ;Bì +ÁM `®B `„K +€B ;b M[+?S\ô «M lv M ?ÄBX

h`QM; HÁM; G,M; ",+ a K ç m M?|B - óE?¬M; TªB H" i¬B `®B `„K- +?d Km®M M?ì
h?¬M ç½ F i ?¬M pÈB i¬B5 *¬ çWM; +| K" /MM; bU FB M FB ç T?€ ?Q ibM? +ªK
a K i?ŠM; i?„M M|B- #îB pb F?¬M; iU iBM- KÈB +ªM? +€Q «M lv M\

«M lv M +QìB +QìB- HB + M?bM #¬M; imv i# v # v M;Q" B +Y b' - óE?¬M; M|B ;¢i
v m M? 'v- +?Q /M /B /•M b M; * M / - M?[M; M,K M"v +kM; F?¬M; [m M çQÊ+ M?
+| v m K°i +¬ ;€BXô «M lv M H¢B M|BX

óG¬M p¬ ibM? ;†T H¢B ç¬m iB M- i¬B +kM; M?"M ` M?- M? F?¬M; ? M?È i¬B H"
M? #B i i¬B iWM; H" çS #û ?"M; t|K M?" M;Q¢B M?X h¬B +?Q H" H¬M M"v KbM?
M?- M?QM; F?B i¬B i?'v çQÊ+ €M? K„i +O M? 'v i?b i¬B ç½ ?B m- M? 'v v m +¬
F?¬M; +| F?ª M,M; v m M? M?B m ç M i? Xô «M lv M +QìB M|B- i`QM; HÁM; K M; i
M?ÄX

GÁM; /¢ i?®M; F?´ pb i`QM; HÁM; M;QìB +¬ v m ç½ v m M;QìB F?€+X

hB + Mm®B +?QM? H" +¬ p" *® .B + h?¬M F?¬M; +| /mv M T?"MX

GìB M|B +O «M lv M H"K G,M; ",+ a K FBM? M;¢+- +¬ +?Q H" «M lv M +kM; +| i•K
F?€+- M?QM; #•v ;Bì M;?2 +¬ M|B M?Q p"v- +?d H" +¬ ç M;?BX æ®B pÈB +¬ +kM
+¬ ç½ çQ¢i +€B ;b ç| +O «M lv MX

h¬K K„i «M lv M iWM;Q" B +Y b' /B +?mv M ç M ;QÆM; K†i G,M; ",+ a KX

ó*QM M;QìB +O i¬B ` `i iBM iQÎM; /mv M T?"M p" b® K¢M;- i`QM; HÁM; M? ç½ +|
/M M? #B i i¬B H" B- +kM; b) F?¬M; iB T M?"M i¬B5 *?Q M M- i¬B F?¬M; M|B-

M€0 "Đ ; ; ; M@ °&Đ •W+FB ; ¬ i1 M-0€đ;B€ B- +k÷- uW+FB

GìB M|` Â-O80 °&° pĐ uW!¬ `đÀĐ'Ç@š%` `Đ+

*® .B + h?—M + QÌB + QÌB- ó1K M|B i?Y t2K\ a K a K- H"K pÊ +O HQM? `i p'i p^a-
.B + h?—M M; „i K K K¢B ;Á K€ +O +— M; ?B K i9+ M|BX

G, M; „+ a K #B i- M? F?¬M; i? M"Q ;B^aB M; k- M; QÌB HQM? H" M?Q i? - #° ç°B +
?¼ iU M?B M +^aK i? 'v pBM? /U p" ?¢M? T?9+ M M b) F?¬M; HmBX

óo"v M? T?^aB ç®B tY pÈB 2K i?"i i®i- i®i ?ÆM +^ai`QÊ + FB M[5ô G, M; „+ a K
*® .B + h?—M +kM; +QÌB + QÌB- óG"K çB K i•K çBXô /MM; bS+ M?ûQ +€B K¬M; +O
M|B tQM; - çSM; /"vX

ó B X *® .B + h?—M5 M? pšM +?Q i`<sup>a</sup>HÌB p'M ç +O 2K ç|`ô G, M; „+ a K #¶M; +
+'i ;B¼M; M|B- M? ç M; HW /®B +¬ b Q5

óo'M ç ;b\ô *® .B + h?—M +?¢v iÈB +Y - [m v ç—m M?bM +¬- +'i ;B¼M; ?ÄBX

ó Xô G, M; „+ a K F?¬M; M|B M?bM M?- ó"B i`ä +ÁM ?ÄB5ô iS+ ;B"M i`WM; K„i
M|BX

ó M? i?"i bU F?¬M; #B i 2K M|B +€B ;b +^aXô *® .B + h?—M M|B tQM; - b) T?^aB `ÌB
óG" p'M ç M? +| T?^aB H" tY M K ? v F?¬M; 5 L|B +?Q 2K #B i5ô G, M; „+ a K çm
M?- HÈM iB M; ?ÄBX

:Á K€ +O *® .B + h?—M çÄ YM; M?Q K°i ç| ?Q - óL; •v i?Æ5ô M? H¢M? HMM; M|
ó1K F?¬M; ç w ç•m\ L|B K m5ô G, M; „+ a K M?'i [mv i F?¬M; i? - ?ÄB- i¢B b Q
?ÄB +ÁM T?K M[i?b F?¬M; \

L?bM +¬ ;€B M?Ä #€ ç¢Q- *® .B + h?—M +kM; #B i- M? F?¬M; i`€M? çQÊ + +€B p
„+ a K [m"i +QÌM; M?Q i? M"Q i?b M? H" M; QÌB `ä M?'i5

M? FûQ ç—m +O +¬- +9B M; QÌB- KB M; /QM? p"Q # M i B +O +¬- M?Ä ;B¼M; M|
G, M; „+ a K çÄ YM; - F?| 2 KB M; +kM; ;BQÆM; H M X

óæ€M; ;?ûi Xô çQ i v p¶ tm®M; +€M? i v +O M?- *® .B + h?—M p°B p" M; Mû i`€
T?ÁM; M; O- HQm H¢B G, M; „+ a K çSM; +QÌB i`°K K°i KbM?- óL; QÌB ç" M ¬M; M
F?¬M; çQÊ +X

h?b` H" *® .B + h?—M M|B pÈB +¬,

"ÌB pb M? H" tY M K- +?Q M M F„ i?m"i F?¬M; i®i- H—M ç—m iB M p" ç K i•M ?¬M
+QÐM; ?B T H¶ K½M; M?Q i? - +ÁM ?ÄB +¬ F„ i?m"i +| +^aB iB M ? v F?¬M; 5

æ M T?ÁM; ,M- M? ç½ +?m~M #` tQM; #[ b€M; - G, M; „+ a K ,M `i MQ- m®M; tQM
;B€ + +SM?Q [m v i`Í p i?ÌB i`mM; ?¼ +X J¶B M; "v +€B M; QÌB ç" M ¬M; M; m M; ®+ F
Km ç² ,M b€M; +?Q +¬ X

a Q H¢B Î ç•vX óæ m i¢B M? Mm¬B ?Q /¢ /"v +O 2K- K 2K F?¬M; +| H"K #[b€M;
M? Km #[b€M; 5 M? çB ç—m [m•M- 2K i?B m i?S+ ,M b€M; M M #` # M? # Q iY5
M|B pÈB M?- +kM; H" M|B çM X

óLm¬B +?Q 2K i?"i i®i- ç 2K F?¬M; i? `ÌB çQÊ + M?5ô *® .B + h?—M ;B^aQ ?Q¢i
+O M? F?B +ÁM i` - bmv M; ?o 'v i?"i 'm i` - +?Q H" ç®B tY pÈB +¬ i?"i i®i- +¬ b)
GÌB M|B M; ¼i M; "Q M?Q i? - i?"i ;B®M; M?Q H" ;B| tm•M K€i K - i?'K p"Q +äB H
+^aK ç°M; +?d +| +^aK ç°M; X

•M çB K i•K tQM; - M? çQ +¬ çB H"K- çQ +¬ ç M /QÈB H—m- ó"m' B i®B iÈB ç|M 2
æ¢B S?B5ô i`QÊ + F?B +¬ tm®M; t2- M? M|B pÈB +¬X

óV- p"v # M M; "v M? H"K ;b- +^aM; "v ?¬K M v M? ç`M? H"K ;b\ô G, M; „+ a K HB
+¬M; iv F?¬M; #M M`°M- M?'i ç`M? +¬ ç½ M; ?d M; ÆB +MM; M? `²B- M?QM; ;—M ç•
?ÊT ç²M; pÈB •m .QÆM; h`¢ +? M[X

óhbK #¢M # çB +?ÆB5ô *® .B + h?¬M +QÌB M?¢i`²B M|B- M;"K H'v p" M? K¬B +O
 óE?¬M; +?Q T?ûT ,M +?ÆB ç" M; çB K- M m F?¬M; M? M?'i ç`M? b) +? i5ô G,M; 'Hmv M F?¬M; `ÌB K" tm®M; t2X JÈB pW ç M P{+2b- ;†T .BMF` M;Q" B- *® .B + h?
 +| +?9i i?•M K"i çSM; Îi`QÊ+ K†i +¬ M?"M H'v +†T +¬M; p,M i`QM; i v +¬- +MM; +
 .BMF M"v +| H B H`+? i? M"Q- M? #B i`ä- H9+ G,M; "„+ a K Î +?•m 8+- i?b + "mi
 ` i?b- H B H`+? +O K¶B M;QÌB # M +¢M? G,M; "„+ a K M? ç m #B i`ä- # Q ;²K +
 ?ÊT i€+ pÈB +¬X
 .o M?B M- M?[M; i?S M"v G,M; "„+ a K +kM; F?¬M; #B iX
 L?[M; +?mv M +¬ F?¬M; #B i +ÁM `i M?B m- *® .B + h?¬M F?¬M; +| bmv M;?o M?
 tY i®i pÈB M?- M? M M iBM iQÎM; +€+? H"K M;QÌB +O +¬X M? +kM; Hm¬M iB
 i?B MX
 h?"i bU M? F?¬M; çB ibK #¢M # - K" +?d [m bB m i?`Km +?9i` m /Q - p ç M M
 i`Q +?Q +¬- pšM M;?o ç M #[ i`Q b) çQ +ÆK +?Q +¬- ç +¬ +| K°i #i M;Ì M?ÄX

 ó*?`a K a K- i' M; ;B€K ç®+ •m .QÆM; ç M; Î /QÈB H¬m +?Ì +?`5ô .BMF çB p"Q- M;
 "„+ a K M?Qm K"v- M?bM ç²M; ?²- KQÌB K°i ;BÌ`QÐBX
 óE?¬M; T?ªB ? M #m' B +?B m b) ;†T b Q\ô G,M; "„+ a K M?Qm K"v- ?ÄB- M?È iÈ
 .QÆM; h`¢+? ç®B pÈB +¬- i`QM; HÁM; H" +| +?9i T?ÁM; #`X L?'i H"- ?B M i¢B +¬
 çQÊ+ i•K ibM? +O M? m- +¬ M M i`€M? ?B K M;?BX
 óh' M; ;B€K ç®+ •m .QÆM; M|B Km®M /MM; #[i`Q +MM; pÈB +?`X *?`a K- çB i?¬
 çWM; H"K ¼B M;QÌB HQ H„M;Xô .BMF iU M?B M M|BX G,M; "„+ a K F?ûT i" B HB n
 .BMF +¬K i9B / p" €Q F?Q€+ H M çB i?2Q +¬- ;B9T +¬ K†+ i? K €Q F?Q€+- ó*€K
 M"v +O h' M; ;B€K ç®+ •m .QÆM; +| i? ;B9T çQÊ+ +?9M; i Xô X
 óa) F?¬M; +| p' M ç HÈMô .BMF M|B T?K ?¼ X
 *® .B + h?¬M K M; i?2Q #2Mi Q M|M; ?'B- ç M; Km®M tm®M; t2- +?d i?'v G,M; "„
 T?ÁM; ` M;Q" B- K°i M;QÌB ç" M ¬M; iW i`QM; t2 #QÊ+ tm®M; - iB M H M- M?"M H
 ?"M? ç°M; i?•M K"i ;B®M; M?Q ? B M;QÌB ç M; v m M? m p"vX
 J°i +¶ ;?2M im¬M; t¬M; H M- *® .B + h?¬M M?"M` M;QÌB ç" M ¬M; FB +?QM? H"
 •m .QÆM; h`¢+? çB iÈB # M +¢M? t2- KÎ +Y t2 +?Q +¬- i v +?Q" M; [m b m HQM; +
 h`¢+? KÈB çB [m # M FB - H M t2X
 hS+ ;B" M t¬M; H MX *® .B + h?¬M F?¬M; +?9i /Q /U tm®M; t2- M?bM +?B + "2MX
 *Y b' t2 p M; H M iB M; ;ä- G,M; "„+ a K FBM? M;¢+ [m v ç¬m H¢B- [m FQM? t2-
 HMM; +O *® .B + h?¬MX
 h`QM; HÁM; `mM H M- F?¬M; #B i b Q M? H¢B ç°i M?B M ç M ç•v- +¬ p°B p½ tm®M
 ç| F?¬M; t çÊB +¬- ó h?¬M- b Q M? H¢B iÈB ç•v\ô +¬ ?ÄBX
 ó1K i?b b Q\ Jm®M +MM; •m .QÆM; h`¢+? çB ç•m\ E?¬M; T?ªB ç½ M|B pÈB 2K ç
 K"i pÈB •m .QÆM; h`¢+? b Q\ô \*® .B + h?¬M +| +?9i F?¬M; pmB ?ÄB- i`QM; ç¬B
 `M;X
 :B¼M; çB m +O M? H"K +¬ F?¬M; pmB- ó h?¬M5 M? 'v H" F?€+? ?"M; +O 2K-
 *?9M; 2K F?¬M; i? çB ,M +ÆK #" M +?mv M ?ÊT i€+ b Q\ô G,M; "„+ a K M?Ä ;B¼M
 óL|B +?mv M H"K ,M\ G¬M M"v H" G2b KQm`2mt\ \*ÁM +| GQp2`\ô *® .B + h?¬M
 S?€T M' B iB M; - i'i +ª ç m çQÊ+ G,M; "„+ a K p" •m .QÆM; i`¢+? çB [m X
 G,M; "„+ a K + m K"v- F?¬M; M;Ì M? #B i çQÊ+ ? B M;QÌB ,M +ÆK Î ç•m- i`QM; H
 .QÆM; h`¢+? F?¬M; +| bmv M;?o i¢Q [m M ? çÆM ;BªM pÈB +¬- +¬ #B i X

ó*® .B + h?—M5 h?€B ç° +O M? H¨ ;b\ a Q H¢B +| /€M; p +?'i p'M 2K M?Q i? \ 1
i?ìB ;B M +MM; M? ;BªB i?Q+? M?B m M?Q p"v- +¬ +kM; ? i bS+ F?| +?'m pÈB i?
iÈB t2 +O •m .QÆM; h`¢+?X

9RNX *?QÆM; 9RN, L;Q¢B h`mv M S?—M j @ *?QÆM; kj, *¢K "šv E

_ä`¨M; H¨ +¬ F?¬M; +| M;?2 HìB +O M?5 L?bM G,M; ",+ a K H¢B F?¬B T?K+ #ª
*® .B + h?—M +ªK i?'v p¬ +MM; i?'i #¢B- H¢B F?¬M; Km®M +½B M? m pÈB +¬- +S
t2 •m .QÆM; h`¢+?X

h`QM; ;B| H¢M?- M? M?bM +?B + "2Mx K¨m ç2M `ìB ¢B- M?ªQ M½Q pûM i|+ H M
+?Q +¬ iU ibK +€B F?¶- M?'i ç`M? #`i?m i?B i- KÈB +| i? iBM iQîM; M?5 G—M
;B9T +¬5 h`Î H¢B t2- M?bM M?[M; ?°T +ÆK +?'i +?²M;- M? +| HQ¢B FQ+? ç°M;
M;?o M?B m- +kM; F?¬M; ¢B i?2Q /äB #¼M ?¼- *® .B + h?—M H†M; H) `ìB ¢BX

ó*?²M; 2K +| iS+ ;B"MF?¬M; \ð h` M t2- •m .QÆM; h`¢+? p¨ GQÆM; ",+ a K ç m M;
h`¢+? i?'v p K†i •K i`—K +O G,M; ",+ a K- Kí KB M; - +QìB ?ÄBX

h?Q€M; F?¬B T?K+ i?—M i`Q- G,M; ",+ a K [m v ç—m M?bM •m .QÆM; h`¢+?- +~M i?
ç®B pÈB +¬ K¨ M|B- •m .QÆM; h`¢+? H¨ K°i M;QìB ç¨M ¬M; `i i®i- `i i?¨M? +¬M;
K¢M ç M iWM; +ªK t9+- M?È iÈB HìB *® .B + h?—M M|B- +ªK i?'v +?d H¨ M? ;?2M
ç¨M ¬M; M?Q •m .QÆM; h`¢+? b) F?¬M; HW ;¢i +¬ ¢B X

*?Q M M +¬ F?¬M; iBM HìB *® .B + h?—M M|BX

ó M? 'v F?¬M; ? T ?ÁB M?Q p"v- ?ÆM M[- +?9M; i ¢B M|B +?mv M +¬M; pB + +?
M?B M +QìB M|B- HìB M¨v +kM; ç M; M?„+ M?î •m .QÆM; h`¢+?- F?¬M; +—M i¢Q M
L m M?Q #•v ;Bì i?"i Km®M +¬ p¨ •m .QÆM; h`¢+? çQ¢M imv i [m H¢B H¨ +?mv M
+| [m M ? ?ÊT i€+X

•m .QÆM; h`¢+? +QìB ;"i ç—m- i`QM; ç¬B K„i i?Q€M; [m K°i iB K'i K€+ F?| MûM ¢
ç½ M?"M ` X \*® w +QB i?QìM;- F?¬M; ç bM? +?—M +?W- •m .QÆM; h`¢+? ç®B tY p
v m H¨ *® .B + h?—M- +¬ M M TªB ;B[ibM? +ªK /¨M? +?Q M?X

óG¨K M?Q p"v +kM; çQÊ+ b Q\ L m ç +?Q M;•M ?¨M; #B i +€+? /MM; +O F?QªM
#¼M ?¼ b) i?m ?²B M|Xð G,M; ",+ a K M?bM F ?Q¢+? •m .QÆM; h`¢+? çQ iÈB- T
+| w ;b\ GÊB /KM; ?¢M; KK+ ?B M i¢B #¼M ?¼ ç M; /MM; ç p v M;•M ?¨M; ç2K [m
oB + H¨K ç| `i M;mv ?B K- F?¬M; i? bY /KM; iB M b B KK+ çQ+?X G,M; ",+ a K F
i? - ¢B m M¨v +kM; F?¬M; ?ÊT HwX

•m .QÆM; h`¢+? +?d +QìB +QìB- b m F?B m®M; K°i M;KK `QÊm- H m KB M; KÈB H
+?Q #¼M ?¼ #B i- ?Q†+ +?Q /M #B i +kM; F?¬M; i`mv +SmX hBM M?- K°i F?B ?
iv [m®+i a K a K +O 2K p¨ h`B h?QÊM; +O M? b) +| K°i #QÊ+ iB M /¨B i` M i?Q
M m M?Q +| i? i?¨M? +¬M; çQ ` ç M i?` i`QìM; M?Q HìB M|B ô •m .QÆM; h`¢+?
bS+ iU iBM M|BX

G,M; ",+ a K +QìB +QìB- +| i? ç +?Q +¬M; iv Zm®+i a K a K +O +¬ T?€i i`B M M
F?B +¬ #` FQ+? i?Q+? ;—v /UM; bU M;?B T H¨ QÊ+ KÆ HÈM M?'i +O +¬- ?B M i¢B
F?¬M; ç M ç•m +?d H¨ çSM; i¢B +?¶ X L?QM; H¨K b Q G,M; ",+ a K +¬ H¢B F?¬M;

óGw iQîM; i?b i®i ç T- +?d H¨ M m €T /KM; X M;•M ?¨M; # M FB - F?¬M; ;¢i çQÊ+
T?K+ çQÊ+ M;QìB M¨Q b Q\ð G,M; ",+ a K + m K¨v M|BX

ó M? F?¬M; +| KB M +QÐM; 2K- M m M?Q 2K F?¬M; Km®M ,M F?®B #€M? M;¼i M
M?9M p B- M|B- ó M? •m .QÆM; h`¢+? +?Q # Q ;Bì H¨K +?mv M K¨ KbM? F?¬M;

óL?Q p"v H" [m€ K¢Q ?B K`²B- F?¬M; b B- /QÊM; +O 2K H" +?O i`+? M;•M ?"M;-
i`QM; pB + /MM; M;m²M iB M- ¬M; 'v b) +¬M; ` +¬M; iQ` iQ- ç M H9+ ç| Xô G,M;
/€K K¢Q ?B K +?mv M M?Q i? X

ó1K pšM F?¬M; +?`m iBM M? Xô •m .QÆM; h`¢+? +QÌB M|B- óE?¬M; +| pB + ;b- M
+¬ ;€B- F?¬M; +| ;b M?B m ?ÆM b„+Xô •m .QÆM; h`¢+? +| i?•K w F?€+ M|B- i?m
HÌB M`v i?Q€M; FQ+? i?Q+? G,M; ",+ a KX

*aK ;B€+ KbM? F?¬M; ;B®M; H9+ pW #„i ç-m- ç-v FQ+? ibM? p` w +?Q +?B M ç`n

óE?¬M; T?ªB- 2K iBM iQÎM; M? +?d H" 2K Km®M bmv M;?o F„ +?9i i?¬BXô G,M;
h`¢+? ;"i ç-m K°i +€B- +9B ç-m m®M; K°i ?ÊT + M? ç†+- i`QM; ç¬B K„i i?Q€M; [m

*® .B + h?¬M M|B #m´B +?B m iÈB ç|M +¬- #ÎB pb #m´B i`Q ç½ +½B M? m- M? F
",+ a K`i ;B"M- +ªK i?`v *® .B + h?¬M i?"i bU [m€ ? T ?ÁB5 E?¬M; i? H`K ;b F?€
+O .BMF ç p M?"- i` M t2- M;?2 .BMF M|B ;¬M ç•v +¬M; iv +| p`B ?¢M; KK+ F?¬
+¬M; K iKÄB

o ç M M?"- M?bM +,M T?ÁM; p„M; p - +¬ p¬ +MM; iS+ ;B"M- ;¼B çB M i?Q¢B +?Q
ç M iB M; ?mv M M€QX

ó M? Î ç•m\ô *¬ MûM iS+ ;B"M- #bM? ioM? ?ÄBX

óh¬M æ¢B S?B ¢- +?mv M ;b\ô *® .B + h?¬M +`i ;B¼M; ?ÄB- M?'T K°i ?ÊT #B X

ó1K iÈB ;†T M? Xô h`QÈ+ ç½ ? M [m - M m M?Q +¬ F?¬M; ç M +kM; F?¬M; i®i H
.B + h?¬M F?¬M; +| i`ª HÌB- +QB M?Q H" + K +?`mX

ó*"m i?"i bU iQM? iQ€M b) F?¬M; [mªM M[?ª\ô h¬M æ¢B S?B ç~v *® .B + h?¬M- ?
+O •m .QÆM; h`¢+?

óL|B K†+ F +?QM? H" K†+ F - F?ÄB T?ªB M|B pÈB iÈ- M?„+ H¢B +?Q +"m M?È5ô
h¬M æ¢B S?B- iS+ ;B"M M|B- i`QM; M;U+ h¬M æ¢B S?B +ÁM ¬K K°i +¬ ;€B- F?¬M
çQÊ+ Î ç•m X

L½Q ç½ i?¬M;X ó> Bxxx- h?¬M +O +?9M; i +kM; +| K°i M;`v i?"M? ¬M; +?O- +Á
H" K°i çS #û F?B Î i`QÈ+ K†i G,M; ",+ a K +?S5ô h¬M æ¢B S?B F?¬M; çSM; ç„M
i?"i- i`QÈ+ FB \*® .B + h?¬M F?¬M; Qi H¬M #` h¬M æ¢B S?B i`€+? +SX

óh¬M æ¢B S?B X +"m M|B +€B ;b b m HQM; i¬B i? Xô M|B h`Q h?€Q- h`Q h?€Q ç
F?¬M; pmb M|BX

h¬M æ¢B S?B #` bÊ ç M p°B p`M; ç +? B`QÊm tm®M;- #m¬M; +¬ ;€B i`QM; M;U+
/`B M|B pÈB G,M; ",+ a K- ó\*?`ª K- KÈB pW `²B i¬B /¢v /¶ h?¬M M?" +?`- i¬B M
*® .B + h?¬M M? T?ªB #B i M;Q M M;Q½M M?Q K°i çS #û5 *ªM? +€B ;b K" +?ª
M|B- w #ªQ +¬ ;€B FB `ÌB çBX

*¬ ;€B FB +| +?9i F?¬M; pmb- M? +¬K K`v iÌ iB M ;B`v M?ûi p`Q i`QM; +´ €Q +¬ i

óh¬M æ¢B S?B- +"m ç•v F?¬M; bÊ # M? b Q ?ª\ h`QÈ+ FB K`v im¬M +"m KÈB ç´
+`T i?"M? # M;`v K°i M;QÌB `²B ?ª\ô G,M; ",+ a K M?"M M?¢i [mûi K„i i?`v *® .B
iB M;- t¬M; H M i`m ;? Q h¬M æ¢B S?BX

E?¬M; i - M? F?¬M; +| ibK T?K M[- M m F?¬M; +¬ M?'i ç`M? +¬ b) F?¬M; #m¬M;

h¬M æ¢B S?B i¢Q` p K†i +O K°i v m M;?B i- MÎ MK +QÌB i`K` óªÁM +?Q iÈB i
2K pšM +?d H" K°i im¬M ç´B K°i M;QÌB i?¬B5ôX

óæB5 J M; K'v K|M ,M ç M ç•v +?Q i¬B- i¬B +ÁM +?Q ,M +ÆK i®B5ô G,M; ",+ a K
 F?B h¬M æ¢B S?B M;?2 tQM;- p°B p" M; `ìB çBX h`QM; T?ÁM; +?d +ÁM H¢B ? B M
 *® .B + h?¬M ç M; Km®M ç®i K°i çB m i?m®+ - iB M H M- +QÊT H'v ?°i [m i +O M
 óh¢B b Q F?¬M; çB ç|M 2K\ô *¬ H" pÊ +O M? - F?¬M; p mB ?ÄBX *¬ +ÁM +?Q +| i
 G,M; ",+ a K #`i K½M p b M? ? T ?ÁB- i?•M i? *® .B + h?¬M H QìB #B M; /U p"Q
 M?bM +¬- H¢M? M?¢i M|B óE?¬M; +| i?ìB ;B M Xô- G,M; ",+ a K iS+ ;B" M `i Km®M
 M?`M çQÊ+ - +QM; M; QìB H M ;B[H'v +^K +O M?X
 ó*® .B + h?¬M- 2K F?¬M; Km®M +½B M? m pÈB M? Xô +¬ M?Ä ;B¼M; M|B- K¬B ç
 M QÊ+ ?Q M?`M M?¢i H"K +?Q M? b v K
 óE?¬M; Km®M +½B M? m pÈB M? i?b T?ªB M;?2 M? Xô *® .B + h?¬M H¢M? M?¢i
 óE?¬M; T?ªB +€B ;b M? M|B +kM; ç9M; X h?¬M- i€M? F?Q +O 2K M?Q i? M"Q
 #B iXô G,M; ",+ a K H¢B M|B- çti K°i MK ?¬M M?Q +| M?Q F?¬M; H M K¬B M? - ?
 óÅ- M"v- H"K ;b p"v Xô h¬M æ¢B S?B çB p"Q F?¬M; ç9M; H9+ - i` M i v #QM; F?
 #m¬M; *® .B + h?¬M ` - tQ v M; QìB- ó Xô i?•M i? M; ½ p"Q i`QM; H²M; M;U+ *® .
 ó> B M; QìB ç M; +® w •M €B i`QÊ+ Kti i¬B T?ªB F?¬M; \ô h¬M æ¢B S?B ç F? v i?
 ó M? #m¬M; 2K ` - 2K ç|B +? i Xô G,M; ",+ a K +| +?9i t'm ?´ M|B- +kM; i?"i bU `i
 óæ•v `ä `M; H" ç² +?Q ?2Q ,M5ô *® .B + h?¬M HB + M?bM +€+ K|M ,M /Q h¬M æ¢
 ",+ a K t m®M; - /„i i v +O +¬- Km®M `ìB çBX
 óL|B +€B ;b ç| - +€B ;b H" i?S+ ,M +?Q ?2Q ,M5ô h¬M æ¢B S?B F?€M; M; ?` - H9+ ç
 ó*® .B + h?¬M5 h®B M v M; QìB + "m ? M H" i¬B K"5ô h¬M æ¢B S?B HÈM iB M; ?û
 G,M; ",+ a K `ìB çB- G,M; ",+ a K M;?2 HìB h¬M æ¢B S?B M|B- •K i?¬K +QìB i`°K
 óæ9M; H" F i`¼M b„+ F?BM? #¢M5ô h¬M æ¢B S?B H¢B #´ b m M; K°i +•m X
 >B m iS+ ;B" M i`QM; HÁM; *® .B + h?¬M ç½ iB m K'i- +äB HÁM; G,M; ",+ a K +k
 M? K M; ` F?ÄB [m¬v `QÊm- ó1K +kM; +| H€B t2 iÈB ç•v5ô i`QM; ;B¼M; M|B K M
 HìB- M? F?¬M; +| çB ç|M +¬- H¬M M"v ? B M; QìB çB t2 `B M; M?bM t2K i? M"QX
 *® .B + h?¬M H¬B FûQ +¬- çB i?ŠM; p t2 +O KbM? - +ÁM ç +?Q +¬ H€B t2X
 G,M; ",+ a K #`i K½M HB + M? K°i +€B- H M t2- óæB ,M +€B ;b\ô X
 óo M?`5ô \*® .B + h?¬M i`¬K ;B¼M; M|B- G,M; ",+ a K + m K"v- ó1K `i ç|B5ô X
 óo M?`5ô
 ó Xô *® .B + h?¬M ` H M? - G,M; ",+ a K BK H†M; - iS+ ;B" M i`WM; K„i HB + M? K
 *® .B + h?¬M p ç M M?`- i`U+ iB T çB p"Q T?ÁM; # T- G,M; ",+ a K M? M? +?i M;
 H'v iW i`QM; i9B ` K'v ?°T +ÆK iB M HÊB- i´M; +°M; # +€B- G,M; ",+ a K + m K
 M? ç M; H"K ;b- M?[M; ?°T +ÆK iB M HÊB FB Î ç•m ` \
 *?d i?'v M? i`U+ iB T çB ç M # M HÁ pB@# - #Ä ?°T +ÆK iB M HÊB p"Q i`QM; X
 óL?[M; i?S M"v H" +ÆK i?W b Q\ô L?bM M? +?dM? M?B i ç°`²B- G,M; ",+ a K /Á
 *® .B + h?¬M H¢M? HMM; - `®i +m° +kM; +?`m HB + M?bM +¬ K°i +€B- ó"m´B i`Q
 HÊB ç M +?Q M?5 >B M i¢B +kM; ç 2K ,M `²B5ô * M? M?B i ç°tQM; - *® .B + h?¬
 G,M; ",+ a K bYM; b®i K°i +?9i- KÈB T?ªM SM; çQÊ+ - ó"m´B i`Q M? ç M ç| H" K
 HÊB +?Q 2K ç| ?ª Xô i`QM; HÁM; p b +ªK ç°M; K" /•M; H M /ÁM; M QÊ+ + 'K- +¬ F?¬M
 b Q F?¬M; M|B +?Q 2K #B i\ô +¬ çm´B i?2Q #|M; HQM; +O M? - ?ÄBX

óL;B +?Q 2K #B i- 2K b) F?¬M; çB ,M +ÆK +MM; pÈB •m .QÆM; h`ç+? M[ b Q\ L; M?"M F?¬M; [m HçB pÈB M?i M[ b Q\ •M çB- F?¬M; +?Q T?ûT i?W HçB K°i ?Q H" +?²M; +O 2K- F?¬M; i? ?çB 2K- M?[M; +•m F?mv M 2K ç m H" i?"i HÁM; F?¬M .B + h?¬M +?®M; i` M #`M ,M- M?bM +¬ M;²B T?Q ç®B /B M- ;^M iWM; +?[- ;B¼M FB M ç`M?X

M? M;B tQM;- çB iÈB T?ÁM; M;OX

G,M; ",+ a K pW ,M iB M HÊB- pW bmv iQ M?[M; +•m M;B +O *® .B + h?¬M- HìB bU `i M;?B K i9+- F?¬M; ;B®M; #° /€M; ;?2M im¬M; pÈB •m .QÆM; h`ç+? K°i +€+ _Y ?°T +ÆK iB M HÊB tQM;- i`Î HçB T?ÁM; M;O- +?d i?'v M? ç½ M^K Î i`QM; +?, T?ÁM; i„K- H m MQÊ+ ç¼M; i` M M;QìB- H†M; H) ç M ;¬M # M ;BQìM;- ó«M; t½\ô i B M?- M?Ä ;B¼M; H`K MkM;X

*€B ç`M ¬M; i?®B M`v- ?bM? M?Q pšM +ÁM iS+ ;B" M5

9kyX *?QÆM; 9ky, L;QçB h`mv M S?¬M j @ *?QÆM; k9, " s½- "m¬ *?9i

*® .B + h?¬M pšM +?Q +| M;O- +?d M^K ç|- +?Êi M;?2 ç M iB M; ;¼B ó¬M; t½ô +O iS+ i®B i`QM; HÁM; ç m i M #B M- i`€B iBK F?) `mM; ç°M;X JÈB pW `²B t2K M?Q +¬ ;¼B M? K°i H¬M M[- iQ M iQM? iB T iK+ ;Bª pì M;OX

G,M; ",+ a K M?bM *® .B + h?¬M F?¬M; M?9+ M?Q+?- i`ÊM K„i M?bM- [m i K²K- pç+? +?,M i`¬M H M- +9B M;QìB- M?bM ;QÆM; K†i M? im'M +O M?- +9B ç¬m- M?Q M?Ä H`K +?Q +¬ i?B m +?9i M[ ç½ M¬M bç+?X æ®B pÈB M?[M; M;QìB Hm¬M ç½ t2K M?Q H`K°i iB M #° pQÊi #"+ `²BX

G¬M M[M;?2 çQÊ+ iB M; ;¼B +O +¬- •K i? M? +| +?9i /`m /`M; HçB +| +?9i F?¬M iBK M? ç"TM? M? +kM; `i +ªK ç°M;X

óV Xô M? M?Q ç€T HçB iW i`QM; ;B'+ KÆ- b m ç|- +?"K `½B KÎ K„i- +?®M; HçB i?2Q MK+QìB +O G,M; ",+ a KX h|+ +O +¬ QÊi M? T`O tm®M;- i?€B ç° +U+ F€ F?¬M; +ÁM H`K°i +¬M; +?9 HçM? HMM; p`FB m M;çQ M[ - t2K ` +`M; ;B®M; M?

GÁM; +O *® .B + h?¬M +`M; i? K K K KçB- óL;Oô M? pšM HçM? HMM; M?Q +kX M?- +¬ +| +?9i F?¬M; çQÊ+ iU M?B MX "m´B i`Q +ÁM +½B M? m pÈB M?FB K` /çM; M`v `²B

ó«M; t½ X :B9T 2K b'v i|+ +| çQÊ+ F?¬M;\ô *¬ /MM; K°i ;B¼M; M;B MkM; M`m ?i i`QM; T?BK i`mv M ?bM?- +ÁM çQ i v [mÆ [mÆ #ì p B +O M?X > i +€+? `²B- F?¬M; ç w ç M +¬ ç'v X

h`QM; ibM? v m- T?"K H`M;QìB v m ç®B T?QÆM; b) Hm¬M v m i? M?Q i? X "ÎB i? i?Ä ?B T- iW iW i? v ç´BX

L?bM p K†i p M tBM +O G,M; ",+ a K- *® .B + h?¬M F?¬M; i? iB T iK+ ;Bª #° M[+¬ M?Q p"v ç½ H" i? v ç´B F?¬M; M?ÄX S?ªB #B i- i`QÊ+ FB G,M; ",+ a K Hm¬M M?- +ÁM #•v ;Bì i®i ?ÆM K°i +?9i `²B- QìM?'i +kM; #B i H`K MkM; pÈB M?- K†+ æìB M`v *® .B + h?¬M M? ;B®M; M?Q ç½ i?m i`QM; i v +¬- M;½ ç M + K i•K ibM?

iU F K +? çQÊ+X

M? M;²B /"v- óJ m +¬K K€v b'v ç M ç•v5 :†T FBM? M;mv i`²B- +ÁM ;°B ç¬m5ô \* HìB M;B KbM? HçM? HMM; ?ÆM- M?Q K°i M;QìB HÈM ç M; /çv /¶ K°i çS i` - K†+

+| +?9i i?€B ç° #'i K½M- M?QM; M? +?`m M?QÊM; #°- +¬ +kM; pMB p X

*| H)- ?¬M M?•M +?QM? H` i`Á +?ÆB M?Q p"v- /M b Q +kM; M M +| M; QìB M?QìM T?ªB H` HQ¢B #B m ?B M v m çm®B- K" ç| H" K°i HQ¢B FBM? /Q M? +kM; H` i? ?

G,M; ",+ a K çB H'v K€v b'v- H¢B çB iÈB # M ;BQìM;- ó B M|B iÈB M;"v ç| i?b F?¬ ç-m i?b ç i?9B +? i b Q5ô *¬ T?ªM #€+ H¢B HìB M|B +O M?- +kM;; B®M; M?QH p"vX

*?d H` H9+ i`QÊ+ *® .B + h?-M b) M|B M?Q p"v- óa K a K- iÈB M;?d H T?ªB M;?d +| i? çB ;°B ç-m K°i H-M\ô .`m /`M; p` FB M M?šM /¢v /¶ +¬ M?Q i? - +ÁM #•v ;E ¬M; #€ ç¢Q M`v [mª F?-M; T?ªB +MM; K°i M; QìB pÈB i`QÊ+ FB X

*® .B + h?-M M;?2 +¬ M|B M?Q i? - i`QM; HÁM; +QìB +QìB- K°i i v FûQ +¬ p`Q i` ;BQìM;- +¬ M;²B Î i`QÊ+ K†i M?- G,M; ",+ a K FûQ +?,M H M- *® .B + h?-M KÎ K€ :B| 'K €T i?'B M? M? - M;QìB ç`M ¬M; ç M?[M; bÊB i|+ tmv M [m M;|M i v KbM? #|T / ç-m +O +¬- +ªK ;B€+ i i /¢B /¢B H`K iBK +¬ ç"TM? M?- iQ`M i?•M ;B®M t¬M; H M- H`K HÁM; +¬ M?°i M?°i F?| +?`m

L?bM ?bM?ªM? ?`B ?Á p` 'K €T +O #¼M ?¼ T?ªM +?B m [m i`K ;QÆM; iQ ç-m ",+ a K /•M; H M K°i /ÁM; MQÊ+ M|M; ?'BX ob b Q i`QÊ+ FB F?-M; +ªK i?'v *® . L?bM M?[M; ç°M; i€+ +?mv M i•K M;?B Ki9+ p` ? i bS+ /`m /`M; FB - H¶ KkB +¬ F h`QÊ+FB +?QM? H` [m€ F?-M; ?B m +?mv M M M F?-M; #B i [mw i`¼M;- +?Q H pÈB +¬- M? KÈB ç€M; çìB M?Q i? X >B M i¢B X

L?È iÈB +?mv M «M lv M- i`QM; HÁM; +¬ H¢B /•M; H M K°i i`"M #m²M #U+- F?-M M;QìB- ç +?Q M? i?'B i|+ T?Q i`QÊ+ +O +¬- +¬ M?„K K„i H¢B- F?-M; +| i` M; pÈB çQìM; +QM; /`m /`M;- KªM? F?ªM? F?ûQ HûQ ç°M; HÁM; M; QìBX J°i i v *® . i|+ +O +¬- K°i i v +¬K K€v b'v- ç¬B K„i b•m i?ŠK F?| +?†i ;QÆM; K†i +O +¬- €M çUM; i?•K iBM?

G¢B F?-M; F?ÄB bmv M;?o- bU /`m /`M; M`v +O +¬ +| i? FûQ /`B çQÊ+ # Q H•m\ H¢B [m v p ;B®M; M?Q #m`B i`Q p"v\ hBK +O M? b) F?-M; i? +?`m M`B bU ;B` G,M; ",+ a K KÎ K„i- ç¬B K„i K`m MQÊ+ +?²M; H¢B ç¬B K„i +? M +?S M?Q iBM? v iBK ç"TM? M?X *® .B + h?-M i„i K€v b'v i|+- iB M; óQ Q Xô #B M K'i- ;B M T?ÁM u M iOM? ç M +| i? M;?2 çQÊ+ iB M; ?¬ ?'T +O M? m- ç-m +O +¬ F?) M;Y ` b i|+ F?-M; `k tm®M; p B- €Q +?Q`M; i„K # Q [m M? i?•M i? +O +¬- p B H°` # M M t M? i? M? i9- i`„M; MäM- +ÁM HQm H¢B p i çÄ M?`M M?¢i- t2K ` `i K M;QìB X

óªÁM ç M; iS+ ;B" M `lô G,M; ",+ a K KÎ KB M;- M?bM M?- HB + K„i M|BX E?-M; +€+? +O +¬- ;?ûi M;QìB F?€+ /U p`Q p` ?Q`B M;?BX

"`M i v \*® .B + h?-M +?2M p`Q i`QM; M?[M; bÊB i|+ +O +¬- bÊB i|+ K K K¢B M?Q i v M?- K°i bÊB `²B H¢B K°i bÊB # v ç M +?ÊT KkB M?- M? M?`M; ?Qìi?Ä i?Q+ M;QìB i b v K - ó1K +S M|B çB\ô M? #bM? iOM? KÎ KB M;- F?-M; +?9i [m M i•K ç +¬X

G,M; ",+ a K iS+ ;B" M çQ i v- K°i i v tQ tQ #° M;U+ `„M +?„+ +O M?- +?¢K p` M?Ä [m M? KB M; M?- H m b¢+?- óWFKô

ó*® .B + h?-M5 M? +?ªM? +€B ;b K` +?ªM?\ M? K` +?®M; H¢B M[- 2K b) +¢Q b ",+ a K iS+ ;B" M M|B- i v M?Ä #û MQm H'v M?[M; bÊB `•m [m M? KB M; M?- H¢B /MM; K°i ç°M; i€+ M? M? M? M +?B K H'v +´i v +O +¬- F?|2 KB M; M•M; H M MK ç M; M|B - ó\*?d #`M; bS+ 2K\ô X

> B +´i v +O G,M; ",+ a K #` M? ;B[ +?†i- i`QM; HÁM; +| +ªK ;B€+ i?'i #¢B- M? K) M?Q i? - i`QM; HÁM; +¬ H¢B bmv M;?o ç M +€+? +9B ç-m- pMB +€M? K¬B p`Q

+€M? K¬B M?- ç-m HQÐB +® w +?¢K p"Q M®i`m²B +?m b # M +¢M?- b m ç! €+ w
M i`€B +O M? M?Q ,M K°i +?B + #€M? ç"m çÄ

ó>ª Xô *® .B + h?-M F?¬M; M;ì +¬ H¢B + M çªK M?Q i? X hW MÆB ç! i`mv M ç M
F?¬M; M?`M çQÊ+ K" M?Ä iB M; ` M`dX L;QÌB ç" M ¬M; +kM; b)` M`d- G,M; ",+ a
H M- +U+ Fb ?"B HÁM;- +ªK i?K õç"m ç"m ö+O M?- +ªK i?'v ? i bS+ i?9 p`- iB T

*® .B + h?-M +?"K`½B #m¬M; ? B +€M? i v +O +¬` - +?d i?'v ? B i v +O +¬ H"
p2 F?„T / i?'i K"m ç²M; `„M +?„+ +O M? H"K M? +kM; F?¬M; i? M?`M çQÊ+ M
M;O +O +¬ tm®M;- ç¬B p B ?Q½M K„ H°` M;Q" B- ç¬B M?k ?Q çšv ç" çQÊ+ M?¬

JMB i?ÆK FB m K} ç°M; HÁM; M;QÌB +O T?€B M[t¬M; H M KkB- ;B®M; M?Q K°
F?¬M; +ÁM iU +?O çQÊ+- #`M i v #„i ç-m b! K! i` M M;QÌB +¬X ""M i v i?¬`€T +O
;B€+ 'K €T- K b€i p"Q / i?'i K`M K" M; +O +¬- K¶B +?¶ M? ç M- ;B®M; M?Q H" K°
M?`M çQÊ+ K" i?Î /®+- `mM`~v- #m¬M; ?¢i ç"m ç"m +O M?` - M?ì /`+? Î KB M;
K°i KªM; b€M; #!M; X

L?B i ç° i`QM; T?ÁM; +`M; H9+ +`M; i,M; H M- +¬ M;²B i?ŠM; /"v- ç¬B i v pÁM; [m
H M K¬B M?- ? B i v +O M? +ÎB €Q M;O +O +¬` X G9+ Hm²M; i v [m b m HQM
bm²M; b½ T?Q b m- +?"K`½B /ÌB tm®M;- M•M; T?-M i? M? i9 +O +¬ H M- KQÌB
p M„M @ i9K +?†i KQÌB T?-M / i?'i X

*?d H" +ªK M?"M çQÊ+ /QÈB +?B + [m-M H!i #^M; `2M +O +¬ +ÁM +! K°i KB M; #,
i?'v i?'i #¢B i?Î /"BX æ€M; +? i5 h¢B b Q +€B ç! +O +¬ +ÁM +?Q çB\ L?È iÈB +?
i? M"Q- *® .B + h?-M ?"M F?¬M; çQÊ+ p¼i i?ŠM; çB p"Q X

L?QM; pšM M?`M çQÊ+- #m¬M; K¬B +¬` - ç¬B K„i ç-v iB HY T?!M; i?ŠM; ç M K
HY M?Q i? M"Q\ô #ÎB pb ibM? /K+ ?"M? ?¢- ;B¼M; M!B +O M? i`Î M M +SM; M;,
?¬B- i?Q¢i M?bM +`M; i? K i?"i M?B m FQ+? i?Q+?X G,M; ",+ a K ?B m w iS +O
b®M; KkB i?ŠM; i„T KB m iª çQìM; +QM; ?Q" M K„ +O M!- M?k ?Q ç~v ç" +Æ ?² K
+O M?- +¬ [m€ ;®B i` M M;QÌB +O M?- M? M?"M; çmM; çQ X

óošM i?2Q [mv i„+ +k\ô h`QÈ+ /MM; KB M;- i v- +¬ F?¬M; M;?o` +ÁM +! M?[M; T

*® .B + h?-M +?"K`½B H„+ ç-m- H¬M; K"v M?Ä +O G,M; ",+ a K M?Qm i?"i +?†i-
M? i?"i i` €+5 1K F?¬M; Km®M5 L?'i ç`M? b)` `i ç m5ô h M F?®M FB T M"v- H¢B
+O +¬\ G,M; ",+ a K iS+ ;B" M [m€iX

óE?¬M; ç m ç•m5ô M? i`-K ;B¼M; M!B- + M? +?WM; ? B Hm²M; i?'i çšv ç" ç M; H,
M?- H"K b Q H¢B +?`m #Ä [m +?Q +¬5

óE?ŠM; ç`M? ç m +? i5 M? #B M i?€B5ô G,M; ",+ a K F?¬M; i?m" M i?2Q- iB T iK
#` M? ç~v M;½X

`2MR €,K M C!2v M Pp- P M 2MR7M M 02MR7M #,K š#2 M°a MR2a M đĐ iB c30- iB ""paÀµK

⌘p°M• €2Đ`R2a M M 0 đĬ i5i?QÀM 0 đ?QÀM°a K S +O m«; 4ĐU0`0 KĐ 2 M M35_P

óE?¬M; b Q5 h`Î p çB- M;?d M;ÆB ?Q†+ ç M +¬M; ivX æWM; p¼i ç M MÆB ç|Xô G
 p #° ç°B- *® .B + h?¬M F?¬M; ç²M; w- p" M? K„i +O G,M; ",+ a K çÄ ?Q2 M?bM +
 iS+ ;B" M- *® .B + h?¬M çQ i v pm®i p2 ;QÆM; K†i +O +¬- +QM; M;QìB tm®M; -
 +O +¬- óæ¬M; HçM?- M? b) ç m HÁM; X h`Î p çB5ô M? Î # M i B +¬- M?Ä ;B¼M
 +¬M; H"K +?Q +¬ F?| +?`m- +® ;„M; ç MûM MQÊ+ K„i ç M| F?¬M; `ÆB tm®M;X
 *¬ +kM; F?¬M; #B i KbM? H"K b Q HçB #B M i?¬M? M?Q p"v- #B M i?¬M? K°i +¬ ;€
 GB + M? K°i +€B- ?Qi KkK K°i +€B- ó M? +9i çB5ô +¬ iS+ ;B" M p" #m²M #U+ M|B-
 Km®M H M t2- HçB /"K +?•M- ó M? pšM T?ªB M|B HçB +•m FB - K†+ F 2K +| i?Q+
 •m .QÆM; h`ç+?ô *® .B + h?¬M ;B Q T?|X
 h?2Q #ªM M,M; G,M; ",+ a K F?¬M; i?Q+?- M?QM; F?¬M; +| #B m ?B M ` - ;"i ç-m
 F?¬M; +?9i /`m /"M; M"Q- `®i +m° +i`QM; HÁM; +kM; F?| +?`mX *® .B + h?¬M M?ª
 +?ì- G,M; ",+ a K çSM; Î ç|- +kM; F?¬M; +ÁM T?`i i v- +?d HšM; H†M; M?bM +?Q ç
 *?Q iWM; M;?o iÈB b) v m i?QÆM; *® .B + h?¬M- b) i`Î i?¬M? pÊ +?²M; pÈB M?-
 tªv ` - ?ÆM M[- +¬ +ÁM +| FB m H i?m° +p"Q M? X G,M; ",+ a K +QìB +?m t| i-
 h?¬M i`QM; HÁM; +¬ ç½ #„i ç-m F?¬M; ç`M? /çM; çQÊ+ `ä`"M; `²BX
 *kM; K v- M? +?`m +?Q +¬ +Æ ?°B- +kM; K v- «M lv M F?¬M; +| /•v /Q - F?¬M; M|
 aU FB M FB +| i? +?¬M pMB K½B K½B M?Q i? b Q\ G,M; ",+ a K M?È iÈB K" HÁM
 [m€ bÊ K`i çB *® .B + h?¬M- KÈB +| i? HQ H„M; M?Q i? X P+? F, ?B p¼M; M? pç
 i? poM? pB M v m +¬- +¬ +kM; +| i? iB TiK+ +® ;„M; çB M?X
 L?È iÈB *® .B + h?¬M M|B pÈB +¬ p +?mv M +O •m .QÆM; h`ç+?- i`QM; HÁM; +
 t2X :-M ç•v +¬M; iv ;†T F?¬M; Qi pB +- #m´B +?B m +¬ T?ªB çB ç M +¬M; ivX J†+
 bU M;?B T M"v ç®B pÈB +¬ K" M|B +kM; F?¬M; TªB [m€ [m M i`¼M; - +?d H" T?Q
 pB M +¬M +¬ +?,K b|+ X
 ó.BMF- +¬m +ªK i?`v ç M;?` +O i´M; ;B€K ç®+ •m .QÆM; h`ç+? M?Q i? M"Q\ô G,
 pB + FB X
 ó1K +ªK i?`v F?¬M; +| p´M ç ;b- F?¬M; #B i w +O +?`ª K M?Q i? M"Q- M m M?Q
 +?9M; i b) +| +Æ ?°B T?€i i`B M +¬M; iv5ô .BMF M|B- G,M; ",+ a K M?Q +| çB m
 +?9i T?S+ içT- +kM; +| +?9i HU+ #`i iÁM; i•KX
 ó*?mv M M"v i`QÊ+ +S M?Q i? çB- i¬B +¬M TªB bmv M;?o id Kd K°i +?9i- M m M
 çQÊ+- M?`i ç`M? b) F?¬M; ç²M; w- i`i +ª K¼B M;QìB F?¬M; /€K KçQ ?B K M?Q i? -
 H"K i`¼M; - i`QÊ+ iB M +¬m ?½v i`ª HìB +?„+ +?„M pÈB •m .QÆM; h`ç+? çBXô G,M
 óæQÊ+ô .BMF /Q /U K°i +?9i- M|B ç²M; w tQM; çB ` M;Q" B H"K pB +X
 G-M i`QÊ+ •m .QÆM; h`ç+? ;B9T +¬ M?Q p"v- b) F?¬M; ?çB +¬ X G,M; ",+ a K M
 M|B- `²B iU KbM? Hw ;BªB p´M ç X h`QM; HÁM; `´i T?B M- M m M?Q F?¬M; TªB #
 +¬ ç½ bÊK M?"M HìB pÈB •m .QÆM; h`ç+? `²B
 X
 ó.Q /U\ô
 ó.ç- +| TªB ?Q" B M;?B M? ? v F?¬M;\ô
 óo"v i?b M|B +¬ `v M M HQìM; i`QÊ+ ?"m [mª5ô i?¬M; [m çB M i?QçB •m .QÆM;
 i`QM; ç¬B K„i ?B M H M K°i /ÁM; €M? b€M; i?•K ?B KX
 ó>B mXô .BMF ç²M; wX
 L;`v i?S ? B- +¬M; iv Zm®+ h ç½ #` K°i b® F?€+? ?"M; HÈM MûK çB- G,M; ",+ a K
 #B i +?mv M M"v- i`W iS+ ;B" M- i?`i #çB # M M;Q" B- +?d +| i? M;?o #B M T?€T
 b Q ç®B T?QÆM; ç°i M?B M HçB Km®M M;WM; ?ÊTi€+ pÈB +¬5

G-M M"v- •m .QÆM; h`¢+? +kM; F?¬M; +?O ¸°M; ;B9T +¬- G,M; "„+ a K pMB ¸-m
#m´B +?B m- iU KbM? ;¼B p¬ b® ¸B M i?Q¢B- +kM; F?¬M; i? +Sm p½M +?9i M"Q
L?bM i?'v b® +O *® .B + h?¬M ;¼B H¢B- i•K ibM? +¬ F?¬M; i®i H M # Q M?B m-
ó HQô G,M; "„+ a K KÎ KB M;- H¢M? M?¢i M¡B- i`QM; ;B¼M; M¡B K M; i?2Q bU K
h?¬M ¸½ ?B mX

óh? M"Q\ô M? [m M i•K ?ÄBX

óE?¬M; b Q +ª- b Q M? H¢B `½M? `¶B ;¼B ¸B M i?Q¢B +?Q 2K M?Q i? \ô G,M; "„
;B¡ +?B m- #bM? i?Q¡M; H9+ M"v M? b) F?¬M; +¡ i?¡B ;B M ;¼B ¸B M i?Q¢B +?Q
i®B K" i?¬BX

ó>¬K M v imv i`ÆB- M;QM; ?ŠM ?m'M Hmv M MY M;¬v- `®i +m°+ i? M"Q\ L¡B +?
.B + h?¬M H¢B ?ÄB- i`U+ ;B€+ +?Q #B i+¬ ;†T +?mv MX

ó1K M¡B F?¬M; +¡ pB + ;b i?b F?¬M; +¡ pB + ;b5ô +?mv M +O +¬M; iv- M¡B +?Q
"„+ a K +¡ +?9i F?¬M; M?`M ¸QÊ+ M¡B- +kM; ? i bS+ ¸ MûM iQM? ibM? +O KbM?

*® .B + h?¬M M;?2 ` +¬ +¡ +?9i F?¬M; M?ŠM M¢B- i`QM; HÁM; #m²M #U+- +¡ +?9
M?" bÊK- +¡ i?¡B ;B M T?ªB ¸B [m M?" K M? ,M +ÆK- F?¬M; ¸QÊ+ ,M +ÆK Î# M
+® ;„M; /`m /`M; M?'i +¡ i? X

ó1K +?m~M #` ` p ô G,M; "„+ a K T?K ?¼ M¡B- *® .B + h?¬M F?¬M; M¡B +€B ;b M
"„+ a K pW Km®M `¡B T?ÁM; H`K pB +- i?b M?"M ¸QÊ+ ¸B M i?Q¢B ;¼B ¸ M +O
G,M; "„+ a K F?) FQ+? ¸°M; - +?Q H" •m .QÆM; h`¢+? H¢B Km®M ;B9T K°i i vX

•m .QÆM; h`¢+? ? M +¬ ¸B ` M;Q`B ,M +ÆK- +kM; i?m" M iB M M¡B +?mv M +O +
" M FB - *® .B + h?¬M ¸½ ;¼B ¸B M i?Q¢B +O h¬M æ¢B S?BX

ó*"m M? - pW M¡B H" F?¬M; Km®M #B i+?mv M +O +¬ 'v K"- i?"i +QM MQi5ô *®
+O G,M; "„+ a K- h¬M æ¢B S?B H¢B i` m ;? Q M?X

óæWM; M¡B M?ªK- M¡B i?ŠM;5ô *® .B + h?¬M +kM; #B i- M?'i ¸`M? +¬M; iv G,M; "
?ÄBX

h¬M æ¢B S?B F H¢B +?B iB i+?Q M? M;?2 M?[M; +?mv M ;¬M ¸•v +O +¬M; iv
.QÆM; h`¢+? ¸¡- F?¬M; +¡ /KM; w i®i- F M; m ¸ m +¡ i? M?bM ` - +?d +¡ #ªQ #®B
iBM iQ¡M; + "m i K" i?¬B5 M? v m- M¡B ¸B- iQM? iQ€M ` i v i? M"Q\ô h¬M æ¢B
+kM; #B i *® .B + h?¬M b) F?¬M; ¸SM; M?bMX

*® .B + h?¬M M?Q +¡ ¸B m bmv M;?o K°i H€i- KÈB KÎ KB M; i?®i ` #®M +?[, ó•M

óh¬B M¡B M"v- *® .B + h?¬M- + "m i?"i bU F?¬M; Km®M t2M p`Q b Q\ L?bM a K a
#šv +O +QM ?² Hv iBM? FB \ô h¬M æ¢B S?B FBM? M;¢+ M¡B- F?¬M; M;¡H-M M
M?Q i? - F?¬M; TªB ibM? +ªK pÊ+?²M; +O ? B M;Q¡B ¸½ ?Á i?m" M`²B b Q\

óE?¬M; TªB H" +?mv M +O + "m- +S M?Q p"v ¸B- #€B # B5ô *® .B + h?¬M M†M; ;

.QÈB €T HU+ TªB ¸Q +¬M; iv H¢B [m„ ¸¢Q- G,M; "„+ a K [mv i ¸`M? ¸²M; w pÈB
h`¢+?- ¸2K iB M K" +¬M; iv p v ¸QÊ+ +O M;•M ?`M; ¸-m iQ p`Q ?¢M; KK+ KÈB +O
•m .QÆM; h`¢+?- +¬ +kM; F?¬M; #B i TªB ¸B M?¡ bU ;B9T ¸Ð +O M;Q¡B M"Q M[

:¬M ¸•v €T HU+ +O G,M; "„+ a K +¡ +?9i HÈM- # "M `°M M?B m M M`i Qi i?¡B ;B M
K¶B H-M *® .B + h?¬M ;¼B ¸B M i?Q¢B- +¬ +kM; +?d iª H¡B p`B +•m +?Q +¡X

*® .B + h?¬M +¡ i? ?B m ¸QÊ+ i•K ibM? +O +¬- M?QM; pŠM iS+ ;B" M #¡B pb +¬ F
+?Q H" M? F?¬M; ?B m- F?¬M; M¡B\ oŠM +?Q #Ä ¸QÊ+ FB m M;¢Q F?B ¸SM; i`Q
iS+ ;B" M M?'i- pŠM H" +?mv M +¬ iBM iQ¡M; •m .QÆM; h`¢+?5

h`Æ K„i M?bM +¬ `ÆB p`Q i`QM; #šv •m .QÆM; h`¢+?- M? +kM; F?¬M; ` K†iX *
M;?o H` M? F?¬M; ? +| ?`M? ç°M; ;bX

:¬M ç•v- •m .QÆM; h`¢+? `i Qi HB M H¢+ pÈB +¬- i`QM; HÁM; G,M; „+ a K +| +?9
M|B H` M? çB ` MQÈ+ M;Q`B F?ªQ b€i- i?€M; b m KÈB i`Î p X h`QM; HÁM; G,M;
/U €M ç¬m iQ FB +| i? +| p'M ç - ?ÆM K°i i, iB M K†i M m M?Q T?ªB #²B i?QÌM;
a K a K +O +¬ T?ªB i? +?'T +?Q M;•M ?`M; `²BX >ÆM M[# M FB /QÈM; +kM; ç

ó*`m HB M H¢+ pÈB M? 'v +?Q i¬B5ô h`QM; T?ÁM; H`K pB +- G,M; „+ a K t¬M; H
h` M ;QÆM; K†i M? im'M +O .BMF i?Q€M; [m K°i iB F?¬M; FB M M?šM- M?QM
KÎ +Y - ;†T T?ªB K°i M;QÌB ç`M ¬M; K†+ €Q F?Q€+ ç2M- +?QM? H` *® .B + h?¬M;
i`QM; ç¬B K„i i?•K i?9v T?€i` €M? b€M; [m, [mv iX

ó*¬ 'v Î i`QM; ç| T?ªB F?¬M; \ô *® .B + h?¬M +'i ;B¼M; ?ÄBX

óV- +?d H` KÈB pW T?€i ?Ä tQM;ô .BMF M?9M M?9M p B M|B- *® .B + h?¬M; 'i ç

ó M? 'v M|B M?Q i? M`Qô G,M; „+ a K +?Q H` .BMF H¢B çB p`Q- iS+ ;B`M KÎ KB M
H¢B ?B M H M ;QÆM; K†i çB M i` B +O \*® .B + h?¬M- M? K†+ €Q F?Q€+ H¬M i`
h?¬M +QM; K¬B H M- óhS+ +€B ;b ç•v \ô M? ç M ;¬M- ?¬M +¬ K°i +€B `²B M?`M M

h?'v M?- i?Q€M; +?®+ i•K iB M? +¬ ç½ F?€ ?ÆM M?B m- M?QM; +kM; F?¬M; /€K
i`Î p K` F?¬M; M|B +?Q 2K #B i\ô +¬ iB M H M- iS+ ;B`M M|B pÈB M?X *® .B +
?¬M; +O +¬- FûQ +¬ p`Q i`QM; M;U+ X

9kkX *?QÆM; 9kk, L;Q¢B h`mv M S?¬M j @ *?QÆM; ke, h?O æQ¢M

ó ô G,M; „+ a K ;B`i KbM? F m H M K°i iB M ;- i?•M i? ç½ `ÆB p`Q i`QM; HÁM; M
M;QÌB ç`M ¬M; p•v [m M? +¬- +€M? i v +ÁM H¢B /MM; bS+ ¬K H'v i?•M i? +¬- H-
M;U+ M?5 G,M; „+ a K M;~M; ç¬m H M- M;„K M?bM F?m¬M K†i M? im'M +O *® .
;¬v K M; i?2Q #° `•m M; ,M M;„M- çQ ç¬B K„i i?•K b•m M?bM pÈ v mX

*® .B + h?¬M +O ?¬K M v ç½ i`ªB [m M,K i?€M; K`B /k - ç½ b®M; F?€ H•m i`QM
i?`M? i?K+ p` +?[M; +?¢+ ?ÆM `i M?B mX

æQ i v +?¢K p`Q M9i €Q i`QÈ+ M;U+- ;B9T M? bY b M; H¢B +´ €Q F?Q€+- óE?¬
h?¬M ?Ì ?[M; ?ÄB +¬X

óE?¬M;5ô *¬ M?bM M? +?^K +?^K- p°B p`M; T?ªM #€+- HÌB M|B +| +?9i i`€B pÈB
YM; ?²M;- M?bM /€M; p i? M i?MM; +O +¬ HÁM; K` M? +`M; i? K b v K X

óo M?` çBô \*® .B + h?¬M #m¬M; +?B + 2Q M?Ä +O +¬ ` - M?bM ç²M; ?²- M|BX G,
+¬M; pB + +¬M tY Hw i` M #`M- i`QM; HÁM; #¶M; +?®+ T?B M M½Q- #B i H` #ÎB
H¢B F?¬M; Km®M M|B pÈB *® .B + h?¬M-X

óVXô M?`M M?¢i i`ª HÌB- b m F?B i?m /¼M ç¢+- iQM? iQ€M i¢K i?ìB F?¬M; i? K b
K i KÄB M[X *® .B + h?¬M M?`M i?'v bU F?€+ +O +¬ `²B- +?„+ H` #ÎB pb +?mv M
iS+ ;B`M pb +¬ ;†T +?mv M T?B M T?S+ K` F?¬M; M|B pÈB M?- K†+ /M +¬ M?`M
;B9T +¬ i`QM; +?mv M FBM? /Q M?X

L?QM; i®B i?B m M M F F?´ pÈB M? K°i +?9i +?S\

*® .B + h?¬M +kM; F?¬M; Km®M bmv M;?o M?B m p M?[M; +?mv M M`v- i'i +ª ç
M?- +?d H` ç°+ €+ K°i +?9i- ç +?Q +¬ iB T M?`M Qi /¢v /¶X hB M H M M?`M H'v
çB ` F?ÄB T?ÁM; H`K pB +X h?'v .BMF ç M; ÎM;Q`B T?ÁM; H`K pB + +O +¬- *®
M?bM M? K°i +€BX

ó.BMF- +”m +kM; F?¬M; M M H¨K i? K ;b- M M M;?d M;ÆB bÈK K°i +?9i çB5ô G,M
.BMFX

ó*?` a K- 2K bY T?–M i¨B HB m M¨v H¢B K°i +?9i `²B b) p M; v5ô .BMF +'i ;B¼M
FQ+? +QÌB +QÌB- ` p +MM; pÈB *® .B + h?–M

óE?¬M; +|- M"Q +| +?mv M ;b5ô *¬FB m M;¢Q K" M|B- F?¬M; Km®M H"K +?Q *® .L /KM;X h`QM; HÁM; \*® .B + h?¬M i?Q€M; +?9i i?'i p¼M; - +kM; F?¬M; +ÁM ?ÄB M +¬` +Y - ;B9T +¬ K†+ i? K +€B €Q F?Q€+ `²B M? +kM; K†+ €Q- ? B M;Q|B +MM; M? ¢Q +¬ ¢B +¬M; iv- M?bM .BMF ¢½ p°B p½ ¢ M ¢|M +¬- iB M p"Q P{+2b- i`QM; M;?o- H€B t2 `|B ¢BX

ó*€B ;b\ •m .QÆM; h`¢+?5 M? ¢½ iWM; ¢ªK #ªQ pÈB i¬B- M?'i ¢`M? b) i?m ?²B H¢ "„+ a K M|B pÈB M;Q|B Î ¢-m /•v # M FB - ;B¼M; M|B H¢M? HMM; - i v +¬K ®M; M; F?€+ M„K +?†i i?`M? [mv MX Í ¢-m /•v # M FB ¢B M i?Q¢B- •m .QÆM; h`¢+? /Si iQ tªv ` p'M ¢ 5 X

óa K a K- i¬B ¢•m +| M|B ¢ªK #ªQ +?„+ +?„M b) i?`M? +¬M; \ô •m .QÆM; h`¢+? +| ¢B m H" H¢ FB - F?B M G,M; "„+ a K `mM bÊX

ó•m .QÆM; - M?'i ¢`M? M? T?ªB +| #B M T?€T- +?9M; i F?¬M; +¬M ¢Q ` i?`i`Q M"Q ¢ ?Q`M H¢B F?QªM iB M p v KQÊM FB H" i®i `²BXô G,M; "„+ a K ?Qi b•m K°

óa K a K- i¬B +kM; ¢ M; M;?o #B M T?€T- +| ¢B m H" +¬ ¬K ?v p¼M; [m€ M?B mô

ó•m .QÆM; h`¢+?5 G|B M? M|B H" +| w ;b\ M? ¢WM; ?S ? M M?Q i? M"Q5 G"Ti iB M p ¢•v +?Q i¬Bô G,M; "„+ a K +?Êi ?B m ¢½ tªv ` +€B ;b- FQ+? ¢°M; HÈM iB T?€i `mM- +ªK ;B€+ #` •m .QÆM; h`¢+? HW X

óE?¬M; i? M"Qô

óL"v ¢WM; i`€+? i¬B i`Î K†i ¢B FB M M? M?ô5 •m .QÆM; h`¢+?- M? H" +€B i M .QÆM; h`¢+? H" F HW ;¢i- F?¬M; i` +kM; F?¬M; bÊK\ G,M; "„+ a K iS+ ;B"MK iKM; ¢ mv ?B T M?X \*?d M;?2 i`QM; ¢B M i?Q¢B •m .QÆM; h`¢+? bm²M; b½ +Q|

óEB M i¬B\ *¬ H'v +?SM; +È ;b ¢ FB M i¬B\ Í # M M"v i¬B +| `i M?B m ?bM?ªM? ¢B i„K- F?¬M; #B i iB m i?Q G,M; +| Km®M t2K ? v F?¬M; \ô •m .QÆM; h`¢+? +Q|B "„+ a K +ÁM +?Q ?B m ;b i?b M? ¢½ +9T ¢B M i?Q¢BX G,M; "„+ a K FBM? M;¢+ ¢°M; i`mv M ¢ M •K i? M? iBM M?„M- +¬ `mM `~v KÍ ¢B M i?Q¢B `X

h`QM; ?bM?- H" K°i +¬ ;€B F?¬M; K†i [m-M €Q- p|+ M;Q|B M"v- +€+? i` M; i`Q T [m2M i?m°+ ?ÆM ¢QÊ+ X a m ¢|- H¢B +| i? K K°i iBM M?„M M[ - ?bM?ªM? K°i +¬ H¢B- ¢ M; +¼ `[+Æ i? - ¢¬B i v ¢ M; b| ¢ M #° M;U+- +S M?Q ¢ M; i„K X

:QÆM; K†i ¢| X

ó" ô ¢B M i?Q¢B /B ¢°M; M†M; M `ÆB tm®M; ¢'i- T?€i ` •K i? M? i`-K i?'T- ¢-m | +9B i?'T ¢-m M?bM ¢B M i?Q¢B i` M b"MM ?"- M?bM i'KªM? F?Ä i?•M +O +¬ i K°i +9 ¢B M i?Q¢B ;¼B iÈB- +?QM? H" ¢B M i?Q¢B +O •m .QÆM; h`¢+?X

*¬ t2K ¢B M i?Q¢B M?Q +QM [m€B p"i ¢€M; bÊ F?¬M; M;Q|B F m H MX J°i H9+ H t'K M;Q|B tm®M; - M?"M ¢B M i?Q¢B

óh?'v ¢QÊ+ +?Q - i` M i v i¬B +ÁM `i M?B m ?bM?ªM? F?€+ M[- ¢O HQ¢B iB m ?¼ G,M;X L m M?Q +¬ /€K FB M i¬B- M;`v K B M?[M; i'KªM? M"v b) M^K M; v i` i? i?b / M? /U +O ¢¢B iB m i?Q G,M; p" K¼B M;Q|B i`QM; M?" ?¼ G,M;- +ÁM +ªK i? M"Q\ô

ó*•K KB M;5ô G,M; "„+ a K ?ûi HÈM K°i iB M;- i?•M i? ¢ M; `mM `~v- ó•m .QÆM; M?5 h¬B Km®M ;B i+? i M?5ô :B| T?9i M"v- +¬ i?"i ?"M F?¬M; i? ;B i+? i •m a K K'i F?®M; +? [m€iX

óæ¢B iB m i?Q G,M;- H|B M|B M"v F?¬M; i? iMv iB M M|B- +¬ K" +S iMv iB M `®M M;?B H" i°B T?¢K ¢|Xô •m .QÆM; h`¢+? +'i ;B¼M; M|B- ;B¼M; M|B K M; p ?"B ?Q

óh-B b) FB M M?5 •m .QÆM; h`¢+?5 M? F?¬M; i? mv ?B T çQÊ+ i¬B ç•m5ô G,M
H M M|B- iQ" M i?•M `mM `~v- M?Ê iËB M?[M; ?bM? FB - i`QM; HÁM; p¬ +MM; #'i H

óæQÊ+- p"v +¬ ?½v i?Y K°i +?9i çBô •m .QÆM; h`¢+? ;B®M; M?Q ? i bS+ +?„+ +?
FB M M?- ?ª ? M|B tQM; H¢B +9T çB M i?Q¢B- i?•M i? G,M; "„+ a K F?¬M; M;W
F?¬M; çQÊ+- +?"K `½B M;½M;²B i` M K†i ç'iX

*¬ #` ;¢i- #` •m .QÆM; h`¢+? HW X

M? i?"i bU F?¬M; T?ªB H" M;QÌB i®i- HÌB M|B +O *® .B + h?¬M H¢B p M; p¼M;
"„+ a K M;²B # i /QÈB ç'i- F?¬M; M?9+ M?Q+?- +äB HÁM; H¢M? H)QX o"Q H9+ M"
T?ªB H" +QM b® ?ÆM K°i i,- K" H" M?[M; ?bM?ªM? F?Ä i?•M FB X

L m M?Q M?[M; ?bM? FB i`mv M çB- ?bM? M?Q G,M; "„+ a K +¬ b) #` i?'i #¢B ?Q

Jì K`i M;²B /QÈB ç'i- Km®M F?|+ pb +ªK i?'v KbM? p¬ /KM; - i`QM; HÁM; #m²M #U
F?¬M; ` MQÊ+ K„iX h`QM; ç-m M;?o ç M *® .B + h?¬M- F?¬M; M?`M çQÊ+ K" M;?
b® çB M i?Q¢B pW i?¬M; +¬ HB M 'M T?QK F i i?9+X L|B +?Q M? #B i F?¬M; T?

"ÎB # M ç-m +¬ F?¬M; iBM HÌB M|B +O M?- ?ÆM M[- ç +?Q M? i?'v M?[M; ?b
ç~v FB i?b M? b) M;?o +¬ M?Q i? M"Q\

G,M; "„+ a K p¬ /KM; M;²B Î ç| - +¬ +ªK i?'v KbM? #` çª FQ+? M†M; M - +äB HÁM; p

L"Q /€K #€Q +ªM? b€i- M"Q /€K ?"M? ç°M; i?B m bmv M;?oX J°i H9+ +¬ #Á iW /QF
/ - +¬K çB M i?Q¢B /B ç°M; - t| i'i +ª +€+ ?bM?ªM? /Q •m .QÆM; E?B K ;YB iËB-
i?S # i?'vX h?Q€M; idM? i€Q H¢B- +¬ +?`m çUM; ç m ç-m- +~M i?"M M;?o iËB M;

G" T?ÁM; i„K M?" +¬- H" F?B +¬ i„K #` +?KT i`°KX

G,M; "„+ a K M;?o M?Q p"v- +?Êi çSM; /"v- H Q ` T?ÁM; H"K pB +- /QÈB €M? K„
H Q ` F?ÄB +¬M; iv- H€B t2 i?ŠM; p M?"X

ó_-Kô +Y T?ÁM; i„K #` KÎ` - G,M; "„+ a K i?Î ?²M; ?°+ M^K Î i` M +Y - M; v b m ç
ç-m FB K i` iWM; ;|+ +¢M? i`QM; T?ÁM; i„K- b m F?B FB K i` tQM; - +kM; F?¬M;
+K +?KTªM? M"QX

a) F?¬M; +| - M m F?¬M; i?b M;QÌB HQM? *® .B + h?¬M ç½ bÈK T?€i ?B M- G,M; '
iQÌM; - i`QM; HÁM; •K i?¬K M;?oX LQÊ+ K„i- `®i +m°+ ç½ pĐ ç - +?"K `½B `ÆB t
[m M çQÊ+ M?[M; i'KªM? ç| X

>Ov- T?ªB ?Ov

"m´B +?B m b m F?B *® .B + h?¬M i M HÈT- çB bB m i?` Km i?S+ ,M- b m ç| çB ç
;¼B çB M i?Q¢B +O +¬ H¢B F?¬M; çQÊ+- p"Q +¬M; iv +¬ KÈB #B i H" #m´B i`Q +
HB M iK+ ;¼B çB M i?Q¢B +?Q +¬- M?QM; pšM F?¬M; +| B i`ª HÌBX

h`Î H¢B i` M t2- M? HB M ;¼B çB M i?Q¢B çB ` M;Q" B- [mª M?B M M?"M çQÊ+ iF
/€M; p +| H) H" •m .QÆM; h`¢+? ç½ M|B pÈB G,M; "„+ a K `²B- M M M? F?¬M; M
+?mv M M;m M;®+X

L;?o M?Q p"v- i`€B iBK *® .B + h?¬M ç m M?|B- +?d bÊ G,M; "„+ a K çB H"K pB -
K¼B M;QÌB ;B9T K°i i v ç ibK +¬- M? +kM; iU KbM? H€B t2 ` çQÌM; HÈM ç ibK-
p M?"X *® .B + h?¬M M? M? +?|M; +?çv p M?"X

óa K a Klô KÈB pW p"Q +Y HB M ?¬ iQ- +?çv p"Q T?ÁM; F?€+? F?¬M; i?'v +¬ ç
+O +¬ i` M a HQMX *® .B + h?¬M +?çv p"Q T?ÁM; M;O- M? F?¬M; M;?o ç M •m
M? M? +?|M; M?Q i? X

h`QM; T?ÁM; M;O +kM; F?¬M; +| #|M; /€M; +O +¬- \*® .B + h?¬M pW Km®M `ÌB
M?B M- pW FûQ +Y T?ÁM; i„K ` ç½ i?'v #|M; /€M; +O +¬X

óa K a Kô i`QM; T?ÁM; i„K K` K°i KªM; ?¶M ç°M- b[`Y K†i- H¼ HQ +? B +? B `Æ
 +¬ /U p`Q p€+? iQÎM;- ? B i v ¬K ç-m ;®B X
 *?Q iWM; i?'v +¬ v m çm®B M?Q i? M`v- *® .B + h?-M iB M H M- M;²B t´K tm®M
 #B i `ä +ÁM ?ÄBX
 G,M; „+ a K M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M¡B +O *® .B + h?-M- iBK +Q [m„T- M;QÊ+ K„i-
 im'M +O M?- M?È iÈB pB +FB H`K +¬ F?¬M; +?`m M´B- [m´i S+ ç M ;¬M M?Q M;
 *® .B + h?-M #B i- +¬ b B H-K`²B- F?¬M; M M iBM iQÎM; •m .QÆM; h`ç+?- +kM; F
 GçB bÊ *® .B + h?-M #B i çB iB K •m .QÆM; h`ç+?- •m .QÆM; h`ç+? b) ç H° ` M?
 ç!- +¬ M?ªv tm®M; b¬M; >Q`M; >` +kM; `Y F?¬M; bç+?5
 L?QM; +¬ +kM; F?¬M; #B i KbM? T?ªB H`K b Q KÈB ç9M;- +?ŠM; H) HçB +S ç K
 ?B T\ *¬ +?'T M?“M M;”K #² ?ÁM H`K M;¼i\
 * M? +?WM; €M? K„i +O +¬- *® .B + h?-M ? i bS+ KQM; çÊB +¬ +! i? M¡B +?Q M
 +! i? i?m”M i? M O B +¬- •m .QÆM; h`ç+? M„K i`QM; HÁM; #”M i v +O M?- M? i
 p X
 ó1K K°i +?B + H„+ i v +O 2K ç½ K'i `²B- ç M; iB K ç•mô *¬ KÎ KB M;- HÌB +¬ M¡B
 GÁM; +O *® .B + h?-M +Q [m„T- iS+ ;B”M +¬ pšM +ÁM ;çi KbM?5
 ó*! i?“i F?¬M;\ô ç¬B i v ç†i #ª p B +O +¬- *® .B + h?-M i`-K ;B¼M; ?ÄB- ?B p¼M
 óh?“i K`- b Q M? HçB p bÈK p”v\ô G,M; „+ a K HçB ?ÄB- M?bM F?“T K¼B MÆB
 i®B `²B
 ó*€B H„+ i v FB ç€M; ;B€ # Q M?B m iB M K` 2K T?ªB T?Q MY M;`v ç p M?“ iB K
 HçB ?ÄB- +¬ Km®M M¡B /®B +kM; F?¬M; #B i M¡B /®B b m +?Q ç9M;5 *® .B + h?-
 pb M;²B içB +?¶ +ª #m´B- i?B m +?9i M[ç½ çSM; F?¬M; p[M;- K v K` *® .B + h?-
 ó*?QM? H` +?B + H„+ i v H-M i`QÈ+ M? çQ +?Q 2K ç!ô G,M; „+ a K +?Êi M?È i
 /®B- i`QM; HÁM; HçB +Q [m„TX ÁM F?¬M; #B i \*® .B + h?-M ç½ #B i +¬ H` ç M;
 óo”v b Qô *® .B + h?-M F?¬M; M¡B +?mv M M[- i`QM; HÁM; +?Êi HçM?- iS+ ;B”M
 +?²M; +O +¬- H`K M;QÌB i?•M # M +çM? +Q- ç®B K†i pÈB F?! F?,M HÈM M?Q p”v
 óæ9M;- M? `i T?B M5 M? çB H`K +ÆK çB 2K ç!B `²BXô G,M; „+ a K ç~v M? ` -
 M? K°i +€BX *® .B + h?-M + m K`v- HÁM; +?m t!i çB /¼M / T?¶M ç°M i`QM; T?Á
 i9B +O KbM?- iB K çB M i?QçB /B ç°M;- M?bM iBM M?“M mv ?B T M?Q •K ?²M #’i
 p°B p½ t! #ÄX
 •m .QÆM; h`ç+? M¡B- F?¬M; +?Q T?ûT M¡B pÈB #’i Hm”M F M`Q +?mv M +¬ #` M
 FB X

9k9X *?QÆM; 9k9, L;QçB h`mv M S?-M j @ *?QÆM; k3, "B i o”v *?

G9+ ,M +ÆK i®B- G,M; „+ a K pšM F?¬M; v M HÁM;- ,M M?-K ç M +ª ?”M? H€ +„i
 +ª K ;B€+ ;bX *® .B + h?-M i?m i’i +ª ?bM?ªM? `v p`Q i`QM; K„i- F?¬M; ? pç+? i`
 p¼M; +¬ +?O ç°M; i?ŠM; i?“MX M? HçB F?¬M; #B i- •m .QÆM; h`ç+? ? M ?ç HÈ
 i?•M +O G,M; „+ a K ç mv ?B T +¬X

ó1K çB i„Kô p°B p½ ,M #[,M i®B- G,M; „+ a K M¡B- i`U+ iB T p`Q T?ÁM; M;O- *
 iB M;- +¼ M²B `Y +?ûMX G,M; „+ a K çSM; Î i`QM; T?ÁM; i„K- M?bM T?ÁM; i„K
 T?K+ ?BM? /€M; +k- i`QM; HÁM; ?QªM; bÊ- ç¬B K„i +”M; F?¬M; M;WM; /B +?mv M
 M?Q +! +QM K„i +S /äB i?2Q +¬X

L? [M; /KM; +K +?KT^aM? FB ç½ bÈK #` H'v çB`²B T?^aB F?¬M; \ •m .QÆM; h`¢+? -
H'v ç•m` M? [M; i'K<sup>a</sup>M? ç\ G,M; ",+ a K çSM; ç| b [M; b| - ?Q<sup>a</sup>M; ?®i K` M; ?o- +^a
i`QM; HÁM; +`M; F?¬M; #B i T?^aB H`K ; bX >®B iB +- +„M Mm®i i`€B iBK +O +- - #
HÌB M|B +O *® .B + h?¬M- +kM; b) F?¬M; t^av` +?mv M M?Q ?¬K M vX

L m M?Q +- F?¬M; ?Q pBM? ?QÎM; i?K +€B óv mô +O •m .QÆM; h`¢+? +kM; b) F?
?¬K M v

>¬K M v- ?®B ?"M +kM; F?¬M; F`T`²BX o"v ç®B pÈB +- K` M|B +ÁM çQ K°i v m
F?®M; +? - ?bM? M?Q +- ç½ #` M? /„i KkB /šM çB`²B- M m M?Q M? [M; ?bM? FB
.B + h?¬M ? v H` / M? /U +O M?` ?¼ G,M; ç m #` T?€ b¢+?X

*¬ F?¬M; +| +€+? M`Q iQÎM; iQÊM; çQÊ+ ?"m [m^a M?Q p"v- +kM; F?¬M; /€K M; ?oX

*® .B + h?¬M çB p`Q T?ÁM; i„K- M?bM +- K†+ €Q +?Q`M; i„K çSM; b [M; b| M; Q`B
çB H M i`QÊ+X

óL; ~M M; Q|B +€B ; b|ô *® .B + h?¬M M? ; B¼M; ?ÄB- G,M; ",+ a K +?ÊitQ v M; Q|B
M|M; ô +- M|B H€Q- *® .B + h?¬M çB iÈB # M #²M i„K- M?B i ibM? ; B9T +- KÎ pÁB

G,M; ",+ a K H9M; i9M; tQ v i-K K„i- *® .B + h?¬M M?bM +- i„i pÁB MQÊ+- FûQ i

M? M; ²B tm®M; # M ; BQÎM; - H¬B +- ç M çSM; Î i`QÊ+ K†i M?- óL|B çB- M m 2K
2K i?b ?½v ç2K i'i +^a M¶B F?` i•K i`QM; KbM? M|B` +?Q M? #B i5ô M? ; B®M; M
/¶ i` M?Ä p"v- M; ~M; ; QÆM; K†i M? im'M H M- i`-K ; B¼M; M|B pÈB +-

*?d +-M +- +?`m +?O ç°M; M|B` M´B F?` i`QM; HÁM; - ç2K i•K ibM? +O KbM? +?
+- #B i p'M ç iB M #¢+ pÈB •m .QÆM; h`¢+?- M? b) H'v p +?Q +- F?mv M +- F
Km®M- +?QM? H` #B i çQÊ+ p` i`Q +O KbM? i`QM; HÁM; +- -`²B b) i?šM; i?„M [r

G,M; ",+ a K M?bM *® .B + h?¬M- iBK #m²M #U+- +?|T KkB +?m +?m - ``i Km®M
; B^aB #`v` M; Q`B- M?QM; M?Ê iÈB •m .QÆM; h`¢+? /MM; M? [M; i'K^aM? FB mv ?B
` çQÊ+5

ó*® .B + h?¬M5 1K ç½ M|B pÈB M?`²B- 2K F?¬M; +| pB + ; b- M? +ÁM ?ÄB ; b M [M
? i bS+ ; B`m /B K- +?d i?`v b„+ K†i +O *® .B + h?¬M ç2M H¢B- €M? K„i b„+ #ûMX

ó1K +?Q`M; M? F?¬M; #B i T?<sup>a</sup>B F?¬M; \ G,M; ",+ a K- 2K #` •m .QÆM; h`¢+? H`
*® .B + h?¬M M|B` - ; QÆM; K†i i?`i p¼M; - HÁM; i`M ç-v #` i?QÆM; 5 *?d i?`v p
i`„M; # +?- i`QM; HÁM; `mM H M- F?¬M; M; Î *® .B + h?¬M #B i5

G`K b Q M? #B i çQÊ+ \ \*?mv M M`v- i`W +- M; v +^a .BMF +kM; F?¬M; #B i- G,M
bÊ *® .B + h?¬M çB ç®B T?| •m .QÆM; h`¢+?- •m .QÆM; h`¢+? #` ûT i?b b) imM; M

ó M? X M? M|B M?,M; M|B +KB ; b ç|5ô *¬ p°B p½ T?^aM #€+- i?€B ç° M?Q p"v H`
ç m çÊMX

óG,M; ",+ a K- `®i +m°+ 2K +| +QB M? H` +?²M; +O 2K F?¬M; \ G9+ M`v`²B K` +Á
#B i\ 1K +^aK i?`v M? F?¬M; +| M,M; HU+ ; B9T 2K b Q\ > v +,M #<sup>a</sup>M H` 2K F?¬M;
[m - M; Q|B •K i?-K i`Î; B9T 2K i`QM; +-M; pB + +?QM? H` M?5ô *® .B + h?¬M ç•
HÁM; iS+ ; B`M ç M b„T çB MX

G,M; ",+ a K M?bM M?- b [M; b| - ç-m | + ¬M; ¬M; - F?| +| i? iBM çQÊ+ H` M? •K i
G`K b Q +| i? \

óE?¬M; iBM ``h`QM; K„i 2K- M? +?d H` K°i i M HQM? M; ? Q F?¬M; +| iB M ç² i
Zm®+ i a K a K i?`M? H`T # i?€M; - K°i ?ÊT ç²M; F?€+? ?`M; F?¬M; +| - +¬M; iv [M
ç°M; ibK 2K ?ÊT i€+- 2K +?Q`M; KbM? /U p`Q +€B ; b ?^aô *® .B + h?¬M çSM; H
tm®M; - M|BX

G,M; ",+ a K FBM? M; ¢+ M?bM M?- F?¬M; M; Î M? #B i`ä M?Q i? - óh?B m ; B h?
[m•M ç°B +k +O M?ô M? M?`M M?¢i KÎ KB M; X

óL|B +?Q 2K #B i M?[M; i?S M"v- F?¬M; T?ªB pb i` M? +¬M; pÈB 2K- +kM; F?¬M;
/KM; K" Km®M 2K idM? i€Q i? K K°i +?9i- +kM; ?B p¼M; 2K F?¬M; +¬M ;B'm M? #
.B + h?¬M i`-K ;B¼M; M|B- +äB HÁM; ?ÆB ç m çÈM- pb +¬ i`ª ;B€ H" M? + K M;
[m F?QªM; i?ÌB ;B M +?mM; çKM; M"v- +¬ M M t2K M? H" +?²M; +O +¬ KÈB ç9M

GÁM; +O G,M; ",+ a K`mM H M K°i +€B- F?| +| i? iBM`²B i?b F?)`mM; ç°M; -+
HÁM; +kM; i`M ç-v ?®B iB +- iU i`€+?X

ó*€B M;QìB •m .QÆM; h`¢+? FB - M? ç½ •K i?-K çB m i` M? i - H-M M"v M?bM 2
i - M? F?¬M; +| i`U+ iB T M?„+ M?Î- +kM; H" Km®M /¢v /¶ 2K K°i +?9i i?¬BX >B M
+?`m M|B pÈB M?\\ô \*® .B + h?¬M iB T iK+ M|B- +?`m çUM; +?m t|i p` iS+ ;B" M i
i? F F?´ +?Q M? M; ?2X

æ-m | + G,M; ",+ a K F m ¬M; ¬M; - i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; +| +€+? M"Q bmv iQ
?B m çQÊ+ pB + M? M|B- M?QM; i`QM; HÁM; +¬ F?¬M; +| pmB p - F?¬M; +ªK i?
?bM?ªM? FB X

ó*® .B + h?¬M5 M? +?Q`^M; KbM? H" B\ M? F?®M FB T5ô +¬ +?`m çUM; +äB
GÌB i® +€Q M?Q i? ç®B pÈB *® .B + h?¬M K" M|B- `ä`M; +?Q i?'v M; Q`B w Km®
b) M|B HÌB +ªK ÆM M?- K v K„M +ÁM i†M; +?Q M? K°i +?[v mX

ó1K +| w ;b\\ô L„K H'v p B +O M?- M? ; -K M? ?ÄBX

óh¬B M|B H" M? t2K p"Q pB + +O M; QìB F?€+5 M? H" F iU ç¢B5 M? F?®M FB
M; U - Km®M M?bM i¬B #` M; QìB F?€+ HW ;¢i- M? +?QM? H" +® w ç|5 "•v ;Bì M
i¬B çO +?Q 5 *?È /®B i`€ K" M|B` M?[M; HÌB M?Q KbM? i?"i bU po ç¢B M[5 > M
„+ a K FQ+? ç°M; M|B- +® ;„M; M|B M?[M; HÌB F?| M; ?2 M?'i- +¬ M|B ;b- H"K M
çWM; ?Q`B M; ?B +¬X

*® .B + h?¬M M; ?o M?Q i? M"Q +kM; F?¬M; M; Ì +¬ b) M|B M?Q i? - + Q M; ¢Q M
i?W M?"M b B H-K +O KbM?- K" +ÁM H M iB M; +?d i`Q+? M?5

óG,M; ",+ a K- M? ?B p¼M; ç•v +?d H" FQ+? ç°M; i`QM; T?9i M?'i i?ÌB +O 2K- +
M m F?¬M; - M? b) F?¬M; i? i?S +?Q 2K5ô *® .B + h?¬M +SM; `„M M|B- ?B p¼M;
i¢K i?ÌB F?¬M; #Ä çQÊ+ FB m M; ¢Q tm®M; - F?¬M; iB T i?m M' B çª FQ+? p" i?'i #
+?Q +¬ i?ÌB ;B M ;BªK t|+5

óæ-m | + i¬B`i idM? i€Q5 *® .B + h?¬M- M? t2M p"Q pB + +O M; QìB F?€+5 *?r
[m M i•K5 h¬B + K i•K iB M? M; mv M ç +?Q •m .QÆM; h`¢+? HW ;¢i5 E?¬M; +¬M
a K FQ+? ç°M; M|B- HÌB +O +¬ - H"K *® .B + h?¬M F?B T bÊ- +kM; #` çª FQ+?X

M? b[M; bì i¢B +?¶- ?²B H•m- i` M K†i K M; i?2Q MK +QìB H¢M?- óG,M; ",+ a K-
M?5ô * K i•K iB M? M; mv M #` •m .QÆM; h`¢+? HW ;¢i\ E?¬M; T?ªB #` +QB i?QìM
+kM; F?¬M; +ÁM F?„+ +? i•K iB M? KbM? i? K çQÊ+ M[- iWM; +?[iWM; +•m- H¢M

h`QM; HÁM; G,M; ",+ a K K°i ?²B [m†M ç m- #B i KbM? H¢B /MM; M?[M; HÌB i`M
óh¬B M?Q i? M"Q- M? #B i K"ô

ó1Kô *® .B + h?¬M M; ?2 HÌB +O +¬ - F?®M; +? F?¬M; çQÊ+ pmM; i v H M- +?Êi
+m®B +MM; ç M +?ÊT KkBi?b /WM; ç°M; i€+ H¢B- ç`M ¬M; ç€M? T?K M[- M? F?¬M
+`M; F?B M +?Q M? ç m çÈM5 *® .B + h?¬M /WM; H¢B- M|B pÈB +?QM? KbM?- i
ç`M? HÁM; K" çBX

óæ€M? M?5 æ€M? M?5 h¬B ç½ #` +QB i?QìM; 5 \*® .B + h?¬M5 M? +?Q`^M;
HÁM; pb i¬B #` •m .QÆM; h`¢+? HW ;¢i- H" i¬B ç€M; çìB- M? M M pmB KWM; 5
i?€M? M?•M ç M +Sm i¬B5ô G9+ M"v- /M M? +| ç€M? +¬ K°i i`"M- +| H) i`QM; HÁM
L?QM; M?bM /€M; p ç m HÁM; +O M?- HÁM; +¬ +`M; F?´ bÎ ?ÆMX *¬ +S M?bM
HÌB F?| M; ?2 +?d pb ?v p¼M; M? b) K†+ F +¬X

*¬ F?¬M; ç€M; ;B€5 *¬ +?QM? H" +€ ;B2Q ?¼ 5 G-M M"v ;•v +?mv M +| ?¢B ç M +

*® .B + h?–M i?ª i v tm®M; - +QÌB H¢M?– HQÌK +¬ K°i +€B- ¢¢T +Y K¨ ¢BX
 *äB HÁM; ¢½ #` ¢ m ¢ÈM ¢ M F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ M¨Q M[- +kM; +| H) H¨ ¢½ +? i
 ¢S #û ¢M ;BDMX h? M?QM; +¬ +?2 +?Î •m .QÆM; h`¢+? +ÁM M|B + K i•K ibM? M
 h`QM; ¢–m ?B M H M ?bM? ªM? +¬ p¨ •m .QÆM; h`¢+? +MM; M? m F?B m pk- K¨T
 *?ŠM; H)- i`QM; HÁM; +¬ i?"i +| +€B M;QÌB i M •m .QÆM; h`¢+?\
 L?È iÈB i`QÈ+ +¬ ibM? M;mv M iBM iQÎM; •m .QÆM; h`¢+? +kM; F?¬M; iBM iQÎM
 i? K F?´ bÎ- H€B t2- KÌ K`i ¢B i` M ¢QÌM; - i?"i F?¬M; #B i i¢B b Q ¢ M +m®B +MM
 G–M HQÊi #` i?QÆM; - i? K¨ K°i H–M H¢B K°i H–M /'v H M ?v p¼M; - iBM iQÎM; K°i
 ó« Xô G,M; ",+ a K /U p¨Q ¢–m ;BQÌM; - M;²B i` M ¢'i- pMB ¢–m p¨Q i`QM; ¢–m ;
 *® .B + h?–M- pW pb KbM? F?¬M; +?`m M´B ibM? +ªM? M?Q p"v5 o¬ /KM; H¢B ¢
 ;B i •m .QÆM; i`¢+?X
 *® .B + h?–M i®i #KM; iWM; H–M K°i M?„+ M?Î +¬- +¬ F?¬M; +?`m M´B bU M;m tm
 *ªK i?'v KbM? F?¬M; +ÁM +| iQ +€+? H'v v m *® .B + h?–M- +¨M; F?¬M; +| iQ +€+
 M?X h?•M i? #` M;QÌB i t2K ? i i`ÆM- +ÁM +| i? #` iQ¨M i? ;BÈB M?bM M[ - i`
 h?–M- i?B m +?9i M[+ÁM ¢°M; HÁM; pÈB •m .QÆM; h`¢+? X
 óæ€M; ¢ÌB G,M; ",+ a K- K¨v i?"i ¢€M; ¢ÌB5ô
 ó"¢+? #¢+?ô EQ+? ¢°M; ;¨Q tQM; - +¬ F?¬M; M?`M ¢QÈ+ +?Èi i€i bM? K°i #¢i i v-
 ¢ÈM i /¢B i`mv M ¢ M ;QÆM; Kti- p Kti ¢ m ¢ÈM bQM; ¢Ä H¨K +?Q HÁM; +¬ i?Qª
 K„i `ÆB tm®M; - ? B ;Á K€ +kM; bQM; ¢Ä- +¬ M;²B ¢| F?|+ `®M; H M +?ŠM; #B i H
 óG¨K b Q K¨v F?¬M; +? i ¢B- +? i +kM; F?¬M; ;B2Q ?¼ 5 G,M; ",+ a K- K¨v F?¬M
 bd5 M? p®M i?m°+ p «M lv M FB K¨ô L?È iÈB M?[M; pB + K¨ KbM? ¢½ iWM; H¨K
 H M M|B- i?b` iW M?Ä +¬ ¢½ ?Q ?ÄM; M?Q i? `²BX
 *¨M; +ªK i?'v- *® .B + h?–M H¨ #ÎB pb +¬ ó+Smô M?- KÈB ¢®B tY i®i pÈB +¬ M?Q
 a K i?"i F?¬M; +| +?¶ M¨Q ¢€M; ¢ M? v mX L?[M; M,K M¨v M? pšM +ÁM Î b m H
 M?Q p"v X L;?o iÈB ¢B K M¨v- +¬ F?|+ +¨M; i? K HÈM ?ÆM- +¬ pšM ;B m +Êi *® .
 F?¬M; +| iB M ¢²- M?QM; F?¬M; M;?o
 "€Q SM;- imv i ¢®B H¨ #€Q SM;5
 >¬K M v +¬ +kM; ?Q¨M iQ¨M T?€i ?B M KbM? p¬ +MM; ¢°+ €+- ¢ M F?¬M; +ÁM i?n
 L M [mw i`¼M; F?¬M; [mw i`¼M; - M M iBM iQÎM; F?¬M; iBM- Hm¬M + Q M;¢Q F?–
 h?–M #B i X
 *® .B + h?–M ¢B ibK h¬M æ¢B S?B- pW iÈB MÆB ¢•v m®M; p¨B Hv `QÈm K¢M?– ¢
 K„i K¨ M?bMX

9k8X *?QÆM; 9k8, L;Q¢B h`mv M S?–M j @ *?QÆM; kN, J°i hB æ-
 óa Q H¢B m®M; `QÈm i? ?ª\ I®M; `QÈm ,M KWM; b Q F?¬M; K M; +€B ;b i?2Q p"
 Km®M ¢Q¢i Hv `QÈm i`QM; i v *® .B + h?–MX *® .B + h?–M i`€M? i?Q€i- M;Y ¢–
 p®M iQÎM; `^M; \*® .B + h?–M M|B `ä K¼B +?mv M pÈB G,M; ",+ a K- G,M; ",+ a
 M;QÌB iB TiK+ •M €B i`B M KB MX
 B M;Ì
 ó•M KWM; +€B `„K5ô \*® .B + h?–M +?YB iK+- i`-K ;B¼M; M|B- M? M?Q p"v +¨M;
 iW M?Ä ¢ M HÈM *® .B + h?–M ¢ m +| i? ;B[?bM? iQÈM; - H¨K b Q H¢B M|B iK+X

ó:Bì b Q\ E?´M; hQÈ+ + Q M;¢Q +ÁM F?¬M; +?`m i?m \ô h¬M æ¢B S?B H¢B ?ÄB-
 €K +?d G,M; ",+ a K- M m[mª i?"i M?Q M? bmv M;?o i?b ç9M; i?"i H" G,M; ",+ a K
 æ¢B S?B •K i?¬K M;?o- i?"i HÁM; +ªK i?'v +¬ F?¬M; tSM; ç€M; pÈB M?[M; ;b *® .
 ó*?È M|B ç M +¬ 'v5ô *® .B + h?¬M H¢M? HMM; M|B- H¢B m®M; Hv`QÊm- ç m çÈ
 i?ŠM; K°i çQìM;X E?| +?`m +°M; pÈB F?| +?`m ;•v +?Q M;QìB i +ªK ;B€+ p¬ HU+
 óL`v •m .QÆM; h`¢+? ç•v\ L;`v K B ?„M i i`Î p MQÈ+- +?9M; i +| ç°M; i?O ? v F?
 iB T iK+ ?ÄB- +?d +ªK i?'v *® .B + h?¬M i¢K i?ìB F?| +?`m- M? +ÁM +?Q ?B m`
 ;B" M G,M; ",+ a K i?"i M?QM; p`B M;`v ç½ ? i iS+ i?¬BX
 óh¬M æ¢B S?B5 *"m +9i çB5 *?È T?B M i¬B5ô *® .B + h?¬M ;B" M- ;"Q tQM; - ç" T
 p`Q i`QM; ;? bQ7 - K i KÄB M?„K ? B K„iX
 óæ€M; çìB +`m5ô h¬M æ¢B S?B +kM; iS+- F?¬M; [m M ç¢T M? K°i +QÈ+- `ìB çB
 *® .B + h?¬M M;²B i`QM; T?ÁM; `B M; +ª ç K- +kM; F?¬M; +| M;OX G,M; ",+ a K
 F?¬M; +?ÊT K„i- ? B ;Á K€ bQM; çÄ M?Q +?B + #€M? iB m- [m¬M; i?•K MÆB ç€v K
 M;²B +ª ç K- iQ`M i?•M +SM; M;„+ - [m M? i?•M H¢M? H)Q- i`QM; HÁM; +`M; i? K
 o¬ /KM; F?¬M; #B i M M H`K ;b- +?d bÊ M?[M; ?bM? FB b) #`imM; ` M;Q`B
 æB M i?Q¢B F?¬M; #B i ç M; ç Î ç•m ç°i M?B M p M; H M- •K i? M? FB ;B®M; M?
 M;~M; ç¬m H M- K2M i?2Q MÆB T?€i` - HªQ çªQ çSM; /"v- F?¬M; çB ? B #QÈ+- ?
 +¬ i?B m +?9i M[M;½ tm®M; ç'iX
 Zmª M?B M H`•m .QÆM; h`¢+? ;¼B çB M i?Q¢B iÈB- M?bM b® K€v ;¼B iÈB- HÁM
 p°B p½ #`K i`ª HìB- ó M? M;?o +€B ;b- `®i +m°+ Km®M M?Q i? M`Q\ô :B¼M; M|
 ;B®M; M?Q T?|M; ?Ä - i?B m ç®iX
 æ¬m FB •m .QÆM; h`¢+? +9B ç¬m +QìB ? B iB M;- óG`K ;b K` FQ+? ç°M; M?Q i?
 i¬B p MQÈ+- M?È- F?¬M; ç +?Q #`i F€ M;QìB M`Q #B i- M m F?¬M; - M?'i ç`M? i
 +¬ H M F?„T #€Q Joô
 ó*?È M|B M?B m5 Jm®M M?Q i? M`Q- M? M|B i?ŠM; çB5ô G,M; ",+ a K p°B p`M;
 pÈB •m .QÆM; h`¢+? - +?d +¬M M? i¢K t| çQ¢M T?BK FB - Km®M +¬ M?Q i? M`Q
 /•v # M FB •m .QÆM; h`¢+? +QìB HÈM iB M;- `i ?`B HÁM;- +ªK ;B€+ +¬ ;B®M; M
 M? tQ v +?mv MX
 óL;Q M- i?"i #B i M;?2 HìB- +?d +¬M +¬ +?`m M;?2 HìB i¬B- H`K i¬B ?`B HÁM; i?b
 h`¢+? i?•K b•m M|BX
 GìB +O •m .QÆM; h`¢+? M|B H`K +?Q +¬ K„+ |B- M?QM; pšM +?`m çUM; F?¬M; i
 #B i`ä- M? F?¬M; +| M?šM i•K M?Q i? Xô G,M; ",+ a K +® w /K /¶- i`QM; HÁM;
 •m .QÆM; h`¢+? i?'v +¬ ç½ M?Ä ;B¼M; H¢B- `i ?QîM; i?K- M?QM; pšM ç T?ÁM; ;
 óL;Q M X *?d +¬M 2K M;Q M M;Q½M ?ÊT i€+ pÈB i¬BX h¬B b) H¢B òv m i?QÆM
 .QÆM; h`¢+? M|B tQM; - +„i çSi çB M i?Q¢BX G,M; ",+ a K M„K +?†i çB M i?Q¢B /
 F?¬M; i? ;B i +? i •m .QÆM; h`¢+?X
 L?QM; +¬ b) F?¬M; H`K M?Q p`v- #îB H`K M?Q i? ç²M; M;?o pÈB pB + +¬ iU b€
 b) F?¬M; ;B i •m .QÆM; h`¢+?5 \*¬ Km®M çQ¢i H¢B i'i +ª5 í i`QM; HÁM; G,M; ",+
 M?QM; i`€B iBK pšM F?¬M; M;WM; `mM `v- +?d H`- H¬M M`v H¢B çª i?QÆM; *® .
 L;?o ç M *® .B + h?¬M- HÁM; +O +¬ H¢B +Q`9i ç m çÈM- +¬ +| H¶B pÈB M?- M;
 p`v5

h¬M æ¢B S?B p`Q i`QM; T?ÁM; i?b i?B m +?9i M[ç½ #`KMB i?m®+ H€ # M i`QM
 K`v iB M;- ç M ;¬M \*® .B + h?¬M- óL;QìB M? 2K- çWM; M?Q p`v- +| ;b ;? ;ÈK ç

bÈK- +?•M i`ìB +?¶ M`Q F?¬M; +| +Ä i?ÆK- H`K ;b +® +?'T +„M pB M #B FB F?¬
 ;? Q M|B- HìB` F?ÄB KB M; +ªK ;B€+ KB M; KbM? çO ç iB M- +€B M`v F?¬M; T?
 óh¬B b B`²B- M? 2K- +”m +•K KB M; 5ô L?bM ç¬B K„i ç-v K€m iQÆB +O *® .B +
 M?”M b BX
 *® .B + h?¬M M?bM h¬M æ¢B S?B- K¬B /QÈB /„i H M K°i MK M; QìB- pšM F?¬M; M
 +¬ 'v F?¬M; T?ªB H`M; QìB +Sm i¬B- i¬B ç½ bÈK ;B i +? ii`€B iBK i¬B- i`QM; ç-m
 ç®B i®i pÈB G,M; „+ a K +ª çìB- T?ªB t2K +¬ 'v +?QM? H` bBM? K¢M; +O *® .B
 æ¬B K„i *® .B + h?¬M /B +?mv M p T?Q i`QÈ+ - i?b i?“Q M|B M|B- ;B®M; M?Q ç
 ;B®M; M?Q ç M; H-m #-mX *| H)- ç| +?QM? H` Hw /Q pb b Q M? pšM Hm¬M ç®B t
 ÆM +¬X L?[M; M,K M`v- +?Q /M G,M; „+ a K +| + v M; ?B i pÈB M? M?Q i? M`Q-
 +¬X
 :Bì T?9i M`v- i`W çB K M`v- M? +kM; F?¬M; ibK çQÈ+ Hw /Q ;b ç v m +¬X
 h¬M æ¢B S?B FBM? M; ¢+ M?bM *® .B + h?¬M- F?¬M; M; ì #¼M ?¼ +ÁM +| çQ¢M +?
 h?¬M- +”m F?¬M; i?'v M m +?d pb +€B M`v K` H`K p”v H` +”m [m€ M;m tm~M b Q\
 iBM iQîM;X
 óh?¬B F - i¬B T?ªB çB ?¼+ - p T?Q •m .QÆM; h`¢+? +”m T?ªB i?2Q /äB ?„M i X
 +?mv M M`v ç•m5ô +QB M?Q ç½ +? ii•K pÈB G,M; „+ aK- M? +kM; b) F?¬M; / /
 h`¢+?5 \*® .B + h?¬M H¢M? HMM; M|B tQM; - +¬K €Q F?Q€+ H M`ìB çBX
 G,M; „+ a K`Y K†i tQM; - i` M; çB K`i ç”K ç +?2 çB p`M? ç2M i?•K [m-M; MÆB
 ;QÆM; - +¬ M•M; H M MK +QìB ;B m +ÊiX G-M M`v- +?d +?Q i?“M? +¬M; 5
 " ;Bì +?B m- •m .QÆM; h`¢+? p ç M i?O ç¬- G,M; „+ a K +ÁM çB ç M b•M # v ç|
 •m .QÆM; h`¢+? H M t2X a m F?B H M t2- +¬ H'v FQM? K„i ç2M tm®M; - M;²B # M
 t'm5 *€B i M F?®M FB T M`v5 h¬B ?”M M?- ?”M M?5 >”M M? +? i çB çQÈ+5ô G
 •m .QÆM; h`¢+?- iS+ ;B”M K„M; - m'i S+ [mv i KB M; - ?®+ K„i YM; ?²M; - #° /¢M; p
 JÈB ç-m •m .QÆM; h`¢+? +ÁM iQîM; `^M; G,M; „+ a K ç€M? M? i?“i- H'v +€ iQM
 ibK ç M +€B +? i KÈB ç9M; - F?¬M; M; ì +¬ H¢B H`K MkM; pÈB M?5 *~M i?“M [m M
 „+ a K- ?B p¼M; +¬ F?¬M; T?ªB ç M; i` m ?Q ;? Q M;mv iX
 •m .QÆM; h`¢+? çQ i v FûQ +¬ p`Q i`QM; M;U+- G,M; „+ a K F?¬M; M;WM; ;B½
 çQ K„i M?bM +?^K +?^K M?- ç¬B K„i K`m M•m ç-v p m'i S+ óh¢B b Q ;¢i 2K\ h`
 M? M?Q i? ô +¬ F?“M F?“M [m€i- b„T F?|+ H MX
 •m .QÆM; h`¢+? M?bM +¬ +?ÈT +?ÈT K„i K`i?B m +?9i M[ç½ K K HÁM; - çQ i v H
 H`ç M; +?¢K p`Q bOM; p”i K` M? v m i?Q+? - ó\*?d H` M? Km®M i?Y FB K i` 2K i
 K°i KbM? *® .B + h?¬M- +,M #ªM F?¬M; [m M i•K M?ô •m .QÆM; h`¢+? H¢M? M?¢

óhÈB ç·v5ô æ½ #B i +¬ F?¬M; +| w i®i- ·m .QÆM; h`ç+? Hm¬M Hm¬M H`K pB + +~
i9K +¬ p`Q i`QM; M;U+- +·v b9M; +?d i?ŠM; p`Q ?mv ii?€B /QÆM; +O +¬- iW iW
iWM; i`ªB [m i`QÌM; ?ÊT M?Q p"v- G,M; ",+ a K +U+ Fb ?QªM; ?®i- #`·m .QÆM; h
` +Y X

h`QM; HÁM; bÊ ç M ?Q M; K M; - +| K°i HQçB +ªK ;B€+ imv i p¼M; M?Q b„T +? i-
+S +? i M?Q p"v ? v F?¬M; \ *| H)- +? i +kM; çQÊ+X G,M; ",+ a K M; ?o M?Q p"v- ?
i`QM; ç-m +S ?B M H M ;QÆM; K†i +O *® .B + h?¬M- +äB HÁM; +,M; H M ç m çÊ

G9+ ç| - ·m .QÆM; h`ç+? ç½ +¬ FûQ ç M +Y - i`QÊ+ iB M M ? ç b9M; tm®M; - M; ?B
M; QÌB iB M H M- F?B i?`v M; QÌB çSM; # M M; Q`B +Y FB H` .BMF i?b M? KÈB
F?„T K¼B MÆB- F?¬M; i?`v +| F?€+ M; QÌB- KÈB KÎ +Y X

h`QM; F?QªM? F?„+ +Y pW KÎ` - +?SM; FB M iÈB ;QÆM; K†i M? im'M +O .BM
M; ç+- i`QM; M°B i·K ?²B ?°T- ó.BMFô +¬ H-K #-K ;¼B- M?bM +”m K°i +€B- pW M
+?d i?`v ·m .QÆM; h`ç+? +kM; M?bM +¬- F?| 2 KB M; M·M; H M MK +QÌB HçM?X

óh` M?Q i? iÈB H`K +€B ;b\ô ·m .QÆM; h`ç+? ?ÄB .BMF- KÈB pW `²B i?“i bU H`

L; ?2 HìB ·m .QÆM; h`ç+? M|B- G,M; ",+ a K ?ÆB FBM? M; ç+- i?Q€M; [m ç½ ?B r
p` .BMF `i i?·M i?B i5 E?B ?B m çQÊ+ +?mv M ç| - b®M; HQM; +¬ +”M; i? K HçM?

ó*€+ M; QÌBô *¬ KÎ KB M; - ;QÆM; K†i M; ?B ?Q†+- +kM; F?¬M; +ÁM /€K HÈM iB M

·m .QÆM; h`ç+? FûQ +¬` - çB iÈB T?ÁM; F?€+?- .BMF pšM i`-K K†+ F?¬M; M|B-
ó*?` a K- +?` `i #`i M; Ìb Q\ô .BMF M;²B tm®M; - +QM; ? B +?·M H M- i?·M i? K
G,M; ",+ a K ç M; #`·m .QÆM; h`ç+? H-B FûQ- H M iB M; ?ÄB

óh¬B- +”m X `®i +m°+ +”m ç M; H`K +€B ;b p"v ?ª\ô G,M; ",+ a K +® i`'M ç`M?- H
iS+ ;B”M ?ÄBX

ó.BMF H` #çM i®i +O i¬B- +¬ F?¬M; #B i ?ª\ô ·m .QÆM; h`ç+? +QÌB M|B- óJÈB p
bçM ç-m +O +¬- ?¬M K°i +€B H M ;ÁK€+O +¬- ;B®M; M?Q H` M O B +¬X

h`QM; HÁM; G,M; ",+ a K +”M; i? K ?Q M; K M; - i?b` .BMF p`·m .QÆM; h`ç+? H`
#¼M ?¼ ?ÊT HçB ç HW ;ç i +¬ X G,M; ",+ a K Km®M F?| +- +”M; Km®M +QÌB- +ª
çS p¬ +MM; M; m M; ®+ K`5

óo"v b Q- 2K F?¬M; #B i\ æ½ # Q H·m\ô G,M; ",+ a K +QÌB ?ÄB- ç¬B i v iU M?B M
+?Q /M +? i +kM; M M #B i`ä`²B +? i +?S\ G,M; ",+ a K [mv i imv i iB M?- F?¬M;
?¼- +?d Km®M ?B m K°i +€+? iQÌM; i”M5

GÌB M|B +O G,M; ",+ a K H`K +?Q ·m .QÆM; h`ç+? `i #m²M +QÌB- +kM; ?B m i®B
+| M? p` .BMF- ? B M; QÌB ç`M ¬M; +MM; Îç·v- iBM iQÎM; +¬b) F?¬M; i? iU KbM

óE?¬M; M|B ;ç i +¬- #®M i?€M; i`QÊ+ô ·m .QÆM; h`ç+? ?ª ? M|BX

"®M i?€M; i`QÊ+- .BMF iB M +Y ·m .QÆM; h`ç+? +?Q +¬- i?b` F?B ç| M? i ç½ H

óo"v b Q .BMF- içB b Q +”m H`K i? +?S\ô G,M; ",+ a K çSM; /"v- çB iÈB i`QÊ+ K†i
M?bM +”m i - F?¬M; bÊ +? i ?ÄBX

ó*?` a K- #ÎB pb +?` pšM +QB i¬B M?Q +?| ç b B #ªQ5ô .BMF M|B iWM; +·m iWM;
K°i iB i?®M; ?”MX *”m ç½ +?`m çUM; bU p M? K†i ?`i ?`K b B F?B M +O G,M; ",
iW +?S+- HçB +”M; F?¬M; + K HÁM; iQM? iQ€M Km®M i`ª i?MX

ó.BMF X *”mô G`K i? M`Q G,M; ",+ a K +kM; F?¬M; M; ?o iÈB- pW M; ?o ç M .B
i?“M? pÈB +¬ M?QM; HçB Q€M ?”M +¬ M?Q i? - M?bM i`QM; ç¬B K„i +”m K M; ç-
`mMX

óh¬B +€B ;b\ G,M; ",+ a K- +¬ +kM; +| M; `v ?¬K M v b Q\ h?“i H` M M b®M; K`5ô
i?`v b„+ K†i +O G,M; ",+ a K /-M /-M i`„M; # +?- ·m .QÆM; h`ç+? +kM; çSM; H M

ó*QM ;€B çB K ç€M; +? i5ô .BMF ç°i M?B M çSM; H M- K°i i v FûQ H'v i v G,M; ", çBX

ó.BMF- çWM; M?Q p"vô •m .QÆM; h`ç+? ;BÆ H M +QÌB M|B- M? pW Km®M çB iÈB .BMF t¬M; p T?Q i`QÊ+ ó•m .QÆM; - ?¬K M v M? ?½v ç +?Q i¬B çQÊ+ iB M M;Q M|B- HçB ç~v G,M; ", „+ a K çBX

óh¬B b) ;B i +? i + "m5 E?®M FB T5ô G,M; ", „+ a K #` ûT ç M M|M; ;B" M- iS+ çB M F?ÄB i9B- çB p T?Q #¼M ?¼

ó> ? ô M?bM +QM / Q i`QM; i v G,M; ", „+ a K- •m .QÆM; h`ç+? +QÌB- ç M; `i ?"E p,M;X

óE?¬M; çQÊ+ M?9+ M?Q+?5ô K'v M;QÌB K†+ [m¬M €Q K`m ç2M- i` M ç¬m ç m K M?•M pB M ç†+ pK- pW ;B®M; #¼M +QÊT p¼i p`Q- i` M i v ç m +| b9M; - K°i M;Q G,M; ", „+ a K î b m HQM; - +?2M +? „M +?Q +¬- H`K ? B M;QÌB ;B®M; M?Q K°i +?B ;B[ çQÊ+ •m .QÆM; h`ç+? p` .BMF

ó*€+ M;QÌB H` M;QÌB M`Q\ô •m .QÆM; h`ç+? HçM?HMM; ?ÄB- b9M; i` M i v +O çB5ô K°i M;QÌB ç½` H M?- •m .QÆM; h`ç+? p` .BMF #` K M; çB- G,M; ", „+ a K K # +? b|M; b|M?bM- ;B®M; M?Q H` ç M; M^K KÆ p"vX

*•v / Q i` M i v ç½ bÈK + „i p`Q / i?`i- /ÁM; K€m çÄ iQÆB M?Ä tm®M; - ó\*?` /•m- iB M +?` ?½v çB i? v [m¬M €Q çBX M? \*® ç M; +?ì +?` î M?`Xô L;QÌB ç`M ¬M; +? „, „+ a K ?Q`M ?²M- óG` M? 'v #ªQ +€+ M;QÌB ç M ç•v b Q\ >bM? +O i¬Bô

GÌB G,M; ", „+ a K M|B +ÁM +?Q M|B ? i- M;QÌB ç`M ¬M; ç½ çQ i v M; ,M +¬ + „i çS tY HwXô X

.QÈB M?` •m .QÆM; h`ç+? ç½ #` t2 +ªM? b€i # Q p•v- •m .QÆM; h`ç+? #` €T H M +?SM; +È # „i i¬B5ô X

óE?¬M; +| +?SM; +È\ .BMF î i`QM; +?B + t2 FB +?QM? H` M?•M +?SM;ô K°i +ªM .QÆM; h`ç+? ç½ #B M b „+ - M?È iÈB T?ªM SM; KÈB pW `²B +O •m .QÆM; h`ç+? - `²B .BMF ç½ #` F?®M; +? i5

•m .QÆM; h`ç+? F?¬M; #B i H`- *® .B + h?¬M ç½ bÈK F?®M; +? .BMF- i®B M v K°i K†i H` ç #ªQ p G,M; ", „+ a K- K°i K†i F?€+ H` i`b ?Q½M i?ÌB ;B MX

*MM; H9+ ç| - i` M T?QÆM; iB M i`mv M i?¬M; MQÈ+ Jo- b m F?B i?•M iQM #B i •m Km®M ç,M; iªB ?bM?ªM? FB - B M; î iQ`M #° / [HB m i`QM; K€v iQM? ç½ #` > +F2

G,M; ", „+ a K çQÊ+ M;QÌB i çQ p - p M?` +O +¬ p` *® .B + h?¬M- +Y b´ H¬m # M;Q`B- b m F?B tm®M; t2- +¬ K i KÄB çB H M H¬m- iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ - +Y F ç~v` X •M? ç M`i +?|B K „i- H`K +?Q ç¬m | + +¬ `K- i?Q+? SM; K°i H€i- +?d i?`v ;? b HQM çQ HQM; p T?Q +¬- i` M çMB M? ç K°i +?B + G TiQT K`m ç2M- M;|M i` M #`M T?QK X

h` M F? v i` ç K°i ç®M; #,M; ;?B •KX h`QM; T?ÁM; F?€+? `i M i oM?- +?d +| iB M G,M; ", „+ a K F?¬M; #B i H`K b Q M M +S çSM; î ç| - M?bM M? ç M; M;²B i` M ;? M|B ;b- +´ ?¼M; +kM; #` +?†M HçB- F?¬M; i? M|B ;b /M +?d K°i +?[X

h®B M v H` M? +Sm +¬X

*¬ i?“i F?¬M; M;?o iÈB- M? +ÁM +| i? +Sm +¬X

a m F?B *® .B + h?¬M ;ä tQM; +•m +?d i?` +m®B +MM; - M?`M M9i 1Mi2`- M; v b M;~M; ç¬m H M- +?d i?`v G,M; ", „+ a K b „+ K†i i` „M; # +? çSM; î ;B[ T?ÁM; F?€+ª €Q F?Q€+ / # M M;Q`B- i| + tä /`B- b „+ K†i i` „M; # +? +?ŠM; ´M +?9i M`QX

*?|B K „i M?`i +?QM? H` i v T?ªB +O +¬- i` M +?B + #,M; ;ç+ K`m i` „M; +| /QM? K

M? ?ì ?[M; [mûi K„i b M;- M;?B M; M;QÌB iB M H M- +—K H'v # Q i?m®+ H€ i` M F
+¢M?- `9i çB m i?m®+ i?ÆK- ç®i- M†M; M ?9i KB M;- T?mM ` F?|B KM /`v ç†+X
óh¬B ç½ iB m ?Ov iQ`M #° M?[M; ?bM? ªM? FB Xô M? +?“K `½B KÎ KB M;- K†i F?
M? #B i`²B b Q\ "B i iW H9+ M`QX
GÁM; +O G,M; „+ a K +?`M ç°M;- +| +?9i FBM? M;¢+ M?bM ç M M?- óG`K b Q M
? B ;Á K€ M|M; ?WM; ?U+- M?bM M? çSM; i`QÊ+ K†i- F?¬M; M;WM; t'm ?´X *® .
+QìB- MK +QìB M`v `ä `M; H` +? ;B m
óošM iU bM? H` ç9M; b Q\ :B'v F?¬M; i? ;|B çQÊ+ HY - G,M; „+ a K- +¬ +?Q `^M;
F?€+ b Q\ E?¬M; M|B K` +| i? iU ;BªB [mv i ?ª\ .M H` #` mv ?B T +kM; çQÊ+ - pb
?`M? ç°M; +O +¬ F?¬M; TªB iU +Sm K` +ÁM `i M;m tm~M5ô *® .B + h?—M M?bM
"B i +¬ #` mv ?B T- +ÁM #` M;QÌB i +?KT ªM? F?Ä i?•M- M? F?¬M; +| +?9i +ªK ;
i?`v +¬ `i #m²M +QìB- `i M;m tm~M- pšM iU bM? H` ç9M;X X
L;?2 M? ;B m +Êi- G,M; „+ a K F?¬M; +| +?9i ç'i /mM; i?•M- Km®M M|B ` M¶B F
+| K†i KkB M|B ` X L?[M; ?bM? FB ç½ çQÊ+ iB m ?Ov- M?QM; i?•M i? +¬ ç½ #`
? i X *?O v m M?`i H` i?€B ç° ?B M i¢B +O *® .B + h?—MX
ó.¢- M? M|B ç9M;Xô +¬ F?¬M; +| TªM #€+- H¢M? M?¢i M|BX *® .B + h?—M pšM
H¢B M? K°i +€+? çB M +m²M;- M?QM; +¬ H¢B i?W M?“MX
ó>B M i¢B #B i p'M ç +O KbM? `²B ?ª\ \*?d H` ç½ +?“KXô *® .B + h?—M H¢M? HM
`„MX æ®B pÊB +¬- M?[M; ;b M? Km®M H`K +kM; ç½ H`K- +kM; +?`K /SiX L m +Á
M`v i?b ? B M;QÌB b) `i K i KÄB
æ½ +?“K X
> B +?[FB ;B®M; M?Q +QM / Q +?†i çSi i'i +ª ?v p¼M; +O +¬
*?“K H` ç½ F i i?9+ `²B\
J°i +¶ +?m t|i p` ? M K¼M t¬M; H M- F iW i®B ?¬K [m +¬ ç½ F?¬M; Km®M i´M i?
i?`v +¬ F?¬M; iBK F?¬M; T?´B ?½K ?¢B *® .B + h?—M
ó*| +?mv M- 2K +| K°i +?mv M ç½ HW ;¢i M?ô hmv i p¼M; çB H M- ?B m b m F?B
[mª M?Q i? M`QX G,M; „+ a K M?bM *® .B + h?—M i?“i H•m- iBK M?Q K°i F?®B i
` ç m çÊMX
*® .B + h?—M M?bM +¬- +| +?9i FBM? M;¢+- F?¬M; #B i H` +?mv M ;b- ?Qi K°i ?Æ
ó M? +ÁM M?È +¬ ;€B M?Ä H` ?`M; t|K +¢M? M?“ M;Q¢B M? F?¬M; \ h M +O +¬ `v
+Q `9i ç m çÊM- +¬ M|B- tQ v i—K K„i- F?¬M; /€K M?bM +¬- ;B®M; M?Q H` K°i i M
F?¬M; i? ;|B çQÊ+ HY - M? KÊB pW M|B- M m M?Q HW ;¢i M? M[- K°i M;`v M
F?B / +¬ ?ÆM- H`K +¬ +kM; HQ H„M; bm®i çìB- i?¬B i?b M|B ` +?Q tQM;X
h`Q M?È +O \*® .B + h?—M `i Kì ?²- G¢+ hB m L?½
hB m L?½\
h`QM; `M iQÊM; ?bM? M?Q +| M;?2 [m +€B i M M`v- M? M?bM +¬ K°i +€B- ó1K M
hB m L?½ ç| ;B®M; M?Q H` M;QìB ç½ bÈK çB F?ÄB i?¬M #` M;Q¢B M? `²B X
hBK G,M; „+ a K #m²M #U+- ?^M; ;B¼M;- H¢B KÎ KB M; , ó*¬ `v H` «M lv M- M;C
lv M5 G` G¢+ hB m L?½5 \*ÁM 2K H` M;QìB Íb m HQM; iB T i v ç~v M? tm®M; ?²5
K°i ?ÆB i?“i /`BX

9kdX *?QÆM; 9kd, L;QϕB h`mv M S?–M j @ *?QÆM; jR, S?–M J° *

_®i+m°+ç½+|i? M|B` çB m #Q K"i i`QM; HÁM;X G`K +?Q +äB HÁM; G,M; ",+ a
i?"T iU ;B€ Hm¬M T?ªB ç2Q ç½ i?€Q tm®M;- `®i+m°+ +¬+|i? F?¬M; +–M +?°i /ϕ
+O M? /–M /–M #B M i?"M? F?B T bÊ- HÁM; +O +¬+kM; i`–K HϕB- M|B iB TX
óG9+ ç–m «M lv M +| pB i i?Q ibM? +?Q M?- +ÁM M?`i¬B +?mv M +?Q M?X h¬B
#B i+¬'v KÈB H` M;Q`B +Sm M? M M i¬B ç½ tû M€i H` i?Q ç|ô L|B ? i` M?[M; +?

*® .B + h?¬M M?bM +,M M?¬ +O #¼M ?¼ çQÊ+ [mûi /¼M F?¬M; M?B K K°i ?ç#K
F?¬M; M|B çQÊ+ H|B M"QX *?d +?®+ Hëi b m- +Y çQÊ+ KÎ` - M? tQ v M;Q|B- #
M?bM ç¬m iB M ç½ +ªK i?'v +¬ ;¬v çB `i M?B mX

GçM? 'K ç M t2M M? m- M?bM +¬- F?¬M; +| i?QÆM; iB + ? v +?d i?'v M?¬K +?€M
h`QÊ+ FB - +¬ `ÆB K°i ;B¼i MQÊ+ K„i- F?¬M; ,M K°i #[+ÆK- M? ç½ `i ç m HÁM
`²BX >Q†+ H` ç½ KB M /`+? pÊB +¬

ó M? p `²Bô +¬ KÎ KB M; - M;QÊM; M;MM; +Q|B ?ÄBX

*® .B + h?¬M ;"i ç¬m K°i +€B- M;²B tm®M; ;? bQ7 - ó M? ,M +ÆK +?Q \ 1K b) M'
Hm®M; +m®M; M|B- +| i? M|B ` M?Q p"v +?SM; iÄ +¬ `i Km®M H'v HÁM; M?X *
+¬ M|B i? - M?QM; F?¬M; TªB +¬ pW i?'v M? /MM; +ÆK Î [m€M +¬ T? b Q\

óJÈB pW ,M Î [m€M +¬ T? Xô M? M|B i?ŠM; - +,M #ªM F?¬M; iBM ççB iB m i?Q M?

óŠô JÈB pW çB iÈB +Y TªÁM; # T- +¬ /"K +?•M- M|B ç²M; w- Hm®M; +m®M; çSM

ó M? M;?d\ô L;"v K B H";B Q i?W `²B- M? M M ç M;?d ç¬M; KÈB i`Î p X

*® .B + h?¬M ;"i ç¬m K°i +€B- óVô M? M|B tQM; - çSM; /"v +?m~M #` çB ç M i?Q T
i`B M"Q ç M|B pÊB +¬

*® .B + h?¬M HçM? HMM; F?B M HÁM; G,M; ",+ a K +?m t|i- /äB i?2Q #|M; HQM
çQÊ+ K` KÎ KB M; M|B, ó*® .B + h?¬M- ç M i°i +MM; M? iQM? M?Q i? M"Q\ô *?Q
HçB HçM? HMM; `|B t +¬- +?ŠM; H) M? ç M; çÊB +¬ M|B Hv ?¬M i`QÊ+ b Q\

M? tQ v M;Q|B- M?bM +¬- ç€M? ;B€- óh¬B ç½ imv i p¼M; ç®B pÊB +¬ `²B5 L m
ibM? v m i?b F?¬M; +ÁM w M;?o ;b +ª- w ç`M? +O i¬B H" +?ì M,K b m b) H`K #€Ç
M|B- K°i i?€M; M¬v- +¬M; pB +i`QM; [m•M ç°B [mª i?"i `i M?B m- +kM; F?¬M; Km
+¬- ç½ F?¬M; +ÁM F?€i p¼M; ç®B pÊB ibM? v mX

hW iW +QB M? +?mv M ibM? v m- +kM; +| H) +QM M;Q|B i`M ç¬v ibM? v m M?Q
? Q KÁM `²BX

G|B M|B +O *® .B + h?¬M- F?B M HÁM; G,M; ",+ a K H¬M M[[m†M ç m- ç¬m | + F
i? K i`„M; # +?¬ +® MûM MQÊ+ K„i F?¬M; ç M| ` H|BX

óæQÊ+ô +¬ M|B tQM; - #QÊ+ M? M? iÈB TªÁM; M;O- #QÊ+ +?•M +| +?9i HªQ çªQX

*® .B + h?¬M M?9M p B- çB p"Q i?Q TªÁM;X G,M; ",+ a K F?| i`€B +Y HçB- M^H
+?m t|i `ÆB MQÊ+ K„i- F?¬M; /€K H M iB M; - M;?o ç M M,K b m b) Hv ?¬M- +äB H

*® .B + h?¬M M?¬K +?€M H¬B h¬M æçB S?B p" M? ?¼T i?"M? K°i ç°B +?ÆB *a- ó
t€+ ç| M?ûô

óL?'i ç`M?5ô h¬M æçB S?B M|BX

óh? M"Q `½M? `¶B +?ÆB i`Á +?ÆB i? - F?¬M; +?,K b| + +?` a K ?ª\ô h¬M æçB S?
+Q|B +Q|B- ó*?m~M #` F?¬B T?K+ HçB i?•M T?"M iU /Q [mw i°+ `²Bô M? M|B i?"
tm®M; bU ç m HÁM;X

h¬M æçB S?B i`¬K K†+ K°i H9+- +?d +?®+ Hëi b m- *® .B + h?¬M ç½ i?'v h¬M æç
T?Q M?- ó*"m #` KM K„i - F?¬M; ;B i ç€M? i? H`K ;b\ô *® .B + h?¬M iS+ ;B"M

óh¬B i?'v +¬m KÈB çB M `²B ç|5 h?"i i®i- +Q|B +€B ;b\ô _®i +m°+ h¬M æçB S?B ç

óZm F?¬M; M'BM[i?b TªB ibK +€+?5 *"m M|B F?¬M; b B- ?¬M M?•M H`T?¬M K
+O +¬m5ô *® .B + h?¬M +| +?9i F?¬M; çSM; ç„M M|B- +m°+ ?¬M M?•M M¬v +?¬M
ç T +O M?- F?¬M; TªB T?¬M K°i?b H" +€B ;b\

h¬M æçB S?B BK H†M; X

*?ÆB K°i #m´B i`Q - +?Q ç M M;`v H†M tm®M;- M? KÈB F i i?9+ i`Á +?ÆB- pW ` +?d i?`v G,M; ",+ a K #QM; +€+ K|M ,M iW i`QM; # T ` M;Q`B- M? ?ÆB FBM? M ç2Q i¢T / X

æ•v H` +€B ;b\

h?`v M? ` M;Q`B- G,M; ",+ a K /,i K¬B- MÎ MK +Q`B +SM; çl`²B H M iB M; ó•M +

*¬ #B i H`K +ÆK\ *® .B + h?¬M +| +?9i F?| +| i? iBM- çB iÈB

9k3X *?QÆM; 9k3, L;Q¢B h`mv M S?¬M j @ \*?QÆM; jk, \*ÁM G` oÊ

*® .B + h?¬M çB iÈB +¢M? #`M ,M- M?bM +€+ K|M ,M î i` M #`M- i`SM; b®i +` +? t`Q- b9T i`SM; iªQ iQ X \*® .B + h?¬M +| +?9i F?¬M; iBM çQÊ+- M?QM; M;YB KM F K|M ,M- H¢B F?¬M; ;B®M; M?Q H` F?€+? b¢M X

ó•M +?9i çBXô G,M; ",+ a K M?Ä ;B¼M; K` M|B ` - H¢B çB iÈB T?ÁM; # T- p K†i [m2M /MM; i?€B ç° M`v ç ç®B ç½B pÈB M?- #m´B +?B m ç m HÁM; K°i H€i- bmv M?"M +?mv M Hv ?¬M- +¬ M?Q p`v- i?"i F?¬M; tSM; pÈB *® .B + h?¬MX

E?¬M; M;?o ç M +?mv M +¬M T?ªB +® ;„M; +Sm p½M ibM? +ªK +O ? B M;Q`B- +? i?¬BX J°i;B çbM? #bM? i?Q`M;- K°i +¬ pÊ #bM? i?Q`M;- +?Q M? H`K #[+ÆK- H M;`v +?Q çÐ M?`K +?€MX

JÎ M²B +ÆK çB M ` - M?bM K|M +ÆK [m2M i?m°+- +¬ •K i?¬K KWM; `Ð- ç°M; i€+ p .B + h?¬M çSM; î+Y T?ÁM; # T- M?bM /€M; p #ÈB +ÆK +O +¬- ?bM? ªM? `i`K i?"i- +?Q iWM; iQÎM; iQÊM; /€M; p #ÈB +ÆK +O G,M; ",+ a KX

M? iB M H M- #QM; ? B +?ûM +ÆK +¬ ç½ #ÈB tQM; H M- i`QM; HÁM; G,M; ",+ a K +ÆK çB M H¢B i?2Q M? çB ` M;Q`BX > B M;Q`B M;²B tm®M;- #`M ,M M?Ä M?„M ` +€B ç M HÈMX

>bM? ªM? `K €T M?Q i? H`K HÁM; G,M; ",+ a K +| K°i /ÁM; M?B i M|M;- F?| M|B H Q çQÊ+ M[X

*® .B + h?¬M #QM; +ÆK H M- ,M K°i KB M;- F?¬M; ;B®M; M?Q F?B M?bM- ,M `i J°+ hm- Km®B ç ?ÆB M?B m- +| +?9i K†M- +?d H` p K†i M? F?¬M; ? i? v ç´B- E?¬M; F?| Mm®i H„K- ç®B pÈB +€B ç¢B iB m i?Q F?¬M; çKM; iÈB KQ`B ç-m M;|M i®i`²BX

G,M; ",+ a K M?bM M? +?Q M|B F?| ,M- i`QM; HÁM; i?Î T?`Q M? M?äk- +kM; ;† i`QM; KB M;- óJ†M [m€ô pW KÈB +?Q p`Q KB M;- p°B p`M; M?½ p`Q i?MM; `€+X ,M çQÊ+ \

h`QM; HÁM; F?¬M; M;WM; iU i`€+?- +kM; +ªK i?`v KbM? `i p¬ /KM;- K|M ,M M`v ç pšM F?¬M; i?`M? +¬M;- +¬ çQ i v Km®M #QM; /o i?`i MQÈM; çB- H¢B #` *® .B + K`- F?~m p` i¬B ?ÆB K†MXô M? M;?B K i9+ M|B- MÎ K°i MK +Q`B pÈB +¬X

óJ†M M?Q i? 5ô G,M; ",+ a K i`¬K ;B¼M; M|BX

óa Q H¢B ?¼+ M`m ,M i? - F?¬M; T?ªB `i;?ûi F?|B /¬m b Qô *® .B + h?¬M M?'T K Km®B +MM; :` M`m pÈB b9T pÈB iªQ #B M- M?"M M?¢i ?ÄBX E?¬M; ?v p¼M; +¬ ûT M?Q p`v- +¬ +kM; i?b F?¬M; T?ªB H` G,M; ",+ a K M[`²BX

L?[M; M;`v M`v- M? M;?o i?¬M; `i M?B m pB +X L?[M; M,K [m M;Q`B b B F?¬M;

óL?`K +?€M M M ?¼+5ô \*¬ i`ª H`B- M?'T K°i ?ÈT + M?- +€B KMB MQÊ+ + M? M?¢ i-M; /¬m ç +?Q +¬ i?B m +?9i M[ H¢B T?mMX \*® .B + h?¬M +Q`B +Q`B- çSM; /"

H€i b m- +—K i?b ` M;Q`B- # M i`QM; +| p¬ b® Km®B p` p` ;"- `|i p`Q M²B + M?-
`²B pÈi i-M; p€M /-m i` M K†i- b m ç| #ÈB +?Q +¬ K°i +?ûM M[X

JMB p` F?€+ M? m ?Q`M iQ`M- tBM? ç T H¢B M;QM KB M;- G,M; ",+ a K +| +?9i t'
óE?¬M; Km®M H`K +?È KB M +QÐM;X J°i M;QÌB +?d +—M #ªM +?'i F?¬M; ?Q- F?m
+kM; b) çQÊ+ i? i?SX L?QM; K` #•v ;BÌ- M;QÌB FB F?¬M; T?ªB H` +O i¬B `²BXô
tQ +kM; +| H9+ K i KÄB F?¬M; i? M`Q #„M ` çQÊ+

óªM +?'i +O +¬ F?¬M; ?Q- H9+ #ªv im´B +?Q ?B m pB + çÌB- +?9M; i M?|K M;Q
+?'i `²B\ h? K` +¬ +| i? M|B i?ŠM; i?„M M?Q i? - M|B `ä +¬ #B i çB K b B- i¬B F?
h?¬M M|B iB T- F?¬M; Q€M ;B`M +¬- +kM; F?¬M; iS+ ;B`MX

*| `i M?B m pB + H` M? çÆM T?QÆM;- ;B2Q ;B| ;†T #½Q- +¬ +kM; +| bmv M;?o i

GÌB M|B +O *® .B + h?¬M F?B M +äB HÁM; +O G,M; ",+ a K +`M; +?m t|i ?ÆM- /
F?¬M; M;WM; M?QM; ç| #B m i?` H` M? +ÁM [m M i•K ç M +¬X >B M i¢B i?b M?
F?mv M +¬ çWM; M M K M; +ªK ;B€+ i°B H¶B- M?QM; +kM; +| M;?o H` M? F?¬M;

GÁM; +?m t|i M?b M i?ŠM; p T?Q M?- +†T K„i ç½ F?|+ €M? H M p`B ;B¼i MQÈ-
H¢M? M?¢i +O *® .B + h?¬M K°i +?9i- +¬ ?B m- M? +? i i•KX

ó M? b) Î +MM; pÈB «M lv M b Q\ô H-K #-K KÎ KB M; ?ÄBX

*® .B + h?¬M M?`M M?¢i H„+ ç-m- ó\*- +?Q `^M; i¬B /MM; ibM? v m ç #€Q ç€T •M
`i M;•v i?Æ- p¬ Hm`M H9+ M`Q i¬B ç m +| i? ?B m çQÊ+ i¬B v m +¬- p` ç| H` ib
i?ŠM;- M|B H` M? v m +¬X

G,M; ",+ a K F?¬M; #B i H` M M +ªK i?'v K v K„M- ? v +ªK i?'v ç m HÁM;X M? +| v
+?•M i?"i- M?QM; ç| +?d H` [m € F?S K` i?¬BX

*® .B + h?¬M ;„T i`SM; b®i +` +?m - M;¼i M;€M M;QÌB- M?QM; pšM M?„K K„i ,M?

óG` #ÎB pb 2K ;¢i M? +?mv M +O •m .QÆM; h`¢+? b Q\ > v #ÎB pb +?mv M +O «M
i v 2K\ô *¬ Km®M #B i +€B +? i +O KbM? M M +?`m çUM; HÁM; +?m t|i H M iB M

óE?¬M; +?d H` K°i +?mv M- K` /Q `i M?B m +?mv M i¢Q M M- bBM? ` +?'i HQÊM;
+| M|B v m i¬B i?b i¬B +kM; F?¬M; +ÁM +€+? M`Q ç v m +¬ M[X æB pÈB i¬B- +¬
+?9M; i #m¬M; i v M? m- b) i®i ?ÆM +?Q i'i +ª K¼B M;QÌBXô *® .B + h?¬M idM?

M? F?¬M; #B i i`€B iBK +O M? ç½ +? i i?"i ? v +?d H` i¢K i?ÌB K` i?¬BX h` M i?
i?S ;¼B H` ibM? ç-m +kM; H` ibM? +m®Bc çÌB M;QÌB +| `i M?B m ;B B çQ¢M ç
FBM? M;?B Kc [m M MB K p` iQ iQÎM; +QM M;QÌB +kM; /-M i? v ç`BX *® .B + h?
M;QÌB [m € bB ibM?X

>B M M v F?¬M; i? M`Q v m M[ - +?d Km®M T?'M ç'm ? i KbM? +?Q [m•M ç°B K` i

*?mv M ibM? +ªK i` B ;€B +—M ;b M[ `®B `„KX

u m- `i / /`M;- M?b M ç®B T?QÆM; MÎ ` K°i MK +QÌB- K°i €M? K„i- +QM; F?|2 K
?Q†+ ?¬M K°i +€B +kM; +| i? ;¼B H` v mX E?B v m +| i? M|B i`,K M,K # M M? m
KÈB #B i ç| +| i? F?¬M; T?ªB H` ibM? v m XX

L?[M; M,K M`v- M?[M; i?S v m FB - K°i KU+ iB m t`B i'i +ª i` M M;QÌB +¬- H`K M|

L m M?Q +| Q€M- *® .B + h?¬M +—M T?ªB Q€M ?"M +?QM? KbM?- F?¬M; M M H-M
`²B G,M; ",+ a K +Æ ?°B- #B i `i `ä i`QM; HÁM; +¬ +?d +| GK+ EªB *?QM?X

G,M; ",+ a K F?¬M; #B i M M M|B ;b- K°i +•m M|B +O M?- imv M #® +€B +? i +O
i?"i +?Q M? #B i H` +¬ v m M?X M? +kM; b) F?¬M; iB T M?"M +¬- ?m®M; +?B-
M|B ` X \*| H) ç½ F i i?9+ i?"i `²BX

óL?[M; H¶B H-K K` 2K T?¢K TªB ç m /Q 2K [m € Hw i`QX G¶B H-K HÈM M?'i +O
i? K Km®M ;B[H'v- F?¬M; M M Q+? F, ?QÎM; i?K bU +?,K b|+ v m i?QÆM; +O M;Q

E?ªB *?QM?- ç M H9+ M? imv i ;B Q pÈB 2K- t2K 2K M?Q M;QÌB t HçB 2K HçB
",+ a K M|B- +| H) F?B ç| +¬ +| +ªK ;B€+ ``i F?€+ pÈB *® .B + h?-M- M?QM; +¬ F
i?W M?"M- i`ìB tmB F?B M ç +?Q +¬ iU KbM? çB i?2Q çm´B GK+ E?ªB *?QM?- F
iBK +O *® .B + h?-MX

L m M?Q F?¬M; i?Q+? M?- H`K ;b +ÁM ç +?Q M? M;`v M;`v çB i?2Q KbM?- ç M
+ª ç½ [m€ +?"KX

æ•v +kM; H` çB m H`K +äB HÁM; *® .B + h?-M ç m M?'i- ,M ç M Km¶M; +ÆK +m
óæWM; M;?o M?B m M?Q p"v- #B i b B #B i b[H` i®i`²BX *?9M; i +kM; +ÁM i` i

L?QM; M? ç½ F?¬M; +ÁM +?Q i¬B +Æ ?°B`²B5

*¬ ``i Km®M i?ûi H M- HçB i?¬B- ô 2K ,M MQ`²Bô F?"M ;B¼M; M|B tQM; - p"Q T?Á
+¬ F?¬M; +¬K H`vX

*® .B + h?-M M?bM +?ûM +ÆK T?Q ç®B /B M +¬ +?Q ? ç°M; ç M- i`€B iBK FûQ
,M ? i T?-M +ÆK i?W # M i`QM;X æ•v H` K°i i?|B [m2M +O M?X

"QM; K°i Hv b[#Á 'K €T- ç~v +Y T?ÁM; M;O` - KÎ +?B + ç M i` M iQìM; H M- T?Á
HB M M?bM i?'v +¬ ç M; +Q`9+ i` M ;BQìM;- ;B®M; M?Q M;O i?B T çBX *® .B +
î iO ç-m ;BQìM;X G,M; ",+ a K #¶M; +?®+ KÎ K„i- M?bM M? çSM; î KûT ;BQìM;- i
M?S+- H`K +¬ +`M; F?| +?`m +?QM? H` Hv b[#Á FB X

óE?¬M; T?ªB imv i p¼M;`²B b Q\ \*ÁM ç®B i®i pÈB 2K H`K ;b\ô *¬ +?Êi M;²B /"v-
M?B i iW i`QM; i?•M i? t¬M;` - #KM; +`M; i? K ç m i?„iX

h`QM; ;B¼M; M|B FB K M; i?2Q Q€M ?"M- i?®M; F?´ p" m´i S+X M? ç +?Q +¬
M;QÌB` - [m v çB5 Zm€ i`M M?šM- *® .B + h?-M M? ``i i`M M?šM5

ó*?9M; i F?¬M; T?ªB F i?M- i`QÈ+ K„i pšM +ÁM H` pÊ +?²M;5ô *QB M?Q F?¬M;
çS #û HÈM H M # M M? m iW M?Ä- î +?mM; ``i H•m`²B- M?bM +¬ F?¬M; ,M çQÊ+
+| +€+? M"Q #Ä çQÊ+X GÌB +O M? ç +?Q +¬ F?¬M; +€+? M"Q T?ªM #€+ çQÊ+
?ÆM- F?¬M; T?ªB H` #îB pb v m K` ç®B i®i pÈB +¬- i`i +ª H` pb M;?o pK5

*€B M;QÌB F?¬M; ç w ç M K†i KkB- î i`QÈ+ K†i M?B m #çM ?¼+ M?Q i? H` Km
.B + h?-M ç| ç½ F?¬M; +ÁM M[`²BX

ól®M; çB- iU +?,K b|+ KbM? çB- KÈB +| i? v m M;QÌB F?€+ i®i ?ÆMX a K a K M M
+O K°i M;QÌB #çM # Km®M M|B pÈB +¬- ?v p¼M; b m M`v +¬ çWM; +| iQM? +QM
pÈB M;QÌB F?€+ [m€- T?ªB #B i i? v ç´B KbM? X

ó*€K ÆMXô hB T M?"M bU i?"i M`v- +¬ HçM? M?ç i M|B- #QM; K°i Hv b[#Á- M•M;
` F?ÄB T?ÁM; M;O- +?d +?®+ H€i b m HçB i`î p"Q- i`QM; i v M?B m i9B +?QìK
i`€M? +?Q T?ÁM; / - M?ûi p"Q i`QM; +?,M K M- ç†i î i` M #KM; +¬X

*¬ F?¬M; #B i H`K b Q M? HçB #B i H` +¬ ç M M;?d H - ?"M? ç°M; M`v H`K +?Q
i?'v HÁM; i?"i +?m t|iX

L?bM +®+ b[#` +¬ m®M; ?ÆM T?•M MY - *® .B + h?-M i?î T?"Q K°i +€B- +?B i v
i®iX L;²B î ç-m ;BQìM;- M?bM M;QÌB KbM? v m K`v +?K+ M,K- +kM; F?¬M; M;?o
i v i?"i bUX æ½ iWM; t2K ibM? v m /"M? +?Q +¬ M?Q K°i #ªM M,M;

>B M içB T?€i ?B M- ?bM? M?Q M| +kM; ;B®M; M?Q K°i T?QM; iK+ i" T [m€MX

óæB M;O bÈK K°i +?9i çB- M;`v K B ;B Q i?W - çB p M?" +k- b) M|B +?mv M pÈB K
M?"M H`v +€B Hv i`QM; i v +¬- i`-K ;B¼M; M|BX G,M; ",+ a K ;"i ç-m K°i +€B- M

h`QÊi M;QÌB- +¬ ¬K i9B +?QìK M|M; p"Q i`QM; M;U+- HçM? F?¬M; T?ªB H` #KM; -
i9B +?QìK M|M; 'K €T M`v ``i ;B®M; i?•M i? +O *® .B + h?-M- +¬ ¬K i?"i +?†i-
h?"i bU H` b m F?B K`i çB- KÈB ?B m çQÊ+ M? i®i M?Q i? M"QX

o M?" ,M +ÆK

*® .B + h?—M M;O î T?ÁM; F?€+? +ª ç K- M;¨v i?S ? B b m F?B `ìB;BQìM;- F?¬M;
a K- +| +?9i HQ H„M;- +ÁM H¨ ;¼B çB M i?QçB +?Q +¬- b m F?B çB M i?QçB iB T
?¬K M v H¨ M;¨v tûi tY +m®B +MM; pK €M +O •m .QÆM; h`ç+?X
í iÁ €M- M;?2 #²B i?~K çQ¨M ç¼+ M?[M; i°B / M? •m .QÆM; h`ç+? T?çK T?ªB- +¬
ç¨M ¬M; M¨v ? M ?ç p¨ M;mv ?B K ç M +Ð M¨QX M? H¨ K°i + Q i?O iB M? i`QìM;-
ç½ /MM; i?O çQçM M?[M; i'KªM? F?B m /•K ç mv ?B T ç®B T?QÆM; `i M?B m H
*kM; K v- +†M #½ M¨v ç½ #` i`WM; T?çi5
a m F?B +¬ F ? i i°B ` - î +Y iÁ €M ;†T çQÊ+ *® .B + h?—M- M? K†+ K°i #° ç² K
M?Q çÊB +¬ ç½ H•m `²BX

9kNX *?QÆM; 9kN, L;QçB h`mv M S?—M j @ *?QÆM; jj, a m æ!

> B M;QìB +MM; M? m i`î p M?¨ M?¨ ?¼ *®- +? *® ç M; pB i +•m ç®B tm•M- K
i?€M?- i?`v pÊ +?²M; bQM #¼M ?¼ i`î p - K *® `i p mB p X G,M; ",+ a K +ÁM M?
/çv +€+? H¨K ?Q¨M? i?€M?- K *® p mB p ç²M; wX

*® .B + h?—M +kM; `Y i v M;²B tm®M;- ç°M; i€+ i?m—M i?K+ +—K #°i H M- ;|B bO
+—K #°i- ?¼+ i?2Q #° /€M; +O M?- M?QM; F?B ;|B HçB ç H° M?•M` M M `i F?|
hU M?B M ?ÄB- K *® +QìB +QìB- *® .B + h?—M M?bM #¨ +kM; +QìB +QìBX

óG KWM; M,K KÈB î çÆM p` i?QìM; +| i?B ç'm ;|B #€M? bOB +ªQXô M? ç€T- +—
H M ó*€B M¨v [m€ M?B m M?•M- +kM; F?¬M; çQÊ+ ;|B +?†i- #Ä p¨Q M²B +?„+ +?„

G,M; ",+ a K M;QÊM; M;MM; +9B ç—mX óJ M;?o ? B çS +QM çWM; ;|B M[- H M H
+Æ ?°B +?Q pÊ +?²M; bQM # M M? mX

óE?¬M;- +QM Km®M ?¼+5ô G,M; ",+ a K +QìB M|B- *® .B + h?—M ç bOB +ªQ ç½ ;
",+ a K M?bM M? H M H—m- K *® Km®M +¬ çB i?2Q- M?QM; +¬ F?¬M; çBX *¬ +ª
+? çQÊ+ K¨ +—m tBM M?- +—m tBM M? +?Q +¬ i? K +Æ ?°BX *?QM? +¬ +ÁM F?|
ç€M; ;B"MX

L m M? F?¬M; i?Q+?- K†i /¨v K¨v /çM tBM M? H¨K ;bX

*® .B + h?—M çB p¨Q T?ÁM; M;O i`QÈ+ FB +O KbM?- M?bM T?ÁM; ;¼M ;¨M; bç+?
?¼+— Kî M; ,M FûQ ` - K°i [mv M H#mK ç" T p¨Q K„i M?X E?¬M; [mv M H#mK `v`
+O G,M; ",+ a K iW M?Ä ç M HÈM- M? iB K +€B i9B M?U - #Ä ? i p¨Q- i`QM; M; ,M
i†M; +?Q çQ +?Q +¬- K'v M,K i`QÈ+— +¬ H¨ pÊ +?Q +QÈB +O GK+ EªB *?QM?
+?Q i†M; çQÊ+X

æ m F?¬M; TªB H¨ ç² [mw ;B€ ;b- M?QM; ç| H¨ /Q M? iU H¨K- #Ä iQ¨M #° p¨Q i
F?¬M; +ÁM ;b i`QM; M; ,M FûQX M? t€+? i9B M?U M†M; M M M?Q H¨ t€+? iB M? v

.QìM; M?Q +¬ F?¬M; i?Q+? M?[M; K|M [m¨ M¨vX .šm i? /MM; p"i +?`i ç #B m ?B M
+€+? H¨K +O M?X L?[M; K|M [m¨ M¨v- +ÁM +| M?[M; i?S ç½ çQ +?Q +¬- F?¬M;
M? H'v H„+ i v i?ç+? M? iQK iW i`QM; i9B €Q ` - b m ç| MûK p¨Q i`QM; i9B Hm¬M

*® .B + h?—M t€+? i9B tm®M; H—mX

óh?"i b Q\ M? `v ,M M?Q ?2Q ç- #•v ;Bì +QM KÈB #B i5ô JÈB pW tm®M; H—m- ç
bªM; +O G,M; ",+ a K- *® .B + h?—M i?2Q iB M; M|B K¨ M?bM b M;- +?d i?`v ;Q
ç M; Mî MK +QìBX

G9+ i?`v M?- +¬ +| +?9i t'm ?´ - MK +QìB +SM; çì- +?mv M i—K K„i çB MÆB F?€+
ç|ìð *® .B + h?—M +`i ;B¼M; ?ÄB- ;B¼M; M|B K M; i?2Q i` m çM X

óJ M|B H9+ M? H`K çÆM p`i?b ,M M?Q ?2Q5ô G,M; ",+ a K +`i ;B¼M; M|B- F?¬M
 óS?€i i`B M iQ`M /B M KÈB +| çQÊ+ # ?m•M +?QÆM;5ô *® .B + h?¬M ?ª ? M|B-
 ` M;Q`BX
 ó M? t€+? +€B ;b p"v\ô h`QÊ+ F?B \*® .B + h?¬M ` M;Q`B- G,M; ",+ a K H M iB M
 +| ;B¼M; K *® ?ÄBX
 óæ m H`i?S F?¬M; /MM; çQÊ+ M[- Km®M pSi çB- b) M? M? +?|M; [m v HçB5ô *®
 M;Q`B- G,M; ",+ a K +kM; F?¬M; M;?o M?B m- iB T iK+ +€M #°i ç ;|B bOB +ªQ-
 H`K ?Q`M? i?€M?- K +?²M; +?d +?Q +¬ +€+? +€M #°iX *® .B + h?¬M t€+? i9B`
 i?MM; `€+- M? +?Q +?`m MûK p`Q i`QM; i?MM; `€+X
 L?[M; i?S FB F?¬M; TªB ç² #Ä çB- ç| ç m H`i•K w +O M?- +?Q /M F?¬M; i?Q+
 +?Q i`€B iBK M?X
 M? M;²B t´K tm®M; - H`v K°i +€B t M; M?Ä- ç`Q ç`i ç½ ç¬M; HçM? # M /QÈB imv i
 çQìM; i`î p - ? B M;QìB i€M ;šm /¼+ çQìM; G,M; ",+ a K M|B p +?mv M +O •m .C
 a K ?ÄB M?- içB b Q H†M; H) ;B9T +¬ K` F?¬M; M|B +?Q +¬ #B iX
 ó M? F?¬M; M|B +?Q 2K #B i- 2K H`K b Q #B i M? i®i pÈB 2K M?Q p"v\ô
 óL?[M; +?mv M FB - i`QÊ+ ç•v ç m H`p b +¬ F?¬M; +| ;b F?€+ +ªX *?d p b +¬ F?¬M;
 ` i¬B ç½ •K i?¬K ;B9T +¬X E?B ç| i¬B H`p` ?¬M i? +O GK+ EªB *?QM?- i¬B +
 M`v ` M;Q`B- +kM; F?¬M; Km®M +¬ +?`m i`€+? M?B KXô M? iª HìB +¬X
 M? iBM- M m +¬ i?Q+? M?+¬ b) +ªK ç°M; F?B M? H`K +?9i +?mv M M?Ä M`v- M
 M?Q F?¬M; +| ;b ç|
 *€B ?® FB ç`Q +`M; M;`v +`M; b•m- F?B ç½ +| çQÊ+ ç° b•m i?Q+? ?ÊT i?b *® .B
 i`QM; i9B` - #Ä tm®M; - b m ç| H`K°i +€B ?°T iBM? tªQ- +m®B +MM; H` +€B H„+ i
 p`Q i`QM; ?®- K M; # Q i v ç2M- #„i ç¬m +?`K `½B H`T ?®X
 G,M; ",+ a K ` M;Q`B i bK M? p ,M +ÆK i`Q - T?€i ?B M #|M; /€M; +O M? î pQ
 t´K tm®M; - ?bM? M?Q ç M; +?¬M +`i ;b ç| - +¬ ç M ;¬M- ó M? ç M; H`K ;b î ç•v\ô :
 ç M- ç°M; i€+ +O *® .B + h?¬M ?ÆB +SM; HçB- b m ç| mM; /mM; H`T ?®- +?2 ;B`
 G,M; ",+ a K ç M ;¬M- +9B M;QìB # M +çM? M?- ó•M +ÆK\ o i?¬Bô *® .B + h?
 F?ÄB i?b i?`v G,M; ",+ a K pšM +ÁM +9B M;QìB i?b +| ?ÆB b[M; b|¬ M; v b m ç| - +
 Km®M ç`Q i?S ;b ç| H M iW i`QM; imv iX
 L?bM #`M i v i`„M; +O +¬ /QM? #MM ç`i p` imv i- *® .B + h?¬M FûQ +¬ ` - óG„+
 G,M; ",+ a K ;B½v ;BK - K°i i v FûQ K°i ?ç i i`•M +?•m K`m iQK H M- K°i i v /MM; b
 H„+ i v /Æ #`M #` FûQ ` M;Q`BX
 æ| H`H„+ i v +¬ iWM; #` K`i- G,M; ",+ a K +?m t|iX G9+ M`v- *® .B + h?¬M #m¬M
 ç|X
 óh`QÊ+ FB i¬B M?†i çQÊ+- F?¬M; +| w M;?o ;b M M pSi5ô M? HçM? HMM; M|B-
 #MM ç`i p` imv i i` M H„+ i v- HÁM; [m†M ç m- ó M? TªB çQ +?Q 2K- ç•v H` ç² +C
 *¬ iS+ ;B`M K``®M; H M- ;B¼M; M|B F?`M F?`MX
 ó¬ M;?o b Q +kM; çQÊ+- /M b Q i?b F?¬M; HB M [m M ç M i¬B5ô *® .B + h?¬M iS
 F?¬M; #B i [mw i`¼M; - ?B M içB b) +| F i +m°+ M?Q p"vX h`i +ª K¼B +?mv M H`M
 æQÆM; M?B M F?¬M; HB M [m M ç M M?- M M M? KÈB ç2K M| +?¬M F„ M?Q p"v-
 i`QM; HÁM; `i imv i p¼M; - F?¬M; Km®M M?bM M?[M; i?S çQÊ+ +?¬M i`QM; ?®- +
 ç-v #KB #`M +`i p`Q i`QM; i9BX
 "QÊ+ çB- çB i?2Q #|M; /€M; +O M?- i`î p`Q i`QM; M?`X *¬ M? M? +?|M; F?¬B T?
 ? B M;QìB çB`Y i v- ,M +ÆK

*MM; M? m /€M +•m ç®B tm•M- #B m ?B M `i •M €BX "m´B +?B m- G,M; ",+ a K ;
MB M- *® .B + h?–M ç€M? +l pÈB +? *®- i`Á +?mv M [m•M bU i`QM; M;Q`B MQÈ
i?lBX

G9+ +?çM; pçM;- ? B M;QlB çB çlM ¬M; M°B- K°i M?` M,K M;QlB ,M +ÆK i`i MB M
*® .B + h?–M M?Q çS i` HÈM- /šM i?2Q K°i ç€K i` ç®i T?€Q ?Q i`QM; pQlMX
+?ÆB pmB p M?Q p"v- +kM; `i i?Q+? i` +QM- i`QM; HÁM; +l +ªK t9+ F?¬M; i? M

óE?¬M; +ÁM bÈK M[- +€+ 2K p M?` H´v iB M KWM; im´B çB5ô *?ÆB K°i H€i- *® .

*€+ #çM M?Ä M;?2 HlB iªM ` - B p M?` M´v- +ªM? iQÈM; M?Q p"v i?"i ;B®M; #¼M

óE?¬M; +ÁM bÈK M[- p i?¬Bô *® .B + h?–M M?bM ç²M; ?²- MlB pÈB G,M; ",+ a K
M;QlB +?`Q ?ÄB M;QlB M?` p`B +•m `²B ` p X

a[- i9B +?QlK MlM;- H–M M`v \*® .B + h?–M F?¬M; +?m`M #` +?Q +¬- H`K G,M; ",
#`- +¬ M;O l T?ÁM; +?QM? +ÁM M? M;O l T?ÁM; F?€+?X

æ–m M,K- K²M; K°i i i- ? B M;QlB ç M M?` G,M; ",+ >`M +?9+ i i- ? B M;QlB +?Q h
iB M Hb tb iQX

ó",+ a K- 2K K m bBM? K°i çS - M m F?¬M; b) #` i?m i?B i5ô 8+ hY .mv i MlB ;BÐ
a K `mM `~v- +QlB +QlB- *® .B + h?–M +kM; +QlB +QlBX G,M; ",+ >`M pšM M?Q
M;QlB +?²M; i®iX

ó*?` /•m +O 2K MlB F?¬M; b B- ? B M;QlB +€+ 2K ç m HÈM `²B- F?¬M; +ÁM M?Ä
>`M i`–K ;B¼M; MlBX

ó M? çWM; MlB +€B M`v +l çQÈ+ F?¬M; \ô G,M; ",+ a K T?²M; KB M; MlB- ¬K H´v
+¬ +?ÆB +?`i ;¶ çB5ô E?¬M; Km®M M;?2 M?[M; +?mv M i?QÆM; i•K FB M[- +¬ M

óG`K b Q p"v\ h?–M- çWM; MlB +€+ 2K HçB +½B M? m M[ M?û\ 8+ hY .mv i w ç`M
M?Q M?bM ` p´M ç - ?ÄB \*® .B + h?–M- H9+ i`QÈ+- M? +kM; #B i +?mv M +O +

*® .B + h?–M F?¬M; M;ì G,M; ",+ >`M M?bM ` p´M ç - ;"i ç–m K°i +€B- ó M?- i?U+
+?9M; i iQM? M,K b m Hv ?¬MXô *® .B + h?–M HçM? M?ç i MlBX

ó*€B ;b\ô 8+ hY .mv i FBM? M;ç+ ?ÄB- b„+ Kfi +O G,M; ",+ >`M +kM; i`Î M M M;?

óJM [m€M; H`K F?´ M? m M[ b Q\ô G,M; ",+ >`M #m²M #U+ [m€i HÈMX

ó M?- +?9M; 2K ç½ bmv iQM? `i H•m5 M? +kM; #B i iQM? iB M? +O 2KXô *® .B +

ó1K i?2Q M? iÈB ç•v5ô G,M; ",+ >`M çSM; /"v- i`–K ;B¼M; MlB- *® .B + h?–M çE
+¬M;X 8+ hY .mv i H„+ ç–m K°i +€B- i?Î K°i ?ÆB- i?"i F?¬M; #B i #¼M ?¼ b Q H
i? çB +?mM; pÈB M? m- HB m KçM; i` M? i?O +Æ ?°B Î# M +çM? M? m +ÁM #¼M
;b HçB Km®M Hv ?¬MX

óh? M`Q\ L?šM M?`M M?B m M,K M?Q p"v- ?B M içB F?¬M; Km®M # Q /mM; M[\ó

óh?¬B- M? çWM; F?mv M 2K M[- 2K ç½ bmv M;?o F„`²B- b) F?¬M; ?®B ?"M5ô
G,M; ",+ >`M M?bM i?€B ç° M`v +O M?- i?b i?´v M? Km®M #m¬M; i v i?"iX

óL?QM; ç•v H` [m•M ?¬M5 L m 2K Hv ?¬M- b) ªM? ?QÎM; iÈB +m°+ b®M; [m•M ç°B
>`M M?„+ M?Î- M;?2 MlB \*® .B + h?–M b„T i?,M; +?S+ H M h`mM; i€- M m #•v ;Bl
ªM? ?QÎM;X

ó*€B M`v 2K F?¬M; [m M i•K- +MM; H„K i?b T?´M ç´m # M,K M[Xô *® .B + h?–M #
Km®M Hv ?¬M- G,M; ",+ >`M ç`M? T?ªB i?Î /`B p` F?¬M; MlB ;b M[X

óh? T?€ KQÌB M;¬B KB m- F?¬M; ?Ov K°i ç€K +QÈB- H"K M;QÌB i?•M- #¢M # - M
+O +€+ 2K i M pÐ- i?'v iQM? ibM? +O "„+ a K T?|M; i9M; i?B m bmv M;?o- M? M
iQM? K°i +?9iXô G,M; "„+ >"M p¶ p¶ #ª p B *® .B + h?¬M- M|BX

*® .B + h?¬M ;"i ç¬m- ó1K ?B m `ä i•K w +O M?- +| H) H" +?'K /Si i?"i- i`€B iBK
+¬ 'v M[X L|B M?[M; ` +?d H"K M| ç m ?ÆM- ç€M; #` +? +QÌB5ô *® .B + h?¬M
+QÌB +QÌBX

G,M; "„+ >"M ;"i ç¬m K°i +€B- ? B M;QÌB +MM; M? m p"Q M?"- b m F?B p"Q M?" T
M?Ä FB ç½ +?¢v çB ç•m K'iX

ó"„+ a K- +?` ç½ M|B pÈB 2K- ç®B T?| pÈB ç" M ¬M; - M?'i ç`M? T?ªB F?B `°M; F?B
v m 2K- M?'i ç`M? + "m i ç M; /®B ;¢i KbM? ç H'v +È Hv ?¬M 2K- M m M?Q i? T
+O 2K `²B5 G"K MkM; - v m i? - #€ ç¢Q X L?[M; i?O çQ¢M M"v +kM; +| i? /MM; -
H"K K'i K†i KbM?- ;B[çQÊ+ Î ?¬M M?•M KÈB H" [m M i`¼M; M?'i5ô 8+ hY .mv i H'v
i`QM; T?ÁM; ç¼+ b€+? ç /¢v /¶X

G,M; "„+ a K T?K ?¼ ;"i ç¬m K°i +€B- pW +QÌB F?´ i`QM; HÁM; - M|B i?b çÆM; B
F?,M- ?m®M; +?B #•v ;B| +¬ +ªK i?'v `i t'm ?´ X

óæ•v XX ç•v XX ç•v ô G9+ G,M; "„+ a K M;~M M;QÌB i?b 8+ hY .mv i H'v K°i +€B
ó"B i +€B M"v H" +€B ;b F?¬M; \ô 8+ hY .mv i M|BX

óaQÌM t€K\ô

óLQ5 æ•v H" M°B v b2tv- ç M; çQÊ+ #€M +?¢v5 s2K T?ªM SM; M"v +O 2K +kM; #
M"v ç [mv M `k i?^M; M?|+ \*® .B + h?¬M FB 5 \*?` +?Q 2K #B i- F?¬M; +| K°i M;C
+?®M; H¢B M;QÌB T?K M[KbM? v m K M K†+ M°B v H„+ HQ i`QÊ+ K†i M? i Xô 8+
iÈB #° /¢M; G,M; "„+ >"M M?B m H¬M [m€ /QÈB p€v K"m i?¢+? HUM +O +¬- i`QM;

L;?2 HÌB +O +¬ H"K K†i +O G,M; "„+ a K çÄ H M- ó1K 2K F?¬M; i? K†+ M|5 æ|
+?` /•m- çWM; F?mv M 2K M[Xô G,M; "„+ a K M|B- KbM? Hm¬M K¢M? K) pÈB *® .
bU M;¼i M;"Q +O 8+ hY .mv i p" M? +ª X

Jm®M +¬ H'v HÁM; *® .B + h?¬M i?2Q +€+? M"v- +¬ F?¬M; H"K çQÊ+X

ó8+ hY .mv i5 1K ç M; H"K ;b ç|\ô G,M; "„+ >"M ç~v +Y çB p"Q- 8+ hY .mv i i` M?
b m HQM; - óo"Q i¢B b Q F?¬M; ;ä +Y \ô *¬ iS+ ;B" M M|B- HB + G,M; "„+ >"M K°i -
G,M; "„+ >"M M?Q çS i` # im´B- HQÌK +¬ K°i +€B- G,M; "„+ a K çSM; /"v- ` F?Ä
óo i?¬Bô *¬ M?bM i?'v *® .B + h?¬M- H¢M? M?¢i M|BX

> B M;QÌB `ÌB F?ÄB M?" G,M; "„+ >"MX

o"Q KMM; ? B i i- p M?" K ç i?b G,M; "„+ a K ç2K H„+ i v ç½ çQÊ+ `Y b¢+? b) #Á
M i`QM; ç m H" [m" *® .B + h?¬M i†M; +?Q +¬X

JMM; b€m- G,M; "„+ h`B i F i?¬M- ? B M;QÌB F?¬M; +| +Æ ?°B M M F?¬M; ç tm'i

J„i i?'v F€ M;?d ;B[M,K +O *® .B + h?¬M b„T F i i?9+- i`QM; HÁM; G,M; "„+ a
h`QÊ+ F?B M;O- +¬ ;ä +Y T?ÁM; F?€+? - \*® .B + h?¬M KÈB pW i„K tQM; - ç i`¬M
+¬X

L?bM i?•M i? +O M?- K†i +O +¬ çÄ #WM; - iBK ç" T M? M?- +9B ç¬mX ó*?mv M
M?¢i ?ÄBX

ó M? +O 2K KÈB F i?¬M- +?9M; i F i?¬M ?ÆM MY M,K- ?B M i¢B M|B Hv ?¬M- 2
;B" M- +?| ç M i?€M; a€m KÈB H"K i?O iK+ +| çQÊ+ F?¬M; \ô G,M; "„+ a K +~M i?"M

*¬ M|B`'i+|çϕQ Hw- M?QM; #•v ;Bì +?mv M Hv ?¬M ? v F?¬M; Hv ?¬M ç®B pÈB
+?SM; M?"M K" i?¬BX

ó*kM; çQÊ+5ô M? bmv M;?o- M|BX

> B M;QìB +kM; #B i- #•v ;Bì +?ŠM; F?€+ ;b H" Hv ?¬MX

óa€M; K B M? çB b Q\ô G,M; ",+ a K tQ v M;QìB i`QÊ+- ?ÄB- *® .B + h?¬M ;"i ç-

ó*?B m M v 2K çB *?•m 8+- iQM? çB ?¼+ iB Tô ošM T?ªB M|B` - iBK ç m çÈM- p

*® .B + h?¬M i?Q€M; FBM? M;ϕ+- F?¬M; M;ì +¬ +| w ç`M? M"v- F?) ;"i ç-m- óG-M
+?®M- M;O bÈK K°i +?9i çBXô *® .B + h?¬M HϕM? M?ϕi M|B- i`QM; HÁM; `i #bM

G,M; ",+ a K M? M? +?|M; Kî +Y `ìB çB- ç|M; +Y T?ÁM; HϕB- *® .B + h?¬M tQ v
H M M;`v +¬ çB \*?•m 8+ /m ?¼+- M? T?ϕK F, Hm"i çÆM p`- i` Q iQìM; +?ϕv iÈB b

G,M; ",+ a K H'v Kk tm®M;- M|B pÈB #¢M ?¼+X

ó*"m i H¢B iÈBô G9+ G,M; ",+ a K KÎ M„T +? B MQÈ+ bm®B H M m®M; i?b K°i i M
?¼+ M|B pÈB +¬- ;QÆM; K†i G,M; ",+ a K ç-v K² ?¬B [m v ç-m H¢B- +?d i?'v +€B
ç M; MÎ MK +QÌB çB ç M- H°` ?"K`,M; i`„M; iBM?X

óa? M- m®M; MQÈ+ M|M; çB- MQÈ+ M|M; KÈB ;B9T i?•M i? F?Ä2 K¢M?5ô Gw hm
BMQt ç M i`QÈ+ K†i +¬- MÎ MK +QÌB çQ +?Q +¬- i`QM; ;B¼M; M|B T? +?9i iB M
ç T i` B FB K M; i?2Q €M? b€M; K†i i`ÌB M?QM; H¢B +| +?9i M;•v M;®+ X

h`QM; M?€v K„i FB +¬ +ÁM iQÎM; `^M; ;†T çQÈ+ *® .B + h?-M +O M;`v tQ - iBK
Gw hm'M h?€B- iÈ M|B `²B- iÈ ç½ +| +?²M;Xô G,M; ",+ a K M•M; +?B + M?šM FBK
M|B pÈB + "m i X

_ä `M; i`QM; K„i M;QÌB FB +| +?9i #B i?QÆM;- M?QM; pšM +QÌB M;•v M;¬ ó*€B
MQÈ+ M|M; çB5ô Gw hm'M h?€B M|B tQM;- ç2K #bM? ;B[M?B i M?ûi p`Q i`QM; M

G,M; ",+ a K b[M; bÌ K°i H9+- M?bM #|M; /€M; + Q HÈM ç½ +?¢v çB- +?•M K`v +¬

L?"M H'v +?9i /¢v /¶ i`QÈ+ FB - +¬ b) F?¬M; K" T KÌ pÈB M?[M; M;QÌB ç`M ¬M; F?
i?Q+? +¬X *| H9+ +aK i?'v M? ;B®M; M?Q *® .B + h?-M i`QÈ+ FB - M?QM; K` H-
F?€+ K°i +Æ ?°B M[- K¶B H-M Gw hm'M h?€B i†M; ç² +?Q +¬- +¬ ç m +U imv i- M
+| +?²M; `²BX

*kM; +?d +| +?QM? +¬ #B i- +ÁM F?¬M; iÈB MY i?€M; M[- +¬ p` M? b) H`K i?O i

G-M i`QÈ+ ;¼B çB M i?Q¢B p +| M|B pÈB M;QÌB M?`- >S hbM? o,M M´B i`"M H-
;b- ?¬M bU +O #¼M ?¼- ? B M;QÌB #¼M ?¼ F?¬M; H`K +?O çQÈ+ K` +€B M`v +ÁM
?¼ G,M; p` M?` ?¼ *®X G9+ 'v +¬ ç½ T?aM #€+- F?¬M; #B i b m M`v #¼M ?¼ +| i
F?¬M;X

h`Î H¢B M?` M;?d- K i KÄB M;½ H M ;BQÌM;- KÎ KB+`Q ` - H¢B M;?2 #`B óa m H¢B

"`B i?€M; i?QÆM; i•K H`K +¬ i`M ç-v ?Q`B MB KX *¬ F?¬M; Km®M çKM; p`Q i`
/`M; `ÆB H X Gm¬M Km®M bmv M;?o- M m M?Q # M ç-m +?šM; H`K i?2Q +aK iQM
;?ûi +¬ M?Q i? X E?¬M; ;?ûi #Ä *® .B + h?-M- [mw i`¼M; M? ç½ ç®B i®i pÈB +¬
pÈB p'M ç i?b +| H) F i +m°+ ?¬K M v ç½ i®i ?ÆM\

" i?€M; M`v- +¬ +® ;„M; ?¼+ `i M?B m K¬M ?¼+ Î ç•v- ;•v ?SM; i?9 M?'i +?Q +¬
+?QM? +¬ +kM; ç½ çB i?,K `i M?B m i?-v i•K Hw `²BX "ÎB pb M?[M; i'K aM? F?Ä
i?QÆM; iQÆM; ç®B M;?B K i`¼M;- i?¬M; [m i` HB m i?b ?B M i¢B HÁM; +¬ ç½ F
iU iB M[X

o®M H` #ÎB pb +?mv M +O •m .QÆM; h`¢+?- M M +¬ `i ç T?ÁM; pÈB ibM? +aK +O
+€+ +m°+ i` HB m ;¬M ç•v- +€B HQ¢B ç T?ÁM; ç| /-M /-M K'i çB- +kM; ç½ ?¼+
M;QÌBX *¬ +kM; +`M; +aK i?'v M?"M i?S+ +O KbM? +?Q çO b•mX

J°i M;QÌB +| i? iU iBM- FB m M;¢Q- M?QM; F?¬M; +| F?a M,M; iU ç¢B- iU bM? H
M;QÌB F?€+ ` ;bX h?b ` ç| +kM; +?QM? H` Qm çB K p` F?mv i çB K +O +¬X •M?

:B B çB m b-m M½Q H¢B H-M M[p M; H M- H9+ M`v- iW M;Q`B +Y b´ i`mv M ç M
?Q`M ?²M- tQ tQ MQÈ+ K„i- i„i KB+`Q- iB M; ç`M;?B@i HÈM ?ÆM- +¬ + m K`v-
+´ i?K Î H-m /QÈB +| K°i M;QÌB i? M? MB M ¬K +•v ;?B@i i` M M;U+- F?¬M; M;W

L;QÌB i? M? MB M FB +?QM? H` Gw hm'M h?€BX

*¬ iS+ ;B" M ç|M; +Y b´ H¢B- i?"K +?Q FûQ Hm¬M ` K +Y - iB M; ç`M ;?B@i M`v
?€i H M- ?ÆM M[+ÁM H` + F?9+ iB M; ?Q óÍ MÆB t t¬B ç|ô +O oQÆM; G¢+ h•

Í ç| ç` T?QÆM; t t¬B

Í ç| ç` T?QÆM; t t¬B ç| +| K°i M;QÌB +QM ;€B i®i

J¼B M;QÌB çB [m +¬ ç m T?ªB v m +¬

X

G,M; ",+ a K i?Î` K°i?ÆB- F?¬M; M?`M çQÊ+ KÎ+Y b´` - M?bM tm®M; /QÈB H-
T?ªB H` K°i +¬ ;€B i®i5 h¬B H` K°i M;QÌB ç`M #` T?K ibM?5 h¬B H` M;QÌB T?K M
hm'M h?€B `®M; iQ- ;`Q tQM;- +¬ FûQ ` K +Y b´ HçB- /U p`Q p€+? iQÌM; b m HQ

L m M?Q [m v HçB H9+ # M ç-m- +¬ pšM b) ç®B ç½B pÈB *® .B + h?-M M?Q i? - +
F?´ ? v F?¬M;\

hB M; ?€i M;Q`B +Y b´ #B M K'i- G,M; ",+ a K M;²B /U p`Q p€+? iQÌM;- i`QM; ç-
/€M; p i?ÌB i` B i` +O *® .B + h?-M- +ÁM +ª /€M; p H9+ [mv i imv i ibM? +O M

L?[M; M;QÌB FB +?Q H` +| i? i®i pÈB K°i M;QÌB +ª çÌB- çB M; M; [m H-M HQÊi
+MM; b) [mv i ç`M? tQ v M;QÌB- F?¬M; i€B T?çKX E?¬M; B +| M;?o pK- +| i`€+?
M;QÌB +ª çÌB- +| #Ä` KÈB çQÊ+ ç€T i`ªX

GçB [m K°i im-M H - G,M; ",+ a K [mv i ç`M? ;¼B çB M i?QçB +?Q *® .B + h?-M
?¬MX

JQÌB ? B ;BÌ F?mv - h?O æ¬ H` KQÌB ;BÌ- H9+ M`v M? M M +| i?ÌB ;B M M;?2 çB
M9i çB M i?QçB ;¼B +?Q M?- ``i M? M? +| M;QÌB #„i K€vX hBK `mM `~v- M? M?

*® .B + h?-M i?'v çB M i?QçB H` b® MQÊ+ M;Q`B- #B i +| i? H` +¬- i` M?Q i? -
? B ;BÌ- +| +?9i F?¬M; pmB- ó HQô #bM? ioM? KÎ KB M;X *| +?9i H`K M?Q F?¬M;

óG` 2KXô G,M; ",+ a K +QÌB M|B- M;²B Î ç-m ;BQÌM;- M?bM +?B + M?šM i` M i v i

óh¬B #B i- i` M?Q i? M`v +ÁM ;¼B i¬B +| +?mv M ;b b Q\ô *® .B + h?-M #bM? io

ó*?mv M Hv ?¬M- M? iQM? iQ€M H9+ M`Q i?b iB M ?`M? \ 1K b) tBM M;?d Î # M M
M|B +?Q M;QÌB M?` #B i K¼B +?mv M- +?d +¬M #¼M ?¼ FB M [mv i M; ,M +ªM H`

óo"v i?b +m®B im-M çB5 *m®B im-M M`v i¬B tBM M;?d T?ûTXô *® .B + h?-M #bM
``i F?¬M; ç w ç M K¼B +?mv M- M?Q i? b m M`v K¼B M;QÌB b) i®i ç TX

óæQÊ+ - p"v i?S ? B 2K i`Î p Xô G,M; ",+ a K #bM? ioM? M|B- M;?2 ;B¼M; M|B *®
+ªK ;B€+ p¬ +MM; 'K €TX

óVX E?¬M; +ÁM bÈK- M;?d M;ÆB bÈK K°i +?9i çB- +QM ;€B +S i?S+ M?Q i? b) #`
#€M;- ;B®M; M?Q H` i?€B ç° F?B ç M; M|B +?mv M pÈB #çM # X

GÁM; G,M; ",+ a K ç-v +?m t|i- M?QM; pšM MÎ MK +QÌB- óæ½ bÈK H` K°i #` ;B` `²B
KB M; M|B- i`QM; HÁM; HçB /•M; H M +?m t|iX h`QM; ç-m [m v p ?bM?ªM? ? B
KB M ?B M içB

óæQÊ+ `²B- M;O çB- 2K +9T K€vXô G,M; ",+ a K HçB M|B- *® .B + h?-M ç²M; w H
i?QçB- M? KÈB M?'M i„iX

L?bM p T?Q K`M ?bM? çB M i?QçB /B ç°M;- M? +QÌB +QÌBX GQçB +ªK ;B€+ M`

9jRX *?QÆM; 9jR, L;QçB h`mv M S?-M j @ *?QÆM; j8, *| h? E?-M

*® .B + h?-M i`Î HçB M?` +O #¼M ?¼- pW KÈB KÎ+Y - +?çK p`Q +,M T?ÁM; ç-v
b†+ ç M +´ ?¼M; +kM; +ªK i?'v F?| +?`mX M? ?Q M? K'v iB M;- M?' + +?•M çB p`C
+?B + [m-M +°+- #„i ç-m [mûi /¼MX

a m F?B [mûi /¼M i`QM; M;Q`B M?" +Y - ç½ H" #m´B +?B m- M?bM T?ÁM; ®+ F?
+aM? p"i # M i`QM; +kM; [m v p M?Q i`QÊ+ FB X *,M T?ÁM; #¼M ?¼ ç½ Km M?
T?QM; +€+? H„T ç†i i?B i #- ? v +€+? #`v #B M- ç m H" /Q M? iU i?B i F Km p
G" T?QM; +€+? +¬ i?Q+?X æÆM ;BªM- i?QªB K€B- KÈB K X
M? M;²B tm®M; ;? b HQM- ç®i çB m i?m®+- v M ioM? ?9i- #m´B +?B m +¬ b) p K
ªK ;B€+ ;B®M; M?Q H" #çM # H•m M,K ;†T HçB- +¬ pšM î i`QM; HÁM; M?- F?¬M
[m M b€i iW ç^M; t X
æ½ iWM;- M? +?Q `^M; v m K°i M;Q`B- F?¬M; TªB +?Q iWM; M;?o ç M TªB ¬K
H" v mX
>B M içB- +kM; F?¬M; +?Q H" M?Q p"v- i?"i` i?b #m¬M; i v +kM; +QB H" K°i HQ
>9i tQM; K°i çB m i?m®+- M? M?'M i„i i`M i?m®+- çB p¼i p`Q i„K- i„K`Y bç+? b)
` +Y X *?çv i?ŠM; iÈB b•M # v F?¬M; M;WM; i,M; i®+X
oW ç M b•M # v i?b ç½ i?'v +?mv M # v iW *?•m 8+ p h?O æ¬ +ÁM KQ`B H,K T?9
ç M; HŠM; H†M; çÊB +?ìX h`QM; ç-m F?) iQÎM; iQÊM; ` /€M; p +O +¬- `i t t-
+¬ çB /m ?¼+ i`î p - M? +kM; çSM; î ç•v M?bM +¬` - +?d H" +¬ F?¬M; #B iK" i?
*?mv M +¬ F?¬M; #B i +ÁM `i M?B m- #Ä` p`B +?K+ M,K- +! i?ŠM; i?„M;- +! v
+?mv M i`QÊ+ FB M? ç½ iWM; H`K- M? pšM F?¬M; ?®B ?"MX "ÎB pb M?[M; i?S
;B" M çm´B çB +kM; F?¬M; b Q- v m H" F?¬M; +! i¬M M;?B K- v m H" KM [m€M;X
GQ i?¬M; #€Q +O b•M # v i`mv M ç M i?¬M; iBM +?mv M # v +O +¬ ?ç +€M?- *®
HçBX
óL¡B +?Q + "m #B i çWM; +! çB i?2Q i¬B5 *?²M; i¬B ç M; î # M M;Q`B5ô G,M; "„+
+?^K +€B M;Q`B Gw hm'M h?€B ç¡- H`K b Q +¬ +kM; F?¬M; M;ì ç M i? M?QM; + "m
+MM; pÈB +¬5 a m F?B H M K€v # v KÈB T?€i ?B M5
óh¬B F?¬M; +! çB +MM; + "mô Gw hm'M h?€B KçM? K) M¡B- G,M; "„+ a K #i ç„+ /o
iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+- M;?o iÈB \*® .B + h?¬M ç M; î # M M;Q`B- HÁM; +O +
Gw hm'M h?€B +ÁM çB i?2Q +¬- H9+ çB ç M ;¬M # M +¬- G,M; "„+ a K +?SM; FB M
h?¬M i?b i`QM; HÁM; ?ç [mv i i•K- #QÊ+ M? M? ç M T?Q i`QÊ+- ó«M; t½5ô ¬ F
KÈB w i?S+ iÈB +´ ?¼M; +! M?B m ?ÆM #m²M #U+ p`M;? M M;`QX
*® .B + h?¬M ?ÆB FBM? M;ç+- ?Q`M ?²M i?b +€M? i v ç½ #` +¬ +?Q`M; H'v- ç²M;
M;Q`B Gw hm'M h?€B ç¡- H`K°i M;Q`B ç`M ¬M; >`M Zm®+ p¬ +MM; M? im'M- ;B
i`QM; T?BK i?¬M iQÊM;X
*?d H" i` M ;QÆM; K†i +O M;Q`B ç`M ¬M; FB H°` +?9i K'i K€i +?9i #B i?QÆM;-
H`K M;Q`B i` i ç²M; +ªK- +kM; H`K M? M?È HçB KbM? i`QÊ+ FB X
ó«M; t½- +?9M; i p M?` çB5ô G,M; "„+ a K HûM HûM M?€v K„i pÈB *® .B + h?¬M-
M;¼i M;`Q p` ?çM? T?9+- M?[M; i?S M;¼i M;`Q p` ?çM? T?9+ p`Q i?`B F?„+ M`v
i` M;- [m # i?€M; t M? +¬ p®M ç½ +ªK i?'v KbM? #bM? ioM? ?ÆM M?B m- ?B
TªB ? i bS+ HÈB ?çBX
ó*"m i H" B\ô *® .B + h?¬M /„i K¬B- M?bM Gw hm'M h?€B çSM; M;•v M;®+ # M +
G,M; "„+ a K ¬K +€M? i v +O M? i?"i +?†i- i`€B iBK 'K €T- ó*"m 'v H" #çM +MM;
h?O æ¬ M`v ç +?ÆBX Gw hm'M h?€B- + "m iU KbM? çB ç M F?€+? bçM çB- i¬B i?
+! +m°+ F?€K T?€i ?O ç¬ pmB p 5ô G,M; "„+ a K HÈM iB M; M¡B- M; v b m ç¡- H¬B
óL?bM` çQÊ+ i?^M; M;®+ FB `i i?Q+? +¬- M? M? M?Q i? ç½ +! M;Q`B i?Q+?`
F?ÁB b•M # v- *® .B + h?¬M M¡B H`B i` m ;?2Q G,M; "„+ a KX

“Cuối cùng bà nội cũng như thế, trực quay chẳng thể nào đi thẳng được, nói chuyện gì vẫn còn khỏe mạnh. Hôm nay nhìn bà như thế nào? Trong nháy mắt đã già đi mấy tuổi rồi” Lăng Bắc Sam nức nở nói, rất ít khi có cảm giác giống như lúc này.

“Làm sao người ta có thể không già được, mỗi người đều sẽ già, em cũng đừng khó chịu nữa. Đúng rồi, chuyện em và Cố Diệc Thần sao rồi? Sao hôm nay hai em lại thân mật như thế!” Úc Tử Duyệt rót chén nước lọc cho cô, còn mình ngồi xuống đối diện, hỏi.

Nghe Úc Tử Duyệt hỏi như thế, trong lòng Lăng Bắc Sam hơi chua xót, liếc nhìn đối diện, cảm thấy không nên gạt chị dâu, trong lòng cũng rất khổ tâm đầu nói ra hết sự thật giữa cô và Cố Diệc Thần.

Lầu dưới

“Bà nội, ngài thoải mái, chúng con sẽ không rời xa đâu.” Cố Diệc Thần sợ bà nội tức nên nói.

“Đúng là vợ chồng đầu giường đánh nhau cuối giường hòa phải không?” bà nội lớn tiếng nói, dừng một chút, “Không có gì lớn đâu! Cháu là một người đàn ông tốt dễ tha thứ! từ nhỏ nhà đầu Bắc Sam này đã phát hết toàn bộ khó chịu trên người cháu rồi” bà nội lại nói.

“Bà nội, Lăng Bắc Sam rất tốt!” Cố Diệc Thần nhớ tới chuyện này, vội vàng nói, trước kia anh cũng phản đối Lăng Bắc Sam nhập ngũ, sợ cô không chịu nổi khổ sở, cũng là người giúp cô nói chuyện với bà nội

“Cháu thích là tốt rồi! Chớ tìm khắp nơi, nên cùng nhau sống tốt qua ngày!” Bà nội tiếp tục lớn tiếng dạy dỗ, Cố Diệc Thần không nói gì chỉ gật đầu.

Trên lầu

“Cố Diệc Thần buồn bực không thôi! Thì ra là gặp Lăng Bắc Sam trên đường!” Chỉ nghe Úc Tử Duyệt lớn tiếng phân tích.

“Không phải là anh ấy buồn bực, bức bối mà là tuyệt vọng rồi! Bị em một lần rồi lại một lần làm sai khiến cho chết tâm!” Lăng Bắc Sam phản bác, gương mặt bi ai.

“Chết tâm thật? Chị không tin. Chị biết Cố Diệc Thần đã thích em hơn hai mươi mấy năm rồi” Úc Tử Duyệt cất giọng nói, “Có thể thật sự đau lòng, thật sự mệt mỏi. Nhưng em không chết tâm cứ mang anh ta trở về đây là được rồi?” Úc Tử Duyệt lại nói.

“Mọi chuyện dễ dàng như thế sao, bây giờ anh ấy với em chỉ giống như bạn bè mà thôi”

“Chỉ cần không ly hôn thì có cơ hội! Đeo bám dai dẳng, quấy nhiễu, mỹ nhân kế... tất cả chiêu thức hãy thử dùng trên người anh ta một lần, chủ yếu là một lòng, để cho anh ấy cảm thấy em đang quan tâm anh ấy, yêu thương anh ấy. Những người đàn ông làm lính hơn phân nửa là theo chủ nghĩa Tự cao, chỉ thích con gái như chim én nhỏ nép vào lòng mình!” đi theo Lăng Bắc Sam lâu như vậy, Úc Tử Duyệt nghiêm túc có kinh nghiệm phong phú, nên nhiệt tình truyền thụ kinh nghiệm cho Lăng Bắc Sam

Lăng Bắc Sam nghe sững sốt một chút, sau đó Úc Tử Duyệt kín đáo đưa ột ổ cứng di động, nói bên trong có rất nhiều cuộn phim cô giấu riêng, bảo Lăng Bắc Sam nên học tập một chút.

Hai người trở về nhà cũ, ăn tối xong, mới rời khỏi.

“Anh nói những gì với bà nội thế?” Sau khi lên xe, Lăng Bắc Sam hỏi.

“Mặc dù tôi đã đồng ý sẽ không ly hôn, nhưng cô nên biết tình huống bây giờ của chúng ta, chờ qua thời gian này rồi hãy nói” Cố Diệc Thần nhìn Lăng Bắc Sam bình tĩnh nói, nhắc nhở cô nín thở an toàn, Cố Diệc Thần khởi động xe.

Lăng Bắc Sam hiểu ý tứ trong lời nói của Cố Diệc Thần, hiện tại không ly hôn chỉ vì bà nội mà thôi.

Lăng Bắc Sam đang muốn mở miệng, điện thoại di động của Cố Diệc Thần lại vang lên, “Chuyện gì?” là điện thoại của Tôn Đại Phi, bên kia truyền giọng nói nghiêm chỉnh của Tôn Đại Phi

“Biệt thự gần trung học Tân Bắc của cậu đã hoàn thành rồi, tiếp theo là phải trùng tu, cậu nên qua đây xem một chút”

Trung học Tân Bắc?

Trong cội lòng của Lăng Bắc Sam rất hồi hộp, chỉ thấy Cố Diệc Thần cầm điện thoại di động lên, bấm nút tắt loa, “Không phải đã thỏa thuận xong mọi chuyện từ sớm rồi sao?” Cố Diệc Thần tức giận nói, sắc mặt mất tự nhiên!

Chính là căn nhà trước kia bọn họ mượn sao, lúc ấy sau khi ngôi nhà bị phá bỏ và dời đi nơi khác, anh thật sự đã nhờ vả Tôn Đại Phi mua lại mảnh đất kia....

433. Chương 433: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 37: Âm Thanh Kỳ Quái

Sau chuyện của Âu Dương Trạch, Cố Diệc Thần đã bảo Tôn Đại Phi bán biệt thự kia sang tay hay là cho công nhân tạm nghỉ, không ngờ Tôn Đại Phi không những không ngừng đi, còn xây dựng xong! Làm anh tức giận hơn là chuyện đó đã bị Lăng Bắc Sam nghe thấy

“Không phải cậu nói là không có quan hệ sao, ông đây đã chịu ngàn vạn khổ sở mới lấy được! Vậy cũng được, ngày mai tớ sẽ mang đi đấu giá, cậu đừng có đau lòng đó nhé!” Tôn Đại Phi lạnh lùng nói.

“Tùy cậu!” Cố Diệc Thần lạnh lùng nói, nói xong cúp điện thoại.

Lăng Bắc Sam vẫn trầm mặc không nói, chỉ là nhìn như đã hiểu được ý tứ của Tôn Đại Phi, “Đại Phi nói biệt thự gì ạ?” Lăng Bắc Sam nhìn anh, nhỏ giọng hỏi. Cảm thấy đã hiểu ra cái gì, lại không dám tin tưởng.

“Không có gì, cậu ta nói sẵn bậy! Đang chém gió mà thôi!” Cố Diệc Thần nhìn cô một cái, bình tĩnh nói, Lăng Bắc Sam cũng không tin tưởng lời anh nói.

Trên đường đi hai người không nói gì, trở lại nhà của bọn họ, sau khi Cố Diệc Thần xuống xe, giúp cô cầm hành lý, Lăng Bắc Sam đứng ở dưới lầu, lòng tràn đầy cảm khái.

“Đi thôi” Cố Diệc Thần lấy gương hành lý xong, cùng cô đi lên lầu, Lăng Bắc Sam đi theo, nhìn bóng lưng cao lớn của anh, nhớ tới lời Úc Tử Duyệt nói, cô nghĩ thầm, rốt cuộc Cố Diệc Thần có chết tâm thật không?

Anh mở cửa đi vào, cô đi theo, Cố Diệc Thần mở đèn, Lăng Bắc Sam nhìn căn nhà không nhiễm một hạt bụi, tim đập nhanh, lòng cũng cảm thấy ẽ ấm “Phòng ngủ đã được quét dọn sạch sẽ, rửa mặt thay đồ rồi nghỉ sớm một chút!” Cố Diệc Thần nhỏ giọng nói với cô, nói xong đi tới phòng khách.

Nhìn anh đi vào phòng khách, lòng Lăng Bắc Sam chua chua, giằng co thật lâu, cô cũng mệt mỏi, kéo rương hành lý đi vào phòng ngủ. Nhìn chiếc giường kiểu Châu Âu gọn gàng sạch sẽ, lòng của cô kéo ra, đi tới bên giường, mệt mỏi ngã người xuống, kéo gối đầu qua, ôm vào trong ngực.

Nghĩ tới thái độ không lạnh không nóng của Cố Diệc Thần hôm nay, cô có chút đau lòng chỉ nhíu mày, đứng dậy tìm túi của mình, lấy điện thoại di động ra, lên gọi vào số của Tôn Đại Phi

Tôn Đại Phi không ngờ Lăng Bắc Sam sẽ gọi điện thoại cho anh, “Chị Sam, chị về rồi?” không đứng đắn hỏi.

“Đúng vậy, Đại Phi, tôi muốn hỏi cậu một chuyện!”

“Chị Sam! Xin chị cứ nói thẳng! Miễn là chuyện tiểu nhân biết, tôi sẽ báo cáo chị tường tận!”

“Đây chính là cậu nói!” Lăng Bắc Sam vội vàng nói.

“Dĩ nhiên!”

“Đại Phi, tôi hỏi cậu, cái biệt thự mà cậu nói tối nay với Cố Diệc Thần là như thế nào?”

“...” Lăng Bắc Sam hỏi xong, trong điện thoại trầm mặc một chút, Tôn Đại Phi cũng khó khăn, hiểu hiện tại Cố Diệc Thần không muốn cho Lăng Bắc Sam biết chuyện kia. .

“Đại Phi?”

“Chị Sam! Mới vừa có phụ nữ đến phiền, Cái biệt thự nào? A, là một dự án của tôi xây dựng”

“Là Cố Diệc Thần bảo cậu xây dựng đúng không? Có phải là căn nhà số 202 ở phố cũ hay không?” Cô nhớ trước kia bọn họ muốn một căn nhà ở số 202 phố cũ, nếu như cô đoán không sai, mảnh đất trống kia nhất định phải là do Cố Diệc Thần mua

Nếu bị Lăng Bắc Sam đoán đúng, Tôn Đại Phi cũng không dỗi gặt được rồi, “Chị Sam, đây đều là chị đoán, không phải em nói cho chị biết, nếu tiểu tử Cố Diệc Thần có truy cứu, chị cần phải ra mặt giúp tôi!” .

“Cái người này sao lại sợ anh ấy như thế? Tôi sẽ không nói cho anh ấy biết.” Lăng Bắc Sam mừng rỡ nói, trong lòng hết sức kích động.

“Chị không biết tính tình của anh ấy rồi! Chị Sam, thật sự mà nói, căn phòng kia là lúc trước anh ấy nhờ em xây dựng. Nhưng sau sự việc của Âu Dương Trạch thì anh ấy đã bảo em bán đi, nhưng em len lén xây dựng!” Tôn Đại Phi lại nói, hi vọng Lăng Bắc Sam có thể hiểu trước kia Cố Diệc Thần đã đối tốt với cô bao nhiêu, Cố Diệc Thần nản chí đâu phải là chuyện quá đáng

Trong lòng Lăng Bắc Sam đau đớn, âm thầm thở một hơi, “Ừ bây giờ cậu muốn bán qua tay sao? Chuyển cho tôi đi! Đại Phi, ngày mai tôi sẽ tìm cậu!” Vô luận như thế nào, căn phòng kia cô vẫn muốn giữ lại vì đó từng là tâm ý của Cố Diệc Thần.

Nơi đó còn có ký ức của cô và anh.

“Chị Sam được thôi! Nhưng tình cảm của A Thần thì làm sao chị có thể cứu vãn được” Tôn Đại Phi lại nói, lần này nói rất nghiêm túc “Anh ấy đã làm rất nhiều chuyện cho chị, có rất nhiều chuyện mà chị không hề biết, đám bạn bè xấu chúng em còn thường xuyên khuyên anh ấy, thiếu chút nữa anh ấy đã trở mặt với bọn em rồi” .

Nghe lời Tôn Đại Phi nói, lòng Lăng Bắc Sam chưa xót cũng rất cảm động, trước kia là cô không biết phúc, bây giờ cô đã sớm và hiểu tình cảm chân thành của Cố Diệc Thần “Đại Phi, tôi sẽ nỗ lực! Cảm ơn cậu!” Lăng Bắc Sam cảm kích nói.

“Chị Sam Sam, chị là chị của em?” Làm thế nào cậu cũng thấy Lăng Bắc Sam đã thay đổi rất nhiều, còn khách khí nói lời cảm ơn, Tôn Đại Phi kinh ngạc nói.

“Ha ha, Đại Phi, con người tất yếu đều thay đổi! Cứ như vậy, không quấy rầy cậu nữa, bái bai” Lăng Bắc Sam cười nói, cúp điện thoại.

Để điện thoại xuống, cô đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, ra ngoài muốn tìm áo ngủ thì đôi mắt chuyển một cái, mở tủ treo quần áo ra, thấy một cái áo sơ mi màu đen thuộc về anh, cởi áo choàng tắm xuống, cầm chiếc áo sơ mi kia lên, nhẹ nhàng mặc vào mình. Nhìn cơ thể mình trong gương, chiếc áo sơ mi màu đen, đôi chân dài và chiếc đùi trắng nõn lộ ra, gương Lăng Bắc Sam mặt ửng hồng, cố ý cởi vài nút áo ngực xuống, cổ áo lật ra ngoài, chiếc cổ trắng nõn như ẩn như hiện, còn có một khe rãnh mê người úp mở.

Sấy tóc cho khô, để xuống, cảm giác đầu óc đang chuyển động ra lệnh cho cô phải quyến rũ ai đó.

Lấy hết dung khí đi ra ngoài, đi vào phòng bếp, từ trong tủ lạnh tìm ra một túi phần, sau đó uống một ly, chủ động săn sóc anh, người đàn ông sẽ không thể chống lại sự quyến rũ của phụ nữ. Lăng Bắc Sam âm thầm nghĩ tới câu nói của Úc Tử Duyệt, bưng ly sữa bò nóng lên, gõ cửa phòng ngủ Cố Diệc Thần.

Cố Diệc Thần mới từ phòng tắm ra ngoài, phần ngực chưa mặc áo, bên hông chỉ choàng chiếc khăn tắm màu trắng, nghe được tiếng gõ cửa, hiểu là cô, anh tiến lên mở cửa phòng

Cô gái nhỏ xoa tóc dài, mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, chiếc áo sơ mi miễn cưỡng chỉ che được mặt hông của cô, trên tay cô là một ly thủy tinh, bên trong là chất lỏng màu trắng, Lăng Bắc Sam thấy đôi mắt Cố Diệc Thần khóa chặt trên người cô, đã biết là tại sao, “Em vừa mở gương hành lý ra phát hiện trong gương hành lý em mang về đều là quần áo Thu Đông nên phải tìm một cái áo mặc tạm” cô lúng túng nói dối, hi vọng không bị Cố Diệc Thần nhìn thấu.

Mùa ở Châu Úc ngược với trong nước, hi vọng anh biết.

“Ừ” Cố Diệc Thần lạnh nhạt nói, đứng ở cửa, cũng không muốn cô đi vào.

“Đây là sữa bò, anh uống đi” Lăng Bắc Sam có chút không tự nhiên nói, kiến thức lấy lòng người khác của cô vô cùng ít ỏi, mặt hơi đỏ ửng. Cố Diệc Thần thò tay nhận lấy, nắm cái ly đánh giá

“Cái này là sữa em đã để mấy tháng rồi, nhưng không quá hạn cũng như không thay đổi chất!” Không cảm kích còn bắt bẻ, Lăng Bắc Sam tức giận, “Để tủ lạnh có thể hư sao? Anh không uống, em Uống....uó...ng! Tốt bụng làm lòng lang dạ thú!” Đoạt lấy sữa bò, hai tay nâng lên, ngửa đầu liền uống vào.

“Cô” Cố Diệc Thần tiến lên muốn ngăn, ai ngờ cô uống ừng ực ừng ực hơn phân nửa, cô gái này một chút suy nghĩ thông thường cũng không hiểu được! Một hồi đau bụng sẽ ngồi coi chơi! trong lòng Cố Diệc Thần vừa nóng vừa giận!

“Mùi vị rất thơm! Bẩn tiểu thư đã lãng phí khi săn sóc anh rồi. Thật là tổn thất!” Lăng Bắc Sam lau khước miệng một cái, tức giận nói, “Nơi đây của anh có sách gì hay không?” đẩy thân thể anh ra, cô chen vào trong phòng anh, lớn tiếng hỏi.

“Cô vào phòng tôi làm cái gì?” Cố ý muốn quyến rũ anh? Cố Diệc Thần canh chừng cách ăn mặc của cô, âm thầm nghĩ, chỉ thấy cô để ly sữa bò xuống, đi tới bên giường, ngồi xuống, cầm sách chiến lược quân sự anh đặt ở đầu giường lên, quật phá.

“Đây không phải là sách sao?” Lăng Bắc Sam lớn tiếng nói, “Nhưng mà đối với em mà nói nó là Thiên Thư!” ngồi ở bên giường, cầm khăn lông đang lau tóc của anh lên, cô nói. Ngực của anh dường như vẫn to lớn như trước, xem ra hết sức cứng rắn, theo cảm giác eo éch chẳng có chút thịt dư nào cả, cơ bụng cũng rất hoàn mỹ....

Không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, “Em giúp anh lau người!” cô xuống giường, đi tới bên cạnh anh, nhón chân lên cố gắng lấy khăn lông lau người cho anh, Cố Diệc Thần né tránh, “Không cần.” anh lạnh nhạt nói.

Lăng Bắc Sam ngẩng đầu ưỡn ngực, nhón chân lên, áo sơ mi màu đen rơi xuống chút làm chiếc quần lót màu đen như lộ hẳn ra ngoài, và cả nhũ hoa đầy đặn của cô nữa....

Cố Diệc Thần xoay tầm mắt, “Chớ làm những thứ này. Không còn công dụng nữa, Lăng Bắc Sam, có biết tôn trọng không?” Cố Diệc Thần nghiêm túc nói, không muốn sự nản chí của mình lại bị đốt lên một lần nữa, lần này là quyết định.

Lăng Bắc Sam nghe lời của anh, lòng chua xót, hốc mắt không nhịn được đã ươn ướt, cổ họng cũng nghẹn ngào, “A Thần, em biết rõ trước kia em đã có lỗi với anh, nhưng hiện tại em cứ muốn giống như trước kia, theo đuổi anh để phát hiện ra nội tâm của mình. Nếu như em nỗ lực, nhưng anh vẫn không nhúc nhích như lời anh nói, như vậy em cũng sẽ không nuối tiếc.” Cô ngước đầu nhìn anh, khàn giọng nói.

Tầm mắt của anh rơi vào trên mặt của cô, nhìn đôi mắt ướt át của cô, đáng vẻ thành khẩn kia làm cho anh vô cùng xúc động. Nhưng anh lại như có chút nhúc nhích nào cả.

“Mặc kệ anh nói như thế nào. Lăng Bắc Sam em đều sẽ cố gắng cho bằng được! Anh không thể ngăn cản em!” không đợi anh mở miệng, trước khi cô nói ra, giọng nói khôi phục bá đạo, nói xong, chạy đi ra cửa. Cố Diệc Thần thở dài, nếu là trước kia, anh khẳng định đã sớm cảm động chết rồi....

Lăng Bắc Sam trở lại phòng ngủ, không cam lòng, cũng không ngủ được, nhớ tới chiếc đĩa của Úc Tử Duyệt đưa cho, lấy ra, đi đến thư phòng.

Chứng kiến tới những hình ảnh nam nữ quần lấy nhau vô cùng khó coi kia mà Lăng Bắc Sam đỏ mặt, toàn thân cũng nóng ran, cô gái nằm ở trên người đàn ông, mặt say mê, uốn éo hông eo, người đàn ông rút cầm vào nhũ hoa cô gái....

Lăng Bắc Sam thấy mặt hồng tim đập nhanh, nhìn một chút, tự nhiên đem hình ảnh cô gái kia làm thành mình, xem người đàn ông kia là Cố Diệc Thần, miệng đắng lưỡi khô không ngừng nuốt nước miếng, cảm giác có cổ lửa nóng di chuyển trong cơ thể....

Cố Diệc Thần đi ra rót nước uống..., mới ra phòng ngủ, chỉ nghe từ phòng khách truyền đến âm thanh kỳ quái, anh cau mày, đi tới. Cửa phòng khép hờ, theo đó anh đi đến gần, bên trong truyền đến tiếng rên rỉ của người phụ nữ, càng lúc càng lớn, âm thanh kia, người trưởng thành như anh rất quen thuộc.

Cau mày, anh chợt đẩy cửa phòng khác ra, chứng kiến tới hình ảnh bên trong thì sững sờ tại chỗ

434. Chương 434: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 38: Ăn Sâu Bén Rễ

Cả người cô vùi trên ghế da, đồng hồ dịch chuyển ba mươi giây, hình ảnh người đàn ông đang đẩy người phụ nữ vào, cô gái cũng đang tận hưởng tư vị hạnh phúc. Giờ phút này, màn dạo đầu kết thúc, chỉ thấy người đàn ông đưa lưng về phía cô gái đang nằm ở trên giường, cô gái mặc chiếc áo lót màu đen đang được cởi xuống. “Ông xã” cô gái hôn vào lỗ tai của người đàn ông, rồi dần di chuyển xuống dưới, chỉ thấy người đàn ông đưa lưng về phía cô gái nằm trên giường, trên người cô gái mặc chiếc áo lót màu đen đầy quyến rũ, cúi người xuống, “Ông xã” cô gái hôn lên vành tai người đàn ông.

Lăng Bắc Sam chuyên tâm xem, tò mò nhìn cô gái kia đang dụ dỗ người đàn ông đó, nhưng không biết Cố Diệc Thần đã lặng lẽ đến gần....

Thấy sự hăng say như thế, Lăng Bắc Sam giật mình khi một bàn tay to dò bên màn ảnh, ngón tay dài nhấn một cái, chiếc tivi trở nên tối đen, hình ảnh bên trong giờ đã được thay thế bằng gương mặt quen thuộc của Cố Diệc Thần!

“À” Lúc này cô mới phản ứng kịp, quay đầu, chỉ thấy vẻ mặt Cố Diệc Thần không chút cảm xúc nào nhìn cô, khuôn mặt kia bình tĩnh để cho cô thấy mình thật sự thất bại, Lăng Bắc Sam hết sức thất bại, còn tưởng rằng anh sẽ rất tức giận.

“Cô muốn xem thì đeo tai nghe vào, vặn nhỏ xuống đừng quấy rầy người khác nghỉ ngơi!” Cố Diệc Thần trầm giọng nói, ý tứ cô phá giấc ngủ của anh. Giường ghế dịch chuyển đi nơi khác.

“Em nghĩ mở âm lượng như thế này mới có cảm giác!” ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chăm, tức giận nói, lại mở tivi lên: “Ông xã, không nên tức giận nha, người ta pha sữa cho anh uống được không?” Giọng nói kiêu mị của cô gái truyền đến, lời nói này làm cho người ta tim đập mặt đỏ.

Chỉ thấy cô gái kia ôm người đàn ông vào trong ngực, rồi lại như một con mèo vùi vào lồng ngực của người đàn ông đó

Đây cũng quá tà ác rồi! Lăng Bắc Sam thở dài trong lòng không nói, không ngờ khẩu vị của Úc Tử Duyệt nặng như vậy, chẳng lẽ cô bình thường cũng âu yếm với chồng như thế sao?

Cố Diệc Thần hết sức kìm chế tâm tình của mình, kiên định xoay người, Lăng Bắc Sam ý thức được anh rời đi, vội vàng nhảy xuống cái ghế, “Anh đừng tức giận, em sẽ tắt âm thanh để không ảnh hưởng đến anh?” cô thỏa hiệp, lớn tiếng nói, liền tranh thủ tắt tiếng tivi.

“Tùy cô!” Cố Diệc Thần cất giọng nói xong, ra khỏi thư phòng.

Lăng Bắc Sam thất bại ngồi xuống, vốn cô chỉ muốn xem một chút mấy cuộn phim mà Úc Tử Duyệt giới thiệu, cô gái sẽ dụ dỗ đàn ông như thế nào? Không ngờ anh cũng nghe và nhìn thấy, sao anh lại có phản ứng như thế kia hả?

Không tức giận cũng không ghen, càng không cầm giữ không đụng chạm cô, chẳng lẽ, Cố Diệc Thần đã không còn muốn cô nữa sao?

Mọi người nói tình yêu có liên quan đến tình dục, đối với người đàn ông tốt mà nói, họ chỉ muốn quan hệ tình dục với người phụ nữ mà họ yêu mến thôi. Bây giờ Cố Diệc Thần đối với cô đã rất rõ ràng rồi.

Nghĩ như vậy, lòng của Lăng Bắc Sam lại lạnh đi, vô tâm nhìn những cuộn phim ấy, mệt mỏi suy tính, không biết nên làm như thế nào anh mới lại yêu cô thêm lần nữa. Cô vốn chính là đã yêu anh si dại, lại theo đuổi Lục Khải Chính nhiều năm như vậy, mãi cho đến khi Lục Chính Khải bỏ rơi cô.

Ra khỏi thư phòng, Lăng Bắc Sam mất hồn đi tới phía phòng ngủ, mới vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, bụng đã đau nhói, sau đó, cô chợt đẩy cửa, vọt vào phòng vệ sinh, “Khản” không thể nào? Đau bụng thật rồi !

Lăng Bắc Sam ngồi ở trên bồn cầu, ảo não hút không khí, nhớ lại chén sữa bò kia.

Trở lại phòng ngủ, bụng vẫn rất khó chịu, không nhịn được lại muốn đi ngoài, cứ như vậy, lặp đi lặp lại mấy lần, cô thật sự không còn hơi sức rồi, ôm bụng, vô lực đi ra cửa, đến cửa phòng của Cố Diệc Thần, vỗ anh cánh cửa, khổ sở thét lên “A Thần cứu mạng”.

Mặc dù Cố Diệc Thần đã ngủ thiếp đi, nhưng anh là một người lính, chỉ một động tĩnh nhỏ cũng có thể tỉnh lại, nghe từ ngoài cửa truyền tới giọng nói thống khổ của Lăng Bắc Sam, anh cau mày, trễ như thế cô còn chơi đùa gì nữa hả?

Cảm giác đầu tiên là cô giả bộ, nhưng anh vẫn đi xuống giường, “Lăng Bắc Sam, đừng diễn đừng chơi nữa, giữ sức đi!” tức giận dạy dỗ.

“Không phải, là em đau bụng! Em đau bụng, khôn kiếp!” Tự nhiên lại hoài nghi cô, Lăng Bắc Sam tức giận quát, không chỉ đau bụng, tim cô cũng rất đau, rất là khó chịu. Cố Diệc Thần chợt mở cửa, nhìn cô đang mặc chiếc áo sơ mi màu đen đứng ngoài cửa, sắc mặt trắng bệch, ôm bụng, chân mày không tự chủ cau chặt.

Nhớ tới ly sữa bò kia, hiểu cô thật không phải giả bộ!

“Đi bệnh viện đi!” Đi tới trước mặt cô, đỡ cô, trầm giọng nói, “Không, lại tới” cô khổ sở nói xong, vọt vào phòng của anh, chạy thẳng tới phòng vệ sinh.

Cố Diệc Thần đứng ở trong phòng ngủ cảm thấy có chút khó khăn, căn nhà này không ai ở đã ba tháng rồi, không có thuốc gì cả....

Nghe tiếng nước, chỉ chốc lát sau, Lăng Bắc Sam ôm bụng đi từ phòng vệ sinh ra, dáng vẻ mệt mỏi này của cô giống như ngã xuống bất cứ lúc nào, Cố Diệc Thần nhanh chóng tiến lên, đỡ cô, một tay vòng lấy eo cô, ra khỏi phòng ngủ của anh.

“A Thần, cả đầu và trái tim em đều rất khó chịu” tư vị này thật là quá khó chịu, vẫn còn nhớ ngày thi cấp ba cô cũng bị đau bụng như thế một lần, khi đó, ở bên ngoài Cố Diệc Thần coi chừng cô, chăm sóc cô suốt mấy ngày liên tục.

Giờ phút này cô vẫn đau bụng giống như lúc trước, “Đáng đời! Ai bảo cô uống sữa bò đó làm chi!” Cố Diệc Thần tức giận nói, ôm cô trở lại phòng của cô. Khi đi vào phòng ngủ, anh đặt cô lên trên giường, mở rương hành lý của cô ra, tìm quần áo giúp cô.

Nhập mật khẩu 123456, quả nhiên mở được gương hành lý của cô ra, Cố Diệc Thần khẽ lo lắng, làm sao mà anh vẫn còn nhớ được mật mã quen thuộc của cô, cô đã từng nói qua việc mình rất lười nhớ số, nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất, 123456, nhất định không có tên ăn trộm nào nghĩ đến.

Thói quen này đã đi quá sâu, cho nên vẫn còn nhớ rõ.

Chứng kiến tới cả rương hành lý của cô đều là quần áo mùa hè thì Cố Diệc Thần càng thêm dở khóc dở cười, cô gái này, không ngờ mặc áo sơ mi của anh trọng tâm chính là muốn quyến rũ anh! Không muốn nhiều, tìm quần lót của cô và một bộ quần áo rồi đi tới bên giường, nhìn dáng vẻ nửa chết nửa sống nhưng nhất định không chịu mặc quần áo của Lăng Bắc Sam.

Mặc một cái quần Jean vào cho cô, động tác của anh rất nhẹ và cũng rất quen tay, Lăng Bắc Sam khổ sở mặc cho anh loay hoay, sau khi Cố Diệc Thần mặc xong quần áo vào cho cô, kéo khóa lên rồi ra tay cởi cúc áo sơ mi của anh ra, từng nút, từng nút một, da thịt hoàn mỹ trắng nõn và đầy đặn lộ ra ngoài....

Bất quá động tác anh vẫn rất tự nhiên, hết sức lưu loát giúp cô cởi chiếc áo xuống, sau đó cầm lấy áo ngực của cô, vì cô mà mặc vào, kéo Lăng Bắc Sam đã mệt lả ra ngoài. Anh cũng không kịp suy nghĩ nhiều, kéo cô vào trong ngực để cho cô ấm áp hơn rất nhiều.

Sau khi mặc chiếc áo t-shirt vào giúp cô, rốt cuộc bận rộn xong, sợ cô lạnh, lại đem chiếc áo sơ mi đen của mình mặc vào cho cô, sau đó ôm lấy cô, cầm chăn bọc cô lại, hai người ra khỏi phòng ngủ.

“Kiên nhẫn một chút, hiện tại dẫn cô đi gặp bác sĩ!” chưa từng dịu dàng một chút nào, cô lầu bầu một tiếng, “Anh nhanh lên một chút, em sợ nửa đường lại chết” tim đau đến khó chịu, lại muốn ói, Lăng Bắc Sam khổ sở nói, không còn gì khổ sở hơn chuyện này nữa rồi!

List truyện hiện đại + võng du hoàn.

List truyện dài hoàn + Ebook. Click vào.

Mẹ mạnh mẽ đấu với cha

Lừa gạt cô vợ nhỏ để yêu

Mẹ, đừng đùa với lửa! (đã đọc được)

Cô nàng lính đặc chủng xinh đẹp - Tinh Nhị S

Cuộc thi: Thiết kế Logo cho Box Tiểu Thuyết

Tuyển editor! Xin giúp giùm!!!

[Quân nhân] Cô vợ trẻ con của Lăng thiếu bá đạo - Ưc Tích Nhan [Hoàn trọn bộ]

Trả lời đề tài Trang 101/120

[599 bài]

Chuyển đến trang 1 ... 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104 ... 120

Theo dõi đề tài | Đánh dấu đề tài | In kết quả | Gửi e-mail Đề tài trước | Bài chưa đọc đầu tiên | Đề tài tiếp theo

Cô vợ trẻ con của Lăng thiếu bá đạo - Ưc Tích Nhan [Hoàn trọn bộ]

Có bài mới 29.03.2015, 22:33

Hình đại diện của thành viên

Tịnh Yên

Thượng Thần Lục Vĩ Ma Hồ Bang Cầm Thú

Thượng Thần Lục Vĩ Ma Hồ Bang Cầm Thú

Ngày tham gia: 15.03.2014, 16:13

Tuổi: 22 Nữ

Bài viết: 1207

Được thanks: 8210 lần

Điểm: 10.65

Tài sản riêng:

Trả lời với trích dẫn

Có bài mới Re: [Quân nhân] Cô vợ trẻ con của Lăng thiếu bá đạo - Ưc Tích Nhan [NT3 Sam-Thần//trang86]
- Điểm: 10

Cố Diệc Thần không trả lời, ôm cô đi xuống lầu, lên xe anh mới phát hiện, mới vừa chỉ lo mặc quần áo vào cho cô, còn anh lại chỉ mặc một chiếc quần cộc, trên chân còn mang flip-flops

Không lo được nhiều như vậy, anh nhanh chóng xuất phát, đi gần đến một bệnh viện, xuống xe, ôm cô chạy thẳng đến phòng cấp cứu.

Giảng co thật lâu, Lăng Bắc Sam tiến vào phòng bệnh, châm cứu, hiện tại lại đang làm cái gì vậy còn nội soi bụng, nhưng người mệt lả, chỉ nằm bẹp trên giường. Nhắm mắt lại, bụng vẫn rất khó chịu, căn bản không ngủ được, trong miệng phát ra tiếng thở dài, Cố Diệc Thần cầm bông băng, thấm nước lau khố miệng cô.

“Cho em uống nước đi...” cô yếu ớt nói.

“Không thể uống nước, nếu không lại sẽ chết” anh nghiêm túc nói, nhìn dáng vẻ cô đáng chết lại cảm thấy thật đáng thương.

“Nhưng rất khát” không nhận được lẽ lưỡi liếm ngoài miệng ướt át, bộ dáng kia xem ra hơi đáng thương, “Ai cho cô ngu xuẩn vậy!” anh dạy dỗ, giống như là dạy dỗ đứa trẻ ba tuổi.

“Không phải là anh sao” Lăng Bắc Sam tức giận nói, lời này giống như trước kia anh nói, cô ngại mình đàn, anh luôn nói có anh không sợ.

Có anh cái gì cũng không sợ, nhưng bây giờ không giống thế, cái người đàn ông hư hỏng này, cứng chiều cô lên tận trời xanh, làm cô yêu anh, rồi sau đó lại đem cô vứt bỏ! Lòng Lăng Bắc Sam chua xót mà nghĩ, chỉ là cũng không oán hận anh.

Cố Diệc Thần hiểu ý của cô, cũng nhớ tới lời mình đã nói trước kia, “Ngủ đi, ngồi máy bay lâu như vậy, lại giày vò lâu như vậy” Cố Diệc Thần nhỏ giọng khuyên.

“Vậy anh ngồi bên cạnh giường ngủ luôn đi, chờ em ổn định rồi thì về!” cô sẵn sàng nói, cũng chỉ sợ anh rời đi, nếu là trước kia nhất định sẽ bảo anh không được rời khỏi mép giường cô dù chỉ một tấc.

Cố Diệc Thần gật đầu một cái, vì cô mà đắp chăn, đứng dậy thì Lăng Bắc Sam nhìn thấy anh chỉ mặc quần cộc ô vuông thì không nhận được cười trộm, Cố Diệc Thần liếc cô một cái.

“Cố Diệc Thần, nhìn ra được anh cũng rất quan tâm em, còn vô cùng lo lắng cho em!” cô nhìn về phía anh lớn tiếng nói, nếu không tại sao anh có thể không để ý hình tượng như vậy?

Cố Diệc Thần khẽ cong khóe môi, không lên tiếng, đi tới một bên giường rồi nằm xuống, “Không phải anh đã nói vẫn xem nhau như bạn bè sao” cô suy yếu mà nói, anh vẫn không lên tiếng, Lăng Bắc Sam mừng rỡ. Cố Diệc Thần không phủ nhận mình còn quan tâm cô, bởi vì cái quan tâm này đã ăn sâu bén rễ vào lòng cô, ba tháng này, mặc dù anh rất ít hỏi thăm tin tức của cô, nhưng vẫn là để cho Tôn Đại Phi cử người giúp anh quan sát cô

Đời này Lăng Bắc Sam vĩnh viễn chỉ có thể ở trong lòng bàn tay anh mà thôi, không bỏ được, cũng đã sớm thành miếng thịt trong lòng anh rồi, việc của cô giống như chính là chuyện của anh. Chính là loại cảm giác từng yêu đến tận xương tủy, mặc dù tuyệt vọng rồi, nhưng cô còn ở đằng trước.

Không có hi vọng, kỳ vọng, cũng chưa có thất vọng, lời này chẳng sai chút nào cả.

Người không bao giờ đủ, lấy được một người còn có khát vọng nhiều hơn, quan tâm nhiều hơn. Không đi cùng cô, không phải vợ chồng, chỉ lạnh lẽo quan tâm, không kỳ vọng đáp trả, ngược lại không hiểu tình thương.

Rốt cuộc Lăng Bắc Sam đã từ từ ngủ thiếp đi, giấc ngủ này, ngủ như chết, mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại.

“Cố Diệc Thần!” Mới vừa tỉnh, khôi phục ý thức, cô kêu to, chỉ sợ Cố Diệc Thần rời đi, Cố Diệc Thần vừa mới mua cơm trở vào phòng, nghe được tiếng hét lo lắng của cô, cau mày, bước nhanh đến phía trước.

“Cứ nghĩ là anh đã đi rồi” Lăng Bắc Sam thở một hơi, nói, Cố Diệc Thần chạy tới bên giường, không biết anh đã đổi quần áo từ khi nào, không còn là chiếc quần cụt như tối hôm qua

“Tôi có thể đi đâu! Có đói bụng không?” Anh mở hộp cơm ra, hỏi.

Nghe mùi thức ăn, Lăng Bắc Sam nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu, “Nhưng không được ăn nóng” lại “tiêu chảy” chứ gì? Lăng Bắc Sam chưa này cảm thấy khổ sở như thế.

“Mới vừa rồi bác sĩ bảo cô đi kiểm tra, vi khuẩn dạ dày (virus) đã không còn, có thể ăn chút đồ ăn nhạt.” Cố Diệc Thần nói, đem mấy món đồ ăn mua cho cô đặt lên bàn, mang mấy món đồ ăn nhẹ nhàng khoái khẩu của cô để lên.

“Không còn hơi sức, anh dứt em!” Lăng Bắc Sam bá đạo nói, Cố Diệc Thần cũng không còn cự tuyệt, cầm cái muỗng dứt cháo cho cô, sau mỗi lần đau bụng thì lúc ăn cơm cũng như thế. Lăng Bắc Sam nhớ tới trước kia, trong lòng cực kì ấm áp, cũng có chua xót.

Ra khỏi quầy thu tiền, nhìn vào khu quần áo trẻ em, Lăng Bắc Sam chợt nhìn thấy những bộ quần áo trẻ sơ sinh bên trong rất đẹp, trong lòng mềm mại, không nhịn được phải đi đến bên cạnh Cố Diệc Thần “Thời gian không còn sớm!” Cố Diệc Thần trầm giọng nói.

“Anh xem những quần áo trẻ em kia nhiều đáng yêu” Lăng Bắc Sam nói, không có lên trước, cứ đi theo Cố Diệc Thần, tầm mắt cứ rơi vào những bộ quần áo trẻ sơ sinh ở nơi đó, thật muốn có một đứa con. Hai mắt Cố Diệc Thần nhìn thẳng phía trước, không có cảm xúc, Lăng Bắc Sam cũng đoán không ra trong lòng anh muốn gì.

“Cố Diệc Thần, anh thích con trai hay con gái?” Lăng Bắc Sam đi đến gần anh, Cố Diệc Thần khẽ quay đầu, hỏi ngược lại cô, “Hỏi câu này có ý gì hay không?” có chút không nhịn hỏi ngược lại. .

“Anh đừng hiểu lầm, em chỉ là tùy tiện hỏi một chút, rốt cuộc anh thích con trai hay con gái?” Lăng Bắc Sam vội vàng nói, ôm cánh tay của anh, không chịu buông ra.

“Nữ.” hết sức dứt khoát lại nhàn nhạt trả lời, không nhiều hơn một chữ

“Ừ, con gái ăn mặc rất đẹp, em cũng ước có một đứa con gái để mỗi ngày diện cho nó thật xinh đẹp như búp bê vậy!” Lăng Bắc Sam vừa nghĩ vừa nói, Cố Diệc Thần không để ý đến cô.

“Này người nào gửi tới đó?” Ở cửa chung cư phòng an ninh bắt được một cái to, bên trong hình như có rất nhiều hộp lớn, Lăng Bắc Sam buồn bực nói, chứng kiến tới ba chữ Úc Tử Duyệt thì hơi kinh ngạc, nghĩ thầm, chị ấy gửi thứ gì cho cô?

Chị dâu nhỏ thật là lạnh lợi.

Vừa muốn mở ra, Cố Diệc Thần dừng xe, gọi cô đi xuống, Lăng Bắc Sam dừng động tác lại, xuống xe, Cố Diệc Thần giơ tay lên lấy bốn cái túi bảo vệ môi trường ra, Lăng Bắc Sam muốn giúp đỡ, “Đóng cốp xe lại đi!” anh chỉ nói mấy câu, cầm bốn cái túi đó lên rồi đi lên lầu.

Lăng Bắc Sam đóng cốp xe xong, cầm túi nhỏ trong tay nhanh chóng đuổi theo, về đến nhà, Lăng Bắc Sam và Cố Diệc Thần cùng nhau đem chút thức ăn bỏ vào trong tủ lạnh, “Cái này đừng bỏ vào, em đi hầm cách thủy!” Cầm con Ba Ba lên, để ở một bên, Lăng Bắc Sam mừng rỡ nói.

“Em tự hầm cách thủy đi, anh đi ra ngoài một lát.” Cố Diệc Thần nói.

“Anh phải đi đâu? Đi uống rượu với Tôn Đại Phi?” nhớ tới Tôn Đại Phi, Lăng Bắc Sam nhớ tới căn biệt thự kia, vốn hôm nay muốn đi tìm cậu ta nhưng lại đau bụng nên không đi được

“Không phải.” Cố Diệc Thần nói xong, đứng lên, “Em bị tiêu chảy không thể nào ăn nhiều dầu mỡ được” ý tứ chính là để cho cô đừng đem Ba Ba kia hầm cách thủy! Anh vẫn rất cường tráng!

“Canh Ba Ba không ngán, anh đừng có đứng ở đây mà nói nhiều đi làm việc của anh đi” Nhìn thấy anh gấp gáp như thế, Lăng Bắc Sam cảm giác mình nên bỏ qua cho anh.

Chỉ chốc lát sau Cố Diệc Thần đã thay quần áo khác rồi rời đi, trước khi đi còn hết sức xem thường lời nói của cô, “Đừng đốt cháy nhà anh!” Lăng Bắc Sam cũng hết sức hả hê trả lời, “Ồ Châu Âu, mỗi ngày em đều tự mình làm cơm ăn đấy!” .

Cái này anh biết, nếu không phải vậy anh sẽ không thật yên tâm rời đi, để cho cô ở nhà một mình hầm Ba Ba cách thủy.

Trước khi hầm Ba Ba cách thủy, Lăng Bắc Sam nhớ tới lời người bán Ba Ba nói, cố ý đi ra ngoài chung cư mua chút củ kỹ, hoàng kỳ về nhà, đối chiếu với những gì dạy trong sách nấu ăn, cô bắt đầu hầm cách thủy, canh trắng dương bổ âm.

Cố Diệc Thần không uống, cô càng muốn nghĩ biện pháp để anh uống! Sau đó bộc phát thú tính....

Càng nghĩ càng hài lòng, Lăng Bắc Sam nghe mùi thơm, trong lòng rất hả hê, chợt nhớ đồ tới Úc Tử Duyệt gửi tới, vội vàng ra khỏi phòng bếp, xé toang túi nilon bên ngoài ra, bên trong là một hộp giấy rất cứng, lại mở ra, bên trong là một cái hộp màu đen, trên cái hộp là một cô gái mặc tạp dề vô cùng vui vẻ, sau

đó, lại mở ra, hình như là quần áo.

436. Chương 436: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 40: Phun Máu Mũi !

Lăng Bắc Sam tò mò lấy quần áo ra, ánh mắt tràn đầy hy vọng, chỉ thấy một chiếc áo màu trắng và một chiếc tạp dề màu đen, còn có rất nhiều ren trong hết sức thuần khiết, đây là tạp dề? Tạp dề sao lại được làm từ vải mỏng rồi còn có cả ren màu trắng?

Gọi điện thoại cho Úc Tử Duyệt, hỏi rõ đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

“Đúng, đó chính là tạp dề, em hãy mặc nó mà bưng nước rót trà cho Cố Diệc Thần” Úc Tử Duyệt đang nghe Lăng Bắc Sam nói là đeo tạp dề như thế nào thì thiếu chút nữa đã cười phun máu, con ngốc này đã lớn như vậy rồi còn không quần áo của osin nữ.

Quả thật uống phí tấm lòng chân thành của cô mà! Úc Tử Duyệt nói dối, trêu chọc cô ngốc, cũng không nhin cảm giác mình càng ngày càng tà ác, nhưng chuyện này ngàn vạn lần không thể khiến ác ma Lăng Bắc Sam biết được, nếu không cô khẳng định sẽ chết!

Nhớ tới Lăng Bắc Hàn, sống lưng Úc Tử Duyệt còn rét run.

“Tại sao phải bưng trà rót nước cho anh ấy? Em không muốn, tối hôm qua rót cho anh ấy một ly sữa bò, kết quả anh không uống, em phải tự làm hư bụng mình!” Lăng Bắc Sam nhớ tới liền oan.

“Chính là tương tự như chị, không phải em muốn làm cơm sao, vậy thì thỉnh thoảng mặc quần áo kia vào rót nước cho anh ấy có tính là gì.” Úc Tử Duyệt cười trộm rồi nói, nghĩ thầm Lăng Bắc Sam này khó thông hơn Nhan Tịch và Lục Khải Lâm.

“Em đang nấu cơm, còn đang hầm Ba Ba cách thủy ở trong nồi!” Lăng Bắc Sam vội vàng nói, nhớ tới nồi nước này, vội vàng chạy vào phòng bếp, hoàn hảo chưa nguội, từ từ mở nồi nước ra, lại để thêm nước vào nữa, tiếp tục nấu.

“Wow, còn nấu canh Ba Ba nữa sao, Bắc Sam, em đã thật sự thông suốt rồi đó, hiện tại thay bộ quần áo kia ra đi, sau đó nấu món canh thật ngon cho A Thần” Úc Tử Duyệt cười trộm nói.

Mặt của Lăng Bắc Sam cũng ửng hồng, “Em không biết hiện tại trong lòng Cố Diệc Thần đang nghĩ gì, không thêm nói với em một lời thừa thãi, chẳng qua em cứ bảo anh ấy làm, nhưng anh ấy cũng rất phối hợp.” Nhớ tới hôm nay ở siêu thị bảo anh đi mua băng vệ sinh, Lăng Bắc Sam nói, cảm giác anh cũng không phải là ghét cô, vẫn là quan tâm cô. Tối hôm qua còn mang cô đi bệnh viện, nếu như quyết tâm muốn ly hôn với cô, làm sao lại đối xử tốt với cô như thế đây?

“Vậy được rồi, trong lòng người ta vẫn còn yêu em lắm, an tâm cố gắng lên, người đàn ông cũng cần được dỗ dành, chúng ta đều không phải là người mười lăm mười sáu tuổi, đối phương lạnh nhạt với em... em càng phải cố gắng gần họ hơn, đó là duy trì, là kinh doanh, mới có thể lâu dài được!” Lời Úc Tử Duyệt nói rất có đạo lý, cũng vô cùng rõ ràng, thật ra cô cũng đã đi qua giai đoạn đó, có lúc nghĩ về cô và Lệ Mộ Phàm trước kia, sẽ có suy nghĩ như thế. Khi đó còn trẻ tuổi, không ai nhường ai....

Cho nên, bỏ lỡ.

“Những thứ này hiện tại em đã biết rõ, mấu chốt là hiện tại có tóm được anh ấy không, em sẽ tiếp tục cố gắng!” Lời thuyết phục của Úc Tử Duyệt cô hiểu, vào ba tháng trước đã hiểu, Lăng Bắc Sam và Úc Tử Duyệt nói vui về vài rồi, rồi cúp điện thoại.

Nhìn đồng hồ, nhớ tới Cố Diệc Thần, cô gọi điện thoại cho Tôn Đại Phi, chuyện làm cô ngoài ý là thế nhưng anh không có đi tìm Tôn Đại Phi, vậy đi đâu cơ chứ?

“Chị Sam, trong ba tháng qua Cố Diệc Thần vẫn thường bảo em quan tâm chị, trái tim của tiểu tử kia còn mạnh lắm....” Tôn Đại Phi say khướt đâm đầu vào nói, lòng của Lăng Bắc Sam càng thêm rung động, thì ra là anh một mực lặng lẽ dõi theo cô, cho dù anh muốn ly hôn với cô thì cô cũng không buông tha.

Nghĩ tới đây, trái tim Lăng Bắc Sam thoáng cái đã lấy lại lòng tin và dũng cảm, Cố Diệc Thần vì cô bị thương mà sợ, mới có thể như vậy. Anh không có chết tâm với cô, chỉ là sợ rồi. Nghĩ như vậy, trong lòng Lăng Bắc Sam có thể niềm tin, lại có chút chua xót đau đớn.

Lăng Bắc Sam, đến cuối cùng là mày rất quá đáng, mới hại một người đàn ông tốt thành ra như thế?

Đêm tối yên tĩnh, một chiếc xe Wrangler màu đen dừng sát ở chỗ tối, đối diện chính là mảnh đất với tòa biệt thự đang được xây dựng, bên trong có ba tầng, xây dựng theo phong cách Châu Âu. Anh ngồi ở trong xe, mở cửa sổ ra, càng không ngừng hút thuốc lá, mượn ánh đèn từ công trình, có thể thấy diện mạo cả tòa biệt thự.

Tối nay biết cô muốn làm gì, cũng hiểu lòng của cô, nhìn thấu dụng tâm cô đã thay đổi như thế nào, không hề giống kiểu ngang ngạnh không ai bì nổi của trước kia, cũng sẽ không la hét với anh nữa, cho dù có hét lên cũng là loại liếc mắt đưa tình.... Anh phải cố gắng kìm nén tâm tình của mình, chỉ sợ vừa hơi lỏng, trái tim đang là tro tàn lại cháy lên lần nữa.

Chỉ sợ kiên quyết buông tay sau khi thất bại đối lấy những tổn thương. Anh khổ não, rối rắm.

Vật đổi sao dời, anh không còn là thiếu niên ngây ngốc không hiểu chuyện ban đầu nữa, bây giờ anh là người đàn ông có tôn nghiêm, nắm quyền trong quân đội, không thể nào giống như trước kia cưng chiều cô đến vô pháp vô thiên như vậy, anh cũng đang suy nghĩ rất nhiều.

Cũng càng sợ bị tổn thương, sợ lúc không nhận được lại cô đã thương.

Nhưng cô giống như là xương sườn mềm mại của anh, khiến anh kiên quyết hơn, thấy cô mỉm cười một cái, làm nũng một chút, một động tác cong môi thì phòng bị trong lòng anh liền giãn ra. Anh khắc chế, ẩn nhẫn,

“A Thần, em muốn anh” Lăng Bắc Sam lớn mật nói, lời nói vừa dứt, quần áo còn lại trên người và chiếc quần nhỏ màu đen đã bị anh xé ra, anh nâng chân của cô lên, dùng một tay đỡ một chân, dùng sức đưa thủy triều vào....

Anh đứng thẳng, tiến vào người cô, ở vách tường phòng tắm, nãy sinh ham muốn có được cô, cô yêu mị quần lấy anh, nhiệt tình đáp lại anh, như dầu sôi lửa bỏng, vui mừng ‘yêu nhau’ trong phòng tắm. Một màn kịch liệt diễn ra trên mặt đất.

Kết quả cô gái nhỏ đã chọc giận được người đàn ông bị cấm dục mấy tháng, bị dã thú ăn đến chẳng còn dư lại chút thịt nào cả, “A Thần, em... em mệt mỗi đờng động nữa.” Đau đớn cầu xin tha thứ, người đàn ông vẫn không chịu buông tha cô, sắp làm cho người cô bị đứt lìa người ra rồi.

“Không được rồi, em sắp hôn mê” tiếp tục cầu xin tha thứ, trong lòng quả thật vừa yêu vừa hận người đàn ông này! Cố Diệc Thần không lên tiếng, hung hăng đụng vào mấy cái, lại bộc phát dục vọng một lần nữa. Nằm ở trên người cô, không nhận được hôn môi của cô, nặng nề thở hổn hển.

Nhìn cô gái nhỏ bị ngất phía dưới, Cố Diệc Thần bất đắc dĩ cười cười, ngồi dậy, yên lặng nhìn cô, ngực của cô hiện đầy vết đỏ do anh lưu lại, xem ra rất động lòng người, vội vàng kéo chăn mỏng qua đắp cho cô, sợ mình lại nhận không được mà thậm chí vui mừng.

Giống như sau mỗi lần hoan ái trước kia, anh đi lấy chậu nước nóng lau thân thể cho cô.

Sau khi tỉnh táo lại, bắt đầu nghĩ vấn đề rất thực tế, buổi tối vừa đi ra ngoài sửa các suy nghĩ của mình lại một chút, ai ngờ sau khi trở lại vẫn bị cô thu phục. Chẳng lẽ, hiện tại lại muốn bắt đầu lại với cô? Trong lòng Cố Diệc Thần mâu thuẫn, mê man.

Sau khi lau thân thể giúp cô, anh đi vào phòng tắm rửa mặt, lại trở về phòng ngủ, nhìn cô vẫn còn ngủ say, trong miệng lầu bầu cái gì đó, anh nằm xuống, cô thật giống như cảm nhận được anh đến, vội vàng đến gần anh, làm ổ trên ngực anh, Cố Diệc Thần cứng đờ, đưa tay ôm lấy lưng của cô....

“Khàn” Cổ họng rất chua, cánh tay rất đau, toàn thân mềm yếu vô lực, cơ thể cứ lảng lảng, Lăng Bắc Sam cũng cảm thấy toàn thân đau nhức, mí mắt chậm chậm mở ra cô cau mày, ngáp một cái, rất muốn lười biếng nằm đây cả ngày, toàn thân vô cùng đau đớn, cô buông tha.

“A Thần” bỗng chốc nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, cô quay đầu, giường bên trống không, nào có bóng dáng của anh? Trong lòng Lăng Bắc Sam hoảng hốt, vội vàng vạch chăn xuống giường, mặc áo ngủ của anh, chạy ra ngoài.

Chứng kiến tới Cố Diệc Thần bừng điểm tâm lên, đứng ở cạnh bàn ăn thì cô thở phào nhẹ nhõm, mới vừa còn tưởng rằng anh chạy mất!

“Anh dậy sớm thế à” Anh đã làm bữa sáng hết rồi, Lăng Bắc Sam nói, Cố Diệc Thần nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Đi rửa tay đi”. Thái độ vẫn giống như trước kia, lòng của Lăng Bắc Sam có chút rút chặt, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn chạy vào phòng ngủ chỉnh quần áo rồi mới ra ngoài.

“Cơ thể người ta đau chết! Đều tại anh, vô duyên quá!” lần nữa trở lại phòng ăn, Lăng Bắc Sam nắm bả vai, đưa về mặt ai oán nhìn anh. Thật sự sống lưng của cô đau chết rồi, nhưng chủ yếu là muốn dò xét phản ứng của anh. Rồi cuộc anh có chịu tiếp nhận cô hay không? Cô cũng không trông cậy vào anh tiếp nhận thân thể cô, thì đồng nghĩa với tiếp nhận cô.

Tình yêu không chỉ dùng phương thức trực tiếp để biểu đạt. Dĩ nhiên, không thích cũng có thể thích, nhưng tối thiểu cơ thể của cô có chút ảnh hưởng tới anh.

Cố Diệc Thần không lên tiếng, đem một chén canh Ba Ba còn dư lại từ tối hôm qua đưa cho cô, “Uống” .

“Tại sao thế? Em không muốn uống” nhớ tới chuyện tốt mình làm, Lăng Bắc Sam cúi thấp đầu, gương mặt đỏ hồng.

“Bổ Âm, thích hợp nhất với người phụ nữ cầu xin tha thứ ở trên giường!” khoe miệng Cố Diệc Thần bứt lên một nụ cười xấu xa, hả hê nói. Đối với người đàn ông mà nói, hành hạ người phụ nữ ở trên giường đến khi cô ấy cầu xin sự tha thứ là một chuyện vô cùng bình thường, đặc biệt là người ở trước mặt đây.

“...” Nghe Cố Diệc Thần nói như thế, nghĩ tới biểu hiện của mình tối hôm qua, đầu của Lăng Bắc Sam càng cúi thấp hơn, gương mặt như bị lửa đốt nóng, cầm cái muỗng lên, lặng lẽ tự tắm rửa mình bằng canh Ba Ba. Cố Diệc Thần nhìn cô, cứng chiều cười cười, cũng vừa đúng lúc cô ngẩng đầu lên thu lấy nụ cười của anh.

“Cố Diệc Thần, có phải anh đã bị em dụ dỗ thành công hay không, đã cảm thấy thành công?” Lăng Bắc Sam nghiêm túc hỏi, không muốn làm cho anh cảm giác mình như thế, nhìn Cố Diệc Thần trầm mặc, cô lại mở miệng.

“Em không nghĩ như vậy, thật, nếu như anh còn cảm thấy đi cùng với em mà không tin tưởng lời nói của em, em không miễn cưỡng. Nhưng anh cũng không được không cho phép em cố gắng.” Lăng Bắc Sam thành khẩn nói, nếu như không có Lý Tuấn Thái nói cho cô biết việc kia, không có lời nói của Tôn Đại Phi, có lẽ là cô sẽ không kiên định như thế.

Lòng của Cố Diệc Thần bởi vì lời nói của cô mà kéo ra, giờ phút này, bức tường thành phòng bị ở trong lòng giống như bị cô mang đi “Sam Sam, anh cũng tính quay đầu lại. Nhưng anh không thể trở về thái độ lúc ban đầu với em được rồi.” Cố Diệc Thần thành khẩn, trả lời trực tiếp vào vấn đề, đây là lời trong lòng anh. Cũng giống như suy nghĩ của Sam Sam.

“Chỉ cần trong lòng anh không có người phụ nữ khác là được rồi, còn lại hãy để cho em” Lăng Bắc Sam lại nói. .

“Đang tính cô đơn tới già, trong lòng sẽ không có người phụ nữ khác.” Cố Diệc Thần lạnh nhạt nói xong thì cúi đầu, tiếp tục ăn cơm. Một câu lời nói như vậy nhưng khi Lăng Bắc Sam nghe được lại vô cùng cảm động. .

Biển người mệnh mông, trong cuộc đời của mỗi chúng ta chỉ là một người vô cùng bình thường, không có người nào rời khỏi người nào là không sống nổi, lại có một người như vậy, trong lòng suốt đời chỉ có một người, không có người đó anh chấp nhận cô độc cả đời....

“Vậy anh hoàn toàn còn tình cảm dành cho em đúng không? Em sẽ tiếp tục cố gắng!” Lăng Bắc Sam kiên định nói với anh, đôi mắt của Cố Diệc Thần thoáng qua một tia yên lặng chỉ cúi đầu ăn sáng.

Sau khi ăn điểm tâm sáng xong, Lăng Bắc Sam hoạt động gân cốt một chút, rồi cuộc thân thể đã thoải mái hơn rất nhiều, cô gọi điện thoại muốn hẹn Tôn Đại Phi, Tôn Đại Phi lại nói, Cố Diệc Thần nói không bán căn biệt thự kia nữa. Lăng Bắc Sam kinh ngạc, đi đến thư phòng tìm anh.

“Chuyện về biệt thự em đã biết hết rồi. Cố Diệc Thần, cảm ơn tâm ý của anh” Sau khi đến bên cạnh anh, nhốt chặt cổ của anh, Lăng Bắc Sam nói.

Cố Diệc Thần đang lên mạng đọc tin tức nghe được lời này, trong lòng ảo não Tôn Đại Phi quá nhiều chuyện, đồng thời trên mặt cũng dâng chút xấu hổ đỏ ửng.

“Làm sao em biết được biệt thự đây là xây dựng cho em” Mặt anh không đổi sắc lên tiếng hỏi, Lăng Bắc Sam nặng nề hôn anh một cái, “Bởi vì em tự tin, anh rất ngại ngùng!” vừa yêu vừa hận.

“Em quá tự tin rồi, đọc sách đi, đúng rồi, lúc nào thì trở về?” Cố Diệc Thần lấy tay của cô ra, nói với cô vì nụ hôn kia giống như nụ hôn dành ột đứa bé.

“Không trở về, ông xã không có đuổi em đi em về lại bên kia làm gì? Vốn chính là đi du học” Lăng Bắc Sam dựa vào bàn sách của anh, nhìn anh, nói cho anh nghe.

“Đáng giá sao?”

“Cái gì?”

“Vì anh mà buông tha những thứ kia, như thế đáng giá sao?” Cố Diệc Thần lại hỏi.

“Đáng giá!” Lăng Bắc Sam nhìn vào đôi mắt của anh, dùng hết sức quyết định, “Còn anh, có phải muốn quay về bộ đội hay không?” nhìn gương mặt tuấn tú của anh, cô lưu luyến không rời hỏi.

“Anh còn được ở đây vài ngày nữa” Cố Diệc Thần nhẹ giọng nói ra, chỉ thấy trên mặt Lăng Bắc Sam lại hiện lên nụ cười, lời kéo cổ tay của anh “Vậy còn không đi chơi? Lãng phí thời gian ở đây!” Cô nắm tay của anh, vui vẻ nói, Cố Diệc Thần vừa đứng dậy đã bị cô túm ra khỏi thư phòng.

Trước tiên hai người đi đến nhà cũ của nhà họ Cố, thăm ông nội Cố báo tin vui hai người bọn họ sẽ không ly hôn để cho ông yên tâm, sau đó Lăng Bắc Sam còn gọi Cố Diệc Thần đưa cô đi xem biệt thự, Cố Diệc Thần chết sống không chịu.

438. Chương 438: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 42: Vẫn Ở Sau Lưng

“Tại sao không để cho em đi?” ngồi ở trong xe của anh, Lăng Bắc Sam nhìn gò má Cố Diệc Thần, bất mãn hỏi.

“Nơi đó bây giờ là công trình, không có gì đáng xem cả!” đeo kính đen vào Cố Diệc Thần khẽ quay đầu, nhìn cô, lạnh nhạt nói. Lăng Bắc Sam quệt mồm, trừng mắt liếc anh một cái, thở phì phò không nói thêm gì nữa. Cố Diệc Thần thấy cô như vậy, khóe môi khẽ giật.

Lăng Bắc Sam hoàn hồn thì mới phát hiện Cố Diệc Thần thế nhưng lại lái xe đến Trung học Bắc, cũng là ngôi trường cũ của hai người bọn họ. Không phải cửa sau mà là cửa chính. Hôm nay giống như ngày nghỉ, trong trường học không có người nào, nhưng mà người bảo vệ đứng gác cổng lại không cho bọn họ vào, nói nào là vì mọi người đang chuẩn bị thi tốt nghiệp, những người không có nhiệm vụ không được đi vào.

Lăng Bắc Sam như đưa đám, Cố Diệc Thần lôi kéo cô quay về, hai người không hề lên xe, Cố Diệc Thần lôi kéo cô đi ra phía hàng rào gần cổng sau, “Anh muốn dẫn em đi lật tường sao?” Lăng Bắc Sam kích động hỏi, vẫn còn nhớ trước kia cô cúp cua muốn đi ra ngoài chơi thì anh đều dùng cách này mang cô ra ngoài.

Cố Diệc Thần từ chối cho ý kiến, lôi kéo cô tiếp tục đi về phía trước, Lăng Bắc Sam vừa đi vào một khoảng sân vắng thấy trên bờ tường cũ có vô số ô vuông có thể nhìn thấy được sân trường bên trong, vẫn như trước kia không có gì khác biệt cả, tất cả không có thay đổi gì. Lúc này, Cố Diệc Thần dậm chân, bên tường lập tức lún xuống, “Không biết trường học có phải cố ý muốn toàn bộ học sinh lật tường hay không, vách tường ở đây...” Lăng Bắc Sam kích động nói.

“Còn không mau hành động!” Cố Diệc Thần trừng mắt quát với cô, Lăng Bắc Sam liếc anh một cái, “Chảnh cái gì mà chảnh?” nói xong, đi tới trước mặt anh, hông của cô bị anh dùng sức khẽ bóp, giống nhau động tác trước kia, đôi tay Lăng Bắc Sam bắt được. chân đạp không ngừng vào hàng rào sắt, “Cẩn thận một chút, chú ý an toàn!” Cố Diệc Thần ở dưới đất dận dò.

“Anh cũng đừng có xem thường em!” Lăng Bắc Sam nhìn anh một cái, hả hê nói, lúc cô bò lên chỗ cao nhất thì Cố Diệc Thần liếc mắt nhìn cô cái, trực tiếp đuổi theo cô, anh đi vào một chóp tường khác, đỡ cô...

“Làm sao anh lại bò nhanh hơn em thế?”

“Nói nhảm, binh lính là đi chơi hay sao?” Cố Diệc Thần trêu ghẹo, xuống tường rào, trực tiếp ôm cô xuống theo, “Em có thể tự xuống...” Lăng Bắc Sam tức giận nói xong, hai chân đã rơi xuống đất, “Anh sẽ không để cho em chơi nhiều hay sao?” Cô tức giận và buồn bực nói, nhưng cũng biết anh sợ cô té, bên ngoài oán giận như thế nhưng trong lòng lại thấy vô cùng ngọt ngào.

Cố Diệc Thần không để ý tới cô, cứ chạy về sân cỏ, Lăng Bắc Sam đi theo, “Những năm này, nơi này vẫn giống như trước kia...” cô vừa nói xong liền chạy đến bên cạnh bờ tường, trong lòng vẫn muốn nhìn căn biệt thự kia một chút.

“A... anh làm gì thế...” mới đi mấy bước, cánh tay đã bị Cố Diệc Thần kéo lấy, Lăng Bắc Sam tức giận nói, anh lôi cô đi tới thăm cỏ trong sân trường, “Đã tới chỗ này, làm sao không để cho em xem một chút?” Lăng Bắc Sam hiểu ý tứ của anh, tức giận nói.

Cố Diệc Thần vẫn không nói lời nào, lôi kéo cô, xuyên qua sân cỏ mềm mại, đi tới phía các phòng học

“Cẩn lều này! Khi chúng ta học lớp mười cũng hay học tại phòng này, anh có nhớ không?” Lăng Bắc Sam chỉ vào căn phòng phía trên, nơi vắng vẻ, dường như bóng cây nhả chìm kiến trúc ba tầng, nói với Cố Diệc Thần.

“Không muốn bị an ninh phát hiện, thì nhỏ tiếng một chút!” Cố Diệc Thần tức giận nói ở bên tai cô, Lăng Bắc Sam bị sợ đến vội vàng che miệng, “Căn lầu này đã nhiều năm như thế mà cũng không bị hủy đi...” lần này Lăng Bắc Sam đã có kinh nghiệm, nhỏ giọng hỏi, cùng Cố Diệc Thần đi lên cầu thang.

“Nghe nói nơi đây được thành ủy Thủ Đô chọn là công trình tiêu biểu, chịu sự bảo vệ nghiêm khắc, sẽ không hủy đi.” Cố Diệc Thần nhỏ giọng nói, Lăng Bắc Sam ở phía sau cũng đồng ý, nghĩ thầm có lẽ những điều anh biết còn rất nhiều.

“Hắc hắc.... Đây chính là ban chúng ta học!” Ở tầng một trên tòa nhà cao nhất, cửa căn phòng học ở giữa, Lăng Bắc Sam dậm chân, mừng rỡ nói, cửa phòng học không khóa, cô đẩy cửa đi vào. Bên trong giống như đã được sửa chữa qua, chỉ là bàn học vẫn còn rất cũ, Lăng Bắc Sam lững thững đi vào.

“Nơi này hẳn không phải là phòng thi?” nhìn phòng học gọn gàng sạch sẽ, Lăng Bắc Sam thầm nói, dựa vào trí nhớ của mình mà cô đi đến từng chỗ ngồi một, cầm giấy lau cái ghế, ngồi xuống. Trong lòng trở nên kích động, khi đó, Cố Diệc Thần an vị phía sau cô.

Thật ra thì Cố Diệc Thần có thể ngồi vị trí bên cạnh cô, nhưng lại bị cô dám đuổi đi.

Cố Diệc Thần tiến lên, ngồi xuống ở sau lưng cô, nhàn nhạt canh chừng cô bóng lưng, giống nhau trước kia.

“Vương Cường, tớ thích cậu.”

“Trâu Vũ, tớ yêu cậu....”

“Hôn mê, toàn những thứ tào lao bát nháo, hiện tại nhìn lại những thứ này thật trẻ con....” Lăng Bắc Sam đọc những dòng chữ khắc trên bàn học cũ, cả người nổi da gà nói, bỗng chốc, cô đứng dậy, đi tới chỗ ngồi phía sau, “Cố Diệc Thần, anh đi ra chỗ khác em muốn ngồi ở đây”!

“Làm gì?” Cố Diệc Thần không biết cô lại chơi cái trò gì nữa nên lên tiếng hỏi.

“Đã bảo anh tránh ra thì hãy tránh ra!” Lăng Bắc Sam cố ý đẩy anh ra, Cố Diệc Thần xê dịch thân thể, phải ngồi qua cái ghế bên cạnh, hừ Lăng Bắc Sam một cái. Cô ngồi ở vị trí cạnh anh, nhìn chiếc bàn học Cố Diệc Thần từng ngồi qua, cô nằm xuống, đôi mắt sáng quắc cẩn thận nhìn từng dòng chữ trên bàn học.

Như cái gì, Đan Đan, Linh Linh, A Vĩ, tớ yêu cậu, tớ thích cậu cho tớ một câu trả lời coi, khẳng định không phải anh khác.

Cố Diệc Thần nhìn cô đang tìm cái gì, hiểu ý của cô, tâm thoáng lo lắng, “Em không cảm thấy nhầm chán sao? Những thứ này có gì để nhìn!” Cố Diệc Thần trêu chọc cô, Lăng Bắc Sam liếc anh một cái, tìm khắp cả mặt bàn mà cũng không thấy cái cần tìm.

Trong lòng khê mất mát, chẳng lẽ Cố Diệc Thần cũng như cô, đều khinh thường cái phương thức đưa thư tình này? Nếu cô thích một người sẽ trực tiếp hét ra, không dùng phương thức này để ép đối phương? Nhưng Cố Diệc Thần không giống thế, thích cô nhiều năm như vậy, sau khi cô và Lục Chính Khải đính hôn mới tỏ tình với cô, mặc dù, cô sớm biết anh thích cô.

Nhất định có ghi qua!

Lăng Bắc Sam chắc chắn, tìm khắp trên mặt bàn, lại cúi đầu tìm xuống chân bàn, tìm khắp gầm bàn, Cố Diệc Thần nhìn động tác ngây ngốc kia của cô, trong lòng âm thầm cười trộm, nghĩ thầm cô rất dần, không đa nghi nhưng trong cũng rất lo lắng, sợ cô phát hiện.

Cứ ngồi ở đó. Cơ hồ muốn lăn đến dưới đáy bàn để tìm, cũng không tìm được dấu vết anh lưu lại, trong lòng Lăng Bắc Sam có chút nhục chí, nằm ở đó, nhìn tên đàn ông thối bên cạnh, nhưng không tin anh sẽ không lưu lại cái gì. Con người đi lòng vòng, đầu óc giật giật, cô đứng dậy, đi tới trước mặt anh, ngồi xuống, sau đó, quay đầu, nhìn anh cười cười, con người dời xuống, quả nhiên....

Giống như phát hiện vùng đất mới, cô cúi đầu, nhìn một hàng chữ nhỏ được khắc cẩn thận, trong lòng Cố Diệc Thần hoảng hốt, “Thời gian không còn sớm, nên đi...” anh đứng dậy mà nói ra.

Lăng Bắc Sam lại không nhúc nhích nhìn dòng chữ nhỏ được khắc sâu kia: “Chỉ cần em xoay người, lập tức có thể phát hiện, luôn có một người phía sau, đợi chờ em.” Dòng chữ khắc như thế, giống như là từng nhất, từng nhất khắc vào lòng cô, rút ra đau đớn, cảm động, hối tiếc....

Những giọt nước mắt liên tục rơi xuống, tầm mắt mơ hồ, cô nằm ở đó, bả vai run rẩy, Cố Diệc Thần vội vàng tiến lên, ngồi xổm xuống cạnh lối nhỏ, chứng kiến tới những giọt nước mắt của cô thì nhú chặt chân mày, “Em đang làm gì vậy?” Anh ảo não mà nói, nước mắt của cô làm anh phiền lòng.

Lăng Bắc Sam quay đầu, nước mắt đã sớm rơi đầy mặt, “Cái người này anh dám lừa gạt anh! Anh nói là đợi thể mà giờ lại dám xoay người trước?” Lăng Bắc Sam tức giận quát, ngay sau đó đưa hai cánh tay ra, ôm cổ của anh, cô ngồi ở trên ghế để anh ôm đứng lên, vùi đầu vào trong lồng ngực vững chắc, nước mắt cứ thế rơi ra, cô thúc thút nức nở ra tiếng.

Cố Diệc Thần nghe lời của cô..., trong lòng có chút đau khổ, lại rất buồn cười, tóm lại, đỡ khóc đỡ cười, “Bởi vì chờ mệt mỗi...” cam kết vẫn là cam kết, cũng có mệt mỗi nên không thể thực hiện cam kết, cô trách cứ và tố cáo giống như anh là người đàn ông phản bội

Lăng Bắc Sam cũng biết, Cố Diệc Thần không phải thay lòng rồi mà vì cô phụ mỗi tình thâm thiết của anh, anh mới sẽ xoay người.

“Vậy hãy để em theo đuổi anh...” cô khàn giọng nói, anh xoay người đi, cô cố gắng đuổi theo anh còn không được sao?

“Đừng khóc, một lát nữa an ninh sẽ tới đây!” Anh cố tránh khỏi vấn đề cô vừa nói. Lăng Bắc Sam ngẩng đầu lên, vành mắt đỏ nhìn anh, “Anh phải để cho em theo đuổi anh! Cố Diệc Thần! Em đã biết được, em sẽ cố gắng! Không tiếc tất cả!” Lăng Bắc Sam kiên định nói.

“Người nào ở trong phòng học?” Lời của cô mới nói xong, chỉ nghe có người la lên, âm thanh kia cách hai người vẫn rất xa, Lăng Bắc Sam nghe thấy vội vàng hoảng hốt che miệng, Cố Diệc Thần ôm cô lên, “Cái túi xách của em...”

Cố Diệc Thần nghe được lời của cô..., ăn ý lui hai bước, Lăng Bắc Sam vội vàng bắt được túi, Cố Diệc Thần ôm cô chạy nhanh ra khỏi phòng học, lúc bảo vệ đi đến cửa đứng ngay lúc bọn họ vừa chạy ra....

Cố Diệc Thần ôm Lăng Bắc Sam chạy thẳng tới khúc quanh co nhất, đẩy cửa ra đi vào, đó là một gian phòng học lớn, rất vắng vẻ, tin tưởng những người bảo vệ kia sẽ không đuổi theo bọn họ.

An ninh không thấy bóng người trong phòng học, trong lòng hết sức buồn bực, rõ ràng mới vừa nghe đến tiếng người khóc, thế mà sao hiện tại lại không có ai?

“Cách...” chợt một cơn gió mạnh quét qua, cửa phòng học nặng nề đóng lại, vốn là âm thanh trầm trầm, giờ phút này lại có tiếng gió thổi lớn, nhìn trời sắp mưa, nhân viên an ninh kia thầm nghĩ cảm thấy gió này rất mạnh sẽ không phải là quỷ đầu....

Nhớ tới tiếng khóc của người phụ nữ mới vừa rồi toàn thân người bảo vệ nổi da gà, vội vàng đi ra cửa, nhanh chóng rời khỏi căn nhà này.

Đêm tối xuống, vốn các phòng học âm u hơn rất nhiều, nhất là những phòng học chỗ khúc quanh này, hơn nữa tối nay bên ngoài tiếng gió ào ào, nghe như gào khóc thảm thiết, “A Thần, có phải trời muốn mưa hay không?” lời của Lăng Bắc Sam mới rơi xuống, mưa xối xả như trút nước rơi xuống.

Cố Diệc Thần tiến lên, đóng cánh cửa sổ duy nhất trong phòng học lại, “Một lát không đi được” Cố Diệc Thần lạnh nhạt nói, lau một cái bàn, ngồi xuống mặt bàn, Lăng Bắc Sam cũng đến gần, ngồi xuống ghế dựa, móc một chiếc máy tính bản ra khỏi túi xách, “Vậy em xem phim thiếu nhi!” đeo ống nghe lên, cô nói rồi muốn đưa một cái tai nghe khác cho anh, Cố Diệc Thần lắc đầu một cái.

Đầu của cô gối trên chân của anh, phim mới bắt đầu, chỉ thấy người đàn ông đang trên giường dây dưa với người phụ nữ, người phụ nữ cười trên người đàn ông....

Bỗng chốc mặt của Lăng Bắc Sam đỏ lên, nghĩ thầm này cái cuộn phim gì? Hồi lâu, mới nhìn tên phim “Nathalie”....

439. Chương 439: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 43: Sau cơn mưa xuất hiện Cầu Vồng

Đó không phải là một bộ phim Sex, không phải là những bức ảnh nóng bỏng mà là một bộ phim tình cảm Hàn Quốc, hình ảnh thoát nhìn rất xinh đẹp, vô luận là góc độ quay hay là ánh đèn, cảnh tượng đều rất đẹp, giống như là phim nghệ thuật. Lăng Bắc Sam nằm trên đùi Cố Diệc Thần, mê man ngắm nhìn, nhìn hình ảnh thẹn thùng của đôi nam nữ....

Cố Diệc Thần đốt điều thuốc, chậm rãi hút, đôi mắt nhìn cơn mưa xối xả ngoài cửa sổ, trong phòng học rất u ám, người đàn ông ngồi ở trên bàn, người phụ nữ ngồi ở trên ghế, tựa đầu lên chân người đàn ông, nhìn màn ảnh máy tính bảng.

Tiếng mưa rơi không ngừng, che giấu tiếng rên rỉ có vẻ thô tục của Lăng Bắc Sam....

Hoàng hôn trong tấm hình, nữ chính quay lộ nửa người trên, một cánh tay che bộ ngực, ngượng ngùng đứng trước mặt nam chính, người nhận vai nam chính tiến đến gần nữ chính, động thủ, chậm rãi gỡ khăn lụa quấn trên người cô gái xuống...

Anh ta lấy tay của cô ra, khéo miệng giơ lên nụ cười, làm cho nữ chính không ngừng lo lắng, lấy tư thế buông lỏng đứng ngay ngắn, sau đó người đàn ông với thân hình như được điêu khắc, dựa theo thân thể xinh đẹp tự như tranh vẽ của nữ chính, bắt đầu động thủ ra vào....

Thân thể cô gái kia quá mê người, trong mắt của nam chính là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất, đôi mắt sáng quắc của người nam chính làm cho nhân vật nữ chính thẹn thùng, bỗng chốc người đàn ông kia giống như cũng không khống chế nổi nữa xông lên trước, ôm lấy cơ thể nữ chính, hôn lên môi cô ta....

Ánh nắng chiều từ góc cửa sổ rơi vào, dưới ánh sáng hoàng hôn, hai cổ thân thể quấn lấy nhau. Thân thể nghệ thuật vượt qua luân lý đạo đức trói buộc của các thầy giáo, kịch liệt dây dưa ở trong phòng làm việc....

Lòng của Lăng Bắc Sam rung động từng hồi một, nhìn hình ảnh yêu thương kịch tính kia, chỉ cảm thấy mặt hồng tim đập mạnh, hơi thở càng ngày càng nặng, lòng bàn tay không tự giác mà co lại, không biết là hình ảnh quá kịch liệt hay vì cô quá động tình, tâm kích động toát ra, trong đầu không tự chủ được mà hiện ra hình ảnh kịch tính trong phòng tắm của Cố Diệc Thần vào tối hôm qua, hình ảnh trong gương không ngừng quay về đầu óc của cô.

Hình ảnh cắt ghép của hai người đang nằm trên một chiếc giường lớn, ánh sáng hoàng hôn vô cùng xinh đẹp, người đàn ông và người con gái cùng nhau dây dưa trên giường, đủ các loại tư thế, đủ cảm xúc tình yêu. Người đàn ông nhắm chặt hai mắt, nhẹ nhàng giống như đỡ một tác phẩm nghệ thuật, giống như che chở cho người con gái mình yêu thương....

Hút xong một điều thuốc, Cố Diệc Thần cúi đầu, chứng kiến tới hình ảnh trên màn hình máy tính bảng thì đôi mắt càng sâu hơn, nghe cô thét lên, Cố Diệc Thần đang muốn cướp máy tính bảng của cô, Lăng Bắc Sam chợt ngừng đầu, gương mặt đã sớm ửng hồng, nặng nề thở ra một hơi, ngực đang phập phồng kịch liệt. Cô mặc một chiếc áo có phần cổ áo màu xanh lá mạ, từ tư thế của anh có thể thấy cảnh xuân xanh mê người bên trong như thế nào, Cố Diệc Thần khống chế không được mà tìm bắt đầu đập nhanh....

Lăng Bắc Sam nhìn đôi mắt Cố Diệc Thần như được dao khắc, đường nét cơ thể anh tuần rõ ràng, cảm giác hầu kết anh bắt đầu co thắt, cơ ngực bắt đầu cứng ngắt.... Nhịp tim càng thêm mất tốc độ....

“Thế nào, sao cứ thích xem những bộ phim thế này?” Cố Diệc Thần xoay tầm mắt, tức giận dạy dỗ, Lăng Bắc Sam hoàn hồn, vội vàng đứng lên, cô sợ mình khống chế không được sẽ trực tiếp đụng ngã Cố Diệc Thần, chưa từng quên nơi này là phòng học....

Cô có chút xấu hổ mà đóng máy tính bảng lại, “Này, đó không phải là Phim sex, là phim tình yêu nghệ thuật....” Cô nói dối một chút, rõ ràng là phim đen! Nghe cô khuyến khích và còn muốn nói thêm, Cố Diệc Thần bắt đầu cười cười, một người trưởng thành nhìn các bộ phim này sẽ cảm thấy nó bình thường, nhưng cô là vợ của người lính! Nên giữ mình tí.

“Sao nơi này lại có một cánh cửa....” Lăng Bắc Sam thấy một cánh cửa, tò mò nói, cánh cửa này cũng giúp cô hóa giải không khí lúng túng hiện tại. Lăng Bắc Sam động thủ, nhẹ nhàng mở cửa ra, chỉ thấy bên trong

có rất nhiều vật nhỏ lộn xộn, bên trong có bàn ghế bỏ hoang, còn có một cánh cửa sổ nhỏ.

Thu lòng hiếu kỳ, chuẩn bị mở cửa ra, trong lúc vô tình thấy một vật....

Cẩn thận nhìn mới nhận ra đó là một chiếc bao cao su đã được dùng qua!

Gương mặt càng thêm đỏ hồng, trong đầu hiện lên hình ảnh thầy trò cùng nhau vui vẻ lúc nãy. “Bên trong là cái gì....” giọng nói Cố Diệc Thần vang lên từ phía sau, nhịp tim Lăng Bắc Sam càng đập nhanh, Cố Diệc Thần mở cửa, chỉ thấy cô sững sờ cúi đầu nhìn vật trên đất, anh cũng nhìn sang....

Cái nằm trên đất không phải bao cao su thì là cái gì?

“A Thần....” Lăng Bắc Sam nặng nề lên tiếng, có một loại lửa nóng tỏa ra khắp cơ thể, quay đầu chống lại lồng ngực rộng rãi của anh, tim đập nhanh. Bộ phận bên dưới của Cố Diệc Thần căng thẳng, cúi đầu chống lại đôi mắt màu nâu hàm chứa quá nhiều điều, trái cổ của anh nổi thẳng lên.

Lăng Bắc Sam không chế không được chủ động tiến lên, ôm lấy chiếc eo cường tráng của Cố Diệc Thần, nâng người lên dựa vào cánh môi anh, anh cũng đè xuống, trở tay ôm lấy hông của cô, hai người như củi khô gặp lửa, kích động hôn nhau.

Hai người hôn nhau, trong đầu của Lăng Bắc Sam hiện lên những hình ảnh kích tình trong bộ phim vừa rồi, tay nhỏ bé không nhịn được đưa đến vật áo t-shirt của anh, nâng phần áo phía sau của anh lên, Cố Diệc Thần bị động tác to gan này của cô kích thích nên cũng vén vật áo của cô lên, bàn tay sờ nắn trên da thịt như tơ lụa của cô, một đường đi lên, hai người không ngừng vang lên những tiếng thở thô lỗ trong không gian nhỏ hẹp, ngoài cửa sổ cơn mưa càng lên giàn giụa hơn....

Anh cởi quần t-shirt của mình xuống, đặt lên một cái bàn, sau đó ôm cô lên, để cho cô ngồi ở trên quần áo anh, Lăng Bắc Sam nhìn cơ ngực khỏe mạnh kia, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, “A Thần, chúng ta....”... nhưng nơi này là phòng học có rất nhiều đồ vật ngổn ngang, Lăng Bắc Sam có chút sợ, lại nghĩ có chút kích thích, cảm giác bọn họ giống như là học sinh xấu ăn trái cấm....

Cố Diệc Thần không lên tiếng, ra tay cởi quần của cô, cô cũng sẽ không dè dặt, cầm kìm, đưa tay giữ dây lưng của anh....

Bên ngoài mưa không ngừng rơi, bên trong nhà đôi nam nữ dây dưa, không ngừng kích tình, không gian thu hẹp giam cầm hai con người sắp điên cuồng vì nhau, từ trên bàn đến trên ván cửa, kịch liệt dây dưa kéo dài không ngừng, cầm kìm, kích thích và sợ hãi, để cho cô càng thêm nhạy cảm, khít khao....

“Haizzz....” Trong lúc đang đến đỉnh điểm của thủy triều, toàn thân cô rơi từng giọt, cứ thế nằm trên bàn, hai chân cuộn lại, dịch thể chảy ra bên dưới, Cố Diệc Thần cần quần lên, đi ra ngoài tìm đồ để bọc cô lại, lấy khăn giấy lau cho cô, săn sóc nơi ấy giúp cô, còn Lăng Bắc Sam cứ nằm yên hưởng thụ sự phục vụ của anh.

“A Thần.... chúng ta.... có phải hay không quá, quá điên cuồng....” nghĩ tới màn kịch liệt dây dưa mới vừa rồi, Lăng Bắc Sam lo lắng hỏi. Cố Diệc Thần nhìn cô, “Là em quyến rũ anh trước....” anh tà ác nói, Lăng Bắc Sam trừng mắt liếc anh một cái, “Mới không phải!” lớn tiếng phản bác.

Cố Diệc Thần kéo thân thể trần truồng của cô lại, cầm khăn giấy lau mồ hôi cho cô, Lăng Bắc Sam cảm áo ngực lên định mặc vào, Cố Diệc Thần đoạt lấy, ngồi ở trên bàn, tự mình mặc vào cho cô, “Hí.... đau....” từ đỉnh đầu truyền tới cảm giác căng đau làm cô cau mày, chỉ thấy này nơi đỉnh nhọn kiêu diễm như bị sưng đỏ, hồng diễm thành thực nở ra như đóa hoa đào cực kì mê người.

“Nhưng em xin anh cẩn.” Cố Diệc Thần lại bất thành linh nói ra lời tà ác, lúc đó anh đã giúp cô mặc xong áo ngực, còn nghĩ nhét khối thịt thừa vào trong, buông lỏng đai an toàn một chút, như vậy sẽ không làm cô đau quá nhiều?

“Cố Diệc Thần! Anh....” nghe lời của hắn, cô tức giận phản bác, cái người đàn ông độc ác này, được tiện nghi còn ra vẻ! Cô nặng nề bấm một cái vào cánh tay của anh, Cố Diệc Thần giúp cô mặc chiếc áo khoác vào, sửa mái tóc rũ rượi của Lăng Bắc Sam lại một chút, rồi khom người, nhặt chiếc quần lót màu đen ở dưới mắt cá chân của cô lên, cái quần lót đáng thương đã bị anh xé nát, may mà Lăng Bắc Sam dùng chút lý trí còn sót lại để cứu mạng của nó!

Cố Diệc Thần mặc xong quần lót cho cô, ôm lấy cô đặt lên bàn, rồi mặc quần Jean vào cho cô. Trái tim đang kích động của thoáng bình phục, đi giày vào theo anh ra cửa, nhìn những chiếc bao cao su trên đất còn cả cái khăn giấy anh vừa mới vứt xuống mà Lăng Bắc Sam đỏ mặt, khom người nhặt tấm khăn giấy kia lên, còn có cả chiếc bao cao su nữa, “Cái này nếu của nhóm học sinh cấp ba để lại thì thật không tốt!” cô cau mày nói.

Cố Diệc Thần cười cười, nhìn cô lấy những thứ đó ném vào thùng rác phòng học, “Nói không chừng là lũ học sinh này làm....” Cố Diệc Thần nói.

“Không thể nào, bọn họ không thể to gan như vậy được, khi đó chúng ta rất bạo thủ....” Lăng Bắc Sam kinh ngạc nói, ra khỏi phòng học, cô chạy đến toilet rửa tay, Cố Diệc Thần cũng đi theo.

Mưa to đã ngừng, không khí trong lành, Cố Diệc Thần dẫn Lăng Bắc Sam lặng lẽ trốn ra phía sau trường học, lúc này an ninh cũng không đi tuần tra, sẽ không ai phát hiện bọn họ mới vừa ở trong phòng học làm ‘chuyện tốt’.

Hít thật sâu chút không khí trong sạch, mặt trời lên, Lăng Bắc Sam ngược đầu nhìn trời, “Cầu vồng! Cố Diệc Thần! Đó là cầu vồng!” chỉ vào sắc cầu vồng không rõ ràng trên bầu trời, Lăng Bắc Sam mừng rỡ thét lên.

Cố Diệc Thần nhìn theo, quả thật là một dãy cầu vồng, nhìn cô lấy điện thoại di động ra chụp hình, khoe miệng lộ ra nụ cười xúc động, không nhận được nắm bả vai anh, “Cùng em quay lại!”. Lúc Lăng Bắc Sam nói quay lại, Cố Diệc Thần cũng quay lại theo cô, hai người đưa lưng về phía cầu vồng, Lăng Bắc Sam cầm điện thoại di động chuyển sang chế độ tự chụp ảnh, điều chỉnh ống kính, để cho hai người bọn họ đều có mặt trong bức ảnh cầu vồng....

“Cười...” Cô lên tiếng, nhấn phím chụp, hình ảnh định dạng.

“Khốn kiếp, cười một cái sẽ chết à?” Nhìn người trong tấm ảnh, gương mặt anh tuấn của Cố Diệc Thần không có lấy một nụ cười, Lăng Bắc Sam bất mãn nói, Cố Diệc Thần đưa tay, choàng qua vai cô, “Đi nhanh đi....” dẫn cô đến bên hàng rào trường học.

Vào bằng cách nào thì ra ngoài bằng cách đó, hai người gần ba mươi tuổi, giống như học sinh cấp 3 cúp cua trốn ra ngoài.

Lăng Bắc Sam còn muốn đi tới trường học, bị Cố Diệc Thần kéo đi, chính là không để cho cô đi xem nơi biệt thự vẫn chưa xây dựng xong, hai người trở lại cửa trường học, Lăng Bắc Sam lên xe, Cố Diệc Thần cũng lên đi, an ninh ra ngoài có chút kinh ngạc thấy hai người đứng ở đó, Lăng Bắc Sam nhìn người bảo vệ, che miệng cười.

“Còn không cho chúng tôi đi vào, thì tự chúng tôi vào không được sao?” Lăng Bắc Sam nghịch ngợm nói, Cố Diệc Thần nhấn còi ô tô, giống như là ra uy với nhóm bảo vệ, “Ha ha....” Lăng Bắc Sam hả hê cười, nịt dây an toàn, lần này không cần anh nhắc nhở.

Nhìn dáng vẻ hả hê của Lăng Bắc Sam, Cố Diệc Thần không nhận được nâng lên nụ cười, chở cô về nhà.

Sau khi về đến nhà, Lăng Bắc Sam lôi Cố Diệc Thần vào phòng tắm....

440. Chương 440: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 44: Nghiêm Hình Bức Cung

Trong phòng tắm, Lăng Bắc Sam lại làm ầm ĩ một trận, thiếu chút nữa lại lau súng cướp cò, cuối cùng cô lên tiếng cầu xin sự tha thứ của anh, Cố Diệc Thần mới không hành hạ cô. Ra khỏi tắm Cố Diệc Thần không

nữa côSa- Ê c 40d S - Di u

c hâni cưỒ
Ế :

Đây đối với Cố Diệc Thần mà nói, không thể nghĩ ngờ là ép cung nghiêm hình! Toàn thân càng thêm nóng bỏng, như thể sắp nổ tung....

441. Chương 441: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 45: Kết Quả Khiêu Khích

Nhìn cô gái diễm dứa lẳng lơ động lòng người đang đốt lửa trên người mình, đôi mắt Cố Diệc Thần càng thêm khó chịu, nắm chặt hai nắm đấm, bóp thịt trên cánh tay bởi vì dùng sức càng thêm kiên cường. Lăng Bắc Sam nhìn anh càng khổ sở và khó nhịn thì cô càng hài lòng.

Ngón tay thon dài và mềm người hoạt động nơi ngực của anh “Trả lời à? Cứ để thế, không tha thứ cho em sao? Hả?” cười trên người anh, cúi đầu liếm láp. Khẽ di chuyển chạm vào lưỡi anh rồi cả cánh môi. Mùi thịt hơi giật giật, hơi thở thơm mát lan tỏa như cánh hoa yêu kiều. Bộ dáng quyến rũ làm cho người ta muốn ngừng mà cũng không ngừng được.

Trong cổ họng Cố Diệc Thần phát ra tiếng rên buồn bực. Tiếng hừ lạnh, trên trán thấm ra từng viên mồ hôi lớn, trong đôi mắt chứa đầy dục vọng khóa chặt cô lại, “Ừ...” anh buồn bực. Hừ ra một tiếng, bày tỏ sự khẳng định với câu hỏi của cô. Lăng Bắc Sam nghe câu trả lời của anh, trong lòng mừng như điên, thật ra thì cũng là đã sớm nghĩ đến anh đã tha thứ cho cô.

“Cố Diệc Thần à, Cố Diệc Thần, có phải em dùng cái phương thức này ép anh nói ra không, anh thật sự là khó chịu nên mới chấp nhận!” Lăng Bắc Sam đứng dậy, nhìn anh từ trên cao xuống, vỗ nhẹ vào gò má của anh, cao ngạo nói xong thì lật người xuống giường.

“Em đi đâu?” Cô gái ghê tởm này, tự nhiên xuống giường, Cố Diệc Thần còn tưởng rằng cô sẽ vì cảm động mà trực tiếp thỏa mãn anh, ai biết....

“Đây là buồn bực rồi rắc vì anh, cái người này sao mà lạnh lùng trừng phạt em nhiều ngày như thế, Tiểu Cố, Tiểu Thần Thần, một mình anh nằm đây đi, chị Sam đi phòng khách ngủ, bái bai...” Lăng Bắc Sam mặc áo ngủ vào, đứng ở bên giường nhìn về người đang nằm trên giường. Vứt cho Cố Diệc Thần một ánh mắt, cuối cùng là nụ hôn gió rồi từ từ đi ra.

Qua cầu rút ván?

Cố Diệc Thần ảo não canh chừng bóng dáng cô, trong lòng nghĩ như vậy, ngay sau đó, khóe miệng hả hê hừ lạnh, cô cho là cái cà vạt này có thể trói được anh sao? Mới vừa rồi anh cũng chỉ là đang để mặc cô diễn trò mà thôi, coi như cho chính mình một bậc thang đi xuống, để cho chính miệng anh nói sẽ quay lại với cô, thật đúng là không nên nói ra.

Cô gái nhỏ đi tới cửa thì vẫn không quên xoay người hả hê nhìn anh một cái, “Soạt...” .

“A...”

Tiếng vụn vỡ thanh thúy vang lên, Lăng Bắc Sam hoảng sợ nhìn Cố Diệc Thần đang bứt dây cà vạt ra, chỉ thấy anh đã ngồi dậy, thông thả ung dung tháo cà vạt ở mắc cá chân ra, Lăng Bắc Sam bị sợ đến tâm hoảng loạn, không ngờ anh lại mạnh như vậy. Người đàn ông kia còn chưa xuống giường cô đã chuẩn bị trốn mất dạng!

Chợt mở cửa phòng, chạy vội đi ra ngoài, nặng nề đóng cửa lại, Cố Diệc Thần xuống giường, khí thế hung hăng lao ra cửa phòng, “Cố Diệc Thần! Không cho phép anh tới đây!” Trong phòng khách Lăng Bắc Sam nhìn thấy Cố Diệc Thần ra khỏi phòng ngủ, thét lên hô.

Toàn thân chỉ mặc một cái quần trong màu đen. Cố Diệc Thần không những không có nghe lời cô, ngược lại còn cố đuổi theo cô thật nhanh, Lăng Bắc Sam bị sợ đến ra sức bỏ chạy, cố chạy đến phòng khách, Cố Diệc Thần chạy như bay, tiến thẳng đến trước mặt cô, dùng một tay nắm lấy tay cô

“A.... anh buông em ra...” Lăng Bắc Sam hoảng hốt, có loại cảm giác tai va đến nơi, giùng giàng thét chói tai, cánh tay sắt của Cố Diệc Thần ôm cô thật chặt, căn bản không để cô động đậy.

Bất được con mồi, làm sao lại có chuyện thả ra, Cố Diệc Thần không để ý cô giãy giụa, một tay ôm lấy cô mang đến phòng ngủ, đứng ở bên giường lớn, ném cô lên, thân thể Lăng Bắc Sam ngã xuống giường. Tiếng cạch cạch làm cô có chút hôn mê, lúc hơi hoàn hồn thì đã muốn chạy, mắt thấy cô muốn xuống giường, Cố Diệc Thần khom người, ra tay giữ lấy mắt cá chân của cô, dùng sức kéo cô trở lại.

“Cố Diệc Thần! Cái tên khốn kiếp này! Mau thả em ra!” Lăng Bắc Sam thể này mới ý thức được vừa rồi anh tuyệt đối ức hiếp cô!

Cô còn vui vẻ khôn siết, cố tình quấy rầy anh một lần rồi lại một lần, để cho anh nhìn một nhạc kịch hay. Tên khốn kiếp này, hiện tại trong lòng nhất định đang lên vui mừng chứ gì? Tối nay cô vốn là không muốn cho anh, tối hôm qua bị anh ép khô rồi, buổi chiều ở trường học lại.... tối nay cô chỉ nghĩ ép anh nói ra sau đó sẽ trừng phạt anh nho nhỏ mà thôi.

Ai ngờ, cô quên mất thể lực Cố Diệc Thần người ta rất khác người thường.

“Ai bảo em dần như vậy!” Cố Diệc Thần hả hê nói, lời cô qua, lật người đè cô lại, thân hình to lớn của anh che mất thân hình nhỏ bé của cô, tay nhỏ bé của cô không ngừng đánh loạn cũng bị hai tay của anh giữ chặt, ngẩng đầu thật cao nhìn cô.

“Anh... khốn kiếp.... buông em ra! Cố Diệc Thần! Em không muốn....” Lăng Bắc Sam nhìn chằm chằm gương mặt anh tuấn của anh, tức giận rống. Cởi ý muốn đấm đá xuống, làm như bị anh lưu đây. Cứ như thế bị anh cởi hết quần áo ra, không thể động đậy.

Trông mắt của anh liếc về tủ treo quần áo đầu giường có xấp cà vạt cô vừa mới cầm, “Thì ra là chị Sam thích khẩu vị nặng...” nhìn mặt của cô, anh cười tà nói, đổi thành một tay thủ sẵn cổ tay của cô, một cái tay cầm lấy một cái cà vạt, mảnh khoé buộc chặt cánh tay trái của cô, tay phải Lăng Bắc Sam bị bay lên không, ra sức đánh bờ vai của anh, vừa bắt vừa cong, hiển nhiên giống như một con mèo hoang.

“Khốn kiếp! Vô sỉ! Anh mới thích! Buông em ra, em không muốn làm!” Lớn tiếng kêu gào, giùng giởng, Cố Diệc Thần không chút để ý nào, dễ dàng buộc cánh tay cô vào thành giường. Nhìn anh dùng sức thắt cà vạt, dáng vẻ giãy giụa, anh từ từ nâng lên nụ cười, thân thể chậm rãi dời xuống....

Lăng Bắc Sam cho là mình cũng sẽ giống như Cố Diệc Thần đẹp trai dễ dàng bứt khỏi chiếc cà vạt kia rồi thoát khỏi chỗ này, thật không nghĩ đến, cái cà vạt này đối với cô mà nói, quả thực như cục sắt! Cố Diệc Thần không hề lo sợ việc cô sẽ bứt ra khỏi cái cà vạt của anh mà cứ để cô tùy tiện xé. Còn anh cong người lên, giải phóng nơi sưng đỏ của mình, nơi đó kiêu ngạo dựng đứng lên, nhìn cô một cái, sau đó hung hăng đi vào.... cái hang nhỏ.

Gần như chưa khởi động cứ thế đi vào cái hang nhỏ của cô. Làm iệng của Lăng Bắc Sam há thành hình chữ O, thỉnh thoảng xảy ra căng tràn để cho cô khó thích ứng, “Hô.... đi ra ngoài....” dùng sức đưa đẩy, đối với anh mà nói càng thêm khít khao trí mạng, không những không ra, ngược lại sâu hơn....

“Cố Diệc Thần! Anh.... anh khốn kiếp...” mỗi một cử động của anh, đều khiến cho cô chua xót và đau đớn lợi hại, vậy cũng làm được gì. Hậu quả này quá lớn rồi.

“Đây là kết quả khiêu khích của em!” Cô gái này, anh cũng không quên được bộ dáng hả hê của cô mới vừa rồi, Cố Diệc Thần thở gấp nói, động tác càng cuồng dã hơn, cơ hồ tệ hại hơn, dùng hành động thiết thật mà nói cho cô biết, khiêu khích anh, trêu chọc anh sẽ nhận lấy hậu quả như thế này!

Đôi tay của cô gái nhỏ bị cà vạt đen trói chặt, trói buộc trên cây cột giường, trên người không mảnh vải che thân. Theo mỗi nhịp ra vào nặng nề trừng phạt của anh mà cong lên, trừng phạt để cho cô không ngừng cầu xin sự tha thứ, “Ông xã.... dừng.... em.... em sai lắm rồi....” Cũng không được cô sẽ mềm, dùng giọng nói ngọt ngào đáng thương để cầu xin anh, thật sự không nhận được cảm giác ngập đầu này, nước mắt cứ thế mà chảy ra, bộ dáng kia thật là làm người ta thương yêu, Cố Diệc Thần không nhận được hôn lên môi nhỏ của cô. động tác cũng chậm lại....

“Lần sau còn dám hay không?” Buông đôi môi sưng đỏ của cô ra anh lại hỏi.

“Không.... không dám....” Lăng Bắc Sam, may thật là chẳng có khí chất gì cả! Tự nhiên đầu hàng? Nhưng cô biết, không nói đầu hàng thì anh sẽ càng hành hạ cô cuồng dã hơn! Nghe cô ngoan ngoãn nói thế, trong

lòng Cố Diệc Thần cực kì hài lòng, cũng càng hôn cô nhiều hơn, động tác động thân bên dưới biến thành dịu dàng, cũng không lâu lắm thả một dòng tinh dịch sáng bóng trong người cô.

“Em vẫn giữ gìn tất cả, đúng là trước kia khi nhận được nó em rất ghét bỏ, nhưng cũng cứ giữ lại, chẳng hiểu vì sao lúc đó lại làm thế...” là trong lòng thật không bỏ được mới cất giữ ở đây?

Lòng của Cố Diệc Thần bởi vì lời nói của cô mà xúc động, Lăng Bắc Sam hoạt động bên cạnh anh, ôm lấy hông của anh, mặt dính vào trong ngực anh, “Em biết rằng anh vẫn còn rất yêu anh. A Thần, chúng ta cùng nhau sống thật tốt cho qua ngày.... lúc gặp sự kiện khảo thân kia, em cũng rất muốn nói cho anh biết, nhưng lại không thể nào nói ra được. Em luôn tự nhủ là đúng, có thể tự mình giải quyết được khó khăn. Khi đó trong lòng em cũng hết sức khổ sở, cảm thấy rất cần phải xin lỗi anh.... Anh nói muốn ly hôn, em tự tin mình không còn xứng với anh, cảm giác thân thể mình bị người ta thấy hết, không xứng với anh....” đêm đầu nói ra lời trong lòng, Lăng Bắc Sam ôm anh chặt hơn.

“Ba tháng qua em đã cố gắng tự chăm sóc mình, cố gắng thay đổi, còn đi gặp bác sĩ tâm lý, cũng học Tâm Lý Học, cái loại cảm xúc phức tạp và tự ti đó biến mất, mới quyết tâm muốn theo đuổi anh lần nữa. Còn có cái người Lý Tuấn Thái kia nữa, cảm giác cậu ta giống như anh lúc trẻ, cậu ta đã vì em mà làm rất nhiều chuyện, những thứ kia anh cũng đã từng làm giúp cho anh, nhưng cậu ta cho em cảm giác chỉ có chán ghét. Hoàn toàn khác với cảm giác trước kia anh đã vì em, do đó em càng thêm kiên định tranh thủ tình yêu của anh....” Lăng Bắc Sam thổ lộ tình cảm nói.

Ngửa đầu nhìn anh, anh cũng đang cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng, làm tim cô đập nhanh, “Lần này, lần này em thật sự muốn có được trái tim của anh, Lăng Bắc Sam trước kia đã thay da đổi thịt rồi !” Cô bò dậy, ngồi chồm hổm trên người của anh, đôi tay chạm vào gương mặt anh, lớn tiếng nói.

“Em nhận tội một lần này không được sao....” Hồi lâu, Cố Diệc Thần mở miệng, chậm rãi nói, chỉ thấy Lăng Bắc Sam há mồm, suồng sã bật cười.

“Em biết ngay anh không thể nào thoát khỏi Ngũ Hành Sơn của em!” Lăng Bắc Sam bá đạo nói, có lời của anh càng làm cô thêm hài lòng, cũng cảm động rất nhiều. Cố Diệc Thần đề cô xuống, bàn tay che kín mặt của cô, sau đó, cúi đầu mở miệng khê thì thầm bên tay cô: “Cũng không cần quyến rũ nữa rồi.... Thật sự anh không chịu nổi cảm giác kia....” Anh thấp giọng nói, trong lời nói chứa yêu thương nồng đậm. Cô gái đáng chết này, cô chính là nốt ruồi Chu Sa trên người anh. Giống như ông trời sinh ra cô để hành hạ anh vậy, anh cũng có thể là thiếu nợ cô cả đời, nhất định phải bị cô khi dễ, lần lượt bị thương, lần lượt lại khôi phục, không thể tự thoát ra được.

Lăng Bắc Sam nhắm hai mắt, trong lòng đều là đau lòng thay anh, cũng cảm hận chính bản thân mình trong quá khứ, “Cố Diệc Thần! Về sau Lăng Bắc Sam em tình nguyện thương tổn mình cũng sẽ không làm tổn thương anh thêm một lần nữa!” cô lấy tay anh ra, ghé vào lỗ tai anh rống to.

Cố Diệc Thần ngẩng đầu lên, cảm động nhìn cô, vừa cười cười, “Em dám? Dám làm tổn thương mình chính là làm tổn thương anh!” Anh trầm giọng quát lên, bá đạo dạy dỗ cô dù trong lòng cảm động nhiều hơn, không nhận được ôm đầu của anh, hung hăng hôn cái miệng của anh....

“Em không dám, không dám, vậy sao này em sẽ không tổn thương ai cả....” buông môi của anh ra, nghịch ngợm nói, nói xong, nhảy xuống giường, Cố Diệc Thần muốn đuổi theo, “Mau về nhà rồi !” Lăng Bắc Sam la lớn, đang muốn đi tắm. “Cũng mang cái gương này về nhà. Em sẽ ở cửa chờ anh!” Lăng Bắc Sam lớn tiếng hô, Cố Diệc Thần ngoan ngoãn trở phòng cầm cái gương nhỏ lên

Nhìn cái rương quà tặng một chút, anh bỗng chốc nhớ tới cái gương mình đã chôn cất kỹ, cười cười....

“Ừm.... ừm....” Cố Diệc Thần mới ra khỏi nhà trọ của cô, giác quan nhạy bén của anh dường như nghe được âm thanh gì đó, bước chân thả nhẹ, “Sam Sam?” anh âm thầm đưa tay, mở chốt cửa cạnh vách tường, chỉ thấy khúc quanh cầu thang tầng tiếp theo, Lăng Bắc Sam bị một người đàn ông che mặt kiểm chặt hai bên.

443. Chương 443: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 47: Một Khắc Kia, Hạnh Phúc Đã Định

Thì ra là khi Cố Diệc Thần cầm cái rương đi ra, Lăng Bắc Sam đã chạy mở cửa trước, mới vừa xuống cầu thang đến khúc quanh thì gặp tên lưu manh đang bước ra từ trong một căn nhà, trong tay còn cầm một cây dao, cô vội vã thét chói tai, tên lưu manh này lập tức khổng chế cô....

Ánh sáng cây dao sáng bóng đặt trên cổ của cô, Cố Diệc Thần nhìn một màn này, sắc mặt hết sức bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ lo lắng này, “Đừng tới đây! Nếu không cô ta phải chết!” Tên lưu manh lên tiếng, lạnh lùng nói, hẳn ta chưa bao giờ không bị thất thủ không ngờ tới nay lại phát tài thế!

Biết nhà trọ bình thường này là của một cô gái trẻ vẫn độc thân mới dám xuống tay....

Lăng Bắc Sam nhìn Cố Diệc Thần, cõi lòng đang hoảng sợ đã bình tĩnh không ít, biết anh sẽ không để cho cô xảy ra chuyện gì. Lời của tên lưu manh nói không có ngăn được bước chân của anh, anh cầm gương sắt lên, bước từng bước một

“Mày đừng cử động nữa! Mày tiếp tục đi nữa tao sẽ giết chết con nhỏ này!” Tên lưu manh lại quát, Cố Diệc Thần vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh đi tới bên cạnh bọn họ, “Mới vừa rồi cãi nhau với con nhỏ đáng chết này một trận, tức giận trong lòng còn chưa tan đi hết đâu. Mày nghĩ cô ta thế nào, tùy tiện đi, tao cũng không muốn nhìn cô ta nữa.” Cố Diệc Thần cười nhạt mà nói, tự nhiên đi xuống thêm vài bậc thang nữa.

Tên lưu manh nghe lời của anh, thật kinh ngạc, ngăn người, lần đầu gặp phải người đàn ông tàn nhẫn như vậy! Chẳng lẽ người đàn ông này thật không quan tâm đến con nhỏ này? Thật ra thì hẳn chỉ là một tên trộm vặt, không muốn cưỡng hiếp con tin, trong lòng tên ăn trộm không ngừng sợ hãi, rất muốn trực tiếp chạy, lại sợ cô gái này báo cảnh sát.

Lăng Bắc Sam bị lời nói của Cố Diệc Thần làm cho đau lòng, tim đau nhói một lúc lâu, nhìn dáng vẻ bình tĩnh kia của anh còn tưởng rằng anh nói thật. Người đang lo lắng dưới tình huống này căn bản sẽ không suy nghĩ được nhiều, đại não cũng rất nhỏ, đau lòng mở miệng, “Cố Diệc Thần! Anh khôn kiếp!” cô khàn khàn hô.

Mặt Cố Diệc Thần vẫn bình tĩnh, lại xuống mấy bậc thang, “Mày...mày đừng lên tiếng! Tao không muốn tổn thương người khác!” ăn trộm lắp ba lắp bắp nói.

“A...” chợt một dòng ánh sáng lướt qua, cánh tay bị người ta bắt được, kéo ra, lưỡi dao rời vào cổ của Lăng Bắc Sam, tên lưu manh kia bị Cố Diệc Thần tách ra, nhanh chóng ném hẳn ta qua vai, đôi quần ủng to lớn mạnh mẽ đập lên ngực tên ăn trộm....

Bảo vệ nhà trọ tới trễ, thấy cảnh tượng này vội vàng báo cảnh sát, Cố Diệc Thần nhanh chóng giao lại tên ăn trộm cho bảo vệ, đi tới bên cạnh Lăng Bắc Sam đang khiếp sợ trốn trong một góc tường, ngơ ngác nhìn anh, anh tự tay vuốt ve cổ của cô, cô vội vã né tránh, sau đó điên cuồng vùi vào ngực của anh, “Cố Diệc Thần! Anh... anh không lo lắng cho em! Anh căn bản không hề lo lắng cho em!” Nhớ tới vẻ mặt bình tĩnh của anh vừa rồi, Lăng Bắc Sam không ngừng đánh vào ngực của anh, cõi lòng vì chua xót mà rống lên, Cố Diệc Thần bất đắc dĩ cười cười, không biết mới vừa rồi anh lo lắng đến như thế nào sao? Lòng bàn tay anh còn chảy cả mồ hôi nữa!

“Ngu ngốc....” anh tức giận nói, trong giọng nói lại mang theo chút cưng chiều, che chở cái ót cô, ấn cô vào nơi trái tim mình, để cho cô cảm nhận được nhịp tim đang đập rối loạn của anh.

Lăng Bắc Sam không biết sao anh nói cô như thế, ngăn người, gương mặt dán chặt vào lồng ngực anh, cảm giác có cái gì đó không đúng, cẩn thận hồi tưởng lời anh mới vừa nói, mới ý thức được khi này là anh nói dối, bởi vì bọn họ căn bản không cãi nhau!

Thì ra là anh là cố ý kích thích tên lưu manh, “Dù sao anh cũng đã làm em vô cùng lo lắng! Thế mà anh lại trấn định như thế!” Lăng Bắc Sam nhớ tới anh chỉ dùng hai ba cú đá đã thu phục được tên lưu manh, lại tá oán nói, mới vừa rồi còn tưởng rằng anh sẽ lo lắng rồi làm giống như các nam chính khác trong truyện, thì ra lại đơn giản như vậy, phản ứng của anh vô cùng bình tĩnh.

Lời của cô để cho anh cảm thấy rất oan uổng! Cố Diệc Thần bắt được tay của cô, hung hăng trợn mắt nhìn cô gái ngu ngốc này một cái, giơ cái rương lên, lời cô xuống lầu, Lăng Bắc Sam vẫn còn rối rắm không biết rốt cuộc anh có lo lắng cho cô hay không.

“Tại sao anh lại phản ứng bình tĩnh như thế?”

“Bởi vì anh là một người lính đúng nghĩa!” Cố Diệc Thần kiêu ngạo mà nói.

“Con tin này là em! Vợ của anh!”

“Cũng giống vậy thôi!” Cố Diệc Thần tức giận nói, mồ hôi đã vì cô mà che kín cả lòng bàn tay, thế mà cô còn chưa cảm nhận được sự lo lắng của anh sao, như thế cũng được, để cho cô lo lắng cũng tốt. Sau khi hai người xuống lầu, xe cảnh sát tới, cảnh sát bảo bọn họ đi đến đồn cảnh sát lấy lời khai, hai người phối hợp cùng đi.

Về đến nhà thì đêm đã khuya, Lăng Bắc Sam muốn đi cũng không đi nổi, Cố Diệc Thần phải giúp cô tắm, cô không chịu, sợ anh lại bực phát thú tính, “Em rất mệt mỗi...”

“Anh muốn giúp em tắm chứ không phải muốn ‘tiêm’ em mạnh hơn!” Cố Diệc Thần tức giận nói, Lăng Bắc Sam đỏ mặt, không ngờ thế nhưng anh lại biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì. Bị anh lôi kéo vào phòng tắm, Cố Diệc Thần để cho cô nằm trong bồn tắm, còn anh đứng ở ngoài nhẹ nhàng giúp cô tắm rửa.

Động tác của anh rất dịu dàng, làm người ta an tâm, thoải mái, Lăng Bắc Sam mơ màng ngủ thiếp đi trong bồn tắm, Cố Diệc Thần nhìn cô ngủ, cười cười, ôm cô đi phòng ngủ. Hai người ngủ một giấc thật ngon, ngày thứ hai, Lăng Bắc Sam tỉnh cũng chào buổi sáng.

Hai người cơ hồ thức giấc cùng lúc, cô cho anh một nụ hôn chào buổi sáng, “Em đi làm điểm tâm!” sau khi ngủ một giấc, toàn thân vô cùng khỏe mạnh, lưng cũng ê ẩm, tâm tình cô tốt hơn rất nhiều. Cố Diệc Thần nghĩ kéo cô lại, yêu cầu một phen, suy tính đến thân thể của cô, thôi rồi giường cùng cô vậy.

Cùng nhau rời giường, cùng nhau đánh răng, dùng bàn chải đánh răng tình nhân mà Lăng Bắc Sam mua ở siêu thị còn cả ly đánh răng đôi. Lăng Bắc Sam nhìn hai người bọn họ trong rương, thỉnh thoảng nhìn về phía anh cười khúc khích, Cố Diệc Thần cảm thấy cô thật là nghịch ngợm, càng lúc càng giống đứa bé, không còn là một Lăng Bắc Sam kiêu ngạo ngày trước.

Thật ra anh không cần cô thay đổi, bởi vì đó cũng không phải là Lăng Bắc Sam rồi.

Súc miệng, hai tay anh dọc theo chiều dài của bồn tắm, con người yên lặng nhìn trong gương, miệng đầy bọt kem, “Sam Sam, bây giờ em vui vẻ không? Nếu không thấy vui vẻ nhìn đừng có miễn cưỡng chính mình?” Cố Diệc Thần nghiêm túc hỏi.

Lăng Bắc Sam kinh ngạc, sau đó nhổ bọt trong miệng ra, hớp vài ngụm nước, “Tại sao anh lại hỏi như thế? Em miễn cưỡng hay không miễn cưỡng chẳng lẽ anh không nhìn ra sao? Em cảm thấy hạ thấp ánh mắt gần gũi hơn với tất cả mọi người như thế này rất vui vẻ, như thế là miễn cưỡng sao?” Lăng Bắc Sam hiểu ý tứ của anh, phản bác.

“Cố Diệc Thần, anh cho rằng em cố gắng thay đổi mình sao, không, phải gọi điều chỉnh, chỉ bởi vì muốn có được anh sao? Em là vì trái tim của mình! Bởi vì em phát hiện trước kia mình không có nhiều niềm vui, trừ hại người hại mình, cuối cùng rơi xuống cái kết quả cô đơn đến già, sẽ không có kết quả tốt, là anh giúp em nhận rõ những thứ này, rồi em tự điều chỉnh mình!” Lăng Bắc Sam nhìn về phía anh nói hết sức kiên định

Cô nói những lời này, làm anh kinh ngạc và cảm động, cô nói không sai, chỉ là điều chỉnh, tháo xuống một thân cao ngạo cố tỏ ra xinh đẹp không ai bì nổi, bây giờ cô là một cô gái đáng yêu, bình dị và gần gũi với mọi người.

“Thật đã lớn...” đưa tay vuốt ve gò má trắng hồng của cô, anh trầm giọng nói, giọng nói mang vẻ cảm khái.

Lăng Bắc Sam trợn mắt nhìn anh một cái, “Cố Diệc Thần! Anh đừng có dùng cái giọng trầm thấp đó để nói chuyện với em nữa, giống như em là cô gái chưa trưởng thành vậy, nói cho cùng anh vẫn nhỏ hơn em hai tháng!” Lăng Bắc Sam trêu chọc anh

“Trưởng thành hay không, không phải nhìn tuổi, phải xem nơi này.” Cố Diệc Thần chìa tay vào đầu của cô, chậm chậm mà nói, Lăng Bắc Sam sững sốt một chút, Cố Diệc Thần đã rửa mặt xong, “Cố Diệc Thần! Anh đang biến tướng, chủ yếu là mắng em không có đầu óc phải không? Khốn kiếp!” Lăng Bắc Sam tức giận, dùng tay nâng chút nước lên dội vào mặt anh, Cố Diệc Thần nhanh chóng né tránh....

Hai người cãi nhau ầm ĩ thật lâu, rửa mặt tốn hơn nửa ngày.

Cùng nhau làm bữa cơm sáng cũng cãi nhau ầm ĩ, sau khi ăn điểm tâm xong, Cố Diệc Thần nói có chuyện phải ra khỏi cửa, Lăng Bắc Sam muốn đuổi theo, cô không cho đi, “Rốt cuộc anh muốn đi đâu? Sao lại không nói cho em biết”.

“Đương nhiên là chuyện riêng của anh, không phải là em cũng muốn đến công ty xem tình hình chút sao?” Lúc ăn điểm tâm sáng thì Lăng Bắc Sam nói muốn đi công ty xem tình hình một chút, nếu như còn có thể tiếp được thì định tiếp tục đi làm, Cố Diệc Thần đề nghị cô trước làm một nhân viên bình thường, đi theo cậu cả học tập một chút.

Lăng Bắc Sam trước xả hơi một thời gian, bây giờ cô không có một chức vụ nào ở công ty cả.

“Em hỏi không được sao? Quý hẹp hòi! Tin rằng anh cũng sẽ không dám làm chuyện gì có lỗi với em!” Lăng Bắc Sam trừng mắt liếc anh một cái, quệt mồ hôi nói, Cố Diệc Thần ngắt gương mặt của cô, lôi kéo cô ra cửa, sau khi đưa cô đến công ty thì anh trở lại công trình.

Mặc một chiếc áo chống dính, quanh người đeo thêm mấy tờ báo, trên đầu là một cái mũ bảo hộ, anh cầm sơn dầu quét, tự mình sơn vách tường, chiều hôm qua cũng là đến đây sơn ngôi nhà của bọn họ, chỉ là không có nói cho cô biết.

Từng chút, từng chút một, giống như tự tay xây dựng ‘sào huyệt’ hạnh phúc, khóe miệng Cố Diệc Thần vẫn cong lên nụ cười, vẫn tưởng rằng đời này không thể nào quay lại với cô được, không ngờ vẫn hợp lại....

Lăng Bắc Sam đứng trước công trình, nhìn bên ngoài đã được quét vôi hoàn thiện. Một ngôi biệt thự nhỏ ấm áp, nhếch miệng lên lắng nghe dòng nước ấm đang chạy trong trái tim, cô cẩn thận từng li từng tí đi vào, bước lên chiếc cầu thang màu trắng theo phong cách Châu Âu, đi lên lầu....

Ở lầu hai, thấy một cái âm thanh quen thuộc, cô vội vã dừng chân, cả người ngây người....

Trên thân người đàn ông mặc bộ đồ chống dính, trên đầu là mũ bảo hộ của công nhân, bao tay màu trắng, chăm chú quét vôi vách tường. Nhìn gò má không thể quen thuộc hơn mà trái tim cô rung động, đi từng bước một đi....

Nghe âm thanh giày cao gót, Cố Diệc Thần chợt quay đầu, bắt gặp bộ đồng phục màu đen mà cô vừa mặc đến công ty, tóc đuôi ngựa được cột cao, xem ra vô cùng trưởng thành – cái người đó còn ai khác ngoài Lăng Bắc Sam. Anh không ngờ cô lại đột nhiên xuất hiện, có chút hết hồn.

Tim Lăng Bắc Sam nhói lên vì cảm động, đi từng bước một, nước mắt chậm rãi rơi xuống, dừng lại ở trước mặt anh thì nở một nụ cười, nước mắt cũng rơi xuống, “Nhìn vóc dáng của anh thật mê người!” cô vừa khóc vừa cười nói, tay run rẩy lấy khăn giấy lau nước mắt đi, rồi chạm lên gương mặt anh, dùng cánh môi mình lau những giọt mồ hôi trên gương mặt ấy.

“Ai cho em tới đây, đây là công trình đang thi công người không phận sự thì không được vào! Không thấy biển báo phía ngoài sao?” Cố Diệc Thần trầm giọng quát lớn, mang trên mặt nụ cười xấu hổ.

“Em là nữ chủ nhân của ngôi nhà này, tại sao lại nói không phận sự?” cô chống nạnh, ngược đầu, lớn tiếng phản bác, sau đó muốn ra tay đoạt lấy cây cọ quét vôi của anh thì anh nhanh chóng né tránh.

“Mau đi tìm áo bảo hộ mặc vào!” Anh trầm giọng nói. Lúc này Lăng Bắc Sam mới nhanh chóng để túi xách trên đồng báo xuống, thay một chiếc áo bảo hộ, sau đó dựa vào sự giúp đỡ của anh, mặc thêm vài tờ báo bên ngoài, đội mũ, đoạt lấy cây cọ trong tay anh, đi tới bên tường, dùng sức quét vôi....

Ánh mặt trời từ cửa sổ theo xuyên vào, rơi trên hai người đàn vui vẻ sơn ngôi nhà hạnh phúc của bọn họ, một khắc kia, hạnh phúc định dạng.

444. Chương 444: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 48: Dị Dàng Bồi Thường

Mới vừa dọn dẹp xong phòng bếp, Cố Diệc Thần nhìn thấy bóng dáng bắn khoăn của Lăng Bắc Sam ở trong phòng khách, nghĩ thầm, cô đi đâu? Tối nay rõ ràng cô có chút không vui, bởi vì ngày mai anh muốn trở về bộ đội. Lúc ăn cơm, chỉ thấy cô có chút nản lòng, nản chí, anh trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn chiếc ga giường màu đỏ thẫm của hai người thì anh nhú mày lại. Từ khi nào thì ga giường biến thành màu này? Trong phòng, ánh đèn mờ ảo, chỉ có chiếc đèn của trên vách tường là được mở, ga giường màu đỏ càng làm cho ta có cảm giác mập mờ, trong không khí thoang thoảng mùi nước hoa mê người

“Sam Sam?” Cố Diệc Thần cất giọng hô, vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng dáng đi ra từ phòng tắm. Chiếc áo ngủ bằng tơ lụa màu đỏ thẫm bao quanh dáng vẻ yêu kiều của cô. Vóc dáng đầy quyến rũ, làn váy không dài, vừa đủ che qua cặp mông lớn của cô. Đôi chân thon dài và mảnh khảnh như lộ ra ngoài....

Áo ngủ khê hở, dây thắt lưng buộc bên hông, cô đã cho anh một cảm giác lớn. Tóc quần tự nhiên rũ về phía trước, hai gò má khê ửng hồng, xem ra vô cùng mê người, rất động lòng người. Cố Diệc Thần đứng sững sờ nơi đó, không rõ ý tứ của cô là như thế nào?

Lăng Bắc Sam nhìn anh, mặt không thay đổi đi tới bên cạnh bàn, chỉ thấy trên bàn có hai chiếc ly cao cổ sóng sánh nước, bên cạnh là một chai rượu màu đỏ thẫm, cô cầm chai rượu lên nhẹ nhàng rót rượu ra hai cái ly, sau đó nâng ly đi tới bên cạnh Cố Diệc Thần.

Nhận lấy ly rượu đỏ cô đưa tới, đôi mắt của Cố Diệc Thần sáng quắc nhìn chăm chăm cô, Lăng Bắc Sam cũng nhìn anh thật lâu, “Ngày đó kết hôn, anh còn chưa uống rượu giao bôi với em đâu....” cô mở miệng, giọng nói mang vẻ oán trách và uất ức nho nhỏ, còi lòng của Cố Diệc Thần khê rung động.

Nhớ tới cái đêm tân hôn không mấy vui vẻ đó, trong lòng anh có chút đau khổ, một đêm kia đã trở thành vết dao làm còi lòng của hai người vô cùng đau đớn.

Cô chủ động vươn cánh tay ra, Cố Diệc Thần sững sốt một chút cũng đưa tay ra dây dưa với cô, giống như đôi vợ chồng trẻ quấn lấy nhau, đại biểu không bao giờ xa cách. Hai người cùng nhau uống rượu, trong lòng từng người có những đợt sóng riêng, có chút khê đau đớn, cũng có chút chua xót, nhưng dáng vẻ ngại ngùng này dần được rượu đỏ thay thế, hương rượu thấm vào cơ thể. Chậm chậm di chuyển trong còi lòng, tư vị hạnh phúc lan tràn....

Hai người uống cạn ly rượu, cánh tay còn chưa buông ra, ngẩng nhìn lẫn nhau, hai gò má cô giờ đã đỏ ửng, còn trong đôi mắt sâu thẳm của Cố Diệc Thần lại mang theo ý tứ khó nói thành lời, cảm xúc nồng nàn này càng làm cho anh mê luyến không thôi.

Anh hiểu được, cô muốn có thêm một đêm tân hôn nữa.

Cô chủ động buông lỏng cánh tay ra, trên bàn tay trắng nõn là chiếc nhẫn kim cương để cho anh bắt được tay cô, nhìn chiếc nhẫn kim cương hết sức bình thường bên trên, nhớ tới tình cảnh mua nhẫn ngày đó, môi mỏng của Cố Diệc Thần khê nhếch, đưa tay muốn tháo chiếc nhẫn đó xuống.

“Anh làm gì thế?” Lăng Bắc Sam ngăn cản, anh vẫn kiên trì muốn tháo chiếc nhẫn kia xuống, tiện tay nhét vào sàn nhà; cô tức giận, đang muốn đi nhặt lại, anh đã móc từ trong túi ra một cái hộp bằng nhung gấm tinh xảo, mở ra....

Ánh sáng long lanh bên trong làm cô kinh ngạc há mồm, ngơ ngác nhìn, “Đây mới là chiếc nhẫn anh muốn đưa cho em, sớm đã chuẩn bị xong, vừa moi từ dưới đất lên, hoàn hảo không có hư hỏng gì.” Cố Diệc Thần mở miệng nói, lấy chiếc nhẫn bên trong ra đeo vào tay cô.

“Đợi đã nào...!” Lăng Bắc Sam vội vàng rút tay về, lớn tiếng nói.

Cố Diệc Thần không hiểu, kinh ngạc nhìn cô, “Tại sao anh muốn đưa cho em?” Lăng Bắc Sam cố ý nói, trong lòng là muốn anh quý gồi cầu hôn mình! Bởi vì phần lớn mọi người đều như vậy.

“Vậy em muốn như thế nào?” Cố Diệc Thần hơi gấp gáp nói, không hiểu rốt cuộc tâm tư cô gái này ra sao, “Chiếc nhẫn này là do chính anh mua vì muốn thổ lộ với em...” Cố Diệc Thần nhỏ giọng nói.

Lăng Bắc Sam trừng mắt liếc anh một cái, ý bảo anh đừng nói về những vết thương lòng và những chuyện đã qua nữa, Cố Diệc Thần quay về với cô, rốt cuộc cô còn muốn như thế nào nữa.

“Chiếc nhẫn này không phải anh bắt em đeo thì em liền đeo, anh phải cầu xin em mới chịu đeo!” Lăng Bắc Sam cố làm ra vẻ cao ngạo nói, tên khốn kiếp này, đến điều lãng mạn này cũng không hiểu?

Cô gái này....

Trong lòng hạ quyết tâm, một chân quỳ xuống, đưa chiếc nhẫn kim cương ra trước, không nói một lời, đôi mắt khóa chặt lấy người cô, trong lòng Lăng Bắc Sam chấn động, cũng nhìn vào đôi mắt đầy thâm tình của anh, chờ anh mở miệng nói mấy câu kia, thế nhưng anh vẫn không mở miệng.

Chỉ yên lặng nhìn cô, cuối cùng Lăng Bắc Sam bất đắc dĩ mà thở dài ở trong lòng, đưa tay chấp nhận chiếc nhẫn của anh, “Mặc dù anh không nói, em cũng hiểu được suy nghĩ của anh. Ngại ngần cái gì chứ!” Lăng Bắc Sam tức giận nói, Cố Diệc Thần đứng lên, bắt được tay của cô và chiếc nhẫn, tự mình đeo nó vào ngón áp út của cô

Trong nháy mắt kia, cô vẫn không nhận được cảm động đến sắp khóc, nhưng vẫn ngăn lại được.

“Cố Diệc Thần, tối nay mới là đêm tân hôn của chúng ta, anh phải nhẹ nhàng bồi thường em!” Lăng Bắc Sam ngược mắt, hai cánh tay vòng chắt hông của anh, nhìn anh, dịu dàng nói. Trên mặt đều là vẻ mê người. Cố Diệc Thần giật mình, ôm lấy hông của cô, cúi đầu, hôn lên cánh môi của cô.

Nụ hôn của anh, êm ái và đầy hứa hẹn, hơi thở nam tính nóng bỏng mang theo dư hương của rượu đỏ, quanh quẩn hơi thở của cô, triền miên quấn quanh cơ thể Lăng Bắc Sam. Môi mỏng khẽ mở, khẽ chạm vào cánh môi mềm mại của cô, một chút xịu, nhả nhẹ mà say lòng người.

Nụ hôn như thế giống như là vũ lộng, nhẹ nhàng vây lấy trái tim cô, làm nơi đó lay động giống như an ủi, khẽ chuyển động, chân tình thật tốt. Không giống với cái đêm tân hôn cuồng bạo kia, giờ phút này anh dịu dàng với một tình yêu chân thành

Cô không nhận được mà hôn đáp trả anh, động tác cũng rất êm ái. Liếm nhẹ lên cánh môi của anh, nhắm hai mắt thật chặt, hút lấy hơi thở nhau. Đúng là hơi thở của anh làm cho trái tim của cô đập thật nhanh.

Bên trong căn phòng, ánh đèn mập mờ, trên chiếc giường màu đỏ thẫm, người đàn ông và người phụ nữ trao mình cho nhau. Nụ hôn triền miên, bàn tay người đàn ông nhẹ nhàng đi vào chiếc áo ngủ bằng tơ lụa của người phụ nữ, áo ngủ tơ lụa mềm mại. Trượt một đường dài đi xuống dưới. “Ba” âm thanh động lòng người, áo ngủ bị xé ra, vai hiện lên, lưng cũng dần dần lộ ra, chân của hai người bắt đầu dờn xuống dưới....

Cô ngã xuống, anh đè lên, động tác êm ái, không làm cho cô bị thương, thân thể anh nằm trên người cô, đưa ánh mắt thâm tình nhìn anh, hơi thở thô thiển hoan ái vang lên khắp căn phòng. Lồng ngực của Lăng Bắc Sam phập phồng lên xuống, sóng lớn mãnh liệt, nội tâm càng thêm rung động lợi hại, giống như đây thật sự là lần đầu tiên của cô, cô như một cô gái chưa biết mùi đời, giao tất cả cho anh.

“Yên lòng giao cho anh....” Anh nâng bàn tay trái của cô lên, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của cô, dịu dàng nói.

Cô bị anh dịu dàng như thế, đôi mắt trở nên mờ mịt, động tình gật đầu, nụ hôn của anh ùn ùn kéo tới rồi rơi xuống, lần nữa hôn lên cánh môi của cô, trần trọc đầy hứa hẹn. Từng chút từng chút, từng nụ hôn một làm say lòng cô, hôn toàn thân cô. Mềm mại, buông lỏng, nhắm hai mắt, động tình hôn trả lại, quên hết tất cả.

Vào giờ phút này, toàn thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, người đàn ông và người phụ nữ đang làm theo bản năng cơ bản nhất của loài người.

Ga giường màu đỏ thẫm đầy mập mờ, dưới ánh đèn mờ mờ, cô gái nhỏ như một đóa hoa hồng đỏ nở rộ, diêm dúa lẳng lơ mà nằm ở trên thân thể người đàn ông, giúp anh cởi từng món quần áo một, những bắp thịt màu đồng khỏe mạnh và thân thể trắng nõn của cô gái hòa quyện vào nhau....

Người đàn ông mạnh mẽ và người phụ nữ dịu dàng giao dung ở chung một chỗ, tốt đẹp và kích tình, nụ hôn của anh tùy tiện và chậm rãi rơi xuống, không buông tha mỗi một tấc da thịt trên người cô, nhẹ nhàng hôn, giống như là vũ lông phớt nhẹ qua, một chút xiu, để cho lòng của cô hoàn toàn hòa tan, cũng làm cho dục tính trong người cô bùng cháy....

Nhẹ nhàng cởi dây buộc áo ngủ ra, chiếc áo ren màu hồng rơi xuống, lộ ra vóc người hoàn mỹ của cô, da thịt trắng tươi như mỡ đông rất non mềm, rất mê người. Nó giống như da thịt của một đứa trẻ mới sinh. Còn có cả đôi nhũ hoa đầu đặn càng thêm dụ dỗ người khác phạm tội, muốn đè nén hết vẻ kích động này, mới có thể nhận được không suông sẻ đóa hoa hồng bên dưới.

Anh khẽ hôn nó, cánh môi vẫn dịu dàng và mềm mại như cỏ. Sử dụng bàn tay bắt đầu động tác, mặt cô đỏ gấc, phát ra âm thanh rên rỉ quyến rũ, mê hoặc lòng người. Nhiệt độ cơ thể hai người dần dần tăng cao, những giọt mồ hôi thấm ướt cơ thể của nhau....

“Không....” cảm giác anh đang hôn nơi yếu ớt nhất của cô, Lăng Bắc Sam cau mày, khó nhận được mà thét lên, anh không dừng lại, ngược lại giống như hôn môi của cô, hết sức dịu dàng, hết sức lưu luyến, chọc cho cô càng thêm khó chịu, nước chảy ra càng lúc càng nhiều.

Không cưỡng đã giống như để tất cả thuận theo tự nhiên, anh dịu dàng dạy cô say mê và ham muốn không thôi, Lăng Bắc Sam động tình rơi nước mắt xuống, anh dời nụ hôn lên môi của cô, vừa hôn vừa nói “Đừng sợ.... anh sắp vào rồi.... Buông lỏng....” Anh hôn và cảm một con gối lên đặt dưới hông cô để nó được nâng cao hơn....

Bị anh làm cho cơ thể cong lên, tim cô đập nhanh chờ đợi của anh tiến vào, không nhận được mà ngậm lấy. Bắt tay anh, cô chỉ vào cơ thể mình vì không thể nhẫn nhận được nữa, nhưng động tác của anh vẫn rất dịu dàng, giống như cô là một xử nữ chưa từng được khai phong, từng chút một, chậm rãi đi vào....

Khep chặt hạ thân của cô, anh chậm rãi lấp đầy cơ thể của cô, môi anh ngậm lấy cánh môi của cô, ngăn tiếng rên rỉ của cô. Trên hôn dưới động....

Cô say mê, cũng trầm luân, đưa tay nắm chặt lấy ga giường, khi anh buông môi của cô ra thì cô thét lên một tiếng chói tai. Qua một lúc lâu, cô bị anh ôm lấy, anh ngã xuống, để cho cô cưỡi ngòi trên người anh....

Đêm khá dài, lãng mạn, kích tình, kéo dài....

Đây mới đêm tân hôn thuộc về bọn họ, không có thương hại, chỉ có dịu dàng và thâm tình, còn có hai thân thể dung hợp khi hai trái tim ở cùng một chỗ. Dây dưa liên tục....

Sau đó, anh ôm cô, cùng nhau tắm rửa.

Ánh mắt của anh vẫn xem cô một viên trân châu quý, nhìn cô, từ nhỏ đến lớn anh luôn nhìn cô với ánh mắt này.

Tình không biết bắt đầu từ đâu, cứ thế mỗi lúc một sâu đậm.

Người đàn ông si tình chung tình chính là người đàn ông mê người nhất, Lăng Bắc Sam đưa đôi mắt màu thủy nâu mê nhìn anh, tim đập lợi hại. Ngón tay chậm rãi thăm dò đến nốt ruồi chu sa nơi ngực anh, cô đã sớm cảm thấy may mắn vì gặp được người đàn ông như Cố Diệc Thần trong đời mình, cũng cảm kích số phận đã an bài như thế.

Là kiếp trước có tu nên mới có phúc phần như vậy? Cô vốn là một đứa có tính khí hư hỏng, có thể gặp được một người đàn ông yêu cô như thế, đối với cô mà nói là một mối tình thẩm thiết

Cố Diệc Thần canh chừng động tác của cô, tim đập nhanh, ôm cô lên, “Đi ngủ sớm một chút” “Cạch cạch....” ra khỏi bồn tắm, đi về phía phòng ngủ.

“Không muốn ngủ, sáng mai anh phải đi....” cô ề ề nói, nhớ tới sẽ không gặp anh cả tháng, trong lòng liền nhung nhớ, còn chưa muốn chia lìa như thế, bắt đầu thấy khó chịu.

“Thế tiếp tục làm?” Cố Diệc Thần cười điệu nói với cô, đặt cô lên trên giường

Cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, kéo chăn lên, che kín thân thể của mình. Cố Diệc Thần xoa xoa tóc cô, lật người lên giường, “Không cho phép khó chịu, phải cố làm việc và sống thật tốt.” Anh ôm cô,

trầm giọng nói.

445. Chương 445: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 49: Nửa Đêm Vui Vẻ

Anh thao thao bất tuyệt khai báo rất nhiều, không phải là không yên lòng cô ở nhà một mình thôi. Lăng Bắc Sam rất nghe lời “Đừng nói ahhh... Em cũng không phải là một đứa bé! Anh phải đồng ý với em, khi nào anh bớt bận phải để cho em đến bộ đội thăm anh!” Lăng Bắc Sam vùi mình trong ngực anh, làm nũng nói

Cố Diệc Thần hài lòng cười cười, đưa tay ôm chặt lấy cô.

Lăng Bắc Sam dần dần ngủ thiếp đi, anh nhìn dáng vẻ của cô khi ngủ say, đặt một nụ hôn lên trán của cô, mới an tâm ngủ.

“Ngày mai em đừng đi làm, cũng đừng đi đâu cả, cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa để ẹ anh dẫn em đi đến bệnh viện quân khu kiểm tra tổng quát, biết không? Cũng đừng đi đến biệt thự mới, nơi đó có nhiều bụi hại sức khỏe!” Cố Diệc Thần vội vàng nói, nghiêm nhiên trở thành một bà chữa phụ cô.

Lăng Bắc Sam nghe được giọng nói kích động của anh, có chút dở khóc dở cười, “Cố Diệc Thần, sao anh lại lo lắng như thế? Thật là đáng yêu....” Lăng Bắc Sam cười nói.

“Anh.... anh....” anh bị cô ngăn lời nói lại, làm cho câu nói không được mạch lạc “Anh là đang trình diện với con gái nhỏ!” Cố Diệc Thần trầm giọng nói, lời này chọc cho Lăng Bắc Sam cười ra tiếng, “Làm sao anh biết là con gái chứ....”

“Nói nhảm, anh và người tình trước kia của anh có tâm linh tương thông.” Cố Diệc Thần cười giỡn, lời nói này làm Lăng Bắc Sam ê ẩm, “Đời này anh là người tình của em!” cô bá đạo nói.

“....”

“Được rồi, đừng lo lắng nữa, bình tĩnh đi! Nên tới đều sẽ tới, thuận theo tự nhiên thôi.” Lăng Bắc Sam nói lời trấn an Cố Diệc Thần.

“Vậy em ngủ trước đi, anh ra sân huấn luyện chạy hai vòng!” Cố Diệc Thần vội vã nói xong, cúp điện thoại. Mặc chiếc quần cộc và áo thun, mang dép vào, ra khỏi túc xá, chạy đến sân huấn luyện, ở trong sân huấn luyện rỗng lớn vài tiếng, phát tiết kích động trong lòng ra ngoài.

Trực giác Lăng Bắc Sam đã có, suy nghĩ một chút, anh hết sức kích động, cổ họng không nhin được mà nghẹn ngào.

Một đoạn tình cảm, nở hoa, kết quả, mới có cảm giác viên mãn. Trong lòng Cố Diệc Thần chính là suy nghĩ như vậy, có loại cảm giác khổ tận cam lai. Dĩ nhiên, những đau khổ trước kia là anh cam nguyện chịu đựng. Yêu sâu đậm một người, luôn yêu trong cô đơn, không cầu đáp trả tình yêu đó; sau đó có ngày, rốt cuộc cô xoay người yêu lại anh, dần dần lại mang thai con của anh....

Cái này được tính là cái gì. Tình cảm nở hoa mang theo vui mừng làm cho trái tim thổn thức.

Đúng là trong giờ phút này cõi lòng Cố Diệc Thần cảm động không cách nào nói rõ, chỉ có thể thét to, gào thét.

Kinh nguyệt muộn hơn mười ngày, đại biểu nghi ngờ là thật. Hai vạch mờ trên que thử thai rốt cuộc đã rõ ràng, Lăng Bắc Sam kích động rống to, mẹ Cố vội vàng chạy vào toilet, Lăng Bắc Sam kích động ôm lấy bà, “Mẹ! Có.... có thật rồi !” Mẹ Cố bất ngờ và vui vẻ ôm lấy cô, nghe lời của cô..., thật sự làm bà vô cùng vui vẻ

Mẹ chồng con dâu đều rơi nước mắt, “Mau trấn định! Đừng kích động không tốt cho con đâu!” Mẹ Cố vội vàng nói, Lăng Bắc Sam bị sợ đến vội vàng thu hồi mình, cẩn thận từng li từng tí ra khỏi phòng vệ sinh, ngồi xuống trên sofa phòng khách.

“Nhà họ Cố mấy đời độc đinh, rốt cuộc đã có người nối dõi....” Mẹ Cố kích động nói, Lăng Bắc Sam càng kích động, nhà họ Cố chỉ có một đứa cháu là Cố Diệc Thần, hiện tại anh đã có con, cho dù ai cũng sẽ kích động.

“Con sẽ gọi điện thoại cho anh ấy!” Lăng Bắc Sam kích động nói, lấy điện thoại di động ra, gọi số của anh nhưng máy khóa. Trong lòng cô có chút mất mát, nhớ tới anh có thể đang ở sân huấn luyện, nên nhắn tin cho anh, nói thẳng mình nghi ngờ đã Mang thai.

Sau đó lại đến báo tin vui cho nhà họ Lăng.

Lăng Bắc Sam trở về nhà của cô và Cố Diệc Thần đã là buổi tối, mặc dù bà nội nói hãy ở lại nhà để cụ dễ dàng chăm sóc, nhưng cô vẫn trở về đây, bởi vì nơi này có mùi hương của anh. Bây giờ Lăng Bắc Sam bắt đầu trở nên cẩn thận, khi tắm cũng vô cùng chú ý chỉ sợ mình vấp ngã.

Tắm xong, trở lại giường lớn, cầm điện thoại di động trên tủ đầu giường lên, không thấy bất cứ cuộc gọi nhớ nào, không có tin nhắn, cô tức giận chu miệng lên, “Cố Diệc Thần! Em không gọi điện thoại cho anh,

có phải anh sẽ không chủ động gọi cho em không?” Lăng Bắc Sam tức giận dạy dỗ, khi anh đứng ở trước mặt cô, cô sẽ quở trách .

“Em không tin bây giờ anh đang bận!” Cô tức giận gào xon, bò lên giường, nằm xuống, đôi tay sờ lên bụng, suy nghĩ một chút nơi đó đã có một phôi thai nho nhỏ, trong lòng liền mừng như điên.

Nửa đêm....

Trong lúc ngủ mơ hồ hồ, Lăng Bắc Sam cảm giác có người hôn cô, giống như là mộng xuân, mùi vị đó, không phải Cố Diệc Thần còn là người nào? Cô lại không nhận được lè lưỡi, hôn trả, người đàn ông kia hôn cô càng sâu hơn, “Ừm....” . Cô tỉnh lại, bản năng đưa tay muốn đánh anh một cái, cánh tay bị anh bắt được, “Bà xã, là anh....” Cố Diệc Thần lên tiếng nói, lần này Lăng Bắc Sam hoàn toàn tỉnh táo, nhìn người đàn ông trước mắt, lòng kích động đến tim ngừng đập.

Anh, tại sao anh lại đột nhiên trở về?

Lăng Bắc Sam kích động nhìn quỳ gối lên giường. Trên người anh vẫn mặc bộ đồ huấn luyện, xem ra Cố Diệc Thần rất bận, khuôn mặt nhỏ của Lăng Bắc Sam càng kinh ngạc.

“Anh...anh thế nào.... ừm....” lời còn chưa hỏi xong, thân thể đã bị anh ôm lấy, cô lập tức hôn đáp trả, cuồng tứ, kích động hôn nhau, cuồng dã mà bao hàm kích tình. Cô bị anh hôn sắp hít thở không thông, Cố Diệc Thần mới buông cô ra.

“Anh mang tân binh đi huấn luyện, mười giờ mới về lại quân đội, mở máy thấy tin nhắn em gửi đến....” sau đó, anh liền khai báo với bên thành ủy, xin nghỉ cả đêm để trở về, mang theo một ngày huấn luyện mệt mỏi, bỏ ra hai giờ trong đêm để chạy về đây

Lăng Bắc Sam cảm động nhìn anh, trên gương mặt của anh còn mang theo bùn đất khô khốc, anh không cần nói chuyện cô cũng hiểu, cô cũng có thể cảm nhận được anh đang vội vàng. “Anh khốn kiếp.... mới vừa làm em sợ muốn chết.... em còn tưởng rằng.... ồ....” rõ ràng không sao cả, cô lại tìm lý do, làm nũng nằm khóc ở trong ngực anh, lòng tràn đầy cảm động, cánh tay ôm thật chặt hông của anh, cũng không để ý trên người anh còn có bụi đất.

Cố Diệc Thần cười cười, đẩy cô ra, “Cho anh nhìn con gái của anh đi!” anh đặt cô lên đùi, mở áo ngủ của cô ra, nhìn cơ bụng phẳng lì của cô, tim đập thật nhanh, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trên.

Hai tay Lăng Bắc Sam chống lên, nhìn anh cúi người hôn lên bụng cô, bộ dáng muốn hôn không dừng, tim hiện ra dòng nước ấm, “Ngu ngốc.... căn bản mới có tượng hình thôi!” cô cứng chiều nói, tim đập lợi hại.

Cố Diệc Thần ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi cười ra tiếng “Ha ha....”, lộ ra hàm răng trắng tươi, đáng vẻ xem ra càng ngu hơn, khiến cho Lăng Bắc Sam không nhận được nghĩ bắt anh lại, hôn anh mấy cái

“Nhanh đi tắm một cái đi, xem người anh bẩn như thế nào kia!” ngoài miệng nói rõ như thế, nhưng mà trong nội tâm lại rất đau lòng, vốn đã có một ngày mệt mỏi, còn lái xe chạy về, trên đường xảy ra chuyện gì thì sao? Lăng Bắc Sam nghĩ như vậy, trong lòng càng khó chịu, cũng rất sợ.

Cố Diệc Thần nghe lời xuống giường, “Cố Diệc Thần! Về sau không cho phép như vậy! Muốn trở về thì phải trở về ban ngày....” Lăng Bắc Sam nhìn anh cởi quần áo ra, khăn giọng hô.

Anh khẽ cười cười, chính là sợ cô lo lắng mới không có nói cho cô biết, len lén chạy về, “Anh có nhắm hai mắt lái xe cũng không thể gặp chuyện xui xẻo đâu....” Anh tự tin nói xong, rồi vào trong phòng tắm. Cô đổi một chiếc ga-giường khác sạch sẽ, sau khi thay xong, anh đã tắm ra ngoài, nhìn ra được bụi bẩn bị tẩy đi không ít.

Hai người nằm xuống, cô đưa lưng về phía anh để anh ôm vào trong ngực, Lăng Bắc Sam cảm giác có vật cứng đang chĩa vào lưng mình, đỏ mặt, nhất là khi bàn tay to lớn của anh đặt lên ngực của anh, nắm chặt rồi buông ra, cô không nhận được xoay người, tay nhỏ bé xoa lồng ngực của hân, hoạt động quyen rũ....

Hô hấp của anh rối loạn, thở gấp, bụng trướng lên....

446. Chương 446: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 50: Anh Len Lén Nhìn Qua

Ôm người con gái dịu dàng trong ngực, đã bị cấm dục nhiều ngày, không khó chịu mới là lạ, nhưng thông thường cũng biết, lúc nghi ngờ mang thai thì không có thể dính vào. Cố Diệc Thần không dám làm một cử động nhỏ nào, toàn thân cứng đờ, thế mà hai cái chân của cô vẫn làm loạn bên dưới. Sờ, vuốt ve mơn trớn hai nhũ hoa của cô. Cảm giác bắp thịt của cô chọc cho anh thổ dốc.

Anh không nhịn được bắt được lấy hai tay của cô, “Đừng làm rộn! Ngủ!” Nhỏ giọng quát, lời này của anh làm lòng khiến Lăng Bắc Sam đau xót, sao anh lại dữ dội như thế?

“Cố Diệc Thần! Cái tên khốn khiếp này có phải vì em có thể mang thai nên anh định thay lòng hay không...” không rõ chuyện gì, Lăng Bắc Sam khàn khàn gầm lên, lòng tràn đầy uất ức, không phải người ta thường nói khi đàn ông nghe nói người phụ nữ của mình có thể có bầu thì sẽ thay lòng đổi dạ sao, chẳng lẽ Cố Diệc Thần cũng như thế?

“...” Cố Diệc Thần bị cô tố cáo thì im lặng, “Cái đầu óc của em làm gì thế hả? Anh thật sự muốn bóp chết em!” Đại não của cô thật sự rất ngắn, cho nên mới nói bậy như thế! Anh sẽ thay lòng? Yêu cô còn đến không kịp, làm sao lại có chuyện thay lòng đổi dạ ở đây?

“Vậy vì sao anh không đụng vào em? Còn hung hãn với em như thế?” Lăng Bắc Sam gắt gỏng, làm nũng với anh, mặc cho cô cảm nhận thấy anh yêu cô hơn bình thường.

Vấn đề này khiến Cố Diệc Thần quả thật dở khóc dở cười, “Có thể em sẽ mang thai! Nên anh mới không dám đụng vào em? Sẽ làm con mình bị thương?” Cố Diệc Thần tức giận nói, bàn tay đặt ra sau ót cô, nặng nề vuốt ve mấy cái.

Lăng Bắc Sam nghe lời của anh, hai gò má nóng lên, “Nghi ngờ mang thai thì không thế sao? Thế sao em

Nghe Cố Diệc Thần nói thế, Lăng Bắc Sam rất cảm động, liếc anh một cái, sóng vai cùng anh bước vào, trên môi là nụ cười hạnh phúc.

Bởi vì nghi ngờ thời gian có bầu rất ngắn, không có cách nào làm kiểm tra B, chỉ có thể thử máu nhưng nó chính xác hơn que thử thai rất nhiều, vốn là Lăng Bắc Sam còn lo lắng que thử thai không đúng, khi nghe bác sĩ nói cô thật sự đã có thai thì trong lòng cô vẫn rất kích động....

Không nhận được mà nhảy lên, ôm lấy Cố Diệc Thần đang mặc đồ lính, Cố Diệc Thần cũng không để đến người bác sĩ trước mặt, ôm cô, hai người xoay vòng vòng tại phòng khách, người bác sĩ trung niên cười cười, “Đừng, đừng kích động như thế! Biết cần phải bổ sung và xem trọng dinh dưỡng chứ? Vi-ta-min B11 là thứ không thể thiếu, mỗi ngày phải uống thuốc tránh thai đúng liều! Cũng không cần tắm bổ gì nhiều, cố gắng tránh những thức ăn có tính hàn, trước khi ăn cần suy nghĩ kỹ chút những gì không thể ăn, hiểu không? Còn có những trái cây quá nóng, quá lạnh....” Bác sĩ căn dặn bọn họ vô cùng chi tiết, Cố Diệc Thần gật đầu, cố gắng nhớ toàn bộ lời bác sĩ nói.

Lăng Bắc Sam cũng ý vị gật đầu, cố gắng ghi nhớ, cho tới bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa, cô đã mang thai thật sự rồi

Sau khi hai người ra khỏi bệnh viện, Lăng Bắc Sam lôi kéo Cố Diệc Thần muốn đi mua đồ ăn, Cố Diệc Thần ngăn cản, “Lời bác sĩ dặn em quên rồi hả? Phải không, Sam Sam, em hãy về nhà ở với mẹ đi, một mình em ở nhà anh không yên lòng.” Cố Diệc Thần nghiêm túc nói, cô không biết cái gì cả, nếu như mò mẫm ăn loạn chút thì sao?

“A Thần, anh quá lo lắng rồi.... công ty chúng em còn có rất nhiều người đã có bầu mà đến tháng thứ bảy mới nghỉ ngơi đó...” Lăng Bắc Sam nói lời trấn an anh, Cố Diệc Thần bắt đầu nhìn cô, “Dọn đi về nhà ở, để cho anh an tâm một chút...” Cố Diệc Thần nhỏ giọng mà nói ra, nói xong, lôi cô lên xe.

“Được! Nghe lời anh!” Lăng Bắc Sam lớn tiếng nói, sau khi cùng Cố Diệc Thần lên xe, anh đặt một nụ hôn lên má của cô

Anh mang cô đi đến một quán ăn rất sạch sẽ lại hợp vệ sinh để ăn bữa ăn sáng, “Về sau trước khi ăn cái gì, đều phải suy nghĩ một chút những món mình thích, không được ăn quá nhiều?” Cố Diệc Thần không quên dặn dò cô.

“Em hiểu rồi! Bà mẹ trẻ à, còn dài dòng hơn cả mẹ em nữa! Em không phải là đứa trẻ ba tuổi, anh yên tâm, em nhất định sẽ bình an sinh ra cho anh một bảo bối khỏe mạnh!” Lăng Bắc Sam nặng nề bảo đảm!

Cố Diệc Thần dịu dàng cười cười, hai người về đến nhà, Cố Diệc Thần vội vàng giúp cô thu dọn đồ đạc, nhìn cô dọn về nhà cũ, anh mới thật yên tâm.

Nhìn Cố Diệc Thần đang giúp cô gấp quần áo, Lăng Bắc Sam uống một dòng nước ấm, trong lòng có sự cảm động và ấm áp.

*** Đảo đảo lật lật .

Nghe Lăng Bắc Sam nói muốn trở về ở, mẹ Cố lập tức cho người quét dọn căn phòng Cố Diệc Thần trước kia từng ở, dọn dẹp rất ấm áp, Lăng Bắc Sam vào phòng nhìn lướt một chút. Cô liền ngồi xuống giường của anh, việc này cũng giống như quay lại đoạn thời gian cô mười tuổi.

Cố Diệc Thần mở ngăn kéo ra, cầm một cái rương rỗng, sắp xếp lại đồ vật bên trong, “Sau này em có đồ đạc gì cứ để trong đây....”

“Những thứ kia là cái gì thế? Xem ra đã quá cũ rồi...” Lăng Bắc Sam xuống giường, nhìn photo album trong hộp giấy đã ố màu, cầm lên, nhìn rất kỹ, cái ảnh bìa cũng đã hoen màu, mở ra, cũng là những tấm ảnh quen thuộc....

Mặc dù có một số tấm ảnh đã hư thế nhưng cô vẫn nhìn ra người trong ảnh là ai.... Bị cô nhìn thấy, Cố Diệc Thần có chút vụng về tay chân, “Lần trước chôn nó đi rất kĩ, nhưng còn hơi dơ....” anh cười nói.

“Khốn kiếp...” Lăng Bắc Sam khàn khàn nói, kéo anh đến vùi vào ngực của anh, “Cái tên khốn kiếp này, anh rất xấu! Cái gì anh cũng không nói cho em biết, giúp công ty của em làm nhiều chuyện như vậy, vẫn

không nói cho em....” mỗi lần nhìn đến ánh mắt thâm tình của anh, cô đều tự ti mặc cảm, cảm giác mình và anh cũng giống như vừa yêu vừa hận, không cảm lòng được mà khóc ra nước mắt.

“Không phải là em đã nói cho anh biết rồi sao, em không ngờ anh hiểu được những chuyện trên thương trường kia? Sự kiện Âu Dương Trạch kia cũng giống vậy, em cảm thấy anh không hiểu, không muốn làm cho anh phiền lòng....” Lăng Bắc Sam vừa nói, vừa nức nở, Cố Diệc Thần cười cười, vuốt ve ót của cô.

“Lỗi của anh được chứ? Vì sợ em bị hại nên anh nguyện làm người phía sau âm thầm giúp đỡ em, không phải em không có bản lĩnh? Cho nên anh chỉ đứng phía sau giúp đỡ em....” Anh cười nói, cũng không phải trách cứ cô thật, chỉ cảm thấy bọn họ cũng rất ngu ngốc.

Lăng Bắc Sam nện vào ngực anh một cái, mới ngẩng mặt lên, trên gương mặt trong trắng và thuần khiết không có bất kỳ trang điểm nào, nhuộm một giọt nước mắt trong suốt. Cố Diệc Thần dùng ngón tay lau giọt nước mắt trên mặt cô “Cũng đừng nhắc tới những chuyện hư hỏng kia nữa!” anh trầm giọng nói.

Lăng Bắc Sam cũng cười cười, buông anh ra, ngồi xổm xuống. Lại đi đến mở cái gương ra, “Cái bông tai này thật đẹp nó được làm ra từ vỏ đạn thật sao?” Cô cầm một bông hoa tai hình trái tim vô cùng tinh xảo, cô hỏi.

“Đúng vậy, đó là quà sinh nhật lúc em hai mươi sáu tuổi!” Vì cái vật nhỏ kia mà anh đã tốn không ít thời gian, tỉ mỉ điêu khắc, biết rõ sẽ không tặng cô nhưng vẫn muốn hoàn thiện nó.

“Cái này đây? Hai mươi lăm tuổi khôn kiếp, đâu phải chuẩn bị đâu....” Là một cái trâm bằng thủy tinh sắc sảo mang theo nét xưa cổ, ra ngoài càng sáng long lanh, hoa văn bên trên cũng được điêu khắc kỹ càng.

Cố Diệc Thần nhận lấy trâm cài tóc này, “Thấy trong một cửa hàng trâm cổ nên mua.” Anh nói nhẹ như nước chảy, trong đôi mắt lại mang theo thâm tình, “Nhất định có câu chuyện đằng sau nó phải không? Nếu không sẽ không mua!” .

“Không có, cảm giác rất đẹp mắt, còn là một vật cổ, cất giấu giá trị, không chừng qua mấy năm nữa giá trị sẽ liên thành, để cho anh trở người đàn ông giàu có....” Anh cười trêu chọc, Lăng Bắc Sam trừng mắt liếc anh một cái, tiếp tục xem những thứ đồ khác.

Cuối cùng, đem những món đồ anh mua cẩn thận từng li từng tí nhét vào trong ngăn kéo, những thứ kia, đối với cô mà nói chính là bảo tàng trân quý nhất.

Hai người ăn cơm ở nhà cũ, ba Cố không ở nhà, gương mặt mẹ Cố rất vui mừng, “A Thần, Sam Sam ở nơi này, con cứ yên tâm làm việc!” Mẹ Cố cất giọng nói.

“Không yên lòng con sẽ không cam tâm để cô ấy ở lại đây?” Cố Diệc Thần cười phản bác.

“Tiểu tử thú vị này! Sắp làm rồi cha, còn có bộ dáng không đứng đắn như thế này!” Mẹ Cố nhìn Lăng Bắc Sam nói, Lăng Bắc Sam cười cười, “Ồ trước mặt con anh ấy cứ không giữ ý tứ thế....” cô bất mãn nói, gò má nhìn Cố Diệc Thần thoáng đỏ ửng.

Bị hai cô gái cầu nhàu nhưng cuối cùng cũng ăn xong bữa trưa; sau khi ăn xong Cố Diệc Thần phải chạy về bộ đội, trước khi đi, bị Lăng Bắc Sam ôm thật lâu, “Hai tuần lễ chớp mắt một cái sẽ qua, nhất định phải vui vẻ có biết không?” Anh dặn dò lần nữa, Lăng Bắc Sam càng không ngừng gật đầu.

“Anh ở bộ đội cũng cần thận và chú ý an toàn! Chớ liều sống liều chết, anh là người của quốc gia, của nhân dân nhưng cũng là chồng của Lăng Bắc Sam, cũng là cha của đứa con này! Anh phải có trách nhiệm với em!” Lăng Bắc Sam khàn giọng nói, sửa sang lại cổ áo cho anh như một cô vợ dục dăng sẵn sóc chồng mình.

Cố Diệc Thần đứng nghiêm, đứng ngay ngắn, bất thành linh hành nghi lễ của một người lính với cô, Lăng Bắc Sam hơi kinh ngạc, “Hứa với một vị vợ lính, một vị mẹ lính đáng kính trọng!” Cố Diệc Thần trầm giọng nói, có họ làm hầu thuận anh sẽ cố gắng chiến đấu hơn nữa.

Anh hiểu được phần tình cảm này, Lăng Bắc Sam cảm động gật đầu, “Em cũng sẽ không làm cho anh thất vọng!” Cô nặng nề nói. Sau đó nhìn Cố Diệc Thần lên xe của một chiến sĩ đội trước, nghênh ngang rời đi, tay của cô đặt lên bụng của mình, khuôn mặt kiêu ngạo và tự hào.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, từ việc nghỉ ngơi mang thai bây giờ đã bắt đầu nôn ọe, nôn nghén rất khó chịu, hết sức khổ sở, chỉ một chút mùi vị cũng đã buồn nôn, cũng không còn đến công ty làm nữa. Trong lúc, Cố Diệc Thần đã về thăm cô, nghỉ được hai ngày, bên cạnh cô hai ngày rồi lại trở về bộ đội.

Mặc dù nôn nghén rất nhiều, cô cũng kiên trì ăn cơm, cô cảm thấy làm một người mẹ, những thứ gì chịu được, cô sẽ cắn răng mà chịu đựng vì con của họ. Mẹ chồng cũng chăm sóc cô rất tốt, cẩn thận, quan tâm, mẹ cô cũng thường hay đến đây thăm cô....

“Cố gắng nhịn qua đoạn thời gian này, qua ba tháng đầu sẽ trở lại bình thường không còn nôn nghén nữa....” Hứa Tình Vần lời kéo tay của con gái, nói lời trấn an. Lăng Bắc Sam gật đầu, hơn hai tháng, còn chưa sao cả “Các người yên tâm đi....”

“Không phải A Thần nói hôm nay sẽ trở về sau? Sao bây giờ còn chưa thấy đâu nữa?” Mẹ cố hỏi, đôi mắt Lăng Bắc Sam lập tức buồn bã, “Buổi sáng anh ấy có gọi điện thoại cho con, đi chống lũ cứu tế” Lăng Bắc Sam có chút mất mát nói.

“Là phải đi thôi, năm nay ngập lớn lắm sao....”

“Đúng! Bởi vì nước ngập nghiêm trọng, rất nhiều thùng hàng cứu tế vận chuyển không vào được, chỉ có thể cứu tế bằng máy bay!” Lăng Bắc Sam kích động nói, trong lòng vì Cố Diệc Thần mà cảm thấy tự hào, đồng thời cũng lo lắng cho an nguy của anh.

Lăng Bắc Sam trở lại phòng ngủ, cầm điện thoại di động lên, gửi một tin nhắn cho Cố Diệc Thần, bảo anh chú ý an toàn, khu vực gặp nạn vẫn còn mưa to chưa hết, thời tiết như vậy không có lợi cho đường bay? Anh là quan chỉ huy, khẳng định là người dẫn đầu hành động....

Không dám đánh điện thoại, chỉ có thể gửi nhắn tin còn gửi cho anh thêm một mặt cười.

Ngày ngày chú ý đến các tin tức và báo cáo về khu vực gặp nạn, Lăng Bắc Sam chỉ có thể tìm tòi tin tức về Cố Diệc Thần trong đám tin tức đó, cũng được biết Lăng Bắc Hàn cũng ở khu vực gặp nạn, còn có Úc Tử Duyệt đi hiện trường lấy tin. Cô chỉ có thể ngồi nhìn màn hình tivi, có lúc hết sức kích động muốn đi tìm anh, nhưng lại không dám.

Cố Diệc Thần vẫn không có gọi điện thoại cho cô, lại lần nữa không nghe thấy bất cứ tin tức gì về Cố Diệc Thần, chỉ tìm anh từ trong báo cáo về những chiếc máy bay mang số hiệu nào vận chuyển thuốc và thực phẩm đến khu vực nguy hiểm ra sao.

Ngày thứ năm không có tin tức của Cố Diệc Thần, Lăng Bắc Sam nóng nảy, có loại suy nghĩ kích động muốn đi tìm anh ngay lập tức, bởi vì nơi đó cách Thủ Đô chỉ có ba giờ lái xe.

Mặc dù biết làm như vậy sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cô không chịu nổi cảm giác ở nhà gian nan đợi chờ tin tức của anh. Cô quả quyết thu dọn chút hành lý đơn giản, sáng sớm nói dối bà nội là đi tìm chị dâu dạo phố, rồi tự mình lái xe ra ngoài.

Cô tính toán sẽ lái xe thẳng đến khu vực gặp nạn, tìm được Cố Diệc Thần rồi về nhà, như vậy dù có ở nhà cũng an tâm hơn nhều. Ra khỏi trạm thu phí Thủ Đô, gọi điện thoại cho Úc Tử Duyệt, phải gọi rất nhiều lần điện thoại mới thông, nghe Lăng Bắc Sam muốn đi đến chỗ bọn họ thì Úc Tử Duyệt nóng nảy

“Bắc Sam! Em phải nghe lời chị, nhanh đi về! Cả thành phố này đang ngập, em căn bản không vào được! Cố Diệc Thần cũng rất có thể không ở bên cạnh bọn chị vào lúc này, em đến rồi chưa chắc có thể tìm được anh ấy! Em cứ ở nhà chờ tin tức bình an, tự chăm sóc mình và bảo bảo thật tốt mới là sự ủng hộ lớn nhất dành cho A Thần!” Úc Tử Duyệt cấp tốc nói, trong ống nghe lần rất nhiều tạp âm.

Nghe lời Úc Tử Duyệt nói, Lăng Bắc Sam cũng có chút hối hận, xe dừng ở ven đường, do dự có nên đi tiếp hay trở về.

Phía trước cũng kẹt xe, có rất nhiều xe quân đội chờ hàng hóa lái về vùng gặp nạn. Lăng Bắc Sam cảm thấy mình có đến đó cũng chỉ làm loạn lên mà thôi. Giờ phút này, cửa sổ xe bị người ta gõ vài cái, cô kinh ngạc khi bắt gặp gương mặt của Tôn Đại Phi.

Tôn Đại Phi nghe nói Lăng Bắc Sam muốn đi tìm Cố Diệc Thần thì hết sức tức giận, “Chị Sam, chị đây là muốn gây loạn cho A Thần sao? Em sẽ tiễn chị về, chị nên ở nhà chờ đợi thôi?” Tôn Đại Phi và tổ chức Cơ

Kim Hội của mình đưa nguyên vật liệu đến vùng gặp nạn, ai ngờ lại gặp Lăng Bắc Sam ở đây.

“Được! Chị nghe lời em! Đại Phi, nếu ở khu vực gặp nạn gặp được Cố Diệc Thần thì hãy khuyên anh ấy nghỉ ngơi thật nhiều, chú ý an toàn biết không?” Lăng Bắc Sam thỏa hiệp, cũng may mắn khi cô bị trạm thu lệ phí ngăn lại....

“Lúc này mới tốt chứ...” Tôn Đại Phi cười nói, vội vàng kêu người tài xế đưa Lăng Bắc Sam trở về.

Lăng Bắc Sam về đến nhà liền cảm mạo nóng sốt, người trong nhà cũng biết cô thiếu chút nữa đã đến vụ gặp nạn, Lăng Bắc Sam thấy mẹ Cố lo lắng thì chỉ biết tự trách mình.

Cố Diệc Thần gặp Tôn Đại Phi ở khu vực gặp nạn, trong lúc vô tình nghe Tôn Đại Phi nói chuyện Lăng Bắc Sam muốn đến đây tìm anh, lúc đó anh bị sợ đến run sợ, sắc mặt cũng thay đổi. “Cô ở đâu?”. Nước vừa rút, khu vực gặp nạn sẽ có rất nhiều bệnh khuẩn, cô đang mang bầu đến đây sẽ loạn thêm thôi? Thấy cô, anh nhất định đánh cô một trận!

“Ngài đừng kích động, cô ấy đi được nửa đường bị em ngăn lại đuổi về rồi!” Tôn Đại Phi nhìn bộ dáng muốn ăn thịt người của Cố Diệc Thần thì vội vàng nói, lúc này Cố Diệc Thần mới an tâm, tìm một nơi có tính hiệu tốt để gọi điện về nhà.

Lăng Bắc Sam đang bị nóng sốt rất khó chịu, thấy Cố Diệc Thần điện tới, kích động cảm điện thoại di động lên, “Lăng Bắc Sam! Em không có đầu óc hay sao thế? Tới đây tìm anh làm gì?” Điện thoại mới bắt máy, lập tức nghe được tiếng mắng chửi như thác đổ của Cố Diệc Thần.

Vốn là cả người Lăng Bắc Sam đang phát sốt, nghe Cố Diệc Thần tức giận mắng, trong lòng càng khổ sở, “Anh tức giận cái gì mà tức giận? Khốn kiếp.... khụ khụ...” gào xong, lại ho một trận kịch liệt, nước mắt cũng rơi xuống ào ào, cô hiểu rõ mình sai rồi, anh còn trách cứ cô!

Nghe được giọng nói khỏe mạnh của anh, những thấp thỏm lo lắng trong lòng cô cũng lắng xuống rất nhiều

Nghe tiếng ho khan của cô, Cố Diệc Thần nóng lòng lại đau lòng, vừa định an ủi cô thì điện thoại di động tự dưng không có tín hiệu. Anh đang đứng trên tầng đá lớn, giờ điện thoại di động khắp nơi tìm tín hiệu nhưng vẫn không tìm được. Lúc này, cũng bắt đầu công tác, anh phải đi làm thôi.

Lăng Bắc Sam nghe trong điện thoại ục ục, trong lòng càng khó chịu, gọi lại cho anh nhưng điện thoại của anh đã khóa máy. Trong lòng càng đau hơn, khóc rất to nhếch nhác nằm đầu giường ối sạch, trong lòng vừa bực vừa hận anh.

Cố Diệc Thần là tên quỷ hẹp hòi! Khốn kiếp! Đáng ghét! Không biết là cô lo lắng cho anh quá nhiều, mới kích động muốn đi tìm anh sao? Trong lòng cô cảm thấy vô cùng uất ức, nhếch nhác nôn ra, giống như là muốn đem tâm can mình ối sạch ra ngoài vậy

Nóng sốt đã ngừng, ho khan ba bốn ngày, mới tốt lên một chút, Lăng Bắc Sam sợ đứa bé bị thương nên kiên quyết không uống thuốc. Nhìn tin tức thông báo ngập lũ đã không còn nữa cô mới an tâm. Nhưng mà Cố Diệc Thần cũng không thèm gọi điện thoại cho cô lấy một lần!

“Biến thái.... quỷ hẹp hòi! Em sẽ không tha thứ cho anh!” Lúc cô đang tức giận không ngừng mắng chửi.

“Cạch...” cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông mặc quần trang, mặt nghiêm túc đứng ở cửa, nhìn đến người này, Lăng Bắc Sam lập tức dừng câu mắng của mình lại. Miệng há ra thật to.

Cố Diệc Thần nghiêm mặt đi vào, nhìn cô mặt như tờ báo dọa người, trong lòng anh rất tức giận, càng thêm đau lòng. Lấy mũ xuống, đặt lên bàn, mặt lạnh đi tới bên giường, nhìn anh bình yên vô sự trở về, sự lo lắng bất ổn trong lòng Lăng Bắc Sam rốt cuộc bình yên hoàn toàn.

Cô nhìn anh chằm chằm, nhớ tới ngày đó anh la mắng cô trong điện thoại, trong lòng cực kỳ đau đớn, vội vàng nằm xuống, đưa lưng về phía hắn, nhìn cô tức giận lơ anh đi, trong lòng Cố Diệc Thần nóng nảy, “Tự mình phạm sai lầm rồi còn trả lời?” anh cúi xuống, trầm hồi chất vấn cô.

448. Chương 448: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 52: Yêu Nữ

Lăng Bắc Sam đưa lưng về phía anh, nghe giọng nói của anh truyền vào bên tai, cự ly rất gần, có thể cảm nhận được lúc này trên người anh là hơi thở nóng bỏng, còn có mùi vị quen thuộc của anh, trong lòng cô rung động, không nhận được muốn xoay người ôm lấy anh - cái người vừa từ chiến trường vừa trở về, người đàn ông mà cô nhung nhớ nhiều ngày qua.

Cố nén kích động lại, cô không nói cho anh biết anh phạm sai lầm rồi, không nên la mắng cô như thế! Trong lòng uất ức, ê ẩm. Cố Diệc Thần thấy cô không để ý tới anh, trực tiếp đưa tay lôi cô dậy, “Anh đừng đụng vào em!” Rốt cuộc cô cũng rống lên, chứng kiến tới những giọt nước mắt treo trên gương mặt cô thì lòng của Cố Diệc Thần như vị rút ra rất đau.

“Khóc cái gì?” Anh ngồi xuống bên giường của cô, ôm cô lên, “Anh đừng có đụng vào người em! Chết hết rồi! Đi!” đôi tay cô càng không ngừng đánh anh, giùng giàng giống như một người điên, Cố Diệc Thần không buông cô ra, ngược lại dùng sức muốn ôm lấy cô, cô càng giãy giụa, hai cánh tay của anh càng vòng người chặt cô.

Cô giãy giụa nhưng mà vẫn bị anh ôm vào trong ngực, nhốt thật chặt, “Ồ...” cô làm nũng mà khóc lớn lên, nằm trong ngực anh hưng hăng thút thít, tiếng khóc kia làm Cố Diệc Thần cơ hồ tan nát cõi lòng...

Bàn tay Cố Diệc Thần thủ sẵn sau ót cô, ngón tay dài chen vào trong. Vuốt ve những sợi tóc của cô, một cái tay khác vuốt nhẹ sống lưng cô, càng không ngừng trấn an. Mới ở dưới lầu nghe mẹ nói rồi, những ngày qua cô lo lắng cho anh không ít nên đã sinh bệnh.

“Đừng khóc.... Để cho em đánh anh ra sao cũng được?” Cố Diệc Thần đau lòng nói, càng không ngừng vuốt ve cơ thể cô, thật sự được nằm trong lòng ngực ấm áp của anh, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, nhớ tới mấy ngày qua, không ngừng bị uất ức, không nhận được mở miệng, “Thật vất vả mới được một cú điện thoại của anh gọi về, còn nói em như vậy! Cố Diệc Thần! Anh thật khốn kiếp!” cô nằm ở trong ngực anh, một tay oánh anh, tức giận oán trách.

Cố Diệc Thần dặt môi nở nụ cười cưng chiều, “Anh sai rồi, sai rồi vẫn không được sao?” Ai bảo bây giờ cô là lão Phật gia rồi, không muốn chọc giận cô nữa, đẩy cô ra khỏi lòng ngực của mình, nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô, đau lòng không dứt.

“Thật đúng là càng ngày càng thích khóc...” tuy nói là trách cứ, trong giọng nói lại hàm chứa ý cưng chiều, cũng phát hiện cô càng ngày càng giống con nít.

“Đều tại anh!” Ai bảo anh để cho cô biến thành một cô gái nhỏ thích khóc! Trước kia cô luôn luôn nở nụ cười bình thản, hiện tại cả ngày cô như cô gái nhỏ, lòng tràn đầy hình ảnh của tên đàn ông đáng chết này! Cũng càng ngày càng đa sầu đa cảm.

Đa sầu đa cảm, lo được lo mất, một cô gái khi đã yêu chân thật như thế....

“Ừm...” bỗng chốc anh giữ chặt cái ót của cô, cúi đầu nặng nề hôn môi của cô, cô bị anh thành linh hôn nên có chút kinh ngạc, mở to cặp mắt, dần dần bị hơi thở của anh nuốt lấy, hôn bay phách lạc, cảm giác hiện tại làm trái tim cô đập nhanh, cô chậm rãi nhắm mắt lại, không nhận được hôn trả anh.

Hai người giống như hấp dẫn lẫn nhau, cứ thế hút lấy nhau. Đồng ý trao nhau nhưng nhớ và khát vọng mấy ngày liên tiếp, quên hết tất cả mệt mỏi, hồi lâu, mới lưu luyến không rời buông nhau ra. Trán của anh chống lên trán của cô, thở hồng hộc, thật lâu anh mới mở miệng.

“Trách anh, đều tại anh.... Đừng nóng giận!” Cố Diệc Thần khàn khàn dụ dỗ, Lăng Bắc Sam trừng mắt liếc anh một cái, nhìn râu ria rậm rạp nơi mặt anh, xem ra có chút tiều tụy, xem đôi mắt hiện đầy tơ máu chứng tỏ anh đã nhiều đêm không ngủ càng thêm đau lòng.

“Anh từ khu vực đó chạy thẳng về đây sao?” Cô ghen ngào hỏi, Cố Diệc Thần gật đầu một cái, “Còn chưa kịp trở về bộ đội báo cáo công tác đâu...” Cố Diệc Thần lấy lòng.

“Vậy anh ăn cơm chưa?” Lăng Bắc Sam tròn mắt, hỏi.

“Chưa.”

Anh nói xong, cô lập tức xuống giường, “Đi ăn cơm với em!” cô ra lệnh, cô cũng chưa có ăn cơm tối đâu, không có khẩu vị gì, hiện tại anh đã trở về, tâm tình tốt cho nên muốn ăn cơm. Cố Diệc Thần nghe lời của cô..., mừng rỡ, cùng cô xuống giường, anh ngồi xổm xuống một bên giường, cầm giày vải mềm mại nâng mắt cá chân cô lên rồi giúp cô mang giày.

Nghe lời anh nói rồi động tác của anh, làm Lăng Bắc Sam cảm động, bĩu môi hiện ra nụ cười.

Sau khi anh đứng dậy, đỡ cô xuống giường, canh chừng dáng vẻ giống như một lả của cô. Trong lòng anh không khỏi lo lắng cho cô, cũng lo lắng cho tiểu bảo bối trong bụng cô.

Đỡ cô xuống lầu, mẹ Cố thấy bọn họ xuống, vội vàng phân phó phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Chỉ chốc lát sau, vợ chồng son đã ngồi ở cạnh bàn ăn, Cố Diệc Thần muốn dứt cô ăn, Lăng Bắc Sam không chịu, “Anh ăn đi, em có tay!” cô đoạt lấy cái muỗng, trầm giọng nói, chỉ sợ anh đói bụng. Cố Diệc Thần cười cười, bưng một chén cơm lên, ăn ngấu nghiến, nhìn động tác ăn cơm gấp gáp của anh, Lăng Bắc Sam rất không có tư vị.

“Ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn!” Vợ vàng bưng canh cho anh, “Sao lại giống như dân chạy nạn vậy...” cô nhỏ giọng, đau lòng nói. Cố Diệc Thần nhấp một hớp canh, một chén cơm xuống bụng, mới dễ chịu chút, “Không phải dân chạy nạn thì là cái gì, còn có rất nhiều binh lính bây giờ vẫn đang khu vực gặp nạn, đến nước cũng hết cạn không có uống!” Cố Diệc Thần vừa bới cơm, vừa nói.

“Các anh thật khổ cực...” Lăng Bắc Sam lại nói, múc cho anh một chén canh

“Bọn anh không khổ cực, bọn anh lấy làm tự hào. Cực khổ là những người vợ như các em, ngày hôm qua có một tên chiến sĩ bộ binh đang cứu người thì gặp nguy hiểm, nghe nói vợ cậu ta vừa sinh con trai được một tháng, cậu ta còn chưa kịp gặp mặt con lấy một lần.” Cố Diệc Thần nhìn Lăng Bắc Sam, trong đôi mắt nhuốm một tia tiếc nuối, trầm giọng nói.

Trong lòng Lăng Bắc Sam đau đớn, mũi chua xót, thiếu chút nữa khóc lên, đang suy nghĩ về sau cô gái kia và đứa trẻ phải sống như thế nào?

“Cố Diệc Thần, anh phải sống tốt cho em!” cô không nhịn được nói, Cố Diệc Thần cũng biết cô sẽ nói như vậy, “Anh vĩnh viễn sẽ không bỏ mẹ con em ở lại đâu!” anh nặng nề nói.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, cũng đừng lo lắng, nói cho em biết chuyện như vậy, không phải hù dọa em mà vì anh cảm thấy làm vợ của một người lính mới là người cực khổ nhất và vĩ đại nhất.” Những người đàn ông vì vinh dự và tín ngưỡng, lên chiến trường bị làm khó nhưng sau lưng vẫn còn một người phụ nữ luôn phải nhìn đau đớn và nhung nhớ của việc cách xa, còn phải vì bọn họ mà lo lắng hãi hùng....

“Vậy có phải em nên lấy nó làm kiêu ngạo và tự hào hay không?” Lăng Bắc Sam cười nói, há miệng ăn cháo.

“Dĩ nhiên!” Cố Diệc Thần hả hê nói.

Lăng Bắc Sam bị Cố Diệc Thần ép ăn thật nhiều, hai người lại ra phía sau đại viện tản bộ một lát, mới lên lầu.

Khi tắm, thân thể của người phụ nữ và người đàn ông đều thoải mái, họ cọ rửa cho nhau. Động tác chậm chạp mà êm ái, cô miêu tả đường cong cơ thể anh, anh cũng như thế, ánh mắt sáng quắc, hầu kết rung động. Bàn tay đi tới bụng của cô, nhẹ nhàng chạm vào nơi đó....

“Mấy ngày nay khổ nó...” Lăng Bắc Sam dịu dàng nói.

“Người khổ là em.” Cố Diệc Thần khàn khàn nói, nâng cằm của cô lên, khóa môi cô, không nhịn được, chậm rãi cúi đầu hôn lên cánh môi hồng đầy đặn của cô. Cọ rửa bọt sà bông trên người hai người, hai người hôn môi nhau....

Khi anh không chế không được thì dừng lại, cầm khăn lên bọc người của cô lại.

Cầm khăn lông giúp cô lau tóc, “Anh vẫn còn tức giận sao, tại sao anh lại hung dữ với em như thế?” nhìn gương mặt anh tuần trong gương, cô tức giận nói.

“Ý của em là em đúng? Em có biết lúc anh vừa nghe đến chuyện thiếu chút nữa em đã đi đến khu vực gặp nạn, trong lòng anh gấp gáp đến thế nào không? Nếu lỡ như em xảy ra việc gì thì anh phải làm thế nào đây?” Cố Diệc Thần tức giận nói, giống như dạy dỗ cô gái nhỏ vậy.

Đối với anh mà nói, cô chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà, bình an, đó đã là ủng hộ và yêu anh!

“Vậy mấy ngày qua em chẳng có chút tin tức nào của anh, em rất nóng lòng kia mà, đó chỉ là nhất thời xúc động mà thôi...” Lăng Bắc Sam ủy khuất nói, nhìn cô như vậy, tim của anh liền mềm nhũn, khom người ôm cô lên, đi về phòng ngủ. Anh ôm cô ngồi ở mép giường, “Ngày đó tín hiệu thường bị đứt, vốn muốn an ủi em mấy câu” .

“A Thần.... hiện tại sao anh lại biến thành như thế? Như vậy rõ ràng rất câu chấp...” Lăng Bắc Sam biết rõ còn hỏi, vui mặt vào trong bộ ngực của anh.

“Bởi vì anh yêu em.” Cố Diệc Thần tự tin nói, cõi lòng hơi kích động.

“Nói dối!” Lăng Bắc Sam tức giận nói, chui từ trong ngực anh ra, nằm vào trong chăn, Cố Diệc Thần cũng đi theo.

“Em giúp anh giải quyết được không?”

“Hai ngày hai đêm không ngủ rồi, không muốn...” Cố Diệc Thần mệt mỏi nói, Lăng Bắc Sam mặt đỏ lên, vui vào ngực của anh. Chỉ chốc lát sau, anh liền ngủ thiếp đi, nghe anh nặng nề thở ra cũng biết anh rất mệt mỏi.

Lòng của cô những dần hồi phục lại, cũng ngủ thật say.

Làm lòng Lăng Bắc Sam chưa xót chính là sáng sớm ngày thứ hai, thế nhưng Cố Diệc Thần đã phải quay về quân đội!

“Sam Sam, con đừng tức giận, A Thần nó cũng không còn biện pháp nào khác, quân lệnh như núi!” Mẹ Cố nhìn sắc mặt có chút mất mát của Lăng Bắc Sam, trấn an cô.

“Vậy anh ấy cũng nên đánh thức con, nói với con một tiếng chứ!” lòng Lăng Bắc Sam chưa xót nói, mẹ Cố lại cười, “Không phải nó sợ quấy rầy con nghỉ ngơi sao? Nhìn con ngủ ngon như vậy, nó không đành lòng!” Mẹ Cố cảm khái.

Lăng Bắc Sam nghe lời nói đó, vừa muốn khóc vừa muốn cười, gật đầu với mẹ chồng.

“Con yên tâm, chờ con sinh xong rồi, nhất định sẽ ép nó nghỉ ngơi một thời gian!” Mẹ Cố lại nói.

“Mẹ, không có việc gì, con có thể thích ứng.” Lăng Bắc Sam cười nói.

Bởi vì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cho nên mới quý trọng thời gian gặp nhau hơn, một ngày có thể rất dài, có lúc hai người chỉ ngồi chung một chỗ, tâm sự, phơi nắng dưới ánh mặt trời, cũng cảm thấy đó là điều hạnh phúc nhất, thỏa mãn nhất.

Sau khi mang thai được bảy tháng, bụng của cô to ra giống như quả bóng đá, Cố Diệc Thần mang theo cô đi đến một nơi “Chúng ta còn chưa có chụp ảnh cưới!” Lúc hai người đi chụp ảnh, Lăng Bắc Sam tá hỏa nói.

“Không có việc gì, đến lúc đó mang theo bảo bối đi chụp bù lại!” Cố Diệc Thần cười nói, Lăng Bắc Sam liếc anh một cái, “Nào có việc chụp ảnh cưới mà lại mang theo con cái!” .

“Anh có thể cách tân một chút?” Cố Diệc Thần mặt dày nói, Lăng Bắc Sam lại nhéo anh một cái, vừa lúc ống kính của nhiếp ảnh gia bắt được khoảnh khắc này, định dạng hình ảnh....

“Tấm này không thể nhận!”

“Nhất định phải lấy! Để cho con gái xem anh bị dạy dỗ như thế nào, trưởng thành phải giống như em đây, không bị những người đàn ông khác khi dễ!”

“...” Cố Diệc Thần im lặng, trong đầu có thể tưởng tượng cho ra hai cô gái nhỏ đã man cùng nhau khi dễ anh, nhưng trời sanh anh giống như thiếu nữ, cam nguyện bị khi dễ.

“Sao thế?” Cô đột nhiên thiet lên đầy khổ sở, Cổ Diệc Thần cuống quýt hỏi, chỉ thấy thái độ Lăng Bắc Sâm càng khó chịu hơn, một tay xoa xoa bụng, hành động này càng làm cho Cổ Diệc Thần thêm nóng nảy.

Trong phòng chụp hình, Cô Diệt Thần bị sợ đến mặt đỏ bừng lên, hoảng loạn nhìn cô, “Đau...” Lãng Bắc Sam suy yếu nói, chỉ thấy Cố Diệt Thần kích động muốn ôm lấy cô, lúc này Lãng Bắc Sam lại cười ha ha.

“Lăng Bắc Sam!” Một lúc lâu sau, Cổ Diệt Thần đang lo lắng đột nhiên rống to, trên trán, trên huyết thái dương nổi đầy gân xanh.

Cố Diệc Thần.... Cố Diệc Thần đánh mông của cô? Ở trong phim trường?

Cô bị anh kéo đi, “Trêu chọc anh, dám chơi anh hả? Nhìn thấy anh lo lắng, có phải em hả hê lắm hay không?” Mặt mày Cổ Diệt Thần xanh mét, trừng mắt nhìn cô, tức giận quát. Mới vừa rồi xem chút nữa bị cô hù chết, cái loại sợ hãi trước đó chưa từng có, chỉ sợ cô và con gái bảo bối của anh sẽ xảy ra chuyện, nếu một trong hai người các cô gặp chuyện gì đó anh đều sống không nổi.

“A Thần, em sai rồi...” sờ sờ cái mũi của mình, Lăng Bắc Sam dụ dỗ anh, Cố Diệc Thần không để ý tới cô ngồi ở trên ghế quý phi, sắc mặt vẫn xanh mét đến dọa người. Lăng Bắc Sam nâng mặt của anh lên, uất ức nói, “Không phải anh đã đánh cái mũi của em trước mặt nhiếp ảnh gia và phụ tá của ông ấy rồi sao? Còn muốn như thế nào nữa?” Lăng Bắc Sam bắt đầu nói thầm, suy nghĩ một chút hình ảnh mới vừa rồi thật là mất mặt, một hồi phải bảo nhiếp ảnh gia bỏ mấy tấm ảnh đó đi mới được

Anh nói chuyện như thế đại biểu là anh đã bớt giận, Lăng Bắc Sam thở phào nhẹ nhõm, “Bộ đáng lo lắng của anh mới vừa rồi là vì lo ẹ con em, sau này em sẽ cho con gái xem hình, nói với con gái ba của con đã lo lắng cho con và mẹ như thế nào! Như vậy không phải rất tốt sao?” Cô đuối theo bóng dáng của anh, tự bảu chữa ình.

“Rất tốt, cũng để cho con bé thấy mẹ không nghe lời, bị ba dạy dỗ ra sao!” Cổ Diệc Thần xoay người, nhìn chiếc bóng bự vượt Anh mà đi, đột nhiên đã cười, giầu óc nói với con gái chết

“Tên khốn kiếp! Quỷ ích kỷ! Em sẽ sanh tự nhiên!” Lăng Bắc Sam lại xé cái gối, đập tới mặt của anh, bị Cố Diệc Thần dễ dàng chụp được.

“Sam Sam.... Bình thường chỉ cần tay em trầy một chút da là em đã đau đến chết sống. Bây giờ sinh một đứa trẻ, khổ sở này không phải là đau một mà đau nhất. Em là người thiếu kiên nhẫn. Anh cũng không muốn nhìn thấy em khổ sở....” Cố Diệc Thần ngồi xuống ở bên giường, trấn an, cô kéo vào trong ngực, dịu dàng dụ dỗ.

“Em tin tưởng em có thể chịu đựng!” Lăng Bắc Sam kiên quyết nói, Cố Diệc Thần bắt đầu cười khổ, “Còn anh thì sao? Em không thể đứng ở góc độ của anh mà suy nghĩ một chút sao? Ngộ nhỡ thân thể của em không chịu nổi, trong quá trình sinh gặp nguy hiểm, anh sẽ?” Cố Diệc Thần động tình nói, “Anh không vấy vùng nổi, Sam Sam.... Bảo bối.... Đừng giầy vò anh....” Cố Diệc Thần hôn lên cánh môi của cô, dịu dàng dỗ dành cô, làm cô vô cùng bất ngờ.

Lời nói nho nhỏ, lẩm bẩm van xin, khiến Lăng Bắc Sam đau lòng cũng rất cảm động, “Này, vậy em đồng ý với anh....” nhìn vào đôi mắt của anh, cô ngoan ngoãn một chút.

Cố Diệc Thần kích động vuốt ve gương mặt cô, hưng hăng hôn cô.

“Ừm.... ừm....” Lăng Bắc Sam cảm giác đột nhiên bụng rút ra từng trận. Đau đớn đưa đến, khổ sở thét lên, Cố Diệc Thần vẫn còn ở hôn cô, cô giãy giụa, tránh ra khỏi ngực của anh, Cố Diệc Thần buông cô ra, nhìn dáng vẻ khổ sở của cô, trong lòng anh hoang mang nhưng chỉ sợ cô đóng kịch mà thôi, nên không quá lo lắng như lần trước.

“A Thần.... em.... em đau.... giống như muốn sinh!” Lăng Bắc Sam chịu đựng đau đớn nơi bụng, nói với anh.

“Bảo bối, em không lừa anh chứ?” Cố Diệc Thần cất giọng hỏi.

“.... Khốn kiếp! Em thật sự rất đau đó!” Lăng Bắc Sam thật sự muốn cho anh một cái tát, tức giận quát. Lần này Cố Diệc Thần mới tin là thật, sưng sốt một chút, sau đó, ôm cô lên, “Mẹ....” anh rống to.

Chỉ chốc lát sau, cả nhà họ Cố như bị động đất, Lăng Bắc Sam lập tức được đưa đến bệnh viện.

Chỉ là cổ tự cung co rút, bác sĩ đề nghị lập tức sanh mổ (c-section), Lăng Bắc Sam còn khấn cầu liếc nhìn Cố Diệc Thần, “Lập tức mổ!” Cố Diệc Thần nhìn cô chăm chăm, lớn tiếng nói. Lăng Bắc Sam hết sức không tình nguyện được đưa vào phòng sanh, Cố Diệc Thần cũng đi vào theo....

Sinh mổ vô cùng thuận lợi, cũng không còn xuất hiện bất kỳ nguy hiểm, Lăng Bắc Sam ba mươi tuổi thuận lợi sanh hạ một cô gái khỏe mạnh hơn bảy cân. Khoảnh khắc lấy đứa bé ra khỏi túi nước ối, Cố Diệc Thần đã rơi nước mắt, cũng không nhịn được hôn lên môi Lăng Bắc Sam đang nằm trên bàn mổ.

“Nặc Nặc, cười một cái.... cười a....”

Đáng may râu nào đó còn mặc bộ đồ nhà, ôm một đứa trẻ đáng yêu trong tay, cầm điện thoại di động tự chụp một bức, còn nói gì mà đứa con nít một ngày tuổi phải cười, Lăng Bắc Sam ngồi ở giường. Cười đến ngây ngốc, Lăng Bắc Sam không ngậm miệng được, cảm giác Cố Diệc Thần hiện tại rất ngốc?

“Cười, Nặc Nặc thật giỏi!” Cố Diệc Thần hài lòng nhìn mình và con gái trong bức ảnh chụp chung. Đặt một nụ hôn lên mặt con gái, ôm bé đi đến bên cạnh Lăng Bắc Sam, Lăng Bắc Sam đưa ánh mắt không vui nhìn anh, trong lòng Cố Diệc Thần luống cuống, nhưng vẫn cười khúc khích đưa điện thoại di động cho cô, “Nhìn anh với Nặc Nặc ăn ý chưa kia....” .

Lăng Bắc Sam liếc nhìn, thấy tám ảnh kia rất đẹp, con gái nhỏ đang cười, anh đang hôn gò má của bé. Nhưng lòng cô lại rất chua, cô ăn dấm chưa của con gái. Lúc biết nghi ngờ trước kia của Cố Diệc Thần là sự thật, thì rõ ràng khi con gái ra đời nó thành một đôi với Cố Diệc Thần, còn cô bây giờ phải làm sao?

“Cũng bình thường, mặt của anh giống như một con dê to! Xấu hổ chết rồi!” Cô chèn ép vẻ đẹp của anh, chính là không muốn anh như cục sắt, có con gái rồi lạnh nhạt với cô...

Cố Diệc Thần không phải khờ thật, làm thế nào không phát hiện cô tức giận, sau khi bỏ Tiểu Nặc Nặc vào nôi, ngồi xuống ở mép giường của cô, “Lão phạt gia, anh... anh lại chọc giận ngài rồi sao?” Cố Diệc Thần cơ hồ run sợ hỏi.

450. Chương 450: Ngoại Truyện Phần 3 - Chương 54: Cô Gái Khó Hầu Hạ

Lăng Bắc Sam cũng không còn tức giận, chỉ muốn dọa anh một chút, cũng nhắc nhở anh một chút, có tình nhân nhỏ vẫn không thể nào bỏ quên cô

“Muốn ăn trái cây.” Lăng Bắc Sam nói thế nhưng cũng muốn ăn trái cây thật sự, kể từ sau khi sinh chưa từng ăn nó. Ngày ngày phải ăn canh gà, canh cháo, thật sự ngán người. Cố Diệc Thần vừa nghe nói cô muốn ăn trái cây, trong lòng căng thẳng, “Không cho!” - anh bá đạo mở miệng, cũng đã không còn bộ dáng nô tài giống như vừa rồi.

Cưng chiều cô đúng là có cưng nhiều, nhưng rất nhiều nguyên tắc phải tuân thủ, phàm là thức ăn không tốt cho cô, mặc cho cô thèm ăn như thế nào anh vẫn kiên quyết không cho.

“Cố Diệc Thần! Thật sự em chỉ muốn ăn trái cây! Muốn ăn nho, dưa, xoài...” Lăng Bắc Sam lại nói, nhìn Cố Diệc Thần với dáng vẻ hung bạo, giọng nói càng ngày càng nhỏ, cũng giận dỗi dẫu môi lên.

“Ăn chuối tiêu đi, em nói xem nhưng thứ kia quá lạnh rồi không thể ăn!” Cố Diệc Thần nói rồi vội vàng đi lấy quả chuối tiêu, lột ra, ngồi xuống mép giường đưa cho cô, Lăng Bắc Sam nhìn quả chuối tiêu ngán người thật sự muốn ới ra.

“Anh ăn luôn đi! Hôm nay em thật sự rất muốn ăn nho!” Lăng Bắc Sam lớn tiếng nói.

Cố Diệc Thần nóng nảy, “Lăng Bắc Sam! Em không còn là con nít ba tuổi? Em biết rõ những thứ trái cây kia không thể ăn, ăn xong sẽ làm cho bụng Nặc Nặc bị đau!” Cố Diệc Thần tức giận quát.

Tên khốn kiếp này! Dám rống cô? Không thể ăn thì không ăn chứ sao? Lăng Bắc Sam nổi giận, “Em không phải là con nít ba tuổi! Anh không cho em ăn, tự em đi mua!” Lăng Bắc Sam quát cường đứng lên giống như con lừa, nói xong vén chăn muốn xuống giường.

Cố Diệc Thần vội vàng tiến lên, ngăn cô lại, “Hôm nay em dám xuống giường thử một bước đi?” Cố Diệc Thần hét lớn. Uống không ít tức giận.

Nhìn dáng vẻ hung bạo của Cố Diệc Thần, Lăng Bắc Sam rút cuộc cũng sợ rồi, không biết nên làm sao, đầu óc chuyển một cái, cô “Oa” khóc thành tiếng, nghe được tiếng mẹ khóc, Tiểu Nặc Nặc cũng khóc lớn lên...

Trong lúc nhất thời, hai cô gái khóc thành một đoàn, Cố Diệc Thần nhìn Lăng Bắc Sam nằm trên giường một chút, lại nhìn bảo bối nhỏ đang nằm trong nôi một chút, tình thế khó xử, có tức giận nhiều hơn nữa cũng không dám phát tiết ra ngoài, chỉ có thể đi đến trước dự dỗ cái người lớn đó.

“Em muốn ăn, anh muốn mua cho em cũng không có biện pháp kiếm được? Sam Sam, anh cầu xin em đừng náo loạn nữa? Em nghe thử đi Nặc Nặc cũng đang khóc kia, cũng đau khổ vì em nữa đó!” Trên mặt Cố Diệc Thần đầy vẻ lo lắng, anh nói như vậy, Lăng Bắc Sam chịu cúi đầu một chút nhưng vẫn riu rít nước mắt.

Cố Diệc Thần ảo não bối bối tóc, lúc này mẹ Cố cũng vọt vào, “Thế nào, là thế nào, bảo bối nhỏ của nội sao lại khóc lớn như thế?” Mẹ Cố đi đến bên cạnh nôi nhìn Tiểu Nặc Nặc đang khóc rống lên, trái tim nhũu chặt thành một khối, ôm cô cháu nhỏ vào trong lòng ngực, dự dỗ mong bé nín.

Lăng Bắc Sam nghe được tiếng mẹ chồng tới, trong lòng càng khó chịu, cảm giác mình quá mất mặt, nếu như vào lúc này Cố Diệc Thần nói cô muốn ăn trái cây, chẳng phải còn mất thể diện hơn sao?

“Mẹ, trong nhà có quả nho không?”

Đáng chết....

Nghe Cố Diệc Thần hỏi thế, trong lòng Lăng Bắc Sam lập tức mắng, mắc cỡ chết người, lần này sẽ bị chém chết thật sự!

“Nho? Lúc này mới giữa tháng năm...” Mẹ Cố còn chưa nói hết, chỉ thấy Cố Diệc Thần đã mặc áo sơ mi vào, cầm ví tiền và chìa khóa xe, nghe giọng nói của mẹ Cố thì anh biết trong nhà không có, quả này chỉ có trong siêu thị mà thôi.

“Mẹ coi chừng giúp con một tí, con đi ra ngoài sẽ về ngay...” Cố Diệc Thần nói, đau lòng liếc nhìn gương mặt đầy nước mắt của con gái, ngay sau đó sải bước ra khỏi phòng ngủ.

“Sam Sam... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mẹ Cố ôm Tiểu Nặc Nặc đi tới bên giường, lúc này mặt mày của Lăng Bắc Sam đã đỏ bừng, “Con không muốn ăn nho, chỉ muốn thử dò xét Cố Diệc Thần...” cô cười nhạt mà nói.

Cũng là nói dối, ở trước mặt mẹ chồng cũng không biết xấu hổ mà làm nũng, “Nho có tính hàn, không được ăn!” Mẹ Cố nói.

Lăng Bắc Sam đỏ mặt gật đầu....

Cố Diệc Thần đi siêu thị lớn nhất trong Thủ Đô, nhanh chóng đi về quầy trái cây muốn tìm ra loại nho Lăng Bắc Sam thích ăn, các loại đều có sẵn nên anh mua thêm một ít xoài, một cây sô....

Nhớ tới quyển sách về sinh sản đã viết. Thời gian ở cữ tốt nhất không được ăn trái cây lạnh, thật sự muốn ăn thì để vào nước ấm một lát, cho nên, anh mới thỏa hiệp, nếu không cô khóc càng lớn lên, anh cũng không thể bỏ mặt!

Cố Diệc Thần thầm nghĩ, xách theo một giỏ trái cây đi tới quầy thu tiền, trong lúc vô tình không cẩn thận đụng vào một thai phụ, thân thể không yên, theo bản năng anh tiến lên đỡ lấy người thai phụ kia, “Cám ơn...”

“Ôn Uyển?” Cố Diệc Thần nghe âm thanh kia thì kinh ngạc, thấy khuôn mặt quen thuộc, người này không phải Ôn Uyển thì là ai!

Ôn Uyển thấy Cố Diệc Thần, chưa tỉnh hồn tâm đã sợ, “Anh Cố...” cô cười lớn, Cố Diệc Thần kinh ngạc nhìn cô đang nâng chiếc bụng của mình, đoán không lầm cũng đã hơn bảy tháng, không hiểu cô đã kết hôn từ lúc nào.

“Trước nên tính tiền thôi?” Cố Diệc Thần cảm thấy đây không phải là chỗ nói chuyện, đi ra lối thu ngân, lượng người ở đây rất lớn, cô phề phề bụng to, rất dễ dàng bị đụng. Cũng không ngờ khi cô mang chiếc bụng lớn như thế, cùng anh đi ra khỏi quầy hoa quả....

Anh nhận lấy cái giỏ trong tay Ôn Uyển, tay hơi khoác lên cánh tay cô, che chở cô cùng đi đến quầy thu tiền. Một tay Ôn Uyển vẫn vuốt ve chiếc bụng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhòa. Cố Diệc Thần giúp cô tính tiền, cùng anh mua thêm hai chiếc túi bảo vệ môi trường.

Hai người cùng nhau xuống cầu thang tự động của siêu thị, “Làm sao lại để một mình em đi ra ngoài? Lỡ xảy ra chuyện gì rồi sao?” Từ lần trước đi ăn cơm với cô và Tôn Đại Phi thì đã không còn gặp lại cô nữa. Chỉ mới qua một năm ngắn ngủi, thế mà cô đã lập gia đình rồi?

“Anh ấy rất bận. Anh Cố, em không có thời gian, em ngồi xe đi về.” Ôn Uyển mỉm cười nói.

“Vậy anh tiễn em!” Cố Diệc Thần kiên quyết nói, nhìn bụng Ôn Uyển lớn như thế. Anh nhớ đến lúc Lăng Bắc Sam mang thai ở tháng thứ bảy, đi đến nơi đông người rất là nguy hiểm! Từ ân tình cũ, nhất định anh phải đưa cô về nhà mới an tâm.

“Không cần, anh Cố, đã có tài xế tới đón em...” Ôn Uyển cự tuyệt, nhưng cô cự tuyệt cũng không cưỡng được Cố Diệc Thần, Cố Diệc Thần lôi cô đến chỗ đỗ xe.

Nhìn Ôn Uyển đi vào ngôi biệt thự phức hợp (Duplex), Cố Diệc Thần mới an tâm, nhìn biệt thự kia bỗng chốc nhớ lại Tôn Đại Phi, nơi này không phải building cậu ta bán hay cho thuê sao?

Gọi một cú điện thoại qua, giọng nói lưới biếng của Tôn Đại Phi vang lên, nhìn ra bộ dáng mới vừa ngủ thức, “Đại Phi, mấy căn biệt thự bên Thủy Tinh Hoa cậu còn nhớ không?” Cố Diệc Thần hỏi.

“Không có ấn tượng! Những building bán hoặc cho thuê nhiều như vậy...” Tôn Đại Phi phản ứng kích động nói.

“Gần đây Ôn Uyển không liên lạc với cậu sao?” Cố Diệc Thần lại hỏi, trầm mặc.

“Tớ với cô ấy có thể liên lạc cái gì sao? Cố Diệc Thần, cậu nhé, đừng có cảm thấy phụ nữ đã sinh con thì đã

Chỉ thấy Tôn Đại Phi lịch lãm đi tới, còn kéo theo một cô gái, Lăng Bắc Sam kinh ngạc tiến lên, “Bạn gái của cậu đó hả Đại Phi?” Đây rõ ràng là người mẫu Đinh Tiểu Hồng nổi lên trong thời gian gần đây, Lăng Bắc Sam cố ý hỏi.

Đây không phải là tiểu tử kia muốn chơi trò chơi làm gió nổi lên rồi bỏ chạy chứ.

“Mau gọi chị Sam” Tôn Đại Phi nhìn về cô người mẫu phong cách không tẻ bên cạnh nói, người mẫu lập tức mở miệng ngọt ngào ra chào hỏi Lăng Bắc Sam, còn tự giới thiệu mình.

Lăng Bắc Sam lễ phép nói mấy câu, “Cố Diệc Thần đáng chết, vẫn chưa trở lại!” Lăng Bắc Sam lại nhìn thời gian một chút, tức giận thầm nói.

Nhắc tào tháo thì tào tháo đến, Cố Diệc Thần mặc một bộ quân trang màu xanh sẫm bước đi vào, bước vững vàng vô cùng, vóc người cao lớn, xem ra rất hiên ngang, nhưng trên bộ quân trang anh mặt dính vết máu làm các tân khách xôn xao.

“A Thần sao thế?”

“Đúng vậy, đó là máu sao?”

“Cố Diệc Thần! Anh” Lăng Bắc Sam tiến lên, đang muốn nói gì, Cố Diệc Thần né tránh cô sải bước đi đến bên cạnh Tôn Đại Phi, hung hăng nắm cổ áo của Tôn Đại Phi trước mặt, “Tôn Đại Phi! Con mẹ nó! Nếu như cậu còn là người đàn ông, hiện tại lập tức chạy đến bệnh viện quân y! Ôn Uyển đã chảy máu!” Cố Diệc Thần hung tợn gầm lên.

Chỉ thấy sắc mặt Tôn Đại Phi trắng bệch, sưng sốt một chút, “Cô ấy gặp tai nạn xe cộ! Hiện tại sống chết chưa biết!” Cố Diệc Thần lại quát, nhớ tới hình ảnh máu tanh mới vừa rồi, bây giờ trong lòng vẫn rất sợ. Ôn Uyển bị xe đụng, là anh kịp thời thấy được, đưa cô đi bệnh viện, bây giờ còn đang trong phòng cấp cứu, Cố Diệc Thần gọi điện thoại cho Tôn Đại Phi, vẫn không gọi được, chạy thẳng từ bệnh viện tới đây.

Lăng Bắc Sam không hiểu ra sao, tất cả các khách mời đều không hiểu, Cố Diệc Thần buông Tôn Đại Phi ra, chỉ thấy Tôn Đại Phi chạy ra khỏi phòng tiệc, cô gái kia không có đuổi theo.

“Cút!” nghe người bên ngoài rống to, Cố Diệc Thần thở phà phò, Lăng Bắc Sam đi tới trước mặt anh, nhỏ giọng gọi anh, Cố Diệc Thần cúi đầu, mỉm cười nói với cô “Anh không sao.”

Anh dẫn Lăng Bắc Sam đi đến phòng nghỉ ngơi của khách sạn, sau đó cởi áo khoác xuống, “Rốt cuộc Ôn Uyển sao rồi? Chúng ta cần đi xem một chút hay không?” Lăng Bắc Sam nhìn Cố Diệc Thần đang rửa mặt, vội vã hỏi.

“Trên đường về đây anh vô tình gặp, thấy một người phụ nữ có thai bị xem đụng liền nhảy xuống khỏi xe bus, tiến lên quan sát, ai ngờ là Ôn Uyển, anh đưa cô ấy đến bệnh viện. Thấy chảy rất nhiều máu, tình huống trước mắt không rõ. Giao cho Tôn Đại Phi đi, cậu ta là người không tim không phổi, đứa bé kia cũng là của cậu ta, trước khi mổ Ôn Uyển có nói.” Cố Diệc Thần nhìn Lăng Bắc Sam, dịu dàng nói.

Hôm nay, Lăng Bắc Sam đã làm mẹ nghe Cố Diệc Thần những lời này, trái tim cũng xoắn chặt, “Đại Phi đáng chết! Mới vừa rồi còn mang theo một cô gái khác đến đây chúc mừng” Lăng Bắc Sam tức giận nói, trong lòng là đồng tình với Ôn Uyển.

“Em đừng lo lắng, cũng đừng tức giận, sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta đi ra ngoài chào khách đi” Cố Diệc Thần đưa tay choàng qua cổ cô, ngón cái vuốt ve gương mặt nhỏ đã gầy đi không ít, không nhìn được hôn lên cánh môi cô một cái.

Lăng Bắc Sam gật đầu đồng ý, cô còn nói thêm “Hi vọng người tốt sẽ được báo đáp”, thật lòng không hy vọng Ôn Uyển có chuyện.

Cố Diệc Thần vui mừng cười cười, bây giờ cô lương thiện hơn trước kia rất nhiều, ôm lấy cô đi ra ngoài

Ra khỏi phòng nghỉ ngơi, Cố Diệc Thần không kịp chờ đợi đã đi xem con gái bảo bối của mình, nhìn bốn đứa trẻ vây bên nôi nhỏ, anh và Lăng Bắc Sam cười cười, “Tiểu tử nhỏ, sao lại đứng đây? Có phải muốn khi dễ em gái của mình không?” Một tay dịu dàng ôm lấy đóa hoa nho nhỏ, Cố Diệc Thần trừng mắt nhìn bốn đứa bé kia một cái.

“Không có!” Ba đứa nhỏ trăm miệng một lời, Cổ Diệc Thần chỉ thấy Tiểu Nặc Nặc trong nôi nở một nụ cười, cười đến ngọt ngào, hôm nay bé mặc trên mình một chiếc đầm công chúa màu phấn non, trên đầu có ít tóc đen nhánh, mặt cũng có chút phần hồng, mắt vừa sáng vừa tròn.

Sau đó đặt con mình xuống “Bảo bối, con nhớ ba không? Ba của con nè” Cổ hòng Cổ Diệc Thần có chút nghẹn ngào, ôm lấy đóa hoa nhỏ lên rồi nói. Lăng Bắc Sam nhìn nụ cười rưng rưng trên mặt anh, vui vẻ cười nói.

Chỉ thấy con gái bảo bối nhìn về phía Cổ Diệc Thần càng không ngừng cười, rõ ràng là nhớ ba .

“Ôi, rốt cuộc A Thần chạy về rồi” Úc Tử Duyệt vừa đánh mấy vòng quạt chèo nghỉ ngơi sau đó đi ra ngoài, nhìn Cổ Diệc Thần nói.

“Đúng vậy, vừa trở về!” Lăng Bắc Sam nói, Cổ Diệc Thần trừng mắt nhìn người lớn chào hỏi mấy câu. Lúc này chỉ thấy Lăng Bắc Sam, Lục Khải Chính và Lăng Bắc Triệt đi vào, bốn người đàn ông mặc đồng phục, xem ra cũng ưu tú bất phàm.

Úc Tử Duyệt, Nhan Tịch, Lục Khải Lâm, Quách Mạn và mấy người phụ nữ đi cùng mấy người đàn ông kia, trong lòng ai cũng đều kích động, nhất là Quách Mạn vì kể từ sau khi kết hôn đây là lần thứ ba cô nhìn thấy chồng mình....

“Ba”

Mấy tên tiểu tử trăm miệng như một lời vọt tiến lên, chỉ thấy Tiểu Đẳng Đẳng cơ hồ là nhảy lên trên người của Lăng Bắc Hàn, Tiểu Lục Lộ bị Lục Khải Chính ôm lấy giơ lên cao, rồi lại để xuống, đôi long phượng thai đứa con gái được ba ôm lấy, còn đứa con trai lại ôm chân ba, chỉ có Lăng Bắc Triệt không ai ôm.

“A Triệt, đây chính là nói cho cậu biết, nên sinh một đứa con đi!” Có người la lên như thế, Lăng Bắc Triệt cười cười, “Thiên Thiên, cậu ôm!” Lăng Bắc Triệt muốn ôm đứa bé trai nhà Lăng Bắc Diệp, để giải hòa không khí nhưng Thiên Thiên lại né tránh xem như không biết anh.

Cả nhà bị chọc cười ầm lên.

Lăng Bắc Triệt không thể làm gì khác hơn là đi về phía Cổ Diệc Thần, “Vẫn là cháu ngoại tốt nhất! Nặc Nặc, cậu ôm” Lăng Bắc Triệt dịu dàng dỗ dành Tiểu Nặc Nặc trong ngực Cổ Diệc Thần, Cổ Diệc Thần né tránh, “Tớ thấy cậu nên đối xử thật tốt với vợ của mình!” Cổ Diệc Thần cười đều rồi nói, Lăng Bắc Sam ăn ý đem Quách Mạn đẩy và trong ngực Lăng Bắc Triệt, gương mặt xinh đẹp của Quách Mạn ửng hồng, Lăng Bắc Triệt cũng thuận thế ôm lấy người cô, ôm rất chặt....

Úc Tử Duyệt thấy Lăng Bắc Hàn hơn một tháng không thấy, trong lòng kích động không thôi, bước nhanh đến phía trước, đôi tay ôm lấy cánh tay của anh. Lăng Bắc Hàn nhìn cô một cái thật sâu, cười như không cười, xem ra vẫn còn chút lạnh lùng.

“Ngại cái gì” Úc Tử Duyệt bất mãn thầm nói, nghĩ thầm, tối nay có bản lãnh về nhà cũng chết đi! Bây giờ nhìn thấy cô lại làm ra vẻ không thấy!

Để Tiểu Lục Lộ xuống, Nhan Tịch thấy Lục Chính Khải lặng lẽ sửa sang lại nếp nhăn trên đồng phục, cười với anh, “Tối hôm qua lại ngủ trong cũi?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Không có” Lục Khải Chính ôm lấy hông của Nhan Tịch, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô, trong lòng Nhan Tịch nhũn thật chặt, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm anh, không có ngủ ở góc cạnh sát? Thế ở đâu? Trước giờ tính cảnh giác của cô gái rất cao, “Đây là ở đâu? Mùi hương lạ?”

Lục Khải Chính cười cười, cúi đầu, “Không ngủ”

Nhan Tịch trừng mắt liếc anh một cái, ôm Tiểu Lục Lộ đi tìm Nặc Nặc chơi, Lục Khải Chính vội vàng đuổi theo.

“Xem những tia máu đỏ tươi! Thật là nghiêm trọng!” Lục Khải Lâm bắt mắt nhìn đôi mắt đầy tia máu đỏ tươi trong mắt của mình, trách cứ.

“Còn không phải tại đại ca ác quỷ sao?” Lục Khải Chính nhìn bóng lưng kia, Lăng Bắc Triệt oán trách, Lục Khải Lâm cười cười. Bị Lăng Bắc Diệp ôm đi đến bên chỗ Cổ Diệc Thần ngồi nghỉ ngơi.

“Tiểu công chúa nhà họ Cổ, tới đâu cậu ẵm một chút xem” Mới vừa vào phòng nghỉ, Lục Khải Chính đã không đứng đắn nói, đoạt lấy Tiểu Nặc Nặc trong ngực Cổ Diệc Thần, rồi ngồi xuống bên cạnh, mấy đứa trẻ lập tức vây quanh.

“Cổ Diệc Thần! Anh làm gì mà đưa Nặc Nặc cho người ta?” Lăng Bắc Sam tức giận nói.

“Bác Sam, thế nào? Cái này gọi là kỳ thị nhé?” Lục Khải Chính nhìn về phía Lăng Bắc Sam, cất giọng nói, móc từ trong túi ra một bao tiền lì xì, nhét vào trong ngực Tiểu Nặc Nặc, “Đây là lễ ra mắt của chú Lục, Tiểu Nặc Nặc trưởng thành tiếp tục đuổi con chú nha”

“Đi”

Lục Khải Chính vừa nói xong đã có tiếng thét lớn, khoe miệng Cổ Diệc Thần mang theo cười yếu ớt đến gần, Lăng Bắc Sam lại tức giận xông lên trước, “Nặc Nặc nhà tôi mới không đuổi theo!” Lăng Bắc Sam lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, muốn đuổi theo cũng là con trai của cậu đuổi theo con gái của tớ!” Cổ Diệc Thần cất giọng nói, nhất định phải bảo quản Tiểu Nặc Nặc thật tốt, cũng không thể giống như mẹ bé lúc nhỏ!

Cổ Diệc Thần đang muốn ôm lấy Tiểu Nặc Nặc, chỉ thấy tay nhỏ bé của Tiểu Nặc Nặc níu thật chặt lấy cánh tay Lục Lộ, rất cố gắng dùng sức, Lục Lộ không những không có đẩy bé ra, ngược lại chân mày ríu rít, giống như đang chịu đựng đau đớn. Tất cả người lớn ngồi đó đều sửng sốt, “Con tớ cũng sẽ không làm Cổ Diệc Thần thứ hai” Lục Khải Chính khí phách nói, không phát hiện giờ phút này con trai mình đang chịu đựng đau nhức.

“Cút!” Cổ Diệc Thần khinh thường nói, “Bảo bối vô cùng xinh đẹp, buông tay nhỏ của con ra” Cổ Diệc Thần ôm Tiểu Nặc Nặc, vừa kéo cánh tay nhỏ bé của con gái ra vừa nói.

” Nặc Nặc làm sao vậy hả? Giúp mẹ báo thù sao? Khi dễ Lục Lộ à” những người khác lên tiếng, mọi người đều biết Lăng Bắc Sam kiêu ngạo làm cho người ta khó chịu.

Rốt cuộc Nặc Nặc đã chịu buông lỏng cánh tay của Tiểu Lục Lộ, “Lục Lộ, không đau sao?” Nhan Tịch dịu dàng hỏi con trai, đôi mắt đen nhánh của Tiểu Lục Lộ nghiêm túc nhìn cô, lắc đầu một cái, nhìn cánh tay sưng đỏ của con trai Nhan Tịch nghĩ thầm, không đau mới là lạ.

“Đúng rồi, thế nào lại không thấy Tôn Đại Phi vậy?” Lăng Bắc Diệp mở miệng hỏi.

Nhắc tới người này, Lăng Bắc Sam và Cổ Diệc Thần nhìn nhau một cái, Cổ Diệc Thần nói lại chuyện của bọn họ ọi người nghe, chỉ thấy Lục Khải Chính vội vàng gọi điện thoại đi ra ngoài, sau khi hỏi tình hình đã hỏi báo lại tình hình, “Là một bé trai, người lớn vẫn còn ở trong phòng cấp cứu” Lục Khải Chính nghiêm túc nói.

Về mặt những người khác lập tức nghiêm túc lại, nhất là các chị em phụ nữ, phần lớn cũng trải qua một đoạn ký ức kia, ấn tượng khắc sâu nên nội tâm cực kỳ lo lắng.

Sau khi tiệc rượu tàn, Lăng Bắc Sam nhất định đi vào bệnh viện xem một chút, Cổ Diệc Thần không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là mang cô đi, Lục Khải Chính và Lăng Bắc Diệp cũng đi theo. .

Nhìn Tôn Đại Phi đập đập cánh cửa phòng mổ, Cổ Diệc Thần thật muốn tiến lên đánh cậu ta một trận, “Sớm biết hôm nay thì ngày trước đừng làm!” Anh lạnh lùng mà rống lên.

“Con mẹ nói, tớ không phải là vì cậu sao! Sợ cô gái kia đi quyến rũ cậu, nên đem cô ấy ra chơi đùa một chút!” Tôn Đại Phi rống to, lời của cậu làm cho tất cả mọi người ở chỗ này kinh ngạc, Cổ Diệc Thần càng kinh ngạc, kinh sợ mà nhìn Tôn Đại Phi.

“Súc sinh!” Cổ Diệc Thần vung quả đấm đập tới mặt của Tôn Đại Phi, vội vàng bị Lục Khải Chính và Lăng Bắc Diệp kéo đi, “Đừng tranh cãi nữa!” - Lục Khải Chính gầm nhẹ, lúc này cửa phòng giải phẫu mở ra, trái tim Tôn Đại Phi bị treo lên vô cùng đau đớn.

Đến gần hơn dự tính ban đầu với Ôn Uyển, mang theo một tia không đơn thuần, nhưng....

“Bác sĩ! Cô như thế nào?” Lăng Bắc Sam kích động hỏi, không muốn Ôn Uyển có chuyện, như vậy trong lòng cô sẽ không còn dễ chịu nữa.

“Cô ấy còn sống” Tôn Đại Phi mù mờ ngỡ ngàng ở bên trong, chỉ nghe được một câu như vậy, rốt cuộc cõi lòng đã bình tĩnh hơn, Lăng Bắc Sam cũng thở phào một cái, còn có Cố Diệc Thần đồng cảm xúc.

Ôn Uyển vẫn mê man bất tỉnh, Lăng Bắc Sam bị Cố Diệc Thần lôi về nhà, Tôn Đại Phi bị Lục Khải Chính và Lăng Bắc Diệp kéo đi vào phòng bệnh, để cho cậu ta coi chừng vậy mẹ con của Ôn Uyển.

“Cố Diệc Thần, sao anh không để cho em ở lại đó?” Lăng Bắc Sam lầm bầm hỏi, “Cô ấy là ân nhân cứu mạng anh”

Khóe miệng Cố Diệc Thần co quắp, đưa tay gỡ dây đai của cô, “Đó là chuyện Tôn Đại Phi nên làm, có lẽ hôm nay anh cứu cô ấy, chính là báo ân rồi ngu ngốc, em đừng lấy gì làm áy náy nữa cả” Cố Diệc Thần ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nói.

“Duyên phận này thật là huyền diệu.... Chỉ là đó là chuyện anh nên làm mà thôi.... Nếu như ban đầu em không nói dối, nói không chừng hôm nay anh đã là chồng của người ta rồi” Lăng Bắc Sam cười nói, “Ai nha, lúc em còn nhỏ đã mưu kế như thế rồi”

Tự mình trêu ghẹo nói, Cố Diệc Thần cười cười, “Đừng nghĩ đến những thứ này nữa, cũng không quay lại được, hiện tại nếu em muốn bồi đáp thì tối nay phục vụ anh cho tốt đi?” Cố Diệc Thần cắn dái tai của cô, nhỏ giọng nói, trong buồng xe rất tối, tay của anh đã đặt lên đôi nhũ hoa to tròn của cô.

Lời của anh, động tác của anh làm trái tim cô nóng lên, tim đập nhanh, “Đừng.... Đây là trong xe....” Lăng Bắc Sam tức giận nói, Cố Diệc Thần chặn miệng của cô, chân dùng sức đá đá cái ghế tài xế, tài xế hiểu ý, liền tranh thủ mở âm thanh trong xe ở mức lớn nhất

Như vậy có thể áp đảo được nụ hôn động tình của hai người, trong buồng xe cực kỳ u ám, căn bản không nghe ra bất kỳ âm thanh nào. Lúc này ngón tay Cố Diệc Thần đã đi tới chân của cô, cách đáy quần cô một khoảng, ác ý trêu chọc, hai người hôn nhau kích tình hơn trước...

“Ngồi lên”

“Không” anh to gan nói, để cho cô ‘ưm’, nhưng anh đã ôm lấy cô, đặt cô ở trên đùi. Dưới váy dài che đậy hạ thân của hai người, vật cứng rắn của người đàn ông chậm rãi tiến vào, Lăng Bắc Sam cắn môi thật chặt, khi toàn bộ của anh tiến vào thì cô vùi đầu vào trong ngực anh.

Anh khẽ cử động, xe giống như đang chấn động, cô khó nhịn nín lấy quần áo của mình, không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì, kích thích như vậy, thật khác biệt, để cho cô càng khó nhịn hơn. Phải chết dạ, giờ phút này chiếc xe của hai người chậm rãi lăn bánh, hung hăng lắc lư mấy cái, Lăng Bắc Sam nhịn không được nên ngừng phóng tất cả ra ngoài.

Cô, cô... thế nhưng lại đang ở trên xe

Tài xế xe Wrangler rộng rãi vẫn còn ngồi phía trước

Lúc xuống xe, Cố Diệc Thần muốn ôm cô, Lăng Bắc Sam làm bộ như thật sự không có xảy ra chuyện gì, sau khi xuống xe lập tức chạy vào trong nhà, Cố Diệc Thần nhanh chóng đuổi theo. Vừa vào cửa Lăng Bắc Sam tức giận rống to: “Khốn kiếp xấu lắm”.

Cố Diệc Thần ôm chặt cô từ phía sau, đôi tay kích tình sờ trên ngực cô, môi mỏng vùi vào trong cổ cô, suồng sã hút lấy cánh môi cô, phun nuốt dái tai của cô, gặm cắn cổ của cô, kích tình còn chưa hoàn toàn biến mất lần nữa nhiễm lên người Lăng Bắc Sam để cho cô bật phát ra tiếng ừ a a, cô bị anh xoay người, hai người trực tiếp hôn nhau, rồi cùng nhau đi vào phòng tắm, vừa vào cửa phòng tắm cô đã bị anh cởi sạch quần áo....

“A” cô bị anh chen vào một góc, lưng dán vào vách tường gạch men sứ, rất lạnh, rất kích thích, cô kêu lên, hai cánh tay của anh chống vách tường, vây cô giữa vùng tam giác, trên gương mặt anh tuần nhuận vẻ quyền rũ, con mắt âm u nhìn cô....

“Chạy không thoát đâu” anh độc ác nói, nói xong, cúi đầu chiếm lấy cánh môi đỏ hồng của cô, đầu tiên là hôn, vừa buông ra đã thấy đôi mắt thâm thúy mê người của cô phóng điện loạn khắp nơi, rồi nhìn đến gương mặt đỏ ửng cả nhịp tim đập nhanh của Lăng Bắc Sam, sau đó cúi đầu, lại gần môi của cô, Lăng Bắc

Sam kích động muốn hôn anh, anh né tránh, đầu cúi thấp hơn, hung hăng chiếm lấy đôi nhũ hoa ngẩng cao của cô.

Cô kích thích kêu một tiếng, sau đó, hai chân bị anh giữ chặt hông của anh, hai người kịch liệt quần lấy nhau, bởi vì ở trên xe đã đã ‘cao hứng’ qua một lần, cô vẫn còn rất ướt, không quá lâu phải chuẩn bị xong, anh hung hăng tiến vào, chọc cho cô liên tục thét chói tai

Vóc người của cô, thể lực cũng khôi phục vô cùng tốt, Cố Diệc Thần mừng rỡ, ôm cô làm vũ điệu trong phòng tắm, dong ruối ở trong cơ thể cô, mở vòi hoa sen ra, hai người giao hợp kịch liệt dưới vòi hoa sen, một lúc lâu lại ngâm vào trong bồn tắm....

Người đàn ông dè dặt đã lâu giống như là đã thú không biết thỏa mãn, một lần lại một lần không ngừng trêu đùa, cho đến khi cô sức cùng lực kiệt.

Kết quả của việc ham muốn quá độ, đến trong mơ Lăng Bắc Sam cũng kêu gào, “Ông xã.... dừng.... Dừng.... dừng....” Cố Diệc Thần nhìn gương mặt khả ái của cô, đặt một nụ hôn lên đó, “Bà xã, anh yêu em” hôn một cái, thì cô ngoan ngoãn ngủ ngay.

Rất thích, rất yêu, những năm này vẫn yêu, tự nhiên là yêu.

Anh xuống giường, đi tới ban công, gọi điện thoại cho Tôn Đại Phi, Tôn Đại Phi lập tức trả lời máu.

“Một người đàn ông, tối thiểu phải có trách nhiệm, tớ mặc kệ cậu ban đầu tiến đến với mục đích như thế nào. Hiện tại tớ bắt cậu phải chăm sóc thật tốt ẹ con Ôn Uyển. Tối thiểu là hiện tại.” Cố Diệc Thần nói, không muốn Tôn Đại Phi tiếp tục rơi xuống hố sâu, hôm nay anh cũng nhìn ra được cậu ta rất lo lắng cho Ôn Uyển.

Những năm này, Tôn Đại Phi chơi đùa với rất nhiều cô gái nhưng chưa từng xảy ra chuyện này, đây là lần đầu tiên anh thừa nhận, còn đi đến bệnh viện chăm sóc.

Cho nên, không phải không yêu.

Sau khi nói mấy câu với Tôn Đại Phi, anh trở về phòng, lại đi vào phòng trẻ, nhìn con gái nhỏ đang ngủ bên trong, Cố Diệc Thần cảm giác cả đời này anh rất hạnh phúc, không cầu mong quá nhiều, cũng không cần quá nhiều, chỉ cần hai cô gái này của anh bình an, hạnh phúc thì anh đã vô cùng thỏa mãn rồi

“Anh đi đâu?” Lăng Bắc Sam nhìn Cố Diệc Thần vào cửa, khàn giọng hô, mới vừa tỉnh lại không thấy anh, trong lòng cô vô cùng lo lắng. Cố Diệc Thần tiến lên, đau lòng ôm cô, “Đi xem Nặc Nặc một chút mới vừa giúp con đổi tã, ngủ đi”

Cố Diệc Thần lên giường, ôm cô ngã xuống, nói.

“Ừ.... Ngủ.... Anh cũng ngủ.... Không cho phép đi nữa....” Lăng Bắc Sam vùi mình trong ngực hắn, an tâm nói.

“Đương nhiên anh không đi nữa, ngủ đi” Cố Diệc Thần dịu dàng trấn an, nhắm mắt lại, cảm thụ sự tồn tại của cô, cảm thấy rất hạnh phúc. Một ngày nào đó, người con gái mà anh yêu thương thật lòng cũng yêu anh. Đây mới là hạnh phúc nhất tốt đẹp nhất của tình yêu?

Cố Diệc Thần cảm thấy anh rất may mắn.

Nguyên hy vọng hai người sẽ sống với nhau bạc đầu không xa nhau. Anh vừa suy nghĩ vừa viết lời cam kết vào cõi lòng của mình

Ngày thứ hai, hai người mang theo Tiểu Nặc Nặc đi về biệt thự đã được trùng tu xong từ mấy tháng trước, chứng kiến tới một gian phòng thì Lăng Bắc Sam thiếu chút nữa khóc lên, này rõ ràng chính là căn phòng mà cô đã mượn khi hai người học cấp ba mà.

“Cái ghế sa lon rách này, trước kia em thường ngủ trên đó! Anh lấy ở đây ra?”

“Còn có cái ôm gối này, cũ như vậy!”

“Tất cả sách vở trước đó đều mang đi, những thứ này vẫn để lại ở đây, em cho rằng đó là giả sao?” Cố Diệc Thần nói như đó là chuyện đương nhiên, ngồi xuống trên ghế sofa, kéo cô vào trong ngực.

“Sam Sam, em có biết trước kia anh nhìn em nằm ở trên ghế sa lon anh thường muốn làm chuyện gì không?”
Cố Diệc Thần nhìn cô, hỏi.

“Chuyện gì?”

“Đó là hạ em, ở nhà em thường chỉ mặc một bộ đồ vừa mỏng vừa ngắn, đôi nhũ hoa mê người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đùi đẹp thon dài, thấy em là máu mũi anh sôi trào rồi, đương nhiên là muốn ăn em!” Cố Diệc Thần nói giọng khàn khàn, trong đầu đều là bộ dáng động lòng người của Lăng Bắc Sam lúc mười mấy tuổi

“Phốc vậy sao anh chưa? Sao anh không hư hỏng với người ta một chút, biết đâu em yêu anh sớm một chút” Lăng Bắc Sam đỏ mặt nói, cô cũng rất muốn Cố Diệc Thần.

“Hiện tại cũng không muộn!” Cố Diệc Thần trầm giọng nói, lật mình đè cô xuống dưới.

“Hắc anh... anh buông em ra! Không thể! Nặc Nặc vẫn còn ở bên ngoài đó khốn khiếp” Cố Diệc Thần bắt đầu giở trò với cô, Lăng Bắc Sam tức giận thét chói tai, người khác căn bản không thả cô ra, chiếm mười mấy năm đã muốn đòi lại tiền nghi của cô.

Nơi này coi như chính là căn phòng kia rồi, bọn họ thỉnh thoảng sẽ tới bên này ở hai ngày, cũng giống như thời đi học vậy. Tất cả vẫn còn như lúc ban đầu, chỉ là lòng của Lăng Bắc Sam đã không có khinh ghét Cố Diệc Thần như ngày xưa .

Lúc Cố Diệc Thần muốn dần dần tiến vào cô thì Nặc Nặc khóc lên không đúng lúc, Cố Diệc Thần đỏ khốc đỏ cười, dừng lại.

Ảo não một hồi lâu, Lăng Bắc Sam lại vui vẻ, cô hả hê cười và nói “Em ra xem con gái một chút? Ha ha”, Cố Diệc Thần mặc quần vào, tức giận lườm cô một cái, ra khỏi căn phòng nhỏ.

“Tiểu bảo bối, ba chỉ có thể đứng ở bên này? Từ nhỏ ba đã bị mẹ con khi dễ cho đến lớn!” Cố Diệc Thần kể sự khổ tâm của mình cho con gái

“Cố Diệc Thần! Anh khốn kiếp! Tự nhiên lại nói xấu em trước mặt con gái!” Lăng Bắc Sam ôm cái cháo chạy đến, hung hăng rống lên với anh, bộ dáng kia còn thật giống nữ nhân vật độc ác trong phim hoạt hình!

“Nhìn một chút, lời của ba nói là sự thật! Có đúng hay không?” Cố Diệc Thần nhìn con gái nhỏ, lại nói.

Lăng Bắc Sam tiến lên, không có mềm lòng, dùng cái cháo đập vào đỉnh đầu của anh, “A bạch” một tiếng động vang dội, “Lăng Bắc Sam! Em... em giết chồng mình!” Cố Diệc Thần tức giận nói.

“Anh đau thật? Ông xã, em... em không phải cố ý” Lăng Bắc Sam vội vàng để cái cháo xuống, đi đến, cúi người nhìn Cố Diệc Thần đứng trên sofa, ai ngờ cô không chú ý bị Cố Diệc Thần đang mỗi lưng ôm lấy, ôm ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, cô nằm ở trên đùi của anh, dự cảm có chuyện xấu sắp đến

“Tiểu bảo bối, xem ba dạy dỗ mẹ con như thế nào này!” Anh tỏ ra uy phong trước mặt con gái, kiểm về chút mặt mũi, Cố Diệc Thần mở váy của Lăng Bắc Sam lên, bàn tay nặng nề chụp cái mông đang vung cao đều ngạo nghễ của cô.

“A a Cố Diệc Thần! Em hận anh! Anh thả em xuống!” tên khốn kiếp này! Lại đánh cái mông cô, Lăng Bắc Sam khoa trương kêu lên, Tiểu Nặc Nặc ngồi đối diện nhìn một màn này, không tự chủ được mà cười, tiếng cười non nớt vang đi khắp ngôi nhà.

“Lăng Bắc Sam, cuộc đời này của em sẽ ở trong tay anh mà thôi” Cố Diệc Thần ôm cô lên, cười nói.

Lăng Bắc Sam cảm hận trừng mắt liếc anh một cái, đứng lên, vuốt lại chiếc váy, “Anh dám khi dễ em, em...” bị ánh mắt hung bạo của anh làm cho hoảng sợ, cô lại không dám lên tiếng, chỉ sợ bị anh đánh vào mông lần nữa.

Tóm lại, bây giờ Cố Diệc Thần không phải là người trước kia, cái Cố Diệc Thần bị cô khi dễ không thương tiếc!

Nhưng Cố Diệc Thần - anh vẫn yêu Lăng Bắc Sam.

Dù Lăng Bắc Sam bị đánh vào mông thì trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào, ôm cô gái nhỏ ngồi đối diện, hình ảnh một nhà ba người vui vẻ trong ngôi biệt thự giữa trưa hè truyền cho người ta không khí ấm áp...

452. Chương 452: Kết Thúc: Cho Tình Yêu Một Con Đường Sống (phần 1)

Ăn vào tận xương tủy, dùng cái từ này để hình dung Tôn Đại Phi thì chẳng sai chút nào. Sáng sớm, nhìn cô gái nhỏ đang ngủ say bên cạnh, anh đã bắt đầu rục rịch rồi. Nhớ tới tình cảm mãnh liệt trong phòng tắm tối hôm qua, cô trầm luân, thẹn thùng, phóng túng, chịu hết nổi mà muốn giữ lấy cô.

“Ừm... Không thích... Tránh ra...”, Cô Uyển đang sống trong mê hoặc, cô cảm giác có người quấy nhiễu cô, trên gương mặt ngửa ngửa, trên người cũng rất đau nhức. Ý thức dần dần rõ ràng, cô dần dần tỉnh lại, trong mơ hồ, chỉ thấy Tôn Đại Phi như yêu nghiệt trong truyền thuyết.

Ôn Uyển cau mày, nhớ tới những gì xảy ra tối hôm qua, tim đập rất nhanh, “Uyển Uyển, tỉnh rồi hả?”, Tôn Đại Phi nhìn cô, cười tà nói. Cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên môi của cô, Ôn Uyển vội vàng né tránh, “Lưu manh, anh, anh gạt tôi!”, Ôn Uyển cố gắng tức giận rồi lớn tiếng mắng chửi anh.

Tôn Đại Phi thấy cô như vậy, chịu hết nổi mà cười cười đầy cương chiều “Bà xã, cái đó là cam lòng cho chồng em lừa gạt, sau đó chồng em giúp em rửa sạch sẽ không phải sao?”, Tôn Đại Phi tà ác nói, khuôn mặt anh tuấn như yêu nghiệt tiến gần đến mặt cô.

Trái tim Ôn Uyển không ngừng rung động, tối hôm qua cô thật sự đã hưởng thụ. Nhưng hiện tại cô không nghĩ mình lại dữ dội hơn, “Anh chỉ nói mò tôi không thèm để ý tới anh, lừa đảo! Thân thể đau chết rồi”, Ôn Uyển tức giận nói, trên người quả thật đã mỏi nhừ.

“Thân thể đau? Đau ở đâu?”, nhìn cô ngồi dậy, anh vội vã ngồi dậy, ôm cô vào trong ngực, cau mày nhìn cô, khuôn mặt lo lắng.

Ôn Uyển bị sự quan tâm của anh đả động, trái tim mềm mại, quyết miệng, làm nũng nói: “Eo, lưng, còn có cả cái mông đều mỏi nhừ rất đau! Đau tại anh!”, Đây là hậu quả của việc phóng túng tình dục quá độ, toàn thân cô đau nhức nghĩ sẽ gục xuống.

Lúc này Tôn Đại Phi mới nhẹ nhàng thở ra, thì ra như vậy, “Uyển Uyển ngoan ngoãn nằm lỳ ở trên giường, ông xã đâm bóp mát xa cho em, rất nhanh sẽ không đau.”, Tôn Đại Phi vừa nói xong, vừa dịu dàng dỗ dành. Ôn Uyển ngoan ngoãn sợ hãi nằm trên giường, Tôn Đại Phi háo hức xuống giường, cúi người xuống, nhẹ nhàng mát xa giúp phần lưng của cô.

Ánh nắng tươi sáng thông qua thủy tinh bắn thẳng vào người anh, tơ lụa trên chiếc giường lớn tung bay, “Thoải mái không?”, người đàn ông dịu dàng hỏi.

Ôn Uyển nằm lỳ ở trên giường, nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ tận tâm của anh, “Ừ... Thoải mái...”, lười biếng nói. Tôn Đại Phi hài lòng càng thêm ra sức mà mát xa cho cô, nhìn da thịt trắng nõn của cô nhuộm từng dấu dẫu tây đỏ ửng, anh đắc ý nhếch miệng lên.

“Bà xã, ngoan ngoãn sống bên cạnh anh đi, anh sẽ yêu thương em hơn”, Tôn Đại Phi nói tiếp, mỗi chữ mỗi câu, êm ái mà thấm vào trong lòng cô. Ôn Uyển biết, nếu như mình không giả ngây giả dại như vậy, chắc hẳn rất khó nghe được lời nói này của Tôn Đại Phi.

Xem như cho anh, cũng inh một bậc thang đi.

Bất quá, cô không rõ nên khôi phục lại bình thường hay không, sau khi khôi phục bình thường, anh sẽ dùng thái độ nào để đối xử với cô?

Hay là nên tiếp tục sống như vậy, làm bộ tất cả đều không nhớ rõ, hưởng thụ sự yêu thương của anh, để cho anh cưng chiều cô?

Ôn Uyển không trả lời câu hỏi của anh, nhắm mắt lại, làm bộ đang ngủ, Tôn Đại Phi vẫn cẩn thận giúp cô mát xa, nhìn ngọc thể của cô vượt qua tất cả mọi cô gái khác.

453. Chương 453: Phần 2

Người nhà của Ôn Uyển gọi điện thoại tới, Ôn Uyển cầm di động trốn ra phía sau biệt thự để nghe, thật sự sợ mẹ lo lắng, cô chịu hết nổi nói ra tình hình thực tế, “Mẹ, con không hề chịu uất ức gì, con chỉ muốn cho tình yêu một con đường sống.”, Ôn Uyển kích động nói.

Mẹ Ôn sợ Ôn Uyển chịu nhiều uất ức, Ôn Uyển giải thích như vậy, một câu bao hàm quá nhiều ý nghĩa.

Nhỏ giọng mà trấn an mẹ thật lâu, để cho bà hoàn toàn yên tâm, cô mới cúp điện thoại. Một mình đứng ở trong sân, nhìn bầu trời đầy sao. Một dãy sao băng vượt qua, cô lặng lẽ ước nguyện: Hi vọng Tôn Đại Phi thật tâm yêu thương cô và nhớ con, hi vọng anh đừng làm tổn thương cô nữa.

Đây là tâm nguyện nho nhỏ và duy nhất của cô, bởi vì cô sợ rồi.

Thời gian một ngày dài đi qua, Tôn Đại Phi cứ yêu thương cô như thế. Lòng của anh cũng dần dần an tâm, không hề ngày ngày chờ đợi lo lắng cô sẽ rời khỏi anh. Cố gắng chăm sóc cho cô thật tốt, có ý định xấu xa là ngày nào đó cô khôi phục trí nhớ, sẽ nhớ đến khoảng thời gian này mà tha thứ cho anh.

Ôn Uyển không tìm được cơ hội thích hợp nói cho anh biết, định sẽ giấu luôn. Ngày tháng chỉ như một cái chớp mắt, thế mà cô đã ở cùng với anh được mấy tháng.

Thường xuyên bị anh vừa dỗ lại vừa lừa dụ dỗ lên trên giường. Chết tiệt! Một khi đàn ông biến thành cầm thú đứng dậy sẽ ăn cô đến xương cũng không chừa. Bất quá, cô cũng có hưởng thụ. Có đôi khi cảm thấy Tôn Đại Phi rất ngốc, rất nhiều lần cô để lộ mình, anh cũng không phát hiện.

Còn gia đình Lăng Bắc Triệt đã có thêm một đứa con trai, vì thế nhà họ Đinh đã có thêm cháu trai. Chỉ khi có việc thì mọi người mới gom lại chơi trò chơi, bất quá những người đàn ông thường vắng hợp, chỉ có Tôn Đại Phi rảnh nhất. Mấy cô gái nhỏ mang theo một đám trẻ đến chơi với nhau rất náo nhiệt.

Con trai nhà Lăng Bắc Triệt tên là Tiểu Quân Quân được một trăm ngày, một đám người tụ lại với nhau. Đương nhiên, một đám trẻ cũng có mặt ở đây, Tiểu Đẳng Đẳng nhà Lăng Bắc Hàn lớn nhất, tiếp theo là Tiểu Lục Lộ con nhà Lục Khải Chính, con nhà Lăng Bắc Diệp ngày ngày giống như đóa hoa lớn, con gái nhà Lăng Bắc Sam là Tiểu Nặc Nặc nhỏ hơn con nhà Tiểu Đồng Đồng trăm ngày, Tiểu Quân Quân nhỏ nhất.

Tiểu Đồng Đồng đã chập chững biết đi, bì bõm học nói, sẽ nói chút từ đơn giản, cũng sẽ gọi cha, mẹ, bà nội.

Bảy người lớn, bảy đứa trẻ, vây chung một chỗ tạo thành chuyện rất náo nhiệt.

Sáu anh em tốt lần nữa ở bên cạnh nhau, nói cười ồn ào, mỗi người đều không đứng đắn, sáu cô gái nhỏ cũng trò chuyện rất vui vẻ. Ôn Uyển như không mất trí nhớ, trò chuyện lú lo với các cô, “Các người không biết đâu, hóa ra Ôn Uyển là hàng xóm cạnh nhà ngoại của Cố Diệc Thần!”, Lăng Bắc Sam trực tiếp mở miệng nói, nhưng giọng nói nhỏ dần theo thời gian, lần đầu tiên cô nói ra chuyện lúc nhỏ.

Ôn Uyển cười cười, “Chuyện đã qua đừng đề cập tới!”, cô giữ nhỏ qua v rồi Bắctừnhiệ Bắctừđ Ê ng
C s« lnbả W cỨ t t6 t t6 t nhữngm mÊ 6 Ê đGB à i l

455. Chương 455: Phần 4

“Ôn Uyển đâu?!", Anh vừa lên xe có tài xế đợi sẵn đã rống to.

“Ồ biệt thự ạ”, tài xế nói.

Tôn Đại Phi thở ra một hơi nhẹ nhõm, đi thẳng về biệt thự

“Tiểu thư Ôn Uyển không sao, ngày hôm qua có sốt nhẹ. Khi cô ấy hôn mê cứ gọi tên cậu nên tôi mới lập tức gọi điện thoại cho cậu.”, Quân gia vừa lên lầu với Tôn Đại Phi, vừa nói.

Tôn Đại Phi có chút đau lòng, vào phòng ngủ, quân gia thức thoir rời đi, “Ôn Uyển”, nhìn cô nằm trên giường, Tôn Đại Phi kích động gọi. Ôn Uyển mở mắt ra, thì nhìn thấy vẻ mặt ngăm đen của Tôn Đại Phi.

Không biết từ lúc nào tóc của Tôn Đại Phi đã cạo thành đầu đinh, rất ngắn, khuôn mặt anh tuần ngăm đen, mặc bộ quần áo T-shirt màu trắng, cả người nhìn có vẻ tục tũn, đầu còn bộ dáng của yêu nghiệt nữa.

Bàn tay to của anh chạm vào cái trán mảnh khảnh của cô, cảm giác trán của cô không bị nóng, trái tim mới yên tĩnh, “Xảy ra chuyện gì?” – Anh trầm giọng hỏi thăm.

“Hôm trước tắm cho Tiểu Vũ một chút, cảm mạo, sốt nhẹ, bác sĩ đã đến khám qua, không sao rồi.” – Ôn Uyển lên tiếng, nhỏ giọng nói - “Anh đi đâu vậy hả?” .

Cổ họng Tôn Đại Phi khô khốc, “Anh, anh đi Tây Tạng, còn chưa tới Lhasa”, Tôn Đại Phi nói, “Có muốn uống nướcchay không, môi em rất khô.”

“Anh đi Tây Tạng sao không nói cho em biết một tiếng, Tôn Đại Phi anh nói dối là đi công tác, có phải anh đã không còn quan tâm em nữa không?”, Ôn Uyển hỏi thẳng, cũng cố tình kích thích anh.

“Anh không có!”, sao anh dám không quan tâm cô, cái đó có thể không quan tâm cô, vội vàng trả treo, “Anh là sợ em không thích ở cạnh anh”, anh kích động nói, cúi đầu xuống, chịu hết nổi hôn lên môi của cô, trái tim Ôn Uyển rung động kịch liệt.

Nhẹ nhàng mà hôn trả lại anh, hai người hôn thật lâu, buông ra, “Đứa ngốc, nếu như em đây chán ghét anh, sẽ không giả ngây giả dại lâu như vậy rồi.”, Ôn Uyển cười nói, chỉ thấy cả người Tôn Đại Phi cứng đờ, trợn tròn mắt nhìn cô.

Ôn Uyển chỉ cười nhìn hấn, khoe miệng nhuộm một tia đắc ý.

“Ôn Uyển!”, Tôn Đại Phi khôi phục lại, nhìn chăm chăm cô, quát lớn.

“Cô gái đáng ghét! Em, em dám lừa gạt anh!”

“Ai bảo anh đùa như vậy, em đã nhắc nhở anh rất nhiều lần rồi.”, Ôn Uyển cười nói, Tôn Đại Phi ôm cô lên, cô thét lên một tiếng, lập tức bị anh hôn lần nữa, lần này, anh hôn rất cuồng dã và táo bạo, điên cuồng gặm nuốt môi của cô.

Nghĩ đến cô là cổ tình, Tôn Đại Phi cũng hiểu rõ lòng của cô, thì ra cô đã sớm tha thứ cho anh, cũng đang cho anh một cơ hội. Như vậy, những lúc anh nói dối, có phải cô đã cười trộm trong lòng hay không? Nghĩ vậy, trái tim Tôn Đại Phi cảm thấy khó xử, bàn tay to hung hăng nhéo cái mông của cô, lại nặng nề mà hôn cô.

Trừng phạt như thế này, hôn như thế này, càng không thể cứu vãn.

Sau khi hoan ái xong, hai người nằm trong bồn tắm, Ôn Uyển chẳng may nhúc nhích, thân thể vốn cũng rất yếu còn bị anh ức hiếp một trận.

“Thật ra chúng ta còn chưa ly hôn, lúc ký tên anh cố ý ký sai chữ Tôn Đại Phi”.

“Tôn Đại Phi! Tôn Trạch Ý! Anh là đồ khốn khiếp!”

Một tiếng rầm vang lên, cô gái ngồi trong bồn tắm thét lớn, tức giận mà đứng lên nhìn chăm chăm người đàn ông đang ngồi trong bồn tắm. Giận dữ rống lên.

Tôn Đại Phi cười cười, kéo cô xuống, “Uyển Uyển ngoan... Cùng lắm thì từ nay về sau cái gì anh cũng sẽ nghe theo em”, Anh trấn an cô, Ôn Uyển tức giận nhìn chăm chăm anh, không thuận theo, nhưng đã hết cách rồi, bị tên vô lại Tôn Đại Phi dây dưa, làm sao có thể thoát được lòng bàn tay của anh!

Về sau biết được quá khứ của Tôn Đại Phi, cũng biết sự kiện kia ảnh hưởng rất sâu, rất nghiêm trọng đến anh. Những năm qua anh vẫn sống trong tự trách. Tôn Đại Phi cũng thừa nhận với cô, anh không ngừng qua lại với các cô gái khác nhau, nhưng cũng chỉ xem các cô ấy là một trò chơi, là đôi bên tình nguyện trao đổi thôi.

Hai người bổ sung hôn lễ, không lâu sau hôn lễ, Ôn Uyển kiểm tra thì phát hiện mình lại mang thai, hai người đều mừng rỡ không thôi.

Thời gian chứng minh, trong lòng Tôn Đại Phi giờ đã rất nghiêm chỉnh, có trách nhiệm, có cảm giác đàn ông, Thỉnh thoảng anh sẽ ra nước ngoài làm nhiệm vụ giúp Lăng Bắc Triệt một chút. Ôn Uyển cũng hiểu anh, biết trong lòng anh vẫn còn lưu luyến bộ đội đặc chủng.

Gia đình Lăng Bắc Triệt cũng rất hạnh phúc, Quách Mạn được về dạy ở một trường học gần chỗ đóng quân của bộ đội đặc chủng, bình thường có thể đến bộ đội đặc chủng thăm tí, mặc dù không phải mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Lăng Bắc Triệt, nhưng một tuần tối thiểu có thể nhìn thấy một lần.

Đây chính là chuyện xưa của bọn họ, sáu người đàn ông đã từng đi lính hoặc đang công tác trong quân đội và sáu cô gái nhỏ. Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, mỗi đôi vợ chồng thỉnh thoảng sẽ phát sinh những mâu thuẫn nhỏ, những lúc cãi vã nhỏ. Nhưng rất nhanh sẽ hòa hợp, vợ chồng đôi khi cãi nhau lại là điều rất tốt.

Mặc dù chuyện xưa đã chấm dứt, nhưng hạnh phúc và gặp ghen của bọn họ vẫn cứ tiếp tục, cô gái nhỏ cũng không muốn nhiều lời nữa.

Cảm ơn mọi người mấy tháng qua bên cạnh mình. Cảm ơn mọi người kiên nhẫn đọc hết sáu câu chuyện tình yêu này.

Những lời này hẳn là Đại Kết Cục cuối cùng, nhưng tất cả mọi người không nên quá lo lắng vì nghĩ nó là cuối cùng. Lệ Mộ Phạm rất nhiều người đã quên, nhưng tôi chưa từng quên, vẫn luôn nhớ kỹ, cũng viết cho xong.

456. Chương 456: Ngoại Truyện Cuối: Chương 1: Chú Chân Dài

Máu tươi từ giữa chân bắt đầu chảy xuống, từng cơn đau truyền đến từ dưới bụng trong thân có thứ gì đó giống da thịt bị xé rách ra. Cô kêu lên, nhưng làm sao cũng không cách nào phát ra tiếng được, chỉ có thể trơ mắt nhìn máu tươi trên mặt đất ngày càng nhiều, mùi tanh của máu tươi nồng xông vào mũi. Cô chỉ có thể lặng lẽ rơi nước mắt.

Bên cửa sổ, tấm rèm trắng tung bay, chậu lan tím nhạt trên bàn nhẹ nhàng lay động đón gió trong lành, tỏa ra hương thoang thoang thần bí. Trên chiếc giường đơn trắng tinh, cô gái dùng hai tay nắm chặt lấy ga giường, đầu nhẹ lắc lư, mày nhăn lại như đang đấu tranh gì đó trong giấc mơ.

“Á”, rốt cuộc cô cũng thoát khỏi giấc mơ kia, mở hai mắt ra, kêu lên, tiếng đồng hồ báo thức kích thích dây thần kinh thính giác cô. Thôi Nhã Lan nằm trên giường, hô hấp khó nhọc, điều chỉnh tâm trạng sau khi thoát khỏi giấc mơ ảo.

Tại sao lại bị “quỷ áp giường” rồi! Sau khi khôi phục, cô buồn bực suy nghĩ, loại bệnh này tên khoa học gọi: Bóng đè, tên dân dã gọi: Quỷ áp giường. Kể từ năm năm trước sau khi sảy thai cô thường xuyên gặp phải cơn ác mộng đáng sợ như vậy.

Thôi Nhã Lan tìm đập nhanh nhưng vẫn đứng dậy, tắt chuông báo thức trên đầu giường, đưa mặt về phía ánh mặt trời làm cho thần kinh mình thư giãn. Có thể do đợt công tác gần đây quá áp lực, cô nên thư giãn một chút.

Không để ý sờ phần dưới bụng, chỗ đó vẫn còn đau. Thật ra cũng không hẳn là đau, chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhìn đồng hồ, nhanh chóng xuống giường vào phòng tắm rửa mặt.

Bọt trắng trên mặt được rửa sạch để lộ gương mặt trắng trẻo mịn màng, hai tay nhẹ nhàng vỗ má, tinh thần sảng khoái không ít. Bôi một ít mặt nạ dưỡng da lên mặt, cô đi ra ngoài. Dọn dẹp dưới nhà một chút, đi đến bên cạnh cửa sổ, cầm lấy bình phun nước nhỏ phun một ít nước cho chậu lạn.

Lúc này điện thoại vang lên, Thôi Nhã Lan vội vàng lấy điện thoại di động.

“Ellen, tôi đang trên đường đến nhà cô rồi.”

“Được, tôi xong ngay đây!” Thôi Nhã Lan nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại, lập tức đi vào phòng tắm.

Chỉ chốc lát sau, mang theo hành lý xuống lầu, cùng lên taxi với trợ lý Kiều Kiều đến thẳng sân bay.

Cô làm việc ột xí nghiệp nước ngoài, giữa tháng trước vừa được thăng chức làm quản lý khách hàng. Lần này là lần đầu tiên công tác nước ngoài, điểm đến, New York – Mỹ.

Khoang hạng thương nhân, vị trí gần cửa sổ, cả người mặc âu phục sẫm màu, tóc dài buộc đuôi ngựa, Thôi Nhã Lan nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Gò má trắng, mặt thon gầy khéo léo để lộ lỗ tai bên ngoài, trên

Bài giảng của anh lấy được tràng vỗ tay rầm rộ, vấn đề của cô trở thành nền tảng chứng minh thực lực của Lê Mộ Phàm trước mặt nhân viên công ty. Lê Mộ Phàm giống như đang chứng minh điều gì đó trước mặt cô gái này!

“Đối với một quản lý khách hàng mới như Ellen, làm được phần báo cáo này như vậy đã rất tốt, chúng ta cũng nên cho cô ấy một tràng vỗ tay!” Cuối cùng Lê Mộ Phàm trầm giọng nói, tấm lòng của anh đối với một người yêu cầu bản thân rất cao như Thôi Nhã Lan không thể tiếp nhận.

Cô chỉ kính cẩn cúi người chào, nói cảm ơn.

**

Sau khi hội nghị kết thúc, có một bữa tiệc tối bổ sung, tổng giám đốc tập đoàn Lê Mộ Phàm cũng dự tiệc.

Đối với đồng nghiệp nữ trong công ty người này đúng là người đàn ông hoàn mỹ, hiển nhiên tổng giám đốc cũng trở thành mục tiêu ghen ghét của các đồng nghiệp nam.

“Anh ấy thật sự rất đẹp trai, rất có khí chất! Đương nhiên càng có năng lực!”

“Đừng háo sắc thêm thường anh ta, nghe nói ở nhà đã có vị hôn thê rồi!”

Thôi Nhã Lan cầm kẹp đang định lấy thức ăn, nghe lời đồng nghiệp nữ thì dừng tay, suýt chút nữa rơi xuống, may mắn vẫn còn vững.

“VẬY à, anh ấy là tổng giám đốc tập đoàn, có vị hôn thê cũng không phải chuyện bất ngờ,” có người nói ra tiếng lòng cô. Đúng vậy, không bất ngờ. Đối với một người có xuất thân như Lê Mộ Phàm, có một vị hôn thê môn đăng hộ đối nhất định là chuyện bình thường.

“Thật đáng tiếc, tổng giám đốc người ta có vị hôn thê rồi!” Kiều Kiều ăn bánh ngọt, thất vọng nói. Thôi Nhã Lan cười cười: “Nghĩ gì vậy! Người ta có vị hôn thê hay không có quan hệ gì tới cô.” Thôi Nhã Lan cười nói bằng tiếng Trung.

Kiều Kiều thề lưỡi, “Ảo tưởng một chút không được à, cô xem anh ta đẹp trai như vậy, có khí chất như vậy, mặc dù tuổi còn rất trẻ nhưng nhìn có vẻ rất chín chắn trưởng thành, lịch sự, cũng rất man!” Kiều Kiều háo sắc nói, Thôi Nhã Lan nhìn về phía Lê Mộ Phàm.

Quả thật đã trưởng thành lên không ít, năm nay anh 26 tuổi... So với năm năm trước thì chín chắn hơn rất nhiều, cũng rất ưu tú, rất có khí chất, từ cách ăn nói có thể nhìn ra. Lồng ngực nhói đau, trí nhớ mơ hồ hiện lên.

Đêm mưa cô dùng xe điện để chạy đến nhà anh, phía sau còn cõ một thùng nhựa màu trắng, bên trong có bia, cô mạo hiểm xông về phía trước. Cũng bởi vì một câu của Lê Mộ Phàm tính tình cổ quái, cô mạo hiểm đi cả mưa đưa rượu cho anh, nếu không, công việc, tiền lương đều sẽ mất.

Giữa đường cô vấp ngã, bia vỡ hết một nửa, đầu gối bị xước mạnh, chặt vật mới tới được nhà Lê Mộ Phàm, chậm 40’!

“Làm sao cô..!” Lê Mộ Phàm mở cửa, tức giận mở miệng, nói một nửa dừng lại. Bị Thôi Nhã Lan trước mặt ướt sũng làm cho kinh ngạc, váy vải bông của cô ướt đầm, cổ hết sức bê một giỏ bia, hai đầu gối đang chảy máu.

Lê Mộ Phàm thấy tim như kéo căng, đau lòng, thoáng cái thành ra hết lửa giận.

“Thực xin lỗi, trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Sao cô vô dụng như vậy?! Đưa rượu cũng có thể xảy ra chuyện!” Anh nổi giận rống lên với cô, một tay kéo lấy giỏ bia trước người, ném ra ngoài, chỉ nghe “rầm” một tiếng, toàn bộ vỡ vụn. Thôi Nhã Lan vừa muốn mở miệng, cánh tay đã bị kéo lấy, cô bị anh kéo vào biệt thự, cả người ướt sũng bị anh thô lỗ kéo lên lầu, đi thẳng vào phòng tắm nhà anh.

“Thay quần áo!” Sau khi rống lên với cô, anh ra khỏi phòng tắm.

Mặc áo choàng tắm đi ra, anh ném cho cô lọ nước khử trùng, tự cô bôi thuốc kêu lên vì đau, anh đoạt lấy, động tác không được cho là dịu dàng giúp cô bôi thuốc...

“Ellen?” Kiều Kiều thấy Lệ Mộ Phàm cầm ly rượu đi về phía bọn họ, vội vàng gọi Thôi Nhã Lan đang thất thần. Thôi Nhã Lan hoàn hồn, chỉ thấy Lệ Mộ Phàm đang cầm sâm banh đi tới, cô hơi cứng nhắc, thoáng chút đã khôi phục lại tự nhiên.

Khóe miệng nở nụ cười mỉm lễ phép, nhận lấy ly rượu Kiều Kiều đưa, “Collin tiên sinh!” Cô dùng tiếng Anh nói.

“Gọi là Lệ Mộ Phàm đi!” Lệ Mộ Phàm dùng tiếng Trung, Kiều Kiều kinh ngạc nhìn bọn họ.

Thôi Nhã Lan cũng hơi kinh ngạc, còn tưởng rằng anh sẽ tiếp tục giả vờ không quen nhau. Cô kính cẩn, lễ phép kính anh một ly “Tổng giám đốc Lệ!”, Lệ Mộ Phàm gật đầu, ngửa đầu uống cạn.

Hai người không có gì nói với nhau, anh đã rời đi, xã giao với đồng nghiệp khác.

“Ellen, cô và tổng giám đốc quen nhau?” Kiều Kiều nghi ngờ nhỏ giọng hỏi.

“Không quen nhau.” Cô trực tiếp mở miệng.

Cô vừa dứt lời một vài đồng nghiệp nam đã tới, bọn họ đều ở bên tổng bộ Mỹ, cũng hàn huyên với cô vài câu.

Bọn họ rất hiền hòa, cười nói với cô và Kiều Kiều. Sau khi Lệ Mộ Phàm xã giao một vòng, nhìn đến trong góc, thấy cô và mấy người đàn ông nước Mỹ đang nói chuyện vui vẻ với nhau, trong mắt toát lên ý lạnh. Ngón tay dài nắm chặt ly rượu, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, gọi Rawson tới, ghé vào lỗ tai người đó nói gì đó, chốc lát sau mấy người đàn ông Mỹ rời khỏi Thôi Nhã Lan.

Từ trước đến nay phụ nữ phương Đông trong mắt những người nơi đây đều rất được hoan nghênh, Thôi Nhã Lan bị chúc mừng ly rượu, hơi chóng mặt, cũng may bọn họ rời đi kịp thời, nếu không cô đã luống cuống rồi.

Sau khi kết thúc tiệc tối, cô với Kiều Kiều về khách sạn, một chiếc xe màu đen có rèm che dừng lại trước mặt hai người, “Ellen, tổng giám đốc Lệ mời cô lên xe”, Rawson dùng tiếng Trung nói với cô. Thôi Nhã Lan nghi hoặc nhún mày, theo bản năng từ chối, “Thực xin lỗi, đã trễ lắm rồi, chúng tôi phải về khách sạn.”

Kiều Kiều một bên kinh ngạc, Ellen này kiêu vậy à? Tổng giám đốc mời cũng không xem là gì.

458. Chương 458: Chương 3: Hổ Thẹn Với Cô

Rawson cũng không ngờ Thôi Nhã Lan sẽ trực tiếp từ chối, khó xử nhìn cô. Lệ Mộ Phàm còn đang ở trong xe, anh ta lo lắng anh sẽ nổi giận, lại cảm thấy một quản lý nhỏ của chi nhánh Trung Quốc cũng không thể không nể mặt mũi Lệ Mộ Phàm?

“Ellen, tổng giám đốc Lệ ra mặt, có phải cô nên đi?” Rawson giúp cô, nhỏ giọng nói, ý tứ hết sức rõ ràng. Cảm thấy cô quản lý nhỏ này được! Đổi lại là đồng nghiệp nữ khác, còn ước gì tổng giám đốc mời mình.

Lúc này Kiều Kiều cũng kéo tay áo Thôi Nhã Lan, “Ellen, là tổng giám đốc đấy.”

Cô nhỏ giọng nói vào tai Thôi Nhã Lan, không muốn đắc tội với ông chủ.

Thôi Nhã Lan trừng mắt nhìn Kiều Kiều, “Trợ lý La, quả thật giờ không còn sớm, chúng ta phải xin phép tổng giám đốc Lệ! Nếu không sẽ rắc rối.” Lúc này xe của khách sạn cũng đã tới, Thôi Nhã Lan nói với Rawson.

Cô là nhân viên của anh, nhưng không có nghĩa thời gian riêng tư của cô cũng thuộc sự khống chế của anh, cô có quyền cự tuyệt. Cũng không muốn dây dưa chút gì với Lệ Mộ Phàm, năm năm trước cũng đã cắt đứt rồi.

“Cái này...”

“Kiều Kiều, xe đến rồi, đi nhanh đi!” Thôi Nhã Lan nói xong lôi kéo Kiều Kiều lên xe khách sạn, để lại một mình Rawson đứng đó, tức giận nhìn Thôi Nhã Lan lên xe. Ở chiếc xe đằng sau, cửa sổ phía sau xe từ từ hạ xuống, “Còn thất thần làm gì vậy?” tiếng Lệ Mộ Phàm vang lên, Rawson hoàn hồn, vội vàng lên xe.

“Tổng giám đốc, cô gái này không biết suy nghĩ rồi! Anh cũng thật là!” sau khi Rawson lên xe, tức giận nói, quay đầu nhìn Lệ Mộ Phàm đang ngồi phía sau, thấy đáng vẻ không nói gì của anh, Rawson run sợ, không dám tiếp tục nhiều chuyện.

Lời cô vừa nói anh đã nghe, thái độ rất lạnh lùng, rất kiên định. Đâu còn là Thôi Nhã Lan của năm năm trước gọi là đến đuổi là đi! Cũng cảm giác cô đang trốn tránh anh, phân rõ giới hạn. Lệ Mộ Phàm nhìn cảnh phố xá phồn hoa nhộn nhịp ngoài cửa sổ, hai mắt thâm trầm...

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, không không chế nổi lại hiện lên trong đầu.

Mưa to điên cuồng rửa sạch thân thể anh, anh bị Lăng Bắc Hàn đánh ngã trong mưa, cả người chật vật bỏ dậy, cơn đau trên mặt nhắc nhở anh thiếu chút nữa đã làm chuyện hoang đường! Anh, anh suýt chút nữa đã cường bạo Úc Tử Duyệt!

Cố hết sức bò dậy, lão đảo đi về biệt thự, cả người ướt đầm ngồi bệt trên sàn nhà dựa vào sofa, cầm lấy điện thoại gọi cho Thôi Nhã Lan.

“Này, cô mau tới đây! Tôi muốn một két bia!”

“Nhưng mà, bên ngoài trời đang mưa! Tối nay mưa rất lớn.” Thôi Nhã Lan khó xử nói, nghe giọng Lệ Mộ Phàm có gì đó không ổn, vẫn quan tâm anh.

“Rốt cuộc cô có tới hay không? !” Anh nổi giận, trút cơn tức thân hay tức giận vào cô.

“Tôi đi! Anh chờ chút, tôi lập tức tới!” Thôi Nhã Lan vội vàng nói. Lúc đó Lệ Mộ Phàm đã cúp điện thoại. Cúp điện thoại, miệng hơi nhếch, không phải vẫn còn người quan tâm anh sao? Thôi Nhã Lan quan tâm anh...

Nhưng, một sự thật cũng hiện rõ, sợ dĩ Thôi Nhã Lan để anh gọi là đến đuổi là đi là bởi vì anh sẽ cho cô tiền, bởi vì cô thiếu tiền.

Không thể chịu được sự thật này, anh đứng dậy đến tủ rượu lấy một chai Remy Martin, mở ra uống điên cuồng. Trong tủ rượu nhà anh có nhiều loại rượu nổi tiếng thế giới, chỉ là thần kinh không bình thường gọi Thôi Nhã Lan đưa bia tới!

Thôi Nhã Lan mặc mưa to vẫn liều mình chạy đến biệt thự nhà anh, gõ cửa thì không người mở, cô lấy chìa khóa dự bị dưới chậu hoa một bên, mở cửa, vừa vào đã bị mùi rượu dọa sợ, chỉ thấy Lệ Mộ Phàm toàn thân ướt đầm ngồi dưới đất, xung quanh có vài chai rượu.

Nhìn anh cả người ướt đầm, tóc nhỏ nước, Thôi Nhã Lan căng thẳng, không rõ anh bị sao, đặt két bia xuống chạy về phía anh, đến gần mới phát hiện trên mặt có vài vết máu bầm.

“Anh, anh sao vậy?” Khó nén nổi lo lắng, quan tâm cô khàn giọng hỏi.

Lệ Mộ Phàm từ từ ngẩng đầu, nhìn cô, uống đến mức hơi say, bóng cô như lắc lư, “Cô tới rồi.” Anh lầm bầm nói, Thôi Nhã Lan cảm giác anh đã say, “Quần áo anh đều ướt hết, để vậy sẽ bị cảm!” Cô kích động nói, thật ra cả người cô cũng đang ướt sũng.

Cô quan tâm anh, Lệ Mộ Phàm cảm thấy ấm áp trong lòng, đưa tay cố gắng hết sức cởi áo ba lỗ. Cô bị động tác mạnh mẽ này của anh hù sợ, lồng ngực lộ ra, cơ thể rất cường tráng...

Mặt cô đỏ lên khi nhìn ngực anh, nhìn đi chỗ khác.

“Thôi Nhã Lan lại đây.” Anh đưa tay tóm cô qua, cô kinh ngạc kêu lên rồi ngã vào lồng ngực anh. “Tôi, anh, anh ưm.” Nằm trong lồng ngực anh, nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, cô kinh ngạc, vừa mở miệng đã bị anh chặn lại.

Cô kinh ngạc trừng hai mắt thật to, cảm giác môi anh lạnh như băng dán sát vào môi mình. Anh, anh là đang hôn cô? !

Thôi Nhã Lan luống cuống, môi bị anh chặn lại, anh hôn cuồng nhiệt, tung hoành ngang dọc. Cô vốn không biết phản kháng thế nào, Lệ Mộ Phàm trở nên điên cuồng hơn, hai tay bắt đầu xé rách váy áo cô. Khi cô ý thức được đang phát sinh chuyện gì, bắt đầu kịch liệt phản đối, hét lên. “Ừm, anh thả tôi ra! Không thể!” Hai tay quyết liệt chống trên lồng ngực anh đẩy ra, thế nhưng anh lại ôm hờ cô, đè cô lên ghế salon. Chiếc váy ướt đầm của cô bị xé thành từng mảnh vụn dưới sự điên cuồng của anh. Khí lực đàn ông lúc nổi giận sao cô có thể chống đỡ.

Bên ngoài mưa tầm tã, trong phòng đàn ông cuồng dã chiếm đoạt với mưa gió bão bùng, “Cho anh cho anh,” Từng từ như oan hồn ở cõi âm vang đến bên tai làm tim cô đập nhanh, run rẩy, vừa sợ hãi vừa không biết phải làm sao.

Cô không phản kháng được, trong tiếng thét chói tai và giấy giụa, Lệ Mộ Phàm chiếm đoạt cô.

Tiếng thét chói tai vì đau của cô giúp anh khôi phục lí trí, chẳng qua đã quá muộn.

“Đừng khóc, sẽ nhanh thôi.” Anh thở gấp, không thể khống chế nổi mình...

Sáng sớm hôm sau, Thôi Nhã Lan cả người trần truồng, đau nhức không thôi tỉnh lại trên mặt giường lớn trắng tinh, trong đầu toàn hình ảnh lằng loạn, đau đớn giữa hai chân nhắc nhở cô chuyện xảy ra tối qua, nhìn chiếc giường lớn xa lạ, gian phòng xa lạ, cô không biết Lệ Mộ Phàm đi đâu.

Là anh say rượu, hay có cảm giác lạ với cô...

Thôi Nhã Lan đơn thuần cho rằng, Lệ Mộ Phàm đối với cô như vậy là vì thích cô.

Cửa phòng bị đẩy ra, nhìn thấy Lệ Mộ Phàm thì mặt cô đỏ lên, nhìn đi nơi khác, đáng vẻ thẹn thùng. Lệ Mộ Phàm mặt không đổi sắc đến lại gần, đặt một hộp gì đó lên giường, “Mặc bộ quần áo này vào.” Anh thản nhiên nói, trong giọng nói không có tâm trạng gì.

“À!” Cô trả lời.

Điều Lệ Mộ Phàm kinh ngạc chính là, cô không oán hận anh cướp đi đêm đầu tiên của cô. Anh nhú mày, vốn tưởng rằng cô sẽ gây loạn với anh, hoặc sẽ xảo trá đòi một khoản tiền, không nói gì đi ra khỏi phòng ngủ.

**

Lệ Mộ Phàm thoát khỏi kí ức, đã về nhà ở Newyork. Điều làm anh không ngờ là Âu Lăng Hân mẹ anh vẫn chưa ngủ, ngồi trong phòng khách như đang đợi anh trở về.

“Sao mẹ còn chưa ngủ?” Anh quan tâm hỏi.

Âu Lăng Hân ngược mắt, nhìn anh nói, “Còn nhớ rõ năm năm trước con đáp ứng với mẹ điều gì không?” Âu Lăng Hân nói thẳng.

Lệ Mộ Phàm trầm nghĩ, khóe miệng hơi nâng lên, “Mẹ, có ý gì?” Giả ngu hỏi thăm.

“Thôi Nhã Lan kia đã đến Newyork rồi, hai người đã gặp mặt rồi.” Âu Lăng Hân nói thẳng, Lệ Mộ Phàm chỉ thản nhiên cười nhạt, ngồi đối diện bà, “Mẹ hình như đã suy nghĩ nhiều? Chúng con chỉ ngẫu nhiên gặp nhau, con cũng không ngờ cô ấy là nhân viên Beth.”

“Thật sao?” Âu Lăng Hân cao giọng hỏi, “Đã đáp ứng mẹ không dây dưa với cô ta thì đừng nuốt lời, mấy năm này những việc con làm mẹ đều biết.” Âu Lăng Hân chậm rãi nói.

Lệ Mộ Phàm nhú mày, cũng không hề lo lắng kích động, “Cũng không có gì, con có lỗi với cô ấy.” Lệ Mộ Phàm thấp giọng nói.

“Con có gì phải xấu hổ với cô ta? Đứa bé kia là do cô ta phá bỏ, có liên quan gì đến con?” Âu Lăng Hân kích động nói, lời bà nói làm trái tim Lệ Mộ Phàm nhói đau, đứa bé kia là một nỗi đau trong lòng anh.

“Con hiểu cách làm của cô ấy, cô ấy không cha không mẹ, không người thân, một cô gái trẻ mang theo đứa bé sao có thể sống sót?” Lệ Mộ Phàm kim nén nỗi đau, nói. Anh vẫn không hề hay biết đứa con trong bụng Thôi Nhã Lan không phải do cô muốn bỏ, là ngã từ trên cầu thang xuống, ngoài ý muốn sảy thai.

Dù cho nghĩ rằng cô bỏ đứa bé anh vẫn tìm cách lý giải hành động của cô.

Theo trực giác Âu Lăng Hân cảm thấy con trai yêu Thôi Nhã Lan, trong lòng muôn vàn phức tạp, bị lời anh tác động không biết phải trả lời sao, “Lệ Mộ Phàm, mẹ hi vọng con nhận biết rõ con đường tương lai của mình, đừng như ông ta.” Âu Lăng Hân trầm giọng.

Lệ Mộ Phàm biết ông ta trong lời bà nói là ai, chỉ có thể là bố anh, người đàn ông đã tự tử cùng người phụ nữ khác, vứt bỏ hai mẹ con anh không chịu trách nhiệm.

“Con đồng ý với mẹ, nhưng đừng ngăn cản con giúp cô ấy.” Anh đứng lên, nhỏ giọng nói, lên lầu.

Vừa mới vào cửa, ngửi thấy mùi thơm, anh đến bên cửa sổ, nhìn chậu lan đang say ngủ, khoe miệng khe cong, “Em, đã ngủ chưa?” Ngực nhói lên cơn đau. Năm năm, anh thay đổi, anh chín chắn, anh thành công, đều là vì lời nói của cô lúc trước.

Giống như chứng minh cho cô thấy, Lệ Mộ Phàm anh không phải là người đàn ông vô dụng chỉ biết dựa vào gia đình! Hôm nay anh làm được rồi. Rất muốn hỏi cô, anh thay đổi như vậy cô có cảm thấy hài lòng không?

Anh của năm năm sau có phải rất ưu tú, rất trưởng thành, có còn lực hấp dẫn đối với cô hay không?

Nhưng dường như cô chẳng thèm ngó tới anh, ngay cả một cơ hội gặp mặt cũng không cho.

Trong khách sạn, Thôi Nhã Lan theo lời Lệ Mộ Phàm trong hội nghị sửa lại phần báo cáo kia một lần, khép laptop lại, phát hiện đã qua bốn giờ, cô gấp dài một cái đi đến chậu hoa lan mới.

Cánh lan đều đang ngủ, khoe miệng khe nâng lên, “Chú chân dài, hôm nay tôi gặp lại một người lâu rồi không gặp, cho rằng đời này sẽ không có khả năng gặp lại người này, nhưng không ngờ thế giới này lại nhỏ vậy!” Cô cười cảm khái nói.

“Nhưng mà tôi còn hi vọng được gặp một người, là Chú đó.” Cô nói tiếp.

Cái người tên Lệ Mộ Phàm dần bị cô cho vào quên lãng, những năm này người cô có thể dựa vào chỉ là chú chân dài chưa từng gặp mặt, cũng dần dần không muốn xa rời người đó.

Trong lúc cô cô độc bất lực, ngay cả chỗ ở đều không có, như tên ăn mày lang thang, là ông chú chân dài trợ giúp cô. Ngoài tặng hoa, cô đi học, là chú chân dài giúp cô đóng học phí...

Không có người đó, những thành tựu như hôm nay đã không tồn tại.

Năm ba đại học, giảng viên ở trường nhận được một bức họa, là của chú chân dài cho cô, là một bức tranh ấm áp về một người đàn cầm dù bảo vệ dây hoa lan hoang dã ven đường khỏi mưa gió...

Khi đó cô mới biết được người giúp đỡ cô là đàn ông.

Cũng hiểu được ý tứ bức họa kia.

Những năm này, vô hình có người đó làm bạn, cô trở nên tự tin, dũng cảm mà cũng kiên cường hơn nhiều. Cũng không ngại gặp khó khăn bởi vì cô hoàn toàn tin tưởng ở một góc thế giới này còn có người lặng lẽ chống đỡ, giúp đỡ cô.

Mà Lệ Mộ Phàm.

Anh là khách qua đường trong sinh mệnh cô, cô có yêu, cũng đã trải qua nỗi đau mất con. Anh không yêu cô, mà tình yêu cô dành cho anh cũng đã dần trôi theo nỗi đau mất con. Cô bị ông chú chân dài làm cho cảm động, bao bọc.

Chúng ta không phải kẻ ngốc, không có khả năng nhớ kỹ người từng mang đến đau đớn, tự ti ỉn mà không cảm động một người mang lại cho cô sự tự tin, ấm áp và tin cậy. Thôi Nhã Lan cô cũng vậy, dần dần quên đoạn kí ức quá khứ kia.

Đi rửa mặt, sau khi lên giường, chuyên tâm không nghĩ tới bất kì chuyện gì nữa, không nghĩ tại sao Lệ Mộ Phàm phải gặp một mình cô, trái tim không hề lo lắng mà thiếp đi.

Đêm nay Thôi Nhã Lan mơ một giấc mơ, trong mơ cô gặp được chú chân dài, chỉ có điều người đó vẫn luôn đưa lưng về phía cô, cô đến gần càng không ngừng gọi, rốt cuộc người đó cũng xoay người.

Là Lệ Mộ Phàm, gương mặt quen thuộc xuất hiện, trong lòng cả kinh, tỉnh lại, phát hiện trời đã sáng.

Nhất định là cô điên rồi! Điên cho nên mới mơ gặp Lệ Mộ Phàm!

Quyết xua cơn mộng đó đi, căn bản cô không thấy Lệ Mộ Phàm với ông chú chân dài có liên quan tới nhau, cảm thấy là vì hôm qua gặp Lệ Mộ Phàm, buổi tối mới có thể mơ thấy anh. Dù sao liếc thấy Lệ Mộ Phàm cô cũng khá giật mình.

Hành trình ngày thứ ba ở Newyork, hôm nay bọn họ được sắp xếp đến cao ốc tổng bộ tham quan, học tập. Thôi Nhã Lan với Kiều Kiều cùng với một đồng nghiệp Trung Quốc đi vào thành phố Newyork, tòa cao ốc tổng bộ.

Cô cũng chính thức thấy được vương quốc buôn bán chân chính.

Cô đi tham quan tổng bộ, học tập, tham gia chia sẻ kinh nghiệm với đồng nghiệp ở đó. Một buổi sáng không gặp Lệ Mộ Phàm cô cũng không để ý. Cơm trưa cũng dùng ở nhà hàng tổng bộ. Kiều Kiều càng không ngừng nói đồng nghiệp bên này rất nhiệt tình, nói gì mà thực sự muốn giữ lại.

“Người tìm chỗ à đi, nước tìm chỗ trũng mà chảy, chẳng lẽ cô nghĩ không đúng. Sao không hôm nay không nhìn thấy tổng giám đốc, không biết từ nay về sau anh ấy có đến công ty chi nhánh ở Trung Quốc thị sát không.” Kiều Kiều háo sắc hỏi thăm, Thôi Nhã Lan liếc nhìn cô một cái.

Lúc nào nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đáng người cao lớn xuất hiện trước bàn ăn bọn họ, “Không ngại đổi vị trí chứ?” Lệ Mộ Phàm trầm giọng hỏi. Kiều Kiều sững sốt, vội vàng lau khóe miệng, “Không ngại, đương nhiên không!” Cái mông xê dịch, tặng vị trí bên ngoài cho Lệ Mộ Phàm.

Anh ngồi đối diện với Thôi Nhã Lan.

459. Chương 459: Ngoại Truyện Cuối: Chương 4

Ngược lại Thôi Nhã Lan không hề giật mình, trong lòng cũng không có bất kì gợn sóng nào, khác hẳn với Kiều Kiều, đường đường một Tổng giám đốc tập đoàn lớn ngồi chung một bàn cơm, hơn nữa còn là trong nhà ăn nhân viên, đương nhiên là ngạc nhiên. Đồng thời cơn háo sắc trong lòng cô cũng nổi lên cuộn cuộn.

Cô tự nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh phía đối diện, mỉm cười gật đầu. Tựa như trước kia một người cao cao tại thượng không xem ai ra gì Lệ Mộ Phàm giờ trở nên rất gần gũi, còn ngồi ăn cơm trong nhà ăn nhân viên.

“Cảm thấy tổng bộ như thế nào?” Lệ Mộ Phàm thờ ơ hỏi thăm, như đang nói chuyện phiếm, động tác ưu nhã ăn bữa cơm.

“Rất được, không thể chê vào đâu được.” Cô không cần nghĩ ngợi mà trả lời ngay.

“Ở lại thì sao?” Lệ Mộ Phàm tự nhiên hỏi như vậy, trái tim Thôi Nhã Lan co chặt. Kiều Kiều trợn mắt nhìn cô, trong lòng hăng hái cho Thôi Nhã Lan.

“Với năng lực hiện tại của tôi, có lẽ không đảm nhiệm được công tác bên này.” Thôi Nhã Lan cười nói. Đứng trước người đàn ông này, cô nghĩ cách càng xa càng tốt. Cô không yêu anh, kìm ức về anh đa số là tổn thương.

Cô yển chuyển từ chối, trái tim Lệ Mộ Phàm co thắt, cười cười. “Vậy thì tiếp tục cố gắng, tranh thủ điều đến tổng bộ làm việc!”. Kiều Kiều ở ngay bên cạnh Thôi Nhã Lan lo lắng suông, cơ hội rõ ràng như vậy đã bị cô lãng phí! Có năng lực hay không, không phải là Tổng giám đốc quyết định sao?

“Cảm ơn.” Cô cười nói, liếc nhìn anh, chỉ thấy anh cũng nhìn mình, gương mặt đẹp trưởng thành, nhiều mưu lược. Hai mắt không chớp khóa chặt lấy cô, trực tiếp như vậy khiến trái tim cô như mở ra, lại nghĩ tới ngày chia cách.

Khi đó, cô yêu anh, người cô còn đang chảy máu lại không nói cho anh biết chân tướng đứa bé bị mất.

Bởi vì không muốn anh áy náy, không muốn anh thương hại cô, hoặc như thế nào đó.

“Tôi ăn xong rồi, Kiều Kiều cô ăn xong chưa?” Cô dời mắt nhìn Kiều Kiều, thản nhiên hỏi.

“Tôi, tôi vẫn chưa!” Kiều Kiều sững sốt trả lời, cảm giác không khí giữa Thôi Nhã Lan và Tổng giám đốc thật quỷ dị. “Vậy tôi đi trước, đến phòng chờ chờ cô.” Thôi Nhã Lan nói, “Tổng giám đốc Lệ, mời dùng sau.” Cô vẫn không quên lễ phép nói với Lệ Mộ Phàm.

Lệ Mộ Phàm gật đầu, cô bưng khay ăn rời đi.

Trên bục ngắm cảnh tầng cao nhất cao ốc tổng bộ, Thôi Nhã Lan nhàm chán tới đây, vịn lan can quan sát New York. Dây chuyền nhẹ đung đưa trước ngực, cô cúi đầu cười cười, nhẹ giọng hỏi, “Có phải anh đã ở Mĩ hay không?”

Cô nghĩ tới chú chân dài.

Vẫn còn nhớ rõ lúc mới bắt đầu nhận được tài trợ từ người xa lạ, cô hoang mang. Hơn nữa, cảm giác như có đôi mắt đang âm thầm lén nhìn mọi hành tung cử động của cô, cô sợ. Cảm thấy những tình tiết trong phim ảnh không thể nào xảy ra trong hiện thực, dù cho có xảy ra cũng có thể là bị kịch.

Nhưng kể từ lúc nhận được bức họa đó, cô an tâm. Cũng ý thức được nếu như đối phương muốn gây bất lợi cho cô thì đã ra tay từ trước, sao có thể luôn giữ im lặng giúp đỡ cô được? Cũng kể từ sau đó cô bắt đầu không muốn rời xa một người chưa từng gặp mặt, cô gọi anh là chú chân dài, giống một nữ chính trong phim.

Cô nhận được rất nhiều quà tặng từ anh, sinh nhật cô, ngày lễ, lúc cô tốt nghiệp hoặc lúc cô được thăng chức.

Anh vẫn luôn bên cạnh cô, mặc dù không thấy nhưng giống như một người bảo vệ cho cô cảm giác an toàn, giúp một người không có người nương tựa như cô có chỗ để dựa vào.

Lệ Mộ Phàm lên chỗ bục ngắm cảnh, chỉ thấy cô đang đứng cạnh lan can, nhìn bóng lưng nhỏ xíu này, lòng anh đau nhói.

Tại sao bây giờ cô chẳng thèm ngoái ngang gì tới anh? Anh đứng đó, hai tay đút túi quần nhìn bóng lưng cô, kinh ngạc.

“Tại sao tôi phải cho cô vay tiền?”

“Bởi vì, anh, anh là bạn trai em.”

Cha cô bệnh nặng, rất cần một khoản tiền, Thôi Nhã Lan hết cách phải tìm đến Lệ Mộ Phàm vay tiền, Lệ Mộ Phàm chỉ cảm thấy cô càng ngày càng thay đổi! Hay là, đây mới chính là bản chất của cô? Lời cô nói làm anh cảm thấy buồn cười, “Bạn trai?” anh trào phúng hỏi lại.

Thôi Nhã Lan mờ mịt không hiểu, “Đúng vậy, anh là bạn trai em, em rất khó khăn, nhất định muốn nói với anh.”

“Tại sao cô lại cho rằng tôi là bạn trai cô?” Đây mới đúng là người phụ nữ tham lam được đăng chân lên đăng đầu, vô sỉ!

Thôi Nhã Lan thoáng cảm thấy bất an, “Anh yêu thích em, em thích anh, anh đã làm chuyện kia với em, chúng ta không phải là bạn trai bạn gái sao?” Cô ngu ngơ, đơn thuần hỏi.

Trái tim Lệ Mộ Phàm như co lại, cô nói thích anh? Anh không tin!

“Tôi nói tôi thích cô bao giờ? Không phải cô cho rằng tôi lên giường với cô là sẽ lấy cô làm vợ chứ? Cái đồ nhà quê như cô còn không biết tự lượng sức mình!” Lệ Mộ Phàm bước lên phía trước, tay nắm lấy cằm cô, trào phúng.

Đầu óc Thôi Nhã Lan ong ong, trái tim co chặt đau đớn, một lúc sau mới phản ứng, “Chẳng lẽ không đúng sao? Anh không thích em, sao lại chạm vào em?” Cô nhìn anh, lăm bằm hỏi, cô thích anh mới có thể mặc anh làm gì thì làm như vậy.

“Ha ha... Tôi đụng vào cô là thích cô hả? Thôi Nhã Lan, cô không phải ngu ngốc bình thường!” Lệ Mộ Phàm tiếp tục giễu cợt cô, nói xong lấy chỉ phiếu trong túi ra, “Tiền này cô cầm lấy đi, coi như tiền đền bù tổn thất cho cô.”

“Anh với em vẫn luôn là trêu đùa phải không? Có phải anh cảm thấy em ngu ngốc, đùa em rất vui không?” Cô mắng anh, hốc mắt đỏ lên, cổ nghẹn ngào. Cho là anh thích cô mới có thể đối xử với cô như vậy, thì ra là tự cô đa tình!

Lệ Mộ Phàm vì câu hỏi của cô, trong lòng run rẩy, giây phút đó nhìn biểu cảm đau đớn trên khuôn mặt cô, cảm giác cô thật sự thích anh, “Cô thật sự thích tôi?”

Lời của anh làm lòng cô đau đớn, chẳng qua vẫn bướng bỉnh không chịu nói ra. Thích, phải là hai bên đều tình nguyện, anh vẫn luôn đùa giỡn cô, cô còn thừa nhận thích anh không phải sẽ bị coi thường sao? Hơn nữa, vừa rồi cô vừa thừa nhận.

Cô cũng không nói gì, nhấc chân nhanh chóng chạy đi, “Tôi chán ghét anh!” Rống lớn xong đã chạy ra khỏi biệt thự.

Cứ thẳng đường mà chạy, nước mắt lã chã, trái tim Thôi Nhã Lan như bị dao cứa. Là cô quá ngu ngốc mới cho rằng Lệ Mộ Phàm thích cô! Cô thật là ngốc!

Lần đầu tiên thích một người, không ngờ kết cục lại như vậy.

Về sau có lần Lệ Mộ Phàm không khống chế nổi mình đi tìm cô, hỏi cô rốt cuộc có thích anh không. Cô trả lời, thích tiền của anh, gia thế của anh! Còn làm nhục anh là ngu ngốc.

Anh bước từng bước về phía cô, đứng cách cô không xa. Cô kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy là anh lập tức rời khỏi.

“Không muốn gặp anh đến vậy sao?” Anh nhỏ giọng hỏi, rút điều thuốc từ từ châm, không nhìn cô, hít một hơi, nhìn về khoảng không trước mắt.

“Tổng giám đốc Lệ, tôi có việc phải đi.” Cô thản nhiên nói, thật ra là thực không muốn gặp anh, không muốn nhắc đến những chuyện cũ không thể quên kia.

“Anh với em hẳn là không thù oán gì? Hoặc là em đang oán anh?” Anh xoay người, nhìn cô, trầm giọng hỏi. Bọn họ lúc chia tay rất hòa bình, gặp lại không nên như thế này chứ? Anh cho rằng ít nhất cũng có thể như bạn bè cũ.

“Không.” Cô thành thật trả lời.

“Vậy thì đừng trốn tránh anh, không nên để anh nghĩ em có gì đó với anh!” Lệ Mộ Phàm cất giọng nói, Thôi Nhã Lan chán nản nhìn anh, nhanh mồm nhanh mép, “Tổng giám đốc Lệ, anh quá tự tin!”

Anh cười cười, nặng nề hít một hơi, nhả ra, khói bị gió thổi tán loạn.

Cô nhớ rõ anh trước kia rất ít khi hút.

“Mấy năm này trôi qua thế nào?” Anh nhìn cô, cười nhẹ hỏi, dáng vẻ thành thực mê hoặc người. Cả người tản ra sức quyến rũ chín chắn không thể không hấp dẫn phụ nữ, chẳng qua, lực hấp dẫn này không mãnh liệt với cô như vậy.

“Rất tốt, rất thuận lợi.” Cô cười trả lời, cũng không tức giận, suy nghĩ anh với cô còn ân oán gì. Cô nói rất thản nhiên, sẽ không nói cho anh biết những năm này nếu như không có ông chú chân dài lẳng lẳng giúp đỡ cô, chỉ sợ cô đã suy bại từ lâu.

“Đã có bạn trai chưa?” Anh hỏi lại, khóe miệng mang nụ cười nhẹ nhàng, hai mắt tĩnh mịch chăm chú khóa lấy cô, ánh mắt tĩnh mịch, bên trong thâm trầm.

Cô không cần nghĩ ngợi cười trả lời, trên mặt là nụ cười hạnh phúc, “Có rồi.” Hơi thẹn thùng, trong lòng cô chú chân dài chính là người yêu cô.

Lệ Mộ Phàm nhìn cô, nghe lời cô nói, đầu óc ong ong. Cô có người yêu? Sao anh không biết. Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô, không giống như đang nói dối.

“Thật sao? Quen nhau bao lâu rồi? Đối với em có tốt không?” Anh vội vàng hỏi, hơi mất tỉnh táo.

Thôi Nhã Lan nhìn anh, “Tổng giám đốc Lệ, đây là chuyện riêng của tôi, ngại quá, tôi không thể trả lời. Thật sự bây giờ khá bận, xin lỗi không tiếp được.” Cô cười nói, xỏ giày rời đi nhanh chóng.

Bóng dáng xinh đẹp biến mất trong tầm mắt anh, Lệ Mộ Phàm sững sờ, tàn thuốc theo gió bay đi.

Lập tức gọi điện thoại, bảo người đi thăm dò bạn trai cô là ai. Trái tim anh nảy lên, càng không rõ tại sao mình không quên được cô, cô rõ ràng đã bỏ con của bọn họ.

Năm đó sau khi đến Mỹ, một thời gian ngắn anh hiểu ra tình cảm của mình dành cho Thôi Nhã Lan, lúc đầu là trêu chọc rồi dần dần là yêu. Những năm này anh vẫn luôn không có cách nào quên được, cô rất quan tâm chiều cổ anh, lúc anh sai lầm nhất, lúc anh khổ sở nhất, cô gái ngốc nghếch này nấu cơm cho anh, quét dọn vệ sinh cho anh, hề kêu là tới...

Những năm này anh vẫn luôn lặng lẽ quan tâm cô, giúp đỡ cô, nhưng chưa từng gặp cô, cũng không dám lên nhìn cô. Năm năm này anh cũng đã phấn đấu rất nhiều, lột xác trở thành một người đàn ông chín chắn trưởng thành có năng lực thu hút sự chú ý của cô.

Điều Lệ Mộ Phàm an tâm chính là bọn họ không tra ra được Thôi Nhã Lan thân mật với bạn bè là nam nào khác.

**

“Kiều Kiều này thật là, vừa đây đã đi đâu rồi!” Trên hành lang nhà hàng, Thôi Nhã Lan tức giận nói, đi đến trước cửa phòng đã đặt, nhân viên phục vụ giúp cô mở cửa.

“Á!” Vừa vào cửa đã bị ánh nền vàng dọa sợ, cho rằng đi nhầm phòng đã hẹn trước, cô vội vàng xoay người, ai ngờ eo cô bị người khác chế trụ!

“Là ai? Buông ra! Ừm.” Cô kinh ngạc.

460. Chương 460: Chương 5 : Em Trộm Của Tôi Một Thứ.

Mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt và hơi thở nam tính bao trùm lấy cô. Đôi môi nóng bỏng của người đàn ông ép chặt lên môi cô, điện cuồng hút lấy không khí, gặm nuốt, eo của cô bị anh siết chặt, đầu bị anh gắt gao chế trụ. Bá đạo mà cuồng dã, cuốn lấy tâm hồn con người.

Trong lòng trống rỗng, khi cô thấy rõ khuôn mặt của anh ta, thì trong lòng cảm thấy kinh ngạc, lại vừa cảm giác nguy hiểm. Hoảng hốt, tim đập nhanh, muốn đẩy anh ta ra, nhưng hai tay lại không hề có chút sức lực nào.

Hương vị ngọt ngào bờ môi mềm mại, hương vị đã xa cách năm năm, Lệ Mộ Phàm hôn cô, mang theo cảm giác nhớ mong bị đè nén trong năm năm, cũng mang theo một tia oán hận, oán hận * á * Buồn hể

461. Chương 461: Chương 6: Tìm Kiếm Manh Mối Chú Chân Dài.

Rất tốt, so với năm năm trước lợi hại hơn rất nhiều, không còn là cô gái anh gọi là đến nữa, đã biết cách phản kháng, Lệ Mộ Phàm nhìn cô, nhìn cô khuôn mặt nhỏ đang thở phì phì của cô, rất muốn hung hăng hôn cô một chút, hoặc bế cô trên giường. Nhưng lại sợ làm cô sợ...

Nên tạm thời không nói cho cô biết, anh chính người năm năm nay luôn yên lặng chăm sóc cho cô, giúp đỡ cô. Cũng rất mong chờ, sau khi cô biết đó là anh, nét mặt của cô...

“Đối với cấp trên em không nên dùng bộ dáng hung hăng như vậy! Nếu không thì em sẽ là người thua thiệt”, Lệ Mộ Phàm cười nói, rồi lập tức buông cô ra.

“Anh đang uy hiếp tôi à? Lệ tổng, hi vọng anh không phải là người ngây thơ như vậy.”, Thôi Nhã Lan kích động nói, nếu như anh bởi vì thái độ bất kính của cô với anh khiến cô thất nghiệp thì anh quá thất bại rồi!

Lệ Mộ Phàm từ chối cho ý kiến, lùi ra một bước, đích thân kéo cửa ra cho cô, “Đi thông thả”, anh nhỏ nhẹ cười nói.

Trong lòng Thôi Nhã Lan bồn chồn, nhưng vẫn hết sức bình tĩnh bước nhanh ra khỏi phòng. Sau khi ra ngoài, cô khó khăn thở phào một cái, chuyện vừa rồi thật sự làm cô quá hoảng sợ!

Cô nhanh chóng trở về phòng mình, gọi điện thoại cho Kiều Kiều, cô ấy nói cô ấy đang ăn cơm, Thôi Nhã Lan tức giận cắn nhai cho cô ấy một trận. Tắm rửa sạch sẽ, từ phòng tắm đi ra, theo thói quen đến bên cạnh cây hoa lan, “Chú chân dài, chú nói xem, anh ta có thực sự ép tôi thôi việc không?”, cô lầm bầm hỏi.

“Sa thả thì sa thả đi! tôi cảm thấy cách anh ta xa một chút càng tốt, nếu để cho vị hôn thê của anh ta, hoặc là mẹ anh biết tôi đang làm việc ở công ty anh ta thì nhất định không bỏ qua cho tôi, đúng không?” cô nói chuyện với cây hoa lan, cũng có thể là đang lầm bầm một mình.

“Nhưng mà, để có được công việc này, tôi đã phải cố gắng rất nhiều, rất vất vả đấy”, lúc trước, lúc cô còn đi học, đã tranh thủ đến Beth để thực tập, vừa đi học, vừa thực tập. Không biết có phải là do cô quá may mắn hay không, trong Beth chỉ cô vừa là một thực tập sinh vừa đi học.

“Năm năm rồi, sao anh còn ngây thơ và biến thái như vậy Lệ Mộ Phàm!”, Thôi Nhã Lan bất mãn tức giận nói, nhớ tới đến nụ hôn vừa rồi, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy rung động, nhìn thấy cây lan hoa, cô vội vàng thu những rung động đó

Cảm giác bản thân vẫn còn do dự, xin lỗi chú chân dài!

Newyork, ngày thứ tư của cuộc hành trình, cô được bố trí học tập ở tổng bộ, cô sẽ được học như vậy ba ngày. Điều làm Thôi Nhã Lan không thể tưởng tượng được nhất là, người giảng bài lại là Lệ Mộ Phàm.

Nhìn anh ở trên đài chậm rãi nói, hết sức chuyên nghiệp, bộ dáng kinh nghiệm phong phú, cô vừa khiếp sợ cũng rất bội phục, cảm giác tại sao anh lại có năng lực như vậy? Sau khi học xong một đồng nghiệp trong tổng bộ nói, Lệ Mộ Phàm đã đi lên từ nhân viên cấp thấp tại Beth.

Như vậy, những điều hôm nay anh giảng, là những kinh nghiệm thật sự của anh?

Trải qua hai ngày huấn luyện, Thôi Nhã Lan đã thấy được kiến thức và bản lĩnh của Lệ Mộ Phàm, ở giữa tiết, cô còn đặt ra mấy vấn đề, anh đều hết sức tự nhiên giải đáp cho cô.

Ngoại trừ ở phòng họp, bọn họ không xảy ra bất cứ chuyện gì, cô là một học sinh, mà anh, là một giảng viên chuyên nghiệp, đối xử với cô rất bình đẳng.

“Đã qua hai ngày, chương trình tôi phụ trách dừng ở đây, nội dung ngày mai sẽ được tổng giám đốc bộ phận khách hàng ở tổng bộ của tập đoàn Beth giảng bài ọi người, một lần nữa hoan nghênh tất cả các đồng nghiệp ở các chi nhánh trên toàn cầu, vất vả ọi người rồi, tan học.”, Lệ Mộ Phàm bình tĩnh nói, khéo miệng theo nụ cười hiền hòa, ánh mắt nhạt nhạt quét khắp tất cả mọi người, ở trong tiếng vỗ tay của mọi người, ra khỏi phòng họp.

Thôi Nhã Lan còn có một số chỗ chưa hiểu rõ, cầm laptop, vội vàng đuổi theo, “Lệ”, vừa mở miệng, vội vàng ngừng lại, lách người vội vàng trốn vào trong góc phòng, bị một màn cách đó không xa làm sợ hãi.

“Tại sao anh lại tự mình làm giảng viên vậy? hai hôm nay không có cách nào tìm được anh!”, cô gái hồn dỗi nói, hai tay thân mật khoác lên cánh tay anh, bóng lưng của bọn anh chậm rãi biến mất trong tầm nhìn của cô. Thôi Nhã Lan đứng sững sờ ở đó không biết làm sao, đầu óc ong ong.

Kiều Kiều tìm được cô, cô mới hoàn hồn, có chút hoảng hốt mang theo tâm sự đi về khách sạn.

Cô không hiểu rõ tâm trạng lúc này của mình như thế nào vì lúc này đến nhà hàng nhận được một món quà khiến cho tâm trạng cô đỡ hơn.

“Ellen, rốt cuộc là của ai vậy?”, Kiều Kiều nhìn con búp bê hình dáng một cô bé trong lòng cô, tò mò hỏi.

“Bí mật!”, Thôi Nhã Lan tâm trạng rất tốt, ôm thật chặt nó, trong lòng an tâm hơn rất nhiều. Trở lại gian phòng, mừng rỡ nằm trên giường, “Anh ở nước Mĩ, có phải anh đang ở nước Mĩ không?”, nhìn con búp bê đáng yêu trong ngực, là một con rối búp bê rất đặc biệt, cô kích động hỏi.

Đây là một con búp bê thủ công, là một bé gái có hai bím tóc, trên sống mũi còn có vài nốt tàn nhan dí dỏm, mặc một chiếc váy màu hồng phấn. Nhìn giống cô trước đây...

“Em muốn gặp anh! Em thật sự muốn gặp anh rồi! anh gặp em được không?”, không biết có phải là do Lệ Mộ Phàm kích thích hay không, giây phút này cô thật sự muốn được gặp chú chân dài! Năm năm, suy nghĩ này lần đầu tiên mãnh liệt như vậy.

Trên con búp bê có một nhãn hiệu nhỏ hấp dẫn tầm mắt của cô, cô vội vã ngồi dậy, mở ra Laptop, “Anh không gặp tôi, vậy thì tôi sẽ chủ động đi tìm anh”, cô kiên định nói, cô gõ vào google chuỗi chữ cái của thương hiệu kia.

Lật ra vài trang, không tìm được gì, cô lại tìm xem các hình ảnh, thấy rất nhiều con búp bê.

“Nhà làm búp bê thủ công?”, Thôi Nhã Lan xem lại trang web, lăm bầm nói, click vào hình ảnh, tìm được nguồn gốc của web. Thì ra con búp bê này đến từ một tiệm chuyên làm búp bê thủ công rất nổi tiếng ở Newyork, địa chỉ ngay tại phố người Hoa...

Nhìn tin tức này, trong lòng Thôi Nhã Lan rất kích động, cảm giác khoảng cách giữa mình và chú chân dài gần hơn rất nhiều.

Cô kích động nhảy xuống giường, thay một bộ quần áo nhẹ nhàng, mang theo búp bê đó ra khỏi khách sạn, mình ngồi xe đi đến phố người Hoa...

Hỏi rất nhiều người, mới tìm được một cửa hàng nhỏ ở góc đường, vừa bước vào cửa, đã thấy khắp nơi trong phòng đều là búp bê.

Cô nhẹ nhàng đi vào, ở một góc rẽ trong tiệm, cô nhìn thấy một cụ già đang làm việc, cụ già cúi đầu, mái tóc dài hoa râm được vén lên, trên mắt đeo một cặp kính lão, trên tay cầm kim khâu chỗ hở trên thân búp bê.

Cụ già này là người hoa.

“Xin chào?”, cô thử dùng tiếng trung hỏi.

Cụ ngẩng đầu, Thôi Nhã Lan mỉm cười nhìn bà, vội vàng từ trong túi lấy ra con rối kia, “Bà bà, xin hỏi con rối này là bà làm ạ?”, Thôi Nhã Lan đi lên phía trước, cô ngồi xổm xuống trước mặt bà lão, có chút kích động hỏi.

“Đúng.”, bà cụ không cười, chỉ bình tĩnh nói, nói xong lại cúi đầu xuống may.

“Vậy, bà , bà còn nhớ rõ là ai đã mua con búp bê này không ạ?”, Thôi Nhã Lan lại hỏi, trong lòng rất háo hức.

“Cô bé, những chuyện này tôi không thể nói cho cháu, cũng không nhớ rõ nữa!”, bà cụ trầm giọng, cũng không liếc nhìn cô một cái.

Thôi Nhã Lan trong lòng có chút hoảng hốt, “Bà bà, xin bà nói cho cháu biết được không? Cái này đối với cháu là vô cùng quan trọng !”, cô lo lắng nói.

“Tôi thật sự không nhớ rõ nữa, mỗi ngày khách đến đây nhiều như vậy”, bà lão cũng không nhìn cô, nói tiếp. Thôi Nhã Lan trái tim đau đớn, chẳng lẽ, cô thật sự không tìm được anh sao?

Hơn nữa, con búp bê này cũng có thể là anh nhờ người khác mua, đưa cho cô

Tiếc nuối đứng dậy, nhìn bà lão nói, “vậy, làm phiền bà rồi ạ.”, cô lầm bầm nói, sau đó xoay người đi.

“Người với người gặp nhau là dựa vào duyên phận.”, bà lão đột ngột nói, Thôi Nhã Lan quay đầu lại, chỉ thấy bà lão đang còn khâu khe hở trên thân con búp bê.

Không gặp được là không phải vì cô và anh không có duyên phận?

Cô một mình đi trên đường, nhìn dòng người vội vã qua lại, có thể một trong những người đang qua lại trên con đường này là chú chân dài của cô chăng? anh không có ý định gặp cô? Thôi Nhã Lan hoảng hốt, cảm giác như mình đang yêu đơn phương một người vậy, căn bản không hiểu được tâm ý của đối phương.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, một mình cô dạo bước trong thành phố hoàn toàn xa lạ, tàu xe đông đúc, người đến người đi...

Thành phố này rất lớn.

Cô một mình bước vào một nhà hàng Trung Quốc, gọi một số món ăn gia đình, ngồi ăn một mình. Tài nấu nướng của đầu bếp không đạt tiêu chuẩn, làm món ăn còn không ngon bằng món ăn cô làm, cô ăn qua loa ăn vài miếng, sau đó rời đi.

Kiều Kiều gọi điện thoại đến hỏi cô ở đâu, cô nói đang đi dạo, lát nữa sẽ trở về.

Một chiếc xe màu đen dừng lại bên cạnh cô, cô kinh ngạc, cửa sổ xe trượt xuống, một phu nhân sang trọng xuất hiện trước mặt cô, lòng của cô đột nhiên xiết chặt lại.

Âu Lăng Hân...

“Lên xe đi, chúng ta nói chuyện một lát.”, Âu Lăng Hân nói.

Cô muốn rời đi, nhưng trên xe có một người đàn ông bước xuống, đem cửa xe mở ra, giống như cô không thể không lên xe được, cô đành bước lên xe.

Họ đi đến một quán trà, trong phòng, hai người ngồi xuống đối diện nhau.

“Bà tìm tôi có chuyện gì không?”, cô không nhận được hỏi, một phu nhân sang trọng vẫn là một phu nhân sang trọng, thời gian năm năm không làm cho bà già đi một chút nào, mà nhìn qua vẫn xinh đẹp, duyên dáng như vậy.

“Tôi muốn kể cho cô một số chuyện xưa”, Âu Lăng Hân lạnh nhạt nói, không đợi Thôi Nhã Lan mở miệng trả lời, bà đã nói...

Chuyện xưa này, làm trái tim Thôi Nhã Lan đau đớn “Câu chuyện này, Collin đã từng kể với cô rồi chứ?”

Thôi Nhã Lan gật đầu, Âu Lăng Hân lạnh nhạt cười cười, “Đó chính là chuyện giữa tôi và cha thằng bé, câu chuyện còn một người phụ nữ khác nữa. Thật sự mà nói, tôi không muốn mấy người thành phiên bản của chúng tôi lúc trước.”, Âu Lăng Hân nói, giọng điệu có chút háo hức.

Trong lòng Thôi Nhã Lan run rẩy, “Chúng tôi làm sao có thể thành phiên bản của các người chứ? Phu nhân, ngài quá lo lắng rồi, tôi không có tình cảm với anh ta.”

“Không có tình cảm? năm đó chuyện về đứa trẻ, tôi đã điều tra qua, không phải do cô phá bỏ, mà là do cô ngã xuống cầu thang, mất đi ngoài ý muốn. Bây giờ, hai người gặp nhau rồi, nó lại có vị hôn thê, cô nói xem, tình tiết này có giống năm đó không?”, Âu Lăng Hân còn nói thêm.

Hơn nữa, Lệ Mộ Phàm đúng là có tình cảm với Thôi Nhã Lan, năm năm, vẫn âm thầm trợ giúp cô!

“Nhưng, chúng tôi không như vậy! anh ấy không yêu tôi, tôi cũng còn yêu anh ấy nữa.”, Thôi Nhã Lan không có cách nào để chối cãi, cảm giác Âu Lăng Hân quá lo lắng rồi.

Âu Lăng Hân suýt nữa nói ra tình hình thực tế, may vẫn cố gắng nhịn xuống.

“Phu nhân, tôi hiểu rõ tình cảm của mình, không yêu chính là không yêu, cho nên sẽ không dây dưa với anh ấy nữa, ngài hoàn toàn có thể yên tâm.”, cô còn nói thêm, trong đầu hiện lên bóng lưng của Lệ Mộ Phàm và cô gái kia.

Đã từng yêu, bây giờ chỉ còn lời chúc phúc với anh, tất cả do ý trời.

462. Chương 462: Chương 7 : Rốt Cuộc Cũng Bằng Lòng Gặp Cô.

Thôi Nhã Lan nhìn Âu Lăng Hân ở đối diện, rất thông cảm vì bà đã từng gặp phải chuyện như vậy. “Cảm thấy bà cũng là người có số khổ, chồng của mình tự tử cùng người đàn bà khác, chuyện này, làm sao mà chịu nổi? Cũng làm cho người ta cảm thấy cảm động về một câu chuyện tình xưa.”

Tình yêu, dường như rất đơn giản mà lại rất phức tạp. Có người không quan tâm, có người lại cố chấp đến cuồng.

Âu Lăng Hân nghe Thôi Nhã Lan nói như vậy, trong lòng rất phức tạp, đáng về kiên định của của Thôi Nhã Lan, không giống nói dối. Nhưng đối với Lệ Mộ Phàm bà lại cảm thấy thẳng bé rất giống cha, giống nhau ở sự cố chấp, cực đoan!

“Tôi nghĩ rằng đến đây sẽ nghe thấy cô nói một số từ tôi muốn nghe, ví dụ như, liệu tôi có thể chấp nhận cho cô yêu Collin...”, Âu Lăng Hân nhìn cô, chậm rãi nói. Lời của bà, rõ ràng làm cho Thôi Nhã Lan kinh ngạc, bà cũng nhìn ra là Thôi Nhã Lan kinh ngạc, cười cười.

“Không ngờ, cô lại kiên quyết phủ nhận không yêu nó, trải qua thử nghiệm nho nhỏ này. Tôi cảm thấy tôi đau đớn hơn hai mươi năm, có một số việc cũng đã rõ, tôi lo lắng con trai tôi đi theo con đường của cha nó Lão Lộ, mới bỏ xuống tôn nghiêm nói với cô những điều này, nhắc đến những đau đớn mà tôi cũng không muốn nghĩ đến này. Nhưng, cô thì sao?”, từng câu từng chữ mà Âu Lăng Hân nói, cái gì mà môn đăng hộ đối, cái gì mà ích lợi, có dù có nhiều hơn nữa, cũng không bằng một người sống?

Trong Phút chốc trong lòng Thôi Nhã Lan đối với Âu Lăng Hân dâng lên cảm giác ngưỡng mộ, “Phu nhân, bà đã nghĩ sai mọi chuyện rồi, Lệ Mộ Phàm năm đó chỉ trêu đùa tôi mà thôi. Chúng tôi năm năm trước đã tách ra một cách bình tĩnh, hơn nữa, tôi cũng không yêu anh ấy, chuyện này, không giống với cha của anh ấy”, Thôi Nhã Lan vừa lắc đầu, vừa nói.

Xem ra Lệ Mộ Phàm chưa nói gì cho Thôi Nhã Lan biết, Âu Lăng Hân cũng không nhiều lời, chuyện tình cảm, để đám nhỏ bọn tự mình xử lý, bà cũng tin tưởng Lệ Mộ Phàm có chừng mực.

“Được, trước tiên cứ như vậy đi, tối nay quấy rầy cô rồi. Tôi sẽ cho người đưa cô về”, Âu Lăng Hân ôn hòa nói sau đó đứng dậy, Thôi Nhã Lan cũng vội vàng đứng dậy, “Không cần, tôi có thể tự mình bắt xe về được thưa phu nhân, bà cũng nên nghỉ thoáng hơn một chút.”, Thôi Nhã Lan thành tâm nói.

Đây là một người phụ nữ mệnh khổ lại rất kiên cường, làm cô rất kính trọng, lại cảm thấy bội phục.

Âu Lăng Hân không nói chuyện, cười nhẹ bước lên xe rời đi. Cô tiễn bà lên xe, nhìn xe của bà đi xa, mới bắt đầu bước đi.

Nghĩ đến câu chuyện xưa mà Âu Lăng Hân vừa kể cho cô, trong lòng vẫn còn chấn động, tình yêu như vậy, thật sự rất điên rồ. Thế gian này thật sự sẽ có người sống chết vì tình...

Tình yêu như vậy, làm cô thổn thức không thôi, lại vừa cảm thấy sợ hãi.

Lấy con búp bê từ trong túi xách ra, cô cười chua xót, hôm nay cô đột nhiên ý thức được một vấn đề chứ chân dài có thích cô không? Hay là, chỉ mình cô đơn phương mà thôi? Nếu thích cô, tại sao không thể gặp mặt cô?

Cô đã từng nghi ngờ anh là Lăng Bắc Hàn, nhưng sau này nghĩ lại, Lăng Bắc Hàn nếu có giúp cô đều giúp một cách rõ ràng, sau nhiều lần gặp cô, về sau vợ chồng bọn họ cũng không kiên trì nữa.

Nghĩ đến chú chân dài có khả năng vĩnh viễn không muốn gặp cô, trong lòng Thôi Nhã Lan có chút hoảng hốt, đột nhiên có cảm giác bản thân mình đã trở nên cô độc. Một cảm giác cô đơn bất lực không thể xâm nhập được, khiến cô rất muốn khóc cô ôm con búp bê kia, đi trên con đường xa lạ, đường phố sầm uất mà lòng buồn bã một cách vô cơ.

Một chiếc xe hơi màu đen vẫn luôn bám theo cô, trong xe, đôi mắt Lê Mộ Phàm vẫn luôn nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, cô nhìn có vẻ rất cô đơn, bộ dáng bất lực khiến anh đau lòng.

Năm đó, sau khi trở lại nước Mỹ, trong lòng anh vẫn không có cách nào quên được cô. Về sau anh cho người tìm cô, biết được cô ở đang rửa bát thuê ở nhà hàng để kiếm tiền, anh suýt nữa bay về Trung Quốc tìm cô, may nhẹn xuống được. sau này, vẫn yên lặng quan tâm mọi chuyện của cô.

Những lúc về nước anh vẫn không dám gặp cô, dù anh về nước rất nhiều lần.

Năm năm, chính là kỳ hạn anh dành cho bản thân. Muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, cũng che chở cho cuộc sống của cô.

Cô lên cầu còn anh xuống xe lén lút theo cô lên cầu. Cô đứng ở trên vòng bảo hộ của cây cầu nhìn tàu xe đông nghịt phía dưới. anh đứng ở trong góc, im lặng mà nhìn cô.

Lúc anh đang muốn hút thuốc, điện thoại di động trong túi vang lên, là mẹ gọi điện tới

“Collin, lúc tối mẹ đã gặp Thôi Nhã Lan.”, Âu Lăng Hân trực tiếp nói, Lê Mộ Phàm con người theo bản năng nheo lại, “Mẹ tìm cô ấy có chuyện gì?”, thật ra anh có thể đoán được là chuyện gì, mẹ không hi vọng anh và Thôi Nhã Lan có dây dưa.

Vì tận hiếu, cũng biết mấy năm nay bà sống cũng không dễ dàng, cho nên lần trước mới trả lời có lệ như vậy với bà.

“Con có phải đang suy nghĩ mẹ sẽ làm khó cô ta? Collin, rất nhiều chuyện mẹ đã trải qua, cho nên dễ dàng buông bỏ được. Mẹ tìm cô ấy, không nói gì quá đáng cả. Lần này, mẹ tôn trọng quyết định của con.”, Âu Lăng Hân chậm rãi nói, không tôn trọng, chẳng lẽ ép nó thành Lê Viêm Băng thứ hai sao?

Lời của mẹ làm anh rất kinh ngạc, Lê Mộ Phàm hơi sững sờ, kinh ngạc thoáng qua rồi lại trở nên mừng rỡ.

“Mẹ ”

“Cố gắng nắm chắc, đừng trở thành ông ta thứ hai. Còn có một chuyện trước nay vẫn giấu con, Thôi Nhã Lan sinh non... Không phải cô ta phá bỏ, là ngoài ý muốn sảy thai, hình như là ngã trên cầu thang xuống, mất đi.”, nói xong lời này yết hầu Âu Lăng Hân nghẹn ngào, bản thân cũng là một người phụ nữ, rất cuộc bà vẫn đồng tình cho cô, hơn nữa, đó còn là cháu của bà.

Nhưng, việc đời không thể lường trước được...

Lê Mộ Phàm trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía bóng dáng cô đơn đang đứng trên cầu cổ họng nghẹn lại.

Tại sao bây giờ anh mới biết.

“Không cần đau lòng như vậy, đã qua rồi, đều đã là quá khứ, quan trọng là hiện tại, Collin, những năm nay con cũng đã trưởng thành, khiến mẹ tự hào. Mẹ con chúng ta sẽ hạnh phúc cho ông ấy nhìn thấy, không có ông ấy, chúng ta vẫn sống rất tốt!”, đầu bên kia điện thoại Âu Lăng Hân còn nói thêm, trong giọng nói còn mang theo nghẹn ngào.

Những năm này, bà vẫn luôn oán hận Lê Viêm Băng, mà càng oán lại càng kiên cường.

Trái tim Lê Mộ Phàm run rẩy, đau lòng ẹ, trong lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc phức tạp, “Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ con sẽ đi tìm cô ấy.”, Lê Mộ Phàm trầm giọng nói, Âu Lăng Hân nói vài câu cổ vũ anh, sau khi Lê Mộ Phàm cúp điện, đi về phía Thôi Nhã Lan.

“Đang đợi ai vậy?”, anh đi đến một khoảng cách cô khá xa, đứng lại, hai tay vịn lan can, không nhìn cô, lớn giọng hỏi.

Tại sao lúc đó không nói rõ cho anh mọi việc? cô gái ngốc này! anh xúc động muốn ôm cô vào lòng, đã cố gắng kiềm chế hết sức rồi.

Nghe thấy tiếng Lệ Mộ Phàm, cơ thể Thôi Nhã Lan cứng ngắc, quay đầu lại, đã thấy anh đứng ở bên người của cô rồi, anh đốt một điếu thuốc nuốt vào rồi nhả khói. Mùi thuốc lá nhàn nhạt xông vào mũi cô, cô nhủu mày.

Tại sao anh lại có thể ở đây?

Nhớ đến ngày hôm nay nhìn thấy anh và người con gái khác ở cùng nhau, cô hơi hơi xê dịch thân thể cách xa anh một chút.

“Không chờ ai cả, chỉ đi ngang qua đây thôi”, cô nhẹ nhàng nói, rồi nhìn anh một cái, ánh mắt của anh nhìn thẳng về phía trước trong miệng ngậm điếu thuốc. Anh không còn giống một vương tử như trước đây nữa, không còn giống một công tử mới lớn luôn thích mặc quần áo màu trắng nữa, anh hiện tại thâm trầm và trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhìn anh cô lại nhớ tới chuyện của cha anh, nhớ tới đến chuyện anh từ nhỏ đến lớn không có ba, trong lòng nảy sinh một chút thương tiếc. Giống như đã từng nhìn thấy anh chịu đau khổ, nên nhìn không được quan tâm anh, đau lòng cho anh. Trong lòng có chút gì đó chua xót khó tả.

“Trên tay em cầm gì vậy?”, anh chậm rãi đi đến gần, nhìn thấy con búp bê cô ôm trong lòng, đã biết rồi mà còn hỏi.

” Búp bê thôi”, Cô không trốn tránh anh mà vẫn bình tĩnh trả lời, có lẽ, xem đã anh như một người bạn vậy cũng tốt. Có thể bởi vì mấy câu nói của Âu Lăng Hân, nên đối với Lệ Mộ Phàm cô có vẫn có chút trốn tránh. Cảm giác, mấy năm nay anh ấy cũng đã đau khổ quá nhiều rồi.

Nếu không thì những kinh nghiệm mà anh chia sẻ trong buổi tập huấn từ đâu ra?

Lệ Mộ Phàm đến gần, “Anh nhìn một chút.”, đưa tay ra.

Thôi Nhã Lan không cho, giấu con búp bê ra sau lưng, “Không cho anh xem!”, cô trầm giọng nói.

Lệ Mộ Phàm không nhìn được cười cười, còn mắt tự nhiên ho khan vài tiếng, “Quý hẹp hòi”, anh dịu dàng mà sủng nịch nói. Thôi Nhã Lan trừng mắt nhìn anh, nhìn nụ cười trên mặt anh trái tim không biết tại sao cảm thấy rung động.

“Tôi vốn dĩ rất keo kiệt, không phải anh nói tôi là gà mái sắt sao”, lời ra khỏi miệng, mới cảm thấy hối hận nhưng cũng ý thức được, những chuyện trước kia sao vẫn rõ ràng như vậy.

Cô rất keo kiệt, điểm ấy, anh nhớ rất rõ ràng. Tóm lại rất tiết kiệm, tiết kiệm đến mức anh tức giận đến mức sôi máu. Chẳng hạn như, trong nhà anh đồ uống đã uống xong còn lại cái lon, chai bia, cô đều lấy đem đi bán. Lúc đi mua thức ăn, còn cùng người ta cò kè mặc cả. Càng không nỡ đến cửa hàng để mua quần áo chỉ mặc hàng vỉa hè.

Khi đó anh giấu cọt cô là gà mái sắt, một cọng lông cũng không nhổ ra được.

Anh mỉm cười, “Còn nhớ rõ mọi việc nhỉ!”, anh cao giọng nói, “Đi ăn khuya với tôi đi, tôi vẫn chưa ăn cơm tối”, Lệ Mộ Phàm nhàn nhạt nói, tim đập nhanh, không biết cô có từ chối hay không.

Đúng lúc bụng cô có chút đói cơm tối cũng ăn ít nên đã gật gật đầu.

Lần này Lệ Mộ Phàm có chút bất ngờ, mừng rỡ cực kỳ cô mở rộng bước chân cùng anh đi xuống cầu.

“Ừm, đồ ăn ở nhà hàng này rất ngon, buổi tối ăn ở một nhà hàng Trung Quốc, rất khó ăn”, ở trong một nhà hàng Trung Quốc khác, Thôi Nhã Lan đang vừa ăn vừa khen.

Lệ Mộ Phàm ngồi ở đối diện, cười cười, “Những quán ăn như thế này mở ra để lừa những thực khách như em thôi.” .

“Anh”, Thôi Nhã Lan nhìn anh chằm chằm, tức giận nói.

Trước kia thích mắng anh đần, bây giờ lại còn trả lại cho cô một biệt hiệu “Thôi ngây ngốc” .

Anh cười cười, tự nhiên gấp cho cô một miếng thịt cỡ động nhỏ này làm trái tim của cô nhảy lên, chưa nói cảm ơn mà lại cúi đầu cuống lạng lẽ ăn miếng thịt vừa chua xót lại vừa ngọt ngào này.

“Buổi tối một em đừng đi dạo một mình”, anh múc cho cô một chén canh, quan tâm nói.

“Ừ...”, cô gật gật đầu, đáp.

“Khi nào thì trở về?”, anh lại hỏi, chiếc đũa vẫn không nhúc nhích, nhìn cô ăn.

“Ngày mai là ngày huấn luyện cuối cùng, sau ngày mai hoặc là ngày kia sẽ rời đi.”, không ngờ, bây giờ có thể nói chuyện với anh như một người bạn.

“Có thể lại thêm một ngày, ở bên này đi chơi.”, anh nhẹ nhàng nói.

Thôi Nhã Lan gật gật đầu, thật ra cô cũng không muốn ở lại đây, nhưng nếu như chú chân dài ở đây thì có lẽ sẽ nán lại thêm một ngày, đáng tiếc.

sau khi Hai người ăn cơm xong, ra khỏi nhà hàng Lệ Mộ Phàm muốn đưa cô về cô cũng không từ chối. Trên xe phát một ca khúc không biết tên, cô vẫn nhìn ngoài cửa sổ, Lệ Mộ Phàm cũng không gì. Ở cô ở trong một khách sạn, anh dừng xe.

“Tôi đi vào trước, anh đi về chậm một chút nhớ chú ý an toàn”, cô nói, đang muốn xuống xe, cánh tay bị anh nắm lấy, cô dừng lại, kinh ngạc nhìn anh.

“Đừng đi vội.”, Lệ Mộ Phàm trầm giọng rồi buông tay cô ra. Muốn hút thuốc, lại nhớ đến chuyện cô đang ở đây, hơn nữa lại là trong xe nên đành thôi.

“Tại sao anh hút thuốc nhiều như vậy”, cô nói thềm một câu, Lệ Mộ Phàm dựa vào thành ghế, nhắm mắt, bộ dáng dường như rất mệt mỏi. Thôi Nhã Lan nhìn anh thấy trên người anh có một loại mệt mỏi, cũng có thể cảm giác cô độc.

Tổng giám đốc của một tập đoàn như anh, trên vai gánh rất nhiều trọng trách, áp lực chắc chắn không nhỏ.

Lời của cô, làm anh nở nụ cười, ít nhất, cô vẫn còn rất quan tâm anh, cô vẫn luôn quan tâm người khác như trước kia, anh quay đầu sang, nghiêm túc nhìn cô. Gương mặt đơn thuần, so với trước kia gây hơn cảm cũng gây đến mức nhẹn ra rồi. Ăn mặc không tồi không còn quê mùa như trước đây nữa.

Trước kia, anh đúng thật là rất ghét cô, khi đó, trong lòng anh chỉ có Úc Tử Duyệt, cố chấp mà yêu, trong mắt anh không dung nạp được bất kỳ cô gái nào khác nữa.

“Anh có thể lý giải đây là em đang quan tâm anh?”, anh nhàn nhạt hỏi, cười cười. nhìn Thôi Nhã Lan trong lòng chua xót.

Thôi Nhã Lan sững sốt, muốn phản bác, nhưng lại để Lệ Mộ Phàm mở miệng trước, “Đứa bé kia mất đi là chuyện ngoài ý muốn, bây giờ anh mới biết, mẹ của anh mới nói cho anh biết.”, giọng điệu của anh trở nên bình tĩnh, nhẹ nhàng, nhưng lại làm người khác cảm thấy đau lòng, trái tim Thôi Nhã Lan lại co rút lại cảm thấy đau đớn hơn.

Cuối cùng thì anh cũng đã biết rồi!

Biết thì sao chứ, đứa nhỏ cũng không trở lại được! Nhớ đến giấc mộng hàng đêm lòng cô lại giống như đao cắt.

“Đã qua rồi.”

“Tại sao em lại không nói cho tôi? ! Tại sao lại nói do mình hại chết?! Thôi Nhã Lan! Em khiến tôi cảm thấy mình chính là tên khốn kiếp!”, Lệ Mộ Phàm kích động hét lên, đau đớn đến mức trái tim đau xót. Thôi Nhã Lan cũng không biết làm sao chỉ biết nhìn anh.

“Nói cho anh biết, thì có thể làm được gì?! Lúc đầu tôi không nghĩ rằng anh chỉ thương hại tôi! Không muốn đánh mất bản thân trước mặt anh!”, cô hướng về phía anh rống to, chuyện cũ đã bị phủ một lớp bụi, lúc này lại hiện ra rất rõ ràng trước mắt cô, không muốn nghĩ đến nhưng đã nói ra rồi.

Lệ Mộ Phàm không nhin được nữa đưa tay kéo cô vào trong lòng ôm cô thật chặt, trong xe truyền đến tiếng thở dốc trầm thấp của đàn ông, giống như đang cố gắng chịu đựng gì đó, Thôi Nhã Lan muốn đẩy anh ra, nhưng lại không còn chút sức lực nào nữa.

Để mặc cho anh ôm lấy mình, cảm giác thân thể của anh đang run rẩy lòng của cô cũng chua xót.

Giống như bí mật cô giấu kín đã bị anh vạch trần. mọi chuyện lúc trước cô giấu diếm không ngờ rằng năm năm sau anh đã biết hết.

Thôi Nhã Lan nhìn anh. “Những chuyện này đều không còn quan trọng nữa, Lệ Mộ Phàm anh không cần cảm thấy đau lòng. Đây đều là số mệnh!”, có đôi khi, con người ta không thể không cúi đầu trước số mệnh. Anh trai cô rất vất vả mới thực hiện được ước mơ tham gia quân đội kết quả lại hy sinh; bệnh của cha cô cứ nghĩ rằng đã trị khỏi kết quả tái phát...

Kinh nghiệm nhiều như vậy, cô cũng đã bắt đầu tin tưởng vào vận mệnh, nhưng mà dù tin tưởng thì tin tưởng, nhưng cô vẫn đang cố gắng tiến về phía trước, vẫn tin tưởng trên đời này có ánh mặt trời, giống như, chú chân dài.

Lệ Mộ Phàm ôm cô trong ngực trống rỗng cảm giác cô độc được lấp đầy và an ủi rất nhiều. Một loại tiếc nuối và một chút đau đớn bắt đầu lan tràn trong đáy lòng...

“Sống cùng anh được không?”, anh thốt ra.

Thôi Nhã Lan giật mình, khoe miệng co giật, “Không có khả năng.”, không biết tại sao, cô lại bản năng phản bác.

“Tại sao lại không có khả năng?”, buông cô ra, anh hỏi.

“Bởi vì tôi có người yêu rồi ! Lệ Mộ Phàm, bỏ lỡ chính là cả đời!”, cô đẩy anh ra, trầm giọng nói. Nói xong, mở cửa xe, “Vận mệnh chúng ta đã được an bài, cứ như vậy là được rồi!”, cô nói xong câu đó, nhanh chóng lao xuống xe.

Lệ Mộ Phàm không có đuổi theo cô, trong lòng có chút chua xót, khoe miệng lại mỉm cười, không nên ghen với chính bản thân mình, vì người cô yêu lại chính là anh! An ủi bản thân như vậy xong anh lái xe rời đi.

Thôi Nhã Lan lại gặp ác mộng, mơ thấy trên đất đều toàn là máu, còn mơ thấy chú chân dài, đúng lúc anh xoay người lại thì cô thức dậy.

Hôm nay là ngày cuối cùng tham gia huấn luyện ở tổng bộ, chương trình học hôm nay do tổng giám đốc bộ phận khách hàng giảng, cả ngày không thấy bóng dáng Lệ Mộ Phàm đâu cả, Thôi Nhã Lan vốn dĩ muốn rời đi vào ngày hôm sau luôn, nhưng lúc trở lại khách sạn, vừa bước vào đại sảnh lại nhận được một món quà.

Là một con búp bê nữa, lần này, là một bé trai, hơn nữa trên đó còn đeo một tấm thẻ.

Chín giờ tối nay, tôi chờ em ở tầng cao nhất Cao ốc Empire State, không gặp không về.

Trên tấm thẻ vẽ một người đàn ông đang đeo mặt nạ, trong tay cầm một chậu hoa lan...

Là anh! Thật là anh! Thôi Nhã Lan kích động muốn khóc, nhìn con búp bê kia, giống một bé trai. Chú chân dài muốn gặp cô, muốn cùng cô gặp mặt trong lòng cô rất kích động, vô cùng kích động. cả trái tim cũng run rẩy, ngồi trên giường nhìn tấm thẻ này ngẩn ngơ...

Đợi cô hoàn hồn đã bảy giờ tối, nhớ đến cuộc hẹn với anh, cô vội vã thu thập một số thứ.

Giống như một nữ sinh lần đầu biết yêu, đối mặt với một tủ quần áo, cô không biết nên mặc cái nào cả...

“Lấy cái này đi, màu trắng ”

“Thôi Nhã Lan, người khấn trương cái gì chứ, không cần khấn trương, tối nay chỉ là đi gặp người ta thôi, chứ đâu phải đi xem mắt!” .

Cổ đeo trang sức rất trang nhã, là sợi dây chuyền mà anh đưa lại đưa theo hai con búp bê vải, còn muốn đem theo cả chậu hoa kia nữa, nhưng mà, cô căn bản không có cách nào cầm được, cô ngốc ngếch mỉm cười, nhanh chóng ra cửa.

Cô biết, Cao ốc Empire State là địa điểm ngắm cảnh đêm ở Newyork, có thể quan sát cả thành phố Newyork. Cô vào trong xe của khách sạn, trước khi đi có gọi điện qua cho Kiều Kiều. Một mình đi về phía trước, càng đến gần, trong lòng lại càng khẩn trương...

Đến tầng cao nhất, gió rất lớn, ngay cả một người cũng không có, trong lòng cô có chút hoảng loạn, rồi lại rất kích động, nhìn xuống đồng hồ, còn kém mười phút nữa mới đến chín giờ. Cô nhìn ngó xung quanh bốn phía không nhìn thấy bất cứ ai cả.

Ngắm cảnh trên đài ánh sáng như ban ngày, thật sự có thể quan sát được toàn bộ cảnh đêm của thành phố. Cô một tay ôm một con búp bê, căng thẳng đứng ở đó, đợi anh đến.

Tiếng chuông báo chín giờ vang lên, ánh mắt của cô do dự, từ trong góc, một bóng dáng xuất hiện, chậm rãi được đi về phía của cô...

Theo từng bước chân đến gần của anh trái tim của cô đập nhanh hơn, không nhận được ôm chặt con búp bê trong ngực, cô còn có thể nghe rõ ràng tiếng tim mình đập.

Thân ảnh cao lớn dần dần rõ ràng, thân hình cao lớn rắn rỏi này khiến cô hơi hơi kinh ngạc, rất cảm giác quen thuộc... Khuôn mặt người đàn ông được che kín bởi chiếc mặt nạ, cô thấy không rõ gương mặt phía sau đó.

Anh cách cô càng lúc càng gần, chưa tới năm thước, dặm chân.

“Chú chân dài” cô mở miệng, run rẩy gọi đàn ông dặm chân không nói.

“Em, những năm qua tôi vẫn muốn gặp anh, không ngờ anh ở Newyork”, cô lớn tiếng nói, trong giọng nói vừa mang theo một chút kích động và run rẩy. người đàn ông vẫn không nói câu nào, lặng yên đứng ở đó.

“Chú chân dài, cảm ơn anh đã chăm sóc cho tôi những năm qua! Thật sự cảm ơn anh!”, cô kích động lớn tiếng nói, nhớ đến mọi chuyện trong năm năm qua, chịu lại không nhận được khóc..

463. Chương 463: Chương 8 : Cơ Hội Cuối Cùng!

Giây phút này, trên đài ngắm cảnh đang trình diễn một vở kịch câm, người đàn ông treo mặt nạ vẫn đứng đó, cô gái đứng cách đó không xa, che miệng rơi nước mắt. những giọt nước mắt bao hàm rất nhiều cảm kích...

Lệ Mộ Phàm đứng cách đó không xa nhìn cô nhưng không nói chuyện, lặng yên nhìn cô nhưng trong lòng lại rất rối loạn. Không ngờ, cô sẽ gọi anh là chú chân dài. Cuốn tiểu thuyết này anh đã từng xem, phim cũng nắm rõ rồi. Nghĩ đến đây anh muốn nhanh chóng gỡ chiếc mặt nạ ra.

Thôi Nhã Lan kiểm chế nghẹn ngào trong cổ họng, đứng ở đó, nhìn người đàn ông cách đó không xa, tiếp tục nói, “Nếu như không có anh, tôi có khả năng đã suy sụp rồi, hôm nay cũng không thể đứng ở đây được nữa. Tôi chưa từng nghĩ một tình tiết trong phim lại xuất hiện trong cuộc sống của mình, không phải là cực khổ, mà là tuyệt vời và ấm áp.”, cô vừa nói xong liền bước chân đi về phía anh.

Muốn đích thân gỡ chiếc mặt nạ kia xuống, trong lòng đồng thời cũng vô cùng kích động, mặc kệ bộ dạng của anh như thế nào cô nghĩ cô đều chấp nhận. Trong lòng của cô, điều mà cô coi trọng nhất một loại cảm giác an toàn và ỷ lại. Người đàn ông này cho cô chính là cảm giác này.

Nhìn cô từng bước một đến gần, này thân thể nhỏ gầy làm anh đau lòng. Không nỡ làm để cô cô đơn một mình, không có cách nào khác mặc kệ cô được. người con gái này đã từng cho anh vui vẻ, một người phụ nữ đã từng mang trong mình đứa con của anh.

Cách đứng cách anh một bước chân, cô mới dừng lại, nhìn thân hình cao lớn này, ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt, trái tim Thôi Nhã Lan siết chặt lại, căng cứng, tại sao cô ảo giác? Cảm thấy người này rất quen thuộc? đáng người này, cảm giác này...

Không hiểu tại sao cô bất động, Lệ Mộ Phàm nhìn cô, trong đôi mắt màu lam nhạt phản chiếu lại ánh đèn.

“Anh, tại sao không nói lời nào vậy?”, cô mở miệng, lăm băm hỏi, trái tim siết chặt lại, rất khẩn trương, không biết làm sao.

Anh vẫn luôn trầm mặc, cô lại càng không từ bỏ.

“Tại sao em không đến gần chút nữa?”, anh rút cục chậm rãi mở miệng, âm thanh quen thuộc này giống như đánh cho Thôi Nhã Lan một đòn cảnh cáo! Cả người cứng đờ, kinh ngạc mà nhìn anh. Cô nghe lầm, nhất định là nghe lầm, sao có thể là Lệ Mộ Phàm, không thể nào!

“Ai cho cho anh đến đây ? Tại sao anh lại giả mạo làm chú chân dài? !”, Thôi Nhã Lan la lớn, thân thể liên tiếp lui về phía sau, trong lòng hoảng sợ, nhất định không phải Lệ Mộ Phàm, sao có thể là anh ta, không thể nào!

Nghe lời của cô, Lệ Mộ Phàm trong lòng đau đớn đưa tay lên muốn lấy mặt nạ xuống, chỉ nghe cô hét lớn, “Không được lấy xuống! anh đừng lấy xuống! anh không phải chú chân dài, anh ấy không tới anh ấy là một người khác!”, cô liên tiếp lui về phía sau, vừa lui, vừa nói, lập tức mở rộng bước chân bỏ chạy.

“Em đứng lại!”, Lệ Mộ Phàm thấy cô chạy nhanh chóng đuổi theo, chỉ vài bước chân đã đuổi kịp, đưa tay kéo cô lại, “Anh thả tôi ra, tránh ra! Không phải anh, không phải anh ấy! Đừng đụng vào tôi!”, dù sao cô không thể tin được, những năm này, người vẫn luôn im lặng quan tâm giúp đỡ cô, lại là người làm tổn thương cô sâu nhất.

Thân thể của cô bị anh ôm vào trong ngực, cô còn đang giãy dụa, lưng của cô bị dán trong lồng ngực anh, “Tại sao không thể là anh? !”, anh hét lớn, đem tiếng giãy dụa của cô che dấu đi, giọng nói của anh vang vọng khắp đài ngắm cảnh.

Cô ngơ ngẩn, trái tim lại rất đau đớn, giống như gặp phải một đả kích rất lớn, tại sao có thể là anh? Làm sao có thể? !

“Là ai cũng có thể! Nhưng không thể là anh! Lệ Mộ Phàm, anh thả tôi ra xin anh hãy thả tôi ra!”, không muốn nhìn anh, cũng không dám nhìn anh, sợ hình tượng tốt đẹp và ấm áp của chú chân dài sẽ bị anh phá nát.

Một người mà năm năm qua cô vẫn cố gắng hết sức để bài xích, dồn hết tâm lý để quên, quên đi người đó, lại là người trong mấy năm này cô luôn biết ơn, ỷ lại, mâu thuẫn như vậy, khiến cô không thể chịu đựng được.

Lời của cô, quả thực đã kích động anh!

“Sao lại không thể là anh?! anh không đành lòng nhìn một mình em vất vả, như vậy cũng không được sao? ! Thôi Nhã Lan, anh không phải là một người tuyệt tình như em nghĩ !”, trái tim của anh, một khi đã thực sự yêu, thì thật sự rất cố chấp.

“Không phải anh, không phải anh, dù anh nói gì đi nữa, tôi cũng không tin!”, thật sự khó có thể đem hình tượng ông chú chân dài đặt cùng một chỗ với Lệ Mộ Phàm, Thôi Nhã Lan kích động nói.

“Năm năm trước, trời mưa to, em bị chủ cho thuê nhà đuổi đi, có người dẫn em đi thuê phòng, là sắp xếp của anh; em đến hạn nộp học phí trong trường, vì nộp không đều, suýt nữa bỏ học, là anh gọi người bổ sung vào ; em bị viêm ruột thừa nằm viện, anh đã gọi bác sĩ đến; em tìm việc làm, anh đã sắp xếp cho em vào Beth, em là người người đầu tiên trong bao nhiêu năm nay Beth phá lệ nhận từ khi còn là thực tập sinh ”

“Không cần nói nữa! Anh đừng nói nữa !”, nghe lời của anh, cô kích động hét lên, nước mắt chậm rãi rơi xuống, “Anh thả tôi ra, coi như tối nay chúng ta không gặp nhau, tôi không chấp nhận sự thật này, không có cách nào khác để tiếp nhận nó.”, cô gần như khấn cầu nói.

Cô luôn cho rằng, năm năm qua luôn có một chú chân dài tồn tại, mọi đau đớn Lệ Mộ Phàm để lại xóa sạch hết, cô rất hài lòng kết quả như vậy, nhưng lại không nghĩ rằng.

“Em thật sự chán ghét anh đến mức vậy sao?”, Lệ Mộ Phàm chậm rãi buông cô ra ra, cô vội vã rời khỏi anh, anh đau lòng hỏi.

“Không phải là chán ghét, chỉ không muốn dính dấp gì với anh nữa mà thôi!”

“Vậy anh nghĩ! em trốn không thoát đâu! Người phụ nữ bị Lệ Mộ Phàm nhìn trúng, thì nhất định sẽ có được!”, anh bá đạo gầm nhẹ, một tay túm lấy chiếc mặt nạ vứt xuống, trước lúc cô muốn chạy trốn, kéo cô

lại.

“Anh.. ưm”, thân thể của cô bị anh kéo lại, ép lên cây cột cạnh đó, đang muốn hét lên, thì anh che miệng của cô lại, cuồng dã hôn, hơi thở phả vào mặt bá đạo thỏa thích cắn nuốt. Cô dùng sức đẩy anh ra, nhưng mà hai cánh tay đã bị anh giam trên đỉnh đầu.

Anh như một con dã thú nổi cơn điên, chiếm hết ngọt ngào trên môi cô, trong lòng cũng mang theo rung động, năm năm rồi, cuối cùng cũng có thể nói ra hết những gì anh làm trong những năm qua, tình cảm cố nén năm năm, trong nháy mắt đã bộc phát. Cô cũng biết, bởi vì câu nói kia của cô, trong năm năm này của anh, có bao nhiêu khắc khổ, cố gắng?

Làm như vậy là để có một ngày có thể cho cô nhìn anh dưới một cặp mắt khác xưa; làm như vậy là để trở nên lớn mạnh, có thể làm người đàn ông của cô, làm một người con trai có trách nhiệm...

Nhưng kết quả là, cô không cảm động, lại còn phản ứng như vậy! cô thật sự đối xử với anh vô tình như vậy sao? Không, anh không tin!

Anh luôn cho rằng, Thôi Nhã Lan đã từng thực sự thích anh! Điểm ấy, không cần nghi ngờ gì nữa. Là anh đã từng kiêu ngạo, cố chấp làm thương tổn cô. Khinh thường vì cô sinh ra ở nông thôn, cho rằng người mình yêu là Úc Tử Duyệt, cho nên, lúc cô nói thích anh, anh mới nói ra những lời nói vô liêm sỉ như vậy!

Cô hung hăng mà cắn anh một cái, anh biến thái đem ngậm máu tươi đó chuyển vào trong miệng cô, để cô được nhắm nháp mùi vị mặn chát này, cùng mùi vị nước mắt, rồi mạnh mẽ hôn cô một cái rồi mới tách ra.

Hai tay của cô bị anh bị anh đưa cao trên đỉnh đầu, thân thể được anh chống đỡ, tay phải của anh nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt nhỏ mang theo quật cường của cô, “Năm năm trước, em yêu anh !”, anh lẩm bẩm vừa bá đạo nói, nghĩ đến việc cô vì cha mình bị bệnh, muốn vay tiền chỗ anh, vậy mà không những không mượn mà còn làm nhục cô, trái tim của anh lại đau đớn không thôi.

Nghĩ lại khi đó, anh thực vô liêm sỉ, đầu óc cũng không thanh tỉnh, lại còn cho rằng cô là một người phụ nữ ham hư vinh! Thật ra, khi đó cô theo anh căn bản không được bất cứ lợi ích gì. Điều bởi vì anh quá kiêu ngạo, vẫn luôn xem thường cô, nên mới tự cho như vậy là đúng.

Lời của anh, khiến cho cô ngẩn ra, rồi lại cảm thấy buồn cười, “Được, tôi thừa nhận, tôi có yêu anh, nhưng những chuyện đó đều là quá khứ! tôi đã nói với anh, tôi đã yêu g chú chân dài ”

“Anh ta chính là anh! Vẫn là anh!”

“Không phải! Cảm giác một chút cũng không giống nhau!”, cô hét lên.

“Không có gì là không giống cả! Đi cùng anh, mẹ của anh cũng đã đồng ý cho chúng ta ở cùng nhau, Thiên Thời, Địa Lợi, đừng lại để mất nhau lần nữa.”, trong giọng nói của anh còn mang theo bá đạo, cảm thấy chuyện giữa anh và cô cuối cùng cũng có kết quả.

“Anh trong mắt tôi, vĩnh viễn là Lệ Mộ Phàm! Là người tôi muốn quên đi! Tôi cũng không còn yêu anh, còn nói gì mà lỡ mất!”, cô tức giận, bàn tay của anh vuốt mặt của cô, nhìn anh, chỉ cảm thấy từ nay về sau cô chỉ còn lại một mình.

Về chú chân dài, tất cả đều tan hết rồi.

“Em yêu anh! Anh cũng yêu em! Năm năm trước nói với em những lời kia, đều là những lời nói vô liêm sỉ , anh kiêu ngạo mà cho rằng, mình không thể nào yêu một cô gái nhà quê! nhưng Thật ra, anh đã sớm động tâm với em rồi ! Cho nên, năm năm nay, anh chưa từng từ bỏ em”, âm thanh kích động của anh chậm dần chậm dần, nhìn cô, chân thành nói.

Cô rất muốn cười, lại rất muốn khóc, lắc đầu không ngừng, “Muộn rồi.”, lẩm bẩm hai chữ, “Anh đừng ép tôi ”

“Anh nghĩ rằng em sẽ cảm động, lại không nghĩ rằng em sẽ phản ứng như vậy!”, anh buông cô ra, tức giận quát.

“Tôi từ chưa từng nghĩ người kia là anh nên cảm ơn sự giúp đỡ của anh...”, những cảm giác đối với ông chú chân dài, đã hoàn toàn bị Lệ Mộ Phàm phá hủy, vẫn có chút cảm động, nhưng không mãnh liệt như vậy nữa, thậm chí không muốn tin tưởng anh chính là người kia.

“Em thật sự không biết tốt xấu!”, anh hét lên.

“Lệ tổng, tôi đây không chịu được cái phúc phận này.”, cô lạnh nhạt nói. Phần ưu ái này đối với, cô thất thời không có cách nào có thể chấp nhận được.

“Anh cho em thêm một cơ hội cuối cùng, cùng anh ở chung một chỗ, chúng ta lập tức kết hôn, anh sẽ yêu em, yêu em cả đời.”, anh nghiêm túc nói, cũng đã hứa hẹn.

Lời nói động lòng người như thế, nhưng cô lại chậm rãi lắc đầu, “Tôi không chấp nhận.” .

“Em!”, anh hận không thể bóp chết cô!

“Được, anh cũng không muốn làm người khác khó chịu, sau này, cũng sẽ không sẽ giúp em nữa. Lệ Mộ Phàm anh, khi đã tuyệt tình, thì cũng rất tuyệt tình.”, anh cười nói, trong lòng lại đau đớn không thôi. anh cho rằng, cô mặc dù không yêu Lệ Mộ Phàm nữa, nhưng đã yêu người đã yên lặng giúp đỡ cô trong năm năm cũng là anh, nghĩ rằng cô có thể cùng anh ở với nhau một chỗ, không ngờ.

Lòng của cô bởi vì những lời nói của anh, không nhận được mà run rẩy, đầu óc ong ong, anh buông cô ra, xoay người, muốn bỏ đi

Hai con búp bê trong túi của cô, rơi vãi đầy đất, cô sợ sệt, chỉ thấy bóng dáng của anh đã dần biến mất, cô chậm rãi mở rộng bước chân, chạy đến chỗ hai con búp bê, nhặt lên, lúc này mới phát hiện, còn búp bê nam kia rất giống anh.

Cô cười, cảm thấy nhân sinh của mình thật sự là một trò cười!

464. Chương 464: Chương 9 : Bị Anh Cho Vào Bẫy!

Nếu vào năm năm trước, anh nói cho cô biết anh yêu cô; nếu như cô luôn biết rõ, người giúp đỡ cô là anh. “Có lẽ, sẽ không có phản ứng như ngày hôm nay vậy, đã sớm cảm động và sống cùng anh rồi. Nhưng hôm nay

Cô không thể tự lừa gạt mình, lừa gạt anh.

Cô đi xuống tòa Cao ốc, mang theo này hai con búp bê này, đi lang thang trên đường. trong lòng cảm thấy chết lặng, thất vọng, bất lực. chú chân dài cho cô cái cảm giác an toàn, cảm giác ỷ lại, toàn bộ đã bị đánh vỡ.

Lệ Mộ Phàm về đến nhà, mẹ anh Âu Lăng Hân ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách trên tầng một, hình như đang đợi anh trở về. Nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Lệ Mộ Phàm, Âu Lăng Hân không xác định được anh có thành công hay không, những năm này, Lệ Mộ Phàm cũng dần dần trở nên thâm trầm, vui buồn không có lời nào có thể miêu tả được.

“Mẹ vẫn chưa ngủ ạ”, Lệ Mộ Phàm mở miệng hỏi thăm, ngồi xuống đối diện Âu Lăng Hân.

“Chờ tin của con , như thế nào rồi?”, Âu Lăng Hân xem xét sắc mặt rồi hỏi thăm.

“Cái gì như thế nào?”, Lệ Mộ Phàm cầm lấy chén lên uống một ngụm nước, nhìn bà, giả vờ không biết chuyện gì hỏi lại, Âu Lăng Hân nhìn phản ứng này của anh, trong lòng đã biết.

“Có cần thiết phải đánh đổ lại mẹ như vậy không? Đương nhiên chuyện giữa con và Thôi Nhã Lan”, Âu Lăng Hân nghiêm túc liếc anh một cái, nói.

“Từ nay về sau đừng nhắc tới cô ấy nữa, mẹ cũng có thể tiếp tục giúp con tìm một vị hôn thê.”, Lệ Mộ Phàm lạnh nhạt nói, trong con ngươi màu lam nhạt không có chút gợn sóng

“Col—in! Con điên rồi !”, Âu Lăng Hân không nén được tức giận, tức giận nói, không biết Lệ Mộ Phàm sao đột nhiên lại đổi tính như vậy rồi.

“Con rất nghiêm túc. Cô ấy không còn yêu con nữa rồi.”

“Hồ đồ!”, Âu Lăng Hân tức giận nói, cùng đã mơ hồ đoán ra được sự việc, nhớ đến ngày đó Thôi Nhã Lan ngồi trước mặt bà kiên định nói không còn yêu Lệ Mộ Phàm nữa. Nhưng bà cho rằng, khi cô biết người giúp đỡ cô là Lệ Mộ Phàm thì có lẽ sẽ cảm động, không ngờ

“Cô ta nói không yêu con nữa ư? Vậy nên con muốn làm càn à? mẹ sẽ không giúp con tìm vị hôn thê, mẹ không muốn con bước theo vết xe đổ của ông ta!”, Âu Lăng Hân hét lớn, đứng dậy, muốn lên lầu. Lệ Mộ Phàm ngồi ở đó, trong lòng giằng xé, lướt qua trong giây lát.

Anh cứ như vậy, rất cực đoan.

Nhưng lời vừa rồi chỉ là những lời nói dối, anh hít sâu một hơi, anh không nghĩ mình ngây thơ như vậy. Ngồi dựa vào ghế sofa, nặng nề hít thở không muốn bản thân bị ảnh hưởng bởi cảm xúc.

Thôi Nhã Lan đi rất lâu, cả đoạn đường này tâm trạng cô vẫn không thể nào bình tĩnh được, bắt một chiếc xe về khách sạn. Nhìn chậu hoa lan, lấy sợi dây chuyền trên cổ xuống, nhìn hai con búp bê, trong lòng cô chua xót cười.

“Ông chú chân dài, gặp lại.”, cô lầm bầm nói, không có cách nào đem Lệ Mộ Phàm và ông chú chân dài gắn liền với nhau được, cô nói xong, tìm đến một cái thùng, đem những vật kia đóng gói lại.

Ngày hôm sau, cô bay trở về nước.

Lệ Mộ Phàm nhận được một chiếc thùng lớn, bên trong có hai búp bê, một chậu hoa lan, một sợi dây chuyền, không có bất kỳ tin nhắn nào. Ngồi ở một mình trong văn phòng, nhìn những vật kia, cười cười.

Trở lại thành phố A, cô đem trả những vật mà anh đã đưa cho cô, còn có anh số tiền mà anh đã giúp đỡ cô, toàn bộ cô đều chuyển về tài khoản bên newyork cho anh. Tiền không nhiều, tiền gửi ngân hàng của cô cũng đủ để trả, những năm này, mặc dù có sự giúp đỡ của anh, nhưng cô vẫn nuôi sống bản thân bằng sức của mình, tích cóp được chút tiền.

Sau khi tỉnh táo lại, cô vẫn rất cảm kích anh.

Điện thoại vang lên, cô nhận là số điện thoại lạ, dãy số nước ngoài.

Là anh.

“Đồ vật anh đều đã nhận được, tiền cũng nhận được rồi, còn có một vật, em làm sao để trả đây? !”, Lệ Mộ Phàm trầm giọng nói, lời nói có chút lạnh lùng, mang theo chất vấn. Trái tim Thôi Nhã Lan xiết chặt, “Vật gì? Những vật kia, tôi đã kiểm tra cẩn thận không thiếu thứ gì!”, cô có chút kích động nói, vốn nghĩ rằng anh sẽ không tìm cô nữa

“Anh từng nói, em trộm đi của anh một thứ!”, Lệ Mộ Phàm rất lạnh lùng nói, giọng nói giống như đang tìm cô tính sổ.

Những lời này, cô nhớ rõ, đêm đó trong phòng riêng anh cũng đã nói.

“Vật gì? Nếu như tôi trộm, nhất định sẽ trả lại cho anh!”, cô tức giận nói, không cảm thấy mình trộm của anh thứ gì.

“Trái tim của anh!”, Lệ Mộ Phàm nói.

“...”, cô trầm mặc, cứng ngắc ở đó, cả trái tim run rẩy.

“Trái tim của anh, trả lại cho anh.”, Lệ Mộ Phàm nói tiếp, Thôi Nhã Lan rất cực tởm táo lại, “Tôi không làm được, chính anh tự thu hồi lại đi.”, cô có sao nói vậy.

Chỉ nghe đầu kia Lệ Mộ Phàm bật cười, “Chỉ đùa một chút mà thôi.”, anh nói xong, cúp điện thoại, nghe thanh âm tút tút Thôi Nhã Lan thở một hơi, cảm giác ngực rất ngột ngạt.

Sau cú điện thoại đó, cuộc sống của cô khôi phục như trước đây, chỉ chớp mắt, nửa năm đã trôi qua. Nửa năm này, cô không còn nhận được bất cứ món quà nào từ chú chân dài, cho dù là sinh nhật của cô. Cô cũng không còn thỏm chờ mong nữa, một mình tiếp tục công việc, ra sức làm.

Kiên quyết vươn lên. Thương trường là nơi phức tạp. Cô luôn thận trọng mà sống, đồng nghiệp bên cạnh, cũng chỉ có thể làm đồng nghiệp, không thể làm bạn bè, cô vẫn luôn tuân thủ quy tắc ngầm trong thương trường. công việc bận rộn đến nỗi không có một người bạn chân chính,

Những người kia ngoài mặt vẫn luôn tuân theo mình, đối xử với đồng nghiệp rất tốt, thường thường sẽ ở sau lưng chọc mình một dao.

Cô dè dặt cẩn thận, vẫn không thể tránh được việc bị người ta cho vào bẫy.

Tờ danh sách khách hàng vốn dĩ thuộc về cô, lại bị bộ phận khách hàng 2 đoạt mất, cô biết trong bộ phận cô có nội ứng, lại không chứng cứ, chỉ có thể tự nhận mình không may. Bị cách chức xuống làm Phó quản lý, mà người bán đứng cô, lại trở thành quản lý.

“Thôi quản lý, không, Thôi Phó quản lý, sau này mong được chỉ bảo nhiều hơn”, cô gái kia đưa tay ra, cười nói, Thôi Nhã Lan quay mắt về phía cô ta duỗi tay, vẫn mỉm cười, “Trình quản lý, không dám nhận, người nên chỉ bảo là tôi mới đúng, dù sao, vị trí này là bị cô đá xuống, không phải sao?”, Thôi Nhã Lan chậm chọc nói.

Những đồng nghiệp khác trong nhóm cũng không dám lên tiếng, biết rất rõ chuyện này là do Trình Diễm làm, nhưng mọi người cũng không dám đắc tội thủ trưởng mới?

Trình Diễm buông tay ra, cũng không tức giận, “Người thắng làm vua, người thua làm giặc, người thắng thì lên chức, tất cả những người thua nên rời khỏi đây mới phải! Được rồi, đều đi làm việc đi!”, Trình Diễm cao giọng nói, những người khác vội vàng giải tán.

“Ellen, tôi nói cô cũng quá bình tĩnh rồi, xuống Phó quản lý còn có thể làm tiếp, chịu đựng họ Trình mẹ nó chèn ép! Sĩ khả sát bất khả nhục(Làm người có thể chết chứ không chịu nhục)! Nếu là tôi, sẽ lập tức rời đi!”, đồng nghiệp trong văn phòng thấy Trình Diễm rời đi, tức giận nói với Thôi Nhã Lan.

Thôi Nhã Lan cười cười, tâm tư của những người này, cô quá hiểu. giống như người đang nói chuyện với cô đây, cô ta đâu phải đang bệnh vực kẻ yếu? Căn bản muốn kích thích cô, sớm từ chức mà thôi.

Trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót vì lòng người dễ thay đổi, nhưng mà, đây cũng là cách sinh tồn, “Tôi từ chức, dựa vào gì mà sống?”, Thôi Nhã Lan nhìn về phía vị kia đồng nghiệp, cười nói, lắc lắc đầu sắp xếp xong tài liệu, chuẩn bị ra ngoài gặp khách hàng.

Trình Diễm rõ ràng là nhắm vào cô, làm khó dễ khắp nơi, cùng cô đi gặp khách hàng, xã giao thì gọi cô đến tiếp khách hàng uống rượu. Thôi Nhã Lan vài lần trước mặt khách hàng, cố chịu đựng, không cùng cô ta nổi giận.

“Trình quản lý, tôi hi vọng tối nay là một lần cuối cùng! Gặp khách hàng để nói chuyện làm ăn, không phải dựa vào năng lực xã giao, không phải dựa vào mấy bình rượu! Tôi cũng không phải mấy cô gái tiếp khách ! Muốn uống, cô đi mà Uống....uố...ng!”, cố gắng chịu đựng dạ dày đau rất, xuống bãi đỗ xe, cô xông về phía Trình Diễm găm nhẹ.

Trình Diễm giận quá hóa cười, giơ bản hợp đồng mới ký được trong tay lên, “Thôi Phó quản lý, tôi không biết cô ngây thơ thật hay là giả bộ ngây thơ đây? Ở Trung Quốc muốn phát triển ký được hợp đồng, tất nhiên, phải uống rượu việc làm ăn tự nhiên ký được.”, Trình Diễm đắc ý nói, “Cho cô đi bồi rượu, là tôi đang tốt bụng giúp đỡ cô, cho cô cơ hội để biểu hiện, sớm thăng lên chức quản lý, nói không chừng, cô còn có thể cầu được con rùa vàng”, Trình Diễm còn nói thêm.

“Hoặc là từ chức rời đi, hoặc là tiếp tục nghe tôi!”, cuối cùng Trình Diễm nói ra, lập tức, lên xe.

Thôi Nhã Lan một mình đứng ở đó, một tay dè lên bụng, vô cùng đau đớn, đầu cũng choáng váng, càng khó chịu hơn chính là Trình Diễm ức hiếp cô!

Cô cũng càng không tán thành những lời nói kia của Trình Diễm, nếu như trên bàn rượu có thể thỏa thuận làm ăn, thì còn muốn huấn luyện để làm gì! Nhớ đến những lời huấn luyện ở tổng bộ, nhớ tới những kinh

nghiệm mà Lệ Mộ Phàm giảng dạy, trái tim của cô lại càng cảm thấy không cam lòng.

Vất vả mới đi ra được bãi đỗ xe, đứng ở ven đường chờ xe.

Đêm quá khuya, xe cũng rất ít, trên người cô đầy mùi rượu, đứng ở ven đường, đợi mấy phút cũng không thấy chiếc xe nào đi qua, ngược lại có chiếc xe dừng lại bên cạnh cô

Làm cô kinh ngạc hơn chính là, người nửa năm không thấy Lệ Mộ Phàm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, “Anh”, cô kinh ngạc mở miệng.

“Có muốn anh chở một đoạn không?”, Lệ Mộ Phàm lạnh nhạt hỏi thăm.

“Col-in”, cửa sổ xe trượt xuống, xuất hiện gương mặt một cô gái, trong âm thanh mang theo bất mãn, Thôi Nhã Lan như nhớ không lầm, cô bé kia khi ở Newyork cô đã nhìn thấy.

“Không cần, tôi gọi điện thoại kêu xe”, cô cười nói, tìm điện thoại.

“Vậy tùy em!”, anh lạnh nhạt nói, mở cửa xe, cô gái vội vàng dịch vào bên trong, xe đóng lại chiếc xe hơi màu đen nghênh ngang rời đi.

Cô hoảng hốt đứng đó, dạ dày bắt đầu đảo trộn, cúi người che miệng chạy đến bên cạnh thùng rác chặt vật phun ra. Trên xe, Lệ Mộ Phàm nhìn về phía sau lại nhìn thấy một màn như vậy bàn tay đặt trên đùi siết chặt một cách vô thức.

Thôi Nhã Lan bị dày vò một lúc lâu mới, mới về đến nhà đã ngã xuống giường, lòng tràn đầy bi thương, trên bàn rượu bị khách sờ mó, hình ảnh số sàng, gương mặt Lệ Mộ Phàm, gương mặt cô bé kia, ở trong đầu hỗn loạn đảo qua, đầu cô vô cùng đau đớn

Muốn từ chức, nhưng lại không cam lòng...

Đưa tay, theo bản năng muốn tìm kiếm con búp bê chú chân dài tặng cho cô, lại chụp hụt những vật kia sớm bị cô trả lại rồi.

Chỉ biết ôm chăn, nội tâm bất lực và đáng sợ quấy rầy với cô, một lúc không lâu cũng không biết từ lúc nào đã chìm vào giấc ngủ.

Từ khi đi làm đến nay, đây là lần đầu tiên cô ngủ quên, đi làm trễ đến công ty nghe đồng nghiệp nói tổng giám đốc tập đoàn đến đây, còn gọi cô vào phòng họp họp cô vội vàng chạy tới, Lệ Mộ Phàm cũng không nói gì với cô, nhưng, khi hội nghị kết thúc, cô trở lại phòng bị Trịnh Diễm quát lớn một trận, cô không phản bác tiếp tục nhẫn. Nếu như không phải như trong lòng không cam tâm chịu thua chèo chống cô, cô cũng đã sớm từ chức rồi.

“Nửa năm, tại sao không thăng chức ngược lại lại bị giáng chức?”, lúc đưa tư liệu cho Lệ Mộ Phàm, anh nhìn cô, hỏi.

465. Chương 465: Chương 10 : Đột Nhiên Ngắt Xỉu!

Thôi Nhã Lan nghe ra trong giọng nói của anh có chút châm biếm, trong lòng hơi khó chịu, âm thầm mà thở một hơi, “Có thể là năng lực của tôi không được tốt.”, cô nói.

Lệ Mộ Phàm đang ngồi trên ghế làm việc, cũng không ngẩng đầu nhìn cô, ký văn kiện. Cười từ chối cho ý kiến, “Có lẽ vậy.”, nói một cách bình thường, cảm xúc không có gì thay đổi. Thôi Nhã Lan đứng ở đó, nhìn anh, gật gật đầu.

“Phần văn kiện kia giúp tôi ký một chút”, đứng được vài phút, anh vẫn chưa cảm đến văn kiện mà cô đưa đến, Thôi Nhã Lan vội vã muốn đi làm việc, cô cung kính nhắc nhở.

“Đợi một chút, anh sẽ xem ngay.”, anh lạnh nhạt nói, vẫn không ngẩng đầu lên nhìn cô, “Gần đây công ty như thế nào? Có ý kiến, hoặc là đề nghị gì không?”, anh hỏi

Thôi Nhã Lan nhú mày, “Tôi không muốn mách lẻo.”, cô trực tiếp nói.

“Cô không có ý kiến với người khác, nhưng người khác lại gửi cho anh một chút ý kiến về em.”, anh rất cục cựa ngẩng đầu, dựa vào thành ghế, nhìn cô nói. Lập tức từ trong chõng ăn kiện, lấy ra món tập tài liệu ném cho cô.

Thôi Nhã Lan tiến lên một bước, nhìn văn kiện kia, là báo cáo của Trình Diễm, nói cô vì bàn chuyện làm ăn cùng khách hàng uống rượu ăn cơm. Thôi Nhã Lan bị oan nhìn về phía Lệ Mộ Phàm, “Là Trình Diễm muốn tôi đến đó.”, cô thành thật nói.

“Chúng có?”, Lệ Mộ Phàm vẻ mặt mặt không thay đổi nhìn cô.

Thôi Nhã Lan trong lòng chua xót, “Tôi không có chứng cứ”, trong lòng dâng lên một chút buồn phiền.

“Hơn nữa anh tối hôm gặp em vừa đứng trước cửa khách sạn.”, Lệ Mộ Phàm nói tiếp.

“Anh không tin tôi”

“Anh tại sao phải tin tưởng em?”, Thôi Nhã Lan kích động nói, Lệ Mộ Phàm cũng trầm giọng phản bác lại.

Đúng vậy, tại sao? anh chẳng qua chỉ là người quản lý trên tổng công ty, đương nhiên sẽ tin tưởng Trình Diễm tại sao tin tưởng cô? Thôi Nhã Lan hết đường chối cãi cảm giác bất lực, “Vậy anh xử lý như thế nào?”, hỏi.

“Việc này của em sẽ giao trực tiếp bộ phận nhân sự xử lý.”, Lệ Mộ Phàm nhàn nhạt nói.

Vậy anh tại sao phải nói cho cô biết?

Cô gật gật đầu, đứng ở đó, không nói lời nào.

“Có phải cảm thấy làm người kinh doanh rất khó khăn?”, cầm phần tư liệu cô mới đưa đến, Lệ Mộ Phàm nhìn nhìn, vừa hỏi.

“Cũng được.”, cô nói trái lương tâm mình, ở trước mặt ông chủ nói đến việc kinh doanh mờ ám chẳng phải chỉ còn đường chết ư? Có lẽ, cô cũng nên rời khỏi Beth rồi, nhìn Lệ Mộ Phàm ngồi ở đó cô mệt mỏi suy nghĩ.

“Cần gì phải nói lời trái với lương tâm như vậy? Nếu cảm thấy không vui, thì rời đi.”, anh vung bút lên ký lên tên mình đưa cho cô.

“Đến đâu cũng không phải đều giống nhau ư?”, cô nói, câu là nói thật tâm. Cầm phần văn kiện kia đang chuẩn bị rời đi.

“Đợi một chút pha cho anh một ly cà phê ”

“Đây không phải là chức trách của tôi ”

“Cái này là mệnh lệnh của anh!”, Lệ Mộ Phàm trầm giọng, Thôi Nhã Lan đành phải đi làm. Tổng giám đốc ra lệnh, ai dám cãi? Thôi Nhã Lan đi vào phòng trà nước riêng của anh, xem lọ cà phê nhập khẩu duy nhất trong đó, nhú mày.

Nhớ đến Lần đầu tiên anh gọi cô pha cà phê, cô lại rót cho anh một ly sữa bò, bị anh tức giận hất đổ...

Vừa nấu cà phê, cho sữa bò vào, sau khi nấu xong hỗn hợp cà phê và sữa bò, rồi bưng vào. Lệ Mộ Phàm nghe mùi hương cà phê hòa lẫn với sữa bò, trong lòng, run rẩy. Mùi vị kia chỉ có cô mới làm được.

“Chết tiệt! Bên trong có gì vậy? !”

“Sữa bò uống mỗi cà phê thật sự không tốt cho sức khỏe !”, trong đầu lại nhớ đến những hình ảnh trước kia, cô luôn xem vào việc của người khác, về mặt thành thật lại vừa sợ hãi. anh không nhẫn tâm ném chén thứ hai xuống đất nên bưng lên.

Anh nhấp một hớp cà phê, ngẩng đầu nhìn cô, “Cô muốn lấy lòng tôi sao?”, anh kéo chăn lên, cười nhạt hỏi, Thôi Nhã Lan trái tim căng cứng, “Anh nghĩ nhiều rồi !”, cô tức giận nói ra câu đó rồi cầm văn kiện, nhanh chóng xoay người ra khỏi văn phòng của anh.

Dựa vào cửa ban công, cô nặng nề thở một hơi cảm giác mình thật xui xẻo !

Càng xui xẻo hơn nữa là cô đi chưa được hai bước, gặp một gương mặt có chút quen thuộc, một cô gái mặc rất đẹp, nếu như cô nhớ không lầm chắc hẳn là cô bé tối hôm qua, cô ta đi ra từ thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, cô ta cười gật gật đầu.

“Col-in đang làm việc trong văn phòng?”, cô gái thẳng thắn hỏi, tóc buộc thành đuôi ngựa, cô ta mặc trang phục đi chơi, nhìn có vẻ rất hoạt bát, gương mặt xinh đẹp. Chẳng hiểu tại sao, cô gái đó cho cô cảm giác, có điểm giống rất giống Úc Tử Duyệt.

Đang muốn mở miệng, Lê Mộ Phàm từ phòng làm việc đi ra, cô gái chạy vội về phía anh hai tay thân mật mà kéo cánh tay của anh, “Anh đã đồng ý cùng đi ăn cơm trưa với em rồi mà!”, cô gái bá đạo nói, Thôi Nhã Lan cười cười, xoay người thì chỉ thấy Lê Mộ Phàm cương chiều sờ sờ đầu cô gái.

“Đi thôi”, khi cô rẽ sang hướng khác nghe được âm thanh của anh. Dưới chân cô bước chân không tự chủ bước nhanh hơn, đi về phía nhóm của mình.

Trở lại nhóm, bị Trịnh Diễm gọi vào phòng làm việc, bộ phận quản lý nhân sự đã ra kết quả là, cô bị phạt nửa tháng tiền lương, giáng chức xuống làm nhân viên bình thường.

Mái nhà thủng lại còn gặp mưa dột, Thôi Nhã Lan cảm giác mình đã đủ đau đớn rồi !

Không có chú chân dài, vận may của cô hình như cũng đã dừng lại.

“Ellen, thời này, đừng đầu lại nữa cứ cầm tiền lương ổn định là tốt rồi, tôi đã nói với cô, hãy tìm một người chồng có tiền lại đáng tin. Với điều kiện của cô vẫn có thể tìm được một người đàn ông tốt!”, lúc ăn cơm, mấy nữ đồng nghiệp ngồi cùng, có người nói như vậy với cô.

Thôi Nhã Lan cười cười.

“Cô ta có điều kiện gì? Một cô nhi, còn từng phá thai”, lúc này, một đồng nghiệp bàn bên cạnh nói, giọng rất lớn. Thôi Nhã Lan bị đâm vào chỗ đau trong lòng, nhìn ánh mắt khác thường của nữ đồng nghiệp này, lòng của cô quả thật rất khó chịu, không nhịn được nữa đứng dậy.

“Trương Dịch! Trước mặt đồng nghiệp, cô lôi việc riêng tư của người khác ra nói, cô thấy hay sao?”, cô đi đến trước mặt nữ đồng nghiệp kia, lớn tiếng nói lại.

“Tôi nói đúng sự thật thôi, tôi không vu oan cho người khác, chuyện cô đã làm, còn không cho người ta nói ư?”, Trương Dịch giễu cợt.

“Nói là nói như vậy, nhưng cô nên tôn trọng người khác ! Nếu không thì tôi sẽ không khách khí đâu!”, Thôi Nhã Lan kích động hét lên, trái tim đau đớn.

“Ồ, Cô cho rằng cô là ai? tôi sợ cô à ”

“Bốp”, này nữ đồng nghiệp kia đứng dậy, đắc ý nói, Thôi Nhã Lan cũng nhịn không được nữa, giơ tay lên tát cô một cái! Âm thanh cái tát kia thanh thúy vang lên , trong không gian nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, trong lòng Thôi Nhã Lan truyền đến cảm giác đau đớn tê dại, nhưng không hối hận khi đánh ra cái tát này.

“Tiện nhân! Lại dám đánh tôi! bản thân làm ra chuyện không xấu hổ, còn không cho người khác nói.”, nữ đồng nghiệp bị đánh một tát kia giận dữ hét, cắn hận mà đẩy Thôi Nhã Lan một cái, thân thể của cô liên tiếp lui về phía sau, chật vật đụng trúng bàn ăn đằng sau, “Rầm ”

Cô đụng cái bàn ngã những thứ lộn xộn trên bàn cũng đổ xuống theo, trong đó có các loại canh rau cần vết vẩn che phủ trên người cô ...

Nhưng năm gần đây trong tập đoàn Beth lần đầu tiên phát sinh chuyện nhân viên ở nhà ăn đánh nhau, hơn nữa là nữ đồng nghiệp! Anh hưởng hết sức lớn, còn xôn xao đến cả tổng công ty. Bộ phận nhân sự quyết định, cho các cô thôi việc.

Thôi Nhã Lan không hối hận đánh ra cái tát kia, mặc dù, cô biết bản thân mình quá kích động. Nhưng đối mặt đứa bé kia, bất kể cô có bình tĩnh đến mức nào, cũng không có cách nào bình tĩnh được chuyện này.

Đó là nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời này của cô.

Bộ phận nhân sự quyết định, cô không có bất cứ ý kiến gì, nhận lệnh trở lại phòng làm việc, thu dọn đồ đạc.

Không có ai nói giúp cô, trong lòng mọi người còn mong ước cô rời đi, như vậy cũng ít đi một người cạnh tranh. Thôi Nhã Lan mơ hồ cảm thấy, mình lại bị người ta gài bẫy rồi. Theo lý thuyết, sự việc kia không có ai biết được, tại sao nữ đồng nghiệp lại biết.

Nhưng mà, người ta muốn điều tra lý lịch của cô cũng quá đơn giản đi?

Cô bưng thùng giấy ra khỏi bộ phận, đi đến cửa thang máy, trong thang máy cô nhìn mình trong gương những năm gần đây cô không ngừng phấn đấu, không ngừng thể hiện. Cô biết, nếu như không phải Lệ Mộ Phàm, cô căn bản không có cơ hội tới nơi này thực tập...

“Ồ đi à?”, mới ra khỏi thang máy, lại gặp Trịnh Diễm cô ta đang đặc ý nhìn cô, lớn giọng nói.

“Là cô đúng không?”, cô lạnh nhạt hỏi, “Bao nhiêu lần đưa đẩy tôi, tôi đã bị giáng đến tận nhân viên bình thường, tại sao còn muốn tôi phải rời khỏi đây?”

“Bởi vì cô là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của tôi”, Trịnh Diễm cười nói, không thấy được đoàn người Lệ Mộ Phàm đi đến, lời của cô, đã truyền hết vào trong tai Lệ Mộ Phàm và trong tai những người khác.

Thôi Nhã Lan thấy bọn họ đi tới, có lẽ bọn họ đã nghe được, cô nghĩ thầm, nhưng điều đó không có nghĩa là Lệ Mộ Phàm sẽ giúp cô. Nhưng mà chỉ cần bọn họ hiểu rõ sự thật là đủ rồi.

Trịnh Diễm quay đầu nhìn theo hướng của Thôi Nhã Lan, chỉ thấy nhóm người Lệ Mộ Phàm đang đến gần bọn họ, trong lòng cô kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra cung kính.

“Trịnh quản lý, lời nói vừa rồi của cô, chúng tôi cũng đã nghe thấy, bây giờ tổng giám đốc mời cô lên phòng làm việc của anh ấy, còn có Ellen nữa.”, Rawson ở lại nói với bọn họ, còn nhóm người Lệ Mộ Phàm đã lên thang máy chuyện dúng lâu rồi.

“Là Trịnh quản lý bảo tôi ở thời cơ thích hợp, ở trước mặt mọi người, cùng Ellen phát sinh mâu thuẫn, khiến cho cô ta từ chức”, đứng trước toàn bộ những cán bộ cấp cao của công ty, người lúc này phát sinh tranh chấp với Thôi Nhã Lan là Trương Dịch kể chi tiết lại mọi chuyện.

“Cô”, Trịnh Diễm kích động mở miệng, “Báo cáo tổng giám đốc, cô ta vu oan cho tôi.”

“Tôi không có! tôi có chứng cứ!”, trương Dịch nói, những tài liệu Trịnh Diễm đem cho cô về Thôi Nhã Lan nộp lên.

Thôi Nhã Lan cảm giác được giải oan, cũng có cảm giác như đang nằm mơ, Trịnh Diễm muốn hãm hại cô, cướp đoạt của cô cũng đã được điều tra ra chuyện này làm cô hết sức cảm động. Cảm giác bị đè nén nhiều ngày qua cũng được an ủi rồi, dạ dày cô bị co thắt lại, cô toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn kiên trì đứng ở đó, chờ xem kết cục của Trịnh Diễm.

Trước mặt chứng cứ, cô ta không có cách nào để chối cãi đành phải thừa nhận.

“Ellen, chuyện uống rượu với khách hàng rốt cuộc là Trịnh quản lý gọi cô hay chủ ý của cô??”, Lệ Mộ Phàm nhìn mặt sắc trắng bệch Thôi Nhã Lan hỏi.

Thôi Nhã Lan hít sâu một hơi, hai nắm chặt thành nắm đấm, “Cô ta, cô ta gọi!”, cô cắn răng nói xong, không thể nhẫn nhịn được cảm giác đau rất từ dạ dày, trong giây lát cả người cô ngã xuống đất trong chốc lát Lệ Mộ Phàm ôm lấy cô, vẻ mặt lo lắng nhìn cô, “Làm sao vậy?!” , anh hét lớn hỏi.

466. Chương 466: Chương 11: Anh Ấy Không Phải Đã Có Vị Hôn Thê Sao?

Mấy ngày liên tiếp bị cồn rượu kích thích, khiến cho dạ dày cô vốn dĩ loét nhỏ bây giờ trở nên nghiêm trọng hơn, không chịu được sự đau đớn này, nên cô đã rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Trên giường bệnh Thôi Nhã Lan dần tỉnh lại, trong bụng vẫn đau âm ỉ, cô mở mắt ra, dần dần nhớ đến chuyện mình té xỉu, ngửi thấy mùi thuốc khử trùng, trên mu bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn, những cảm giác này nói cho cô biết, bây giờ cô đang nằm trong bệnh viện.

Nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện trong phòng bệnh không có người. Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, những năm gần đây, đây là lần đầu tiên cô nằm viện lần trước nằm viện là do bị sinh non. Một mình cô độc nằm trong phòng bệnh. Một người, cô độc mà nằm ở trong phòng bệnh, mới được một ngày đã xuất viện, bởi vì cô không có tiền viện phí.

Lần này, cô không biết cô mắc bệnh gì, có lẽ là bệnh đau dạ dày, mấy năm này dạ dày cô vẫn không tốt gần đây lại lại bị Trịnh Diễm ép đi xã giao không ít, uống rất nhiều rượu.

Y tá đi vào, cô nghe thấy tiếng bước chân mở mắt ra.

“Thôi tiểu thư, cô tỉnh rồi”, y tá hỏi.

“Cô cho tôi hỏi tôi mắc bệnh gì được không?”, cô nhẹ giọng hỏi, cũng không nhớ bản thân làm thế nào đến được bệnh viện.

“Cô bị loét dạ dày! Suýt nữa thủng dạ dày, từ nay không được ăn đồ ăn kích thích, uống rượu nữa.”, y tá hơi trách cô, Thôi Nhã Lan gật đầu, cùng với suy nghĩ của cô không khác mấy. Cũng may không bị thủng dạ dày, nếu không thì phải mổ rồi.

Cô sợ nhất là mình ngã bệnh, không nghĩ đến mình vẫn phải nằm viện. Y tá rút kim truyền dịch trên tay cô rồi ra ngoài, cô nhìn phòng bệnh trống vắng, nhìn trên chiếc tủ đầu giường đặt một chậu hoa lan tím, trái tim lại siết chặt.

Chú chân dài...

Không, là Lê Mộ Phàm. Bất kể là ai, cũng khiến trái tim của cô run rẩy, rung động.

Nhớ đến chuyện tranh giành với Trịnh Diễm, cổ họng hơi chua xót nhưng lại có cảm giác được giải oan. Nhớ đến chuyện lúc trước, cô nghĩ có lẽ là Lê Mộ Phàm đã giúp cô giải oan. anh lại giúp cô. Tại sao lại muốn giúp cô? Nói sẽ tuyệt tình, không phải sao?

Lúc cô đang bị vây hãm trong nghi ngờ thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra, cô thấy Lê Mộ Phàm đi vào, phía sau còn có một người phụ nữ trung niên trong tay cầm một cặp lồng cơm giữ ấm.

Cô giây cố gắng ngồi dậy, anh cũng không bước lên, vẻ mặt không thay đổi nhìn cô, người phụ nữ trung niên kia mang cặp lồng đặt lại rồi đi ra ngoài.

“Lê tổng, cảm ơn anh.”, cô chân thành nói, cố gắng gương người ngồi dậy.

“Cảm ơn anh cái gì?”, Lê Mộ Phàm vừa mở các hộp giữ ấm, vừa hỏi.

Tại sao cô lại có cảm giác lời nói của anh rất áp lực? bộ dáng xa cách, nhưng tại sao lại đến đây chăm sóc cô? !

“Cảm ơn hoa của anh!”, cô nhỏ giọng nói. Lê Mộ Phàm mỉm cười nói, “Ăn cơm đi ”

“Tôi có thể ăn cơm không?”, cô không có cảm giác đói, loét dạ dày, có thể ăn cái gì sao?

“Có thể.”, nói xong, đem bàn ăn bày lên trên giường cho cô, đem gạo để nấu cháo, rau xanh xào củ sen, trứng gà luộc, còn có một bình mật đặt lên bàn. Nhìn mấy thứ này, Thôi Nhã Lan lại càng không muốn ăn gì.

Những món ăn này là do anh hỏi thực đơn từ bác sĩ, Lê Mộ Phàm ngồi xuống bên cạnh cô, mang bao tay dùng một lần, cầm lấy trứng gà, bóc vỏ cho cô.

“Ăn đi, chẳng lẽ muốn anh đút cho em nữa?”, Lê Mộ Phàm thấy cô không động đũa, anh trầm giọng nói, Thôi Nhã Lan vội vàng cầm lấy thìa, hít vào một hơi, “Không dám làm phiền đến anh.”, cô nhỏ giọng thăm nói, sẽ ăn cháo.

“Đổ thêm chút mật vào.”, anh nhẹ giọng nói, Thôi Nhã Lan gật đầu, múc một muỗng mật, cho vào bát quấy quấy.

“Những năm nay em đều chăm sóc bản thân như thế này sao?”, đem trứng gà vừa bóc bỏ trực tiếp bỏ vào trong bát cháo của cô, giọng anh mang theo chất vấn hỏi. cứ nghĩ rằng cô sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, không ngờ lại nghe nói cô bị loét dạ dày rất nghiêm trọng khiến trái tim Lệ Mộ Phàm vừa mới bình tĩnh lại một lần nữa không không chế được sôi trào lên.

“Trước có bệnh đau bao tử, nhưng gần đây đi xã giao quá nhiều, uống nhiều rượu nên vậy.”, cô vừa ăn cháo, vừa vô vị nói.

Cô cũng biết uống rượu có hại cho sức khỏe, nếu như trước đây chú chân dài chưa biến mất, cô nhất định tìm cách từ chối Trình Diêm, nhưng hiện tại, cô lại có cảm giác giống như là cam chịu. Cảm giác cuộc sống không có gì để kỳ vọng nữa.

“Em làm việc đã nhiều năm rồi, sao ngay cả cách từ chối người khác cũng không học được?”, nghe thấy giọng nói Lệ Mộ Phàm không phân biệt được là vui hay buồn, nhìn cô, hỏi.

“Em biết cô ta cố tình, mà vẫn đi. Muốn thử xem, rốt cuộc uống rượu có thể dễ nói chuyện hơn không”, cô không chăm chú nói, thái độ này của Lệ Mộ Phàm khiến cô không vui một chút nào.

“Chuyện em đang làm không được gọi là thử nghiệm, mà gọi là sa đọa, cam chịu.”, anh lạnh lùng nói.

“Có lẽ vậy”, Thôi Nhã Lan nhìn hắn, nghiêm túc nói, nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh lại gục đầu xuống trong đầu buồn bực uống cháo.

“Vậy em có nghĩ đến cha mẹ em ở dưới cửa tuyến không? Anh trai em? Bọn họ nhắm tâm nhìn em đem tính mạng của mình ra vui đùa như vậy à? !”, Lệ Mộ Phàm đập tay xuống bàn, tức giận quát.

Động tác của cô cứng đờ, trong lòng đau đớn, “Tại sao anh lại đến đây gặp tôi ! nếu anh không gặp tôi, làm tôi si tâm vọng tưởng, không đến thì tốt rồi ? !”, cô hét lên, những năm này cô dựa vào bản thân tích cực đi về phía trước, là bởi vì trước kia có chú chân dài vẫn luôn yên lặng quan tâm cô trợ giúp cô.

Lệ Mộ Phàm đứng ở cạnh giường bệnh nhìn vẻ mặt đau khổ của cô, anh bất đắc dĩ quay mặt, “Một mình, thì cũng chỉ biết dựa vào bản thân thôi.”, lời nói lạnh khốc của anh khiến cho Thôi Nhã Lan cười châm biếm. Chưa từng dựa vào ai, chỉ là trong lòng muốn gửi cho ai đó thôi.

Cô nên điều chỉnh một chút, không thể bởi vì anh, mà tự trách chính mình.

Không nói thêm gì nữa, cô thật sự không thể ăn vào được nữa. Lệ Mộ Phàm đứng ở một bên, cầm bình tưới nước cho cây hoa lan.

Một lát sau, một cô gái nhí nhảnh đi vào, Thôi Nhã Lan cười một cách miễn cưỡng, bỗng chốc đã trở về với hiện thực, “Lệ Mộ Phàm! Anh làm gì mà không nói câu gì vậy, làm em tìm anh rất lâu!”, cô gái tiến đến, kéo cánh tay Lệ Mộ Phàm, tức giận chất vấn.

Lệ Mộ Phàm cũng không giận, cứng chiều cười , “Tìm anh làm gì? Không phải em đi đến nhà họ Úc chơi sao?”, Lệ Mộ Phàm tùy ý để cô gái ôm, nhẹ giọng hỏi. Thôi Nhã Lan nhìn một màn này, trong lòng đau đớn, mở to mắt

Cũng vì từ nhà học Úc trong miệng anh mà kinh ngạc, chẳng lẽ cô bé có quan hệ với nhà họ Úc?

Nhìn cô gái đó và Úc Tử Duyệt rất giống nhau. Nhớ đến trước đây Lệ Mộ Phàm rất yêu Úc Tử Duyệt, lòng của cô hốt hoảng, vừa nhìn sang, đáng vẻ cô gái kia, cách nói chuyện rất giống cô ấy...

Trái tim Thôi Nhã Lan lại không nhịn được thất lại.

“Muốn tìm anh để đi cùng! Hôm nay chị Duyệt Duyệt và tiểu Đằng Đằng cũng đến!”, cô gái cao giọng nói.

“Vậy sao?”, Lệ Mộ Phàm trên mặt rõ ràng rất vui mừng, “Vậy bây giờ qua đó!”, anh trầm giọng nói.

“Biết liền vừa nhắc đến chị Duyệt Duyệt anh liền kích động!”, cô gái bất mãn, ê ẩm nói, Lệ Mộ Phàm cười sùng nịnh, kéo cô muốn rời khỏi đây.

Thôi Nhã Lan mặt sắc càng ngày càng trở nên trắng bệch, không muốn nghĩ nhưng lại không tự chủ được nhớ đến, Lệ Mộ Phàm lúc này quay đầu nhìn cô, “Em nghỉ ngơi nhiều đi, anh sẽ báo với công ty là em nghỉ bệnh.”, anh trầm giọng nói, nói xong, liền rời đi.

“Bye bye”, cô gái kia nhìn Thôi Nhã Lan, nhiệt tình nói tạm biệt, Thôi Nhã Lan sững sốt gật gật đầu nhìn bóng lưng bọn họ cùng nhau rời đi. cả trái tim càng ngày càng nặng nề. Không nên nghĩ nhiều, nhưng lại không có cách nào ngừng suy nghĩ được.

“Bối Bối, không được cho Đàng Đàng ăn kem nữa !”, Úc Tử Duyệt nhìn về phía em họ lớn giọng nói. Lệ Mộ Phàm đi tới, ôm lấy Tiểu Đàng Đàng, ngồi xuống trên ghế sofa, cầm khăn tay chùi miệng cho thẳng nhóc, “Nhóc con, có nhớ cha nuôi không?”, Lệ Mộ Phàm ôn nhu hỏi.

“Đương nhiên nhớ rồi!”, tiểu Đàng Đàng đẹp trai non nớt lớn tiếng, Lệ Mộ Phàm nhin không được hôn lên mặt bé một cái.

”Cha nuôi không thể như vậy Đàng Đàng là đàn ông bị một người đàn ông hôn, tiểu Đàng Đàng hết sức bất mãn mà hét to.

“Ha ha”, Bối Bối và Úc Tử Duyệt nghe thấy Tiểu Đàng Đàng nói vậy cười lớn, “Vậy Tiểu Đàng Đàng cảm thấy cha nuôi nên hôn ai?”, Bối Bối đi qua, cười hỏi.

“Cha nuôi nên hôn bạn trai, Đàng Đàng cần phải được bạn gái hôn!”, tiểu Đàng Đàng lạnh lùng nói, cầm khăn tay, chán ghét lấy khăn lau sạch nước miếng trên má.

Úc Tử Duyệt cười lắc lắc đầu, bị con trai bảo bối trêu chọc chết vì cười, mà Lệ Mộ Phàm vẻ mặt bị thương nhìn tiểu tử kia, muốn nhéo gương mặt của nó, thì tiểu Đàng Đàng vội vàng né tránh.

“Nhóc con vong ân phụ nghĩa!”, Lệ Mộ Phàm bất mãn nói, Úc Tử Duyệt ngồi xuống bên cạnh anh, “Nó ấy, với người cùng giới, chỉ cùng ba hôn thôi, còn khác giới, ai đến hôn cũng không cự tuyệt!”, Úc Tử Duyệt đắc ý nói.

Cô càng nói càng nhỏ. còn Lệ Mộ Phàm lại không nói gì, nhìn Bối Bối và tiểu Đàng Đàng ngồi dưới đất, chơi đùa, trên mặt hiện ra một nụ cười yêu thương, nếu như đứa bé kia không mất thì có lẽ lớn hơn so với Tiểu Đàng Đàng một chút... trong lòng bỗng dưng buồn hơn lại có cảm giác lo lắng.

“Nghe Bối Bối nói, anh có người trong lòng rồi hả ?”, Úc Tử Duyệt nhỏ giọng hỏi, mang theo thăm dò.

Lệ Mộ Phàm nhú mày, “Cô ấy ở bệnh viện”, lời vừa nói ra làm Úc Tử Duyệt kinh ngạc.

Úc Tử Duyệt đến bệnh viện, quả nhiên gặp được người mấy năm nay không gặp Thôi Nhã Lan, Thôi Nhã Lan thấy cô, cũng rất vui vẻ.

“Anh ấy á, ở bộ đội công việc rất bận, bây giờ là Đại tá, lại càng bận hơn so với trước kia”, nhắc tới Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt có chút oán trách nói.

“Quân nhân chính là như vậy ”, nhớ tới anh trai của mình, từ lúc vào quân đội chưa về nhà được lần nào, cô còn chưa gặp được mặt anh thì hy sinh rồi.

Úc Tử Duyệt gật đầu, cô đã sớm thành thói quen rồi, “Nhã Lan, cô và Lệ Mộ Phàm không thể quay lại được sao? Tôi nhìn ra anh ta thích cô, để lỡ lần thứ nhất thì dừng lại để lỡ lần thứ hai nữa.”, Úc Tử Duyệt nhiều chuyện nói, cũng nghe mẹ nói Lệ Mộ Phàm nói những năm gần đây anh đã vì Thôi Nhã Lan mà trả giá nhiều.

Thôi Nhã Lan không biết nên nói cái gì cho phải, cau mày nhìn cô, “Tôi đều nghe nói qua những chuyện anh ấy làm mấy năm nay rồi, cô cũng rất cảm động không phải sao? Tại sao là anh ấy, lại không thể cảm động nữa chứ? Hai người trước đây có hiểu lầm, hiện tại hiểu lầm đã gỡ bỏ, anh ấy yêu cô, đây chuyện tốt nên lùi một bước đi, mọi chuyện đều tốt đẹp, hãy cho đối phương một cơ hội sống đi.”, Úc Tử Duyệt xúc động nói, hy vọng có thể lay động Thôi Nhã Lan.

“Anh ấy không phải có vị hôn thê rồi sao?”, cô nhin không được hỏi lại, vấn đề này làm Úc Tử Duyệt sững sốt.

467. Chương 467: Chương 12 : Kết Hôn Đi!

“Vị hôn thê? Anh ấy có vị hôn thê? Sao tôi không biết?”, Úc Tử Duyệt nghe Thôi Nhã Lan nói khiếp sợ hỏi lại. Thôi Nhã Lan nhìn cô, cũng hơi bàng hoàng, chẳng lẽ cô bé kia không phải vị hôn thê của anh sao?

“Tôi cũng không biết, tôi đoán mò thôi, chính cô gái đi cùng anh lúc ở bên Mi.”, Thôi Nhã Lan ngượng ngùng nói, chỉ thấy Úc Tử Duyệt mỉm cười, “Cô nói là Bối Bối á? Cô ấy là em họ tôi! Bọn họ không có quan hệ yêu đương!”, Úc Tử Duyệt vội vàng nói.

Trái tim đang căng thẳng của Thôi Nhã Lan cuối cùng cũng được thả lỏng, lúc này mới phát hiện, bản thân mình để ý đến anh như vậy.

“Cô làm sao có thể không tin Lệ Mộ Phàm vậy? anh ấy nếu đã nói yêu cô, chắc chắn sẽ không mập mờ với cô gái khác, anh ấy chỉ xem Bối Bối là em gái thôi”, Úc Tử Duyệt vội vàng nói, trong lòng cũng oán hận Lệ Mộ Phàm, không biết phụ nữ đều khác người, luôn thích suy nghĩ lung tung à?

Anh ta còn dám cùng Bối Bối xuất hiện trước mặt Thôi Nhã Lan, vậy không phải là cố ý làm cho Thôi Nhã Lan hiểu lầm sao? ! Nhưng mà, Úc Tử Duyệt cũng phát hiện ra, Thôi Nhã Lan rất để ý Lệ Mộ Phàm, nếu không thì sẽ không hỏi như vậy. Chẳng lẽ, Lệ Mộ Phàm tên đó đang cố ý kích thích cô ấy?

Tên đáng chết này, vẫn luôn dùng chiêu này!

Thôi Nhã Lan có chút xấu hổ cười cười, “Nếu quan tâm anh ấy thì đừng để lỡ như vậy, duyên phận này có thể gặp nhưng không thể cầu, chúng ta nên quý trọng.”, Úc Tử Duyệt còn nói thêm với cô, giống như bản thân là một chuyên gia tình yêu vậy.

Thôi Nhã Lan trong lòng đã bắt đầu bị lay động, gật gật đầu, “Tôi sẽ cẩn thận suy nghĩ kỹ càng, cô cũng biết, tôi đã từng trải qua những chuyện kia, bây giờ không dám yêu nữa. vốn dĩ không biết người giúp đỡ tôi là anh ấy, cũng đã dính ra cảm giác ý lại với người ấy, cảm giác về Lệ Mộ Phàm trong tôi cũng dần quên hết, sau này, biết là anh, tôi tạm thời không có cách nào chấp nhận được.”, Thôi Nhã Lan nói rõ mọi chuyện với Úc Tử Duyệt.

Cô biết, Úc Tử Duyệt muốn tốt cho bọn họ, cũng rất muốn tâm sự với Úc Tử Duyệt những tâm sự trong lòng.

“Ừ, chuyện này tôi có thể hiểu được. Như vậy, nửa năm qua đi, cô cũng có thể tiếp nhận sự thật này rồi chứ.”

Thôi Nhã Lan gật đầu, “Tôi nghĩ, tôi mình biết phải làm sao rồi.” .

“Cô hiểu được là tốt rồi.”, Úc Tử Duyệt vui mừng mà mỉm cười.

“Đúng rồi, có một người tôi không biết có nên hỏi cô hay không, nhưng tôi không nịn được muốn hỏi”, Thôi Nhã Lan hỏi ra miệng, lại có chút hối hận.

“Cô muốn nói là Hạ Tĩnh Sơ?”, ai ngờ, Úc Tử Duyệt lại trực tiếp nói ra, có thể khiến cho Thôi Nhã Lan phản ứng như vậy , người này nhất định là Hạ Tĩnh Sơ rồi. Thôi Nhã Lan gật đầu, “Mặc dù cô ấy có lỗi với hai người, nhưng đã từng giúp đỡ tôi, tôi năm năm không trở về đó, không biết tình huống của cô ấy như thế nào ”

“Cô ấy vẫn còn trong tù, nhưng anh trai của cô ấy Hạ Kiệt đã sớm ra tù rồi, có gặp anh ta một lần, anh ta mở một siêu thị gần trại giam, làm ăn cũng rất tốt. bên trong đó Hạ Tĩnh Sơ biểu hiện cũng rất tốt, hình phạt đã giảm xuống được hai năm rồi.”, Úc Tử Duyệt nói với Thôi Nhã Lan.

Thôi Nhã Lan thở dài, “Hi vọng cô ấy có thể sớm được ra ngoài, một lần nữa được làm người”, Thôi Nhã Lan nói, hai cô gái trò chuyện trong chốc lát, sau đó Úc Tử Duyệt rời đi. Thôi Nhã Lan ngủ một lát, sau khi tỉnh lại, trong phòng bệnh đã tối đen rồi.

Cô bật đèn, xuống giường một ngày không tắm rửa trên người cảm thấy không thoải mái, một mình đi vào phòng tắm.

Lệ Mộ Phàm mang đồ ăn đi vào, phát hiện trong phòng bệnh không thấy bóng dáng của cô trong lòng rơi xuống lộp bộp, nhưng mà vẫn bình tĩnh đặt thức ăn xuống, lập tức, đi đến phòng vệ sinh, nghe thấy tiếng nước chảy “rào rào” lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Rầm ”

“Á ”

Kéo cửa bị kéo ra, Thôi Nhã Lan hét lên, hai tay ôm lấy ngực, phòng bị nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy Lệ Mộ Phàm đứng ở đó, “Anh nhanh đóng cửa lại!”, cô tức giận hét lên, chẳng những không đuổi được anh đi, anh ngược lại đứng dừng bước vào đó.

Cô đưa lưng về phía anh, toàn thân không một mảnh vải che, tất cả đường cong uyển chuyển lộ ra không sót một chỗ nào, chiếc mông kiều diễm đang vểnh lên khiến cổ họng của anh tự chủ được rung động, hương vị ngọt ngào của cô, anh đến nay vẫn khó có thể quên được.

“Anh giúp em tắm.”, thật ra, Úc Tử Duyệt đã nói hết với anh rồi, Lệ Mộ Phàm cảm giác mình vẫn nên chủ động chút, làm cho cô gái ngốc nghếch này tin tưởng anh thêm một lần nữa.

“Không cần! Tôi có thể tự tắm được! Anh mau đi ra!”

“Em mà kêu nữa, sẽ gọi y tá đến đây đó !”, Lệ Mộ Phàm lạnh lùng nói, Thôi Nhã Lan vội vàng cầm miệng, thân thể rụt vào trong góc khuất, anh nặng nề kéo cô ra, thân thể cô ướt sũng bị anh kéo vào trong lòng, cô hét lên một tiếng, ngẩng đầu, cùng đôi mắt của anh giao nhau.

Lệ Mộ Phàm nhìn cô trong đôi mắt đựng tình cảm, cổ họng hơi nghẹn ngào đôi mắt anh mở lớn nhìn người trong lòng, tóc ướt cô cũng nhìn cô như một con thỏ nhỏ đang hoảng sợ, lòng tràn đầy yêu thương, “Nhìn cái gì?” .

Cô hoàn hồn, hai má nóng lên, tròng mắt, “Tôi, tự mình tắm”, đưa tay muốn cướp cô vùi hoa sen trong tay anh, bị anh tránh ra, cô đưa một tay ra, lộ ra nhũ hoa ngọt ngào, làm hai con ngươi anh phóng hỏa, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt.

Anh dùng một tay đặt vùi tắm lại chỗ cũ, hai tay nắm lấy eo của cô, cúi đầu xuống, lúc cô đang kinh ngạc, đã chiếm lấy đôi môi cô, Lệ Mộ Phàm một tay đưa ra chế trụ lấy đầu cô, điên cuồng hôn cô, Thôi Nhã Lan chịu không được sự điên cuồng của anh, nhắm mắt, bị động tiếp nhận, trong đầu suy nghĩ đến những năm gần đây mỗi một phần quan tâm và trợ giúp của anh, dần dần, bóng dáng của anh trong trái tim cô, và bóng dáng cô vẫn luôn tưởng tượng kia chồng lên nhau, cùng chú chân dài trong mộng của cô chồng lại, lòng của cô run rẩy không thôi, không nhìn được đuổi hai tay ra, ôm lấy thân thể của anh.

lồng ngực nóng rực của anh dán vào cô, được anh ôm trong lòng khiến cô có cảm giác ỷ lại, cảm giác an toàn, tất cả tình cảm xâm chiếm lấy trái tim, cô kích động không nhìn được nữa bắt đầu hôn trả anh.

Cảm thụ nụ hôn của cô, Lệ Mộ Phàm hôn càng sâu hơn, trái tim cũng rất kích động, mang theo tình cảm trong thân thể nhẹ nhàng tăng thêm lực đạo, bàn tay to ở trên lưng cô không ngừng di chuyển.

Dưới vùi hoa sen, anh mặc áo sơ mi quần tây, trong lòng ôm lấy thân thể trần trụi của cô, hai người hôn nhau, làn nước ấm áp từ vùi hoa sen rơi xuống cọ rửa hai người. Bọn họ vẫn đòi hỏi lẫn nhau như lúc đầu, cô chậm rãi chủ động cởi cúc áo của anh, anh đẩy cô lên vách tường hôn một cách bá đạo.

Tình cảm mãnh liệt bao trùm, thiêu đốt mãnh liệt, trong chốc lát trên người anh chỉ còn mỗi một cái quần.

“A”

“Sao vậy ? !”, cô đột nhiên đau đớn mà thoát ra khỏi vòng tay anh, anh trầm giọng hỏi.

“Tôi, đau bụng ”

“Đáng chết!”, Lệ Mộ Phàm nhìn quần áo trên người mình, vừa rồi suýt nữa phát sinh tình cảm mãnh liệt, anh ảo não khê nguyên rửa một tiếng, lập tức bế cô lên, kéo khăn tắm qua đem cô bọc cô lại, ôm cô về tới trong phòng bệnh.

“Uống thuốc nhé?”, trở lại giường bệnh, Lệ Mộ Phàm mặc áo tắm vào, hỏi cô, cô lắc lắc đầu.

“Vây ăn cơm trước, lát nữa uống thuốc, anh đi gọi bác sĩ!”, Lệ Mộ Phàm trầm giọng nói, đặt cô ngồi xuống giường bệnh anh tự mình dứt cô ăn cháo.

“Tôi có thể tự làm được”, cô muốn cướp thìa lại, anh né tránh, lườm cô một cái, cô ngoan ngoãn há mồm, giây phút này, trong lòng cay cay. Lần đầu tiên trừ cha ra có một người đàn ông dứt cơm cho cô ăn cô vừa cơm vừa lén nhìn anh một cái, trong lòng vì chưa xót mà trưởng lên rất khó chịu.

Nhìn Lệ Mộ Phàm trước mắt, đầu còn là người năm đó chỉ biết bắt nạt cô .

Thật ra, khi đó anh đối với cô còn rất tốt, đầu gối cô bị thương thì anh còn giúp cô bôi thuốc...

“Lần trước anh nói, cho rồi một cơ hội cuối cùng, tôi không nắm chặt”, ăn một bát cháo đậu đỏ, Thôi Nhã Lan nhỏ giọng hỏi. Lệ Mộ Phàm nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp đi.

“Vây bây giờ tôi, muốn cùng anh ở một chỗ”, Thôi Nhã Lan nói, ngay sau đó trong lòng cũng hạ quyết định, “Bây giờ tôi muốn cùng anh ở một chỗ, có phải đã muộn rồi không ? !”, cô lớn tiếng hỏi, trong con người tràn ngập sương mù, lòng tràn đầy chua xót nhìn anh.

Lệ Mộ Phàm trong lòng như có pháo hoa bảy màu nổ rộ rực rỡ, nhưng ngoài mặt vẫn rất nghiêm túc nhìn cô, “Umh, đã muộn.”, anh lạnh lùng nói, trái tim Thôi Nhã Lan trầm xuống, “Nhưng mà, nếu em chủ động theo đuổi anh mà nói..., còn có thể có cơ hội.”, anh nói một cách sâu xa,

Thôi Nhã Lan sững sờ nhìn anh, rất lâu mới phản ứng kịp, “Lệ Mộ Phàm, anh!”, muốn mắng anh, nhưng lại không biết mắng gì, chỉ thấy anh nhìn cô một cách không bình thường, cười mà không nói.

“Tôi sẽ không chủ động theo đuổi anh dù sao một mình tôi sống cũng rất tốt.”, Thôi Nhã Lan kiêu ngạo nói, năm năm trước đã bị anh ăn đến sít sao, hiện tại không muốn lại bị bị động.

“Rất tốt? dạ dày cũng sắp thủng rồi, còn rất tốt? Bị người ta ức hiếp làm cho nghỉ việc, còn rất tốt?”, anh nắm lấy mũi của cô, hỏi lại.

“Um đáng chết”, đây là là phương thức trước kia anh dùng để bắt nạt cô, nhéo mũi!

Anh buông cô ra, “Uống thuốc đi!”, Lệ Mộ Phàm cầm thuốc cho cô, cô ngoan ngoãn uống, lát sau, anh tìm máy sấy cùng cô sấy tóc.

Trong phòng bệnh ấm áp, dưới ngọn đèn mờ tối, cô dựa vào trong lòng anh, mái tóc dài ở lướt nhẹ giữa ngón tay của anh, tiếng máy sấy phát ra âm thanh ô ô, cô nhắm mắt, thưởng thức cảm giác ấm áp này. Trong lòng có chút chua xót, cũng có cảm giác hạnh phúc nho nhỏ...

Sau khi sấy tóc xong, Lệ Mộ Phàm đi tắm lại cho xong, khi trở lại phòng bệnh, chỉ thấy cô đã đưa lưng về phía anh ngủ, anh lén lút đến gần lên giường, Thôi Nhã Lan cảm giác một bên giường chìm xuống, biết anh lên giường, trong lòng căng thẳng có chút sợ hãi lại có chút ít rung động.

Anh nằm xuống, từ sau lưng ôm lấy cô, vây cô vào trong ngực, cô làm bộ ngủ nhưng trong trái tim lại đập “Thành thịch thành thịch...”

“Đang ngủ sao?”

“Hả?”

Cô giả bộ bị anh đánh thức, lầu bầu nói, Lệ Mộ Phàm cười cười, “Kết hôn đi”, Lệ Mộ Phàm nhẹ nói, ba chữ tuy rất đơn giản, những ý nghĩa của nó lại bao hàm rất nhiều thứ.

Thân thể Thôi Nhã Lan cứng đờ, trái tim căng cứng, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt từ khóe mắt cô rơi xuống, chuyện cũ từng chuyện từng chuyện như nước lũ ồ ạt đến...

Cô chủ động đưa tay ra chạm nhẹ lên tay anh, rồi nắm thật chặt, “Được.”, cô khàn giọng đáp ứng.

Lệ Mộ Phàm trong lòng rất kích động, thân thể to lớn lập tức phủ lên cô, cúi đầu xuống chiếm lấy môi của cô, hai cánh tay của cô chủ động quấn lấy cổ anh, kích động hôn trả anh...

“Ừ...”, cô bị hôn đến mức thở hồng hộc, toàn thân rung động, có cảm giác Lệ Mộ Phàm đang nhìn cô, đốt nhiệt nóng bao trùm lấy cô, cô hơi hơi khom người xuống, thân thể xê dịch...

Người phụ nữ dưới thân, hai vai để trần, lộ ra nửa bầu ngực, vạt áo ngủ đã bị vén lên, hai chân quần quít lấy eo của anh, đôi mắt mê hoặc, nhìn anh, “Không tệ, so với trước kia nhiệt tình hơn nhiều”, anh đột nhiên thốt ra câu này, Thôi Nhã Lan mở mắt ra, gương mặt trong giây lát đỏ lên rồi lập tức quay mặt đi, “Anh đừng như vậy!”, cô giả vờ lui chân về, lại bị anh giữ lại, đầu của anh cúi xuống, “Dạ dày còn đau không?”, anh dịu dàng hỏi, cẩn nhẹ lên mái tóc cô, ở trong miệng nhả ra nuốt vào.

“À không đau nữa”, cô chưa nói dứt lời, anh đã nhanh chóng tiến vào, mà của anh quá lớn so với sự chống đỡ của cô, đã lâu chưa làm nên cô cảm thấy dưới thân thể trướng lên rất đau...

Anh không dám động, nhẹ nhàng mà hôn môi của cô, cô thật chặt, chặt như xử nữ, làm anh nhịn không được, chậm rãi hoạt động.

Cô dần dần thích ứng dần với động tác của anh, trong phòng tình cảm mãnh liệt...

Trong ấn tượng của cô, cô bị anh ép lên giường ba lần, lần đầu tiên gần như là cưỡng ép, lần thứ hai, cũng không dục dăng gì, làm xong bỏ cô lại nhanh chóng rời đi, lần thứ ba cũng như thế. Mà lần này

Lúc đó, anh đang lau thân thể giúp cô, cô không còn chút sức nào nằm ở giường trên, “Lần đầu tiên với em, có phải anh xem em là Duyệt Duyệt không?”, vấn đề mà cô hỏi làm động tác của Lệ Mộ Phàm cứng đờ, “Hỏi những vấn đề nhảm chán như vậy làm gì? !”, anh tức giận nói.

“Lần thứ hai, lần thứ ba có lẽ cũng xem em như công cụ phát tiết ham muốn của anh đúng không?”, cô lại hỏi, trong giọng nghe không ra đau lòng, giống như là đang kể chuyện, Lệ Mộ Phàm bao phủ lấy thân cô, hay cánh tay to lớn chống đỡ bên cạnh cô, ánh mắt màu xanh lam nhìn thẳng vào cô, “Rốt cuộc em có ý gì? Nhắc lại những chuyện đã qua rồi làm gì?”, trong giọng nói của anh có chút không vui.

Thôi Nhã Lan đưa tay chạm nhẹ lên sống mũi cao thẳng của anh, “Không có quá khứ đau đớn, sao có thể xuất hiện hạnh phúc như hiện tại? Yên tâm đi, nếu em đã nhận lời cùng anh, thì nhất định đã buông được những chuyện trong quá khứ rồi.”, cô gần từng chữ.

Trước kia cô cảm thấy Lệ Mộ Phàm không có khả năng sẽ thích cô, mà năm năm này, anh lại lặng lẽ quan tâm cô, trợ giúp cô, nên cô mới cảm thấy rất khó tin, cũng rất cảm động.

Nghe cô nói xong anh xoay người yên tâm cô ôm vào trong ngực.

Năm năm trước, anh không hiểu tình yêu là gì, cũng chưa từng yêu ai, trong lòng thích Úc Tử Duyệt, lại kiêu ngạo mà không biểu hiện ra bên ngoài, cùng Úc Tử Duyệt để lỡ. anh cũng đã biết tình yêu cần sự cố gắng từ hai người, nhưng lúc đó anh chỉ hi vọng khác ình, Thôi Nhã Lan chính là người như vậy.

Cô quan tâm anh, chăm sóc cho anh, cô rất ngốc, mặc dù bị anh khinh thường, nhưng lại mang cho anh rất nhiều niềm vui và hạnh phúc.

Năm năm này, anh cũng biết thế nào là yêu và trả giá, trong lòng anh lặng lẽ thề, từ nay về sau sẽ không bao giờ bắt nạt cô, phụ lòng cô...

Thôi Nhã Lan ở bệnh viện vài ngày, sau đó xuất viện.

Lệ Mộ Phàm quyết định mang cô đi Mỹ, bọn họ sẽ kết hôn tại đó. Trước khi đi nước Mỹ, hai người muốn trở về thăm quê của Thôi Nhã Lan, trước mộ cha Thôi, Lệ Mộ Phàm quỳ xuống, đem những hối hận mấy năm qua vẫn giấu trong lòng nói hết, Thôi Nhã Lan kéo anh lên, an ủi anh thật lâu, anh mới hoàn toàn giải thoát.

Hai người hôm đó đến thành phố, “Anh đỗ xe ở đây, em muốn mua một chai nước!”, lúc đi ngang qua nhà giam thấy gần đó có một siêu thị nhỏ tên là “Tình Sơ”, Thôi Nhã Lan vội vàng kêu lên. Lệ Mộ Phàm đỗ xe, “Trong xe không phải đang có nước sao”, anh còn chưa nói xong, đã thấy Thôi Nhã Lan mở cửa xe đi xuống.

Anh buồn bực mà nhìn cô đi như chạy sang siêu thị đối diện, nhìn hai chữ “Tĩnh Sơ” anh cảm thấy rất quen thuộc, đầu anh suy nghĩ rồi nhớ ra cái gì đó, vội vàng xuống xe.

468. Chương 468: Chương 13 : Không Còn Nhiều Thời Gian Nữa.

Trại giam này ở ngoại thành, số lượng người qua lại rất ít, theo lý thuyết ở bên cạnh mở một siêu thị thì sẽ không thu được gì, có đôi khi cả ngày cũng sẽ không bán được gì ấy chứ? Thôi Nhã Lan dựa vào kinh nghiệm công tác của bản thân, trong lòng thầm nghĩ.

Vào siêu thị, không thấy một bóng người, cô nhú mào, đi vào sâu bên trong vài bước.

Lúc này mới nhìn thấy một người mặc một chiếc áo khoác cao bồi, chiếc quần jean mài cũ, thân hình cao lớn đang đứng bên cạnh giá hàng, đang sửa sang lại hàng hóa.

“Xin chào”, Thôi Nhã Lan lớn giọng nói, động tác của người đàn ông cứng lại, xoay người.

Là một gương mặt không có gì nổi bật nhưng lại rất có tinh thần, không phải đẹp, nhưng lại cho người khác cảm thấy anh khỏe mạnh, rất trưởng thành. Hạ Kiệt đi đến bên này, “Mua cái gì, tự mình tìm đi.”, anh lạnh nhạt nói, thái độ không quá thân thiện, thậm chí có chút lạnh lùng và không kiên nhẫn.

Có ai buôn bán như vậy chứ.

Thôi Nhã Lan trong lòng thầm nghĩ, “Anh là anh Hạ phải không? Tôi tên là Thôi Nhã Lan là bạn của chị Tĩnh Sơ”, Thôi Nhã Lan nhìn Hạ Kiệt, lễ phép cười nói. Hạ Kiệt lúc này mới nhìn cô, gật gật đầu.

Lúc này, Lê Mộ Phàm từ bên ngoài đi vào, đi lên phía trước cô bản năng đem Thôi Nhã Lan ôm vào trong ngực, “Sao anh cũng vào đây.”, cô nhìn thấy anh, nhẹ giọng hỏi.

Lê Mộ Phàm liếc nhìn cô, vừa nhìn về phía Hạ Kiệt, không biết tại sao Thôi Nhã Lan đến tìm anh ta, vì cái gì.

“Các người có chuyện gì không?”, Hạ Kiệt thái độ vẫn không thân thiện hỏi, anh bây giờ xem như là một người tách rời với xã hội, không có bạn bè, ở chỗ hoang vắng không có người ở này, mở ra một siêu thị nhỏ, chính là vì bảo vệ cho người trong nhà giam.

“Không, không có, chỉ là nghe nói anh mở một siêu thị nhỏ ở đây, nên đến đây xem thôi, lần sau gặp chị Tĩnh Sơ nhờ anh hỏi thăm sức khỏe chị ấy hộ tôi”, Thôi Nhã Lan cười nói, lúc này lại nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh xe cấp cứu dồn dập.

Chỉ thấy Hạ Kiệt nhanh chóng chạy ra khỏi siêu thị, Thôi Nhã Lan suýt nữa bị anh đụng vào, cũng may Lê Mộ Phàm kịp thời giữ cô lại.

“Đến đây làm gì vậy? !”, Lê Mộ Phàm không vui nói, Thôi Nhã Lan như là không nghe thấy, cũng chạy theo Hạ Kiệt.

Lê Mộ Phàm tức giận nhanh chóng đuổi theo cô ra khỏi siêu thị, chỉ thấy Hạ Kiệt ở trước cửa nhà giam, cùng bảo vệ tranh cãi ầm ĩ, “Rốt cuộc là ai bị ốm vậy? !”, Hạ Kiệt trong lòng luống cuống bất an, mơ hồ có cảm giác người bị cấp cứu là Hạ Tĩnh Sơ.

“Không thể trả lời được! Nhanh lên tránh ra!”, bảo vệ ở cửa rống to, chộp lấy cây gậy cảnh sát ra vẻ muốn đánh anh, lúc này, xe cứu thương đi ra chỉ thấy Hạ Kiệt điên cuồng xông lên trước.

“Két”

“Không”

Thôi Nhã Lan thấy Hạ Kiệt muốn chắn xe cứu thương lại thét chói tai, một trận tiếng phanh xe phanh rít lên, làm cho người ta sợ hãi không thôi may mắn Hạ Kiệt chưa bị đụng. Thấy xe dừng lại anh xông đến sau xe vỗ vào cánh cửa hét lớn, nữ quản giáo bước xuống nhận ra anh ta.

Trái tim Hạ Kiệt run lên, “Số 91811218, đột nhiên té xỉu, chúng tôi muốn đưa cô ấy đến bệnh viện! Anh đừng làm trở ngại chúng tôi”, nữ quản giáo nói, Hạ Kiệt sững sờ đứng đó, nữ quản giáo đóng cửa xe, xe cấp cứu rời đi.

“Tình Tình” Hạ Kiệt hét lớn một tiếng, chạy về hướng siêu thị, Thôi Nhã Lan sững sờ đứng đó, chỉ thấy Hạ Kiệt lên một chiếc xe suv màu đen chạy theo phía sau cửa siêu thị cũng không đóng.

“Chẳng lẽ là chị Tình Sơ bị bệnh gì?”, Thôi Nhã Lan nghĩ đến bệnh trước đây của Hạ Tình Sơ làm bầm hỏi. Lệ Mộ Phàm trên mặt không vui, “Em quản nhiều việc như vậy là gì? Lên xe!”, anh trầm giọng nói.

Kéo cổ tay cô đi đến chiếc xe hai người đang đỗ ven đường.

“Chị Tình Sơ có ơn đối với em ”

“Có ơn? Cô ta ngoại trừ lợi dụng người khác ra, làm gì có thể có ơn đối với em được? Ngu ngốc!”, Lệ Mộ Phàm vừa cười nhạo, lại là cứng chiều nói, vỗ nhẹ lên đầu của cô.

“Lợi dụng cũng là ơn, cô ấy đã nói mọi chuyện với em, nhưng em vẫn muốn cảm ơn cô ấy”, Thôi Nhã Lan còn nói thêm, Lệ Mộ Phàm không nói gì nữa, “Thật sự không biết nói em hiền lành, hay là ngu ngốc đây!”, dắt lấy cô lên xe.

“Trước đây lúc đến nhà giam thăm cô ấy, cô ấy cũng đã thẳng thắn nói với em rồi, em cảm thấy cô ấy đã thật sự hối hận rồi, cũng không nên oán giận cô ấy nữa ,có ai cả đời không làm sai chuyện gì chứ?”, Thôi Nhã Lan kháng nghị nói.

Những lời này, làm cho Lệ Mộ Phàm cảm thấy rất cảm động, trước đây anh cũng làm không ít chuyện sai lầm.

Không có nói thêm gì nữa, lặng lẽ lái xe.

Không làm gì được trước lời khẩn cầu của Thôi Nhã Lan, Lệ Mộ Phàm đành phải hỏi thăm nơi Hạ Tình Sơ nằm, cô đang ở một bệnh viện nhân dân, u lành tính ở tử cung trước đây tái phát, bây giờ phát triển thành ung thư tử cung. Thôi Nhã Lan và Lệ Mộ Phàm đi suốt đêm đến đó.

Bọn họ ở ngoài phòng bệnh, thấy Hạ Kiệt ngồi ở bên trong, canh giữ ở bên người Hạ Tình Sơ.

Nhìn có vẻ rất bị thương, khiến cho người thương cảm, Thôi Nhã Lan nhìn Lệ Mộ Phàm, anh cũng nhìn về phía cô, con người lóe sáng.

Trên giường bệnh mặt sắc Hạ Tình Sơ trắng bệch, mà ở trong trắng bệch đó lại thẩm thấu vàng như nến, cả người gầy gò vô cùng, có thể nhìn ra ở trong tù cũng chịu không ít khổ cực. Nếu không thì u tử cung đã ổn định sẽ không phát triển thành ung thư tử cung như bây giờ.

Cô chậm rãi mở mắt ra, “Tình Tình”, âm thanh quen thuộc truyền đến, lòng của cô run rẩy cô biết đó là ai.

Tay hơi tránh ra, lại bị bàn tay thô ráp cầm chặt, không chịu buông ra chút nào. Hạ Tình Sơ nhú mào, “Tôi có phải sắp chết rồi không.”, cô nhẹ giọng hỏi.

“Em đã sớm phát hiện ra bệnh rồi nhưng lại không nói ra có phải không?”, Hạ Kiệt có chút oán hận hỏi, Hạ Tình Sơ nháy nháy mắt, tỏ vẻ đúng vậy. Hạ Kiệt trong lòng co lại, trên mặt hiện lên một tia đau đớn, “Em vẫn ích kỷ như vậy!”, anh dường như là nguyền rủa nói.

Cô cười cười, “Không liên quan đến anh, anh vẫn nên sớm tìm một cô gái sống thật tốt đi”

“Lạnh nhạt đối với anh, chính là vì mục đích này có phải không? !”, Hạ Kiệt kích động gầm nhẹ, lòng run rẩy, cảm giác cô thật ra vẫn có tình cảm với anh, nhưng vẫn luôn không chịu nói ra, không cho anh chờ cô.

Hạ Tình Sơ nghe thấy lời của anh, trái tim run lên, xoay mặt nhìn về phía anh, “Anh vĩnh viễn là anh trai của tôi”, cô bình tĩnh nói.

“Anh? Anh trai mà có thể như vậy với em gái ư? !”, Hạ Kiệt kích động hét lên, lập tức hôn lên môi cô.

Ngoài cửa sổ Thôi Nhã Lan nhìn sang hướng khác, Lệ Mộ Phàm cũng vậy, chuyện Hạ Kiệt và Hạ Tĩnh Sơ năm năm trước anh cũng biết. “Bọn họ sống rất khổ cực”, Thôi Nhã Lan tránh ở sau lưng Lệ Mộ Phàm, ôm eo của anh, nhỏ giọng nói.

Lệ Mộ Phàm không nói chuyện, ngẫm thừa nhận.

Yêu nhau nhưng lại không thể yêu, có lẽ là tình yêu đau khổ nhất?

Hạ Kiệt cuồng dã hôn Hạ Tĩnh Sơ, cho đến khi cô không có cách nào hô hấp được nữa, mới buông cô ra, Hạ Tĩnh Sơ cảm giác như bản thân mình sống lại rất rung động, nhưng mà, lát sau lại bị đau đớn thay thế cô là người sắp chết.

Cô cũng từ chưa từng nghĩ đến, mình lại có thể thật sự yêu tên ác ma này.

“Có lẽ em không muốn nghe nhưng có một câu anh vẫn muốn nói, có lẽ, cuộc đời anh đã quá hoàn hảo rồi. Sống và chết đối với anh không có bất cứ tác dụng gì nữa, Tĩnh Tĩnh, dù em đi đến đâu, anh sẽ luôn dính chặt lấy em!”, Hạ Kiệt kích động nói.

“Anh dính chặt lấy tôi làm gì?! nguyên vọng lớn nhất đời tôi là cố gắng, thoát khỏi anh chẳng lẽ anh không biết sao? ! Chỉ vì muốn thoát khỏi anh, nên mới dây dưa cùng Lăng Bắc Hàn; muốn tố cáo anh, nên mới học luật sư! Thậm chí muốn giết anh! Hạ Kiệt, tôi chán ghét anh! Hận anh! Xin anh đừng bám lấy tôi nữa được không? !”, Hạ Tĩnh Sơ hét lên, một lòng đau đớn đến mức run rẩy.

Sợ mình chết đi, Hạ Kiệt cũng sẽ đi theo, kẻ điên này, chuyện gì cũng làm ra được!

Lúc trước cô ngồi tù, anh cũng ngồi, hôm nay

Hạ Kiệt cũng không tức giận, ngược lại nở nụ cười, “Anh bị em làm cho chai lỳ rồi, còn để ý đến mấy lời nói này của em sao? Có thể hạnh phúc một ngày, là một ngày, trong thời gian này anh sẽ luôn luôn chăm sóc cho em, bên quần áo đã đồng ý rồi.”, Hạ Kiệt chậm rãi nói, lòng cảm thấy như vậy là đủ

Giống như không hề sợ hãi cô chết đi, nếu cô chết, anh cũng chết, chỉ đơn giản như vậy.

Đối với hai người yêu nhau mà nói, dù là nhân gian hay là địa ngục, thật ra đều là Thiên đường.

Hạ Tĩnh Sơ ngoài cảm động ra còn có đau đớn. Người đàn ông này, từ nhỏ đến lớn cô vẫn bài xích luôn trốn tránh. Nếu, trên mặt pháp luật bọn họ không phải là anh em có lẽ cô đã sớm yêu anh rồi?

Thôi Nhã Lan và Lệ Mộ Phàm đi vào, nhìn thấy bọn họ, Hạ Tĩnh Sơ hết sức bất ngờ.

Hạ Kiệt đỡ cô ngồi dậy, Thôi Nhã Lan tiến lên giúp đỡ, nhìn Hạ Tĩnh Sơ gầy như que củi, trong lòng không khỏi chua chua. Người phụ nữ bên ngoài luôn xinh đẹp giỏi giang như cô ấy, tại sao bây giờ lại ra nông nỗi này đây?

“Nhã Lan, cô nhìn có vẻ trưởng thành hơn trước đây rất nhiều, cũng hấp dẫn hơn nhiều rồi.”, Hạ Tĩnh Sơ vừa nói, vừa nhìn về phía Lệ Mộ Phàm, Lệ Mộ Phàm nhìn cô gật gật đầu, “Thì ra hai người bọn cô là một đôi”, Hạ Tĩnh Sơ cao giọng nói.

Cô cười, sắc mặt có vẻ khá hơn nhiều.

“Umh, chị Tĩnh Sơ, chúng tôi cũng sắp kết hôn rồi.”, Thôi Nhã Lan hơi đỏ mặt nói, Hạ Tĩnh Sơ vội vàng chúc mừng, “Lệ Mộ Phàm, anh không được bắt nạt Nhã Lan đâu đó.”, Hạ Tĩnh Sơ cao giọng, cười giòn nói. Lệ Mộ Phàm ôm lấy Thôi Nhã Lan, cười cười.

Trò chuyện một lát, Hạ Kiệt đã đưa đồ ăn đến, Thôi Nhã Lan và Lệ Mộ Phàm cũng rời đi.

Hai người trở lại biệt thự của Lệ Mộ Phàm ở thành phố.

“Á”, mới vào cửa, Lệ Mộ Phàm đã ôm lấy cô từ phía sau, hôn lên tai cô, toàn thân cô run rẩy, nhịn không được sợ run lên, hét ra tiếng, “Đừng làm rộn, em mệt rồi.”, ý thức được gì, cô đỏ mặt nói.

“Em nghĩ nhiều rồi, chẳng qua chỉ là hôn...”, nhẹ liếm dái tai của cô, anh không đứng đắn nói. Thân thể Thôi Nhã Lan lại run lên, vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh, “Chán ghét!”, cô từ trong lòng anh tránh ra, nhanh chóng chạy lên tầng.

Lệ Mộ Phàm cười cười, sau đó đuổi kịp.

Tắm rửa xong, Thôi Nhã Lan ngã xuống giường, nghĩ đến thời gian của Hạ Tĩnh Sơ không còn nhiều trong lòng có chút tiếc nuối.

Lệ Mộ Phàm từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy cô vẫn chưa ngủ, ngồi lên giường cúi cúi người ở phía trên người cô hỏi, “Không phải rất mệt à? Sao còn chưa ngủ?”, nhìn cô đáng vẻ có tâm sự của cô, anh hỏi, ở hôm cổ cô mạnh mẽ hôn, trêu chọc cô toàn thân nổi cả da gà.

“Suy nghĩ... Hả! Anh đừng chạm vào!”, toàn thân run rẩy, tức giận vỗ xuống gương mặt của anh cô nhích người né tránh nụ hôn của anh.

“Nói mệt lại không ngủ, anh muốn chạm vào em, lại không cho, em nói em rất cuộc muốn làm gì?”, Lệ Mộ Phàm bất mãn kháng nghị nói

469. Chương 469: Đại Kết Cục: (Một)

Thôi Nhã Lan nhìn anh, đưa tay, nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt đẹp trai của anh, “Muốn nói chuyện với anh”, cô có chút xúc động, Lệ Mộ Phàm lúc này cũng xoay người nằm xuống, ôm cô vào trong ngực, Thôi Nhã Lan vội vàng chui vào trong ngực của anh.

“Muốn nói gì, nói đi.”, mặc dù thân thể đang rục rịch , nhưng anh cũng tôn trọng cô.

Cô chui vào trong lòng anh, cánh tay vòng qua người anh, khuôn mặt nhỏ chôn ở trong ngực anh, bất lực thở dài, “So với chị Tĩnh Sơ, em cảm thấy em vẫn còn hạnh phúc”, cô lầm bầm nói trong phòng ánh đèn hơi mờ xung rất yên tĩnh.

Lệ Mộ Phàm nhẹ vỗ về đầu cô, yên tĩnh mà nghe.

Yêu một người, là hạnh phúc. Năm năm này, mặc dù không có cách nào nhìn thấy cô, nhưng lặng lẽ quan tâm cô với anh mà nói cũng là một loại hạnh phúc.

Thời gian Năm năm, Lệ Mộ Phàm hiểu được, yêu không phải chỉ là nhận lấy, cũng cần trả giá, mà khi mình làm gì đó mà không cần trả ơn hay hồi đáp, cũng cảm giác được hạnh phúc, đây cũng là một loại yêu thương.

“Nếu như không phải ngày đó Lăng đại tẩu nhắc nhở, em có thể vẫn đang chìm trong vòng luẩn quẩn này. Cũng cảm ơn anh mấy năm này đã chăm sóc em, mặc dù vẫn không hiểu, một vương tử nổi tiếng như anh, tại sao có thể thích một cô gái quê mùa như em”, Thôi Nhã Lan cười nói, cảm giác như là đang nằm mơ.

Khi Lệ Mộ Phàm nói yêu cô thì phản ứng đầu tiên của cô chính là, không có khả năng.

Lệ Mộ Phàm cười cười, không ngờ cô lại không tự tin như vậy, “Sao em vẫn cứ không tự tin như vậy hả? giống như em nói, năm năm trước, anh chẳng qua chỉ là một dựa vào gia thế, nếu không có chỗ dựa anh chẳng làm nên trò trống gì ”

“Không phải! Đó là lời nói nhảm của em! Em không muốn nói như vậy, bởi vì anh nói em tham tiền của anh, em mới nói như vậy, trong mắt em, anh không phải như vậy. Anh là người làm em đau lòng nhất”, Thôi Nhã Lan kích động nói.

Lệ Mộ Phàm cười cười, “Ít nhất nhờ những lời nói này của em, nếu không thì hôm nay anh vẫn còn là một kẻ chơi bởi lêu lổng ăn chơi trác táng ”

“Có thật không? Lời của em đối với anh có tầm ảnh hưởng lớn như vậy à, nhưng mà Lệ Mộ Phàm, em cho anh biết, bây giờ Thôi Nhã Lan thật ra rất tự tin! Em không còn cảm thấy mình không xứng với anh nữa”, Thôi Nhã Lan rất bướng bỉnh nói.

“Nhóc con thôi!”, Lệ Mộ Phàm vỗ nhẹ lên đầu cô, cưng chiều nói, “Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều, biết mình hạnh phúc là đủ rồi, nên quý trọng.”, Lệ Mộ Phàm dạy dỗ cô, “Chúng ta trước kia đã để lỡ mất một lần rồi.”, dán tại bên tai cô, vừa nhỏ giọng nói, trái tim Thôi Nhã Lan run rẩy kịch liệt, sau đó chủ động hôn lên môi của anh.

Lệ Mộ Phàm cũng say sưa hôn lại cô, hai người quên mình mà triền miên cùng một chỗ, mang theo nhu cầu rõ ràng và tình cảm, đêm họ dùng tất cả trái tim và hành động để biểu đạt ra.

Đêm, dài đằng đặc.

Lúc đó, trong bệnh viện.

Cô đã yên tĩnh nằm ngủ, Hạ Kiệt im lặng ngồi ở bên giường, cứ như vậy lẳng lẳng yên nhìn cô, trong sâu thẳm đôi mắt bao hàm tình yêu nồng đậm. nhớ đến lần đầu tiên gặp cô, trong lòng vẫn cứ rung động như lúc ban đầu.

Lúc bắt đầu cô không ghét anh, đối với anh còn rất ỷ lại, cả ngày cứ vây quanh anh “Anh trai, anh trai”.

Theo độ tuổi tăng dần, người thiếu niên như anh không có cách nào ức chế tình cảm của mình đối với cô, nhưng mà, cô vẫn xem anh là anh trai.

Anh không chế không nổi mà cưỡng bức cô, từ đó về sau, cô hận anh thấu xương! Mỗi lần đã gặp cô và Lăng Bắc Hàn cùng một chỗ, anh liền hận không thể đem cô bóp chết! Cô cố gắng thoát khỏi anh, anh biết.

Nhấn tâm mà hại chết con của bọn họ.

Anh hận cô, nhìn cô ngã vào trong vũng máu, hận không thể để cô chết đi như vậy, nhưng nhìn gương mặt trắng bệch của cô, đáng vẻ đau khổ, anh vẫn ôm cô đi bệnh viện.

Anh cũng không hiểu, thế giới lớn như vậy, gặp được vô số phụ nữ, sao vẫn cô đơn không có cách nào quên được cô? Cam tâm tình nguyện bởi vì cô, bồi thường cả cuộc đời của mình biết rõ không đáng, vẫn luôn bị coi thường mà cam tâm tình nguyện.

Thật ra, nguyên nhân mọi chuyện đều từ anh mà ra.

Nếu như, anh vẫn luôn xem cô như em gái. Nếu như, anh không cưỡng bạo cô. Nếu như, anh không uy hiếp cô.

Cô sẽ không hận anh, sẽ không tìm cách thoát khỏi anh, sẽ không làm chuyện hèn hạ, chuyện trái với luật pháp.

Mọi sai lầm đều xuất phát từ anh, cô sẽ không phải bồi thường bằng cả cuộc đời của mình? Giây phút này, nhìn cô trên giường bệnh, trừ bỏ yêu và đau lòng thì không còn bất cứ điều gì nữa. Nếu có kiếp sau, anh hy vọng hai người bọn họ không có bất cứ quan hệ nào, sau đó, quen biết, yêu nhau, kết hôn, sinh con, trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Hạ Tĩnh Sơ biết, Hạ Kiệt vẫn luôn đợi cô.

Đã sớm bị tình yêu của anh cảm động, nhưng không cách nào trả được. Mỗi lần anh đến thăm cô thì cô đều khuyên anh, sớm tìm một cô gái, kết hôn, sinh con, trải cuộc sống như những người bình thường, nhưng anh lại chết cũng không chịu. Nói, đợi cô ra tù, luôn đợi.

Thật ra, đối với Hạ Kiệt mà nói, nếu như anh không yêu cô, lúc cô hại chết đứa bé kia, sẽ không yêu nữa. Nhưng, anh còn yêu sẽ không cùng sống được với những người phụ nữ khác được, đời này, anh nhất định cứ như vậy.

“Báo cáo Lăng thượng tá! đồng chí Úc Tử Duyệt gặp tình nhân cũ, xin ngài xử trí!”

“Lăng Kiều Đằng! tên nhóc khốn kiếp con nói cái gì đó? !”

Từ phòng bếp Úc Tử Duyệt lao tới, tức giận hét lên, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn một thân quân phục màu ô-liu đứng ở phòng khách, hai bờ vai hai gäch ba sao sáng lấp lánh, mà lúc này kẻ mách lẻo nào đó đang trốn sau lưng Lăng thượng tá, thò đầu nhỏ ra nhìn về phía cô nghịch ngợm le lưỡi.

Úc Tử Duyệt không ngờ Lăng Bắc Hàn đột nhiên trở về, lão chết tiệt này, đã trở về cũng không nói trước một tiếng với cô, tức giận trừng mắt về phía khuôn mặt không biểu cảm của anh.

“Sao nào, em đã gặp Lệ Mộ Phàm rồi! như thế nào hả ?!”, Úc Tử Duyệt đặc ý nhìn về phía Lăng Bắc Hàn cao giọng, bộ dáng không hề sợ anh!

Chỉ thấy người nào đó mặt sắc trầm xuống, mở rộng bước chân, Tiểu Đằng Đằng buông ra chân của anh ra.

“Lăng Kiều Đằng!”

“Báo cáo thủ trưởng! Có chỉ thị gì?!” , Lăng Bắc Hàn quát khê một tiếng, tiểu Đằng Đằng đứng nghiêm chào, lớn giọng hét lên. Úc Tử Duyệt nhìn hai cha con này, tức giận đến nghiêng răng.

“Thủ trưởng hiện tại muốn giáo huấn đồng chí Úc Tử Duyệt, con xuống lầu tìm Lục Lộ đi chơi”, Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói.

“Dạ!”, tiểu Đằng Đằng lớn tiếng nói, sau đó ngoan ngoãn chạy ra ngoài.

“Lăng Bắc Hàn anh”, Úc Tử Duyệt tức giận, chỉ thấy người nào đó bước nhanh đến phía trước, cô vội vã nhanh chân bỏ chạy, chạy về phía phòng ngủ, lúc cô muốn đẩy cửa vào phòng thì thân thể đã bị Lăng Bắc Hàn ôm lấy, cô gái nhỏ bị đẩy vào.

“Không biết xấu hổ ! Thả em ra! Hai người các anh khốn kiếp, chỉ biết bắt nạt thôi!”, Úc Tử Duyệt tức giận mà quát, tiểu Đằng Đằng lúc nhỏ đối với cô vẫn còn rất ỷ lại, không thiên vị Lăng Bắc Hàn, ai biết, bây giờ càng ngày càng thiên vị, điểm này làm cho Úc Tử Duyệt rất không thoải mái.

“Còn dám gặp tình nhân cũ? Úc Tử Duyệt, lá gan của em không nhỏ!”, Lăng Bắc Hàn cố ý nói, đè cô ngã xuống giường, tay bắt đầu cởi quần áo của cô.

Nghe ra trong giọng nói của anh có chút ghen tuông, cô cũng biết lão khốn kiếp phúc hắc này buồn bực là giả thật ra là muốn mượn cớ này muốn cô mà thôi !

“Như thế nào?! em cứ đi gặp ưm”, lời còn chưa ra, miệng nhỏ đã bị ngăn chặn, hơi thở nam tính bao trùm cô, thân thể bị anh đè lên, bàn tay to của anh ở trên người cô làm càn khắp nơi, người phụ nữ phía dưới dục vọng thiêu đốt.

“Ba ba của cậu đang giáo huấn mẹ cậu hả?”, tiểu Đằng Đằng và Tiểu Lục Lộ ngồi trên đầu bậc thang chơi các loại súng ống, mô hình máy bay, tiểu Đằng Đằng hỏi.

“Umh, mẹ tớ tối nay khẳng định là không xuống giường được rồi !”, Tiểu Lục Lộ giọng nói trẻ con nói.

“Tớ cũng muốn tìm nữ sinh giáo huấn một chút ”

“papa tớ nói, chờ tớ trưởng thành mới có thể ”

Hai một cậu nhóc câu có câu không trò chuyện, căn bản không đau lòng ẹ bọn họ, bởi vì bọn họ nói với hai đứa nhỏ, càng giáo huấn là càng thích.

Lệ Mộ Phàm và Thôi Nhã Lan ở cầu thang tầng bốn gặp hai tên nhóc này, “Đằng Đằng, sao ngồi ở chỗ này?”, Lệ Mộ Phàm nhíu mày, ôn nhu hỏi.

“Đây là tiểu Đằng Đằng à?”, Thôi Nhã Lan lần đầu tiên nhìn thấy tiểu Đằng Đằng, hỏi Lệ Mộ Phàm.

“Cha nuôi, sao cha lại tới đây, cha lúc này tới nhà của con, không phải đụng vào nòng súng sao?”, tiểu Đằng Đằng nói.

Lệ Mộ Phàm nhíu mày, “Nhóc con, cha nuôi làm sao lại không thể đến? ! Đây là mẹ nuôi con, mau gọi!”, Lệ Mộ Phàm lớn giọng nói.

Mẹ nuôi?

Tiểu Đăng Đăng nhìn Thôi Nhã Lan, thăm nghĩ, Thôi Nhã Lan cười nhìn bé, nhìn bé trai đáng yêu như thế, thật sự rất nhớ Bao Bao.

“Lăng Bắc Hàn không cần bên ngoài hình như có người”, trong phòng, Úc Tử Duyệt giống như nghe được tiếng người, lo lắng cho tiểu Đăng Đăng, dứt quãng nói, Lăng Bắc Hàn cũng nghe được tiếng động rồi, nhưng vẫn chưa buông tha cho cô, mạnh mẽ va chạm, mỗi một cái ra vào thật sâu khiến người ta mất hồn.

Úc Tử Duyệt trong giây lát lại trầm luân dưới dục vọng của anh.

Tiểu Đăng Đăng rất nhanh thích Thôi Nhã Lan, dựa vào trong ngực của cô, “Ba ba của con đang giáo huấn mẹ ”

“Tại sao?”, Thôi Nhã Lan trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ Lăng đại ca và Lăng đại tẩu cãi nhau? Ôm lấy tiểu Đăng Đăng muốn đi vào nhà, bị Lệ Mộ Phàm vội vàng kéo. Cô gái ngu ngốc này! nhìn Thôi Nhã Lan, Lệ Mộ Phàm trong lòng cứng chiều nói.

Anh cúi người xuống, ở bên tai Thôi Nhã Lan nói gì đó, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phút chốc đỏ lên, trừng mắt liếc anh một cái.

Hai người mang theo hai tên nhóc chơi ở đầu bậc cầu thang, đến khi Lăng Bắc Hàn đi ra.

“Lăng đại ca!”, nhìn thấy Lăng Bắc Hàn, Thôi Nhã Lan hết sức kích động, khàn giọng gọi, anh còn mặc quân phục, làm cô có cảm giác giống như gặp được gặp anh trai mình, thấy Thôi Nhã Lan, Lăng Bắc Hàn trong lòng cũng hơi kích động, nhưng mà vẫn chưa biểu hiện ra mặt.

Cô gái mạnh mẽ này, những năm này, đều không nhận sự giúp đỡ nào từ bọn họ! Cũng may anh nghe Úc Tử Duyệt từng nói, Lệ Mộ Phàm năm năm vẫn luôn giúp cô, làm cho lòng anh anh ổn định rất nhiều.

Lệ Mộ Phàm thấy Lăng Bắc Hàn, gật gật đầu, khoe miệng nụ cười tươi tắn, “Vào nhà đi”, Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, lúc này, Lục Khải Chính cũng đi ra, đem Tiểu Lục Lộ ôm đi về nhà.

Úc Tử Duyệt trốn trong phòng ngủ thật lâu mới dám đi ra ngoài, thấy Lệ Mộ Phàm và Thôi Nhã Lan, cô rất ngại chỉ biết cười, “Vừa đau đầu, ngủ một lát” nói láo. Thôi Nhã Lan rõ mọi việc âm thầm cười cười, vừa cảm giác mình thật tà ác.

Nhưng mà cảm giác bọn họ cũng rất hạnh phúc.

Lăng Bắc Hàn rót nước cho bọn họ, Úc Tử Duyệt nhìn Lăng Bắc Hàn, len lén, tức giận trừng mắt liếc anh một cái, đều tại anh! Ánh mắt của cô chỉ trịch Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn cũng không để ý, ngồi xuống trên ghế sofa.

“Nhã Lan những năm vẫn ở thành phố A à?”, bọn họ thường đến thành phố A, nhưng chưa từng gặp cô.

“Vâng! Trước đây ở thành phố S một năm, sau đó đến thành phố A.”, Thôi Nhã Lan nói chi tiết, Lăng Bắc Hàn cùng cô nói chuyện phiếm vài câu, Thôi Nhã Lan còn nói mấy câu cảm ơn hai người bọn họ, mặc dù cô không có nhận trợ giúp của bọn họ, nhưng vẫn nên cảm kích tâm ý của vợ chồng bọn họ với cô.

“Được rồi đừng nói những lời cảm kích đó nữa, anh là đồng đội với anh trai em, đồng đội chính là anh em, em gái của cậu ấy thì cũng là em gái của anh!”, Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, thật ra cũng giúp được gì cho cô, điểm ấy, trong lòng vẫn có chút áy náy, nhưng con người có số mệnh.

Thôi Nhã Lan gật đầu, bị Lệ Mộ Phàm ôm vào trong ngực, Úc Tử Duyệt nhìn bọn họ, vui mừng cười, vì Lệ Mộ Phàm hạnh phúc mà cảm thấy vui vẻ.

“Hai người chuẩn bị đi Mi kết hôn sao? Đến lúc đó đừng quên cho chúng tôi biết, Lăng Bắc Hàn anh ấy không thể ra nước ngoài được, nhưng tôi có thể, các người sớm nói cho tôi biết, tôi sẽ đánh báo cáo.”, Úc Tử Duyệt cười nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có nhiều hơn vài phần chín chắn.

“Chờ xác định sẽ nói cho em biết.”, Lệ Mộ Phàm nhìn cô cười nói.

Bốn người lại nói chuyện một lát.

Thôi Nhã Lan vẫn muốn nói chuyện Hạ Tĩnh Sơ ra, nhưng nhận được giáo huấn trước kia, cô chưa nói. Hạ Tĩnh Sơ đối với bọn họ không có quan hệ gì, cô bây giờ nói chuyện này để làm gì? Nhưng vào lúc này, Lăng Bắc Hàn đến nhận một cuộc điện thoại.

Mặt sắc thoảng ngưng trọng, Úc Tử Duyệt nhỏ giọng hỏi anh làm sao vậy, Lăng Bắc Hàn cũng không giấu, “Hạ Tĩnh Sơ bị ung thư”, Lăng Bắc Hàn vừa nói ra, sắc mặt Úc Tử Duyệt cứng đờ, biểu cảm rất phức tạp.

“Thật ra chúng tôi ngày hôm qua đã biết, vừa rồi còn lo lắng có nên nói ra không, cô ấy đúng là ung thư tử cung.”, Thôi Nhã Lan lúc này nói, Úc Tử Duyệt thở dài, “Tại sao có thể như vậy”, cô nhìn Lăng Bắc Hàn, Lăng Bắc Hàn bình thản cô.

“Có thể là u lành trước kia chuyển xấu.”, anh lạnh nhạt nói.

“Nếu không chúng đi thăm cô ấy một chút.”, Úc Tử Duyệt nói, thật ra nếu không đề cập tới, cô đã sớm đem người như Hạ Tĩnh Sơ quên mất.

Thôi Nhã Lan cũng không lẩm lời, chỉ thấy Lăng Bắc Hàn gật gật đầu, lát sau, hai vợ chồng Lăng Bắc Hàn đem tiểu Đẳng Đẳng gửi dưới nhà họ Lục, cùng hai người Lệ Mộ Phàm đến bệnh viện.

Hạ Kiệt không ở đó, trong phòng bệnh chỉ có một mình Hạ Tĩnh Sơ, cửa ra vào có canh ngục bảo vệ, bọn họ chào hỏi một tiếng liền cho bọn họ đi vào.

Hạ Tĩnh Sơ thấy Lăng Bắc Hàn một thân quân phục, đầu tiên là thần thờ, nhiều hình ảnh thoảng hiện lên trong đầu hiện lên, cô cười cười, “Không ngờ các người sẽ đến thăm tôi ngồi đi”, Hạ Tĩnh Sơ cười nói, sắc mặt nhìn qua vẫn rất tốt.

Nhưng mà, vẫn không bằng trước kia, này gò má gầy yếu, đôi mắt lõm sâu, con người âm đạm

“Chúng tôi vừa biết chuyện liền đến đây.”, Úc Tử Duyệt cười nói, đem giỏ trái cây đặt lên bàn, lập tức cùng Thôi Nhã Lan giúp cô nâng giường lên.

“Daisy”, nhìn Lăng Bắc Hàn trong ngực ôm một bó hoa, Hạ Tĩnh Sơ lẩm bầm nói, Lăng Bắc Hàn đi lên phía trước, đem hoa đưa cho cô, “Đem hoa này đến, không có gì ý gì đặc biệt, muốn tặng loài hoa cô thích thôi.”, Lăng Bắc Hàn lạnh nhạt nói, hi vọng Hạ Tĩnh Sơ không hiểu lầm.

Anh vẫn còn nhớ rõ Hạ Tĩnh Sơ thích Daisy.

“Anh sợ rằng tôi lại suy nghĩ nhiều sao?”, Hạ Tĩnh Sơ mặt trắng không còn chút máu, nói, đem hoa đưa cho Thôi Nhã Lan, nhờ cô cầm.

Lăng Bắc Hàn cười cười, Úc Tử Duyệt cũng mỉm cười, bọn họ sẽ không có gì hiểu lầm. Cô chỉ biết là, bây giờ trong lòng Lăng Bắc Hàn chỉ có một mình cô.

“Tốt quá, trước khi ra đi, còn có thể nhìn thấy mọi người. tôi còn tưởng rằng các người vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho tôi”, Hạ Tĩnh Sơ cười nói, nhìn Úc Tử Duyệt, rồi nhìn Lăng Bắc Hàn, một người đàn ông kiên cường chính trực, và một cô gái xinh đẹp đơn thuần.

Bọn họ đều là sáng như ánh mặt trời, bọn họ cũng nhất xứng đôi.

“Đều đã qua nhiều năm như vậy rồi, còn nói ra làm gì nữa?”, Úc Tử Duyệt nói, cầm lấy một quả táo, bắt đầu cắt .

“Chị Tĩnh Sơ, đã qua lâu như vậy rồi, chị cũng không cần tự trách, Lăng đại ca và Lăng đại tẩu, bọn họ đều là những người rộng lượng, nếu như còn trách chị, hôm nay cũng sẽ không đến đây thăm chị.”, Thôi Nhã Lan nói, Úc Tử Duyệt cũng gật gật đầu, “Nhã Lan nói rất đúng.” .

Lăng Bắc Hàn lúc này đứng dậy, không nói chuyện, đi ra ngoài.

“Sao không đem nhóc con kia đến cho tôi xem một chút , nhưng mà bệnh viện vi khuẩn nhiều, trẻ con không thể đưa tới đây được”, Hạ Tĩnh Sơ nói.

“Lần sau nhất định mang đến để cô nhìn!”, Úc Tử Duyệt hiện tại không còn ghét Hạ Tĩnh Sơ, đem quả táo cắt thành miếng nhỏ, đưa cho cô, Hạ Tĩnh Sơ tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn.

“Úc Tử Duyệt, tôi vẫn chưa nói với cô một câu, xin lỗi.”,Hạ Tĩnh Sơ ăn xong một miếng quả táo, nói.

“Đừng nói những chuyện này nữa, tôi đã sớm không trách cô nữa rồi.”, thật ra Hạ Tĩnh Sơ cũng không thật sự xúc phạm tới bọn họ, chỉ cần vợ chồng bọn họ đồng tâm, người khác có bày ra nhiều âm mưu thì có làm sao chứ?

“Cô cũng đừng nghĩ nhiều, nên duy trì tâm trạng lạc quan, mới có thể chiến thắng bệnh ung thư!”, Úc Tử Duyệt khích lệ nói.

Hạ Tĩnh Sơ cười lắc đầu, “Tôi chưa từng nghĩ tôi sẽ có kết cục tốt, cũng chưa từng nghĩ sẽ có cơ hội chữa khỏi bệnh, đã sớm nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, đây là báo ứng đi. Gieo xuống nhân gì, kết quả đó.”, cô lầm bầm nói, trong con người trông rỗng.

Hối hận thì thế nào?

Trong cuộc sống vốn là không có thuốc hối hận. Nếu như cô không tự trách chính mình, nếu như trong lòng cô tồn tại lương thiện, không ích kỷ, không hèn hạ, cũng sẽ không như vậy.

Năm đó Hạ Tĩnh Sơ cố ý khiến cho bản thân ngã sắp xuống, sinh non, mười năm sau lại còn giá họa cho Tiểu Dĩnh, đều nói ra hết cho Úc Tử Duyệt, Úc Tử Duyệt mặc dù đã sớm biết chuyện này, nhưng không ngăn cản được Hạ Tĩnh Sơ nói, cô giống như một kẻ tù tội đứng trước Thập Tự Giá, đem những lỗi lầm của mình, nói ra hết, trong lòng mới cảm thấy được chuộc tội, cảm giác có tội mới ít đi.

Lăng Bắc Hàn đi tìm đến chuyên gia bệnh viện, hỏi thăm Hạ Tĩnh Sơ còn có cứu được nữa không.

Biết được kết quả cô đã ung thư giai đoạn cuối, dù cho phẫu thuật cắt tử cung, điều trị bằng hoá chất cũng sống không được vài năm.

Anh chỉ có thể nghĩ mọi cách hỏi bên tòa án, có thể cho Hạ Tĩnh Sơ sớm ra tù, ra đi ở bên ngoài nhà giam, tối thiểu so với bên trong nhà giam tốt hơn rất nhiều.

Hạ Tĩnh Sơ được thả ra trước thời hạn, Hạ Kiệt đón cô về căn phòng của anh đã mua trước đây ở ngoại thành, tính toán cùng cô chung sống đoạn thời gian cuối cùng của cuộc đời; Thôi Nhã Lan bởi vì chuyện nhà bị phá dỡ và chuyển đi nơi khác, nên muốn ở lại thêm vài ngày ở thành phố, cùng Lệ Mộ Phàm tạm thời ở trong biệt thự.

470. Chương 470: Đại Kết Cục: (Hai) Gió Và Cát Quấn Quýt Lấy Nhau

Nhà của cô bị phá dỡ và dời đi nơi khác, tiền bồi thường, gần một trăm vạn. Đối với Thôi Nhã Lan mà nói khoản tiền đó cô không thiếu. cho hai người chú mỗi nhà mười vạn, dân quê, tư tưởng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng, bọn họ những năm này cũng chưa từng chăm sóc cô. Cô đối với bọn họ cũng không có tình cảm gì, nhưng nể mặt cha, vẫn cho, chỗ tiền này cho bọn họ gom góp , còn có thể mua lại được nhà

Những này sau đó, hai người đến thành phố A, Lệ Mộ Phàm muốn điều hành chi nhánh công ty ở Trung Quốc một thời gian ngắn, Thôi Nhã Lan thành trợ lý của anh. Theo Lệ Mộ Phàm, học được không ít kinh nghiệm, đương nhiên, hai người cũng thường phát sinh chút ít mập mờ trong phòng làm việc, bị không ít đồng nghiệp công ty nói xấu.

Có ngày, công ty mở đại hội tập thể nhân viên trong công ty, Lệ Mộ Phàm kéo Thôi Nhã Lan lên đài, giới thiệu cho bọn họ, cô là phu nhân tổng giám đốc. Lúc ấy cô vừa cảm động vừa rất xấu hổ, nhưng mà đứng ở bên cạnh anh, cô cũng còn gì để sợ nữa.

Cửa văn phòng bị gõ vang, Lệ Mộ Phàm đang vui đầu trong công việc chỉ trả lời một tiếng “Vào đi!”, thấy Thôi Nhã Lan mặc một bộ quần áo thẫm màu, tóc của cô buộc cao thành đuôi ngựa, trong ngực ôm văn

kiện đi vào, “Tổng giám đốc, đây là báo cáo tiêu thụ quý này, xin ngài xem qua!”, Thôi Nhã Lan đứng ở trước bàn làm việc, cung kính nói.

Hai con người tham lam nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế nghiêm túc chuyên tâm phê duyệt văn kiện, tim đập nhanh, bị sức quyến rũ của anh tẩn ra hấp dẫn nhất thời thất thần.

Một lúc lâu sau, Lệ Mộ Phàm mới ngẩng đầu, nhéo nhéo mũi cô, nhìn cô ở đối diện. Cô hôm nay, mặc một bộ lễ rất chỉnh tề, bên trong là áo sơ mi trắng, sơ mi sơ mi mở ra, lộ ra chiếc vòng cổ bạch kim mà anh đã trả lại cho cô. Da thịt trắng nõn tôn lên chiếc vòng cổ, có vẻ rất mê người.

“Cô Ellen”, thân thể của anh lười biếng dựa vào ghế da, nhìn cô, khàn khàn nói. Thôi Nhã Lan lúc này mới hoàn hồn, không nhận được nuốt một ngụm nước bọt, đem này văn kiện trình lên.

“Đây là báo cáo tiêu thụ quý này!”, cô nói, nhìn anh một cái. anh hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi thẫm màu, cổ áo sơ mi nới ra ba cúc áo, lộ ra lồng ngực săn chắc màu lúa mạch. Cảm giác như vậy, rất mê hoặc người.

“Lại đây ”

“Để làm gì?”

“Gọi em qua thì cứ qua đây!”

“Không!”, giữa hai chân vẫn còn cảm giác đau nhức, Thôi Nhã Lan phản bác, tình cảm mãnh liệt phòng làm việc gần như mỗi ngày đều trình diễn một lần, hôm nay vẫn chưa trình diễn, cô đương nhiên là sợ hãi. Mỗi lần từ phòng tổng giám đốc đi ra ngoài, đều bị nhóm đồng nghiệp hỏi?

“Ellen, đưa văn kiện lâu như vậy à?”

“Không phải lại bị tổng giám đốc ăn sạch rồi không?”

Vấn đề đen tối như vậy luôn làm cô không có mặt mũi gặp người khác, lần này, cô chết sống cũng không làm theo lời anh!

Hì! Nhóc con, lại dám phản kháng rồi.

“Anh nói lại lần nữa, lại đây!”, Lệ Mộ Phàm cứng rắn nói, “Em không muốn, văn kiện đưa đến rồi, em muốn ra ngoài làm việc!”, Thôi Nhã Lan kiên quyết nói, nói xong, chạy nhanh về phía cửa ra vào. Nhưng mà, Tiểu Bạch Thỏ vẫn chưa chạy được vài bước, đã bị đại sói xám bắt được!

“Á Lệ Mộ Phàm! Anh thả em ra! Hôm nay em không muốn! nơi đó vẫn còn đau!”, Thôi Nhã Lan hét to.

“Bảo bối, đau ở chỗ nào?”, anh ôm cô từ sau lưng, một tay vòng qua nửa người trên của cô, một tay vén chiếc váy ngắn của cô lên cô lèm, bàn tay tà ác thăm dò đi vào

“Đừng! Lệ Mộ Phàm, em hôm nay tuyệt đối không để anh đạt được mục đích! Thả em ra! Tên khốn kiếp nhà anh!”, Thôi Nhã Lan nghiến răng hét lên, phòng làm việc của anh hiệu quả cách âm rất tốt, cô không sợ bị những đồng nghiệp khác nghe được.

“Miệng nhỏ nhắn mà kêu lớn tiếng như vậy”, anh không đứng đắn nói, chuyển qua đầu của cô, hôn lên cái miệng nhỏ của cô, nuốt hết tất cả giấy dưa, bàn tay to cũng bắt đầu hoạt động. Lúc cô bị hôn đến điên cuồng, lúc ánh mắt mơ màng mở ra bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Trời ạ! Đây là ban công ngoài phòng làm việc của anh! Giây phút này, cô quần áo không chỉnh tề bị anh áp ở trên lan can, bên cạnh là một chiếc cửa sổ lớn sát đất

“Không! Lệ Mộ Phàm! Anh, anh điên rồi! Sẽ bị người khác nhìn thấy! khốn kiếp!”, Thôi Nhã Lan sợ tới mức tiếng hét chói tai, giấy dưa một cách kịch liệt, muốn đẩy anh ra, nhưng mà, cô ở đâu bướng bỉnh bằng anh!

“Đây tòa kiến trúc cao nhất trong khu vực này, đối diện cũng không có nhà cao tầng, không có người nhìn qua, ngoan nào làm như vậy mới kích thích”, anh đang ghé vào bên tai cô nói, “Ng ngoan vịn lan can”, rồi nhéo vài cái vào mông cô.

Cô bị anh mê hoặc, cùng anh ở trên cao làm chuyện đó, vừa có cảm xúc mạnh mẽ vừa kích thích, làm cô được thể nghiệm được cảm giác mãnh liệt kích tình hơn trước kia.

Thôi Nhã Lan cũng không hiểu được tại sao Lê Mộ Phàm càng ngày càng biến thái, chỉ cần anh là địa điểm anh có thể nghĩ đến, đều để lại dấu vết hoan ái của bọn họ.

Trong bể bơi phía sau biệt thự sau, trên tầng thượng, trên xe, dã ngoại.

Bệnh dạ dày của cô điều trị khá tốt, một ngày ba bữa đều bị anh trông coi, trước kia là cô trông coi anh, bây giờ là anh trông coi cô, phong thủy luân chuyển.

Âu Lăng Hân đã đến thành phố A một lần, thấy hai người bọn họ ân ái ngọt ngào cực kỳ vui vẻ, cũng rất là vui mừng. Chỉ cần Lê Mộ Phàm vui vẻ, hạnh phúc thì chuyện Thôi Nhã Lan không có gia thế cũng không quan trọng.

Nhưng mà, Thôi Nhã Lan cũng bị Âu Lăng Hân mang đi đăng ký một lớp về phương diện xã giao, mới đầu, Thôi Nhã Lan còn có chút không thích, thấy Lê Mộ Phàm không nói gì cô cũng miễn cưỡng đi. Mặc dù cô cảm giác mình có khí chất như những gia đình có tiếng khác thật ra không quan trọng, cô muốn làm chính cô là tốt rồi, nhưng

Giống như lời nói của Âu Lăng Hân vậy, từ nay về sau cô khó tránh khỏi cùng Lê Mộ Phàm dự họp tất cả các loại xã giao lớn nhỏ, hình tượng của cô đại biểu cho Lê Mộ Phàm, đại biểu cho nhà họ Lê và hình tượng công ty.

Cô theo Âu Lăng Hân đi chăm sóc da, đi học, học tập lễ nghi giao tiếp trong xã hội thượng lưu trung và tây phương, học rất nhanh, nhưng cũng có chút khó chịu.

Hai người một tuần không gặp mặt, Lê Mộ Phàm có chút kiềm chế không được, “Em khi nào trở về?”, trong điện thoại anh không vui hỏi.

“Còn có rất nhiều thứ còn chưa học xong”, Thôi Nhã Lan ngồi thẳng tắp ngay ngắn gọi điện thoại, nếu bình thường, đã sớm nằm xuống giường rồi. thói quen tốt nhất bắt đầu được hình thành từng chút từng chút một, cô nhớ kỹ điểm này, trong giọng nói còn mang theo một ít oán hận.

Rất muốn nói với Lê Mộ Phàm, không muốn học những lễ nghi nữa, trước kia ở công ty được học qua lễ nghi thương vụ, thật ra cũng đủ rồi.

“Học như thế nào?”, Lê Mộ Phàm hỏi thăm.

“Cũng may là không khó. Phàm, anh cảm thấy em không học lễ nghi có được không?”, cô dò hỏi, mày nhíu lại, cảm giác mình như một cô gái bình thường ở cổ đại được gả ột gia đình lớn, bị mẹ chồng ép học quy củ.

Nhưng mà, thái độ của Âu Lăng Hân đối với cô rất tốt, thật ra cũng muốn tốt cho cô.

Nhưng cô rất cuộc vẫn có chút để ý.

“Em có phải không muốn học không? Không muốn học hãy nói với mẹ anh một tiếng, không cần ép buộc mình như vậy”, Lê Mộ Phàm trầm giọng nói, bắt kể là cô gái ngốc nghếch của năm năm trước, hay là cô đã trưởng thành của năm năm sau anh, anh đều yêu.

“Không phải, em không muốn thay đổi bản thân thôi, nhưng điều này cũng không xấu. Thời gian không còn sớm, anh đi ngủ sớm một chút đi!”, cô vội vàng nói, không muốn làm cho anh lo lắng, bản thân cũng cố gắng vượt qua tự ti trong lòng.

Lê Mộ Phàm không nói thêm gì, hai người chúc ngủ ngon đối phương, rồi cúp điện thoại.

Thôi Nhã Lan theo Âu Lăng Hân suốt cả một tháng, mới học được hết các loại lễ nghi.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, chỉ thấy Thôi Nhã Lan mái tóc uốn xoắn lộn, trên người mặc một bộ đồ công sở đi đến, Lê Mộ Phàm hai mắt tỏa sáng mà nhìn bộ dáng đối phương.

Rất đẹp, là cảm giác đầu tiên của anh.

“Tổng giám đốc, em trở về rồi.”, Thôi Nhã Lan nhìn anh, nhẹ cười nói.

Hai tay xếp chồng lên nhau ở dưới bụng, cô đứng ở đó, chỉ thấy Lê Mộ Phàm đi lên phía trước, đi đến trước mặt cô, nhìn cô.

Tóc uốn xoắn nhuộm màu hạt dẻ, không còn là mái tóc đen thẳng như trước đây nữa, Lê Mộ Phàm đưa tay, cầm lấy một lọn, để sát vào chóp mũi, “Hương vị nhân tạo, thiếu đi hương vị tươi mát tự nhiên trước đây!”, anh buông ra, bắt bẻ nói.

Cô suýt nữa tức giận cãi lại, nhin.

Tiếp tục duy trì lễ nghi tao nhã.

“Tổng giám đốc không còn chuyện gì khác, em đi ra ngoài đang có việc bận.”

“Đương nhiên là có!”, nói xong, anh ôm chặt cô lại, đi về phía phòng nghỉ, cô giãy dụa, anh dứt khoát bế cô lên, đi thẳng đến phòng ngủ

Cầm dục một tháng đàn ông như dã thú, ở trong cơ thể cô rong ruổi, gieo, tra tấn mà cô lại bị thương cầu xin tha thứ.

“Lê Mộ Phàm anh không thích! Không hề chăm sóc em”, anh rút cục phát tiết xong, cô khóc nói, vẻ mặt uất ức. Thấy cô rơi lệ, Lê Mộ Phàm đau đớn không dứt, “Bảo bối, sao rồi hả?”, cơ thể trần trụi trong ngực anh, cúi người xuống, nhẹ nhàng mà hôn lên nước mắt của cô, dịu dàng hỏi.

“Mỗi lần nhìn thấy em, đều như vậy có phải anh chỉ thích thân thể của em thôi không? !”

“...”, người ngu ngốc này! Sao còn ngốc như vậy? !

“Cô gái ngốc này... Ai bảo em mê người như vậy, như vậy là bày tỏ tình cảm... anh yêu thân thể của em, nhưng, càng yêu tất cả mọi thứ của em!”, Lê Mộ Phàm nói, vỗ vỗ gương mặt của cô, vừa hôn một cái miệng nhỏ của cô.

Lời này làm cho Thôi Nhã Lan hết sức dễ chịu: “Vậy sau này anh có thể tôn trọng em một chút được không? Em đối với ham muốn của anh... đói khát như vậy... Làm tình, thật sự... Một chết đi...”, cô đỏ mặt, nho nhỏ nói thầm, thân thể gầy yếu của cô không chịu được sự ép buộc lâu dài của anh.

Người phụ nữ này

“Rõ ràng là thể lực của em không tốt! Ngày mai bắt đầu, buổi sáng dậy cùng anh chạy bộ!”, đứng dậy, anh nhìn cô nằm ở trên giường, giống như hấp hối ra lệnh.

“... ”

Thôi Nhã Lan không nói gì, trừng lớn đôi mắt nhìn anh, “Em không!”, cô kháng nghị mà hét lớn, nhưng, kháng nghị không có hiệu quả!

Sáng hôm sau, cô đang trong mộng đẹp bị anh kéo dậy mặc quần áo thể thao, chạy bộ

Thôi Nhã Lan vừa chạy bộ mấy ngày, toàn thân bị lằn qua lằn lại đau nhức không có cách nào đi làm, nhưng mà sau một tuần, cũng dần quen. Hai người sáng sớm dậy chạy bộ trong công viên hít thở không khí trong lành, chạy xong còn có thể cùng nhau đi ăn đồ ăn sáng.

Một tổng giám đốc tập đoàn lớn sáng sớm đã bị cô lôi kéo vào ven đường ăn đậu hũ, bánh nướng áp chảo, Lê Mộ Phàm mới đầu còn không thích ứng được, nhưng dần dần cũng đã yêu bữa sáng kinh điển ở Trung Quốc, hạnh phúc giống như người bình thường

Công tác ở chi nhánh Trung Quốc kết thúc, bọn họ cũng lên đường đi nước Mỹ, trước khi hai người đi thăm Hạ Tĩnh Sơ, Úc Tử Duyệt.

Hạ Tĩnh Sơ đã làm phẫu thuật, cắt bỏ khối u gây ung thư, hiện đang điều trị bằng hoá chất, trị bệnh bằng hoá chất rất đau đớn, tóc của cô bị rụng hết, ngày ngày đội mũ, để mặc Hạ Kiệt chăm sóc.

“Anh em giúp anh xem qua một chút về tài liệu xem mắt, em cảm thấy mấy cô gái này rất hợp với anh” , thấy Hạ Kiệt bưng chén nước lại đây, Hạ Tĩnh Sơ đem những tài liệu mà mình đã xem qua đưa cho anh.

Anh không có cảm, liếc mắt nhìn cô, vẻ mặt không thay đổi ngồi xuống đối diện cô, đợi nước bột nóng, lại lấy thuốc bỏ vào tay.

“Anh xem, cô gái này, năm nay 28 tuổi, có bằng đại học, làm nhân viên thu ngân ở một Công Ty Bách Hóa. Đối với phía nam yêu cầu không cao, chỉ cần người tốt là được, em cảm thấy được rất thích hợp với anh”, Hạ Tĩnh Sơ chỉ vào người trên tấm ảnh, nói với Hạ Kiệt.

Anh mặt không thay đổi nhìn cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, Hạ Tĩnh Sơ cũng nhìn anh, trong lòng đau đớn, mũi hơi cay cay.

Tự tay đem người mình yêu mến đẩy cho người khác, loại cảm giác này, giống như cảm giác đau đớn khi xẻ thịt của mình vậy... Nhưng cô hết cách rồi, cô là người sắp chết, dù cho có thể còn sống sót, thì nhiều nhất cũng được ba năm, nếu như Hạ Kiệt có thể yêu người khác, sống tốt, đây là tâm nguyện cô lớn nhất.

“Anh không vui sao? Mà đây? Người này ba mươi tuổi, đã kết hôn một lần, chưa có con, hình như là giáo sư”, Hạ Tĩnh Sơ chỉ vào một tấm hình khác, vội vàng nói.

Hạ Kiệt nhin không được nữa, một túm lấy tập giấy trong tay cô, bỏ toàn bộ thuốc xuống, dùng sức đem này xấp giấy đó xe làm hai nửa, “Anh”

“Đời này anh chỉ cần một cô gái tên là Hạ Tĩnh Sơ!”, Hạ Kiệt quát lớn, vẻ mặt tức giận, đây lần đầu tiên trong mấy năm qua anh nổi giận với cô, bộ dáng lạnh lùng làm Hạ Tĩnh Sơ có chút sợ hãi, lòng chua xót.

“Nhưng mà em không thích anh! Cứ đuổi theo một người không yêu anh, có ý nghĩa sao? !”, cô chịu hết nổi hét lớn.

Chỉ thấy Hạ Kiệt tức giận đi đến trước mặt cô, nhắc cô lên, nắm chặt cổ áo của cô, cô bị anh nắm chặt không thở nổi, “Hạ Tĩnh Sơ, cho em mặt mũi, em còn dám giẫm đạp lên có phải không? !”, Hạ Kiệt bị cô làm cho tức giận lớn tiếng quát, nói mà không cần suy nghĩ, này bộ dáng tàn nhẫn, giống như muốn giết cô vậy.

“Anh cũng không phải thật sự yêu em! Chỉ là không chiếm được nên càng muốn có mà thôi! Anh tỉnh lại đi!”, cô cố tình hét lớn, lời của cô, làm cho Hạ Kiệt nhin không được muốn đánh cô, nhưng nhìn bộ dạng cô gầy yếu như vậy vẫn không thể nhẫn tâm được.

“Thân thể của em cũng bị anh chơi ngán rồi, tại sao anh lại không chiếm được chứ ? Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt!”, anh buông cô ra, thân thể cô vô lực giống như con búp bê ngã trên mặt đất, “Bịch” một tiếng, đầu óc choáng váng, chỉ thấy anh vô tình rời đi.

trái tim Hạ Tĩnh Sơ quặn đau, nước mắt không cầm được rơi xuống, anh tại sao lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy?

Nhớ tới Hạ Kiệt lúc nãy đối xử với cô một cách tàn nhẫn như vậy, Hạ Tĩnh Sơ trong lòng co thắt, cảm giác Hạ Kiệt thật sự không yêu cô. Cảm thấy rất uất ức, lại không thể tin được. Cô bò lên, đi vào trong phòng một hồi ngã xuống giường nằm chần lên che kín đầu, đau đớn mà bật khóc.

Anh nghĩ rằng cô thật sự cam lòng để anh cùng người phụ nữ khác ở cùng nhau sao? Thật sự mong muốn như vậy sao? Không muốn! khi thật sự yêu một người, là không thể nào rộng lượng như vậy được mà là ích kỷ! Hạ Tĩnh Sơ cô cũng rất ích kỷ, mặc dù ngoài mặt vẫn vô tư như vậy, thoải mái đẩy anh vào trong lòng người phụ nữ khác.

Nhưng trong lòng vẫn không nở bỏ.

Không nở thì thế nào chứ?

Chẳng lẽ ở dưới cửa tuyền, nhìn một mình anh cô đơn mà sống trên thế giới này sao? Chẳng lẽ, cam lòng để anh cùng cô đi đến hoàng tuyền?

Nếu như vừa rồi anh đối xử tàn nhẫn với cô, có phải nguyên nhân là một mối với cô rồi, nên cô nên một mình rời khỏi đây?

Hạ Tĩnh Sơ mê man mà thiếp đi, trong mơ cũng luôn luôn chảy nước mắt, cô mơ thấy Hạ Kiệt thật sự sống với cô gái khác.

Sau khi tỉnh lại, cả người toát mồ hôi lạnh, mới phát hiện mình chỉ là đang nằm mơ. Nhưng giấc mơ này rất chân thật.

Bỗng nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy Hạ Kiệt mang theo mùi rượu đi vào, Hạ Tĩnh Sơ khẽ nhú mào, muốn quay lưng lại, Hạ Kiệt liền vội vàng tiến lên giữ cô lại, “Tĩnh Tĩnh, lúc chiều anh xin lỗi, anh không nên tức giận với em”, Hạ Kiệt cúi người xuống nhìn cô dịu dàng dỗ dành nói.

“Anh tránh ra”, cô lạnh lùng nói trong lòng lại run rẩy.

“Anh nghe lời em, cái gì anh cũng nghe theo em, anh đáp ứng em, tìm một người phụ nữ kết hôn em đừng nóng giận, được không?”, anh dịu dàng nói lời của anh không làm cho tâm trạng Hạ Tĩnh Sơ dễ chịu hơn ngược lại càng thêm ứ đọng.

Cả trái tim quặn đau, “Có thật không?”, nhưng vẫn cười hỏi.

Hạ Kiệt gạt đầu, hôn lên bờ môi cô.

Hạ Tĩnh Sơ cười, nhưng trong lòng lại chảy nước mắt, trong giây lát cô cảm thấy bản thân rất kỳ lạ rõ ràng là cô muốn anh tìm...

“Vậy là tốt rồi, như vậy, ba mẹ cũng cuối cùng thấy hi vọng, tình cảm cần phải từ từ bồi dưỡng, tin tưởng qua thời gian dài, nhất định sẽ thích người phụ nữ khác. Quên đi em, em không đáng anh yêu nhiều như vậy”, Hạ Tĩnh Sơ lầm bầm nói, giây phút này cô rất muốn chết sớm một chút.

Ngày hôm sau, Hạ Kiệt mang đến một cô gái rất trẻ, giống như ánh mặt trời, rất xinh đẹp, khiến người ta vừa nhìn đã thấy thích.

“Tôi là em gái của anh ấy, cô cứ gọi tôi Tĩnh Sơ là được rồi.”, cô cười nói, không tự nhiên kéo mũ của mình xuống bản thân so với cô bé này chắc chắn rất xấu xí, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Hạ Kiệt biểu hiện rất bình thường, nhìn không vui hay buồn, cô bé kia cũng nhiệt tình giới thiệu mình, còn gọi cô là “Chị Tĩnh Sơ”. Cùng cô nói chuyện phiếm một lát, rồi vào phòng bếp cùng Hạ Kiệt nấu cơm.

Thông qua cuộc nói chuyện này, Hạ Tĩnh Sơ biết được Hạ Kiệt đã từng làm anh hùng cứu mạng cô gái này, cô gái tên Diêu Dao. Đến học ở thành phố, gia đình ở tỉnh bên cạnh, đang học năm hai đại học, cô có thể nhìn thấy cô ấy rất thích Hạ Kiệt. Hạ Tĩnh Sơ chưa xét nhìn bộ dạng bận rộn của hai người bọn họ trong bếp, trong đầu thỉnh thoảng lại ảo tưởng, cô bé kia chính là mình.

Nhưng giây lát sau nhìn lại bàn tay khô gầy của mình, Hạ Tĩnh Sơ, bộ dạng của mình người không ra người quỷ không ra quỷ, sống không được ba năm năm nữa, mình còn có tư cách gì!

Nhưng trong lòng vẫn rất buồn bực, cô đứng lên, nhẹ nhàng đi ra ngoài để hít thở, cơ thể dựa người vào một cây hộc già, nước mắt cứ như vậy chảy xuôi...

Nghe được tiếng bước chân, cô vội vã lau nước mắt xoay người nhìn Hạ Kiệt, cô cười cười, “Ăn cơm chưa? Mau vào thôi”, cô nói, vội vàng đi lên trước, Hạ Kiệt muốn đi qua đỡ cô, cô vội vã né tránh.

Ở trước mặt bạn gái của anh, cô không thể có bất kỳ mập mờ nào với anh.

Buổi tối, cô gái đó ở lại, ở trong khách phòng. Tối nay, Hạ Kiệt không ở lại trong phòng của cô, trước đến giờ anh đều ngủ cùng cô. một mình Hạ Tĩnh Sơ khó ngủ. cả đêm cô không ngủ, sáng sớm mới ra khỏi phòng ngủ, thấy Hạ Kiệt và cô bé kia đi ra từ căn phòng đối diện, lòng của cô quặn đau, nhưng vẫn cười gạt đầu với anh, biểu hiện không hề để ý.

Hạ Kiệt không nói chuyện, cũng không đỡ cô đi rửa mặt, ngược lại là Diêu Dao đỡ cô đi toilet.

“Anh của tôi là người tốt, đừng nhìn thấy bộ dáng thường ngày anh ấy ít nói chuyện, nhưng trên thực tế là người tốt, chỉ là không biết biểu đạt như thế nào, cô đừng để ý nhé.”, Hạ Tĩnh Sơ vừa rửa mặt, vừa nói tốt về anh trước mặt cô bé, cô gái đỏ mặt gạt đầu, “Hạ đại ca thực sự là người tốt”

Sau khi ăn xong bữa sáng, Diêu Dao rời đi.

Hạ Kiệt mặc quần áo cho Hạ Tĩnh Sơ xong, nói là mang cô đến bệnh viện điều trị bằng hoá chất, Hạ Tĩnh Sơ từ chối, “Anh, điều trị bằng hóa chất thật sự rất đau đớn, từ nay về sau em không điều trị hóa chất nữa được không?”, cô nhìn anh, nhẹ nhàng làm nũng nói.

Không muốn trị liệu, muốn nhanh chóng ra đi, như vậy anh cũng sẽ nhanh chóng chặt đứt mọi nhớ nhung về cô.

Hạ Kiệt nhìn cô, ngực đau xót, “Không được, phải đi!” .

“Anh! Tại sao phải lãng phí tiền như vậy? ! còn muốn em phải chịu nỗi đau này đến bao giờ? ! Rõ ràng trị bệnh bằng hoá chất cũng sống không được bao lâu nữa, em không trị liệu nữa, anh để em sống có chút tôn nghiêm mà rời đi được không? Em không thích toàn thân lạnh băng như máy móc bị những ống dẫn cắm vào người, em bây giờ chỉ muốn chết thôi”, cô nói xong rồi bật khóc.

Hạ Kiệt thấy cô khóc, trái tim cũng quặn đau, lòng tràn đầy cảm giác bất lực.

“Trước đây không phải rất lạc quan tích cực à? Tại sao đột nhiên lại tuyệt vọng như vậy rồi? có phải bởi vì nhìn thấy anh cùng cô gái khác ở cùng nhau nên vậy à?”, Hạ Kiệt nhìn cô, hỏi, lòng rất đau cũng cảm thấy rất bất lực.

“Không phải!”, cô vội vã phản bác, dùng hết sức hét lên, đầu choáng váng thân thể suy nhược suýt nữa ngã xuống.

“Anh, để cho em trước khi chết được thoải mái đi, em không muốn điều trị nữa, anh đưa em về nhà đi, em muốn sống ở đó. Còn anh ở lại thành phố, tìm một công việc, hoặc là buôn bán, được không?”

“Không được! anh muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em.”

“Nhưng em không muốn nhìn thấy anh”, cô nói trái lương tâm.

“Đừng hành hạ lẫn nhau nữa, anh không có cảm giác gì với Diêu Dao cả, buổi sáng anh đã nói rõ với cô ấy rồi. em không muốn trị liệu, sẽ không trị, muốn đi đâu anh sẽ đi cùng em. Nếu như cảm thấy có lỗi với anh thì đối xử với anh tốt một chút, chỉ một câu nói của em anh cũng mãn nguyện rồi”, anh ôm cô, nhẹ nhàng nói.

Hạ Tĩnh Sơ dựa vào trong lòng anh nước mắt thì nhau rơi xuống.

“Anh lúc ở Vùng phương bắc hoang dã, hoặc là sớm hơn, em đã yêu anh rồi.”, cô rốt cục cũng nói ra, nước mắt không nhịn được nữa bắt đầu rơi xuống.

Hạ Kiệt trái tim đau đớn, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Hai người quên mình chìm đắm trong nụ hôn mặc kệ nước mắt, giây phút này Hạ Kiệt rất hạnh phúc, truy đuổi cả đời, rốt cục cũng có được thứ mà anh muốn.

Hạ Tĩnh Sơ không nhận thêm trị liệu nữa, ngày hôm sau hai người rời khỏi căn nhà kia, anh lái xe chở cô đi du lịch khắp các nơi trên đất nước, từ đó về sau, tung tích không rõ

Có người nói, hai năm sau Hạ Tĩnh Sơ chết; cũng có người nói, bọn họ ở Vân Nam Tây Song Bản Nạp gặp được thần y, trị khỏi ung thư...

Dù là lời đồn đãi là như thế nào, hai người bọn họ, giống như gió và cát quần quýt lấy nhau, dù là ở nhân gian hay là địa ngục, cũng sẽ ở cùng nhau vĩnh viễn không chia lìa.

Nhưng, bất kể là Thôi Nhã Lan, hay là Úc Tử Duyệt, đều không gặp lại bọn họ nữa.

471. Chương 471: Đại Kết Cục: (Ba) Lệ - Thôi, Chú - Duyệt Duyệt, Ông - Lục Nhan Tịch

Kết thúc về Lệ Mộ Phàm, Thôi Nhã Lan

Thôi Nhã Lan và Lệ Mộ Phàm kết hôn ở nước Mỹ, sau khi kết hôn, Thôi Nhã Lan đi Havard học tiến sĩ hai năm, sau khi trở về tiếp tục giúp Lệ Mộ Phàm quản lý công việc trong công ty. Hai năm qua, hai người vẫn luôn tránh thai, chưa muốn có con. Âu Lăng Hân cũng không thúc giục bọn họ, nhưng Lệ Mộ Phàm mỗi lần về nước, nhìn đến nhà chị, hoặc là nhóc con nhà Úc Tử Duyệt, đều thật sự đỏ mắt.

Ban đêm, từ phòng tắm đi ra, chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo ngủ tơ tằm màu trắng đang ngồi ở trước gương trang điểm trước bôi kem dưỡng da, anh nhẹ nhàng đi đến rồi đứng lại sau lưng cô, hơi hơi cúi người xuống, hai tay đặt lên bờ vai của cô, nhìn trong gương khuôn mặt nhỏ nhắn trong gương .

Hơi thở của anh phun ở hõm cổ cô, làm cô thân thể cô không khỏi rung động, “Vợ... Chúng ta nên sinh một đứa con rồi?”, Lệ Mộ Phàm lầm bầm nói, trên khuôn mặt đẹp trai chín chắn biểu hiện rõ sự dục vọng. Nhắc tới con, trái tim Thôi Nhã Lan không tự chủ run rẩy co thắt lại.

Mặt sắc trở nên không tốt, trốn không thoát được cặp mắt sắc bén của Lệ Mộ Phàm, “Sao vậy ?”, cô đứng dậy, anh đi theo, bế cô lên ngồi trên mép giường. Thôi Nhã Lan dựa vào trong lòng anh, trong ánh mắt lóa ra nỗi đau.

“Nhắc tới con em lại nghĩ đến đứa con đầu tiên, trong lòng không dễ chịu.”, Thôi Nhã Lan nói chi tiết, hai năm qua cơn ác mộng đó dần ít xuất hiện hơn, nhưng thỉnh thoảng nhớ tới vẫn rất đau đớn. Lệ Mộ Phàm nghe lời của cô, trong lòng siết chặt, ôm cô vào lòng cầm đặt lên trên vai của cô.

“Trách anh”, anh khàn giọng nói ra hai chữ này, Thôi Nhã Lan lúc trước đã từng ám chỉ với anh, nếu mang thai con của anh, làm sao bây giờ? anh ra vẻ châm biếm, nói cô tốt nhất không nên lừa anh. Cho nên, cô gạt anh.

“Là trách em trước đây không nên nói dối, là em đã nguyên rủa chết một đứa bé”

“Anh không cho em nói như vậy!” , Lệ Mộ Phàm tức giận mà hét lớn, bàn tay lớn nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt của cô, cố trấn an cô, “Người đó cũng không trách em, đều quên mất rồi. Chúng ta sẽ có con ”, Lệ Mộ Phàm dịu dàng nói.

Thôi Nhã Lan mỉm cười, hít mũi một cái, “Công ty gần đây không phải bận rất nhiều việc à? nếu bây giờ em mang thai sẽ trì hoãn rất nhiều việc.”, Thôi Nhã Lan nói, cô bây giờ là cánh tay trái bờ vai phải của Lệ Mộ Phàm, có rất nhiều chuyện đều do cô xử lý.

“em cho rằng những người khác trong công ty đều ăn không ngồi rồi à ? Nghe anh, bắt đầu tạo đứa bé!” , Lệ Mộ Phàm nói xong, dè cô ngã xuống giường giả trò, “Đáng ghét không thể nhẹ một chút sao! Dịu dàng một chút? !”, cô nũng nịu nói.

Động tác Lệ Mộ Phàm quả nhiên nhẹ nhàng hơn, chậm rãi cởi áo ngủ cho cô, hôn cô mấy lần từ trên xuống dưới, một màn triền miên bắt đầu trình diễn trong phòng ngủ...

Bản lĩnh không phụ lòng người, Lệ Mộ Phàm vất vả cần cù cày cấy, gieo hạt, Thôi Nhã Lan rốt cục mang thai lần thứ hai. Bởi vì lúc trước từng sảy thai, nên tử cung của cô rất yếu, có khả năng sinh non, Lệ Mộ Phàm sợ tới mức vứt cả công ty, một tác cũng không rời bảo vệ cô.

Mỗi ngày cẩn thận, chờ đợi lo lắng , rốt cục chịu đựng qua ba tháng không ổn định nhất. nhưng mà mấy tháng sau, người nhà cũng phải cẩn thận, thật vất vả bé con thứ hai mới sinh được ra.

Là Tiểu Thiên Kim, nhũ danh gọi là An An.

Tiểu thiên sứ có đôi mắt di truyền từ ba, màu lam nhạt, mê hoặc lòng người, xinh đẹp như một búp bê. Người vui vẻ nhất là Âu Lăng Hân, mn ối ngày chăm sóc Tiểu An An một bước cũng không rời.

“Ellen, chờ thêm hai năm nữa sinh thêm một đứa, càng nhiều càng tốt, mẹ rất thích con nít.”, mấy năm này Âu Lăng Hân sống trong dè nén đến lúc tuổi già muốn tận hưởng cuộc sống vui vẻ, bà ôm Tiểu An An cười nói.

Thôi Nhã Lan gật đầu, “Dạ, mẹ thích là tốt rồi!” .

“Nói như vậy, con không thích? Nếu các con không thích, mẹ cũng không miễn cưỡng, có một tiểu bảo bối như Tiểu An An cũng tốt.”

“Chúng con đương nhiên thích! Col-in từng nói, còn muốn bé trai nữa ”, Thôi Nhã Lan vội vàng nói, Âu Lăng Hân vui mừng gật gật đầu.

Sau khi An An được sáu tháng, Thôi Nhã Lan quay trở lại công ty làm việc. Có đôi khi, trong nháy mắt khi cô đẩy ra cửa văn phòng Lệ Mộ Phàm ra, nhìn người đàn ông ưu tú đang ngồi làm việc đó, cô sẽ có một cảm giác người đàn ông ưu tú này thuộc về cô ư? Nghi ngờ đây chỉ là ảo giác.

Có thể là không thể tin được, đời này mình sẽ gả cho Lệ Mộ Phàm. Hiện tại nhớ đến lúc trước anh yêu cô nhiều năm như vậy, đều có cảm giác như đang nằm mơ. Nhưng hai năm qua anh đã hoàn toàn đem đến cho cô cảm giác anh và chú chân dài là một, người đàn ông này, yêu cô.

“Sững sờ cái gì?! Báo cáo xong chưa?”, Lệ đại tổng giám đốc nghiêm trang mà hỏi thăm, trong giọng nói mang theo nghiêm khắc, cô không sợ anh trừng mắt với anh.

“Được rồi! bộ phận tiêu thụ gửi thông tin đến, JMC vào khoảng chiều ngày mai sẽ đến ký kết hợp đồng với chúng ta!”, Thôi Nhã Lan đi lên trước, nhỏ nhẹ cười nói, chỉ thấy sắc mặt Lệ Mộ Phàm rất bình tĩnh, “Ký được hợp đồng lớn như vậy, anh không vui sao?”, hợp đồng này đã theo đuổi rất lâu, lợi nhuận mấy trăm triệu, không phải anh nên mở sâm banh để chúc mừng à?

Thôi Nhã Lan nhìn phản ứng của Lệ Mộ Phàm, hỏi.

Anh cười cười, “Nhiệm vụ lớn phía trước còn chưa hoàn thành, vui mừng còn quá sớm.”, anh nhẹ nhàng trả lời, rồi bước lên phía trước, ôm cô vào trong ngực, “Gần em gầy rồi, đang giảm béo?”, nâng lên cái cằm mảnh khảnh của cô lên anh hỏi.

Lúc mang thai nhìn cô đầy đặn hơn nhiều, gần đây lại rất gầy, điều này làm anh cực kỳ khó chịu.

“Không có mà, gần đây dạ dày không thoải mái.”, Thôi Nhã Lan còn chưa nói hết, sắc mặt Lệ Mộ Phàm đã căng cứng, một mạch lôi kéo cô ra khỏi văn phòng.

“Lệ Mộ Phàm, anh làm gì thế? !”

“Đi bệnh viện!”, Lệ Mộ Phàm hét lớn, trong lòng rất lo lắng, thậm chí mình gần đây không quan tâm cô nhiều!

Đến bệnh viện kiểm tra kỹ, xác định dạ dày không bị gì nặng, Lệ Mộ Phàm an tâm rất nhiều, chỉ là khẩu vị của cô không tốt, gần đây lại cùng anh tăng ca, áp lực rất lớn. Lệ Mộ Phàm đã điều chỉnh lại thời gian làm việc, nghỉ ngơi, mang cô đi du lịch, thư giãn.

Trên biển dưới trời xanh, trên sàn của chiếc du thuyền, hai thân thể trần truồng đây quăn lấy nhau, bọn họ say sưa chuyển động, rên khẽ, âm thanh kích thích đàn cá heo trên biển, bọn chúng nhảy lên, hoan hô mê mẩn nhìn, thấy như vậy thân thể hai người càng vui sướng hơn tiết ra càng nhiều dịch ướt át, vừa thưởng thức cá heo biểu diễn, vừa đón nhận sự nhiệt tình của người đàn ông phía trên....

###

Câu chuyện hạnh phúc nhỏ:

“Thôi ngây ngốc?”

“Tại sao gọi em ngây ngốc? ! Em không ngu ngốc!”

“Ngu ngốc bình thường đều nói mình không ngu ngốc ”

“Vây, em ngốc!”

“Phốc”, người đàn ông nghe thấy những lời này của cô luống cuống phun hết toàn bộ cà phê trong miệng ra, đáng vẻ rất chật vật.

“Ha ha ha Lệ Mộ Phàm anh bị lừa rồi !”, cô gái nhỏ đắc ý cười lớn, đàn ông tức giận đuổi theo cô, cô nhanh chân chạy bên cạnh con gái, để cho con gái bảo vệ cô.

Lệ Mộ Phàm, Thôi Nhã Lan (Hoàn)

472. Chương 472: Kết Thúc Của Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt

Một cô gái hoạt bát nhiệt tình vui vẻ, phá vỡ thế giới nghiêm túc của một chú quân nhân nào đó. Lăng Bắc Hàn cho rằng, đời này không có khả năng lại yêu một người nữa, anh chỉ tập trung phần đầu trong quân ngũ. Nhưng mà, Úc Tử Duyệt lại thay đổi hết tất cả.

Cô nhiệt tình, hiền lành, hoạt bát, mang đến cho anh vô số vui vẻ. con người lạc quan đó, dần dần xâm chiếm thế giới của anh, trở thành một bộ phận không thể tách rời trong cuộc sống của anh.

Lăng Bắc Hàn điều động công tác, Úc Tử Duyệt có thể dọn vào sống trong đại viện, nhưng công việc của cô ở thành phố, cho nên không chuyển qua được, sớm đã thành thói quen hai người ở chung rất ít mà xa cách thì nhiều, hơn nữa, công việc của cô cũng bẽ bộn.

Làm một phóng viên tin tức, cô hàng năm đều chạy khắp nơi trong cả nước, đôi khi phải đi vào những nơi có tai nạn, rồi có khi lại phải đi đến những vùng có điều kiện khó khăn đồi núi, các tỉnh Tây Bắc, tìm kiếm những chuyện mà người khác không muốn tiết lộ. Cũng thường bị uy hiếp vì điều tra những tin tức đen tối, cũng may có nhà họ Lăng và nhà họ Úc bảo vệ cô.

Vì thế, Lăng Bắc Hàn cũng thường xuyên lo lắng cho cô, cũng từng khuyên cô, nhà họ Lăng, nhà họ Úc có che chở đến đâu cũng khó tránh khỏi lúc sơ sẩy.

“Lăng Bắc Hàn, em muốn anh xuất ngũ, anh chịu không? Anh chịu xuất ngũ em sẽ từ chức!”, trong điện thoại, Úc Tử Duyệt thái độ kiên quyết, lúc đó, cô mặc trên người bộ quần áo xung kích của Đài Truyền Hình, làn da bị phơi nắng rất đen, đứng ở trên đất vàng, đang cùng Lăng Bắc Hàn gọi điện thoại.

“Đạo lý là giống nhau! Anh là quân nhân có chức trách tín ngưỡng của quân nhân, em làm phóng viên cũng có chức trách và tín ngưỡng của mình! Anh đừng lo lắng cho an toàn của em, nhà họ Úc phái người đến bảo vệ em rồi, những phóng viên khác đâu có những điều kiện như em vậy, chuyện bọn họ không dám đưa, em dám! Tại sao em không lợi dụng những điều kiện này làm ít chuyện có ý nghĩa?”, Úc Tử Duyệt nói rất nhiều đạo lý.

Cô biết, Lăng Bắc Hàn hiểu những lời cô nói, anh chỉ là đang lo lắng cho an toàn của cô.

“Chờ em trở về sẽ cùng em nói chuyện, chú ý an toàn!”, Lăng Bắc Hàn trầm giọng nói, hàng ngàn lời nói chỉ hóa thành bốn chữ cuối cùng này, chú ý an toàn! Vì anh, vì Đảng Đảng, vì chính bản thân cô, chú ý an toàn! Lăng Bắc Hàn hết sức ủng hộ công việc của cô, cũng hết sức khen ngợi cô, cũng rất bội phục cô.

Trên xã hội này, phóng viên có lương tri không còn nhiều nữa. những phóng viên có lương tri, đưa tin đối đầu với thế lực ngầm đều bị người ta ám sát. Úc Tử Duyệt nói không sai, cô có hậu thuẫn lớn phía sau cho cô làm chỗ dựa, cô không sợ khi vạch trần những thế giới đen tối này.

Tư tưởng của bọn anh đều thống nhất, vì nước vì dân. Chưa nói tới đến cao cả, thanh cao, bọn họ chỉ làm việc mà bản thân nên làm. Là một người quân nhân nên bảo vệ quốc gia; là một người phóng viên nên đưa những tin tức thật!

Đối với Úc Tử Duyệt mà nói, làm việc này thường tốn thời gian lại có lúc chẳng có kết quả tốt. ví dụ như cô vất vả phỏng vấn, ngầm gửi tin tức về đài, thường thường bị Đài Truyền Hình bỏ qua. Những lúc như vậy, cô chỉ có thể nén giận.

Nhưng mà, cô cũng có biện pháp của mình, đem những tin tức không có cách nào đưa ra công khai trên truyền hình, đăng lên internet, đưa ra ngoài ánh sáng.

Trở về trong cuộc sống, cô vẫn hoạt bát vui vẻ, “Con trai!”, thấy tiểu Đăng Đăng từ cổng trường học đi ra, Úc Tử Duyệt la lớn nghĩ tiểu Đăng Đăng sẽ chạy nhanh về hướng cô.

Tiểu Đăng Đăng đã nhiều ngày không gặp mẹ, trong lòng rất háo hức, nhưng ở bên ngoài biểu hiện bộ dáng thật bình tĩnh, đi từng bước nhỏ về phía cô.

Tên nhóc này! nhìn thấy cô cũng không kích động! trong lòng Úc Tử Duyệt hết sức mà bất mãn, cho rằng tiểu Đăng Đăng sẽ như con khỉ nhỏ ôm lấy người cô. Nhưng mà, nhưng tính cách thất thường này lại di truyền từ cái lão kia rồi !

Úc Tử Duyệt ngồi xổm người xuống, muốn ôm hôn nó, tiểu Đăng Đăng vội vàng lui về phía sau, “Trước mặt mọi người, đừng khanh khanh ta ta!”, đứa trẻ nghiêm túc lạnh lùng nói, trên đầu mũ lưỡi trai, mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng rất đẹp, khóa áo khoác cũng mở rộng.

Tiểu Đăng Đăng khi nói chuyện ánh mắt còn liếc xung quanh, sợ bị các bạn học nữ nhìn thấy.

Úc Tử Duyệt nghe lời của con, tức giận nhìn chằm chằm cậu, “Mẹ cứ hôn con đó, thì sao? !”, Úc Tử Duyệt nói xong ôm lấy tiểu Đăng Đăng, hôn lên gương mặt non nớt của cậu.

Á bất lịch sự quá! Lãng thượng tá cứu mạng!!!

Tiểu Đăng Đăng trong lòng điên cuồng hét lên, cau mày lại hết sức bất mãn bị mẹ ôm lên xe!

Úc Tử Duyệt vốn tưởng rằng sau khi có con trai, con trai sẽ cùng cô gần gũi chút ít, như vậy cũng chọc tức được Lãng Bắc Hàn. Sao cái tên nhóc khốn kiếp này lại không thích gần gũi cô vậy? Điều này khiến cho Úc Tử Duyệt rất buồn bực! nhưng mà cô vẫn không muốn thừa nhận sức quyến rũ của Lãng Bắc Hàn quá lớn!

Lãng thượng tá dường như biết vợ yêu hôm nay trở về, lúc Úc Tử Duyệt cùng tiểu Đăng Đăng về đến nhà, thấy anh từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bưng mâm, Úc Tử Duyệt quả thực rất kinh ngạc, chỉ thấy con trai vội vàng chạy tới, nhảy lên người của anh.

“Nhóc con thôi, lại nặng lên rồi !”, Lãng Bắc Hàn ôm tiểu Đăng Đăng, xoay tròn, trầm giọng nói, không thấy cô vợ nhỏ ghen tỵ liếc mắt.

Úc Tử Duyệt cũng không để ý anh, vội vàng đi vào phòng bếp, lúc ăn cơm, hai cha con trò chuyện trên trời dưới biển. Tiểu Đăng Đăng bị cây súng lục hấp dẫn, hỏi Lãng Bắc Hàn cái này là loại gì, Úc Tử Duyệt trước kia mặc dù có hiểu một chút, nhưng mà chút kiến thức nhỏ bé của cô đã sớm không còn cách nào thỏa mãn tiểu Đăng Đăng rồi.

Cơm nước xong, Úc Tử Duyệt không rửa bát, nhường cho hai cha con đi rửa, Lãng Bắc Hàn và Tiểu Đăng Đăng quả nhiên đi rửa bát, Úc Tử Duyệt trở lại phòng sách, sửa sang lại tài liệu phỏng vấn. Trong lòng còn buồn bực, sửa sang lại một hồi lâu, Lãng Bắc Hàn tiến vào.

“Tối giờ ngủ rồi.”, Lãng Bắc Hàn đi lên phía trước, muốn tắt máy vi tính, “Anh đừng động! anh ngủ trước đi”, Úc Tử Duyệt bất mãn nói, rõ ràng đang tức giận.

“Sao vậy? Tức giận chuyện gì? Thời mãn kinh đến rồi hả ?”, Lãng Bắc Hàn ở trước mặt cô ngồi xổm xuống, nhéo gương mặt của cô cười nhạt hỏi.

“Anh mới đến thời mãn kinh!”, Úc Tử Duyệt tức giận quát anh, vừa thở phì phì, Lãng Bắc Hàn “Ha ha” cười lớn, ôm cô lên đi ra khỏi thư phòng, chạy nhanh về phòng ngủ.

“Ghen rồi hả? Con trai, cũng là của anh?”, cùng cô vợ chồng đã bao nhiêu năm rồi, làm sao không hiểu tâm tư của cô chứ.

“Ai ăn ăn dấm chua của các anh chứ?! Trang điểm!”, Úc Tử Duyệt muốn trong ngực anh giãy ra, lại bị anh áp ngã xuống giường, “Khẩu thị tâm phi!”, anh trầm giọng nói xong, cúi đầu xuống hung hăng chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô, bàn tay to cản rõ cối xé, chỉ chốc lát sau, cô gái nhỏ đã bị anh khiêu khích làm êm nhũn.

Câu chuyện hạnh phúc nhỏ:

“Em cảm thấy anh không đủ yêu em”

Đàn ông thở gấp, nặng nề mà dấn vào, “Như vậy có đủ hay không? !”

“... Khốn kiếp! Cầm thú! Chỉ biết bắt nạt em thôi”, cô gái nhỏ đau đớn mà hét lên, chửi bới, người đàn ông vẫn cứ dấn vào.

“Lăng Bắc Hàn, anh lớn hơn em mười tuổi, chờ đến lúc em ba mươi tuổi thì anh đã bốn mươi tuổi rồi, chờ đến lúc em bốn mươi tuổi, thì anh đã năm mươi tuổi rồi, khi đó em vẫn đang tuổi lớn, còn anh?”

“Ông đây thép đâm không gãy, đạn thuốc đầy đủ, không tin, chờ coi!”, nói xong, hung hăng tra tấn khiêu khích cô gái nhỏ không cách nào xuống giường được!

Lăng Bắc Hàn, Úc Tử Duyệt (hoàn)

473. Chương 473: Kết Thúc Của Lục Khải Chính, Nhan Tịch

Mặc một chiếc váy phần đuôi kéo dài màu đỏ thẫm, mái tóc ngắn được kẹp lên gọn gàng, người phụ nữ trong tay cầm túi xách từ trong bữa tiệc đi ra, cùng bạn bè chào nhau xong, người đàn ông mặc tây trang ra nghênh đón, “Phu nhân, cục trưởng Lục ở trong xe”, người đàn ông cung kính chỉ vào chiếc xe màu đen bên cạnh, nói.

Tại sao anh lại đến đây? Nhan Tịch thầm nghĩ, cầm đuôi váy dài không nhanh không chậm đi đến chiếc xe hơi, tài xế mở cửa xe cho cô, cô đi vào.

Trong xe đèn rất tối, chỉ thấy Lục Khải Chính không nói lời nào mà ngồi ở một bên, Nhan Tịch ngồi bên cạnh anh, vừa gỡ chiếc khuyên tai xuống, vừa nói: “Làm sao anh lại biết em ở đây?”, cô nhẹ nhàng hỏi thăm, giọng điệu bình tĩnh.

Lục Khải Chính bận rộn nhiều việc, cũng có nhiều cuộc xã giao, mỗi ngày đi sớm về trễ, hai vợ chồng thường thường một ngày không thể nói với nhau một câu, tối nay cô tới tham gia lễ ra mắt điện ảnh Kha Trần cũng không nói cho anh biết.

“Trạch nữ cũng biết ra ngoài xã giao rồi hả?”, Lục Khải Chính không nhanh không chậm nói, trong xe rất tối, thấy không rõ mặt của anh.

Nhan Tịch không nghe ra ý nghĩ thật sự câu nói của anh, “Phím Kha thân ở lần đầu tiên chiếu ở Bắc Kinh, em vừa tới Bắc Kinh, đương nhiên là muốn xem”, cô lạnh lùng nói, đem đồ trang sức thả vào trong túi, chợt cảm thấy cổ, và hai lỗ tai dễ chịu không ít.

Rất ít ra ngoài xã giao, đúng như Lục Khải Chính nói ngoại trừ đi làm, cô chính là một trạch nữ, ở nhà viết bản thảo, không thích xã giao.

“Không nói em không được đến, nhưng làm sao không nói với anh? Anh về đến nhà, trong nhà trống không”, Lục Khải Chính một tay kéo cô vào trong ngực, tức giận hỏi.

“Gọi điện thoại cho anh vô số lần cũng không thông!” Nhan Tịch tức giận nói, muốn tránh thoát anh thân thể bị anh ôm lấy, lễ phục cổ áo trễ xuống, cô dùng sức níu lấy.

“Không phải đã dặn em, từ nay về sau trực tiếp gọi cho thư ký của anh sao?”, Lục Khải Chính không vui nói.

“Bí thư? một người vợ như em muốn gọi điện thoại cho chồng còn phải báo với thư ký à? Lục Khải Chính, anh cho rằng anh là ai hả? !”, Nhan Tịch tức giận quát, gần đây cô đối với anh có rất nhiều bất mãn, nhưng mà, cô cũng không quá quan tâm, cô mỗi ngày cô cũng rất bận, loay hoay không rảnh nhớ anh.

Thấy cô thực sự tức giận, Lục Khải Chính ngược lại nở nụ cười, ánh mắt nhu hòa mà nhìn cô, “Em đối với anh có điều gì bất mãn nào?”, ngón tay trượt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh tà mị hỏi.

“Không sao cả.”, cô lạnh nhạt nói, nếu vẫn quan tâm như khi yêu đương cuồng nhiệt, thì cô chắc sẽ mệt chết. Hiện tại, đối với chuyện anh bận rộn, xã giao, cô đã không để ý rồi. Chỉ cần anh bình an là tốt rồi.

“Không được không sao cả! Nhan Tịch, em phải yêu anh, giống như lúc mới yêu anh vậy!” , Lục Khải Chính ôm cô từ sau lưng, ở bên tai của nói một cách bá đạo.

“Vậy còn anh? Anh còn yêu em như lúc trước à? sao em không biết.”, Nhan Tịch lý trí hỏi lại.

Vấn đề của cô làm Lục Khải Chính cũng sững sốt, “Mặc dù bình thường anh rất bận, không quan tâm đến em nhiều, nhưng cũng không có nghĩa tình đã phai nhạt.”, anh nghiêm túc nói, ở bên tai của cô hôn một cái, Nhan Tịch toàn thân run rẩy, hài lòng cười cười.

“Nghe nói hôm trước anh ở trong bữa tiệc cùng một người phụ nữ người ly rượu giao bôi à?”

“Đều là lời nói dối không có thật!”

“Không lỗ hổng làm sao có gió!”

“Trò chơi mà thôi, đừng để ý ”

“Vậy lúc vừa rồi em với một người đàn ông khác cũng uống một ly rượu giao bôi.”

“Nhan tịch! em ”

“Em cũng chơi trò chơi, không được à? Á”, vừa dứt lời, ngón tay tà ác của người đàn ông đã chen vào, Nhan Tịch hét lên, ngay lập tức cắn bờ vai của anh, sợ tài xế nghe được, hai tay nắm mạnh vào bờ vai của anh, nhưng anh vẫn trừng phạt cô không có ý định tha.

Nhan Tịch bị anh ôm lên tầng, “Lục Lộ trên tầng”

“Mặc kệ!”, Lục Khải Chính tức giận nói, ôm cô đi thẳng đến phòng ngủ, đem người phụ nữ can đảm ném lên giường một cách mờ ám....

Một bộ y phục dạ hội đang yên đang lành bị xé tan từng mảnh, giày cao gót, tất chân, quần lót, áo ngực rải đầy trên đất, trên chiếc giường lớn loạn đến mức không chịu nổi, đàn ông rất cục tháo mãn.

Cơ ngực trần trụi rần rần, chống đỡ phía trên cô, “Nhan Tịch, em thật là to gan! Lần sau còn dám nữa hay không hả ? !”

“Vậy còn anh? Còn dám này nọ với những người phụ nữ khác nữa không? Dù cho là góp vui thì thế nào? Lần sau anh lại làm thế, em biết làm sao! Hi vọng anh không trở thành người đối nghịch với em!”, Nhan Tịch quát cường nói, anh cho rằng cô dễ bắt nạt thì anh nhầm rồi !

Nhớ rõ có lần cô thấy ở trong điện thoại của anh có một tin nhắn rất mập mờ, cô giận điên lên, đi phòng vệ sinh, lấy cây lau nhà ra đánh anh mấy cái! May là hôm đó Lục Lộ không ở nhà, không thấy được.

Nhìn người phụ nữ yếu ớt dưới thân mình, tuy như vậy nhưng rất quật cường, Lục Khải Chính cười cười, “Sao em không tin anh?”

“Tin hay không tin không liên quan, nếu anh có nỗi khổ muốn vui vẻ với mấy cô ta thì đừng để em biết , khi em biết rồi, thì sẽ không tha cho anh. Lục Khải Chính, trái tim đều làm bằng thịt, bây giờ em tức giận chứng tỏ em vẫn còn để ý đến anh, nếu thật sự không quan tâm, thì sẽ không phản ứng như thế này rồi.”, Nhan Tịch gần từng chữ.

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, ôm em đi tắm rửa.”, Lục Khải Chính dịu dàng nói, Nhan Tịch để tùy anh ôm vào phòng tắm, hai người ngồi trong bồn tắm, hưởng thụ cảm giác lãng mạn đã lâu không thấy, cô nhấp một hớp rượu đỏ, ngón tay nhẹ khêu xoa lồng ngực của anh, trong con người mang một chút lưu luyến.

“Lão thái thái gọi điện thoại nói ngày mai đi qua.”, Lục Khải Chính cúi đầu xuống, đem một ngụm rượu đỏ mớm cho cô, nhìn cô nuốt xuống, nói. Nhan Tịch biểu cảm thoáng nghiêm túc, mỗi lần đến nhà cũ, đều giống như phòng ngự chiến đấu.

“Không muốn đi à?”, Lục Khải Chính biết, đã nhiều năm như vậy, quan hệ của hai người vẫn không có gì tiến triển, gặp nhau không giống như kẻ thù nữa, nhưng cũng không thân thiết, Chu nữ sĩ thỉnh thoảng còn có thể bới móc vài câu.

“Đi chứ, anh không cần căng thẳng như vậy, em quen rồi.”, Nhan Tịch nói.

“Vất vả rồi.”, Lục Khải Chính hôn cô một cái, Nhan Tịch cười cười, hôn trả lại anh.

Câu chuyện hạnh phúc nhỏ:

“Mẹ, chúng ta bao giờ về nhà?”

“Lục Lộ, ở bên bà có gì không tốt sao?”

“Nhưng mà, cục trưởng Lục vừa mới gọi điện thoại nói, nếu không quay về, cha sẽ dùng xe cảnh sát đón chúng ta trở về.”

“Cha con không dám đâu!”, Nhan Tịch lời vừa dứt, tiếng còi cảnh sát vang lên.

“... đến thật rồi ! con gái, chạy mau”, Nhan Tịch ôm lấy tiểu Lục Lộ, chạy ra ngoài sân nhỏ, thẳng đến trước đồng lúa mì, một lát sau, một nhà ba người ở trong ruộng lúa mạch đùa giỡn cùng với nhau.

“Ai ở bên trong ruộng nhà tôi vậy? !”

“Á Lục Lộ chạy mau!”, lần này xong rồi, Nhan Tịch ôm Tiểu Lục Lộ chạy đi, Lục Khải Chính đi phía sau để yểm trợ, chạy vào phía trong sân.

Lục Khải Chính, Nhan Tịch (Hoàn)

474. Chương 474: Kết Thúc Của Lăng Bắc Diệp, Lục Khải Lâm

Chàng cỡi ngựa trúc chạy đến, chạy vòng quanh giường đùa với mai xanh

Đã sống với nhau rất lâu, hai ta không còn nghi ngờ.

Tình cảm Thanh mai trúc mã, là những rung động đầu đời, tình yêu và tình thân gắn liền. Lăng Bắc Diệp mãi mãi cũng không thể quên được cảm giác lần đầu tiên tìm mình đập lỗ nhịp trước em Lâm của anh, đột nhiên nhớ đến trong đầu sẽ xuất hiện một hình ảnh như vậy:

Sau giữa trưa, dưới ánh mặt trời, một cô bé búi tóc thành hai sừng dê, đôi mắt sáng rực trắng tinh, làn da trắng nõn gương mặt xinh đẹp, luôn cong cái miệng nhỏ lên nói với anh, A Diệp, hạt dẻ của em đều rơi xuống núi hết rồi.” .

Dù là oan ức đến mức nào, hay là lúc trong lòng chua xót, nhớ những chuyện kia, tất cả những bất mãn của anh đối với cô cũng sẽ tan thành mây khói. Cô không yêu anh, không quan hệ, anh vẫn sẽ bảo vệ cô. Làm như quỷ mê hoặc tâm hồn, nhưng cuối cùng hai người đều thích nhau.

Cô thật ra cũng luôn luôn yêu anh, chỉ là tâm lý bị tổn thương, không dám đối mặt.

Lăng Bắc Diệp đã trải qua rất nhiều chuyện, bây giờ, một nhà bốn người bọn họ rất hạnh phúc vui vẻ. Lăng Bắc Diệp cũng bận rất nhiều việc, sau khi anh phục chức, lại càng rất trân trọng công việc này, khoảng một năm này, hình phạt kèm theo Cảnh đại đội trưởng thăng lên làm cục phó cục công an Bắc Kinh.

Công việc của Lục Khải Lâm ở văn phòng luật sư cũng rất bận, bởi vì mỗi người đều có sự nghiệp riêng của mình, thì cùng không cảm thấy thời gian bọn họ ở chung với nhau rất ít.

Trong phòng làm việc an tĩnh Lục Khải Lâm nhắm mắt lại, day day mũi, đôi mắt có chút mỏi, nhìn xuống đồng hồ, cũng đã mười giờ tối rồi ! Cô đứng dậy, thu thập mấy món đồ, rồi đi ra ngoài.

“Á”, mới ra khỏi văn phòng luật, suýt nữa đâm vào người khác, cô hét lên, không ngờ là Lăng Bắc Diệp!

“Tại sao anh đến đây? !”, cô cau mày, thở một hơi hời, trong lòng đương nhiên là rất vui.

Lăng Bắc Diệp nhìn cô không nói, dáng vẻ anh nhìn có vẻ có chút tức giận, trên khuôn mặt đẹp trai cũng nhiễm một tầng sương lạnh, Lục Khải Lâm cảm thấy anh tức giận, nghĩ thầm có lẽ anh tức giận vì cô tăng ca.

Hai tay cô vội vàng nắm chặt lấy cánh tay anh, “Mùa này là làm ăn tốt từ hôm nay đã hết tăng ca rồi, ngày mai có thể nghỉ ngơi”, hai người vừa đi vào trong thang máy, cô vừa nịnh nọt vừa giải thích. Lăng Bắc Diệp mím môi, ra thang máy lúc lên xe cuối cùng cũng mở miệng: “Văn phòng luật chỉ một mình em sao? ! hình như không phải? tại sao em lại bận rộn như vậy?”, trong lòng anh không vui trong giọng nói mang theo trách cứ

“Chồng anh đừng giận”, Lục Khải Lâm trong phút chốc đã trở thành cô vợ nhỏ, dựa vào vai của anh, làm nũng nói.

Lăng Bắc Diệp trong lòng mềm nhũn, nhưng ngoài mặt vẫn rất nghiêm túc, giọng trầm nói: “Dùng sắc dụ cũng vô dụng! Ngồi ổn định, buộc dây an toàn!”, Lục Khải Lâm nở nụ cười, cô biết chiêu này rất có tác dụng. anh mang cô đi ăn khuya, mới về nhà.

Không con trai ở nhà, hai người làm tình hành vi rất lớn mật, Lăng Bắc Diệp uy hiếp dụ dỗ, Lục Khải Lâm ngoan ngoãn thay một bộ nội y sexy, hai người nghịch từ phòng khách đến phòng ngủ, mặc dù tuổi không còn nhỏ, nhưng vẫn chơi những trò chơi như vợ chồng tân hôn.

“Ha ha đừng âm ỉ nữa, ngứa quá Ừm”, hai người vừa chạy vừa đùa giỡn, quần áo thủy thủ trên người Lục Khải Lâm bị xé ra, hai người dừng lại, ngồi đối diện nhau ở trên giường, con người quay vòng, bầu không khí càng ngày càng mập mờ, anh rút cuộc không kiềm chế được mà hôn miệng của cô, đè lên cô.

Cô nhiệt tình mà đáp lại anh, thân thể mềm mại không xương như dây quán quýt lấy thân thể của anh, bàn tay nhỏ bé ở trên người của anh sờ loạn, thỉnh thoảng chạm vào những vết sẹo trên đó trong lòng rung động. anh chôn ở trong thân thể của cô, đôi môi nóng rực từng tác từng tác hôn lên da thịt của cô.

Ở trên cổ tay cô có một cái sẹo nhỏ lưu lại, anh biết, vào khoảng thời gian anh mất tích đó, cô suýt nữa tự sát, dù là thời gian trôi qua bao lâu, những ký ức đau đớn kia vẫn không thể nào quên được, nụ hôn của anh đi xuống dưới rốn cô, để mồ vẫn lưu lại vết sẹo mờ nhạt vẫn chưa hoàn toàn biến mất, anh tỉ mỉ hôn xuống, giống như đang hôn trên bảo vật.

Cô giật giật, giống như bất mãn hành vi của anh, “Diệp di chuyển đi”, cô lắc lắc thân thể gọi Lăng Bắc Diệp bị cô kích thích rất cuộc không chế không nổi, động tác mạnh mẽ.

“Gần đây có nhiều vụ án không?”, sau khi hai người tắm rửa xong nằm ở giường trên, cô hỏi.

“Vụ án lớn không nhiều lắm, vẫn còn có sức để hỏi? Có phải vừa rồi anh vẫn chưa dùng đủ sức không?”, hôn dài tai của cô, anh hỏi lại một cách mập mờ.

“Đáng ghét! Quan tâm anh một chút không tốt sao? Mỗi lần trở về đều nổi lên thú tình, dường như biến em thành búp bê vậy”, Lục Khải Lâm không vui nói, Lăng Bắc Diệp mỉm cười, ôm chặt cô, “Nha đầu thối, em thật sự không biết hưởng thụ?” .

Lục Khải Lâm mặt ửng đỏ, bấm vào cánh tay anh, “Ngủ.”, nói xong, ôm chặt anh, ngủ thật say.

Thiên Thiên và Đóa Đóa là một đôi long phượng thai ai ai cũng thích, một nhà bốn rất hiếm khi ra ngoài chơi. Lăng Bắc Diệp dạy hai nhóc con kia trượt băng, còn Lục Khải Lâm lại không ngừng chụp ảnh cho ba người bọn họ.

“Ha ha Đóa Đóa mau đây ”

“Không cần đâu, ba ba con sợ ”

Tiểu Đóa Đóa đi giày pantin đứng yên đó, không dám cử động, bắt lực mà nhìn ba ba, chỉ thấy Lăng Bắc Triệt đứng bên kia, vẫy vẫy hai tay về phía cô. Lục Khải Lâm đứng ở đó, nhìn tiểu Đóa Đóa mở rộng bước chân, trong lòng lo lắng, sợ tiểu Đóa Đóa ngã sắp xuống.

Lăng Bắc Diệp lại không hề lo lắng, không ngừng kêu con gái, chỉ thấy tiểu Đóa Đóa sợ hãi bắt đầu di chuyển chậm rãi đi về phía anh, nhóc con sắp đến gần anh thì trượt chân.

“Đóa Đóa!”, Lục Khải Lâm hét lớn, trước khi tiểu Đóa Đóa ngã xuống đất, thấy Lăng Bắc Diệp ôm chặt con bé, cô rớt cục thổ phào một cái.

“Không chơi nữa! Đóa Đóa không chơi trượt băng nữa!”, Lục Khải Lâm đi lên phía trước, ôm lấy tiểu Đóa Đóa lớn tiếng nói.

“Sợ cái gì, nhóc con cũng chưa ngã mà?”, Lăng Bắc Diệp cúi đầu xuống, dịu dàng nói.

“Vậy em cũng lo lắng”, Lục Khải Lâm nói, Lăng Bắc Diệp đành phải thôi, mang theo con trai cùng chơi. Bình thường hai đứa con, ở với cô nhiều hơn, cũng dạy dỗ rất nhiều. Lục Khải Lâm biết, Lăng Bắc Diệp xuất thân quân nhân, đối xử với con rất nghiêm khắc, cho nên, không nỡ để anh chăm con.

Nhưng mà, Lăng Bắc Diệp cũng không có thời gian.

Câu chuyện hạnh phúc nhỏ:

“Anh, ba mẹ lại làm bài tập ở nhà rồi hả?”

“Bọn họ không phải làm bài tập ở nhà! Bọn họ là ở ”này nọ í ế í ế” “này nọ í ế í ế”!”

“Cái gì gọi là ”này nọ í ế í ế” “này nọ í ế í ế” vậy?”

“Chính là như vậy này!”

Thiên Thiên nói xong, đem hai con búp bê một nam một nữ thả trên mặt đất, làm cho nam búp bê dè lên trên người nữ búp bê, “Phía trên chính là ba, phía dưới là mẹ!”

Miệng Tiểu Đóa Đóa há thành chữ O, “Ba dè mẹ? Mẹ sẽ bị dè chết ! Chúng ta mau đi cứu mẹ đi”, tiểu Đóa Đóa nói xong, nhanh chóng chạy về phía phòng ngủ, “Ba không được dè mẹ ưm ”

Đóa Đóa còn chưa hét xong, cái miệng nhỏ đã bị Tiểu Thiên Thiên che lại, “Đóa Đóa ngu ngốc! Ba đang yêu mẹ!” .

Trong phòng, ba của bọn họ quả nhiên đang hung hăng “Yêu” mẹ bọn họ.

Lăng Bắc Diệp, Lục Khải Lâm (Hoàn)

475. Chương 475: Kết Thúc Về Cố Diệc Thần, Lăng Bắc Sam

Lăng Bắc Sam từ không ngờ, mình sẽ yêu Cố Diệc Thần như vậy, không muốn rời xa anh. Cùng anh kết hôn cũng đã nhiều năm rồi, tình cảm đối với anh không hề nhạt đi, ngược lại càng ngày càng sâu. Khiến ỉnh giống như oán phụ khuê phòng, nhưng mà công việc của cô cũng rất bận, bớt chút thời gian nhớ đến anh.

Từ tiệm spa, cô lên xe, đi thẳng đến nhà ga.

Cố Diệc Thần từ xa đã thấy chiếc xe hơi màu trắng của cô, anh mặc một bộ quân phục đi đến trước mặt cô, gương mặt không biểu cảm . Lăng Bắc Sam đeo mắt kính, tóc dài rối tung, toàn thân thơm ngào ngát, Cố Diệc Thần ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, đưa tay muốn tháo kính của cô xuống.

“Anh đừng chạm vào!”, cô lạnh lùng nói.

Cô gái này, tức giận rồi !

Cố Diệc Thần trầm nghĩ, “là ai lại làm chị Sam chúng ta tức giận vậy?”, anh mơ màng hỏi thăm

“Cố Diệc Thần! Anh gọi em là chị Sam một lần nữa, em sẽ không để yên cho anh!”, Lăng Bắc Sam tức giận nổi giận nói, lấy kính xuống, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Sao vậy?”, anh ghé sát vào, dịu dàng hỏi.

“Không phải anh nói không về sao? Tại sao lại về rồi?! Anh còn bận việc của anh, trở về làm gì? !”, Lăng Bắc Sam tức giận nói, thì ra, ngày mai là sinh nhật cô, vốn cô rất vui mừng đợi anh trở về đón sinh nhật, tối hôm trước anh nói không có thời gian.

Cô lúc ấy giận dữ cúp điện thoại. Không ngờ hôm nay anh trở về rồi.

Cô nên vui mừng mới phải, nhưng, trong lòng vẫn cảm thấy tủi thân. Cảm giác giống như anh đang bỏ thí vậy mới trở về.

“Không có lương tâm! Nhanh lái xe! Về nhà dạy dỗ em!”, Cố Diệc Thần trầm giọng, cười như không cười. Lăng Bắc Sam thở phì phì trừng mắt, đạp xuống chân ga, bỏ đi một mạch suốt dọc đường không nói thêm gì nữa.

“Nặc Nặc đâu rồi?”, về đến nhà, không thấy Nặc Nặc, Cố Diệc Thần hỏi.

Lăng Bắc Sam trong lòng lại đau xót, hay cho Cố Diệc Thần anh, không an ủi cô trước, ngược lại hỏi đến con gái! Không biết cô sẽ ăn dấm chua của con gái à?

“Ở nhà bà nội rồi!”, Lăng Bắc Sam lạnh nhạt nói, nói xong đi phòng bếp.

Chỉ nghe Cố Diệc Thần ở phòng khách gọi điện thoại cho con gái, Lăng Bắc Sam ở trong phòng bếp, trong lòng ghen tức không có cách nào phát tiết, chỉ có thể tức giận thái rau, “Á”, cô không để ý cắt đứt tay, cô kêu đau một tiếng, Cố Diệc Thần nghe thấy nhanh chóng vọt vào.

Nhìn tay cô đang chảy máu, không chút nghĩ ngợi liền nắm lấy tay cô, đem này đem ngón tay đang chảy máu vào trong miệng, khi anh hút máu trên người cô có cảm giác đau đớn, Lăng Bắc Sam nhìn anh, mũi chua xót, nhớ đến lúc nhỏ, anh cũng thường như vậy

“Làm đồ ăn mà lại có thể cắt trướng ngón tay!”, Cố Diệc Thần thấy máu cô không chảy nữa, dắt cô ra khỏi phòng bếp, tức giận gầm nhẹ. Trái tim Lăng Bắc Sam vừa mới ấm áp được một lát, bởi vì câu trách cứ của anh khiến lòng lại chua xót, “Anh hung dữ gì chứ?! Cố Diệc Thần! em cũng không phải đứa trẻ ba tuổi”

“Trong mắt anh, em chính là một đứa trẻ ba tuổi!”, Cố Diệc Thần tức giận gào lên, trong giọng nói mang theo cứng chiều, một tay ôm lấy cô, đi về phía phòng ngủ. Đặt cô ngồi xuống mép giường, cầm rương thuốc gia đình, ngồi xuống trước mặt cô giúp cô xử lý vết thương.

“Em nghĩ rằng anh có thể quên được sinh nhật em à? anh chưa quên, hai hôm trước nói như vậy là vì để cho em hồi hộp” Cố Diệc Thần vừa băng bó vết thương cho cô, vừa nói, Lăng Bắc Sam kinh ngạc nhìn anh, cảm động giống như bọt nước lên men từ trong đáy lòng, mũi cô chua xót nhìn anh.

“Cố Diệc Thần! Anh xấu lắm!”, cô làm nũng gào lên, giống như một cô bé.

Cố Diệc Thần đứng dậy, cười cười, sờ sờ tóc của cô, “Anh xấu?”, còn không phải sợ cô không yêu anh nữa sao? Nhìn cô căng thẳng như vậy, quan tâm anh như vậy, tâm tình của anh khá hơn nhiều.

“Xấu nhất!”, Lăng Bắc Sam nói, “Không thương em, chỉ yêu Nặc Nặc dù sao cũng không yêu như trước đây nữa.”, nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, sau đó cô bổ sung một câu. Cố Diệc Thần mỉm cười, đem tạp dề trên người cô cởi xuống, mặc lên người mình, lập tức đi ra cửa.

Anh tự mình xuống bếp, làm một bàn đồ ăn, không đón Nặc Nặc về, hai người cùng ở nhà dùng bữa tối dưới ánh nến.

Sau khi Ăn xong bữa tối, Lăng Bắc Sam gọi Cố Diệc Thần đi rửa chén, cô đi tắm rửa trước, từ trong phòng tắm đi ra, thay một bộ nội y màu đen, mặc áo ngủ bên ngoài, chờ anh.

Lúc Cố Diệc Thần đang tắm, Lăng Bắc Sam đột nhiên xông vào, ở trước mặt anh tháo dây lưng áo, toàn thân chỉ mặc một bộ nội y màu đen mỏng, với anh mà nói, chính mê hoặc một cách trần trụi!

Anh bước nhanh về phía cô, cô vội vã chạy ra ngoài trốn, Cố Diệc Thần hai ba lần xả sạch xà phòng trên người, lau qua, lao ra khỏi phòng tắm, chỉ thấy tiểu yêu tinh ngồi ở cạnh mép giường, giống như nữ vương nhìn anh.

Cố Diệc Thần đến gần, cô đứng lên, hai bàn tay thon dài trắng nõn trên ngực anh nhẹ nhàng vẽ, hai tay của anh đã ở trên người của cô xoa nắn.

“Á” cô rên rỉ, khom người dán vào người anh, anh cúi đầu xuống, chiếm lấy quả hồng kiều diễm này...

Sau một khúc dạo đầu, tình cảm mãnh liệt diễn ra trên đất.

Sinh nhật Lăng Bắc Sam tổ chức trong biệt thự, một nhà ba người, mở ra một party nhỏ, vui vẻ nhất chính là Tiểu Nặc Nặc, dính lấy Cố Diệc Thần, làm cho Lăng Bắc Sam ăn không ít dấm.

“Ba ba yêu nhất là Nặc Nặc, đúng không?”, Tiểu Nặc Nặc bá đạo hỏi, Cố Diệc Thần khó xử mà nhìn cô, vừa nhìn sang Lăng Bắc Sam bên cạnh, Lăng Bắc Sam dùng ánh mắt uy hiếp nhìn anh, Cố Diệc Thần rất khó xử.

“Ba ba yêu Nặc Nặc, cũng yêu mẹ, đều rất yêu, yêu như nhau!”

“Nặc Nặc và mẹ, ba yêu ai nhiều hơn?”, Tiểu Nặc Nặc lại hỏi, Cố Diệc Thần mặt đen sì.

“Đương nhiên là đương nhiên là... a a bảo bối, ba ba đau bụng quá”, Cố Diệc Thần cái khó ló cái khôn, liền tranh thủ Tiểu Nặc Nặc ra, ôm bụng đi phòng vệ sinh.

Lăng Bắc Sam cười lắc đầu, cô biết, trong lòng anh, cô và con gái đều quan trọng, cái này không cần phải so đo, chỉ là nhóc con này bình thường cùng cô tranh thủ tình cảm, nên mới bá đạo hỏi như vậy.

Câu chuyện hạnh phúc nhỏ:

“Chồng à bụng em đau quá ”

“Sao vậy ? !”

“Cái kia đến anh đi giúp em, mua băng vệ sinh được không?”

“...”, người phụ nữ này! Cố ý! Mỗi lần đến đều không mua, chờ anh đi mua, ngày nào đó anh không ở nhà, xem cô làm sao? ! Cố Diệc Thần lườm cô một cái, đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài, Lăng Bắc Sam nghịch ngợm mỉm cười.

Trong đầu hiển hiện cậu thiếu niên vẫn luôn dễ bắt nạt, trước mặt tất cả bạn học, mang theo băng vệ sinh vào, cô quên đi đau bụng, bật cười.

Cố Diệc Thần đi mua băng vệ sinh một lát sau đã trở về, còn cô vẫn thích dùng cách này với anh.

Cố Diệc Thần, Lăng Bắc Sam (Hoàn)

476. Chương 476: Kết Thúc Tôn Đại Phi Và Ôn Uyển.

Tôn Đại Phi xem như là người thoải mái nhất trong mấy người đàn ông, nhưng mà mấy năm nay cũng không được tốt cho lắm.

Hai vợ chồng là anh và Ôn Uyển, rõ ràng là Ôn Uyển chiếm thượng phong.

Lúc Ôn Uyển sinh đứa nhỏ thứ hai là một bé gái, đã bắt đầu đi làm lại không phải làm tiếp viên hàng không nữa mà làm nghệ sĩ. Lần này, Tôn Đại Phi nghiễm nhiên trở thành người chăm sóc hai đứa con! Mà Ôn Uyển cả ngày bay tới bay lui, đi diễn khắp nơi.

Điều này, làm Tôn Đại Phi hết sức bất mãn nhưng chuyện của vợ, anh cũng không dám quản, quản cũng không được!

“Bốp!”, xem tin tức giải trí mới nhất, Tôn Đại Phi phát hỏa, vỗ bàn nhảy lên, gân xanh trên trán ở co lại, phụ nữ đáng chết trong mắt còn có anh không vậy?! dám công khai cùng nam nghệ sĩ tay trong tay đi trên đường, bị đám chó săn chụp được, loan truyền tiếng xấu!

Tôn Đại Phi nổi giận! Rất muốn lập tức đem nghệ sĩ nam kia giết chết! Nhưng, anh thật sự không dám!

Bất đắc dĩ ngồi xuống, gọi điện thoại cho Ôn Uyển.

“Andy tại sao trang phục còn chưa tới? Trờ lý đâu? Phiền cô nhanh lên một chút?”, Ôn Uyển ở phía sau đài lớn giọng nói, vừa nói xong điện thoại cô vang lên nhìn lên màn hình là Tôn Đại Phi gọi đến, cong miệng lên.

“Ôn Uyển! Anh hạn cho em lập tức, lập tức trở về ngay cho anh! Nếu không thì ”

“Nếu không thì như thế nào? Chồng yêu?”, Ôn Uyển mềm mại nói, những lời này vừa dịu dàng vừa cứng rắn, làm trái tim Tôn Đại Phi căng thẳng, “Vợ, bảo bối, chồng rất nhớ vợ”, Tôn Đại Phi nói những lời buồn nôn, toàn thân Ôn Uyển nổi cả da gà.

“Em bây giờ đang bận! Đêm mai sẽ bay về Bắc Kinh! Cứ như vậy đã, bye bye!”, Ôn Uyển giọng điệu khôi phục bình thường, nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại, Tôn Đại Phi sửng sờ khuôn mặt hiện lên vẻ bất mãn!

Cô gái chết bầm này! Hiện tại ngược lại anh bị cô ăn đến sít sao rồi !

Hết cách rồi, ai bảo anh yêu cô...

Tôn Đại Phi xoa xoa tóc, đầu đầu nghĩ làm cách nào cho cô gái nhỏ này nghỉ việc, an tâm ở nhà làm của anh làm Tôn phu nhân.

Anh đến sân bay đón cô lại thấy cô cùng nam nghệ sĩ kia cùng nhau xuống máy bay còn dám nắm tay nhau mặc kệ đám chó săn đang chụp ảnh! Tôn Đại Phi tức giận đi lên phía trước, la lớn, “Vợ yêu!”, tiêu điểm trên toàn sân bay chuyển sang anh.

Ôn Uyển đeo mắt kính nhìn Tôn Đại Phi, trong lòng rơi xuống lộp bộp, nhớ đến vừa rồi anh ở giữa tất cả công chúng gọi cô là “Vợ yêu”, lòng không nhịn được phát run! Tên khốn kiếp này! chắc chắn là cố ý?

Thì ra, Giới Giải Trí vẫn chưa biết, Ôn Uyển đã kết hôn rồi.

“Chào anh, xin hỏi vừa rồi anh gọi cô Ôn Uyển sao?”, đám chó săn lập tức vây quanh Tôn Đại Phi, các loại câu hỏi được đặt ra, Tôn Đại Phi liếc nhìn Ôn Uyển, trong lòng hạ quyết tâm, “Đúng vậy, Ôn Uyển là vợ của tôi, hai người chúng tôi đã có con một ba tuổi, một hai tuổi.”, Tôn Đại Phi cười nói, hộ vệ của anh đẩy đám phóng viên ra chỉ thấy anh đi về phía Ôn Uyển.

Ôn Uyển suýt nữa bị anh làm tức chết, gọi trợ lý đưa nam nghệ sĩ lên xe, lúc này, mới trả lời các vấn đề mà phóng viên hỏi.

Ôn Uyển ở trước mặt các phóng viên thừa nhận, mình đã kết hôn, cho nên, từ nay về sau về dùng tung tin đồn xấu về cô và andy nữa !

Không cam tâm tình nguyện lên xe theo Tôn Đại Phi về, Trên xe Ôn Uyển một câu chưa nói, đến khi về đến nhà

“Tại sao anh lại nói cho phóng viên?! anh có biết anh làm hỏng chuyện lớn của em rồi không? !”, Ôn Uyển chất vấn anh, trong lòng khó chịu.

Tôn Đại Phi đích mặt sắc cũng tốt, “Ôn Uyển, cuối cùng thì công việc của em quan trọng hơn hay chồng em quan trọng hơn? Em nói bây giờ em làm chuyện này, có nghĩ đến cảm thụ của anh không? !”, Tôn Đại Phi nhìn cô, nghiêm túc hỏi, về mặt bị thương.

Ôn Uyển lần đầu tiên thấy bộ dáng Tôn Đại Phi như vậy, trái tim cũng mềm mại, “sorry!”, cô trầm giọng nói, “Em không muốn giận anh, nhưng lần này cần cho hoạt động tuyên truyền, cũng là một thủ đoạn để lãng xê em nghĩ anh tin tưởng em, cho nên không chú ý.” .

“Sao anh không để ý?! anh là đàn ông! Nhìn thấy vợ mình ở trên màn ảnh cùng người đàn ông khác kề vai sát cánh, trong lòng anh dễ chịu sao? !”

Ôn Uyển đến gần anh, hai tay ôm eo anh, nhón chân lên, hôn một cái lên mặt anh, “Không tức giận không tức giận, từ nay về sau em sẽ không làm như vậy nữa, em thề!”, cô làm nũng nói, Tôn Đại Phi đâu chịu được cô làm nũng như vậy.

“Để anh xxoo, anh sẽ không tức nữa!”, anh giả hoạt nói.

“ ... ”

Cái tên đàn ông thối này! nhưng mà, đã lâu không có cùng anh làm tình, trong nội tâm cô cũng ngứa ngáy, chủ động chủ động hôn trả, hai chân nhanh chóng quấn lên eo của anh, hai người mở ra một cuộc đại chiến trong phòng khách.

Anh gỡ một số thủ đoạn làm cô không thể làm công việc hiện tại nữa, Ôn Uyển rõ ràng cũng rút lui, nhưng mà sau đó cô lại không thừa nhận.

“Ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc con không phải tốt sao? Đồng Đồng và Khả Khả ngày nào cũng nhớ đến em, Ôn Uyển, sao em trở nên nhẫn tâm như vậy hả?”, Tôn Đại Phi gác chân lên người cô, dịu dàng hỏi. Ôn Uyển thở dài, nhìn anh.

“Bởi vì anh cho em một ám Ảnh! cuối cùng em cho rằng, nếu không đi công tác, sẽ tách rời với thế giới này mất, ngày nào đó anh sẽ không cần em nữa”, Ôn Uyển nói, có thể anh mấy chuyện trước kia đã để lại một ít ám ảnh trong lòng cô.

“Em muốn anh làm thế nào mới bằng lòng tin anh? Mấy năm này anh đâu làm ra chuyện gì có lỗi với em?”, Tôn Đại Phi dịu dàng nói.

Ôn Uyển ôm anh, ở trong lòng anh cọ xát, “Em vẫn đi làm, nhưng không bay tới bay lui rồi nữa, hi vọng anh cũng vẫn luôn đối xử tốt với em”, Ôn Uyển thỏa hiệp nói.

Tôn Đại Phi mỉm cười hôn cô, hai lần suýt nữa mất cô, anh làm sao có thể khiến cô đau lòng nữa? !

Câu chuyện hạnh phúc nhỏ:

“Cha, con muốn ăn kem!”

“Đến đây !”

“Cha, con muốn uống nước trái cây!”

“Đến đây !”

“Chồng chân em mỏi quá ”

“Đến đây !”

Tổng giám đốc Tôn đáng thương không chỉ là nô lệ của vợ, còn là nô lệ của nhóc con, chỉ cần anh ở nhà, phải 24 tiếng đồng hồ hầu hạ ba mẹ con, dù như vậy anh làm không hề biết mệt!

“Còn mỗi nữa không?”

“Vẫn chưa đỡ, nhưng tốt hơn nhiều rồi !”

“Nơi này à?”

“Á anh lưu manh!”, trước ngực truyền cảm giác tê dại cô thét chói tai.

Người đàn ông lấy lý do mát xa cho cô, chỉ chốc lát sau, đem cô ăn sạch sẽ.

Hoàn trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-tre-con-cua-lang-thieu-ba-dao>